



ஸ்ரீ  
கம்பராமாயணம்

சுந்தரகாண்டம்

—•••••—

திருவல்லிக்கேணி

வை. மு. சடகோபராமா நுஜாசாரியரும்

சே. கிருஷ்ணமாசாரியரும்

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசாரியரும்

இயற்றிய

விரிவுரையுடன்

—•••••—

சென்னை : திருவல்லிக்கேணி

ஸக்ஸஸ் அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

விலை ரூ. ௫.



---

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

புரீ வைஷ்ணவ ஸம்பந்தாய புஸ்தகசாலை

19. தென்னண்டை மாடவீதி

திருவல்லிக்கேணி.

---

## படலங்கள்.

செய்யுள்.

|                                |      |      |      |
|--------------------------------|------|------|------|
| கடவுள் வணக்கம் ....            | ...  | .... | க    |
| கூ. கடல்தாவுபடலம்              | .... | .... | கூரு |
| உ. ஊர்தேடுபடலம்                | .... | .... | உருச |
| ங. காட்சிப்படலம்               | .... | .... | எஎ   |
| ச. நிந்தனைப்படலம்              | .... | .... | அஉ   |
| ரு. உருக்காட்டுபடலம்           | .... | .... | ககஎ  |
| கூ. சூடாமணிப்படலம்             | .... | .... | அகூ  |
| எ. பொழிவிற்றத்தபடலம்           | .... | .... | கூஉ  |
| அ. சிங்கரவதைப்படலம்            | .... | ...  | கூக  |
| கூ. சம்புமாலிவதைப்படலம்        | ...  | .... | ருக  |
| கஉ. பஞ்சசேனாபதிகள்வதைப்படலம்   |      | .... | கூக  |
| கக. அட்சசுமாரன்வதைப்படலம் .... |      | .... | ருஉ  |
| கஉ. பாசப்பட்டலம்               | .... | ...  | கூரு |
| கங. பிணியீட்டுபடலம்            | .... | .... | கசுஉ |
| கசு. இலங்கையெரியூட்டுபடலம்     | .... | .... | கூச  |
| கரு. திருவடிதொழுதபடலம்         | .... | .... | அகூ  |

## புஸ்தக விளம்பரம்.



|   |      |      | ரூ. அ.     |
|---|------|------|------------|
| நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தம்                  | .... | .... | ௧—௮—0      |
| தனித்தனி ஆயிரம் - ஒரு ரூபாய் வீதம்      |      |      |            |
| நித்யாதுஸந்தாநம்                        | .... | .... | 0—௧0—0     |
| திருமந்தார்த்தம்                        | .... | .... | ௧—௮—0      |
| அஷ்டாதாரஹஸ்யம்                          | .... | .... | ௨—0—0      |
| யதீந்த்ரப்ரவணப்ரபாவம்                   | .... | .... | ௧—0—0      |
| திருப்பாவை வ்யாக்யாநம்                  | .... | .... | ௨—0—0      |
| சே. உரை                                 | .... | .... | 0—௧—௮      |
| ஆசார்யஹ்ருதயம் வ்யாக்யாநம்              | .... | .... | ௨—௮—0      |
| ஸ்தோத்ரபாடம்                            | .... | .... | 0—௧—0      |
| முகுந்தமாலை உரையுடன்                    | .... | .... | 0—௧—0      |
| அஷ்டபிரபந்தம் விரிவுரையுடன்             | .... | .... | ௧—௮—0      |
| கம்பராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் உரையுடன் | .... | .... | ௧—௮—0      |
| பாலகாண்டம்                              | .... | .... | (அச்சில்.) |
| நாலடியார் உரையுடன்                      | .... | .... | ௨—0—0      |
| நன்னூல் காண்டிகையுரை                    | .... | .... | ௧—௮—0      |
| வில்லிபுத்தூர் உத்தியோகபருவம் உரையுடன்  | .... | .... | ௨—0—0      |
| சடகோபரந்தாதி உரையுடன்                   | .... | .... | 0—௧0—0     |
| சரசுவதியந்தாதி உரையுடன்                 | .... | .... | 0—௧—0      |
| திருவேங்கடக்கலம்பகம் உரையுடன்           | .... | .... | 0—௧0—0     |
| அழகர்கலம்பகம் உரையுடன்                  | .... | .... | 0—௮—0      |

பகவத்விலாசம் [திருவாய்மொழி வ்யாக்யாநங்கள்] - இரண்டு பத்து வீதம் ஐ வால்யமாக அச்சிட்டு பயிண்டுசெய்து அனுப்பப்படும்; இப்போது ரூ. ௧ - பத்துக்கள் அடங்கிய வால்யம் வெளியாயிருக்கிறது. முதலிரண்டு பத்துக்கள் அச்ச நடக்கின்றன. மற்றவையும் முறைய அச்சிடப்பட்டு வெளியாய். இவை மொத்தத் துக்கும், சந்தாதாரராகச் சேர்ந்து முன்பணமனுப்புபவர்க்கு ரூ. ௧0. இப்போது வேண்டுபவர்கள் ரூ. 15 - முதலிலும், மற்றவை பிறகு முன்னுமாதங்களிலும் அனுப்பலாம். அவர்களுக்கு உடனே இந்த வால்யம் அனுப்பப்படும். மற்றவை முடியும் அவ்வப்போது அனுப்பப்படும்.

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர்.

19. தென்னண்டை மாடீஜிதி,  
திருவல்லிக்கேணி.

## கம்பர் வரலாறு.\*

கம்பர், சோழநாட்டிலே திருவழுந்தூரில் நான்காம்வருணத்திற் பிறந்தவர்

இவர், இளமையில் தந்தை இறந்ததனால் போஷகரில்லாமல் தாயுடன் திருவேண்டியோய்நல்லூரில் சடையப்பவள்ளலிடம் போய்ச்சேர்ந்து, அவரால் ஆதரிக்கப்பெற்று, அவர்ஸீட்டுப்பிள்ளைகட்குப் பாடசாலைக்குப் புத்தக மெடுத்துக்கொண்டுபோகின்றவராய் அவர்களுடன் படித்துவந்தனர்.

இவர்க்குச் சரசுவதீகடாக்ஷமும், சம்பரென்னும் பெயரும் உண்டானதைப்பற்றி ஒரு கதை உண்டு:—இவர் அங்ஙனம் பள்ளியிற் படித்துவரும்நாளில், ஷபாத்தியாயர், தமக்கு வைபுடாமென்னுங் கிராமத்தி லுள்ள கம்பங்கொல்லேதனைக்கொல்லேகளைக் காப்பதற்காகத் தம்மிடத்திற் படிக்கும் பிள்ளைகளைத் தினம் ஒவ்வொருவராக அனுப்பும் முறைப்படி ஒருநாள் இப்பிள்ளையை அனுப்ப, இவரும் அன்றைக்காலேதொடங்கிக் கொல்லையிற் காத்துவந்து, நல்லவெயிலில் நித்திரைவந்ததனால், அங்கொல்லையினருகி லிருந்த காளிகோயிலிற் போய்ப் படுத்துத் தூங்கினர். நூங்குகையிற் கொல்லையில் ஒருகுதிரை வந்துமேய்வதாகக் கனாக்கண்டு எழுந்து பார்க்க, கனவிற்கண்டபடியே பயிரை அவ்ஜூரான்வோளுகிய காளிகோயிலுள் குதிரை மேய்க்கண்டு, அதனைத்தரத்தியும் அது போகாமையால் அஞ்சி நடுங்கிக் காளிகோயிலுக்கெதிரே போய் நின்று புலம்பினார். அதுகண்டு காளி கருணைகூர்ந்து பிரசன்னையாகி, 'பிள்ளாய்! அழாதே: உன்நாவை நீட்டி' என்றான். இவர் அங்ஙனமே நீட்டி, தேவியுடைய ஒருநக்திரத்தையெழுதி அனுக்கிரகத்தனன். பின்பு இவர் மீண்டும் கொல்லையிற் போய்ப் பார்க்க, குதிரை அங்கேயேமேய்ந்து கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது, காளிகாதேவியின் அனுக்கிரகத்தாற் சரசுவதீகடாக்ஷம்பெற்ற இவரது வாக்கினின்று, அதுகண்ட கோபத்தால், தற்செயலாக, "வாய்த்த வயிர்புர மாகாளியம்மே கேள், காய்த்த தினைப்புனத்துக் காலையைத்துச்—சாய்த்துக், கதிரையாளத்தின்ற காளிகரையன், குதிரை மாளக் கொண்டுபோ" என்று ஒருகவி உண்டாயிற்று. அங்ஙனம் இவர் பாடியவுடன் அக்குதிரை கீழ்விழுந்தது இறந்தது. அதனைக் கேட்டறிந்த ஷபாத்தியாயர் ஒடிவந்து பார்த்து, அதிகாரியின்கோபத்திற்கு ஆளாவோமே யென்று கலக்கமுற, இவர், முன்பாடிய வெண்பாவின் நான்காம் அடியை "குதிரை மீளக் கொண்டுவா" என்று மூற்றிப்பாடி, மாண்டகுதிரை மீண்டெழுந்தது. காளிகரையன் இதனைக் கேள்வியுற்று, அக்காலத்தில் அரசு செலுத்திவந்த குலோத்தங்கனென்னுஞ் சோழனுக்கு அறிவிக்க, அவன் அச்சிறுவனைத் தான் பார்க்கவேண்டுமென்று வருவித்தனன். அங்ஙனமே இவர் கோலங் கையுமாய்ப் போய்நிற்க, அவன், † 'இக்கம்பஞ் அங்ஙனஞ்செய்த

\* இவர்வரலாற்றைப் பலர் பலவாறு கூறுவராயினும், பிற்காலத்துப் பிரசித்தமாக வழங்குகிறபடி மிக்கசுருக்கமாக இங்குக் குறிக்கப்படுகின்றது.

† கம்பன் = கம்புடையவன்; கம்பு = கொம்பு; உலகவழக்கு.

வன்?' என்றான். இதனாலும், கம்பங்கொல்லையைக் காத்ததனாலும், இவர்க்குக் கம்பர் என்று பெயராயிற்று: இதற்கு வேறுசிலகாரணமும் கூறுவர்.

இவர் பின்பு சோழராஜனது ஸம்ஸ்தான வித்வான்களுக்குத் தலைவராகி இராஜசபைக்கு நாஸ்தோதரம் சென்று சமயோசிதமாகப் பலகவிகள் பாடிப் பிரசங்கிக்கத் தலைப்பட்டு 'கவிச்சக்கரவர்த்தி' என்று பேர்பெற்றுப் புலமைசெலுத்திவந்தனர்.

இவர்க்கு அம்பிகாபதியென்று ஒருமகன் பிறந்து, அவனும் சிறந்தவித்வராகி இவரோடு ராஜசபைக்கு நாடோதரம் போய்ப் பெருமைபெற்றுவந்தான்.

கம்பர் இராமாயணம்பாடியது, சடையப்பவள்ளுவன் பெருமூயற்சியால்; எங்ஙனமெனின்,—அவர் மகாகவியாகிய கம்பரது புலமை விளங்குமாறு இவரை ஒருபிரபந்தம்பாடச்செய்யவேண்டு மென்று சோழராசனுக்கு அறிவிக்க, அவன் தனியே ஒருவரைப் பாடச்செய்தலினும் இருவரை ஒருசேரப் பாடும்படி செய்தார் புலமைத்திறம் நன்றாகவிளங்கு மென நினைத்து, கம்பர் ஒட்டக்கூத்தர் இருவரையும் நோக்கி 'ஸ்ரீராமசரித்திரத்தைத் தமிழ்ப்பாவினாற் பாடிமுடிக்கவேண்டும்' எனக் கட்டளையிட்டான். கம்பர் பலநாள்பாடாமலிருந்து, ஒட்டக்கூத்தர் சுந்தரகாண்டம்வரை பாடிமுடித்து யுத்தகாண்டம் பாடுகிறபோது மறுபடி அரசனால்துண்டப்பட்டு, இராமாயணம்பாடினர். பாடுகையில் பிரதிநினம் இரப்பொழுதில் வடமொழிப்புலவர்களை வைத்துக் கொண்டு வால்மீகம் அந்யாதம்மம் போதூயநம் முதலிய ராமாயணங்களையும், பலபுராணங்களையும் ஆராய்ச்சிசெய்து, பசற்பொழுதில் நாளொன்றுக்கு எழுதுறுபாடலாக யுத்தகாண்டம்வரை ஆறுகாண்டமும் பதினாயிரத்துச் சொச்சம் பாடல்களாற் பதினைந்துநாளிற் பாடிமுடித்தனர். அங்ஙனமிருக்கையில் ஒருநாள், கம்பர், ஒட்டக்கூத்தர்வீட்டுவாயிலின் வழியே போகும் போது, அவர் தமது இராமாயணம் கம்பராமாயணத்திற்குமுன் தலையெடாதென அறிந்து அதனைக் கிழித்தெறிந்துகொண்டிருக்கக் கண்டு, அவரிடம் சென்று, அதற்குள் யுத்தகாண்டம்வரை கிழிபட்டுப்போகவே, மிச்சமான உத்தரகாண்டத்தைக் கிழியாது வைத்திருக்க வேண்டிக்கொண்டார்; அதுவே கம்பராமாயணத்திற்கு ஏழாவது காண்டமாக வழங்கலாயிற்று.

கம்பர் இராமாயணத்தை ஸ்ரீரங்கத்தில் அரங்கேற்றக் கருதி அங்குச் சென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவசமயாசாரியரான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் அதுமதிப்படி ஒருமண்டபகைங்கரியம் செய்துமுடித்துச் சுபதினத்திலே அரங்கேற்றத் தொடங்குகையில், நம்பெருமானாகிய ஸ்ரீரங்கநாதன் அர்ச்சகமுகமாக ஆவிர்ப்பவித்து 'நம் சடகோபனைப் பாடினையோ? பாடினால்தான் நாம் உனது ராமாயணத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றுவோம்: இல்லாவிடின், அது நம் க்கு அங்கோசமாகாது' என்று அருளிச்செய்ய, அங்ஙனமே கம்பர் துறுகட்டளைக்கலித்துறையில் சடகோபநீந்தாதியைப் பாடினர். பின்பு, இராமாயணம், நாதமுனிகள் திருவோலக்கத்திலே மோட்டழகியசிங்கர் சிரக்கம்பஞ் செய்யுமாறு அரங்கேற்றப்பட்டது. அக்காலம் முதலியவற்றை,

“எண்ணிய \* சகாத்த மெண்ணுற் றேழின்மேற் கடையன் வாழ்வு  
நண்ணிய வெண்ணெய் நல்லூர் தன்னிலே கம்பநிடன்  
பண்ணிய விராம தாதை பங்குனி யத்த நாளிற்  
கண்ணிய வாங்கி முன்னே கவியரங் கேற்றினானே” எனக் காண்க.

இவ்வேசயத் நூல்கள் - இராமாயணம், சடகோபாந்தாதி, ஏரோழ  
பது, சில்லியோபது, திருக்கைவழக்கம், சாகவநியந்தாதி முதலியன.

இவர்காலத்து வித்வான்கள் - புகழேந்திப்புலவர், ஒட்டக்கூத்தர்,  
ஒளவை, போசிரியர், நேமிநாதர் முதலியோர்.

இவரது சமயம் - வைஷ்ணவம்.

இவர்களிடமிருமிவரத்தைத் தொண்டைமண்டலசாதகம், தமிழ்நாவலர்  
சரிதை, பாண்டிமண்டலசாதகம், சோழமண்டலசாதகம், விநோதாசமஞ்சரி,  
புலவர் புராணம் முதலிய நூல்களிற் காணலாம்.

“வெண்பாவிற்புகழேந்தி பரணிக்கோர்சயங்கொண்டான் விருத்தமென்னு  
மொண்பாவிலுயர்கும்பன் கோவையுலாவந்தா திக்கொட்டக்கூத்தன்  
கண்பாயகலம்பகத்திற்கிரட்டையர்கள் வசைபாடக்காளமேகம்  
பண்பாகப் பகர்ச்சந்தம் படிக்காசலா லொருவர் பகரொணுதே”

என்பதனால், விருத்தம்பாடுதலில் மிகச்சிறந்தவர் இவரென விளங்கும்.

‘கம்பன்வீட்டுக் கட்டுத்தறியும் கவிசொல்லும்’, ‘கல்வியிற் பெரியன்  
கம்பன்’ என்ற பழமொழிகள், இவரது கல்வித்திறத்தை மெச்சி வழங்கின.

\* சகாத்தம் - சாலிவாகந சகாப்தம்; இப்பொழுது நடப்பது, கடிசை;  
ஆகவே, கம்பர்காலம் இப்பொழுதைக்கு ஆயிரம்வருஷங்கட்குமுன்பு என்க.

ஸ்ரீ

கடவுள் துணை.

## க ம் ப ர ர ம ர ய ண ம்.

கம்பரது ராமாயணம் என விரியும்; ஆரம்பேற்றுமைத்தொகை, செய்யுட் கிழமைப்பொருளது: “கபிலரகவல்” என்பதிற்போல, கம்பர்செய்த ராமாயணம் என்பது கருத்து. கம்பரார் செய்யப்பட்ட ராமாயணம் என மூன்றனுரூபம்பொருளும் உடன்தொக்கதொகையாகக் கொள்ளினும் இழுக்காது. “சிலவிகாரமா முயர்திணை” என்றதனால், நிலைமொழியீற்றுமெய் கெட்டது. ‘ராமாயணம்’ என்பது, முதலில் வால்மீகிமுனிவர் செய்த நூலுக்குப் பெயராய், அதன் வழிநூலாதலால் “முதலாம்” கருத்தன் அளவு மிகுதி, பொருள் செய்வித்தோன் தன்மை முதல் நிமித்தினும், இடுகுறியானும் “நூற்று எழும்புப் பெயரே” என்னுஞ் சூத்திரவிதிப்படி இத்தமிழ்நூலுக்கும் பெயராயிற்று. ராமாயணம் என்பது - ராம அயந என்ற இரண்டுமொழி சேர்ந்து தீர்க்கசந்திபெற்றது; இது ஒன்றன்பெயராதலால், வடநூல்விதிப்படி ‘ராமாயணம்’ என நிலைமொழியின் ரகாரத்தை நோக்கி வருமொழியின் ரகாரம் ணகாரமாயிற்று. ‘தனது நற்குணநசெய்கைகளினாலும் திருமேனியழகினாலும் எல்லாரையும் மகிழ்விப்பவன்’ என்பது, ‘ராம’ என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள்; சகல நற்குணங்களும் பொருந்தியவ னென்பது கருத்து. ‘அயநம்’ - அடைய அல்லது அறியக் கருவியாயுள்ளது. ஆகவே, இராமனைய அடைய அல்லது அறியக் கருவியாயுள்ள நூல் என்பதாம். இராமனுடைய குணதிவைபவங்களைத் தெரிவிக்கும் நூல் என்பது, திரண்டபொருள். ‘அயநம்’ - ஸ்தானம்; அதாவது - விஷயம் எனப் பொருள்கொண்டு, இராமனை விஷயமாகவுடைய நூலெனக் கூறுதலும் ஒன்று. “ஸீதாயாஸ்சரிதம்மஹத்” என்று சிறையிருந்தவனேற்றம் சொல்லும் பிரபந்த மாகையாலே, ராமாயண மென்பதற்கு - ராமா அயநம் என்று பிரித்து, சீதையை அறிவிக்கும் பிரபந்தம் என்றும் பொருள்கூறுவர்: (ராமா - சீதை.)

இப். பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுளைக் கம்பர்செய்கின்ற காலத்திற்கு நூல் தொல்காப்பிய மாதலாலும், பிற்கூறிய நூல்கள் நிரம்பிய இலக்கணத்தன அன்மையாலும், அந்நூலிற் கூறிய இலக்கணமே இதற்கு இலக்கணமென்று உணர்க. அந்நூலிற் செய்யுளியலில், ஆசிரியர், பா நான்கென்றும் அவற்றை அறம்பொருளின்பத்தாற்கூறுக வென்றும் கூறி, பின்பு, அம்மை முதலிய எட்டும் தொடர்நிலைச்செய்யுட்டு இலக்கணமென்று கூறுகின்ற இடத்து, “இழுமென் மொழியான் விழுமியது நாவலினும், பரந்தமொழியா னடிநிமிர் தொழுகினும், தோலென மொழிப தொன்மொழிப் புலவர்”

என்னுஞ் சூத்திரத்தால், 'அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் விழுமிய பொருள் பயப்பப் பழையதோர் கதைமேற் கூறின், அது தோல்' என்று கூறினமையின், இப்பெருங்காப்பியம் அங்கனங் கூறிய தோலா மென்று உணர்க.

இந்தப் பெருங்காப்பியத்தில், பிரதானமான ஸ்ரீராமசரித்திரத்தினாலும், அதனைத் தொடர்ந்த வாலிகக்கிரீவாதியரது சரித்திரங்களாலும் - ஆசாரமும், சத்தியமும், தருமமும், கருணையும், வீரமும், கற்புநிலையும், உடன்பிறந்தோ ரொற்றுமையும், பழியச்சமும், அதருமத்தின்விலாவும், இழிசனரியற்கையும் முதலான ஸாமான்ய தர்மங்களும்; ஸ்ரீராமபிரான் சகலகல்யாணகுணகண பரிபூர்ணமான பரதத்வ மென்பதும், அவனைச்சரணமடைவதே எல்லாப் பயன்களையும் பெறும் உபாய மென்பதும், அடியார்கள் ஆசரிக்கவேண்டிய கைக்கரியம் முதலியவற்றின் முறைகளும் முதலான விசேஷதர்மங்களும் செம்பொருளாகவும் கருத்துப்பொருளாகவும் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.

[இவற்றுள், ஸ்ரீராமபிரான் பரதத்வ மென்பது, "நீதியாய் முனிந்தி டேல் நீயிங்கியாவார்க்கும், ஆதியா னறிந்தனெ னலங்கல்நேமியாய், வேதியா லிறுவதே யன்றி வெண்மதிப், பாதியான் பிடித்த வில் பற்றப் போதுமோ", "பொன்னுடை வளைகழற் பொலங்கொள் தாளினாய், மின்னுடை நேமியா னாதல் மெய்ம்மையால், என்னுள துலகினுக் கிடுக்கண் யான்தந்த, உன்னுடை வில்லு முன்னுரத்துக் கிடன்றால்," "எண்ணிய பொருளெலா மினிது முற் றுக, மண்ணிய மணிநிற வண்ண வண்டுமாய்க், கண்ணிய யாவார்க்குங் களைக ளாகிய, புண்ணிய விடை" என ஸ்ரீபரசாரமனாலும், இராவணவதத்திற்கு அப் பால் பெருமாள் பிராட்டியைத் திக்குதிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றியகாலத்து "மண் னர் தொல்குலத்தவ ரினத்துணை பொருமனித, நென்ன வுன்னலை யுன்னை நீ யிராமகே ளிதனைச், சொன்ன நான்மறைத் துணிவினிற் றுணிந்த மெய்த் துணிவு, நின்னலா தில்லை நின்னின்வேறுளதில்ை நெடியோய்" என்று தொடங்கி "ஒங்காரப்பொருள் தேருவோர் தாமுன்னை யுணர்வோர், ஒங்காரப் பொரு ளென்றுணர்ந் திருவினை யுகுப்போர், ஒங்காரப்பொருளா மன்றென் றாழிசென்றாலும், ஒங்காரப்பொருளை பொரு ளென்கலா வுரவோர்" எனப் பிரமதேவனாலும், "உன்னை நீ யொன்று முணர்கிலே போலுமா லுரவோய், மூன்னை யாதியா மூர்த்திநீ மூவகையுலகி, னன்னை சிதையாமாது நின்மார் பின் வந்தமைந்தான்" என்று உருத்திரமூர்த்தியாலும் வெளியிடப்பட்டது. இனி, சித்திரகூடகிரியி லிருக்கையிலே சீதாபிராட்டியாரின் திருமாற்பைத் தீண்டிய 'காகாசுரனை முனிந்து பெருமாள் அயல்கல்லெழுபுல்லால் வேக வெம்படை விட, அஞ்சி நடுங்கி அயன்பதி முதலிய அண்மி எங்குமிடம் பெருதே, ஏறிகடல்வாய் மீண்டேயும் வங்கத்தின் கூம்பேறும் மாப்பறவை யாய், "ஐய நின்சரணஞ்சரண்" என்று அவன் அஞ்சி வையம்வந்துவணங்கிட, பெருமாள், திருவுள்ளமுலந்து, பிராட்டிதிரத்திலே பெரிய அப்ராதத்தைப் பண்ணின அந்தக்காகாசுரனைக் கடாக்ஷித்து "முந்துநிக்குறையும் பொறை தந்தனம்" என்னையாலும்; கடற்கரையில் ஸ்ரீவீரேசுரனுழ்வான் "கொற்றவ



சரண்” எனக் கூவிச் சரணாகதி பண்ண, “வெற்றியே பெறுக தோற்க வீக வியாதுவாழ்க, பற்றுதலன்றியுண்டோ புகலெமைப்பகர்கின்றானே” என்று அவனுக்கு அபயப்பிரதானம் செய்தலாலும்; வேதோபப்நும்ஹணமான ஸ்ரீ ராமாயணம் சரணாகதிவேத மென்பதும், ஸ்ரீராமபிரானே சரணாகதரகுக னென்பதும் பெறப்படுமாறு அறிக.]

பெருங்காப்பிய விலக்கணத்தை, “பெருங்காப்பியநிலை பேசுங்காலை, வாழ்த்து வணக்கம் வருபொரு ளிவற்றினென், நேற்புடைத் தாகி முன்வர வியன்று, நாற்பொருள் பயக்கும் நடைநெறித் தாகித், தன்னிகரில்லாத் தலை வணை யுடைத்தாய், மலை கடல் நாடு வளநகர் பருவம், இருசுடர்த்தோற்ற மென் றிணையன புணந்து, நன்மணம்புணர்தல் பொன்முடிசுவீர்தல், பூம் பொழில்நுகர்தல் புனல்விளையாடல், தேம்பிழி மதுக்களி சிறுவரைப் பெறு தல், புலவியிற்புலத்தல் கலவியிற்களித்த லென், நின்னன புணர்த நன்ன டைத்தாகி, மந்திரந் துது செல விகல் வென்றி, சங்கியல் தொடர்ந்த சருக்க மிலம்பகம், பரிச்சேத மென்னும் பான்மையின் விளங்கி, நெருங்கிய சுவை யும் பாவமும் விரும்பக், கற்றோர் புணையும் பெற்றிய தென்ப” என்னுத் தண்டி யலங்காரகுத்திரத்தால் அறிக. இவ்விலக்கணங்கள் பலவும் இவ்விராமாயணத் தில் வருவதை ஆங்காங்குக் காண்க.

இதிகாசம் புராணம் என்ற பகுப்பு இரண்டனுள், இராமாயணம் இதி காசத்தின்பாற்படும்; மகாபாரதமும் அப்படியே. உபதேசபரம்பரையில் வந்த ஒருவருடைய பழையசரித்திரமொன்றைப் பிரதானமாக எடுத்துப் பலகிளைக்கதைகளோடு புணர்த்து விரித்துக்கூறும் நூல் - இதிகாசமென்றும்; உலகத்தின் தோற்றம், ஒடுக்கம், முனிவர்கள் அரசர்கள் மரபு, அவர்கள் சரித்திரங்கள், மதுவந்தரம் என்னும் ஐந்துவிஷயங்களை விரிவிக்கூறும் நூல் - புராண மென்றும் வேறுபாடு உணரத்தக்கது. [இதிகாசம் - பழைய ஒரு வா லாற்றை விரித்துக்கூறும் நூல். புராணம் - மேற்குறித்த ஐந்து இலக்கணங் களும் அமையப் பழைய பல வரலாறுகளை புணர்த்தும் நூல்.] புராணம் - பிரம்மம் முதலாகப் பதினெட்டுவகைப்படும். இந்த இதிகாசபுராணங்கள், வேதத்தின்கருத்து இன்னதென்று நியாயப்பிரமாணங்களால் தேற்றிவிளக்கு தல்பற்றி, வேதத்துக்கு உபப்நும்ஹணங்க ளென்று சொல்லப்படும்; உப ப்நும்ஹண மென்றால், வளர்ப்பதென்று பொருளாம். இவற்றுள் புராணங் களினும் இதிகாசம் பிரபலமான பிரமாணமென்றும், அதுபற்றியே “இதி காசபுராணம்” என இதனை முன்னர்வைத்துக் கூறுவ தென்றும் கொள்வர்.

இராமாயணத்தை முதலில் வடமொழியிற் செய்தவர், வால்மீகிகா முனிவர். இவர், ஸ்ரீராமபிரான் பூலோகத்தில் எழுந்தருளியிருக்கையிலேயே இராமாயணம் முழுவதையும் செய்தருளி, அவர் அசுவமேதயாகம் செய்யத் தொடங்கிய சந்தர்ப்பத்தில் அவர்சந்திதியில் அரசர்கேற்றினர். (ஆனால், பாலகாண்டம்முதல் யுத்தகாண்டம்சுருக ஆறுகாண்டங்களுமற் உத்தரகாண் டத்தில் அசுவமேதமளவுந்தான் இராமபிரான் சபையிற்கேட்டனர். உத்தர காண்டத்தில் எதிர்காலவரலாற்றை முனிவர் ஞானக்கண்ணினால் முந்தி

யறிந்துகூறியதான மற்றைப்பகுதியை அப்பெருமான் பிரமதேவன்சொற் படி ஏகாந்தத்திற் கேட்டனர்.) இந்நூல் காரதமுனிவரது உபதேசத்தாலும், பிரமனது அதுக்கிரகத்தாலும் செய்யப்பட்ட தாகையால், சிறந்தபிரமாண மாக வைதிகமதத்தவ ரெல்லாராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றது. இது, ஸம்ஸ்கிருதபாஷையில் ஆதிகாவியம். பின்பு பிறமுனிவரும் கவிஞரும் இத னைப் பலவகைக் காவியங்களாகவும், நாடகங்களாகவும் வடமொழியில் இயற் றினர். இவ்வாறே வேறுபாஷைகளிலும் அந்தந்த வித்துவான்கள் செய்ய லாயினர். தமிழிற் சங்கத்துஇராமாயண மென்று ஒன்று இருந்ததாகச் சொல்வதேயன்றி, வழங்கிவருவது கம்பராமாயணந்தான். இராமாயணத்தின் முதலாறுகாண்டங்கள் கம்பராலும், ஏழாவது காண்டம் ஒட்டக்கூத்தராலும் வடமொழிவால்மீகிராமாயணத்தைப் பெருப்பாலும் தழுவித் தமிழிற்பாடப் பட்டவை. சற்றுஏறக்குறையக் கம்பர்பாடல் - ௧௦,௫௦௦; ஒட்டக்கூத்தர்பாடல் - ௧,௫௦௦; ஆச - ௧௨,௦௦௦. வடமொழி வால்மீகிராமாயணம், ௨௪,௦௦௦ - சுலோகங் களை யுடையது.

முதலூலாகிய வடமொழி வால்மீகிராமாயணத்தோடு அதன் வழிநூ லாகிய இத்தமிழிராமாயணம் சிற்சிலவிடத்துச் சிறிதுசிறிது வேறுபடுதலும் உண்டு. அது, “முன்னோர் நூலின் முடிபொருள் கொத்துப், பின்னோன் வேண்டும் விதற்பங் கூறி, அழியா மரபினது வழிநூ லாகும்” என்ற வழிநூ லிலக்கணவிதிபற்றி இவ்வாசிரியராற் பிறநூல்மேற்கோள்கொண்டும் தமது கற்பனாசுத்திகொண்டும் அமைக்கப்பட்ட தெனக் கொள்ளவேண்டும். இப்படி மரபுபடுகின்ற இடத்து ‘ஸ்ரீராமாயணத்தில் இல்லையெயாகிலும், இனிகாசாக் தர புராணதிகளிலே யாதல், கல்பாந்தரத்திலே யாதல் உண்டென்று கொள்ளவேணும்’ என ஆன்றோர் அருளிச்செய்து அமைத்திருத்தல் உணரத் தக்கது. இனிகாசாந்தரமாகிய மகாபாரதத்திலும், பாரதம் வைஷ்ணவம் கூர்மம் முதலிய புராணங்களிலும், அந்நியாந்தராமாயணம் முதலிய நூல்களி லும் இராமசரித்திரம் சிற்சிலவிடத்து வேறுபடக் கூறப்பட்டிருத்தல் காணலாம்.

• இராமாயணம், அந்தந்தப்பாகத்துச் சரித்திரத்தின் முக்கியமான விஷயத் தைக் குறிக்குஞ் சொற்களால் பாலகாண்டம், அயோத்தியாகாண்டம், ஆரணியகாண்டம், கிஷ்கிந்தாகாண்டம், சுந்தரகாண்டம், யுத்தகாண்டம், உத் தரகாண்டம் எனப் பெயர்பெற்ற ஏழுகாண்டங்கள் அடங்கியது.

இத்தமிழிராமாயணம் - பெரும்பாலும் கவிவிருத்தங்களாலும், ஆசிரிய விருத்தங்களாலும், சிறுபான்மை கவிநிலைத்துறை தரவுகொச்சுக்கலிப்பா வஞ்சிவிருத்தம் வஞ்சித்துறைகளாலும் யாக்கப்பட்டுள்ளது.

## ஐந்தாவது

### சுந்தரகாண்டம்.

இந்த வடமொழித் தொடர்மொழி, பண்புத்தொகை. சுந்தரமாகிய காண்டம் என விரியும். அழகிய பாகம் என்பது பொருள். சுந்தரம் - அழகு. காண்டம்-கூட்டம்; இப்பொதுப்பெயர் - இங்கு, சரித்திரத்தின் ஒருபாகத்தை யுணர்த்துஞ் செய்யுட்களின் கூட்டமென்று சிறப்பாகக் கொள்ளத்தக்கது. முதலாலாசிரியராகிய ஸ்ரீவால்மீகியுமுனிவர் இதற்கு முந்திய பாகங்களுக்கும் பிந்தியபாகங்களுக்கும் சரித்திரத்தின் பிரதான விஷயத்தைக் குறிக்குஞ் சொற்களாற் பெயரிட்டதுபோல இலங்கையில் நடந்த காரியங்களைச் சொல்லுகின்ற இக்காண்டத்துக்கு 'லங்காகாண்டம்' எனப் பெயரிட்டாமல் 'சுந்தரகாண்டம்' என்று பெயரிட்டது எனையோ வெனின்,—மற்றைக் காண்டங்களின் கதைகளினும் இக்காண்டத்துக் கதை மனத்திற்கு மிகவும் உல்லாசகரமாகியும், ஸ்ரீராமனிடத்தில் மிக்க பக்தியுள்ள மெய்பபடியாகிய அதுமானுடைய மகிமையை நன்கு விளக்குவதாகியும் அழகியதாயிருத்த லால் என்று பெரியோர் சொல்வர். இனி, அதுமானுக்குச் சுந்தர நென்று பெயருண்மையால் அதுமான்செயலேக்கூறும் பாக மென்பாரு முளர்.

இக்காண்டம் - கடல்தாவுபடலம் முதல் திருவடிதொழுதபடலம் ஈழுக க்கு - படலங்கள் அடங்கிய ௧,௩௫௦ - செய்யுளுள்ளது.

### கதைத் தொடர்ச்சி.

[இராமாயணகதை மிகப்பிரசித்தமானதாலால், இக்காண்டத்துக்கு

முன்கதைத்தொடர்ச்சி மிக்கருக்கமாக எழுதப்படுகின்றது.]

முன் ஒருகாலத்தில் தேவர்களெல்லாரும் இராவணன்முதலிய இராக் கதர்களின் உபத்திரவம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவைச் சாண மடைந்து, துஷ்டநிக்குரக சிஷ்டபரிபாலனம் செய்தருளுமாறு வேண்டினார் கள். அத்திருமால் அவ்வேண்டுகோளுக்கு இரங்கி லோகஸம்ரக்ஷணத்தின் பொருட்டுத் தனது அம்சத்தைக்கொண்டு நான்குருபமாகத் தசரதமகாராஜ னிடத்தில் அவதரித்துத் தியோரையழித்து நல்லோரைப் பாதுகாப்பதாக அருளிச்செய்தான். இது நிற்க: இப்பரதகண்டத்துக் கோசலதேசத்திலே சரபூரதிக்கரையில் அயோத்தியாநகரத்திலே திரேதாயுகத்திற் சூரியகுலத்தில் உதித்து நிலவுலகம்முழுவதும் தனிச்செங்கோல் செலுத்திய தசரதசக்கரவர் த்தி தனக்கு அநேகஆயிரம் ஆண்டுகள்கழிந்தும் பலமனைவியர்களிருந்தும் புத் திரபாக்கியமில்லாமையினாலே மிகமனம்வருந்திக் குலகுருவாகிய வசிஷ்ட மகாமுனிவனிடம் தனதுகுறையைக்கூறி அம்முனிவனதுகட்டளைப்படி ருசியசிறுங்கமுனிவனை அழைத்துவந்து அந்தக் கலைக்கோட்டொமுனிவனைக் கொண்டு அசுவமேதயாகமும் புத்திரகாமேஷ்டியும் செய்தான். அந்த யாகத்

தீன்பயனாகச் சக்கரவர்த்தியின் பிரதானதருமபத்தினியர் மூவரும் கௌசல்யாதேவியினிடம் ஸ்ரீராமனும், கைகேயியினிடம் பரதனும், ஸுமித்திரையினிடம் இரட்டையராய் லக்ஷ்மணசத்துருக்களரும் திருவவதாரஞ்செய்தார்கள். (இவர்களில் இராமபிரான், ஸ்ரீமந்நாராயணனது ஏழாவது திருவவதாரம். இளையபெருமான், அத்திருமாலுக்குப் பலவகைக் கைங்கரியங்களைச் செய்கிற ஆதிசேஷனது அவதாரம். பரதாழ்வானும், சத்தருக்களும்தான் - சுதர்சன் பாஞ்சஜன்ய மென்னும் திருமாவின் சக்கர சங்கங்களின் அவதாரம். ஆனாலும், லக்ஷ்மணன் முதலியோரிடமும் விஷ்ணுவின் அம்சம் இருந்தது. அதுபற்றியே, 'திருமால் நான்குநபராக அவதரித்தான்' என்பது.)

இராமபிரான், இளமையிலேயே விசுவமித்தியமகாமுனிவனுடைய வேள்வியைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டு அம்முனியை விரும்பத்தின்படி அவன்பின்னே இலக்குமணனுடன் செல்லுகையில், வழியிலெதிர்ப்பட்ட தாடகையென்னும் கொடிய அரக்கிரையும், அந்த யாகத்தில் நீங்குவீனாக்க வந்த தாடகாருமாறான சுபாகு முதலிய பல அரக்கர்களையும் கொன்று, தாடகையின் மற்றொருகுமாறான மாரீசனை வாயவ்யாஸ்திரத்தால் கடவிலே தள்ளிவிட்டு, யாகத்தை நிறைவேற்றியபின் அம்முனிவனுடன் விசேஷ தேசத்து மிதிலாககாத்துக்கு எழுந்தருளி, அங்கு ஜகத்காராசன் வளர்த்த மகளான சீதைக்குக் கல்யாசுலகமாக வைக்கப்பட்ட சிவதருகை எடுத்து வளைத்து முறித்து, இலக்குமியினது அவதாரமான அந்த ஜாக்கியைத் திருக்கலியாணம் செய்துகொண்டான். அப்பொழுது அங்குச் சரகன் தான் பெற்ற மகளான ஊர்மிளையை லக்ஷ்மணனுக்கும், தன் தம்பிபுத்திரிதளான மாண்டவி சுருதகீர்த்தி என்பவர்களைப் பரதசத்ருக்கர்களுக்கும் கொடுக்க, அவர்கட்கும் விவாகம் நிகழ்ந்தது. பின்பு மிதிலையினின்றும் மீண்டவருமாக யில், வலியவந்து எதிரிட்ட பரசாரமான ஸ்ரீராமன் வென்று செருக்கையடக்கி அனுப்பிவிட்டு, அயோத்தி செர்ந்தான்.

பின்பு இராமபிரான் தனது சிறியதாயான கைகேயிக்குத் தனது தந்தை கொடுத்திருந்த இரண்டுவரங்களையும் நிறைவேற்றுவதலினிமித்தம் அக்கைகேயியின் சொல்லால் அவன்மகனை பரதனுக்கு உரியதாய் படி இராச்சியத்தைத் தான்கைவிட்டுப் பதினான்குவருடம் வனவாசஞ்செய்ய உடன்பட்டி மனைவியாகிய சீதையோடும், தன்னைவிட்டுப்பிரியாத தம்பியான இலக்குமணனோடும் டிற்ப்பட்டுக் குகனோடு தோழமைகொண்டு அவனுதவியுற கல்மககடந்து சித்திரகூடத்தில் வசிக்கையில், தந்தையிறந்த செய்தியை வந்துசொல்லி அயோத்திக்கு எழுந்தருளி அரசாளவேண்டு மென்று வேண்டிய பரதனுக்கு இன் சொற்கூறிப் பாதுகைகொடுத்து அனுப்பியபின், தண்டகாரணியம்சேர்ந்து விராதனைக் கொன்று சரபங்கமுனிவர்க்கு முத்தியளித்து அகத்தியரைத்தரிசித்துக் கோதாவரிநதிதீர்த்திற் பஞ்சவடியாச்சிரமத்திலே வசிக்கும்போது, அரக்கர்சலைவராய் இலங்கையில்லாழ்கின்ற இராவணனுடைய தங்கையான சூர்ப்பண்ணை வந்து இராமபிரானது திவ்வியசௌந்தரியத்தைக் கண்டிமிக்க ஆசைகொண்டு தன்னைமணஞ்செய்துகொள்ளும்படி பலவாறுவேண்டி, அதற்கு அப்பெருமான் உடன்படாமல் உபேக்ஷித்தமைபற்றி, அவ்வாக்கி

‘அருகிலிருக்கிற இந்தப்பெண்ணை அகற்றிவிட்டால் இராமன் என்னை யனைவியாகக் கொள்வன்’ என்றுஎண்ணிச் சீதையைத் தனித்திருக்கிறசமயம்பார்த்துத் தூக்கிச்செல்லத்தொடங்க, அதுகண்ட இலக்குமணன் அவளுடைய மூக்கு முதலிய சிலஉறுப்புக்களை அறுத்ததமன்றி, இங்ஙனம் மானபங்கப்பட்ட அவளுக்காகப் பரிந்துவந்த கரன் தூஷணன் முதலிய கொடியஇராக் கதர்பலரையும் இராமன் கொன்று ஒழித்தான். பின்பு இராவணன் சூர்ப்பணகையினால் தூண்டப்பட்டுச் சீதையினிடம்பெருங்காதல்கொண்டு சர்யாசி வேஷம்பூண்டுவந்து, மாயையாற்பொன்மானுருவங்கொண்ட மாரீசன துரூழ்ச் சியினால் இராமலக்ஷ்மணரை அப்புறப்படுத்தி, சீதையைத் தனித்திருக்கிற சமயத்தில் வஞ்சனையாக எடுத்துப்போருமளவில், முன்வந்துஎதிர்த்த ஜடாயுவை வலியழித்துச்சென்று, இலங்கையில் அசோகவனத்தில் அரக்கியர்சூழ்ச் சீதையைச் சிறைவைத்திட்டான்.

பிறகு சீதையைத்தேடிக்கொண்டு இலக்குமணனுடன்சென்ற ஸ்ரீராமன், சீதையின் நிலைமையைச் சிறிதுகூறி யிறந்த ஜடாயுவுக்குச் சரமகிரியை செய்து, கபந்தனைக் கொன்று சபரிக்கு முத்தியளித்துச் செல்லும் வழியில், எதிர்ப்பட்ட அநுமான்மூலமாகச் சுக்கிரீவனோடு நண்புகொண்டு, அவன் வேண்டுகோளின்படி, அவனதுதமையனும் வானராசனும் இராவணனது நண்பனும் வலிமையிற்சிறந்தவனுமான வாலியைத் தந்திரமாகக்கொன்று சுக்கிரீவனைக் கிஷ்கிந்தைநகரத்துக்கு அரசனாக முடிசூட்டிவைத்தபின், அவ்வானராசன் சீதையைத்தேடிதற்பொருட்டு அநேக வானரவீரர்களை ஆங்காங்குத் தூதனுப்ப, அங்ஙனம் இரண்டுவெள்ளம்வானரசேனையுடன் தென்திசையிற் சென்ற அங்கதன் ஜாம்பவான் நீலன் அநுமான் முதலிய வீரர்கள் பலவிடங்களிலும் தேடிச் சீதையைக் காணாதபின்பு, ஜடாயுவின் தமையனான சம்பாதி சொல்ல இராவணன் சீதையை இலங்கையிற்சிறைவைத்திருத்தலையுணர்ந்து, இலங்கைக்குச் செல்லுதற்பொருட்டுக் கடல்கடக்கும் வலியையில் லோமென்று மற்றையோர்சொல்லியபிறகு, ஜாம்பவானுற் புகழ்ந்துதூண்டப்பட்ட அநுமான், தென்கடற்கரையிலிருக்கும் மகேந்திரமலையின்மீது ஏறி, இலங்கைசேர்தலினியித்தம் அக்கடலைக்கடக்குமாறு பேருருவங்கொண்டு நின்றன நென்பதாம்.

முதலாவது

## கடறவு படலம்.

இலங்கைசேருமாறு அதுமான் கடலைத் தாவிச்செல்லுஞ் செய்தியைக் கூறும் பாக மென்பது பொருள். இப்பன்மொழித்தொடரில், முன்னது - இரண்டாம்வேற்றுமைத்தொகையும், பின்னது - வினைத்தொகையுமாம். ௨௮௦+தாவு=கடறவு: தனிக்குறிலைச்சாராத லகரம் வேற்றுமையில் வந்த தகரம் நகரமாகத்திரிந்தவிடத்துக் கெட்டது; ["குறில்செறியாலன்" என்ற குத்திர்த்து "பிற" என்ற மிகையால்.] தாவு+படலம்: முற்றியலகரவீற்று வினைத்தொகையாதலின், வலி இயல்பாயிற்று. 'காண்டம்' என்றதற்குப் போலவே 'படலம்' என்கிற வடசொல்லுக்கும் கூட்டமென்றே பொருள்; ஆயினும், அது - சங்கேதத்தால், இங்கு, ஒரு பெரிய வருப்பி னுட்பட்ட சிறிய பாகத்தைக் குறிக்கும்.

[கடவுள்வணக்கம்: ராமஸ்தோத்ரம்.]

அலங்கலிற்றேன்றும்பொய்ம்மையரவெனப்பூதமைந்தும்

நிலங்கியவிகாரப்பாட்டின்வேறுபாடுற்றவீக்கங்

கலங்குவதெவரைக்கண்டாலவரென்பர்கைவிலேநீதி

யிலங்கையிற்றொருதாரன்றேமறைகளுக்கிறுதியாவார்.

இது, காப்புச்செய்யுள். இதனால், கவி தாம் பாடத்தொடங்கிய காண்டம் இடையூறில்லாமல் இனிதுமுடிதற்பொருட்டு, உயர்ந்தோர்வழக்கத்தின் படியே செய்யப்படும் கடவுள்வணக்கத்தை, மாநஸமாகவன்றி வாசிகமாகவும் கூறுகின்றார். தூலின்முகத்திற் கடவுள்வணக்கம்கூறியது அமையாதோ? காண்டத்தோறும் கூறவேண்டுமோ? எனின்,—ஆசிரியர் பதஞ்சலியார் 'மங்களத்தை முதலிலும் இடையிலும் கடையிலு முடைய தூல்கள் மிக்கிறிப் புடன்தோன்றும்' என மாபாடியத்திற்குறிஞ ராதலின், இடையிலும் மங்களமாகக் கடவுள்வாழ்த்துக்கூறுதல் நல மாதலாலும், கல்விக்குப்பயன் கடவுளை வணங்குதலே யாதலாலும், தூல் ஒன்றேயாயினும் காண்டங்கள் பொருளால் வேறுபடுதலாலும், இவ்வாறு கூறினரென்க: ('அகீதேல், ஒருநாற்கு எடுத்துக் கோடற்கண்ணே வணக்கஞ்சொல்லுத லன்றி அதிகாரத்தோறும் சொல்லியது என்னையோ வெனின்;—தூல் ஒன்றேயெனினும் அதிகாரங்கள் பொருளான் வேறுபடுதலானும், "ஆதியு மந்தமு கடுவு மங்கலம், ஒதிய முறைமையி னுரைப்பராயிடின, ஏதமி லிருநிலக்கிழத்தி யின்புற, நீதியம்பலுவல்கள் நிலவு மென்பவே" என்ப வாதலானும், 'கற்றதனாற்பயன் குற்றமற்று முற்ற முணர்ந்த ஒற்றைநற்றவன் பொற்றாளிணைமலர் போற்றல்' என்பதனானும், சொன்னா ரெனக் கொள்க' என்னும் நன்னூற் பழையவுரை இங்கு கோக்கத் தக்கது.)

கடவுள்வணக்கம் இரண்டுவகைப்படும்; வழிபடுகடவுள்வணக்க மென்றும், ஏற்புடைக்கடவுள்வணக்க மென்றும். வழிபடுகடவுள்வணக்கமாவது - தாம் தாம் குலதெய்வமாகக்கொண்டு ஆராதிக்கின்ற கடவுளை வணங்குதல்;

இதற்கு உதாரணம் - வைஷ்ணவர் விஷ்ணுவையும், சைவர் சிவனையும், ஜைனர் ஜினையும், பெளத்தர் புத்தனையும் வணங்குதல் போல்வன. ஏற்புடைக்கடவுள் வணக்கமாவது - தாமதாம் செய்யத்தொடங்கிய காரியத்துக்குத் தகுதியையுடைய கடவுளை வணங்குதல்; இதற்கு உதாரணம் - பாகவதங்கூறுபவர் கிருஷ்ணனையும், கந்தபுராணஞ் சொல்பவர் சுப்பிரமணிய மூர்த்தியையும் வணங்குதல் போல்வன. ஸ்ரீவைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தவரான இந்நூலாசிரிய ராற்கூறப்பட்ட இவ்வாழ்த்து, தமக்குவழிபடுகடவுளும் தாம்செய்யத்தொடங்கிய இநிகாசத்துக்கு ஏற்புடைக்கடவுளு மாகிய திருமாவின் திருவவதாரமான இராமபிரானைப் பற்றிய நென அறிக.

அலைசுடல்நடுவண் ஓரனந்தன்மீயிசை மலையென விழிதயில்வளரும் மா முகிலாய்ப் பரம்புருஷனாகிய மன்றலர்துளவினானே, கசரததுரகமாக்கடல் கொள்காவலன் தசரதனது மதலையாய், இம்மாண்கதைக்கோரியறையாய் ஸ்ரீராம னாகித் திருவவதரித்ததனானே, கவிச்சக்ரவர்த்தியாகிய கம்பர், ஈடுமெடுப்பு மில்லாத இவ்வுத்தமநாயகன்விஷயமாகச் செய்யப்புக்க இப்பெருங்காப்பியத் திற்கு அவரையே வாழ்த்தல் வேண்டதெனின், காண்டந்தோறும் அவர்விஷய மாகவே கடவுள்வாழ்த்துக் கூறத்துணிந்து, பாலகாண்டத்தில் ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்களைச் சொல்லுகிற முறையாலே மூன்றுகவிகளாற் கூறி, அயோத்தியாகாண்டத்தில் இங்காப்பியத்தலைவராகிய ஸ்ரீராமபிரான் ஸர்வேஸ்வரனென்று கூறி, ஆரணியகாண்டத்தில் அப்பெருமான் வேதம்முதலிய நூல்களாலும் பிரமன் முதலிய பெரியோர்களாலும் உணர்த்தற்கரிய பரவஸ்து வென்று கூறி, கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் அப்பெருமான் சகலபிரபஞ்சத்தையும் தனக்குச் சரீரமாகக்கொண்டவனென்று கூறி, இக்காண்டத்தில் இக்கவியால் வஸ்துநீர்த்தேசரூபமங்கு முகத்தாலே பரம்பொருளே இராமனாகத் திருவவதரித்து ராவணாதி ராக்ஷஸஸம்ஹாரம் செய்தவனென்கிறார்.

(இதன்பொருள்.) அலங்கலில்-மாலையினிடத்தில், தோன்றும் - உண்டாகின்ற, பொய்ம்மை அரவு என - பாம்புஎன்ற பொய்யாகிய எண்ணம்போல, (விபீசபுத்தியையுண்டாக்குவதும்), பூதம் ஐந்தும் - பஞ்சபூதங்களும், விலங்கிய - தனித்தனியேயிருக்குந் தம்தன்மையை விட்டுமொறி ஒன்றாகச்சேர்ந்த தனாலானதும், விகாரப்பாட்டின் - (அலுவகையாக) விகாரப்படுத்தலையுடையதும், வேறுபாடி உற்ற - (தேவர் மனிதர் விலங்கு தாவரம் என்னும்) பாகுபாடுபொருந்தியதுமான, வீக்கம் - மிக்கபிறப்பு, எவகா கண்டால் - எவ்வாறு பார்த்தமாதிரித்தில், கலங்குவது - ஒழிந்துவிடுமோ, மறைகளுக்கு இறுதி ஆவார் - வேதங்களின்முடிவான உபபிடத்துக்களிற் கூறப்படுகின்ற பெரு ளாயிருப்பவராகிய, அவர் அன்றே - அக்கடவுளே, -கை வில் எந்தி - கையிற் கோதண்டத்தையேந்திவந்து, இலங்கையில் பொருதார் - இலங்கையிற் (சென்று அரக்கருடன்) போர்புரிந்து அவரை வென்றவராவார், என்பர் - என்று சொல்வர், (உண்மையையுணர்ந்த தத்துவஞானிகள்); (என்றவாறு.)

இச்செய்யுளினால், வேதாந்தங்களின்முடிவிற் கூறப்பட்டுள்ள உண்மைப் பரம்பொருளே துஷ்டநீக்கிக சிஷ்டபரிபாலனம் செய்யுமாறு தசரதன் மதலையாய் திருவவதரித்துக் கானகத்திலுறைந்து சீதையைக் கவர்த்ததை

வியாஜமாக்கொண்டு இலங்கையிற்சென்று ராகுஸராஜனான இராவணனைத் தனது அம்புகளை யெய்து பொருது கொன்றவனென்ற உண்மையைக் கூறின ராயிற்று. ஆகவே, இராவணனியரைப்போல அப்பெருமானை மானுடனென்று எண்ணி அழிந்தொழியாது, உண்மைப்பரம்பொருளே தனது சங்கற்பத்தால் இவ்வாறு திருவவதரித்தன னென்ற மெய்ப்பொருளைக் கடைப்பிடித்து அக் கடவுளே சரணமாக அவன்தாளிற்சேர்ந்து நற்கதிசேர்மினென உலகத்தவரை நோக்கி உபதேசித்ததாகவாவது, அவ்வாறானகடவுளை யான் வணங்குவே னென்றதாகவாவது கருதுக. வாழ்த்து, வணக்கம், தலைமைப்பொருளுரைத்தல் என்ற மூன்றுவகை மங்களங்களுள், இச்செய்யுள் மூன்றாவதன்பாற்படு மென்று அறிக. அன்றியும், இக்காண்டத்தில் இவ்வாறு கடவுள்வாழ்த்துக் கூறியுத்தல், இக்காண்டத்திற்குநற்படுகின்ற அறுமானதுசெயலெல்லாம், இராமபிரான் கடல்கடந்து இலங்கையிற்புக்கு ராகுஸஸம்ஹாரஞ் செய்யக் காரணமா மெனக் குறிப்பித்தவாறுமாயிற்று.

இச்செய்யுளில் திருமாவின் பரத்துவமும், செளலப்பியமும் விளங்குதல் காண்க.

விபரீதஜ்ஞாநமெனினும், திரிபுணர்ச்சியெனினும் ஒக்கும் ; அதாவது - உயிரல்லாத உடம்பில் உயிரென்ற எண்ணமும், கடவுளுக்கு அடிமைப்பட்ட உயிரை ஸ்வதந்திரமுடையதென்று எண்ணுதலும், பிறர்க்கு அடியவனல்லாத அவ்வயிரைப் பிறர்க்கு அடியவ னென்று கருதுதலும், தலைமைத்தேவரல்லாத தார்பக்கல் தலைமைத்தேவரென்ற நினைப்பும், பரமபுருஷார்த்தமாகாத செல்வம் முத்தலியவற்றினிடத்துப் பரமபுருஷார்த்தமென்ற நோக்கமும், உபாய மாகமாட்டாத கர்மம்முதலியவற்றில் உபாயமென்ற சிந்தனையும் தொடக்கமானவை. மாலையைக்கண்டு பாம்பென மருளுதலைப்போன்ற திரிபுணர்ச்சி சட்கு இடமாய் இவ்வுலகத்தில் உயிர்கட்கு உண்டாகிற பஞ்சபூதங்களினாலாகிய பிறப்பு, உண்மைப்பரம்பொருளின்வடிவத்தைக் காண்கின்றவர்கட்கு ஒழிந்துவிடு மென்க ; “அப்பரம்பொருள் பார்க்கப்படுமாயின், இவ்வான்மாவின் து மனத்திற் குவிந்துகிடக்கும் அஜ்ஞாநமும், அதன்காரியமான பலவகைச் சந்தேகங்களும், பிறப்பிற்குக்காரணமான இருவினைகளும் ஒழிந்துவிடும்” என்ற வடநூல்மேற்கோள் இங்குக் கருதத்தக்கது. ஐம்பூதங்களும் ஒன்று கீச்சேர்வுதனாலேயே இவ்வுலகம் தோன்றியுள்ளதென்பதை, “நிலம் தீ நீர் வளி ஶீசம்போ ஶுடந்துங், கலந்த மயக்க முலகம்” எனக் கூறிப்போந்தார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும். ஐம்பெரும்பூதங்களும் அவ்வவ்வுடனுக்குத் தக்கபடி சேர்தலினாலேயே, தேவ திரியங் மதுஷ்ய ஸ்தாவர சரீரங்கள் தோன்றுகின்றன வென்பது, நூற்கொள்கை. ஐம்பூதங்களாவன - நிலம் நீர் தீ காற்று வானம் என இவை; இவற்றை, முறையே, ப்ருதீவீ அப் தேஜஸ்வாயு ஆகாரம் என்பர் வடநூலார்.

வேதங்கள் கர்மகாண்டம் ஞானகாண்டம் என இருவகையாகப் பகுக்கப் பட்டுள்ளன ; அவற்றில் முதலதாகிய கர்மகாண்டத்திற் கடவுளினது ஆராத ஸ்வரூபமும், ஈந்ததாகிய ஞானகாண்டத்தில் ஆராத்யனான கடனினுன் ஸ்வ



ருபமும் கூறப்பட்டுள்ளன வா தலால், கடவுளை 'மறைகளுக்கு இறுதியாவார்' என்றார்.

அலங்கல் - தொங்கியசைவது என மாலைக்குக் காணக்குறி. பொய்ம்மை என்பதில், மை - பகுதிப்பொருள்விசுதி. விகாரப்பாடு - விகாரப்படுதல்; ஒருநிலையில் நிலைத்திராது மாறுபடுதலாகிய (இருத்தல், பிறத்தல், பருத்தல், வளர்தல், தேய்தல், அழிதல் என்ற உடலுக்கு உண்டாகின்ற அறுவகையான) விகாரங்கள். இவ்வறுவகைவிகாரங்கள், வடமொழியில் 'ஷுட்பாவ்விகாரம்' எனப்படும். வீக்கம் - கட்புலனும்படி பருத்துத்தோன்றுகின்ற உடல்: இங்கு, இலக்கணையால், பிறப்புக்கு ஆயிற்றி; கடவுளைக் காணவே பிறப்பொழியுமெனக் கருத்துக்கொள்ளவேண்டியிருத்தலின், வீக்கம்-சாதியொருமை; (சாதி யொருமையாவது - ஒருமையீறு தோன்ற நின்றேனும் தோன்றாது நின்றேனும் ஒருசொல் பன்மைப்பொருளை யுணர்த்திநிற்பது.) 'என்பர்' என்பதற்கு, எழுவாய் வருவிக்கப்பட்டது. இனி, சேவகசிந்தாமணியில் ஆசிரியர் நச்சினூர்க் கினியர் 'என்ப - அசை: இது, புறனடையாற்கொள்க' என்று உரைத்தது இங்கும் ஒக்குமெனக் கொண்டு, என்பர் - அசை என்னவுமாம். இலங்கை - லங்கா என்ற வடசொல் ஆவீறு ஐயாகத் திரிந்து இகரத்தை முதலிற்பெற்று வந்தது. வேதங்கள் நான்காதலால், 'மறைகள்' எனப் பன்மையாற் கூறினார்: அவையாவன-ருக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்பன; கைத்திரியம், பௌ டியம், தலவகாரம், சாமம் எனக் கூறுவாரு முளர்; அன்றி, வேதத்திலேயே "அநந்தா வை வேதா: [வேதங்கள் எல்லையில்லாதன]" எனக் கூறியிருத்த லின்பன்மையாற் கூறின ரென்றலு மொன்று. அன்று, ஏ என்ற இரண்டு எதிர்மறைகள் ஒருங்குசேர்த்து தேற்றக்கருத்தை வற்புறுத்தின. 'பொய்ம்மை யாமென' என்பதும் பாடம்.

பஞ்சபூதங்களும் தம்மில்மாறுபடக்கலந்து பஞ்சகாணப்பட்டுப் பரிணாம டைதலினால் வேறுகத்தோன்றுகின்ற ஸ்தூலமாகிய பிரபஞ்சம் எந்தப் பர மாத்மாவின் சொரூபத்தையுணர்ந்தாற் பழகையினிடத்துத்தோன்றுகிற பாம் பென்னும் மயக்கம்போல இல்லையாகுமோ, அந்தப் பரமாத்மாவே கைவி லேந்தி இலங்கையிற்பொருதவரும் மறைகளுக்கு இறுதியாவாருமாவ ரென்று கூறுவர் (உணர்ந்தோர்) என்று இச்செய்யுளுக்குப் பொருள் கூறலும் உண்டு.

துறை - கடவுள்வாழ்த்து; தொல்நாப்பியத்தில் "வாழ்த்தியல் வகைகளை நாற்பாற்கு முரித்தே" என்றதன்சண், 'வகை' என்றதனாற் கொண்ட அறு முறைவாழ்த்தன்றித் தனக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படும்படி "நாப்பியனும் பொரு ளினும் வேற்றுமை யுடையது" என்றதனாலு, முன்னிலையன்றியும் கடவுளை வாழ்த்துதலின், இக்கவி கடவுள்வாழ்த்தெனப் பெயர்பெற்றது; [அறுமுறை வாழ்த்தினுள் வாழ்த்தப்படும் பொருள்களாவன:—முனிவரும், பசுவும், பார்ப் பாரும், அரசரும், மழையும், நாமோம்.]

இதுமுதல் முப்பத்தொன்பது கவிகள் - முதற்கீறும் நான்காஞ்சீரும் விளச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள்.

[பேருருவங்கொண்டுநின்ற அநுமான் வானுலகத்தைக்கண்டு  
அங்குச் சீதைமீலையென்பது கருதுதல்.]

க. ஆண்டகையாண்டவ்வானோர் துறக்கநாடருக்கண்டா  
னீண்டிதுதான்கொல்வேலையில்கையென்றையமெய்தா  
வேண்டருவிண்ணுடென் னுமெய்யம்மைகண்டுள்ளமீட்டான்  
காண்டகுதோகையும்பரில்லெனக்கருத்துட்கொண்டான்.

(இ - ள்.) ஆண்டகை - ஆண்மைக்குணமுள்ளவனாகிய அநுமான்,—  
ஆண்டு - அப்பொழுது, அ வானோர் துறக்கம் நாடி - அந்தத்தேவர்கள் வசிக்  
கின்ற சுவர்க்கலோகத்தை, அருகர் - சமீபத்திலே, கண்டான் - பார்த்தவ  
னாய்,—‘ஈண்டு இதுதான் - இங்கேகாணப்படுகின்ற இந்தநாடே, வேலை இலங்  
கைகொல் - கடலினாற்சூழப்பட்டுள்ள லங்காபுரியோ?’ என்று,— ஐயம்  
எய்தா - சந்தேகங்கொண்டு,—வேண்டு அரு விண்ணாடி என்னும் மெய்யம்மை  
கண்டு - வேண்டிப்பெறுதற்கு அருமையான தேவலோக மிது வென்ற உண்  
மையைத் தெரிந்துகொண்டு,—‘காண்தரு தோகை - பார்க்கத்தக்க [வடிவமு  
டையுடைய] மயில்போலுஞ்சாயிலையுடையவளான சீதை, உம்பர்-இம்மேலுல  
கத்திலே, இல் - இல்லை,’ என - என்று, கருத்துள் கொண்டான் - மனத்தில்  
எண்ணியவனாய், உள்ளம் மீட்டான் - (அத்தேவலோகத்தைப்பார்ப்பதற்  
செலுத்திய தனது) கருத்தை (அதனினின்றும்) மீட்பவனாயினான்; (எ - று.)

மகேந்திரமலையின்மீதேறிப் பேருருக்கொண்டுநின்ற அநுமான் தனக்  
குச் சமீபத்தில் தோன்றிய தேவலோகத்தைச் செல்வச்சிறப்பாலும் போன்  
மயமாயிருத்தலாலும் இலங்கைமாநகரமோ வென முதலிற் சந்தேகித்து,  
பின்பு அங்குத் தேவர்கள்வசிப்பதனாலும் மேலிடத்திலிருப்பதனாலும் ‘இது  
ராக்ஷஸராஜதானியாய்ப் பூலோகத்திலுள்ள இலங்கையன்று’ என்று தெ  
ளிந்து, தனதுகண்ணுக்குத் தெரிந்தவரையிற் புலனாகாமையாலும், சீதை  
..இலங்கையிலுள்ளாளெனச் சம்பாதி கூறியிருத்தலாலும், ராக்ஷஸராஜனு  
ராவணன் தனது பகைவராகிய தேவர்கள்மாத்நிரமே வாழ்கின்ற இங்குச்  
சீதையைச் சிறைவையா னென்ற உறுதிப்பாட்டினாலும், மற்றும் அவ்ரு  
காடிப்பார்ப்பதை யொழித்தன னென்பதாம்.

இச்செய்யுளில் தேவலோகத்தைக்கண்டு இலங்கையென்று ஐயுற்றுப்  
பின்னர்த் தெளிந்ததாகக் கூறியது, தெளிவைமுடிவிற்கொண்ட ஐயவஸி  
யின்பாற்பட்டும். ஆண்டு - சீதை இலங்காபுரியிலிருப்பதைச் சம்பாதியின்  
வார்த்தையால் அறிந்தபின்பு ஜாய்பவான் புகழ் அநுமான் உள்ளக்கிளர்ச்சி  
கொண்டு தான் போய்வருவதாகச் சொல்லி, வாநர்கள் வாழ்த்தத் தேவர்கள்  
மலர்மழைபொழிய எழுந்து மகேந்திரபருவத்தின்மீதேறித் கடலைக்கடக்க  
வேண்டுமெனக் கருத்துக்கொண்டு வானுறவோங்கிவளர்ந்து நின்ற அச்சம  
யத்தி லென்கீ. அநுமான் இவ்வாறு பேருருக்கொண்டுவளர்ந்தா னென்  
பதை, கிட்கிந்தாகாண்டத்து மகேந்திரப்படலத்தில் “பொருவருவேலேதா  
வும் புந்தியான் புய னந்தாய, பெருவடிவுயர்ந்த மாயோன் மேக்குறப்பெயர்ந்த

தான்போல், உருவறிவடிவ னும்பரோங்கின னுவமையாலும், திருவடி யென் னுந்தன்மை யாவார்க்குந் தெரியநின்றான்” என்றதனாலும் அறிக.

ஆனந்தகை - அன்மொழித்தொகை. ‘அவ்வானே’ என்பதிலிருந்து அக ரம் - பிரசித்தியைக் காட்டும்; உலகநிகட்டி: செய்மைச்சுடிமொம். னுறக்கம் - (இவ்வுலகசம்பந்தத்தைத்) துறந்து அடையத்தக்க இடம் எனக் காரணப்பொ ருள் பெறும்: இனி, ஸ்வர்க்கம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவுஎனக் கூறுவாரு முளர். அருகர் - அருகு: குற்றியலுகரத்துக்கு ‘அர்’ - போலி. கொல்-ஐயம். எய்தா - உடன்பாட்டுவினையெச்சம். ‘ஆண்டு’ என்பதற்கு - அவ்விடத்தி னின்றும் என்றும், ‘வேண்டு அரு விண்ணாடு’ என்பதற்கு - (அனைவராலும்) விரும்பப்படுவதும் பெறுதற்கு அரியதுமான சுவாக்கலோகமென்றும், தனக்கு இப்பொழுது வேண்டாததான சுவர்க்க மென்றும், ‘காண்டகு கோகை’ என் பதற்கு - தான் காணவேண்டியவளான சீதை யென்றும் பொருள்கொள்ள லாம். தோகை - இருமடியாகுபெயர். இவ்வு இல்லையென்பதன் விகாரம். ‘அருகிற்கண்டான்’ என்றும், ‘காண்டகுக்கொள்கை’ என்றும், ‘கருத்திற் கொண்டான்’ என்றும் பாடமுண்டு.

விலங்கினத்தைச் சார்ந்த வாநரமாகிய அதுமானே ‘தண்டான்’ முத லியனவாக உயர்திணையாற்கூறுதல் இலக்கணத்துக்கு ஒக்குமோ வெனின், — உயர்திணை அஃறிணை என்ற பகுப்பிற்குக் காரணம் முறையே அறிவின் சிறைவும் குறைவுமே யாதலால், அவ்வறிவிற்குறைவின்றி ஐம்பொறியறி வோடு பகுத்தறிவையும் கொண்டு மனிதர்போலவே தொழில்திற மமைந்த தெய்வஞ்ஞாங்கை உயர்திணையின்பாற்படுத்துதல் ஒக்குமென்க; இத்தன் மை, மற்றை வாநரர்கட்கும், காடியாகிய ஜாம்பவானுக்கும், கழுகுகளா கிய சம்பாதிசடாயுக்கட்கும், பெரியதிருவடியாகிய கருடாழ்வானுக்கும் பொ ருந்தும்: தொல்காப்பியத்து மரபியலில் உரைகாரர்: “மாவும் மாக்களும் ஐயறிவினவே” என்ற குத்திரத்தின்கீழ்க் குரங்கை விலங்கின மென்று பொதுவகையாற் கூறியவர்தாமே “மக்கள்தாமே ஆறறிவுயிரே” என்ற அடுத்த குத்திரத்தின்கீழ் ‘குரங்கு முதலாய் விலங்கினுள் அறிவுடையன எனப் படும் மனவுணர்வுடையன உளவாயின் அவையும் ஈண்டு ஆறறிவுயிராய் அடங் கும்’ என்றமை காண்க. ‘ஒரோவழி அஃறிணைப்பொருள்கள் மொழியாற் பேசுவன உளவாயின், அது தெய்வத்தன்மைமுதலிய விசேடத்தா னன்றிப் பொருட்டன்மையானன்மையின், அமைத்துக்கொள்வது’ என்ற இலக்கண விளக்கச்சூராவளியும் இங்குக் காணத்தக்கது. அன்றியும், இவர்கள் வடிவில் மனிதரிற்சிறிதுவேறுபாட்டையே யுடையராயிருந்தன ரென்பதும் அறிக. (க)

[அதுமான் இலங்கையையுக்கண்டு தோங்கோட்டியார்த்தல்.]

கண்டனனிலங்கைமுதுராக்கடிபொழிற்கனகநாஞ்சின்

மண்டிலமதி லுங்கொற்றவாயி லுமணியிற்செய்த

வெண்டளக்கனகமாலீதியும்பிறவுமெல்லா

மண்டமுந்திசைசுளெட்டுநடுங்கத்தோள்கொட்டியார்த்தான்.

(இ - ன்.) (பின்னர் அதுமான்),—இலங்கை முத ஊர் - இலங்கை யென்ற பழமையான நகரத்தினது; கடி பொழில் - நறுமணம் வீசுகின்ற சோலையையும், கனகம் நாஞ்சில் மண்டிலம் மதிலும் - பொன்மயமான நாஞ்சிலென்னும் உறுப்புடைய வட்டமான மதிலையும், கொற்றம் வாயிலும் - வெற்றியைத்தெரிவிக்கின்ற [வெற்றிக்கொடிகள் நாட்டிய] நகரவாயிலையும், மணியின் செய்த வெள் தளம் கனகம் மாடம் வீதியும் - இரத்தினங்களிழைத்துச் செய்யப்பட்டனவும் வெண்ணிறமாக விளங்குகின்ற உபரிகைகளை யுடையனவும் பொன்னினு லமைக்கப்பட்டனவுமான வீதிகளை (இருபுறத்திலுங்கொண்டுள்ள) வீதிகளையும், பிறவும் - இவையொழிந்த பிறவற்றையும், எல்லாம் - ஆகிய எல்லாவற்றையும், கண்டனன் - (அம்மலையின்மீது நின்ற படியே) பார்த்தான்; (அப்பொழுது), அண்டமும் - வானுலகமும், திசைகள் எட்டும் - எட்டுத்திக்குக்களும், நடுங்க - (அதிர்ச்சியினால்) நடுங்கும்படி, தோள் கொட்டி - (தனது) தோள்களை (க்கைகளால்) தட்டிக்கொண்டு, ஆர்த்தான் - ஆரவாரஞ்செய்தான்; (எ - று.)

மகேந்திரமலையின்மீது பெருவடிவங்கொண்டு நின்ற அதுமான் முதலில் யேலேநோக்கிச் சுவர்க்கத்தைக் கண்டபின்பு தனதுபார்வையைத் தாழ்ச் செலுத்தவே தான் செல்லவேண்டிய இலங்கை புலப்பட, அதனைக் கண்டதனால் மகிழ்ந்து தனது தோள்களைக் கொட்டி ஆரவாரஞ்செய்தன எனப்பதாம். வீரர்கள் மனக்கிளர்ச்சிகொண்டு தமதுபாக்கிரமம்தோன்ற ஒருகாரியத்தைச் செய்யத் தொடங்குவதற்கு முன்னர்த் தோள்தட்டி யாவாரித்தல், இயல்பு.

‘கடி’ என்ற பலபொருள் குறிக்கும் ஓர் உரித்திரிசொல், இங்கு நறுமணமென்றபொருளில் வந்தது; இனி, காவல், விளக்கம், சிறப்பு, மிகுதி, புதுமை, ஆர்த்தல் என்ற பொருள்களும் இங்குவற்கும். மணி - நவமணிப்பொது; தற்சமவடசொல். நகரம், மண்டலம், வீதி, திஸா என்ற வடசொற்கள் திரிந்து நின்றன. நாஞ்சில், நாஞ்சில், நாயில் என்பன-ஒருபொருளாக; ஒருவகை மதிலுறுப்புக்குப் பெயர்: ‘எப்புழைக்கு நடுவா யெய்து மறையுஞ் சூட்டு’ என்பர். அண்டமும் - இந்த அண்டகோளம் முழுவதும் எனினுமாம். மணிகனகம் என்று முன்னும் பின்னும் வருதற்கு ஏற்ப, ‘வெள்’ என்பதற்கு-சுண்ணந்தீற்றியதனால் ‘வெண்மையான’ எனப்பொருள்கூறுது, முத்துக்கள்பதித்தலால் வெண்மையான என்று உரைக்கலாம். தளம் - மேல் மாளிகை. ‘பிறவும்’ என்றது - கடைத்தெரு, குளம் முதலியவற்றை. எட்டுத்திசைகளாவன-நான்கு பெருந்திக்குக்களும், நான்கு மூலைத்திக்குக்களும். ‘மண்டலமதில்’, ‘வெண்டளத்தரளமடவீதி’, ‘திசைகனெட்டுங்குலங்க’ என்ற பாடல்களும் காணப்படுகின்றன.

(உ)

[இதுமுதல் பத்துக்கவிகள் - அநுமந்து கவிகள் ஊன்றியபூந்த அதனால் அஃமலையிற் பலவரை நிகழ்ச்சியுண்டாதலைக் கூறும்.]

௩. வன்மந்தவரிகொணாகம்வயங்கன லுமிழும்வாய  
பொன்மந்தமுழைகடோறும்புறத்துராய்ப்புரண்டுபோவ

நின்றந்தயில்லா னான் நெரிந்துழைமுந்திரீலக்  
குன்றத்தன்வயிறுகிறிப்பிதுங்கினகுடர்கண்மான.

(இ - ள்.) அந்தம் இல்லான்-அழிவில்லாதவனாகிய அவ்வதுமான், நின்ற-  
(பேருருவத்துடன் அந்தமலையின்மீது) நிற்குகொண்டு, ஊன்ற - (தனது  
கால்களை) வைத்து அழுத்த, (அதனால்),—நீலம் குன்றம்-நீலநிறத்தையுடைய  
அம்மகேந்திரமலை, நெரிந்து - நொருங்கி, கீழ் அழுந்தி - கீழே அழுங்க,  
(அப்பொழுது),—தன் வயிறு கீறி பிதுங்கின குடர்கள் மான் - தனது வயிறு  
கீண்டு வெளியிற்சரிந்த குடல்களை யொக்கும்படி,—பொன் தந்த முழைகள்  
தோறும் - பொன்மயமான (அம்மலையின்) குகைகளிலெல்லாம் வசிக்கின்ற,  
வல் தந்தம் வரி கொள் நாகம் - வலிய விஷப்பற்களையுடையனவும் இரேகை  
களைக் கொண்டுள்ளவையுமான மலைப்பாம்புகள், வயங்கு அனல் உமிழும்  
வாய - எரிகிற விஷாக்கினியைக் கக்குகின்ற வாய்களையுடையனவாய், உராய்-  
உடற்புறத்து உராய்ந்துகொண்டு, புரண்டு புறத்து போவ - நெளிந்து வெளியே  
செல்வனவாயின ; (எ - று.)

ஊன்ற, குன்றம் நெரிந்து அழுந்தி [அழுந்த], நாகம், குடர்கள்மான  
வாய் உராய்ப்போவ என முடிபு காண்க. இச்செய்யுளிலுள்ள 'நின்று அந்த  
யில்லான் ஊன்ற' என்ற தொடர், அடுத்த ஒன்பது செய்யுள்களோடும்  
இயையும். \*

கடலைக்கடக்குமாறு மகேந்திரமலையினுச்சியிற் பேருருவங்கொண்டு  
நின்ற அதுமான் தனதுகால்களால் அழுத்தியதனால் நொருங்கிப்போன  
அம்மலைக்குகையில் வசித்திருந்த பாம்புகள், அதுமானது உடற்பாரத்தைத்  
தாங்க முடியாமையால் அம்மலை வயிறுகிழிய வெளிப்பட்ட குடல்களோ  
வென்னும்படி அக்குகைப்புறத்துப் புரண்டிப்போவனவாயின வென்பதாம்.  
இவ்வருணனை, போஜமகாராஜன் செய்த சம்பூராமாயணத்திலும் கூறப்பட்ட  
ிருக்கின்றது; (அது வருமாறு:—' ததாரீம் த்ருடதாரிஹித்சரணதலநிஷ்டீட

\* அனுமான் கடல்கடத்தற்குமுன் பேருருவங்கொண்டதனால் அவ  
னது நான்குகால்களும் மலையில் அழுத்தியதை 'அந்தயில்லான்ஊன்ற' என்  
றார்; அன்றி, இதனையே, கடல்கடக்கவேண்டுமென்றருத்தினால் மேலெழு  
வதற்காகக் கால்கள் அழுத்திவைத்ததைக் கூறியதாகக் கொண்டால், 'மேல்  
கடு - ஆங் கலியில் "அலங்கரழும்மாப்பன் முன்றழந்தடித்துணையழுத்தலோ  
டும்" என வருவது கூறியதுகூறலா மென்க. அன்றியும், இங்கு. அதுமான்  
பேருருவங்கொண்டபோது தனது நான்குகால்களையும் பதியவைத்திருந்தா  
னென்றும், கடல்தாவ எழுகின்றபொழுது இரண்டுகால்களையே அழுத்தி  
வைத்தா னென்றும் அறிக. ஸ்ரீவால்மீகிகவானும் "நிஷ்ப்ரமாணஸூரீஸ்ஸந்  
விலங்குயிஷுராரணவம் - பாஹுப்யாம்பீடயமாஸ சரணப்யாஞ்சபர்வதம்"  
என்று முதலிற்கூறி, பின்பு "பத்ப்யாம்த்ருடமவஸ்தாரம் க்ருத்வா.....  
ஹிமாதுத்பகிஷ்யத்" எனக் கூறியதும், (அங்கு "பல்வங்கமானம் சதூரீஸ்  
ஸஞ்சாராத்" என்ற வியாக்கியானமும்) கருதத்தக்கன.

நம் ஸோடு மக்யம்! க்ஷமா! ருத்...கஹ்வர நிபிரீஸ நிஸ்ஸரத் ஸரீஸ்ருபதயா நிர்களிதாந்த்ரமால இவ" என்பது.) குகையினின்று வருந்திப் புரண்டு வெளிப் படுகிற நாகங்களை மலையின்குடல்களாகக் கற்பித்ததனால், இது - தன்மைத் தந்திரிப்பேற்றுவணியாம்; இதனை, வடநூலார் ஸ்வரூபோத்தரேக்ஷாலங்கார மென்பர். இச்செய்யுளில், நான்கடிகளிலும் முதலெழுத்துமாறுபட்டிருக்க இரண்டுமுதலிய சிலவெழுத்துக்கள் ஒன்றிநின்று பொருள்வேறுபட்டுவந்தது, திரிபுஎன்னுஞ் சொல்லணியாம்.

கானம், காளாத்நிரி, யமன், யமதூதி எனப் பாம்பிற்கு நச்சுப்பற்கள் நான்காம். நாகம் - நகத்தில்வாழ்வது எனப் பொருள்படும் வடசொல்; நகம் - மரமும், மலையும். அனல் - அநல் மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். பொன் தந்த முழை - (கடிகளினின்று) பொன்னைத் தருகின்ற குகை யெனினுமாம். பொன்று அந்த முழைகடோறும் புறத்தூராய் என எடுத்து - (தாங்கள்) உயிரொடுக்குகின்ற அந்தக்குகைகடோறும் வெளியில் உராய்ந்த எனக்கூறலுமாம். உராய் = உராய்ந்து; முதனிலையே விளையெச்சப்பொருளில் வந்தது: "வரிப்புனைபந்து" என்னுமிடத்திற் போல. அதமான், சிரஞ்சீவி தள் எழுவருள் ஒருவருதலால், 'அந்தமில்லான்' எனப்பட்டான்: (மற்றையோர் - அசுவத்தாமா, பலிசக்ரவர்த்தி, வியாசன், விபீஷணன், கிருபன், பாசராமன்.) குடர் = குடல்: லகரத்துக்கு ரகரம் போலியாகவந்தது. மான் - இங்குத் தற்குறிப்பேற்றவருபாய் நின்றது. 'வயங்கழல்', 'புரண்டுபோந்த', 'குன்றந்தவயிற்' என்றும் பாடமுண்டு. (ங)

ச: புகலருமுழையுட்டுஞ்சும்பொங்குளைச்சீயம்பொன்றி  
புகலருங்குருதிகக்கியுள்ளுறநெரிந்தவூழி  
னகலிரும்பரவைநாணவரற்றுறுகுரலவாகிப்  
பகலொளிகரப்பவாணைமறைத்தனபறவையெல்லாம்.

(இ - ன்.) புகல் அரு - துழைவதற்கு அருமையாகிய [சிறிய வாயிலையுடைய], முழையுள் - குகையிலே, தஞ்சும் தூங்குகின்ற, பொங்கு உரையுடைய - மிகுதியான பிடரிமயிரையுடைய சிங்கங்கள், - உகல் அருங் குருதிகக்கி - சொரிதலையுடைய அருமையான இரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு, பொன்றி - உயிரொழிந்து, உன் உற - (மலைக்குகையின்) உள்ளிடங்களிலே மே, நெரிந்த - நொருங்கிப்போய்விட்டன; பறவை எல்லாம் - (அம்மலையின் மீதுருந்த) பறவைகளெல்லாம், - ஊழின் - யுகாந்தகாலத்திலே, அகல் - (உலக முழுவதும்) பரவுகின்ற, இரும் பரவை - பெரிய சமுத்திரமும், நாண் - (தமது பேரோசைக்குமுன்னே) வெள்கிப்பின்னிடம்படி, அரற்றுறு குரல ஆகி - அஞ்சிக் கதறுகின்ற பெருங்குரலையுடையனவாய், பசல் ஒளி காப்ப - சூரியனது ஒளி மறைந்துபோம்படி, வாணை மறைத்தன - ஆகாயமுழுவதையும் (பரவி) மறைத்துவிட்டன; (எ - று.)

அதமானது அடிகள் அழுத்துவதனால், அம்மலைக்குகைகளில் தூங்கிக் கொண்டிருந்த சிங்கங்களெல்லாம் அங்குநின்று வெளியே வரமாட்டாதன

வாய் நொருங்கி இரத்தத்தைக் கக்கிக்கொண்டு இறந்தன; பறக்குந்தன்மையுள்ள பறவைகளோ, அம்மலைநொருங்குவதைக் கண்டு பேரிரைச்சலிட்டுக் கொண்டு எழுந்த சூரியனொளியும்மறையும்படி ஆகாயமுழுதும் பரவிப்பறந்தன என்பதாம்.

சீயம்-லிம்ஹு மென்ற வடசொல்லின் சிதைவு: இது - (மிருகங்களையெல்லாம்) ஹிம்லிப்பதென்று பொருள்படும். உகலருங் குருதி கக்கி - இதுவரையிற் சிந்தியிராத இரத்தத்தை இப்பொழுது சிந்திக்கொண்டு என்றமாம். உள்ளுற - வெளியேவரமுடியாமல் உட்புறத்திலேயே யென்றபடி. பரந்துள்ளது, பாவை யெனக் கடலுக்குக் காரணக்குறி. பறவை - ஆகாயத்திற் பறப்பது. 'பகலொளிகரப்ப' என்பது - தொடர்பு இல்லாமலிருக்கவும் தொடர்புபடுத்தக்கூறுகிற நெய் புயிற் புறநீர்சியணி; இது, வடமொழியில், ஸம் பந்தாதிமாயோக்தி யெனப்படும். 'புகலரு முறை' என்பதற்கு - (தாம்வசித்தலால் எந்தப்பிராணியும்) துழையமாட்டாத குகையென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'சீயம்பொங்கி', 'அகலரும்பாவை' என்பன - பாடபேதம். (ச)

௫. மொய்ப்புறுசெவிகடாவிமுதுகுறமுறைகாறள்ள, மையுறுவிசும்பினூடுநிரந்தவாலதியமஞ்சின் மெய்புறத்தழீஇயமெல்லென்பிடி யொடும்வெருவலோடுங் கையுறமரங்கன்சுற்றிப்பிளிறினகனிநல்யானை.

(இ - ன்.) களி நல் யானை - மதக்களிப்பையுடைய சிறந்த ஆண்யானைகள், உமை உறு விசும்பினூடு நிரந்த வாலதிய - மேகங்கள் பெருந்திய ஆகாயத்தினிடத்தே [மேற்புறமாகத்] தூக்கிய வால்களையுடையனவாய், மஞ்சின் மெய் உற தழீஇய - மேகம்போலக் கருநிறமான (தமது) உடம்பை இறுகத்தழுவிக்கொண்ட, மெல்லென் பிடியொடும் - மென்மையான பெண்யானைகளுடனே, - வெருவலோடும் - அச்சத்தோடு, மொய் உறு செவி - வலிமை மிக்க (தமது) காதுகளை, முதுகு உற கடாவி - (தமது) முதுகின்புறத்திற் படுப்படியசைத்து, முறை கால் தன்ன - (அசைக்கின்ற ஒவ்வொரு) முறையிலும் காற்றுவீச, மரங்கள் கை உற சுற்றி - மரங்களை (தம்) துதிக்கையால் உறுதியாகச்சுற்றிக்கொண்டு, பிளிறின - வீரிட்டன; (எ - று.)

பெருருவங்கொண்ட அதுமானது பாதங்கள் ஊன்றிய அதிர்ச்சியினால் அஞ்சிப் பெண்யானைகள் வாலையுயர்த்திக்கொண்டு ஒடிவந்து தம்மைத்தழுவிக்கொள்ள, ஆண்யானைகளும் அஞ்சித் தமதுசெவியைசைத்துநின்ற மரங்களை இறுகப்பிடித்துக்கொண்டு வீரிட்டன வென்பதாம். தன்மைநீவிச்சியணி. பெண்யானைகள் வாலையுயர்த்திக்கொண்டுஒடிவந்து ஆண்யானைகளைத் தழுவியதும், ஆண்யானைகள் காதையசைத்தபடி நின்று மரங்களைப்பற்றிக்கொண்டு பிளிறியதும் - அச்சத்தின் செயல்களாம்.

இனி, ஆண்யானைகளும் அவற்றைத் தழுவிய பெண்யானைகளும் அச்சத்தினால் செவியசைத்து வாலெடுத்து மரங்களைப் பற்றிக்கொண்டு வீரிட்டன வென்ற கருத்துப்பட உரைத்தலுமாம். செவிகள் தாவி முதுகுஉற

முறைகால் தள்ள என்றுகொண்டு, செவிகள் அசைந்து முதுகிலேபொருந்தி ஒவ்வொருதரத்திலும் காற்றை வெளிவீச என்றுமாம். காது அசையுந்தோறும் காற்றுவீசதலால், 'முறைகாறள்ள' என்றார். வாலதி - வடசொல். நிலையில்லாமையாற் பொய்யாகிய உடம்பை 'மெய்' என்பது - மங்கலவழக்கு. தழீஇய; சொல்லிசையளபெடை. பிடி - யானையின் பெண்மைப்பெயர்; "பிடியென்பெண்பெயர் யானைமேற்றே" என்றார் தொல்காப்பியனார்: இதன் ஆண்,களிறு எனப்படும்; "வேழக்குரித்தே விதந்து களிநென்றல்" என்பது காண்க. பிடிக்கு மென்மை - எளிதில் அச்சங்கொள்ளுந்தன்மை. 'செவிக டாழ்ந்து', 'நிமிர்ந்தவான்மதியமஞ்சு', 'மெய்யொடுந்தழீஇய' என்பன - பாடபேதம்.

(இ)

கூ. : பொன்பிறழ்சிமயக்கோடுபொடியுறப்பொறியுஞ்சிந்த  
மின்பிறழ்குடுமிக்குன்மம்வெரிநுறவிரியும்வேலை  
புன்புறமயிரும்பூவாக்கட்புலம்புறத்துநாறு  
வன்பறழ்வாயிற்கவ்விலல்லியமிரிந்தமாதோ.

(இ - ள்.) மின் பிறழ் குடுமி குன்றம் - மின்னல்போல் ஒளிவீசுகின்ற உச்சியையுடைய மகேந்திரமலையானது, —பொன் பிறழ் சிமயக்கோடு-பொன் மயமாக விளங்குகின்ற (தனது) சிகரம், பொடி உற - நீருக, —பொறியும் சிந்த - தீப்பொறிபறக்குமாறு, வெரிந் உற விரியும் - (தன்) முதுகு மிகுதியாகப்பிளவுபடுகின்ற, வேலை - சமயத்தில், —வல்லியம் - புலிகள், —புல் புறம் மயிரும் பூவா - சிறிய உடம்புமயிர்களும் முளையாதனவும், கண் புலம் புறத்து நாறு - கண்கள்மலராதனவுமாயிருக்கின்ற, வல் பறழ் - வலிய (தமது) குட்டிகளை, வாயின் கவ்வி - வாயினாற் கவ்வி யெடுத்துக் கொண்டு, இரிந்த - நிலை கெட்டுஒடின; (எ - று.) —மாதா, ஒ - ஈற்றசை.

அதுமானது அடிகளின் பாரத்தைப் பொறுக்கமாட்டாது சிகரம்பொடியாய்ப்போய்த் தீப்பொறிபறக்குமாறு அம்மலை பிளந்தசமயத்தில், அன்ற பொறியையும் அவ்வோசையையும் கண்டு கேட்டதனால் அஞ்சிய புலிகள், மயிர்முளைக்காமலும் கண்பிரியாமலும் இருக்கின்ற தமதுசிறியகுட்டிகளை வாயிற்கவ்விக்கொண்டு நிலைகெட்டுஒடின வென்பதாம்.

குன்றம் பொடியுறப் பொறிசிந்த விரியும்வேலை, வல்லியம் பறழ்கவ்வி இரிந்த என்று இயையும். சிமயக்கோடு - மலைச்சிகரம்; ஒருபொருட்பன் மொழியுமாம். கட்புலம் புறத்துநாறுமை - கண்ணாகியஉறுப்பு வெளியில் தெரியாமை. நாறுதல் - தோன்றுதல். பூவாத பறழ், நாறுத பறழ் என்க. "நாயே பன்றி புலிமுய ஞன்கு, மாயுங்காலைக் குருளையென்ப," "நரியுமற்றே நாடினார்கொளினே," "குட்டியும் பறமுங் கூற்றவண்வரையார்" என்பவற்றால், புலிக்குட்டிகை 'பறழ்' என்றார். அப்பொழுதுதான் பிறந்தகுட்டி யென்றற்கு, 'புன்புறமயிரும்பூவாக்கட்புலம்புறத்துநாறுப் பறழ்' எனப்பட்டது. தன்மை நவீர்ச்சியணி. 'வெரிநுற நெரியும்வெலை' என்றும் பாடமுண்டு.

(க)



எ. தேக்குறுசிகரக்குன்றந்திரிந்துமெய்நெரிந்துசிந்தத்  
துக்குறுதோல்வாளர் துரிதத்தினெழுந்ததோற்றம்  
தாக்குறுசெருவினேரார்தாளறவிசத்தாவி  
மேக்குறுவிசைத்தாரென்னப்பொலிந்தனர்விஞ்சைவேந்தர்.

(இ - ள்.) தேக்கு உறு சிகரம் குன்றம் - தேக்குமரம்பொருந்திய உச்சி யோடுகூடிய அம்மகேந்திரமலையானது, திரிந்து - (அதுமனது பாதங்களின் பாரத்தால் தன்) நிலைமாறி, மெய் நெரிந்து - (தனது) உடல் நொருங்கி, சிந்த-சரியு, - (அதனால் அஞ்சிய), விஞ்சைவேந்தர் - வித்தியாதரவரசர்கள், துக் குறு - (தமது கைகளில்) தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற, தோல் - கேடகமுடையவர்களாகவும், வாளர் - வாங்கியுடையவர்களாகவு மிருந்துகொண்டு, துரி தத்தின் - விரைவாக, எழுந்த - (வானத்தில்) உயர்ச்சென்ற, தோற்றம் - (தமது) தோற்றத்தால், - தாக்குறு செருவில் - மோதிச்செய்கின்ற யுத்தத்திலே, நேரார் - (தமது) பகைவர், தான் அற வீச - (தமது) கால்கள் அறுபடும் படி (ஆயுதங்களை)யெறிய, (அதற்குத் தப்புமாறு), மேக்கு உற தாவி - மே லெழுந்த, விசைத்தார் என்ன - வேகங்கொண்டு சென்றவரைப்போல, பொ லிந்தனர் - விளங்கினார்கள்; (எ - று.)

அம்மகேந்திரமலை திடரென நிலைகுலைந்து நொருங்கிச் சரிந்ததனால் அஞ்சிய வித்தியாதரவரசர்கள் தமது கைகளிற் கேடகத்தையும் வாளையும் எடுத்துக்கொண்டு விரைந்து மேலெழுந்த தோற்றம் - போர்க்களத்தில் தமது பகைவர் படைக்கலங்கொண்டு தமது கால்களைத் துணிக்கும்படி முயன்ற போது, தமதுகைகளில் ஆயுதமிருக்கவும், அதற்குத்தப்பியுயுமாறு, வீரர்கள் விரைந்துமேலெழுப்பிச்செல்வதை யொத்திருந்தது என்பதாம்; உவமையணி. விஞ்சைவேந்தர் எழுந்த தோற்றத்தால் விசைத்தாரென்னப் பொலிந்தன ரென்க.

பின் னிரண்டடிக்கு - மோதுகின்ற போரிலே தமதுபகைவரது தான் களைத் துணிக்குமாறு வீசுவதற்காகத் தாவி மேலே விரைந்து எழுந்தவர் போலப் பொலிந்தன ரென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். தோல் - பகைவர்க ளெறியும் படைகள் தம்மிது படாதபடி தடுக்கவல்லதாகிய கேடகம்; தோற் பரிசை. துரிதம் - த்வரிதம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். விஞ்சைவேந்தர் - மாலிகாஞ்சனம்முதலிய மாயவித்தைகளில் வல்ல வித்தியாதர ஜாஜ்ஞர். விஞ்சை - வித்தியா என்ற வடசொல்லின் சிதைவு; வித்யை, வித்தை, விச்சை, விஞ்சை யெனக் காண்க. விஞ்சை - அதனையுடையார்க்கு ஆகுபெயர். 'நேரார்' என்றவிடத்து 'நேர்த்தார்' என்று பாடமுண்டு; எதிர்த்தவ ரென்பது அதன்பொருள்.

(எ)

அ. தாரகைசுடர்கண்மேகமென்றிவைதவிரத்தாழ்ந்து  
பாரிடையழுந்துகின்றபடர்நெடும்பனிமாக்குன்றங்  
கூருகிர்க்குவவுத்தோளான்கும்பெனக்குமிழிபொங்க  
வார்கலியழுவத்தாழங்கலமெனலாயிற்றன்றே.

(இ - ன்.) (அதுமனது கால்களின் பாரத்தைப் பொறுக்கமுடியாமல்) — தாரகை - நகூத்திரங்களும், சுடர்கள் - சூரியசந்திரர்களும், மேகம் - மேகங்களும், என்ற இவை—, தவிர - (தன்னிடத்தை) விட்டு (மேலே) செல்லுமாறு, தாழ்ந்து - (தான்) இறங்கி, பாரிடை அழுந்துகின்ற - பூமியிலே அழுங்கிப்போகின்ற, படர் நெடும் பணி மா குன்றம் - அகன்று நீண்டுள்ள குளிர்ந்த பெரிய அம்மகேந்திரமலையானது, — கூர் உகிர் குவவு தோளான் கூம்பு என - கூர்மையான நகங்களையும் திரண்டதோள்களையு முடையவனான அதுமான் பாய்மரம்போ விருங்க, குமிழி பொங்க ஆர்கலி அழுவத்து ஆழும் - நீர்க்குமிழி மேலேயுண்டாகுமாறு சமுத்திரவெள்ளத்திலே முழுகிப்போகின்ற, கலம் - மரக்கலமாம், எனல் ஆயிற்று - என்றுசொல்லலாம்படியிருந்தது ; (எ - று.) — அன்றே - ஈற்றசை.

பெருவடிவங்கொண்ட அதுமான் தன்மீது இருந்துகொண்டு கால்கள் வைத்ததைத் தாங்கமுடியாமல் அம்மகேந்திரமலை தன்மீது தவழ்ந்துகொண்டிருந்த நகூத்திரம்சூரியசந்திரர் மேகம் இவைகளைல்லாம் தன்னைவிட்டுத் தவிர்த்து தனக்கு வெகுதூரம் அப்பால் மேலேயிருப்பனவாம்படி தான் மிகத் தாழ்ந்து பூமிக்குள் அருங்கிய தன்மை, ஒருமரக்கலம் மேலே பாய்மரந்தோன்ற நீர்க்குமிழியுண்டாகுமாறு கடலுக்குள் முழுகுவதையொத்திருந்தது என்பதாம்: தன்னைத் தந்திரிப்பேற்றுவன. பூமியை ஆர்கலியழுவமாகவும், அப்பூமியில் தாழ்ந்து உட்புகும் மகேந்திரமலையை அக்கடலில் முழுகிப்போகும் மரக்கலமாகவும், அம்மலையிலுள்ள அதுமானை அம்மரக்கலத்தினமீதுள்ள பாய்மரமாகவும், அக்காலத்து மலையின்மேற்புறத்தில் தோன்றும் நகூத்திரங்களையும் சுடர்களையும் அம்மரக்கலம் முழுகுங்காலத்துத் தோன்றும் நீர்க்குமிழிகளாகவும் கொள்க 'மேகந்தவிர' என்று கூறியது, இயற்கைபற்றியதேயன்றி, உவமையை நிறைத்தற்காகவன் நென்க.

தாரகை - தாரகா என்ற வடசொல்லின் விகாரம்: இதனால், சூரியசந்திரரொழிந்த மறைக்கிரகங்களையும் குறித்தவாரும். குமிழி - நீரிற் குமிழ்ப்பதெனக் காரணப்பொருள்படும். ஆர்கலி - கடல்; நிறைந்த ஓசையையுடைய தென வினைத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகை. கலம் - மரக்கலம்.

(அ)

கூ. தாதுகுறுமென்சந்தங்குங்குமங்குலிகந்தண்ணெண்  
போதுகுபொலன்றதென்றித்தொடக்கத்தயாவும்பூசி  
மீதுறுசுணைநீராடியருவியொடுலகின்விழ்வ  
வோதியகுன்றங்கிண்குருதிநீர்சொரிந்தாலொத்த.

(இ - ன்.) மீது உறு சுணை நீர் - அம்மலையின்மீதுள்ள சுணைகளின் நீர்ப் பெருக்குக்கள், — தாது - காவிக்கற்களும், உரு நறு மெல் சந்தம் - (மரங்களினின்று) ஒடிந்துகீழ்விழுந்துள்ள நறுமணமுடைய மெல்லிய செஞ்சந்தனக் கட்டைகளும், குங்குமம் - குங்குமப்பூக்களும், குலிகம் - இங்குலிகமும், தண்ணெண் போது உரு பொலன் தாது - குளிர்ந்தமலர்களினின்று உதிர்ந்தபொன்னிறமான மகரந்தப்பொடிகளும், என்ற இ தொடக்கத்த யாவும் - என்ற

இவை முதலிய செந்நிறப்பொருள்கள் பலவற்றையும், பூசி - தன்மேற்பூசிக் கொண்டு, அருவியொடு ஆடி - (மற்றும் அம்மலையிலுள்ள) நீரருவிகளோடு சேர்ந்து, உலகின் வீழ்வ - பூமியில்வழுவுவனவாய், —ஒதிய குன்றம் - (முன்பு) கூறப்பட்ட அம்மகேந்திரமலையானது, கீண்டு - வயிறுகிழிபட்டு, குருதி நீர் - இரத்தநீரை, சொரிந்தால் ஒத்த - சொரிவதை யொத்திருந்தன; (எ - று.)

அதுமாகால்களால் நொருங்கிப் பொடியாய்விட்ட தாதுமுதலிய பொருள்களோடு சேர்ந்து செந்நிறமடைந்து அதிர்ச்சியால் மலையெங்கும் பாய்ந்தோடிய அருவிநீரோடும் சேர்ந்து வெளியேபெருகுகின்ற அம்மலைச்சுனையின் நீர்ப்பெருக்குக்கள், பெருருக்கொண்ட அதுமானது கால்களின் பாரத்தைப் பொருமல் அம்மலை வயிறுகீண்டு இரத்தத்தைக் கக்குவதுபோன்றிருந்தன வென்பதாம்; தன்மைநீங்குநிறப்பேற்பு. அன்றியும், சுனைநீர்கள் தாது முதலிய பிறபொருள்களின் செந்நிறத்தைப்பெற்றனவாகக் கூறியது, பிறிதின் துணம்பெறுவனியாய்; இது, வடமொழியில் தத்குணலங்கார மெனப்படும், “அதுமான் கடலைக்கடக்குமாறு கால்களையழுத்தியதைப் பொறுக்கமாட்டாத இம்மகேந்திரமலை, அகன்றதாழ்வரையெங்கும் அஞ்சியோடுகின்ற மான்களினது காற்குளம்புகளினுற் பின்புண்ட செங்காவுகளின் புழுதிகளை மேலெழும்பெறுதலால், இரத்தத்தைக் கக்குவதுபோன்றிருந்தது” என்று சம்பூரணமானத்திற் போஜமகாராசன் கூறியது, இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

எளிதிற்பொடியாகு மென்றற்கு, ‘மென்சந்தம்’ என்றார். தாது - தாது - இரண்டாமடியில், தாது - மகரந்தப்பொடியெனப் பொருள்படும் தென்மொழி. சந்தம் - சந்தனமென்ற வடசொல்லின் விகாரம். குங்குமம் - அதன்பூவுக்கு, முதலாகுபெயர். குலிகம் - இங்குலிக மென்பதன் முதற்குறை; அது, சாதி லிங்க மெனப்படும். போது - மலரும்பருவத்து அருப்பு. பொன் + தாது = பொலன்தாது; “பொன்னென்கிளவியீறுகெட முறையின், முன்னர்த்தோன் றும் லகாரமகாரஞ், செய்யுண்மருங்கிற் றொடரியலான” என்னுஞ் சூத்திரவிதியோடு மகரனகரப்போலியும் பெற்றது. இனி, பிற்காலத்தார், பொன்னென்ற பொருளில் ‘பொலம்’ என்று தனியே ஒருசொல் கொள்வர்; அச்சொல் மகரனகரப்போலிபெற்று, ‘பொலன்’ என்று ஆயிற்று என்றலுமாம். ‘சாந்தம்,’ ‘அருவிபோலெகினம்வீழ்வ,’ ‘குன்றங்கீறிக்குருதிநீர்சொரிவதொத்த’ என்பன பாடபேதம்.

(க)

க1). கடலுறுமத்திதென்னக்கருவரை திரியுங்காலை

மிடலுறுபுலன்கள்வென்றமெய்த்தவர்க்கும்பிணுற்றார்

திடலுறுகிரியிறுந்தஞ்செய்வினைமுற்றிமுற்றார்

துடலுறுபாசம்வீசாதும்பர்செல்வாருமொத்தார்.

(இ - ள்.) ‘இது—, கடல் உறும் மத்து - பாற்கடலிற்பொருந்திய மத்தாகிய மந்தரமலையேபோலும்,’ என்ன - என்று (கண்டவர்) கூறும்படி, கருவரை திரியும் காலை - கருநிறமாயுள்ள அம்மகேந்திரமலை (அதுமானது திருவடிக ளழுத்துவதாற்) சுழன்றபொழுது,—திடல் உறு கிரியில் - மேடாகப் பொருந்திய அம்மகேந்திரமலையி லிருந்துகொண்டு, மிடல் உறு புலன்கள்

வென்ற - வலிமை மிக்க ஐம்பொறிகளையும் (அதனதன்புலன்களிற் செல்லாத படி) அடக்கிய, மெய் தவர்தாம் - உண்மையான தவத்தையுடைய இருமுகன், —தம் செய் வினை முற்றி முற்றாது - தாங்கள் செய்யத்தொடங்கிய தமது காரியங்களைப் பாதிமுடித்து முற்றும்முடியாமலே, விசும்பின் உற்றார் - ஆகாயத்திற் சென்றவர்களாய்,—உடல் உறு பாசம் வீசாது - உடம்பிற் பொருந்திய பாசத்தை ஒழியாமலே, உம்பர் செல்வாரும் - மேலுலகத்துக்குச் செல்பவர்களையும், ஒத்தார்—; (எ - து.)

அம்மகேந்திரமலை அதுமானது ஊன்றிய திருவடிப்பொறையை ஆற்ற மாட்டாது முன்பு பாற்கடல் கடைந்த மந்தரகிரியைப் போலச் சூழலவே, அவ்வதிர்ச்சியினால், பாதிமுடிந்தும் முடியாமலும் அரைகுறையாய்த் தவஞ் செய்திருந்த இருமுகன் மேலெழுந்தது - தமதுபாசம்முற்றிலும்நீங்கப்பெறாமலிருப்பவர் இவ்வுடம்புடனேயே வானுலகத்துக்குச்செல்வதை யொத்திருந்த தென்பதாம்; தன்மைத்திறங்கியேழிநவணி. அங்கு அசைவற்றுத்தவஞ்செய்து கொண்டிருந்த யோகிகளையும் மலை சுழன்று மேலெழுப்பிய தென்க. வரை திரியுங்காலை, தவர் விசும்பினுற்றார், பாசம்வீசாது உம்பர்செல்வா ரொத்தார் என இடையும.

மத்து - மந்தம்என்றவடசொல் சிதைந்தது. மனத்தைநல்வழியிற்செல்ல வொட்டாது தடுத்துத் தீநெறியிற்செலுத்தாமாறு மிகத் திண்ணியனவாதலால், 'மிடலுறு புலன்கள்' என்றார். புலன்கள் - இங்கு, இலக்கணையாற் பொறிகளையுணர்த்திற்று: ஐம்பொறிகளாவன - மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி. புலன்புலம் என்பதன் இறுதிப்போலி. அவ்வாறு மலை திரிந்தகாலத்தாம் தரீம் தவ நிலையினின்று விலகாது தின்றன ராதலால், அவர்களை 'மெய்த்தவர்' என்றார். திடல் - மிக்கஉயரம்; இதனை 'தருடம்' என்ற வடசொல்லின் விகாரமெனக் கொண்டால், திடல் உறு - வலிமை மிக்க எனப் பொருளாம். கிரி, பாஸம் - வடசொற்கள். ஆசை - கயிறுபோல நின்று ஆன்மாவைக் கட்டிப்படுத்தலால், 'பாசம்'எனப்படும்; ஆகவே, இச்சொல் - உவமையாகுபெயராம்.

செல்வாரும், உர்மை - இசைநிறை. உயர்வுசிறப்பும்மையாகக் கொண்டு 'மெய்த்தவர்' என்றதனோடு கூட்டி, வலிமைமிக்க ஐம்புலவாசைகளை வென்று நிலைபெற்றதவத்தைச் செய்துகொண்டிருந்தவர்களும் (அஞ்சிக்கலங்கி நிலைகுலைந்து) வானத்திலெழுந்தவர்களாய், இவ்வுடம்புடனே சுவர்க்கலோகத்துக்குச்செல்லுதற்குத் தாம்செய்யவேண்டிய தவவேள்விச்சடங்குகளை அம்மலையிலிருந்து செய்தேனும் செய்யாமலேனாக இச்சரீர்பாசபந்தத்தை யொழியாமலே இவ்வுடம்புடன் ரோலுலகத்துக்குச்செல்பவரைப் போன்றன ரென்று உரைத்தலு மொன்று. புலன்கள்வென்ற மெய்த்தவரும் அஞ்சிச் சிதறும்படியிருந்தது, அப்பொழுது அம்மலையில் அதுமான் அடியுன்றுதலாலுண்டான மிக்ககுழப்பு மென்க. இதனை, இராவணன் வரையெடுத்தபடலத்தில் "சத்தவிரும்புக்கணமகீப்பட வெழிற்றவமுனித்தலைவருஞ், சுத்தவிதயப்பிரமநிட்டரு மிறப்பில்காரகொத்தடையவும், பித்தருமகித்தவபத்தரு மெழிற்பிரமதத்தலைவருஞ், சித்தரு மியக்கரும் வெருக்கொருமனத்த ரடையச்சித்திரிஞர்" என்றார்

போலக் கொண்க. ஸுரரீரஸ்வர்க்கமனத்தின் பொருட்டுச் சிலசடங்குகள் நூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன. அவைசெய்யாமலே வேறுசக்திகளால் இவ்வுடம்புடன் சுவர்க்கம்போய்வந்தவரு முண்டு. உடலுறுபாசம்வீசியவர் இவ்வுடம்புடன் சுவர்க்கம்புகாது இதனை இங்குத்துறத்து சுத்தமான தேவசரீரத்துடன் உம்பர்செல்வ ரென்க.

நுருவாசமுரிவனது சாபத்தால் தேவலோகத்துச் செல்வங்களெல்லாம் கடலிற்புக்கனவாக, பின்பு தேவர்கள் அவற்றை மீண்டும்பெறுதற்பொருட்டுத் திருமாவின் கட்டளைப்படியே மந்தரமலையை மந்தாகநாட்டி வாசுகியென்னும் மகாநாகத்தைக் கடைகயிறுகக்கொண்டு அந்நாகத்தின் தலைப்புறத்தை அசுரர்களும் வாற்புறத்தைத் தாங்களுமாகப் பற்றிக்கொண்டு வலியு முழுத்துப் பாற்கடலைக் கடைகையில், மந்தரமலை சுழன்ற தென்க.

‘கார்வரை’, ‘தந்தம்’, ‘முற்றவுடலுறு’, ‘உம்பர்ச்செல்வாரையொத்தார்’ என்பன - பாடபேதங்கள். (க)

கக. வெயிலியற்குன்றங்கிண்டு வெடித்த லுருகுக்கமெய்தி  
மயிலியற்றேவிமார்கடழி இக்கொளப்பொலிந்தவானே  
ரயிலெயிற்றாக்கனள்ளத்திரிந்தநாளணங்குபுல்லக்  
கயிலையினிருந்ததேவைத்தனித்தனிக்கடுத்தல்செய்தார்.

(இ - ன்.) (அதுமான அடியுன்றிய பாரத்தைப் பொறுக்கமுடியாமல்), வெயில் இயல் குன்றம் - சூரியகாந்திபோன்ற ஒளிபொருந்திய அம்மகேந்திரமலை, கீண்டு - பிளவுபட்டு, வெடித்தலும் - வெடித்ததாகவே, —மயில் இயல் தேவிமார்கள் - மயில்போன்ற சாயலையுடைய தமதுமனைவியர், நடுக்கம் எய்தி - (மிக்க அச்சத்தினால்) நடுக்கடைந்து, தழீஇக்கொள - (தம்மை) இறுக அணைத்துக் கொள்ள, பொலிந்த - விளங்கிய, வானேர் - (அம்மலையின்மீது வசிக்கும்) தேவர்கள், —அயில் எய்தி அரக்கன் - கூர்மையான பற்களையுடைய (ராவணனென்ற) ராக்ஷஸன், அள்ள - (தனதுகைகளைக்கொண்டு) ஆலட்சியமாகத்தூக்கியதனால், திரிந்த - (கயிலையமலை) சுழற்சியையடைந்த, நாள் - அக்காலத்தில், அணங்கு புல்ல - (பார்வதியென்னுங்) தெய்வமகள் (தன்னைத்) தழுவ, கயிலையின் இருந்த - (அக்) கைலாசகிரியில் வீற்றிருந்த, தேவை - சிவ பெருமானை, தனி தனி — கடுத்தல் செய்தார் - ஒத்திருந்தார்கள்; (எ - று.)

அம்மகேந்திரமலை அதுமானது உடற்பொறையை யாற்றாது திடீரெனக் கீறிவெடித்ததனால் மிக்கநடுக்கங்கொண்ட தமதுமனைவியரால் தழுவப்பெற்ற தேவர்கள் ஒவ்வொருவரும், இராவணன் கைலாசமலையைத்தூக்கியகாலத்தில் அஞ்சிப் பார்வதிதேவியால் தழுவப்பெற்ற சிவபிரானைத் தனித்தனி ஒத்திருந்தன ரென்பதாம்; உவமையணி.

கைலையை யெடுத்த கதை:—இராவணன் அளகாபுரிக்குச் சென்று குபேரனோடு எதிர்த்துப்பொருது அவனைவென்று அவனது புஷ்பகவிமானத்தைப்பறித்து அதன்மேலேறிக்கொண்டு கைலாசமலைக்குநேராக ஆகாயமார்க்கத்திலே விரைந்து மீண்டுவருகையில், அம்மலையின் மகிமையால் விமானம்

தடைப்பட்டுநிற், இராவணன் அதற்குக்காரண மின்னதென்று அறியாது திகைக்கையில், நந்திதேவர் எதிரில்வந்து, 'சிவபிரானெழுந்தருளியிருக்கு மிடமான கயிலாயத்தின் பெருமையிது' என்றசொல்லவும், கேளாமல் அத்தசமுடன், 'எனதுபிரயாணத்துக்குத் தடையாகிய இம்மலையை இப்பொழுதே வேரோடுபறித்து எடுத்து அப்பாலெறிந்துவிட்டுத் தடையின்றி மேற்செல்வேன்' என்றுகூறி விமானத்தினின்று இறங்கித் தனது இருபதுகைகளையும் அம்மலையின்கீழ்க்கொடுத்து அதனைப் பெயர்த்து அசைக்க, அப்பொழுது பார்வதீதேவி அஞ்சிப் பரமசிவனைத்தழுவிக்கொள்ளவே, அதனைக்கண்ட உருத்திரமூர்த்தி சினந்து தன்கால்விரலாற் சிறிது அழுத்த, அரக்கன் மலையின்கீழ் அகப்பட்டுக் கைந்நசங்கி மிகவருந்தி வெருகாலம்புலம்பிப் பின்னர்ச் சாமவேதகாணத்தாற் சிவனருளைப்பெற்று விடுபட்டன நென்பதாம்.

(“சகால பார்வதீசாபி ததாஸ்விஷ்டா மஹேஸ்வரம்” என்ற ஸ்ரீவால் மீகிராமாயணமும், “ஊடலையுமறந் துமைமடந்தை யானைத் தனமுறத்தழுவி னான்” என்ற ஒட்டக்கூத்தருத்தரகாண்டமும், “அருவியங்குன்ற மரக்கன் பெயர்ப்பு, வெருவிய வெற்பரையன்பாவை - பெருமா, னணியாக மாரத் தழுவினான் தான்முன், தணியாத ஆடல் தணிந்து” எனப் பிற்கூறியதும் காண்க.) அனங்கு - தேவி; அம்பிகை.

இரண்டாமடியில், இயல் - உவமவுருபு. தழீக்கொள = தழுவிக்கொள்ள: சொல்லிசையனபெடை. அரக்கன் - ரக்ஷஸ் என்ற வடமொழியின் விகாரம். அவன் அம்மலையை ஒருபொருளாகமதியாது எடுத்தமை தோன்ற, ‘அள்ள’ என்றார். ‘மயிலியற்றளிக்கைமாதர்’ என்றும் பாடமுண்டு. (கக)

கஉ. ஊறியநறவுமுற்றகுற்றமுமுணர்வையுண்ணச்  
சீறியமனத்தர்தெய்வமடந்தையருடநீர்வுற்  
றுறினாஞ்சுகின்றாரன்பரைத்தழுவியும்ப  
ரேறினரிட்டுநீத்தபைங்கினிக்கிரங்குகின்றார்.

(இ - ள்.) ஊறிய நறவும் - (குடித்து) உடம்பிலூறிய மதுவும், உற்ற குற்றமும் - (கணவர் தம்விஷயத்திற்) செய்த பிழையும், உணர்வை உண்ண - (தமது) நல்லறிவைக் கெடுக்க, (அதனால்), சீறிய - (அக்கணவர்திறத்தில்) மிக்கதூண்டுதல்கொண்ட, மனத்தர் - மனத்தையுடையவராகிய, தெய்வம் மடந்தையர் - தேவதாஸ்திரீகள், - அஞ்சுகின்றார் - (அங்கு உண்டான அதிர்ச்சி முதலியவற்றால்) மிக்க அச்சங்கொண்டவராப்ப, ஊடல் தீர்வுற்று - (தாம் கொண்டிருந்த) பிணக்கு நீங்கி, ஆறினர் - சினந்தணிந்து, அன்பரைத்தழுவி - (தமது) கணவரைத் தழுவிக்கொண்டு, உம்பர் ஏறினர் - வானத்தின்மீது ஏறி, - இட்ட நீத்த - (பரபரப்பினால் உடன் எடுத்துக்கொள்ளாது அம்மகேந்திரமலையிலேயே கூட்டில்) விட்டுவந்த, பைங் கிளிக்கு - (தமது) பகசிறமான கிளியைக் குறித்து, இங்குகின்றார் - வருந்துபவரானார்கள்; (எ - று.)

மதுபானமயக்கத்தில் தமதுகணவரையெய்த பிழையைக்குறித்து வெறி கொண்டு ஊடிய மகளிர், அம்மலை திடீரென அசைந்துவெடிப்பதைக் கண்டு

மணம் துணுக்குற்று உடனே தாம்கொண்டிருந்த சினம் நீங்கித் தங்கணவரைத் தழுவிக்கொண்டு ஆகாயத்திற்சென்று, பின்பு, பரபரப்பினால் மனந்தடுமாறி விட்டுவந்த கிளியைக்குறித்து வருந்தினார்க ளென்பதாம்.

பதிவிரதைகளாகிய அம்மாதர்கள் தங்கணவரீது சினந்ததற்கு அவர்கள் கள்ளாண்டதும் அவர்கள்விஷயத்திற் கணவர் பிழைசெய்ததும் காரணமாகுதலால், 'நறவும் உற்றகுற்றமும் உணர்வையுண்ண' என்றார். 'ஊறியநறவையுண்ட குற்றந் தம்முணர்வையுண்ண' என்றும் பாடமுண்டு. "வித்தியாதார்தமதாமனைவியருடன் தாங்கள் குடிப்பதற்குஉரிய பொன்மயமான பாத்திரம்முதலியவற்றைப் பாசூழியிலேயே போகட்டு ஆகாயத்திற்சென்றனர்" என முதலூலிற்கூறியிருத்தல்கொண்டு, இங்குத் தெய்வமடந்தையரென்றது, வித்தியாதாமகளிரை யென்னலாம். ஊடலாவது - இன்பநிலையில் அவ்வின்பத்தைமிகுவித்தற்பொருட்டு ஆடவரோடு மகளிர் பிணங்குதல்; இது, புலவியெனவும், பிரணயகலக மெனவுட்படும். (அக்கோபம் இன்சொல்முதலிய வேறு உபாயங்களால் தணிக்கக்கூடியநிலையைக் கடந்தபொழுது, காவில்விழுதலாகிய உபாயத்தைக்கொண்டு அதனைத் தணிப்ப ரென்க.) 'சீரியமனத்தர் தெய்வமடந்தைய ருடல்தீர்வுற்று ஆறினாஞ்சுகின்ற ரன்பரைத் தழுவி' என்றதை, "அதிகோபமொடுகூடநீனையா, ஆடலைமறத் துமைமடந்தை யரனைத் தனமுறத்தழுவினான்" என்றாற்போலக் கொள்க. ஊடிய நறவு - (பானைமுதலியவற்றிற்) சுரந்த மது வென்றுமாம்; நாட்படுதலால் முதிர்ந்து காரமேறும் படி மூங்கிற்குமுலிவ்வார்த்தும் பூமியிற்புதைத்துவைத்தும் முற்றச்செய்யப்பட்ட மது வெனினுமாம். இட்டுநீத்த=நீத்திட்ட: விசுதிபிரித்துக்கூட்டல்.

[அக்காலத்துத் தேவமுதலியோர் மலமுதலியவற்றைத் தூவி விடை

போடுங்க, அநாமன் கடல்மடக்குமாறு விடைதல்.]

கக. இத்திரநிகழும்வெலையிமையவர்முனிவர்மற்றை முத்திரத்தலகத்தாருமுறைமுறைவிரைவின்மொய்த்தார்தொத்துமலருஞ்சாந்துஞ்சண்ணமுமணியுந்துவி வித்தகசென்றியென்றார்வீரனும்விரைவதானான்.

(இ - ன்.) இ திறம் நிகழும் வேலை - (அதுமானது அடிகள் அழுத்துவதனால்) இவ்வாறாகப் பலவகை நிகழ்ச்சிகள் தோன்றிய சமயத்திலே,—இஹமாவர் - தேவர்களும், முனிவர் - இருடிகளும், மற்றை முத்திரத்து உலகத்தாரும் - மற்றும் மூவுலகத்திலுள்ள பெரியோர்களும், முறை முறை விரைவின் மொய்த்தார் - வரிசைவரிசையாக விரைந்துவந்து (அதுமானே) நெருங்கியவர்களாய்,—தொத்துஉறு மலரும் சாந்தும் சுண்ணமும் மணியும் தூவி-கொத்துக் கொத்தாகவுள்ள மலர்களையும் சந்தனத்தையும் வாசனைப்பொடிகளையும் இரத்தினங்களையும் (அவ்வதுமான்மீது) வாரியிறைத்து,—'வித்தக - சதுரப்பாடுடையவனே! சென்றீ - போய்வருவாயாக,' என்றார் - என்று (அதுமானுக்கு) விடைகொடுத்தார்கள்; வீரனும் - அநாமனும், விரைவது ஆனான் - (கடலைக் கடந்துசெல்லுமாறு) மனத்தில் விரைவுகொள்பவனானான்; (எ - று.)

இமையவர்முதலியோர் அதுமானேநோக்கி 'வித்தக சென்றீ' என்றதனால், 'நீ சதுரப்பாடுடையவனாதலால், இக்கடல் நமக்கு எம்மாத் திர மென்று அலக்ஷ்யமாகக்கருதாமல் ஜாக்கிரதையுடன் செல்' என்று கூறினாராயிற்று; ஆகவே, இங்கு அதுமானே 'வித்தக' என்று விளித்தது - இவ்வாறு ஒருகருத்தைக் கொண்ட தாகுதலால், நுநீதுடையடைகோளியணியின்பாற்படும்; இதனை, வடதுலார் பரிகராங்குராலங்கார மென்பர். இனி, வித்தகனென்ற சொல்லுக்குத் தூதனெனவும் ஒருபொருளுள்ளதனால், இராமதூதனே! என விளித்தாருமாம்; நவவியாகரணபண்டிதனே பென்றும் பொருள்படும். இமையவர்முதலியோர் மலர்முதலியவற்றைத் தூவியது, தங்களுடைய உள்ளக் கிளர்ச்சியாலும், அதுமானைப் பின்னும் உற்சாக மூட்டுவதற்காகவு மென்க. மணி - முத்தமாம்.

சுண்ணம் - சூர்ண மென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. சென்றீ - 'செல்' என்ற முன்னிலையேவல்லொருமைமுற்றுச்சொல் நகரவெழுத்துப்பேற்றையும், முன்னிலையைச்சொல்லாகிய சகாரத்தையும் பெற்றுவந்தது; "முன்னிலை முன்னர் ஈயும் ஏயும், அந்நிலைமரபின் மெய்யூர்ந்தவருமே" என்பது நன்னூல். 'வித்தகசேறியென்றார்' என்றும் பாடமுண்டு: பொருள் இதவே. விரைவதானால் - விரைதலையுடையவனானால். (கக)

[நான்பார்வ அதுமானேநோக்கி 'ஜாக்கிரதையாய் செல்லவேண்டும்' என்றல்.]

கசு. குறுமுனிசுடித்தவேலைகுப்புறுங்கொள்கைத்தாதல்  
வெறுவிதுவிசயம்வைகும்விவங்குற்றோளவங்கல்வீர  
சிறுவிதென்றிகழற்பாலையல்லேசேறியென்னு [ப்பான்.  
வுறுவலித்திணைவார்சொன்னு ரொருப்பட்டான்பொருப்பையொ

(இ - ள்.) (அப்போது, உறு வலி துணைவர் - மிக்கவலிமையையுடைய வரான (அதுமானது) சினேகிதர்கள், — (அவனைநோக்கி), — "விசயம் வைகும் - வெற்றிதங்கியுள்ளனவும், விலங்கல் - மலைபோன்றனவுமான, தோள் - தோள்களையும், அலங்கல் - வெற்றிமாலையையுமுடைய, வீர - வீரனே! — "குறுமுனி குடித்த - குறுகியவடிவமுள்ளவரான அகத்தியமுனிவர் (தமதுஅகங்கையினு வெடுத்துப்) பருகிய, வேலை - இந்தச்சமுத்திரம், குப்புகும் கொள்ளுத்து ஆதல் - கடக்கவேண்டிய எண்ணத்திற்கு விஷயமாயிருப்பது, வெறுவிது - மிகவும்பிரயோசனமற்றது; (கடலைக் கடத்தலாகிய இக்காரியம்), சிறுவிது - (எமதுநிறத்துக்கு) மிகவுமளியது', என்று, இகழல் பால அல்லை - இகழத்தகாதவனாய் [அலக்ஷ்யமாகநினையாமல்], நீ - சேறி - (கருத்துடன்) செல்வாயாக", என்று - என்று, சொன்னார்; பொருப்பை ஒப்பான் - மலையையொத்தவனான அதுமான், ஒருப்பட்டான் - (அதற்கு) உடன்பட்டவனானால்; (எ - று.)

அப்போது உடனிருந்த ஜாம்பவான் முதலியோர் அதுமானேநோக்கி 'வீரனே! முன்பு குறுமுனிவராகிய அகத்தியர் தமதுகையால்வெடுத்துப்பருகிய இக்கடல், மிகப்பெருவடிவமுடையனக்கு எம்மாத் திரம்? இதனைக்கடப்பது



எனதுபொருமைக்கு இழுக்காகுமே யன்றி, இதனாற் சிறிதேனும் வற்றமுண்டாகுமோ' என்று அலங்குயங்கொள்ளாமல், போகின்ற காரியம் பெரியதாகையால் அதனிடத்திற் கருத்துடனிருந்து அக்காரியத்தை முடித்துக்கொண்டுவா' என்றகூறி விடையளிக்க, அதுமானும் அதற்கு உடன்பட்டனென்பதாம், 'குறுமுனிசூழ்த்த' என்ற அடைமொழி, அக்கடல் அவமதித்தற்கு உரியது என்ற கருத்தைக் கொண்டிருத்தலால், கருத்துடையடைமொழியணி; இங்கு அகத்தியரை வேறுபெயராக் கூறுது 'குறுமுனி' என்ற பெயராக் கூறியது, அக்கடலைக்குடித்தவரோ பெரியமுனிவருமல்ல; பார்வைக்கு மிகச் சிறியதோற்றமுடையவ ரொருவ ரென்ற கருத்தைத் தருவது - கருத்துடையடைமொழியணி. பின்னேயுள்ள கருத்துடையடைமொழியணிக்கு, முன்னேயுள்ள கருத்துடையடைமொழியணி அங்கமாக நின்றலால், இஃது - உறுப்பிற்றுப்பிக்காவையணியாம்; இதனை, வடதுலார் அங்காங்கியாவேந ஸங்கராலங்கார மென்பார் 'சிறிதிதென்று' என்று பாடமோதுவாரு முளர். விஜயம் - விசேஷஜயம்.

இனி, இச்செய்யுளில் மற்றொருபொருளும் தோன்றுவதாகக் கூறுவர் ; அது வருமாறு:—'குறு முனி - சிறிய யானைக்கன்று போன்றவனான இராம பிரான், குடித்து - (தனது ஆக்கினையாஸ்திரத்தாற் கடலினீரை) வற்றச் செய்து, (அணைக்கடி), அ வேலை - அந்தச்சமுத்திரத்தை, குப்பிறும் - கடந்து (சீதையைமீட்குமாறு உனது இலங்கைக்கு) வருவான் ; கொள் - உனது கொள்கை [சீதையைக் கைக்கொள்ளலா மென்ற எண்ணம்], கைத்து ஆதல் - கைகூடுவதாவது, வெறுவிசே - அசாத்தியமான காரியமேயாம் ; விசயம் வைகும் விலங்கல் - வெற்றிபொருத்திய கைலாசபர்வதத்தால், தோள் அலங்கல் - தோள் (சுருக்குண்டு) வருந்துதலையடைந்த, வீர - வீரனாகிய இராவணனே ! சிறுவிது - (நீ பிறந்தாரத்தை விரும்பிக் கவர்ந்த இது) மிக்க இழி தொழிலாம்,' என்று—, இகழல் பாலை - (இராவணனைகோக்கி) இடித்துச் சொல்லி அவனை) இகழ்த்தக்கவனாகின்றாய் [இகழவேண்டு மென்றபடி] ; நீ—, அல்லை - லோகமாதாவாகிய சீதையை, சேறி - அடைவாயாக,' என்னு என்று, உறுவலி துணைவர் சொன்னார்—; (அதற்கு), பொருப்பையொப்பான் ஒருப்பட்டா னென்பதாம். முனி - யானைக்கன்றாதலை, "முனிக்குப் பொருளளிற் றீருட்டும்" என்றவிடத்தும் காண்க ; "முனியென்ப தியானைக்கன்று"முனிவன் வில்லகத்தி நாற்பேர்" என்பது நினைக. இங்கு இராமனை வேறுபெயராக் குறியாது, 'குறுமுனி' என்ற பெயராக் கூறியது, முன்பு ஒரு குறுமுனிவனான அகத்தியனாற் பரிபவப்பட்டதுபோல இக்குறுமுனியினாலும் வலிமைதொலையு மென்று குறிப்பித்தற்காக வென்பர். இராவணன் குறுமுனியாற் பரிபவப்பட்டது - "தேவரெல்லாரும் கூடி, யாம் சேர இருத்தலின் மேருத் தாழ்த்து தென்திசை உயர்ந்தது ; இதற்கு அகத்தியனாரே ஆண்டு இருத்தற்கு உரியர்" என்று அவரை வேண்டிக்கொள்ள, அவரும் தென்திசைக்கண் போதுகின்றவர்...காடுகெடுத்து நாடாக்கிப் பெரிதியிலின்கண் இருந்தி, இராவணனைக் கந்தருவத்தாற்பிணித்து இராகக்கரை ஆண்டு இயங்காமை விலக்கி" என்ற தொல்காப்பியப்பாவிர்த்து நச்சினூர்க்கினியருரையா

லும், பத்துப்பாட்டுள் மதுரைக்காஞ்சியில் “தென்னவற்பெயரிய தன்னருந் தப்பிற், ரென்முதுகடவுள்” என்பதற்கு - ‘இராவணனைத் தயிழ்நாட்டையானாதபடி போக்கின கிட்டுதற்கரிய வலியினையுடைய பழமைமுதிர்த்த அகத்தியன்’ என்ற நச்சினூர்க்கினியருரையாலும் விளங்கும். ‘அல்லா’ என்ற ஆவீரன வடசொல், அல்லையெனத் திரிந்தது; இரண்டாம்வேற்றுமையுருபு தொக்கது; அம்பா, அக்கா, அல்லா என்பன - வடமொழியில் மாத்ருவாசகம். [அநுமான் விசையாகப் பரியம்படி தனதுகாலை அழுத்திவைத்தல்.]

கரு. இலங்கையினளவிற்றன்றலிவ்வுருவெடுத்தோற்றம்

விவங்கவுமுளதன்மென்றுவிண்ணவர்வியந்துநோக்க

வலங்கருழ்மார்பன்முன்றழந்ததுணையமுத்தலோடும்

பொலங்கெழுமலையுந்தானும்பூதலம்புக்கமாதோ.

(இ - ன்.) அன்று - அக்காலத்தில், —விண்ணவர் - தேவர்கள், ‘எழுந்த இ உரு தேரீற்றம் - (இவன் இங்கு இப்பொழுது) கொண்டுள்ள இந்த உருவத்தின் காட்சியானது, இலங்கையின் அளவிற்று அன்று - இலங்கையரை யில்மாத்திரம் செல்வதற்காகவன்று: விலங்கவும் உளது - அதற்கு அப்பாலும் செல்வதற்காக ஏற்றுக்கொண்டதாம்,’ என்று - என்று எண்ணி, வியந்து நோக்க - ஆச்சரியத்துடன் காணுமாறு, (பேருருவத்தோடு எழுந்து நின்றவனும்), —அலங்கல் தாழ்மார்பன் - வெற்றியமலை தொங்கப்பெற்ற மார்பையுடையவனு அதுமான், (கடலைக்கடக்கும்படி பாயத்தற்காக), முன் தாழ்த்து - முன்புறம் சாய்ந்து, அடி துணை அழுத்தலோடும் - (தனது) இரண்டிபாதங்களையும் பதியவைத்தவளவில், —பொலம் கெழு மலையும் - பொன்மீயமாக விளங்குகின்ற அம்மகேந்திரமலையும், தாளும் - (அதன்மேல் அழுத்திவைத்த அதுமானது) கால்களும், பூதலம் புக்க - பூமியிற்புதைத்தன; (எ - று.) —ஆல், மாது, சூ - ஈற்றைசைகள்.

‘இவன் இத்துணைப்பெருவடிவமெடுத்தது, இலங்காபுரிவரையில் மாத்திரம் போவதற்கு அன்று; அதற்கு அப்பாலும் இவன் செல்லவேண்டியிருக்கின்றதுபோலும்’ என்று தனதுபேருருவத்தைக் கண்டு தேவர்கள் வியந்து கூறுமாறு பெருவடிவமெடுத்த அதுமான் தாவிப்பாய்ந்து கடலைக்கடக்க வேனுமென்ற கருத்தினால் முன்தாழ்த்து கால்களை யழுத்தவே, அதனைத் தாங்கமாட்டாத அம்மகேந்திரமலை பூமியில் அழுத்திப்போக, அதன்மீதிருந்த அதுமானது கால்களும் உடனழுந்தின வென்பதாம்; உ - னிலை நவீர்ச்சியனி; இது, வடமொழியில் ஸஹ்ராக்தி யென்பபதம் ‘விலங்கவுமுளதென்றென்று’ என்ற பாடம் சிறக்கும். இளமையில் அதுமானுக்கு இந்திரன் வரமளித்தபோது பொற்றாமரைமலர்மாலையொன்றை யளித்தனென வரலாறு உள்ளதனால், ‘அலங்கல்’ என்றது அதனைக்குறித்ததாகவும் கொள்ளலாம். ‘மார்பமுன்றழந்து’ என்பதும் பாடம்.

(கரு)

[அதுமான் கடல்கடக்க மேலெழுதல்.]

கக. வால்நிசைத்தெடுத்துவன்றண்மடக்கிமாற்பொடுக்கமானத்

தோள்விசைத்துணைகள்பொங்கக்கமுத்தினைச்சுருக்கித் தூண்டுங்

கால்விசைத்தடக்கைகீட்டிச்சுட்டபுலங்கதவாவண்ண  
மேல்விசைத்தெழுந்தா னுச்சிவிரிஞ்சனாடுரிஞ்சவீரன்.

(இ - ன்.) வீரன் - அதுமான, -வால் விசைத்து எடுத்த - (தனது) வாலு வேகமாக உயரத்தாக்கியும், வல் தான் மடக்கி - வலிமையுள்ள (தனது) கால் களை மடக்கியும், மார்பு ஒடுக்கி - மார்பைக் குறுக்கியும், மானம் விசை தோள் துணைகள் பொங்க - பெருமையையுடைய விரைவுள்ள தோள்களிரண்டும் பூரித்து உயருமாறு, கழுத்தினை சுருக்கி - கழுத்தைச் சுருக்கிக்கொண்டும் தூண்டும் கால் விசை தட கை நீட்டி - (தனதுபாய்ச்சலுக்கு உதவியாய்த்) தூண்டுகின்ற காற்றின்வேகத்தைக் கொண்ட (தனது) பெரியகைகளை முன்னே நீளச்செலுத்தியும், உச்சி விரிஞ்சன் நாடு உரிஞ்ச - (தனது) தலை பிரமலோகத்தை அளாவ, கண்புலம் கதவா வண்ணம் - (பிறர்) கண்களினுற் காணமுடியாதவாறு [மிக்கவுயரத்தில்], விசைத்து மேல் எழுந்தான் - வேகங் கொண்டு உயரஎழும்பினான் ; எ - று.)

அப்போது அதுமான வாலு உயரவெடுத்துக் கால்களை மடக்கி மார்பையொடுக்கித் தோள்களையுமர்த்திக் கழுத்தினைச்சுருக்கி இரண்டுகைகளையும் முன்னீட்டியபடியே உயரவெழுந்தன நென்பதாம். உயரத்தாவி யெழுந்து செல்லும்போது நிகழுந் தன்மைகளை உள்ளபடி இனிமையாகக் கூறியிருத்தலால், இச்செய்யுள் - நன்மைநவ்விநிசியலியாம். கழுத்தினைத் தாழ்த்துக் கொள்ளும்போது தோள் உயர்தலும், அவ்வாறு தோள் உயரக்கையில் மார்பு ஒடுங்குதலும் இயற்கை. தாவிப்பாயும்பொழுது வாலிலும் தோளிலும் விசையை அதிகமாகச்செலுத்தவேண்டியிருத்தலால், 'வால்விசைத்தெடுத்தி' என்றும், 'விசைத்தோள்துணைகள்' என்றும் கூறினார். வால் - வாலம் என்ற வட சொல்லின் விகாரம். விரிஞ்சன் - (அன்னப்) பறவையால் தாங்கப்படுபவ னென்றும், படைத்தற்கடவு னென்றும் பொருள்படும் காரணக்குறியாகிய வடசொல். கண்புலம் - கண்ணகிய இந்திரிய மென இருபெயரொட்டு. 'மடக்கிமார்பொடுக்கி', 'விரிஞ்சனாடுரிஞ்ச'—பிரபம். இரண்டாமடியில் 'தோள்விசை' என வந்தது, இவைவேறுபாடு. 'தோள்விசைத்துணைகள்' என்று பாடமோதி, வேறு உரைப்பாரு முளர். 'கட்புலங் கதவாவண்ணம் மேல் விசைத்து' என்பதற்கு - கண்களின் காட்சிப்புலனுக்கு இலங்காகாசபடி அதிகமான வேகத்தைக்கொண்டு என்றலும் அமையும் ; காண்பவர்களது கண்பார்வை எவ்வளவுதூரம் செல்லுமோ அதனைக் கடந்து செல்லுமாறு விரைவுகொண்டு என்க. மேல் சுக - ஆஞ் செய்யுளில் "அவன்கட்புலம்பிற்பட முந்து போனான்" என வருவதும் காண்க. கதுவுதல் - பற்றுதல் : உரிஞ்சுதல் - உராய்தல். 'தூண்டிக், கால்விசைத்திமைப்பில்லோர்க்கும்' என்பது, பாடாந் தாம்.

(கக)

[அதுமாங் கொன்றவேகத்தால் அம்மலையினின்றும் மரமழதலியனவும்  
உடன் எழுதல்.]

க௭. ஆயவனெழுதலோடுமரும்பனைமரங்கடாமும்

வேயுயர்குன்றும்வென்றிவேழமும்பிறவுமெல்லா

நாயகன்பணியிதென்னுநளிர்கடலிலங்கைதாமும்

பாய்வனவென்னவானம்படர்ந்தனவெழுவயான.

(இ - ள்.) ஆயவன் எழுதலோடும் - இங்ஙனமாகிய அதுமான் உயர எழுப்பியவுடனே,—அரும் பணை மரங்கள் தாமும் - அருமையான பருத்த கிளைகளையுடைய மரங்களும், வேய் உயர் குன்றும் - மூங்கில்கள் ஒங்கிவளரப்பெற்ற அம்மலையின் பொருங்கற்களும், வென்றி வேழமும் - (அம்மலையில்வாழ்கிற) வெல்லுந்தன்மையையுடைய யானைகளும், பிறவும் - மற்றுமுள்ள பொருள்களும், எல்லாம் - ஆகிய இவைகளெல்லாம்,—‘இது நாயகன் பணி என்னு - இவ்வாறு கடலைக்கடந்து இலங்கைக்குச்செல்லுதல் இராமபிரானுடைய கட்டளையாகு மென்று எண்ணி, நளிர் கடல் இலங்கை தாமும் எழுவ மான பாய்வன - குளிர்த்த கடல் சூழ்ந்துள்ள இலங்கையைநோக்கித் தாமும் எழுந்துசெல்வனையென்கும்படி செல்லுகின்றன,’ என்ன - என்று (காண்பவர்) சொல்லும்படி, வானம் படர்ந்தன - ஆகாயத்தை நோக்கித் தாவிச்செல்வனவாயின; (எ - று.)

அதுமான்பாய்ந்துசென்ற விசையினால் மரங்களும் மலைப்பாறைகளும் அங்குள்ள யானைமுதலிய பிறபிராணிகளும் உடனெழுந்து வானத்திற்படர்ந்தது, இராமபிரானதுகட்டளையைநன்குமதித்துத் தாமும் இலங்கையைநோக்கியெழுவதை யொத்திருந்தது என்பதாம். அதுமான் சென்ற விசையினால் மரங்கள் முதலியவை மேற்சென்றதற்கு, இராமபிரானதுகட்டளையை நன்கு மதித்து மேலெழுந்ததாகக் காரணங் கற்பித்துக் கூறியது - ஏதுத்தற்குறிப்பேற்றவனயாம்.

கிளைகட்கு அருமை - இவ்வளவு பருமையும் நீட்சியு முடைய கிளைகள் வேறெங்கும் கிடைத்திடாமை; எட்டுதற்கருமையுமாம். நாயகன் - சராசரப் பொருள்கட்கெல்லாம் தலைவன். இது நாயகன்பணி என்னு - இது இராம காரியமென்று அறிந்து என்றலுமாம். எழுவ - எழுவதுஎன்பதன் தொகுத்தல்; இரண்டனுருபு தொக்கது. மான - தற்குறிப்பேற்றவருபு. மூன்றாமடியில் ‘தாமும்’ என்ற உம்மை - இறந்தது தழுவிய எச்சம்; மற்றவை - எண்ணுப்பொருளன. ‘பாய்வனவென்னவானம் படர்ந்தன வெழுவயான’ என்ற பாடத்துக்கு - பாய்வனபோல வானத்திற்சென்றனவாய்க் கடலில்விழுந்திட்டன வென்று பொருளாம்; அழுவம் ஆன எனப் பிரிக்க. (க௭)

[அவ்வாறு அதுமானு ன் எழுந்த பாய்முதலியன கடலிலீழ்ந்தன.]

க.அ. இசையுடையண்ணல்சென்றவேசத்தாலெழுந்தகுன்றும்

பசையுடைமரனுவாயும்பல்லுயிர்க்குலமும்வல்லே

திசையுற்சென்றுசென்றுசெறிகடலிலங்கைசேரும்

விசையிலவாகத்தள்ளிவிழ்ந்தனவென்னலிழ்ந்த.

(இ - ள்.) இசை உடை அண்ணல் - கீர்த்திபெற்ற பெரியவனை அதுமான், சென்ற - தாவிப்போன, வேகத்தால்—, எழுந்த - உடனெழும்பிய, குன்றும் - மலைப்பாறைகளும், பசை உடை மரனும் - பசுமையையுடைய மரங்

களும், மாவும் - மிருகங்களும், பல் உயிர் குலமும் - மற்றும்பலவகைப்பட்ட பிராணிவர்க்கங்களும்,—வல்லே - விரைவாக, திசை உற சென்று சென்று - (அதுமான் செல்கின்ற) அத்தெற்குத்திக்கிற பொருந்தும்படி போய்ப்போய், கடல் செறி இலங்கை சேரும் விசை இல ஆக - கடலினுள் குழப்பட்ட இலங்கையை யடைவதற்கு வேண்டிய வேக மில்லாதனவாய், தள்ளி வீழ்த்தன என்ன - தள்ளப்பட்டிருக்கீழ்வீழுந்தன போல, வீழ்த்த - (கடலில் ஆங்காங்கு) வீழுந்திட்டன; (எ - று.)

அதுமானசென்றவிசையால் உடனெழுந்துசென்ற குன்று முதலானவை, அதுமானைப்போல இலங்கைசேரும் விசையில்லாமற் பிறரால் தள்ளப்பட்டனவோ வென்னும்படி இடையிலேயே கடலில்வீழுந்திட்டன வென்கூ; இதுவும் - ஏதுத்திறுதிப்பேற்றவண்ணம். விசையிலவாக வீழ்த்தமைக்குத் தள்ளப்பட்டமையைக் காரணமாகக் கூறியமை காண்க. அண்ணல் - ஆண் பாற்சிறப்புப்பெயர். 'குன்று' என்றது - இங்கு, அம்மகேந்திரமலையின் பெருங்கற்களை; கீழ்ச்செய்யுளிலும் இவ்வாறே; "கல்லும்" என அடித்தகவியில் வருதல் காண்க. இவைகளெல்லாம் வீழுந்தது கடலி லென்பது, மேல் "புணரிபொங்கத் தூவின" என்பதனாலும் அமையும். சென்று சென்று - அடிக்கு, பன்மைபற்றியது. 'பல்லுயிர்க்குலம்' என்றது, அம்மலையிலவாழ்ந்த ஊர்வன முதலியவற்றை. 'தள்ளி வீழ்வன வென்ன' என்ற பாடத்துக்கு - தடுமாறி விழுவன போல வென்று பொருளாம். பசை - 'ஐ' விசுதி பெற்ற பண்புப்பெயராய்ப் பசுமையைபுணர்த்தும்; பிசினுமாம். 'தாழ்த்துவீழ்த்தன' என்றும் பாடமுண்டு. (கஅ)

[அவ்வாறு கடலில்வீழ்த்த பிராணிகளெழுவியவற்றின் வருவனை.]

கக. மாவொடுமரனுங்கல்லும்வல்லியும்யாவும்மற்றும்

போவதுபுரிந்தவீரன்விசையினுற்புணரிபொங்கத்

தூவினகீழுமேனுந்தூர்த்தனைசுருதியன்ன

சேவகன்சீருமுன்னஞ்சேதுவுந்தெரிந்தமாதோ.

(இ - ன்.) போவது புரிந்த வீரன் விசையினால் - மேலெழுந்து செல்லத் தொடங்கிய அதுமானது வேகத்தினால், (அம்மலையின்மீ திருந்து உட்கன் செல்லத்தொடங்கிய), மாவொடு - மிருகங்களும், மரனும் - மரங்களும், கல்லும் - கற்களும், வல்லியும் - கொடிகளும், மற்றும் யாவும் - மற்றுமுள்ளனவான எல்லாப்பொருள்களும், புணரி பொங்க - சமுத்திரம் பொங்கும்படி, தூவின - வீழுந்தனவாய், மேலும் கீழும் தூர்த்தன - (அச்சமுத்திரத்தை) மேற் புறத்திலும் கீழ்ப்புறத்திலும் தூரும்படிசெய்து, சுருதி ஆன்ன சேவகன் சீருமுன்னம் சேதுவும் தெரிந்த - வேதங்கனையொத்த வில்வீரனாகிய இராம பிரான் (வந்து) கோபித்தற்குமுன்னமே யுண்டானதொரு சேதுவாகவும் காணப்பட்டன; (எ - று.)—மாத, ஒ - ஈற்றசை.

கீழ்க்கூறியபடி வரிசையாய் மரங்கள்முதலியவை வீழுந்து கடலைத் தூர்க்கவே, இராமபிரான் சீறுவதற்கு முன்னமே சேது உண்டானதொலக் காணப்பட்ட தென்பதாம். மரங்கள்முதலியவை வீழுந்துகிடத்தலை, சேது

வுண்டானதாகக் கற்பித்துக்கூறியது - தந்தறிப்பேற்றவாணி. இனி உண்டா கப்போகின்ற அந்தச்சேது இராமபிரான் சீறியபின்பு தோன்றவது; இதுவே சீறாமலிருக்கையிலேயே தோன்றியது என இவ்விரண்டிற்கும் வேறுபாடு தோன்றக் கூறியது, வேற்றுமையனியின்பாற்படும்; இதனை, வடநூலார் வ்யதிரேகாலங்கார மென்பர். இனி நிகழப்போகின்ற சேதுவை அதற்கு முன்னமே நிகழ்ந்த இச்செயற்கு உவமையென்று கற்பித்ததாகக் கொள்வது, காலபேதவழுவாகாது: பிற்காலத்தவரான கவியினது கூற்றாதலி னென்க. சம்பூராமாயணத்தில் “அதுமான்சென்ற விசையால் மரம் முதலியன கடவில் ஆங்காங்கு விழுந்திருப்பவை, இராமபிரான் இனிக்கட்டப்போகின்ற சேது வுக்காக நுல்பிடிப்பதற்கு நாட்டிய முனைகள் போலும்” என இச்செய்யுளி னும் சிறிது கருத்து வேறுபடக் கூறியுள்ளது.

இராமபிரான் சீறிச் சேதுகட்டிய வாலாறு:—கடல்கடந்து செல்கின்ற அதுமான் சீதையைக் கண்டு மீண்டிவந்து செய்துகூற, உடனே இராம பிரான் பெரிய வானரசேனையைச் சித்தப்படுத்திக்கொண்டு புறப்பட்டுத் தென்கடற்கரைசேர்ந்து ஏழுநாள் உபவாஸமாசுக்கிடந்து வேண்டினவிடத் தாம் வருணன் அப்பிரஸந்நானைதனால் ஆக்கினையாஸ்திரத்தைக்கொண்டு கட்டையெறித்திடுமாறு முயன்று, அஞ்சிச் சரணமடைந்த வருணன் சொல்லிய படி வாநரங்களைக்கொண்டு மலைகளைக்கொணர்ந்து அணைகட்டிவித்தன னென் னதாம்.

‘வீரங் விசையினுற் போவது புரிந்த’ என்று எடுத்து ‘மா’ முதலியவற் றோடு இயைத்தலுமாம். சுருதி = ஸ்ருதி; எழுதாக்கினவியாய்க் குருபுஷ்ய கிரமத்திலேயே கேள்விமூலமாய் வருவதென வேதத்துக்குக் காரணக்குறி. சுருதியன்ன சேவகன் - வேதங்களைப்போலவே நித்தியானுநவீரன்; ஒருவர லுஞ்செய்யப்படாது எப்பொழுதும் ஒருபடிப்படநிற்கும் வேதம், பரப்பிரஹ் மத்தின் சொருபமான இராமபிரானுக்கு உவமை. சேவகனென்பது வீர னென்னும் பொருளுதாலை, “சாங்கவிற்சேவகனே” எனப் பெரியார்பாசுரத் திலும் காண்க. இனி, ‘சுருதியன்ன சேவகன்’ என்பது அதுமானையே யுண ர்த்துவதாகக்கொண்டு, இராமபிரான் சீறியபின்பு சேது தோன்றிற்று; இராம தாதலுன அதுமான் சீறுவதற்குமுன்னமே சேது தோன்றிற்று என நயம் படக் கருத்துக்கூறினுமாம்: பெரியதிருவடியை வேதச்சொருபியெனக் கூறிநிறுத்தலால், சிறியதிருவடியாகிய அதுமானை ‘சுருதியன்ன சேவகன்’ என்னத்தகும்: “சுருதியன்ன மாருதி” என்பார் மேல் கிங்கராவதைப்படலத் தும். சேதுவும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு; இறந்ததுதழுவிய எச்சமுமாம். சேது - ஸேது: வடசொல்; அணை.

(௧௧)

[தனது விசையினுற் கடல்கீழிய, அதுமான் நாகலோகத்தைக் காணுதல்.]

உ. கீண்டதுவேலைநன்னீர்கீழுறக்கிடந்தநாகர்

வேண்டியவுலகமெங்கும்வெளிப்படமணிகண்மின்ன

வாண்டகையதனைநோக்கியரவினுக்கரசர்வாழ்வங்

காண்டகுதவத்தனானையானெனக்கருத்துட்கொண்டான்.

(இ - ன்.) வேலை நல் நீர் - சமுத்திரத்தின் மிக்கநீரானது, கிண்டது - (அதுமான்சென்ற விசையினால்) கிழிபட்டது; (அதனால்), கீழ் உற கிடந்த - (அக்கடலின்) கீழாகப் பொருந்தியுள்ள, நாகர் வேண்டிய உலகம் எங்கும் - நாகசாகியார் விரும்பிவாழ்கின்ற பாதாளலோகம்முழுவதும், வெளிப்பட - வெளிப்பட்டுத்தோன்றவும், மணிகள் மின்ன - (அந்நாகங்களின் முடிமீதுள்ள) மாணிக்கங்கள் (அங்குப்) பிரகாசிக்கவும், ஆண்தகை - ஆண்மைக்குணமுள்ளவனான அதுமான், அதனை நோக்கி - அவ்விடத்தைப்பார்த்து, —‘யான்—, —அரவினுக்கு அரசர் வாழ்வும் - சர்ப்பங்களுட்சிறந்தவர்கள் வசிக்கின்ற நாகலோகத்தையும், காண்தகு - பார்க்கத்தக்க, தவத்தன் ஆனேன் - புண்ணியத்தையுடையவனுமீட்டேன்’, என - என்று, சுருத்தின் கொண்டான் - மனத்தி லெண்ணினான்; (எ - று.)

அதுமான், தான்பாய்கின்ற விசையினாலே அந்தச்சமுத்திரம் கிழிபட்ட பாதாளலோகமும் வெளிப்பட்டு மாணிக்கங்களும் விளங்கக் கண்டு ‘நாம் இந்த நாகலோகத்தையும் காணக் கிடைத்தது என்ன பாக்கியம்!’ என மகிழ்ந்தனென்பதாம். அதுமான் நாகலோகத்தை இன்னவாறு கண்டனென்பதை ‘கிண்டதுவேலைநன்னீர்’ என்ற வாக்கியம் விளக்கியிருப்பது - தேவரீநிலைச் செய்யுட்துறியணியாம்; இது, வடமொழியில் காவ்யலிங்க மெனப்படும.

நாகர் - படமும் வாறு முடையவாய் மனிதவடிவமும் தெய்வப்பிறப்புமாய்ப் பாதாளலோகத்தில் வசிக்கின்ற சர்ப்பசாகியார். வாழ்வு - வாழ்விடத்துக்குத் தொழிலாகுபெயர். சுவர்க்கலோகத்தைக்கண்டதுமாத்திரமன்றியென்ற பொருளைத் தருதலால், ‘நாகர்வாழ்வும்’ என்ற இடத்து, உம்மை - இறத்ததுதமுவிய எச்சப்பொருளது. காண் - முதனிலைத்தொழிற்பெயர்; நான்கனுருபுத்தொகை. (உரு)

[அப்போது அதுமானைக் கண்ட நாகசாகியார் அந்நீர்.]

உக. வெய்தின்வான்சிறையினுனீர்வேலையைக்கழியவீசி  
நொய்திரைமுதல்கொண்டநோன்மையேறுவலுநாக  
ருய்துநாமென்பதென்னேயுறுவலிக்கலுமுனுழி  
னெய்தினுமென்றஞ்சிமறுக்கமுற்றிரியல்போனார்.

(இ - ன்.) (சுருடன்), வான் சிறையினால் - (தனது) பெரிய இறகுகளினால், நீர் வேலையை - ஜலமயமான சமுத்திரத்தை, கழிய வெய்தின் வீசி - பிளவுபடும்படி பலமாக மோதி, (பின்பு அவ்வழியாகவே பாதாளலோகத்திற்கு), ஆர் அமுதம் நொய்தின் கொண்ட - கிடைத்தற்கு அருமையான தேவாமிருதத்தை விரைவிற்கவந்துகொண்டுவந்த, நோன்மையே - வலிமையையே, தவலும் - (அச்சத்தால் எப்பொழுதும்) பாராட்டிக்கூறுகிற, நாகர்—, (சமுத்திரஜலம்கிழியும்படி அதுமான் வேகமாகச்செல்லுகையில் அவனை நோக்கி),— ‘உறு வலி கலுமுன் - மிக்கவலியையுள்ள (நமது பகைவனுடைய) சுருடன், ஊழின் - (நமது) விதியினால், எய்தினான் ஆம் - வந்தவனாவான்; (இனி), நாம் உய்தும் என்பது என்னே - நாம் பிழைத்திருப்போ மென்பதுதான் என்ன

நிச்சயம்?' என்று - என்று சொல்லி, அஞ்சி - பயந்து, மறுக்கம் உற்று - மணக் கலக்கங்கொண்டு, இரியல் போனார் - (ஒரிடத்தில் நிலைத்தலின்றிச்) சிதறி யோடினார்கள்; (எ -று.)

அதுமான் கடல்கீர்ப்பிளவுபடும்படி விரைந்து ஒடிச்செல்வதைக் கண்டு, நாகசாதியார், 'முன்பு கருடன் கடல்கிழியும்படி சிறுபடித்து அமிருதத்தைக் கொணர்ந்து அடிமையினின்று நீங்கி நம்மை நமது நா அறும்படி செய்து கொல்லத்தொடங்கினனே! அவனேவருகின்றதுபோலக் காண்கின்றதே! இனி எப்படி நாம் பிழைப்போம்?' என்று நடுங்கி நான்குபக்கங்களிலும் சிதறியோடினார்க ளென்பதாம் அதுமானைக்கண்டு கருடனென்று அஞ்சி யதாகக் கூறியது - மயக்காவணி : வடநூலார், 'மரந்திமதலங்கார மென்பர். 'வெய்தின் அமுதங்கொண்ட நோன்மையே துவனும்' என்ற அடைமொழி அந்நாகர் இரியல்போதற்கு உரியவரே யென்ற கருத்தைத் தெரிவிப்பது - கருத்துடையது பொடியணி.

உய்தும் - இங்கு எதிர்காலங்காட்டும் 'தும்' விருதிபெற்ற உள்பாட் டுத்தன்மைப்பான்மைமுற்று. என்னே, ஏகாரம் - இரக்கம். நலமுன் - கரு டன் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். எய்தினான் - பெயர் ஆம் ஆகும், ஈற்று உயிர்மெய் சென்ற செய்யுமென்முற்று, இங்கு ஆண்பாலுக்கு வந்தது. மறுக்கம் - 'மறுகு' என்ற முதனிலையடியாப் பிறந்த தொழிற்பெயர்.

'சிறையினால் நீவேலையைக் கிரியவீசு நொயதி ஞாழநங்கொண்ட ாதை: - காசியபமுனிவரது மனைவியராகிய விரதைக்கும் கத்துருவுக்கும் வாணத்திற் சென்ற உச்சைச்சிரவ மென்ற தேவலோகத்துக் குதிரையின் வாலினது நிறத்தைப்பற்றி யுண்டான விவாதத்தில் கத்துருவென்பவன் அக் குதிரையின்வாலைச் சுற்றிக்கொண்டு கருநிறமாகத் தோன்றுவிக்குமாறு தனது புதல்வராகிய கருநாகங்களை யேவிப் பந்தயத்தை வென்றனளாக, அதனால் அக்கத்துருவுக்கு அடிமையாய்விட்ட விரதையும் அவளது புதல்வ னான கருடனும் கத்துருவையும் அவளது புதல்வரான நாகங்களையும் சுமந்து செல்லவேண்டுகேரிட, அதுகண்ட கருடன், அவ்வடிமையினின்று நீங்குமாறு அந்நாகங்களின்மொழிப்படியே அமிருதத்தைக் கொணருமாறு அவ்குறின்று தேவலோகத்துக்குச்சென்று தேவர்களுடன்பொருது எல்லாரையும் வென்ற பொழுது, தேவேந்திரனது வேண்டுகோளினால் அமிருதத்தை மீட்கும் உபா யத்தை அவனுக்குக்கூறி, தான் சுரப்பங்களையுண்ணுமாறு அத்தேவேந்திரனிடத்தினின்று வரமும் பெற்று, அவ்குறின்று அமிருதத்தை யெடுத்து வந்து பாதாளலோகத்தையடைந்து அமிருதத்தைத் தருப்பையின்மீது அந்நாகங் களின்முன்னர் வைத்திட்டித் தமது அடிமைத்தன்மையை நீக்கிக்கொண்டு அவர்களையெல்லாம் அமிருதத்தையுண்ணுதற்காக ஸ்நாகஞ்செய்து வருமபடி தந்திரமாகச் சொல்ல, அந்நாகங்கள் முழுகுவதற்குப் போயிருக்கையில், கருட் னதுமொழியின்படியே தேவேந்திரன் அவ்குவந்து அமிருதத்தையெடுத்துச் சென்றுவிடவே, முழுகச்சென்ற நாகங்கள் விரைந்துவந்துபார்த்து அமிருத மில்லாமையைக் கண்டு வருத்தத்தோடு அது வைத்திருந்த இடத்தை நக்கிய



தனால் அத்தருப்பை அவர்களது நாவை அறுத்துவிட, அவர்கள் பிளவுபட்ட நாவையுடையராய்க் சுருடனது உபாயத்தை நினைந்து அச்சமும் நா அற்றத னுற் பெருந்துயரமு மடைந்தன ரென்பதாம். (உக)

[அனுமான் சென்று விசையினுல், கடல்நீர் இலங்கையில் மோதுதல்.]

உஉ. துள்ளியமகரமீன்கடுடிப்பறச்சுறவு தூங்க

வொள்ளியபனைமீன்றுஞ்சுந்திவலையவூழிக்காலின்

வள்ளுசிரவீரன்செல்லும்விசைபொருமறுகிவாரி

தள்ளியதிரைகண்முத்துற்றிலங்கைமேற்றவழந்தமாதோ.

(இ - ன்.) (அப்போது),— வன் உகிர் வீரன் ஊழி காலின் செல்லும் விசை பொரு - கடரிய நகங்குளையுடைய வீரனுன அனுமான் யுகாந்தகாலத்துப் பெருங்காற்றுப்போல விரைந்து செல்லுகின்ற வேகத்தைத் தூங்கமுடியா மல்,—துள்ளிய - (சிறிதும் அடங்காது) துள்ளிக்கொண்டிருந்த, மகரம் - முதலையும், மீன்கள் - சாதாரணமீன்களும், துடிப்பு அறு - (மர்ணவேதனையினால்) துள்ளுதல் ஒழியவும், சுறவு - சுருமீன்கள், தூங்க - (ஒரிடத்தில்திரியாது) தத்தளிக்கும், ஒள்ளிய பனைமீன் - ஒளியையுடைய பனைமீன்கள், தஞ்சும் - இறந்துபடுவதற்கு இடமான, திவலை - நீர்த்தளிகளையுடைய, வாரி - சுமுத்திரம், மறுகி - கலங்கி, தள்ளிய - வீசியடித்த, திரைகள் - அலைகள்,—முத்துஉற்று - (அனுமானுக்கும்) முற்பட்டிச் சென்று, இலங்கைமேல் சவழந்த - வங்கநாத்தின்மேல் மோதின; (எ - று.)—மாதா, ஒ - சுற்றசை.

அனுமானதுமிக்கலேகத்தா வெழுந்த காற்றினால், கடலினலைகள் அவனினும் முற்பட்டு இலங்கையில்மோதின என்பதாம். துடிப்பறத் தூங்கத் துஞ்சுந்திவலைய வாரி மறுகித்தள்ளிய திரைகள் முத்துற்றுத் தவழந்த வென்க. 'தூங்க' என்பதற்கு - நிலைபெயரமாட்டாது ஒரிடத்திலேகிடக்க வென்றும், இறக்க வென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். சுறவு - கடலிலேயே வாழ்வதொரு பெரிய மீனின்சாதி. பனைமீன் - யானைமீன் எனப்பெயர் பெருமீன். இறத்தலைத் துஞ்சுதலென்பது, மங்கலவழக்கு; மீளவும் எழுந்திராத பொருந்தாக்கமென்க. துள்ளிய - துள்ளு மியல்பினவான வென்க. மேல் சுறவு பனைமீன் என வருதலால், 'மீன்' என்றது - அவையொழிந்த மீன்களைக் குறித்தது; அன்றி, மகரமாகிய மீனைவமாம். 'வீரன்செல்லும்விசைபொரு' என்றது - மகரமீன்கள் துடிப்பறுதல், சுறவுதூங்குதல், பனைமீன் துஞ்சுதல் என்பவற்றிற்கும், வாரிமறுகுதற்கும் காரணம். பொரு - பொருமல்; ஈறு கெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சம். 'துள்ளுறுமகரமீன்கடுடிப்புற', 'பனைமீன்றுஞ்சு', 'விசைபொரு' என்றும் பாடம். (உஉ)

[இதுமுதல் ஒன்பது கவிகள் - ஆகாயத்திற் செல்லும் அனுமானது தோற்றுத்தின் வருணனை.]

உங. இடுக்குறபொருள்கொன்னுமெண்டிசைசுமந்தயானை  
நடுக்குறவிசையிற்செல்லுநாயகன் மூதனாக  
மெடுக்குறுகாலவன்காற்றிடியொடுமொடியவந்நான்  
முடுக்குறக்கடலிற்செல்லுமுத்தலைக்கிரியுமொத்தான்.

(இ - ன்.) (இவ்வாறு அதுமான் விசையாகச்செல்வதனால்), இடுக்குறு பொருள்கள் என் ஆம் - (உலகத்திலே) இடையிலுள்ள சராசரப்பொருள்கள் யாதாய்முடியுமோ? என் திசை சுமந்த யானை - எட்டித்திக்குக்களின் கடை யெல்லையி லிருந்துகொண்டு (உலகத்தைத்) தாங்குகின்ற அஷ்டதிக்கஜங்க ளும், நடுக்கு உற - (அச்சத்தினால்) நடுக்கமடையும்படி, விசையின் செல்லும்- மிக்க வேகத்தோடு (ஆகாயமார்க்கமாகப்) போகின்ற, நாயகன் தூதன் - இராம பிரானத் தூதனாகிய அதுமான், —நாகம் எடுக்குறு காலம் - ஆதிசேஷனோடு பிரதிக்கினைசெய்த காலத்திலே, வல் காற்று - மிக்கக்ஷுமையாக வீசிய வாயு வினால், இடியொழும் ஒடிய - (மேருகிரியின் மூன்றுசிகரங்கள்) பெரொலி யோடு ஒடிந்துபோக, அநான் - அப்பொழுது, (அவ்வாயுவின் விசையினாலேயே), முடுக்குற கடலில் செல்லும் - வேகமாகத் தென்கடலிலே சென்று சேர்கின்ற, முத் தலைக்கிரியும் - திரிகூடபருவத்தையும், ஒத்தான்—(எறு.)

அதுமான் சென்ற விசையினால் அஷ்டதிக்கஜங்களுமே கலங்கின வென்றால், மற்றைய சாதாரணமானபொருள்களின் நிலைமை யாதாகுமோ? இவ்வாறு மிக்கவிரைவுடன்செல்லும் அதுமான், முன்பு ஆதிசேஷனுடன் பிரதிஜ்ஞைசெய்து வாயுபகவான் விசையாகவே நியமிக்க ஒடிப்பட்டுத் தள்ளுண்ட மேருவின் சிகரமான திரிகூடபருவதம் தென்கடலைநோக்கிச் செல்வது போன் றிருந்தன னென்பதாம்; தன்மையத்திறி' (பேறுவன). 'அஷ்டதிக்கஜங்களுமே நடுங்கின வென்றால், மற்றையபொருள்களின் தன்மை எவ்வாறாய்த்தான் முடியுமோ?' என்று தண்டாபூபிகாநியாயப்படக் கூறியதனால், 'இடுக்குறுபொருள்களென்னும் எண்டிசைசுமந்தயானை நடுக்குற விசையிற் செல்லும்' என்ற தொடர் - தொடர்நிலைசெய்யுட்பொருட்பேறுவி; வடமொழியில் காவ்யார்த்தப்பத்தி யெனப்படும்: [தண்டாபூபிகாநியாயமாவது] - தடியை விழுங்கியமை கூறவே அதிற்கட்டியிருந்த பணியாரங்களை விழுங்கியமை தானே பெறப்படுதல் போல்வன.]

என்திசை யானைகள்:—ஐராவதம், புண்டரீகம், வாமனம், குமுதம், அஞ்சனம், புட்பத்தம், சாருவபௌம், சுப்பிரதீகம் என்பன; இவையெழையே கிழக்குமுதலிய எட்டித்திக்குக்களில் நின்று பூமியைத்தாங்குவன வென்று அறிக: (இவற்றிற்கு முறையே பிடயானைகள் - அப்பிரமூ, கபிலை, பிங்களை, அதுபமை, தாமிரபருணி, சுப்பிரதந்தி, அங்களை, அஞ்சனாவதி யென்பன.) 'இடியொழும் ஒடிய' என்பதற்கு - இடித்தலினால்[முறித்தலினால்] ஒடிய எனக் கொள்ளினுமாம். நாகம் எடுக்குறு காலம் என்பதற்கு - ஆதிசேஷன் (தனதுதலைகளைச் சுற்றே) தூங்கிய மையத்தில் என்றும் பொருள் கூறலாம். 'நாகம் எடுக்குறு காலம் வல் காற்று இடியொழும்' என்பது - மேருமலையைப் பெயர்த்தற்கு உரிய காலத்துக் கடுங்காற்று மோதுதலினால் என்றும், ஆதிசேஷனைத் தலைபெயர்க்கத்தொடங்கிய வலிய காற்று வீசுதலினால் என்றும் பொருள்படும். முத்தலை - 'திரிகூடம்' என்பதன் மொழிபெயர்ப்பு. அதுமானாகியமலைக்குத் தலையொன்றும் தோள்களிரண்டுமாகிய மூன்றையும் மூன்றுசிகர மெனக் கருதுக. 'காலம் என்பது தமிழ்ச்சொல்லேயாம்' எனக் கொண்டனர், நச்சினார்க்கினியர். (உரு)

உச. கொட்புறுபுரவித்தெய்வக்கூற்றுதிக்குவிசத்தாற்குங்  
கட்புலங்கதுவலாகவேகத்தாற்கடலுமண்ணு  
முட்பதங்குட்டியண்டமுறவுளசெலவினொற்றைப்  
புட்பகவிமானந்தானவ்விவங்கைமேற்போவதொத்த.

(இ - ள்.) கொட்பு உறு - மண்டலமாகப்போதலைப் பொருந்திய, புரவி - (உச்சைச்சிரவமென்னும்)வெள்ளைக்கு திரையையுடைய, தெய்வம் கூர் நுதி குவி சத்தாற்கும் - தெய்வத்தன்மையையும் கூரியதுனினையுமுடைய வச்சிராயு தத்தை யேந்தியவனுன இந்திரனுக்கும், கண் புலம் கதுவல் ஆகா - கண்களி னை காணமுடியாத, வேகத்தால் - வேகத்தோடு, —கடலும் மண்ணும் உள் பதம் கூட்டி - சமுத்திரமும் பூமியும் தனது கால்களினுள்ளே யாம்படி, அண்டம் உற உள - இவ்வண்டங்களை யெல்லாம் ஒருங்கேகடக்குமாறு (தான்) கொண்டிள்ள, செலவின் - போக்கினால், — (அவ்வநுமானது தோற்றம்), — ஒற்றை புட்பக விமானம் - தனிப்பட்ட புஷ்பகமென்ற விராணமானது, அ இலங்கைமேல் - அந்த இலங்காபுரியைநோக்கி, போவது - போவதை, ஒத்த (து) - ஒத்திருந்தது; (வ - று.) — தான் - அசை.

ஆயிரங்கண்ணனான இந்திரனும் காணமுடியாதபடி மிக்கவேகத்துடன் அதுமான் இலங்கைநோக்கிச்செல்வது, வெறும்புஷ்பகவிமானம் வானத்துப் போவதுபோன்றிருந்த தென்பதாம்; நந்திரிப்பேற்றவனின். கடல்கடக்கும் போது அதுமான் கொண்ட வேகம் பூமி சமுத்திரம் அண்டம் ஆகிய எல்லா வற்றையும் கடக்கத்தக்க அளவினதாயிருந்த தென்பது, 'வேகத்தாற் கடலு மண்ணு முட்பதங்குட்டி யண்டமுறவுள செலவின்' என்றதன் கருத்து. 'வீரன்முடுக்கியவேகம் வைய்யோரிலங்கையினாவனது' என்பார் மேலும், விமானம் - தேவருந்தி. புட்பகம் = புஷ்பகம்; வடசொல். தன்மேலேறியவர் நினைத்தவிடத்தில் அவர்நினைத்தபடி செல்லவல்லதான இது, குபோனது தவத்துக்கு உவந்த பிரமதேவன் அவனுக்குத் தந்தது; இதனை, ராக்ஷஸராஜ னான ராவணன் தான் திக்விஜயர்செய்தகாலத்தில் அவனிடத்தினின்று பறித் துக்கொண்டனன். அவ்விமானம் அடிக்கடி இராவணனை யேற்றுக்கொண்டு இலங்கையினின்று வெளியிலும், வெளிப்புறத்தினின்று இலங்கையிலும் செல்லு மாதலால், வெளிப்புறத்தினின்று இலங்கைக்குச் செல்லும் அது இலங்கையைநோக்கிச் செல்லும் அநுமானுக்கு உவமையாயிற்று. அதுமான் நெருவனே செல்லவ னாதலால், அவனுக்கு, தன்மீது ஒருவருமின்றிச் செல் லும் புட்பகத்தை உவமைகூறினார். இனி, கடலும் மண்ணும் உள் பதம் கூட்டி - கடல்களையும் (கடல்குழந்த) உலகங்களையும் தனது உள்ளிடத்தி லே சேரக்கொண்டு, அண்டம் உற உள செலவின் - ஆகாயத்தையளாவ உயர்ந்துசெல்லுதலையுடைய, ஒற்றை - ஒப்பற்றதான என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; புஷ்பகவிமானம், எத்தனைபேர் ஒருங்கு ஏறினாலும் அத்தனை பேர்க்கும் தான் வளர்ந்து இடங்கொடுக்குந் தெய்வத்தன்மைடையது; உலக மனைத்தையும் தனதகத்தேகொள்ளும்படி. மிகப்பெரிதாய் வளர்ந்து பறந்து செல்லும் புட்பகம், அதுமானது பெருவடிவுக்கு ஏற்ற உவமையாம். கொட்பு.

மண்டலகதி. 'கட்புலங்கதவலாகா வேகத்தால்'—“கட்புலங்கதவாவண்ணம்” என்றார் முன்னும். 'உட்படக்கடியண்டம்' என்றும் பாடமுண்டு.

'போவதொத்தான்' என்ற பாடம், முன்பின்பாடல்களில் வரும் பயனிலைகளோடு ஒத்திருத்தலால் சிறக்கும். (உச)

உரு. விண்ணவரேத்தவேதமுனிவார்வியந்துவாழ்த்த  
மண்ணவரிறைஞ்சச்செல்லுமாருதிமறுமுட்கூ  
வண்ணல்வாளாக்கன்றன்னையமுக்குவாமின்னமென்னோக்  
கண்ணுதலொழியச்செல்லுங்கயிலையங்கிரியுமொத்தான்.

(இ - ள்.) விண்ணவர் ஏத்த - தேவர்கள் துதிக்கவும், வேதம் முனிவார் வியந்து வாழ்த்த - வேதங்களில் வல்லவரான இருடிச்சிரேஷ்டர்கள் அதிகயித்து ஆசிரசொல்லவும், மண்ணவர் இறைஞ்ச - இப்பூவுலகத்தவர் வணங்கவும், செல்லும் - (வாணத்துச்) செல்லுகின்ற, மாருதி - அதுமான். —மறம் உள் கூட - பகைமை மனத்தில் மிக்கதனால், 'அண்ணல் வான் அரக்கன்தன்னை - பெருமையிற் சிறந்தவனான கொடிய ராக்ஷஸனாகிய ராவணனை, இன்னம் அழுக்கு வாம் - இன்னமும் நசுக்குவோம்,' என்று எண்ணி, கண் துதல் ஒழிய செல்லும் - நெற்றிக்கண்ணான சிவபிரானை விட்டுத் தனியேசெல்லுகின்ற, கயிலை அம் கிரியும் - அழகிய கைலாசமலையையும், ஒத்தான் - போன்றான்; (எ - று.)

பெருவடிவுகொண்ட அதுமான் இலங்கையைநோக்கிச் சென்றது, தன்னை முன்னொருகார் பெயர்த்தெடுத்த இராவணனை அக்காலத்து அழுத்தியதோடு திருப்திப்படாமல் இன்னமும் அழக்கவேண்டிமென்று கைலாசமலை அவன்மீது வயிரங்கொண்டு சிவபிரானின்றித் தனியேசெல்வதை யொத்திருந்ததென்பதாம்: இதுவும் - திருநிறிட்டுநிறுவனியே, தமது தருதிக்கு ஏற்ப, விண்ணவர் ஏத்துதலும், முனிவார் வாழ்த்துதலும், மண்ணவர் இறைஞ்சதலும் செய்தன வென்க. தமதுபெரும்பகைவன் அழிதற்கு முதற்காரணமாயிருத்தலால், அதுமானை விண்ணவர் ஏத்துவாராயினர். திரிலோககண்டகனான இராவணனை நசுக்கியழிக்குந்திறத்தில் யாவரும் மனமகிழ்வ வென்க. இன்னம் - முன்பு இவன் கைலாசத்தைப் பெயர்த்தெடுக்கத் தொடங்கிய காலத்தில் அழுத்தியது போதாமல் பின்னையும் மற்றொருதர மென்க. முன்னீர்ச் சிவபிரான் இராவணன் சாமகானஞ்செய்ததற்கு உவந்து அவனைக் கால்தளர விட்டிட்டமை கருதி, இப்பொழுது அவனையழுக்குதற்கு அப்பிரானின்றித் தான் தனியே சென்ற தென்க. இராவணனை யழிக்கக் கருதிச் செல்லும் சத்துவகுணப்பிரதானான பெரிய அதுமானுக்கு, அங்ஙனங் கருதிச்செல்லும் வெள்ளிமலையாகிய கைலாசத்தை உவமைகூறுதல் சாலும். இப்பொழுது அதுமான் எவரையும் மேற்கொண்டு செல்லாமை, கருதத்தக்கது. மறம் - வைபு; கறுவு.

மாருதி - வாயுவின்ருமாரன்: வடமொழித்தத்திதாந்தராமம்; மாருதன் - வாயு; கேசரியென்ற வாகரவீரனது மனைவியாகிய அஞ்சனாதேவியினிடத்தில்

வாயுதேவனருளால் இவ்வதுமான் தோன்றின னென உணர்க: இவன், வாயுவினம்சத்தோடு ருத்திராம்சமு முடையவன். வாள் அரக்கன் - (சிவபிரானுற் கொடுக்கப்பட்ட சந்திரகாசமென்னும்) வானாயுதத்தையுடைய இராவண னெனினுமாம். 'கயிலையங்கிரி' என்ற தொடரில், அம் - சாரியையுமாம். (உரு)

உக. மாணியாம்வேடந்தாங்கிமலரயற்கறிவுமாண்டோ

ராணியாயுலகுக்கெல்லாமறம்பொருணிரப்புமண்ணல்

சேணுயர்நெடுநாடார்ந்ததிரிதலைச்சிறுவன் தன்னைக்

காணியவிரைவிற்செல்லுங்கனகமால்வரையுமொத்தான்.

(இ - ன்.) மாணி ஆம் வேடம் தாங்கி பிரமசாரிவடிவங்கொண்டு, மலர் அயற்கு அறிவு மாண்டு - திருமாலினது (நாட்) கமலத்தில் தோன்றிய பிரம தேவனினும் அறிவுமிக்கு, உலகுக்கு எல்லாம் ஓர் ஆணி ஆய் - உலகங்கட் கெல்லாம் ஓர் ஆதாரமாய், அறம் பொருள் நிரப்பும் - தருமமென்றுபொருளைத் தழைக்கும்படி செய்யப்போகின்ற, அண்ணல் - பெருமையிற் சிறந்தவனாகிய அதுமான், (வானத்தில்தாவிச்செல்பவனாய்),—நெடு நாள் தீர்ந்த - (தான்) நெடுநாளாகப் பிரிந்திருக்கிற, சேண் உயர் திரிதலை சிறுவன் தன்னை - மிகவுயர்ந்த 'தரிகூடமலை' என்ற தனதுபுதல்வனை, காணிய - பார்த்தற்பொருட்டு, விரைவின் செல்லும் - வேகமாகப்போகின்ற, கனகம் மால் வரையும் - பொன் மயமான மகாமேருகிரியையும், ஒத்தான்—; (எ - று.)

பொன்னிறமான பெருவடிவமுள்ள அதுமான் தென்புறமாக இலங்கை நோக்கிச்சென்றது, வடபுறத்திலுள்ள பொன்மயமான மகாமேருமலை நெடு நாளாக்குமுன்பு தென்திசையிற்சென்ற தனது புதல்வனாகிய திரிகூடமலையைக் காணச் செல்வதுபோன்றிருந்த தென்பதாம்; இதுவும், முற்செய்யுளிற்கூறிய அணியே.

அதுமான் நித்தியப்பிரமசாரி யாதலால், அவனை 'மாணியாம்வேடந்தாங்கி' என்று விசேடித்தார். மலரயற்கு அறிவுமாண்டு = மலரயனினும் அறிவு மாட்சிமைப்பட்டு; நான்காம்வேற்றுமையுருபு ஐந்தாம்வேற்றுமைக்கு உரிய எல்லைப்பொருளில் வந்ததனால், உருபுமயக்கம். உலகத்தில் தருமத்தை அறக்கெடுத்து வருத்தும் ராவணதிராக்ஷஸர் வதைக்கப்பட்டொழிதற்கு இவ்வதுமான் துதுசெல்வதே முக்கியகாரணமாக நின்றலால், இவன், 'ஆணியாயுலகுக்கெல்லாம் அறம்பொருணிரப்பு மண்ணல்' எனப்பட்டான். இன்றியமையாச் சிறப்புடைமை தோன்ற, அறம் பொரு ளெனப்பட்டது. இனி, 'அறம் பொருள் நிரப்பும் - அறத்தையும் பொருளையும் நிறையச்செய்யும்' என்றும் கூறலாம்: திருக்குறளுரையிற் பொருட்பாலின் தொடக்கத்தில் பரிமேலழகர் 'பொருள், தன் துணைக்காரணமாய் அரகனீதி கூறவே அடங்கும்' என்றது, இங்குக் கொள்ளத்தக்கது. ஆணி - அச்சாணி. திரிதலை - மூன்றுதலை. சேண் உயர் - ஒருபொருட்பன்மொழி. மேருமலையினது சிகரமே திரிகூடமென ஒரு மலையாய் நின்றலின், அதனை, கனகமால்வரையின் சிறுவனெனக் கொண்டார். 'காணிய' - 'செய்யிய' என்னும் வாய்பாட்டு எதிர்காலவியையெச்சம். (உசு)

உ௭. மழைகிழித்துநிரமீன்கண்மறிகடல்பாயவானங்  
குழைவுறத்திசைகள்கீழேமேருவுக்குலுங்கக்கோட்டின்  
முழையுடைக்கிரிகண்முற்றமுடுக்குவான்முடிவுக்காலத்  
தழிவுறக்கடுக்கும்வேகத்தாதையுமணையனான்.

(இ - ள்.) மீன்கள் மழை கிழித்து உதிர - நஷத்திரங்கள் மேகங்களைப்  
பிளந்துகொண்டு கீழேசிதறவும், மறி கடல் பாய - (அலை) மடல்குகின்ற சமுத்  
திரம் பொங்கியெழவும், வானம் குழைவுற - மேலுலகம் குழைந்து காட்டவும்,  
திசைகள் கீழ் - திக்குகளெல்லாம் வெடிக்கவும், மேருவும் குலுங்க - மகாமேரு  
கிரியும் நடுங்கவும், கோட்டின் முழை உடை கிரிகள் முற்ற - சிகரங்களையும்  
குக்கைகளையுமுடைய மற்றைச்சாதாரணமலைகளெல்லாம் வேர்பறிந்தழியவும்,  
முடுக்குவாள்-விரைந்துசெல்பவனாகிய அதுமான்,—முடிவு காலத்து-கற்பாந்த  
காலத்திலே, அழிவுற - (உலகம்) அழியும்படி, கடுக்கும் - விரைந்துவீசுகின்ற,  
வேகம்-வேகத்தையுடைய, தாதையும் - (தனது) தந்தையான வாயுதேவனையும்,  
அணையன் ஆனான் - ஒத்தவனாயினான் ; (எ - று.)

யாவும் அழியுங் கற்பாந்தகாலத்தில், நஷத்திரங்கள் மேகமண்டலத்  
தைக்கிழித்தல் முதலியன நிகழுமாறு பெருங்காற்று வீச மென்க. அந்நிகழ்ச்  
சிகளெல்லாம் தனதுவிசையால் தோன்றுமாறு செல்லும் அதுமானுக்கு,  
கற்பாந்தகாலத்து அப்பெருங்காற்றையே உவமைகூறினர். “ தந்தைய  
ரொப்பர் மக்கள்” ஆதலால், வாயுமாரனுக்கு வாயுவவமை ஏற்கும். ‘மழை  
கிழித் துதிரு மீன்கள் மறிகடல் பாய’ என்றும் பாடம் காணப்படுகின்றது.  
முடுக்குவான் - பெயர். தாதை - தாதா என்ற வடசொல் ஈறுதிரிந்தது. (உ௭)

உ௮. தடக்கைநாலீந்துபத்துத்தலைகளுமுடையான்றுனே  
யடக்கியைம்புலன்கள்வென்றதவப்பயனறுதலோடுங்  
கெடக்குறியாகமாகங்கிழக்கெழுவழக்குநீங்கி  
வடக்கெழுந்திலங்கைசெல்லும்பரிதிவானவனுமொத்தான்.

(இ - ள்.) நால் ஐந்து தட கை - பெரிய இருபதுகைகளையும், பத்து தலை  
களும் - பத்துத்தலைகளையும், உடையாந்தானே + உடையவனுன இராவணன்  
தானே, ஐம்புலன்கள் அடக்கி வென்ற - (தனது) பஞ்சேந்திரியங்களையும்  
(ஐம்புலன்களிடமிருந்து) தடுத்துச் சயித்துச் செய்த, தவம் பயன்-தவத்தி  
னது விவிமை, அறுதலோடும் - அழிந்தவுடனே [அழிந்துவிட்டதனால்],—  
கெட. குறி ஆக - (இனி அவ்விராவணன்) அழிந்துபோவா னென்பதற்கு  
அறிகுறியாக, மா கம் கிழக்கு எழு வழக்கு நீங்கி - பெரிய ஆகாயத்திலே கிழக்  
கேயுதி (த்து மேற்கே அத்தமி) க்கிற முறைமை நிங்கி, வடக்கு எழுந்து  
இலங்கை செல்லும் - வடக்கேயுதித்து (த்தெற்கேயுள்ள) இலங்கையை நோக்  
கிப் போகின்ற, பரிதி வானவனும் - சூரியபகவானையும், ஒத்தான்—; (எ-று.)

பெரியஓளியடிவழுள்ள அதுமான் இலங்கையை நோக்கிச் சென்றது,  
இராவணனுக்கு நல்லகாலம் கழிந்துவிட்டதனால் இனி விரைவில் அவனுக்கு  
நேரப்போகிற அழிவுக்கு அழிகுறியான உற்பாதமாகச் சூரியபகவான் கிழக்

சேயுதித்து மேற்கே அத்தமித்தலாகிய தனது இயற்கையைவிட்டிட்டு வடக்கே யுதித்துத் தெற்கே செல்வது போன் றிருந்த தென்பதாம்; தந்தறிப்பெற்ற வணி. அதுமான் இலங்கைக்குச்சென்றது இராவணநாசத்துக்கு ஏதுவாத லால், இவ்வாறு கற்பித்தார்.

சூரியன் தனது இயற்கையில் தவறி வடக்கேயுதித்துத் தெற்கேசெல்லு தல் போல்வன - பின்னர்கேருந்திங்கை முன்னமேயறிவிக்கின்ற தீநிமித்தங்க ளான உற்பாதங்களாம். தென்கடலின் வடக்கரையிலுள்ள மகேந்திரகிரிய னின்று இலங்கைநோக்கி அதுமான் செல்லுதல், இலங்கைக்கு உற்பாதமாகச் சூரியன் வடக்கினின்று தெற்கே சென்றதாகத் தோன்று மென்க. இராவ ணன் தனதுதாயாகிய கேகசியின் சொற் கேட்டுக் கோகரணஞ்சிரமமடைந்து, கோடைக்காலத்துப் பஞ்சாக்கினிமத்தியிலும் கார்காலத்துத்தண்ணீர்நடுவிலும் நின்று நிராகாரனாய் மனத்தை ஒரேநிலையில்நிறுத்தி, ஓராயிரமாண்டிற்கு ஒவ் வொருதலையாகத் தனது தலைகளைக் கொய்து தீயில் ஒமஞ்செய்து வரங்கள் பொற்றதை, 'அடக்கியைம்புலன்கள்வென்ற தவப்பயன்' என்றார்; இராவண னது தவச்சிறப்பை, "ஓராயிரமாண்டுபவசித்துக்கழிந்தாலோரோர்தலையாகச், சிராச்சிரமொண்டிதத் தடிந்து செந்தீயிடை யோமம் புரிந்து, போயுவாசத் தினனாய்ப் பின்புமோராயிரத்தாண்டில், தாராந்தற்றைத்தலைதடியாலுற்றான் பற்றித் தசக்கிரிவன்" என்ற உத்தரகாண்டச் செய்யுள்கொண்டு உணர லாம்.

நால்ஐந்து - நாலாகிய ஐந்து : பண்புத்தொகை ; எனவே, இருபதாயிற்று. மாகம் - மஹா கம் என்ற வடமொழியின் விகாரம். வழக்கு = வழக்கம்; 'வழ க்கு' என்ற முதனிலைதிரிந்த சொழிற்பெயர். வானவன் - வானுலகத்தவன். பரிதிவானவன் - பரிதியாகிய வானவ னென இருபெயரொட்டி. (உஅ)

உக. புறத்துறலஞ்சிலேறோரணம்புக்குறைதல்போக்கி  
மறத்தொழிலரக்கர்வாழுமாநகர்மனுவின்வந்த  
திறத்தகையிராமனென்னுஞ்சேவகற்பற்றிச்செல்லு  
மறத்தகையரசுநின்றின்போராழியுமனையனானான்.

(இ - ன்.) (ஆகாயத்தில் தாவிச்செல்லுகின்ற அவ்வதுமான்).—மறம் தொழில் அரக்கர் வாழும் மா நகர்புறத்து உறல் அஞ்சி - பாவத்தொழிலை யுடைய ராக்ஷஸர்கள் வசிக்கின்ற இலங்கைநகரத்தினிடத்திற் பொருந்திச் சேர் வதற்குப் பயப்பட்டு, வேறு ஓர் அரணம் புக்கு உறைதல் போக்கி வேறொரு புகலிடத்தை யடைந்து வசித்தலைத் தவிர்த்து, மனுவின் வந்த திறம் தகை இராமன்என்னும் சேவகன் பற்றி - மறுகுலத்திற்பிறந்துள்ள வல்லமையையும் நற்குணத்தையுமுடைய இராமனென்கிற வீரனையே சரணமாக அடைந்து, செல்லும் - (இலங்கையைநோக்கிப்) போகின்ற, அறம் தகை அரசன் - தரு மத்தையே (தனக்கு உரிய) குணமாகக் கொண்ட அரசனது நுகருமதேவதை யினது, தின் போர் ஆழியும் - வலிய போர்செய்தற்கு உரிய ஆஜ்ஞாசக்கரத் தையும், அனையன் ஆனான் - ஒத்திருந்தான் ; (எ - று.)

அதுமான் இலங்கைநோக்கிச் சென்றது, ராவணாதி ராக்ஷஸர்கள் தலையெடுத்தமையால் இவ்விலங்காபுரிக்குள் துழைவதற்கும் அஞ்சி அதனை அறந்த தருமதேவதை இராமபிரானைச் சுரணமடைந்த அவனையே பெருந்தூணையாகப் பற்றிக்கொண்டு பின்பு தான் அந்நகரத்திற்கெலுத்திய ஆஜ்ஞாசக்கரம் செல்வதை யொத்திருந்த தென்பாதாம்; இதுவும் - நய்துறிப்பேற்றவனியே. ராவணாதியர் வாழ்கின்ற நகரத்தில் அடியோடு அழிந்த தருமம் இராமபிரானுல்தான் மீண்டும் தலையெடுக்கப்போகின்ற தாதலால், 'புறத்துறலஞ்சி...இராமனென்னுஞ் சேவகம்பற்றிச்செல்லும் அறத்தகையரசன்' என்றார். இதனால், இராமபிரான் தர்மஸம்ஸ்தாபகத்திற்காகவே திருவவதரித்தன நென்றவாறு. தருமமூர்த்தியான இராமபிரானால் எவியனுப்பப்பட்டு அவன்கட்டளைகொண்டு செல்லும் தூதனாகிய அதுமான், அறஞ்செலுத்தும் ஆஜ்ஞாசக்கரப்போல்வ நென்க.

அரணம் - ஸரணம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். மது - சூரியனது புதல்வன்: ஆதலால், 'வைவஸ்வதமது' என்றும் வழங்கப்படுவன்; இவனே சூரியவம்சத்து முதலரசன்: மனு - இங்கு, அவனதுகுலத்திற்கு இலக்கணை. இனி, மனுஷினிடத்தினின்று வந்த எனிலுமாம். தருமத்தைத் தவிர்த்தவரை அறக்கடவுளே அழிக்கு மாதலால், அதன் ஆஜ்ஞாசக்கரம் 'போராழி' எனப்பட்டது. 'போராழி' என்றும் பாடமுண்டு. இனி, 'புறத்துறைவஞ்சி' என்று பாடங்கொண்டு, புறத்து உறை வஞ்சி - (எப்போதும் இராமபிரானது) சமீபத்திலேயே வசிக்கின்ற வஞ்சிக்கொடிபோன்ற சீதாபிராட்டி, வேறு ஜர் அரணம் புக்கு உறைதல் - வேறொரு வாழிடத்திலே [இலங்கையில் அசோகவனிகையிலே] புருந்துவாழ்தலினாலே, மறம் தொழில் ஆரக்கர் வாழும் (அந்த) மாநகரிலே, மனுவின் வந்த திறத்தகை இராமனென்னும், சேவகம்பற்றி - சேவகனுக்காக, போக்கி - செலுத்தப்பட்டி, செல்லும் - செல்லுகின்ற, அறத்தகை அரசன் திண் போர் ஆழியும் - தருமப்பிரபலனத்தில் தகுதியுள்ள சுக்கிரீவமகராஜனுடைய மிக்கவலிமைகொண்ட ஆஜ்ஞாசக்கரத்தையும், (அவ்வதுமான்), அனைய னானன் எனப் பதவுரை கூறுதலுமுண்டு; புறத்து உறைவு அஞ்சி என்று பிரித்தால், வெளியே வசித்தற்குப் பயந்து என்று பொருளாம். இனி, முதல் மூன்று அடிகட்கு - இராவணபயத்தால் வெளிப்பட்டுத் தனியே நிற்கமாட்டாது பாதுகாவலுள்ள வேறோரிடத்திற் புக்கு வசிக்கவும் பெருது மன்குலத்திலவதரித்த திவ்வியசக்தியையும் மகாகுணத்தையுமுடைய ஸ்ரீராமனையே தூணையாகப் பற்றிக்கொண்டு (அவனது ஆகரவினால்) இலங்கைநகரக்குச் செல்லவருக்கின்ற தருமதேவதையினால் முந்திக்கெலுத்தப்பட்ட சக்கரத்தையும் போன்ற நென்று பதவுரை கூறலும் தரும். 'மனுவின்வந்த' என்பது, மனிதனாய்த்தோன்றிய என்றும் பொருள்படும்; காசியபமுனிவரது மனையியருள் மதுவென்பவளிடமிருந்து தோன்றியவர் மனித ரென்க: ("மதுர் மதுஷ்யாந் ஜகத்" என்பது, ஸ்ரீவால்மீகிராமாயணம்.) மனிதர்தவிர மற்றைப்பிராணிகளால் இறவாதபடி வரம்பெற்றுள்ள இராவணனைக் கொல்லுதற்பொருட்டுத் திருமால் இராமனாக மனிதப்பிறப்பெடுத்துள்ளா னாதலால், அவ்நன்ம மனிதனாய் வந்தவனை



அறத்தையரசன் பற்றுக்கோடாகக்கொண்டன நென்றல் சாலும்; வே  
ரோரணம்புக்கு உறைதல் போக்கியதும் இதுபற்றியே. (உக)

௩௦. கேழுலாமுமுநிலாவிற்களரொளியிருளைக்கிறப்  
பாழிமாமேருநாணவிசம்புறப்படர்ந்ததோளா  
னாழிசூழலகமெல்லாமருங்கனன்முருங்கவுண்ணு  
முழிநாள்வடபாற்றோன்றுமுலாமுமுமதியுமொத்தான்.

(இ - ள்.) கேழ் உலாம் முழு நிலாவின் - ஒளிவிளங்குகின்ற நிறைந்த  
நிலாவைப்போல, கிளர் - விளங்குகின்ற, ஒளி - (தனது உடம்பின்) ஒளியா  
னது, இருளை தீர - இருட்டை ஒழிக்க, பாழி மா மேரு நாண விசம்பு உற  
படர்ந்த - வலிமைபொருந்திய மகாமேருகிரியும் (ஒப்பாகமாட்டாமையால்)  
வெள்கும்படி ஆகாயத்தையளாவ உயர்ந்த, தோளான் - தோள்களையுடையவ  
னான அதுமான், - அருங் கனல் - பொறுத்தற்கரிய பெருந்தீயானது, ஆழி  
சூழ் உலகம் எல்லாம் முருங்க உண்ணும் கடலினுற்றூழப்பட்ட இவ்வுலகங்  
கள்முழுவதும் அழியும்படி எரிக்கப்போகின்ற, ஊழிநாள் - கற்பாந்தகாலத்  
தில், வடபால் தோன்றும் - வடதிசையிற் காணப்படுகின்ற, உலர் முழு மதி  
யும் - பொள்ளமியில் தோன்றுகிற பூர்ணசந்திரனையும், ஒத்தான் - (எ - று.)

அதுமான், யுகாந்தகாலத்தில் வடபுறத்துத்தோன்றுஞ் சந்திரனை யொத்  
திருந்தன நென்பதாம். இலங்கைநோக்கிச்செல்லும்போது அதுமான் வடபுற  
த்தினின்று தெற்கேசெல்கின்றன ஓதலால், அவனுக்கு வடபுறத்து உதிக்  
குஞ் சந்திரன் உவமையா மென்க. இதுவும் - துந்திரிப் பேற்றவனையே. மழை  
முதலியவற்றூற் கடலினீர்மிகாதபடி வடவையென்னும் பெண்குதிரையின்  
முகத்தினின்று அந்நீரை உறிஞ்சுகின்ற வடவைத்தியானது யாவும்அழியும்  
பிரளயகாலத்தில், அங்குநன்று எழுந்து உலகங்களையெல்லாம் எரித்தழிக்கு  
மென்பதும், அப்பொழுது சூரியசந்திரர் முதலிய நிரகங்கள் தம்நிலைவறி  
வேற்றுப்புலத்தில் உற்பாதமாகத்தோன்று மென்பதும், தூற்கொள்கை. (உ௧).

௩௧. அடலெலாந்திகிரிமாயற்கலமந்தனனாற்றல்காட்டக்  
குடலெலாமவுணர்சிந்தக்குன்றெனக்குறித்துகின்ற  
திடலெலாந்தொடர்ந்துசெல்லச்சேண்விசம்பொதுங்கத்தெய்வக்  
கடலெலாங்கலங்கத்தாவுங்கலுமுனுமனையானான்.

(இ - ள்.) (அதுமான்), - திகிரிமாயற்கு - (சுதரிசனமென்கிற) சக்கரா  
யுத்தையேந்துகின்ற மாயனாகியதிருமாலுக்கு, அடல் எலாம் அமைந்தனன் -  
தனதுவலிமைமுழுவதும் அடங்கினவனாயிருந்தும், ஆற்றல் காட்ட - (தனது)  
வலிமையை (த்தேவர்கட்கு)க் காட்டுமாறு, - அவுணர் குடல் எலாம் சிந்த -  
அசுரர்களது குடல்கள் சரியவும், குன்று என குறித்து நின்ற திடல் எலாம்  
தொடர்ந்து செல்ல - மலையென்று பெயர்கூறப்பட்டு நிற்கின்ற மேடுகளெல்  
லாம் (தனதுவிசையாற் பெயர்ந்து) உடன்தொடர்ந்துவரவும், சேண் விசம்பு  
ஒதுங்க - தூரத்திலுள்ள மேகங்களும் விலகிப்போகவும், தெய்வம் கடல்

எலாம் கலங்க - தெய்வத்தன்மையுள்ள ஏழு கடல்களும் நிலைகுலையவும்,  
தாவும் - தாவிச்செல்லுகின்ற, கலுழனும் - கருடபகவானையும், அனையன்  
ஆனான் - ஒத்திருந்தான்; (எ - று.)

எப்பொழுதும் திருமாலினுடனிருந்து அப்பெருமானுக்கு வாகனமாய்  
அடிமைசெய்தலால், கருடனுக்குப் பெரியதிருவடியென்றும், இராமாவதாரத்  
தில்மாத்திரம் அவ்வாறு உடனிருந்து உதவுதலால் அதுமானுக்குச் சிறியதிரு  
வடியென்றும் வைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில் திருநாமம். அமிருதத்தைத் தேவ  
ருலகத்தினின்று கொணர்தற்காகத் தேவர்களுடன் போர்செய்யச்சென்ற  
பெரியதிருவடியாகிய கருடபகவானே, அமிருதத்தினுடன்தோன்றிய லக்ஷ்மி  
யின் அம்சமான சீதாதேவியைக் காணச் சென்ற சிறியதிருவடியாகிய அதுமா  
னுக்கு உவமைகூறினாரென நயம்காண்க. அவுணர்குடலைச் சிந்தியமை முதலி  
யன, உபமானம் உபமேயம் என்ற இரண்டிடத்தாக்கும் ஏற்கும்.

“முற்றநீருலகமுற்றும் விழுங்குவான் முழங்கிமுந்நீ, நுற்றதேயெனினு  
மண்டமுடைந்துபோயுயர்ந்ததேனும், இற்றைதும்மருளு மெங்கோனேவலு  
மிரண்டுபாலும், கற்றைவாரசிறைகளாகக் கலுழனிற்சுடப்பல்காண்டிர்” என்று  
அதுமான் தானே தனக்குக் கருடனை உவமைகூறியதைச் சித்திரித்தாகாண்டத்து  
மகேந்திரப்படலத்திற் காண்க.

அடல் எலாம் திகிரியென்பதை, எலாம் அடல் திகிரி என மாற்றி - எல்லா  
வற்றையும் அழிக்கவல்ல திகிரி யெனினுமாம். “அடலுலாந் திகிரிமாயற்  
கமைந்ததன் னுற்றல்காட்ட’ என்று பாடலானால், அடல்-வலிமையோடு என்க.  
‘காட்டத் தாவும் எனவும், சிந்தச் செல்ல ஒதுங்கக் கலங்கத் தாவும் எனவும்  
இயையும். கடலுக்குத் தெய்வத்தன்மை - கரையின்றியும் ஒரெல்லையில்  
அடங்கிநின்றல். ‘கடலெலாங்கடக்கத்தாவும்’ என்பது பிரதிபேதம். (நடக)

[அதுமான் வாலைத் தூக்கிட்டுக் கொண்டு சென்றதைப் பற்றிய வருணனை.

ந்.உ. நாலினோடுலகமுன்றுநடுக்குறவடுக்கநாகர்

மேலின்மேனின் நகாறுஞ்சென்றகூலந்தின்னிண்டு

காலினுலாந்தவானமுகட்டையுங்கடக்கக்கால

வாலினுலாந்தானென்றுவானவர்மருளச்சென்றான்.

(இ - ன்.) நாகர் மேலின் மேல் அடுக்கி நின்ற காலும் சென்ற கூலத்  
தின் - தேவர்களுடையனவாய் ஒன்றன்மேலொன்றாக அடுக்கப்பட்டு (ஆறு  
என்றகணக்கையுடையனவாய்) இருக்கின்ற (உலகங்களின்) பரப்பு வரையிலும்  
உயர்ந்துசென்ற எல்லையினையுடையதும், விண்டு காலினால் அளந்த - ஸ்ரீமஹா  
விஷ்ணுவின்து ஒற்றைக்காலினால் அளக்கப்பட்டதுமான, வானம்முகட்டை  
யும் - இவ்வண்டகடாகத்தையும், கடக்க - கடந்து, நாலினோடு உலகம் மூன்  
றும் நடுக்குற காலின் வாலினால் அளந்தான் - ஏழுலகங்களும் அஞ்சிநடுக்க  
மடையும்படி (இவ்வதுமான்) காலபாசத்தையொத்த (தனது) வாலினால் அளந்  
திட்டனன், என்று—, வானவர் மருள - தேவர்களும் திகைப்படையும்படி,

சென்றான் - (ஆகாயத்தின்மீதாகத் தனதுவாலித் துாக்கிக்கொண்டு) சென்றான், (அதுமான); (எ - று.)

‘பூர்வத்திலே திருமால் தனது காலினால் அளந்த மேலுலகங்களை யெல்லாம் இவன் தனது வாலினால் அளந்தான்’ என்றுசொல்லித் தேவர்களும் திகைப்படையுமாறு அதுமான வாலித்தாக்கிக்கொண்டு சென்றனனென்பதாம். கூலம் - கரை; இங்கு - அண்டத்தின்மேற்புறம்: வடசொல். புவர்லோகம், ஸுவர்லோகம், மஹர்லோகம், ஜகலோகம், தபோலோகம், சத்தியலோகம் என மேலேயுள்ள தேவர்கள்வாழ்தற்குஉரிய ஆறுலோகங்களும் ஒன்றன்மேலொன்றாய் அடுக்காக நிற்பன வாதலால், ‘அடுக்கி நாகர்மேலின்மேல் நின்றகாறும்’ என்றார். அநுமனது வால் மேலுலகங்களிலெல்லாம் சென்றபோது ‘இதுஎன்னோ?’ என்று அவ்வுலகங்களிலுள்ளவர்கள் அஞ்சுவாராயினரென்க.

விண்டு - விஷ்ணு என்ற வடசொல்லின் சிதைவு; எங்கும் வியாபித்து நிற்பவனென்றபடி: இது, திருமாலினது ஐவகைநிலைகளின் உத்தரயாமிவத்தைப் பற்றியபெரராம். கம் - சுகம்: அசற்கு எதிரானது, அகம் - துக்கம்: அல்துஇல்லாதது நாகம் எனச் சுவர்க்கத்திற்குத் காரணப்பெயர்; வடசொல், அதில்வசிப்பவரென்ற காரணத்தால், தேவர்கட்கு நாகரென்று பெயராம். காலன் - உயிர்களின் ஆயுட்காலத்தைக் கணக்கிட்டு அக்காலத்தில் இறுதியைச் செய்யவனென, யமனுக்குக் காரணக்குறி; இச்சொல், இலக்கணையால், அவனது பாசத்தை யுணர்த்திற்று. ஆகுபெயரால் இச்சொல் அஃறிணைப்பொருளை யுணர்த்தினும், சொல்லிலையால் உயர்திணைப்பெயரே யாதலால், இவ்விதியேற்கும்: அன்றி காலவால் - யமனமோல் (உயிர்கட்கு இறுதியைச் செய்வதான) வால் எனினுமாம்; மேல், அதுமான இலங்கையில் தனதுவாலிக் கொண்டு பலவுயிர்களை யழித்தொழித்தல் காண்க. இனி, நாலினோடு - உலகமும்மும் நடுக்குற, நாகரது மேலின்மேல் அடுக்கின்ற, காறும் - எல்லைவரையிலும், சென்ற—, கூலத்தின் - வாலையுடைமையால், விண்டு அளந்தவானமுக்கட்டையும் வாலினுற் கடந்தகந்தா நென்று வானவர்மருளச் சென்றனெனினுமாம்; இப்பொருளின், கூலம் - லாக் கூலமென்ற வடசொல்லின் முதற்குறை. ‘அடுக்குநாகர்’, ‘சென்றகாலத்தின்’ என்பன - பிரதிபேதம். (1)

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - அனுமனது வாலில் வருவன.]

நங். ளளித்துப்பின்வேலைதாவும்வீரன் வால்வேதமெய்க்கு  
மளித்துப்பின்னுமனென்னுமறந்துணைபெற்றதாயும்.  
களித்துப்புன்றொழின்மேனின்றவாக்கர்கண்ணுறுவராமென்  
றொளித்துப்பின்செல்லுங்காலபாசத்தையொத்ததன்றே.

(இ - ள்.) ளளித்து - பேராவாரஞ் செய்து, பின் - பிறகு, வேலைதாவும் - கடலைக்கட்குமாறு செல்லுகின்ற, வீரன் - வீரனான அதுமானது, வால் - வாலானது, —வேதம் மெய்க்கும் அளி வேதங்களில் நிரூபித்துச் சொல்லப்படுகின்ற (திருமாலின்வதாரமான இராமபிரானது) கருணையாகிய,

துப்பின் - வலிமையைப் பெற்றான், அனுமன் என்னும் அறம் - அதுமா  
னென்று சொல்லப்படுகின்ற தருமதேவதையை, துணை - (தனக்குத்) துணை  
யாக, பெற்றது ஆயும் - பெற்றிருந்தும், - களித்து புல் தொழில்மேல் நின்ற  
அரக்கர் கண்ணுறுவர ஆம் என்று - கர்வங்கொண்டு இழிதொழிலையேசெய்  
கின்ற ராக்ஷஸர்கள் (தன்னைப்) பார்க்கக்கூடுமென்று எண்ணி, ஒளித்து -  
மறைந்துகொண்டு, பின் செல்லும் - (அவ்வனுமானது) பின்புறத்திலேயே  
போகின்ற, கால பாசத்தை - யமனது பாசமென்ற ஆயுதத்தை, ஒத்தது -  
(எ - று.) - அன்று, ஏ - ஈற்றை; தேற்றமுமாம்.

அதுமானது வாலை, பாசமென்றது - உவமையணி. அப்பாசம் அதும  
னதுபின்னே யிருத்தற்கு, அரக்கரிடத்து அச்சத்தினால் முன்புறத்திலிருத்  
தற்கு அஞ்சிப் பின்னே அனுமனுடம்பின்மறைவில் ஒளித்துச்செல்வதாகக்  
கர்ணங் கீழ்ப்பித்துக் கூறியது, நயநூறிப்போய்வணி. இதனால், அவ்விலங்கை  
யிலுள்ள அரக்கர்க்கு யமனும் அஞ்சிப் பதங்கியுள்ளானென்பது தோன்றும்.  
அதுமானையே அறமென்றது, இராமபிரான் துவட்டரிக்கிரகஞ்செய்து அறத்  
தைநிலைநிறுத்ததற்குப் பேருகவியாயிருத்தலினு லென்க. அதுமனென்னும்  
அறம் - வந்தகாயி ஷுனவீச்சியணி; ஒருமொருள் வேறொன்றாக வழங்குமாறு  
தனது இயற்கைவடிவை மறைத்துநிற்கின்றதென்ற வாய்பாட்டாற் கூறுவது,  
இதன் இலக்கணம். காலபாசமும் - வீசப்பட்டாரைத் தவறாது அழிக்கவல்ல  
யமனது கயிற்றின்வடிவமான ஒருவகையாயுதம்; வட்டசொல். இனி அதுமான்  
இலங்கையிற்சென்று தனதுவாலினுற் பல அரக்கர்களைக் கட்டியும் எறிந்தும்  
அடித்தும் தவறாதுகொல்வதனால், அவ்வாலுக்கு அரக்கர்மேற்செல்லுங் கால  
பாசத்தை உவமைகூறுதல் ஏற்கும். கீழ் துண்டாஞ் செய்யுளில் “அண்ட  
முந் திசைகளெட்டு நடுங்கத் தோள்கொட்டி யார்த்தான்” என்ற ராதவின்,  
இங்கு ‘வளித்தப் பின் வேலைதாவும் வீரன்’ என்றார். மெய்த்தல் - உள்ளபடி  
உண்மைவிளங்கக் கூறுதல். அளி - திருவருள். அது, அதுமானுக்கு முக்கிய  
பலம். களித்தல் - கன்னுண்ணுதலுமாம். புன்தொழில்மேல்நின்றல் - இழி  
தொழில்செய்தலிலேயே நிலைநின்றல்.

இராமபிரான் இவனே சீதையைக்காணுதற்கு உரியவ னென மதித்து  
மற்றை வாரணர்களினும் அதுமானிடத்து விசேட அபிமானங் கொண்டு பல  
வகை அடையாளங்களையும் சீதையினிடம் சொல்லுமாறு எடுத்துக்கூறித்  
தனதுமோகிரத்தையும் ஈந்தன னாதலால், ‘அளித்தப்பி னனுமன்’ என்றார்.  
அனுமன் - ஹதுமாந் என்ற வட்டசொல்லின் விகாரம்; பிறந்தவுடனே இளஞ்  
சூரியனைக் களிந்தபழமென்று கருதிப் பீடிக்கப் பாய்ந்தபொழுது அதனையறி  
ந்து கோபங்கொண்ட இந்நிரனது வச்சிராயுதத்தால் அடிக்கப்பட்டுச் சிதைந்த  
கண்ணுடைமையால், இவனுக்கு இப்பெயர்; இது, இந்நிரன் இட்டது.  
ஹது - கன்னம், மாந் - வட்டமொழிப்பெயர்விகுதி; கன்னத்திலவ்சேஷமுடை  
யவ னென்பது, திரண்டபொருள். ‘வெளித்தப்பின்’, ‘அருந்துணை’, ‘கண்  
னுறுவரென்ன’ என்பன - பாடபேதங்கள்.

(கூரு)

108. மேருவைமுழுதுஞ்சூழ்ந்தமீதுற்றவேகநாகங்  
கார்நிறத்தண்ணலேவக்கலுமுன்வந்துற்றகாலை

சோர்வுறுமனத்ததாகிச்சுற்றியசுற்றுநீங்கிப்

பேர்வுறுகின்றவாறுமொத்ததப்பிறங்குபேர்வால்.

(இ - ன்.) அ பிறங்கு பேர் வால் - விளங்குகின்ற (அனுமானது) அந்தப் பெரிய வாலானது, —மேருவை - மேருமலையை, முழுதும் சூழ்ந்து - முற்றிலுஞ் சூழ்ந்தகொண்டு, மீது உற்ற - அதன்மேலும் கவிந்துகொண்டிருந்த, வேகம் நாகம் - மிக்கவலிமையுள்ள ஆதிசேஷனானது, கார் நிறத்து அண்ணல் வவ கலுமுன் வந்து உற்ற கால - கருநிறத்தையுடைய பெருமையிற் சிறத்தவனான திருமால் கட்டளையிட்டதனால் கருடன் வந்துசேர்ந்தபொழுது, சோர்வுறும் மனத்தது ஆகி - தளர்வடைந்த மனமுடையதாய் [தான்உறுதியாகச்சுற்றியிருந்ததைத் தளர்விடவேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டு], சுற்றிய சுற்று நீங்கி - (மேருமலையைச்) சுற்றிக்கொண்டிருந்த சுற்றைத் தவிர்த்திட்டு, பேர்வுறுகின்ற - அப்பாற் போகின்ற, ஆறும் - தன்மையையும், ஒத்தது - (எ - று.)

அதுமானதுவாலானது, மேருவைச்சுற்றிக்கொண்டிருந்து கருடன் வந்த மாத்கிரத்திற் பிரிந்துசெல்லுகின்ற நாகமோ வென்னும்படி விளங்கிற்று என்பதாம்; தந்திரப்பெற்றவனா. அதுமானுக்கு - மேருமலையும், அவனது பின்புறத்தில் நீண்டிள்ள வாலுக்கு - மேருவைச்சுற்றதலைத் தவிர்த்து நீட்சி கொண்ட ஆதிசேஷனும் உவமையாம். வேகநாகம் - விஷவேகமுடைய பாம்பு மாம். கார்நிறம் - காளமேகவண்ணமுமாம். அண்ணல் - எப்பொருள்கட்கும் இறைவன். கருடனைக்கண்டவளவில் அஞ்சி நிலைகுலைதல், பாம்புகளின் இயல்பு. (சூச)

[இதுமுதல் ழுன்றுசங்கி - அனுமானதுவேகத்தின் வருணனை.]

நூ. குன்றொடுகுணிக் குங்கொற்றக்குவவுத்தோட்டுக்குச்சியஞ்  
சென்றுறுவேகத்தின்காலெறிதாதேவரவையு  
மின்றொடர்வானத்தானவிமானங்கள் விசையிற்றம்மி  
னொன்றொடொன்றுடையத்தாக்கமாக்கடலுற்றமாதோ.

(இ - ன்.) குன்றொடு குணிக்கும் - மலையோடு உவமை சொல்லத்தக்க, கொற்றம் - வெற்றிபொருந்திய, குவவு - திரண்டிள்ள, தோள் - தோள்களையுடைய, குாக்கு சீயம் - வானரர்களுள் சிறந்த அதுமான், சென்று - (நடவுகடந்து) செல்லுதல்காரணமாக, உறு - உண்டான, வேகம் திண் கால் - வேகமுள்ள வலிய காற்று, எறிதா-விசதலினால், —தேவர் வையும் - தேவர்கள்தங்கியிருப்பவையும், மின் தொடர் - ஒளிவிளங்குகின்றவையும், வானத்து ஆன - (அப்பொழுது) வானத்திற்செல்பவையுமாகிய, விமானங்கள் - விசையின் - விரைவாக, தம்மின்-தமக்குள்ளே, ஒன்றொடு ஒன்று உடைய தாக்கி-ஒன்றோடொன்று மோதியுடைந்து, மா கடல் உற்ற - பெரிய கடலிற் போய் விழுந்தன; (எ - று.) —மாத, ஒ - ஈற்றசைகள்.

அதுமான் கடலைக்கடக்குமாறு விரைந்துசெல்ல, அவ்விசையினாலுண்டாகுங் காற்றினால், அதிசயங்காணுமாறு வானத்திலவந்த தேவர்களின்விமா

னங்கள் ஒன்றோடொன்று மோதியுடைந்து கடலில் விழுந்தன வென்ப தாம். இச்செய்யுள் - அதுமனது விசையை விளக்கவந்த தெட்டிப்புயிர்வுநவீர்ச்சியணி. பூமியில் மிக்க அகிசயம் யாதாயினும் நிகழும்போது அதனைக்காண்பதற்குத் தேவர்கள் வானத்தில் விமானமேறிவருவ ரொனக் கூறுதல், தூல் வழக்கு. «ருணிக்குந்தோன், கொற்றத்தோன், குவவுத்தோன் எனவும், தேவர் வையும் விமானங்கள், மின்தொடர் விமானங்கள், வானத்தான விமானங்கள் எனவும் இயையும். எறிதர விமானங்கள் உற்ற வென்க. சென்று - செல்வ என்ற காரணப்பொருட்செய்வெனெச்சத்தின் திரிபு. விமானம் - வடசொல்; தேவரூர்ந்தி; மேலுலகத்திலுள்ள தேவர்மானிகைகளும். 'சீயம்' என்றது, 'குரங்கு' என்றதனோடு சேர்த்துநின்று சிறப்பை யுணர்த்திற்று; வாகாச் சிரேஷ்டனென்க: புலி, ஏறு முதலியனவும், இவ்வாறுவரும். 'குரக்குச்சீயம்'— "மாவும் யானையும் வாளுடைத் தானையும், பூவு நீரும் புனை தளிரும்மெனத், தூவு மள்ளிப்பிசையுந் துகைக்குமால், சேவகன் றெரிந்தேறிய சீயமே" என யுத்தகாண்டத்திற் கூறுவதும் காண்க. குரங்கு+சீயம்=குரக்குச்சீயம்; வேற்றுமையில் மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. (உரு)

[விண்ணுலகமும் மண்ணுலகமும் அனுமனதுவேகத்திந்து அஞ்சுதல்.]

நக. வலங்கையின்வயிரவேதிவைத்தவன்வைகுநாடுங்  
கலங்குவதேகுவான் றன்கருத்தென்கொலென்னுங்கற்பான்  
விலங்கயிலெயிற்றுவிர்ன் முடுக்கியவேகம்வெய்யோ  
ரிலங்கையினாவன்றென்னாவிம்பர்நாடிந்ததிப்பால்.

(இ - ள்.) வலம் கையின் - (சனது) வலக்கையிலே, வயிரம் ஏதி - வஜ்ரமென்று சொல்லப்படுகின்ற ஆயுதத்தை, வைத்தவன் - பிடித்திருப்பவனாகிய இந்திரன், வைகும் - தங்கியிருக்கின்ற, நாடும் - தேவலோகமும்,— ஏகுவான் தன் கருத்தா என்கொல் என்னும் கற்பான்—('கடலைத்தாவிச்') செல்லுகின்ற இவ்வதுமானது நினைவு யாதோ? என்கிற எண்ணத்தினால், கலங்குவது - கலக்கமடைவதாயிற்று; இம்பர் நாடு - இந்தப்பூலோகமானது,—'விலங்கு அயில் எயிறு வீரன் - விலாந்துள்ள கூர்மையான பற்களையுடைய வீரனாகிய அதுமான், முடுக்கிய - விரைந்துசெல்லுகின்ற, வேகம் - வேகமானது, வெய்யோர் இலங்கையின் அளவு அன்று - கொடியவரான ராக்ஷஸர்கள் வசிக்கின்ற இலங்கைவரையிலும்மாத்திரம் செல்வதற்கு உரிய அளவையுடைய தன்று, என்ன - என்று எண்ணி, இப்பால் இரிந்தது - இப்பால் விலகியோடுவதாயிற்று; (எ - று.)

அதுமான் கடல்கடக்குமாறு முயன்றுசென்றபோது, 'இனி ராக்ஷஸவதமாகிய நமதுகாரியம் இனிதுமுடியும்' என்று எண்ணி மகிழ்ந்திருந்த தேவர்கள், அனுமானது விசையைப் பார்த்து 'இவன் இலங்கைக்குச் செல்லுகின்றவன்போலக் காணப்படுகின்றிலனே!' என்று நினைந்து மனக்கலக்கங்கொண்டனர்; அவ்வாறே பூமியிலுள்ளவர்களும் 'இவன் கொண்டுள்ள வேகம் இலங்கைவரையிலும்மாத்திரம் செல்வதற்கு அன்று' என்று நினைந்து அஞ்சின ரென்க. இச்செய்யுளும், கீழ்க்கவிபோலவே அதுமான் துவிசையை விளக்க

வந்த நொட்புபுரிவுநவிரியணி. 'இலங்கையினளவன்று' என்றது, இலங்கைக்கு அப்பாற் செல்வதாயுள்ள தென்றபடி; கீழ்ப்போந்த கச, கடு - ஆஞ் செய்யுள்கள், இங்கு நோக்கத்தக்கன. அதுமான் இலங்கைத்தீவை நோக்கிச் செல்லச்செல்ல இரத்தஜம்பூத்வீபம் விலகிப்பின்னிடைந்ததாகத் தோன்றுவதும், 'இம்பர்நாடிநித்திப்பால்' என்று கற்பித்தற்குக் காரண மென்க. இலங்கையைநோக்கிச்செல்லும் அதுமான் தாழ்ந்துசெல்லாமல் மிக்கவயரத்திலே செல்லுதலால், தன்மேற்பாயத்தற்காகத் தன்னைநோக்கித்தான் வருகின்றனனோ வென்று தேவர்நாடு கலங்கியதாகவும் கொள்ளலாம். இம்பர்நாடு இரிந்தது-இந்நிலவுலகமுழுவதும் அச்சத்தாற் கலங்கிய தென்றலுமாம். முதலிரண்டடியை இம்பர்நாட்டின் கருத்தாகக் கொண்டு உரைப்பாரு முளர். அதுமான் உயர்ந்து செல்லச்செல்ல இவ்வுலகம் இப்பால் இரிந்ததாகத்தோன்று மியல்பு, கருத்தத்தக்து.

வலம் கை - வெற்றிபொருந்திய ஸக யெனினுமாம். இந்நிரன் தனது பகைவர்களை அழித்தொழிப்பதில் மிக்க கருத்துக்கொண்டு எப்பொழுதும் வீச்சிராயுதத்தைக் கையிலேயே வைத்துளா னென வேதமும் கூறுதலால், அவனை 'வலங்கையில் வயிரவேதிவைத்தவன்' என்றார். 'எதுகையங்கருதி, வலக்கையென ஆகாது 'வலங்கை' என மகரம் நகரமாகத் திரிந்தது. வயிரம்=வஜ்ரம், ஏதி=ஹேதி: வடசொற்கள். வயிரவேதி - வயிரமாகிய ஏதியென இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகை. 'நாடு' என்ற சொல் - இரண்டிடத்தும் அங்குள்ளார்க்குறிக்குப்போது, இடவாகுபெயராம். என்கொல் - 'என்' என்பதே வினாப்பொருளுணர்த்தியதனால், கொல் - அகை. கற்பு - நற்றல்; இங்கு, இலக்கணையால், எண்ணமென்ற பொருளைத் தந்தது: கற்பனை. விலங்குதல் - கடைவாயினின்று வெளிப்பட்டுத் தெரிதலுமாம். இனி, விலங்கு என்பதை, விளங்கு என்பதன் போலி யெனக் கொள்ளினுமாம். 'கலங்குறவேருவான்', 'முடுகிய', 'இரிந்ததன்மே' என்பன பாடாந்தரங்கள். (105)

[அதுமானது விசையினுந் கடலிற் பலபிராணிகளும் உயிரொழிதல்.]

106. ஓசனையுலப்பிலாதவுடம்பமைந்துடையவென்னத்  
தேசமுநா லுஞ்சொல்லுந்திமிங்கிலகிலங்களோடு  
மாசையைபுற்றவேலைகலங்கவன் றண்ணல்யாக்கை  
வீசியகாலின் யீந்துமிதந்தனமீன்களெல்லாம்.

(இ - ள்.) அன்று - (அதுமான் கடலைத்தாவிச் செல்லுகின்ற) அக்காலத்தில், அண்ணல் யாக்கை-பெருமையிற்சிறந்தவனான அவ்வதுமானுடைய உடம்பினின்றும், வீசிய—, காலின் - காற்றினால், ஆசையை உற்ற வேலை கலங்க - திக்குக்களினெல்லாவரையிலும் பொருந்தியுள்ள சமுத்திரமுழுவதும் குழப்பமடைய, (அதனால்),—'உலப்பு இலாத ஓசனை - அளவில்லாத [மிகப்பல] யோசனைதாரம், உடம்பு அமைந்து உடைய - உடம்புபொருந்தியுள்ளன' என்பன - என்று, தேசமும் = உலகத்திலுள்ளவர்களாலும், நாலும் - சாஸ்திரங்களாலும், சொல்லும் = சொல்லப்படுகின்ற, திமிங்கிலகிலங்களோடும் - திமிங்கிலகிலங்களும், மீன்கள் எல்லாம் - (மற்றுமுள்ள) எல்லாமீன்களும், வீந்து மித்தன - இறந்து மிதக்கலாயின; (எ - று.)

அதுமான்சென்ற விசையினுற் பெருங்காற்றத் தோன்றவே, கடல் குழம்பி அதிலுள்ள மிக்கபேருருவத்தினையுடைய திமிக்கிலகிலங்கனும் மற்ற முள்ள மீன்களும் உயிரொழிந்து மிதந்தன வென்பதாம். கடலில் வாழும் பிராணிகளறி பெரியவையோடு சிறியவையோடு வாசியற எல்லாம் ஒருங்கே மாய்ந்து மிதந்தன வென்பார், 'திமிக்கிலகிலங்கனோடு மீன்களெல்லாம் வீந்து மிதந்தன' என்றார். திமியென்பது - கடல்வாழியர்களுள் ஒன்று; யானைமீனெனவும், பெருமீனெனவும் படும்; நூறுயோஜனை நீளமுள்ளது; அதனைவிழுங்குவது - திமிக்கிலம்; அதனையும் விழுங்குவது - திமிக்கிலகில மெனப்படும்; வடமொழிக் காரணப்பெயர். (அதனைவிழுங்குவதை 'திமிக்கிலகிலகிலம்' என்பர்.) சிறியதைப் பெரியது உண்பது, மீனின் ஓயல்பு. இது மிக்கபேருருவத்தினையுடையதென்பது உலகவழக்கிலும் நூல்வழக்கிலும் பிரசித்த மென்றற்கு, 'ஓசையுலப்பிலாத வடம்பாமைந்துடைய வென்னத், தேசமு தூலுஞ் சொல்லுந் திமிக்கிலகிலம்' எனப்பட்டது. ("செலவுறயானை மீனே திமி பெருமீனினும, மலைவுறுதிமிக்கிலப்பே ரானையைவிழுங்குமீனா, மிலைதிமிக்கிலகிலந்தான் மற்றதைவிழுங்குமீனே" என்ற குடாமணிநிகண்டையும், "ஆஸ்தி மத்யஸ்தி திமிர்நாம சதயோஜந மாயதஃ, திமிக்கிலகிலோ ப்யஸ்தி தத்கிலோப்யஸ்தி ஸாகரே" என்ற வடமொழி மேற்கோளையும் காண்க.)

ஓசையுலப்பிலாத - பலயோசனையளவு நீண்டிருக்கிற. ஓசனை - யோஜனா என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; ஆது, நான்கு குரோசம் கொண்டது. ஆசை - ஆஸா என்ற வடசொல் ஆவீறு ஐயாயிற்று. இனி, அன்று அண்ணல் வீசிய காலில், ஓசையுலப்பிலாத உடம்பு அமைந்துடைய என்னத் தேசமும் தூலும் சொல்லும் திமிக்கிலமும், கிலங்கனோடு - திமிக்கிலகிலமும், வேலை கலங்க, ஆசையை உற்ற - வடகடலெல்லையைப் போய்ச் சேர்ந்தன; மீன்களெல்லாம் வீந்துமிதந்தன என உரைப்பாரு முனர். திமிக்கிலகிலங்கனோடும் வேலை கலங்கும்படி அண்ணல் யாக்கைவீசிய காலிலில் வீந்துமிதந்தன மீன்களெல்லாம் என்று யாற்றுநீர்ப்பொருளாக வுரைத்தலும் தகும். (௩௭)

[அனுமானது முன்னேநீட்டிய கைகளின் வருணனை.]

௩௮. பொருவருமுருவத்தன்னுன்போகின்றபொழுதுவேசந் தருவன தடக்கைதள்ளாநிமிர்ச்சியதம்முனொப்ப  
வீவாருவருங்குணத் துவள்ளலோருயிர்த்தம்பியோடு  
மிருவருமுன்னர்ச்சொன்றாலொத்தவவ்விரண்பொலும்.

(இ - ள்.) பொருவு அரும் உருவத்து அன்னுன் - ஒப்பிலாத வடிவத்தை யுடைய அந்த அதுமான, போகின்ற பொழுது—, வேகம் தருவன் - விரைவைக்கொடுப்பனவும், தள்ளா நிமிர்ச்சிய - தளர்ச்சியடையாமல் நிமிர்ந்துள்ளவையும், தம்முள் ஒப்ப - தமக்குத்தாமே ஒப்பனவாயுமுள்ள, தடகை - நீண்ட கைகள்,—ஒருவு அருங் குணத்து வள்ளல் - நீங்குதலில்லாத நற்குணங்களை யுடைய வரையாதருளுமியல்பினான இராமபிரானும், ஓர் உயிர் தம்பியோடும் - (அப்பெருமானது) ஒப்பற்ற உயிர்போன்ற தம்பியான இளையபெருமா



ளும் ஆகிய, இருவரும் - அந்த இரண்டுபேரும், அ. இரண்டு பாலும் - அவ்வது  
மானது இருபுறத்திலும், முன்னர் சென்றால் - முன்புபோனால் அதனை,  
ஒத்த - ஒத்தன; (எ - று.)

அதுமானது முன்னேரின்றின் விரைவுகொண்ட இரண்டுகைகளும்  
அவ்வனுமனுக்கு முன்னே இராமலக்ஷ்மணரிருவரும் செல்வதை யொத்திரு  
ந்தன வென்பதாம்; தந்தறிப்பேற்றவணி. ஆஜாதுபாஹுவான அதுமானு  
டைய கைகள் செயற்கரியசெயல்களையும் எளிதிற்செய்யவல்ல திறத்தன  
வாய்த் தம்முள் ஒத்துள்ளன வென்பதும், அதுமான் இராமலக்ஷ்மணர்களின்  
செய்விசுத்தியை முன்னிட்டிக்கொண்டே இலங்கைக்கே செல்கின்  
றன வென்பதும், “வேதத்தின்முன்செல்க மெய்யுணர்ந்தோர் விரிஞ்சன்  
முதலோர், கோதற்ற ஞானக்கொழுந்தின்முன்செல்க.....தொல்லு  
மூலப்பாருடரே” என்றபடி தத்துவஞானிகளின்முன்னே எம்பெருமான்  
எழுந்தருளுதலும் தோன்ற, இக்கற்பனை கூறின மென்க. ‘தம்முளொப்ப’  
என்றவிடத்து இயைபினைப்பணி தோன்றுகின்ற தென்னலாம். ஒருவு  
அருங் குணம் - (அடியார்களை) நமுவவிடுதலில்லாத குண மெனினுமாம்;  
அச்சுத ஞெலின்.

‘ஒத்த’ என்பதற்கு, ‘அதனை’ எனச் செயப்படுபொருள் வருவிக்க;  
அன்றி, ‘சென்றால்’ என்பதை, தொழிற்பெயர்த்தன்மைப்பட்ட எதிர்காலவினை  
யெச்சமாகக் கொண்டு செயப்படுபொருளென வுரைத்தலு மொன்று. ‘தம்பி  
யென்னும்’ என்றும் பாடமுண்டு. (ந. அ.)

வேறு.

[அப்போது மைநாகமலை அதுமானையுமரிக்குமாறு கூ. லின்னறு  
வெளிவருதல்.]

நக. இந்நாகமன்னுனெறிகா லெனவேகும்வேலை  
திந்நாகமாவிற்கெழீட்டிசைக்காவல்கொய்யுங்  
கைந்நாகமந்நாட்கடல்வந்ததொர்காட்சிதோன்ற  
மைந்நாகமென்னுமலைவா னுறவந்ததன்றே.

இதுமுதற் பன்னிரண்டு கவிசன் - குளகம்.

(இ - ள்.) இ நாகம் அன்னுன் - மலைபோன்றவனுன் [அல்லது யானை  
போன்றவனுன்] இந்த அதுமான், எறி கால் என எகும் வேலை - வீசுகின்ற  
காற்றுப்போல விரைந்துசெல்லும்பொழுது, — திக் நாகம் மாவில் - திக்கஜங்  
களுள், செறி கீழ் திசை காவல் செய்யும் கை நாகம் - வலிமை மிக்கதும்  
கிழக்குத்திண்கி லிருந்து அத்திசையைத்தாங்குவதுமான துதிக்கையையுடைய  
(ஐராவதமென்னும்) யானை, அ நான் - (பாற்கடல் கடைந்த) அந்தக்காலத்தில்,  
கடல் வந்தது ஓர் காட்சி தோன்ற - அப்பாற்கடலினின்று எழுந்த தன்மைக்கு  
ஒப்பாக, மைநாகம் என்னும் மலை - மைநாகமென்ற மலையானது, வான் உற  
வந்தது - ஆகாயத்திற்பொருந்த (க்கடலினின்று எழுந்து) வந்தது; (எ - று.) —  
அன்றே - ஈற்றகை; தேற்றமுமாம்.

திருப்பாற்கடலினின்று ஐராவதயானை தோன்றியதுபோல இந்த உவர்க் கடலினின்று மைநாகமலை தோன்றிற் மென்பதாம்; உவமையணி. இங் வாருவம்சத்துத்தோன்றிய இராமபிரானது தாதனாகிய அதுமான் கடல்கடந்து இலங்கைக்குச் செல்லுமாறு தாவீவருவதை யறிந்தவனும், இங்வாருவம் சத்துச்சாகரால் தோண்டப்பட்ட சமுத்திரராஜன், அவ்வதுமானுக்கு ஏதே னும் உதவிசெய்யவேண்டுமெனக் கருதித் தனதக்கத்தே யொளித்திருந்த மை நாகமலையை நோக்கி 'இந்திரன் எல்லாமலைகளையும் சிறகரிந்தகாலத்தில் உன்னை என்னிடத்திற்சேருமாறு உதவிபுரிந்த வாயுதேவனது குமாரனாகிய அதுமான் இப்போது இராமதூதனும் வருகின்றன னாதலால், அவனுக்கு உன்னாலாகும் உபசாரங்களைப் புரிவாய்' என்று கட்டளையிட, அந்த மைநாக மலை அங்ஙனமே அதுமானை உபசரிக்குமாறு கடலினின்று வெளித்தோன் நிற்கு என \*முதனூலினால் விவரம் காண்க: இத்தன்மை, மேல் ௫௪, ௫௫, ௫௬ - ஆம் பாடல்களிற் புலனாம்.

ஏகம் வேலை வந்தது என இயையும். திக்+நாகம்=திங்நாகம்: வட மொழிப்புணர்ச்சி: இத்தொடர், திங்நாகமென விகாரப்பட்டது. கைந்நாக மெனவே, லானை மென்றதாயிற்று; துதிந்கையையுடைய மலையென்க: 'கைம்மலை' என்றும் போல. முதலடியில் 'இங்நாகமன்னான்' என்பதற்கு - (வலியையிலும் விரைவிலும் திருமாலுக்குப் பலவாறு தொண்டு பூண்டொழு குதலிலும்) ஆதிசேடனைப் போன்றவனாகிய அதுமான் என்று பொருள்கொண் டால், நான்கடியிலும் பொருள்வேறுபடுதலால் தீர்ப்பு என்னுஞ் சொல்லணி அமையும்? நாக மென்ற வடசொல் - பாம்பைக்குறிக்கும்போது மாங்களில் அல்லது மலைகளில் வாழ்வது என்றும் (நகம் - மலையும், மரமும்), மலையைக் குறிக்கும்போது சலியாதது என்றும், யானையைக்குறிக்கும்போது மலைகளில் வாழ்வது என்றும் காரணப்பொருள் பெறும். நாகம் மா - யானையாகிய மிருகமென இருபெயரொட்டு. கீழ்த்திசை கீட்டிசையென மருஉ. இப் புணர்ச்சிக்கு "பதினெந்தொடெண்ணிரண்டாய்த், தோன்றுப்பின்னடித் தகா ரம்வரி னிரண்டுத் தொடர்பா, லான்ற வைந்தபுழையம்" என்று வீரசோழிய னூலார் கூறினர். பாற்கடலினின்று ஐராவதம் வெளிவந்தது, தார்வாசமுனி சாபத்தாரம் கடலிற் புக்கொளித்த தேவர்கள்செல்வமனைத்தையும் எடுத்தற் காக அதனைக் கடைந்தகாலத்தி லென்க. 'தென்னாக மண்ணிற்செறி கீழ்த் திணைகூவல்செய்யும்', 'அந்நாட்கடல்' என்பன, பிரதிபேதம்.

இதுமுதல் முப்பத்தாறு கவிகள் - பெரும்பாலும் மூன்றஞ்சிரொன்று மாங்களிச்சீரும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய நெடிலடி. நான்குகொண்ட கலிநிலத்துறைகள்.

(௩௬)

[இதுமுதற் பதினொருகவிகள் - மைநாகமலையின் வடிவனை.]

சர. மீயோங்குசெம்பொன்முடியாயிரமின்னிமைப்ப

வோயாவீருவித்திரளுத்தரியத்தையொத்த

தீயோருளராகியதாலவர் தீமைதீர்ப்பான்

மாயோன்மகரக்கடனின்மெழுமாண்பதாகி.

(இ - ன்.) மீ ஒங்கு செம் பொன் முடி ஆயிரம் - மேற்புறமாக உயர்ந்திருக்கின்ற செம்பொன்மயமான ஆயிரஞ்சிகரங்கள், மின் இமைப்ப - ஒளி வீசவும், ஓயா அருவி திரள் - இடையறாது பெருகுகின்ற நீரருவிகளின் தொகுதிகள், உத்தரியத்தை ஒத்த - (தோளில் தரித்த) மேலாடைபோன்றன வாகவும், —தீயோர் உளர் ஆகியதால் - (இராவணன் முதலிய) கொடியவர்கள் (இவ்வுலகத்தில்) தங்கியிருப்பதனால், அவர் தீமை - அக்கொடியவர்களால் நேர்கின்ற தீமைகளை, தீர்ப்பான் - நீக்குதற்பொருட்டு, மாயோன் - திருமால், மகரம் கடல்நின்ற ஏழு - சுராமீன்கள் நிறைந்த சமுத்திரத்தினின்று மேலெழுந்து வருகின்ற, மாண்பு ஆகி - தன்மையையுடையதாய், —(எ - மு.) —‘மைந்நாகமென்னுமலை வாணுற வந்தது’ எனக் கீழ்க்கவியோடு தொடர்ந்து முடியும்: அடுத்த பத்துப் பாடல்களுக்கும் இங்ஙனமே முடிபுகாண்க. குணகச் செய்யுள்கள் மேற்கவியோடு தொடர்தலன்றிக் கீழ்க்கவியோடும் தொடர்தலுண்டென அறிக.

ஆயிரஞ்சிகரங்களையும் பொன்னிறமாய்த்தோன்றும் நீரருவிகளையு முடைமையால், அந்த மைநாகமலை, ஆயிரமுடிகளையும் பீதாம்பரத்தையு முடைய திருமாலையொத்திருக்குமென்க: கடலினின்று மைநாகமலை யெழுந்ததற்கு, அரக்கர்களாலாகிய தீமையைத் தீர்க்குமாறு கடலினின்று எழுகின்ற திருமலை உவமையாகக் கற்பித்ததனால், இது - தந்திரிப்பேற்றவணி. இதனை உவமையெனக்கொண்டால், ‘தீயோருளதாகியதா லவர் தீமை தீர்ப்பான் கடனின்றெழு’ என்ற அடைமொழி வெற்றெனத் தொடுத்தலாய்விடுமென துண்ணிதின் உணர்க. இம்மைநாகமலை ‘ஹிரண்யநாபம் [பொன்னைத் தன் நடுவிற்கொண்டது]’ என்ற தன்பெயர்க்கு ஏற்பப் பொன்னை இடையிலுடைய தாகையால் அப்பொன்மயமான இடங்களின்மீதெல்லாம் நீரருவிபாய்ந்து செல்லும்போது பொற்பட்டாடையாகிய பீதாம்பரத்தை யொத்திருக்குமென்க. திருமாலுக்குத் திருமுடிகள் ஆயிரமென்பதையும், அத்திருமால் பீதாம்பரத்தையுடையவ னென்பதையும், முறையே “முடியாயிரம்”, “ஆணி நிறப் பீதாம்பரமூர்” என்பவைகொண்டும் உணர்க. திருமால் கடலிற் பள்ளி கொண்டுள்ளவ னாதலால், ‘மாயோன்கடனின்றெழு’ என்றது ஏற்கும்.

‘உத்தரியத்தையொப்பு’ என்ற பாடம், சிறக்கும். உத்தரியம் - உத்தரீயம்; மேலாடை; (அரையாடை ‘அத்தரீயம்’ எனப்படும்.) மாயோன் - மாயையையுடையவன்; மாயை - கூடாததையும் கூட்டிவிக்கும் திறம் [அகடிதகடநாசாமரத்தியம்.] பிரபஞ்சகாரணமான பிரகிருதியும், ஆச்சரியகரமான குணஞ்செயல்களும், ‘மாயை’ எனப்படும். செம் பொன் - மாற்றயர்ந்த பொன். (சு)

சுக. நூலேந்துகேள்வி நுகராப்புலனோக்கலுற்றார்  
போலேந்திநின்றதனியாண்மெய்பொறுதுநீங்கக்  
காலாழ்ந்தமுந்திக்கடல்புக்குழிஇக்கச்சமாகி  
மாலேந்தவோங்குநெடுமீந்தாமேயுமான.

(இ - ன்.) துல் ஏந்து கேள்வி நுகரா - சாஸ்திரங்களிற் கூறியுள்ள கேட்டற்கு உரிய பொருள்களை (ப் பெரியோரிடத்திற்) கேட்டறியாமல்,

புலன் நோக்கல் உற்றார் போல் - (தமது ஐம்பொறிகளையும்) ஐம்புலன் களித்தது அதுபவிக்கச் செலுத்திய சிறியோர்களைப் போல, எந்தி நின்ற தனியான் மெய் பொருது நீக்க - முதலிற்பொறுத்திருந்த ஒப்பற்ற பூமிதேவியானவன் (தனது) உடல்வலிமையைத் தாங்கமுடியாமல் விலகிப்போக, (அதனால்), கால் ஆழ்ந்து அழுந்தி - (தன்னுடைய) அடிப்பாகமும் (அப்பூமி தேவியுடனே) முழுதி அழுந்துமாறு, கடல் புக்க உழி - கடலிற் புருந்த சமயத்தில், மால் சுச்சம் ஆகி எந்த - திருமால் கூர்மாவதாரஞ்செய்து தாங்க, ஒங்கும் - மீண்டும் உயரவெழுந்த, நெடு மந்தரமும் - நீண்ட மந்தரமலையை யும், மாண - ஒப்பவும், —(எ - று.)—முடிபு, கீழ்ச்செய்யுளறி காட்டப்பட்டது.

கடலில்மூழ்கியிருந்த மைநாகமலை மீண்டும் எழுந்தது, பாற்கடல்கடை கையில் முதலிற் கடலில் மூழ்கியிருந்து கூர்மாவதாரங்கொண்ட திருமாலால் மேலெடுக்கப்பட்ட மந்தரமலையை யொத்திருந்த தென்பதாம். கடலிலிருந்து மேலெழுந்த தன்மை இரண்டுக்கும் ஒக்கு மென்க. தூல்களைக் கற்றறிந்த பெரியோரிடத்துச் சிறிதுங் கேளாத சிறியோர் ஐம்புலன்களைத் தாங்கள் மேற்கொண்டு சிறிதுபொழுதிற்குள் அப்புலன்களினாலேயே கேட்கு தல்போல, பூமிதேவியும் முதலில் மந்தரமலையைத் தாங்க ஒருப்பட்டுச் சிறிது பொழுதிற்குள் அப்பொறையைப் பொறுக்கமுடியாமல் அம்மந்தரமலையினாலே அழுந்திவிட்டன ளென்பது, முன்னிரண்டடியின் கருத்து. உபதேச மொழிகளை அதுபவமுடைய ஆசிரியர்பாற் கேட்டு அதனால் மெய்ப்பொருளையுணராதவர்கள் முதலில் ஆராய்ச்சியின்றித் தவவிரதங்களை மேற்கொண்ட பின்பு அவற்றைமுடியச்செலுத்தும் ஆற்றலின்றி விட்டிடு மியல்பு “இங்கு உவமைகூறப்பட்ட தெனக் கொள்ளினும் ஏற்கும்; (“கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர், மற்றீண்டு வாராநெறி” என்றதனால், உயர்கதிபெறும் ஒழுக்கத்திற்குக் கேள்வி [சிரவணம்] முதற்காரணமாத லுணர்க.) இக்கவி, ஆங்காங்கு உபமானமுகத்தாலும், மற்றும் வேறுவகையினாலும் நீதினைப் போதிக்குந் தன்மை கருத்தத்தாகது.

பொறுமையில் ஒப்பற்றவளாதலின், பூமிதேவியை ‘தனியான்’ என்றார்; ‘நின்றவனியான்’ என்று பாடமாயின், பூமியையுணர்ந்துகிற ‘அவநி’ என்ற வடசொல் திரிந்து பெண்பாலுக்குரிய ‘ஆள்’விகுதிபெற்றுவந்த தெனக் கொள்க. புக்குழிது - இன்னிசையளபெடை. சுச்சம் - ஆமை: சுச்சபம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். ‘துகாராபுலனோக்கலுற்றார்’, ‘தனியான்’, ‘மந்தரம் தன்னைமான்’ என்பன, பாடபேதம். (சக)

சஉ. தள்ளற்கருந்நிறைமாடுதழைப்பொடோங்க

வெள்ளற்கருநன்னிறமெல்லையிலா தபுல்ல

வள்ளற்கடலைக்கெடநீக்கிமருந்துவவ்வி

யுள்ளுந்நெழுமோருவணத்தரசேயுமொத்த.

(இ - ள்.) தள்ளற்கு அருநல் நிறை - நீக்குதற்கு அருமையான அழகிய நிறகன், மாடு - (தனது இரண்டு) பக்கத்திலும், தழைப்பொடு ஒங்க -

தழைத்தோங்கவும்,—எள்ளற்கு அரு - பழித்தற்கு அரிய, எல்லை இலாத - (கண்களினுற்பார்த்து) அளவிடமுடியாத, நல் நிறம் - நல்ல உடம்பின்நிறம், புல்ல - பொருந்தவும்,—வள்ளல் கடலை கெட நீக்கி - பலவகை வளப்பங்களை யுடைய சமுத்திரம் பிளவுபடும்படி அதனைக்கிழித்துக்கொண்டு, மருந்து வவ்வி உள் உற்று - (தேவலோகத்தினின்று) அமிருதத்தைக் கவர்ந்துகொண்டுவந்து அக்கடலினுட் புகுந்து (பாதாள லோகத்திற்குச் சென்று), எழும் - (அங்கு நின்று மீண்டும்) உயர எழுந்துவருகின்ற, ஓர் உவணத்து அரசும் - ஒப்பற்ற சுபர்ணனென்ற பெயரையுடைய (பதவைக்கு) அரசனான கருடனையும், ஒத்த - ஒத்திருக்கின்ற,—(எ -று.)—‘மைநாகமலை’ என, நக-ஆள் கவியின் எழுவாயோடு தொடரும்: முன்பின்கவிகளில் வருகின்ற செயவெனெச்சங்க் கட்டு வற்ப, இங்கும் ‘ஒப்ப’ எனச் செயவெனெச்சமாகப் பாடங்கொள்ளுதல் சிறக்கும்: அன்றி, இப்பொழுது உள்ள பாடம் எடுப்பழிவு [பரீக்ரமங்கம்] என்ற குற்றத்திற்கு இடமாதல் காண்க.

இருபுறத்திலும் சிறைசுப்பரப்பிக்கொண்டு நவரத்தினங் ளன்ற பலவகை வருணங்களை யுடையதாய் இத்திரன் சிறகரிந்த காலத்துச் சமுத்திரத்தினுட் புக்கு மீண்டு இப்பொழுது கடலைக்கிழித்துக்கொண்டு மேலெழுந்த மைநாகமலை, இரண்டிசிறகுகளைப் பரப்பிக்கொண்டு கழுத்து இறகு மூக்கு கண் கால் முதலிய இடங்களிற் பலவகைநிறம்பொருந்தி அமுதங்கொண்டு பாதாளலோகத்திற்குச்சென்று மீண்டு அங்கிருந்து கடலைக் கிழித்துக்கொண்டு வந்த கருடபகவானைப் போன்ற தென்பதாம். கீழ் உக, நக - ஆள் செய்யுள்களில் அதுமானுக்குக் கருடனை உவமைகூறிய கவி, இங்கு மைநாகத்திற்குக் கருடனை உவமைகூறினார்.

தள்ளற்கு அரு சிறை - பிறரால் அழிக்கமுடியாத சிறை. கருடன் ஒருவராலும் கெடுக்கமுடியாதபடி மிக்கபலமுள்ளவ னாதலாலும், பர்வதங்களெல்லாம் சிறகறுக்கப்பட்டபொழுது மைநாகமலை வெட்டுணது தப்பியோடிச் சென்றதாலும், ‘தள்ளற்கு அரு நல்’ என்ற அடைமொழி, கருடன் மைநாகமலை என்ற இரண்டின் சிறகிற்கும் ஏற்கும். உவணம் - ஸுபர்ணமென்ற வட சொல்லின் விகாரம்: அழகிய சிறகினையுடையதென்பது பொருள்; அத்து - சாரியை; உவணமாகிய அரசு என, இருபெயரொட்டு. இனி, ஸ்வர்ணமென்பது உவணமெனவிகாரப்பட்டதாக்கொண்டு, பொன்னிறத்தையுடைய அரசு எனெனக் கருடனைக் கூறிய தெனினுயாம். “ஒர்க்கோலை சங்க் மொளிர்ப்பவளம் வெண்முத்த, நீர்ப்படு முப்பிடு னடைந்து” முதலிய பல வளங்களை யுடையதாய் அவற்றைச் சைகம்மாய் கருதலின்றிப் பலர்க்கும் வரையாதுகொடுத்தல் பற்றி, ‘வள்ளற்கடல்’ எனப்பட்டது. ‘எல்லையிலாதுபொங்க’ என்றும் பாடமுண்டு.

(சஉ)

சா. ஆன்றநெடுநீரிடையாதியொடந்தமாகித்

தோன்றாதுநின்றானருடோன்றிடமுந்துதோன்று

முன்றமுலகத்திடைமுற்றாயிராயமற்ற

மீன்றினயின் றசுவணத்தனியண்டமென்ன.

(இ - ன்.) ஆதியொடு - (எல்லாவுலகங்களையும் சிருஷ்டிகாலத்திற்) படைத்தவனும், அந்தம் ஆகி - (பிரளயகாலத்தில்) அழிப்பவனுமாய் நின்று, தோன்றாது நின்றான் - (தனது உண்மைவடிவு ஒருவராலும்) அறியப்படாமல் நின்றவனான திருமாலினது, அருள் - அதுக்கிரகமானது, தோன்றிட - உண்டாக, —ஆன்று ஆம் நெடுநீரிடை - பார்த்துள்ள பெரிய ஜலத்திலே, —முந்த தோன்றும் மூன்று ஆம் உலகத்திடை - முற்பட்டதோன்றிய (மேல் கீழ் நடு என) மூன்றுவகையாகிய உலகங்களில், 'முற்று - நிறைந்துள்ள, உயிர் ஆய - உயிர்களுையெல்லாம், மற்றும் - மீண்டும், சுன்றானை - படைப்பவனாகிய பிரமதேவனை, சுன்ற - பெற்ற, சுவணம் தனி அண்டம் என்ன - பொன்மயமான ஒப்பற்ற அண்டம் போலவும், —(எ - று)

• திருமால் உலகங்களையெல்லாம் சிருஷ்டிப்பதற்காகப் பிரமனை யுண்டாக்குவதெனியித்தம் தனதுசங்கற்பத்தால் தோன்றிய பெரும்புனலிடையில் தனது மலந்தநாபீகமலத்தினின்று படைத்தவிடுத்த பொன்மயமான அண்டத்தை யொத்திருந்தது, சமுத்திரத்தில் தோன்றிய பொன்னிறமான அம்மை நாகமலை யென்பதாம். “ஏங்குதத்தவ மெமக்குநீயளித்தி கண்ணென்ன, நீங்கினிற்றை வழுத்தலு நிலவுபேரொளியா, யோங்குமுன்னவ னவற்றினைப் பொருந்தியொன்றக்க, வீங்குநீரினிற்பிறந்தது விளங்குபேரண்டம்,” “எங்கு மாய்நிறைதெய்வமோடியுற்றுறுகருமக், தங்குமிச்சைபென்றுரைபெறுசத்தி களுடனே, யங்கொழுஞ்சுடரவிர்தருபொன்மயமாகிப், பொங்குமண்டத்தின் விராட்டெனப் பொலிந்தனை புருடன்;” “பண்டைநான்மறைக்குமெட்டாப் பராற்பரீ நருளிநு னன், கெண்டகு தத்துவங்க ளிலங்கு பொன்னுருவமாகி, வெண்டினைநீரி லண்டமாகவே விளங்கவந்த, வண்டத்திள் விராட்டுவந்துற் றடல்கொடு வளர்ந்ததன்றே” என்ற பாசுவதமும், “கடவுள் சிந்தித்துத் தனது சரீரத்தினின்று பலவகைப்பிராணிகளைப் படைக்கவிரும்பி முதலில் ஜலங்களை யுண்டாக்கினார்; அவற்றில் தனதுசக்திருபமான விதையை யிட்டார்; அது, பொன்மயமான அண்டமாயிற்று; அதில் எல்லாவுலகங்களையும் படைக்கும் பிரமன் தோன்றினான்” என்ற மதுதாமசாஸ்திரமும் இங்கு உணரத்தக்கன. அருள்தோன்றிட நெடுநீரிடை சுன்ற சுவணத்தனியண்டம் என் னுயையும்.

• அருள் - அண்டம் உண்டாதற்குக் காரணமான கடவுளினுடைய சங்கல்பம்: பிரளயகாலத்தில் மூலப்பிரகிருதியிலே உரைமெழுக்கிறபொன்போலக் கிடந்த உயிர்களுையெல்லாம் திருமால் எடுத்துத்தந்து அவ்வயிர்கட்குக் கைகால் முதலிய உறுப்புக்களோடுகூடிய சரீரத்தைப் படைக்குமாறு பொன்னிறமான அவ்வண்டத்தில்தோன்றிய பிரமதேவனுக்குக் கட்டினையிட, அவன் பிரளயத்துக்குமுன்பு இருந்ததுபோலவே படைத்தன னாதலால், ‘முந்ததோன்று மூன்றுமூலகத்திடை முற்றுயிராயமற்றும் சுன்றானை’ என்றார். நித்தியமான உயிர்களை ஈனுதலாவது - உடம்புடன் கூட்டுகை.

• ‘ஆதியொடு அந்தமாகி’ என்றதில், காத்தலையும் உபலக்ஷணத்தால் அடக்கிக்கொள்க. திருமாலே பிரமனாய்ப் படைக்கின்றானென்றும், தானான

தன்மையதிகக் காக்கின்ற நென்றும், சிவனும் அழிக்கின்ற நென்றும் துல்கள் கூறும்; “ஆக்குமாறயனா முதலாகிய வுலகங், காக்குமாறு செங்கண்ணிறை கருணையகடலாம், வீக்குமாறனாம்” என்றார் பாரதத்திலும். இனி, “ஆதியொடந்தமாகி” என்பதற்கு - எல்லாப்பொருள்கட்கும் தான் முதலும் ஈறுமாய் என்றுப்பொருள்கொள்ளலாம்; எல்லாப்பொருள்களும் தோன்றுமுன்னும் அவையனைத்தும் அழிந்தபின்னும் தான் நின்று தனக்கு ஓர் ஆதியும் அந்தமுயில்லாமல் நித்யனாய்நிற்பவன் திருமால் என்பது கருத்து. தோன்றுதுநின்றான் - எளிதிற கண்ணுக்குப்பலனாகாது நின்றவனுமாம். ‘உயிராயமற்றும்’ என்பதற்கு - உயிருள்ளவைகளையும் உயிரில்லாதவைகளையும் என்று உரைப்பாரு முளர்.

சுவணம் = ஸ்வர்ணம் : வடசொல். ‘ஆன்றும்நெடுநீரிடை’, ‘முந்துதோன்றி’, ‘உலகத்தொடு முற்றயிராயமுற்றம்’ என்பன - சிலப்பதிகாரிற் பாடம் காணப்படுகிறது. (சுந.)

சுசு. இந்நீரினென்னைத்தருமெந்தையெய்யுகியன்றிச்  
செந்நீர்மைசெய்யேனெனச்சிந்தனைசெய்துநொய்தி  
னந்நீரில்வந்துமுதலந்தணைதிநாளம்  
முந்நீரின்மூழ்கித்தவமுற்றிமுனைத்தவாபோல்.

(இ - ன்.) ‘ஆதிநான் - முதலாலத்திலே, இந்நீரின் - இந்த ஜலத்தில், என்னை தரும் - என்னைப் படைத்த, எந்தையை - என்னு தந்தையை, எய்தி அன்றி - பிரதியகூமாக அடைந்தா லல்லாமல், செம் நீர்மை - செம்மையான கல்வசெய்கையை, செய்யேன்—’, என - என்று, சிந்தனைசெய்து - எண்ணி—, முதல் அந்தணன் - முதலில் தோன்றிய வேதியனாகிய பிரமதேவன், நொய்தின் - விரைவாக, அந்நீரில் வந்து மூழ்கி-அந்தஜலத்திற்புக்கு முழுகியிருந்து, அ முந்நீரில் - அந்தச் சமுத்திரத்திலேயே, தவம் முற்றி - (அத்தந்தையைக் காணுமாறு) தவத்தைச்செய்து முடித்து, முனைத்த ஆ போல்-(பிரகு) மேலே யெழுந்த தன்மைபோலவும்,—(எ - று.)

கடலினின்றுவெளிவந்த மைநாகமலை, ‘இந்தப் பெரிய வெள்ளத்திலே என்னையுண்டாக்கின எனதுபிதாவைப் பிரதியகூமாகக் கண்டாலல்லாமல் நான்செய்யவேண்டிய காரியமொன்றையும் செய்கிலேன்’ என்று நினைத்தி அக்கடலினீரிலேயே முழுகியிருந்து தவஞ்செய்துமுடித்துப் பின்பு ‘வெளி வந்த பிரமதேவனை யொத்திருந்த குதன்பதாம்; உவமையணி. கடலினின்று வெளிவந்த பல முடிசையுடைய மைநாகமலைக்கு, கடல்நீரில் முழுகியிருந்து வெளியெழுந்த நான்முகனை பிரமன் உவமை.

(‘வெண்டிறைக் கனைகடனெடுவேலிமூதுலக, முண்பெபத்தலைநாகபோ கத்தினிலுறங்குந், தண்டுமாய்முகிலுந்தியந்தடத்தினிற் றுனைத்தாட், புண்ட ரீகமொன்றலார்த்த புலியெலாம்பூப்ப,’ “நீலமால்வரைநெற்றியிற்பொடித்த செங்கதிரே, போலவான்சுடர் பொழிதருமுளரியம்பொகுட்டின், மேலதாக வந்தெழுந்தது வெயில்விரிபசம்பொற், கோலமேவியருலமறைமழைவாய்க்

குழவி," "கொங்குவிம்மியகொழுமடற்றாமரைக்குழவி, யெங்குவந்தனமெவ்வுழியிருந்தன மென்னு, வங்கண்மாதிரமனைத்தையும் பார்த்ததபார்ப்பத், திங்கன்போற்றிகழ்திருமுசநான்கெனச்சிறந்த," "ஒன்றுங்காண்கலனுறைந்தசெந்தாமரைகண்டான், பொன்றயங்குமிப்போதுவந்தெழுந்ததெங்கென்னு, மன்றலம்புயமாமலர்நானத்தின் றுளையிற், சென்றதேடலுற்றனன் நனிச்செங்கணெட்டுடையான்," "சேயதாமரைமுதலவன் நேவர்தம்பருவ, மாயிர்த்தனித்தேடியுந் காண்கில னலந்து, மீயெழுந்தனன் விரிமலர்ப்பொருட்டுவீற்றிருந்தான், தூயமாதவந்துனிந்தனன் புரிந்தனன் றெழுதே," "காயும்வெஞ்சினக்கட்செவியரசுமேற்கவிப்ப, வாயிரம்பணுமணி பொழியலர்கதிர்க்கற்றைப், பாயலந்தில்லாநுருவினன்கிடத்தபைந்துளவ, மாயவன்றனை மலர்விழிமகிழ்வுறக்கண்டான்," "கண்டுநெஞ்சுகக்கனிந்து செங்கைம்மலர்கூப்பி, யண்டகோழிகளினைத்தையும்படைத்தளித்தழிக்குந், கொண்டல்வண்ணனைக் குறித்தலொல்லாத்தளிமுதலைப், பண்டைநான்மறைப்பரமனைப் பரவினன் பணிந்தான்," "அருள்சுரத்தலையெறிசெழுந்தாமரையன்ன, திருநெடுங்களுளோக்கியத்திருமறுமாற்ப, னுரைசெய்ஞானம் வந்துறுமுலகியாவையுந்கு, தருநிரீயிருந்தவம்புரிந்தென்றனன் கரந்தான்," "பெருகுதண்புனலையினாற்பெரிதலைமலர்மேற், பொருவருந்தவமீட்டு நூறுண்டயன்புரிந்தான், மருவிஞானம்வந்துறக் கடுவளியெறிபுனலைப், பருகியோங்குலகியாவும்மலர்வயிற்படைத்தான்" என்று பாசுவதத்தில் மலரவன்றோற்றமுரைத்தவத்தியாயத்தில் வருகின்ற செய்யுட்களை நோக்கி இச்செய்யுளின்கருத்தை உணர்க.)

‘இந்நீரின்’ என்பது, ‘என்னைத்தரும்’ என்பதனோடு இயையும்: அன்றி, ‘என்னைத்தரும் எந்தையை இந்நீரின் எய்தியன்றி எனஇயைத்து, திருமால் மச்சாவதாரஞ்செய்தன னாதலால் அக்கடவுளை அவனுக்கு இருப்பிடமான நீரிற் காணுமாறு பிரமன் முன்னர்முழுகியிருந்து பின்னரவெளிப்பட்டதை யொக்கு மெனக் கருத்துக்கூறுவாரு முனர்.

‘செய்நீர்மையெய்யேன்’ என்று பாடமாயின், செய்யவேண்டிய காரியமொன்றையும் செய்யே னென்க. அந்நீரில் - (தான் நினைத்த) அப்படியே எனினுமாம். முந்நீர் - படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்ற மூன்று தன்மையை யுடையதென, இங்கு, சிருஷ்டிக்குக் காரணமாயிருந்த மஹாஸமுத்ரத்துக்குப் பண்புத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை; ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் வேற்றுநீர் ராகிய மூன்று நீரை யுடைய தெனக் காரணப்பொருள். கூறலாகாது.

‘அந்நீரில்வந்த’, ‘ஆதிகாளின்’ என்று சில எட்டுப்பிரதிகளிற் பாடம் காணப்படுகின்றது. (சச)

சசு. பூவாவிடையூறுபுகுந்தபொருதநெஞ்சிற்  
சோவாமுனிசீறிடவாரிகுளித்தவெல்லா  
மூவாமுதனாயகன்மீளமுயன்றவந்நாட்  
டேவாசுரர்வேலையில்வந்தெழுதின்களென்ன.



(இ - ன்.) பூவால் - (இலக்குமியினது) மலர்மாலையினால், புகுந்த - (இந் திரண்பவனிவரும்பொழுது) நேர்ந்த, இடையூறு - தீமையான செயலுக்கு, பொருத நெஞ்சின் கோ ஆம் முனி - (எப்போதும்) பொறுக்குத்தன்மையில் லாத[மிக்ககோபம்பொருந்திய]மனத்தையுடைய சிறந்தவனான தருவாசமுனி வன், சீறிட - கோபித்ததனால், வாரி - கடலிலே, குளித்த - முழுமிமறைந்த போன, எல்லாம் - (தேவலோகத்துச்) செல்வங்களெல்லாம், மீன - மீண்டு வருமாறு, மூவா முதல் நாயகன் - அழியாத முதற்கடவுளான திருமால், முயன்ற - முயற்சிசெய்த, அநான் - அந்தக்காலத்தில், —தேவ அசுரர் வேலையில்- தேவர்களும் அசுரர்களும் கூடிக்கடைந்த திருப்பாற்கடலிலே, வந்து எழு - வந்துதோன்றிய, திங்கள் என்ன - சந்திரன் போலவும், —(எ - று.)

கடலினின்றுதோன்றிய மைநாகமலை, தேவாசுரர்கள் கடைந்தகாலத்துப் பாற்கடலினின்று தோன்றிய சந்திரனை யொத்திருந்த தென்பதாம்.

இடைஊறு நடுவில் உறுவது எனத் தீமைக்குக் காரணக்குறி; இங்கு, அதனைவிளைக்கும் செயலுக்கு ஆயிற்று. தருவாசமுனிவர் அளவிந்தகோப முடையவ ராதலால், 'பொருதநெஞ்சிற் கோவாமுனி' என்றார். இதுபற்றி யே, இவரைக் காளிதாசமகாகவி சாகுந்தளநாடகத்தில் "சுலபகோபரான மஹர்ஷி" என்றான்; வில்லிபுத்தூராரும் மகாபாரதத்தில் "சாபத்தாலுஞ் சாபமொழிதன் னால்வளநூற் தவத்தாலும், கோபத்தாலும் பேர்படைத்த கொடியமுனிவன் தருவாசன்" என்றார். மற்றைமுனிவர்க்கெல்லாம் பிறரைச் சபிக்கத் தவம் குறையும்; இவரோ, அங்ஙனமன்றி, சபிக்கச்சபிக்கத் தவம் வளர்ந்துவருமாறு வரம்பெற்றுள்ளவர்; ஆதலால், எப்பொழுதும் பெருங் கோபங்கொண்டவராய்ச் சரிப்பது, இவர்க்கு இயல்பு; இவர், அத்திரிமுனி வரது புத்திரர். "மிகுதியான கோபத்தை யடக்கவல்லேனல்லேன் யான்" என்று இம்முனிவர்தாமே இலக்குமணனது முன்னிலையிற் கூறுவது, ஸ்ரீ வால்மீகிராமாயணத்து உத்தரகாண்டத்திற் காணத்தக்கது; "கசட்டுறுமுனி" என்று பாலகாண்டத்திற் கம்பநாடர்கூறியதும் இக்குணம்பற்றியேயென்க. பூவால் இடையூறு புகுந்த நெஞ்சின் - மலர்மாலையை அவமதித்ததுகாரணமாக வருத்தங்கொண்ட மனத்தையுடைய, முனி என்றும் உரை கூறலாம். 'புகுந்த' என்பதை 'புகுந்தது' என்ற தொழிற்பெயரின் தொகுத்தல்விக்காரமாகவும், 'கோவாமுனி' என்பதை 'கோவமுனி' என்றதன் நீட்டல்விக்காரமாகவும் கொண்டு, ஒருமலர்காரணமாகத் தமதுமனப்போக்கிற்குத்தக்கீட நேர்ந்ததைப் பொருத மனத்தையுடைய கோபமுனிவராகிய துர்வாசர்சீரிச் சபித்ததனாற் கடல்நீரிலொளித்த பொருள்களெல்லா மென்று உரை கூறவும் தரும். இனி, கோவா என்று பிரித்து, (தேவர்களோடு) மனம்பொருந்தாத எனவும் பொருள்கூறுவர். 'குளித்த' என்பதைப் பெயரெச்சமாகவேனும், பலவின்பாற்பெயராகவேனும் கொள்க. மூவா=மூவாத; மூத்த என்பதன் எதிர்மறை.

மூவாமுதல்நாயகனும் தேவாசுரரும் முயன்ற அந்நான் என்றும், மூவாமுதல்நாயகன் தேவாசுரரோடு முயன்ற அந்நான் என்றும் பதவுரை

உறவாமம். 'புகுத்த', 'பொருது', 'வேலுகுளித்த', 'வேலுகுதித்த' என்றும் பாடமுண்டு. (சடு)

சக. நிறங்குங்குமொப்பனநீனிமம்வாய்த்தநீரி  
 னிறங்கும்பவளக்கொடிசுற்றினசெம்பொனேயந்த  
 பிறங்குஞ்சிகரப்பட்டர்முன்றிறொறம்பிணவோ  
 . நெங்கும்மகரங்களுயிர்ப்பொணைந்துலாவ.

(இ - ள்.) (ஒருபுறத்திலே), நிறம் - (தனது) நிறத்தினால், குங்குமம் - குங்குமப்பூவை, ஒப்பன - ஒத்திருப்பனவும், —(மற்றொரு புறத்திலே), நீல் - நிறம் வாய்த்த - கருநிறத்தைப் பொருந்தியிருப்பனவும், —நீரின் இறங்கும் - நீரிலே வேர்வீழ்த்திய, பவளம் கொடி - பவழக்கொடியினால், சுற்றின - சுற்றிக்கொள்ளப்பெற்றிருப்பனவும், —செம் பொன் வயந்த - செம்பொன் பொருந்தியனவுமான, பிறங்கும் சிகரம் - விளங்குகின்ற (தனது) சிகரங்களிலே, பட்டர் - விசாலமாயுள்ள, முன்றில்தொறும் - முற்றங்களிலெல்லாம், பிணவோடு உறங்கும் - (சுமது) பெண்பால்களுடனே தூங்கிக்கொண்டிருந்த, மகரங்கள் - கூறமீன்கள், உணர்ந்து - தூக்கத்தெளிந்து, உயிர்ப்பொடு உலாவ - பெருமூச்சோடு உலாவவும், —(எ - று.)

அந்தமைநாகமலை நீரிந்கிடந்தமையால், சிலவிடங்களிற் பவழமும் செம் பொன்னும் பொருந்தியும் சிலவிடங்களிற் குங்குமநிறமாயும் மற்றுஞ்சில விடங்களில் நீலநிறமாயு முள்ள அம்மலைச்சிகரங்களின் மேலிடங்களிலே கவலையற்றுப் பெண்பால்களோடு உறங்கிக்கொண்டிருந்த மகரமீன்கள் இப்போது அம்மலை கடலினின்று வெளிப்போந்தமையால் துயில்நீங்கித் தத்தளிப்பனவாயின வென்பதாம். இனி, முன்னிரண்டடிக்கட்டு - நீலநிறமுள்ள நீரிலே யேறிநங்கிய பவளக்கொடிகள் சுற்றிக்கொண்டிருப்பதனால் குங்கும நிறத்தையொத்தனவாய்ச் செம்பொன்பொருந்திய சிகரம் என்று உரைகூறினுமாம் நீர்வாழியிராதலால், அந்நீரினின்று வெளிபுந்ததுபற்றி நெட்டியிர்ப்புற்று வருந்தின வென்பார், 'உயிர்ப்பொடுலாவ' என்றார். நீரினின்று வெளிப்பட்டமாதிரத்தில் துடித்துவருந்துதல், மீன்களின் இயல்பு. தன்னை நவீர்சியணி.

இல்முன் என்பது - இலக்கணப்போலியால், முன்றிலெனவந்தது: அது - இயைச்சு இலக்கணையால், மேலிடத்தை யுணர்த்திற்று. இனி, சிகரங்களாகிய பரந்த வெறுநிலைகள்தோறு மென்று பதப்பொருள்கொள்ளலு மொன்று. "பெண்ணுடி பிணவு மக்கட்குரிய" என்ற தொல்காப்பியத்தா மரபியற்குத்திரத்தினுரையில் 'மக்கட்குரிய வெனவே, உரியவன்றி "துறுகல் விடரைப் பிணவுப் பசிகூர்ந்தென" எனப் புலிமுதலியனவற்றிற்கும் கொள்க' என்றதனால், இங்கு, பெண்மகரம் பிண வெனப்பட்டது அமையும். 'வாய்ந்த', 'உணர்ந்துபோ' என்பன - பாடாந்தரம். (சக)

சஎ. கூன்குன்முதிரிப்பிகுலரக்ககிரைத்தபாசி  
 வான்குழம்பையொப்பவயங்குபனிக்குமுன்றி

ரூன்குலநாளிற்றகைமுத்தமுயிர்த்தசங்க  
மீன்குழ்வருமம்முழுவெண்மதிவீறுகிறே.

(இ - ன்.) கூன் குல் முதிர் இப்பி குரைக்க - வளைந்த உடம்புடையன வாய்க் கருப்பம்முதிர்ந்த முத்தச்சிப்பிகள் ஒலிக்கவும், நிரைத்த பாசி - (பல காலமாக நீரிலேயே அமிழ்ந்திருந்ததனால் அம்மலையின்மேல்) வரிசையாகப் படர்ந்துள்ள பாசிகள், வான் சூழ் மழை ஒப்பவானத்திற் பரவிய மேகங்களை யொத்திருக்கவும், வயங்கு - விளங்குகின்ற, பளிங்கு முன்றில் - பளிக்குப் பாறையாலான (அம்மலையினது) முன்னிடங்களில், தான் - , குலம் நாளில் - கருவுயர்க்கவேண்டியகாலத்திலே, தகை முத்தம் உயிர்த்த - பெரிய முத்தக் களைப் பெற்ற, சங்கம் - சங்கானது, மீன் குழ்வரும் அ வெண் முழு மதி வீறு கீற - நகூத்திரங்களாற் குழப்பட்டுள்ள அந்த வெண்ணிறமான, பூர்ணசந்திரனது பெருமையைக் குலைக்கவும், - (எ - று.)

முத்தச்சிப்பிகளிடொலி மேகநர்ச்சனையாகவும், பாசிகள் மேகங்களாகவும், பளிக்குப்பாறையினிடங்கள் நிலாப்பரவிய ஆகாயமாகவும், முத்துக்கள் நகூத்திரங்களாகவு், சங்கு பூர்ணசந்திரனாகவு் மிருக்க, இவ்வாறு, அந்த மை நாகமலை, சிலவிடங்களில் மேகம்தோன்றப்பெற்றுத், பூர்ணசந்திரனும் நகூத் திரங்களும் விளங்குகின்ற ஆகாயத்தை யொத்திருந்த தென்பதாய்; தன்மையத் தந்திறிப்பெற்றுவாணி.

பாசி - 'பசுமை' என்ற பண்பி னடியாய்ப் பிறந்த பெயர்; இ - பெயர்விகுதி. குலம், அம் - சாரியை; குல என்று எடுத்து, குறிப்புப்பெயரெச்சமாகவும் கொள்ளலாம். 'அநாளில்' என்பது 'அந்நாளில்' எனத் தொக்கதாகக் கொ ண்டி, தான்குல்கொண்டிருந்த முத்தத்தை அன்றைத்தினத்திலே யின்ற சங்க மென்றது மொன்று. பளிங்கு முன்றில் - படிக்கக்கல்மயமான வெறுநிலமு மாம். 'குவினாஸில்' என்றம் பாடமுண்டு. சங்கம் முத்துப்பிறக்கு மிடங்க ளிருபதில் ஒன்றை லதிக. குரைக்க ஒப்ப வயங்கு என இயையும். மின்னு வது மீன் என நகூத்திரத்திற்குக் காரணக்குறி; வானமாகிய கடலுக்கு இவை மீன்கள்போலுதலால், இப்பெயர் வந்ததெனக் கூறுவாரு முளர்: இவ்வாறு கொள்ளுமிடத்து, இச்சொல் - மீந் மென்ற வடசொல்லின் விகாரம்: உவமை யாகுபெயரான் வந்த காரணக்குறி. (சுஎ)

சுஅ. பல்லாயிரமாயிரங்காசினம்பாடிமைக்குங்  
கல்லார்சிமயத்தடங்கைத்தலநீண்டிகாட்டத்  
தொல்லார்களியுட்புகுமுழ்குவியங்குதோற்றத்  
தெல்லாமணியிட்டமுகந்தெழுகின்றதென்ன.

(இ - ன்.) பல் ஆயிரம் ஆயிரம் - பலவாயிரக்கணக்கான, காசு இனம் - சூரத்தினவகைகள், பாடி - தம்மிடங்களில், இமைக்கும் - ஒளி வீசப்பெற்ற, கல் ஆர் சிமயம் தடம் - கற்கள் மிகுதியாகப்பொருந்திய அம்மலையினது உச்சி யிடங்கள், கை தலம் நீண்டு காட்ட - கைகள்போல மேலோங்கித் தோன்று தலினால், - தொல் ஆர்கவியுள் - பழமையாகிய சமுத்திரத்திலே, புக முழ்கி -

உட்புகுமாறு முழுதி, வயங்கு தோற்றத்து எல்லாம் மணி ஈட்டம் முகத்து - விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய இரத்தினவகைகளின் கூட்டங்களை யெல்லாம் வாரியெடுத்துக்கொண்டு, எழுகின்றது என்ன - மேலே மீண்டும் உயர்ந்து வருகின்றது போலவும்,—(ஏ - று.)

கடலில் முழுதியிருந்த மைநாகமலை தனது சிகரங்களிற் பலவகையிற் தினங்களும் விளங்க வெளியேவந்தது, கடலிற்குளித்து இரத்தினங்களை யெடுப்பவன் தனதுகைகளிற் பலவகையிற் தினங்களை வாரியெடுத்துக்கொண்டு மேலேவருவதனை யொத்திருந்த தென்பதாம்; இதுவும் - தன்மையத்திற்ப் பேற்றவனியே. மலையை முழுதுகின்றவனாகவும், மலைச்சிகரங்களை அவனது நீட்டியகைகளாகவும், சிகரங்களிலுள்ள இரத்தினங்களை அவன்கைகளிலுள்ள இரத்தினங்களாகவும் கொள்க. 'காசினம்' என்றது - கோமேதகம், நீலம், பவழம், புஷ்யராகம், மரகதம், மாணிக்கம், முத்து, வயிரம், வைரேரியம் என்னும் நவரத்தினங்களைக் குறிக்கும். காட்ட - செயவெ னெச்சம், காரணப் பொருளது. கடல் 'ரத்நாகரம் [இரத்தினங்கட்கு இருப்பிடம்]' ஆதலால், அதில் மூழ்கிப் பவழம் முத்து முதலியவற்றை யெடுத்தல், வழக்கம். சிகரம் தட கைத்தலம் என எடுத்து - சிகரங்களாகிய பெரிய கைகளினிட மெனினு மாம். 'முகத்தெழுவானுமென்ன' என்றும் பாடமுண்டு. (சஅ)

சக. மனையிற்பொலிமாகநெடுங்கொடிமாலையேய்ப்ப  
வினையிற்பிரள்வெள்ளருவித்திரவேங்கிவீழ  
நினைவிற்கடலூடெழலோடுமுணர்ந்துநீங்காச்  
சுனையிற்பனைமீன்றிமிலோடுதொடர்ந்துதுள்ள.

(இ - ள்.) மனையில் பொலி மாகம் நெடுங் கொடி மலை ஏய்ப்ப - உபரி கைகளிலே விளங்குகின்ற ஆகாயமளவும் நீண்டுள்ள துவசபடங்களின் வரிசை கட்கு ஒப்பாகுமாறு, வினையின் திரள் வெள் அருவி திரள் தூங்கி வீழ - முறைமையாகத்திரண்ட வெண்மையான அருவித்தொகுதிகள் அசைந்து பெருகவும்,—நினைவின் - (அதுமானுக்கு உதவவேண்டுமென்ற) எண்ணத்துடன், கடலூடு எழலோடும் - (அம்மலை) கடலினின்று வெளியே உயர எழுந்தவள வில், பனைமீன் - பனைமீன்களும், திமிலோடு - திமிலென்னும் மீன்களும், உணர்ந்து - (தமது அறிவினால்) தெரிந்துகொண்டு, நீங்கா சுனையில் - (ஒரு வீழ்மூதும்) நீர் வற்றுதலில்லாத சுனைகளிலே, தொடர்ந்து துள்ள - ஒருசேரத்துள்ளிவீழவும்,—(ஏ - று.)—இச்செழியுளில், 'வீழ்', 'துள்ள' என்ற செய வெனெச்சங்களிரண்டும், கீழ் கூக - ஆங் கவியிலுள்ள 'மைநாகமென்னுமலை வானுழவந்ததன்றே' என்றதனோடு தொடர்ந்து முடியும்.

அம்மலைச்சிகரங்களினின்று அருவிகன்பாய்ந்துபெருகுவது, உயர்ந்தமாட மாளிகைகளின்மேல் வானுறவோங்கிக் கொடிச்சிலைகள் அசைவதை யொத் திருந்த தென்பது, முன்னிரண்டுகளின் கருத்து. வினையின் திரள் - புண்ணியச்செய்கைபோல் திரண்ட என்று உரைப்பினுமாம்; புண்ணியத்தை வெண்ணிறமாகக்கூறுதல் கவிசமய மாதலால், வெண்ணிறவருவித்திரட்குப்

புண்ணியத்திரளை உவமைகூறுதல் ஏற்கு மென்க. இனி, வினையின்திரள் - ஊழ்வினையோலத் திரண்ட என்று பதவுரைகூறி, ஊழ்வினை இடைவிடாது என்றும் உயிரைப்பற்றியிருப்பதுபோல அவ்வருவியும் இடைவிடாது என்றும் அம்மலையைப் பற்றிநிற்கு மெனக் கூறுதலு மொன்று. வினையின் திரள் அருவி - செயற்கையால் திரண்டதபோல உள்ள அருவி யெனினுமாம்; அருவி இயல்பில் திரண்டிருப்பது, செயற்கையாகக் கடைந்து திரட்டப்பட்டதுபோற் செவ்வியாயுள்ள தென்று கருத்து. 'நினைவின் கடலாடு எழுவோடும்' என்ற பதற்கு - நினைத்தமாத் திரத்திலே கடலினின்று எழுந்த வளவில் என்று உரை கூறலுமாம். மைநாகமலை கடலில்முழுகியிருந்தபோது அதன்சிகரங்களில் தங்கியிருந்த பனைமீனும் திமிலும் மலை வாறுற எழுவே 'இனி இங்குநிற்பின் நம்உயிர்க்குக் கேடுவரும்' எனக் கருதித் தப்பியுய்யுமாறு எண்ணி அங்குநின்று நீர்வற்றாத அம்மலைச்சுவைகளில் துள்ளிக்குதித்துப் பிழைத்தன வென்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து.

'மலை' என்ற ஆவீறுஐயான வடசொல்லுக்கு - வரிசையென்று பொருள். கடலாடு - 'ஊடு' என்ற ஏழாம்வேற்றுமையுருபு ஐந்தாம்வேற்றுமைக்கு உரிய நீக்கப்பொருளில் வந்ததனால், உருபுமயக்கம். பனை, திமில் என்பன - மீனின் சாதிபேதங்கள். (சக)

ரு. கொடுநாலொடிரண்டு குலப்பகைகுற்றமுன்றுஞ் சுடுஞானமவெளிப்படவய்த்ததுயக்கிலார்போல் விடநாகமுழைத்தலைவிம்மலுமுன்றுநீங்க நெடுநாள்பொறையுற்றவயிழ்ப்புரிமிர்ந்துநிற்ப.

(இ - ன்.) கொடு - தொடுமையான, நாலொடு இரண்டு குலம் பகை - ஆறுதிய கூட்டமாயுள்ள பகைகளையும், குற்றம் - முன்றும் - முக்குற்றங்களை யும், சுடு - அடியோடு அழிப்பதான, ஞானம் - நல்லுணர்வு, வெளிப்பட - தோன்றியதனால், உய்த்த துயக்கு இலார்போல் - முன்னேயிருந்த சந்தேகங் களெல்லாம் நீங்கிய ஞானிகள் போல, - விடம் நாகம் - விஷத்தையுடைய பாம்புகள், - முழைத்தலை விம்மல் உழன்று - (அம்மலை நெடுங்காலமாக நீரி லுள் முழுகியிருந்ததனால்) அதன்குடைகளில் இதுவரை மிக்கவருத்தத்தை யடைந்திருந்து, - நீங்க - (அம்மலை இப்போது) வெளியே வந்ததனால், நெடு நாள் பொறை உற்ற உயிர்ப்பு நிமிர்ந்து நிற்ப - வெகுநாளாகப் பந்தித் துக்கிடந்த சுவாசம் தடையின்றி வெளிவரப்பெற்றுநிற்கவும், - (எ - று.) - இச்செய்யுளும், 'மைநாகமென்னுட்கலை வானுவந்ததன்றே' என்பதனோடு தொடரும்; இச்செய்யுளோடு குளகம் முடிந்த தென அறிக.

முத்திபெறும் உபாயத்தை இன்னதெனவுணராது ஐயுற்றுக் காமம் முதலிய அறுபகைகளினாலும் முக்குற்றங்களினாலும் தாக்குண்டு வருந்திய வர்பின்னர் ஞானம் உதிக்க அதனால் அவ்வருத்தத்தினின்றும் நீங்குதல்போல, மைநாகமலை சமுத்திரத்தில் முழுகியிருந்தமையால் இயல்பாக மூச்சுவிட முடியாமற் சுவாசத்தை அடக்கிக்கொண்டிருந்த அம்மலைக்குகையில்வசிக்கும் பாம்புகள் இப்போது அம்மலை வெளியேவந்தவுடனே சுவாசத்தையடக்கும்

நிர்ப்பந்தத்தினின்று நீங்கிப் பெருமூச்சுவிட்டு முன்னேகொண்டவருத்தம் நீங்கி மகிழ்ந்தன வென்பதாம்; உவகையணி.

குலம் - கூட்டம், வர்க்கம். காமம் முதலியவை வடமொழியில் அரிஷ்ட வர்க்க மெனப்படுதலால், 'குலீப்பகை' என்றார்; அவையாவன - காமம், வெகுளி, கடும்பற்றுள்ளம், மானம், உவகை, மதம் என்பன. (காமம் - தகாதவற்றில் விருப்பம். வெகுளி - அப்பொருள்பற்றிப் பிறர்மாட்டுக் கொள்ளுங் கோபம். கடும்பற்றுள்ளம் - வேண்டிமவற்றிற்கும் பொருள் கொடாமல் அதனை இறுகப்பிடித்தல்; லோபம். மானம் - மாதஸர்யம்: அஃ தாவது - அந்தணர் சான்றோர் அருந்தவத்தோர் தம்முன்னோர் தந்தை தாய் என்ற இவரை வணங்காமை யும், முடிக்கப்படாதாயினும் கருகியது முடித்தே விடுதலும் முதலாயின. உவகை - தகாதவற்றைப்பெறுதலால் மனமகிழ்தல்; மேர்க்கம். மீதம் - செல்வர்களிப்பு.) முக்குற்றங்களாவன - வித்தியாமதம், தக மதம், குலமதம் என்பன; இவை, 'முக்குறும்பு' எனவுமப்டும். ஆணவம், மாயை, கன்மம் எனவும் கூறுத லுண்டு; ஐயம், திரிபு, அறியாமை என்பவற் றையும் கொள்ளலாம். 'விம்மலுழந்துவீங்கி' என்றும் பாடமுண்டு. (10)

[அவ்வாறு கடலினின்று மேலெழுந்த னைநாகமலையைக்கூறிந்து  
அங்மான் சந்தேகித்தான்.]

நீ. எழுந்தோங்கிவிண்ணோரிமண்ணைக்கவிலங்குமாடி  
யுழுந்தோடுகாலத்திடையும்பரினிம்பரெங்குங்  
கொழுந்தோடிநின்றகொழுங்குன்றைவியந்துநோக்கி  
யழுங்காமனத்தண்ணலிதென்கொலெனுவாயிர்த்தான்.

(இ - ள்.) அழுங்கா மனத்து அண்ணல் - எதற்குஞ்சுவியாத மனத்தை யுடைய அதுமான்,—இலங்கும் ஆடி உழுந்து ஒடுகாலத்திடை - விளங்கு கின்ற கண்ணடியின்மீது இட்ட ஓர் உருந்து உருள்கின்ற காலத்திற்குள்ளே, விண்ணோடு மண் ஒக்க எழுந்து - ஆகாயமும் பூமியும் ஒருநிகராக வியாபித்து, ஒங்கி - உயர்ந்து, உம்பரின் இம்பர் எங்கும் கொழுந்து ஒடி நின்ற - மேலும் கீழும் எல்லாப்பக்கமும் முடியும் அடியும் படர்ந்துநின்ற, கொழுங் குன்றை - செழிப்புள்ள அம்மைநாகமலையை, வியந்து நோக்கி - (திடீரெனமேலெழுந்த ஊளுல்) ஆச்சரியத்தோடு பார்த்து,—இது என்கொல் என - 'இது என்னோ!' என்று, அயிர்த்தான் - சந்தேகித்தான்; (எ - று.)

அம்மைநாகமலை கடலினின்று வெளித்தோன்றி மேலும்கீழும்வியாபித்து நின்றதைக் கண்ட அதுமான், சிறிதும் அஞ்சாது முதலில் அதனை இன்ன தெனவுணராது ஐயுற்றன னென்பதாம். மிக்கவிரைவைக்குறித்தற்கு, கண்ணடியிலுழுந்துருளங்காலத்திடை யென்றார். வருவழுப்புள்ள கண்ணடியின் மீது திரண்டவடிவமுடைய பொருளை யிட்டால் அது தட்டுத்தடையின்றி விரைந்துருள வியல்பு, இங்கே கருதத்தக்கது. 'உம்பரினும்பரோங்கி', 'நெ றெங்குன்றை' என்பன - பாடாந்தரம். அதுமான் அம்மலையைக்கண்டு அஞ் சாது நின்றன னென்பார், 'அழுங்காமனத்தண்ணல்' என்றார். உம்பர்க்கொ

முந்து - முடிச்சிகரம்: இம்பர்க்கொழுந்து - அடிவேர்; ஒடுதல் - படர்தல்.  
எழுந்து - கடலினின்று மேலெழுந்து. (௮௪)

[அநுமான் அம்மலையைத் தனதுமார்பினால் தள்ளிவிட்டு, பின்னும்  
உயர்ந்துபோதல்.]

நூ. நீர்மேற்படராநெடுங்குன்றுநிமிர்ந்துநிற்றல்  
சீர்மேற்படராதெனச்சிந்தையுணர்ந்துசெல்வான்  
வேர்மேற்படவன்றலைகீழ்ப்படநாக்கிவிண்ணோ  
ரூர்மேற்படரக்கடிதம்பரினமீதுயர்ந்தான்.

(இ - ன்.) செல்வான் - (கடலின்மீது தாவிச்) செல்லுகின்றவனான அநு  
மான், 'நெடுங் குன்று - பெரிய இம்மலை, நீர்மேல் படரா - கடலின்மீது  
வெளிப்பட்டுவந்து, நிமிர்ந்து - மேலோங்கியிருத்தலால், நிற்றல் - (இங்குச்  
சற்றே இளைப்பாறும்படி) தங்குதல், சீர்மேல் படராது - (நமக்கு) நன்மை  
யைத் தருவதாகாது,' என - என்று, சிந்தை உணர்ந்து - மனத்தினால் ஆராய்ந்  
தறிந்து, -வேர் மேல் பட - (அம்மலையின்) அடியானது மேற்புறமாகவும்,  
வல் தலைகீழ் பட - உறுதியான சிகரம் கீழ்ப்புறமாகவும், (புரண்வேழும்படி),  
நாக்கி - (தனதுமார்பினால் அம்மலையைத்) தள்ளிவிட்டு, - (பிறகு), கடிது -  
விரைவாக, விண்ணோர் ஊர்மேல் படர - தேவர்களுடைய ஊரினளவு உயரத்  
திலே தனதுசெல்லுகை உளதாம்படி, உம்பரினமீது - ஆகாயத்தின்மேல்,  
உயர்ந்தான் - உயர்ந்துசென்றான்; (எ - று.)

அங்ஙனம் சந்தேகித்த அநுமான் அவ்வாறு கடலின் மேற்புறத்தில்  
தோன்றுவது ஒருமலை யென்று உணர்ந்தபின்பும் தான் கருமமேகண்ணாயி  
ருப்பதனால் அதில்தங்கிப்போதல் தகாதென்று கொண்டு தான்செல்லும்  
வழியினிடையே தனக்குத் தடையாக உயர்ந்துநின்ற அம்மலையைத் தலைகீ  
ழாகவிழும்படி தனதுமார்பினால் தள்ளிவிட்டு முன்னையினும் மிக்ருஉயர்ந்து  
செல்வானாயின னென்பதாம்.

செல்வான் உணர்ந்து நாக்கி உயர்ந்தான் என இயையும். முதலூலில்  
"உரலா பாதயாமாஸு" எனக் கூறியுள்ளதனால், நாக்கி யென்பதற்கு - மார்  
பினால் தள்ளி யென உரைக்கப்பட்டது. இனி, நீர்மேல் - இந்தக்கடல்  
நீரின்மீது, படரா - (என்னைச்) செல்லவொட்டாமல், நெடுங் குன்று -  
பெரிய இம்மலை, நிமிர்ந்து நிற்றல் - உயர்ந்துநிற்கின்றதனால், மேல் - இனி  
மேல், சீர் - சிறந்ததொழில் [கடல்கடத்தல்], படராது - நிறைவேறாது  
என்று பொருள்கூறுவாரு முளர்: முன்னையபொருளில், படரா - உடன்பாட்  
டெச்சம்; பின்னையபொருளில், எதிர்மறைவினையெச்சம். 'நெடுங் குன்று -  
பெரிய இந்த மலை, நீர்மேல் படரா நிமிர்ந்து நிற்றல் - நீரின்மீது பார்து  
உயர்ந்து நிற்பது, சீர்மேல் படராது - (நமக்கு) நன்மையின்பாற்படாது,'  
என சிந்தை உணர்ந்து - என்று மனத்திற் கருதி யாலோசித்து என்று  
பொருள் கொள்ளவுந் தகும்; அம்மலையெழுச்சியைத் தனதுபோக்கிற்குத்  
தடையாகக் கருதினன் அநும னென்பது கருத்து: இவ்வுரை, மேல் ௮௪ -

ஆஞ் செய்யுளில் “வேற்றுப்புலத்தோனெனல்” எனவும், ௫௮ - ஆஞ் செய்யுளில் “உரைத்தானுரையா விவ னூறில் னென்ப தன்னி” எனவும் வருபவற்றோடு இயைபுடையதாகச் சிறக்கும். விண்ணோரர் - சுவர்க்கலோகம். ‘நீர்மேற்படர் நன்னெடுங்குன்ற நிமிர்ந்த’ என்றும், ‘நீர்மேற்படர் குன்றிது கோடுநிமிர்ந்துநிறந், சீர்மேற்படராத’ என்றும், ‘உம்பரினாடு பாய்ந்தான்’ என்றும் பாடமுண்டு. (இட.)

[உடனே மைநாகமலை அன்பினால் தோடீந்த மானுடவடிவங்கொண்டு அநுமானோநோக்கிக் கூறத்தோடங்குதல்.]

௫௯. உந்தாமுனிலைந்துயர்வேலையொளித்தருன்றஞ்  
சிந்தாசுலமுற்றதுபின்னருந்தீர்விலன்பால்  
வந்தோங்கியாண்டோர்சிறுமானிடவேடமாகி  
யெந்தாயிதுகேளெனவின்னவிசைத்ததன்றே.

(இ - ள்.) உயர் வேலை ஒளித்த குன்றும் - அலைகளுயர்கின்ற சமுத்திரத்தில் (நெடுங்காலம்) ஒளித்துக்கிடந்த அந்தமைநாகமலையும், — உந்தா முன் - (அவ்வாறு அதுமான்) தன்னுவதற்கு முன்னமே [தன்னியவுடனே யென்ற படி], உலைந்து - வருந்தி, சிந்தா ஆகுலம் உற்றது - மனத்தயரத்தை யடைந்ததாகி, — பின்னரும் - அவ்வாறு வருத்தமடைந்தபின்பும், — தீர்வு இல் அன்பால் - நீங்குதலில்லாத அன்பினாலே, ஒங்கி வந்து - (அதுமான் செல்லுகின்ற உயரத்தளவும்) உயர்ந்து தொடர்ந்து, ஆண்டு ஓர் சிறு மானிடவேடம் ஆகி - அப்போது [அவ்விடத்தில்] சிறியதொரு மானுடவடிவங்கொண்டு, — (அதுமானோ நோக்கி), ‘எந்தாய் - எனதுஐயனே! இது - (நான் சொல்லுகின்ற) இதனை, கேள் - கேட்பாயாக’, என - என்றசொல்லி, (பின்பு), இன்ன - இவ்வார்த்தைகளை, இசைத்தது - சொல்லலாயிற்று; (எ - று.) — அவற்றை, அடுத்த நான்குவிடங்களிற் காண்க. அன்றே - ஈற்றசை.

அப்போது அம்மைநாகமலை அதுமான் தன்னைவீழ்த்தியதனால் தான் மிக்கவேதனையையடைந்தும், அவன்மீது மிக்க அன்புகொண்டு மீண்டும் உயரவெழுந்து தொடர்ந்து ஒருமனிதவுருவமெடுத்து அதுமானையடுத்துச் சில பேசலாயிற் நென்பதாம். இது, முதலுலினாலும் விளங்கும். வேண்டியபடி ஷடிவுகொள்ளுதல், சித்திவிசேடம்; இது அம்மலைத்தெய்வத்துக்கு உளதென்க. உந்தாமுன் உலைந்து - விரைவின்மிகுதியை விளக்கவந்த மிகையுயர்வுநவீழ்சியணி; இது, வடமொழியில் அத்யந்தாதிஸ்யோக்தி யெனப்படும்.

குன்றும்; உம்மை - கதைப்போக்குப்பற்றிய எச்சப்பொருளது. ‘குன்றம்’ என்றும் பாடமுண்டு. பின்னரும் - தான் வருத்தப்படுத்தப்பட்டபின்பும். அன்பிற்குக்காரணம், அதுமானதுதந்தையாகிய வாயுபகவான் இந்திரனால் தனக்கு நேர்வதாயிருந்த ஆபத்தினின்று விடுவித்த செய்ந்நன்றியை மறவாமையினாலாகியது. மலையினுருவத்தை நோக்க மனிதவுருவம் மிகச்சிறியதாகுதலால், ‘சிறுமானிடவேடம்’ என்றார். மாதுஷன் - (காசியபமுனிவரது மனைவியருள்) மறவென்பவளிடத்தினின்று தோன்றியவ னெனப் பொருள்படும் வடமொ



ழித் தத்திதாந்தநாமம். அதுமானை மைநாகமலை 'எந்தாய்' என விளித்தது, உயர்வுபற்றி. 'இன்ன திசைத்தது' என்பதும் பாடம். மைநாகமலை கடலி னுள் மூழ்கியொளித்த விவரம், மேல்விளங்கும். (இங்.)

[இதுமுதல் நான்குவரிகள் - ஒருதொடர்: மைநாகமலை அதுமானிடத்துத் தான் வந்த காரணத்தைக் கூறுதல்.]

சூ. வேற்றுப்புலத்தோனெனலையிலங்கலெல்லா  
மாற்றுச்சிறையென்றரிவச்சிரமணவோச்ச  
வீற்றுப்படநூறியவேலையின்வேலையுய்த்துத்  
காற்றுக்கிறைவனெனக்காத்தனனன்புகாக்க.

(இ - ன்.) ஐய - ஐயனே!—வேற்றுப் புலத்தோன் எனல் - (நீ என்னை) மாற்றூரது இனத்தைச் சேர்ந்தவனென்று நினையாதே; (மற்றயாவனெனில்), —(முற்காலத்தில்), 'விலங்கல் எல்லாம் - மலைகளெல்லாம், மாறு சிறை - (பறந்துவந்து நினைத்தவிடங்களில் தங்கியழிப்பதனால் உலகத்தார்க்கு) மாற யுள்ள இறகையுடையன', என்று - என்று நினைத்து, அரி - இந்திரான வன், மாண - (உலகத்திற்கு) நன்மையுண்டாகுமாறு, வச்சிரம் ஓச்ச - (தனது கையிலுள்ள) வச்சிராயுதத்தை ஒங்கிவிசி, வீற்றுப்பட நூறிய - வேறுவேறுக அறுபடும்படி (மலைச்சிறகுகளை) அரிந்த, வேலையின் - சமயத்தில், —காற்றுக்கு இறைவன் - வாயுதேவன், அன்பு காக்க - (நான் என்றைக்கும் அவனிடத் தில்) அன்புகொள்ளுமாறு, எனை - என்னை, வேலை உய்த்து - சமுத்திரத்தில் தள்ளிக்கொண்டு செலுத்தி, காத்தனன் - (எனது சிறகு அறுபடாதபடி) பாதுகாத்தான்; (எ - று.)

அதுமானே! உனதுகாரியத்தைச் செவ்வனே நிறைவேற்றவொட்டாது இடைபூறுசெய்யப்படுக்க பகைவரைச் சேர்ந்தவ னென்று நீ என்னைக் கருதா தே; முன்பு கிருதயுகத்திலே மலைகளெல்லாம் இறகுடைய னவாய்த் தாம்நினை த்தவிடங்களிலெல்லாம் பறந்துசென்று கண்டவிடங்களிலுந்தங்கி உலகத்திற் குப் பேரழிவைச்செய்ய, அக்காலத்துத் தேவர்களினுடைய வேண்டுகோளின் படியே இந்திரன் மலைகளையெல்லாம் தனதுவச்சிராயுதத்தைக்கொண்டு சிற கைத்தணிக்குமளவில், வாயுபகவான் அவ்வாபத்தினின்று தப்புமாறு என்னைத் தள்ளிக்கொண்டுவந்து இக்கடலில்விழுத்தினான்; ஆதலால், யான் அவ்வாயு தேவனிடத்து மிக்க அன்பு கொண்டுள்ளேன் என்று மைநாகமலை கூறிற் றென்பதாம்.

எனல் - எதிர்மறைவியங்கோள்; "மகனெனல்" என்னுமிடத்திற் போல. விலங்கல் - ஊர்க்கு ஒருபுறமாக விலகிநிற்பதெனப் பொருள்படும் காரணக் குறி; ("இருபுனலும் வாய்ந்தமலையும் வருபுனலும், வல்லரணும் நாட்டிற்குறு ப்பு") என்ற திருக்குறளில் 'வாய்ந்தமலை' என்றவிடத்துப் பரிமேலழகர் இடையதன்றி ஒருபுடையதாதலை மலைக்கு வாய்ப்பாகக்கூறியமை உணர்க.) அரி - ஹரியென்ற வடசொல்லின் விகாரம்; (பகைவர்களை) அழிப்பவ னென்பது பொருள். இனி, 'விலங்கல் எல்லாம் - மலைகளனைத்தையும், சிறை மாற்று -

இறகுகளை யறுத்துவிடுவாயாக,' என்று - என்று (தனதுதெய்வப்படைக்கலத் தைநோக்கிக்) கட்டளைகூறி, அரி - இந்திரன், வச்சிரம் - வச்சிராயுதத்தை, மாண ஒச்ச - நன்றாகஉயரவெடுத்துப் பிரயோகிக்க, வீற்றுப்பட னூறியவேலையின் - (அவ்வாயுதம் மலைச்சிறகுகளை) வேறுபடும்படி வெட்டித்தள்ளிவந்த பொழுது, காற்றுக்கு இறைவன் - வாயுபகவான், (என்னிடம்) அன்புகொண்டள்ளதனால், எனை வேலையுய்த்துக் காத்தனன் என்று பொருள்கூறவுந்தகும். மாற்றுச்சிறை—தொல்காப்பியத்தில் எழுத்ததிகாரத்திலே தொகைமரபில் “உயிரீருகிய முன்னிலைக்கினியும், புள்ளியிறதி முன்னிலைக்கினவியும், இயல் பாகுவும் உறுபுருநுமென்று, ஆயிரியல் வாய்ப்புநுமவரீனே” என்றதனை யடுத்து “ஒளவெனவருஉ முயிரிறசொல்லும், ருமவவென்னும் புள்ளியிறதியும், நூற்றியலுநாத்திறுதியுமுட்பட, முற்றத்தோன்று முன்னிலைமொழிக்கே” என்றதனால், வவவொருமைமுற்றின்முன் வலிமிக்கதென்க; அங்கு நச்சினுர்க்கினியர், ‘கூட்டுக் கொற்று’ என்று உதாரணங்காட்டியிருந்த லுணர்ச்சி. “எவல்முன் வல்லின மியல்பொடு விகற்பே” என்றார் நன்னூலாரும். வேலையின் வேலையுய்த்து - சொற்பின்வருநிலை.

(இசு)

நூ. அன்னான ருங்காதலதைலின்ன புதுண்ட

வென்னானுனக்கிண்டுசெயற்கரிதாயதின்மை

பொன்னாரசிகரத்திடையாறினைபோதியேனு

முன்னானுயர்ந்தேனுயர்விற்குமுயர்ந்ததோளாய்.

(இ - ன்.) உயர்விற்கும் உயர்ந்த தோளாய் - (மலைமுதலிய எப்பொருளின்) உயர்ச்சியினும் மேலாக உயர்ந்துள்ள தோள்களையுடையவனே!—(நீ), அன்னான் அருங்காதலன் ஆதலின் - (அவ்வாறு என்னைக்காத்த) அவ்வாயுதேவனது அருமையான குமார ஓதலால், அன்பு தூண்ட - (அவ்வாயுவினிடம் யான் கொண்டின்ன) அன்பானது (என்னைத்) தூண்டதல்பற்றி, என்னால் ஈண்டு உனக்கு செயற்கு - என்னால் இப்போது உனக்குச் செய்யப்படுதற்கு, அரிது ஆயது - மிகவும் அருமையான உபகாரம், இன்மை - இல்லாமலிருத்தலினால், பொன் ஆர் சிகரத்திடை - பொன்னிறமாக விளங்குகின்ற (எனது) உச்சியிலே, ஆறினை - இளைப்பாறினவரெய், போதினனும் - நீ செல்வாயானாலும், உன்னால் உயர்ந்தேன் - (அம்மாத் திரத்தினால்) நின்னால் மேன்மைபெற்றவனுவேன்; (எ - று.)

மிஷ்வுமுயர்ந்த தோள்களையுடையவனே! உனதுபெருமைக்கு ஏற்றவாறு என்னால் யாதோருபகாரமும் செய்ய இயலாதாயினும், முன்னே எனக்கு உபகாரஞ்செய்த வாயுதேவனது புதல்வனென்று உன்மீது அன்பு கொண்டு யான் கடலினின்று வெளிப்போந்துள்ளே ஓதலால், நீ என்னை அவமதித்துப் போய்விடாது என்மீது சற்று இளைப்பாறிச் சென்றால், அதுவே எனக்கு மிக்கமேன்மையை விளைக்கும் என்று மானிடவடிவங்கொண்டுவந்த மைநாகமலை கூறிற் றென்பதாம். இதுதான், ஒருவர் தக்கசமயத்திலே கைம் மாறுகருதாது ஒருவனுக்குப் பேருதவி செய்வாரின், அவன் அதனை மறவாது,

அவரிடத்தன்றி அவரைச் சேர்ந்தவரிடத்தும் தான் நன்றியுள்ளவனாயிருக்க வேண்டுமென்ற முறைமை விளக்கப்பட்டது.

தூண்டச் செயற்கு என இயையும். உன்னால் உயர்ந்தேன் - உன்பொருட்டாகவே (கடலினின்று) வெளிவந்தே நென்றவனு மொன்று. இவ்வரைக்கு, தூண்ட உயர்ந்தேன் என முடிக்கலாம். 'செயற்குரித்தாயதன்மை', 'போதியென்றேயுன்னாவுயர்ந்தேன்' என்பவை - பிரதிபேதம். காதலன் - அன்பிற்கு இடமானவன்; மகன். அரிதாயது - பேருபகார மென்றபடி. இன்மை = இன்மையால்; மூன்றும்வேற்றுமைத்தொகை. (௫௫)

ருக். சார்மேகவண்ணன்பணிபூண்டருங்காலின்மைந்தன்

தேர்வான்வருகின்ற துசீதையைத்தேவருய்யப்

பேர்வானயல்சேறியிதிற்பெறும்பேறிலென்ன

நீர்வேலையுமென்னையுரைத்ததுநீதிநின்றாய்

(இ - ன்.) நீதி நின்றாய் - நீதிநெறியில் தவறுதாடப்பவனே!—'அருங்காலின் மைந்தன் - வாயுதேவனது அருமையான குமாரன் [அதுமான்], வருகின்றது - வருகின்ற செயல்,—சார் மேகம் வண்ணன் பணி 'பூண்டு - காள் மேகம்போன்ற [கரிய] நிறத்தையுடையவனான இராமபிரானது கட்டளைபயைமேற்கொண்டு, தேவர் உய்ய - தேவர்களெல்லாம் (அரக்கர்களால் நேர்ந்த ஆபத்தினின்று) விடுபட்டுப்பிழைக்குமாறு, சீதையை தேர்வான் - சீதையைத் தேடிதற்பொருட்டு, (ஆகும்); (ஆதலால், அவன் தங்குமாறு), பேர் வான் அயல் சேறி - (நீ) பெரிய ஆகாயத்தினது அருகே செல்வாயாக; இதின் - இதனைக்காட்டிலும், பெறும் - (நீ) அடையக்கூடிய, பேறு - பாக்கியமானது. இல் - வேறு இல்லை,' என்ன - என்று,—நீர் வேலையும் - ஜலமயமான சமுத்திரமும், என்னை - என்னேநோக்கி, உரைத்தது - சொல்லிற்று; (எ - று.)

இதனால், மைநாகமலை, அதுமான்வருஞ்செய்தியைத் தான் தெரிந்தவகையைக் கூறுகின்றது: 'இராமபிரானது கட்டளைப்படி அதுமான் சீதையைத் தேடிக்கொண்டவருகின்ற னாதலால், அவன் இளைப்பாறும்படி நீ உயர்ந்துசெல்வாய்' எனச் சமுத்திரராஜன் எனக்குக் கூறியதனால் நான் வெளியேவந்தே நெனத் தான்வந்தகாரணத்தைத் தெரிவித்த தென்பதாம்.

வருகின்றது தேர்வான் (ஆகும்) என இயையும். 'பூண்டவன்..... வருகின்றது' என்ற பாடம் இனிது பொருள்படும். அதுமான் இப்போது சீதையைத் தேடிப்படி இலங்கைகளோக்கிச் செல்வது, பரம்பரையாக ராக்ஷஸ நாசத்துக்குக் காரணமாகுதலால், 'காலின்மைந்தன் தேர்வான் வருகின்றது சீதையைத் தேவருய்ய' எனப்பட்டது. ஸீதா என்ற வடசொல்லிற்கு - கலப்பையுழுபடைச்சாலென்று முதலிற் பொருள்; ஜகமகாராஜா யாக்குச் செய்தற்குச் சாலையமைத்தற்பொருட்டு நிலத்தை உழுதபொழுது அப்படைச் சாலினின்று தோன்றியவ ளாதலால், பிராட்டிக்குச் சீதையென்று பெயராயிற்று; இடவாகுபெயராகிய காரணக்குறி. இத்திருநாமம், பிராட்டியாரது திருவவதாரச்சிறப்பை விளக்கும். பேர்வானென்பதை ஒருமொழியாகவே

கொண்டு, தேவர்களாய்முமாறு கிசல்பவனான அதுமானுக்கு இடமாகும்படி செல்வாய் எனக் கூறவுந் தகும். (இசு)

௫௭. நற்றாயினுநல்லனெனக்கிவனென்றுநாடி  
யிற்கேற்பிறையெய்தினையேயந்ததுகோடிபென்னாற்  
பொற்றாராகன்மார்பதம்மில்லுழைவந்தபோதே  
யுற்றாட்செயன்மற்றுமுண்டோவெனவுற்றுரைத்தான்.

(இ - ன்.) பொன் தார் அகல் மார்ப - பொன்மயமாண் மாலைமையணிந்த பரந்த மார்பையுடையவனே! - 'எனக்கு - இவன் - (இங்கு வந்திருக்கின்ற மலைவடிவாகிய) இவன், நல் தாயினும் நல்லன் - (தன்மக்களிடத்து மிக்க அன்பைக்கொண்டுள்ள) பெற்றதாயைக்காட்டிலும் நல்லவன்', என்று நாடி - என்று (நீ என்னைக்குறித்து) மனத்திற்கொண்டு, இற்றே - இப்பொழுதே, இறை எய்தினே - சுற்றநேரம் என்னிடத்தில்தங்கி இளைப்பாறியவனாய், என்னால் எய்த்ந்தது கோடி - என்னாற்செய்யக்கூடிய விருந்தை அங்கீகரிப்பா யாக; தம் இல்லுழை வந்தபோதே - தமது வீட்டிற்கு (ஒருவர்) வந்த சமயத் திலே, உற்றாடிச் செயல் - மனம்பொருந்திய நண்பர் செய்யுஞ் செயல், மற்றும் உண்டோ - (இதனைத்தவிர) வேறேயு முளதோ? என - என்று, உற்று - மனம்பொருந்தி, உரைத்தான் - சொன்னான்; (எ - று.)

நீ என்னைப் பெற்றதாயைப்பார்க்கிலும் அந்தரங்கமான நண்பையுடையவ னென்றுநம்பி என்னிடத்தில்தங்கி யான்செய்யும் விருந்தை அங்கீகரிப்பாயாக வென மைநாகமலை அதுமானேவேண்டிற் றென்க. உறையுளும் உணவும் உதவு வதே உற்றருடைய தொழிலென்பது, பின்னிரண்டடியிற் கூறியது. அது மான் தன்னைப்பற்றி நினைக்கவேண்டிய வகையை, 'நற்றாயினும்நல்லனென ற்கு இவன்' என்று கூறிற்று. நற்றாய் - பெற்றதாய். 'இற்றேயிறையெய்தி னன்' என்று பாடமாயின், நான் உன்னைக்குறித்து 'இவன் பெற்றதாயினும், நல்லவன்' என்று நாடி இப்பொழுதுவந்துள்ளே னாதலால், நீ என்மீது சுற்று நேரம் இளைப்பாறினவனாய் என்று பொருளாம். இற்று = இன்று என்பதன் வலித்தல்; ஏ-அசை; விரைவுகுறிப்பதுமாம். இற்றே - இவ்வாறாகவே பெண் றலுமொன்று. இளமையில் இத்திரன் பெயரிட்டு வரமளித்தபோது கொடுத்த பொற்றாமரைமலர்மாலையை யுடையா னாதலால், அதுமான், 'பொற்றாராகன் மார்பு' ஏன் வரிக்கப்பட்டான்; கடு - ஆஞ் செய்யுளில் "அலங்கல்தாழ்மாற் பன்" என்றதும் காண்க. உற்று - நெருங்கிநின்று எனினுமாம். சுற்றடியிற் பிராஸம் காண்க. (இஎ)

[அதுமான் மைநாகமலையைத் தெளிந்தபின்பும் அப்பாற்செல்லநினைக் கையில், தனது அருகில் அம்மலை உயர்ந்துவருதலைக் காணுதல்.]

௫௮. உரைத்தானுரையாலிவனுறிலென்பதான்னி  
விரைத்தாமரைவாண்முகம்விட்டுவிளங்குவீரன்  
சிரித்தானளவேசிரித்துத்திசைசெல்லநோக்க  
வரைத்தாடெனும்பொற்குடுமித்தலைமாடுகண்டான்.

(இ - ள்.) விரை. தாமரை முகம் வான் விட்டு விளங்கு வீரன் - வாசனையை யுடைய தாமரைமலர் போன்ற முகம் ஒளிவீசியிருக்கப்பெற்ற பராக்ரம சாலியான அதுமான், — உரைத்தான் உரையால் - அப்படிக்கூறிய மைநாகமலையினுடைய பேச்சினால், இவன் ஊறு இலன் என்பது உன்னி - 'இவன் குற்றமில்லாதவன்' என்பதனை உளங்கொண்டு, அளவே சிரித்தான் - சிறிதளவாகச் சிரித்தான் [மந்தஜாஸம்செய்தான்]; சிரித்த - (அவ்வாறு) சிரித்து, திசை செல்ல நோக்க - (தான் போய்க்கொண்டிருந்த) திசையே மீண்டும்போகுமாறு பார்க்கையில், — தான் வரை நெடும் பொன் குடும்பி தலை - அடிப்பாகத் தோடுகூடிய அம்மலையினது பெரிய பொன்மயமான சிகரமாகிய முடிப்பாகத்தை, மாடு - (தனது) சமீபத்திலே, கண்டான் - பார்த்தான்; (எ - று.)

அதுமான் மனிதவடிவாகவந்த அம்மைநாகமலையினது வார்த்தையினால் அம்மலையினது தன்மையைத்தேறி, மீண்டும் தான் தென்திசையிற்செல்லுமாறு கருதுவையில், முன்பு தன்னால் தலைகீழாகத் தள்ளப்பட்ட அம்மலை மீண்டும் தனது அருகில் தன்னுச்சிதோன்ற வந்திருந்ததைக் கண்டனென்பதாம். இங்கு, நகை - முன்னர் அம்மலையைக்கண்டபோது வேற்றுப்புலத்தானோ வென்று சங்கித்து நூக்கியமைப்பாற்பற்றிய தென்க. ஆகவே, இது "எள்ள விளமை போதைமை மடனென், துள்ளப்பட்ட நகை நான் கென்ப" என்ற நால்வகை நகையினுள் போதைமையின்பாற்படும். அன்பினாலாகிய மகிழ்ச்சி பற்றிய புன்சிரிப்புமாம். அளவுக்குமேற்சிரித்தல் பெருமிதமன்றாதலால், 'அளவேசிரித்தான்' என்றன றென்னலாம். 'விளங்க' என்பதும் பாடம். வான் முகம் - (ஆயல்பிற) பிரகாசமுடைய முகம், விட்டு - மலர்ந்து விளங்கு என்றலுமாம். மைநாகுகிரி புருஷ்வடிவங்கொண்டு சென்று பேசியதனால் உயர்திணையாண்பாலாற் கூறப்பட்டது. 'திசை செல்ல நோக்கி' என்பதற்கு - (இங்குநம்பேசுகிற அப்புருஷனுள்ள) திசையைநோக்கிப் பார்வையைச் செலுத்த வென்று பொருள்கொள்ளுதல் சாலும். 'சிரித்தத்திசைசெல்ல நோக்கி' என்பதும் பாடம்.

இச்செய்யுள், கீழ்ச்செய்யுளோடு அந்தாதித்தொடையாகத் தொடர்ந்து வந்தது.

(இஅ)

[அதுமான் மைநாகமலையை நோக்கித் கூறிய உபசாரமொழி.]

ருக. வருந்தேனதுவென்றுணை வானவன் வைத்தகாத வருந்தேனினியாதுமென்னுசைநிரப்பினல்லாற் பெருந்தேன்பொழிசாரனின்னன்புபிணித்தபோதே யிருந்தேனுகர்ந்தேனிதினூங்கினியீவதுண்டே.

(இ - ள்.) வருந்தேன் - (யான் இவ்வாறு வெகுதூரஞ்செல்வதனால்), வருத்தமடையேன்; அது - அதற்குக்காரணம், என் துணை வானவன் வைத்த காதல் - எனக்கு (எல்லாக்காலத்திலும்) துணையாயிருக்கிற கடவுளான இராம பிரான் (என்னிடத்தில்) வைத்துள்ள அன்பாம்; என் ஆசை நிரப்பின் அல்லால் - எனது மனோரதம் நிறைவேறப்பெற்ற லல்லாமல், இனி - இப்பொ

முது, யாதும் அருந்தேன் - (நான்) எதனையும் உண்ணமாட்டேன் ; பெருந்தேன் பொழி - மிகத்தேனைச்சொரிகிற, சாரல் - பச்சங்களை [தாழ்வரைகளை] யுடைய, நின் - உனது, அன்பு - பிரீதியானது, பணித்த போதே - (என்னிடம்) உண்டானபொழுதே, இருந்தேன் நகர்த்தேன் - (உன்மீது) தங்கி விருந்தண்டவனானேன் ; இதின் ஊங்கு - இந்த அன்பைக்காட்டிலும் மிக்கதாய், இனி - இன்னமும், சுவது - (நீ எனக்குக்) கொடுக்கக்கூடியது, உண்டோ - உண்டோ? [இல்லை யென்றபடி]; (௭ - ஹ.)

அப்போது அதுமான் மைநாகமலையை நோக்கி 'நான் இராமபிரானது அதுக்கிரகத்துக்குப் பாத்திரமாயிருப்பதனால், வழிச்செல்வதனால் இளைப்பாவது பரிதாபங்களாவது எனக்கு உண்டாகமாட்டா: அன்றியும், என் காரியத்தை முடித்தன்றியுண்பதில்லையென யான் விரதமும் கொண்டிருக்கின்றேன் : ஆதலால், நான் உன்னிடத்தே தங்கி உண்ணாவிடினும், உனது அன்பைக் கண்டு, தங்கி விருந்துண்டதானினும் மிகமகிழ்ந்தேன்' என, அம்மலையின் அன்பைக் கொண்டாடிக் கூறின னென்பதாம்.

உணர்ந்தபோதோடு உறங்கும்போதோடு வாசியற எப்போதும் அவனே எனக்குச்சரணமென்பான், 'என்துணைவானவன்' என்றான்: அதுமான் இராமபிரானைத் திருமாலினது திருவவதாரமென உண்மையுணர்ந்த தத்துவஞானி யாதலால், இவ்வாறு கூறினான். 'என்துணைவானவன்வைத்தகாதல்' என்பதற்கு - எனக்குத்துணையாகிய வானவனிடத்தில் யான்வைத்த பக்தியால் என்றும், என்னிடத்தில் வானவன்வைத்த அன்பினால் என்றும் பொருள் கூறலாம்." இச்செய்யுளின் முதலடியில் 'வருந்தேலது நின் துணைவானவன்' என்றும், மூன்றாமடியில் 'பெருந்தேன்பிழிசா லுநின்னன்பு' என்றும், நான் காமடியில் 'இதன்மேலினிபீவதென்னோ' என்றும் பாடலோதுவாரு முளர்; அப்பாடத்தில், வருந்தேல் - நீ வருந்தாதே: அது - (நான்செல்லுகின்ற) அக்காரியம், நின்துணை வானவன் வைத்த காதல் - உன்மையொத்த [மனத்திற்களங்கமில்லாத] இராமபிரான் கொண்டின்ன விருப்பத்தையுடையதாம் [நான்செய்யப்போகின்றது, இராமபிரான் மிகவும்விரும்பிய தொன்றும்] எனவும்; தேன் பிழி சாலும் - பிழிந்த தேனையொத்த, நின் அன்பு - உனது அன்போடு கூடிய மொழி எனவும் பொருளாம்: மற்றவை முன்போலவே. 'இனி' என்னும் இடைச்சொல் - இரண்டாமடியில், எதிர்காலங்காட்டாது நிகழ்காலம் குறித்தாகின்றது. 'பெருந்தேன்பொழிசாரல்' என்பதை அன் மொழித்தொகையாகக்கொண்டு, மலையைநோக்கிய அண்மைவிளியென்றல், சாலும். 'இதனுங்கு' என்றும், 'நிரப்பியல்லால்' என்றும் சில பிரதிகளிற் பாடம் காண்கின்றன.

(ருக)

[இதுவும் அங்.]

கூ0. முன்பிற்சிற்றந்தாரிடையுள்ளவர்காதன்முற்றப் பின்பிற்சிற்றந்தார்குணநன்றிதுபெற்றயாக்கைக் கென்பிற்சிற்றந்தாயதொருற்றமுண்டென்னலாமே யன்பிற்சிற்றந்தாயதொர்பூசனையார்கணுண்டே.

(இ - ன்.) காதல் முற்ற - (இரப்போரது) ஆசை பூர்ணமாகும்படி (கொடுப்பதில்), முன்பில் சிறந்தார் - முன்னாகச்சிறந்த முதல்வன்னல்களும், இடை உள்ளவர் - இடைவள்ளல்களும், பின்பில் சிறந்தார் - கடைவள்ளல்களும், (மேற்கொண்டிருக்கின்ற), குணம் - அன்பாகிய குணமே, நன்று - மிகச்சிறந்தது; இது பெற்ற யாக்கைக்கு - இந்தஅன்பை (த்தன்னிடத்து) க்கொண்ட சரீரத்துக்கு, 'என்பின் சிறந்து ஆயது ஓர் ஊற்றம் - (ததிசிமுனி வர்கொடுத்த) வலும்பைக்காட்டிலும் சிறந்த ஓர் உறுதிப்பொருள், 'உண்டு - உளது', என்னல் ஆமே - என்றசொல்லமுடியுமோ? (இங்ஙனம் உடம்பெலும்பையும் உதவுதற்குக் காரணமாயிருப்பதனால்), அன்பில் சிறந்த ஆயது - அன்பினும் சிறந்திருப்பதாகிய, ஓர் பூசனை - ஒப்பற்ற உபசாரம், யார்கண் உண்டு - யாரிடத்திலேதான் உள்ளது? [எவரிடத்துயில்லை யென்றபடி].

மூலகையாகச்சொல்லத்தக்க வள்ளல்களும் தாம் கொடைத்தொழிலை மேற்கொண்டிருப்பது, அன்பினாலேயே; ததிசிமுனிவர் தமதுமுதுகெலும்பை யளித்ததும் அன்பினாலேயே; இவ்வாறு தமது உடம்பையும் அளிக்குமாறு இருந்தலால், அன்பைச் செலுத்துவதனினும் பிறர்மாட்டுச் செய்தற்கு உரிய உபசாரம் பிறிதொன்று இல்லை யென்பதாம். "மன்பெருஞ்சிறப்பினுன் மாலைவெண்குடை, மின்பொழிமணிமுடிவேந்த னல்கென, என்பு மாங்களித் தன னிருந்தவத்தினேன், அன்பினர்யா துமற்றருள்கலாததே" என்ற பாகவதச்செய்யுள், இங்கு நோக்கத்தக்கது.

பெறுதற்கு அரிய இம்மானுடயாக்கையைப் பெற்றதற்குப் பயன், அன்பினால் இவ்வுடம்பைக் கொடுத்தலினும் பிறிதொன்றில்லை யென்பது, மூன்றாமடியின் கருத்து.

ததிசிமுனிவர் எலும்புகொடுத்த கதை:—துவஷ்டாவென்பவன் தன்புத் திரானியவிசுவரூபனை இந்திரன் கொன்றமைபற்றிக் கழக்கொண்டு அவ்விந்திரனைக் கொல்லவேண்டுமென்ற கருத்தோடு ஒருவேள்வியியற்றி விருத்திராசுரனென்பவனை யுண்டாக்கி இந்திரன்மே லேவ, அவ்விருத்திரன் மிக்ககினங்கொண்டு பொருதபொழுது அதற்கு ஆற்றாது இந்திரன் அஞ்சி விஷ்ணுவைச் சரணமடைய, அக்கடவுள் இந்திரனைநோக்கி 'பூர்வத்திற் பாற்கடல் கடைகையில் தேவர்களும் அசுரர்களும் ஆயுதங்களை யெல்லாம் ததிசிமுனிவரிடத்திற் சேர்க்க, அம்முனிவர், நெடுங்காலஞ்செல்லவும் ஒருவரும் வந்து ஆயுதங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளாமைபற்றி, அவற்றை யெல்லாம் தம்மவரால் மைகொண்டு விழுங்கிவிட்டனர்; அவைகளெல்லாம் ஒன்றாய்த்திரண்டு அவரதுமுதுகின் தண்டாய்ப் பொருந்தின; அதனை வேண்டி வாங்குவையாயின், அது உனக்கு வச்சிராயுதமாய்ப் பகையழிப்பதற்கு உதவும்' என்று உபாயஞ்சொல்ல, இந்திரன் தேவர்களோடு அம்முனிவரது ஆச்சிரமத்தை யடைந்து தான்வந்தசெய்தியை அம்முனிவர்பக்கல் விண்ணப்பஞ்செய்ய அவர் மகிழ்ந்து தமது முதுகெலும்பை அவ்விந்திரன் பெறுமாறு தமதுசங்கற்பத்தினால் உயிரைவிட்டிட, தேவேந்திரன் விசுவகர்மாவைக்கொண்டு அவ்வெலும்பை வச்சிராயுதமாகச் செய்து அதுகொண்டு அசுரவர்க்கமாகிய பகையை அழித்தன னென்பதாம்.

வேண்டாதிருக்கையில் வலியத் தாமேகொடுப்பவர் : முதல்வள்ளல்களெனவும், வேண்டக்கொடுப்பவர்-இடைவள்ளல்களெனவும், புக்ழக்கொடுப்பவர்-கடைவள்ளல்களெனவும் கூறப்படுவர்; “உறுபொருள்தண்டாதீந்தும், வாரிய விரத்தோர்க்கிடும் வளர்புகழ்துதிக்கவீந்தும். பேரியல்வையமெண்ணப்பெற்றனர் முப்பாலாகும்” என்ற சூடாமணிநிகண்டையும் காண்க.

“அன்பிலா ரெல்லாந்தமக்குரிய ரன்புகடையா, ரென்பு முரியர் பிறர்க்கு,” “அன்போடியைந்தவழக்கென்ப வாருயிர்க், கென்போடியைந்த தொடர்பு” என்ற திருக்குறட் கருத்துக்களை அடியொற்றியது, இச்செய்யுள்.

இனி, இச்செய்யுட்டு - மூவகைவள்ளல்கட்கும் உரியகுணமாகிய இது [அன்பு] சிறந்தது; (உயிர்க்குடமாகப்) பெறப்படுகின்ற உடம்பிற்கு உரிய (எழுவுகைத்தாதுக்களுள்) எலும்பினும் மேலாக வலிமையுடையதொன்று உள்ளதோ? [இல்லை]; (அவ்வாறே), (உயிர்க்குஉரியகுணங்களுள்) அன்பினும் மேலாக மதித்துக்கொண்டாடத் தக்கதொன்று யாரிடத்தேனு முளதோ? [இல்லை] என்று பொருள்கூறுதலுமுண்டு; எடுத்துக்காட்டுவகையணி. “என்பி லதனை வெயில்போலக் காயுமே, அன்பி லதனை யறம்” என்ற திருக்குறளிலும் என்போடு அன்புக்கு ஒப்புமை காண்க ‘யாங்குணுண்டே’ என்ற பாடம், எவ்விடத்திலுளது? என்று பொருள்படும்.

(௯௦)

[அதுமான் மைநாகமலைத்துக் சுமாதானங்கூறி அப்பாய்ச்செல்லநல்.]

கூக. சுண்டியான்கடிதேகியிலங்கைவிலங்கலெய்தி

யாண்டானடிமைத்தொழிலாற்றலிணற்ற வுண்டேன்

மீண்டியானுகர்வென்னல்விருந்தெனவேண்டிமெய்ம்மை

பூண்டானவன்கட்புலம்பிற்படமுந்துபோனான்.

(இ - ள்.) மெய்ம்மை பூண்டான் - சத்தியத்தை மேற்கொண்டவனாகிய அதுமான், — (மைநாகமலையேனோக்கி), ‘யான் - நான், சுண்டு - இப்பொழுது, கடிது ஏகி - விரைவாகச்சென்று, விலங்கல் இலங்கை எய்தி - திரிகூடமலையின்மீதிருக்கின்ற இலங்கையைச் சேர்ந்து, — ஆண்டான் அடிமை தொழில் - (என்னை) ஆட்கொண்டவனாகிய இராமபிரான் கட்டளையிட்ட தொழிலை, ஆற்றலின் - (எனது) வல்லமையினால், ஆற்றல் - செய்துமுடித்தல், உண்டுவல் - நிகழ்ந்துவிடுமாறல், — (பின்பு), யான் —, மீண்டு - திரும்பிவந்து, நல் விருந்தி - “அன்போடுசெய்யப்படும் (உனது) விருந்தை, துகர்வென் - உண்பேன், என - என்றுசொல்லி, வேண்டி - (அம்மைநூகத்தை அப்போது தான் தங்காது போவதைப்பற்றிச் சினவாதிருக்குமாறு) வேண்டிக்கொண்டு, அவன் கண் புலம் பின்பட - அம்மைநாகமலையினது கண்களினிவிட தனது பின்னே தொடர், முந்து போனான் - விரைந்து சென்றான்; (எ - று.)

அதுமான் ‘இப்போது யான் சென்று காரியத்தை முடித்துக்கொண்டு மீண்டுவரும்போது உனதுவிருந்தை யேற்றுக்கொள்வேன்’ என்று சொல்லி, அம்மைநாகமலை பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போதே சென்றன நென்பதாம். ‘வேண்டி மெய்ம்மைபூண்டான் அவன்கட்புலம் பிற்பட முந்துபோனான்’ என்



பதற்கு - தன்னைவிரும்பி மெய்ப்பான் அன்பைக் கொண்டவனாகிய அம்மைநாகனது (நெடுந்தூங்காண்கின்ற) உண்பார்வையும் தொடராத பின்வாங்கும்படி (அதுமான்) மிகவிரைந்துசென்ற நென்னக் கூறிலுமாம்; மைநாகன் அன்புடன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் அவன்கண்ணுக்குளட்டாதாரமளவு அதிவேகமாகச்சென்றுவிட்டன எனும் நென்றவாரும்: கக - ஆஞ் செய்யுளில் "கட்புலங் கதவா வண்ணம், மேல்விசைத்தெழுந்தான்" என்று வந்ததும் காண்க. மெய்ம்மைபூணுதல் - திரிகரணசுத்தியுள்ள [உள்ளும்புறமும்ஒத்த] அன்பைக் கொள்ளுதல். வேண்டி மெய்ம்மைபூண்டான் - மெய்ம்மைபூண்டு வேண்டினான் என விருத்தியிரித்துக்கூட்டலுமாம். இக்காண்டத்தின் ஈற்றதான திருவடிதொழுதபடலத்தில், அதுமான் இலங்கையினின்று திரும்பிவரும்பொழுது "மைநாகமென்னநின்ற குன்றையு மரபினெய்திக், கைநாகமனையோனுற்ற துணர்த்தினன்" என வருதல் காண்க.

விருந்துக்கு நன்மை - அன்போடுஇடப்படுதல்; "ஆதரஸ் ஸுத்தமோரஸு" என்று அறுசுவையோடு அன்பும் ஏழாவதுசுவையாகச் சேர்த்துச் சொல்லப்படுதலால், அதனையுடைய உணவு சிறந்ததா மென்பான், 'நல்விருந்து'என்றான் 'ஆற்றவண்டே', 'மீண்டானுகர்வேனுன்', 'முன்புபோனான்' என்று பாடபேதமுண்டு. (கக)

[அங்ஙனம் மிகவிரைந்துசெல்கின்ற அதுமானது வருணனை.]

கஉ. செவ்வான்கதிருங்குளிர்திங்களுந்தேவரவைகு  
வெவ்வேறுவிமானமுமீடுமேகமற்று  
மெவ்வாயுலகத்தவுமீண்டிருந்ததம்மி  
னெவ்வாதனவொத்திடஆழிவெங்காலுமொத்தான்.

(இ - ன்.) வான் - ஆகாயத்திலே, செம் கதிரும் - செந்நிறமான கிரணங்களையுடைய சூரியனும், குளிர்திங்களும் - குளிர்த்திரணங்களையுடைய) சந்திரனும், தேவர் வைகு வெவ்வேறு விமானமும் - தேவர்கள் வசித்திருக்கப்பெற்ற வேறுவேறு விமானங்களும், மீடுமே - நகரத்திரங்களும், மேகம் - மேகங்களும், மற்றும் - மேலும், எவாய் உலகத்தவும் [உலகத்துஎவ்வாயவும்] - உலகத்தில் எல்லாவிடங்களிலுமுள்ள பொருள்களும், (அப்போதைய அதுமானது வேகத்தினால்), ஈண்டி இருந்த - ஒன்றாகச்சேர்ந்திருந்தன; ('இவ்வாறு தனது விசையினால் சேராதவற்றையும் சேர்த்துத் தனதுமான்), தம்மின் ஒவ்வீர்தன் ஒத்திட - தமக்குள் ஒன்றோடொன்று சேராத பொருள்களெல்லாம் ஒன்றாகச்சேரும்படி (வீசுகின்ற), ஊழி வெம் காலும் - பிரளயகாலத்துப் பிரசண்டமாருதத்தையும், ஒத்தான் - போல்பவனானான்; (எ - று.)

சூரியனுக்கு ஓரிடம், சந்திரனுக்கு ஓரிடம், நகரத்திரங்கட்கு ஓரிடம், மேகங்கட்கு ஓரிட மென இவ்வாறு அவ்வப்பொருட்கு ஏற்பட்டிருந்த இட நிலைகளெல்லாம் அனுமனதுவேகத்தால் மாறிப்போய் எல்லாம் ஓரிடத்தில் திரண்டன வென்பதாம். மிகவேகமாகச்செல்லுகின்ற அதுமானுக்கு, அவனதுதந்தையாகிய பிரசண்டமாருதத்தை உவமைகூறியது, ஏற்கும். 'எவ்வாய்

உலகத்த' என்னுமிடத்து, விசுவாமித்ருக் கூட்டப்பட்டது. 'எவ்வாய்' என்ற விடத்து உள்ள எகரவின - எஞ்சாமைப்பொருளைக் காட்டிற்று. 'வைகும்' என்பதும் பாடம். செவ்வான் கதிர் - சிவந்த பெரிய சூரிய நெனினுமாம். வேறு+வேறு = வெவ்வேறு: மருஉமுடிபு. ஊழிவெங்காலினால் ஒவ்வாதன ஒத்தலை "உகத்தினின்றுதோ ரேறாதையோ றேறையாந்தாதை, நகத்தினுலையாநகங் களைநருக்குமாபோல" என்ற வில்லிபுத்தூரார்பாரதத்தாலும் உணர்க். தம்மின் ஒவ்வாதன சண்டியிருந்த ஒத்திட என்றுஎடுத்து, தம்முட்சேராதனவாய் ஆங்குப் பொருந்தியிருந்தவைகள் ஒருங்குசேர வென்று உரைப்பினுமாம். 'சண்டியிரிந்திட,' 'காற்றுமொத்தான்' என்று சிலபிரதிகள். (சஉ)

[அநுமான் பாயந்துசெல்வதைக் காட்டு சூரியன் ஐயமுறுதல்.]

கா. நீர்மாக்கடன்மேனியிர்கின்றநிமிர்ச்சினோக்கார்ப்

பார்மேற்றவழ்சேவடிபாய்நடவாப்பதத்தே

தேர்மேற்குதிகொண்டவனித்திறன்சிந்தைசெய்தா

னார்மேற்கொலென்றெண்ணியருக்கனுமையமுற்றான்.

(இ - ன்.) (அதுமான் ஆகாயத்திற் பாய்ந்துசென்ற அப்போது),—அருக் கணும் - சூரியனும்,—நீர் மா கடல்மேல் - ஜலமயமான பெரிய கடலின் மீது, நிமிர்கின்ற - (அவ்வநுமான்) உயர்ந்துசெல்லுகின்ற, நிமிர்ச்சி - வேகத் தை, நோக்கா-பார்த்து, 'சே அடி பாய் நடவா சிவந்தகால்களைப் பரவவைத்து நடக்கமுடியாத, பார்மேல் தவழ் பதத்தே - பூமியின்மேல்தவழக்கூடிய (குழந் தைப்) பருவத்திலேயே, தேர்மேல் குதி கொண்டவன் - (எனது) னேரின் மேற் குதித்த இவன்,(இப்போது), ஆர்மேல் - யார்மேற்பாய்வதற்காக,இ திறன் சிந்தை செய்தான்கொல் - இவ்வாறு தாவுவதை யெண்ணினானோ?' என்று எண்ணி - என்று நினைத்து, ஐயம் உற்றான் - சந்தேகத்தைப் பொருந்தியவ னானான்; (எ - று.)

அதுமானது விசையைப் பார்த்த சூரியன் 'குழந்தைப்பருவத்திலேயே எனமீது பாய்ந்த இவன் வலிமைபெற்றான் இப்பருவத்தில் பாய்கின்றானே; இது, யாரைக்குறித்தோ! முதிர்ந்தபருவத்தையடைந்த இவன் பாய்தலைத் தாங்கவல்லா ரொருவரு மில்லையே!' எனச் சங்கித்தன நென்க.

அநுமான் தேர்மேற்குத்தொண்ட வாலாறு:—கேசரியென்னும் வானர வீரனது மனவியாகிய அஞ்சனாதேவியினிடத்தில் அரக்கர்களை யழித்தற்கு உதவுதற்பொருட்டு வாயுதேவனதுஅருளால் உருத்திராய்சமாய்ப்பிறந்த அது மான் பிறந்தவுடனே தனதுதாயைநோக்கி 'எனக்குஇரை யாது?' என வினவு, அவளும் 'சோலையிலே முதிர்ந்து செந்நிறமடைந்த பழங்கனெல்லாம் உனக்கு இரையாவன' என்றுசொல்லி அவனதுஉணவிற்பொருட்டுக் கனிகொணர் தற்காகக் காட்டிற்குச்சென்றனளாக, அப்போது பசிபொறுக்கமாட்டாமல் இவ்வதுமான் காலையிலுதித்த சூரியவிம்பத்தைக் கனியெனக்கருதி அதனைக் கவருமாறு அச்சூரியனதுதேரின்மேல்தாவிப்பாய, பின்னர் இவனாற்பேருதவி பெறவேண்டியிருப்பதை நோக்கிச் சூரியனும் சுடாதிருந்தன நென்பதாம்.

பாய் - 'பா' என்ற முதனிலையினடியாப்பிறந்த இறந்தகாலவினையெச்சம். பதம் - இடம்: இடப்பெயர்கள் சிலவிடத்துக் காலப்பொருளையுமுணர்த்துமென்க. குதி - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். நிமிர்ச்சி - உயர்வுமாம். 'பதத்தென்' என்றும் படிமுண்டு.

இனி, இச்செய்யுட்கு வேரோருரை வருமாறு:—பார்மேல் தவழ் - பூமியின்மேற்செல்லுதற்குஉரிய, சே அடி - சிவந்தஅடிக்களை, பாய் கடவா - பரவிவைத்துடைக்கமுடியாத, பதத்தே - ஸ்தாநமாகிய ஆகாயத்திலே, தேர்மேல் குதிசொண்டவன் - (சூரியனது) தேரின்மேலே கால்களில்லாமையாற் பாய்ந்தேறி நிலைத்திருப்பவனான அருணன், நீர்மாக்கடல்மேல் (அதுமான்) நிமிர் கின்ற நிமிர்ச்சி நோக்கி, '(இவ்வதுமான்), இ திறன் - இந்தவேகத்தை, ஆர்மேல் சிந்தைசெய்தான்கொல் - யார்க்காக உத்தேசித்திருக்கிறானோ?' என்று எண்ணி - என்றுநினைக்க, அருக்கனும்—, (அவ்வாறே), ஐயம் உற்றான் என்க; ஒரிடத்து நிலைத்தநில்லாத அருணனும் சூரியனும் அதுமானதுவேகத்தை இன்னதைப்பற்றியதென்று உணராமல் சந்தேகித்தன ரென்பதாம். இத்திறன் சிந்தைசெய்தான் - அனுமனது இவ்வகைவேகவலியைக்குறித்துச் சிந்திக்கலானான் என்றலுமாம். 'ஆர்மேற்கொலென்று' என்பதை யீத்திமதிப்பமாக 'சிந்தைசெய்தான்' என்றதனோடும், 'எண்ணியமுற்றான்' என்பதனோடும் இயைக்கவுந் தரும்.

"பின்னுக்கூறுவார் பிறந்தபோதே யிவன் பிதாவே, யன்னவேகத்தனற் றலா லருக்கன்மேற்பாய்ந்தான், மன்னுமாருதி வளர்த்தபின் மருவலரானோ, ரென்னதாகி யென்படுவரோ விவன் கையா லென்றார்", "நது வானவர் தான வர் முதலினோ ரியம்ப" என மேல் உத்தரகாண்டத்திவ்ருவது, இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

(கஉ.)

[அநுமானது உடர்பின் வநுணை.]

கூசு. வானொத்தொளிர்வாலெயிறாழின் மருங்கிமைப்ப  
நீனொத்துயர்வாலின் விசம்புநிரம்புமெய்யன்  
கோனொத்தவன்மேனிவிசம்பிருகூறுசெய்த  
நானொத்துமேலொளிகீழிருளுற்றஞாலம்.

(இ - ன்.) வான் ஒத்து ஒளிர் - வானாயுத்தத்துக்கு ஒப்பாய்ப் பிடிசாகி கின்ற, வால் எயிற - வெண்மையான பற்கள், ஊழின் - வரிசையாயிருந்து மருங்கு இமைப்ப - பக்கங்களில் 'விளங்கிக்கொண்டிருக்க, —விசம்பு' நிரம்புமெய்யன் - ஆகாயமெல்லாம் (தனதுஒளியினால்) நிரம்பப்பெறுகின்ற உடம்பையுடையவனான சூரியனை, கோள் - (சிலகாலங்களில்) மறைத்துக்கொள்ளுதலையுடைய ராகுகேதுக்களை, ஒத்து - ஒத்ததாய், நீள் ஒத்து உயர் - (சூரிய மண்டலத்தின்) உயரத்தினளவாகச் சரியாக உயர்ந்துள்ள, வாலின் - வாலினாலே, விசம்பு இரு கூறு செய்த - ஆகாயத்தை இரண்டிப்பாகமாகப் பிரிக் கின்ற, அவன் மேனி - (அவ்வனுமனது) உடம்பானது, நான் ஒத்தது - ஒரு தினத்தை யொத்திருந்தது; (அப்போது), ஞாலம் - இப்பூமியினது, மேல் -

மேற்புறமானது, ஒளி - வெளிச்சத்தையும், கீழ் - கீழ்ப்புறமானது, இருள் - இருளையும், உற்ற - அடைந்தன; (ஏ - று.)

தாவிச்செல்லும்போது அதுமானது மேலேயுயர்ந்துநீண்டுள்ளவாலினும் சூரியன் மறையவே எங்கும் இருள் மூடியதாக, அப்போது அதுமானதுத் தங்களினால் மேலிருள்மாத் திரம் இரிந்துஓட, கீழிருள் அங்ஙனமே தங்கிநின்றது: இவ்வாறு விசும்பினிடையே இருந்துகொண்டு ஒளியையும் இருளையுமுண்டாக்கிய அவ்வனுமனதுஉடல் ஒருதினத்தை யொத்ததாயிற்று என்பதாம்: தினத்தில் ஒளியையுடையபகலும், இருளையுடையஇரவும் உண்டாதல் காண்க. ஒளியையும் இருளையும் உண்டாக்குவதனால், மேனியை ஒருநாள் போலுமெனக் கற்பித்துக்கூறியது, தந்திரிப்பேற்றவணி. 'நாளொத்தது' என்பதனை, 'மேலொளிகீழிருளுற்றநூலம்' என்ற வாக்கியம் சாதித்துநிற்பது - தெய்வநிலைச் செய்யுட்குறியணி.

சூரியனை மறைத்ததனால் அதுமானதுவாலுக்குக் கோளை உவமைகூறினார். சூரியனைக் கோள்மலையுந்நிலைப்பற்றிய கதை:— பார்த்தல்கடைகையில் உண்டான அமிருதத்தை யெடுத்துக்கொண்ட திருமால், மிகஅழகிய மோகினி யென்னும் பெண்வடிவத்தால் அசுரரையகித்தேவர்க்கே அந்தஅமிருதத்தைப் பங்கிட்டுக்கொடுத்துவருகையில், இராகுவென்னும் ஓர்அசுரன் தான் இருத்தற்குஉரிய அசுரர்கூட்டத்தை விட்டுத் தந்திரமாகத் தேவர்கூட்டத்தினிடையிலே புக்குக் கையேற்று அமிருதத்தை வாங்கியுண்ண, அதனைச் சந்திரசூரியர் குறிப்பித்தமாத் திரத்தில் எம்பெருமான் அவனை அகப்பையால் அடித்தித் தலைவேறு உடல்வேறாக்க, அமிருதமுண்டதனால் உயிர்நீங்காத அந்தத் தலையும் உடம்பும் விஷ்ணுவின் அதுக்கிரகத்தால் இராகுகேதுக்களென இரண்டுகிரகங்களாகிச் சூரியன்முதலிய ஏழுகிரகங்களோடு சேர்ந்து, தம்மேற்கோள்சொன்ன சூரியசந்திரர்க்குப் பகையாய்ச் சிற்சிலகாலத்தில் அவர்களைப் பிடித்துக்கொள்ளுகின்றன வென்பதாம்.

விசும்புநிரம்புமெய்யன்கோள்ஒத்து நீள்ஒத்தையர் வாலின் விசும்புஇரு கூறுசெய்த எனவும், இமைப்ப செய்த மேனிஒத்ததெனவும் இயைக்க. இங்ஙனஞ்சென்று இயைவது, கொண்டுகூட்டுப்பொருள்கோ னெனப்படும்; “யாப் படிபலவினுங் கோப்புடை மொழிகளை, யேற்புழி யிசைப்பது கொண்டுகூட்டே” என்றார் நன்னூலார்: இவ்வாறுவருவதனை, ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் அகன்றுபொருள்கிடப்பினு மணுகியநிலையினு, மியன்றுபொருண்முடியத் தந்தனருணர்த்தன், மாட்டெனமொழிபவாட்டியல் வழக்கின்” என்ற சூத்திரத்தினால், நல்லிசைப்புலவர் செய்யுஞ் செய்யுட்களுக்கு உரிய மாட்டென்னும் உறுப்பு எனக் கூறினார். கீழ், மேல் என்ற இரண்டுஎழுவாயும் அடுக்கி, ‘உற்ற’ என்னும் பலவிற்பால்முற்றையேற்றன.

இனி, இச்செய்யுட்டு - வானொத்துஒளிர வாலெயிறு ஊழின்மருங்கு இமைப்ப விசும்பில்நிரம்பியமெய்யை [உடம்பை] யுடையவனும், நீளொத்து உயர்வாலினாலே (கேதுவென்ற) கிரகத்தை யொத்தவனுமாகிய அதுமானது உடம்பானது, ஆகாயத்தில் (பகல் இரவு என்ற) இரண்டுகூற்றையும் உண்

டாக்கிய தொருநாளே யொத்தது; (எவ்வாறெனில்), ஞாலம் மேல் ஒளியும் கீழ் இருளும் உற்ற என்றும் கூறலாம். சாதாரணமாக ஒருநாளின் ஒருபகுதி பகலும், மற்றொருபகுதி இரவுமாம்; அவ்வாறன்றி, இப்போது அதுமான் தான் வானத்திலிருந்துகொண்டு தனக்குமேலெல்லாம் ஒளியையும், கீழெல்லாம் இருளையும் உண்டாக்குவதனால், ஒரேகாலத்திற் பகலையும் இரவையும் கொண்டதொருநாளே யொத்திருந்தது அவ்வதுமானது உடம்பு என்றவாறு: இவ்வொருநாவரை.

மற்றும், இச்செய்யுட்கு - வானாயுதம்போன்ற விளங்குகின்ற வெண்ணிறமானபற்கள் வரிசையாக வாயினிருபுறத்திலும் விளங்க அதனால் ஆகாயமெல்லாம் பிரகாசமுற்றன; நீளப்பொருந்தியுயர்ந்த வாலினால் வானமெங்கும் ஒளியால் திரம்புகின்ற மேனியையுடையவனான சூரியனை இராகுபோல் மறைத்தவனான அதுமானது திருமேனியினால் வானத்தை இருகூறுசெய்த காலத்தை யொத்ததாய் வானத்தின்கீழ் பூமியெல்லாம் இருளடைந்தன வென்று பதவுரைகூறி, அதுமானது திருமேனியின் நீளத்தாலும் பருமையாலும் நடுவிலேயேயுடைய உள்ளதாலால் ஆகாயம் இரண்டுகூறுகள் செய்தாற் போலாகிப் பூமியெல்லாம் இருளாயின, தந்தவரிசையால் ஆகாயமெல்லாம் ஒளியாயின வென்று கருத்து உரைப்பாரா முளர்.

விசம்புநிரம்புமெய்யன் - அதுமான் எனக் கொண்டும் உரைக்கலாம். இச்செய்யுள் மற்றும் பலவகையாகப் பொருள்படுகின்றது; அவற்றையெல்லாம் விரிப்பிற் பெருகு மாதலால், ஏற்றபெற்றி கண்டுகொள்க. 'தோளின்விசம்பு நிறைத்தமெய்யன்,' 'விசம்பிருகூறுசெய்யும்' என்பன, பாடபேதம். \* (சுச)

[தேவர்களுடையவெட்டுகோளின்படி சுரையென்பவன் அனுமனது பலத்தைப் பரிகாசித்த அரங்கியருவெடுத்து வந்தான்.]

சுரு. மூன்றுற்றதலத்திடைமுற்றியதுன்பம்வீப்பா

னேன்றுற்றுவந்தான்வளிமெய்யம்மைபுணர்த்துநீயென்

ருன்றுற்றவானோர் குறைநோவரசுக்கயாதித்

தோன்றுற்றுகின்றான்சுரசைப்பெயர்ச்சிந்தைதுயான்.

(இ - ள்.) 'மூன்று உற்ற தலத்திடை - (சுவர்க்கம் மத்தியம் பாதாளம் என்று) மூலவகையாகப் பொருந்திய உலகங்களிலும், முற்றிய - (இராகக்கடர்களால்) மிகுதியாகநேர்ந்த, துன்பம் - துன்பத்தை, வீப்பான் - ஒழித்தற்க்கு, என்றுற்று - உடன்பட்டு, வந்தான் - வந்தவனாகிய அதுமானது, வளி - பலத்தைப்பற்றி, மெய்யம்மை - உண்மையாக, நீ உணர்த்து - நீ (எங்கட்கு) அறிவிப்பாயாக,' என்று—, ஆன்று உற்ற வானோர் குறை நோர் - மிகுதியாக ஆகாயத்திற்பொருந்திய தேவர்கள் வேண்டிக்கொள்ள, சுரசை பெயர் சிந்தைதுயான் - சுரசையென்ற பேரைக்கொண்ட, மனப்பரிசுத்தியையுடையவன், அரங்கி ஆகி - ராகசுவியடிவுகொண்டு, தோன்றுற்று நின்றான் - (அனுமனது எதிரிற்) காணப்பட்டு நின்றான்; (எ - று.)

பேருருவங்கொண்டு மகேந்திரமலையும் உட்புகுமாறு தாலியதும் மைநாக மலையை மார்பிலுல்வீழ்த்தியதுமாகிய இருமுறைகளில் அனுமனது பலத்

தைக் கண்கூடாகக்கண்டிருந்தும் தேவர்கள் 'தமது காரியம் பலிக்குமா?' என்ற அதிசங்கையினால் முழுகும்பிக்கையில்லாதவர்களாய், மீண்டும் அவனது பலத்தைச் சோதிக்குமாறு, நாகமாதாவான சரசையென்பாளை யேவ, அவள் அரக்கிவடிவங்கொண்டு அனுமனெனினில் வந்துநின்றன னென்பதாம். சீதையைத் தேடிக்கண்டிருவருவதாக உடன்பட்டுவந்ததையே, உபசாரவழக்கால், 'மூன்றுற்றதலத்திடைமுற்றியதுன்பம்வீப்பா னேன்றுற்று வந்தான்' என்றனர். வலி மெய்ம்மை - வலியினுடைய மெய்ம்மையை [வாஸ்தவமான பலத்தை] யென்றுமாம். குறை நேர - தமதுகுறையைச் சொல்ல. 'அரக்கியாகி' என்பதை 'உணர்த்து' என்றதனோடு இயைத்தலுமாம். சிந்தைதுயாள் - இயல்பிலே மனத்திற் களங்கமில்லாதவன். (சுரு)

[இதுவும், அடுத்த கவியும் - அரக்கிவடிவங்கொண்ட சரசை அங்குனை அத்தடியதைக் கூறும்.]

கூக. பேழ்வாயொரரக்கியுருங்கொடுபெட்டினேங்கிக்  
கோழ்வாயரியின்குலத்தாய்கொடுங்கூற்றுமுட்க  
வாழ்வாயெனக்காமிடமாய்வருவாய்கொலென்னு  
நீள் வாய்விசம்பின்றனதுச்சிநெருங்கிநின்றான்.

(இ - ள்.) (சரசைபென்பவன்).—பேழ் வாய் - பிளவுபட்ட [மிகவுகன்ற] வாயையுடைய, ஓர் அரக்கி உரு கொடு - ஒரு ராக்ஷஸியின் வடிவத்தை எடுத்துக் கொண்டு. பெட்டின் - (அதுமானை யுண்ணவேண்டிமென்ற) ஆசையினுற் பேரல், ஓங்கி - உயர்ந்துநின்று, —(அதுமானேநோக்கி).—கோழ் வாய் - கொழுப்புப்பொருத்திய, அரியின் குலத்தாய் - குரங்குக்குலத்திற் பிறந்தவனே! கொடுங்கூற்றும் உட்க வாழ்வாய் - கொடியயானனும் அஞ்சும்படி வாழமுமவனே! எனக்கு ஆமிடம் ஆய் வருவாய்கொல் - எனக்குவற்ற மாம்சமாக வருபவனோகீ, என்ன - என்றுசொல்லிக்கொண்டு, நீள் வாய் விசம்பின் தனது உச்சி நெருங்கி - உயர்ச்சிபொருத்திய ஆகாயத்திலே தனதுதலையானது முட்டுமாய் வளர்ந்து, நின்றான்—; (எ - று.)

. அச்சரசை வானுறவோங்கிய ராக்ஷஸிருபத்தைக் கொண்டு 'எனக்கு நீ இறைச்சிபோலும்' என அதுமானைப் பரிசுசித்துக்கூறின னென்க. கோழ் - கொழுமையென்ற பண்புப்பெயரின் விகாரம். ஆமிடம் - ஆமிஷம் என்ற வட சொல்லின் விகாரம்; மாம்சமென்பது பொருள்: 'யானினியிதனுக்காமிடம்' எனக் கீழ் ஆரணியகாண்டத்திலும் இச்சொல் பயின்றுள்ளது. இச்சொல்லுத் தமிழ்மொழியாக்கொண்டு, ஆம் இடம் எனப்பிரித்து கலிந்து பொருள்கொள்ளுதல் பொருந்தா தென்க. 'ஆமுணவாய்' என்று பாடமோதுவாரு முனர். கூற்றடி - இனவெதுகை. நெருங்கி யென்பதை நெருங்குவென எச்சத்திரிபாக்கியும் உரைக்கலாம். 'விசம்பிற்றனது' என்றும் பாடமுண்டு. பேழ்வாய் - திறந்த வாய். நீழ்ச்செய்யுளில் 'அரக்கியாகித்தோன்றுற்றுநின்றான்' என்று தொகுத்துச்சுட்டியதன் வகுத்துக்காட்டல், இச்செய்யுள். இரண்டாமடியிலும், நான்காமடியிலும், 'வாய்' - வினைத்தொகை. 'கோள்வாய்', 'நீழ்வான்

விசம்புத்தனதுச்சிநெருக்கி' என்றும் பாடமுண்டு. தன்னைப் பொருள்செய்யாது தன்முன்வந்தது கொழுப்பின்காரியமென்றும் சபலபுத்தியின்பயனென்றும் குறிப்பான், 'கோழ்வாயரியின்குலத்தாய்' என்று விளித்தன னென்க. ( )

க௭. தீயேயெனலாயபசிப்பிணிதீர்த்தல்செய்வா  
யாயேவிரைவுற்றெனையண்மினைவண்மையான  
நீயேயினிவந்தெனிணங்கொள்பிணங்கெயிற்றின்  
வாயேபுகுவாய்வழிமற்றிலைவானினென்றான்.

(இ - ள்.) (மற்றும் சுரசை அதுமானேநோக்கி),— 'வண்மை ஆள - வண்மையையுடையவனே ! (நீ), தீயே எனல். ஆய - (இது) அக்கினியே போன்று உடம்பினையொரிக்கின்றது என்று சொல்லப்படுவதாகிய, பசி பிணி - (எனது) பசியாகிய நோயை, தீர்த்தல்செய்வாப் ஆயே - 'போக்குபவ னாகியே, விரைவுற்று - விரைவாக, எனை அண்மினை - என்னை நெருங்கவிட் டாய்போலும்; நீயே - (நான்பற்றவேண்டாமல்) நீ சுயமாகவே, இனி - இனிமேல், வந்து—, என் நிணம் கொள் பிணங்கு எயிற்றின் வாயே புகுவாய் - எனது மாம்சத்தைக்கொண்டுள்ள விளைந்த கோரப்பற்களையுடைப் வாயினுள் னே புகுவாயாக; வழி - (நீ தப்பிச்செல்லும்) வழி, 'வானின் - ஆகாயத்திலே, மற்று இலே வேறேயில்லை,' என்றான் - என்றுகூறினான்; (ஈ - று)

'நீ இங்குவந்தது. எனதுபசியைத் தணித்தற்காகவே போலும்; இங்கே யோ நீ தப்பிச்செல்வதற்கு வேறுவழியு மில்லை: ஆதலால், எனது வாயில் நீ தானே புகுவாயாக' என்றும் சுரசை கூறின னென்பதாம். இச்செய்யுளில் அதுமானைப் புகழ்ந்ததுபோலக் கூறியனவெல்லாம் அவனையிகழ்த்தறையத்தன் வாதலால், வந்சுப்புக்கூச்சியணியாம்; இது, வடமொழியில் வ்யாஜஸ்துதி யெனப்படும். அதுமான் தன்னுடம்பைத் தானேவந்து உணவாக வலிய வுதவுத் தன்மையெனன்று குறித்து, அவனை 'வண்மையான' என விளித்தான்: முதல்வள்ளலே யென்றவாறு. வயிற்றிற்புகும் உணவுகளையெல்லாம் எரித்து ஒழிக்கின்ற ஜாடராக்கினியினாலேயே பசி விளைதல்பற்றியும், அஃது மூன்று காலத்து உடம்பைத் தகித்து வருத்துதல்பற்றியும், 'பசித்தி' எனப்படுதற்கு ஏற்ப, 'தீயேயெனலாய பசிப்பிணி' என்றான்: இனி, இத்தொடர்க்கு-யானைத் தீயென்று சொல்லப்படுகின்ற பெரும்பசியை யுண்டாக்குகின்ற வியாதியை யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். ஆயே - தாயே யென விளியாசுவீராம். நிணங்கொள்ளுதல் - இதற்குமுன்பு தின்ற பிராணிகளின் உடற்கொழுப்பு ஒட்டிக்கொண்டிருத்தல். என்னியு, நிணங்கொள்ளியு, பிணங்குஎயியு எனத் தனித்தனி இயையும். 'தீர்த்தல்செய்வா, னாயேவிரைவுற்றனை யன்பின்வழா மையான, நீயே' என்று சிலபிரதிகளிற் பாடம் காணப்படுகிறது. (க௭)

[அதற்கு அனுமனது மறுமொழி.]

க௮. பெண்பாலொருநீபசிப்பீழையொறுக்கநொந்தா  
யுண்பாயெனதாக்கையையானுதவற்குநேர்வுல்

ஹின்பாலவநாயகனேவலிழைத்துமிண்டா

னன்பாலெனச்சொல்லியநல்லறிவாளனக்கான்.

(இ - ன்.) 'பெண்பால் ஒரு நீ - ஒருபெண்ணாகிய நீ, பசி பீழை ஒறக்க பசியினாலாகிய துன்பம் (உண்ணை) வருத்துதலினால், நொந்தாய் - வருந்தியும்; விண்பாலவர் நாயகன் ஏவல் இழைத்து மீண்டால் - மேலுலகத்திலுள்ளவர்க ளான தேவர்கட்கெல்லார் தலைவனாகிய இராமபிரானது கட்டளையைச் செய்து விட்டு (நான்) மீண்டுவந்தால், (அப்போது), எனது ஆக்கையை - எனது உடம்பை, உண்பாய் - நீ உண்ணலாம்; யான் - நானும், உதவற்கு - (நீ உண்ண மாறு) கொடுத்தற்கு, நேர்வல் - உடன்படுவேன்', என - என்று, நண்பால் சொல்லி - சினேகத்தோடு சொல்லி, அ நல் அறிவாளன் - சிறந்த நூன் முள்ளவனாகிய அவ்வதுமான், நக்கான் - சிரித்தான்; (எ - று.)

அப்போது அதுமான் அவனைநோக்கி 'நீ பசியினால் நொந்தாய்; ஆதலால் நீ என்னை உண்ணலாம்; ஆனால், இப்போது யான் இராமபிரானது கட்டளையைச் செய்யவேண்டியிருத்தலால், நான் போய் மீண்டுவந்து உனது விருப்பத்தின்படியே உணவாவேன்' எனக் கூறின நென்பதாம். இங்ஙனம், அதுமான் சிரித்தது - அவனைத்தண்டு தான் அஞ்சவில்லை யென்பதைக் தெரிவித்தற்கும், பெண்ணாகிய நீ இவ்வாறு பெரும்பசிகொள்ளாதல் தகா தெனக் குறிப்பித்தற்குமாம்; ஆகவே, நகைநான்கனுள் இஃது - என்னலின்பாற்படு மென அறிக. சினேகிதரிடத்துச் சொல்வதுபோல ஸஹஜமாகக்கூறின நென்பார், 'நண்பா லெனச்சொல்லி' என்றார். 'பெண்பாலொருநீ' என்ற விதப்பு, 'பெண்ணென்றாற் பேயும் இரங்கும்' என்றபடி யாவரும் இரங்கத்தக்க பெண்பாலாருள் ஒருத்தியாகிய நீ பெரும்பசிகொண்டு மிகவருந்து தலை ஆண் முக்களிலொருவனுள் யான் தீர்த்தற்குக் கடமைப்பட்டிருளே நென உலகியல்புதோன்றக் கூறியவாரும் நண்பால் நேர்வல் என்றலுமாம்.

பீழை - பீடா என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. 'பெண்பாலொருநீ பசிப் பீழையுறுத்தல் பேர' என்றும் பாட முண்டு. 'அந்நல்லறிவாளன்' என்பது, 'அந்நல்லறிவாளன்' எனத் தொக்கது; சொல்லிய நல்லறிவாளன் என்றும் எடுக்கலாம். 'சொல்லின னல்லறிவாள னக்கான்' என்று சிலபிரதிகளிற் காணப்படுகின்றது.

(சுஅ)

[மீண்டும் காசை 'நின்னைத் தின்பேன்' என்றலும், அதந்த அதுமான் 'வல்லவளாயின் செய' என்றலும்.]

கூக. காயந்தேழலகங்களுக்காணநின்யீர்க்கைதன்னை  
யாயந்தேபசிதீர்வெனின்னானையென்றன்னள்சொன்ன  
ளோர்ந்தா னுமிகழந்தொருவேனினதுழில்பேழ்வாய்  
சேர்ந்தேருகின்றேன்வலையாமென்றிறின்னியென்றான்.

(இ - ன்.) 'காயந்து - (உண்ணக்). கொன்று, ஏழ் உலகங்களும் காண - ஏழலகத்தவரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையிலேயே, நின் யாக்கைதன்னை - உனது சரீரத்தை, ஆய்ந்து - ரூபிபார்த்து, பசி தீர்வென் - (எனது) பசியைப்



போக்கிக்கொள்வேன்; தின் ஆணை - உன்மேல் ஆணை,' என்று—, அன்னன் - அந்தச் சரசை, சொன்னான்—; ஓர்ந்தானும் - எல்லாவற்றையு முணரும் அறிவினனாகிய அவ்வதமானும், இகழ்ந்து - பரிசுசித்து, 'ஒருவேன் - தனிமைப்பட்டிருக்கின்ற யான், நினது ஊழ் இல் பேழ் வாய் - உனது முறைப்பட்டியில் லாத [மிக்ககோரமாயுள்ள] திறந்த வாயின் வழியாக, சேர்ந்து - புருந்து, ஏகு கின்றேன் - போகின்றேன்; வலை ஆம் எனில் - நீ (என்னை விழுங்கும்) வல்லமையுடையவனானால், தின்னி - தின்பாய்,' என்றான் - என்று கூறினான்.

காரியத்தை முடித்து மீண்டவருகின்றே நென்று அதுமான் சொல்லவும் கேளாமல், அவ்வரக்கி 'உன்மே லாணை; நான் உன்னை இப்போது விழுங்கியேதிரவேன்' என்று சொல்ல, அதற்கு அதுமான் 'நான் உன்வாயிற் புருந்து செல்லுகின்றேன்; உனக்கு வல்லமையிருந்தால் என்னை விழுங்கு, பார்ப்போம்' என அலக்ஷபமாகக் கூறினனென்க. "இங்கேவருபவர்கள் எனது வாயிற் புக்கன்றிப் போகக்கூடாது" என்று முதலாவற் கூறியதை யொட்டி, 'காய்ந்த தேமுலசங்களுங் காண நின்யாக்கைதன்னையாய்ந்தே பசிடிர்வெ. னின் னாணை யென் றன்னன் சொன்னான்' எனக் கூறினார். தனது செய்கையால் அவளை எளிதில் வென்றிடலா மென எண்ணியதீரால், அவளை இகழ்ந்து கூறினான் அனும் மென்க.

'ஒருவேன்' - அஸ்திராயகுரனாகிய யா நென்றவாறு; ஒன்று என்னும் எண்ணின்டச்சொல்வீனடியாகப் பிறந்த தன்மையொருமைப்பெயர்: இனி, ஒருவேன் - (உனது விருப்பத்தைக்) கடந்துசெல்லேன் என்றுமாம்; ஒருவு என்ற வினைச்சொல் - முதனிலை. வலை - வல்லை யென்பதன் தொகுத்தல், காய்ந்து ஆய்ந்து பசிடிர்வென் என இயையும். காய்ந்து - கோபித்துஎனக் கொண்டால், 'சொன்னான்' என்பதேறே இயைக்கலாம். இகழ்ந்து என்றான், என இயையும்; இகழ்ந்து ஒருவேன் என இயைத்து உரைப்பினுமாம். 'உண்டு' அல்லது 'தின்று' என்றது 'ஆய்ந்து' என்றது, உனது உடம்பு எனக்கு முழுவனுவாதற்குப் போதா தென்ற குறிப்பு. இதுவும், 'நின்னாணை' என்றதும் - பரிகாசமாகக்கூறிய விகடவார்த்தை. 'வலைபாய்' என்பதில், ஆம் - அசை. 'ஆர்த்தேபசிடிர்வெனிதாணை', 'ஓர்ந்தானுமுவந்தொருவேன்', 'சேர்ந்தேகு கின்றேனெனையாமென்றிறின்றிடுன்றான்' என்பன பாடாந்தரம். (சு.க)

[அப்போது அவள் அநுமானை வீழ்ந்தமூறு தனது வாயை விரித்த, அதுமானும் மிக்கபேருருவங் கொள்வதல்.]

எ. அக்காலையரக்கியுமணீடமனந்தமாகப்

புக்கானிறையாதபுழைப்பெருவாங்கிறந்து  
விக்காதுவிழுங்ககின்றானதுநோக்கிவீரன்  
றிக்காரவள்வாய்சிறிதாம்வகைசேணினீண்டான்.

(இ. ன்.) அ கால - அப்போது, அரக்கியும் - அந்தராக்ஷவியும்,— அனந்தம் அண்டம் ஆக புக்கால் - அனேக அண்டங்கள் ஒருசேர வந்து புருந்தாலும், நிறையாத - நிரம்பாத, பெரும் புழை வாய் திறந்து - மிகப்பெரிய

தவார்த்தையுடைய வாயை அகல விரித்துக்கொண்டு, விக்காது விழுங்க - விக்கலெடுக்காமல் [தடைப்படாமல்] விழுங்கும்படி, நின்றான்—; அது நோக்கி - அதனைப் பார்த்து, வீரன் - வீரனாகிய அதுமான், திக்கு ஆர் அவள் வாய் சிறிது ஆம் வகை.- எல்லாத்திசைகளிலும் பரவிய அவளதுவாய் (தனது உருவத்திற்குமுன்னே) சிறியதாகுமாறு, சேணில் நீண்டான் - ஆகாயத்தில் நீண்டுவளர்ந்தான்; (ஏ - று.)

அதுமான் தானே அவள்வாயிற்புகுவதாக இசையவும், அவன் பின்னும் தனது வாயை அகலவிரித்ததைக் கண்டு சினங்கொண்டு அவளதுவாய்கொள்ளாதபடி மிக்கபேருருவத்துடன் வானுறவோங்கிவளர்ந்தன நென்பதாம்.

அண்டம் - உலகவுருண்டை: வடசொல். புக்கால் என்ற எச்சத்தின் பின் எதிர்மறையோடு சிறப்புப்பொருளையு முடைய உம்மை விகாரத்தால் கொக்கது; புக்காலு மென்பது பொருள். புழை - உடம்பு; குகை போன்ற என்றலு மொன்று. வாயினுட்கொள்ளப்படும் உணவுத்திரளை பெரிதாயிருக்குமானால் விக்க லுண்டாதல்கூடும்: அதற்கு இடமின்றி அனுமனதுபேருருவத்தினும் தனதுவாய்க்கப்பெரிதாகத் தட்டினரி எளிதில் விழுங்குமான நின்றன என்பார், 'விக்காது விழுங்க நின்றான்' என்றார். அன்றி, 'விக்குதல்' என்பது, தான்கொண்டகாரியத்தைத் தடையின்றிச் செய்யமுடியாமல் எளிமைப்படுதலைக் காட்டு மென்னலுமாம்; 'விக்கற்பொருதாவன்' என்னுமிடத்திலும் காண்க. திக்காரம் வள் வாய் என்று கொண்டு - (தனது பெருமையைப்) பழிக்கின்ற (அவளது) பெரியவாயென்று கூறுதலு மொன்று; திக்காரம் - வடசொல். சேணின் நீண்டான் - அகன்றுநீண்டான் என்னுமிடம்; சேண் - அகலம்; இன் - சாரியை. 'திக்கு ஆர்' என்பது - (அதுமான் செல்லத் தெற்குத்) திக்குமுழுவதும் நிரம்பிநிற்கின்ற என்றும் பொருள்படும். 'திக்காநெறிவாய்' என்றும் பாடமுளது. (௭௮)

[அதுமான் சிறியவடிவங்கொண்டு அவள்வாயினிற்புகுத்தவெளியேவந்துவிட, வாணோ மலர்மழைநூலி வாழ்த்துதல்.]

௭௯. நீண்டானுடனேசுருங்காநிமிர்வான்வயிற்றி

ஹாண்டானெனவுற்றொருயிர்ப்புயிராதமுன்னர்

மீண்டானதுகண்டனர்விண்ணுறைவோர்களெம்மை

யாண்டான்வலனென்றலர்தாய்நெடிதாசினொன்றார்.

(இ - ள்.) நீண்டான் - அவ்வாறுவளர்ந்தவனானே அதுமான், உடனே— சுருங்கா - (தன்னுடம்பு மிகச்சிறிதாகுமாறு) சுருங்கி, நிமிர்வான் வயிற்றின் ஊண் தான் என உற்று - தன்னை அவ்வாறு ஒங்கியிருக்கின்ற சுரையினது வயிற்றுக்கு உணவையென்று (கண்டோர்) நினைக்கும்படி (அவள்வாயினுள்) தான்புகுந்து, ஓர் உயிர்ப்பு உயிராத முன்னர் மீண்டான் - ஒருமுறை மூச்சு விடுதற்குமுன்னமே [மிகவிரைவில்] வெளியேவந்துவிட்டான்; அது கண்டனர் - அவ்வதிசயத்தைப் பார்த்தவர்களாகிய, விண் உறைவோர்கள் - (வானத்தில் அப்போது வந்திருந்த) வானுலகத்தவரான தேவர்கள், எம்மை ஆண்

டான் வலன் என்று - 'நம்மை (ஆபத்தினின்றி விடுவதற்கு) பாதுகாப்பவனாகிய இவன் (நம்காரியத்தை முடிப்பதில்) வல்லவனே' என்று சொல்லி, அலர் தாய் - புஷ்பங்களைத் துவி, நெடிது ஆகி சொன்னார் - மிகுதியான வாழ்த்து மொழிகளைக் கூறினார்கள்; (எ - று.)

சுரையினது செருக்கு அடங்குமாறு அவன்வாய்க்கு அடங்காதபடி ஒங்கிவளர்ந்த அதுமான், காலதாமதமாவதைக் கண்டு. அவன்விருப்பிற்குத் தான் முன்னர் இசைந்துகூறியபடியே தனது உடலை மிகவுஞ்சுருக்கிக் கொண்டு அவன்வாயினுட் புக்கு அவன் அவ்வாயை மூடுவதற்கு முன்னமே மீண்டுவந்திட, அது கண்டு, அவனது பலத்தை யுணருமாறு அச்சுரையை யேவிய தேவர்கள், மூன்றாம்முறையிலும் அவனதுவல்லமையைக் கண்டகூடாகக் கண்டதனால், 'இனி நாம் விரும்பிய: ராக்ஷஸவதம் இவனுதவியால் முடிந்தவிடும்' என்று உறுதிபெற்று. அவனது திறத்தை மெச்சிப் பூமழைபொழிந்து அவலை வாழ்த்தின ரென்க. "அதுமான் கட்டைவிரலளவான வடிவங் கொண்டு அவன்வாயினுட் புக்கு மீண்டுவந்து 'உனது வரத்திற்கு' 'மாரில்லாமல் உன்வயிற்றினுட் புகுந்து ஆயிற்று; இனி எனது காரியத்தை நாடிச் செல்வேன்' என்று அவனைத் தொழுதனன்" என, முதலூலிற் கூறியுள்ளது.

சுருங்கா - உடன்பாட்டெச்சம். இனி, எதிர்மறைவினையெச்சமாகக் கொண்டு 'சுருங்கா நிமிர்வான்' எனக் கூட்டியுரைப்பின், அதுமான் தனது உடலைச் சுருக்கியது கூறப்படாததாய்விடு மாதலால், அவ்வுரை சிறவாது. ஆண்டான் - (தனதுசெய்கையால்) ஆளப்போகின்றவன் : தெளிவினால் எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவழுவமைதி. தாய் - 'தூவு' என்ற பகுதியினடியாப் பிறந்த செய்தென்னுமவாய்பாட்டு வினையெச்சம். ஊண்டான்—தான் - அசை யென்னவுமாம். 'ஒருயிர்ப்புயிராதமுன்னம்' என்றது, மிக்க காலதுட்பத்தைக் காட்டும்; "மூச்சுவிடுமுன்னே" என்றார் பிறரும். 'ஊண்டான் என உற்று ஓர் உயிர்ப்பு உயிராதமுன்னம் மீண்டான்' என்பதற்கு - உணவாகின்றேன் யான் என்று சொல்லிக்கொண்டே புகுந்து (அவன் தனது மிக அகன்ற வாயைச் சுருக்கி மூடுவதற்குள்ளே) அதிவிரைவாக வெளிப்போந்தன னென்று உரைக்கவுமபடும். ஆண்டான் - அடிமைகொண்டவன்; எசமானன், தலைவன் எனினுமாம். இங்ஙனம் நினைந்தபடி வளர்தல் - 'மகிமா' என்ற யோகசித்தியும், சுருங்குதல் - 'அணிமா' என்ற யோகசித்தியுமாம்; இவை - எண்வகைச்சித்தியின்பாற்படும். 'நிமிர்வாயிடத்தின்', 'ஆண்டானிவென்று' என்பன பாடபேதம். (எக)

[பின்பு சுரையினது உண்மைவடிவத்துடன் அவனைவாழ்த்திக் கீரேல்,  
அதுமானும் அவனைப் புகழ்ந்துபோதல்.]

எஉ. மின்மேற்படர்நோன்மையனுயுடல்விக்கிரீங்கத்  
தன்மேனியளாயவடாயினுமன்புதாழ்  
வென்மேன்முடியாதனவென்றினிதேத்திநின்றான்  
பொன்மேனியனுநெடிதாசிபுனைந்துபோனான்.

(இ - ன்.) (அவ்வதுமான்), நோன்மையன் ஆய் - (தனது செய்கையையே) முக்கியவிரதமாக வுடையனாய்க்கொண்டு, மின் மேல் படர் உடல் வீங்கி - ஒளி மேலேபரம்புமாறு (மிக்கவொளி) உள்ள (தனது) உடம்பு (முன்பு தான் செல்லும்போது இருந்தபடியாகவே) பருத்து, நீங்க - தனதுவழியையேநோக்கிப்போருமாறு முயல், — (அப்போது), அவன் - அச்சுரனை, தன் மேனியன் ஆய் - (தான்கொண்டிருந்த ராக்ஷஸிவடிவத்தை யொழித்து நாகமாதாவாயுள்ள) தனது இயற்கைவடிவத்துடனே (அதுமானது எதிரிலே வந்து), தாயினும் அன்பு தாழ் - (பெற்ற) தாயினும் அன்பு அதிகமாக, — மேல் முடியாதன என் என்று - 'இனிமேல் (உன்னால்) முடிக்கக்கூடாதனவான செய்கை எவையாம் உள்ளன? [எவ்வகைத்தொழிலையும் நீ முடிக்கவல்லாய்]' என்றுசொல்லி, இனிது ஏத்தி நின்றான் - இனிமையாகப் புகழ்ந்துகொண்டு நின்றான்; பொன் மேனியனும் - அழகிய உடம்பையுடையவனான அதுமானும், நெடிது ஆசி புனைந்து - (அவளது) மிக்கவாழ்த்துக்களைப் பெற்றுக்கொண்டு, போனான் —; (எ - று.)

கட்டைவிரலினளவாகச் சிறுத்து அவளதுவாயினுட்புக்கு மீண்டுவந்த அதுமான் தனதுகருமமேகண்ணாகவுடையனாய் முன்போலவே பெருவடிவங்கொண்டு மீண்டும்போகத்தொடங்குகையில், அந்தச்சுரனையானவன் தனது இயற்கைவடிவுடனே அவனது எதிரில் தோன்றி அவனைப்புகழ்ந்து வாழ்த்திச் செல்ல, அதுமானும் முன்போலவே போகலாயின நென்பதாம். 'மின் மேல் படர் நோன்மையன் ஆய்' என்பதற்கு - (திருவென்று மிகப்பெரிதாகத் தோன்றிவிளங்கி உடனே மிகச்சுருங்கிவிடுதலில்) மின்னலினும் அதிகமாக மிக்க ஆற்றலையுடையவனாகி என்று உரைப்பினும் அமையும்; நோன்மை - சக்தி. நீங்க - (தன்வாயினின்று) நீங்கிவிட என்னுமாம். முடியாதன - (நினைக்கு) நிறைவேறாதன. இனி, முன்னிரண்டிக்கு வேறுவகையாக உரைத்தல், நலிந்துபொருள்கோடலாய் [க்லிஷ்டகல்பினையாய்] முடிதலாலும், முதனாலோடு மாறுபடுதலாலும், பொருந்தாது.

“தாயொக்கு மன்பின்” என்றபடி “பெற்றதாய் அன்பிற் சிறத்தலால் ‘தாயினு மன்பு தாழ்’ என்றார். பொன்மேனியன் - பொன்போன்ற உடம்பையுடையவனென்றமாம்; “காஞ்சநாதரி கமநீய விக்ரஹம்” என்பதும் காண்க. பொன்மேனியனும், நெடிது ஆசி - மிக்கவாழ்த்துக்களால், புனைந்து - (அந்தச்சுரனையாய்) புகழ்ந்துகூறி, போனானெனக் கூறுவாரா முளர். ‘மின் மேற்படர் மெய்யினதானவன்விக்கரிக்கி’, ‘இனிதாசிபுனைந்து’ என்று சில பிரதிகளின் பாடம்.

(எஉ)

[அதுமானதுசெய்கையைக் கண்ட பலரும் பலவகையாகக் கொண்டாடுதல்.]

எஈ. தேங்கனிசைத்தனர்கின்னராதேநின்ற

பேதங்களியம்பினர்பேதையராடல்பின்னர்ப்

பூதங்கடொடர்ந்துபுகழ்ந்தனபூசுரேசர்

வேதங்களியம்பினர்தென்றல்விருந்துசெய்த.

(இ - ன்.) கின்னரர் - கின்னரர்கள், தேங்கள் இசைத்தனர் - பாடல் களைப் பாடினார்கள்; பேதையர் - (தேவ) மாதர்கள், தேம் நின்ற பேதங்கள் - பாடல்களிலுள்ள பலவகைவிசைப்பங்களை, ஆடல் - நர்த்தனங்களைச் செய்து கொண்டே, இயம்பினர் - பாடினார்கள்; பூதங்கள் - பலவகைப்பிராணிகளும், பின்னர் தொடர்ந்து - (அநுமானது) பின்புறத்திலேயே தொடர்ந்துபோய், புகழ்ந்தன - (அவனை) புகழலாயின; பூசர ஈசர் - பிராமணச்சிரேஷ்டர்கள் [ருஷிகன்], வேதங்கள் - வேதங்களை, இயம்பினர் - (அனுமானுக்கு) மங்கள முண்டாகுமாறு கூறினார்கள்; தென்றல் - தென்றற்காற்று, விருந்து செய்த - புதுமையாக வீசிற்று; (எ - று.)

அநுமான் அவ்வாறு பிறர்க்கரியசெயலைச் செய்தது கண்டு பலரும் பல வகையாகத் தமதுமகிழ்ச்சியைக் காட்டின ரென்க. கிந்நரர் - எப்பொழுதும் ஆணும் பெண்ணுமாய் இரட்டைப்பாட்டுகின்ற கிந்நர மென்னும் வாததியம் கைக்கொண்டு பாடித்திரிவதொரு தேவசாகிபார்; குதிரைமுகமும் மனித வுடம்பு முடையவர். அந்தணர்கள் வேதங்களில் ஸ்வஸ்விதவாசகமென்ற பாக த்தைப் பாராயணஞ்செய்தன ரென்க. 'பூதங்கள் தொடர்ந்து புகழ்ந்தன' என்பதற்கு - பூதகணங்கள் பின்கொடர்ந்து புகழ்ந்தன வென்றும் கூறுவர்; அநுமான் பூதகணநாதனான சிவபிரானது அம்ச மாதலால், ஆடல் இயம்பி னர் - மூன்றாவேற்றமுமைத்தொகை; ஆடலோடு மூயார்பின் ரென்க. பின்னர் - மற்றும் எனினுமாம். தொடர்ந்து - ஆடல்பாடல்செய்பவர்களுடன் கூடியென்றலு மொன்று. தென்றல் விருந்துசெய்த - 'இப்படிப்பட்ட இனிய காற்றையான் இதுவரையிலும் கண்டதில்லை' என்று அநுமான் தொண்டா டும்படி தென்றற்காற்று மெல்லவீசிற்று. செய்த - செய்தது என்பதன் தொ குத்தல். தென்றல் - தென்றலிருந்து வரும் காற்று; அத்திசைநோக்கிச் செல் லும் அநுமான்முகத்திற்படக் குளிர்த்துவீசி இளைப்பு இன்றாமாறு இனிமை செய்தலையே, தென்றல் விருந்துசெய்ததாகக் குறித்தார்: ("வரிவேதவேச ததா வாபுர மாமகார்யார்த்தவரித்தயே" என்றார் ஸ்ரீ வால்மீகிபகவானும்.) எம் பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யலுற்றால் தந்தையும் உபசரிக்கத்தக்க மேன்மை யுண்டாகுமென்பது இங்குப் போதரு மென்ற. பூமிக்குத் தேவர்கள் போல விளங்குதலால், அந்தணர், வடமொழியில் 'பூஸ்பர' எனப்படுவர்: "நிலத்தேவர்" என்றார் பெரியாரும். 'பேதங்களிசைத்தன பேதையராடன் மிக்க', 'விருந்துசெய்ய' என்பனவும் பாடம்.

(எ - று.)

[இதுவும், அடுத்தசுவியும் - துவகம்; அநுமான் இவதுசேலை, அப்போது அங்கு அங்கிப்பதலா வருதல்.]

எசு. மந்தாரமுந்துமகரந்தமணந்தவாடை

செந்தாமரைவாண்முகத்திற்கெறிவோர்சிலைப்பத்

தந்தாமுலகத்திடைவிஞ்சையர்பாணிதள்ளுந்

கந்தாரவீணைக்களிசெஞ்செவிக்காதுறுங்க.

(ஆ - ன்.) மந்தாரம் - மந்தாரமலர்களின் மணத்தை, உந்து - வீசுவதான, மகரந்தம் மணந்த - மகரந்தப்பொடிகளை மடித்துக்கொண்டுவருகின்றவாடை -

தென்றற்காற்றானது, செம் தாமரை வான் முகத்தில் - செந்தாமரைமலர் போன்ற ஒளிபொருங்கிய (தனது) முகத்திலே, செறி - மிகுதியாகத்தோன்றிய, வேர் - வேர்வைநீரை, சிதைப்ப - ஒழிக்கவும்.—விஞ்சையர் - வித்தியா தரர்கள், தம் தாம் உலகத்திடை - தங்கள் தங்களுலகத்திலே யிருந்துகொண்டு, பாணி தள்ளும் - கைவிரல்களினால் தடவியாசெய்து, வீணை - வீணையினது, கந்தாரம் களி - கார்தாரமென்னும் இசைப்பாட்டாகிய மதுவை, செம் செவி காது - மிக்க அழகினையுடைய (தனது) காது, நங்க - இனிதாசுப் பருகிக் கொண்டிருக்கவும்,—(அதுமான் வானத்திற்செல்லுகையில்), (எ - று.)—“அவ் காரதாரை எழுந்தான்” என அடுத்தகவியோடு தொடர்ந்து முடியும். அன்றி, கீழ்ச்செய்யுளில்வந்த முற்றுக்களையெல்லாம் எச்சமாக்கி அவற்றையும், இச் செய்யுளிலுள்ள ‘சிதைப்ப’, ‘நங்க’ என்ற எச்சங்களுையும் எஉ - ஆஞ்செய்யு ளிற்போன்ற ‘போளு’ என்ற முற்றோடு கூட்டி யுரைத்தலும் தகும்.

அதுமான் வானத்தில்மிக்கஉயரத்திற்செல்லுகின்றனென்பதை விளக்க, ‘மந்தாரமுத்து வாடை’ என்றார்; பின்னிரண்டிற்கும் இவ்வாறே கருத்துக் காண்க. ஆகவே, இச்செய்யுள் - தொடர்புயிர்வுநவியனியாம். முதலடி, வாயுவுக்கு ‘சூந்தவஹன்’ என்று ஒருபெயர் இருத்தலை நன்குவிளக்கும் மந்தார மென்பது - தேவலோகத்திலுள்ள ஐந்ததருக்களி லொன்று; (முற்றவை - ஸந்தாரம், பாரிஜாதம், கல்பகம், ஹரிசந்தனம் என்பன.) இந்த மரத்தின் பெயர் அநிலுள்ள மலரைக் குறித்தலால், முதலாகுபெயராம். ‘வாடை’ என்றது - வடக்குகோக்கி வீசுவதென்ற காரணத்தால், தென்றலைக் குறித்தது; இவ்வாறு கொள்ளுவிடின், “தென்றல்விருந்துசெய்த” என்று கீழ்க்கவியிற் கூறியதனோடு முரணும். மகரந்தம் - பூந்துகள். கந்தாரம் - கார்தாரமென்னும் வடமொழியின் விகாரம். வேர் - வேர்வையென்பதன் விகாரம்; முதனிலைத்வழியிலாகுபெய ரொளியுமாம். வேர்சிதைத்தல் - வேர்வையை யுலர்த்தி இளைப்பையாற்றுவதல். கீழ்ச்செய்யுளில் ‘தென்றல்விருந்துசெய்த’ என்று தொகுத்துக்கூட்டியதன் வகுத்துக்காட்ட விதுவென்க. “வாதம் கால் வளி மருத்து வாதையே பவனங் காற்று” என்ற நிகண்டின்படி வாதையென்பது காற்றுக்குப் பொறுப்பெய ராகவும் வழங்குதலால் ‘மந்தாரம் உந்து மகரந்தம் மணந்தவாடை’ என்பதற்கு - மந்தாரமலர்களினின்று சிந்துகின்ற தேனோடு சம்பந்தப்பட்டு அதன்மணம் வீசுகின்ற (தேவலோகத்திலிருந்து கீழ்க்கோக்கிய) காற்று என்று பொருள் கொள்ளுதலும் கூடும். தம்உலகத்திடை விஞ்சையர்தாம் பாணிதள்ளும் என இயைப்பினுமாம். ‘பாணிதள்ளும்’ என்பதற்கு - தானக்கிரமத்தில் காலத்தன் ளிப்படுகின்ற என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். ‘பாணி’ என்ற கையின்பெயர் - ஆகுபெயராய், கையினால்ஒத்தறுத்து இடப்படுவதாகிய தாளத்தைக் குறிக்கும் - கார்தாரம் - ஓர்பண். களி - களிப்பைச்செய்வது எனக் காரணக்குறி. முதலடி யிற் பீராதங் காண்க (இச்செய்யுளின் முதலடி - வடமொழியில் ஒற்றெழு த்து நீங்கலாகப் பதினான்கெழுத்துக்களையுடைய சகவீரசந்தசில் ‘ஸந்ததில கம்’ என்னும் வீருத்தத்தின் இலக்கணத்துக்கு ஒப்ப அமைந்திருத்தல், கரு தத்தக்கது.) செவி = செவ்வி; தொகுத்தல். இனியதேவகானத்தைக் கேட்கு மாறு பாக்கியம்பெற்ற காது என்றற்கு, ‘செஞ்செவிக்காது’ எனப்பட்டதென்

னலாம்; (அதுமான், சத்தேத்திலும் பாண்டித்தியமுடையவன்.) இனி, ஒரு பொருட்பன்மொழியாக, 'செவிக்காது' என்றதாகவும் கொள்ளலாம்.

'மலர்ந்தவாடை', 'பாணிதாழ்', 'வீணத்தொனி செஞ்செவிக்காதுறுங்க' என்பன - பாடபேதம்.

இச்செய்யுளுக்குப்பின்பு

"பரவுக்குரல் பணிலக்குரல் பணையின்குரல் பறையின்  
விரவுக்குரல் சுருதிக்குரல் விண்ணோர்களும் விரவா  
வரவக்குல முயிருட்கிட வசனிக்ரூ லம்போ  
ருரவுக்கரு டனுமுட்கிட வுடலுட்கின வுலகம்"

என்று ஒரு செய்யுள் சிலபிரதிகளில் காணப்படுகின்றது.

(எசு)

வேறு.

எஃ. வெங்கார்நிறப்புணரிவேறேயுமொன்றைப்  
பொங்கார்க்கலிப்புணறாப்பொலிவதேபோ  
லிங்கார்கடத்திரெனையென்னுவெழுந்தா  
ளங்காரதாரைபெரிதாலாலமன்னுள்.

(இ - ன்.) ஆலாலம் பெரிது அன்னாள் - ஆலகாலவிஷத்தை மிகவும்ஒத்த  
வளான, அங்காரதாரை - அங்காரதாரை யென்பவன்,—(அதுமான் தன்மீதா  
கச்செல்வதைக் கண்டு சினந்து),—வெம் கார் நிறம் புணரி - (பார்ப்பதற்கு)  
அச்சந்தருகின்ற கருநிறமான சமுத்திரம், வேறும் ஒன்று பொங்கு புனல் ஆர்  
கலியை தர - பொங்குகின்ற நீர்மயமான வேறொருசமுத்திரத்தைப் பெற்று  
விட, பொலிவதே போல் - (பழையசமுத்திரத்தின்மேற் புதிய அச்சமுத்திரம்)  
விளங்குவதுபோல,— 'இங்கு - இப்பொழுது, எனை - என்னை, ஆர் கடத்திர்-  
யார் கடந்துசெல்கின்றீர்?' என்று - என்றுசொல்லிக்கொண்டு, எழுந்தான் -  
(அக்கடலினின்று) மேலோங்கி நின்றான்; (எ - று.)

அதுமான் மீண்டுஞ் சென்றுகொண்டிருக்கையில், அங்காரதாரையென்ற  
கொடியராக்கூலி, கடலின்மீது மற்றொருகடல் விளங்குவது போலத் தோன்று  
மாறு, 'இங்கு யாரடா வருபவன்?' என்று அதுமானை அத்தடிக்கொண்டே கட  
லின்மீது அவனது வழிக்குக் குறுக்கே தோன்றின னென்பதாம். கடலி  
னின்றுவெளியெழுந்த அவளுக்கு, அக்கடலினால் உண்டாக்கப்பட்டு எழுந்த  
தொரு கடல் உவமையாதல் ஏற்கும். நற்புறிப்பேற்றவணி. கருநிறத்திலும்  
அளக்கலாகாத அளவிலும் உவமை. \*

தனக்குளேரே வானத்திற்கெல்லுகின்ற பிராணியின்நிழலைத் தான்பிடித்த  
மாத்திரத்தில் அந்தப்பிராணி பிடிக்கப்பட்டதாம்படியான பேராற்றலுடைய  
வளும் அதனாற் சாயாக்கிரகினியென்று பேர்பெற்றவீனும் வயிற்றினைக்கொண்டு  
பெயருடையவளுமாய்க் கடலில்வாழ்ந்துகொண்டிருந்த இவள், அதுமான்  
கடல்கடந்துசென்றுகொண்டிருந்த இச்சமயத்தில், அவ்வதுமானது பெரிய  
நிழலைக் கடலிலேகண்டு, நெடுநாளாகவுள்ள தன்பசையைத் தீர்க்கப் போதுமான  
இரை இன்று கிடைத்த தென்று மகிழ்ந்து, அந்நிழலைப் பிடித்துக்கொண்டு

அதுமானதுசெல்கையைத்தவிர்த்து, அவனையதட்டிக்கொண்டே கடலினின்ற வொளிவந்தன னென்க. இவளுக்கு அங்கூரதாரையென்றும் ஒருபெயருண் டென்பதை “அங்கூரதாரை ருடர்மாலு குடி” என வரும் உத்தரகாண்டத்தி னாலும் உணரலாம். இவ்வடசொற்றொடர்மொழி - தணலின் கொழுந்துபோ லக் கொடியவனெனப் பொருள்படும். இவன் இராவணனுக்குக் கடலரணிலே ஒருகாவலாயுள்ளவனென்றும், இவளிருக்கின்ற இடத்துக்குச் சுற்றும் ஒருகாத வழிதூரத்திற்குள் எந்தப்பிராணியும் செல்லவியலா தென்றும் கூறவர். ஆலா லம் - ஹாலாஹலமென்ற வடமொழியின் விகாரம்: இது, பாற்கடல் கடைந்த காலத்தில் தேவர்களெல்லாம் அஞ்சியோடும்படி மிகக்கொடியதாய் அக்கடலி னின்றதோன்றியதொரு விஷம். பயங்கரமாய்க் கடலினின்றஎழுந்த இவ்வாச் கிக்கு, அங்கனங் கடலினின்ற எழுந்த அந்தவிஷம் உவமை. பெரிது ஆலா லம்அன்னாள் - பெரிய ஆலாலவிடத்தை யொத்தவ னெனினுமாம். பாற்கடலி னின்றதோன்றிய ஆலாலம் இவட்கு உவமைபோதாதென்றகொண்டு, (அத னினும்) பெரியதோ ராலாலத்தைப் போன்றவ னென்றருமாம். ‘பிரிதாலால மன்னாள்’ என்ற பாடத்துக்கு - (பாற்கடலில்தோன்றிய ஆலாலமன்றி) வேறே டவர்க்கடலினின்றெழுந்ததோ ராலாலம் போன்றவ னென்க. பொங்குகின்ற ஆர்கலியின்நீர் வேறேயுமொரு வெங்கார் நிறப்புணரியைத் தர வென்று பத வுரைகூறவும் தகும். ‘ஆர் கடத்திர்’ என்றவிடத்து, ‘யார்’ என்ற வினாப்பெய ரின் மருஉவான ‘ஆர்’ என்றது - முன்னிலைப்பன்மைக்கு வந்தது; “யாரென் வினாவனைக்குறிப் புயர்முப்பால்” என நன்னூலார் கூறியபடி. ‘யார்’ என்பது உயர்திணைப்படர்க்கைக்குமாத்திரம் உரியதன்றோ வெனின்:—அகிறிணையிரு பாற்கண்ணும் ஏனையிரிடத்தினும் இலக்கியங்களிற்பயிலுதலால், எல்லாவற் றிற்கும் உரியதென்க: ஆனதுபற்றியே, “வே நிலலை யுண்டி யார் வேண்டிந் தகும் படும், வினையெயரெச்சம் வியங்கோள்பத்தர், தீணையாலிடமெலாநீ செல்லுமென்ப” என்பாராயினார், இலக்கணக்கொத்துடையார். இங்ஙனம் கொள்ளாவிடின், முன்னிலையிற்படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதி யெனவேண் டும். போல் எழுந்தாள் என இயையும். இங்கு - இவ்விடத்தில் எனவுமபடும். ‘கடத்திரெனவெண்ணுவெழுந்தாள்’ என்றும் புடமுண்டு.

இதுமுதற் பத்துக்கவிகள் - முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் மாச்சீர்களும், மற்றையிரண்டும் காய்ச்சீர்களுமாகிய அளவடிநான்கு கொண்ட கலிவிரிந்தங் கியீ. முதல்மூன்றையும் காய்ச்சீராகவும் பிரிக்கலாம். (எஞ்)

[இதுவும், அடுத்த கவியும் - அங்காதாரையின் வருணனை.]

எஃ. காதக்கடுங்குறிகணக்கிறதிகண்ணாள்

பாதச்சிலம்பினொலிவேலையொலிப்பம்

வேதக்கொழுஞ்சுடரைநாடிநெறிமேன

னோதத்தின்மேவுமதுகைடவரையொத்தாள்.

(இ - ள்.) \*காதம் கடுங்குறி - காததூரத்திலே (இருக்கும்பொருளையும்) விரைந்த குறித்தறிகின்ற, கணக்கு இறுதி கண்ணாள் - (அளவிடுதற்குப்பார் தால்) கணக்கேழுமடிதலையுடைய கண்களையுடையவளான அவ்வரக்கி,—பாதம்



சிலம்பின் ஒலி வேலை ஒலி மும்ப - (தன்) கால்களிலணிந்துள்ள சிலம்பென்னும் அணியினது சத்தமானது சமுத்திரகோஷத்தையோலஒலிக்க, —மேல் நான்-  
முற்காலத்தில், வேதம்கொழுஞ்சுடரை - வேதத்திற் பிரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள  
பாஞ்சோதியாகிய திருமலை (எதிர்த்தற்கு), நெறி நாடி-வழிதேடிக்கொண்டு,  
ஒத்ததில் மேவும் - பிரளயக்கடலிற் போன, மதுகைடவரை - மது கைடபன்  
என்ற அசுரர்களை, ஒத்தான் - ஒத்துவிளங்கினான்; (எ - று.)

அதுமானது சாயையை நாடிக்கடலின்மீதுசென்ற அங்காரதாணை திரு  
மாலையாடிப் பிரளயசமுத்திரத்தின்மீதுசென்ற மதுகைடபர்களை யொத்தன  
ளென்பதாம்; உவமையணி. பெருவடிவத்துக்கு ஏற்ப நெடுங்கண்களைப் பெற்  
றுக் காததூரத்திலிருக்கும்பொருளையும் நோக்கவல்லவனென்பது, 'காதங்கடுங்  
குறி கணக்கிறுதிகண்ணான்' என்றதன் கருத்து. கொழுஞ்சுடர் - பண்புத்தொ  
கையன்மொழி. பெருவடிவத்துக்குத் தக்கவாறே பெருஞ்சிலம்பு அணிந்திருத்  
தலின், அதனினின்று தோன்றும் ஒலி கடலோசைபோல எங்கும்நிறைவ  
தாயிற்றென்க. வேதம் - (நன்மைதிமைகளை) அறிவிப்பதெனக் காரணப்  
பொருள்படும்.

மதுகைடவ ஓதத்தின்மேலிய நதை:—பிரமதேவனது தினப்பிரளயத்  
தில் இவ்வுலகமெல்லாம் பெருங்கடலினால் எங்கும் நீர்மயமாயிருந்தபொழுது  
அவ்வெள்ளத்தில் திருமால் ஆதிசேஷஞ்ஞாயகயனத்தில் அமர்ந்திருக்கையில்,  
அத்திருமாலினிடத்தினின்று ரஜஸ்தமோகுணங்களின் வடிவமாய்த் தோன்றி  
'எம்மை நீ கொலைபுரிக என்று தம்வாயாற்சொல்லியபின்னரே தம்மைப் பிறர்  
கொல்லலாகும்' என்று வரம்பெற்ற மதுகைடபரென்ற அசுரரிருவரும், அப்  
பிரளயநீரைக் குழப்பிக்கொண்டு பேராவாரத்துடன் சென்று பிரமதேவனைக்  
கண்டு அவனிடத்தினின்று வேதங்களையெல்லாம் பறித்துக்கொண்டு அப்பிர  
ளயவெள்ளத்தில் மறைந்தனராக, அப்போது நான் செய்யவேண்டுவது இன்ன  
தெனத்தேருது திகைப்புக்கொண்ட அப்பிதாமகக்கடவுள் பின்னர்ச் சிறிது  
தெளிந்த திருமாலேத்துதித்துத் தனக்குநேர்ந்த ஆபத்தை முறையிட, அக்கட  
வுள் ஹயக்கிரீவாவதாரம்செய்து அக்கடலிற்புக்கு இனியதோ ரிசையைப்  
பாட, அவ்வினியகீதத்தைக்கேட்ட அவ்வசுரர்கள் அவ்வேதங்களை ஓரிடத்து  
வைத்திட்டு அவ்வொலிவந்த வழியைப் பிடித்துச் செல்லுமளவில், திருமால்  
அவ்வேதங்களுள்விடத்திற்சென்று அதனைக்கொணர்ந்தபிரமனுக்கு அளித்  
தருள, அப்போது ஒருவரையுங்காணாதவராய் வேதங்களும் எடுத்துக்கொண்டு  
போகப்பட்டதையுணர்ந்த அவ்வசுரர்கள் மிகச்சினந்து அரவணையிலறிதுயிலம  
ரும் பரம்பொருள்க் கிட்டிப் போர்செய்யத்தொடங்கவே, திருமாலுக்கும் அவ்  
வசுரர்க்கும் வெற்றிதோல்விகளினின்று நெடுங்காலம் பெரும்போர் நிகழ்த்ததாக,  
முடிவில் திருமாலேனோக்கி அவர்கள் 'உனதுஆற்றலுக்கு உவந்தோம்; வேண்  
டும்வரம்பெற்றுக்கொள்' என்ன, அக்கடவுள் 'யான் உம்மைக்கொல்லவேணும்'  
என்று வரம்பேண்ட, அவர்களும் அதற்கு இணங்குகையில், 'திருமாலும் 'உங்  
கட்கு வேண்டும் வரங்கொண்மின்' என்ன, 'ஒருவரும் இறவாத இடத்தில்  
நாங்கள் இறக்கவேண்டும்' என்று அவர்கள் வேண்ட, திருமாலும் அவ்வளமே

வரமளித்துத் தனது துடையைக்கொண்டு அவர்களை இறுக்கிக்கொன்றிட்டன  
னென்பதாம். இவ்வரலாறு சிறிதுவேறுபடக் கூறுதலு முண்டு.

“மதுகைகடவரென்பவர் வானவர்தம், பதிகைகொடுகட்டவர் பண்டொரு  
நா, னதிகைதவ ராழியனந்தனையும், விதிகைம்மிக முட்டிய வெம்மையினர்,”  
“நீராழியிழிந்து நெடுந்தகையைத் தாராயமரென்றனர் தாமொருநாள், ஆராழிய  
வண்ணலு மகிதிகையா, வாராவமர்செய்கெனவந்தனனாள்” என்றதொடங்கி  
மேல் யுத்தகாண்டத்திற் கூறுவதும் காண்க.

‘காதக் கடுங் குறி கணக்கு இறுதி கண்ணாள்’ என்பதற்கு - காததூரம்  
பார்வையெனவனவும் (அக்காதமென்னும்) எல்லையையே தமக்கு அளவாக  
வுடையனவுமான பெருங்கண்களை யுடையவளென்றது மொன்று. சிலம்புவது  
சிலம்பு என்று பாததண்டைக்குக் காரணக்குறி; சிலம்புதல் - ஒலித்தல். வேலை  
யொலி பம்ப - கடலொலியினும் மிகுதியாக ஆரவாரிக்க வெனினுமாம். “உரு  
வகவுவமையில்” திணைசினமுதல்கள், பிறழ்தலும் பிறவும் பேணிணர்கொள  
லே,” “மிகுதலுங் குறைதலுந் தாழ்தலு முயர்தலும், பான்மறுபடுதலும் பாகு  
பாடுடைய” என்பவாதலால், ஓரர்க்குக்கு மதுகைகடபிரிவுரை உவமைகூறிய  
இதில் ஆண்பரீலபெண்பரீலங்களும் ஒருமைப்பால்பன்மைப்பால்களும் மாறுபடு  
தல் அமையும் இவ்வாறுவருமிடங்கட்கெல்லாம் இதுகொள்க. ‘ஒதத்தினேடு’  
என்பதும் பாடம்.

(வக)

என. துண்டப்பிறைத்துணையெனச்சுடரெயிறுள்

சுண்டத்திடைக்கறையுடைக்கடவுள்கைம்மா

முண்டத்துரித்தவுரியாண்முளரிவந்தா

னண்டத்தினுக்குறையமைத்தபிலவாயாள்.

(இ - ன்.) (மற்றும், அவள், — துண்டம் பிறை துணை என சுடர் எயிற்  
றாள் - குறைச்சந்திரனாகிய பிறை ஓர்பாமென விளங்குகின்ற கோரப்பற்களை  
யுடையவளும், — சுண்டத்திடை கறை உடை கடவுள் - கழுத்தில் விஷக்  
கறையையுடைய பரமசிவன் போல, கை மா முண்டத்து உரித்த உரியாள் -  
துதிக்கையையுடைய யானையினது உடலினின்று உரித்தெடுத்த தோலைப்  
போர்த்துக்கொண்டிருப்பவளும், — முளரி வந்தான் அண்டத்தினுக்கு அமைத்த  
உறை பிலம் வாயாள் - (திருமாலினது நாடீ) கமலத்துத் தோன்றிய பிரமதே  
வன் படைத்த உலகவுருண்டைக்கு ஏற்படுத்திய உறைபோன்றுள்ள பெருந்  
துவாரமான வாயையுடையவளுமாயிருந்தாள்; (எ - று.)

துண்டப்பிறை—“துண்டவென்பிறை” என்றார் பெரியாரும்: (முழுமதி  
பாயிராது) துண்டமாயிருக்கின்ற பிறையென்க; இருபெயரொட்டி. இனி,  
முதலடிக்கு - சந்திரகண்டமாகிய பிறை யிரண்டுபோல விளங்குகின்ற வக்கிர  
தந்தக்களை யுடையவளென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். முளரிவந்தான் அண்  
டம் - பிரமாண்டம். அண்டத்தினுக்கு உறையமைத்த - அண்டகோளமுழுவ  
தும் கொள்ளுமாறு ஓர் உறையமைத்தாற்போன்ற வென்க. பிரமனால் அமைக்  
கப்பட்ட வென்றலுமாம். சுடரெயிறு - வீணைத்தொகை. முண்டம் - தலையற்ற

உடம்பு. 'முண்டத்துரித்தவுடையான்', 'உறையமைத்தனையவாயான்' என்பன-  
பாடாந்தரம். 'மா' என்ற பொதுப்பெயர், 'கை' என்ற அடைமொழியால்,  
யானையை உணர்த்திற்று. அவளதுவாய் உலகவுருண்டையும் கொள்ளுமாறு  
மிகப்பெரித்து அகன்றுள்ள தென்பது, 'முளரிவந்தாண்டத்தினுக் குறைய  
மைத்த பிலவாயான்' என்பதன் கருத்து: தொடர்புயர்வுநவ்நிச்சியணி. முளரி -  
முள்ளாகிய அரையை யுடையதெனத் தாமரைக்குக் காணப்பெயர்; அரி -  
தண்டின் சுற்றுப்புறம். பாற்கடல்கடைகையில் அதனினின்றுதோன்றிய ஆல  
காலவிஷத்தை யுண்டதெனத் கறுத்த கழுத்தை யுடையவனாதலின், சிவபிரான்  
'கண்டத்திடைக் கறையுடைக்கடவுள்' எனப்பட்டான்.

கண்டத்திடைக் கறையுடைக்கடவுள் கைம்மாவுரித்த கதை:—ஒரு  
காலத்தில் பரமசிவன்; தவச்செருக்கினால் தன்னையொழியாத தாருகவனத்து  
முனிவர்களது கருவத்தைப் பங்கஞ்செய்யவும் அவர்களின்மனைவிமார்களின்  
கற்பநிலையைப் பரிசோதிக்கவும் கருதித் தான் ஒருவிடவடிவங்கொண்டு அவ  
ரில்லந்தோறும் சென்று பிஷாடனஞ்செய்து, தன்னையோர்க்கிக் காதல்  
கொண்ட அம்முனிபத்தினியரது கற்பநிலையைக் கெடச்செய்ய, அதுகண்டு  
பொருமற் கோபுமூண்ட அம்முனிவர்கள் அபிசாரவோமமொன்று செய்து,  
மந்திரபலத்தால் அவ்வேள்வியினின்றும் எழுந்தநாகங்கள், பூதங்கள், மான்,  
புலி, யானை, முயல்கள், வெண்டலை முதலியவற்றையும், அவ்வோமத்தீயையும்  
சிவனைக்கொன்றுவிடும்படி ஏவு, சிவபெருமான், தன்மேற்சிறிவந்த நாகங்களை  
ஆபரணங்களாகவும், பூதங்களைத் தனதுகணங்களாகவும் கொண்டு, மானை  
இடக்கையில்வந்தி, புலியைத் தோலையுரித்து உடுத்து, யானையைத் தோலை  
யுரித்திப் போர்த்து, முயல்களை முதுகிற்காலாறுவான்றி, வெண்தலையைக் கை  
யிற்பற்றிச் சடைமேலணிந்து, நெருப்பை ஒருகையிலேந்தி, இங்ஙனமே அவ  
ற்றையெல்லாம் வலியுடக்கிப் பயனிலவாகச்செய்துவிட்டான் என்பதாம்.

[அநாமன் அரக்கியின்வாவை உணர்ந்தல்.]

எ.அ. நின்றாணிமிர்ந்தலைநெடுங்கடலினீர்தன்

வன்றாஸம்பமுடிவான் முகடுவவ்வ

வன்றாய்திறத்தவனறத்தையருளோடுந்

தின்றொருத்தியிவளென்பதுதெரிந்தான்.

(இ - ள்) (இவ்வாறு கடுந்தோற்றத்தையுடைய அங்காரதாரை),—அலை  
நெடுங் கடலின் நீர் தன் வல் தான் அலம்ப - அலைகளையுடைய நீண்ட கடல்  
நீரானது தனது வலியகால்களைக் கீழுவவும், முடிவான் முகடு வவ்வ-(தனது)  
தலையானது ஆகாயத்தினுச்சியில் முட்டவும், நிமிர்ந்து நின்றான் - உயர்ந்து  
நின்றான்; அன்று - அப்போது,—ஆய் திறத்தவன் - ஆராயுந்திறமுள்ளவனான  
அவ்வதுமான்,—இவன்—, அறத்தை அருளோடும் தின்றான் ஒருத்தி - அறத்  
தையும் அருளையும் அடியோடுவிழுங்கிவிட்ட ஒருத்தியாவன்,' என்பது-என்ற.  
தன்மையை, தெரிந்தான் - தெரிந்துகொண்டான்; (எ - று.)"

அகாதமான சமுத்திரமும் குளப்படிநீர்போலுமாறும், தனதுஉச்சிவான  
த்தில் முட்டுமாறும் மிகப்பெருவடிவங்கொண்டு நின்றன னென்பது, முன்

னிரண்டுகளின் கருத்து. கீழ்க்கூறியவாறு தனது சாயையைப்பிடித்துக் கடலினின்று வெளியேறிப் பேருருவங்கொண்டு நின்றவன் ஓர் அரக்கியாவனென அதுமான் உணர்ந்தன னென்க. 'அறத்தை அருளோடும் தின்றான்'—அறத்தைத் தின்றவன் - தருமகாரியத்தைக் கெடுத்தவன்; அருளைத் தின்றவன் - இரக்கமற்றவன்: இஃது - உடனவிந்சியணி. அறத்தையருளோடும் தின்றான்—தின்னப்படாதவற்றைத் தின்னப்படுவனபோலக் கூறிய மரபுவழுவுமைதி. "அறஹும், அருளுடையான் கண்ணதே யாகும்" என்றபடி அறஞ்செய்தற்கு அருள் மூலகாரண மாதலால், அறத்தை அடியோடு தின்றவ ளென்றவாறு மாம்; 'மரத்தை வேரோடும் பெயர்த்தான்' என்றும் போல. 'நின்றா னெனங்கடனிறைந்தநெடுநீர்' என்பது - பாடபேதம். (எ௮)

அவளைக் கொல்லுமாறு கருதி, அதுமான் ஒன்று கூறத் தொடங்கினான்.]

எக. போழ்வாயகத்தலதுபேருலகமுநி

நீள்வானகத்தினிடையேகுநெறிநேரா

வாழ்வான ணுக்கனவளாழ்பிலவயிற்றைப்

போழ்வானினைத்தினையவாய்மொழிபுகன்றான்.

(இ - ள்.) பேழ் வாய்கத்து அலது - (அவ்வரக்கியினது) திறந்த வாயினுட் சென்றாலன்றி, பேர் உலகம் மூழும் நீள் வானகத்தினிடை - பெரிய பூமியைக் கவிந்துள்ள நீண்ட ஆகாயத்தினிடத்திலே, ஏதும் - (தான்) செல்வதற்கு உரிய, நெறி - வழியை, நேரா - காணாமல்,—(அதுமான்), ஆழ்வான் - (முதலில் துன்பத்தில்) முழுகியவனும்,—(பின்பு தேறி),—அவன் ஆழ்பிலம் வயிற்றை போழ்வான் நினைத்து - (வாய்வழியாகப்புகுந்து) அவளது ஆழ்ந்த குகைபோன்றுள்ள வயிற்றைப் பிளக்குமாறு கருதி, அணுக்கன்—(அவளை) நெருங்கியவனாகி, இனைய வாய் மொழிபுகன்றான் - இவ்வாறான வாய்வார்த்தையைக் கூறுபவனானான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்ததவியிற் காண்க.

வேறே செல்லுந்வழியில்லாமையைக்கண்டு அதுமான் முதலில் மிகவருந்திப் பின்பு தெளிந்து அவளைக்கொல்லுமாறு கருதி ஒன்றுகூறின னென்க. அவ்வாக்கி மண்ணையும் விண்ணையும் வியாபித்து வாயைத் திறந்த கொண்டு நின்றதனால், 'போழ்வாயகத்தலது பேருலகமுநி நீள்வானகத்தினிடையேகுநெறிநேரா' என்றார். நேரா = நேராமல்: ஈறுகெட்ட எதிர்மறைவினையெச்சம். அணுக்கன் - 'அணுகு' என்ற முதனிலைத்தொழிற்மொயினடியாய்ப்பிறந்த முற்றெச்சம்; அணுகுதலுடையவனாயென்க. இதனை 'நினைத்து' என்பதனோடு இயைத்து, அவள்வாயினுட்சேர்ந்தவனும் அவள்வயிற்றைப் போழ்க் கருதியென்றலுமாம். கடல்மேற்செல்லுகின்ற தனது சாயையைக் கண்டு அந்நிழலைப்பிடித்து இழக்க அதுமான் அவளை நெருங்கின னென்பார் 'அணுக்கன்' எனக் கூறினாரெனக் கொள்ளவுமாம். வாழ்வான் என்று எடுத்தும் உரைக்கலாம்; சிரஞ்சீவியாய்வாழ்பவ னென்க. இரண்டாமடி - இனவெறுகை. 'அணுக்கன்' என்ற பாடத்துக்கு - வருத்தமுற்றவனென்பதுபொருள். 'வாய்மொழி' என்றவிடத்து, 'வாய்' என்றது - இனமில்லாத அடைமொழி: இயற்கைபற்றியது. (எக)

[அநுமானது வாசித்தை.]

அபு. சாயாவரந்தமுவினயத்தழியபின்னு

மோயா துவந்தவிசைகண்ணெணரகில்லாய்

வாயாலந் துநெடுவான் வழியடைத்தாய்

நீயாரையென்னையிவணின் நநிலையென்றான்.

(இ - ன்.) 'சாயா வரம் தமுவினய - சாயையைப் பிடித்து இழுக்கும் வரத் தை யுடையான்போலத் தோன்றுகின்றாய்; (நீ), தழிய பின்னும் - (என்னைப்) பிடித்திழுக்கவும், ஓயாது - சிறிதும் ஓயவில்லாமல், வந்த - (யான்) செல்லு கின்ற, விசை - (எனது) வேகத்தை, கண்டு - பார்த்தும், உணரகில்லாய் - (எனதுபலத்தை) அறியும் வல்லமையற்றிருக்கின்றாய்; வாயால் நெடு வான் அளந்து - வாயினால் நீண்ட ஆகாயத்தை யாவாவிக்கொண்டு, வழி அடைத் தாய் - போகும்வழியை அடைத்துக்கொண்டு நிற்கின்றாய்; நீ யாரை - நீ யார்? இவண் நின்ற நிலை என்னோ - (நீ) இங்கு நிற்கின்ற நிலை என்னகாரணம்பற்றி யது?' என்றான் - என்று வினாவினன், (அநுமான்); (எ - று.)

தனதுசாயையைப் பற்றி யிழுத்ததனால், அநுமான், அவனை 'சாயாவரந்த முவினய' என்றான். 'நீ என்னைப்பற்றியிழுக்கவும் நான் சிறிதுஞ்சலியாது செல்வதனைக் கண்டும் என்னை நீ வெல்லலாமென்று எண்ணி எனது வழி யைத் தடுக்கின்றனையே! இது என்ன பேதையை?' என அநுமான் அவனை யிகழ்த்தி, பின்பு அவன்வரலாற்றை வினாவின னென்பதாம். வாணை வாயா லளத்தலாவது - ஆகாயத்தினனவாக வாயைத் திறந்துகொண்டிருத்தல். இனி, வாயா லளந்து - வாயினால் வீண்வார்த்தைகளைப்பேசி மெய்நுமாம்; 'அளத்தல்' என்பது 'வீண்பேச்சுப்பேசுதல்' என்ற பொருளிலே வழங்குதல் காண்க. யாரை, ஐ - சாரியை. சாயாவரம் - அழியாத வரமெனினுமாம். முந் தினபொருளில், வடமொழித்தொடர். தழிய - தழுவிய என்பதன் விகாரம்; 'தமிழ்தழியசாயவவர்' எனச் சீவகசிந்தாமணியிலும் காண்க. நெடுவான்வழி வாயால் அளந்து அடைத்தாய் என்றலுமாம்.

(அபு)

[அநிகாநாதாரையின் மறுமொழி.]

அக. பெண்பாலெனக்கருதுபெற்றியொழியுற்றால்

விண்பாலவர்க்குமுயிர்வீடுறுதன்மெய்யே

கண்பாலெத்தவயிர்காலன்வருமேனு

முண்பானருத்தியதீதாழிப்பரியதென்றான்.

(இ - ன்.) (அதற்கு அவன் அநுமானேனோக்கி), '(நீ), பெண்பால் என கருது பெற்றி - (என்னைப்) பெண்ணென்றுநினைக்கின்ற நினைவை, ஒழி - விட்டிடி; உற்றால் - (எனது அருகில்) வந்திட்டால், விண்பாலவர்க்கும் - விண் ணுலகத்தவரான தேவர்கட்கும், உயிர் வீடுறுதல் - உயிரொழிதல், மெய்யே - தவறுது; காலன் வருமெனும் - யமனை (விடுவித்தற்கு) வருவனானும், கண் பால் அடுத்த உயிர் - (எனது) கண்ணெதிரில் அகப்பட்ட பிரானிகளை, உண் பான் - உண்ணும்படி (யான்கொள்ளுகின்ற), அருத்திஅது - (எனது) ஆசை

யை, ஒழிப்பு - போக்குவது, அரியது - அருமையானது, என்ருன் - என்று (தன்சிலையைக்) உழிஞன்; (எ - று.)

நீ என்னைப் பெண்ணென்று அவமதிக்கவேண்டா; என்னையெதிர்த்தவர்கள் தேவர்களேயானாலும் இறத்தேவிடுவார்கள்; கொல்லுதற்கடவுளாகிய யமனேயானாலும் என்னைப்பட்டவுயிரை விடுவிக்க இயலாது என்று அவ்வாக்கி தன்சிலையைத் தெரிவித்தனனென்க. தான் பெண்ணாயிருந்தும் 'பெண்பாலெனக்கருதுபெற்றியொழி' என்றுகூறுகின்ற மறை - சாதாரண அபலையாயுள்ள ஒருபெண்ணன்று, வீரர்களையெல்லாம் எதிர்த்துஅழிக்கும் பேராற்றல் வாய்ந்தவன் யான் என்ற பொருளைத் தரும். பின்னிரண்டடிக்கட்டு - 'கண்பாலடுத்தையிர் காலனாகவேயிருந்தாலும் அவனையும் கொன்றுதீர்பேன்' என்றும் பொருள்கூறுதலுமாம். இனி, முதலடிக்கு - (என்னைப்) பெண்ணென்று நினைக்கிற தன்மை யொழிந்து எதிர்த்தாலென்று உரைப்பாரு முளர்.

இனி, இச்செய்யுளில், அரக்கிக்கு அதுமாளுல் இனி நேரப்போகின்ற அழிவுக்கு ஏற்ப ஓர் அவலப்பொருளும் தோன்றும்; அது வருமாறு,—இப்போது என்னைக்கொண்டபோக யமன் வந்திருந்தும், (பரிசு அதிகமாயிருத்தலால்) என்கண்ணெதிரில் அகப்பட்ட உன்னை உண்ணவேண்டுமென்கிற ஆசைமாத் திரும் நீக்கமுடியாம லிருக்கின்றது; (ஆதலால், நான் உன்னைப்பற்றினேன்; ஆயினும்,) நீ என்னைப் பெண்ணென்று விட்டிடாதே; அன்றியும், அழிவுகாலம் நேர்த்தால், தேவர்கட்கும் உயிரொழிதல் நிச்சயம்; [யான் தெய்வப்பிறப்பினனாயினும் இப்போது அழிவுகாலம் குறுகிவிட்டதனால் இறப்பேன்] என்பதாம்.

(அக)

அங்ஙனம் அவன்வாயினுட்புக்கு அவனதுஉடலைப் பீறிக்கொண்டு புறப்படுதல்.]

மஉ. திறந்தாளெயிற்றையவளண்ணலிடைசென்றா

னறந்தானரற்றியதயர்த்தமரெய்த்தா

பிறந்தாளெனக்கொடொரிமைப்பதனின்முன்னம்

பிறந்தாளெனப்பெரியகோளரிபெயர்ந்தான்.

(இ - ள்.) அவள் - இவ்வாறுகூறிய அவ்வங்காரதாரை, (உடனே அது மனைவிமுங்குமாறு), எயிற்றை - கோரப்பற்களையுடைய வாயை, திறந்தான் - மிகப்பெரிதாகத் திறந்துகொண்டிருள்ளாள்; அண்ணல் - பெருமையிற்சிறந்தவனான அதுமான், இடை சென்றான் - (அவனது)வாயில் துழைந்து வயிற்றினுட்பிரவேசித்தான்; (அப்போது), இறந்தான் என கொடு - (அதுமான்) இறந்துவிட்டனென்றுஎண்ணி, அறந்தான் - தருமதேவதையும், அரற்றியது - புலம்புவதாயிற்று; அமரர் - தேவர்களும், அயர்த்து எய்த்தார் - வருத்தியிளைத்தார்கள்; ஓர் இமைப்புஅதனின் முன்னம் - ஒருமாத் திரைப்பொழுதிற்குள், பெரிய கோள் அரி பிறந்தான் என - (தூணினின்று) மிக்கபெருக்கோற்றத்தையுடையனாய் வலிமையையுடைய நரசிங்கமூர்த்தி தோன்றியதுபோல, பெயர்ந்தான் - (அவனது வயிற்றைப் பீறிக்கொண்டு) வெளிப்பட்டு அவந்தன்ன், (அதுமான்); (எ - று.)

நரசிங்கமூர்த்தியாகிய திருமால் துணைப்பிளந்துகொண்டு வெளிப்பட்ட  
டதுபோல, அவன்வாயினுட்புக்க அதுமானும் அவளதுவயிற்றைக் கூரிய  
கைநகங்களினால் பிளந்துகொண்டு வெளிப்பட்டபின்வந்தன நென்பதாம்; உவ்  
மையணி. (போஜமஹாராஜனும் சம்பூராமாயணத்தில் இச்செய்தியைச்  
சொல்லுமிடத்து “ரகுநாதநாத சிச்சேத.....நகரை.....நீநூலும்  
ஹாய்ஹை பதி வயிம்ஹிகாங்கம்” என்று கூறியுள்ளான்.) நரசிங்கமூர்த்தியை  
“கோளரி” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும். இனி, சுற்றடிக்கு—பெரிய -  
பெருந்தோற்றத்தையுடைய, கோள் - மிகுக்கைக்கொண்ட, அரி - சிங்கம்  
போன்றவனான [அல்லது வானரமாகிய] அதுமான், பிறந்தான் என - (புதிய  
னாய்) பிறந்தானென்று சொல்லும்படி, பெயர்தான் - (அவளது வயிற்றி  
னின்னு) வெளிப்பட்டபின்வந்தா நெனக் கூறலுமாம். பெரிய ஆபத்தினின்று  
அரிநில்தப்பிவந்தால் மீளவும்பிறந்ததாகக் கூறுதல் உலகவழக்கு. அனுமனை  
லேயே தமதுதொழில் நிறைவேற்றமென்று நம்பியிருந்த அறக்கடவுளும் தேவர்  
களும், அதுமான் அரக்கியின் வயிற்றினுட்புக்கைக் காணவே, அழுங்கினா  
ரெனக். இமைப்பு - கண்ணமைத்தல்: இங்கு, இயல்பில் ஒருகால் கண்ணி  
மைக்குங்காலத்திற்கு இலக்கணை. எயிறு - வாய்க்கு இலக்கணை. (அஉ)

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - அவ்வதலில் வந்தகொண்டு விவங்கிய

அனுமனது தோற்றத்தை வருணிப்பது.

அரு. சுள்வாயரக்கிசுததற்குடர்கணத்திற்

கொள்வார்தடக்கையின்விசம்பைபிசைகொண்டான்

முள்வாழ்பொருப்பின்முழையெய்திமிகநொய்தி

னுள்வாளரக்கொடெழுதின்கலுழனெத்தான்.

(இ - ள்.) சுள் வாய் அரக்கி சுதத - சுள்பெருகிவழிகின்ற வாயையுடைய  
அந்தராக்ஷி சுததும்படியாக, கணத்தின் - ஒருநொடிப்பொழுதிலே, குடர்  
கொள் - (அவளது) குடலை (வயிற்றினின்று) பிடுங்கிக்கொண்ட, வார் தட  
கையின் - நீண்ட பெரிய கைகளோடு, விசம்பை பிசை கொண்டான் - ஆகா  
யத்தின்மீது தோன்றியவனான அவ்வதுமான்,—முள் வாழ் பொருப்பின்  
முழை எய்தி - முட்செடிகள் பொருந்தியுள்ள மலையினது குகைக்குட் புக்கு,  
உள் வான் அர கொடு மிக நொய்தின் எழு - அக்குகையினுள்ளே கிடக்குங்  
கொடியபாம்புகளை எடுத்துக்கொண்டு அதிவிசைவாக மேலெழுகின்ற, தின்  
கலுழன் - வலிய கருடனை, ஒத்தான் - ஒத்துவிளங்கினான்; (எ - று.)

அவ்வரக்கியினது வாயிற் புக்கு அவளது குடல்சுளப் பிடுங்கிக்கொண்டு  
அதுமான் மேலெழுந்தது, மலைக்குகையினுள் நுழைந்து அங்குவாழ்கின்ற  
பாம்புகளைத் தூக்கிக்கொண்டு கருடன் மேலெழுந்ததை யொத்திருந்த தென்ப  
தாம். முள் - கூரிய கோரப்பற்களுக்கும், பெருப்பு - அவளது உடம்புக்கும்,  
முழை - அவளது வாய்க்கும், பாம்பு - அவளது குடலுக்கும், கருடன் - அது  
மானுக்கும் உவமை யெனக் காண்க. பெரியதிருவடிகைச் சிறியதிருவடிக்கு  
உவமைகூறியிருப்பதை இந்நூலில் முன்னும் பின்னும் பலஇடங்களிற் காண  
லாம். விசம்பை=விசம்பினது; உருபுமயக்கம். அர=அரா. (அங)

அச. சாகாவரத்தலைவரிற்றிலகமன்னு

னேகாவரக்கிசுடர்கொண்டெழுந்தான்

மாகாலசைப்பவடமண்ணினுவாவாலோ

டாகாயமுற்றகதலிக்குவமையானன்.

(இ - ன்.) சாகா வரம் தலைவரில் திலகம் அன்னான் - நெடுநான் சாகாத வரத்தைப் பெற்ற தலைவர்களில் [சிரஞ்சீவிகளில்] திலகம்போலச் சிறந்து தோன்றபவனான அதுமான், - ஏகா - (முற்கூறியவாறு அவனது வாயினுட்) புக்கு, அரக்கி குடர் கொண்டு - அவ்வரக்கியினது (வயிற்றைப் பீறித்) குடலைப் பிடுங்கிக்கொண்டு, உடன் - உடனே, எழுந்தான் - உயர்வெழுந்தவனாய், - மா கால் அகையப் - பெருங்காற்று வீசியதனால், வடம் மண்ணின் உற - கயிறு பூமியிலிருந்து ஆகாயத்திலே பொருத்தவாலோடு ஆகாயம் உற்றவாலுடனே ஆகாயத்திற் பறத்தலைப்பொருந்திய, கதலிக்கு - காற்றாடிக்கு, உவமை ஆனான் - ஒப்பாகத் தோன்றினான்: (எ - று.)

கையினுற் கயிற்றைப்பிடித்துக்கொண்டு வால்கட்டியாகாற்றாடியைத் தக்ககாற்று வீசும்போது வானில்விடுதல், இயற்கை. அங்காரதாரையின் வயிற்றைப் பீறிக்கொண்டு அவனது குடல் பூமியில்தொங்குமாறு வானத்தில் வாலுடனே அதுமான் மேலெழுந்தது, வால்கட்டியதொரு காற்றாடி விடப் படுவதை யொத்திருந்த தென்க. அதுமானுக்குக் காற்றாடிப்படமும், அவனது வாலுக்குக் காற்றாடியின்வாலும், தொங்குகின்றதடலுக்குக் காற்றாடிச்சுத் திரமும், அக்குடலோடு தொடர்புபட்டிக் கீழ்வீழ்த்துகிடக்கின்ற அங்கார தாரைக்குச் சூத்திரத்தைக் கையிற்கொண்டு அக்காற்றாடியை விடுபவனும் நிகர மெனக் காண்க. திலகம் நெற்றிக்கு அழகுசெய்வதுபோலச் சிரஞ்சீவி கட்டுச் சிறப்பைவிளைப்பவன் அனுமனென்க. ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அடுத்தடுத்து மேல்மேல் ஆபத்துநேரகையிலும் அவற்றிற்கெல்லாம் தப்பிப்பிழைத்தலால், அதுமான் சிரஞ்சீவிகளெழுவருள்ளும் சிறப்பென்க. 'சாகாமருகத்தலைவரில்' என்று பாடல்கொண்டால், குரக்குத்தலைவர்க்குள் என்று பொருளாம். சாகாமருகம் - மரக்கிளகளிற் சஞ்சரிக்கும் மிருகம்: குரங்கு. மூன்றாமடிக்கு - கொடுங்காற்று வீசியதனால் அறுபட்டிக் கயிற்றுருண்டை பூமியில்விழுந்துகிடக்க என்றும் கொள்ளலாம்; இப்பொருளில், அவனது குடலுக்கு அறுபட்ட கயிற்றின்மிச்சமும், கீழ்வீழுந்துகிடக்கும் அவனது உடலுக்குக் கயிற்றுருண்டையும் உவமையாம். காற்றாடி விடுபவர்கள் தூலுருண்டையிலிருந்து சிறிதுசிறிதாக நூலை வாங்கிவிடும் இயல்பு, கருத்தத்தக்கது. அதுமான்கைக்கொண்டகுடல் காற்றாடியின் முன்புறத்தில் கட்டும் வாலுக்கும், அனுமனது பூமியளவுந்தொங்கும்வால் மண்ணிலிருந்து விண்ணளவுந்தொடர்ச் சிப்படும் காற்றாடிக்கயிற்றுக்கும் ஒப்புமையென்பது பட உரைக்கவுந் தகும்.

வேறு.

[அதுகணிச அசுரிகள் வருந்த, விண்ணவழதலியோர் மகிழ்தல்.]

அரு. ஆர்த்தனர்கள்வானவர்கடானவாமுங்கா

வேர்த்தனர்விரிஞ்சனும்வியந்தமலர்வெள்ளர்



தூர்த்தனைகன் கயிலையிற்றொலையிலோனும்  
பார்த்தனை முனித்தலைவராகிள் பகர்த்தார்.

(இ - ன்.) (அநுமானது அச்செயலைக் கண்டு),—தானவர் - அசுரர்கள், அழங்கா - மனம்வருந்தி, வேர்த்தனார் - (உடம்பு) வேர்த்தார்கள்; வானவர்கள் - தேவர்கள், ஆர்த்தனர்கள் - (மகிழ்ச்சியால்) ஆரவாரித்தார்கள்; விரிஞ்சனும் - பிரமதேவனும், வியந்து - கொண்டாடி, மலர் வெள்ளம் தூர்த்தனை - பூமாரிபெய்து (கடலைத்) தூரும்படி செய்தான்; அகல் கயிலையில் தொலைவு இலோனும் - அகன்ற கைலாசகிரியில் வாழ்கின்ற அழிவில்லாதவனான சிவ பிரானும், பார்த்தனை - (ஆச்சரியத்தோடு) பார்த்தான்; முனி தலைவர் - ருஷிச்சிரேஷ்டர்கள், ஆசிகள் பகர்த்தார் - வாழ்த்துக்கூறினார்கள்; (எ - று.)

தம்மத்தகுதிக்கு ஏற்ப அநுமானதுசெயலை அவரவர்கள் பாராட்டின ரென்க. பிறர்க்குத் தீமைசெய்து தருமத்திற்குப் பகையாயிருக்குந்தன்மையில் அசுரரும் அரக்கரோடு ஒப்பாவ ராதலால், அநுமான் பிழைத்துவந்ததைக் காணவே, அவரும் மனமழுங்கி வேர்ப்பாராயினார். உடல்வேர்த்தல் - சோகத்தின் மெய்ப்பாடி. 'மலர் வெள்ளம் தூர்த்தனை' என்றது, அதிசயோத்தி: இனி, இத்தொடர்க்கு - புஷ்பவர்ஷத்தை நிரம்பச்சொரிந்தான் - என்றும் புத வுரைகூறலாம். 'தொலைவு இலோன்' என்றது - அழித்தற்றொழிற்கு இடமானவ னென்றும் பொருள்படும்: சங்காரக்கடவு னென்றபடி; தொலைவிலோன் என்று பிரித்தால், (பகைவர்களை) அழிக்கின்ற வில்லையுடையவ னென்று பொருளாம். 'வியந்து' என்றதை, 'பார்த்தனை' என்பதனோடும் கூட்டுக. பார்த்தனை - (தனது அம்சமான அவ்வநுமானது வீரச்செயலை) மகிழ்ச்சியோடு கண்குளிர நோக்கின னெனினுமாம்.

இக்கவி - நான்காஞ்சீரொன்று தேமாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் கூவிளங் காய்ச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்குகொண்ட கவிவிரூத்தம்.

இனி, 'ஆர்த்தார்', 'வேர்த்தார்', 'தூர்த்தான்', 'பார்த்தான்' என்று எட்டுப்பீர்திகளில் பாடம் காணப்படுகின்றது; அவ்வனங்கொள்ளுமிடத்து, வேறுவகைக்கவிவிரூத்தமாகாமல் எட்டு - ஆங் கவிபோன்ற கவிவிரூத்தமேயா மென உணர்க.

(அடு)

வேறு.

[நூரியனும் அச்செயலைக்கண்டு வியக்க, அநுமான் மீண்டும் எதகல்.]

அக. மாண்டாளரக்கியவள்வாய்வயிறுகாறும்

கீண்டானிமைப்பினீடைமேருகிரிகிழா

நீண்டான்வாபக்கதிநினைப்பினெடிதென்னுப்

பூண்டானருக்கனுயர்வானின்வழிபோனான்.

(இ - ன்.) அவள் - அவ்வரக்கியினது, வாய் வயிறு காறும் - வாய் தொடங்கி வயிறுவரையிலும், கீண்டான் - (அவ்வநுமான்) பிளந்திட்டான்; (அதனால்), அரக்கி - (அங்காரதாரையென்னும்) அவ்விராக்ஷஸி, மாண்டான் - இறந்தொழிந்தான்; (இதுநிற்க): (பின்பு அவ்வநுமனும்), உய. வாணின்

வழி - உயர்ந்துள்ள ஆகாயமார்க்கமாகவே, போனான்—; (அப்போது), அருக்கன் - சூரியன், 'இமைப்பினிடை மேருகிரி கீழ் ஆ நீண்டான் - ஒருகணம் பொழுதிற்குள் (அங்காரதாரையின் வாயிற் புக்கு வயிற்றைப் பீறிக்கொண்டு வெளிவந்து)மேருவும்(தனது உயர்ச்சிக்குமூன்றே)தாழ்ந்ததாகுமாறு உயர்ந்த தோன்றியவனான இவ்வதமானுடைய, வயம் கதி - வெற்றிபொருந்திய வேகமானது, நினைப்பின் நெடிது - மனோவேகத்தினும் மிக்கதாம்,' என்றான். என்றும், பூண்டான் - சிறப்பாகக்கொண்டான்; (எ - று.)

அவ்வார்க்கியைக்கொன்றபின்பு, அதுமான், மிக்கவேகத்தையுடைய சூரியனும் 'இவனதுவேகம் மனோவேகத்தினும் மிக்கது' என்று தன்னைக்கொண்டாடும்படி விரைந்துபோகலுற்றன னென்க. அரக்கியின்குடரைக்கொண்டு வானினியிசைத் தோன்றியதைக் கூறிய கவி 'கீண்டான்' என்று இவ்வுக்குறியது, கீண்டவகையை விவரித்தற்காகவும், கீண்டதனால் அவளிற்றதானென்பதைத் தெரிவித்தற்காகவும் வந்த அதுவாதமாம்; கூறியதுகூறலன்று. 'மேருகிரி கீழா நீண்டான்' என்றது - ஒன்றற்குணத்தினால் மற்றொன்றற்குத் தாழ்வுநேர்வதாகக் கூறிய அந்நலநீட்சியன்; இது, வடமொழியில் உல்லாஸாலங்கார மெனப்படும்: இங்கு, அதுமானது உயர்வினால் மேருவுக்குத் தாழ்வு நிகழ்ந்ததாகக் கூறியமை காண்க. பூனுதல் - புனைந்தாரைத்தல், அலங்கரித்துப்போசுதல், வருணித்தல். சூரியன் தனதுமாணுக்களுள் அதுமானது திறத்தைத் தனக்கோராபரணமாகக்கொண்டா னென்பது தோன்ற 'பூண்டான்' என்றன ரென உரைப்பாரு முளர்.

இனி, இச்செய்யுட்கு வேறொருவகையாகவும் பதவுரைகூறலாம்: அது வருமாறு:—அரக்கி மாண்டான் - அந்தராக்ஷசி இறந்தவளாகும்படி, அவள் வயிறு வாய்காறும் கீண்டான் - அவளதுவயிற்றை வாய்வலையிலும் கிழித்து மேலெழும்பவருள் அதுமான், இமைப்பினிடை-ஒரிமைப்பொழுதினுள்ளே, மேருகிரி கீழ்ஆ நீண்டான் - மிகவுழுயர்ந்ததான மகாமேருகிரியும் கீழாகுமாறு உயர்ந்து, வய கதி - வலியவேகத்தை, நினைப்பின் நெடிது என்றான் பூண்டான் - மனோவேகத்தினும் அதிகமாயிருக்குமாறு கொண்டு, அருக்கன் உயர் வானின் வழி போனான் - சூரியன்செல்லுகின்ற உயர்ந்த ஆகாயமார்க்கத்திலே சென்றான் [வானத்திற் சூரியன்செல்லும்வீதியினளவுஉயரத்திலே சென்றான்] எனக் காண்க. 'நெடிதென்னப்பூண்டான்' என்பதம் பாடம்.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - எடு - ஆவ் கவி போன்ற நல்லிருந்தம். (அக)

[அனுமனது அப்பொழுதைய எண்ணம்.]

அள. சொற்றார்கள் சொற்றதொகையல்லதுணையொன்றோ

முற்றமுடிந்தநெடுவானினிடைமுநீர்

ரிற்றுவியெற்றெனினும்யானினியிலங்கை

யுற்றல்லிலங்குமிடையுமெனவுணர்ந்தான்.

(இ - ள்.) 'முநீர்-இச்சமுத்திரமானது, சொற்றார்கள் சொற்ற தொகை துணை ஒன்றோ: வருணித்துச்சொல்லுபவர்கள் கூறுகின்ற அனைவக்கு அடங்கியிருப்பதொரு பொருளோ? அல்ல-; (இவ்வாறான பெருங்

கடலைத்தாண்டுமாறு), முற்ற முடிந்த நெடு வானினிடை - ஓரளவிலடங்  
காமல் மிக்க பரப்பைக்கொண்ட நீண்ட ஆகாயமார்க்கத்தில் (யான்செல்  
லும்போது), இற்று ஆவி எற்று எனினும் - இப்போத வந்ததுபோன்ற  
பிராணி எது வந்ததாலும், (அதற்காகப் பின்னிடையாமல்), யான் - நான்,  
இனி - இனிமேல், இலங்கை - இலங்கையை, (போய்ச்சேர்வேன்); உற்றால் -  
அவ்வாறு போய்ச்சேர்ந்துவிட்டால், இடையூறு - விக்கினங்க ளொல்லாம்,  
விலங்கும் - ஒழிந்துபோய்விடும், என - என்று, உணர்ந்தான் - (அதுமான்)  
எண்ணினான் ; (வ - று.)

இங்கும் இவ்வாறு பெரும்பிராணியினால் துன்பம்நேர்ந்ததனால் இன்  
னும் கடலின் அக்கரை குறுகவில்லையென்று தோன்றுகின்றது ; ஆதலால்,  
இத்போலவே இன்னும் இடையூறுகள் பல உண்டாகக்கூடும் : எதுநேர்ந்தா  
லும் சரி, நான் கொண்டகாரியத்தில் பனஞ்சேராது எப்படியாவது இலங்  
கையை யடைந்தே ஓரூறல், அப்பால் யாதொருதன்பமுமின்றி என்காரியம்  
முற்றும் என்று அதுமான் நினைத்தன னென்க. வற்புறுத்துதற்பொருட்டு  
'தொகைத்துணையொன்றோ ? அல்ல' என வினாவும் விடையுமாகிய இரண்டு  
வாய்பாட்டாலும் கூறிலார் ; "முனிவர்கொற் பொய்க்குமோ பொய்யாதே"  
என்றாற் போல. இற்று - இகரக்கட்டியாப்பிறந்த குறிப்புவினையாலணை  
யும்பெயர், ஆவி - உயிர் : பிராணிக்கு, இலக்கணை. எற்று - எகரவினையு  
யாப்பிறந்த பெயர். 'எனின்' என்ற எச்சததுக்கு ஏற்ற முடிக்குஞ்சொல்  
வருவித்து உரைக்கப்பட்டது.

இனி, இச்செய்யுட்டு வேறொருவகையாகவும் உரைகூறலாம் ; எங்ஙன  
மெனின், — துணை - (வானம் கடல் என்ற இவற்றின்) அளவு, சொற்றூர்கள்  
சொற்ற தொகை ஒன்றோ - (கணக்குவகைகளை ஆராய்ந்து தூல்களிற்) கூறி  
யவர்கள் கூறியுள்ள தொகைகளுள் ஒன்றில் அடங்குமோ ? அல்ல - அடங்  
காது ; முற்ற முடிந்த - (அங்குணம்) வரையறுத்தற்கரியதாய் அமைந்துள்ள,  
நெடு வானினிடை முந்நீர் - பெரிய வானத்திலும் கடலிலும், இற்று ஆய்  
எற்று - இத்தன்மையதான பிராணி எத்துணையோ ! எனினும் - அங்கு  
மிருந்தாலும், யான் இனி இலங்கை உற்றால் - நான் இனி (வினாத்து) இலங்  
கையிற்போய்ச்சேர்ந்துவிட்டால்தான், இடையூறு விலங்கும் - விக்கினம் நீங்  
கும், என உணர்ந்தான் - என்று ஆலோசித்தான், (அதுமான்) எனக்காண்க.  
வேறு ஒப்புமைபெருமையில் தம்மில்நிகராவனவும், எளிதில்வரையறுக்கஇய  
லாதனவும், தன்னுல்தாவப்படுவனவுமான வானம் கடல் என்ற இரண்டுபொ  
ருள்களின் முழுப்பரப்பையும் அவை பலவகைப்பிராணிகட்கு இடமாயிருத்  
தலையும் குறித்து அதுமான் சிந்தித்து, 'இனி வினாவில் யான் இலங்கைசே  
ர்ந்துவிட்டால்தான் இடையூறின்ருகும்' என்று நிச்சயித்தனனென்க. வான  
த்தி விடையூறுய்நேர்ந்த சாசையையும், கடலினின்று இடையூறுயெழுந்த  
அங்காரதாரையையும் கருதி, வானம் கடல் என்ற இரண்டினியல்பைக் குறித்  
தனன். இலங்கையிலுள்ள அரக்கர்களை வெல்லுதற்குரியதாக மதித்திலுள்ளன  
னென்பதும் இதில்வெளியாம். 'முற்றமுடிந்த', 'நெடு' என்ற அடைமொழி

களை 'வான்,' 'முந்ரீர்' என்ற இரண்டுக்கும் கூட்டுக. 'இடை' என்ற ஏழ்  
னுருபு, முந்ரீரோடும் இயைக்கத்தக்கது. 'சொற்றூர்கள்சொற்றதுணைபல  
தொகையதன்றே' என்றும் பாடமுண்டு. (அஎ)

வேறு.

[அதுமான் 'ராமநாமஸ்மரணமே எல்லாத்துன்பங்களையும் போக்கும்  
உபாயம்' என நிச்சயித்தல்.]

அடி. ஊறுகடிதூறுவனவூறிலறமுன்னாத்

தேறிலியரக்கர்புரிதிமையவைதீர

வேறுவகையாண்டையிராமனெனவெல்லா

மாறுமதினமாறுபிறிதில்லெனவலித்தான்.

(இ - ள்.) 'ஊறு இல் அறம் உன்ஹு - கெடுதலில்லாத தருமத்தை நினை  
யாத, தேறிலி - தெளிவில்லாத, அரக்கர் - இராகத்தர்கள், புரி-செய்கின்ற,  
திமை - பாவச்செய்கையால், கடிது ஊறு - மிக்கதுன்பங்கள், ஊறுவன -  
(இடையே) உண்டாவனவாயின ; அவை - அத்திமைகளெல்லாம், தீர - நீங்க,  
ஏறுவகை - (அத்துன்பங்களைக்) கடந்துஉய்யும் உபாயம், யாண்டைய - எங்கு  
உள்ளன? இராமன் என - இராமனென்று (ஒருகால்) சொல்ல, எல்லாம்  
மாறும் - எல்லாத்துன்பங்களும் நீங்கிவிடும் ; அதின் மாறு பிறிது இல் -  
(துன்பங்களை நீக்கிக்கொள்ளுதற்கு) அதனினும் வேறான உபாயம் ஒன்று  
மில்லை' என - என்று, வலித்தான் - (அந்தராமநாமஸ்மரணத்தையே) உறுதி  
யாகக்கொண்டான், (அதுமான்); (எ - று.)

எல்லாத்துன்பங்களையும் போக்குதற்குத் தக்கவுபாயம் ராமநாமஸ்மரண  
மேயென்று அறுதியிட்டு, அதுமான், தனக்கு ஒருவகைத்துன்பமும் வராது  
நீங்குமாறு அதனையே செய்தன நென்பதாம். இவ்வாறு கவி அதுமானது  
செய்தியைக் கூறும்முகத்தால் தமக்குள்ள ராமபக்தியை வெளியிட்டார்.  
இராமனென வெல்லாம் மாறும்—“அடியார்படுதயராயின வெல்லாம், நிலந்  
தாளுசெய்யும்....., நாராயணவென்னும்நாமம்” என்றதுபோலக் கொ  
ள்க ; “நன்மையுஞ் செல்வமு நாளு நல்குமே, தின்மையும் பாவமுஞ் சிதை  
ந்து தேயுமே, சென்மமு மரணமு மின்றித் தீருமே, யிம்மையே யிராமவென்  
றிரண்டெழுத்தினால்” என்றார் பாயிரத்திலும். ‘திமையவைதீரஏறுவகை  
யாண்டைய ? அதின்மாறு பிறிதில்’ என்ற இதுவும் - தாம் கூறுவதை வற்  
புறுத்துதற்பொருட்டாக வந்த வினாவிடைகளா மென்க. நற்பயன்விளைத்த  
வில் தவறு தென்பார், அறத்துக்கு ‘ஊறில்’ என்ற அடைமொழி கொடுத்  
தார். தாங்கள் ராமநாமபாராயணஞ்செய்தமாத்நிரத்திலே சம்பாதிக்குச் சிறகு  
முளைத்துவளர்ந்ததைப் பிரதியகூமாகக்கண்டவ னாதலால், அதுமான், இங்  
னனம் தாரகமந்திரத்தின்கிண்கிணையையுணர்ந்தன நென்க. ‘மாறும்’ என்ற  
சொல்லின் ஆற்றலால், ஊறுகளும் திமைகளும் செய்யும் எதிரிகட்கே யாகு  
மென்பதும் தோன்றும். இச்செய்யுளின் முதலடியிலும் நான்காமடியிலும்  
மடங்கீறு என்னுஞ் சொல்லணி காண்க. ‘தேறிலியரக்கர்’, ‘இராமவென’  
என்பன - பாடாந்தரம். மூன்றாமடியில் வேறுவகை என்று எடுத்தல், மோ  
னைக்கு முரணும். ஊறுமவகை’ என்று சிலபிரதிகளில் காணப்படுகிறது.

இனி, கடிது ஊறுவன - ஒன்றையடுத்துஒன்றும் விரைவிலுண்டாவன  
வான, ஊறு - வழியில்கேரும்இடையூறுகளும், ஊறு இல் அறம் உன்னு தே  
நிலி அரக்கர் புரி தீமைஅவை - அழியில்லாததருமத்தைச் சிந்தியாதவர்களும்  
தெளிந்த அறியில்லாதவர்களாகிய இராக்கதர்கள் (இலங்கையிற்)செய்யுந்  
தீங்குகளும், தீர - நீங்க, ஏறு வகை - ஈடேறும் உபாயங்கள், யாண்டைய -  
(வேறு) எங்குஉள்ளன ' இராமன் என எல்லாம் மாறும் - 'இராமன்' என்று  
சொன்னமாத் திரத்தில் எல்லாத்தனப்பங்களும் நீங்கியிடம் ; அதின் - அந்த  
ராமநாமோச்சாரணம் போல, மாறு - (உயரமானதெத்க்கும்) பரிஹாரமாவது,  
பிறிது இல் - வேறென்றில்லை, என வலித்தான் - என்றுநினைத்து அந்த  
ராமநாமங்கீர்த்தனத்தையே உறுதியாகத்தொடங்கினன் (அதுமான்) என்றும்  
இச்செய்யுட்குப் பொருள்கூறலாம். ஊறு - ஒப்புமாம்.

இக்கவி - போல் அரு - ஆங்கவி போன்ற கவிவிருந்தார். (அஅ)

வேறு.

[அநாமன் இலங்கைத்தீவிர்பவளமலையிற் பாயதல்.]

அக. தசம்புடைநக்கனகநாஞ்சிறுக்கமுதிரித்தநோக்கா  
னகம்புடைப்பிரசத்தெய்வக்கற்பசநாட்டையண்டி  
விசம்பிலைச்செல்லுமவீரன் விலங்கிவறிலங்கைமுதூர்ப்  
பகஞ்சுடர்ச்சோலைத்தாங்கிகார்பவளமால்வரையிற்பாய்ந்தான்.

(இ - ள்.) அகம்பு உடை பிரசம் தெய்வம் கற்பகம் நாட்டை - அணம்  
விசம்பிலை செல்லும் வீரன் - ஊற்றெடுத்தப்பாய்கின்ற தேனையுடைய  
தெய்வத்தன்னையுள்ள கற்பகவிருஷங்களைக்கொண்ட தேவலோகத்தைச்  
சமீபித்து ஆளாயமார்க்கமாகச்செல்லுகின்ற வீரனாகிய அதுமான்,--கனகம்  
தசம்பு நாஞ்சில் உடை - பொன்மயமான கலசங்களையும் நாஞ்சிலென்னும்  
உறுப்பையு முடைய, கடி மதில் - காலுள்ள (இலங்காபுரியின்) மதிலில்,  
தரித்து - தங்கி, நோக்கான் - (அவ்விலங்கையைப்) பார்த்தல்செய்யாதவ  
னும்,--இலங்கை முது ஊறு வேறு விலங்கி - இலங்கையென்ற பழமையான  
அந்நகரத்திற்கு (நேரேசெல்லாது, சிறிதுஒதுங்கி,--ஆங்கு - அங்கேயுள்ள,  
பசுஞ் சுடர் சோலைத்து ஓர் மால் பவளம் வரையில் - பசுமையான சோலைகளோ  
யுடையதாகிய ஒப்பற்ற பெரிய பவளமலையின்மீது, பாய்ந்தான்--; (ஏ - று.)

ராமநாமோச்சாரணபலத்தால் இடையூறின்றி ஆகாயமார்க்கமாக மே  
லோங்கிச்செல்கின்ற அதுமான், இலங்கையின் மதிலின்மேலே இறங்கினால்  
அங்கு எவ்வகைப்பொறியினால் என்னதிங்குநேரிடுமோ வென்றும், அது எவ்  
வாறுகாக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ வென்றும் கொண்ட எண்ணத்தினால் ஜாக்  
கிரதைப்பட்டு, அங்குஇறங்காது அதற்கு இப்பாலுள்ள பவளமலையிற் குதித்  
தன நென்பதாம்.

'கனகம்' என்ற அடைமொழியை, 'தசம்பு', 'நாஞ்சில்' என்ற இரண்ட.  
னோடும் கூட்டுக. முதலிலேயே இலங்கைமதிலின்மீது தங்காமலிருந்தது

அம்மதில் மிக்ககாவலையுடைமை கருதி மென்பார், 'சுழிதில்' என்றார். தேவருலகிலுள்ள ஐந்து விருகங்களுள் ஒன்று கற்பகமென்று சிறப்பாகச்சொல்லப்படுவதன்றி, ஐந்தும் கற்பகமென்றே பொதுவாகச் சொல்லப்படுவது முண்டு. கல்பகம் - தனதுநிலையடைந்துவேண்டுவார் வேண்டியதைக் கல்பிப்பது [உண்டாக்கிக்கொடுப்பது] எனக் காரணப்பொருள்பயிற் வடசொல். இவ்வாறு சிறப்புத்தன்மையையுடைய கற்பகமாமுடைமையால், அத்தேவலோகம்; 'கற்பகநாடு' எனப்பட்டது. கற்பகத்திற்குஉள்ள இத்தன்மையைக் கருதியே, அதற்கு 'தெய்வம்' என்ற அடைமொழி கொடுத்தார். 'தெய்வநாடு' எனக் கூட்டவுமாம். தசம்பு - குடம்: இங்கு, கோபுரம்முதலிய இடங்களில் வைக்கப்படுகின்ற குடம்போன்ற உறுப்பாகிய கலசத்தை யுணர்ந்திற்று. அசம்பு - ஊற்று. பிரசம் - தேன் இத்தலை, முதலாவில் 'லம்பம்' என்ற பெயரால் கூறப்பட்டுள்ளது.

'தசம்பு' இடை சுணகம் நாஞ்சில்' என்பதற்கு - (மேலே) கலசத்தையுடைய பெர்ண்மயமான நாஞ்சிலென்னும் மதிலுறுப்பு என்றும் பதப்பொருள் கூறலாம். 'தரித்து' என்ற வச்சம், நோக்குதல்வினையைக் கொள்ளும். 'தரித்தனோக்கான்' என்ற பாடம் - பாதுகாவலையுடைய இலங்காபுரியின்மதிலில் இறங்குதலைக் கருதாமல் என்று பொருள்படும். 'விலங்கி' என்ற சொல்லின் ஆற்றலால். இலங்கையிற்கு இப்பதாக முன்புஉத்தேசித்தபடி. அந்நகரத்தாமகிலளவாக மேலேசென்றவிட்ட அமரன் இப்பொழுது வேறு வகையாக ஆலோசித்ததனார் சிறிதுபின்வாங்கிப் பவளங்கிக்குநேரே இறங்கின நென்பது போதரும். கீழ் இஉ - ஆஞ்செய்யுளில் "விண்ணோரூர்மேற்படரக்கடி தம்பரின்மீதுயர்ந்தான்" என்றும், எசு - ஆஞ், செய்யுளில் "மந்தராமுந்தமகரத்தமணத்தவாடை, செந்தாமரைவாண்முத்திற்செய்யிவெற்குதுயர்" என்றும், "தந்தாமுலகத்திடைவிஞ்சையாணிதன்வந்தம், கந்தராவீணைக்கவரி செஞ்செவிக்காதுங்க" என்றும், அசு - ஆஞ் செய்யுளில் "அருக்கனாய்வானின்வழிபோனான்" என்றும் கூறிப்போத்தவர், இங்கு "கற்பகநாட்டையண்மிவிசும்பிடைச்செல்லுமீரன்" என்றார்.

இதுமுதல் இப்படலம்முடியுமுளவுமுள்ள ஆறு கவிகள் - இக்காண்டத்தின் காப்புச்செய்யுள்போன்ற அறுபீடப் பதினாறு வடியாகிய விருத்தப்பீடம்.

[அம்மலையின் அப்போதைநிலையைப்பற்றிய வரலாளை.]

கூ. 'மேக்குறச்செல்வோன்பாய்விவங்கிநீரிலங்கைவெற்பு  
நாக்குறுத்தங்குமிங்குந்தள்ளுறந்துடங்குநோன்மை  
போக்கினுக்கிடையூறுகப்புயல்வெடுபொதிந்தவாடை  
தாக்குறத்தளர்த்துசிந்துங்கலமெனத்தக்கதன்றே.

(இ - ன்.) மேக்கு உற செல்வோன் - மேலோங்கிச் செல்பவனாகிய அதுமான், விலங்கி பாய - (வானநெறியைவிட்டு) விலங்கி(த்தன்மீது) பாய்ந்ததனால், நீர் இலங்கை வெற்பு - (காற்புறத்திலும் கடலின்) நீரினாற் சூழப்பட்ட இலங்காபுரியைச் சார்ந்ததான அப்பவளமலை, நாக்குறுத்து - அணைக்கப்பட்டி, ஆங்கும் இங்கும் தள்ளுற துடங்கும் - அப்புறமும் இப்புறமு

மாகத் தன்னாடிச் சலிக்கின்ற, நோன்மை - தன்மையானது, — 'புயலொடு பொதிந்த வாடை - மழையோடுகூடிய பெருங்காற்றானது, போக்கினுக்கு இடைபூறு ஆக தாக்குற - (தான்) போவதற்குத் தடையாக விசைகொண்டு மோத, (அதனால்) தளர்ந்து - தன்னாடி, சிந்தும் - (தன்னிடத்திலுள்ளபொருள்களையெல்லாம்) கீழேசிந்துகிற, கலம் - மரக்கலமாகும்', என தக்கது - என்றசொல்லும்படியிருந்தது; (எ - று.)—அன்றே - ஈற்றசை.

அதுமான் விசையோடு வந்து தன்மேற்குதித்ததைத் தாங்கமாட்டாத அப்பவளமலை தன்னாடித் தன்னிடத்திலுள்ளபொருள்களைச் சிந்துவது, புயல்காற்றுக்குப் பொறுது மரக்கலம் ஆடிப்போய்த் தன்னிடத்துப்பொருள்களைச் சிந்துவதுபோன் றிருந்த தென்பதாம்; கூட்சியணி : இது, வட மொழியில் நிதர்ஸநாலங்கார மெனப்படும்; உபமானத்துக்கும் உபமேயத்துக்கும் ஐக்கியத்தைச் சொல்லுதல், இவ்வணியினிலக்கணம்; 'நோன்மை கலம் போலும்' என்றது, நோன்மையையே கலமாகக்கூறியிருத்தலை நோக்குக, வெற்பின்னோன்மையைக் கலமெனக் கூறினாராயினும், வெற்பின்னோன்மை கலத்தின்னோன்மைபோலு மெனக் கருத்துக்காண்க. உபமானத்தில் 'சிந்தும்' என வந்ததனால், உபமேயத்திலும் மலை பொருள்களைச் சிந்து மெனக் கொள்க.

'வேலைமேலிலங்கைவெற்பு', 'தன்னுறத்துளங்குகோன்மை', 'போக்குறற்கிடையூறுக', 'தகர்ந்துசாயுங்கலமெனலாயிற்றன்றே' என்பன - சிலபிரதிகளின் பாடம். சிந்துதல் - நிலைகுலைதலுமாம். வெற்பு விலங்கி - மலை நிலை பெயர்ந்து என்றலு மொன்று. கடலிடைத்தீவின்முன்புறத்திலேயுள்ள உயர்ந்த பெரிய மலைக்கு, கடலிடையுள்ள உயர்ந்த பெரிய மரக்கலம் உவமை; இது வாயுவிறாற்சிதைதல் அது வாயுகுமாராற்ற்சிதைதற்கு உவமை கூறப்பட்ட தென நயம்காண்க. மேக்குஉறச் செல்லுதல் - ஆகாயமார்க்கமாகச் செல்லுதல். 'விலங்கி' என்பதைக் கீழ்ச்செய்யுளறி கூறியதன் அதுவாதமென்றால், ஒதுங்கியென்பது பொருள். புயல் - பெருங்காற்று; சிறப்புப் பெயர்; வாடை - காற்று; பொதுப்பெயர். புயலொடுபொதிந்த வாடை - 'புயல்' என்ற சொல்லோடு தொடர்ந்த வாடை: எனவே, புயற்காற்றென்றதாயிற்று என்றும் கொள்ளலாம். (க0)

[அதுமான் அம்மலையில் நின்று இலங்கையைக் காணுதல்.]

கூக. மண்ணடியுற்றயீதுவானுறவரம்பின்றன்மை

யெண்ணடியுற்றகுன்றத்தலத்துநின்றெய்த்நோக்கி

விண்ணிடையுலகமென்னுமெல்லியன்மேனிநோக்கக்

கண்ணடிவைத்ததன்னவிலங்கையைத்தெரியக்கண்டான்.

(இ - ள்.) மண் - இந்நிலவுலகத்தினது, அடி - அடிப்பாகம் வரையிலும், உற்று - (தனது வேர்) ஊன்றப்பெற்று, — மீது - (தனது) உச்சி, வான் வரம்பின் தன்மை உற - வானுலகத்தின் எல்லாவரையிலும் பொருந்தமாறு, எண்ணியதுபோல (உயர்ந்துள்ள), அடி உற்ற - (இலங்கைக்கு) முன்னடியி

லுள்ளதான, குன்றம் தலத்து - அப்பவளமலையினிடத்தில், நின்று - நின்று  
கொண்டு, (அதுமான), எய்த நோக்கி - உற்றுப்பார்ப்பவனும், —வின் இடை  
உலகம் என்னும் மெல்லியல் - வானத்திலுள்ள தேவலோகமாகிய பெண்,  
மேனி நோக்க - (தனது) வடிவழகைப் பார்க்குமாறு, கண்ணடி வைத்தது  
அன்ன - நிலைக்கண்ணடிவைத்ததுபோலிருக்கின்ற, இலங்கையை - இலங்  
காநகரத்தை, தெரிய கண்டான் - நன்றாகப் பார்த்தான்; (எ -று.)

அங்ஙனம் பவளமலையிற்பாய்ந்தநின்ற அதுமானுக்கு வானுலகம் நிலைக்  
கண்ணடியில் விளங்குவதுபோல இலங்கை தோன்றிற்று என்பதாம். நோக்  
கிக் கண்டான் என இயையும். பூமியினுடைய அடிப்பாகத்தின் எல்லையைக்  
கண்ட தான் வானுலகின் எல்லையையும் காணவேண்டுமென்று கருத்துக்  
கொண்டாற்போல அம்மலை உயர்ந்திருந்த தென்பது, முன்னிரண்டடியின்  
பொருள்; இதோ, ஏதுத்திறுதிப்பெறுவாணி: இயற்கையில் உயர்ந்திருத்தற்கு  
ஒருகாரணங்கற்பித்தவாறு காண்க. வானுலகத்துக்குநேராகக் கீழே ஒருநிலைக்  
கண்ணடி வைத்திருந்தால் அக்கண்ணடியில் அது எவ்வாறு விளங்குமோ  
அதுபோன்றிருத்தது இலங்கையென்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து; தன்  
மைத்திறுதிப்பெறுவாணி: இதனை “குடவளைக்குலம் வயிறுநீர்தினமணி  
கொழிக்கும், மடுவில் வானக் குருவுகாட்டியதுபோன் மதில்கும், கடிக்கொண்  
மாநகர்” என்ற கடைத்தேரோடு ஒப்பிடுக. ‘விண்ணிடையுலகமென்னு மெல்லி  
யல்’ என்றார், “மண்மகள்” என்றாற் போல. கண்ணடி - கண்ணாடி யென்ப  
தன் குறுக்கல்லிகாரம்.

மண் • அடியுறுதல் - கீழே மண்ணுலகமுள்ளவனவும் வேருன்றதல்.  
ஏண் • அடியுற்ற - எண்ணத்தை உன்றருக்கொண்ட வெணினுமாம். ‘வானுறு  
வரம்பின்றன்மை,’ ‘குன்றினிடத்துநின்றற்றுநோக்கி’ என்று சிலபிரதிகள்.  
மெல் இயல் - மென்மையான தன்மையையுடையவள் எனப் பெண்ணுக்குப்  
பண்புத்தொகையன்மொழி. தெரியக்காணுதல் - அதன் வகைகளெல்லாம்  
தோன்றக் காணுதல்; அங்குனங்கண்டமை, மேற்கூறுமாற்றால் நன்குவிளங்  
குதல் நோக்குக. (கக)

[இதுமதல் முன்று கவிகள் - அங்மான் இலங்கையைநோக்கி வியத்தல்.]

கஉ. நன்னகரதீனேநோக்கிநளினக்கைமறித்துநாகர்  
பொன்னகரிதீனையொக்குமென்பதுபுல்லிதம்மா  
வந்நகரிதனினைன்றேயண்டத்தைமுழுதுமாவா  
னிந்நகரிருந்துவாழ்வானிதுவதற்கேதுவென்றான்.

(இ - ன்.) (அதுமான), —நல் நகர்அதனை நோக்கி - அழகிய அந்தஇலங்கா  
புரியைப்பார்த்து, நளினம் கை மறித்து - தாமரைப்பூப்போன்ற (தனது) கை  
யை மடக்கிவைத்துக்கொண்டு, —‘நாகர் பொன் நகர் - தேவர்கள்வாழ்கின்ற  
பொன்மயமான அமராவதிகரம், இதனை ஒக்கும் - இந்தஇலங்கையை யொத்  
திருக்கும், என்பது - என்றுகூறுதலும், புல்லிது - அறிவினமாம்; அம்மா -  
ஆச்சரியம்! (இப்படியிருக்க), அநகர் இதனின் நன்றே - அவ்வமராவதிகரம்  
(இதற்கு உவமையாகச்சொல்லும்படி) இந்நகரத்தினும் சிறந்ததாமோ? [ஆகா



தென்றபடி]; அண்டக்கீழ் முழுதும் ஆள்வான் - எல்லாவுலகங்களையும் (தனதுபிராக்ரோத்தால் வென்று தனக்குக்கீழ்ப்படுத்திக்கொண்டு) ஆள்பவனாகிய இராவணன், இந்நகர் இருந்து வாழ்வான் - இவ்விலங்காபுரியிலிருந்து கொண்டு வாழ்கின்றவனாயிருக்கின்றான், இது - என்ற இதுவே, அதற்கு ஏது - பொன்னகரத்தினும் இலங்காபுரி உயர்ந்துள்ளதென்ற அவ்விஷயத்தை மெய்ப்பித்தற்கு ஏற்றகாரணமாகும், என்றான் - என்றாகருதினான்; (எ - ம.)

எல்லாவுலகங்களையும்வென்றவனான இராவணன், எந்தநகரம் எல்லாவற்றினாலுமிறந்துள்ளதோ அங்கேயே வாழ்வானாதலால், அழிந்துவாழ்கின்ற இவ்விலங்காபுரிக்குப் பொன்னகரம் ஈடாகாதெனத் தெற்றெனவிளங்கும்; ஆகவே, இந்நகரத்திற்குப் பொன்னகரத்தை உபமானமாகச்சொல்வது, அறிவின் மென்பதாம். பொன்னகரத்தினிடத்துப் பிரசித்தமாயுள்ள உபமானத்தன்மையை மறுத்துக்கூறுவதனால், 'பொன்னகரத்தினையொக்குமென்பது புல்லிது' என்ற வாக்கியம் - எதிர்நிலையணி: வடநூலார், பிரதீபாலங்காரமென்பர். உபமேயத்தினும் உபமானம் சிறந்திருத்தல்வேண்டி மென்ற அலங்காரநூலார் கொள்கைக்கு மாறாக உபமேயத்தை உபமானத்தினாலுஞ் சிறத்ததென்று கூறுவது, இதனிலக்கணம். பொன்னகரத்தினையொக்குமென்பதும் புல்லிதென்றால், இதனின் நன்றன்று என்பது தானே அமையவும், முற்கூறியதை வற்புறுத்தவதற்கு, 'இதனின்கண்ணே' என மீண்டும் எடுத்தோதினார். முன்னிரண்டுவாக்கியங்களை 'அண்டத்தைமுழுதும்ஆள்வான் இந்நகரிருந்து வாழ்வான், இது அதற்கு ஏது' என்ற வாக்கியம் சமர்த்தித்து நின்றது - தொடர்நிலைச் செய்யுட்குறியணி.

ஒருபொருளை வியந்து சொல்லும்போது கையைமடக்கித் தாடையில்கைவைத்துக்கொண்டு கூறுதல், சிறுபாலார்க்கு ஓயற்கையென்க. அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்; இலங்காபுரியினது சிறப்பைக்குறித்து வியந்தவாறு: அடுத்த செய்யுளிலும் இதுகாண்க. 'அந்நகர் இதனின் நன்றே' என்றது, அந்தத்தேவநகரம் இவ்விலங்கைபோலச் சிறந்ததா? என்றும் பொருள்படும். இதனின் அன்றே எனப்பிரித்து, இதுபோலச் சிறந்ததன்றே யென்றது மொன்று. இவ்விலங்கையினும் அவ்வமராவதி சிறந்ததாயிருக்குமானால், அண்டகோளமுழுவதையும் தனது அதீதமாகவுடையான இராவணன் அதனைத் தனக்கு இராஜதானியாகக்கொண்டு அங்கேயிருந்து அரசாளமாட்டானா? என்பது, பின்னிரண்டடியின் போக்கு.

(ஊஉ)

கூங். மாண்டதோர்நலத்திற்குமென்றுணர்த்துதல்வாய்துமத்தன்றால் வேண்டியவேண்டினெய்திவிடறுப்பின் மிவிழைந்ததுய்க்கு மீண்டரும்போகவின்பமீறியாண்டுக்கண்டா மாண்டதுதுறக்கமலீதேயருமறைத்துணிவுமம்மா.

(இ - ன்.) ('தேவலோகம்), மாண்டது ஓர் நலத்திற்கு ஆம் - மாட்சிமைப்பட்டதாகிய ஒப்பற்ற அழகையுடையதாம்', என்று உணர்த்துதல் - என்றசொல்வது, வாய்மைத்து அன்று - மெய்யான வார்த்தை யன்று; வேண்டிய வேண்டின் எய்தி - வேண்டியபொருள்களையெல்லாம் வேண்டிய

படியே யடைந்து, விழைந்த வெறுப்பு இன்றி துய்க்கும் - (அங்கனம்) விரும்பிப்பெற்ற பொருள்களை வெறுப்பில்லாமல் அனுபவிக்கவல்ல, ஈண்டு அரும் போகம் இன்பம் - (வேறிடங்களிற்) கிடைத்தற்கு அரிய சுகாதாபவத்தை, ஈது இலது - முடிவில்லாததாக, யாண்டு கண்டாம் - எவ்விடத்திற் பார்த்தோமோ, ஆண்டு அது துறக்கம் - அத்தன்மைத்தாகிய அவ்விடமே சுவர்க்கமாவது : அருமறை துணிவும் அகீதே - அருமையான வேதங்கள் துணிந்த கொள்கையும் அதுவேயாம்; (எ - று.)—ஆல் - சுற்றகை; தேற்றமுமாம்.

விரும்பியவற்றையெல்லாம் பெறுதல் எந்த இடத்திற் கிடமோ, அந்த இடந்தான் சுவர்க்கமென்று வேதங்களும் கூறுகின்றன வாதலாலும், தேவலோகம் எல்லாவற்றையும் அளிக்கவல்ல போகமென்பது இப்போது பிரதிபலித்திருமாறாய்ப் பொய்ம்மைப்படுத்தலாலும், இராவணன் ஆள்கின்ற இவ்விலங்காபுரியே எல்லாப்போகங்களையும் வேண்டியவர் வேண்டியபடியடைதற்கு இடமாயிருத்தலாலும், இதவே சுவர்க்கமா மென்றன நென்பதாம். தேவலோகத்திற்கு உரிய போகமளிக்குத் தன்மையை மறுத்து இலங்கையில் ஏற்றிக்கூறியது, அவநாயுதியின்பாற்படும். அதன் இலங்கணம் - “சிறப்பினும் பொருளினும் குணத்தினும் முண்மை, மறுத்துப் பிரிதுரைப்பதவனுதியாகும்” எனக் காண்க; இது, ஒழிப்பாற் பெயையும்படும்.

இனி, மாண்டது ஒர் கலத்திற்று ஆம் என்று உணர்த்துதல் வாய்மைத்தன்று - மிகச்சிறந்த ஒருவகையானநன் பையையத் தான்தருவதாம் இவ்விலங்கையென்று சொல்லுதல் உண்மையாகாது என்றுமாம்; எல்லாகலங்களாலும் குறைவின்றிவிளங்குகின்ற இதுளை ஒருவகையானகலத்தைக் கொண்டதென்று கூறுதல் இழுக்கே யென்றபடி. ‘யாண்டிக்காண்டும்’ என்பதும் பாடம். ‘ஈண்டு’ என்றது-முதனிலைத்தொழிற்பொயர்; கானகாம்பேற்றுமைத்தொகை.

கூசு. உட்புலனெழுதாநென்பர்யோசனையுலகமுன்றிற்

நெட்புறுபொருள்களெல்லாநிதனுழைச்செறிந்தவென்ற

வூட்புலனுணங்குகேள் விநுழைவிலரெனினுகோக்குங்

கட்புலன்வரம்பிற்றாமேகாட்சிபுங்கரையிற்றமே.

(இ - ள்.) உள் புலன் - (இவ்விலங்கையின்) உள்ளிடத்தினளவு, எழுதுறு யோசனை, என்பர் - என்று கூறுவர், (உணர்ந்தோர்); உலகம் மூன்றில் - மூன்றுலகங்களிலும், நெட்பு உறு - உயர்வாகப் பொருந்திய, பொருள்கள் எல்லாம் - எல்லாப்பொருள்களும், இதுனுழை செறிந்த - இந்த இலங்காபுரி யிற் பொருந்தியுள்ளன, என்றால்—, துண்புலன் துணங்கு கேள்வி துழைவிலர் எனினும் - துட்பமாகிய அறிவைக்கொண்டு சூக்ஷ்மமாய் அறியத்தக்க கேள்வியினால் எல்லாப்பொருள்களையும் ஆராய்நலையுடையவரென்றாலும், (அவர்களும் இந்நகரத்துப் பொருள்களையெல்லாம் காணுந்திறமில்ர்; ஏனெனில்),—கோக்கும் கண்புலன் வரம்புஇற்று ஆமே - பார்க்கின்ற (அவர்களது) கட்புலனும் வரம்பில்லாததாய் நீண்டிருக்குமோ? (அன்றியும்), காட்சியும் - இந்நகரத்திற்காணக்கூடிய விஞ்ஞாநப்பொருளும், கரையிற்று ஆமே - ஓரளவையுடையதாகுமோ? (என்று எண்ணினன் அதுமான்); (எ - று.)

தூலிவுநிரம்பப்பெற்ற பேரறிவாளராயிருந்தாலும், அவர்களது கட்புலனும் ஏனையோரது கட்புலன்போலவே ஒருவரம்பிணையுடையதாய், அளவுபட்டிருத்தலால், மிக்கபரப்பிணையுடைய இவ்விலங்காபுரியிலுள்ள எல்லையில்லாத காட்சிகளையெல்லாம் அப்பேரறிவாளரும் தமதுகண்ணொண்டு முற்றக்காணாத லரிதென, இலங்காபுரியின்சிறப்பை அப்பவழமுலையினீய்திருந்த அதமான் எண்ணினனென்க. இச்செய்யுட்டு, மேல் ஊர்தேடிபடலத்து ௪௨-ஆஞ் செய்யுளிலுள்ள 'என்றனன்' என்பதனோடாவது, இப்படலத்து ௧௨ - ஆஞ்செய்யுளிலுள்ள 'என்றான்' என்பதை இங்குக்கூட்டியாவது முடிபு காண்க.

'என்றால்' என்ற செயினென்னும் வினையெச்சத்துக்கு முடிக்குஞ்சொல் வருவித்த உரைக்கப்பட்டது. 'தழைவிலர்' என்னுமிடத்து, இல் - சாரியை; 'மழையுந், தவமிலா ரில்வழியில்லை' என்றவிடத்தப் போல: அன்றி, தழைவு இலர் என்றுபிரித்து, ஆராய்தல்தொழிலுக்கு இடமாகஇருப்பவர் என்றமாம்; (இல் - இடம்) எனவே, ஆராயுந்திறமுடையோர் என்றதாயிற்று. இனி, 'தழைவிலர்' என்றும் பாடமுண்டு. பேரறிவாளராலும் காண்முடியாதென்பதனை, 'கட்புலன்வரம்பிற்றாமே', 'காட்சியுங்கரையிற்றாமே' என்ற வாக்கியங்கள் ஏதுவாய்நின்று சாதித்துநிற்பது - நெட்டில்கீசையுடனூறியணி. இனி, 'கட்புலன்வரம்பிற்றாமே' என்பதற்கு - கண்களின் காட்சிப்புலன் ஒரு வரையறையுடையதாகாமே யென்றும், கண்ணாகிய பொறி இத்துணையென ஓரளவுடையதாகாமே யென்றும் உரைப்பாரு முளர்; அப்பொழுது, 'வரம்பிற்று' என்றது - உடன்பாட்டுக்குறிப்புமுற்று: ஏகாரம் - தேற்றம். அளவிறந்த பல கண்களும் அவற்றிற்கு வரம்பில்லாத காட்சியறிவும் இருந்தால்தான் இந்நகரம் முழுவதையும் காணுதல்கூடு மென்க. அங்ஙனம் எவர்க்கும் இல்லையாதலால் 'உட்புலன் எழுதாதுயோசனை' என்றலும் சரியாயிராது; [அளவு இன்னும் அதிகமாயிருக்கலாம்] என்பது உட்கோள். இனி, நோக்குங்கட்புலன்வரம்பிற்றாமே - காண்பவர்கண்பார்வைக்கு அடங்குவதா (இந்நகரின்காட்சி)? என்பர் ஒருசாரார். காட்சியும் கரை இற்று ஆமே காட்சியும் கரையில்லாததாகாமே யென்றலுமாம்.

பூர்வால்மீகிராமாயணத்துச் சுந்தரகாண்டத்தின் முதற்சுருக்கத்திற்குரிய செய்தி, கம்பராமாயணத்துச் சுந்தரகாண்டத்தின் முதற்படலமாகிய இதற்கு உதப்பட்டது.

இப்படலவரலாற்றின் சுருக்கத்தை, "அங்கண்வானுலகணவுமகேந்திரவரையினின்றலுமன், திங்கணீண்முடியுரிஞ்சச் செல்வுழிமகபதியொழிப்ப, மங்குல்சேர்வுழிநின்மறைந்தமைநக மென்னுழையில், தங்கிப்போகென வதனைத்தடக்கையிற்றடவந்துபோனான்", "திரைசெய்தெண்டன்முக்கட்டிற்கலுழனிற்செல்லுமாருதிகையச், சுரையென்பவன் தடுப்பத் தன்னுடைப்பேருடல் சுருக்கி, விரைவின்வாய்வழிப்போகி மெய்நிழல்வவ்வுபேரர்க்கி, குருதியாயிடைப்புருந்து குடல்பறித் திலங்கையிற்குதித்தான்" என்ற கூர்மபுராணக் கையெழுத்தினிற் காணலாம்.

(௧௪)

கடல்தாவுபடலம் முற்றிற்று.

## இரண்டாவது ஊர்தேடுபடலம்.

(அத்நாண்) இலங்காபுரியிற் (சீதாயிராட்டியைத்) தேடிய செய்தியைக் கூறுகின்ற பாகம். ஊர்தேடு - ஏழாம்வேற்றமைத்தொகை. தேடுபடலம் - வினைத்தொகை.

அநுமான் தான் பவளமலையி லிருந்தபடியே திரிகூடகிரியின்மே லுள்ள இலங்காபுரியின் வளங்களைப் பார்த்து அவற்றைக்குறித்துப் பல வாய் கருதுதல், இதுமுதல் நாற்பத்தொருகவிகளிற் கூறப்படுகின்றது.

வேறு.

[இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள் - அந்தநாத்து மாடமாளிகைகளின் வருணனை.]

க. பொன்கொண்டிழைத்துமணியைக்கொடுபொதிந்த  
மின்கொண்டமைத்தவொரிலைக்கொடுசமைத்த  
வென்கொண்டிழற்றியவெனத்தெரிநிலாத  
வன்கொண்டல்விட்டுமதிமுட்டுவனமாடம்.

(இ. ள்.) வல் கொண்டல் விட்டு - வலிய மேகங்களைக்கடந்து அப்பாற் சென்று, மதி முட்டுவன - சந்திரனைத் தொடுவனவான, மாடம் - (இவ்விலங் காபுரியிலுள்ள) வீடுகள், —பொன்கொண்டு இழைத்து மணியை கொடு பொதிந்த - பொன்னைக்கொண்டுசெய்து (அதில்) இரத்தினங்களைக் கொண்டுவந்து பதிக்கப்பெற்றவையோ? (அல்லது), மின்கொண்டு அமைத்த - மின்னலைக் கொண்டு செய்யப்பட்டவையோ? வெயிலை கொடு சமைத்த - சூரியகாந்தியைக்கொண்டு செய்யப்பட்டவையோ? என் கொண்டு இயற்றிய - (வேறு) எதனைக்கொண்டு செய்யப்பட்டவையோ? என - ,என்று சந்தேகித்தற்கு இடமாகி, இதிரிகிலாத - உண்மையறியமுடியாம விருக்கின்றன; (எ - று.)

இயல்பிற் பொன்னினுற்செய்யப்பட்டு இரத்தினங்கன்பதிப்பிக்கப்பெற்ற ழுள்ள மிகவுயர்ந்த இவ்விலங்கைநகரத்து உபரிகைவீடுகள் அப்பொன்மணிகளின்மிக்கவொளியினால் இன்னபடியென்றுசொல்லமுடியாமல் திகைக்கும் படியிருந்தனவேன்க; ஐயவணி. 'வன்கொண்டல்விட்டு மதிமுட்டுவனமாடம்' என்றது, மேகமண்டலத்தினும்மேலாகவுயர்ந்து சந்திரமண்டலத்தைச்சாரவுள்ள மாளிகைக ளென்றபடி; நோடீபுயர்வுநவீற்சியணி.

உலகமும் அதற்கு உறுதியாகிய அறம்பொருளின்பங்களும் கடத்தற்கு ஏதுவாகின்ற சிறப்புடைமை தோன்ற, 'வன்கொண்டல்' எனப்பட்டது; "கெடுப்பது உன் கெட்டார்க்குச்சார்வாய் மற்றுங்கே, யெடுப்பது உ மெல்லாமழை" என மழையினது ஆற்றல் காண்க. 'பொன்கொண்டிழைத்த' என்றும் பாட்டுமுண்டு.

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் எழுபத்தைந்தாம் கவி போன்ற கவிவிருத்தங்கள். (க)

உ. நாகாலயங்கனொடுநாகருலகுந்தம்  
பாகார்மருங்குதாயில்வென்னவுயர்பண்ப  
வாகாயமஞ்சுவகன்மேருவையனுக்கு  
மாகால்வழங்குசிறுதென்றல்வரநின்ற.

(இ - ன்.) (மற்றும் இந்நகரத்துமாளிகைகள்).—நாக ஆலயங்கனொடு - தேவர்களின்மாளிகைகளுடனே, நாகர் உலகும் - தேவலோகமும், தம் பாகு ஆர் மருங்கு தாயில்வு - தமதுபாகமாய்ப்பொருந்திய இடத்திலே இனிது தங்கத்தக்கவை, என்ன என்று சொல்லும்படி, உயர் பண்ப - (தேவலோகத்திலும்) உயர்ந்த தன்மையையுடையன; ஆகாயம் அஞ்ச - வானத்திலுள்ளார் எஞ்சும்படி, அகல் மேருவை அனுக்கும் - அகன்ற மகாமேருமலையை (க் கொடு முடிபறித்து) வருத்திய, மாகால் - பெருமையையுடைய வாயுதேவனால், வழங்கு - இனிதாக அளிக்கப்படுகின்ற, சிறு தென்றல் - இளந்தென்றற்காற்று, வர - வரும்படி, நின்ற - உள்ளன; (எ - று.)

தேவர்கள்வசிக்கின்ற கிருகங்களுட்படத் தேவலோகம் தமதுபகுப்பாய்ப் பொருந்திய ஓரிடத்திலே [கீழ்நிலையிலே] இனிதுதங்கத்தக்கன வென்னும் படி மிக்க உயர்ச்சியுடையவை இந்நகரத்துமாளிகைக ளென்பது, முதலிரண்டடியின் கருத்தி; தொடர்புயிர்வுநவீற்சியணி. அம்மாளிகைகளின் மிக்கபரப்பும் இங்குத் தொனிக்கும். அங்ஙனம் அவை மிகவுயர்ந்திருந்தாலும், மிக்கவலிமையையுடைய வாயுதேவன் இராவணனிடத்து அச்சத்தால் அடங்கி மந்தமாருதமாக இனிதுவீசப்பெற்றிருந்தன வென்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து.

இனி, இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடிக்கு - தேவலோகத்து மாளிகைகளும் பாதாளலோகத்துமாளிகைகளும் தமதுபாகத்திலே இனிதுதங்குதற்குரியவை [ஒருகோவையாகச்சொல்லத்தக்கன] என்னுமாறு மிகச்சிறந்துள்ளன (இந்நகரத்துமாளிகைகள்) என்றலுமொன்று; நாகர் - சுவர்க்கத்துவாழ்பவரும், நாகசாதியாரும். ஆலயம், உலகு - இலக்கணையால், மாளிகையை யுணர்த்தின. நாகர்களது ஆலயம், நாகாலயம்: தீர்க்கசுந்திபெற்றது. பாகு - பாகமென்ற வடசொல்லின் விகாரம். ஆகாசம் அதிர்ச்சஞ்சரிக்குந்தேவரைக் குறித்தலால், இங்கு இடவாகுபெயர். 'மாகால்வழங்குசிறுதென்றல்' என்றவீடத்து, முண்ணொடை. காண்க. 'மருங்குமில்வென்ன' என்றும் பாடம். (உ)

ந. மாகாரின்மின்கொடிமடக்கினரடுக்கி  
மீகாரமெங்கனுநறுந்துகள்விளக்கு  
யாகாயகங்கையினையங்கையினிள்ளிப்ப  
பாகாயசெஞ்சொலவர்வீசபடுகாரம்.

(இ - ன்.) பாகு ஆய செம் சொலவர் - கருப்பஞ்சாற்றின் பாகுபோன்ற இனியசொற்களையுடையவர்களான (சிலதியரெனப்படுகின்ற) குற்றேவல்மக

ளிர், மா தாரில் மின் கொடி மடக்கினர் அடுக்கி - பெரிய காளமேகங்களில்  
தோன்றுகின்ற மின்னற்கொடிகளைப் பிடித்துப்பிடித்துச் சேர்த்துத் துடைப்  
பக்கற்றையாகக்கொண்டு, (அதனால்), மீகாரம் எங்கணும் நூறுதங்கள் விளக்கி-  
மேற்பக்கமெங்குமுள்ள சுதந்தப்பொடிகளை விளக்கித்தள்ளி, ஆகாயகங்கை  
யினை அம் கையினின் அள்ளி வீசு படு - ஆகாயகங்கைகளை அழகிய(தங்கள்)  
கைகளால் முகந்துகொண்டுவந்து தெளிக்கப்பெற்ற, காரம் - வீடுகள், (இந்  
நகரத்து உள்ளவை); (எ - று.)

இராக்கதராஜனுன இராவணனது ஆளுகைக்கு உட்பட்ட அந்நகரத்திற்  
குற்றேவல் மகளிர்களாகிய தேவஜாதிமாதர்கள் அவ்விடத்துமாளிகைகளில்  
பணிவிடைசெய்கின்றவிதம் இதில் வெளியாம். மேகத்துமின்னல்களைப்பிடித்  
துப்பிடித்துத் தொகுத்து வாரீகோலாக்கி அவ்விளக்குமாறுகொண்டு குப்பை  
கூட்டியொதுக்கி ஆகாசகங்கைகளைக்கொணர்ந்து தெளித்துத் தளத்தைச்செவ்  
வைப்படுத்துகின்றனரென்க; வீறுகோளணி. இராவணனதுநகரமாகிய அதி  
லேயுள்ள குற்றேவல்மகளிரின் ஆற்றலும், அந்நகரத்துமாளிகைகள் மேக  
மண்டலத்துமின்னல்களை எட்டிப்பிடித்துக்கொள்ளும்படியாகவும் ஆகாயகங்  
கைகளை எட்டிமுகந்துகொள்ளும்படியாகவும் மிகவுயர்ந்துள்ளன வென்பதும்,  
இதில் வெளியாம். அவ்விடத்து மாளிகைகளிலே சிந்தியிருக்கின்ற வாசனைப்  
பொடிகளொழிய வேறுதுசியில்லை வென்பதுபற்றி, 'மீகாரமெங்கணுநூறுத்  
துகள்விளக்கி' எனப்பட்டது; இதனை, "நீமொன்மேளி திமிர்ந்த தன்சார்த  
மும், வம்புன்னோதையர்மாற்றமயலரே" என்றாற்போலக் கொள்க. மேனி  
திமிர்ந்த சீந்தனத்தின்பொடி, சுந்தப்பொடி, கதம்பப்பொடி, குடியமலர்களி  
னின் றுசிந்திய மகரந்தப்பொடி என்ற யாவும், 'நூறுதங்கள்' என்றதில் அடங்  
கும். இராவணன் தனதுபலத்தினால் தேவமாதரையே பணிப்பெண்களாகக்  
கொண்டிருத்தலால், 'பாகாயசெஞ்சொலவர்' என அக்குற்றேவல் மகளிரது  
சொல்லினைம பாராட்டிக்கூறப்பட்டது.

மின்கொடி - கொடிபோன்ற மின்னல் மீ - மேல். காரம் - பக்கம்.  
பாகு - வெல்லம், சர்க்கரை, கந்தண்டு. ஆய - உவமவுருபு. காரம் - அதார  
மென்ற வடசொல்லின் முதற்குறையினாரம்; அதன்பொருள், வீடுஎன்பது.  
க்ருஹமென்றவடசொல் பிராகிருதத்திற் கருமெனச் சிதைத்துவழங்கு மாத  
லின் அது இங்குக் காரமென முதனீண்டுவந்ததெனினும் இழுக்காது. 'வீசுபட  
காரம்' என்ற பாடங் கொள்ளின், வீசுபடு அகாரம் என்று பிரிந்து இனிது  
பொருள்படும். ஏற்றசொல் வருவித்து முடிக்கப்பட்டது; அன்றி, இச்செய்  
யுளினீற்றிலுள்ள 'காரம்' என்ற பால்பகா அஃறிணைப்பெயரை முந்தியசெய்  
யுளில்வந்த 'பண்ப', 'நின்ற' என்ற முற்றுக்களுக்கு எழுவாயாகக்கொண்டு  
இரண்டசெய்யுள்களையும் குளகமாக முடிப்பினுமாம். (௩)

வேறு.

ச. பஞ்சியூட்டியபாட்டிசைக்கண்கிணிர்ப்பதமஞ்  
செஞ்செவிச்செழும்பவளத்தின்கொழுஞ்சுடச்சிதறி

மஞ்சினஞ்சனநிறமறைத்தரக்கியர்வடித்த

வஞ்சிலோதியோடுவமையவவர்க்குறுமுலமமை.

(இ - ன்.) பஞ்சி ஊட்டிய - செம்பஞ்சுக்குழம்பு ஊட்டப்பெற்றவையும், பாட்டி இசை கிண்கிணி - இசைப்பாட்டுப்போலினிய ஒலியையுடைய கிண்கினியென்னும் ஆபரணத்தை யணிந்தவையுமான, பதுமம் - செந்தாமரை மலர்போன்ற (இந்நகரத்து மாடமானிகைகளிலுள்ள இராக்கதமாதர்த்தது) பாதங்கள், செம் செவி செழும் பவனத்தின் கொழுஞ் சுடர் சிதறி - செவ்வையான அழகையுடைய செழுமையான பவழம்போன்ற விரல்களினியுகியான காந்தியை வீசி, மஞ்சின் அஞ்சனம் நிறம் மறைத்து - மேகங்களின் கருநிறத்தைப்போக்கிச் செந்திறமாக்குதலால், - அவர்க்கு உறும் உவமை - அவ்வார்க்கியர்க்கு (மேனிநிறத்தில் இயற்கையாய்) ஏற்ற ஒப்புமையாகின்ற அந்தக்கான மேகங்கள், - அரக்கியர் வடித்த அம் சில் ஒதியோடு உவமைய - அந்தஅரக்க மகளிர்களின் சிறந்த அழகிய வட்டமான ஆபரணத்தைபணிந்த, கூந்தலோடு ஒப்பாவன; (எ - று.)

இயல்பில் மிக்ககருநிறமுடைமையால் அரக்கியர்க்கு மேனிநிறத்திலொப்புமையாகின்ற காளமேகங்கள், அவர்கள் இந்நகரத்துஉபரிகைக்கீரி லுலாவும்போது அவர்களுடைய செம்பஞ்சுக்குழம்புட்டப்பெற்ற செந்தாமரைமலர் போலச்சிவந்த கால்களிலமைந்த பவழத்துண்டுபோன்றவிரல்களினது செந்நிறவொளி வீசுதலால் தமதுகருநிற மறைக்கப்பட்டுச் செந்திறம்பூண்டு அவ்விராக்கதமாதரது செம்பட்ட மயிரோடொப்பாயின வெண்பதாம். கால்களி லூட்டிய செம்பஞ்சின்செம்மையை மேகங்கள்பெற்றதாகக் கூறியது-பிறிதின் குணம்பெறுவணி. இராக்கதமாதரர்களுடைய கால்விரல்களின் செந்திறமிகுதியை வருணித்த இதில், அந்நகரத்துஉபரிகைகள் மேகமண்டலத்தையனாவி உயர்ந்துள்ளன வெண்பது பெறப்படுதலும் காண்க. செந்தாமரைமலர் போன்ற பாதங்களை 'பதுமம்' எனவும், திரண்டபவழத்துண்டுபோன்ற விரல்களை 'பவளம்' எனவும் உபமேயத்தை உபமானமாகவே சொன்னது, உருவக வ்யாவுநவியர்சியணி- 'பஞ்சியூட்டிய,' 'பாட்டிசைக்கிண்கிணி' என்ற அடைமொழிகள், பதுமமென்றதன் பொருளை விளக்கின. பாட்டிசைக்கிண்கிணிப் பதுமம் - (தேத்தோடொத்து நாட்டியஞ்செய்கின்றபொழுது) அப்பாடலின் அமைப்புக்குஏற்ப ஒலித்தலையுடைய சதங்கைகளைத்தரித்த தாமரைமலர் போன்ற பாதங்க ளெனினுமாம்; "பசங்களிற் மண்ணுமை பாணிபண்ணுற, விதங்களின் விதிமுறை சகியிதிப்புவர், மதங்கிய ரச்சதி வகுத்துக்காட்டுவ, சதங்கைகள்" என்று பாலகாண்டத்தில் அலோத்திமாநகரவருணனையில் வந்தமை காண்க. 'பாடமைகிண்கிணி' என்பதும் பாடம்.

பஞ்சியெனினும், பஞ்செனினும் ஒக்கும். கிண்கிணி என்ற வடசொல் லுக்கு - கிஞ்சித்து [சிறிது] ஒலிப்பது என்று காரணப்பொருள் கூறுவர் அன்றி, கிண்கிணி என்று ஒலிப்பது கிண்கினியெனக் காரணப்பெயராகவும் கொள்ளலாம். பவனத்தின்கொழுஞ்சுடரைச்சிதறுதற்குப் பதுமம் வினைமுதல். 'பதுமச்செஞ்செவி' என்ற பாடத்திற்கு, பாதபதுமங்களிலுள்ள விரம்பவ

னங்களின் மிக்கவொளியானது வீசி யென்ஃ. அஞ்சனநிறம் - மைபோன்ற நிறம்; எனவே, கருமையாயிற்று. வடித்த 'சில்' - பல அணிகலங்களுள் தேர்ந்தெடுத்தனிக்த வட்டமாகிய முடியணி; சூடாமணி. ஒதி - மகளரின் தலையிர். வடித்தஒதி என்றெடுத்து, வாரிவிட்ட கூந்த லெனினுமாம்.

இதுமுதற் பதினைந்துவிகள் - முதற்சீரும் ஐந்தாஞ்சீரும் மாச்சீர்களும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய நெடிவடி நான்குகொண்ட கலிநிலத் துறைகள்: (ச)

ரு. நானநாண்பலர்க்கற்பகநறுவிரைநாறப்  
பானம்வாயுறுவெறுத்ததாளாறுடைப்பறவை  
தேனவாலிரைச்செழுங்கழுநீர்த்துயில்செய்ய  
வானயாறுதம்மரமியத்தலந்தொறுமடுத்த.

(இ - ன்.) நானம் - கஸ்தூரிவாசனையுள்ள, நான் - அன்றுமலர்ந்த [புதிய], கற்பகம் மலர் - கற்பகவிருகூத்துமலர்களின், நறு விரை - திவ்வியபரிமளம், நாற - (தமதுஉடம்பில்) வீசவும், பானம் வாய் உற - (அக்கற்பகமலர்களிற்) குடித்த தேன் (தேக்கெறிந்து) தம்வாயிற் பெருகவும், வெறுத்த - (கற்பகமலர்களின், நறுமணத்தையும் தேனையும் மிகுதியாகநுகர்ந்து தெவிட்டி அவற்றினிடம்) வெறுப்புக்கொண்ட, தான் ஆறு உடை பறவை - ஆறுகால்களையுடைய பறவைகளாகிய வண்டுகள், தேன் அவா - வேற்றுத்தேனினிடத்து ஆசையினால், விரை செழுங்கழுநீர் துயில் செய்ய - நறுமணமுள்ள செழுமையான செங்கழுநீர்ப்பூவில்வந்து இனிதுதங்க, வானயாறு - ஆகாயகங்காநதியானது, தம் அரமியம் தலம் தொறும் மடுத்த - இந்நகரத்துமாளிகைகளின் நிலாமுற்றங்களிற் பாய்ந்துகொண்டிருக்கின்றன; (எ - று.)

இந்நகரத்து மாளிகைகளின் மிக்கவுயர்வைக் கருதுவார், அவற்றின்நிலா முற்றங்களில் ஆகாயகங்காநதி பாய்கின்ற தென்ருர். தேவலோகத்துக்கற்பக நருவினதுமலர்களின் பரிமளத்தையும் தேனையும் மிகுதியாக நுகர்ந்து தெவிட்டிய வண்டுகள் அக்கோட்டுப்பூவைவெறுத்து வேற்றினமான நீர்ப்பூவின் தேனையவாவி ஆகாயகங்காநதியிலுள்ள செங்கழுநீர்மலர்களிற்சேர்ந்துஇனிது தங்குகின்றன வென, அவ்வானயாற்றுநீர்ப்பூக்களின் சிறப்புக்கூறியவாரும்.

தாளாறுடைப்பறவை—வடமொழியில் 'ஷட்பதம்' எனவும், தென் மொழியில் 'அறுகால்' எனவும் படும். 'கழுநீர்துயில்செய்ய' என்பதற்கு - செங்கழுநீர்ப்பூவில் (தேனையிக்குதியாகக்கருடித்து அக்குடியைக்கத்தால்) தூங்கு தலைச்செய்யவென்று பொருள்கொள்ளினுமாம். ஹர்மயம் என்ற வடசொல், செல்வர்கள்மாளிகையைக் குறிக்கும்; அது, தமிழில் அரமியமென விகாரப்பட்டு, வீட்டின்மே லுலாவும்வெளியாகிய நிலாமுற்றத்துக்கு வழங்குகின்றது. மடுத்த - மடுத்தது - தொகுத்தல்; இனி, இதனைப் பலவின்பால் முற்றாகவே கொண்டு, தமதுநிலாமுற்றங்களில் வானயாறுபாயப்பெற்றன. (இந்நகரத்து மாளிகைகள்) என்று எழுவாய் வருவித்துமுடித்தல், நேர், 'அடுத்த' என்று எடுத்தல், மோனைத்தொடைக்கு முரணும். இனி, மாடங்களைத் தோறும் வரிசையாக மேல்நாட்டப்பெற்றுள்ள கொடிகளின் வெள்ளைச்சிலைகட்டு ஆகாய



கங்காநதியின்பெருக்கை உவமைகொண்டு, வானயாறு தமது நிலாமுற்றத் தோறும் பாயப்பெற்றன (இந்நகரத்தின்கைகள்) என்றதாகவும் உரைகூறலாம்; “புகலுகின்மறந்தாகினித்தரங்கமேபோல, வகல்விசும்பிடை மிடைவன நெடுங்கொடியாடை” என்ற வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தைக் காண்க.

‘விரைநான்ற’ என்றும், ‘தேனவாம்விரைச்செங்கழுநீர்’ என்றும், ‘அரமியத்தலத்தொடுமிடப்’ என்றும் பாடம். (இ)

கூ. குழலும்வீணையும்யாழுமென்றினையனகுழைய  
மழலைமென்மொழிகிளிக்கிருந்தளிக்கின்றமகளிர்  
சுழலுநன்னெடுந்தடமணிச்சுவர்தொறுந்துவன்று  
நிழலுந்தம்மைபுமெய்ம்மைநின்றறிவருநிலைய.

(இ. ன்.) குழலும் வீணையும் யாழும் என்று இனையன குழைய - புள்ளங்குழலும் வீணையும் யாழும். என்று இத்தன்மையனவான இன்னிசைக்கருவிகளின் ஒலியும் தோற்கும்படி, மெல் மழலை மொழி - மிகவும்இனிமையான (தங்கன்) மழலைச்சொற்களை, இருந்து கிளிக்கு அளிக்கின்ற - மாளிகைகளிலேயிருந்து (தாம்வளர்க்குங்) கிளிப்பிள்ளைகட்கு அன்போடுகற்றுக்கொடுக்கின்ற, மகளிர் - மாதர்களினுடைய, சுழலும் நல் நெடுந் தட மணிச் சுவர்தொறும் துவன்றும் நிழலும் - சுற்றிலுமுள்ள அழகிய உயர்ந்த பெரியஇரத்தினமயமான சுவர்களிலெல்லாம் தெரிகின்ற பிரதிபிம்பங்களையும், தம்மையும் - அம்மகளிரையும், நின்ற மெய்ம்மை அறிவு அரு - (பார்த்துத்) துணிவாக உண்மையுணர்த்தற்கு அருமையான, நிலைய - நிலைமையையுடையன, (இந்நகரத்து மாளிகைகள்); (சு - று.)

இந்நகரத்தின்கைகளினுள் சுவர்களெல்லாம் இரத்தினமயமானவையாதலால், அவற்றில் மகளிருருவம் பிரதிபலிக்கின்றபோது காண்பவர் இன்னது மகளிரது நிஜரூப மென்றும் இன்னது அதன் பிரதிபிம்ப மென்றும் உண்மையறிதற்கரிதாகின்ற தென்க. இங்கு, இயற்கைமகளிருருவத்துக்கும் மணிகளில்தோன்றும் பிரதிபிம்பமாகிய மகளிருருவத்துக்கும் ஒற்றுமையுடையதாத் பேதந்தோன்றாமையைக் கூறியது - மறைவணி; இது, வடமொழியில் மீலிதாலங்கார மெனப்படும். முன்னிரண்டடியில், அம்மகளிரது சொற்களின் இனிமைமிகுதி தோன்றும். ‘அளிக்கின்ற’ என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், கிளிகொஞ்சிப்பேசும்பேச்சினும் இம்மகளிரது மழலைச்சொல் மிகஇனிதென்பது போதரும்.

யாழ் - வீணையின் சாதிபேதம். குழல், வீணை, யாழ் என்பன - அவற்றின் ஒலிக்கு முதலாகுபெயர்; “குழலினிதியாழினிதென்ப” என்றவிடத்துப்போல, மழலை நிரம்பாமென்சொல்; இது, குழலையென்றும் கூறப்படும். சிவகசிந்தாமணியில் “மெய்பெருவெழுத்துயிர்க்குமழலைவா யின்முறுவல், தையலான்” என்றவிடத்து ஆசிரியர் கச்சினார்க்கினியர் ‘மழலை எக்காலத்திற்குக் கூறுப’ என்றதனால், மகளிரது குழவிப்பருவத்து இளஞ்சொல்லையெயன்றி அவரது எப்பருவத்துச்சொல்லையும் மழலையென்றல் மரபென உணர்க.

ஏற்றவருவாய் வருவித்து முடிக்கப்பட்டது. 'மெய்யம்மைகண்டறிவருநிலைய' என்பதும் பாடம். (ச)

எ. இனையமாடங்கனிந்திரற்கமைவரவெடுத்த  
மனையின்மாட்சியவென்னினச்சொல்லுமாசுண்ணு  
மனையதாமெனினரக்கர்த்திருவுக்குமளவை  
• நினையலாமன்றியுவமையும்னதாநிற்கும்.

(இ - ள்.) இனைய மாடங்கள் - இத்தன்மையனவான (இந்நகரத்து) வீடுகள், இந்திரற்கு அமைவர எடுத்த மனையின் மாட்சிய - தேவேந்திரன் வசித்தற்குத் தக்க இடமாக அமையும்படி உயர்த்திக்கட்டிய அரண்மனைபோன்ற சிறப்பையுடையன, என்னின் - என்று ஒப்புமைகூறினால், அ சொல்லும் மாசு உண்ணும் - அங்ஙனஞ்சொல்லுகின்ற சொல்லும் (பொருளுளொடுபொருந்தாததலாற்) குற்றமடையும்; (இங்ஙனமன்றி), அனையது ஆம் எனின் - அங்ஙனம் இவ்வீடுக்குத் தேவேந்திரனரண்மனையை ஒப்புமைகூறவது சரிதானென்றால், அரக்கர்த்தம் திருவுக்கும் அளவை நினையல் ஆம் - இராக்கதர்களுடைய ஐகவரியத்துக்குடி ஓரளவை எண்ணுதல்கடும்; அன்றி - அதுபாத்திரமேயல்லாமல், உவமையும் - (அந்தஐகவரியத்துக்கு) ஒப்புமையும், அன்னது ஆநிற்கும் - அத்தன்மையதாகநிற்கும் [இத்திரனது பரமைசுவரிய மென்னலாம்படி நிற்கு மென்றபடி]; (எ - று.)

இந்தரன் என்ற வடமொழிப்பெயர், பரமைசுவரியமுடையவென்று பொருள்படும். இராக்கதர்களவசிக்கின்ற இலங்கைநகரத்து மாடமாளிகைகள் தேவேந்திரனது அரண்மனை போலவன வென ஒப்புமைகூறினால் அச்சொற்றொடர் பொருட்குவலாததலால் வெற்றெனத்தொடுத்தலென்னுங் குற்றத்திற்கிடமாகிநிற்கு மென்பது, முன்னிரண்டடியின் தோந்தபொருள். (இதனை, ஆரணியகாண்டத்தில் "வில்லொக்குதுதலென்றாலும் வேலொக்கும்விழியென்றாலும், பல்லொக்குமுத்தென்றாலும் பவளத்தையிதழென்றாலும், சொல்லொக்கும்பொருளொவ்வாவாற் சொல்லலாமுவமையுண்டோ, செல்லொக்கும்புல்லென்றாலு நேருரைத்தாகவற்றே" என்றற்போலக் கொள்க.) இங்ஙனமன்றி, மாடங்கட்குக்கூறிய இந்திரனரண்மனையொப்புமை பொருந்த மென்றால், அம்மாளிகைகட்கு உடையவர்களாகிய அரக்கர்களது செல்வத்துக்கும் ஓர் அளவைஎண்ணலாம்; அன்றியும் அவ்வரக்கர் செல்வத்துக்கு ஒப்புமையும் இந்திரனது ஐகவரியத்தைக் கூறலாகும் என்றது - அரக்கரது செல்வம் ஓரளவு படாதென்பதையும், இந்திரனது ஐகவரியம் ஓரளவிப்பட்டதென உபநிஷத்தினால் விளங்குவதையும் உட்கொண்டு கூறியதென்க. அரக்கர்திருவுக்கு அளவில்லாமையால் அதற்கு ஓர் ஒப்புமையும் அமையாது; அவர்கள் மாளிகைகட்கும் ஒப்புமையமையாது என்பது, இச்செய்யுளின் தாற்பரியம். இங்குப் பிரசித்தமாய் உபமானமாகக் கூறப்படுகிற தேவலோகத்து மனை, செல்வம் இவற்றினிடத்து உபமானத்தன்மையை மறுத்துக்கூறியது - எதிர்நிலையணி.

'அமைவரவெடுத்துவனையுமாட்சிய' என்று பிரதிபேதம்.

(எ)

அ. மணிகளைத் துணைபெரியவுமா திருமாற்பி  
னணியுங்காசினுக்ககன் நனவுளவெனலரிதாற்  
றிணியுன்னகர்த்திருமனைதெய்வமாதத்தச்சன்  
றுணிவின் வந்தனன்றொட்டமுகிழைத்தவத்தொழில்கள்.

(இ - ன்.) மணிகள் எத் துணை பெரியவும். எவ்வளவுசிறந்த இரத்தினங்  
களும், மால் திருமாற்பின் அணியும் காசினுக்கு அகன்றன உள எனல் அரிது  
ஆல் - திருமால் தனது திருமாற்பில்தரித்துள்ள (கௌஸ்தப) ரத்தினத்தினும்  
மேம்பட்டவையாகவுள்ளன வென்று சொல்லப்படுத லில்லையன்றோ; மா  
தெய்வத்தச்சன் - சிறந்த தேவசிற்பியான விச்சுவகன்மன், வந்தனன் - வந்து,  
துணிவின் - (மிகச்சிறந்ததொரு நகரத்தைச் செய்வே னென்ற) உறுதியுட  
னே, தொட்டு - தன் கைகளால் தொட்டு, அழகு தொழில்கள் இழைத்த -  
அழகியதாக வேலைத்திறங்களைமைக்கப்பெற்றனவான, தினியும் நல் நகர் திரு  
மனை - வலிமைகொண்ட. அழகிய இவ்விலங்காபுரியி லுள்ள சிறந்த வீடு  
களும், அவ் - அத்தன்மையானவேயாம் [தம்மினுமேம்பட்டவையுளவென  
லரிதாம்படி யிருந்தன வென்றபடி]; (எ - று.)—ஆல் - தேற்றம்.

உலகத்தில் எவ்வளவுசிறந்த இரத்தினங்க ளிருந்தாலும் அவை திருமால்  
மாற்பில்தரித்துள்ள ஸ்ரீகௌஸ்தபமென்னுந் திவ்வியரத்தினத்தினும் மேம்  
பட்டனவாகா வென்பது. பிரசித்தம்; \* அங்ஙனமே, \*மற்றைநகரங்களில்  
எவ்வளவு சிறந்த மாடமாளிகைகளிருந்தாலும் அவையெல்லாம் இவ்விலங்கா  
புரியிலே சிறந்ததெய்வத்தச்சனான விச்சுவகருமனால் தன்கைத்திறங்கொண்டு  
அழகியவேலைப்பாடுகளைமைக்கப்பெற்ற சிறந்த மாளிகைகளினும் மேம்பட்  
டனவாகா என்பது, இதன்கருத்து; உலலமயணம்.

அவ் + தொழில்கள் = அத்தொழில்கள்: “வேற்றுமையல்லவழி ஆய்தமா  
கும்” என்ற தொல்காப்பியவிதிப்படி சுட்டுப்பெயரீற்று வகரமெய் வலிவர  
ஆய்தமாகத் திரியத்தக்கதாயினும், அங்ஙனந்திரியாது வருமொழிமுதலில் மெல்  
லெழுத்துவந்தாற்போலவே வல்லெழுத்துவந்தபோதும் அவ்வெழுத்தாகத்  
திரிந்த இதுனை, அச்சுத்திரத்து உரையிற்கோடென்ற உத்தியினாலா  
வது, புள்ளிமயங்கியற்புறனைடைகொண்டாவது முடித்துக்கொள்க. இங்  
ஙனங்கொள்ளாவிடின், இச்செய்யுளுக்குப் பயனிலையின்றாகிப் பொருளும்  
முடிபும் இனிதின் அமையாமை உணர்க. அவ் - வகரமெய்யீற்றுச் \*சுட்  
டடிப்பலவின்பாற்பெயர்; இது, இங்கு உவமவாசகமாய்நின்றது. திருமாற்பு -  
திருமகளைத் தன்னிடத்தே கொண்ட மாற்பு எனினுமாம். ‘கரசினுக்கு’ என்

\* “காசினியில்வரையினத்துங் காயாவண்ணன்கடைந்தெடுத்த கவுத்  
துவத்தின் சீர்மைக்கொவ்வா, காசிமுதலாகியநன்னகரியெல்லாம் கார்மேனி  
யருளானர்கச்சிச்செவ்வா, மாசின் மனந்தெளிமுனிவர்வகுத்தெதல்லா மா  
லுத்தவாசியர்வார்த்தைக்கொவ்வா, வாசியறிந்திவையுரைத்தோமவையத்துள்  
ளீர் வைப்பாகவிலைகொண்டுமகிழ்மினீரே.”—தேசிகப்பரபந்தம் - அம்ருதாஸ்  
வாதிநீ - க.க.

பதில், நான்கனுருபு எல்லைப்பொருளில் வந்தது; வேற்றுமைமயக்கம். திணியும்மனை என்று எடுத்தி, நெருங்கியாளிகை யென்றலு மொன்று. தச்சன் - தக்கனென்ற வடசொல்லின் விகாரம். தெய்வத்தச்சனான விசுவகர்மா பூர்வத்தில் இத்திரானுக்காக மிக்கசிறப்பாய்நிருமித்த இலங்காபுரியிலே மாலியவான் முதலிய பூர்விகராக்ஷர்கள் குடியேற, அவர்களைத் திருமால் வென்றுதரத்திய பின்பு, அந்நகரத்திலே குபேரன் வசிக்க, பிறகு அவனை அகற்றிவிட்டு இராவணன் அரக்கர்களுடனே அதிற்குடியேறின னென அறிக. (அ)

[இலங்காபுரியின்பாற்பையுந் அத்தலங் ஞாயைத் தேனைத் தீயையும்  
கொண்டிருந்த.]

கூ. வாழும் மன்னுயிரியாவையுமொருவழிவாழ  
ஆழிநாயகன் நிருவயிரெத்தளதில்வூ  
மாழியண்டத்தினருக்கன் றனலங்குதேர்ப்புரவி  
யேழுமல்லவீண்டுளகுதிரையுமெல்லாம்.

(இ - ள்: இ ஊர் - இந்த இலங்காபுரியானது, வாழும் மன் உயிர் யாவையுந் ஒருவழி வாழ - (உலகத்தில்) வாழ்கின்ற நிலைபெற்ற பிராணிகளெல்லாம் ஒருங்கு (சன்னிடத்திலே) இனிது வசிக்கும்படி [மிகவிசாலமாய்], ஊழி நாயகன் திருவயிறு ஒத்து உளது - உலகத்துக்கு இறைவனான திருமாலினது திருவயிற்றைப் போன்றுள்ளது; ஆழி அண்டத்தின் - வட்டவடிவமான அண்டம்முழுவதிலுமுள்ள, அருக்கன் தன் அலங்கு தேர் புரவி ஏழும்அல்லன குதிரையும் எல்லாம் - சூரியனது விளங்குகின்ற தேரிந்பூட்டிய குதிரைகளேழுமல்லாதனவான குதிரைகளைத்தம், ஈண்டு உள - இவ்விலங்காபுரியிலே யுள்ளன; (எ - று.)

உலகம்முழுவதிலும் பொருந்திவாழ்கின்ற சகலபிராணிகளும் ஒருங்கு சன்னிடத்தில்வாழும்படி அதிவிசாலமாயிருத்தலால், இவ்விலங்காபுரி, பிரளயகாலத்திற் சகலசராசரங்களையும் இனிதுகொள்கின்ற திருமாலின் திருவயிறு போன்றுள்ளது என்பது, முன்னிரண்டடியின் மொருள்; பாலகாண்டத்தில் அயோத்திமாநகரவருணையில் “ஊழியினிற்றுதியுறையுளோ யாதென வுரைப்பாம்” என்றது காண்க. அண்டம்முழுவதிலுமுள்ள குதிரைகளுள் சூரியனது தேரிந்பூட்டப்பட்டுள்ள ஏழுகுதிரைகள் தவிர மற்றைக்குதிரைகளெல்லாம் இங்கு உள்ளன வென, அந்நகரத்துக்குதிரைச்சேனைகளின் மிகுதியைக் கூறியவாரும். ஒற்றைச்சக்கரமுடைய சூரியனதுதேர்க்குக் குதிரைகள் ஏழென்றும், காயத்ரீ உஷ்ணிக் அநுஷ்டிப் ப்ருஹதி பங்கதி த்ரிஷ்டிப் ஜகதீ என்ற ஏழுசந்தகளுமே அக்குதிரைகளாக அமைந்துள்ளனவாதலால் அவை அப்பெயர்பெறு மென்றும் தூல்கள் கூறும். ‘மன்னுயிரியாவையு’ என்றது, பெரும்பான்மைபற்றியதா மென்பதை, பின்னிரண்டடிகளில் உதாரணமுகத்தால் விளக்கின ரென்க. ஓய்வு ஒழிவு இன்றிச் சிரமம்பாராட்டாமல் எப்பொழுதும் ஒருபடியாக இடைவிடாது விரைந்தோடும் வன்மை, அக்குதிரைகட்குச் சிறப்பு.

ஊழிநாயகன் - காலத்துக்குத் தலைவ னெனினுமாம்; அழியாமுதல்வ னென்பது கருத்து. ஆழியண்டம் - அண்டகோளம், உலகவுருண்டை. அலங்குதேர் - ஒருகணமேனும்நிற்றலின்றி இடைவிடாமல் எப்பொழுதுஞ் சஞ்சரிக்கின்ற தேர் என்றலுமாம். இச்செய்யுளின் முதலடிக்கு—மன் உயர் யாவையும் - (உலகத்தில்) நிலைபெறுதலையுடைய சகலபிராணிகளும், ஒருவழி வாழும் - இரந்தொரிடத்தில்தானே அடங்கிவாழும்: வாழ - இவ்வாறுவாழ்தற்கு இடமாதலால் என்று பதவுரை கூறுவாரு முளர்.

இச்செய்யுள் “போரியைந்தன” என்று தொடங்கும் பதினோரம்பாட லுக்குப் பின் னிருத்தல், நலம்: அவ்வாறு இருப்பின், சதூரங்கங்களுள் யானை தேர் குதிரை என்ற மூன்றுவகைச்சேனையையும் முறைபடக் கூறிய தாகும்.

(க)

[அந்நகரத்தின் செல்வஅக்காரங்களைக் கொண்டாடுதல்.]

கஉ. மரமடங்குலங்கற்பகமனையெலாங்கனக

மரமடந்தையர்சிலதியராக்கியர்க்குமர

நரமடங்கிவந்துழையராயுழல்பவரொருவர்

தரமடங்குவதன்றி துவவஞ்செய்ததவமால்.

(இ - ள்.) மரம் அடங்கலும் - (இந்நகரத்திலுள்ள) மரங்களுள்ளாம், கற் பகம் - (வேண்டியவற்றையளிக்குஞ் சிறப்பினுந்) கற்பகவிரகங்களுளாம்; மனை எலாம் - (இந்நகரத்து) மாளிகைகளெல்லாம், கனகம் - பொன்மயமா யுள்ளன; அரக்கியர்க்கு - (இந்நகரத்திலவாழ்கின்ற) இரக்கதனாதர்க்கு, அரமடந்தையர் சிலதியர் - (தேவலோகத்து) அப்ஸரஸ்தீரீகள் குற்றேவல் செய்யும் மகளிராயுள்ளார்; அமரர் - தேவர்கள், உரம் அடங்கிவந்து உழையர் ஆய் உழல்பவர் - தங்கள்வலிமை யொடுங்கிவந்து (இந்நகரத்து அரக்கர்கட் குக்) குற்றேவல்செய்பவராய் இங்குமங்கும் ஓடித்திரிகின்றனர்; இது - இவ் வளவுசிறப்பு, ஒருவர் தரம் அடங்குவது என்று - ஒருவர்க்கு உரியதாக இயல்பிற் கூடுவதன்று; (ஆகவே இவ்வகைச்சிறப்பு), தவம் செய்த தவம் - (இராவணன்) தவஞ்செய்து பெற்ற பயனாகும்; (எ - று.)—ஆல் - சுற்றகை; தேற்றமுமாம்.

கற்பகம் அடங்கலும் மரம் என்று எடுத்து, தேவலோகத்துக் கற்பகதருக்க ளெல்லாம் இந்நகரத்தாமரங்களாயுள்ளன வென்றலு மாம்; அவற்றை இரா வணன் தனது ஆற்றலாற் பெயர்த்துக் கொணர்ந்து இங்கு வைத்துள்ளா னென்க. மேல் திருவடிதொழுதபடலத்தில் “வேலையுளிலங்கை யென்னும் விரிநக ரொருசார் விண்டோய், காலையு மாலைதானு மில்லதோர் கனகக்கற்பச், சோலையங்கதனில்” என வருதலும் காண்க. அப்ஸரமடந்தையர், அமரமடந் தையர், அரம்பைமடந்தையர் என்றவற்றில் ஏதேனுமொன்று அரமடந்தையர் என்று விகாரப்பட்ட தெனக் கொள்க. உழையர் - அருகிலிருந்து எவல்செய் பவர், ‘தவம்’ என்ற சொல் இரண்டனுள், பிந்தியது - ஆகுபெயராய், பயனை யுணர்த்திற்று. இனி, ‘தவஞ்செய்த தவம்’ என்பதற்கு - தீயினிடையேயிருந்து செய்த தவத்தினு லாகுமென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; இராவணன் ஆதி

யிற் பஞ்சாக்கினிமத்தியில் நின்று தவமியற்றியமை உணர்க. அன்றி, தவம் தான்செய்ததொருதவமா மென்றது மொன்று; தவத்துக்குமேன்மையளிப்பதென்க; மேல் திருவடிதொழுதபடலத்தில் “தவஞ்செய்ததவமார் தையல்” என வருகின்றது.

(௧௦)

[யாணச்சேனை தேரீச்சேனை மிகுதியைக் கொண்டாடுதல்.]

கக. போரியைந்தனதோற்றவென்றிகழ்தலின்புறம்போய்  
நேரியன்றவன்றிசைதொறுநின்றமாநிற்க  
வாரியந்தனியைங்கரக்களிறுமோராழிச்  
சூரியன்றனித்தேருமேயிந்நகர்தொகாத.

(இ - ள்.) போர் இயைந்தன தோற்ற என்று இகழ்தலின் - (முன்பு தன்னுடன்) போர்செய்தற்கு அமைந்தனவாய் (அங்ஙனஞ்செய்த போரில்) தோல்வியடைந்தன வென்று (இராவணன்) இகழ்ந்தவிட்டதனால், புறம் போய்நேர் இயன்ற வல் திசை தொறும் நின்ற - தாரத்தேசென்று நேரிதாய்ப்பொருத்திய வலிய எட்டுத்திசையெல்லாகளிலும் நின்ற, மா - யானைகள், நிற்க - கிடக்க: சூரியம் தனி ஐங்கரம் களிறும் - மேன்மையான ஒப்பற்ற ஐந்துகைகளையுடைய விராயகக்கடவுளாகிய யானையும், ஓர் ஆழி சூரியன் தனி தேருமே - ஒற்றைச்சக்கரத்தையுடைய ஒப்பற்ற சூரியனது தேரும் ஆகிய இவையே, இ நகர் தொகாத - இவ்விலங்காபுரியில் வந்து சேராதவை; (எ - று.)

கீழ் கூ - ஆஞ் செய்யுளில் ‘பிரபஞ்சத்திலுள்ள குதிரைகளுட் சூரியன் தேர்க்குதிரைகளேழல்லாதனவெல்லாம் இந்நகரத்திலுள்ளன’ என்று குதிரைச்சேனைமிகுதியைக் கூறினாற்போல, இச்செய்யுளில் பிரபஞ்சத்திலுள்ள யானைகளுட் கணபதியாகிய ஐங்கரக்களிறும் பிரபஞ்சத்திலுள்ள தேர்களுட் சூரியன்தேருமல்லாத யானைகள் தேர்க ளனைத்தும் இந்நகரத்திலுள்ளனவென்று, அவ்விடத்து யானைச்சேனை தேர்ச்சேனைகளின் மிகுதியைக் கூறினார். அங்ஙனம் கூறுமிடத்து, உலகத்தின்கீழ் எட்டுத்திசையெல்லாகளிலும் நின்று அதனைத் தாங்குகின்ற அஷ்டதிக்கஜங்கள் அவையவைநிற்கின்றவிடங்களில் ஆதாரமாய்நிற்குகொண்டிருந்தனவேயன்றி இங்குவரவில்லையேயென்ற ஆசங்கையைத் தாமேகொண்டு, அவை முன்பு இராவணனுடன் போர்செய்து தோல்வியுற்றனவாதலால் அவற்றை இராவணன் தனது சேனாக்கமாக நகரினுட்கொள்ள விரும்பாது உபேகைச்செய்து தள்ளிவிட்டமைப்பற்றியே அவை ஆங்காங்கு நின்றநிலையில்நிற்கின்றனவென்று அதற்குச்சமாதானம் கற்பித்துக் கூறினார்; ஏதுத்தீவிரிப்பேழியவணி. ‘மாநிற்க’ என்றது, அந்தயானைகள் கிடக்கவென அலக்ஷமாய்க் கூறியவாறு.

‘மா’ என்ற விலக்கின்பொதுப்பெயர், இங்குச் சிறப்பாய் யானையை உணர்த்திற்று. ‘நிற்க’ என்பது - வியங்கோள்வினைமுற்றாகவேனும், செயவெனெச்சமாகவேனும் கொள்ளத்தக்கது. ஆர்யம் - வடசொல்; உயர்குலத்திற் பிறந்ததென்றும், கல்லொழுக்கமுடையதென்றும், சாரத்தக்கதென்றும் பொருள்படும். விராயகர்க்கு இயல்பாகியநான்குகைகளோடு யானைவடிவத்துக்கு உரியதான

ததிக்கையுமாக ஐந்துகரங்கள் காண்க. சூரியனதுதேர் ஸம்வத்ஸரமுமான ஓற்றைச்சக்கரத்தை யுடையதென்று தூல்கள்கூறும். இந்த யானை தேர்க்களின் மிக்கசிறப்புத் தோன்ற, இவைபொய்வொன்றுக்கும் 'தனி' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. ஆழி - வட்டவடிவமானது. 'புறம்போய் நேரியன்ற வல்திசைதொறும்நின்ற' என்பதற்கு - தோல்வியுற்ற தாம் யாவர்கண்ணுக்கும்எட்டாதபடி ஒதுங்கிவசித்தற்கு ஏற்றனவாயமைந்த வலியதிசைகளின் கடையெல்லைகளில் நின்ற வென்று உரைப்பினும் அமையும்.

'போரியன்றன்' என்றும், 'ஆரியன்றவன்' என்றும் - சிலபிரதிகள். (கக)

[இராவணன் தேவர்களை யேவ ல்கொண்டுகூறு சிறப்பைக்கொண்டபகுதி.]

கஉ. தேவரென்பவர்பாருமித்திருநகர்க்கிறைவற்  
கேவல்செய்கிலாரேவரேயெண்வகையுருவின  
மூவர்தம்மினுமதிசைனென்றலவன்முயலுந்  
தானின்மாதவமல்லதுபிறிதொன்றுதருமோ.

(இ - ன்.) தேவர் என்பவர் யாரும் - தேவர்களுள் ஒருசொல்லப்படுகின்ற வர்களனைவருள்ளும், இத்திருநகர்க்கு இறைவற்கு ஏவல்செய்கிலார் ஏவரே - இந்தச்சிறந்த இலங்கைநகரத்துக்குத் தலைவனான இராவணனுக்கு ஊழியஞ் செய்யாதவர் யாவர்தாம்' [எவருமில்லை யென்றபடி]; எண்வகை உருவின் மூவர்தம்மினும் அதிகன் என்றால் - எட்டுவகையான வடிவத்தையுடைய திரிமூர்த்திகளினும் மேம்பட்டவனும் விளங்குகின்றனன் (அவ்விராவணன்) என்று சொன்னால், அவன் முயலும் தா இவ் மாதவம் அல்லது பிறிது ஒன்று தருமோ - அவன் ஊக்கத்தோடுசெய்த அழிவற்ற பெரியதவமே அவனுக்கு இவ் வுலகையான மிக்கசிறப்பைத்தந்ததல்லாமல் வேறொன்று (இவ்வகையாற்றலைத்) தரவல்லதாகுமோ? [ஆகா தென்றபடி]; (எ - று.)

தேவர்களனைவரும் தனக்கு ஏவல்செய்யப்பெற்றுத் தலைமைத்தேவர்களான திரிமூர்த்திகளினும் மேலானவனென்று உயர்த்திச்சொல்லும்படி மிக்க சிறப்புற்ற இராவணனது அரிய பெரிய தவத்தின்றுற்றலைக் கொண்டாடிய வாரும். "ஒன்றாத்தெறனு முவந்தாரையாக்கலும், எண்ணிற் தவத்தான் வரும்," "ஆற்றலையுனதுமாதவ மதன்றியே, வீற்றுமொன்றுளதென விளம்பலாகுமோ," "தவந்தனின்மிக்கதொன்றில்லை தாவில்சீர்த், தவந்தனைநேர்வது தானுமில்லையால், தவந்தனினரியதொன்றில்லை சாற்றிடில், தவந்தனக்கொப்பது தவமதாகுமோ," "பீடுறுதவமேயன்றி வலியது பிறிதொன்றுண்டோ," "தவமேயன்றி நெடும்பொருள் பிறவுமுண்டோ" என்று தவத்தினது ஆற்றல் காண்க.

எண்வகையுரு - நிலம், நீர், தீ, காற்று, வானம் என்ற ஐம்பெரும்பூதங்களும், சூரியனும் சந்திரனுமாகிய இருசுடரும், யஜமானனும் என்ற அஷ்டமூர்த்தி; இந்தமூர்த்தங்களுட்மே சிவபிரானுக்கு உரியனவெனச் சிறப்பாக தூல்களிற் கூறப்பட்டிருப்பினும் ஒற்றுமையம்பற்றி உபசாரவழக்கால் அவற்றை மற்றையிருமூர்த்திகளுக்கும் ஏற்றிக்கூறினார்; இங்ஙனம் திரிமூர்த்திகளை

அபேதமாகக்கொண்டு கூறுதல், ஒருமரபு. 'அநேகமூர்த்தி'களில் அஷ்டமூர்திகள் அடங்குதலும் காண்க. இனி,என் - (யாவராலும்) தியானிக்கப்படுகின்ற [அல்லது நன்குமதிக்கப்படுகின்ற]; வகை பலவகைப்பட்ட, உருவின் - வடிவங்களைபுடைய என்று பொருள்கொள்ளலுமாம்; இப்பொருளில், எண்வகை-வினைத்தொகை: முந்தியபொருளிற் பண்புத்தொகை. மூவர்-தொகைக்குறிப்பு.

'எவல்செய்வவரேவரும்', 'மூவர்தம்மினு மொருவனியவுழையுளான் முயலின்' என்பன - பிரதிபேதம். (கஉ)

[அங்விடத்திலுள்ள பலவகையோகைகளைப் பாராட்டுதல்.]

கங். தழங்குபேரியினர்கலிதலைநெடுங்களிறு  
முழங்குமோதைபுமரிநீர்முழங்கொடுமுழங்குங்  
கொழுங்குதழைப்புநிக்குதலையர்நூபுரந்தரலின்  
வழங்குமப்பொருந் துழனிகள்வயின்றொறுமலையும.

(இ - ன்.) தழங்கு பேரியின் ஆர் கலி - ஒலிக்கின்ற பேரினை வாத்தியத்தினது நிறைந்த [மிது தியான] ஓசையும், தலை நெடுங் களிறு முழங்கும் ஓசையும் - அழகிய பெரிய யானைகள் கச்சிக்கின்ற ஓசையும், மூரி நீர் முழங்கொடு முழங்கும் - கடலின் ஆரவாரத்தோடு மாறுபட்டி ஒலிக்கும்; கொழுங் குதழைப்பு நகுதலையர் - செழுமையான புள்ளாங்குதலினினைசேர்ப்ப வலியுடைய யானை குதலைச்சொற்களையுடைய மகளிரது, நூபுரம் - காற்சிலம்பணிகளின், தரலின் - ஓசையினால். வழங்கும் அ பொருந் துழனிகள் வயின்றொறும் மலையுள் - கீழ்க்கூறப்பட்ட (அங்கப்பேரினைசமுழக்கம் முதலிய) பெரியஓசைகள் இடந்தோறும் அடங்கிப்போம்; (எ - று.)

ஒவ்வோரிடத்தையும் வருணிக்கும்பொழுது, ஆங்காங்குப் பலவகையோசைகள் பொருந்தியுள்ளனவென்று காட்டிதல், மரபு. பேரி - முரசு; பறைப் பொதுவு மாம். வாத்தியகோஷமும் யானைகளின் பிளிறலும் கடலொலியினும் மிக்குள்ளன வென்பது, முந்தியவாக்கியத்தின் பொருள். மகளிர் நடக்கிறபொழுதும் நாட்டியஞ்செய்கிறபொழுதும் அவர்களின் காற்சிலம்புகள் ஒலிக்கின்றவொலி கீழ்க்கூறிய மூவகையொலிகளினும் பெரிதாயிருக்கு மென்பது, பித்திய வாக்கியத்தின் கருத்து. இச்செய்யுளில், மோன்மேலுயர்கீசியனை காண்க. கலி, ஓசை, முழக்கு, குதலை, குரல், துழனி என ஒருபொருள்குறிக்கும் பலசொற்கள் அமைந்ததனால், பொருட்பேய் வருநிலைவாணியு முண்டு. இலங்கை கடல் குழந்திவாதலசல், மூரிநீர்முழக்கும் கூறப்பட்டது.

மூரிநீர் - பெரியநீர்; எனவே, கடலாயிற்று. பழையநீ ரெனினுமாம்; "நீரையே முதலிற் படைத்தனர் கடவுள்" என நூல்கள் ஒதுதலால். வலிய நீரென்றலும் அமையும்; உலகத்தை ஆக்கல் அளித்தல் அழித்தல் தொழில்கள் கடலுக்கு உள்ளன வாதலின். புதுக்குதலை - "பழகப்பழகப்பாலும்புளிக்கும்" என்றபடியன்றிக் கேட்டுத்தோறும் புதுமையாகவேதோன்றுகின்ற குதலைச் சொல் எனினுமாம். 'துவனிகள்' என்றும் பாடமுண்டு. (கங்)



[தேர்ச்சாலைகளைக் கொண்டோடுதல்.]

கசு. மரகத்தினுமற்றுளமணியினும்வனைந்த  
குரகத்தடந்தேரினமவைபயில்கொட்டி  
விரவிலெள்கநின்றிமைக்கின்றவியற்கையவென்ற  
னாகமொக்குமானன்னெடுந்துறக்கமிந்நகர்க்கு.

(இ - ன்.) மரகத்தினும் - மரகதத்தினங்களினாலும், மற்ற உள மணியினும் மற்றமுள்ள பலவகையிரத்தினங்களினாலும், வனைந்த - அழகாகச் செய்யப்பட்ட, குரகதம் தட தேர் இனம் அவை - (சிறந்த) குதிரைகள் பூட்டும் பெரியதேர்களின்கூட்டங்கள், பயில் - பொருந்திய, கொட்டில் - (இந்நகரத்திலுள்ள) சாலைகள், இரவி வெள்க நின்ற இமைக்கின்ற இயற்கைய - சூரியனும் நானுமாடி ஒங்கி நின்ற விளங்குகின்ற இயல்பையுடையன, என்றல் - நல் நெடுந் துறக்கம் இந்நகர்க்கு நரகம் ஒக்கும் ஆல் - சிறந்த பெரியசுவர்க்கலோகமும் இந்நகரத்திற்குமுன் நரகத்தைப் போன்றதாகுமன்றோ; (எ - று.)

சுவரத்தினகசிதமாய் மிகவும்விளங்குகின்ற தேர்க்கொட்டாரங்களையுடைய இந்நகரத்தினது மிக்கசெல்வச்சிறப்பைப் போக்குமிடத்துச் சுவர்க்கலோகமும் வெறுக்கத்தக்கதாகுமென்பது கருத்து. துன்பநுகர்ச்சிக்கேயுரிய இடமாகிய நரகத்தினும் இன்பநுகர்ச்சிக்கேயுரிய இடமாகிய சுவர்க்கத்துக்கு எவ்வளவு மேம்பாடு உண்டோ, அவ்வளவு மேம்பாடு உண்டு, அச்சுவர்க்கத்தினும் இவ் விலங்கைக்கு என்பது போதரும். எனவே, இதற்குச் சுவர்க்கத்தை உவமை கூறுதல் அடாதென்பது தெளிவிக்கின்றது. ஒன்றன் குணத்தினால் மற்றொன்றிற்குக் குற்றமுண்டாதலைச் சொல்லுதலாகிய அகமலாச்சியணி இதற்கான்கு: "அமராவதியுந் நரகா மந்தமாநர்க்கே" என்றதனோடு இதனை ஒப்பிடுக. 'மரகத்தினும் மற்றுளமணியினும் வனைந்த' என்றது - தேர்க்கும், தேர்க்கொட்டிலுக்கும் அடைமொழி. மரகதம் = மரகதம். மற்றுள மணி - கோமேதகம், நீலம், பவழம், புஷ்யராசம், மாணிக்கம், முத்து, வைரேரியம், வைரம் என்பன.

குரகதம் என்ற வடசொல் - (வலியு ஒற்றைக்) குளம்புகளினால் (விரைந்து) செல்வது என்று பொருள்படும். தேர்க்கொட்டில் - ரதசாலை. தடம் என்று எடுத்து, இடம் என்றுகொண்டு, குதிரைகள் கட்டியிடங்களும், தேர்கள் தங்குமிடங்களு மென்று உரைப்பாரு முளர்.

(கசு)

[அந்நகரத்துளையைக் கொண்டோடுதல்.]

கடு. திருகுறுஞ்சினத்தர்க்கருங்கருநிறந்தீரந்தா  
ரருகுபோகின்றகிங்குருமறுவற்றதழகைப்  
பருகுமிந்நகர்த்தன்னெனையாய்தலிற் பசும்பொ  
னுருகுகின்றதுபோன்முளதுலகுசுமுலரி.

(இ - ன்.) அழகைப் பருகும் இந்நகர்தான் ஒளி பாய்தலின் - (தன்னைக் காண்பவர் தனது) அழகைப் பருகுவதுபோல உற்றுநோக்கிதகரும்படியுள்ள இந்த இலங்காபுரியிலே (மாடமாளிகை கூடகோபுரம் மதில்முதலியவற்றில்)

நிறைந்த ஒளி சென்று பாய்வலினால், — திருமும் சினத்து அரக்கரும் கரு நிறம் தீர்த்தார் - (எப்பொழுதும் பிறரோடும்) மாறுபடுதற்குக் காரணமான கோபத்தையுடைய (இரக்கரில்வாழ்கின்ற) இரக்கதானும் (தங்கள் இயற்கைக்) கரியநிறம் நீங்கப்பெற்று விளங்கினார்கள் ; அருகு போகின்ற திங்கடும் மறு அற்றது அருகிற்செல்லுகின்ற சந்திரமண்டலமும் (தனது இயற்கைக்) களங்கம் நீங்கி விளங்குவதாயிற்று ; உலகு சூழ் உவரி - உலகத்தைச் சூழ் துள்ள கடல், பசும் பொன் உருகுகின்றது போன்று உளது (தனது இயற்கைக்கருநிறம் ஒழிந்து) மாற்றாய்ந்த பொன் உருகுகின்றதுபோல் விளங்குவதாயிற்று ; (எ - று.)

இது அந்நகரின் ஒளியிருதியை வருணித்தவாரும். ஒரு பொருள் தன் குணத்தை நீத்தப பிற்தொன்றன் குணத்தைப் பெறுதலாகிய பிறிதின் தூய்மைப் பெறலணி, இதில் உள்ளது (இங்கு நீததகுணம் - கருநிறம், பெற்றகுணம் - ஒளி.) இது சிவாக்கியத்திலுள்ள 'அமுசைப்பருகுமிந்நகாததன் னொளிராய தலின்' என்ற ஏதாவை முதலிரண்டு வாக்கியங்களோடும் கூட்டிக் ; கூடை நிலைநீங்கியும் இந்நகரின் சந்திரமண்டலத்தளவும் உயர்ந்துள்ள தென்பது தோன்ற, 'அருகுபோகின்ற திங்கள்' எனப்பட்டது.

"பருகுவான் போல நீராக்கி," "பருகுவன்னன் வருகாநோக்கமொடு" என்றாற்போல, 'அமுசைப்பருகும்' எனப்பட்டது. இங்கு 'பருகு' என்றது - உபசாரவழக்கு இனி, அமுசையிருதியாகக்கொண்ட என்ற பொருளில் 'அமுசைப்பருகும்' என்றதாகக் கொள்ளத்தலு மொன்று. 'உலகுசூழுவரி', என்பதற்கு - இவ்விலங்கைத்தீவைச் சூழ்ந்து நாய்ப்புறத்துமுள்ள கடலென்று உரைப்பாரு முளர். 'உலகு' என்பது உலகத்தின் பருதியையும் உணர்த்து தலை "மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்" என்ற தொல்காப்பியத்திலும் காண்க.

(கீஇ)

[அந்நகரத்துமரிகைகளின் ஒளியைக் கொள்ளுதல்.]

கக. அண்டமுற்றவும்வீங்கிருளாகற்றுகின்றலரி

கண்டவாற்றினிக்சுடநகர்நெடுமலைக்கதிர்க

ஞாண்டவாற்றினென்றுரைப்பரிசொப்பிடிற்றன்முன்

விண்டவாய்ச்சிறுமின்மினியென்னவும்விளங்கா.

(இ - ள்.) அண்டம் முற்றவும் வீங்கு இருள் நின்ற அகற்றும் அலரி கண்ட ஆற்றின் - உலகமுழுவதும் நிறைந்த இருளைத் தான் நிலைபெற்று விலக்கு கின்ற சூரியன் செய்கின்ற வகையோடு, இது கருநகர் நெடு மலை கதிர்கள் உண்ட ஆற்றின் - சிறந்த இவ்விலங்காபுரியிலுள்ள உயர்ந்த மாளிகைகளின் கிரணங்கள் (அவ்விருள் முழுவதையும்) உண்டொழிக்கின்ற வகைக்கு, ஒன்று உரைப்பு அரிது - சிறிதும் ஒப்புமை சொல்ல இயலாது ; ஒப்பு இடிவ் - (அங் வனமன்றி இவ்வொளிகட்கு அச்சூரியகிரணங்களை) உலகமையெல்லாம், (அவை), விண்டவாய் சிறு மின்மினி தன்முன் என்னவும் விளங்கா - திறக்கின்றவாயையுடைய சிறியமின்மினிபூச்சி அச்சூரியன்முன் விளங்குகின்ற வனவேனும் இவற்றின்முன் தாம் விளங்கமாட்டா ; (எ - று.)

சூரியன் வானத்திலே உயரத்தில் நின்று தனது ஆயிரங்கிரணங்களைக் கொண்டு உலகத்து இருளை விலக்குகின்றனன்; இலங்கைநகரத்து மானிகைகளின் ஒளிகள் தாம் இந்நிலவுலகத்தி் விருந்தகொண்டே உலகமுழுவதிலுமுள்ள இருள்முழுவதையும் பற்றற உண்டொழித்துவிடுகின்றன; ஆதலால், இவற்றிற்குத் தம்மில் ஒப்புமைசொல்ல இயலாது; ஆராய்ச்சியின்றி ஒப்புமைகூறினாலோ, சூரியன்முன்னிலையில் மின்மினிப்பூச்சி விளங்குகின்றவனவேனும் அச்சூரியகிரணங்கள் இம்மானிகையொளிகட்குமுன் விளங்கமாட்டா என்பதாம். “மதியாதவன் கதிர் மின்மினிபோலொளிர வைகுந்தம்” என்ற தனிணும் மேலாக மதிக்கும்படி யுள்ளது இந்நகரிகளெளி யென்க. அக்கிரணம் இருளை அகற்றுவது. இவ்வொளி இருளையுண்பது என்ற வேறொரு உண்றியுணரற்பாலது: இங்கு, உபமான உபமையாங்கட்கு வேற்றுரைதோன்றக்கூறும் வேற்றுமையணித் தொனித்தல் காண்க. அண்டம் ஆகாயமுமாம். விண்ட - ஒளிவிடுகின்ற எண்ணுமாம். கடி - பலபொருள் குறிக்கும் உரிச்சொல்; அச்சம், அழகு, ஆரவாரம், இன்பம், ஒளி, சுளிப்பு, காவல், புதுமை, மணம் என்ற பொருள்களும் இங்கு அமையும். ‘விளங்கான்’ என்ற பாடத்துக்கு, சூரியன் - வழுவாம். ‘தம்முன்’ என்பதும் பாடம். (கசு)

[தேனமுதலியவற்றைச் சொல்லுக.]

க௭. தேனஞ்சாந்தமுமான்மதஞ்செறிநறுஞ்சேறும்

வானநாண்மலர்க்கற்பகமலர்களும்வயமாந்

தானவாரியுநீரொடுமடுத்தலிற்றழிஇய

மீனூந்தானுமோர்வெறிமணங்கமமுமான்வேலை.

(இ - ன்.) தேனும் - (குடியமலர்களினின்று சொரிகின்ற) மதுவும், சாந்தமும் - சந்தனமும், மான்மதம் செறி நறுஞ் சேறும் - கஸ்தூரியைக்கொண்டு செய்த களிப்புள்ள வாசனை வீசுகின்ற குழம்பும், வானம் நான் மலர் கற்பகம் மலர்களும் - வாழலகத்திலுள்ள புதிது புதிதாக மலர்தலையுடைய கற்பகநருக்களின் மலர்களும், வயமா தான வாரியும் - வலிமைமிக்க யானைகளின் மதநீர்ப் பெருக்கும், நீரொடு மடுத்தலின் - கடல்நீரிற்சார்ந்து அதனோடு மிகுதியாகக் கலத்தலினால், வேலை - அக்கடல், தானும் தழீஇய மீனும் ஓர் வெறிமணம் கமழும் ஆம் - அக்கடல் தானும் தன்னிடத்திற் பொருந்திய மீன்களும் (தமக்கு இயல்பான புலால்நாறறம் ஒழித்து) ஒப்பற்ற நறுமணம் வீசுவனவாம்; (எ - று.)

இதனால், இந்நகரத்திலுள்ள தேன் முதலியவற்றின் மிகுதி கூறியவாரும்; விறுகோளணி. பாலகாண்டத்தில் அயோத்தியாநகரவருணையில் “புதுப்புனல்குடையுமாதர் பூவொடு நாலிபூத்த, கதுப்புறுவெறியேநாறுங் கருங்கடற் றாங்கம்” என்றது, இங்குக் காணத்தக்கது. ‘நீரொடு மடுத்தலின்’ என்பதற்கு - இந்நகரத்துமாதர்கள் ஸ்நானஞ்செய்கின்ற நீருடனே கலந்து பெருக்கெடுத்துஒடிவந்து (கடலிற்) பாய்கின்றதனால் என்று உரைத்தலுமொன்று. சாந்தம் - சந்தந் மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். மான்மதம் - கஸ்தூரிமானினது கொழுப்பு; வடமொழியில் ‘மருகமதம்’ எனப்படும். வய -

வலிமையுணர்த்துவதோ ருரிச்சொல்; “வயவலியாகும்” என்பது தொல்காப் பியத்து உரிச்சொல்லியற்றுகத்தாம். வயமா - வலிமையையுடைய விலங்கு: எனவே, யானையாயிற்று. தானவாரி - மதமாகியநீரென இருபெயரொட்டும். வெறிமணம் - ஒருபொருட் பன்மொழி. ஆம் - அசை. (க௭)

[இவ்வகைச்சிறப்பின் காணத்தைக்கீழறித்து வியத்தல்.]

கடி. தெய்வத்தச்சனைப்புகழ்துமோசெங்கண்வாளரக்கன்  
மெய்யொத்தாற்றியதவத்தையேனியத்துமோவிரிஞ்சு  
னைப்பாடிவாவரத்தையேமதித்துமோவறியாத்  
தொய்யற்சிந்தையாய்வரையாதென்றுதுதிப்பாம்.

(இ - ன்.) தெய்வத்தச்சனை புகழ்துமோ - தேவசிறப்பியான விச்சுவகருமா வைக் கொண்டாடிப் பேசுகையோமோ? செம் கண் வான் அரக்கன் மெய் ஒத்து ஆற்றிய தவத்தையே வியத்துமோ கோபத்தாற்சிவந்த கண்களையுடைய கொடிய இராக்கதனான இராவணன் மெய்யானாதவருமற்செய்த தவத்தையே அதிசயித்துப் புகழ்வோமோ? விரிஞ்சன் ஐயப்பாடி இலா வரத்தையே மதித்துமோ - பிரமணனித்த சந்தித்தகிடயில்லாத வரத்தின்பலத்தையே நன்குமதித்துப் பேசுவோமோ? அறியா தொய்யல் சிந்தை யாம் - (இன்னதைப் பாராட்டிப் பேசுவென்பவதென்று) அறியாமற்சொர்வுபடுகின்ற மனத்தையுடையோமான நாம், யாவரையாது என்று துதிப்பாம் - (மேற்கூறிய மூவரில்) எவரை என்ன வென்று துதிக்கவல்லோம்? [துதிக்கவல்லோமல்லோம் என்றபடி]; (௭-ஊ.)

இவ்வீண் ஒப்புயர்வற்ற மிக்கசிறப்பையுடைய இவ்விலங்காபுரியை அறிந் தித்தவன், தேவசிறப்பியான விச்சுவகருமன்; இதில் அரசவீற்றிருக்கின்ற இரா வணன் இவ்வளவுசெல்வச்சிறப்பைப் பெற்றதற்குக் காரணம், அவன் உள் ளும்புறமும் ஒத்தத் திரிகாணசத்தியுடன் நெடுநான்செய்த அரியபெரிய தவ மும், அதற்கு உவந்து பிரமணனித்த தவராப்பெருவருமாம். ஆகவே, தெய்வத் தச்சன் இராவணன் பிரமன் என்ற மூவரும் துதிக்கத்தக்கவரென்க. வான் - கொடுமைக்கு இலக்கணை. வாளரக்கன் - சிவபிரானிடத்தினின்றும்பெற்ற சந்திர ஹாஸமென்னுஞ் சிறந்தவாளாயுத்தை யேந்திய அரக்க னெனினுமாம். மெய் ஒத்து - மனமொதது என்னவுமாம். (கடி)

வேறு.

[வனம் உபவனம் என்ற இவற்றைக் கொண்டிடுதல்.

கக. வானுந்நிலனும்பெறுமாறினீமற்றுமுண்டோ  
கானும்பொழிலும்பிலைசெங்கனகத்தினாலு  
மேனைம்மணியாலுபியற்றியவேனும்பாவுந்  
தேனும்மலருங்கனியுந்தரச்செய்தசெய்கை.

(இ - ன்.) கானும் பொழிலும் இவை - (இந்நகரத்தைச்சார்ந்த) காடுகளும் கோலைகளமாகிய இவை, செம் கனகத்தினாலும் ஏலை. மணியாலும் இயற்றிய ஏனும் - செம்பொன்னாலும். மற்றும் இரத்தினங்களினாலும் செய்யப்பட்ட

வையாயினும், யாவும் - அவையெல்லாம், தேனும் மலரும் கனியும் தர - (இயற்கைக் காடு சோலைகளி லுள்ள மரங்கள்போலத்) தேனையும் மலர்களையும் பழங்கனையும் தரும்படியாக, செய்த - அமைத்திருக்கிற, செய்கை - வசித்திரமான செயலை, இனி மற்றும் நிலனும் வானும் பெறும் ஆறு உண்டோ - இந்நகரத்தினும் வேறான நிலவுலகமும் வானுலகமும் பெறும்வகை யுண்டோ? [இல்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

பொன்மணிகளா லியற்றப்பட்ட செயற்கைக்காடுகளும் சோலைகளும் இயற்கைமரங்களேபோலத் தேன்மலர்களினையும் தருகின்ற அற்புதம் இந்நகரத்திலுள்ளதேயன்றி மற்றைநிலவுலகத்திலேனும் வானுலகத்திலேனும் எங்கு மில்லை யென்பதாம்; தொடர்ந்து வருவதாயினால். வானுந்நிலனும், பொழி லுந்நீர்மீனும், எலும்பினும், தேனுந்நிலம் என்பன - விரித்தல்விகாரம். செங்க னகம் - மாற்றுயர்ந்த பொன். இவ்வகைத்தெய்விக ஐசுவரியத்தை இவ்விரா வணனேயன்றி மண்ணுலகத்தாரும் விண்ணுலகத்தாரும் பெறாதலுண்டோ வென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

இக்கவி - கீழ்ப்படலத்தின் முடிபத்தொன்பதாம் கவிபோன்ற கவி நிலத்துறையு.

(௧௧)

வேறு.

[கோபுரத்தைக் கொண்டுதலை.]

உ). நீரும்வையமுநெருப்புமேனியிர்நெடுங்கா லும்  
வாரிவானமும்வழங்கலவாகுந்தம்வளர்ச்சி  
பூரினிர்நெடுங்கோபுரத்துயர்ச்சிகண்டுணர்ந்தான்  
மேருவெங்கனம்விளர்க்குமோமுழுமுற்றும்வெள்கி.

(இ - ள்.) நீரும் - ஜலமும், வையமும் - பூமியும், நெருப்பு - அக்கினி யும், மேல் நீயிர் நெடுங் காலும் - மேலேயுலாவுகின்ற நெடிய வாயுவும், வாரி வானமும் - (இந்தநாளுக்குடங்கூறும்) வருதற்கிடமான ஆகாயமும், (ஆகிய ஐம்பெரும்பூதங்களும்). தம் வளர்ச்சி வழங்கல ஆகும் - (இந்நகர்க்கோபுரத் தின் வளர்ச்சிக்குமுன்பு) தாம் தமதுவளர்ச்சியினால் சிறப்பித்த வழங்கப்படா வாம்; (மற்றும்), ஊரின் இ நெடுங் கோபுரத்து உயர்ச்சி கண்டு உணர்ந்தால். இந்நகரத்திலுள்ள நெடியகோபுரத்தின் உயர்வைப் பார்த்தறிந்தால், மேரு - மகாமேருகிரி, வெள்கி - வெட்கப்பட்டி, முழுமுற்றம் எங்கனம் விளர்க்கு மோ - தனது உடம்புமுழுவதும் எவ்வாறு வெண்ணிறமடையுமோ! (எ - று.)

மிக்கவளர்ச்சியுடையனவென்று பிரசித்தமாகவழங்கப்படுகின்ற பஞ்ச மகாபூதங்களும், தம்மினும்வளர்ச்சியுடையதாக இந்நகர்க்கோபுரம் ஏற்பட்டு விட்டதனால் இனி அங்ஙனம் வளர்ச்சியில்மேம்பட்டனவாக வழங்கப்படா என்பது, முந்தியவாக்கியத்தின் பொருள். அக்கோபுரத்தின் உயர்வு, எண் பத்தநான்காயிரம் யோசனையுயர்வுள்ளதென்று சொல்லப்படுகிற மகாமேரு கிரியும் மிகவும் வெட்கப்படும்படி அதனினும் அதிகப்பட்டுள்ள தென்பது,

பிந்திய வாக்கியத்தின் கருத்து. இதுவும் தெய்வியவாதவியைப்போல வெட்கத்தினால் மேனியிறம்மாறுதல், இயற்கை; மேருவின் பொன்னிறம் ஒழிந்து வெண்ணிறமாகுமென்க காரியதாரணமுறைப்படி வையம், நீர், கெருப்பு, கால், வானம் என்று பஞ்சபூதங்களை நிறுத்ததல் இயல்பாயினும், நீரை முதலில்நிறுத்தியது, “ஆதியிற் கடவுள் நீரையே படைத்தார்” என்றபடி அது முதலில்தோன்றிய சிறப்புப்பற்றி யென்க. வையம் - (பொருள்களை) வைக்குமிடமென நிலத்துக்குக் காரணக்குறி. வாரி - வருமிடம். மற்றை நான்குபூதங்களும் தங்குதற்கு இடமாகுதல் பற்றியும், அவற்றின் உற்பத்திக்கு மூலகாரணமாகுதல் பற்றியும், ‘வாரிவானம்’ எனப்பட்டது. கண்டெணர்ந்தால் - பார்த்து அந்நுயர்வையும் தன்னுயர்வையும் ஆலோசித்தால் என்றது மொன்று. ‘தன்வளர்ச்சி’ என்றும் பாடம்.

இதுமுதற் பதினான்கு கவிகள் - இப்பாடலத்தின் நான்காக் கவிபோன்ற விநிதேத்துவையாகி.

(உப)

[மதிவின் ஓளியைக் கோண்டிடுதல்.]

உக. முன்னம்பா வரூபிராவணன் முனியுமென்றெண்ணிப்  
பொன்னின் மாநகர்மீச் செலான்கதிர்நெப்புகல்வார்

மதிவின் கன்னியா ஓளியினிற் கண்வழுக்குறுத  
வன்னிநாடொழும் விலங்கினன் போதலையுணரா

(இ - ள்.) கன்னி ஆரையின் ஓளியினில் - அழிவில்லாத (இந்நகரத்து) மதிவின் ஓளியினால், கண் வழுக்குறுதல் - கண்ணொளி மழுங்குதலை, “உன்னி - நினைத்து, நாள் தொழும் - தினந்தோழும், விலங்கினன் போதலை - விலகிச் செல்லுதலை, உணரா - அறியாமல், — முன்னம் - நெடுகாளாக, யாவரும் - அனைவரும், இராவணன் முனியும் என்று எண்ணி கதிர் பொன்னின் மாநகர்மீச் செலான் என புகல்வார் - ‘இராவணன் கோப்பிப்பா’ என்று நினைத்து அஞ்சிச் சூரியன் பொன்மயமான பெரிய இந்நகரத்திற்குமேலே செல்லான்’ என்று சொல்வார்கள்; (எ - று.)

மூவுலகத்தையும் வென்று அடக்கி அரசாளுகிற இராவணனிடத்து அச்சத்தாற் சூரியன் அவனது இலங்கைநகரத்திற்குமேலாக வானத்தே சென்று தனது உஷ்ணகிரணங்களை வீசுதற்குப் பின்வாங்கி அந்நகரத்தினும் விலகிச் செல்லுதலாகிய உண்மையை மறுத்து, அந்நகரத்தின் பொன்மயமான மதிவினது ஓளியினாற் கண்கூசுதல்பற்றி விலகிச் செல்வனென வேறொன்றை வருத்திக் கூறியதனால், அவனுந்நியனையை அங்கமாகக்கொண்டுவந்த ஏதுத்தீயந்தறிப்பேற்றவன; இலங்கைநகரத்து மதிவினது மிக்கஒளி, இங்ஙனம் புனைந்துரைக்கப்பட்டது. ‘கதிரென்பர் புலவர்’ என்று பாடமோதுவாரு முள்.

ராவணன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - ‘கூச்சலிபெவனென்றும், கூச்சலிட்செய்பவனென்றும் பொருள்படும். சிவபிரானது கைலாசகிரியைப் பெயர்க்கத்தொடங்கி அதன்மீழ்த் தன்கைகள் அகப்பட்டு நசுக்குண்டபோது பேரிரைச்சலிட்டதனாலும், தான்செய்யும் பலதன்பங்களினால் உலகத்தாரை

அலறிக் கதறச்செய்ததனாலும், இவனுக்கு இப்பெயர். இது, சிவபிரான் இட்டது. இனி, விசிரவமுனிவனது புதல்வனெனப் பொருள்படும் தத்தி தாந்த நாம மெனக் கொள்ளுதலு மொன்று. இவன் - பிரமபுத்திரரான புலஸ்தியமகாமுனிவரது குமாரராகிய விசிரவமுனிவர்க்குக் கேகசியென்ற ராகுஸஸ்திரீயினிடத்திற் பிறந்தவன்; (விசிரவமுனிவர்க்கு மூத்தமனைவியினிடம் பிறந்தவன், குபேரன்.) லங்காநகரத்தரசன்; திக்குவிசயஞ்செய்தவன். இவனது உடன் பிறந்தவர் - கும்பகர்ணன், சூர்ப்பணகை, விபீஷணன்:

கதிர் - ஒளி; ஆயிரங்கிரணங்களையுடையனான கதிரவனுக்குச் சினை யாகு பெயர். கன்னி - அழிவின்மை. ஒளியினுற் கண்கூசிப் பார்வை மழுங்குதல், இயல்பு. உணரா = உணராமல். (உஉ)

[மதிலின் உயர்ச்சியைக் கொண்டிடுதல்.]

உஉ. தீயசெய்குநர் தேவராலணையவர்கேரும்  
வாயிலல்லதோர்வரம்பமைக்குவனென மதியாக்  
காயமென்னுமக்கணக்கறுபததலையுங்கடக்க  
வேயுநன் மதிவிட்டனன்கயிலையையெடுத்தான்.

(இ - ள்.) கயிலையை எடுத்தான் - (முன்பு) கைலாசகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்த ஆற்றலையுடையவனான இராவணன், — 'தீய செய்குநர் தேவர் ஆல் - (இராகக்கதர்களாகிய நமக்குத்) தீங்குகளைச் செய்யக்கூடியவர்கள் (தொன்று தொட்டுப் பகைவர்களான) தேவர்களேயன்றே; (ஆதலால்), அனையவர்கேரும் வாயில் அல்லது ஓர் வரம்பு அமைக்குவன் - அத்தேவர்கள் வரும்படியான வழியைக் கடந்ததாகிய ஓர் எல்லையை (நமது நகரத்துக்கு) அமைப்போன்,' என மதியா - என்றுண்ணி, — காயம் என்னும் அ கணக்கு' அப்பதத்தையும் கடக்க ஏயும் - அளவிறந்த அந்த [தேவர்கள் சுஞ்சரிக்கின்ற] ஆகாயமென்கிற இடம்முழுவதையும் கடந்து மேலாகப்பொருந்திய, நல்லதில் - நல்லமதிலை, இட்டனன் - அமைத்துக்கொண்டனன்போலும்; (எ - று.)

வானத்தினெல்லை எவ்வளவு உண்டோ அவ்வளவையுங் கடந்து உயர்ந்துள்ளது, இந்நகரத்த மதில்; அதற்கு, தேவசத்தருக்களாகிய இராகத்தர்கட்கு அரசனான இராவணன் தங்கட்குத் தேவர்கள் எப்பொழுதேனும் தீங்கு செய்பவராதல்கூடு மென்பது கருதி அவர்கள் வரும்வழியை யடைத்து வானவீதிகளைத் தாக்கும் மேலாகத் தனது நகர்க்காவற்சுற்றமதிலை யமைத்தனெனக் கற்பனைகூறியது - ஏதுத்தூற்றிட்டு மூறுவன. 'அமைக்குவன்' என்று சிலபிரதி. அம்மதிலினது மிக்க உயர்ச்சி, இங்ஙனம் புனைந்துரைக்கப்பட்டது. காயம் - ஆகாய மென்பதன் முதற்குறை விகாரம். அப் பதம் என இவையும். (உஉ)

[மதிலின் வலிமையைக் கொண்டிடுதல்.]

உ௩. கறங்குகால்புகாகதிரவனொளிபுகாமறலி  
மறம்புகா தினிவானவர்புகாரென்கைவம்பே  
திறம்புகாலத்துள் யாவையுஞ்சிதையினுஞ்சிதையா  
வறம்புகா திந்தவணிமதிக்கிடக்கைகரின்றகத்தின்.

(இ - ன்.) இந்த அணி மதின் கிடக்கை நின்று - இந்த அழகிய மதிலெல் லையைக் கடந்து, அகத்தின் - இந்நகரினுள்ளே, கறங்கு கால் புகா - சுழன்று வீசியின்புள்ள கற்றுக்களும் செல்லமாட்டா; கதிரவன் ஒளி புகா - (விலகிச் செல்லுகின்ற) சூரியனது கிரணங்களும் செல்லமாட்டா; மறவி மறம் புகாது - யமனுடைய கொடியதிறமும் செல்லமாட்டாது; இனி - இங்ஙனமாகின்ற போது, வானவர் புகார் என்னை வம்பே - 'தேவர்கள் இந்நகரினுட் செல்லத் திறமில்' என்று சொல்லுதல் வீணையாம்; திறம்பு காலத்தன் - (யாவும்) அழி யுங் காலத்தில் [சர்வசங்கராகாலத்தில்], யாவையும் சிதையினும் - எல்லாப் பொருள்களும் அழிந்தாலும், சிதையா - தான் அழியாத, அறம் - தருமதேவ தையும், புகாது - (இந்நகரினுட்) பிரவேசியாது; (எ - று.)

காற்றுதழையவும் இடமில்லாதபடி அந்நகரத்தமதில் உயர்ந்தம் எங் குஞ் சந்துவிடாமற்செய்ந்தம் அரியகாவலுடையதாயு மிருக்கின்ற தென்பார், 'கறங்குகால்புகா' என்றார்; (பாலகாண்டத்தில் அஷ்டாத்திரமாநகரத்து மதில் வருணனையில் 'கொதகி, னினத்தையு முவணத்திறையு மியங்குங் காவையு மிதமலரினாவார், மனத்தையு மெறியும் பொறியுள வென்றால் மற்றினி யுணர்த்துவ தெவனோ' என்றதனோடு ஒப்பிடுக.) வானத்து வாயுமண்டலத்தி னும் சூரியமண்டலத்தினும் ஒங்கியுள்ளது இம்மதிலென்பது, 'கறங்கு கால் புகா கதிரவனொளி புகா' என்றதனால் விளங்கிற்று. 'கதிரவனொளி புகா' என்றதில், சூரியனொளியினும் இம்மதிலினொளி மேம்பட்டிள்ளதென்பதும் தோன்றும். 'யமனதுவீரமும் இதனுட்புகாது' என்றது, அம்மதிலின் காவ லுடைமையைக் காட்டும். எங்குந்தடையின்றிச் செல்லுகின்ற ஆற்றலையுடைய வாயுவும் சூரியனும் யமனுமே இம்மதிந்காவலைக்கடந்து இந்நகரினுட்செல்லா ரென்றதனாலேயே, மற்றைத்தேவர்கள் செல்ல வல்லரல்லவென்பது தண்டா பூபிகாரியாயத்தாற் பொற்படுத்தல்பற்றி. அதனைத் தனியே யெடுத்துக்கூறுதல் மிகைபடக்கூற வென்னுங் குற்றத்தின்பாற்படி மென்பார், 'இனி வானவர் புகாரென்கை வம்பே' என்றார்; இது - தோட்டிலைச் செய்யுட்போது போ றுணியாம். நல்லினைகளை யொழிந்துத் தீவினைகளைச் செய்கின்ற கொடும்பா தகளுன இராவணனது ஆட்சியில் கொடிய அரக்கர்கள் வசிக்கின்ற நுலங்கை யில் த்ரும மென்பது சிறிதுமில்லாமையை, அம்மதிந்காவலினால் த்ருமதேவ தை அந்நகரினுள் தழைய மாட்டாதெனக்கற்பித்துக்கூறியது, நிற்குறிப்பேற் றத்தின்பாற்படும்.

பல்திசைகளினின்றும் வீசுதல்பற்றி கார்த்துப் பலவகைப்படுத்தலால், 'கால்புகா' என்ப் பன்மையாற் கூறினர். மேகமண்டலத்தை நடத்துகின்ற ஆவஹமென்ற வாயுவும், சூரியமண்டலத்தை நடத்துகின்ற ப்ரவஹமென்ற வாயுவும், ஈகூத்திரமண்டலத்தை நடத்துகின்ற உத்வஹமென்ற வாயுவும், சந்திரமண்டலத்தை நடத்துகின்ற ஸம்வஹமென்ற வாயுவும், கிரகமண்டலத் தை நடத்துகின்ற விவஹமென்ற வாயுவும், ஸப்தருபிமண்டலத்தை நடத்து கின்ற பரிவஹமென்ற வாயுவும், துருவமண்டலத்தை நடத்துகின்ற பராவஹ மென்ற வாயுவும் என வானத்தில் வாயுமண்டலங்கள் ஏழாயிருத்தலால், 'கால்



புகார் என்று பன்மையாற் கூறினோமாம்; எனவே, அந்நகரத்தத்தில் துருவ மண்டலத்தையுங் கடந்துள்ள தென்பது போதரும். கறங்குதல் - ஒலித்தலு மாம். மறல் - கொடுமை, கொலை, கோபம், திறமை, போர், வலி, வீரம்; அதனையுடையவன், மறலி.

இவ்வூரினுள்ளே தருமம் புகாதிருத்தலால் இவ்வூரவர் விரைவிலழிவுறு வரென்பது நிச்சயம்; ஆகவே, 'காற்று முதலிய தேவர்கள் இதனுட் புகார்' என்று இனிச்சொல்லுதல் வீணையாமென அரக்கர்க்கு அமங்கலமாகின்ற ஒருபொருள் இச்செய்யுளில் 'தொனரித்தல், உய்த்துணரற்பாலது. 'இந்த அணி மதிக்கிடக்கைநின்று' என்பதற்கு - இந்த அழகிய மதிலெல்லே நிற்றலால் என்று உரைப்பாரு முளர்; (திருக்குறளில் "வானின்றுலகம் வழங்குவருத லால்" என்றவிடத்து 'நின்று' என்பதற்கு 'இடையருதுநிற்ப' எனப் பரிமே லழகர் உரைகூறி, 'நிற்பஎன்பது நின்று எனத் திரிந்துநின்றது' என்று இலக் கணமுரைத்தது காண்க.) 'வம்பே' என்பதற்கு - புதுமையோ? [அன்று] என்று உரைப்பர் ஒருசாரார்; இப்பொருளில், ஏ - எதிர்ப்பறை. (௨௩)

[விமானசிகரத்தைக் கொண்டாடுதல்.]

௨௪. கொண்டவான்றிரைக்குரைகடலிண்டயதாய்க்குடுமி  
யெண்டவாவிசம்பெட்டநின்றிமைக்கின்றவெழிலார்  
பண்டைநாகணைப்பள்ளியா னுந்தியிற்பயந்த  
வண்டமேயுமொத்திருந்ததிவ்வகனகரமைதி.

(இ - ன்) (இந்நகரமானது), கொண்ட வான் திரை குரை கடல் இடையது ஆய் - தன்னிடத்தேகொண்ட பெரிய அலைகளையுடைய ஒலிக்கின்ற கடலி னிடையே யுள்ளதாய், குடுமி எண் தவா விசம்பு எட்ட நின்று இமைக்கின்ற எழிலால் - (தன்னிடையேயுள்ள அரண்மனையின்) விமானசிகரம் ஒரெல்லை க்கு அடங்காத ஆகாயத்தை யளாவ உயர்ந்துவிளங்குகின்ற அழகையுடையமையால்,—இ அகல் நகர் அமைதி - இந்த விசாலமான இலங்காபுரியின் அமைப்பு, நாக அணை பள்ளியான் பண்டை உந்தியின் பயந்த அண்டமேயும் ஒத் திருந்தது - சரப்பராஜனாகிய ஆதிசேஷனாகிற சுயனத்திலே படுத்தல்கொண்டு அறிதுயிலமாக்கின்றவனான திருமால் ஆதிகாலத்தில் (தனது) நாயிய னின்ற தோன்றுவித்த அண்டசோளத்தையும் போன்றுள்ளது; (எ - று.)

பெருங்கடலிடையே தோன்றியெழுந்து உயர்ந்துகாணப்பட்ட பிரமாண்டத்தை, தென்கடலிடையே மிகவுயர்ந்துகாணப்படுகின்ற இலங்கைக்கர்க்கு ஒப்புமைகூறினார்; உவமையணி.

தவு - தபு என்பதன் மருஉ. தவுதல் - அழிதல்; குறைதல். எண்தவா எண்ணுதற்குமாளாத என்க; வலிமைகெடாத எனினுமாம். 'இமைக்கின்ற வியலால்' என்பதும் பழம். பண்டை - ஐயீற்றுடைக் குற்றுகரம். நாகணை - நாகவணை யென்பதன் தொகுத்தல். 'கொண்டல்வான்றிரை', 'இமைக்கின்ற வியல்பால்' என்பன - பாடாந்தரம். (௨௪)

[ஆடல்பாடலாதி விநோதங்களைக் கொண்டாதேல்.]

உரு. பாடுவார்பலரென்னின்மற்றவரினும்பலரா

லாடுவார்கண்மற்றவரினும்பலருளரமைதி

கடுவாரிடையின்னியங்கொட்டுவார்முட்டில்

வீடுகாண்குறுந்தேவரால்விழுநடங்காண்பார்.

(இ - ன்.) பாடுவார் பலர் என்னின் - (இந்நகரத்தில்) இசைபாடுகின்ற வர்கள் அநேகரென்றால், ஆடுவார்கள் அவரினும் பலர் - நாட்டியஞ்செய்கின்ற வர்கள் அப்பாடுகின்றவர்களினும் பலராவர்; அமைதி கூடு வார் இடை இயம் கொட்டுவார் - (அந்நாட்டியத்திற்கு ஏற்பத் தாளவமைப்புப்பொருந்தியதும் தோல்வாரினுற் கட்டப்பட்டதுமாகிய இனிமையான வாத்தியத்தை [மத்தளத்தை]த் தட்டிமுழக்குகின்றவர்கள், அவரினும் பலர் உளர் - அந்நாட்டியஞ்செய்பவர்களினும் பலராயுள்ளார்; முட்டில் வீடு காண்குறும் தேவரால் விழு நடம் காண்பார் - சிறையிலிருந்து விடுதல்பெற்ற தேவர்களைக்கொண்டு (இங்கு) சிறந்த நர்த்தனத்தைச் செய்வித்து வேடிக்கைபார்ப்பார்கள், (இராக்கதர்கள்); (எ - று.)—‘மற்று’ இரண்டும் - அசை; வினைமாற்றமும். ஆல் - அசை; தேற்றமுமாம்.

இலங்கையில் அரசர்களின் தம்மால் வென்று சிறைபிடித்துக் காவலில் வைக்கப்பட்டுள்ள தேவர்களுள் பாடுதல் ஆடுதல் மத்தளங்கொட்டுதல் என்ற வற்றில் வல்ல பலரைத் தாம் வேண்டும்பொழுதெல்லாம் சிறையினின்று விடுத்து அவர்களைக்கொண்டு இசைநாடகங்களை நடத்தித் தாம் அதனை வினோதங்கண்டு மகிழ்வு ரென்பது கருத்து. முதல்மூன்றடிகளில், மேன்மேலாய் நீதியணி காண்க.

கடு, இடை என்ற வினைத்தொகையிரண்டும் - இயத்துக்கு அடை மொழி. இயம் - வாச்சியப்பொதுபெயர்; இங்குச் சந்தர்ப்பத்தினால் மத்தளத்தைக் குறித்தது. விழு - விழும மென்ற உரிச்சொல்லின் விகாரம். ‘அமைதி கூடுவாரிடை’ என்பதற்கு - சமயம் நேர்ந்து கூடியவர்களான சபையார்களின் நடுவிலே யென்று பொருள்கொண்டு, அதனை, பாடுவார் ஆடுவார் இயங்கொட்டுவார் என்ற மூன்றனோடும் கூட்டி யுரைத்தலு மொன்று. இவ்வாறு இசைநாடகங்களை நடத்துவார் அரசர்களென்று காண்கு அங்குத் தாம் தாம் செய்யும் ஊழியங்களைக் குறைவின்றிச் சரிவரச்செய்து முடித்துவிடுதல்பெற்ற தேவர்களை அச்சிறந்தநாட்டியத்தை (வியந்து) காண்பார்கள் என்று இறுதி வாக்கியத்துக்குப் பொருளுரைப்பாரு முளர்; இப்பொருளில் ‘தேவரால்’ என்பதில், ஆல் - அசை; அந்நகரத்து அரசர்களுடைய பாடல் ஆடல் கொட்டல் சன் தேவர்கள் அதிகுசயிக்கத்தக்கனவென்பது கருத்து. அரசர்க்கு ஊழியஞ் செய்தலினின்ற தாம்விடுதல்பெறும்வகையை யெதிர்பார்க்கின்ற தேவ மொன்றலுமாம். முட்டி இல் என்று பிரித்து, குறைவற்ற என்று பொருள்கொண்டு, தேவரோடு சேர்ப்பார் ஒருசாரார். ‘எண்ணின்’ என்றும் பாட முண்டு. (உரு)

[நடனச்சிறப்பைக் கொண்டாதேல்.]

உக. வானமாதரோடிகலுவர்விஞ்சையர்மகளி

ரானமாதரோடாவிரியக்கியரவரைச்

சோனைவார்குழலரக்கியர்தொடர்குவர்தொடர்ந்தா

லேனைநாடியரருநடக்கிரியையாய்ந்திருப்பார்.

(இ - ன்.) (இவ்விலங்காபுரியில்), வானம் மாதரோடு - (மேற்கூறியவாறு நர்த்தனஞ்செய்கின்ற) தேவமாதர்களுடன், விஞ்சையர் மகளிர் - வித்தியாதர மாதர்கள், இகலுவர் மாறுபட்டு அவர்களினும் மேலாக நாட்டியஞ்செய்வர்; ஆன மாதரோடு - அங்ஙனமான வித்தியாதரமாதர்களுடன், இயக்கியர் - யக்ஷஸ்திரீகள். ஆடுவர் - (மாறுபட்டு அவர்களினும் மேலாக) நாட்டியஞ்செய்வர்; சோனை வார் குழல் அரக்கியர் - விடாப் பெருமழை பொழிகின்ற காளமேகம் போன்ற நீண்டகூந்தலையுடைய இராக்கதமாதர்கள், அவரை தொடர்குவர் - அந்த யக்ஷஸ்திரீகளோடு மாறுபட்டு அவர்களினுஞ்சிறப்பாக நாட்டியஞ்செய்வர்; தொடர்ந்தால் - அங்ஙனம் நாட்டியஞ்செய்யுமிடத்து, ஏனை நாடியர் மற்றைநாட்டு மகளிர்கள், அரு கடம் கிரியை ஆய்ந்திருப்பார், (அவர்களேயும் எதிர்த்துத் தாம் நர்த்தனஞ்செய்யமாட்டாமல் அவர்களுடைய) அருமைபான நர்த்தனத்தின் அடைவுகளை மனத்தினாலாராய்ந்து வியந்துகொண்டிருப்பார்கள்; (எ - று.)

இராக்கதமாதர்களுடைய அதிவிசித்திரமான நாட்டியத்திறம், இதற்கூறப்பட்டது. இயக்கியர், அரக்கியர், நாடியர் என்பன - இயக்கர், அரக்கர்; நாடர் என்றவற்றின் பெண்பால். மிக்ககருநிறமுடைமைக்குச் சோனைமேகம் உவமை கூறப்பட்டது. இனி, சோனை-குடியமலர்களினின்று இடைவிடாத தேன்மழையைச் சொரிகின்ற, வார் குழல் - வாரியலங்கரிக்கப்பட்ட கூந்தல் எனினுமாம். தொடர்தல் - வாதுக்கு அழைத்தல். இனி, ஈற்றவாக்கியத்துக்கு - அங்ஙனம் அரக்கியர் இகலி ஆடுமிடத்து மற்றை நாட்டுமாதர்கள் அருமையான நடனத்துக்கு அங்குமான் செயல்களைத் தாம் ஆராய்ச்சியுடனே செய்துகொண்டு உதவுவார்கள் என்று பொருள் கொள்ளுதலு மொன்று. 'ஏனை நாகியர்' என்று ஒதுவாரு முளர். (உக)

[நவந்திகளைக் துய்யேவல்கொள்கின்ற சிறப்பைக் கொண்டாதேல்.]

உஎ. இழையுமாலையுமாயுஞ்சாந்தமுமேந்தி

புழையுரென்னநின்றதவுவநிதியங்கொருவர்

விழையும்போகமேயங்குதுவாய்கொண்டுவிளம்பிற்

குழையுநெஞ்சினுனை யினுமாசென்றுகொள்ளும்.

(இ - ன்.) நிதியங்கள் - (நவ) நிதிகள், — இழையும் - ஆபரணங்களையும், மாலையும் - பூமாலையையும், ஆடையும் - வஸ்திரங்களையும், சாந்தமும் - சந்தனத்தையும், ஏந்தி - தாம் எடுத்துக்கொண்டு, உழையர் என்ன நின்று உதவுவ பரிசாரகர்போல அருகில்நின்று (இங்கரத்த அரக்கர்கட்கு வேண்டும்போதெல்

லாம் அவ்விழை முதலியவற்றைக் கொடுப்பன்; இங்கு இது-இவ்வூரிலுள்ள இவ்வகையானபோகம், ஒருவர் விழையும் போகமே - வேறொருவர் விரும்பத் தக்க போகமோ? [அன்று என்றபடி]: வாய்கொண்டு விளம்பின் - (இதனை) வாயினால் வருணித்துச்சொல்லத் தொடங்கினால், குழையும் - (அவ்வாய் சொல்லத்திறமில்லாமற்) குளறிப்போம்; நெஞ்சினால் நினையினும் - (இதனை வருணிக்கவேண்டுமென்று) மனத்தினால் நினைத்தாலும், மாசு என்று கொள்ளும் - (அச்சருத்துச் சிறிதுந்தகாததுபற்றி அங்ஙனம் நினைத்தலை அம்மனம் தனக்குக்) குற்றமாகக் கொள்ளும்; (எ - று.)

அந்நகரத்தவர்போகம் மற்றையெவர்க்கும் மனமொழிமெய்கட்கு எட்டாததென்பது விளக்கப்பட்டது. ("அநிசயமளிப்பதற்கருளறிந்துநம், புதிதலாகற்பகத்தொடும் மொய்யிலாக், கதிர்நெடுமணிகளுங் கறவையான்களும், நிதிகளுமுறைமுறைநின்று நீட்டவே" என்று ஆரணியகாண்டத்திற் கூறியது காணத்தக்கது.) இவ்விவங்காபுரியில் ஒருவர் அதுபவிக்கின்ற போகமாகிய இதனையே வாயினாற்சொல்லுதலும் மனத்தினால் நினைத்தலும் முடியாதென்ப பின்னிரண்டடிகட்குப் பொருள் கூறலுமாம்: எனவே, இந்நகரத்திலுள்ள அனைவரும் அதுபவிக்கின்ற போகத்தை ஒருங்கே வருணித்துச்சொல்லுதலும் மனத்தினாலெண்ணுதலும் முடியாதென்பது, சுருத்தது. மகாபதும், பதமம், சங்கம், மகரம், கச்சபம், முகுந்தப், குந்தம், நீலம், வரம் என நிதி ஒன்பது வகைப்படும். போகம்-சுகாதுவம், செல்வம். 'வாய்கொடுவிளம்பின்' என்றும் சில பிரதிகள். (உஎ)

[நாத்தின் அமைப்பைக் கொண்டாடுதல்.]

உய. பொன்னின்மால்வரைமேன்மணிபொழிந்தனன்பொருத்தி யுன்னாநான் முகத்தொருவனின் றுழ்முலையுரைக்கப் பன்னிராள்பலபணியுமுன்றரிதனிற் படைத்தான் சொன்னவானவர்தச்சுனமிந்நகர் துதிப்பான்.

(இ - ள்.) உன்னும் - (இந்நகரம் இன்னபடி அமையவேண்டுமென்று) நினைத்த, நால் முகத்து ஒருவன் - நான்குமுகங்களையுடைய ஒப்பற்றவனான பிரமன், நின்று - அருகில்நின்று, ஊழ் முறை உரைக்க - செய்யவேண்டிய செயலை முறையே சொல்லுவர, சொன்ன வானவர் தச்சன்-கீழ்க்கூறப்பட்ட தேவசிற்பிரான விச்சவகருமன், பன்னி - ஆராய்ந்து, பொன்னின் மால் வரைமேல் பணி பொழிந்தனன் பொருத்தி - பொன்மயமான பெரிய மகா மேருகிரியிலுள்ள இரத்தினங்களை மிகுதியாகக்கொணர்ந்து சொரிந்து அவற்றை உரியஇடங்களிற்படுத்தி, பல நாள் பணி உழன்று - அநேக நாள் சிரமப்பட்டு வேலைசெய்து, அரிதின் - அருமையாக, துதிப்பான் இந்நகர் படைத்தான் ஆம் - (யாவரும்) துதிக்கும்படி இவ்விவங்காபுரியை அமைத்தான்போலும்; (எ - று.)

இந்நகரத்தினது அதிவிசித்திரமான செய்கைத்திறத்தைக் கொண்டாடிக் கூறியது. இது, இங்ஙனஞ்செய்திருந்தாலன்றி இத்துணைச்சிறப்பு அமையாது.

தென்றபடியாம். வடமொழியில் 'ரத்நஸாது' என்பது மேருவின் பெயர்களில் ஒன்று; இரத்தினமயமான தாழ்வரைகளையுடைய தென்பது அதன்பொருள்; ஆனதுபற்றி, 'பொன்னின்மால்வரைமேல் மணி' எனப்பட்டது; மேல்-வழனுருபு. கீழ்ப்படலத்தின் உட, உக - ஆஞ் செய்யுள்களில் கூறியபடி, இலங்கைக்கரத்துக்கு ஆதாரமான திரிகூடகிரி மேருவின் சிகரங்களில் ஒன்றுதலால், பொன்மயமான பெரியமலையின்மீது இரத்தினங்களை நிரம்பக் கொட்டி அவற்றைப் பொருந்தப்பதித்துப் படைத்தனனாறு மென்று உரைத்தலு மொன்று. பொழிந்த அனன் என்று பிரித்து, அனன் என்பதை அன்னனென்பதன் தொகுத்தலெனக்கொண்டு, பொன்மலையே இரத்தின மழை சொரிந்தாற் போன்றவனாய்ப் பொற்றிரளின்மேல் இரத்தினங்களை மிகுதியாகப்பதித்து என்று உரைப்பாரு முளர். கீழ் ௧௮ - ஆஞ் செய்யுளோடுநோக்கி 'சொன்ன வானவர்தச்சன்' என்றார். 'தச்சனும்' என்றவிடத்து, தச்சன் நாம் என்றுபிரித்து, நாம் துதிப்பான் - நாம் கொண்டாடுமாறு என்று உரைப்பார் ஒருசாரார். 'உன்னும்' என்பதற்கு - (படைத்தற்கடவுளென அனைவராலும்) நினைக்கப்படுகின்ற என்றும் பொருள் கொள்ளலாம் (உஅ)

[யாழிறையையும் அகிற்புகையையும் கொட்டாடுதல்.]

உக. மகரவீணையின்மந்திரகீதத்தின்மறைந்த  
சகரவேலையினர்கலிசைமுகன்மடவுஞ்  
சிகரமாளிகைத்தலந்தொறுந்தெரிவையர்நிவந்த  
வகருதாபத்தினமுந்தின முகிற்குலமனைத்தும்.

(இ - ள்.) மகரவீணையின் மந்திரகீதத்தின் - (இந்நகரத்தவர்வாசிக்கின்ற) மகரவீணையினது கம்பீரமான இசையொலியால், சகர வேலையின் ஆர்கலி மறைந்த-சகரசக்கரவர்த்திபுதல்வர்களால் தோண்டப்பட்ட கடலினது நிறைந்த ஓசைகள் அடங்கிவிட்டன; திசைமுகன் தடவும் சிகரம் மாளிகை தலம் தொழும் - (எல்லாவகைகளுள்ளும் மேலதான சத்தியலோகத்தில் வசிக்கின்ற) நான்முகனான பிரமன் கைகளால் தடவும்படி உயர்ந்துள்ள சிகரத்தையுடைய இந்நகரத்து மாடமாளிகைகளிலெல்லாம், தெரிவையர் நிவந்த - மகளிர் (கமதுகந்தல்முதலியவற்றிற்கு) மிகுதியாயூட்டிய, அகரு தூபத்தின் - அகிற்புகையால், முகில் குலம் அனைத்தும் அமுந்தின - (வானத்திற்செல்லுகின்ற) மேகக்கூட்டங்கள்யாவும் அடங்கிவிட்டன; (எ - று.)

இச்செய்யுளில், கீதவொலியில் வேலையின் ஆர்கலி மறைந்ததாகவும், அகிலதூபத்தில் முகிற்குலம் அமுந்தியதாகவும் கூறியது மறைவணி. திசைமுகன்மடவுஞ் சிகரமாளிகை - தொடர்புபுறநவீகச்சிவணி. பேரியாழ், மகரயாழ், சகோடயாழ், செங்கோட்டியாழ் என்ற நான்கனுட்பத்தொன்பது நரம்புகட்டின மகரயாழ், இங்குக் கூறப்பட்டது; "ஒன்று மிருபது மொன்பதும் பத்துடனே, நின்ற பதினாறும் பின்னேழுங் - குன்றாத, நால்வகையாழ்க்கு நன்னரம்பு சொன்முறையே, மேல்வகைய துலோர்வதி" என்றதனால், முறையே இவற்றிற்கு நார்பு உக, சக, கக, எ - என்க. மகரவீணை - மகர

வீணை - மகரமீன்வடிவமாக வேலைத்திறமைக்கப்பெற்ற வீணை. 'மந்த்ரமீதம்' என்ற வடமொழித்தொடர் விகாரப்பட்டது. கலம், மந்த்ரம், தாரம் என்ற இசைவகைகளுள் மத்திமமாகிய மந்த்ரம், இங்குக் கூறப்பட்டது; கலம் - செவிக்கு இனியதும் எழுத்து நன்குவிளங்காததுமான தொனி; மந்த்ரம் - கம்பீரமான தொனி; தாரம் - அதிகமான தொனி. தடவும் சிகரம் - பெயரெச்சம், காரியப் பொருளது. 'தெரிவையர்' என்பது - இங்குப் பருவப்பெயராகாமல், மகளிரென்றமாத்நிரமாய் நின்றது; அப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை, இருபத்தாறுமுதல் மூப்பத்தொன்றளவுமாம். அகநகுலம் - அகிற்கட்டையை யெரித்தலாலாகும் புதை; வடமொழித்தொடர். (உக)

[அரக்கர்களின்கனிப்பைக் கொண்டாடுதல்.]

நா. பளிக்குமானிகைத்தலந்தொறுமிடந்தொறும்பகந்தேன்

றுளிக்குங்கற்பகத்தண்ணறுஞ்சோலைகடோறு

மளிக்குந்தேறலுண்டாடுநர்பாடுநராகக்

கனிக்கின்றரலாற்கவல்கின்றரொருவரைக்கானேன்.

(இ - ள்) (இந்த்ரத்திலுள்ள), பளிங்கு மானிகை தலம் தொறும் - ஸ்ப்டிக்கற்களினுலமைக்கப்பட்ட வீடுகளினிடங்களிலும், பகந்தேன் துளிக்கும் கற்பகம் தண் நறுஞ் சோலைகள் தோறும் - புதிய தேனைச் சித்திகின்ற கற்பகவிருகங்களையுடைய குளிர்ச்சியான சோலைகளிலும், இடந்தொறும் - மற்றும் பலவகையான இடங்களிலும், அளிக்கும் தேறல் உண்டு ஆடுநர்பாடுநர் ஆகிகளின்குறர் அலால் - (பரிசுரகர்களாற்) கொண்டுவந்து கொடுக்கப்படுகிற மதுவைக் குடித்துக் கூத்தாடுகின்றவர்களும் இசைப்பாடுகின்றவர்களுமாய்க் களித்திருக்கின்ற அரக்கர்களை (க் காண்கின்றேனே) யல்லாமல், கவல்கின்றார் ஒருவரை கானேன் - (களிப்பின்றிக்) கவலையுடையிருக்கின்றவரான அரக்கரொருவரையும் காண்கின்றேனில்லை; (எ - று.)

இலங்கையிலுள்ள மிகப்பலமான அரக்கர்களனைவரும் கவலையின்றிக் குடித்துக் களித்து ஆடல்பாடல்களைச்செய்துகொண்டு மகிழ்ந்திருக்கின்றனரேயன்றி, ஒருவரேனும் களிப்பின்றிக் கவலையுடையராயிருக்கவில்லை யென்பது; கருத்து.

'கற்பகச்சோலை'—கற்பகம்போலுள்ள சோலை யென்றாவது, தேவலோகத்தீக்கைற்பகதருக்களை இராவணனால் அங்குநின்ற பெயர்த்த இங்குக்கொணர்ந்துநாட்டப்பட்டன யென்றாவது கொள்க. 'கலங்கின்றார்' என்றும் பாடம். (க 1)

[அவர்களுடையோகத்தைக் கொண்டாடுதல்.]

நக. தேறன்மாந்தினர்தேனின்சமாந்தினர்செவ்வா

யூறன்மாந்தினரின்னுரைமாந்தினருடல்

கூறன்மாந்தினரணையவர்த்தொழுதெழுதேகோபத்

தாறன்மாந்தினரரக்கியர்க்குயிரன்னவரக்கர்.

(இ - ன்.) அரக்கியர்க்கு உயிர் அன்ன அரக்கர் - (இந்நகரத்திலே) இராக் கதமாதர்கட்கு உயிர்போன்றவர்களான இராக்கதர்கள், தேறல், மாந்தினர் - (அம்மாதர்களாலளிக்கப்பட்ட) மதுவைப் பாண்டுசெய்கின்றவர்களும், தேன் இசை மாந்தினர் - (அவர்கள் பாடுகின்ற) தேன்போலினிய தீத்தை ஆவலோடு கேட்கின்றவர்களும், செவ் வாய் ஊறல் மாந்தினர் - (அவர்களுடைய) சிவந்த வாயிதழி ஊறுகின்ற அமுதநீரை உட்கொள்ளுகின்றவர்களும், இன் உரை மாந்தினர் - (அவர்களுடைய) இனிமையான பேச்சை அன்புடன் கேட்கின்ற வர்களும், ஊடல் கூறல் மாந்தினர் - (அவர்கள்) ஊடி அதன்கூறுங் கங்கு சொற்களையும் பிரியத்தோடு கேட்கின்றவர்களும், அனையவர் தொழுது - அங்ஙனம் ஊடிய அம்மாதர்களை (ஊடல்தீர) வணங்கி, எழு கோபத்து ஆறல் மாந்தினர் - (அவர்கட்கு) உண்டாயிருந்த கோபத்தெளிந்திலையை ஆசை யோடு காண்கிறவர்களுமா யுள்ளார்; (எ - று.)

அந்நகரத்து அரக்கர்களும் அரக்கியர்களும் கவலையின்றிக் களித்துப் பல படியால் உல்லாசமாகவிருக்கின்றமையை இங்ஙனம் பாராட்டிக் கூறினர். மாந்துதல் - குடித்தல்; இது - இலக்கணையாய், ஆதாத்தோடு செவியுற்றும் கண்ணுற்றும் உட்கொள்ளுதலையும் உணர்த்திற்று. வாய் - இதழுக்கு இலக்கணை. வாயூறல் மாந்துதல் - அதாபாநம் "ஊதேல் காமத்திற்கின்ப மதற்கின்பம், கூடி முயங்கப்பெறின்" என்ப வாதலால், ஊடல்கூறல்மாந்து தலும் எழுகோபத்தாறல்மாந்துதலும் மகிழ்ச்சிக்குக் காரணமாயின. உயிர ன்ன அரக்கர் - அன்புடைமையால் இன்றியமையாத கொழுநெளக; பிராண நாயகர். அனையவர்தொழுது - "இயல்பின் விகாரம்." இச்செய்யுளில், 'மாந் னகி' என்ற ஒருசொல் ஒருபொருளிலேயே பலமுறை வந்தது, நெய்நெய், ருட்பின்வருநிலையணியாம். (நக)

[இதுவும் அது]

142  
நக. எறித்தகுங்குமத்திளமுலையெழுதியதொழில்கள்  
சுறுத்தமேனியிற்பொலிந்தனருடலிற்களன்று  
மறித்துநோக்கியர்மலரடிமஞ்சளப்பஞ்சி  
குறித்தகோலங்கள்பொலிந்தனவரக்கர்தங்குஞ்சி.

(இ - ன்.) (இந்நகரத்து இராக்கதர்கள்), எறித்த குங்குமத்து இளமுலை எழுகிய தொழில்கள் - சென்றிறவொளிவீசுகின்ற குங்குமப்பூவின் குழம்பைக் கொண்டு (அரக்கியர்களின்) இளமையான தனங்களிலே எழுதப்பட்டுள்ள சித்திரங்கள், சுறுத்த மேனியில் பொலிந்தனர் - (அவர்களை இழை ஆலிங்க னஞ்செய்கின்றபொழுது) தமது கருநிறமானவுடம்பிற் பதிந்துவிளங்கப்பெறு கின்றனர்; அரக்கர்தம் குஞ்சி - (அங்ஙனமாகிய) இராக்கதர்களது தலையிற் கள், ஊடலின் கண்ணு மறித்து நோக்கியர் மலர் அடி மஞ்சளம் பஞ்சி குறித்த கோலங்கள் பொலிந்தன - பிணங்கியதனாகொதித்து வேறுபாடாய்ப் பார்க்கின்றவர்களான அவ்வரக்கியரது செந்தாமரைமலர்போன்ற கால்களி லூட்டப்பட்டுள்ள அழகிய செம்பஞ்சுக்குழம்பு பட்ட அடையாளங்கள் விளங் கப்பெறுகின்றன; (எ - று.)

இந்நகரத்து அரக்கர்கள்க்கல் கூடலும் ஊடலும் அடுத்த நிழ்கின்ற மை, இதில் விளங்கும். அரக்கரும் அரக்கியரும் தழுவும்பொழுது, அரக்கியர்மார்பிற் சென்றிமான குங்குயப்பூங்குழம்புகொண்டு ஏழுதப்பட்டுள்ள மகரி காபத்திரங்கள் அரக்கரதுகருநிறமானமார்பிற் பதிதல், முதல்வாக்கியத்திற் கூறப்பட்டது. அரக்கியர் ஊடல்கொண்டபொழுது கோபமிதுதியால் ("குஞ்சி மேலனிச்சம்மலர்கூட்டுணு, மஞ்சிலோதிய ரம்மலர்ச்சீறடி,....பனிக்கும்", "புலந்தவன்கொடியெனநடுங்கிப் பொன்னரிச், சிலம்பொடுமேகலையிழந்தச் சென்னிமே, லலங்கல்வாயடிமலரணிந்துதண்டல, மிலங்கப்பேர்ந்தினமலர் சிதறியேகிளுள்" என்றபடி) அரக்கரதுமுடிழில் தமது அடி படுமாறு உதைக்கையில் அவ்வடிகளிலூட்டிய செம்பஞ்சுக்குழம்பு அர்முடியிற்படிவது, பிந்திய வாக்கியத்திற் கூறிய பொர்ருள். மாற்றுநிலையணி; இது வடமொழியில் பரிவ்ருத்தயலங்கார மெனப்படும்; உயர்ந்ததையேனும் தாழ்த்தையேனும் ஒன்றைக்கொடுத்து மற்றொன்றை வாங்குதல், இதனிலக்கணம்: அரக்கர் ஆலிங்கனத்தையும் வணக்கத்தையும் அரக்கியர்க்குத் தந்தா, அவரிடத்தினின்று முலைத் தொய்யிலையும் காற்செம்பஞ்சின்நிறத்தையும் பெற்றதாகக் கூறியது காண்க. இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடி - கூடலையும், பின்னிரண்டடி - ஊடலையும் கூறுவன. கருமையென்ற பண்பினடி, கறு என விகாரப்பட்டு, வினைத்தன்மையடையும். மஞ்சகம் - வடசொல். குஞ்சி - ஆடவர்தலைமயிர். (ங.உ)

[மகளிரின் அழகைக் கொண்டிருத்தல்.]

நாந. விளரிச்சொல்லியர்வாயினான்வேலையுண்மிடைந்த  
பவளக்காடெனப்பொலிந்ததுபடைநெடுங்கண்ணை  
குவளைக்கோட்டகங்கடுத்ததுகுளிர்முகக்குழுவான்  
முளரிக்கானமுமானதுமுழங்குரீரிலங்கை.

(இ. ள்.) முழங்கு ரீர் இலங்கை - ஒலிக்கின்ற கடல்நீர்க்குழந்த இவ்வி லங்காபுரியானது,--விளரி சொல்லியர் - விளரியென்னும் இசையோ லினிய சொற்களையுடையவர்களான மகளிரது; வாயினால் - (சென்றிமான) வாய்தழ்களால், வேலையுண் மிடைந்த பவளம் காடு என பொலிந்தது - கடலில் மிகுதியாயுள்ள பவழத்தொகுதிபோல விளங்கிற்று; படை நெடுங் கண்ணால் - (அம் மகளிரது) வானாயுதம்போற்கூரிய நீண்ட கண்களினால், குவளை கோட்டகம் கடுத்தது - கருங்குவளைமலர்களிறைந்த நீர்நிலையைப் போன்றது; குளிர் முகம் குழுவால் - (அம்மாதர்களது) குளிர்ச்சியான [காணுதற்கு இனிய] முகங்களின்கூட்டத்தால், முளரி கானமும் ஆனது - செந்தாமரைக்காடுபோலவு மாயிற்று; (எ. று.)

ஒருபொருளினிடத்துப் பலதன்மைகளை ஆரோபித்துக் கூறியதனால், பலபடப்புவணி. மகளிரது வாய்க்குப் பவழம் - சென்றிறத்திலும், கண்களுக்கு வாட்படை - கூர்மையிலும், ஆடவர்க்குஞ்சின் திண்மையை யொழித்தலிலும், கண்களுக்கு நீலோற்பலமலர் - கருமை மென்மை யழகுகளிலும், முகத்திற்குத் தாமரைமலர் - கண்டவர்கண்களிக்கச்செய்யும் அழகிலும் உவ



மையெனக் காண்க. வடமொழியில் வடிஜம், ரிஷபம், காந்தாரம், மத்தியமம், பஞ்சமம், தைவதம், நிஷாதம் என்னும் ஸப்தஸ்வரங்கள் - தமிழில் முறையே குரல், துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளி, தாரம் என்னும் ஏழிசையெனப்படுதலால், விளரியென்றது - தைவதமென்னுஞ் சுர மென்னலாம். விளரியென ஒர்பண்ணும் உண்டு. பவளக்காடு - பவழக்கொடியின் தொகுதி. படைஎன்ற ஆயுதப்பொதுப்பெயர்க்கு - வேல் அம்பு என்ற பொருள்களும் இங்கு அமையும்; அவையும், கண்ணுக்கு உவமையாம். கடுத்தது, ஆனது - உவமவாசகம். தாமரைத்தொகுதியை 'தாமரைக்காடு' என்றல், மரபு. முழங்கு நீர் ஆரவாரிக்கின்ற நீர்; எனவே, கடலாயிற்று. (நஉ)

வேறு.

[அரக்கரின் பெருந்தொகையைக் கொண்பாடுதல்.]

நசு. எழுந்தனர்திரிந்துவைகுமிடத்தாயின் றுகாறும்  
நிழிந்திலதண்டமென்னுமிதனையேகிளப்பதல்லா  
லமுந்திநின்றவதென்னேயலருளோனாதியாக  
வொழிந்தபெருயிர்களெல்லாமரக்கருக்குறையும்போதா.

(இ - ள்.) அண்டம்-அண்டகோளமானது, எழுந்தனர் திரிந்து வையும் இடத்தது ஆய் - (இந்நகரத்திலுள்ள அரக்கர்களித்தனைபேரும்) மேலெழுந்துதிரிந்த தங்குமிடத்தையுடையதாயிருந்தும், இன்று காறும் கிழிந்திலது - இன்றைநாளளவும் உடைந்து தகர்ந்திலது, என்னும் இதனையே - என்கிற இந்த வலியுடைமையையே, கிளப்பது அல்லால் - அதிசயமாகப் பாராட்டிச் சொல்வதல்லாமல், அமுந்தி நின்று ஆவது என்னே - (அவ்வரக்கர்களுடைய தொகை இவ்வளவென்று சொல்லமுடியாமையைக்குறித்து) வருந்திநின்றவா லாகும் பயன் யாது? [எதுவுமில்லை யென்றபடி]; அலர் உளோன் ஆதி ஆக ஒழிந்த பேர் உயிர்கள் எல்லாம் - தாமரைமலரில் வாழ்கின்றவனை பிரம தேவன் முதலாக மற்றுமுள்ள பெருந்தொகையாகிய பிரானிகளனைத்தும், அரக்கருக்கு உறையும் போதா - (இந்நகரத்திலுள்ள) அரக்கர்களின் தொகைக்கு உறையிடுதற்கும் போதமாட்டா; (எ - று.)

உறையிடுதலாவது - பொருள்களைக் கணக்கிடும்போது ஞாபகத்தின் பொருட்டு ஒவ்வொருபெருந்தொகைக்கு ஒன்றாக இடுவதோர் இலக்கக்குறிப்பு. பிரமன் முதல் ஏழம்பீராக உலகத்திலுள்ள உயிர்களெல்லாம் இந்நகரத்திலுள்ள அரக்கர்களின் தொகைக்கு உறையிடவும் போதா வென்று அவ்வரக்கர்களின் தொகையிடுதியை விளக்கியவாறு; (மேல் உருக்காட்டு படலத்தில் "இராமன்கை, யம்பினுதவும்படைத்தலைவரவரையோக்கி னிவ்வரக்கர், வம்பின்முலையா யுறையிடவும் போதார் கணக்குவரம்புண்டோ" என்பதும், "அன்றுபட்டவர்க்குறையிடப்போதுமோ வநேகராளினும் பட்டார்" என்ற வில்லிபுத்தூரார்பாரதமும், "தறையிடத்தேயுமெல்லாப்பிறவிதமக்குமள, வுறையிடத் தேய்ந்திடு மிவ்வந்திவானத்துடுக்குலமே". என்ற திருவேங்கடத்தந்தாடியும், இங்கு நோக்கத்தக்கவை.) இங்ஙனம் அளவிறந்த அரக்கர்

கள் எழுந்துநிரிந்துதங்குதற்கு இடங்கொடுத்துக்கொண்டு அண்டகோளம் இதுவரை பிளவுபடாதிருந்ததைப்பற்றி வியக்கவேண்டுமேயன்றி இவர்கள் தொகை இத்தனையென்றுதெரியாமையைக்குறித்து வருந்தவேண்டுவதில்லை யென்பது, முதல்வாக்கியத்தின் கருத்து. தொடர்புயர்வுநவீசி. இனி இவர்கள் இராமபாணத்தால் அழிவுறுவரென்பதனை உட்கொண்டு, 'இன்று காறும்' எனப்பட்டது. அமுந்தினின்று - ஆழ்ந்து ஆலோசித்து நின்றலால் எனினுமாம்.

இதுமுதல் ஒன்பதுசுவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் முதற்கவிபோன்ற அறு கீர் கீழ்நேபேடலயாசிரியவிருத்தரீரஸ். (ந.ச)

[நகரத்தின்பாப்பைப் பெண்டாடுதல்.]

நூ. காயத்தாற்பெரியர்வீரங்கணக்கிலருலகங்கல்லு

மாயத்தார்வரத்தின்மனப்பையளவறறாறிதேற்றா

மாயத்தார்நகர்க்கெங்கேனும்வரம்புமுண்டாமேமற்றோர்

தேயத்தார்தேயஞ்சேறல்தெருவிலோர்தெருவின்சேறல்.

(இ ன்.) காயத்தால் பெரியர் - உடம்பினளவினாற் பெருமையுடையவர்களுந், வீரம் கணக்கு இவர் - வீரத்தன்மையில் அளவில்லாதவர்களும், உலகம் கல்லும் ஆயத்தார் - உலகத்தை நாசஞ்செய்யச் சித்தராயிருப்பவர்களும், வரத்தின் தன்மை அளவு அற்றார் - (தாம்பெற்றுள்ள) வரபலத்தின் சிறப்பில் ஓரளவில்லாதவர்களும், அறிதல் தேற்றா மாயத்தார் - (எவரும்) அறிந்துகொள்ள முடியாத மாயையையுடையவர்களுமாகிய அரக்கர்கள் வசிக்கின்ற, நகர்க்கு - இந்நகரத்திற்கு, எங்கு ஏனும் வரம்பும் உண்டு ஆமே - எவ்வகையிலேனும் ஓரளவும் உள்ளதாகுமோ? [ஆகா தென்றபடி]; தெருவிலோர் தெருவினச் சேறல் - (இவ்வுரில்) ஒருதெருவிவிருப்பவர் அதனினின்று வேறெருதெருவிற்குச் செல்லுதல், ஓர் தேயத்தார் மற்று தேயம் சேறல் - ஒருநாட்டிலுள்ளவர்கள் (அந்நாட்டினின்று) பிறிதொரு நாட்டிற்குச் செல்லுதல்போலாம்; (எ - று.)

உடம்பு, வீரம், முயற்சி, வரம், மாயை முதலிய ஒவ்வொன்றிலும் அளவற்றவர்களான இவ்வரக்கர்கள் வசிக்கின்ற இந்நகர்க்கு ஓரளவு இருத்தல் கூடியதோ? அன்று என்றது, முதல்வாக்கியத்தின் தேர்த்தொருள். ஒவ்வொரு தெருவும் மிக நீண்டுள்ள தென்பதனை, பிந்திய வாக்கியத்தில் உவமைமுகத்தால் விளக்கினார். தெருவிலோர் தெருவினச் சேறல் மற்றோர்தேயத்தார் தேயஞ் சேறல்போலு மென்றது 'சேறல்' என உபமான உபமேயங்கட்டி ஐக்கியத்தோன்றச் சொன்னது, கூட்டியணி. 'காயத்தீரற் பெரியர்' என்பதற்கு - உடம்பினாற் பருமையுடையவர்களென்றும், 'உலகம்கல்லும் ஆயத்தார்' என்பதற்கு - உலகத்தை மேலுங் கீழுந் பறிக்கும்படியான நீளத்தையுடையவர்க ளென்றும் உரைப்பாருமுளர்; இவ்வுரையில், ஆயம் - நீளம்; ஆயத மென்ற வடசொல்லின் விகாரம். முந்தினவுரையில், ஆயத்தமென்ற வடசொல் ஆயமென விகாரப்பட்ட தென்க; யத்தனமென்பது பொருள். இனி, இதற்கு - உலகத்தைப் பெயர்த்தெடுக்கவல்ல [மிக்வலிமையுள்ள] மகளிர்கூட்டத்தை யுடையவரென்று உரைஉறுதலு முண்டு; (ஆயம்-மகளிர்கூட்டம்) பாலகாண்டத்தில் தாட

கைவதைப்படலத்தில், “மண்ணுருத்தெடுப்பினுங் கடலைவாரினும், விண்ணுருத்தெடுப்பினும் வேண்டிற்செய்கிற்பான்” என்றதும், பிறவுங் காண்க.

அறிதல் தேற்றும் என்று எடுத்து, (இவ்வாக்கர்களின் அளவை) அறிய வல்லோமல்லோம் யாம் என்று உரைப்பர் ஒருசாரார். ஏ - எதிர்மறை. காயம் - வடசொல். எங்கேனும் - அகலம், நீளம், சுற்றளவு, உயரம் முதலிய எவ்வகையிலாயினு மென்றபடி. தெருவில்-ஒந்தெருவின் என்று எடுத்து, ஒருவீதியினின்று மற்றொருவீதிக்கு என்று உரைக்கவும் இடமுண்டு. ‘அவர்க்கெங்கேனும்’ என்று பிரதிபேதம். (ந.டு)

[அரக்கர்களது பாக்கியமீதையும் மோகத்தையும் கொண்டாடுதல்.]

நக. கழலிலாக்கா லுங்காலவாயிலாக்கைபுங்காந்து

மழலிலாக்கண் ணுயில்லா வாடவரில்லையனார்

குழலுலாங்கனிவண்டார்க்குங்குஞ்சியாற்பஞ்சிசுன்று

மழலையாழ்ச்சுதலைச்செவ்வாய்மாதருயில்லைய்தோ.

(இ - ள்.) கழல் இலா காலும் - வீரக்கழலணியாத காலுக்கும், காலன் அயில் இலா கையும் - யமன்போன்ற வேலாயுதத்தை யேந்தாத கைகட்கும், காந்தம் அழல் இலா கண்ணும் - மூண்டெரிகின்ற நெருப்பில்லாத கண்கட்கும், இல் ஆ (க) - இடமாக, ஆடவர் இல்லை - (இந்நகரத்திற்) புருஷந் களில்லை; அன்றார் - அந்த ஆடவர்களுடைய, குழல் உலாம் களி வண்டு ஆர்க்கும் குஞ்சியால் - இசைப்பாட்டுடனே திரிகின்ற களிப்பையுடைய வண்டுகள் ஆரவாரிக் கப்பெற்ற தலைமயிரினால், பஞ்சி குன்று - (தங்கன்கால்களிலாட்டிய) செம்பஞ்சுக்குழம்பு குலைவுபடாத, மழலையாழ்ச்சுதலை செவ்வாய் மாதரும் - இனிமையையுடைய யாழினிசைபோல வினிமைதருகின்ற குதலைச்சொற்களைப் பேசுகின்ற சிவந்தவாயையுடைய மகளிரும், (இல்லை - (இந்நகரில்) இல்லை; (ஏ - டு.)—மாத, ஓ - சுற்றை.

இந்நகரத்தவரான அரக்கரனைவரும் நுயற்கைக்கோபருணத்தால் ‘கொள்ளிக்கண்ணர்’, ‘கொடுங்கண்ணர்’ என்னுற்படி கொதிக்கின்ற நெருப்பைச் சொரிகின்ற கண்களை யுடையவர்களாயும், தமது வீரத்துக்கு அறிகுறியாகக் காலிற் கழலென்னும் அணிகலத்தை அணிந்தவர்களாயும், கொடுமையால் எப்பொழுதும் போர்க்குச்சித்தராய்க்கையில் வேலேந்தியவர்களாயுயிருக்கின்றார்களென்பது, முதல்வாக்கியத்தின் கருத்தி. கழலில்லாதகாலுக்கு இடமாய்க் ஆடவரில்லை—அனைவரும் கழலுடையபரையிருக்கின்றன மென்றபடி. இரண்டு எதிர்மறை, உடன்பாட்டை உணர்த்திற்று; பிறவும் இங்ஙனமேகாண்க. இனி, கழல் இல் ஆ - வீரக்கழலுக்கு இடமாக, காலும் - காலையும், காலன் அயில் இல் ஆ - கொடிய வேற்படைக்கு இடமாக, கையும் - கையையும், காந்தம் - அழல் இல் ஆ - வெவ்விய நெருப்புக்கு இடமாக, கண்ணும் - கண்களையும், இல்லா - உடையராகாத, ஆடவர் - ஆண்மக்கள், இல்லை - (இந்நகரத்திற்) இல்லை என்று பதவுரை கூறினும் இக்கருத்து அமையும். இல் - இடம்; “இல் வில்லா எல்லையென்ற விராசி சாவிடம் வீடாறே” என்பது, குடாமணி

நிகண்டு. இனி, கழலில்லாத காலும் அயிலில்லாத கையும் அழலில்லாத கண்ணும் இல்லாத ஆடவரீலையென்று பொருள்கொண்டால், மூன்று எதிர்மறை தொடர்ந்து எதிர்மறைப்பொருளையே விளைத்தலால், மேற்கூறியகருத்துச் சித்தியாதாம்; இந்துட்பம், ஊன்றியுணரற்பாலது: அன்றி, இவ்வாறுபொருள்கொண்டு, இந்நகரத்து ஆடவர்கள் (தம்மோடெதிர்ப்பவ ரெவருமின்மையாற்) காலில் வீரக்கழலணிதலும் கையில் வேலேந்ததலும் கண்களிற் கோபாக்கினி கொள்ளுதலு மின்றி (உல்லாசமாக மகளிரோடு விளையாடிக்கொண்டு) இருக்கின்றார்களென்று கருத்துக்கொள்ளுதலு மொன்று; அனைவரும், கழலில்லாத கால் முதலியவற்றை யுடையராயிருக்கின்றன ரென்க.

மகளிர் ஊடியபொழுது அவ்வூடலைத்தணித்தற்பொருட்டித் தமதுமுடி அவரடியிற்படுமாறு விழுந்து வணங்கும்பொழுதும், மகளிர் ஊடல்மிகுதியால் ஆடவர்களின்முடிமேல் தமது அடிபடுமாறு அவர்களை உதைக்கும்பொழுதும் ஆடவரதுமுடிபட்டு மகளிர்காற் செம்பஞ்சுக்குழம்பு குலைகின்றதென்பது, பிந்தியவாக்கியத்தின் கருத்து.

வேலுக்கு யமனுவமை, கொல்லக்கருதியவர்களைத் தவறாது கொல்லுதலிலென்க. இனி, 'காலவயில்' என்பது - யமன்கையிலுள்ள காலசூலம்போன்ற சூலாயுதமென்றும் பொருள்படும். குழல் - இசைப்பாட்டு. 'குழல்உலாம்' என்பதற்கு - வேய்க்குழல்போல இன்னிசைசெய்துகொண்டு திரிகின்ற வென்றும், நெய்க்குழல்போல ஓய்வின்றியுலாவகின்ற என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். வண்டிகள் குஞ்சியில் (மொய்த்து) ஆர்த்தல், அங்குச்சூடியமலர்களின் தேனையுண்ண வென்க. 'கண்ணுமுள்ளவாடவர்' என்றும், 'குழலுலாய்' என்றும் பாடமோதுவாரு முளர்.

(கசு)

[யானைகளைக் கொண்டதேடல்.]

நள. கள்ளுறக்கணிந்தபங்கியரக்கரைக்கடுத்தகாதற்  
புள்ளுறத்தொடர்வுமேனிபுலாலுறக்கடிதுபோவ,  
வெள்ளுறப்பெயிற்றசெய்யதலையனகரியமெய்ய,  
வுள்ளுறக்கணித்தகுன்றினுயர்ச்சியவோடையானே.

(இ - ள்.) காதல் புள் உற தொடர்வு - ஆசையோடு வண்டுகளினால் மிகுதியாகத் தொடரப்படுபவையும், மேனி புலால் உற கடிது போவ - உடம்பிற் புலால்நாற்றம்வீசப்படி விரைந்துசெல்பவையும், வெள் உறப்பு எயிற்ற - வெண்ணிறமாய் வெளிப்பட்டிவிளங்குகிற உறுதியான தந்தங்களை யுடையவையும், செய்ய தலையன - செந்நிறமான தலைகளையுடையவையும், கரிய மெய்ய - கருநிறமான உடம்பையுடையவையும், உள் உற கணித்த - மனத்தில் மிகுதியாகக் களிப்பையுடையவையும், குன்றின் உயர்ச்சிய - மலைபோன்ற உயர்வையுடையவையுமான, ஓடையானே - நெற்றிப்பட்டத்தையணிந்த யானைகள், —கள் உற கணித்த பங்கி அரக்கரை கடுத்த - (சூடியமலர்களின்) தேன் பெருக வளர்ந்த செம்பட்ட மயிர்களையுடைய இராக்கதர்களைப் போலுள்ளன; (எ - று.)

இலங்கையிலுள்ள யானைகட்கு அந்நகரத்து அரசுக்களோடு ஒப்புமை குறிக்கப்பட்டது; சிலேடையுலமையணி. மதநீரை யுண்ணுதற்பொருட்டு வண்டுகள் யானைகளைத் தொடரும் தரித்தமலர்மாலையினுள்ள தேனைப் பருகுதற்பொருட்டு அவை அரசுக்கரையும் தொடரும்; அவர்களுடைய கட்டுமித்த வாயில் வண்டுமொய்த்தலும் இயல்பு: “சுக்கள்வண்டொடுமொய்ப்ப..... வாக்குதேனுநர் மாக்கள்” என்றது காண்க. ‘புன்’ என்ற பறவைப்பொதுப் பெயர் - சிறப்பாய், வண்டைக் குறித்தது. இனி, புன் - இங்கே பருந்து என்றும் கொள்ளலாம்; மதயானையினுற் கொல்லப்படும் பிராணிகளின் தசையையுண்ணலாமென்னும் அவாவினால் அதனைப் பருந்துகள்தொடரும்; (“மாறு காணுமதாய்நின்று மழையென முழங்குத், தாமராய் கரிவனகரிதண்டத்தைத் தடவிப், பாறுபின்செலக் காலெனச் செல்வது” என்றார் பாலகாண்டத்தி வரைக்காட்சிப்படலத்தில்.) இக்காரணத்தால் அரசுக்கரையும் பருந்துகள்தொடரும். அரசுக்கர்க்குப் புன் தொடர்தல் - அவர்கன்பக்கல் மகளிரால் தூதுவிடப்பட்ட வண்டு கிளி முதலிய பறவைகள் தொடர்தவென உரைப்பர் ஒருசாரார். யானைக்குப் புலால் - மதநாற்றம்; பாலரைக்கொற்றதனாலாகிய தசைநாற்றமுமாம். அரசுக்கர்க்குப் புலால் - தசையுண்ட நாற்றம். ஆகவே, புலாலுறக்கடிது போதல் இருபாலும் அமையும். யானைக்கு வெள்ளுறுப்பெயிறு - தந்தம்; அரசுக்கர்க்கு இருபுறமும் வெளியெழுந்து விளங்குகிற வலிய கோரம்பல். யானைக்குச் செய்ய தலை - செம்பட்டினாலாகிய முகபடாத்தையணிதலினால்; மதங்கொண்டகாலத்தில் துதிக்கையாற் புழுதியெழுத்துத் தானே தந்தலையிற் போகட்டுக்கொள்ளுதலாலுமார்: முகத்தில் உத்தமவிலக்கணமாகிய செம்புள்ளிகளைபுடைமையும் ஒன்று. அரசுக்கர்க்குச் செய்ய தலை - செம்பட்ட மயிருடைய மையால். சரியமெய்யும், குன்றினுயர்ச்சியும் - இருபாற்கு மொக்கும். உள்ளுறக்களித்தல் - யானைக்கு மதமயக்கத்தால்; அரசுக்கர்க்கு மதுடானத்தால். கனிதல் - முதிர்தல். பங்கி - ஆடவர் தலையிற். உறுப்பு - உறுதி. நீட்சியுள்ள எயிற்தையுடையனவென்றும், எயிருகிய உறுப்பையுடையனவென்றும் உரைப்பாரு முளர்; உறுப்பு - அவயவம். மூன்றாமடியில் னெள், செய்ய, கரிய என மாறுபட்டசொற்கள் வந்தது, ழா ள்தொலை. ஒடை - நெற்றிப்பட்டம்; முகபடாம் ‘குழி’ எனப்படும்: “விழுச்சூழிய விளங்கோடைய” என்ற மதரைக்காஞ்சியைக் காண்க. நெற்றிப்பட்டம், அரசுக்கர்க்கும் ஏற்கும். ‘கனிந்த’ என்பதற்கு - கனிபோலச் சிவந்தவென்று உரைப்பாரு முளர். தேன் பெருகுதலாம் கனிவுகொண்ட தலையிரென்றலும் சாலும்; இயல்பில் நெறித்துள்ள அரசுக்கர் செம்பட்டமயிர்கள் தேனுறுதலால் நெகிழ்ச்சி பெற்றன வென்க. ‘கள்’ னுறக்களித்த பங்கி யரசுக்கர்’ என்ற பாடத்துக்கு, கட்டுமித்தலாற் களிப்புக் கொண்டவர்களும் செம்பட்டமயிருடையவர்களுமான அரசுக்க ரென்பது பொருள்.

(௩௭)

[அரக்கியாது நடனச்சிறப்பைக் கொண்டாடுதல்.]

௩௮. வள்ளிநுண்மருங்குலன்னவானவரமகளிருள்ளர்  
தள்ளுறப்பாணிதள்ளாநடம்புரிதடங்கண்மாதர்

வெள்ளிவெண்முறுவளேன் மமடந்தையர்வெள்குகின்றான்  
கள்ளிசையரசுர்மாதர்களியிகுரவைகாண்பார்.

(இ - ள்.) வள்ளி அன்ன - பூங்கொடிபோன்ற, துண் மருங்குல் - துண்ணிய இடையையுடைய, வானவர் மகளிர் - தேவமாதர்களது, உள்ளம்-மனம், தன்னுற - சேர்வடையும்படி, பாணி தள்ளா நடம் புரி - தாளக்கிரமந்தவறாத நாட்டியத்தைச்செய்கின்ற, தட கண் மாதர் - பெரியகண்களையுடைய இராகத்த மகளிர்களது, வெள்ளி வெண் முறுவல் - வெள்ளிபோல வெண்ணிறமாகவுள்ள புன்சிரிப்பு, தோன்ற - வெளிப்பட, —மடந்தையர் - அத்தேவமாதர்கள், வெள்குகின்றார் - (முன்றிற்றற்கு) வெட்கப்படுகின்றவர்களாய், —கன் இசை அரக்கர் மாதர்களி இடு குரவை காண்பார் - கள்ளைக்குடித்த இராகத்தமாதர்கள் அக்களிப்பினாலிங் குரவைக்கூத்தை(ச் சென்று) காண்பார்கள்; (எ-று.)

ஆடல்பாடலாதிவிநேதங்களில் தேவமாதர்கள் மிகச்சிரந்தவரென்பது, பிரசித்தம்; அத்தெய்வமகளிர் இங்கு அரக்கர்க்கு ஊழியஞ்செய்கின்றவொழுது வேலையொழிந்தவேள்களில் அரக்கியரது கர்த்தனத்தைக் கண்டு மகிழ் பவராவர்; நாட்டியசாஸ்திர விதிமுறைதவறாது தாளவடைவொத்து அவ்வரக்கியராகும் நாட்டியமானது, அத்தேவமாதர் தமக்கு இவ்வகை நாட்டியஞ் செய்யத் தெரியவில்லையே யென்பதுகுறித்து மனஞ்சோரும்படி அதி விசித்திரமாயிருக்கும்; அதனை அத்தேவமாதர்கள் வியர்தபார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றபொழுது, அவ்விராக்கமகளிர் நாட்டியமுறைமையிற்செய்த புன்சிரிப்பைச் சுண்ணுற்று, அதனைத் தங்களைப்பிரிகசித்துச்சிரித்ததாகக்கருதி, அங்கு நிற்க வென்கி, வேறிடத்தில் அரக்கியர் கட்டுகுடித்துக்களித்த ஆயிற் குரவைக் கூத்தைக் காண்பார்கள் எனக் கருத்து விரித்து உரைத்துக்கொள்க. அவர்கள் கட்டுகுடித்துமயங்கியபடுங்கூத்து அத்துணையாக விதிமுறைற்கு ஒத்திராததலின் அதனை நாணுதலின்றிக் காணலா மென்பது, அத்தேவமாதர்களுட்கோ ளென்க. அரக்கர் மாதர் - அரக்கரும் அரக்கியரும் என்னவுமாம்; உம்மைத் தொகை. 'மடந்தையர்' என்றது, சுட்டுவதத்திரமாய் நின்றது.

வள்ளி - வல்லி யென்ற வடசொல்லின் வீசாரம், வானவர்மகளிர் உள்ளம்-தேவமாதர்களதுமனங்கள், வள்ளி துண்மருங்குல் அன்ன - (அவர்களுடைய) கொடிபோல் துண்ணிய இடைபோன்றனவாய், தன்னுற - தவளும்படி என்று பதவுரைகூறுதலு மொன்று. 'அன்ன' என்பது - முந்தின்பொருளிற் குறிப்புப்பொருள்சகம்; பிந்தியபொருளிற் பலவின்பாற் குறிப்புவினையாலேனையும் பெயர் கைகொண்டு ஒத்தறுத்து இடப்படுந் தாளத்துக்கு இலக்கணை. இனி, 'பாணிதள்ளா' என்பதற்கு - பாட்டுக்குவிற்த என்ற பொருளும் அமையும். மடந்தைய ரென்பது, இங்குப் பருவப்பெயராகாமல், மகளிரென்றமாதிரி மாய்நின்றது; அப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை, பதினான்குமுகத் பத்தொன்பதளவுமாம். இசைதல் பொருந்துதல். குரவை - கைகோத்தாடுங் கூத்து; "குரவைக்கூத்தே கைகோத்தாடல்" என்பது, திவாகரம். கன் இசை அரக்கர் மாதர்தேன்போலினிய சொற்களையுடைய இராகத்தமகளிர், களி இடு - கட்டுகுடித்த களிப்பினம் செய்கின்ற, குரவை என்று பதவுரைகூறவும்படும். இசை - சங் தேமுமாம்.

[சேல்வமிதூதியைக் கொண்டாடுதல்.]

நக. ஒறுத்தலோநிற்கமற்றெம்முயர்ப்படைக்கொருங்குவ்வுர்வந்  
திறுத்தலுமெளிதாமற்றும்பாவர்க்குமியக்கமுண்டே  
கறுத்தவாளரக்கமாருமரக்கருங்கழித்தவீசி  
வெறுத்தபூண்வெறுக்கையாலே தூருமில்வீதியெல்லாம்.

(இ - ள்.) ஒறுத்தலோ நிற்க - (யாம் இந்நகரத்தை) அழித்தல் இருக்கட்  
டும்; எம் உயர் படைக்கு - எமது சிறந்த (வாநர) சேனைக்கு, ஒருங்கு இ ஊர்  
வந்து இறுத்தலும் எளிது ஆம் - ஒருசேர இந்நகரக்குவந்து சேர்தலும் எளிய  
தாகலாம்; மற்றும் - அங்ஙனம் வந்துசேர்ந்தாலும், யாவர்க்கும் இயக்கம்  
உண்டே - அவ்வாநரர்கட்கெல்லாம் இவ்வூரில் அடிவைத்துச்செல்லுதல் உண்  
டாகுமோ? [உண்டாகா தென்றபடி]; (எனெனில்),—கறுத்த வான் அரக்கி  
மாரும் அரக்கரும் கழித்து வீசி வெறுத்த பூண் வெறுக்கையாலே - கருநிற  
முள்ள கொடிய இராக்கதிகளும் இராக்கதர்களும் கழற்றியெறிந்து வேண்டா  
வென்று வெறுத்துவிட்ட ஆயுணங்களின் மிகுதியால், இ வீதி எல்லாம்  
தூரும் - இந்நகரத்து வீதிகளெல்லாம் நிறைந்த கிடக்கின்றன; (எ - மு.)—  
மற்று - வீணமாற்று; அவ்வொறுத்தலையெல்லாம் என்க.

மிகக்கெல்வத்தவரான இந்நகரத்து அரக்கியரும் அரக்கரும் புதிய ஆபர  
ணங்களை யணியும்போது முன்பு நாம் அணிந்திருந்த பழைய ஆபரணங்களைக்  
கழற்றி இனி இவைவேண்டாவென்று வெறுத்து வீதியி் வெறிகின்றனர்;  
அவ்வூரில் அனைவரும் பெருஞ்செல்வர்தலால் அங்ஙனம் பிறர் கழித்துத்  
தெருவிலெறிந்தவற்றை எவரும் விரும்பியெடுத்திக்கொள்வாரில்லை. ஆகவே,  
அவ்வணிகலங்கள் அங்கங்குக்கிடந்து நடப்பவர்காலிலுறுத்துதலால், அத்தெ  
ருக்களில் நடத்தல் எவர்க்கும் அரிதாகின்றதென்க. ("அவிரிழைசுமக்கலாற்றா  
தந்நலார்டரிந்துநீத்த, திவனொளிமணியுமுத்துஞ் சிந்திய முன்றில்தோறங்,  
குவிமுலைக்கயவாய்ச்செங்கட் குடம்புரை செருத்தன் மேதி, கவையடிபெயர்ப்ப  
மாழ்கிக் கால்தளாந்தொதுங்கு மன்றே" என்ற கைடதச்செய்யுள், இங்கு  
நோக்கத்தக்கது.) இது செல்வமிருதியைச் சொல்லுதலால், வீறுகோளணி.  
நீராடுதல், ஊடுதல், கூடுதல், பாரமெனக்கருதுதல் இச்சமயங்களில் அணி  
கலங்களைக் கழற்றியெறிகின்றன நென்றலு முண்டு. 'ஒறுத்தலோநிற்க' என்  
றது - இந்நகரத்தை நாம் அழிப்பதைக்குறித்துப் பின்பு ஆலோசித்துக்கொள்  
ளலாம்; இந்நகரில் நம்மவர் அடியிடுதலரிதென்கிறவிஷயம் இப்பொழுது நி  
திக்கத்தக்கதாகின்றது என்றபடி. 'இறுத்தலுமெளிதாம்' என்ற உம்மை  
யால், கடல்கடந்து இங்குவந்து சேர்தலிலும் இவ்வீதிகளில் அடியிட்டு நடத்  
தல் அரி தென்றவாரும். வெறுக்கை - வெறுக்கப்படுவது என மிகுதிக்குக்  
காரணக்குறியாம். எளிதா என்று எடுத்தா, எளியதோ? [அன்று] அங்ஙனம்  
எளிதானாலும் என்று உரைப்பாரு முளர்.

(நக)

[இதுவும் அது.]

சு0. வடங்களுக்குமையும்பூணுமாலையுஞ்சார்தும்பானைக்  
கடங்களுக்களிமாவிலாழியுங்கணக்கிலாத

விடங்களுமிடங்கடோறும்யாற்றொடுமெடுத்தவெல்லா  
மடங்கியதென்னிலென்னேயாழியினுழந்ததுண்டோ.

(இ - ள்.) இடங்களும் - (இந்நகரத்து) வீதியிடங்களிலெல்லாம்,—வடங்  
களும் - (கீழ்க்குறியபடி அரக்கியர்களும் அரக்கர்களும் கழற்றியெறிந்த) பொன்  
மணிகளினாலாகிய ஆரங்களும், குழையும் - காதணிகளும், பூணும் - (மற்றை)  
ஆபரணங்களும், மாலையும் - பூமாலைகளும், சாந்தம் - (அவர்கள்தம்உடம்பி  
னின்று வழித்தெறிந்த) சந்தனக்குழம்பும், யானை கடங்களும் - யானைகளின்  
கண்ணங்களினின்று பெருருகின்ற மதநீர்களும், கலினம் யா விலாழியும் - கடி  
வாளம்பூண்ட குதிரைகளின் வாயினின்று வழிகின்ற துரையும், கணக்கு  
இலாத - எல்லையில்லாம லுள்ளன ; இடங்கள்தோறும் யாற்றொடும் எடுத்த  
எல்லாம் - அவ்விடங்களெல்லாவற்றிலும் உண்டான நதிகளினால் எடுத்த  
கொண்டுபோகப்பட்ட அப்பொருள்களெல்லாம், அடங்கியது - (தன்னிடத்தே)  
அடங்கப்பெற்றது (கடல்), என்னில் - என்றால், என்னே ஆழியின் ஆழ்ந்  
தது உண்டோ? - என்னே! கடல்போல ஆழ்ந்தது (வேறு) உண்டோ?  
[இல்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

யானைகளின் மதநீரும் குதிரைகளின் வாய்துரையும் விர்வி வெள்ளமாகி  
ஆறுபட்டு ஆரம்முதலியவற்றை அடித்துக்கொண்டுசென்று கடலிற் சே  
கின்ற தென்க. “தாமுமாய்தறுசுட்குன்றர் தடமதவருவிதாழ்ப்ப, ஆறுமாய்க்  
கலினமாவிலாழியாலழிந்தோராராய்” என்று பாலகாண்டத்து மிதிலாபுரிவரு  
ணையிற் கூறியது காண்க. இங்குணம் கொண்டு செலுத்தப்பட்ட மிகப்பல  
வாகிய பொருள்களனைத்தும் தன்னிடத்தி லடங்கப்பெற்றதனாற் கடல்போ  
லாழ்ந்தது வேறில்லையென்று கடலின் ஆழமுடைமை கூறும்முக்கதால், வடம்  
முதலிய இலங்கைநகரத்துப் பொருள்களின்மிகுதி கூறியவாராயம். ‘என்னே’  
என்றது, வியப்பினால்.

இவ்வூர்க் குப்பைகளெல்லாம் கொட்டும் பெரும்பள்ளம் கட வென்க.  
சு - எதிர்மறை. ‘வடம்’ என்றது, பொன்னினாலும், இரத்தினங்களினாலு  
மாகிய ஆரங்களை. கடம் - வடசொல் : யானைக்கண்ணம்; அதனினின்று பெரு  
கும் மதநீர்க்கு இடவாகுபெயர். கலினமா - கடிவாளம் பூண்ட விலங்கு : என  
வே, குதிரையாயிற்று. எல்லாம் அடங்கியது ஆழி - இடத்தநிகழ்பொருளின்  
தொழில் இடத்தின்மேல் நின்றது. (சு)

[சேனைமீதுதியைக் கொண்டாதேல்.]

சு. விற்படைபெரிதென்கோயான்வேற்படைமிகுமென்கோயான்  
முற்படையுளதென்கோயான்வாட்படைவலிதென்கோயான்  
சுற்பணந்தண்டுபிண்டிபுலமென்றினையகாந்து  
நற்படையுடைத்தென்கோயானாயுயர்க்குரைக்குநாளில்.

(இ - ள்.) யான்—, நாயகற்கு உரைக்கும் காளில் - (எல்லாப்பொருள்கட்  
கும்) இறைவனான பூநீராயிரானிடம் சென்று (இந்நகரத்தின் சேனாபலத்  
தை) எடுத்துக்கொல்லும்பொழுது, வில் படை பெரிது என்கோ - வில்வீரர்  
களதுசேனை பெரியதென்று சொல்வேனோ? யான்—, வேல் படை மிகும்



என்கோ - வேல்வீரர்களது சேனை அதிகமென்ற சொல்வேனோ? யான்—, மல் படை உளது என்கோ - மற்போரில்வல்ல வீரர்களது சேனை மிகுதியாயுள்ளதென்று சொல்வேனோ? யான்—, வான் படை வலிது என்கோ - வான்வீரர்களது சேனை மிகுதியாயுள்ளதென்று சொல்வேனோ? யான்—, கற்பணம் தண்டு பிண்டிபாலம் என்று இனைய காந்தும் நல் படை உடைத்து என்கோ - கற்பணம் கதை பிண்டிபாலம் என்று இத்தன்மையனவான ஆயுதங்கள் விளங்கப்பெற்ற சிறந்த சேனை மிகுதியுடையதென்று சொல்வேனோ' (எ-று.)

இந்நகரில் ஒவ்வொருவனைச்சேனையும் மிகவும் அதிகமாயுள்ளதனால், அவற்றில் இன்னதுபெரிதென்று அறிந்துசொல்லுதல் இயலாது என்பதாம். விற்படை - வில்லைக்கொண்டு போர்செய்தலில் தேர்ந்த அதனையேந்தியுள்ளவர்களான வீரர்களின் தொகுதி; பிறவும் இங்ஙனமே காண்க. மல் - ஆயுத மெடாமல் உடல்வலிமைகொண்டு கை கால் முதலிய உறுப்புக்களால் தாக்கிச் செய்யும் போர். கற்பணமெனினும், கற்பணமெனினும் ஒக்கும்; அது, இரும் பால் ஆனைநெருஞ்சிமுள்ளாகப் பண்ணிய ஆயுதம். தண்டு - தண்டமென்ற வடசொல்லின் விகாரம். பிண்டிபாலமென்பது, ஓர் ஏறி ஆயுதம்: வடசொல்.

‘விற்படைபெரிதென்கேனோ வேற்படையிருமென்கேனோ, மற்படை பெரிதென்கேனோ வாட்படைவலிதென்கேனோ’, ‘கற்படைபெரிதென்கேனோ’ என்பன - பாடாந்தரம் (சக)

[அதுமான் உடம்பைச் சுருக்கிக்கொள்ளுதலும், சூரியன் அஸ்தமிக்கலும்].

சஉ. என்றனனிலங்கைநோக்கியினையபலவுமென்னி

நின்றவாளரக்கர்வந்துநேரினுநேர்வரென்னாத்

தன்றகையனையமேனிசுருக்கியச்சரளச்சாரற்

குன்றிடையிருந்தான்வெய்யோன்குரைகடல்குளிப்பதானான்.

(இ - ள்.) (அதுமான்),—இலங்கை நோக்கி என்றனன் இனையன் பலவும் எண்ணி - இலங்கைநகரத்தைப் பார்த்து என்று இத்தன்மையனவான பலவற்றையும் நினைத்து,—நின்ற வான் அரக்கர் வந்து நேரினும் நேர்வர் என்ன—(இவ்வூரில்) நிலைபெற்றுள்ள கொடிய இராக்கதர்கள் (யான்வந்திருத்தலையறிந்து) வந்து (என்னை) எதிர்த்தாலும் எதிர்ப்பார்கள் என்று நினைத்து, தன் தகை அனைய மேனி சுருக்கி - தனது பெரிய அவ்வுடம்பைச் சுருக்கச் செய்துகொண்ட, அசரளம் சாரல் குன்றிடை இருந்தான் - அழகிய சாரல் களையுடைய அந்தப் பவழமலையிலே இருந்தனன்; (அச்சமயத்திலீ), வெய்யோன் - சூரியன், குரைகடல் குளிப்பது ஆளுன் - ஒலிக்கின்ற மேல்கடலில் முழ்கி மறைபவனான [அஸ்தமித்தா நென்றபடி]; (எ - று.)

அதுமான் தனது பெருவடிவத்தைச்சுருக்கிக்கொள்ளுதல் சூரியன் தனது கிரணங்களைச் சுருக்கிக்கொண்டு அஸ்தமித்தல் போலு மென்ற உவமை இங் குத் தொனிக்கின்ற தென்னலாம். பொறுமையுடையான அதுமான் குன்றி டையிருந்தான், வெய்யோன் கடல்குளிப்பதானான் எனத் தொழைமூண் தோன் முதலும் காண்க. ‘தன்தகை அனைய மேனி’ என்பதற்கு - தனது பெருமைக்கு ஏற்பக் கொண்ட பெருவடிவமென்று உரைகூறலுமாம். (சஉ)

வேறு.

[இதுமுதல் நேறித்]

சா. எய்வீனையிறுதியிற் செல்வமெய்தினு  
 னாய்வீனமனத்திலானிறுர்சொர்கொளான்  
 வீவீனநினைக்கலாளுருவன்மெய்யிலான்  
 றீவீனயெனநிறுள்செறிந்ததெங்குமே.

(இ - ள்.) எய் வீனே இறுதியின் செல்வம் எய்தினான் - தன்மனம்போன படிசெய்த கொடுஞ்செயலினால் (பிறர்க்கு) அழிவையுண்டாக்கி அதனும் செல்வத்தையடைந்தவனும், ஆய்வீனே மனத்து இலான் - (இன்னதநல்லது இன்னதுதீயது என்று) ஆராய்தலை மனத்திற்கொள்ளாதவனும், அறிஞர் சொல் கொளான் - (நல்லவற்றையும் தீயவற்றையும்) பகுத்தறியும் விவேகமுடையவர்கள் சொல்லுஞ் சொற்களை ஆசரத்தோடுகேட்டு உட்கொண்டு அவற்றின் படி நடவாதவனும், வீவீனே நினைக்கிலான் - (தனக்குவரும்) கேட்டையுணர்தலும் அதனைக்குறித்த சூட்சிந்தித்தலும் மில்லாதவனும், மெய் இலான் - வாய்மையேசதலில்லாதவனுமான, ஒருவன் - ஒருவனது, சீவீனே என - பாவம்செறிந்தாற்போல, எங்கும் இருள் செறிந்தது - எல்லாவிடத்திலும் இருள் அடர்ந்துமிக்கது; (எ - று.)

பாவத்தைக் கருநிறமுடையதென்றல் கவிமர பாதலால், அது இங்குக் கரியஇருளுக்கு உவமைகூறப்பட்டது; தங்குறிப்பேற்றவணி, 'ஒருவன்' என்றது, இராவணனை யென்னலாம். எய் வீனே - தன்மனத்துக்கு இடபந்த வினே; கள்ளம், வஞ்சகம், போர் முதலியன. இனி, முதலடிக்கு - முன்புசெய்தமைந்த நல்வீனையினால் எல்லையில்லாத செல்வத்தை யடைந்தவன் என்று பொருள் கூறவும் படும். செல்வம் - (எவரிடத்தும் நிலைத்திராமல் நீங்கிச்) செல்லுந்தன்மையது என்று பொருள்படும் காரணக்குறி. 'ஒருவன்மெய்மையான்' என்றும் பாடம்.

இதுமுதற் பத்தொன்பது கவிகள் - பெரும்பாலும் மூன்றஞ்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கலிநிந்துங்கள்.

(சாந)

[இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - இந்நினைப்பற்றிய வருணனை.]

சா. கரித்தமூன்றெயிலுடைக்கணிச்சிவானவ  
 நெரித்தலையந்தணரிழைத்தயானையை  
 யுரித்தபேருரிலையா லுலகுக்கோருறை  
 புரித்தனனமுனப்பொலியும்பொற்பேத.

(இ - ள்.) கரித்த மூன்று எயில் உடை கணிச்சி வானவன் - கரித்த திரி புரத்தையுடையவனும் மழுமென்னும் ஆயுதத்தையேந்தியவனுமான மகாதேவனாகிய சிவபிரான், அந்தணர் கரித்தலை இழைத்த யானையை உரித்த - (தாருகவனத்து) முனிவர்கள் வேள்வித்தீயினிடம் உண்டாக்கி யனுப்பிய யானையை உரித்தெடுத்த, பேர் உரிவையால் - பெரியதோலைக்கொண்டு, உலகுக்கு-ஓர்

உறை புரித்தனன் ஆம் என - (தான்போர்த்துக்கொண்டது மாத் திரமன்றி) உலகமுழுவதற்கும் ஓர் உறையைச் செய்தனன்போலும் என்று ஒப்புமை கூறும் படி, பொலியும் - (உலகமுழுவதையும்) போர்த்துள்ள, பொற்பது - மிகுதியை யுடையது, (அவ்விருள்); (எ - று.)—எழுவாய், வருவித்து முடிக்கப்பட்டது.

தன்மைத்தந்தறிப்பேற்றவணி. கருநிறமிகு திபற்றிய கற்பனை இது. சிவ பிரானது போர்வையாகிய யானைத்தோலை வாங்கி அதன்கொண்டு உலகமுழுவதற்கும் ஒருபோர்வையை (ப் பிரமன்) அமைத்தன னென்னும்படி என்று உரைக்கிறது மொன்று. எயில் - மதில்; பொன்மதில், வெள்ளிமதில், இரும்பு மதில் என்பவற்றையுடைய திரிபுரத்தைக் குறித்தது; இலக்கணை. கணிச்சி - குலாயுதமுமாம் உரிக்கப்படுவது, உரிவை. புரித்தனன் = புரிந்தனன்: வலித் தல். ஈற்றடி - ழற்றுமோனை. (சச)

சடு. அணங்கரவரசர்கோனனவிவாண்டெலாம்

பணங்கனின்றலைதொறுமுயிர்த்தபாய்விட

முணங்கல்லிலுலகெலாமுறையினுண்டுநர்

திணங்கெரிபுகையொடுமெழுந்ததென்னவே.

இதுமுதல் மூன்றாகவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்.) அணங்கு அரவு அரசர் கோன் - வருத்தத்தைச் செய்கின்ற நாகராஜர்கட்கு அரசனாகிய ஆதிசேஷன், அளவு இல் ஆண்டு எலாம் - அளவில்லாத [மிகப்பலவாய் இதுவரைகழிந்த] வருஷகாலங்களெல்லாம், பணங்கனின் தலை தொறுங் உயிர்த்த - படங்கலையுடைய ஆயிரம்வாய்களினின்றும் சொரிந்த, பாய் விடம் - பரவுத்தன்மையுள்ள விஷமானது, உணங்கல் இல் உலகு எலாம் முறையின் உண்டு வந்து - குறைவில்லாத உலகமுழுவதையும் முறையே தனக்கு உள்ளாக்கிக்கொண்டுவந்து, இணங்கு எரி புகையொடும் எழுந்தது என்ன - தன்னோடு இயைபுடைய நெருப்புடனும் புகையுடனும் எழுந்து பரவியதுபோலவும்,—(எ - று.)—அவ்வழி அவ்விருள்பரந்த’ என மேல் சச - ஆவ் கவியோடு தொடரும்.

தந்தறிப்பேற்றவணி. மிக்ககருநிறமும் கொடுமையும் பற்றி, இருளுக்கு விஷம் ஒப்புமை கூறப்பட்டது. நிகராகக் களாகிய இராக்கதர் இருளில் ஊக்கத்தோடு கஞ்சரித்து மற்றைப்பிரானிகட்குத் தீங்குசெய்தல்பற்றி, இருள் மிகக் கொடிதாகின்றது. மிகுதியாய்த்திரண்டிருட்கு உவமைபாக்குத்தற்பொருட்டி, சர்ப்பராஜனான ஆதிசேஷன் தனது ஆயிரம் முகங்களினின்றும் நெடுங்காலமாகச்சொரிந்த விஷத்தை எடுத்துக்கூறினார். சங்காரகாலத்தில் ஆதிசேஷன் அநேகவருஷகாலம் தன்சுவாசத்தினின்றும் விஷாக்கினியை வெளிவிசி அது கொண்டு உலகத்தை அழிக்கு மென்ற கொள்கையும், ‘இங்கு ஏற்கும். அரவு அரசர்கோன் - சர்ப்பங்களின் அரசர்க்கு அரசன்; நாகலோக சக்கரவர்த்தியென்க. ‘அரவாசர்’ என்றது, வாசகி முதலிய அஷ்டமகாநாகங்களை. ‘அரவாசர்கோன்’ என்பதற்கு - அஷ்டமகாநாகங்களும் அவர்கட்குத்தலைவனான ஆதிசேஷனு மென்று உரைத்தலு மொன்று. ‘விஷாக்கினி’ என்னும் வழக்குப் பற்றி எரியைக்கூறி, அதற்கு அங்கமாகிய புகையையும் உடன்கூறினார். உப

மேயமாகிய இருளோடு இயைபுடைய செவ்வானத்தைக் கருதி, உபமானத்தில் இனங்கெரி அமைக்கப்பட்டதென்க. இருள் உலகத்தைக் கவிந்துகொண்ட மைபற்றி உபமானத்தில் 'உணங்கலிலுலகெலாம் முறையினுண்கெவந்த' எனப் பட்டது. முதலடி - ழுந்ருமோனை. (சுரு)

சுரு. வண்மைநீங்காநெடுமரபின் வந்தவன்

பெண்மைநீங்காதகற்புடையபேதையைத்

திண்மைநீங்காதவன்சிறைவைத்தானெனும்

வெண்மைநீங்கியபுகழ்விரிந்ததென்னவே.

(இ - ன்.) வண்மை நீங்கா நெடு மரபின் வந்தவன் - (வேண்டுவார்க்கு வேண்டுவனவற்றையளிக்கும்) ஒளதாரியருணம் நீங்காத சிறந்த சூரியகுலத்தில் தோன்றியவனுனை ழுந்ருமபிரானது (மனைவியாகிய), பெண்மை நீங்காத கற்பு உடைய பேதையை - மகளிர்க்கு உரிய நற்குணங்கள் நீங்காதவனும் பதிவிரதா தருமமுடையவனும் பேதையைக்குண முள்ளவளுமான சிதாபிராட்டியை, திண்மை நீங்காதவன் சிறை வைத்தான் - வலிமைநீங்காதவளுனை இராவணன் காவலில் வைத்தான், எனும் - என்கிற, வெண்மை நீங்கிய புகழ் - வெண்ணிற வில்லாத கீர்த்தி [சுருநிறமுள்ள அபகீர்த்தி], விரிந்தது என்னவே - உலகமுழுவதும் பரவியதுபோலவும், - (எ - று.) - 'அவ்வழி அவ்விருள் பரந்த' என, அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

குற்றமற்றபுகழை வெண்ணிறமுடையதென்றும், அதற்குமாறான பழிப் பைக் சுருநிறமுடையதென்றும் கூறுதல் கவிமரபாதலால், ழுந்ருமபதினியான சிதையைக் காதலாற் கவர்ந்துவந்து சிறைவைத்தவளுனை இராவணனது பழி காரிருளுக்கு உவமைகூறப்பட்டது; நிகழிப்பேற்றுவான். பழியும் அபகீர்த்தி என்று கூறப்படுதலால், அதனை 'வெண்மைநீங்கிய புகழ்' என்றனர்; இது, பிறகுறிப்பினபாற்படும். கற்புநிலையுடைய பிறன்மனைவியைக் காதலித்து வலியுக்கவர்த்து தேசாந்தரத்திற் கொணர்ந்து சிறைவைத்தல் பெரும் பழிப்புக்கிடகாத லுணர்க.

சூரியகுலத்து அரசர்களனைவரும் வண்ணையிற்சிறந்தவரென்பதை, பாலகாண்டத்துக் குலமுறைநிளந்துபடலங்கொண்டும் உணரலாம். நெடுமரபு - மகாகுலம். பெண்மை - மகளிர்க்குணம் நான்கு: நாணம், மடம், அச்சம், பயிப்பு என்பன. (நாணம் - மகளிர்க்கு ழூயல்பாய்ப் பிறரைக்காண வெட்கமுடையும் ஓர்தன்மை. மடம் - வேறென்றையறியாமை; குரவருணர்த்தக் கொண்டு, கொண்டதுவிடாமை; அறிந்தும் அறியாதுபோலிருக்குந் தன்மையும், கபடமின்மையுமாம். அச்சம் - பிறரைக்கண்டு அஞ்சுதல்; பெண்தன்மையாற் புதிய பொருள்கண்டவிடத்து அஞ்சுவது. பயிப்பு - வேறேரின்பத்தை அருவருத்தல்; பயிலாதபொருளின்கண் வெறப்புற்றுநிற்கும் நிலைமை; தன்கணவனல்லாதவரது ஆடைமுதலியன தன்மேற்படுத்தும் அருவருத்தல்.) கற்பாவது - தன்கணவனைத் தெய்வமென்று உணர்வதோர் மேற்கோள்; பதிவிரதாதருமம், கொண்டாளிற் சிறந்த தெய்வமில்லை யென்றும், அவனுக்கு இன்னவாறு நீ

குற்றேவல்செய்தொழுது என்றும், தாய்தந்தையராலும் பிறராலும் கற்பிக்கப் பட்டு இவ்வொழுக்கம் உண்டாகி நிலபெறாதலால், கற்பு எனப் பெயர் பெற்றது. “பேதையையென்பது மாதர்க்கு அணிகலம்,” “தண்ணறிவுடையோர் னுலொடுபழகினும், பெண்ணறிவென்பது பெரும் பேதைமைத்தே” என்பவாதலால், சிதை ‘பேதை’ எனப்பட்டான். மாயமானைப் பிடித்துத்தருமாறு வற்புறுத்திக் கணவனைவேண்டித் துதலியவற்றோற் சிதையினிடத்துப் பேதைமை ஆங்காங்கு விளங்குதல் காண்க. திண்மை - தேகபலம், மனோபலம், ஆயுதபலம், சேனாபலம் முதலியன. வண்டைநீங்காத நெடுமரபின்வந்தவன் - சிறந்த குணங்கள் நங்காத பிராவம்சத்திற் புலஸ்தியாகுலத்திற் பிறந்தவனான இராவணன் என்று கொண்டு, திண்மைநீங்காத வல்சிறை என்று பிரித்து, மிக வலியசிறைக்காவலென்று உரைப்பாரு முளர். ‘சிறைவைத்தானென’ என்று பிரதிபேதம்.

(சசு)

[நிசாசரிகளாகிய அரக்கர்கள் இவ்வுதொடங்கியவுடன் ஈங்குநீர்தில்.]

சசு. அவ்வழியவ்விருள்பார்தவாரிடை  
யெவ்வழிமுருங்கினுமரக்கரோஹர்  
செவ்வழிமந்திரத்திசையராரினும்  
வெவ்வழியிருடரமிதித்துமீச்செலவார்.

(இ - ள்.) அவழி அ இருள் பாரந்த அ இடை - அவ்விடத்தில் அத்தன்மைத்தான இருள் பரவிய அச்சமயத்தில், — அரக்கர் - இராக்கதர்கள், — செவ்வழி மந்திரம் திசையர் ஆயினும் - நேராகக் குருசிஷ்யராமத்தில் உபதேசபரம்பரையாய்ப்பெற்றுள்ள மந்திரத்தின் வத்தால் (தாம் செல்லக்கருதிய) திண்சுக்கு (த் தடையின்றி)ப் பறந்துசெல்லவல்லராயினும், வெவ் வழி இருள் தர மிதித்து மீ செல்வார் - (தாம்செல்லுங்) கொடியவழியிலே இருள் செறிந்திருக்க அதனைமிதித்து மேற்செல்பவர்களாய், எவழி மருங்கிலும் ஏகினார் - எல்லாப் பக்கத்துவழிகளிலும் சென்றார்கள்; (எ - று.)

இராக்கதர் நிசாசர ராதலால், இருள்பாரந்தஇரவிற்குப் பலவிடங்கட்குப் செல்லலாற்றுகள். அங்ஙனம் மேலுலகங்களைநோக்கிச்செல்லப் புகுமிடத்துத் தாம்தேர்ந்த மந்திரசித்தியால் வானத்திற் பறந்துசெல்லும் ஆற்றல் தங்கட்கு அணைந்திருக்கவும் அங்ஙனஞ்செய்யவேண்டிய அவசியமின்றி, எவ்ருந் செறிந்து காணப்பட்ட இருளினிமீது காலவைத்துப் படியேறுவார்போலேற் மேற்செல்வாராயின ரென்றார். “எய்தியதந்தகாரம், திண்டற்கெளிதாய்ப் பல தேய்ப்பனதேயக்கலாகி, வேண்டிற்சுரபத்திரத்தீர்த்து விழுத்தலாகிக், காண்டற்கினிதாய்ப் பலகத்திராட்டலாகி,” “முருகூர் தருட்டற்கெளிதென்ப தென்” என்றபடி இருள் மிகத்திண்ணிய பரிசிக்கப்படுபொருள் போற் செறிந்தள்ள இயல்பு விளங்க, இக்கற்பனை கூறப்பட்டது; தந்திரிப்பேற்றும், இருளின் கருமை கொடுமைகளினும் தமதுகருமைகொடுமைகள் மிக்கிருத்தலால் அதனைக்காற்கடைக்கொண்டு வென்று மேற்செல்வாரென்பதும், நான்காமடியில் தோன்றும். ‘ஆயினும் வெவ்வழி இருள்தர’ என்பதற்கு - (இவர்



மெல்லியத்தோன்றும் வடிவுக்கும், மிக்க தேககாந்திக்கும், விசம்பிற் செல்லுதற்கும் மின்னலுவமை கூறப்பட்டது. 'பங்கவநிதா' என்ற வட மொழித்தொடர் விகாரப்பட்டது. பங்கம் என்பது, பத் த க ம் என்று பிரிந்து, கால்களால் நடவாதது என்று காரணப்பொருள்பெறும். இவரும், பதினெட்டுத்தேவகணங்களி லொருவகைய ராதலால், விசம்பிற் செல்வர். இயக்கர் - யக்ஷரென்ற வடசொல்லின் சிதைவு பூவை - கிளி, நாகணவாய்ப் பறவை; அதுகொஞ்சவதுபோல இன்சொற்பேசாவர், பூவையர். பாவை - சித்திராபாதிமை; அதுபோலமுகியவர், பாவையர். உவகையணி. (சக)

[தேவகணத்து ஆடவர்கள் அநீகனம் வருதல்.]

௫௦. தேவருமவுணருஞ்செங்கணகரு

மேவருமியக்கரும்விஞ்சைவேந்தரும்

யாவரும்விசம்பிருளிரியவீண்டினர்

தாவரும்பணிமுறைதழுவுந்தன்மையார்.

(இ - ன்.) தேவரும் - தேவர்களும், அவுணரும் - அசுரர்களும், செம் கண் நாகரும் - சிவந்தகண்களையுடைய நாகசாதியாரும், மேவரும் இயக்கரும் - விரும்பத்தக்க [அழகையுடைய] யக்ஷர்களும், விஞ்சை வேந்தரும் - வித்தியா தாரர்களும், யாவரும் - மற்றும் தேவகணத்தவ ரனைவரும், —தா அரும் பணி முறை தழுவும் தன்மையார் - கெடுதலில்லாத குற்றேவல்களை (அரக்கர்களிடே கின்ற கட்டளை) முறைப்படி செய்யுந் தன்மையுடையவர்களாய், இருள் இரிய விசம்பு ஈண்டினர் (தமதுதேககாந்தியால்) இருளழியும்படி ஆகாயமார்க்க மாக (இரவில் வந்து) கிரளலாடார்கள்; (எ - று.)

அரக்கர்கள் இரவுபகலாகப் பகலூரவாக மாறியொழுகு மியல்பினராதலால், மற்றையோர் பகலின்தொடக்கத்தில் தொழில்முறை கொள்ளுதல் போல அவர்கள் இரவின்தொடக்கத்தில் தொழில்முறைகொள்வ ரென்பதனை உணர்க. சுந்தர்வர், கருடர், கிங்கரர், கிம்புருஷர் முதலிய மற்றைத்தேவ கணத்தவர், 'யாவர்' என்றதில் அடங்குவர். "உருவமேலெழுதலாக வேளா னியுமிழ்ந்திலங்குமேனி, பரிதியினியன்றதொக்கும் பன்மலர்க்கண்ணிவாடா" என்றபடி தேவர்கள் மேனியொளிகொண்டவ ராதலால், 'விசம்பிருளிரிய வீண்டினர்' என்றார். (இ௦)

[அவர்களின் விவைவு.]

௫௧. சித்திரபத்தியிற்றேவர்சென்றன

ரித்துணைதாழ்த்தனமுனியுமென்றுத

முத்தினூங்களுமுடியின்மாலையு

முத்தரீயங்களுமிரியவோடுவார்.

(இ - ன்.) சித்திரம் பத்தியின் - சித்திரப்பாவைகளின் வரிசைபோல [நிலைகுலையாமல் அழகுஅமைய], சென்றனர் - தமது இயல்பின்படி மந்தகதி யாய்வந்தவர்களான, தேவர் - தேவர்கள், (சூரியன் அஸ்தமித்துச் சிறிது பொ

முதுஆய்விட்டதை யுணர்ந்து), 'இத் துணை தாழ்த்தனம் - இவ்வளவு தாமதித்தவிட்டோமே; முனியும் - (இராவணன்) கோபங்கொள்வனே', என்று - என்றுண்ணி, - தம் - தங்களுடைய, முத்தின் ஆரங்களும் - முத்துமாலையும், முடியின் மாலையும் - மயிர்முடியிற்குடிய மலர்மாலையும், உத்தரீயங்களுடைய - மேலாடைகளும், இரிய - நிலைகுலையும்படி, ஒடுவார் - ஒடுபவரானார்கள்; (எ - று.)

முத்தா என்பது - சிப்பியினின்று விடுபட்டது எனக் காரணப்பொருள் பெறும். இரிதல் - சரிந்துவிழுதல். 'சித்திரப்பாத்தியின்', 'முடியுமாலையும்', 'சரியவோடுவர்' என்பன - பாடாந்தரம். (ருக)

[சந்திரானது தோற்றம்.]

ருஉ. தீண்டருந்திவினைதிக்கத்தீந்துபோய்

மாண்டறவுலர்ந்ததுமாருதிப்பெய

மாண்டகைமாரிவந்தளிக்கவாயிலை

யீண்டறமுனைத்தெனமுளைத்ததிந்துவே.

(இ - ள்.) தீண்டு அரு - கையினால் தொடுத்திருந்தகாத, தீ வினை - (இராவணன் முதலிய அரக்கர்களினாலான) பாபங்களாகிய கோடை, தீக்க - எரித்தலினால், தீந்து போய் - கரிந்துபோய், மாண்டு வலியொடுங்கி, அற உலர்ந்தது - மிகவும் உலர்ந்துவிட்டதான, அறம் - தருமமாகிய முளை, மாருதி பெயர் ஆண்டகைமாரி வந்து அளிக்க - அதுமானென்னும் பெயரையுடைய ஆண்மைக்குணங்களுள்ள வீரனாகிய மழை வந்து உதவிப் பாதுகாக்க, (அதனால்), ஆயிலை ஈண்டு முளைத்து என - அப்பொழுது இவ்விடத்தில் மீளவும் முளைத்தாற்போல, தீந்து முளைத்தது - சந்திரன் உதித்து விளங்கிற்று.

உருவத்தை அங்கமாகக்கொண்டுவந்த தூதரிப்பேற்றவனின் தருமத்தை வெண்ணிறமுடையதென்றல்; கவிமரபு; ஆதலால், சந்திரனுக்கு ஒப்புமை கூறப்பட்டது. அதுமான் கடல்கடந்து அலங்கையிற் பிரவேசித்தது முறையே இராவணன் முதலிய அரக்கர்களியாத் தருமம் தலையெடுத்தோங்கு தற்குக் காரணமாதலே உணர்க. இடத்தையுணர்த்துஞ்சொற்கள் காலத்தையு முணர்த்தும் வழக்குப்பற்றி, 'ஆயிலை' என்பதற்கு - அப்பொழுது என்று உரைக்கப்பட்டது. 'ஈண்டு' என்பது, இடைச்சொல். இனி, 'ஈண்டறம்' என்ற பதே வினைத்தொகையாகக்கொண்டு, (அனைவரும் விரும்பிச்) சேர்த்தக்க நல் வினையென்று பொருள்கொள்ளினுமாம்; தீவினைக்கு 'தீண்டரு' என்ற அடைமொழி கொடுத்ததற்கு ஏற்ப, நல்வினைக்கு 'ஈண்டு' என்ற அடைமொழி கொடுத்தன வென்க. (ருஉ)

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - சந்திரனைப்பற்றிய வருணனை.]

ருங். வந்தனனிராகவன்முதன்வாழ்ந்தன

னெந்தையேயிந்திரனாமென்றேமுற

வந்தமில்லீட்டிசையளகவாணுதம்

சந்தரிமுகமெனப்பொலிந்துதோன்றிற்றே.



(இ - ள்.) 'இராகவன் துதன் வந்தனன் - இராமபிரானது துதனாகிய அதுமான் (இலங்கைக்கு) வந்துசேர்ந்தான்; (ஆதலால், இனி), எந்தை இந்திரனே வாழ்ந்தனன் ஆம் - என ததலைவனாகிய இந்திரனே வாழ்வுபெற்றவனாக வன்,' என்று - என்றெண்ணி, ஏம் உரு - மகிழ்ச்சியடைந்து, (அதனால்), அந்தம் இல் கீழ் திசை அளகம் வான் துதல் சுந்தரி - அழிதலில்லாத கிழக்குத் திக்காகிய கூந்தலையும் பிரகாசமான நெற்றியையுமுடைய அழகிய பெண்ணினது; மூகம் என - மூகம் (பொலிவுற்று விளங்குகிற)போல, பொலிந்து தோன்றிற்று - (சந்திரன்) விளங்கிக்காணப்பட்டது; (எ - று.)

இராமதுதனான அதுமான் சிதைசிறையிருக்குமிடமாகிய இலங்கைக்கு வந்துசேர்ந்ததனால் இராவணன் முதலிய அரசர்கள் விரைவி லழிய அவர்களால் வருத்தமுற்றிருக்கிற என ததலைவனான தேவேந்திரன் இனி வாழ்வு பெறுதல்கூடுமென்று எண்ணி அவ்விந்திரனுக்கு உரிய கிழக்குத்திசையாகிய பெண் மணமகிழ அம்மகிழ்ச்சியால் "அடித்தது காட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சங், கடுத்தது காட்டும் மூகம்" என்றபடி அவனதுமுகமண்டலம் விளங்கமுற்றற்போலக் கிழக்குத்திசையிற் சந்திரமண்டலம் விளங்கிற்று என்பதாம்; தந்திரிநீரே நலவணி. இந்திரன் கிழக்குத்திக்குப்பாலகளு யிருத்தலும், வடமொழியில் திசையைக்குறிக்கின்ற சொற்களெல்லாம் பெண்பாலாதலும், திக்குக்கு உரிய தேவதை பொண்ணாதலும், முடித்திற்கும் சந்திரனுக்குமுள்ள ஒப்பமையும், இவ்வுக்குக் கருத்தக்கவை.

ராகவன் - ராகுவென்னும் அரசனது குலத்தில் உதித்தவன்; தத்திதாந்தநாமம்: ராகுவென்பவன் வண்மை வீரம் முதலிய குணவிசேடங்களிற் சிறப்புற்றவனாதலால், இராமபிரான், அவன்மரபுபற்றிவந்த பெயரால் கூறப்பட்டனன். 'வாழ்ந்தனன்' என்றது, விரைவும் தெளிவும் பற்றி எதிர்காலம் இறந்த காலமாகச்சொல்லப்பட்ட காலவழுவமைதி. 'எந்தையே இந்திரன்' என்ற விடத்து, பிரிநிலையேகாரம் பிரித்துக்கூட்டப்பட்டது. எந்தை வய் இந்திரன் என்றுபிரித்து, என ததலைவனாய்மைந்த இந்திரனென்றலும் அமையும். அந்தம் இல் - எல்லையற்ற வென்றுமார். கீட்டிசையாகிய சுந்தரியென இயையும். 'அளகவாணுதல்' என்றது, சுந்தரிக்கு அடைமொழி. 'ஏழாறும்' என்றும் பாடமுண்டு. (ருக.)

ருசு. சுற்றைவெண்கவரிபோற்கடலின் வெண்டிரை

சுற்றுநின் மலமரப்பொலிந்துதோன்றிற்று

லிற்றதெம்பகைவெனவெழுந்தவிந்திரன்

கொற்றவெண்குடையெனக்குளிர்வெண்டிங்கனே.

(இ - ள்.) கடலின் வெளி திரை - கடலினது வெண்ணிறமான அலைகள், சுற்றை வென் கவரிபோல் - திரட்சியான வெண்சாமரங்கள்போல, சுற்றும்நின்று அலமர - சுற்றிலும்நின்று சுழன்றுவிழும்பகை இற்றது என எழுந்த இந்திரன் கொற்றம் வென் குடை என - 'எழுதுபகையாகிய இராகத்தவருக்கம் இனி அழிந்தது' என்று மகிழ்ச்சிகொண்டு வெளியேபுறப்பட்ட இந்திரனது வெண்கொற்றக் குடைபோல, குளிர் வென் திங்கள் பொலிந்து

தோன்றிற்று - குளிர்ந்த வெண்ணிறமான சந்திரமண்டலம் விளங்கிக்காணப் பட்டது; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றகை.

இராமதாதனாகிய அதுமான் இலங்கைக்குவந்துசேர்ந்ததனை யறிந்த தேவ ராஜனான இந்திரன், இனி அரக்கர் வீராலிலழிவொன்ற நம்பிக்கையினால் உற்சாகங்கொண்டு இதுவரை அடங்கியொடுங்கி யிருந்ததுபோலன்றி இப் பொழுது உல்லாசமாகத் தனக்குரிய கிழக்குத்திசையினின்று வெளியே புறப் பட்டனாக, அவனது ஒற்றைவெண்கொற்றக்குடை விளங்கினுற்போலச் சந்திரமண்டலம் கிழக்கில் விளங்கிற்று என்றும் அவனது வெண்காமரைகள் சுழன்று வீசிவளங்கொற்றேராவ நிலாவிற்கடலின்வெண்டிரைகள் சுழன்று வீசிவிளங்கின என்றும் வருணனை கூறினார்; தந்திரிப்பேற்றவாணி. சந்திரனது நிலாவில் மிக்கவெண்மையான தோற்றத்துடன் கடலினிலை பொங்குதல், கருத்தக்கத்து. வட்டவடிவிலும், வெண்ணிறமாய் விளங்கும் ஒளியிலும், தாப சாத்தியெய்து குளிர்ச்சியைத்தருதலிலும், வெண்கொற்றக்குடையுள் சந்திரமண்டலமும் ஒக்கும்.

கவரி - சுமரியென்ற வடசொல்லின் சிதைவு; இப்பெண்மாளின் பெயர், அதன்வாலின் வெள்ளையிரினாலாகிய சாமரையைக் குறித்தது, இருமடியாகு பெயர். கொற்றவெண்குடை - வெற்றிக்கு அறிஞறியாகிய வெண்ணிறமான குடை. 'இற்றதெம்பகையென வெழுந்த விந்திரன்' என்பதை, 'கவரி' என்ற தனோடும் கூட்டுக. (இச)

[நிலவின் தோற்றம்.]

௫௫. தெரிந்தொளிர் திங்கள் வெண்குடத்தினுற்றாரை

முரிந்துயர்பாற்கடன் முகந்துமுரிவான்

சொரிந்ததேயாமெனத்துள்ளிமீனொடும்

விரிந்துவெண்ணிலாமேலுங்கீழுமே.

(இ - ள்.) மூரி வான் - பெரிய வானமாகிய ஒருபுருஷன், தெரிந்து ஒளிர் திங்கள் வெண்குடத்தினால் - தோன்றி விளங்குகின்ற சந்திரமண்டலமாகிய வெள்ளிக்குடத்தைக்கொண்டு, திரை முரிந்து உயர் பால் கடல் முகந்து - ஆலைகளெழுந்து மடியப்பெற்ற பாற்கடலின்பாலை மொண்டெடுத்து, சொரிந்ததே ஆம் என - சொரிந்ததேவையாகுமென்று சொல்லும்படி, வெள்ளிலா - வெண்ணிறமான நிலவானது, துள்ளி மீனொடும் - அந்தப்பால்துளிகளெனத்தக்க வின்மீன்களாகிய க்ஷத்திரங்களுடனே, மேலும் கீழும் விரிந்தது - வானத்திலும் பூமியிலும் எங்கும் பரவி விளங்கிற்று; (எ - று.)

தந்திரிப்பேற்றவாணி. மேலுள்ள வானமாகிய புருஷன் சந்திரமண்டலமாகிய வெள்ளிக்குடத்தைக்கொண்டு பாற்கடலின்பாலை மொண்டெடுத்து மேல்நின்று சொரிய அந்தப்பால் அங்குநின்று பெருகி எங்கும்வழிந்தோடிப் பரவினுற்போல வெண்ணிறமான நிலா எங்கும்பரந்தது எனக் கற்பனைகூறிய

வாரும். அப்பொழுது வெண்மையாய் வானத்தில்தவினங்குகின்ற விண்மீ  
னெனப்படும் நகூத்திரங்களை, அப்பால்சொரியும்போது சிதறித்தெறித்த பால்  
துளிகளாகக் கருதுக. நிலாவில் வெண்ணிறமாய்க் கூடலிற்காணப்படுகிற மீன்  
களை அப்பாற்கடலின் மீன்களெனக்கருதலாமென்பதும், 'மேலுங்கீழுந்துள்ளி  
மீனெனும் விரிந்தது' என்றதில் தோன்றும்; அப்பொழுது, துள்ளி மீன் -  
துள்ளுமியல்புடைய மீன்க ளென்க. நகூத்திரங்களையும் அங்ஙனஞ்சீதறி  
மேலெழுந்த மீன்க ளென்னலாம். 'முரிந்துயர்' என்றதை 'உயர்ந்துமுரி' என  
விகுதிபிரித்துக் கூட்டுக. இனி, அலைகள் மடிந்து எழப்பெற்ற வெணினுமாம்.  
முரிதல் - ஒடிதல். (௧௫)

[இதுவும் அது.]

ருக. அருந்தவன் சுரபியேயாதிவானமா  
விரிந்தபேருதயமேமடிவெண்டிங்களா  
வருந்தவின் முலைகதிர்வழங்குதாரையாச்  
சொரிந்தபாலொத்ததுகிலவின்னோற்றமே.

(இ - ள்.) ஆதி வானமே - முதன்மையான ஆகாமமே, அருந்தவன் சுரபி  
ஆ - அருமையான தவத்தைச் செய்துள்ளவனாகிய வசிஷ்டமகாமுனிவனுது  
காமதேனுவாக,--விரிந்த பேர் உதாமமே - (கிரணங்கள்) விரிந்த பெரியசந்திர  
னுதிக்கின்ற இடமே, மடி (ஆ) - (அக்ஷாமதேனுவினது) பாலுள்ள மடியாக,--  
வென் திங்கள் - வெண்ணிறமான சந்திரனே, வருந்தல் இல் முலை ஆ - வருத்  
தப்பட்டுக்கறக்கவேண்டாத [எளிதிற்பால்சுரக்கின்ற] (அம்மடியிள்கணுள்ள)  
முலைகளாக,--கதிர் - சந்திரகிரணங்கள், வழங்கு தாரை ஆ - சுரக்கின்ற  
பாலின்தாரையாக,--நிலவின் தோற்றம் - சந்திரிகையின் காட்சியானது, சொ  
ரிந்த பால் ஒத்தது பெருகிவழிந்த பாலைப் போன்றது ; (எ - று.)

இயைபுருவகவண்ணைய அங்கமாகக்கொண்டுவந்த நிலைத்திற்குறிப்  
பேற்றவணி. வெண்ணிறமும், குளிர்ச்சிதருதலும் பற்றி, நிலாப் பால்போ  
லும் ; "வால்வெண்ணில வுலகார் சுரக்கும் வெண்டிங்களென்னும், பால்  
விண்சூவி சுரமுதிர்வலை" என்ற திருவிருத்தம் இங்கு நோக்கத்தக்கது. பாற்  
கடல் கடைந்தபோது அதனினின்று தோன்றிய காமதேனுவென்னுந் தெய்  
வப்பசு வசிஷ்டமுனிவரிடம் வந்து அவாது ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந் தாத  
லால், 'அருந்தவன்சூபி' எனப்பட்டது. மற்றைநான்குபூதங்கட்கும் காரண  
மாய் முந்தித்தோன்றியதனால், 'ஆதிவானம்' என்றார். (௧௬)

[நகூத்திர வருணனை.]

ருள. எண்ணுடையனுமன்மேலிழிந்தபூமழை  
மண்ணிடைவிழ்கிலமறித்தும்போகில  
வண்ணல்வாளரக்கணையஞ்சியாய்கதிர்  
விண்ணிடைத்தங்கினபோன்றமீனெலாம்.

(இ - ள்.) மீன் எலாம் - நகூத்திரங்களெல்லாம், எண் உடை அனுமன்  
மேல் - யாவரும் நன்குமதிக்கத்தக்க பெருமையையுடைய அதுமானமேல்

இழிந்த - (தேவர்களாற் சொரியப்பட்டுச்) சிந்தியனவான, பூ மழை - புஷ்பவர்ஷங்கள், - அண்ணல் வான் அரக்கனை அஞ்சி - பெருமையையுடைய வானா யுத்தத்தையேந்திய இராவணனுக்குப் பயந்து, மண்ணிடை வீழ்கில - பூமியில் விழாதனவாயும், மறித்தும் போகில - மீண்டும் மேற்செல்லாதனவாயும், ஆய் கதிர் விண்ணிடை தங்கின - தெளிவாகவிளங்குகின்ற (சூரியன் முதலிய) சுடர்கள் சஞ்சரித்தற்கிடமான வானத்தில் தங்கியவற்றை, போன்ற ஒத்தன.

வானத்தில் விளங்குகின்ற நகூத்திரங்கள், இராமதூதனான அதுமான் மேல் தேவர்களால் மழைபோலச் சொரியப்பட்ட கற்பகமலர்கள் இராவண னிடத்து அச்சத்தால் தரையில்விழாமல் அந்தரத்தில் நின்றவற்றைப் போன் றனவென்க ; நய்திறிப்பேற்றவன. “வாளுடர்குடி - முறைமுறையின், தாதி லகு பூத்தெளித்தாலொவ்வாதே தாழ்விசும்பின், மீதிலகித்தான்கிடக்கும்மீன்” என்ற பெரியதிருவந்தாதியும், “தாராகணம் மண்ணாளந்தவந்நான்...,.....உம் பர்துவியதன்மலர் வீழ், தாரா கணமுநில்லா காற்றிற்குழ் வளந்தா னெக்கு மே” என்ற திருவரங்கச்சந்தாதியும் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கன. தேவர் களின் சம்பந்தமான அசேதனங்களும் இராவணனிடத்து அஞ்சுகின்றனவென, அவனது அதியங்கமான தன்மை இங்கு வெளியாம். பற்பலரிதமுடையன வாக விளங்குகின்ற நகூத்திரங்கள், பற்பலரிதமுள்ள மலர்கள்போலும். என்ன உடை அனுமன் - நீழ்க்குறியபடி பலவாறு சித்தித்தலையுடைய அதுமா னெனினுமாம். என்ன - வலிமையுமாம். ‘அச்சக்கிளவிக் கைந்து மிரண்டும், எச்சமிலவே பொருள்வயினுன’ என்றதுகொண்டு ‘அரக்கனையஞ்சி’ எனப் பட்டது.

(இள)

[மல்லிகையநுர்புகல் மலர், அவற்றில் வண்டுமொய்த்தல்.]

ருடி. எல்லியினிமிரிருட்குறையுமவ்விருள்

கல்லியநிலவின்வெண்முறியுங்கள்வன

புல்லியபகையென்பொருவபோன்றன

மல்லிகைமலர்தொறும்பொதிந்தவண்டெலாம்.

(இ - ன்) மல்லிகை மலர் தொறும் - மல்லிகைமலர்கள்தொறும், வண்டு - வண்டுகள், பொதிந்த - (தேனையுண்ணுதற்பொருட்டு) மொய்த்துப்பதித்தன வாக, எலாம் - அவ்வண்டுகளும் வண்டுகளைக்கொண்ட மல்லிகைமலர்களும், - எல்லியின் இயிர் இருள் குறையும் - இராப்பொழுதிற் செறிந்த இருளின் துண்டங்களும், அ இருள் கல்லிய நிலவின், வெள் முறியும் - அந்தஇருளை அடியோடழிக்கவல்ல வெண்மையான நிலாவின் துண்டுகளும், புல்லிய பகை என - (ஒன்றை மற்றொன்று) தனக்குப்பொருத்திய பகையென்றுகருதி, கள் வன பொருவ - ஒன்றையொன்று கவர்ந்து தன்மையனவாய்ப் போர்செய்வன வற்றை, போன்றன - ஒத்துள்ளன ; (எ - மு.)

வெண்மையான மல்லிகையரும்புகள் மலர்கிரசமயத்தில் அவற்றிலுள்ள தேனை துகரும் நசையாற் கருவண்டுகள் அம்மலர்களில் மொய்த்தனவாக, அவ் விரண்டும் ஒன்றையொன்று கவர்வனபோலத் தோன்றுகின்றன. அத்தோற்

றம், இரவில் அடர்கிற கரிய இருளின் துண்டுகளும் அவ்விருளைப்போக்கவல்ல வெள்ளியசுந்திரகிரணத்துண்டுகளும் தம்மிற்பகைமைகொண்டு ஒன்றையொன்று கவ்வுமியல்பினவாய்ப் போர்செய்வதை யொக்கு மென்பதாம்; தந்திரி: நெழிறவணி: மல்லிகைமலர்கள் - நிலவின் துண்டத்தையும், வண்டுகள் - இருளின் துண்டத்தையும், இவ்விரண்டும் தம்மிற்செறிந்திருத்தல் - அவ்விரண்டும் ஒன்றையொன்று பற்றிப்பொருவதையும் போலு மென்க. எல்லையில் நிமிர் என்றுபிரித்தும் உரைக்கலாம். நிமிர்தல் - நெருங்குதல், வளர்தல். கல்லுதல் - பெயர்த்தல். புல்லிய - இழிவான எனினுமாம். 'வதிந்தவண்டெலாம்' என்று பிரதிபேதம்.

(இஅ)

[நிலா எங்கும்பாவியமை.]

ருக். வீசுறுபசுங்கதிர்க்கரற்சுறவெண்ணிலா

வாகுறவெங்கணுதுழைந்தநாயது

காசுறுகடிமதிலிலங்கைக்காவலூர்த்

தூசுலறயிட்டதுபோன்றுதோன்றிற்றே.

(இ - ன்) வீசுறு பசுங் கூதிர் - வீசுகின்ற குளிர்ச்சியான கிரணங்களை யுடைய சுந்திரனது, கற்றை - தொகுதியாகிய, வென் நிலா - வெண்மையான நிலா, வீசு உற எங்கணும் துழைந்து அளையது - விரைவாக (அந்நகரின்) எல்லாவிடத்திலும் புகுந்து சுலந்திருக்கின்ற தோற்றமானது, —காசு உறு கடி மதில் இலங்கை - இரத்தினங்கள்பதித்த பாதுகாலையுடைய மதில்கள் சூழ்ந்த இலங்காபுரியாகிய, காவல் ஊர் - (இராவணனது) பாதுகாப்பிலுள்ள அந்நகரத்திற்கு, தாசு உறை இட்டது - வெள்ளைவஸ்திரத்தைக்கொண்டு உறையமைத்துமூடியதை, போன்று - ஒத்து, தோன்றிற்று - விளங்கியது.

வெண்ணிறமான சுந்திரிசை இலங்காபுரியெங்கும் நிறைந்தது, வெள்ளை வஸ்திரத்தினால் உறைசெய்து அந்நகரம்மூடியதும் மூடியதுபோலிருந்ததென்பதாம்; தந்திரி: நெழிறவணி. “பொருவில்வெண்கில்கொடு பொதிந்த தென்னவே, பரிநெந்தேர்மிசைப் பானிலாவெழ” என்றது, இங்கு ஒரு சார் ஒப்புநோக்கத்தக்கது. பசுமை - குளிர்ச்சியின்மேலது பசுங்கதிர் - பண் புத்தொகையன்மொழி.

(ருக)

[இதுவும் அது.]

கூடு. இசுழ்வரும்பெருங்குணத்திராமனெய்ததோர்

பகழியின்மசலவெனவஹுமன்பற்றினு

லகழ்புகுந்தரண்புகுந்திலங்கையன்னவன்

புகழ்புகுந்துலாயதோர்பொலிவும்போன்றதே.

(இ - ன்.) இசுழவு அரும் பெருங் குணத்து இராமன் எய்தது - இசுழ்ச்சிக்கு இடமில்லாத சிறந்த குணங்கையுடைய இராமபிரானுற் பிரயோகிக் கப்பட்டதான, ஓர் பகழியின் - ஓர் அம்பினது, செலவு என - செல்லுகை போல, அஹுமன் பற்றினால் - அதுமான் இலங்கைக்குச் சென்று சேர அந்த

ஆதாரத்தைக் கொண்டு, அன்னவன் புகழ் - அந்த இராமயிரானது கீர்த்தி, அகழ் புகுந்து - (குழந்துள்ள கடலாகிய) அகழியைக் கடந்து, அரண் புகுந்து - மதிலையும் கடந்து, இலங்கை புகுந்து - இலங்கையிற் பிரவேசித்து, உலாயது - எங்கும் பரந்துவிளங்கியதான, ஓர் பொலிவும் - ஓர் அழகையும், பேதலித்தது - ஒத்தது, (அச்சந்திரிசையின் தோற்றம்); (எ - று.)—எழுவாய் வருவித்து முடிக்கப்பட்டது.

வெண்மையான நிலா அவ்விலங்கைமுழுவதும் பரவி விளங்கிய தோற்றமானது, இராமனதுதனான அதுமான் அவ்விராமரணம்போலத் தடையின்றி விரைவாக இலங்கையையழிக்குமாறு அதிற்சென்றசேர அதுமலமாக அவ்விராமயிரானதுகீர்த்தி அந்நகரம்முழுவதும் பரவிவிளங்கினுற் போன்றது என்றார்; தந்திரிப்பேற்றவனின். காப்பியங்களிலே கதாநாயகனது சிறப்புத்தோன்ற அவனது சம்பந்தமான பொருள்களைச் சிலவிடங்களில் உபமானமாக அமைத்தல் கவிமரபாதலால், நிலாவிற்கு இராமன்புகழையும், அதுமனது செல்லு கைக்கு இராமபாணஞ்செல்லுதலையும் உவமை கூறினார். இலங்கையிற் புகுதலினது அருமை தோன்ற, 'அகழ்புகுந்து அரண்புகுந்து இலங்கைபுகுந்து' எனப்பட்டது. உலாயது என்ற ஒன்றன்பாற்பெயரில், உலாவுவன்ற பகுதிசொறு தொக்கது. பெருங்குணம் - மகாகுணம். இகழ்வரும்பெருங்குணம் - வேறைய குணமில்லாத திவ்வியகுணங்கள்.

(சுரு)

[அதுமான் இலங்கையினு டெல்ல முயலுதல்]

சுரு. அவ்வழிய னுமனுமனுக்கலாம்வகை

பெவ்வழியென்பதையுணர்வினெண்ணினுன்

செவ்வழியொதுக்கினன்றேவரேத்தப்போய்

வெவ்வழியரக்கருர்மேவன்மேயினுன்.

(இ - ள்.) அவ்வழி - அப்பொழுது, அனுமனும் - அதுமானும், அணுகல் ஆம் வகை எவழி என்பதை உணர்வின் எண்ணினுன் - இவ்விலங்காபுரியினுள் தான் சென்று சேரலாகும்வகை எவ்வாறு என்பதைக் குறித்து மனத்தில் ஆலோசித்தவனும், செவ்வழி ஒதுக்கினன் - நேரானவழியை நிச்சயித்து, தேவர் ஏத்த போய் - தேவர்கள் துதிக்க (அப்பவன்கிரியினின்ற) புறப்பட்டுச்சென்று, வெவ்வழி அரக்கர் ஊர் மேவல் மேயினுன் - கொடியவழியிற் செல்கின்ற இராக்கதரது இராசதானியான அந்நகரினுட் போகத்தொடங்குபவனானான்; (எ - று.)

'அணுகல்ஆம்வகை எவ்வழிஎன்பதை உணர்வின் எண்ணினுன்' என்பதற்கு - இந்நகரினுள் யான் சென்றுசேரலாம் வகை எந்தவழியினு லென்பதைத் தனதுஅறிவினால் ஆலோசித்தவனும் என்றும் பதவுரைகூறலாம். செவ்வழி ஒதுக்குதல் - யாவருஞ்செல்லும் அந்நகர்க்கோபுரவாயிலின் வழியாய் உட்செல்வதாக நிச்சயித்தல். ஒதுக்குதல் - கீர்த்தல். அதுமான் செல்வது முறையே அரக்கரழியத் தேவர்கள்வாழ்தற்கு ஏதுவாவதனால், அதனைக்கருதித் தேவர்கள் அவனைத் துதிப்பவராயினர். 'செவ்வழி ஒதுக்கினன்' என்பதற்கு -

நேரானவழியிற் செல்லுதலை விலக்கினவனா யென்று உரைகூறுதல், பொருந் தாது; அதுமானுக்கு அக்கருத்துப் பின்னருண்டாவதாக மேல் எச - ஆஞ் செய்யுளால் விளங்குதல் காண்க. இனி, 'செவ்வழியொழுக்கினன்' என்ற பந்தம் சிறக்கும்; சன்மார்க்க மெனப்படுகிற கல்லொழுக்கவழியில் நடக்கு மியல்பினனான அதுமான் தீயொழுக்கவழியி லொழுதுகின்ற அரக்கரது ஊரி னுட் செல்லலாயின னென்க. (சுக)

வேறு.

[அதுமான் இலங்கையின்மதிலை யணுகுதல்.]

கஉ. ஆழியகழாகவரிதாயமரர்வாழு  
மேழுலகின்மேலெவளிகாறுமுகடேறித்  
கேழரியபொன்கொடுசமைத்தகிளர்வெள்ளத்  
தூழிதிரிநாளுமுலையாமதிலேபுற்றான்.

(இ - ன்.) ஆழி அகழ் ஆக - கடலே சுற்றிலும் அகழியாக இயல்பில் அமை, அரிது ஆய் - (யாவர்க்குஞ் செல்லுதற்கு) அருமையானதாய், அமரர் வாழும் ஏழ் உலகின் மேலை வெளிநாயும் முகடு ஏறி - தேவர்கள்வாழ் கின்ற மேலேழுலகங்களின்மே லுள்ள வெளியிடமானவும் உச்சி உயர்ந்து, கேழ் அரிய பொன்கொடு சமைத்த - ஒப்பற்ற பொன்னைக்கொண்டு செய்யப் பட்டதும், கிளர் வென்னத்து ஊழி திரி நாளும் உலையா - கற்பாந்தகாலத்திற் பொங்கி யெழுகின்ற கடற்பெருக்கினால் உலகங்கள் நிலகுலைகின்றகாலத்தி லும் அழியாததமான, மதிலை - (அவ்விலங்காபுரியின்) மதிலை, உற்றான் - அடுத்தனன், (அதுமான்); (எ - று.)

சமைத்த, உலையா என்ற இரண்டுபெயரெச்சங்களும் - மதிலுக்கு அடை மொழி. வெளி - வானம் மேலெவளிகாமுகடாகறும் ஏறி என்று மொழி மாற்றினுமாம். கேழ் அரிய பொன் - மாற்றின் உயர்வினால் அருமையான பொன் என்றலுமாம்; கேழ் - உவமை, ஒளி, நிறம். 'கிளர் வென்னத்து ஊழிதிரிநாளுமுலையாமதில்' என்பதனை, பாலகாண்டத்து நாட்டுப்படலத்தில் "வீடுசேர நீர்வேலை காண்மடுத், தூடுபேரினும் முலைவிலாகலங், கூடு கோசலம்" என்றது போலக் கொள்க. கிளர் வென்னத்து ஊழிதிரிதல் - கற்பாந்தகாலத்தில் மகாப்பிரளயத்தினால் உலகங்களழிதல். மதிலையுருகல் - மதிவினருகிற் போய்ச் சேர்தல். 'கேழரியமாழையினிழைத்த' என்று பாடாந் தாம் உண்டு.

இதுமுதற் பதின்மூன்று கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் அடு - ஆவ் கவி போன்ற கவிவிருத்தங்கள். (கஉ.)

[அதுமான் அம்மதிலின் உயர்ச்சியை வியத்தல்.]

கங். கலங்களில்கடுங்கதிர்கண்மீதுகழிதேகா  
வலங்கலயில்வஞ்சகனைபஞ்சியெயினன்றா

லிலங்கைமதிவிங்கதனையேறலரிதென்றே

லிலங்கியகலகின் மனவிரைந்தெனவியந்தான்.

(இ - ள்.) கலங்கல் இல் கடுங் கதிகள் - நிலைகலங்குதலில்லாதனவும் விரைவையுடையனவுமான (சூரியன் முதலிய) விண்ணொளிகள், அலங்கல் அயில் வஞ்சகனை அஞ்சி - வெற்றிமாலையைத்தரித்த வேலாபுத்தையுடைய வஞ்சகனான இராவணனுக்குப் பயந்து, மீது கடிது ஏகா - (அவன் வசிக்கின்ற இலங்காபுரியின்)மேல் விரைந்துசெல்லா, எனின் - என்று சொன்னால், அன்று - (அது) உண்மையான காரண மன்று; (பின்னை என்னையோ வெனின், —) இங்கு இலங்கை மதில் இதனை ஏறல் அரிது என்றே விலங்கி விரைந்து அகல்கின்றன - இவ்விடத்திலுள்ள இவ்விலங்காபுரியின் மதிலைக்கடந்து மேற் செல்லுதல் தம்மாலாகாதென்று எண்ணி அதனாலேயே விலகி விரைந்து அப்பாற் செல்கின்றன, என - என்று எண்ணி, வியந்தான் - (அம்மதியின் மிக்க உயர்ச்சியைக்குறித்து) ஆச்சரியப்பட்டனன், (அநுமான்); (எ - று., — ஆல் - ஈற்றகை.

கீழ்ச்சென்ற உக - ஆங்கவியோடு இக்கவியை ஒப்புநோக்கி, அதற்கும் இதற்கு முன்ன ஒற்றுமையேற்றுமைநயங்கள் உப்த்துஉணரற்பாலன. அணி, அச்செய்யுட்டுக்குக் கூறியதே. வெற்றிக்கு அறிகுறியானது, யாகைப் பூமாவை. சீதாபிராட்டியை வஞ்சகனையாற் கவர்ந்து வந்ததும், மாயாபலமும் பற்றி, 'வஞ்சகன்' என்றும்; வடசொல். இங்கு இதனை - இவ்வாறு உயர்ந்து தோன்றுகிற இதனை பென்றலுமாகும்.

(சுக.)

[இதுவும் - அம்மதிலினை அநுமான் வியந்தல்.]

சூசு. தெவ்வளவிலாதனிதைசேறலுளதென்று

லவ்வளவதன்றறணமண்டபிடையாக

வெவ்வளவினுண்டு வெளிபீறுமதுவென்னு

வெவ்வளவரக்கனைமனக்கொளவியந்தான்.

(இ - ள்.) 'அளவு இலாத - அளவிறந்தனவான, தெவ் - பகைவர் கூட்டங்கள், இறை சேறல் - சென்றுதங்கும்படியாக, உளது - உள்ளது, அரண்ம - இங்கேத்துமதில்' என்றால் - என்று சொன்னால், அ அளவது அன்று - அவ்வளவோடு நிறுத்தக்கூடியதன்று; அண்டம் இடை ஆக எ அளவில் வெளி உண்டு - அண்டகோளம் முழுவதன்நிவிலும் எவ்வளவு விசாலமுண்டோ அவ்வளவுவிசாலம் இம்மதிந்சுற்றினகத்தே உண்டு; ஈதும் அது - (இம்மதி லின்) உயர்ச்சிமுடிவெல்லையும் அவ்வண்டகோளத்தின் மேல்முகட்டினள வேயாம், என்னு - என்றுஎண்ணி, (அநுமான்), வெவ் வளம் அரக்கனை மனம் கொள வியந்தான் - அந்நகரத்திலவனுனை கொடிய வலிமையுடைய இராவணனைக்குறித்துத் தன்மனத்திலே பொருந்த அகியத்தான்; (எ - று.)

மற்றைப்பிராணிகட்கெல்லாம் பகையும் எமது இறைவனுனை இராம பிரானுக்குப் பகையு மூடிய அரக்கரது அளவிறந்த திரள் உலகத்தில் எவ்வளவு உண்டோ, அவ்வளவும் புக்குத் தன்னிலடங்கும்படி யுள்ளது



அம்மதிற்சுற்று என்றால், அவ்வளவுமாதிரிமேபோதாது அதன்பெருமையை யுணர்த்துவதற்கு என்பது, முதல்வாக்கியத்தின் கருத்து. தெவ் - பகைமை: உரிச்சொல்; “தெவ்வுப் பகையாகும்” என்பது, தொல்காப்பியத்து உரிச்சொல்லியற்குத்திரம். இது, பகைமையுடைய பிராணிகட்குப் பண்பாகுபெயர். பொருளால் உயர்திணையாயினும், சொன்னிலைபற்றி அகீர்ணையாக் கூறப்பட்டது. ‘இறைசேறல்’ என்பதனை, சென்றுஇழத்தல் என மொழிமாற்றிக்கொள்க. வனம் - செல்வவளமுமாம். வெவ் அளவு அரக்கனை என்று பிரித்து, கொடிய உயரம் பருமை வலிமை முதலிபவற்றின் வரையறையை யுடைய இராவணனை யென்றலு மொன்று. ‘இனி, முதல்வாக்கியத்துக்கு - அளவிறந்த பகைவர்கள் [வாநாவீரர்] கூடினால் இந்நனைக் கடந்தசெல்லுதல் சிறிதுஉண்டாகு மென்றால் அங்கனஞ்சொல்லத்தக்க அற்பவனவையுடைய தன்று அம்மதினில் என்று உரைப்பாரு முளர்; இப்பொருளில், இறை-சிறுமை.

[அநுமாணி அந்நகர்த்துவாயிலைப் பார்த்தல்]

கூடு. மடங்கலரியேறுமதமால்களிறுநாண

நடந்துதனியேபுகுதுநம்பினனிமுதா

ரடங்கரியதானையிலந்தகனதானைக்

கடுந்திறலின்வாயணையவாயிலெதிர்கண்டான்.

(இ - ன்.) மடங்கல் அரி ஏறும் - (பிடரிமயிர்) மடங்குதலையுடைய ஆண் சிங்கமும், மதம் மால் களிமும் - மதங்கொண்ட பெரிய ஆண்யானையும், நாண - வெட்கமடையும்படி, தனியே நடந்து புகுதும் - (துணையொருவருமில்லாமல்) தானொருவனாகவே (கம்பீரமாக) நடந்து (அம்மதிவினருகிற்) செல்லுகின்ற; நம்பி - ஆடவரிற்சிறந்தவனான அநுமான், - அடங்கு அரிய தானை - (எண்ணிக் கைக்கு) அடங்குதலில்லாத (இராக்கை) சேனைகளையுடையதும், அயில் அந்தகனது ஆணை கடுந்திறலின் வாய் அனைய - குலாயுத்தையேந்திய யமனுடைய கட்டளைதவருத கொடியவலிமையையுடையவாயைப்போன்றதானை, நனி முது ஊர் வாயில் - பெரிய பழமையான அந்நகரத்தின் கோபுரவாயிலை, எதிர் கண்டான் - எதிரிற் பார்த்தான்; (எ - று.)

தனியேபுகுதும் நம்பி - அனுமாயகுர னென்றபடி. நம்பி - ஆடவரிற் சிறந்தவன்; ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர்: நமக்குத்தலைவனென்றும், (யாவரும்) நம்பிச்சரணமடையத்தக்கவ னென்றும் இதற்குக் காரணப்பொருள் கூறலாம். முந்தியபொருளில்—நாம் என்ற புகுதி முதல்குதுகிற்று, பி - பெயர்விருதி: பிந்தியபொருளில்—நம்பு - புகுதி, இ - செயப்படுபொருள்விருதி. (இதன் பெண்பால் - நங்கை.) ‘தானை,’ ‘அனைய’ என்ற இரண்டும் - வாயிலுக்கு அடை மொழி. தானையை அந்தகனுக்கு அடைமொழியாக்குதலு மொன்று. யமனது விருப்பத்திற்கு ஏற்பப் பிராணிகளைக் கொன்றுதினைத் திறந்த வா யென்று கற்பனைகூறுவார், ‘அந்தகனது ஆணைக்கடுந்திறலின் வாய்’ என்றார். இனி, அடங்கு அரிய தானை அயில் - அளவிறந்த (அரக்கரது) சேனைகளை உண்ணத் திறந்த, அந்தகனதுவாய் என்று பதவுண்கூறுதலு மொன்று. ஆணைக்

கடுக்திறவின் வாய் - எம்பெருமானது கட்டளையினும் கொடியவலிமையைப் பெற்ற வாய் என்றலுமாம்; “நெடுங்கடல்நிற்பதும் நாயிறுகாய்வதும் நின்ற லுங் கால், ஒடுங்கிக் கடப்பதும் தண்கார்பொழிவதும் ஊழிதனிற், சுடுங்கனல் பற்றிச்சுடாதேவியிருப்பதும் தும்பைபுனைந், தடுங்கனலாழியரங்கேசர்தந் திரு வாணையினே” என்பது வேதாந்தப்பொருளாதலால். நனிகண்டான் என்று எடுத்து, நன்றாகப்பார்த்தான் என்றலு மாம். ‘அடங்கரியதானவயில்’ என்றும் பாடமுண்டு. (சுரு)

[இதுவும், அடுத்த கவியும் - அவ்வாயிலே அநுமான் வியத்தல்.]

கக௭. மேருவைநிறுத்தி வெளி செய்தது கொல்விண்ணே

நூர்புகவமைத்தபழகால்கொலுலகேழுந்

சோர்விலநிலைக்கருவிட்டதொரு தூணே

நீர்புகுகடற்குவழியோவெனநினைந்தான்.

(இ - ள்.) மேருவை நிறுத்தி வெளி செய்தது கொல் - (மும்பூக்வீபத் தின் நடுவிலுள்ள பொன்மலையாகிய) மகாமேருகிரியைக் கொண்டுவந்து இங்கு நிறுத்தி அதிற் பெரியதோ ரிடைவெளியை உண்டாக்கிவதுதானோ? விண்ணோர் ஊர்புக அமைத்த பழகால் கொல் - தேவர்களுடைய ஊர்க்கு ஏறிச் செல்லுமாறு அமைத்த ஏணிக்கால்தானோ? உலகு ஏழும் சோர்வு இல நிலைக்க நடு இட்டது ஒரு தூணோ - ஏழுலகங்களும் தளர்வில்லாதனவாய் நிலைத்துநிற்கும்படி அவற்றிற்கு ஆதாரமாக நடுவில்நாட்டியதொரு தூண்டானோ? நீர்புகு கடற்கு வழியோ - கடல்நீர் முழுவதும் புகுந்துசெல்லுதற்குஇட்ட ஒருமதகு வழிதானோ? என நினைந்தான் - என்று (மிகப்பெரிதா யோங்கிய பொன்மயமான) அந்நகரத்து வாயிலைக்குறித்து நினைத்தனன், (அதுமான்); (ஏ - டு.)

நித்யுந். பேயிறவனா. படிக்காலென்பது பழகாலென் மிகாதுநின்றது, செய்யுளோசையின்பொருட்டு, படிக்கால்-படிச்சுட்டு. கொல் - ஐயம். (சுசு)

கக௭. ஏழுலகின்வாழுமுயிர்யாவையுமெதிர்த்தா

வாழின்முறையன் நியுடனேபுகுதலுண்டே

வாழியரியங்குவழியிதெனவகுத்தா

லாழியுளவேழினனவன்றுபகையென்றன்.

(இ - ள்.) ஏழ் உலகின் வாழும் உயிர் யாவையும் எதிர்த்தால் - ஏழுவகைப் பட்ட உலகங்களிலும் வாழ்கின்ற உயிர்களெல்லாம் ஒருசேர (இராவணனை) எதிர்த்துவந்தாலும், ஊழின் முறை அன்றி உடனே புகுதல் உண்டே - ஒரு வர்பின் ஒருவராக முறையேபுகுவதல்லாமல் அனைவரும் ஒருசேர்புகுதல் (மிகஅகலமாயுள்ள இவ்வாயிலின்கண்) உண்டாகுமே; வாழியர் இயங்கு வழி \*சுது என வகுத்தால் - (இந்நகரில்) வாழ்பவர்களான இராக்கதர்கள் தாம்வழக்கமாகச்செல்லும்வழி இதுவாக அமைத்துவைத்துள்ளா ரென்றால், பகை ஆழி உள ஏழின் அளவு அன்று - (நமக்குப்) பகையான அவ்வாக்கரது திரள் கடல்களென்றுள்ள ஏழினளவிக் \*அடங்குவதன்று [அதனினும் மிக்கதாம்], என்றான் - என்று எண்ணினான், (அதுமான்); (ஏ - டு.)

எழுலகு - கீழேமும் மேலேழு யாகிய ஈரேழுலகங்கள். 'அவ்வுலகங்  
ளைத் திலும் வசிக்கின்ற உயிர்களெல்லாம் எதிர்தால்' என்றதனால், இரா  
வணன் சகலலோகங்ண்டக னென்றவாரும்; அவனை அனைத்துயிரும் எதிர்த்  
தல் கூடுமென்க. ஊழ் - முறைமை. ஊழின்முறை - ஒருபொருட்பன்மொழி.  
சகலபிராணிகளும் ஒருக்குவந்தாலும் முறையாகவன்றி ஒருசேரத் தட்டுத்  
தடங்கலின்றி ஒளிதுசெல்லும்படி அதிவிசாலமாகவுள்ள இந்நகரத்துவாயி  
லின் பரப்பை நோக்கி, அதனொன்று, இந்நகரத்தில்வாரும் அரக்கர்களின்தொ  
கை அளவிற்றத்தென்பதனை அதுமாநப்பிரமாணத்தால் ஊகித்தவாரும். இனி,  
மூன்றாமடிக்கு - நமதுசேனையில்வாழ்கின்ற வாகநரலீரர்கள் வந்துசெல்லத்தக்க  
வழி இது வென்று நிச்சயித்தா வென உரைப்பாரா முளர். (கௌ)

[அவ்வாயில்காவலாளர்களை அநுமான் பார்த்தல்.]

கடி. வெள்ளமொருநூறொடொருநூறுமுடையீரக்  
கள் ளவனைவெவ்வலியரக்கிருகையு  
முள்ளெயிறும்வாளுமுறமுன்னமுறைநின்ற  
ரெள்ளரியகாவலினையண்ணலுமெதிர்தான்.

(இ - ன்.) வெள்ளம் ஒரு நூறொடு ஒரு நூறும் உடை-இருநூறுவெள்ள  
மென்னுந் தொகையையுடைய, வீரம் கள்ளம் வீனை வெவ் வலி அரக்கர் -  
பராக்கிரமத்தையும் மாயையினுற்செய்யும் வஞ்சனையாகிய கொடுஞ்செயலையு  
முடைய இராக்கதர்கள், இரு சையும் முன் எயிறும் வாளும் உற - (தமதுவா  
யின்) இரண்டுபக்கங்களிலும் முள்ளுப்போற்கூரிய கோரத்தந்தங்களும் இர  
ண்டு பக்கங்களிலும் ஆயுதங்களும் விளங்க, முன்னம் முறை நின்றார் - (அவ்வா  
யிலின்) முன்னிடத்திலே முறைப்படி நின்றவர்களாய், என் அரிய காவலினை -  
அசட்டையில்லாத பாதுகாவல் செய்தலை, அண்ணலும் எதிர்தான் - பெரு  
மையிற் சிறந்தவனான அனுமாலும் எதிர்தகண்டான்; (எ - று.)

வெள்ளம் - ஓர்பெருந்தொகை : மிகப்பல அகெளகினி கொண்டது ;  
(யானை ஒன்றும், தேர் ஒன்றும், குதிரைமூன்றும், காலான் ஐந்தும், கொண்  
டது <sup>1</sup>பத்தி யென்பபிறும்; அப்பத்தி மூன்றுபங்குகொண்டது - சேனமுகம்;  
சேனமுகம் மூன்று <sup>3</sup>குல்மம்; குல்மம் மூன்று <sup>4</sup>கணம்; கணம் மூன்று -  
வாகிந்; வாகிந் மூன்று - பிரதனை; பிரதனை மூன்று - சமூ; சமூ மூன்று -  
<sup>1</sup>அரீகிந்; அரீகிந் பத்து - அகெளகினி; (ஆதலால், அகெளகினியென்பது -  
தேர் - ௨௧௮௭௦, யானை - ௨௪௮௬௦, குதிரை - ௬௦௬௬௦, காலான் - ௬௦௬௬௦;  
ஆக, ௨௪௮௭௦ - கொண்டதாம்.) அகெளகினி எட்டுப்பங்குகொண்டது -  
<sup>1</sup>ஏகம்; ஏகம் எட்டு <sup>4</sup>கோடி; கோடி எட்டு - சங்கம்; சங்கம் எட்டு <sup>13</sup>வீர்தம்;  
வீர்தம் எட்டு <sup>4</sup>குமுதம்; குமுதம் எட்டு <sup>1</sup>பதுமம்; பதுமம் எட்டு <sup>18</sup>நாடு  
நாடு எட்டு - சமுத்திரம்; அந்தச்சமுத்திரம் எட்டுப்பங்குகொண்டது - வெண்  
ளம் என விவரம் காண்க.)

'இருகையும்' என்பதற்கு அளியற்றோடுஇயையவும் வானோடுஇயையவும்  
இருபொருள் கொள்ளப்பட்டது; இரட்டுமொழிதல். என்னரிய காவல் -

(கடத்தந்தெனியதென்று பிறர்) அசட்டைபண்ணக்கூடாத பாதுகாப்பு எனினுமாம். வாள் - ஆயுதப்போது. 'வாளுமுறைமின்ன' என்பதும் பாடம். (சுஅ)

[இலுவும், அடுத்தகவியும் - அக்காவலாளரின் இயல்பை விளக்கும்.]

ககக. குலமழுவானொடயிரோமரமுலக்கை

காலவரிவிற்பகழிகற்பணமுசுண்டி

கோல்கணையநேமிகுவிசஞ்சுரிகைகுந்தம்

வாலமுதலாயுதம்வலித்தனர்வலத்தார்.

(இ - ன்.) வலத்தார் - (மற்றும் அங்குள்ள) பலசாலிகளான இராக்கதர்கள், — குலம் - குலமும், மழு - மழுவும், வானொடி - வானும், அயில் - வேலும், தோமரம் - போரீட்டியும், உலக்கை - இருப்புலக்கையும், காலன் வரி வில் பகழி - யமன்போன்ற [பிராணிகளைத் தவறாமற்கொல்லவல்ல] வில்லும் அம்பும், கற்பணம் - இருப்புகெரிஞ்சின்முள்ளும், முசுண்டி - முசுண்டியும், கோல் - தடியும், கணையம் - வளைதடியும், நேமி - சக்கரமும், குவிசம் - வச்சிரமும், சுரிகை - உடைவானும், குந்தம் - கைவேலும், வாலம் - பிண்டிபாலமும், முதல் - முதலான, ஆயுதம் - படைக்கலங்களை, வலித்தனர் - உறுதியாக வந்தியுள்ளனர்; (ஏ - து.)

குலம் - முத்கலைவேல். மழு - எரியுரும்புப்படை; கோடாவிக்கும் இப்பெயருண்டு. வாள் - வானமென்ற வடகொல்லின் விகாரம்; தனியே தமிழ் மொழியுமாம். ஒருபெயரின் ஒருபகுப்பைக்கொண்டு அப்பெயர் முழுவதையும் குறிக்கும் வழக்குப்பற்றி, பிண்டிபால மென்ற வடகொல்லின் திரிபாகிய பிண்டிவாலத்தை வாலமென்றே குறித்தார்; இது, வடமொழியில் 'நாணமக தேஸோகாமக்ரஹணம்' எனப்படும். முசுண்டி - ஆயுதவிசேஷம். பிண்டிவாலம் - திருகுதடி யென்பார். 'வாலமுதலாயுதமெடுத்தனர்'பரித்தார்' என்று பிரதிபேதம்.

(சுக)

எப. அங்குசநெடுங்கவணயிற்சிலைவழங்கும்

வெக்குலையபாசமுதல்வெய்யபாசில்கையார்

செக்குருதியன்னசெறிஞஞ்சியர்சினத்தோர்

பங்குனிமலர்ந்தொளிர் பலாசவனமொப்பார்.

(இ - ன்.) (மற்றும் அங்குள்ள இராக்கதர்கள்), — அங்குசம் - மாவெட்டியும், நெடுங்கவண் - நீண்ட கல்லெரிகயிறும், அயில் சிலை வழங்கும் வெங்குலைய பாசம் - துனியிற்குர்மையையுடையதும் (வீசும்போது) ஒலியைச் செய்வதும் கொடியதும் தருப்பைபோல அறுக்கவல்லதுமான (கயிற்றுவடிவமாகிய) பாசமும், முதல் - முதலான, வெய்ய - கொடிய ஆயுதங்கள், பயில் - பொருத்திய, கையார் - கைகையுடையவர்கள்; குருதி அன்ன செறி செம் குஞ்சியர் - இரத்தம்போன்ற அடர்ந்த செம்பட்டமயிரை யுடையவர்கள்; சினத்தோர் - (கண்களும் முகமும் சிவந்தும்படியான) கோபாக்கினியை யுடையவர்கள்; (ஆதலால்), பங்குனி மலர்ந்த ஒளிர் பலாசவனம் ஒப்பார் -

பங்குனிமாதத்திழ்ப்பூத்துவிளங்குகிற செம்முருக்கமரச் சாண்டியோத்திரப் பார்கள்; (௭ - ஹ.)

அங்குசம் - யானையின்காநில் மாட்டியிழுத்து அதனையடக்குங் கருவி; தோட்டியெனவும்கூடும். குணச - தருப்பை; அதன்மேற்பிறத்த குறிப்புப்பெய ரெச்சம், 'குணசய'. உத்தரபல்குனி கஷுத்திரத்தோடு கூடிய பெளர்ணமசியை யுடைய மாகம், பங்குனி யெனப்படும்; வடதுலார் பால்குநமென்பர். சுற்றடி - செந்நிறப்பற்றிய உவமை. 'அடற்சிலை' என்றும் பாடம். (௭)

[மய்யும் அங்குசமும் காவநீரேனையை அநுமான் பரித்தல்.]

௭௧. அளக்கவரிதாகியருணக்கொடியனிற்கும்

விளக்கினமிருட்டனைவிழுங்கிவெளிகால

வுளக்கடியசாலன் மனமுட்குமணிவாயி

விளக்கமில்லாதற்படையிருக்கையெய்திர்த்தான்.

(இ - ள்.) அளக்க அரிது ஆகிய கணக்கொடு - இத்தனையென்று வரையறைசெய்ய இயலாததான [மிகப்பெரிய] தொகையுடனே, அயல் நிற்கும் - அவ்விடத்திலுள்ள, விளக்கு இனம் - விளக்குக்களின் கூட்டம், இருள்தனை விழுங்கி வெளிகால - இருளை விழுங்கி ஒளியையுமிழ, உளம் கடிய காலன் மனம் உட்கும் - மனத்திற்கடுக்கொடியுடைய யானும் (துணிந்து உட்புகாமாட்டாமல்) மனமஞ்சிந்நூட்டியான், மணிவாயில் - அழகிய (அவ்விவங்காபுரியின்) கோபுரவாயிலில், இளக்கம் இவ் கடல் படை இருக்கையை - சேரவில்லாத கடல்போற்றந்த இராக்கதசேனை யிருத்தலை, எதிர்த்தான் - (அதுமான்) பார்த்தான்; (௭ - ஹ.)

அயல் - இடம். விளக்கு - (பொருள்களை) விளங்கச்செய்வது எனத்தீபத்துக்குக் காணக்குறி. 'இருள்தனைவிழுங்கி' என்றது - உண்ணாததை உண்பதுபோலவும் உண்ணப்படாததை உண்ணப்படுவதுபோலவும் கூறிய மரபுவழுவமைதி; இருளைப் பற்றறஒழித்து என்றபடி. வெளிகாலுதல் வெளிச்சத்தை வீசுதல். 'இருள்தனைவிழுங்கி வெளிகால' என்றவிடத்து மாறுநிலையணி தோன்றுதல் காண்க. 'இருட்டனை' என்பது 'இருட்டனை' எனச் செய்யுளோசையின்பொருட்டு விரித்தல்விசாரப்பெற்றது. உளக்கடியசாலன் கடினசித்தமுடைய யமன். சாலன் மனமுட்கும் வாயி வென்க. சிறிதும் இரக்கமில்லாத கல்நெஞ்சஞாய் பிராணிகளைத் தவறாமற்கொல்கின்ற யானும் இராவணனிடத்தே அச்சத்தால் ஆரக்கர்களுயிரைக் கவர்த்தபொருட்டு அந்நகர்வாயிலினுட்புகுதற்குத் தைரியமின்றி நிற்கின்றன நென்க, இராவணன் திருவிசயகாலத்தில் யமனையும் வென்றவனாதலுணர்க. அணிவாயில் என்றும் பிரிக்கலாம். மணிவாயில் - இரத்தினங்கள் பதித்துச்செய்த வாயிலுமாம். இளக்கம் முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர். (௭௧)

[அவ்வாயில்காணக்கூறித்து அநுமான் வியத்தல்.]

௭௨. எவ்வமரெவ்வவுணரெவ்வருளரென்னே

கவ்வவமுதுவாயினெடுங்கடைகடப்பார்

தெவ்வரிவரசேமயிதசேவகனும்பாழும்

வெவ்வமர்தொடங்கிடினெனுய்வினையுமென்றான்.

(இ - ள்.) 'என்னே - (இது) என்ன ஆச்சரியம்! கவ்வை முத - (அளவிறந்த அரக்கர்களின் கூட்டத்தால்) ஆரவாரம் மிக்க, நெடு - நீண்ட, வாயிலின் கடை - இவ்வாயிலினிடத்தை, கடப்பார் - கடந்துசெல்லவல்லவராய், எ அமரர் - எந்தத்தேவர்தாம், எ அவுணர் - எந்தஅசுரர்தாம், எவ்வர் - மற்றும் எவர்தாம், உளர் - இருக்கின்றனர்? (அவருமில்லை யென்றபடி); தெவ்வரிவரசேமம் இது - பகைவர்களான இவ்வரக்கர்களது பாதுகாவல் இத்தன்மைத்தாயிருக்கின்றது; சேவகனும் பாழும் வெவ் அமர் தொடங்கிடின - மகாவீரனான இராமபிரானும் வாகரவீரர்களாகிய நாமும் (இனி இங்கு வந்து) கொடியபோர் தொடங்குமிடத்து, என் ஆய்வினையும் - யாதாய்முடியுமோ? என்றான் - என்று எண்ணினன், (அதுமான்); (எ - று)

தேவர் அசுரர் முதலியோரில் எவர்தாம் இக்காவலைக்கடந்து இவ்வாயிலினுட்செல்லமாட்டோர் என்பது, முதலிரண்டடியின் பொருள். முதலடி - முற்றுமோனை. 'என்னே' என்றது, அவ்வாயிலின் கங்காவலை வியந்துகூறியவாரும். எவ்வர் - எவர்என்பதன் விரித்தல்விகாரம். (எஉ)

[இக்காவலைக்கடந்துசெல்லக் காலமீட்டிக்குறைய அந்நான் கருதுதல்.]

எஃ. கருங்கடல்கடப்பதரிதன் றுநகர்காவற்

பெருங்கடல்கடப்பதரிதெண்ணமிதரேபேரி

னருங்கடன்முடிப்பதரிதாமமர்நிடைக்க

னெருங்கமர்நிடைக்குநெடுநாளைநினைந்தான்.

(இ - ள்.) 'கருங் கடல் கடப்பது அரிது அன்று - கரியகடலைக் கடந்து வருவது அருமையானகாரியமானது; நகர் காவல் பெருங் கடல் கடப்பது அரிது - இந்நகரத்தைப் பாதுகாவல்செய்துநிற்கின்ற பெரிய இச்சேனாசமுத் திரத்தை வென்று அப்பாற்செல்வதே அருமையானது; எண்ணம் இறைபேரின் - (நாம்) ஆலோசனையிற் சிறிது தவறினால், அருங் கடன் முடிப்பது அரிது ஆம் - (சீதையைத் தேடிச் சுண்டு பேசிச்சென்று செய்தி சொல்லாதலாகிப் பதது) அருமையான கடமையைச் செய்துமுடிப்பது அரியதாகும்; அமர் கிடைக்கின் - (இவர்களோடு நமக்குப்) போர்நேர்ந்தால், நெருங்கு அமர் நெடு நாள் கிடக்கும் - நெருங்கிய அந்தயுத்தம் நெடுநாளைக்கு இருக்குமே' என நினைந்தான் - என்றும் எண்ணினன், (அதுமான்); (எ - று.)

செய்தகாரியத்தினும் செய்யவிரிக்குங்காரியத்தைப் பெரிதெனமதித்தல் இயல்பாதலால், 'கடல்கடத்தலினும் அரியது, இவ்வாயில்காவற்சேனைப் பெருங்கடலைக் கடப்பது' எனக் கருதினன் அதுமான். கடலுக்கேனும் எல்லையுண்டு, இவ்வரக்கர்தொகுதிக்கோ எல்லையிலலை யென்னுக் கருத்தால், அது 'பெருங்கடல்' எனப்பட்டது. நாம் இவர்களுோடு போர்தொடங்கிச்செய்து இத்தனைபேரையும் வென்றொழித்துவிட்டு இவ்வாயிலைக்கடத்து நகரினுட்புகுந்தாக முயல்வோமாயின், முடிவு எவ்வனமாவதானாலும் போரிலேயே

யிகப்பலநான் கழியலாகும் ஆதலால், செவ்வையான ஆலோசனை யின்றி அதில் தலையிடுதல், இராமதூதனாய் நாம்வந்த காரியத்தை முடிக்குங் கடமையை நிறைவேற்றாதற்கு இடையீடாகும் என்ற கருதினன் அறிவிற் சிறந்தவனான அனுமனென்க. 'நனிகாவல்', 'பெருங்கடை கடப்பதரிதெண்ணி', 'அமர்விலாப்பர்' என்றும் பாடம். (௭௩)

[அதுமான் அவ்வாயில்வழியேசெல்லாது மறிலைக்கடந்துசெல்ல னாயலுதல்.]

௭௪. வாயில்வழிசேறலரிதன்றியும்வலத்தோ  
ராயிலவரவைத்தீவழிபேகலழகன்றால்  
காய்க்கிரியத்தின்மதிலைக்கடிதுதாவிப்  
போயிநகர்புக்கிடுவெனென்றொரயல்போனான்.

(இ - ன்.) 'வாயில் வழி சேறல் அரிது - (ஆதலால்) இந்தவாயிலின்வழி யாகச் செல்லுதல் எளியதன்று; அன்றியும் - அல்லாமலும், ஆயில் - ஆராய் மிடத்து, வலத்தோர் - வல்லமைசாலிகளாயுள்ளவர்க்கு, அவர் வைத்த வழி ஏகல் - பிறர்வைத்துள்ள வழிபாகச்செல்லுதல், அழகு அன்ற - அழகியதன்று; ஆல் - ஆதலால், காய்க்கிரி இயக்கு இல் மதிலை கடிது தாவி போய் - எரிக் கின்ற சூரிபகிரணங்களும் கடந்துசெல்லமாட்டாத இராமதிலை விரைவாகத் தாண்டிச்சென்று, இந்நகர்புக்கிடுவென் - இந்தநகரத்தினைப் பிரவேசிப்பேன்', என்று - என்றுநிச்சயித்து. ஓர் அயல் போனான் - (அம்மதிவின்) ஒருபுறத்தே சென்றான், (அனுமான்); (௭ - று.)

திறமையுள்ளவனான யான் பகைவரான அரக்க ரமைத்துள்ள வாயில் வின்வழியாய்ச்செல்லுதல் அழகன்று என்றும் கருதினனென்க. 'பகைவரது இருப்பிடத்தை வாயில்வழியாற் சேர்தலாகாது' என்ற தூற்கொள்கையும் இங்குக் கொண்டதாம். ஆயில் - 'ஆய்' என்ற பகுதியின் வினையெச்சம்; 'ஆ' என்ற பகுதியின் வினையெச்ச மெனக்கொண்டு, வல்லமையுடையவரான என்றலுமாம் ஆல் - ஆதலால் என்பதன் விகாரம். இயக்கு - இயக்கு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். 'இந்நகர்' என்பது, 'இந்நகர்' எனத்தொகுத் தலாயிற்று. (௭௪)

வேறு.

[அங்கு இராமனே அனுமான வழிநித்தல்.]

௭௫. நாணுநந்தானல்கியகாவணனிழதூர்  
வாணுநநாள்போவதின்மேலேவழிநின்ற  
நோமென் னுத்தோளுடையானைச்சுடரோனைக்  
காணவந்தகூட்செவியென்னக்கனல்கண்ணான்.

(இ - ன்.) நான் நானும் நான் நல்கிய காவல் நெடுங்காலமாகத் தினங் தோறும் நான் அன்போடு செய்துவருகின்ற பாதுகாப்பிலுள்ள, நனி முத லுந் - மிகப்பெரிய (இலங்கையாகிய) அந்தணரினது, வாழ் நான் - ஆயுந்நான்,

அநாள் - அன்றைகளில் முடிந்துபோவதனால், — (அந்நகரேவதை), — தான் ஆம் என்னும் தோள் உடையானை - இவை தான்களையா மென்று சொல்லத்தக்க தோள்களை யுடையவனான அதுமானை, காண - பார்த்து, சுடரோனை கண்ணு வந்த கட்செவி என்ன கணல் கண்ணாள் - சூரியனைப்பார்த்துப் (பற்றிக்கொள்ள) வருகிற (இராகுடேதுவென்னும்) பாம்புபோலக் கோபாக் கினிசொலிக்கின்ற கண்களையுடையவளாய், போவதின் வழிமேலே நின்றாள் - (அங்ஙனம் அதுமான்) செல்லும் வழியிலே தடுத்துநிற்பவனானாள்; (எ - று.)

அன்றையரவில் அதுமானுலெரிக்கப்பட்டு அக்கரம் அழியப்போவதனால், 'வாண ளந்நான்' என்றார். அன்றை, தான் வாழ்ந்திருக்குங்காலத்தில் (தனது அதுமதியின்றி அதுமான் அநீதகரினுள்ளே) அன்றைக்குச்செல்லத் தொடங்கியதனால் அதனை அவன் வழிமறித்திருந்து னென்றலுமாம். தான் (அந்நகரத்தில்) வாழும் நாள் அன்றைத்தினத்தில் முடிந்துபோவதனாலே அதுமானை வழிமறித்தன னென்றலு மொன்று. இனி, 'வாண ளன்னாள்' என்ற பாடம் சிறக்கும்; லங்கினியென்றும் லங்குநீதவியென்றும் சொல்லப்படுகிற இவள், அவ்விவங்கையப் பாதுகாவல்கெய்து நிற்கும் நகரேவதை; லங்குநீதேவதை; இவள் வலியுழிந்தால் இந்நகரமழியு மென்பது பிரமன் கட்டளையாதலால், இவளை 'அவ்யூரின் வுத்தான்போன்றவன்' என்று சொன்னால் கச - ஆஞ் செய்யுள், இங்கு நோக்கத்தக்கது. இவள்வாலாறும், அங்ஙனமே விளங்கும்.

'நாளும்' என்ற உம்மை - முற்றுப்பொருளது. வாணன் = வாழ்நான்; இது, மருஉமுடிபு; இப்புணர்ச்சிக்கு விதி கூறியுள்ளார், வீரசோழியநூலுடையது. தோளுககுத் தூணுயமை, திரண்டிருண்ட நீண்டி வலியதாய் நின்றவில். காண - உடன்பாட்டெச்சம்; இது, உபமேயத்திலும் கூட்டப்பட்டது. கட்செவி - கண்களையே காதுகளாகவு முடையது என்று பொருள்படும் காரணக்குறி; அன்மொழித்தொகை: பார்த்தலுக்கேட்டலுமாகிய புலனிரண்டும் கண்ணாகிய பொறியொன்றிலே பாம்புக்கு அடைந்திருக்கும் இயல்பு இங்குக் கருதத்தக்கது. வடநூலாரும் 'சகசுப்பரவஸ்' என்பர். ஆகாயமார்க்கமாகச் செல்லுஞ் சூரியனைக் கண்டு ஈறிக்கணன்ற அவனைப்பற்றவரும் பாம்புவுடையான இராகுடேது, வானத்தில் தாவிச்செல்ல முயலும் அதுமானைக் கண்டு கோபித்தித் தீப்புறப்படவிழித்தது அவனைத் தடுக்கவந்த இலக்கைமாதேவிக்கு உவமையாம். 'காணவந்தான்' என்று பிரதிபேதம்.

இதுமுதல் இருபத்தெட்டுக்கவிகள் - பெரும்பாலும் ஒன்று இரண்டு நான்காஞ் சீர்கள் மாச்சீர்களும், மூன்றாவது கூவின்சீரும், ஐந்தாவது புனிமாவ்காய்ச்சீருமாகிய நெடியடிகளான்கொண்ட கலிநிலத்துவையகம். (எடு)

[அவ்விவங்குநீதேவியின் இயல்பு.]

எக. எட்டுத்தொள்ளாணுமுதத்தாளுலகேழுந்  
தொட்டுப்பேருஞ்சோதிநிறத்தாண்சுழல்கண்ணாள்  
முட்டிப்பேரின்முவுலகத்தைமுதலோடுங்  
கட்டிச்சீறங்காவல்லவலத்தாண்கமையிலவன்.



(இ - ன்.) (அந்த இலங்கைமாதேவி),—எட்டு தோளான் - எட்டுத்தோள் களை யுடையவன்; நாலு முகத்தான் - நான்குமுகங்களை யுடையவன்; உலகு ஏழும் தொட்டு பேரும் சோதி நிறத்தான் - எழுவகையுலகங்களிலும் போய் விளங்கி மீளுகின்ற பிரகாசமுள்ள உடம்பின் நிறத்தை யுடையவன்; சமூல் கண்ணான் - வட்டமிடுகிற கண்ணின் சுருவியியை யுடையவன்; முட்டி பேரின் - பகைத்து மோதிவந்தால், மூ உலகத்தை - மூன்று உலகத்தவரையும், முதலோடும் கட்டி - அடியோடு கட்டிவிட்டு, சிறும் - (அதன்பின்னரும் அடங்காமற்) கோபிக்கின்ற, காவல் வலத்தான் - பாதுகாவல்செய்தற்கேற்ற வலிமையையுடையவன்; கமை இவ்வான் - பொறுமையென்பது சிறிதும் இல்லாதவன்; (எ - று.)

‘உலகேழுத்தொட்டுப்பேரும்,’ ‘மூவுலகத்தை முதலோடுங்கட்டிச் சிறும்.’ தேவதூய்யர் நயிற்சியணி. ‘உலகேழ்’ என்றது, கீழேழ் மேலேழ் என்ற வகைபற்றி, ‘மூவுலகம்’ என்றது, மேல் கீழ் நடுஎன்னும் நோக்கத்தால், கமை - ஊமா என்ற வட்சொல்லின் விகாரம்; தெரிந்தாவது தெரியாமலாவது ஒருவர் தனக்குக் குற்றஞ்செய்தவிடத்துத் தான் அவர்க்குத் தீங்குசெய்யாது பொறுத்தல். ‘பேரும்’, ‘பேரின்’ என்பவை - பெயரும், பெயரின் என்பவற்றின் மருஉ. ‘போரின்’ என்று சிலபிரதி.

(எ - று.)

[அவளுடைய ஐக்கிரகை.]

எள. பாராநின்ற னெண்டிசைதோ றும் பலாப்பால்

வாராநின்ற ரோவென மாரிமழையே போ

லாராநின்ற னுடாமச்சத்தருதாளான்

வேராமெய்யான் மின்னிமிமைக்குமிளிர் பூனான்.

(இ - ன்.) தூபுரம் அச்சம் தரு தாளான் - (அணியப்பட்ட) சிலம்பென்னும் அணிகலம் (மிக்க ஓசையினுற் பிறர்க்கு) அச்சத்தை விளைவிக்கப் பெற்ற சார்க்கையுடையவனும், மின்னின் இமைக்கும் மிளிர் பூனான் - மின்னல்போல மிசுதியாக ஒளிசெய்கின்ற ஆபரணங்களைத் தரித்துள்ளவளுமான அவ்விலங்கைமாதேவி, —பலர் அப்பால் வாராநின்ற ரோ என என் திசைதோ றும் பாராநின்றான் - (இவனுக்குத் துணையாக மற்றும்) பலர் தூரத்தில் வருகின்றார்களோ வென்று எட்டுத்திக்குகளிலும் பார்க்கின்றவனும், மாரிமழையே போல் ஆராரின்றான் - மழைபொழிகின்ற மேகம்போலக் கர்ச்சிக்கின்றவனும், வேர் ஆம் மெய்யான் - (கோபத்தால்) வேர்வையுண்டாகப் பெற்ற உடம்பையுடையவனு மாயினான்; (எ - று.)

இனி, ‘பாராநின்றான்’ முதலிய அனைத்தையும் அவளியல்பாகக் கொண்டு உரைப்பாரு முளர். முதல்மூன்றடிகளிலும், ஆகின்று - நிகழ்கால விடைநிலை. தூரத்தல் - ஆரவாரித்தல். ‘ஆராரின்ற’ என்றும் பாட முண்டு. தூபுரம் - வட்சொல். வேர் - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். இமைக்கும், மிளிர் - ஒருபொருட் பன்மொழி.

(எ - று.)

[இதுமதல் முன்றுகவிகள் - அவளியல்பை விளக்குவன.]

௭௮. வேல்வாள்சூலம்வெங்கதைபாசம்விளிசங்கங்

கோல்வாள்சூத்தங்கொண்டகரத்தாள்வடகுன்றம்

போல்வாடிங்கட்போழினெயிற்றுள்புகைவாயிற்

கால்வாள் காணிற் காலனுமுட்குங்கதமிக் காள்.

(இ - ள்.) வேல்—, வாள்—, சூலம்—, வெம் கதை - கொடிய கதாயுதம், பாசம்—, விளி சங்கம் - முழக்கஞ்செய்கின்ற சங்கு, கோல் - தடி, வாள் குத் தம் - ஒளிபொருந்திய ஈட்டி, (என்கின்ற எட்டுபடைக்கலங்களையும்), கொண்ட தரித்த, கரத்தான் - (ஈட்டி) கைகளையுடையவன்; வட குன்றம்போல் வாள் - (மிகப்பருத்து உயர்ந்தவிளங்குகின்ற பெருவடிவிலுல்) வடகுகின்க னுள்ள மகாமேருகிரியைப் போல்பவன்; திங்கள் போழின் எயிற்றுள் சந் திரமண்டலத்தை இரண்டுதுண்டாகிவைத்த பிளவைகள்போன்ற கோரத்தங் களையுடையவன்; வாயின் புகை கால்வாள் - வாயினுற் புகைபோல் கக்குபவன்; காணின் காலனும் உட்கும் கதம் மிக் காள் - பார்த்தால் யமனும் அஞ்சும்படி யான கோபம்மிக்வான், (அவ்விலங்காதேவி); (௭ - ௮)

சங்கம் - வடசொல். தனதுபெரொலியால் அச்சத்தைவிளைத்துப் புகை வரையழித்தல்பற்றி. சங்கம் ஆயுதவகையிற் சேர்த்துச் கூறப்படும். 'கோல்' என்பதற்கு - அடி என்று பொருள்கொள்ளுதல், சிறப்பினது; வில்லை ஒரு கரத்திற்கொண்டதாக உடன்கூறுமாயின. புகைவாயிற்காலுதல்; \* உக்கிர மிகுதியால் இரண்டாடியில், 'வாள்' உரிசசொல்லாதவின, வாட்குந்தமெ ன்த் திரியவில்லை; "இடையுரிவடசொலினியம்பியகொள்தவும்" என்றார் கன்னுலார்.

(௭௮)

௭௯. அஞ்சுவணத்தினுடையுடுத்தாளரவெல்லாம்

அஞ்சுவணத்தின்வேகமிகுத்தாளருளில்லாள்

அஞ்சுவணத்தினுத்தரியத்தாளலையாரும்

அஞ்சுவணத்தின்முததொளிராரத்தணிகொண்டாள்.

(இ - ள்.) அஞ்சுவணத்தின் - பஞ்சவண்ணங்களுள்ள, ஆடை - வஸ்து ரத்தை; உடுத்தாள் அரையில் தரித்தவன்; அரவு எல்லாம் அஞ்ச நாகங்க ளினைத்தும் அஞ்சத்தக்க, உவணத்தின் - சுருடன்போல், வேகம் மிகுத்தாள் - வேகம் மிக்கவன்; அருள் இல்லாள் - வீகாருணியமில்லாதவன்; அம் சுவணத் தின் உத்தரியத்தாள் - அழகியபொண்ணைக்கொண்டு தொழில்செய்த மேலா டையையுடையவன்; அலை ஆரும் - அலைகள் பொருந்திய, அம் - கடல்நீரில் தோன்றிய, சு - அழகிய, வன் - பெரிய, நத்தின் - சங்கிலுண்டான, முத்த - முத்துக்களினுற் செய்யப்பட்டு, ஒளிர் - விளங்குகிற, ஆரத்து - மாண்பாகிய, அணி-ஆபரணத்தை, கொண்டாள்-தரித்துள்ளவள், (அவ்விலங்கினி); (௭ - ௮.)

அஞ்ச - ஐந்து என்பதன் முழுப்போலி ஐந்துவண்ணம் - வெண்மை, கருமை, செம்மை, பொண்மை, பசுமை. வணம் - வர்ணமென்ற வடசொல் லின் சிதைவு. முகளிரும் ஈருடையுடுத்தல் மர பாதலால், இடையிலுட்கு

மாதையும் மேலாடையுமாக இரண்டுகூறினர். நருடனைக் கண்டமாத்திரத்திற் பாம்புகள் அஞ்சியொடுங்குதல் இயல்பு. உவணம், சுவணம் என்பன - ஸுபர்ணன், ஸ்வர்ணம் என்ற வடசொற்களின் விகாரம். ஈற்றடியில், ஸு, ஹாரம் - வடசொற்கள்

இச்செய்யுளின் அடிதோறும் முதலிற் சிலவெழுத்துக்கள் ஒன்றின்று வெவ்வேறுபொருள்விளைத்தது, யாத்மென்னுஞ் சொல்லணி; இடையிட்டு வந்த முதல்முற்றுமடக்கு என்பபபும். (எக)

அ0. சிந்தாரத்தின்செச்சையணிந்தாள் தெளிநூல்யா

முந்தாரத்தினர் வருசொல்லாளதைதும்பி

சுந்தாரத்தினின்னிசைபாடிக்களிகூரு

மந்தாரத்தின்மாலையலம்புமகுடத்தாள்.

(இ - ன்.) சிந்து - (வாசனை) வீசுகின்ற, ஆரத்தினை செச்சை - சந்தனக் குழம்பை, அணிந்தான் - பூசியவன்; தெளி தெளிவான, நூல் - சங்கீதசாஸ்திரத்தின் முறைபகுதிவற்ற, யாத் - வீணையில் வாசிக்குபவகிற, அமதாரத்தின் - ஆழகிய காரமென்னும் இசைக்கு, கேர வரு ஈடாக அமைந்த, சொல்லாள் - சொற்சேவையுடையவள்; அற தும்பி - ஒலிசொகின்ற வண்புகள், சுந்தாரத்தின் இன் இசைபாடி சுந்தாரமென்னுமபண்போல இனிமையான இசைபாட்டைப்பாடி, களி கூறும் - களிப்புவிதத்திடமான, மந்தாரத்தின் மலை மந்தாரமென்னுந் தேவகுவினம்மலர்களாலகிய மலை, அலமபும் - (குட்டியிட்டி) அலசுமலமென்ற, குடத்தாள் - முடியையுடையவள், (அந்நகரத்தேவதை); (எறு)

செச்சை - செஞ்சுதனக்குழம்பு; இதனை 'சாச்சா' என்ற வடசொல்லின் சிதைவெனக் கொண்டால், பூசுகளைய பொருளாம் நூல் இங்கு, இசை நூல் சுந்தாரம் - சுந்தாரமென்றதன் குறுக்கல். மந்தாரம் - பஞ்சதேவதருக்களி லொன்ற: வடசொல்; அதன்மலாககு முகலாருபெயர். அதுமானால் தெய்வநிலை குலைகின்ற சமயம் இவ் குச சமீபித்தமைபற்றி, இவள் குடிய தெய்வமலாமாலையில் வண்டுகள் மாயாததன வென்க; கீழ் எ - ஆஞ் செய்யுளில் 'யோ ஆம் மெய்யாள்' என்றது இத்திறழியே. 'வண்டேயிழையே வள்ளிபூவே, கண்ணையலமலிமைப்பேய்ச்சென், நன்னவைபிறவுமாங்கவணிகழ, நின்றவைககோயுங் நருவியென்ப' என்ற தொல்காப்பியங்கொண்ட தேவர்கள்மாலையில் வண்டு மொய்த்த வியல்பின்னம் உணர்க. 'எல்லெழுமைவந்து நாள்களுளவென விசைகருங் கண்ணும, நலமெழின்மலை வாடும' என்ற சேவகசிந்தாமணிகொண்டு, தேவாகட்டுத் தெய்வநிலைகுலையுஞ்சமயம் சமீபிக்கின்றபொழுது தெய்வவிசைகருதிகள நிலைகுலைதலை உணரலாகும். 'பன்னிக் களிகூறம்' என்றும் பாடம்.

இச்செய்யுளில், அடிதோறும் முதலெழுத்துமாத்திரம் வேறுபட்டிருக்க, இரண்டாவதுமுதலிய சிலவெழுத்துக்கள் ஒன்றின்று பொருள்வேறுபட்டது, தீர்ப்புஎன்னுஞ் சொல்லணியாம். (அ0)

[அவள் தன்னையேர்த்து அதுமான் காணுதல்.]

அக. எல்லாமுட்குமாழியிலங்கையிகன்முதூர்  
நல்லாள்வயர்வைகுறையொக்குநயனத்தா  
ணில்லாய்நில்லாயென்றுரைநேர்வாணினையாமுன்  
வல்லேசென்றாண்மாருதிகண்டான்வருகென்றான்.

(இ - ன்.) எல்லாம் உட்கும் - எல்லாப்பிராணிகளும் அஞ்சும்படியான, ஆழி இலங்கை - கடல்குழந்த இலங்கையாகிய, இகல் முது ஊர் - வலிமை கொண்ட பெரியஊர்க்கு, நல்லாள் - நன்மையைச்செய்பவளும், அ ஊர் வைகு உறை ஒக்கும் நயனத்தாள் - அந்தஊர் முழுவதந்தங்கும்படியானதோ ருறையைப்போன்ற கண்களையுடையவளுமாகிய அத்தேவி, நில்லாய் நில்லாய் என்று உரை நேர்வாள் - 'நில் நில்' என்று (அதுமானேநோக்கி) அதட்டிக்கூறுபவளாய், நிளையா முன் வல்லே சென்றாள்-நினைத்தற்குமுன்பு விரைவில் (அதுமானெதிரிற்) சென்றாள்; (அங்கனஞ் சென்ற அவளை), மாருதி கண்டான் - அதுமான் பார்த்து, வருக என்றான் - 'வருவாயா' என்றுசொல்லித் தெரியத் துடன் அழைத்தான்; (எ - று.)

“எல்லாம்” என்பது, இருதினைக்கும் பொது. நயனம் - வடசொல். ‘அவ் வுர்வைகுறையொக்கு நயனத்தாள்’ என்றது - மிகப்பெரியகண்களையுடையவ ளென்ற பொருளோடு, அவ்வுரைத் தனதுகண்ணினுட் கருமணிபோலவைத் துக்குறிக்கொண்டு பாதுகாப்பவ ளென்ற கருத்தையும் காட்டும். ‘நில்லாய் நில்லாய்’ என்ற அங்கு, கோபம்பற்றியது. நிளையாமுன் வல்லே - மிக்க விரைவி லென்றபடி. இனி, நிளையாமுன் சென்றாள், வல்லேவருக என் றான் என்று இயைத்தும் உரைக்கலாம். நில்லாய் நில்லாய் என்று உரை நேர் வாள் நிளையா - ‘நில்நில்’ என்று வார்த்தைசொல்லவேண்டுமென்று நினைத்து, முன்-(அதுமானுக்கு) எதிரில், வல்லே சென்றாள் - விரைவிற்போனாள் என்று உரைப்பாரு முளர்; இவ்வுரைக்கு, ‘நிளையா’ என்பது - உடன்பாட்டுவினை யெச்சம்: முந்தின உரைக்கு, ஈறுசெட்ட எதிர்மறைப்பெயரெச்சம். வருகென் றான் - தொகுத்தல். தான் எதிர்பாராத சமயத்தில் எவரேனும் வந்து திடீ ரென்று எதிர்த்தாலும் சிறிதும் பின்வாங்காது அவர்க்கு மாறுசெய்யுந் துணி வுடையவன் அதுமான் என்பது, இங்கு நன்குவிளங்கும். (அக)

[அவள் அதுமானை அது.தேவ.]

அஉ. ஆகாசெய்தாயஞ்சலைபோலுழிவிலல்லாய்  
சாகாமுலந்தின்றுமூல்வார்பாற்சலமென்னும்  
பாகாரிஞ்சிப்பொன்மதிரூவிப்பதையாதே  
போகாயென்றாள்பொங்கனலென்னப்புலககண்ணாள்.

(இ - ன்.) (அப்பொழுது அவ்விலங்காதேவி),—பொங்கு அனல் என்ன புலக கண்ணாள் - மூண்டெரியும் கெருப்புப்போல (உக்கிரகோபத்தாற்) புலக கின்ற கண்களையுடையவளாய், (அதுமானே நோக்கி), ‘அறிவு இல்லாய் - அறிவில்லாதவளே! ஆகா செய்தாய் - தகுதியல்லாத காரியங்களைச் செய்

தாய்; அஞ்சலை போலும் - (அஞ்சவேண்டுமதற்கு) அஞ்சவாயல்லைபோலும்; சாகா மூலம் தின்று உழவ்வார்பால் - இலைகளையும் வேர்களுடையும் தின்றுதிரி பவரிடத்தில், சலம் என் ஆம் - (எனது)பெருங்கோபம் எதற்கு? பாரு ஆர்-சுண்ணச்சாந்தின்குழம்பு நிரம்பப்பூசப்பெற்ற, பொன் - அழகிய, இஞ்சி மதில் - இம்மதிலை, தாவி - கடக்கமுயன்று, பதையாது - விரைவுபடாமல், போகாய் - விலகிப்போ, என்றான் - என்று அதட்டிப்பேசினான்; (எ.று.)

‘ஆகா’ என்று பண்மையாற்றியது, கடல்கடந்து இங்குவந்ததையும், மதிலைத்தாவிக்கடந்துசெல்ல முயலுதலையும்; எதிர்மறைப்பலவின்பால் வினையாலையும்பெயர். ‘அஞ்சலைபோலும் அறிவில்லாய்’ என்றது, “அஞ்சவ தஞ்சாமை பேதைமையஞ்சுவ, தஞ்ச லறிவார் தொழில்” என்றபடி அஞ்சப் படுவதற்கு அஞ்சாது அசட்டித்துணிவுசொண்ட தொழில்செய்யும் பேதை போலும் நீ யென்று இகழ்ந்தவாரும். இரண்டாமடி - வலிமையைத் தருகின்ற தசைமுதலியனை உண்ணாத சாகமூலங்களைத் தின்று திரியும் வாகரான உங்கன்விஷயத்தில் அழிவுசெய்வதற்கு யான் சிறிது கோபங்கொள்ளுதலே போது மென்றபடி. ‘உழவ்வார்’ என்றது, முன்னிலைப்படர்க்கை: இடவழுவுவாழி, சலம் - தணியாக்கோபம். ‘பாருமூலம்’ என்ற வடமொழித்தொடர், எதுகைகோக்கி நீட்டல்வாகரம் பெற்றது. வாகரவீரரான உம்மிடத்தில் எனதுகோபம் பயன்படாது என மேல்வருந்திற்கிற்கு ஏற்ற அமங்கலப்பொருளும் இவ்வார்த்தையில் அமைதல் காண்க. பாரு ஆர் - அழகு அடையந்த லனிலுமாம்; இப்பொருளில், ‘பாரு’ என்பது - பாங்கு என்பதன் விகாரம். இஞ்சி, மதில் ஒருமொருப்பண்மொழி ‘தாவிப்பதையாது’ என்றதை ‘பதைத்துத்தாவாது’ என்று விருதிபிரித்துக்கூட்டலாம். ‘பனையாதே’ என்பது, எதிர்மறையொருமையேவலாகக் கொள்ளுதற்கும் ஏற்கும். மதில்தாவிப்பதையாதே - மதிலைப்பாய்ந்துதாவி (என்றால் மோதப்பட்டுத்) தடியாமலே என்றலு மொன்று. ‘ஆகாய்’, ‘பகையாதே’ என்பன - பாடாந்தரம். புகை கண் - விளைத்தொன்க.

(அஉ)

[அருமையின் பணிவாய்மையேகூதல்.]

அரு. களியாவுள்ளத்தண்ணன்மனத்திற்கதமுழ்க

விளியாநின்றேநீநிலத்தின்விளையோர்வா

னளியாவிவ்வுக்காணுநலத்தினனைகின்றே

னெளியேனுற்றால்யாவதுனக்கங்கிழவென்றான்.

(இ. ன். களியா உள்ளத்து அண்ணல் - (பொருளின் பங்களிஞ்லாகுங்) களிப்பைக் கொள்ளாத மனத்தையுடைய பெரியோனான அதுமான், —மனத்தில் கதம் ஸுழ்க - தன்மனத்திலுண்டாகின்ற கோபம் (வெளிப்படாது) உள்ளடங்கிநிற்க, நீநிலத்தின் விளை ஓர்வான் - நல்ல நீநிமார்க்கத்தால் (அவ்ளது)செயலை அறிதற்பொருட்டு, —விளியாநின்றே - (‘வருக’ என்று அவனை) அழைத்தாந்ந்து, ‘அளியால் இஊர் காணும் நலத்தின் அணைகின்றேன். — அன்போடு இந்தஊரைப்பார்க்கவேண்டுமென்னும் ஆசையால் வருகின்றேன் யான்; எளியேன் உற்றால் - எளியவளுன யான் (இவ்வுரினுட்) சென்றால்,

இங்கு உனக்கு இழவு யாவது - இதனால் உனக்கு நஷ்டமென்ன? என்றான் -  
என்றுசொன்னான் ; (எ - று.)

அதுமான் நித்தியப்பிரமசாரியென்பது தோன்ற, 'களியாவுள்ளத்தன்  
ணல்' என்றார். தன்வலிமையிருதியைக்கருதிச் செருக்கி அதனால் முதலிலே  
யே பேர்தொடங்காமற் கோபத்தை அகத்தடக்கி நால்வகையுபாயங்களுள்  
முதலாகிய சாமோபாயத்தால் முபலுதல்பற்றியும், இவ்வனங்கூறுதல் ஏற்கும்.  
'வீளியாநின்ற' என ஒருசொல்லாக எடுத்து, 'ஆரின்று' - நிகழ்காலவிடை  
நிலையென்றலு மொன்று. இனி, இதற்கு வெளியே கோபங்காட்டாதுநின்ற  
என்று உரைப்பாரு முளர். நீதிநலத்தின்வினையோர்தல் - எதிர்ப்பவனது  
நிலைமையை விரைவுபடாமல் ஆய்ந்துஉணர்தல். ஓர்வான் - எச்சம் இங்கு  
'இழவு' என்ற சொற்பிரயோகம், அகத்திலடங்கிய கோபத்தின் காரியமெனத்  
தக்கது. யாவது - யாதுஎன்பதன் விரித்தல்; இதில், அ - சாரியையென்ன  
லாம். 'கதமூன', 'நலத்தால்' என்பன - சிலபிரதிகளிற் கண்டவை. (அக)

[அதறித் அவன் சினந்து மறுமொழிகூறிச் சிரித்தல்.]

அசு. என்னமுன்னமேகெனவேகாதெதிர்மாற்றஞ்

கொன்னையேநீயாவனடாதொல்புரமட்டா

என்னாரே னுமஞ்சுவரெய்தற்களியுற்றா

லுன்னலெய்துமூர்கொலிவ்வுரென்று நக்கான்.

(இ - ள்.) என்ன முன்னம் - என்று (அதுமான்) சொல்லாதமுன்னே  
[சொன்னவுடனே யென்றபடி],—(அவ்விலங்காதேவி அநுமானேகோக்கி),—  
'ஏகு என ஏகாது - 'போ' என்று நான்சொல்லவும் போகாமல், எதிர்மாற்றம்  
சொன்னாயே - எதிர்வார்த்தைசொல்லிக்கொண்டு அஞ்சாது நிற்கின்றனையே!  
நீ யாவன் அடா - நீ யாரடா? தொல் புரம் அட்டான் அன்றார் எனும் - பழ  
மையான திரிபுரத்தை யெரித்தவனாகிய சிவபிரானைப் போன்றவர்களையானா  
லும், எய்தற்கு அஞ்சுவர் - (இவ்வூரினுள்) வருவதற்குப் பயப்படுவர்; அளி  
உற்றால் உன்னால் எய்தும் ஊர் கொல் இ ஊர் - நீ விருப்பங்கொண்டால் அவ்  
விருப்பத்தின்படியெல்லாம் உன்னாற்செல்லத்தக்கஊரோ இந்தஊர்?' என்று-  
என்றுசொல்லி, உற நக்கான் - (பரிகாசக்குறிப்புத்தோன்ற) மிகுதியாகச்சிரி  
த்தான்; (எ - று.)

அனைத்தையுமிழ்க்கும் உக்கிரமான ஆற்றலுடைமையின், உருத்திரமூர்த்  
தலை எடுத்துக்கூறினார். 'அடா' என்றது, அலங்குடியமாகவிலித்தலில் உயர்  
தினையாண்பாற்கு வருவதோ ரிடைச்சொல்லு; (அடஎன்பது, பெண்பாற்கண்  
வரும்.) இங்குக்கூறிய நகை, இகழ்ச்சிகாரணமாகப் பிறந்தது. கொல் - வினா  
வகையால், எதிர்மறைகாட்டும். எதிர்மாற்றம்-பிரதியுத்தரம். ஏகு என ஏகாது  
என்பதற்கு - (இவ்வாறு சமாதானமாகப்பேசிய அநுமானேகோக்கி) ('நீ') உட்  
புக்குப்பார்' என்றுசொல்லித் தான் அப்பாற்செல்லாமல் என்றுமாம். (அச)

[அநுமான் சிரித்துத் தனதுதுணியைக்கூறுதல்.]

அரு. நக்கானைக்கண்டையன்மனத்தோர்நகைகொண்டா  
னக்காய்நீயார்பார்சொலவந்தாயுனதாவி

புக்காலேதாமோடலையென்றானினியிவ்வூர்

புக்காலன்றிப்போகிலெனென்றன்புகழ்கொண்டான்.

(இ - ன்.) நக்காளை - (அவ்வாறு) சிரித்தவனான அவனை, கண்டு - பார்த்து, — ஐயன் - சிறந்தவனான அதுமானும், — மனத்து ஓர் நகை கொண்டான் - (இசுழ்ச்சிக்குறிப்பான) கருத்தோடு ஒருவகைப்புன்சிரிப்பைக் கொண்டான்; (அதுகண்டு அவன்,) 'நக்காய் - (இங்ஙனஞ்) சிரித்தவனே! நீ யார்—? யார் சொல்வந்தாய் - எவர்செல்லச் சொல்ல (அச்சொற்படி) நீ வந்தாய்? உனது ஆவி உக்கால் ஏது ஆம் - உனது உயிர் (என்னால்) ஒழிந்தபோனால் (உனக்கு) யாதுபயன்? ஓடலை - இன்னும் ஒடிப்போகாமல் நிற்கின்றாயே!' என்றான் - என்று அதட்டிக்கூறினான்; (அதற்கு), — புகழ் கொண்டான் - கீர்த்திபெற்றவனான அதுமான், இனி இ ஊர் புக்கால் அன்றி போகிலென் என்றான் - 'இனி இந்த ஊரினுட் சென்றால்லது வெளிச்செல்வேன்' என்று (தனது உறுதியை மறுமொழியாகக்) கூறினான்; (எ - று.)

ஐயன் - ஆர்யன் 'கொண்டான்க்காளை' என்ற பாடத்துக்கு, அக்கால் - அப்பொழுது, என்று என்னக் சொல் - சொகுத்தல் தான் அவனைக்கொல்லாதல் தவறாதென்பது தோன்ற, 'உனது ஆவிபுக்கா லேதாம்' என்றான். 'இனி' என்றத, நீ இவ்வளவுகூறியபின்பு என்பதாய்.

'ஓடலையென்றானினியிவ்வூர்' என்றும் பாடமுண்டு; அதற்கு உரை:— சிரித்த அவனைப் பார்த்து, கீர்த்திபெற்றவனான அதுமான், குறுகைக்கொண்டு, 'அக்காய் - அம்மா! நீயார்? யார் சொல்லவந்தாய்? உனது ஆவி உக்கால் ஏதாம்? ஓடலை' என்றான்; 'இனி இவ்வூர்புக்காலன்றிப் போகிலென்' என்றும் கூறினான் எனக்காண்க. தாயையுணர்த்துகின்ற 'அக்கா' என்ற வட சொல் - 'அக்கை' என ஆவீறுஐயாகி, அது பின்பு ஐ ஆய் என சுறுதிரிந்து விளியாயிற்றென்க; மொரியவையென விளித்தவாறு. (அரு)

[இவ்வாறே நிகழ்கிறது.]

அகம் வஞ்சங்கொண்டான்வானரமல்லன்வருகாலன்

வஞ்சங்கண்டாலென்னையிவன்குழ்திரையாழி

நஞ்சங்கொண்டகண்ணுதலைப்போனகுகின்ற

னெஞ்சங்கண்டேகல்லெனநின்றேநினைவுற்றான்.

(இ - ன்.) வானரம் அல்லன் - (இவன் உண்மையான) குரங்கல்லன்: வஞ்சம் கொண்டான் - வஞ்சனையால் இவ்வடிவுகொண்ட வேறொருவனாகல் வேண்டும்; வருகாலன் - (பிராணிகட்கு அழிவுசெய்தற்கு அநீதியகாலத்தில்) வருகின்ற யமன், என்னை கண்டால் தஞ்சம் - என்னைப்பார்த்தால் ஒடுங்கி விடுவான்: (ஆதலால் இவன் வேற்றுருவங்கொண்டவந்த யமனல்லன்; மற்று,) இவன்—, (என்னைக்கண்டு அஞ்சாதுநின்ற), சூழ் திரை ஆழி நஞ்சம் கொண்ட கண்துதலை போல் நகுகின்றான் - சுற்றிலு முள்ள அலைகளையுடைய பாற்கடலில் தோன்றிய விஷத்தை உட்கொண்ட சிவபிராணிப்போலச் சிரிக்கின்றான்; (என்று), நெஞ்சம் கண்டே கல் என நின்றே நினைவு உற்றான் -

(அவனது) மனவுறுதியைப் பார்த்த அதனால் (இடுக்கிட்டுக்) கற்போல அசைவின்றிநின்று ஆலோசிப்பவனானான், (அந்தஇலங்காதேவி); (எ - று.)

வாநர மென்ற வடசொல் - கொஞ்சங்குறைய மனிதன்போலுள்ள தென்று காரணப்பொருள்பெறும்; “மெய்தெரிபொருண்மே லன்மையும் விளம்பு” என்றதனால், ‘இவன் வாநரமல்லன்’ என்ற முடிபு அமையும்; துணிந்தபொருளின்மேல் மற்றொன்றல்லாததன்மை வைத்தக் கூறப்பட்டது. தஞ்சதல் - இறத்தலும், குழ்தல் - சுமலுதலுமாகும். நஞ்சம் கொள்ளுதல் - விஷத்தையுண்டு கண்டத்தில் நிறுத்துதல். கண்டதல் - நெருப்புக் கண்ணை நெற்றியிலுடையவன். சிவபிரான் திரிபுரமெரித்தற்பொருட்டுச் சிரித்தமை, பிரசித்தம். நெஞ்சம் - அதன்வலிமைக்கு இலக்கணை. காணுதல் - உணர்தல். நுகுகின்றான் என்றதன்பின் ‘என்று’ என வருவித்து, அதனை ‘நினைவுற்றான்’ என்பதனோடு இயைத்து முடிபு காண்க. யாமனிலும் வலிய துணிவுடையவ னிவனென்பது, அவனாட்டுகான். (அசு)

[இலங்காதேவி அவமல்கேற் துணர்வையெறிநல்.]

அள. கொல்வாமன்றேறகோளுறுமிவ்வுரோனலகொண்டான் வெல்லாய்நீயேவென்றியெனத்தன்விழிதோறார் வல்லாய்தோறும்வெங்கனல்பொங்கமதில்வாயில் செல்வாயென்னுமுனிவேவேலைச்செலவிட்டான்.

(இ - ன்.) ‘கொல்வாம் - (இவனைக்) கொல்லக்கடவோம்; அன்ற எல் - அங்ஙனம் நாம்செய்யாமற்போனால், இஊர் கோள் உறும் - இந்த ஊர் (இவனால்) அழிவடையும்’, எனல் கொண்டான் - என்று கருகினவளாய், (அது முன்னேகோங்கி), வெல்லாய் நீயே வென்றி என - ‘வெல்லவல்லவன் நீயே யானால் (என்னை இப்பொழுது) வெல்லக்கடவாய்’ என்று சொல்லி, மதில் வாயில் செல்வாய்’ என்னு (‘நீ உட்செல்லவல்லவனானால்) இம்மதிலின்க ணுள்ள கோபுரவாயிலின்வழியாகவே உட்செல்வாய்’ என்றும் சொல்லி, —தன் விழிதோறும் வல் வாய்தோறும் வெம் கனல் பொங்க - தனது (எட்டுக்) கண்களிலும் வலிய நான்கு) வாய்களிலும் வெவ்வியநெருப்பு மிதுதி யாகவழி, மூ இலை வேலை செல் விட்டான் - (தன்கையிலுள்ள) முத்தலைச் சூலாயுத்தை (அதுமானீது) செல்ல எறிந்தான், (இலங்காதேவி); (எ - று.) ‘கொல்வாம்’ என்ற தனித்தன்மைப்பன்மை, செருக்குப்பற்றியது; அன்றியும், ஒவ்வொருவரும் தன்னைத்தானே நினைக்கும்பொழுது பன்மையாக நினைத்தல், பெரும்பான்மை இயல்பு. முதலடியில் - இவனை நாம் கொல்வோம்; அங்ஙனம் நம்மார் கொல்லமுடியாதானால் இவனால் இந்தஊர் அழிவையடையும் என்ற நியதியை உட்கொண்டவளாய் என்ற கருத்தும் அமையும்; மேல் கூடு - ஆஞ் செய்யுளைக் காண்க. வென்றி - எவ்வொருமைமுற்றது. ‘மதில்வாயில்செல்வாய்’ என்பதற்கு - (என்னைவென்றிப்பிடு நினைதுஆற்ற லுக்கு எவரும்எதிரல்லாராதலாற்)பிறகுமதில்வாயிலின்வழியாகவே செல்வாய் என்றன னென்று கொள்ளுதலு மொன்று. ‘நீ இம்மதிலின்வழியாய்ப்போ வாய்’ என்று இகழ்ச்சிக்குறிப்பாகிய எதிர்மறையிலக்கணையாற் கூறியதாகவும் கொள்ளலாம்; நீ போகமுடியா தென்பபடி. இலை - இலைவடிவமான துணி.



[அரிதலத்தை அநுமான் ஓடித்தாறிதல்.]

அடி. தடித்தாமென்னத்தன்னெதிர்செல்லுந்தழல்வேலைக்  
கடித்தானுகம்விண்ணின்முரிக்குங்கருளன்போ  
லொடித்தான்கையாலும்பருவப்பயர்காலம்  
பிடித்தானெஞ்சந்துண்ணெனவெண்ணம்பிழையாதான்.

(இ - ள்) தடித்து ஆம் என்ன தன் எதிர் செல்லும் - மின்னலேயாமித  
வென்று சொல்லும்படி தனதுஎதிரிலே வந்த, தழல் வேலை - நெருப்புச்  
சொலிக்கின்ற அந்தச்சூலாயுதத்தை, — (அநுமான்), — நாகம் கடித்தான் விண்  
ணில் முரிக்கும் கருளன் போல் - சர்ப்பத்தை வாயினுற்கவ்விக்கொண்டு  
சென்று ஆகாயமார்க்கத்தில் துண்டிபடுத்துகின்ற கருடன்போல, உம்பர்  
உவப்ப - தேவர்கள் மகிழவும், உயர் காலம் பிடித்தான் - நெடுங்காலமாக  
(அச்சுலத்தைக்) கையிற் பிடித்துள்ளவனும், எண்ணம் பிழையாதான் - தான்  
நினைத்தகாரியத் தவறாதவனான அவ்விலங்காதேவி நெஞ்சம் துண்ணென -  
மனம் திடுக்கிடவும், கையால் ஓடித்தான் - தனக்கொன்ற பிடித்து ஓடித்  
தெறித்தான்; (எ - று.)

உவமையணி தடித் - வடசொல். தழல்வேல் - நெருப்புப்போலக்  
கொடிய வேலுமாம். கருளன் - வடசொல்திரிபு. சிறியதிருவடியாகிய அந்  
மானுக்குப் பெரியதிருவடியாகிய கருடாழ்வானும், பிராணிகளைக்கொல்லும்  
கொடிய நீண்ட சூலாயுதத்துக்கு நாகமும் உவமை. துண்ணெனல் - அச்சக்  
குறிப்பு. உம்பருவப்ப வேலைக் கையா லொடித்தான்; (அதுகண்டு), நெடுங்  
காலமாக அதனைப்பிடித்திருந்தவனான அவன் மனத்திடுக்கிடத் தன்னு எண்  
ணம் பலியாதவனானான் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; எண்ணம் - இங்  
குலங்கொண்டே அவனைக் கொன்றொழித்துவிடலா மென்னுங் கருத்து.  
பிழைத்தல் - லீவித்தல்; முந்தின உரைக்குத் தவறுதல். (அடி)

[அநுமான் அவளது மாற்றையாயுதங்களைபறித்துாறிதல்.]

அடி. இற்றுச்சூலநீறெழுகாலத்தெரியொப்பாண்  
மற்றுத்தெய்வப்பலபடைகொண்டுமேலவாண்மே  
லுற்றுக்கையாலாயுதமெல்லாமொழியாமற்  
பற்றிக்கொள்ளாவிண்ணிலெறிந்தான்பழியோர்வான்.

(இ - ள்) சூலம் இற்று நீறு எழு காலத்து - (ஆங்குணம் தனது) சூலா  
யுதம் முறிந்து துகளாய்ப்போனபோது, எரி ஒப்பான் - (இலங்காதேவி)  
நெருப்புப்போலக் கோபத்தாற் சொலிப்பவளாய், மற்று தெய்வம் பல்  
படை கொண்டுமேலவான் - தெய்வத்தன்மையுள்ள மற்றைப்பல ஆயுதங்களைக்  
கொண்டு போர்செய்யவளானாள்; (அதுகண்டு), பழி ஓர்வான் - (பெண்பா  
லாகியஇவளைக் கொல்லுதல்) பழிப்புக்கிடமா மென்று எண்ணுபவனான அநு  
மான், மேல் உற்று - அவன்மேற் பாய்த்து, ஆயுதம் எல்லாம் ஒழியாமல்  
கையால் பற்றி கொள்ளா - (அவன்கைகளிலிருந்த) ஆயுதங்களைஎல்லாம்  
ஒன்றும் மிச்சமில்லாதபடி தனக்கொன்ற பிடித்துப்பறித்து, விண்ணில் எறிந்  
தான் - வானத்திற் செல்ல வீசியெறிந்துவிட்டான்; (எ - று.)

‘மற்றுத் தெய்வப்பல்படை’, ‘ஆயுதமெல்லாம்’ என்றது, எஅ - ஆஞ் செய்யுளிற்கூறிய வேல்முதலிய எட்டனுள் சூலமொழிந்த வழிணையும். ஆயுதம் - வடசொல். அவனைக்கொல்லாமல் அஞ்சலித்த வெல்லக்கருதினனும் அவன்கையிற் படைக்கலங்களை இல்லையாக்கின நென்பார், ‘பழியோர்வான்’ என்றார்; மேல் கூக - ஆஞ் செய்யுளையும் காண்க. அவ்வாறு தான் கைப்பற்றிய ஆயுதங்களை அவள்மேலெறியாமல் விண்ணிலெறித்ததற்கு இதுகாரணமாகின்றதனால், கருத்தையையுடையனியென்னலாம். ‘கீழெழிலோடும்’, ‘படைகொண்டேமலைவாளை’, ‘பழியில்லான்’ என்பன - பாடபேதம். (அக)

[அவள் அதுபாளை அடிக்கவந்தாள்.]

கூக. வழங்குந்தெய்வப்பல்படைகாணுண்மலைவான்மேன்  
முழங்கும்மேகமென்னவரப்பிழுதிர்கின்றான்  
கழங்கும்பந்துக்குன்றுகொடாடுங்கரமோச்சித்  
தழங்குஞ்சொந்திச்சிந்தவடித்தாடகனில்லான்.

(இ - ள்.) (பின்பு), தகவு ஆல்லான் - தக்கநற்குணமாகிய பொறுமையில்லாதவனான அவ்விலங்காதேவி, வழங்கும் தெய்வம் பல் படைகாணுன் - தான்பிரயோகிப்பதற்குரிய தெய்வத்தனையுள்ள பல ஆயுதங்களையும் தன்னிடத்திலில்லாதவனாய், முதிர்கின்றான் - கோபம்மிக்கவனாகி, முழங்கும் மேகம் என்ன உரப்பி - இடிமுழங்குகின்ற மேகம்போல ஆரவாரஞ்செய்து (அதுமானை) அடித்தி, குன்று கழங்கும் பந்தம் கொடு ஆடும் கரம் ஒச்சி - மலைவளைக் கழற்காய்களாகவும் பந்திகளாகவும் கொண்டு ஆடவல்ல துணைகளை உயரவெயிற்று, (அவற்றால்), மலைவான்மேல் - தன்னையெதிர்த்துப்போர்செய்யவருவது அவ்வதுமான்மீது, தழங்கும். செம் தீ சிந்த அடித்தான் - ஒலித்துக்கொண்டெரிக்கின்ற செந்திறமான நெருப்புப்பொறி சிதறும்படி அறைபவனானான்; (எ - று.)

இனி, ‘வழங்கும்’ என்பதற்கு - (பிரமனால் தனக்கு) அளிக்கப்பட்டவென்று உரைப்பாரு முளா ‘முழங்கும்மேகம்’ என்றவிடத்து, மகரவொற்றுவிரித்தல். சீக்குச் செம்மை - இயற்கையடைமொழி; இன்மயிலங்க வந்ததன்று. “தகுதியான்வென்றுவிடல்” என்றவிடத்து ‘தகுதி’ என்றதுபோல, இங்கு ‘தகவு’ என்பது-பொறுமையென்றபொருளில் வந்தது; இச்சொற்கு - அறிவு, இரக்கம், உவமை என்ற பொருள்களும் உண்ட. ‘முதிர்கின்றான்’ என்றும் பாடம். (கூக)

[அதுமான் அவன்கைகளைப்பிடித்துக்கீழாண்டு அவனையடித்தாள்.]

கூக. அடியாமுன்னமங்கையனைத்துமொருகையாற்  
பிடியாவென்னேபெண்ணிவன்கொல்லிற் பிழையென்ன  
வொடியாநெஞ்சத்தோரடிகொண்டாணுயிரோடு  
பிடியேறுண்டாகமெனப்பாரிடைவிழ்தாள்.

(இ - ள்.) அடியா முன்னம் - (அவ்வாறு தன்னை அவள்) அடித்தற்கு முன்பு, (அதுமான்), அம்மை அனைத்தும் ஒருகையால் பிடியா - (அவளு

டைய) அழகியகைகளையெல்லாம் தனது ஒருகையினால் சேரப்பிடித்து, 'என்னே - இது என்ன தருமசங்கடம்! பெண் இவள் - பெண்ணியருக்கின்றான் இவள்: கொல்லின் பிழை - (இவளைக்) கொன்றால் ஸ்திரீஹத்திதோஷமாகின்றது,' என்னு - என்னுண்ணி, ஓடியா நெஞ்சத்து ஓர் அடி கொண்டான் - உடையாதவலிமையையுடைய (அவளது) மார்பில் (தனது மற்ருருகையால்) ஓர் அறை அறைந்தான்; (அதனால் அவன்), இடிவறு உண்ட நாகம் என-பேரிடி விழப்பெற்ற மலைபோல, உயிரோடும் பாரிடை வீழ்தான் - உயிருடன் தரையில் விழுந்தான்; (எ - று.)

இங்ஙனம் வலியுதிர்ப்பவளைக் கொல்லவேண்டவது அவசிமாதலையும், அங்ஙனங்கொன்றாற் பெருமாதகமாதலையும் ாருதி, 'என்னே!' என்று சிந்தித்து, அவளைக்கொல்லாது வலியொடுக்கி வெவ்வாறாயின னென்ற; (பால காண்டத்துத் தாடசைவதைப்படலத்தில் "துண்ணெனும் வினைத்தொழில் தொடங்கியுள்ளோம், பெண்ணென பனத்திடைப் பெருந்தகைகறினைந்தான்" என்றதும், ஆரணியகாண்டத்துச் சூர்ப்பணைகப்படலத்தில் "நல்லம இயெனக்ககினைன் பெண்ணெனநினைந்தான்" என்றதும், இங்கு நோக்கத்தக்கன.) 'ஓர் அடி கொண்டான்' என்பது - ஒருகாலையிட்டு உதைத்தானென்றும் பொருள்படுமாயினும், மேல் கூச - ஆஞ் செய்யுளில் "குரங்கொன்றுன் லைக், கைத்தலமதனாற் றீண்டிக் காய்ந்தவன்" என வருவதனை நோக்குமிடத்து அங்ஙனங்கொன்றாதல் சிறவாயை உணராக. உயிர்ப்பாத்திரமேறிக்க வலிமை முற்றும் ஓடுங்கி விழுந்தன னென்க. அடியா - (தன்னை அவன்) அடியாதபடி, முன்னம் - முன்னமே என்று உரைத்தலுமொன்று. நாகம்-சர்ப்பமுமாம். (கஉ)

[அடிபட்டுவிழுந்த அவன் எழுந்து சிலரொலித்தொடங்குதல்.]

கஉ. விழுந்தா னென்றான் வெங்குருதிச் செம்புனல் வெள்ளத்

தழுந்தா நின்றா னு முகனாற் தம்மருளுந் தி

யெழுந்தான் யா ருடயா வையுமெல்லாவுலகத்துந்

தொழுந்தான் வீரன் தாவன் முன்னின் றிலவசொன்னான்.

(இ - ன்.) விழுந்தான் - (அவ்வாறு) விழுந்தவனான அவ்விலங்கா தேவி, கொந்தான் - (உடனும் உள்ளமும்) வருந்தியவனும், வெவ் குருதி செம்புனல் வெள்ளத்து அழுந்தாநின்றான் - வெவ்விய (தனது) இரத்தமாகிய செந்நீர் வெள்ளத்தில் அழுந்திநின்றவனாமாம், நான் முகனாற் தம் அருள் ஊன்றி - (முன்பு தனக்குப்) பிரமண்கட்டளையிட்டிருந்தலை உள்ளத்திற்கொண்டு, எழுந்தான் - எழுந்து, எல்லா உலகத்தும் யாரும் யாவையும் தொழும் தான் வீரன் தாவன் முன்னின்று - சகலலோகங்களிலுமுள்ள உயர்திணையுயிர்களனைவரும் அஃ திணையுயிர்களனைத்தும் வணங்கப்பெற்ற திருவடிகளையுடைய வீரனான ஸ்ரீராம பிரானது தூதனாகிய அவ்வதுமானது எதிரில் நின்று, இவை சொன்னான்-இவ் விரத்தகைகளைச் சொல்பவனானான்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த மூன்று கவிகளிற் காண்க. நான் முகனாற், 'ஆர்' விருதி - உயர்த்தற்பொருளது. நான் முகன் - சதுர்முகன். 'அருளுன்னி' என்று பிரதிபேதம்.

வேறு.

[அவள் தன்னை இன்னொன்றுதேறிவித்துப் பணிமொழிகூறுதல்.]

கூந். ஐயகேள்வையநல்குமயனருளமைதியாக

வெய்தியிம்முதூர்காப்பெனிலங்கைமாதேவியென்பேர்

செய்தொழிலிழுக்கியுள்ளந்திகைத்தந்தச்சிறுமைசெய்தே

ஐய்தியென்றளித்தியாயினுணர்த்துவதுண்மையென்றான்.

(இ - ள்.) 'ஐய கேள் - ஐயனை! (யான்சொல்வதை நீ) கேட்பாயாக: வையம் நல்கும் அயன் அருள் அமைதி ஆக - உலகங்களைப்படைத்த பிரமணி கட்டளை காரணமாக, இ முது ஊர் எய்தி காப்பென் - பழமையான இந்த ஊர்க்குவந்த (இதனைக்) காத்துவருகின்றேன்; இலங்கைமாதேவி என்பேர் - இலங்காதேவியென்பது எனது பெயர்; செய்தொழில் - யான்செய்யும் இந் நகர்க்காவற்றொழிலில் ஊர்க்கத்தால், இழுக்கி - (உன்விஷயத்திற் செய்யவேண்டிய பணிவு) தவறி, உள்ளம் திகைத்து இந்த சிறுமை செய்தேன் - மனமயங்கி இந்நகர்சிறுதொழிலை (கிணக்கு)ச் செய்தேன்; உய்தி என்று அளித்தி ஆயின் - (நீ என்னைக்கொல்லாமல் எனதுதற்றத்தைப் பொறுத்தருளி) உயிர்வாழ்வாயாகவென்று (எனக்கு) அருள்செய்வையானால், உண்மை உணர்த்துவல் - மெய்ம்மையான தொரு செய்தியை (உனக்குத்) தெரிவிப்பேன்,' என்றான் - என்றுசொன்னான், (அவ்விலங்காதேவி); (எ - று.)—அவ்வுண்மை அடுத்தகவியில் விளங்கும்.

உயர்வுகோன்று, 'ஐய' என விளித்தான். இலங்கைமாதேவி என்பதில், மா - அகை; 'உலோகமாலன்' என்றகிற்போல, 'இலங்கைமாதேவியென்பேன்' என்ற பாடம், இலங்கைமாதேவியென்று பெயர்சொல்லப்படுவேனெனப் பொருள்படும். 'செய்தொழிலிழுக்கி' என்பதற்கு - யான்செய்யுந்தொழிலில் தவறியென்று உரைத்தல். சிறப்பன்று. சிறுமை - அற்பமான செயல், இடையூறு, துன்பம். என்னை நீ சொல்லுதில்லையென்று அருள்செய்வையானால் ஏன்பது, 'உய்தியென்றளித்தியாயின்' என்றதன் கருத்து. 'காப்பெனிலங்கையாவேனும் யானே,' 'உய்தியென்றுரைத்தியாயின்' என்று சில பிரதிகள்.

இதுமுதல் இருபத்தொன்பது கவிகள் - இக்காண்டத்தின் முதற்கவி போன்ற அறுபத்தொருநூட்டியாயிருந்தன. (கரு)

[முன்பு போன்ற அவதூறு கூறிய கட்டளை.]

கூசு. எத்தனைகாலங்காப்பல்யானிர்த்தமுதூரென்று

முத்தனைவினவினேற்குமுரண்வலிக்குரங்கொன்றுன்னைக்

கைத்தலமதனற்றிண்டிக்காயந்தவன்மென்னைக்காண்டி

சித்திரநகரம்பினைச்சிகைவதுதிண்ணமென்றான்.

(இ - ள்.) இந்த முது ஊர் எத்தனை காலம் காப்பல் யான் என்று 'பெரியஇந்நகரத்தை எவ்வளவுதலம் காக்கக்கடவேன் யான்?' என்று, முத்தனை வினவினேற்கு - அந்நான் முக்கடவுளை வினாவின எனக்கு, — (அப்பிரம தேவன்), — 'முரண் வலி குரங்கு ஒன்று - மிக்கவலிமையுடைய ஒரு குரங்கு,

உண்ணை—, கைத்தலம்அதனால் தீண்டி காய்ந்த அன்று - தன்கைகளினால் தொட்டு வருத்தும் அந்நாளில், என்னை காண்டி - (அந்நகரத்தை விட்டுவந்து), என்னைப் பார்ப்பாய்; பின்னை - அதன்பின்பு, சித்திரம் நகரம் சிதைவது திண்ணம் - அழகிய அந்நகரம் அழிவது நிச்சயம், என்றான் - என்றுசொல்லி யருளினன்; (எ - ம.)

‘முத்தன்’ - முத்திபெறுதற்கு உரியவ னென்றபடி. முத்தன் - வட சொல். முத்துப்போலருமையானவ னென்னுமாம். முரண், வலி - ஒருபொருட்பன்மொழி. ‘காயும் அன்று’ என்ற பொருளில் ‘காய்ந்தஅன்று’ என்றது, இயல்புபற்றிவந்த காலவழுவுமையெனத் தக்கது; அங்ஙனங் காய்தல் தவறாதென்ற நிச்சயம் தோன்ற இறந்தகாலத்தார் கூறின ரென்றலுமாம். சித்ரநகரம் - வடமொழித்தொடர். திண்ணம் - தவறாது என்றபடி. இலங்காபுரியைக் காக்குமாறு தனக்குப் பிரமன்கட்டளையிட்டபோது இத்தேவி இங்ஙனம் வினவின னென்க. கையினால் தீண்டிக்காய்தல் - அடித்தல், அறைதல். என்னைக் காண்டி - என்பக்கல் வந்து சேர்வாய் என்றபடி. (கச)

[அதுமானைப் புரற்றி விடையளித்து அவள் செல்லுதல்.]

கூரு. அன்னதேமுடிந்ததையவறம்பெல்லும்பாவந்தோற்கு  
மென்னுமீதியம்பவேண்டிந்தகையதோவினிமற்றன்னு  
வன்னியவெல்லாமுற்றுமுனக்குமுற்றுகதுண்டோ  
பொன்னகர்புது தியென்னுப்புரத்தவளிறைஞ்சிப்போனான்.

(இ - ள்.) ‘ஐய - ஐயனே! அன்னதே முடிந்தது - அப்பிரமன்சொன்ன படியே யாயிற்று; அறம் வெல்லும் பாவம் தோற்கும் என்னும் ஈது இயம்ப வேண்டும் தகையதோ - ‘தருமமே ஐயிக்கும் பாவம் தோல்வியடையும்’ என்கிற இவ்வண்மை புதிதாகச்சொல்லவேண்டித் தன்மையதோ? [அன்று: பிரசித்த மென்றபடி]; இனி—, உன்னால் உன்னிய எல்லாம் முற்றும் - உன்னால் நினைக்கப்பட்ட காரியங்களெல்லாம் தடையின்றி நிறைவேறும்; உனக்கு முற்றாதது உண்டோ - (மிக்கஆற்றலையுடைய) உனக்கு முடியாததும் ஒன்று உளதோ? பொன் நகர் புதுதி - பொன்மயமான இந்நகரினுள்ளே (இனி உன் விருப்பத்தின்படி இனிது) செல்வாய், என்ன - என்றுசொல்லி, அவன் - அந்தஇலங்காதேவி, புகழ்ந்து - (அதுமானைத்) துதித்து, இறைஞ்சிவணங்கி, போனான் - (பிரமலோகத்துக்குச்) சென்றான்; (எ - ம.)—மற்று - ‘வினை மாற்று.

‘உனக்கு முற்றாதது உண்டோ’ என்பதற்கு - உன்னாலழிக்கப்படாத தொன்முண்டோ வென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். ‘என்னுமீதியம்ப’, ‘என்று புகன்றயனுலகம்புக்கான்’ என்று பாடாந்தரம். (கரு)

[அதுமான் மதிசெத்தாவி இலங்கையினுட் புகுதல்.]

கூசு. வீரனுமன்றும்பினோக்கமெய்ம்மையேனியுமலீதென்  
ருரியன்கமலபாதமகத்துறவணங்கியாண்டப்

பூரியிலங்கைமுதார்ப்பொன்மதிருவிப்புக்கான்  
சீரியபாலின்வேலைசிறுபிரைதெறித்ததன்னான்.

(இ - ன்.) வீரனும் - வீரனான அதமானும், விரும்பி - (அதனோடு) மகிழ்ச்சிகொண்டு, நோக்கி - (அவன்சொன்ன அச்சொல்லைக் குறித்து) ஆலோசித்து, மெய்மையே விளையும்படி என்று - உண்மையானநீதியே பவிப்பது என்றுஎண்ணி, ஆரியன் கமலம் பாதம் அகத்து உற வணங்கி - (யாவரும்) சரணமடையத்தக்கவனான இராமபிரானது தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளை மனத்திலே பொருந்தக்கொண்டு வணங்கி, ஆண்டு - அதன்பின்பு, அபூரியர் இலங்கை முத ஊர்பொன்மதில் தாவி - அந்தக் கீழ்மக்களான அரக்கர் வாழ்கிற இலங்கையென்னும் பெரியநகரத்தினது பொன்மயமான மதிலைத் தாண்டி, சீரிய பாலின் வேலை சிறு பிரை தெறித்தது அன்னான் புக்கான் - சிறந்தபாற்கடலிற் சிறிதுமோர் சிந்தினதைப்போன்று (அந்நகரினுட்) பிரவேசித்தான்; (எ - று.)

பால்மிகுதியாயிருந்தாலும் அதிர்சுந்தியசிறிதுமோர் அப்பால்முழுவதையும் தன்மை திரித்துவிடுதல்போல, பெரியஅவ்விலங்காபுரியினுட் சிறுவடிவமுள்ள அவ்வஹுமான் புக்கது அந்நகரமுழுவதையும் விகாரப்படுத்துதற்குக் காரணமாதலைக் கருதி, இவ்வொப்புமை கூறினார்; அதுமான் இனி அந்நகரமெங்கும் சென்றுசேர்தலையும் காட்டும தீவ்வுவமை யென்க. உவமையணி. 'மெய்மையேவிளையும்படி' என்றது, சத்தியமேஜயமென்ற கருத்து. அஃது மெய்மையேவிளையும் என்று என மொழிமாற்றி, அவன்சொன்னஅச்செய்கை தவறாமலே நிகழு மென்று நம்பிக்கைகொண்டு என்றும் உரைக்கலாம். 'அகத்து உறவணங்குதல் - தியானித்து வந்தித்தல்' (கக)

[அந்நூலின் வெளிச்சத்தை அநுமான் பார்த்துப் பகலோ  
வேனக் கருதுதல்.]

கூ. வான்றொடர்மணியிற்செய்தமையறுமாடகோடி.

யான்றபேரிருளைச்சீத்துப்பகல்செய்தவழகைநோக்கி  
யூன்றியவுதயத்துச்சியொற்றைவாணுருளைத்தேரோன்  
• ரோன்றின்ன்கொல்லோவென்னாவறிவனுந்துணுக்கக்கொண்டான்.

(இ - ன்.) வான் தொடர் - ஆகாயத்தையளாவியுயர்ந்தனவும், மணியின் செய்த - இரத்தினங்களினுற் செய்யப்பட்டனவுமான, மை அறு மாடகோடி - குற்றமற்ற (அந்நகரத்திலுள்ள) உபரிகைவீடுகளின் வரிசை, ஆன்ற பேர் இருளை சீத்து பகல் செய்த - (உலகத்திற்) பரவிய மிகுதியான இருளை யொழித்து (இராத்திரிகாலத்திற்) பகல்போன்றவெளிச்சத்தைச் செய்துள்ள, அழகை - நோக்கி - பார்த்து, - 'வான் ஒற்றை உருளை தேரோன் - பெரிய ஒரு சக்கரமுள்ள தேரையுடையவனான ஆரியன், ஊன்றிய உதயத்து உச்சிதோன்றின்ன்கொல்லோ - (கீழ்த்திசையில்) நிலபெற்று உதயகிரியினது சிகரத்தில் உதித்துவிட்டானோ?' என்னு - என்று எண்ணி, - அறிவுநூலும் துணுக்கும் கொண்டான் - அறிவிற்சிறந்தவனான அனுமானும் திடுக்கிட்டான்.

இரவுதொடங்கிச் சிறிதுநாழிகையானமாத் திரத்திலே சூரியனுதிப்ப துண்டோ வென்று திடுக்கிட்டன னென்க. அந்நகரமுழுவதிலும் சேதையைத், தேடிக்காணுதற்கு இரவை ஏற்றசமயமென்று கருகியிருந்தன னாதலின், அஃ தொழியச் சூரியோதயம் விரைவில்நேர்த்தல்குறித்த வருந்தின னென்றும் கொள்க. அந்நகரத்து இரத்தினகசிதமான மாடமாளிகைகளின் ஒளியின லாகிய வெளிச்சத்தைக் கண்டு அதனைச் சூரியகிரணத்தாலாகிய தென மயங் கின னென்றதனால், மயங்குவணி. அங்ஙனம் திரிபுணர்வுகொள்ளுதற்கு வலாதவன் காலவுணர்வையுடையவனுன் அதுமான் என்பது, 'அறிவனும்' என்றதனால் விளங்கிற்று. வான்தொடர், மணியிற் செய்த, மையறு என்ற மூன்றும் - மாடத்திற்கு அடைமொழி. மாடகோடி - மாளிகைகளின் சிகர கலச மென்றமாம்; ஆகாயமார்க்கத்திற் செல்லுகின்ற எனினுமாம். 'தனுக்க முற்றான்' என்றும் பாடும்.

(கௌ)

[அந்நகரினோளியை அநாமான் பேசியபிறகு],

கூடி, மொய்ம்மணிமாடமுதூர்முழுதிருளாகற்றந்தானே  
மெய்ம்மையேயுணரினாணமிகைபெனவிலங்கிப்போனா  
னிம்மதிலிலங்கைநாப்பெனய்துமேற்றன்மால்லது  
நின்மினியல்லனோவம்வெயிற்சுநிர்வேந்தனென்றான்.

(இ - ன்.) (இங்ஙனம் துணுக்கம்கொண்ட அநாமான் உடனே செவ்வையாய்ப்பார்த்து அவ்வெளிச்சத்தின் உண்மைக்காணக்கை யுணர்ந்து),— 'மொய்ம்மணி மாடம் முதலான - மிகுதியான இரத்தினங்கல் புகித்த உட ரிகைவீகனையுடைய பெரிய இவ்விலங்காபுரியே, இருள் முழுது அகற்றா - இருள்முழுவதையும் போக்கிவிடும்; (இவ்வியல்பை), அ வெயில் கதிர் வேந்தன் தானே - உண்ணகிரணங்கனையுடையவனும் (சுடர்ச்செல்லாம்) தலைவனுமான அச்சூரியன் தானே, மெய்ம்மையே உணர்நின் - உன்னபடி கண்டறியுமிடத்து, நாண் ஆம் - வெட்கமடைவன்; (ஆதலால்), மிகை என விலங்கி போனான் - (இந்நகரத்திற்கு வெளிச்சந்தருவதற்குத் தான்) அநாவசியமென்று எண்ணி ஒதுங்கிச்செல்கின்றவனானான்; (இங்ஙனமன்றி), இ மதில் இலங்கை நாப்பண் எய்தும் எல் - மதில்குழந்த இவ்விலங்காபுரியின் நடுவில் வருவானானால், தன்பால் எய்தும் மின்மினி அல்லனோ - (அச்சூரியன்) தனதுமுன்னிலையில்வந்த மின்மினிப்பூச்சிபோலாகானோ' என்றான் என்று எண்ணினான்; (எ - று.)

இராவணனிடத்து அச்சத்தாற் சூரியன் இந்நகரத்திற்குநேராக் மேலே வானத்திற்செல்லாமல் ஒதுங்கிச்செல்லுதற்கு, இங்கும் வேறொருகாரணம் கற்பித்துக்கூறப்பட்டது. இந்நகரத்திலுள்ள இரத்தினகசிதமான மாடமாளிகைகள்தாமே இருள்முழுவதையு மொழித்து மிகப்பெருஞ்சோதியாய் விளங்கு தலைக் கண்டு, சூரியன்தான் இதனெதிரில் வருதற்கு வெள்கியும், இந்நகரத்துக்கு வெளிச்சந்தருதற்குத் தான் வேண்டுவதில்லையென்பதைக் கருதியும், விலகிச்சென்றன னென்க; என்றதி, ஏரத்திற்துறிப்பேற்றவணி. இச்செய்யுள், கீழ்க்க - ஆஞ் செய்யுளோடு ஒருசார் ஒப்பிடத்தக்கது.

மொய் - கூட்டம். முத ஊர் மணி மொய் மாடம் என்ற மொழி மூற்றி, பெரிய இலங்கையிலுள்ள இரத்தினங்கன்றிறைந்த மாளிகைகளை என்று பதப்பொருள்கூறுதலு மொன்று 'மூதூர் முழுது - பெரிய இவ்விலங்காபுரி முழுவதும், தானே—, இருள் அகற்றும் - இருளைப்போக்கும்; மெய்மையே உணரின் - (அவ்வியல்பை) உண்மையாக ஆலோசித்துப் பார்த்துமிடத்து, நான் ஆம் - (நமக்கு)வெட்கத்துக்கு இடமாகும்; மிகை - (நாம்இந்நகரத்துக்கு) அதிகமே, என - என்றுகருதி, விலங்கி போனான் - விலங்கிப்போகின்றான் குரியன் என்று பதப்பொருள்கூறுவர் ஒருசாரார்.

(கக)

[இதும் அத.]

கக. பொசிவுறுபசும்பொற்குன்றிற்பொன்மதினெவட்டித்து  
வசையறவிளங்குஞ்சோதிமணியினுலமைந்தமாடத்  
தசைவிலவிலங்கைமுதாராரி நுரின்மையாலே  
திசுசாராயிற்றம்மாநெடுநகர் சிந்திரெல்லாம்.

(இ - ன்.) நெடு நகர் நிருதர் எல்லாம் - பெரிய இவ்விலங்காபுரியிலுள்ள அரக்கனைவரும், திசுசார் ஆயிற்று - இரவிநகஞ்சரிக்கின்றவர்களாயினமை, — பொசிவு உறுபசும்பொன் குன்றின் செகிமுமியல்புள்ள மாற்றயர்ந்தபொன் மயமான மகாமேருகிரிபோன்ற, பொன்மதில் பொன் மயமாயோங்கிவிளங்குகின்ற மதிலினது, நடுவண் - நடுவில், பூத்து - அழகியனவாயுண்டாகி, வசை அறு விளங்கும் - குற்றமில்லாமல் விளங்குகின்ற, சோதி மணியினால் அமைந்த மாடத்து - ஒளியுள்ள இரத்தினங்களினுலமைந்த உபரிசைவில்களின்மீரகாச தீதால், அசைவு இல இலங்கை முத ஊர் - அழிவில்லாத பெரிய இவ்விலங்காபுரியில், ஆர் இருள் ஆண்மையாலே - நிறையுமியல்புள்ள இருள் இல்லாத தனுவேயாம்; அம்மா - ஆச்சரியம்! (எ - று.)

இராக்கதர் இயல்பிலே இரவில் வலிமைகொண்டு சுஞ்சரிப்பவராயிருத்தற்கு, அவர்கள்வாழ்மிடமாகிய இலங்காபுரியிற் பொன்மயமான மதில்களின் நடுவில் இரத்தினகசிதமாயுள்ள மாடமாளிகைகளின் ஒளியினால் அந்நகரில் இராத்திரியிலுமுட்பட இருளில்லாமையினாலே யாகுமென ஒருகாரணம் கற்பித்தது, ஏதுந்திற்றுறிப்பேற்றவணி. ("பொன் னூர்கழல்", "தாவில்பொன்", "பொன்சொரிகதவு" என்றாடி) மிகவும்மாற்றயர்ந்தபொன் நெகிழ்மியல்பின தாதலால், 'பொசிவுறு பசும்பொன்' எனப்பட்டது. 'வசையறவிளங்கும்' என்றது - மணிக்கும், மாடத்துக்கும் அடைமொழியாகத்தக்கது. நிருதர் - நைருதர் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; அது - (தென்மேற்குத் திக்குப்பாலகளுள்) நிருகுதியின் மரபினரென்று பொருள்படும்; தத்திதாந்தநாமம். 'அசைவிலவ் விலங்கை' என்றும் பாடம்.

(கக)

[அஹம் விதிரிந்நேவ்ந்செல்லாமல் ஓரமாய்ச்செல்லாதல்.]

க௦௦ என்றனனியம்பிவிதியே குதலிழுக்கமென்னுத்  
தன்மகையையமேனிசுருக்கிமாளிகையின்சாரல்



சென்றனென்பமன்னோதேவருக்கமுதமீந்த  
குன்றெனவியாத்திவேந்தன்புகழெனக்குவவுத்தோளான்.

(இ - ன்.) தேவருக்கு அமுதம் ஈந்த குன்று என - தேவர்கட்கு அமிரு தத்தைக்கொடுத்தமந்தாகிரிபோலவும், அயோத்திவேந்தன் புகழ்என - அயோ த்திமாநகரத்துக்குஉரிய அரசனாகும் இராமபிரானது தீர்த்திபோலவும், (ஒங்கி விளங்குகின்ற), குவவு தோளான் - திரண்டதோள்களையுடையவனுன அது மான்,—என்றனன் இயம்பி - என்று (இவ்வாறு தனக்குள்ளே) சொல்லிக் கொண்டு, வீதி ஏகுதல் இழுக்கம் என்ற - 'வீதிகளின் நடுவே செல்லுதல் தகுதியன்று' என்று எண்ணி, தன் தகை அனைய மேனி சுருக்கி - தனது பெருந்தகைமைக்கு ஏற்பக் கம்பீரமானதோற்றமுடையதாயிருக்கின்ற உடம் பைச் சுருங்கச்செய்துகொண்டு, மாளிகையின் சாரல் சென்றனன் - (அவ்வீதி களிலுள்ள) வீடுகளின்ஒராமக(ப) பிராட்டியைத்தேடிக்கொண்டு) செல்பவனு னான்; (எ - று.)—என்ப, மன், ஒ - அசைகள். என்ப - என்றுசொல்வர் (அறிந் தோர்) என்றும் கொள்ளலாம்.

இத்தன்மைத்தான் வெளிச்சத்திலே தெருக்களின்நடுவில் தான்சென் றால் தன்னைப் பிறர் கவனித்துப்பார்த்து உணர்தல் கூடுமாதலின் அது தவ றென்றாகுதி அங்குஎஞ்செல்லாமல் வீடுகளின்மீழல் சாய்த்திருக்கப்பெற்ற ஒருசாரோரமாகவே ஒதுங்கிச்சென்றன நென்க. கீழ் ௪௨ - ஆஞ் செய்யுளில் “தந்தகையனையமேனி சுருக்கி யச்சரளச்சாரற்குன்றிடையிருந்தான்” என்ற வர் மீண்டும் இங்கு ‘தந்தகையனையமேனி சுருக்கிச்சென்றனன்’ என்றத னால், இடையே இலங்காதேவியோடு பொருகின்றபோதும் மதிலுத்தாய்க் கடந்துசென்றபோதும் தனதுஉடம்பை வளர்த்திக்கொண்டன நென்பது தோன்றும்; இங்ஙனங்கொள்ளாவிடின், கூறியதுகூறலாதல் காண்க. இனி, அதன் அதுவாத மிது வென்றது மொன்று அப்பொழுது, அங்குஎஞ்சுருக்கி யிருந்தபடியே சென்றன நென்று விளக்குதற்கு மீளவும் இது கூறின் ரென வேண்டும். முன்பு மேனிசுருக்கியவன் இப்பொழுது இன்னும் அதனை மிகச் சுருக்கின நென்றற்கு இதுகூறினரெனினும் ஒக்கும். கடல்கடத்தற்பொருட் டித் தனதுவடிவத்தை மிகப்பெரிதாக வளர்த்திக்கொண்ட அதுமான் அந்த விசுவரூபத்தைஅடக்கித் தனது நிஜவடிவமாகியமையை அங்குக்கூறியவர், அவ் வதுமான் இலங்கையில் தன்னைப் பிறர் கண்டு ‘பொருள்செய்யாதவண்ணம் மீளவும் உடம்பைச்சுருக்கி மிகச் சிறுவடிவங்கொண்டதனை இங்குக் கூறுகின் றன ரெனக் கொள்ளுதல், நேர்! முதனூலிலும் இருமுறை உடல்சுருக்கியமை கூறப்பட்டுள்ளது; இப்பொழுது பூனையளவாயின் நென்றது, முதனூல். மந்தாகிரியை மத்தாகக்கொண்டு தேவர்கள் பார்தகட்கடைந்தபொழுது அதனினின்று அமிருதம் எழுந்ததுபற்றி, ‘தேவருக்கு அமுதமீந்த குன்று’ எனப்பட்டது; உபசாரவழக்கு. அயோத்தி - அயோத்யா என்ற வடசொல் லின் விகாரம்; அது போர்செய்யக்கூடாததென்று பொருள்படும்; பிறரெவ ரும் பொருதுவெல்லமுடியாதபடி மதில் அகழி ஆயுகம் சேனை முதலியவற் றால் தக்கபாதுகாவலையுடைய தென்பது கருத்து. இது, முத்திரதரும்நகரமேழ

ஊன் முதலது. கதாநாயகனது சம்பந்தமான பொருளை உவமையாக அமைக்கும் மரபு, இங்கும் அமைந்தது. தசரதசக்கரவர்த்தியின் மூத்தகுமாரன்ய் மதநீதிமுறைப்படி அரசுக்குஉரியவ ஞாலின், இராமபிரானை 'அயோத்தி வேந்தன்' என்றார்; தசரதசக்கரவர்த்தியென்று கொள்வாரு முளர். (க00)

அநுமான் அங்குப் பலஇடங்களிற் சீதையைநாடிக்கொண்டு செல்லுதல்.]

க0க. ஆத்துறுசாலேதோறுமானாரின்கூடந்தோறு

மாத்துறுமாடந்தோறுமவாசியின்பந்திதோறுங்

காத்துறுகடைகடோறுங்கருங்கடல்கடந்தகாலார்

பூத்தொறுமவாவிச்செல்லும்பொறிவரிவண்டிற்போனான்.

(இ - ன்) ஆ துறு சாலேதோறும் - பசுக்கள் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற கொட்டைகளிலும், ஆனையின் கூடம் தோறும் - யானைகள் கட்டப்பெற்றுள்ள இடங்களிலும், மா துறு மாடம் தோறும் - சேனையின் சதுரங்கங்களுட் பெரியனவான தேர்கள் நிற்கின்ற இடங்களிலும், வாசியின் பந்தி தோறும் - குதிரைகள் கட்டுகின்ற சாலைகளிலும், காத்து உறு கடைகள் தோறும் - காவல்செய்யப்பட்டி அமைந்த கடைகளிலும், - கரும் கடல் கடந்த காலால் - கரிய கடலைத் தாண்டிவந்த (குன்று) கால்களினால் (தாவி), - பூ தொறும் அவாவி செல்லும் பொறி வரி வண்டின் - மலர்களிலெல்லாம் (தேனை) விரும்பிச்செல்லுகின்ற உடற்புள்ளிகளையும் இசைப்பாட்டையு முடைய வண்டுபோல, போனான் - (சீதையைத்தேடிக்கொண்டு) சென்றான், (அநுமான்); (எ - டு.)

உவமையாகி. புஷ்பஸாரமாகிய தேனை மலர்கள்தோறும் அவைகெடாத படி நாடிச்செல்லும்வாண்டு, ஸாரநீவனாகியபிராட்டியை இடந்தோறும் அவை நலிவுபடாதபடி நாடிச்செல்லும் சிறுவடிவின்னான அநுமானுக்கு உவமை கூறப்பட்டது. ஆத்துறுசாலே - தொழுவம். துறுதல் - கெருங்குதல். யானை நிற்குமிடம், கூட மெனப்படும். குதிரைகட்டுஞ் சாலையைப் பந்தி யென்ப. எளிதிற் சென்றமை தோன்ற, 'கருங்கடல்கடந்தகாலார் போனான்' என்றார். முன்னும் பின்னும் நின்ற ஆனை வாசிகளின் பொருதத்தத்திற்கு வற்பு, இடையில்கின்ற 'மா' என்பது, தேரெனக் கொள்ளப்பட்டது. இனி, மா துறு மாடம் - திருமகள் பொருந்தி வசிக்கின்ற வீடுக ளென்றும் கொள்ளலாம்; செல்வம் நிரம்பிய மாளிகைக ளென்றவாறு; அழகுநிறைந்த மாடமுமாம். கடை - இடமும்; கருமை - பெருமையுமாம். (க0க)

[அப்போழதை அநுமானது நிலைமை.]

க0உ. பெரியநாறொளிகொணானுவிதமணிப்பித்திப்பத்தி  
சொரியுமாநிழல்களாங்குச்சுற்றலாற்காலின்றேன்றல்  
கரியனாய்வெனியனுதிச்செய்யனாய்க்காட்டுங்காண்டற்  
கரியனாயெனியனாய்த்தன்னகத்துறையழகனேபோல்.

(இ - ன்) நான் ஒளி கொள் - நகரத்திரங்களின் ஒளியைக்கொண்டுள்ள, நாளை விதம் - பலவகையான, பெரிய மணி - பெரிய இரத்தினங்களா லமைக்

கூப்பிட்ட, பித்தி பத்தி - சுவர்வரிசைகள், சொரியும் - வெளிவிடுகின்ற, மா  
நிழல்கள் - பெரிய ஒளிகள், ஆங்கு - அவ்வவ்விடத்தில், சுற்றலால் - குழ்த  
லினால், —காலின் தோன்றல் வாயுருமாறான அதுமான், —காண்டற்கு அரி  
யன் ஆய் எளியன் ஆய் தன் அகத்து உறை அழகனேபோல் - (பத்தியில்லாத  
பிறர்க்குக்) காணக்கூடாதவனாகியும் (பத்தியுள்ள அடியார்க்குக்) காணுதற்கு  
எளியவனாகியும் தனது மனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற ஸர்வாங்க கந்தரனாகிய திரு  
மால் போலவே, —சரியன் ஆய் வெளியன் ஆகி செய்யன் ஆய் காட்டும் (அங்  
கங்குச்செல்லம்போது) சுருநிறமுடையவனாயும் வெண்ணிறமுடையவனாயும்  
செந்நிறமுடையவனாயும் தோன்றவன்; (எ - று.)

நீலம் மாகதம் மாணிக்கம் பலமும் முத்த வயிரம் முதலிய நவரத்தினங்  
கள் பலவகைநிறமுடையன வென்பது வெளிப்படை; வானத்தில் விளங்கு  
கின்ற நகூத்திரங்கள் பலவேறுநிறமுடையனவென்பதும் பிரசித்தம்; ஆகவே,  
'நகூத்திரங்களினொளியைக்கொண்ட பலவகையிற் தினங்கள்' எனப்பட்டன  
“நாணிரைத்தனே கதாரகாணையாநவமணிபுடன்” என்றார் வரத்தருவாரும். அது  
மான் பிராட்டியைத்தேடிக்கொண்ட ஆலங்காயிற் பலவிடங்களிற் செல்கின்ற  
பொழுது 'நீலநிறத்தினச்சுவர்களின் ஒளி தன்மேல் வீசுகின்றவிடத்துத்  
தான் நீலநிறமுடையவனாயும், வெண்ணிற விரத்தினச்சுவர்களின் ஒளி தன்  
மேல்வீசுகின்றவிடத்துத் தான் வெண்ணிறமுடையவனாயும், செந்நிறவிரத்தி  
னச்சுவர்களின் ஒளி தன்மேல்வீசுகின்றவிடத்துத் தான் செந்நிறமுடையவனா  
யும் தோன்றவன். இதற்கு, அங்கனம் வெவ்வேறு நிறங்கொண்டவடிவமாய்த்  
தோன்றும் ஸ்ரீமகாலிஷ்ணுவை உவமைகூறியார் ஸ்ரீரங்காராயணன் தேவர்கள்  
வேண்டுமொளியன்படி நான் குடிவடிவமாய் அயோத்யையில் திருவவதரித்தவடிவத்து  
இராயபிரானும் பரதாழ்வானும் கரியதிருமேனியையும், சத்துருக்களுந்  
வான் வெண்ணிறமான திருமேனியையும், இளையபெருமான் செய்யதிருமேனி  
யையுமுடையவராதல் சாண்க. அன்றுபு, மாயவனான எம்பெருமான், கிருக்  
யுகத்திலுள்ளார் சத்துவகுணம் தலையெடுத்தவ ராதலால் அவர்களுக்கும்படி  
அக்காலத்தில் அக்குணத்துக்குரிய வெண்ணிறத்தைக்கொண்ட வடிவுடையவ  
னாயும், திரேதாயுகத்திலுள்ளார் ரஜோகுணத்தலையெடுத்தவ ராகையால் அவர்க  
ளுக்கீகும்படி அக்காலத்தில் அக்குணத்துக்குரிய செந்நிறத்தைக் கொண்ட  
வடிவுடையவனாயும், துவாபரயுகத்திலுள்ளார் ரஜோகுணத்தமோகுணமிசிரமாய்  
யிருக்கையால் அவர்களுடையருசிக்கு அநுகுணமாக அக்காலத்திலே விவப்பு  
மன்றி நீலமுமன்றியிருக்கும் புகநிறத்தைக்கொண்ட வடிவுடையவனாயும்; க்வி  
யுகத்திலுள்ளார் தமோகுணம் தலையெடுத்தவராகையால் அவர்களுக்கும்படி  
அக்காலத்தில் அக்குணத்துக்குரிய சுருநிறத்தைக்கொண்ட வடிவுடையவனா  
யும் காட்சிதருவ நென்பது, “பாலினீர்மை செய்பொனீர்மை பாசியின் பசும்  
புறம், போலுநீர்மை பொற்புடைத்தடத்து வண்ணுவின்னொ, நீலநீர்மையென்  
றிலை நிறைந்த காலம் நான்குமாய்,” “முன்னைவண்ணம் பாலின்வண்ணம்  
முழுதும்நிலகின்ற, பின்னையண்ணம் கொண்டல்வண்ணம் வண்ணமென்னுங்  
காற், பொன்னின்வண்ணம் மணியின்வண்ணம் புரையுந்திருமேனி,” “திரு  
வடிவிற்கருநெடுமால் சேயனென்றாக் திரேதைக்கண்வளையுருவாய்த் திகழ்ந்தா

னென்றும், பெருவடிவீற் கடலமுதற்கொண்டகாலம் பெருமானைக் 'தஞ்சை வண்ணத்தன்னை' என்ற பெரியார்பாசரங்களால் விளங்கும்; அவற்றில், பசுமைகருமைகட்கு உள்ள சிறுவேறு நாட்டைப் பெரிதாகப்பாராட்டாது அபேதமாகக்கூறும் ஒற்றுமையையுடைய பசுமையை யொழித்து, கருமை வெண்மை செம்மை பென்ற மூன்றுநிறங்களையே எடுத்துக்கூறின் லெனக் கொள்க.

எம்பெருமான் காண்டற்கு அரிபனும் எளியனுமாதலை, "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன் பிறாக்களுக்கரியவிததகன்" எனப் பெரியார்பணித்ததனால் முணர்க "என்றேனுங், கட்கண்ணற்காணதவவ்வுருவை நெஞ்சென்னும், உட்கண்ணைற் காணு முணர்க", "சிந்தைதன்னுன் முந்திநிற்றிர் சிறிதந்திருமேனி, யிந்தவண்ணமென்றுகாட்டி ரிகதநூரீரே" என்றபடி எம்பெருமான் புறக்கண்ணகிய ஊனகண்ணுக்குப் புலப்படாதவளுகியும் அகக்கண்ணகிய ஞானக்கண்ணுக்குப் புலப்படுவளுகியும் இருத்தல்பற்றியும் 'காண்டற்கரிய ஞாய் எளியஞாய்' என்றல் உமையும் அதுமான் எப்பொழுதும் இராமபிரானத்தியாவிர்த்திக்கொண்டிருத்தலாலும், அன்பால் நினைப்பவாது உள்ளக்கலத்தில் எம்பெருமான் வீற்றிருத்தலாலும், 'தன்னகதகறை' எனப்பட்டது. "தோள்கண்டார் தோளேகண்டார் தொங்கமுற்குமலமன்ன, தாள்கண்டார் தாளேகண்டார் தடக்கைகண்டாருபகீதே" என்ற படி எங்கும் அழகுநிரம்பியவளுதலால், 'அழகன்' எனப்பட்டான்; இராமன் என்ற திருநாமமும் தனது திருமேனியழகினால் அனைவரையும் மகிழ்விப்பவனென்று பொருள்படுதல் காண்க எம்பெருமான் "தம்மையே நாளும் வணங்கிக் சொழுவார்க்குத, தம்மையே யொக்கவருளசெயவ ராதல்" ராமபாவனையுடையனான அதுமான் உட்கிடந்த உண்ணமே புறமொசிகது காட்டிநின்றுந் நென ஒருவனைச் சமத்தாரமமைய இக்கற்பனை கூறினர் கம்பாநா லெனக் (மேல் ௧௩௪, ௨௧௪ - ஆஞ்செய்யுள்களிலும் அதுமனுக்குத் திருமலை உவமைகூறுவா; அவற்றில் "தன்னுள்ளுறையு மறக்கண்போல்" என்பது, யுக்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது. நான் காளைக்கு நிக்நிற நகத்திரத்தககு [நாணயினுகு] ஆகுபெயர். பிறிதின் துப் பெயலணியை அங்கமாக்கொண்டுவந்த உவமையணி. பின்னிரண்டடிகளில் தொடைமுடிபு, மங்கும காண்க. 'நிழலங்கங்கேசுற்றலால்' என்றும் பாடமுண்டு

(௧௦௨)

[இதுமுதற் பத்தொன்பதுகவிஞர்-துளகம்; அாக்கியீழதலிய பம்பலரை

அதுமான் பாத்துக்கொண்டு செல்லுதல் கூறுபாடுகின்றது.]

கூடு. காணகமயில்கனென்னக்களியிடவன்னமென்ன

வரினனகமலப்போதுபொலிதரவரக்கர்மாதர்

௧-௪

தேனுஞ்சரளச்சோலைதெய்வரீரார்த்திற்றெண்ணீர்

வானவர்மகளிராட்டமஞ்சனமாவொரை.

(து-ள்.) தேன் உரு சரளம் சோலை - (மலர்களினின்றும் தேன்கூடுகளினின்றும்) தேன்பெருகப்பெற்ற இனிமையான பூஞ்சோலைகளிலே, வானவர் மகளிர் - தேவமாதாகன், தெய்வம் நீர் ஆற்றின் தென் நீர் - தெய்வத்

தன்மையுள்ள (ஆகாசங்ஙகா) நதியினின்றி கொணர்ந்த தெளிவான நீரைக் கொண்டு, ஆட்ட - நீராட்ட, ஆனனம் சுமலம் போது பொலிதர - (தங்கன்) முகமாகிய செந்தாமரைமலர் விளக்கமடைய, காண் அகம மயில்கள் என்ன - காட்டிலுள்ள மயில்கள் போலவும், களி மடம அன்னம் என்ன - களிப்பையுடைய இளமையான அன்னப்பேடைகள் போலவும், மஞ்சனம் ஆடுவார் - நீராடுபவர்களான, அரக்கர் மாதரை - இராக்கதமகளிரையும், —(எ - று.)— 'மயக்கம நாடி யேகும் மாருதி' என மேல் கூக - ஆஞ் செய்யுளோடு முடியும்; மேல் கருதி - ஆங் கயி முதலியவற்றிலுள்ள 'பொத்துவாரை' முதலிய இரண்டாம்வேற்றுமைகளுக்கும் அச்செய்யுளிலுள்ள 'நாடி' என்றதே முடிக்குஞ் சொல்லாம்.

தேவமாசர்கள் ஆகாயங்கங்கைநீரைச் சூடங்களில் முகந்து கொண்டிவந்து அந்நீரிலுள் ஸ்நானஞ்செய்யிக்கப் பூஞ்சோலைகளிலே இருந்து இனிது நாடி மகிழ்கின்ற இராக்கதமாதர்க்கு, காடுகளில் தன்னிச்சையாக இருந்தகொண்டு கார்நாலத்தமழைபொழியக் களிக்கின்ற மயில்களும், கல்ல நீர்நிலையிலே இருந்து களித்துவிளையாடுகின்ற நீர்வாழ்பறவையாகிய அன்னமும் உவமை கூறப்பட்டன. சாயல்பற்றி மயிலும், கடைபற்றி அன்னமும் மகளிர்க்கு ஒப்புமையுடைய இவ்வனம் சிறந்த பரிசாசிரிகைகள் தில்வியதீர்த்தங்கொண்ட தம்மை நீராட்டும்போது உண்டாகின்ற அகமகிழ்ச்சியாலாகிய முகமலர்ச்சியைப் பாராட்டி, 'ஆனனகமலம்போது பொலிதர' எனப்பட்டது; நீர்ப்பூவாகிய தாமரை கல்லநீர்நிலையில் மலர்ந்துவிளங்குமாறு போல, நீராடுகையில் அம்மாதர் கன்முகம் மலர்ந்து பொலிந்த தென்க. முதலடியில் உவமையானையும், இரண்டாமடியில் உருவகவணியும் இருத்தலால், போவையாணி.

'அரக்கர்மாதர் மஞ்சன மாவாரை' என்றவிடத்து, மஞ்சனமாவோர் அரக்கர்மாதரை என உருபுபிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. 'சோலைச்செய்வநீர்' என வலிமிக்க பாடமும் உண்டு. 'தெய்வநீரற்றதுத் தெண்ணீர்' என்று சில பிரதிகள்.

(க0ங)

க0சு சுட்டுவார் தவமலான் மற்றீட்டி ஞானியைவதின்மை  
காட்டி ஞாவிதியாரஃது காண்கிற பர்காண்மினம்மா  
பூட்டுவார் முலைபொருத பொய்யிடைநையப் பூரீ  
ராட்டுவாரமரர்மாதராவாரக்கர்மாதர்.

(இ - ள்.) சுட்டுவார் - நாடித்தொகுப்பவர், தவம் அலால் - தவத்தைச் செய்துசேர்த்தாற் பெரும்பயனடையலாமே யல்லாமல், மற்று சுட்டினால் - (அத்தவத்தையன்றி) மற்றொன்றை நாடித்தொகுத்தால் அத்தேட்டத்தால், இயைவது இன்மை - (அவர்க்கு) வருவதொரு நம்பாயனில்லாமையை, விதியார் காட்டினார் - படைத்தற்கடவுள் (இச்செயலால்) தெரிவித்துள்ளார்; அஃது காண்கிறபார் காண்மின் - அங்ஙனம் தவத்தாலடைந்த பெரும்பயனைப் பிரதியகூமாகப் பார்க்கவிரும்புபவர் பாருங்கள்; வார் பூட்டு முலை பொருத - கச்சணிந்த தனங்களின் பாரத்தைத் தாங்கமாட்டாத பொய் இடை - உருவத் தோன்றாத [மிகதண்ணிய] தங்கள் இடையானது, நைய - வருந்தும்படி,

அமரர் மாதர் - தேவஸ்திரீகள், பூநீர் ஆட்டுவார் - நல்ல நீரைக்கொண்டு  
ஸ்காநஞ்செய்விப்பார்கள் : அரக்கர் மாதர் - ராகாஸஸ்திரீகள், ஆடுவார் -  
நீராவார்கள்; அம்மா - ஆச்சரியம்; (எ - று.)

குலம்முதலியவற்றும் சிறந்த தேவமாதர்கள் பரிசாரிகைகளாய்மைந்து  
மெய்வருத்தி இராச்சமாதர்க்குப் பாணிவிடைசெய்வதற்குக் காரணம்,  
இராவணன் முதலிய இராச்சதர்கள் செய்த தவத்தின் பெருமையே யாத  
லால், அத்தபோபலமகிமையை இங்ஙனம் பாராட்டிக் கூறினார்; ஆகவே,  
பலவகைமனவிரைக் கூறத்தொடங்கித் தெய்வநீராற்றிற்றெண்ணீர்வானவர்  
மௌரிபட்ட அரக்கமாதர் மஞ்சுசுமாவிலாமைக் கூறியவிடத்திற் அங்ஙனமாடி  
தற்குக் காரணங்காட்டுவதாய்த் தவப்பெருமையைப் பாராட்டிகின்ற இச்செய்  
யுள் இடைப்பிறவரலாக நின்றதென்க. இங்ஙனம், கதைச்சுழ்ச்சியைக்  
கூறியிடத்து, அதனற்றோத்தபயனை ஆங்காங்கு உலகத்தாரைநோக்கிச்  
சொல்லிப்போதல், ஒருவகைச் சுவசமயம். தவத்தின் பெருமையை இப்பட  
லத்தின் ௧௦, ௧௨, ௧௩ - ஆஞ் செய்யுள்களிலுங் காண்க. புண்ணியசரீரம்  
பெற்ற மேலுலகத்துத்தேவர்கள் செய்துள்ள நல்வினைப்பயனினும் பெரிது  
இவ்வுலகத்து இவ்வரக்கர்களியற்றிய தவப்பயனென்பது போதரும். இயற்  
ல்கப்படைப்பமைப்பில் இங்ஙனம் தவப்பெருமை விளங்குதலாலும், இராவ  
ணதிரர்க்கு இவ்வகைச்சிறப்பமைத்தது அபர்க்கச்செய்த அரிய பெரிய தவத்  
துக்கு உவந்த பிரமதேவன் அளித்த வரத்தினாலு மாதலால், 'காட்டினார் விதி  
யார்' என்றார்.

விதியார் என்றவிடத்து, 'ஆர்' என்ற பன்மைவிததி - உயர்வுப்பொருளில்  
வந்தது 'காண்டிதார் காண்டி' என்றவிடத்து, 'முண்ணியவிற்படர்க்கை  
வந்த இடவழுவமைதி. அம்மா - விடப்பிடைச்சொல். டூட்டி - (ஆபவணங்  
களைத்) தரித்த. வார் - ஸச்சணிந்த முலை யென்றும் பதவுரைகூறலாம். இடை  
யினது மிக்கதுண்கையை விளக்குவார், 'பொய்யிடை' என்றார்; 'பொய்யோ  
வெனு மிடையான்' என்றார் அயோத்தியா காண்டத்திலும், விரைந்தோடிச்  
சென்று மீளும் கடைவிரைவினாலும், நீர்நிரம்பிய பெரியகுடங்ளை இடை  
யிற்சாரவைத்துக்கொண்டு வருதலாலும், குனிந்துநீர்மிதலாலு மாகின்ற  
அயர்ச்சிகள் பற்றி, துண்ணிடை ஒசித்து கையு மென்க. பூநீர் - தாமரை  
முதலிய தெய்வத்திருமலர்களின் இவ்வியபரிமளங்கொண்ட தீர்த்த மெனினு  
மாம்.

திருவள்ளுவனார் அறன்வலியுறுத்தலில், "அறக்காறுதிவென வேண்டா  
சிலிகை, பொறுத்தாறொடுநீந்தா னிடை" என்று அறத்தின்சிறப்பை எடுத்த  
திக் காட்டினார் போல, இங்கு இங்ஙனம் தவத்தின்சிறப்பை மெடுத்தித்  
காட்டினார்.

(கா.ச)

கடு. இலக்கணமாபிற்கேற்றவெழுவகைநரம்பினல்யா  
முலத்தகத்தளிர்க்கைநோவவளந்தெடுத்தமைந்தபாடல்  
கலக்குமமுழுங்கிறென்றுசேடியர்கன்னிமார்கள்  
மலர்க்கையான்மாடத்தும்பர்மழையின்வாய்பொத்துவாரை.

(இ - ள்.) 'இலக்கணம் மரபிற்கு ஏற்ற - (சந்தேசாஸ்திரங்களிற்கூறிய) லக்ஷணக்கிரமத்திற்குத் தக்கபடியமைந்துள்ள, எழுவகை நரம்பின்-எழுவகைப் பட்ட ஸ்வரங்களுக்கு உரிய நரம்புகளையுடைய, நல் யாழ் - சிறந்த வீணையில், அலத்தகம் தளிர் கை நோவ அளந்து எடுத்த - செம்பஞ்சுக்குழம்பூட்டின தளிர்போன்ற கைவிரல்கள் வருந்தும்படி தாளப்பிரமாணத்தவறாமல் அளவு செய்து இசையெழுப்பதலால், அமைந்த - நிரம்பிய இலக்கணத்ததாயுண்டான, பாடல் - 'இசைப்பாட்டு, கலக்கு உற - கலக்கமடையும்படி, முழங்கிற்று - (இது) இடிமுழங்கியது', என்று - என்று (மேகத்தின் குற்றத்தை) மனத்திற் கொண்டு, மாடத்து உம்பர மழையின் வாய் - உபரிக்கயின்றேலுள்ள மேகத்தினது வாயை, மலர் கையால் பொத்துவார் - தாமரைமலர்போன்ற (தமது) கைகளால் மூடிபவர்களாகிய, சேமயர் கன்னிமார்களை - குற்றேவல்செய்பவர்களான சிறுபெண்களையும்,--(எ - று.)

அவ்விலக்காபுரியின் மாடமாளிகைகள் மிகவுயர்ந்து வானத்தையளாவி நின்றலால், அவற்றின் உபரிக்கைகளில் மேகங்கள் தங்கி இடிமுழங்குகின்றன; அம்முழக்கம் அம்மாடங்களில் இருந்து மாதர்கள் நல்முறைதவறாமல் அருமையாய் வீணைவாசிக்கின்ற இசைப்பாட்டிற்குத் தடையாகின்ற தென்பது பற்றி அஞ்சி அம்மேகங்களின்வாயை அம்மாளிகைகளிற் பணிப்பெண்களாயமைந்துள்ள இளமகளிர் விரைந்துசென்று தமதுமெல்லியகைகளால் மூடிகின்றன ரென்க. அந்நகரத்துமாடங்களின் மிக்க உயர்ச்சியோடு, அரக்கர்க்குக் குற்றேவலாளராயமைந்த இளமைய்பருவமுள்ள மெல்லியவார்க்கும் மேகத்தை வாயடக்கும்படியான ஆற்றல் ஆவெடுத்துள்ள தென்பதும் இதில் நன்கு விளங்கும். 'சேடி' என்ற சொல்லுக்கு - வித்தியாதாரருக்கு என்று ஒரு பொருளுள்ளதனால், 'சேடியர்கன்னிமார்கள்' என்பதற்கு - வித்தியாதாரகன்னிகைகளென்று பொருள் கொள்ளலுமாம்; அவர்கள் அங்கு அடிமைகளாயமர்ந்துள்ள ரென்க.

எழுவகைநரம்பு - ஸரிகமபதநி என்ற ஏழுஎழுத்துக்களைத் தமக்கு உரியனவாகக்கொண்ட ஷட்ஜம் ரிஷபம் காந்தாரம் மத்யமம் பஞ்சமம் தைவதம் நிஷாதம் என்ற ஏழுஸ்வரங்களை இசைக்கின்ற தந்திரிகள்; இந்த இசைகளேழும், தமிழில் குரல் துத்தம் கைக்கிளை உழை இனி வினரி தாரம் எனப்படும். பேரியாழ், மகரயாழ், சகோடயாழ், செவ்வோட்டியாழ் என்ற நான்கினுள் ஏழநரம்புகட்டின செங்கோட்டியாழ் இங்குக் குறிக்கப்பட்டதென்க; "ஒன்று மிருபது மோரேழ்மேற்புத்துடனே, நின்ற பதினேழேழு நேடுகங்காற்-குன்றாத, நால்வகையாழிற்கு நன்னரம்பு சொன்முறையே, மேல்வகைய ஸ்ரீலோர் விதி" என்பது காண்க: மூன்றையே உக, கக, கக, ௪ - நரம்புகளென்க. முக்கியமான காலப்பிரமாணமாகிய தாளவடைவு தவறாது வாசிக்கப்பட்ட இன்னிசை யென்பார், 'அளந்தெடுத்தமைந்த பாடல்' என்றார்; மேல் ககஉ - ஆஞ் செய்யுளிலும் "அளந்த பாடல்" என்பா.

மென்மையும் செம்மையும் பற்றி, கைவிரலுக்குத் தளிர் உவமைஉறப்படும். இயல்பான தளிரின் மென்மையும் செம்மையும் இம்மாதர்களைவிட

லின் மிக்கமென்மைக்கும் செம்மைக்கும் உவமையாதற்குப் போதா வென்று உட்கொண்டு, செம்பஞ்சுக்குழம்புபூசின தளிரை உவமையாகக் கற்பித்தார். "அரங்கியல் செங்குழிரகவிதம்போலுதிர்" என்ற சிந்தாமணி, இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. அன்றியும், கைவிரலின் இயற்கைச்செந்நிறத்துக்குத் தளிரின் இயற்கைச்செந்நிறம் உவமைபோதுமாயினும், வீணவாசிக்கும்போது அதன் தந்திரிகளை மீட்டுதலாம் கைவிரல்களிலாகுஞ் செயற்கைச்செந்நிறத்துக்கு அதுபோதாதாயால், செம்பஞ்சுக்குழம்பூட்டித்தலாலாகுஞ் செயற்கைச்செந்நிறம் கற்பிக்கவேண்டியதாயிற்று என்க. 'கைகோவ எடுத்து' என்ற தனல், அம்மாதற்கைகளின் மிக்க மென்மை போதரும்.

மரபு - சம்பிரதாயம். 'கன்னிமார்கள் பொத்துவாரை' என்பது, பொத்துவார் கன்னிமார்களை பெண உருப்பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. 'அளந்தெடுத்த மைத்தபாடல், கலத்தமுழங்க மீளாக்கி' கன்னியர்சேடிமார்கள்' என்பது, பாடாந்தரம். (க00)

க00. சுந்தரப்பூம்பந்தர்வேயந்தமனியவரங்கிறத்தஞ்  
சுந்தித்ததுகவுடையமணிவிளக்கொளிநுஞ்சேக்கை  
வந்தொத்துநுரிதமாக்கள்விளம்புந்தநெறிவழாமை  
கந்தர்ப்பமகளிராநாடகங்காண்கின்றாரை.

(இ - ன்.) தம் தம் சுந்தித்தது உதவும் தெய்வம் மணி விளக்கு ஒளிரும் சேக்கை - அவரவர்களைத்தொழுநீளக் கொடுக்கின்ற தெய்வத்தன்மையுள்ள (சிந்தாமணிபெண்ணுந்) தேவமணியாகிய விளக்கு விளங்கப் பெற்ற படுக்கையின் மேல் (சாய்ந்தாடியிருந்துகொண்ட) - சுந்தர பூம்பந்தர் வேயந்த - அழகிய மலர்களினாலாகிய பந்தலை மேலேயிட்டி அலங்கரிக்கப்பெற்ற, தமனியம் அரங்கில் - பொன்மயமான நடனசாலையில், வந்து அடைவுடன்வந்து, ஒத்தம் துரிதம்மாக்கள் விளம்பும் தம் தெய்வமான கைகளால் ஒற்றித் தானயிடுகின்ற தருகமென்னுந் விரைந்தலயவிசேஷத்தில் தேர்ந்த சனங்களைப் பாராட்டிக்கூறப்படுகின்ற சமது தாளப்பிரமாணவகைகள் தவறாமல், கந்தர்ப்பமகளிர் ஆடும் - கந்தருவஸ்திரிகள் ஆடுகின்ற, நாடகம் நாட்டியத்தை, காண்கின்றாரை - பார்ப்பவர்களான இராக்கதமார்களையு, - (எ - று.)

அழகியமலர்களால் பந்தவிட்டலங்கரிக்கப்பெற்ற பொன்மயமான நடன சாலையில் தாளவடைவு சிறிதுந் தவறாமற் கந்தருவமாதக் ளாடுகின்ற நாட்டியத்தினை, 'சிந்தாமணியென்னுந் தெய்வமணியையே தீபமாகவைத்திருத்தலால் அதனொளிவீசப்பெற்ற மெத்தென்றபடுக்கையின்மீது சாய்ந்தபடியிருந்து கொண்டு பார்த்து உகந்து பொழுதுபோக்குகின்றனர், இராக்கதமாத ரென்க. 'சேக்கை' என்ற எழாம்வேற்றுமைத்தொகை 'காண்கின்றாரை' என்பதனாலும், 'அரங்கில்' என்ற எழாம்வேற்றுமைவிரி 'வந்து' என்பதனாலும் இளையும். ஒத்துதல் - ஒத்தறுத்தல், தாளம்போடுதல்; உடன் வந்து பொருத்துதலுமாக. துரிதம் - த்ருதம் என்ற வடகொல்லின் சிதைவு. விளம்பிதம், மத்யம், த்ருதம் என்ற லயக்கிரமம் மூன்றுவகைப்படும்; அவற்றில் காலதாமதங்கொண்டது விளம்பிதம்; காலவிரைவுகொண்டது த்ருதம்; இவற்றின்மடுத்தாமானகினை



மத்தியம். இவற்றினுள் தருதத்தில் தேர்ந்த சனங்க ளொன்றது, உபலக்ஷண வகையால் மற்றவற்றிலுக் தேர்ந்தவ ரென்றவாரும். சிறப்புப்பற்றி, தருதம் எடுத்துக்கூறப்பட்ட தென்க அன்றி, சிறப்புப்பெயர் பொதுப்பொருளின் மேலதாகும் பாஷைநடைபற்றித் தருதமென்ற ஒருகை லயவிசேஷத்தின் பெயர் பொதுப்பட லயக்கிரமமென்ற மாத்நிரமாய் நின்றதென்றும் கொள்ள லாம். இவைதேர்ந்த ஆடலாசிரிபாது இயல்பையும், அரங்கினது இயல்பையும், சிலப்பதிகாரம் முதலியவற்றிற் காணலாம் அரங்கு - கூத்தாடு மிடம்; ரங்கம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். நாடகம் கூத்து; வட சொல் : கதைதழுவியருங் கூத்து, நாடகமெனச் சிறப்புவகையாற் கூறப் படும்.

தபநீயம் என்ற வடமொழி தமனியமென்றும், கந்தரவர் என்ற வடமொழி கந்தரப்பரென்றும் சினைகத்தன. சபநீயம் - செருப்பினால் தபிக்கப்பட்டு ஒளி விளங்குவது; மாற்றுயர்ச்சொன் : "சுடச்சுடரும் சொன்." சிந்தாமணி யென்ற தேவரத்தினத்தின் பெயர்ப்பொருள் விளங்க, 'தத்தஞ்சிந்தித்தது உதவுந் தெய்வமணி' எனப்பட்டது. கற்பகவிருகூழும் காமதேனுவும் போல இதுவும் தன்னைச்சார்ந்தவர் நினைத்தவற்றைத் தருவது இதனையே அரங்கில் தீபஸ்தாநத்து வைத்துள்ள அரங்க ரென்க. 'இங்கு 'மாக்கன்' என்றது - அறி விற்குறைந்த சனங்க ளெனச் சிறப்புவகையாற் பொருள்தராத, பொதுப் படச் சனங்களென்ற மாத்நிரமாய் நின்றது. 'துரிதபாக்கன் விளம்பித கெறி வழாமல்' என்ற பாடத்திக்கு நட்பிலுந்நாற் குறிக்கப்பட்ட விளம்பிதமென்னும் லயவிசேஷத்தின் முறைமை தவறாம லென்று பொருள். 'வந்தொத்துத் தருதமாக்கன் விளம்பின கெறி வழாமல்' என்றும் பாட முண்டி.

(ககக)

ககா. திருத்தியபளிக்குவேதிதெள்ளியவேல்களென்னக்

கருத்தியல்புரைக்குமுண்கட்கருங்கயல்செம்மைகாட்ட

வருத்தியகொழுந்தம்பால்வரம்பின்றிவளர்ந்தகாம

புருத்தியபயிர்க்குநீர்போலருநவருந்துவாரை.

(இ - ள்.) திருத்திய பளிங்கு வேதி - அழகியனவாக அமைக்கப்பட்ட ஸ்படிகக்கற்களினாலாகிய மேடைகளில் (இருந்துகொண்டு),—கருத்து இயல்பு உரைக்கும் - மனத்திலுள்ள எண்ணங்களை வெளியேகாட்டுவனவும், உண்மையுண்டனவுமான, கண் கருங் கயல் - கறுத்த கயல்மீன் போன்ற தங்கள் கண்கள், தெள்ளிய வேல்கள் என்ன செம்மை காட்ட - தெளிவான ஒளியுள்ள [வடித்த] வேற்படைகன்போலச் செந்நிறங்காட்டும்படி, வருத்திய கொழுநர் தம்பால் வரம்பு இன்றி வளர்ந்த காமம் அருத்திய பயிர்க்கு நீர்போல் - (தமது பிரிவினில் தங்களை) வருத்தும்படி செய்த தங்கள்ணவரவிஷயமாக அளவில் லாமல் மேன்மேல்வளர்ந்த தங்கள் காமவிருப்பமாகிய பயிர் செழித்தற்குத் தண்ணீர் (பாய்ச்சினும்) போல, அருநத அருந்துவாரை - கிடைத்தற்கு அருமையான [மிகச்சிறந்த] மதுவைப் பானஞ்செய்பவர்களாகிய இராக்கத மாதர்களையும்,—(எ - று.)

‘வேதி’ என்ற ஏழாம்வேற்றுமைத்தொகை, ‘அருந்துவாரை’ என்பதனோடு இயையும். பளிங்குக்கல்மயமான திண்ணைகளி லிருந்தகொண்டு கட்டுமிக்கின்றனன இரீக்கதமாத வரண்க. மதுபானத்தாலாகும் களிப்புக் காமத்தை வளர்ப்ப தென்பது, வெளிப்படை. கணவரைப்பிரிந்து காதல் நோய்கொண்டிருக்கின்ற சமயத்தில் இவர்கள் கள்ளுண்டு களிகொள்வது அக்காதலோயை மிகுவித்தல்பற்றி, ‘வருத்தியகொழுநர்தம்பால் வரம்பின்றி வளர்ந்த காம் வருத்தியாயிர்க்கு நீர்போ லருநறவருந்துவாரை’ என்றார்; ‘தாமமுன்குழவிய ருண்ட தாநறை, யோமவெங்குழியுரு கெய்யி னுள்ளுறை, காமவெங்கனவினைக் கணற்றிச்சாட்டிற்றே” என்றார் பாலகாண்டத்து உண்டாட்டிப்பாடலத்தர் கட்டுமுயிலுற் கண்ணிவத்தல் இயல்பாதல் பற்றி, ‘கட்டு கருங்கயல் செம்மைகாட்ட’ எனப்பட்டது; உண்டாட்டிப்பாடலத்தில் “கனித் திரளிதழ்பொழிசெம்மை கண்புக, நினைப்பகொன் றுரைப்பகொன்ற மொர் நேரிழை” என்றதும், திருவிளையாடற்புராணத்தில் “வெவ்வியநறவமுண்ட விளங்கிழையொருத்தி னாயிற், கவ்வியவாடிதன்னிற் கருங்கயலெங்குங்கட்டேப் புங், கொவ்வையாய்விளர்ப்பு நோக்கி” என்பதும் காண்க. கூரிய வடிவும், தமது தாக்கிலுள் ஆடவராகுகொஞ்சுமதிமை அகற்றத்திறமும் பற்றி, மகளிர் கண்ணுக்கு வேல் உவமைகூறப்படும் அய்வேல் பகைவிரத்தத்தோய்தலாற் செந்நிறங்கொண்டு காட்டுமாறு போல, இக்கண்கள் மதுபானத்தாற் செந்நிறங் கொண்டு காட்டுமென உண்டாட்டிப் பாடலத்தில் “கண்களால் வடித்த வெங்குருதிவேல்விழிக்கு மாதர்” என்றதும் காண்க. வருத்திய கொழுநர்தரங்கள் ஊடல்வொள்ளும்படியான பிழையைச் செய்து அதுபற்றித் தாங்கள் பிழைங்குப்படிபண்ணி அதனால் தங்களைவருந்தச்செய்க கணவ ரென்றலு மாம். இனி, (தாம் ஊடலாற்சினந்து) வருத்தியல்புரைக்குமுண்கட்கருங்கயலில் வேல்கொ ண்ணச்செம்மைகாட்ட (அதனால்) வருத்தமுற்ற கணவரவிலையமாக வெனலும் அமைபு; இவ்வகையில், ‘வருத்திய’ - வருத்தப்பட்ட எனச்சொரப் பாட்டுவினைப்பொருளில்வந்தசெய்வினை: கோர்த்திடுற்கண்ணிவத்தல், இயல்பு.

“வேதித்தெளிய’ என வலிமிக்க பாடமும் உண்டு. தெளிய - தேர்ந் தெடுக்கப்பட்ட எனினுமாம். திருவள்ளுவர் குறிப்பறிதலில் “பகைமையுங் கேண்மையுங் கண்ணுரைக்குந் கண்ணின், வகைமை யுணர்வார்ப் பெறின்” என்றபடி கண்களின் பார்வைவேறுபாடுகளால் மனத்தின் விருப்புவெறுப்புக் கள் பிறரறியக்கூடியன வாதல்பற்றி, “சுருத்தியல்புரைக்குங் கண்” எனப்பட்டது. உரைக்குந் கண் - பேசாதது பேசுவதுபோலச் சொல்லப்பட்ட மரபு வழுவமைதி; “முக்கணுரைக்கு முண்ணின்ற வேட்கை” என்றற்போல, “கெஞ்சத்தொளித்தது உ மாங்கே மிகுந்” என்றவாறு கட்டுமுயிலால் மனத்திற் கொண்டகளி மறைக்கமுடியாதபடி கண்களிலுண்டான செந்நிறத்தாலும் பார்வைவேறுபாட்டினாலும் பிறர்க்குப்புலனாதல் தோன்ற, “சுருத்தியல் புரைக்கு முண்கட்கருங்கயல் செம்மைகாட்ட’ என்றார். உண்கண் - மையிட்ட கண்; ஆகவே, ‘கட்கருங்கயல்’ எனப்பட்டது. கட் கருங்கயல் - முன்பின்னாகத்தொக்க உவமத்தொகை. கண்ணுக்குக் கயல் - பிறழ்ச்சியில் உவமம். உவமையணி.

க04. கோதறுங்குவளைநாட்டங்கொழுநர்கண்டங்கொள்ளத்  
துதுளங்சனியைவென்றதுவர்க்தவாய்வெண்மைதோன்ற  
மாதருமைந்தர்தாமுமொருவர்மேலொருவர்கைத்த

காதலங்கள்ளுண்டார்போன்முறைமுறைகளிர்கின்றாரை.

(இ - ன்.) கோது அஹம் - குற்றமற்ற, குவளை நாட்டம் - நீலோற்பல  
மலர்போன்ற [கருமையான] (இராக்கதமாதர்களின்) கண்கள், கொழுநர்கள்  
நாட்டம் கொள்ள - தம் தர்க்கணவரான இராக்கதரது கண்களின் தன்மையைத்  
கொள்ளும்படியாகவும் [செந்நிறங்கொள்ளவும் என்றபடி], துதுளம் கனியை  
வென்றதுவாத்தவாய் - (தமதுசெந்நிறமிகுதியால்) துதுளம்பழத்தைச் சயித்த  
சிவந்தவாய், வெண்மை தோன்ற - வெண்ணிறங்காட்டும்படியாகவும், மாத  
ரும்மைந்தர்தாமும் ஒருவர்மேல் ஒருவர்வைத்தகாதல் அம் கள் உண்டார்  
போல் முறை முறைகளிர்கின்றாரை - மகளிரும் ஆடவரும் தம்முள் ஒருவர்  
மீது ஒருவர் கொண்டள்ள ஆசையாகிய அழகிய [இனிய] கள்ளைக் குடிக்கி  
ன்றவர்போல மாறிமாறிக் கட்டுகுடிக்கின்றவர்களான இராக்கத தம்பதி  
களையும், - (எ - று.)

கண் இயற்கைநிறம்மாறிக் சிவத்தலும், வாய் இயற்கைச்செந்நிறம்மாறி  
வெளுத்தலும், கட்டுகுடியினு லாகுவன; கீழ்ச்செய்யுளினுரையிற் காட்டிய  
“கனித்திரளிதழ்”, “வெய்வியநறுமுண்ட” என்றகொடக்கத்து மேற்கோள்  
கள் இங்கும் நோக்கத்தக்கன: மேல் ௧௩௩ - ஆஞ் செய்யுளின் முதலடியையுங்  
காண்க கொள்ளிக்கண்ணன் கொங்கண்ணன் குருகித்தண்ணன் என்னும்  
படி இராக்கதரில் ஆடவர்கண்கள் இயற்கையிலேயே சிவந்திருத்தலால்,  
அவை கட்டுகுடியினுற் செயற்கைச்செந்நிறங்கொண்டதுவெறுபடவிளங்காமை  
பற்றி, அதனை மெடுத்துக்கூறாமல், இராக்கதமாதரது இயற்கையிற்கரிய  
கண்கள் கட்டுகுடியினுற் செயற்கைச்செந்நிறங் கொண்டதுமாதிரித்தையே  
‘குவளைநாட்டங் கொழுநர்க்கண்டங் கொள்ள’ என்று எடுத்துக்கூறினர்; ‘  
அரக்கரில் மாதர்கண்களும் ஆடவர்கண்கள்போலச் செந்நிறமடைய வென்பது  
கருத்து. சாமுத்திரிகசாஸ்திர முறைமைப்படி மகளிர்க்குரிய உத்தமவிலக்  
கணம் குறைவின்றி நிறையவாய்ந்த கண்க ளென்பார், அவற்றிற்கு ‘கோதறும்’  
என்ற அடைமொழி கொடுத்தார். இரண்டாமடியிற் கூறிய செயற்கை, அரக்  
கரில் ஆடவர் மகளிர் என்னும் இருபாலார்க்கும் ஒக்கும் கட்டுகுடித்தல் ஸ்திரீ  
புருஷவாஞ்சையை மிகுவித்து மனத்தைக்களிப்பித்தல்பற்றி, ‘மாதருமைந்தர்  
தாமு மொருவர்மேலொருவர்கைத்த காதலங் கள்ளுண்டார்போல்’ என  
உவமைகூறப்பட்டது; “சேக்கையின்பச்செருச்செருக்குஞ் சிந்தையா, ராக்கிய  
வயிழ்தெனவம்பொன்வள்ளத்து, வாக்கியபசுநரு மாந்தன்மேயினார்” என்று  
உண்டாட்டுப்படலத்திற் கூறியதுங் காண்க. உத்தமவிலத்தைவிளைத்தல்பற்றி,  
காதலைக் கள்ளென்றார். மாதரும்மைந்தரும் மாறிமாறிப் போகமறுகாந்து  
களிப்பதுபோல மாறிமாறிக் கட்டுகுடித்துக் களிப்பவராயின வென்பதும்  
அமையும்; கண்சிவப்பும், வாய்வெளுப்பும் கலவியினுறு மாகுவன: “இவ  
விதழ்த்துவர்விடவெயிறுதேனுக்,.....கலவியெய்கொழுநருங் கள்ளு

மொத்தவே" என்ற உண்டாட்டுப்படலத்தையும், "செய்வவாய்வெருப்பக் கண்ணிவப்புற,.....மங்கைபுர்தொய்தலாற், பொய்கை காதற்கொழுநரும் போன்றதே" என்ற நீர்விளைபாட்டுப்படலத்தையும் கோக்குக. இனி, முதலடிக்கு - மகளிரதுகண்களும் ஆடவரதுகண்களும் கட்டுடியினலாகிய மதர்த்த நோக்கினழகால் ஒன்றையொன்று கவர என்ற பொருளும் பொருந்தும். (1)

க0க. விற்படர்பவளப்பாதத்தலத்தகமெழுதிமேனி

பொற்பளவில்லாவாசப்புனை நங்கலவைவழி

யற்புதவடிக்கண்வாளினஞ்சனமெழுதிபந்தில்

கற்பகங்கொடுக்கவாங்கிக் கலன்றெறிந்தனிகின்றாரை.

(இ - ள்) அந்தில் - அவ்விடத்தில், கற்பகம் - கல்பகவிருகூடம் கொடுக்க- (தமக்கு வேண்டிவனவான செம் ஞ்சுக்கும்பு முதலியவற்றை அப்பொழுதைக்கப்பொழுது கொடுத்த உகவ, வாங்கி- (அவற்றை) பெற்றுக்கொண்டு, - (அவற்றில்), அலத்தகம் - செம்பஞ்சுக்குழம்மை, வில் - டார் பவளம் பாதத்து எழுதி - ஒளிபரவுவதான பவழம்போன்ற (தமது) கால்களில் தடவி, - பொற்பு பொலிவையும், அளவு இல்லா வாசம் - அளவற்ற நறுமணத்தையுமுடைய புனை நறுப் கலவை - புதலமான கல்ல கலவைச்சந்தனத்தை, மேனி பூசி - தமது உடம்பிற் பூசி, - அஞ்சனம் - மரைய, அற்புதம் வடி கண்வாளின் எழுதி - (காண்பவர்க்கு விரப்பைவிளைக்கின்ற கூரிய வாள்போன்ற (தமது) கண்களில் இட்டு, - கலன் - ஆபரணங்களை, தெரிந்து அணிகின்றாரை தக்கனவாகத் தேர்ந்தெடுத்த (அணியுமிடங்களில்) அணிந்துகொள்வின்றவர்களான இராக்கதாதர்களுமும், - (வ - உ.)

தமது அருகில் வந்து வேண்டிவார்க்கு வேண்டிபவற்றையளிக்கு மியல்பினதான தெய்வத்தன்மைபுள்ள தேவதேவாகத்துக் கற்பகவிருகூடம் இத்திராதியரைவென்ற இராவணனால் மேலுலகத்தினின்று வலியக்கவந்து இலங்கைக்குக்கொண்டுவரப்பட்டு அங்கு அரக்கர்கட்கு வேண்டும்பொருள்களை பெல்லாம் அவர்கள் வேண்டிகின்ற அவ்வப்பொழுது அருகிற்வசன்று கொடுத்தவர அவர்கள் அவற்றை அவ்வனப்பெற்றுத் தமக்கு உரியபடி உபயோகித்துக் கோலஞ்செய்துகொள்கின்றன வென்க. 'அந்தில்கற்பகங்கொடுக்கவாங்கி' என்றது, 'அணிகின்றாரை' என்பதனோடுமாதிரி மன்றி, 'எழுதி' 'பூசி' 'எழுதி' என்றவற்றோடுங் கூட்டப்பட்டது; கணநினைந்தீவகம்.

கலவை - பாலவகைவாசணப்பொருளும் கலக்கப்பெற்றது. 'அலத்தகமெழுதி', 'அஞ்சனமெழுதி' என்றவற்றால், அணிகின்றவர் மாத ரென்பது விளங்கும். கண்வாள் - வாட்கண் : முன்பின்குத்தொக்க உவமத்தொகை. வடிக்கண் - மாவடுப்போன்ற கண் எனினுமாம்; அவ்வடுவின் உட்பிளவு, கண்களுக்கு வடிவிலுவமையாம் : 'வடுப்பிளவியைகண்ணை' என்ற சிந்தாமணியைக் காண்க. கூரிய கண்களுக்கு மையிடுதல் வாட்படைக்கு நெய்ப்பூசுதல் போல மென்ற சுருத்தி, 'வடிக்கண்வாளினஞ்சனமெழுதி' என்றதனாற்போதரும்; மேல் நகன ஆஞ் செய்யுளில் "அஞ்சனவிழுதுவேய்ந்த கன்னவாணெடுங்கணென்னும் வான்" என்பது காண்க. அந்தில் - அகையுமாம்;

“அத்திலாங்கசைநிலை யிடப்பொருளவ்வே” என்றார் நன்னூலார். ‘அம்பொற் கற்பகம்’ என்றும் பாட முண்டு. (க0க)

கக0. புலியடுமதுகைபைந்தர்புதுப்பிழையுயிரைப்புக்கு  
நலிவிடவமுதவாயானச்சுயிர்த்தயிற்சனல்லார்  
மெலிவுடைமருங்குன்மின்னினலமரச்சிலம்புனிம்பி  
யொலிபடவுதைக்குந்தோறுமயிர்புளகுதிக்கின்றாரை.

(இ - ன்.) புலி அடு மதுகை மைந்தர் - புலியையுங் கொல்லவல்ல வலிமையையுடைய ஆடவர்கள் செய்த, புது பிழை புதிதமுற்றம். புக்கு உயிரை நலிவிட - (சமது மனத்தினுட்) புக்கு உயிரையுமுட்பட வழுத்துதல்செய்ய, அயில் கண் நல்லார் - வேலையுடையோன் (புதுரிய) சுண்களையுடைய அழகிய இராகத்தமாதர், அமுதம் வாயால் நஞ்சு உயிர்த்து - அமிருதம்போலினிய தங்கன்வாயினால் விஷம்போலக் கொல்லுமையாகப் பெருமூச்சுவிட்டு, மெலிவு உடைமருங்குல் மின்னின் துலமர் - துண்ணியவழுவையுடைய தங்கள் இடையானது மின்னல்போலத் துவளும்படியாகவும், சிலம்பு விபமி ஒலிபட - சிலம்பென்னுங் சாலணி அசைந்து ஒலிக்குப்படியாகவும், உதைக்கும் தோறும் - உதைக்கும்பொழுதெல்லாம், மயிர்புளகு உதிக்கின்றாரை - மயிர் சிலிர்ப்பு (த சமது உடம்பில்) உண்டாகிய புளகுதிறவர்களான அரக்கர்களை யும்,—(எ - று.)

அரக்கியர் தமதுகண்டரிடத்தம் பிறகு விரிவைச் சமுததல் முதலிய குற்றங்களைக் கண்ட விடத்து மிக்கவருத்தமும் மிக்கவோபுறம் கொண்டு வெவ்விதாகப் பெருமூச்சுவிட்டு அவ்வாடு உரைக்கலமுறை சாலலுதைக்க, அம்வுதைபடுத்தோறும், அவ்வரக்கர், அவ்வாற் றிசத்தாலாகிய இன்னம்பற்றியும், இங்ஙனம் ஊடுதலாற் கூடலின்புஞ் சிறக்குபென்ற ஆனந்தத்திசைத்தாலும், உடம்பில் மயிர்சிலிர்ப்பாய் பெறுகின்றவரக்க, மிக்கவல்லியதாகிய அம்மயிரிடை அவர்கள் வலிகொண்ட உதைக்கும்பொழுது மிகத்தவருதலை, ‘மெலிவுடைமருங்குல் மின்னி னலமர்’ என்று குறித்தாம். சால்களால்வீசி உதைக்கும்பொழுது சாலணி துசைத்தொலித்தல் இடம்பு ‘புலியடு மதுகை மைந்தர்’ என்பதற்கு - புலிபோல (பிறவயர்களை)க் கொல்லும் வலிமையுடைய ஆடவரென்றலும் அடையுர். ‘புலியடுமதுகைமைந்தர்’ என்ற பாடத்துத்து - புலியினிடத்தன்னவவ்வளவு வலிமையையுடைய ஆளவீர ரென்பது பொருள். அமுத வாய் - அமிருதத்தையுடைய வாயொளிநுளாம்; இதுவும் அகராயிருத்ததைக் கருதியது. இனி, ‘அமுதவாயால் கச்சுயிர்த்து’ என்பதற்கு - அமிருதம்போலினிய சொற்களைப்போசு மியல்பன்ன வாயினால் விஷம்போன்ற கடுஞ்சொற்களை வெளியிட்டு என்று உரைத்தலும் ஒன்று. உயிர்த்தல் - மூச்சுவிடுதலும், வெளியிடுதலும். இங்கு ‘அயிற்கண்கல்லார்’ என்றது - அப்பொழுது அவர்கள் கொழுநரைச் சினைத்துபார்க்கும் பார்வையின் கொடுமையை யுணர்ந்தது சுருத்தினது; சுருத்துவாயை கொளியணி, மெலிவுடைமருங்குல் - சுருத்தப்பொறைமுதலியவை தாக்கமாட்டாது) மெலிதலையுடைய இடையாராம், ‘மயிர்ப்புளகு’ என்பதும் பாடம். (கக0

கதக. உள்ளுடைமயக்கா லுண்கண்சிவந்துவாய்வெண்மையூறித்  
துள்ளிடைப்புருவங்கோட்டித் துடிப்பேர்பொடிப்பத்துப  
வெள்ளிடைமருங்குலார்தம்மதிமுகம்வேறென்றாகிக்  
கள்ளிடைத்தோன்றிநாக்கிச்சுவரைக்கவல்கின்றாரை.

(இ - ள்) உள் உடை மயக்கால் - (மதுபானத்தினால்) உள்ளேயுண்  
டான மயக்கத்தால், உண் கண் சிவந்து - மையுண்ட (தமது) கருங்கண்கள்  
செந்நிறமடையப்பெற்றும், வாய் வெண்மை உறுதி - (செந்நிறமான தமது)  
வாய் வெண்ணிறத்தோன்றப்பெற்றும், துள் துடை புருவம் கோட்டி - துடிக்கி  
ன்ற நடுவிடத்தைபுடையவாகப் புருவங்களை வளைத்தும், துடிப்ப - (தீழ்க்  
கூறிய கண் வாய் புருவங்கள்) துடிக்கவும், வேர் பொடிப்ப - வேர்வைகளாரும்  
பவும், தம்மதி முகம் தமது சந்திரமண்டலம்போன்ற முகமானது, வேறு  
ஒன்று ஆகி தள்ளிடை தோன்ற - வேறொருவகையாய்க் கள்ளிலே தெரிய,  
கோக்கி - (அதனைக்) கண்ணுற்று, கணவரை கவல்கின்றார் - (தம்மை அடை  
யானவர்களைமாட்டாது தம் கணவர் தமிராமுவேரென்று) அக்கொழுநரைக்  
குறித்துக் கவலைப்படுகின்றவர்களாகிய, தாய் வென் துடை மருங்குலாரை -  
சுத்தமான ஆகாயவெளிபோன்ற [வடிவுக்கொன்றது] இடையையுடையவர்க  
ளான தூரக்கதமாதர்மையும்கூட, - (எ - று.)

கண்சிவத்தல், வாய் வெளுத்தல், புருவத்தை தெற்றியின்மேலேற தெறித்  
தல், கண் வாய் புருவங்கள் துடித்தல், வேர்வைகளும்புதல் என்பன - கட்டுடி  
யினாலுண்டாகும் லேறுபாடுகள். இரக்கதமாதர் தாய் கட்டுடித்துக்களித்த  
போது தமதுமுகம் கண்சிவத்தல்முகவிய வேறுபாடுகளை யடைத்து பிரிதொரு  
முகம்போலக் கள்ளிலே பிரதிபிம்பித்தலைக்கண்ணுற்று, ஆங்கனம் கமதுமுகம்  
மாறுபட்டிருத்தலால் நாதுகணவர் தம்மை அடைபானவ்கண்டுபிடிக்கமாட்டா  
மல் தமிராமுவேரென்று துபற்றிக் கவலைப்படுகின்றன ரெனக் கருத்துக்  
காண்க; ("சாடியுள் நடுமுண்டாள் தன்னுருவேறுபாட்டை, ஆடியுள்நோக்கி  
நாலே வல்லனே வெனைத்தான்னைக்கொண், டோடினர்பிறருமுண்டோ வுயி  
ரன்னுன் வந்திங்ஞென்னை, தேடினன் செய்கேனென்னைத் தேடித்தா சேடி  
யென்றான்" என்ற திருவிணையாடற் புராணம். ஆங்கு ஒருசார் ஒப்புநோக்கத்  
தக்கது.) இனி, அம்மகளிர் தமது மாறுபட்ட முகத்தின் பிரதிபிம்பத்தைக் கண்  
ளிற்கண்டு சூடியமயக்கத்தால் தம்மை அபலமாதராகநினைத்துத் தம்மைச்சார  
நின்ற கணவரின் பிரதிபிம்பமும் அக்கள்ளில் தெரிதலை நோக்கித் தம் கணவர்  
வேற்றுமகளிர்ச்சாரநிற்கின்றன ரென் றெண்ணி அவரதுகூடாவொழுக்கத்  
தைக்குறித்தாக் கவலைப்படுகின்றன ரெனக் கருத்துக்கொள்ளுதலும் அமையும்;  
(அப்பொழுது "களித்தவ னொருத்தின் றவாடியுட் கணவன் தன்பி, னொளித்  
தவ னுருவுத்தானு நோட்ட வுருத்துநோக்கித், துளித்தகண் ணீரனாகி யேதிலா  
டோடோய்ச் சின்பங், குளித்தனை யிருத்தியோவென் றுரைத்தனன் கோப  
முண்டான்" என்ற திருவிணையாடற்புராணம், ஒருசார் ஒப்புநோக்கத்தக்கதாம்.)  
இப்பொருளுக்கு, 'உள்ளுடை மயக்கால்' என்பதை 'கவல்கின்றார்' என்பத

னோடு இயைத்தல் இனிது. 'கணவரைக் கனல்கின்றாரை' என்று பாடமாயின், கணவரைக்குறித்துக் கோபிச்சின்றவரை யென்று பொருள்.

உடை - உடைய; தொகுத்தல்; வினைத்தொகையாகக்கொண்டு, உன் - மனத்தை, உடை - செடுக்கின்ற, மயத்தால் - மயக்கத்தினால் என்று மொன்று. வேர் - முகனிலைத்தொழிலாதபெயர். 'மருங்குலார் கவல்கின்றாரை' என்பது, கவல்கின்றார் மருங்குலாரை யென உருபியித்துக்கூட்டப்பட்டது. மிகதண்ணிய இடையையுடையாரென்பது, 'தாயலெள்ளிடைமருங்குலார்' என்பதன் கருத்து. (ககக)

ககஉ. ஆலையின்மலையின்சாரன்முழையினிலமுதவாரிச்  
சோலையிற்றுவசரில்லிற்சோனகர்மனையிற்றாய மலையின்  
வேலையிற்கொளவொணாதவேற்கணர்குமுதச்செவ்வாய்  
வாலெயிற்றாறுதிந்தேன்மார்க்கினர்மயங்குவாரை.

(இ - ன்.) ஆலையில் - கரும்பாலையிலும், மலையின் சாரல் முழையினில் - மலைப்பக்கங்களிற் காணப்படுகின்ற குகையிலும், அமுதம் வாரி சோலையில் - இனியநீர்ப்பெருக்குப் பாயப்பெற்ற ஆஞ்சோலையிலும், துவசீர் இவ்வில் - கன்விற்பவருடைய இடத்திலும், சோனகர்மனையில் - மிலேச்சருடைய வீட்டிலும், தாய வேலையில் - சுத்தமான பாற்கடலிலும், கொளஒணாத - பெறுதல் கூடாத, வேல்கணர்குமுதம் செம் வாய் வால் எயிற ஊறு தீம்தேன் - வேலாயுதம்போன்ற கண்களையுடையவரான மகளிரது செவ்வாட்பல்மலர் போன்ற சிவந்த வாயிலும் வெண்மையான பற்களிலுஞ் சுரக்கின்ற இனிமையான தேனை, மார்க்கினர் - மருகர், மயங்குவாரை (தளியினால்) மயங்கிக் கிடப்பவரான இராக்கதர்களையும், — (எ - று)

அதராமிருதபாணத்திலும் தந்தாமிருதபாணத்திலு மாறிய ஆனந்தத்தால் மயங்கிக்கிடக்கின்றனர் இராக்கதர்களென்க. அவ்வமிருதங்களுக்கு, கரும்பாலையிற் கிடைக்கின்ற கருபாருஞ்சாயும், மலேச்சரால்களில் ஒதுக்கிடத்திற் கட்டிய கூடுகளிற் கிடைக்கின்ற கற்றேனும், நீர்வளத்தாற்செழுத்து வளர்கிற பூஞ்சோலையில் மலர்களினின்று கிடைக்கின்ற தேனும், தெங்குபனைமரங்களிலிருந்து கன்னொணர்ந்து விற்பவரான சான்றரது வீடுகடைகளிற் கிடைக்கின்ற கள்ளும், மதுபாணமிக்கவர்களான மிலேச்சர்களது வீடுகளிற் கிடைக்கக்கூடிய மதுவர்க்கங்களும், பாற்கடலில் தோன்றிய வாருணியென்னும் மதுவும் தேவாமிருதமும், சிறிதுக் ஒப்பாகமாட்டா; அவற்றினும் இவ்வமுதங்கள் மிகச்சிறந்தன என்ற கருத்தை 'ஆலையில் மலையின்சாரன்முழையினில் அமுதவாரிச், சோலையில் துவசரில்லில் சோனகர்மனையில் தாய வேலையிற் கொளவொணாத வேற்கணர்குமுதச்செவ்வாய், வாலெயிற்றாறுதிந்தேன்' என்று விளக்கினர்.

கொளவொணாத தேன் என இயையும். 'எயிற்றாறு தீந்தேன்' - "எயிறு தேனாக" என்றா உண்டாட்பெட்டலத்தும். 'இனி, 'வேற்கணர்குமுதச் செவ்வாய் வாலெயிற்றாறு தீந்தேன்' என்பதற்கு - மகளிரது சிவந்த அதரத்

தில் தமது கடரிய பற்றை வைத்தலாற் றார்கின்ற இனிய அயிருதம் என்று பதவுரைகூறலும் அமையும். சோலையின் செழுமையை விளக்குவார், 'அமுத வாரிச்சோலை' என்றார். சோனகம் - ஐம்பத்தாறுதேசங்களில் ஒன்று : பதினெண்பாறைநிலங்களிலும் ஒன்று ; அந்நாட்டவர், சோனகர். (ககஉ)

ககரு. நலனுறுகணவர்தம்மைநவையுறப்பிரிந்துநல்கு  
முலைபுறுகலவைதீயமுள்ளிலா முள்ளிச்செங்கேழ்  
மலர்நிசைமலர்பூத்தென்னமலர்க்கையால்வதனந்தாங்கி  
புலவருமுயிரிஞ்செருநெய்கிருந்துயிர்க்கின்றாரை.

(இ - ள்.) நலன் உறு கணவர்தம்மை - அழகுமிக்க (தமது) கணவரை, நவை உற பிரிந்து - (பிறமகளிரைக் காழுததல்முதலிய) குற்றம் (அவர்களிடத்து) நேர்ந்ததனால் ஊழப்பிரிந்து, — (அவ்விரகதாபத்தால்), நல்கும் முலை உறு கலவை தீய - (சைத்தியோபசாரமாகச்) தமதுதோழியாற் பூசப்பட்ட (தமது) தனங்களிற் பொருந்திய கலவைச்சந்தனம் தீந்துபோக, — முன் இலா செம் கேழ் முள்ளி மலர்மிசை மலர் பூத்து என்ன — முட்களில்லாததொரு செந்நிறத்தாமரைமலரின்மேல் அத்தன்மைக்கான தாமரைமலரொன்று பூத்தாற் போல, மலர் கையால் வதனந்தாங்கி - விளக்கத்தையுடைய (தமது) கையொன்றினால் (தமது) முகத்தைத் தாங்கிக்கொண்டு, உலவு அரும் உயிரிஞ்செரு - போவதும் வருவதுமாய் உலாவுகின்ற அருமையான உயிருடனே, இருந்து நெடிது உயிர்க்கின்றாரை - பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டிருக்கின்றவர்களான இராக்கதமாதர்களை யு, — எ - று.)

கணவரிடத்துநேர்ந்த குற்றங் காரணமாகத் தாம் பிணங்கிப் பிரிந்த விடத்து, அப்பிரிவுத்துயரைப் பொறுக்கமாட்டாமல், அத்தாபமிகுதியால் தமது உடம்பிற்பூரிய கலவைச்சந்தனம் தீய, தமதுமுகத்தைத் தமதுகையொன்றிற் சாயவைத்துக்கொண்டு உயிர் தடுமாறப் பெருமூச்சுவிடுவவராய் வருந்துகின்றனர் இராக்கதமாத ரொன்க, கையிலே தலையைவைத்துக்கொள்ளுதல், சிந்தை கோகங்களின் காரியம்: "ஒருகை முடியொடு கடகஞ்சேர்த்தி நெடிது நினைந்து" என்றார் பிறரும். அயற்பினால் தலை நிற்சுமாட்டாது சாய்தலால், அதனைக் கொடுத்துத் தாங்கவேண்டிய தாயிற்றென்பதும் அறிக. மகளிர் கையும் முகமும் தனித்தனி செந்தாமரை மலர் போலுதலால், கையால் வதனந்தாங்குதற்கு முள்ளிச்செங்கேழ் மலர்மிசை மலர்பூத்தல் உவமைகூறப்பட்டது; இப்பொருளுவமை: "யாண்முகம், பங்கயத்தை மற்றொர்பங்கயத்து வைத்த பான்மைபோ, • வங்கைசேர்த்தி மைக்கனிலவாலிசிக்த வையிய, மங்கை" என்றார் கைததனாலும். மலர்க்கை - விரல்கள் விரிதலையுடைய கையிஞ் 'லெனினும் அனையும் 'மலர்மிசைமலர்பூத்தென்ன' என உவமை முன் வந்ததனால், மீண்டும் 'மலர்க்கையால்' என்பதற்கு - தாமரைமலர்போன்ற கையினால் என உரைத்தல் சிறவாது. 'வளைக்கையால்' என்றும் பாடமுண்டு. அம்மகளிரது முன்னங்கை மிக்கநெய்ப்புடைய தென்னைக்கை காட்டுதற்கு, 'முள்ளிலாமுள்ளி' என உவமை வகுத்துக்கூறப்பட்டது; இப்பொழுது



மனமகிழ்ச்சியின்மையால் மயிர்சிலிர்ப்புப்பெறுதது முன்னங்கை யென்பதும் போதரும்.

“உண்ணிலாவியதயரம்பிடித்துத்த வாருயிர் நின் ஹசலாட” என்றும் போல, உயிர் உடம்பைவிட்டுப்போவதும் வருவதமாய்த் தடுமாற என்பது, ‘உலவருமுயிரிளேடு’ என்பதன் கருத்து; இதனால், விரகத்தால் மரணவேதனையுற்றன ரென்றவாறு. நெடிது உயிர்க்கின்றாரா என றுயையும். இருந்து உயிர்க்கின்றாரை - உயிர்த்திருக்கின்றாரை என விரு பிரித்துக் கூட்டுக. நெடிது இருந்து உயிர்க்கின்றாரை - நெடும்பொழுது அசைவின்றியிருந்து பெருமூச்சுவிடிகின்றவரை யென்றமாம். ‘அலீமரு முயிரிளேடு நெடிதுயிர்த்தயர்க்கின்றாரை’ என்ற பாடத்துக்கு (மிக்க வருத்தத்தால்) அலைகின்ற உயிருடனே நெடும்பொழுது அச்சுணவறையெதிர்பார்த்திருந்து சோர்ந்திற்றவர்களை யென்பது பொருளாம்.

(கக௩)

ஏதுயங்கொழுந்தும்பாலெய்சியசலத்தர்வைகுந்  
தாதிபங்கமனிச்சேக்கையுயிரிலாவுடலிற்சார்வார்  
மாதுயர்க்காதாண்டவழியின்மேல்வைத்தகண்ணார்  
தாதிபர்முறையுனேக்கியுயிர்வந்து தடிக்கின்றாரை.

(இ - ன்.) ஏது அம் கொழுந்தும்பால் எய்திய சலத்தர் - (வில் வான் முதலிய) ஆயுதங்களில் தேர்ந்த அழகிய (தமது) கணவரீதுத (ஊடலாற்) கொண்ட கோபமுடையவர்களாய், வையும் தாது றுயங்கு அமளி சேக்கை - தாம் தங்குகின்ற மலரிதழ்களாலான மெத்தையாகிய படுக்கையில், உயிர் இலா உடலின் சார்வார் உயிரீங்கிய உடல்போலத் தனியே) சார்ந்து படுப்பவராகி, மாதுயர்க்காதாண்டவழியின்மேல்வைத்தகண்ணார் - (தமதுகணவர் வாக்கடிய) வழியின்மேற் செலுத்திய பார்வையையுடையவர்களாய், தாதிபர் முறையல் நோக்கி - (தம் கணவரால்) தாதுவிடப்பட்ட மகளிரது புன்சிரிப்பைப் பார்த்து, உயிர்வந்து - (அதனால் தமது) உயிர் மீண்டுமெய் பெற்று, தடிக்கின்றாரை - தடிக்கின்றவர்களான இராக்கதமாதர்களையும், — (எ - று)

சில இராக்கதமாதர்கள், தமது கணவரிடத்து வேற்றுமகனிறைக்காமுறுதல் முதலிய குற்றங் கண்டபொழுது ஊடல்கொண்டு கோபித்து அக்கணவரைப்பிரித்து தனியேசென்று, தங்கன் போகதுகர்ச்சியின்பொருட்டுக் காம் பரிந்த மலர்களினிதழ்களா லமைக்கப்பட்டிருந்த மெத்தென்ற கயனத்திற் பள்ளிகொள்ளும் பொழுது, தமது பிராணநாயகரைப் பிரித்ததனால் தயர மிகுதியாற் சோர்ந்து, உயிரீங்கிய உடல்போலப் படுக்கையிற் சாய்ந்து விழு வாராயினர்; அவ்வாறு மூர்ச்சித்துவிழுந்தவர், இங்ஙனம் பெருந்துன்பத்தை விளைத்தற்குக் காரணமான ஆசை தூண்டுதலாற் சிறிதுதெளிந்து, தமதுகோபத் தைச் சமாதானப்படுத்தித் தம்மைத் தழுவுதற்குத் தமதுகணவர் வருவரோ வென்று அவர்வரக்கூடியவழியிற் கண்செலுத்துகையில், அதற்குள் அக்கணவரால் தமதுகோபத்தனித்தற்பொருட்டாக் தூதுனுப்பப்பட்ட தோழியர் புன்முறுவலோடு தம்மைக்குறித்துவினைத்துவருவதைக் கண்ணுற்று, இனிப்பிராணநாய

கரை விரைவீர் கூடுதல் கூடு மென்ற நம்பிக்கையினால் நீங்கிய உயிர் மீண்டு  
வரப்பெற்றவர்போல நன்றாக மூர்ச்சைகளிலிருந்து தெளியவே, மூர்ச்சிதக  
கிடந்தபொழுது உயிர் நீங்கிற்றபோல யாதொருபுடைபெயர்ச்சியுமின்றி  
யிருந்த அவர்களுடைய இப்பொழுது பிரிவதற்குரியன தொடர்ச்சியால் துடிப்ப  
தாயிற்று எனச் சூருத்தவ்விரங் காண்க

இனி, தாது இயாகு ஆமளி சூரத்தொடி ரவப்பெற்ற மெத்தை  
யென்று கொண்டாலும், புஷ்ட சயநமென்றிருந்து அமைப்பு: தாது-பூநதுகள்  
வைகும ஆமளி பென ஆ ரயபு

மேலுள்ளபடி

(ககச)

ககரு. சங்கொடுசிலம்புநூலுமபாதசாலக முாகாழப

பொங்குபுனமுர சமாபபயிலலுரைகெய்வமபேணிக்

கொங்கலாகூத்தற்செவ்வாயரமலையாபாணிகொட

மங்கலகீதம்பாடமலாபபலிவருகுகின்றாரை.

(இ - ள் ) பொங்கு பல முரசம் ஆர்ப ஒலியிசுக ஸவகையான வாத்த  
தியங்கள் ஆரவரிக்கவு — மொய்கது அல் கூந்தல் வர்ச்சனைவீச்சுகின்ற கூந்த  
லையும், செமவாஉ - சிவந்த வாயையுமுடைய அரபய - சேவமாதாகள்,  
பாணி கொட்டி - கைகளால் ஒத்தபதகத தாளமிட்டுக்கொண்டு, மங்கலகீதம்  
பாட - மங்களமான இசை பாட்டுகளைப் பாடி, - சங்கராஜ - சங்கிற்ற  
லாகிய (சமந்த கைகளைப் பாடி, சிலம்பு - சிலம்பென்னுந் தாலணிகளும், பாத்த  
சாலகமும் தச்சமென்னும் + எணிகளும் தூலம் மேகல் பணங்களும்,  
தாழ (செவ்விலை மலிகை) சிவந்த தாழவு - இவ் உறைந்தவன் மேணி  
(தங்கன்) இருந்தவன் உர்ப கொட்டி கந்தர்வன் லி வருகுகின்ற  
ாரை மலகைக்கொண்ட ஆருசனைசெய்கின்றவர்களால் தூரக்கதமாதா  
களையும் - என்று

பலவகை வாத்திய வேஷக்கூட்டு சேவமாதாக்களின் மங்கலகீதத்  
தோடும் இருந்த சில இரம் தாதாள், தாம விரைந்து தொழுவசெய்தலால்  
தமது நகல்னை முதலிட ஆரணவன் சமுபாறு தபத்துருத்தேவதைகளைக்  
குறித்தபடி புஷ்டபஞ்சலிபூதலி பூர்ச்சவர்களைச் செய்கின்றனரெனக்,  
“குலமகட்டுத் தெய்வங் கொழுநீன்” ஆதலால், “தெய்வக் தொழாஅள்  
‘கொழுநற் றெழு தெழுநான்” என்றதாகுபாறுக அங்னையன்றிப் பிற்தொரு  
தெய்வத்தை வணங்குதல் கற்பிற்று ஏற்குரோ? எனின், — தனதலைக்கணுக்  
குத் தொழுகுலமாகிய செய்வம் பூண்டதென்று அவனாலுணர்த்தப்பட்ட  
அதனைச்சுட்டியொழும ஒழுக்கமும் அவனாலேயேகற்பிக்கப் பட்டு அததெய  
வத்தை அவன்குந்நகைக்கவழிபடுதல் ஏற்பெயர் மெனக், ‘தெய்வமஞ்சல’  
ஏன்னுந் தொல்காப்பியசூத்திரம் மகளிர் தம்குலதெய்வத்தைவணங்குதற்கு  
வீதியாமாறு உணரக், “விண்பொழி பூமழை வெலகதிர் தேமிய வண்புகழ்  
மாலடி வந்தனை செய்தான்” எனச் சிந்தாமணியிற் கூறியவாழ்வ காண்க  
மனைவி, இல்லான், வாழ்க்கைத்தனை சூருவினீர் என்று பெயர்கள் பெறும்  
படி இல்லத்திலிருந்த இல்லறநடத்துவதற்கு உரியவர்களான மகளிர்,  
இவ்வுறைதெய்வத்தைக்குறித்த மலாசொரிந்து வந்தித்த வழிபடுத்தற்குச்

சிறந்தோராவார். அரக்கர் ஒருகார்தேவர்கள் முனிவர்கள் முதலிய நல்லோரையினாலித்தவரினும், மற்றொருகார்தேவபுனை அக்கிஹோதாரம் முதலிய வைதிகசுருமங்களையும் விடாது அதுவுமீதுத் துவந்தன ரென்பது, தூல்களாற் புலனாகின்றது; மேல் சுருக - ஆஞ் செய்யுளில் "தேவராலயங்கள்" என வருவதுங் காண்க.

சங்கு - அதஞ்ஞாலாகிய வளைக்குக் கருவியாகுபெயர். தூல் - அதுகொண்டு மணிகளைக்கோத்து அமைக்கப்பட்ட இடையணிக்கு தூலக்கணை. பாசாலகம் - இளம்பூவருப்பின் தொகுதிப்பாலத் தொழில்திற மமைக்கப்பட்டதொரு காலணிவ்சேடம். முாஜம் - வாச்சிமயப்பெயர். 'தெய்வம்போற்றி' என்ற பாடம், மேலானக்குப் பொருந்தும். தேவமரத்தின்கூந்தற்கு மலர்கூடுதல் முதலியிற்றுலாகுஞ் செயற்கை உறுமணியை யுண்டி ஓயற்கைநறுமணமு முண்டென்பது தூற்கொள்கை யாதலால், 'கொங்கல் கூந்தல்' என்றது இரு வகைமணமும் அமைந்திருக்கலக் கூறியதாம். தூர்மையர், தூரம்ப முதலியோர், 'மறிப்பலிவருக்கின்றனா' என்ற பாடத்துக்கு - ஆர்பலியிடுபவர்களை யென்று பொருள்; முந்தியபொருளில், பலி - பூசை; இப்பொருளில், பலி - தேவருணவு. பலி வருத்தல் - பலியாக வெட்டித் தென்று உரைப்பர் ஒரு சாரார், உறைதெய்வம் - வசிக்கின்ற தெய்வம்; வினைத்தொகை. (சுரு)

சுருக. இழைதொடர்வில்லும்வாளுநிற்றொடுமலையயாணர்க் குழைதொடர்நயனக்கூர்வேல்குமாரநெஞ்சருவக்கோட்டி முழைதொடர்சங்கம்பேரி முநெல்லமுழங்கமுரி மழைதொடர்மஞ்ஞையென்னவிழாவொடுவருகின்றாரை.

(இ. ன்.) இழை தொடர் - (தூர் அணிந்துள்ள) ஆபரணங்களிலிருந்து வெளிச்சவனவான, வில்லும் வாளுந் - வில்லென்றும் வானென்றும் கூறப் படுகிற ஒளிகளாகிய விழாடையர் வாட்டடையர், இருவொடுமலை - இருவொடுபோர்செய்து அதனைப்பொழிதலும், - வாணர் குழை தொடர் நயனம் - அழகிய குழையென்னுங்காசணியையளவுகின்ற (சமது) கண்ணாகிய, கூர் வேல் - கூரிய வேற்படைகளை, குமார் நெஞ்சு உருவ கோட்டி - இளமைப்பரு வமுடைய ஆடவர்களின் இடையத்தைத் துளைக்குப்படி செலுத்துக்கொண்டும், - முழை தொடர் சங்கம் பேரி முகில் என முழங்க - உள்துளைபொருந்திய சங்கவாத்தியங்களும் மேலிகைகளும் மேகம்போல ஆரவாரஞ்செய்ய, (அவற்றைத்தொடர்ந்து), மூரி மழை தொடர் மஞ்ஞை என்ன - மொரியமேகங்களைத் தொடர்ந்துவருகின்ற மயில்கள்போல, விழாவொடு வருகின்றாரை - மங்கலச் சடங்குகளுடனே வருகின்றவர்களை இரக்கத்தமாதர்களையும், - (எ - று.)

விவாகம்முதலிய மங்கலச்சடங்குகளின் சம்பந்தமாக ஊர்கோலம் வரும் பொழுது, சிலஇராகத்தமாதர்கள் தம்மை விசேஷமாக அலங்கரித்துக்கொண்டு அக்களப்படியான உல்லாசமாக இனிதநடந்து உடனவருகின்றனர்; அவ்வூர்கோலங்களில் சங்கு பேரி முதலியவாத்தியங்கள் மேகத்தினிடிமுழங்கம்போல முன்னேமுழங்கிச்செல்ல அதன்பின்னவருகின்ற அம்மகளிர்க்கு, மேககோலத்தைத் தொடர்ந்து பிஞ்சொல்லும் மயில்களை உவமைகூறினர். ஊர்

காலத்துமேககோஷத்தைக்கேட்டுக்களித்துக் கொண்டாட்டமடைதல், மயிலினியல்பு. மகளிர்க்கு மயில் - சாயலிலும், நடையிலும் ஒப்புமை கூறப்படும்.

இம்மாதர்கனவருகின்றபொழுது நிகழ்கின்ற சிலசெயல்களை, அவர்கள் வில்லும் வாளும் வேலுமாகிய சிறந்தபடைக்கலங்களைக்கொண்டு போர்தொழில்செய்தவருவதாக முதலிரண்டடிகளிற் சுற்பித்தார். இலங்கையில் அரக்கரேயன்றி அரக்கியரும் எப்பொழுதும் படையெடுத்துப் போர்செய்கின்றன ரெனச் சமத்தகாரமாகக்கூறியதாம். வில் வான் என்ற சொற்கள் ஒளியென்னுள்பொருளனவாதல், “வெயிலும் நிலவும் வில்லும் வாளும்,..... கேழுங் கரமுந் தேசங் களரொளி” என்ற பிங்கலத்தை முதலியவற்றால் விளங்கும். அச்சொற்கள் ஆயுதப்பெயர்களாதல், வெளிப்படை. ஆகவே, பலவகையாபரணங்களினின்று வீசுகின்ற ஒளிகள் இருளையொழித்தலை, விற்படைவாட்படைகள் இருளொழிபோர்செய்வனவாகக் குறித்தார். ‘வில்லும் வாளும்’ என்றது, நீலிஷ்ட நூபகம். மலைதலங்கைக்கு ஏற்ப, இருளையாணையாகக் கருதுக; உருதோருபம். காதுகளையளாவி நீண்டு வளர்ந்துள்ள கண்களென்பது, ‘யாணர்க்குழைதொடர் நயனம்’ என்றதன் கருத்து. அம்மகளிர் தமது கூரியகண்களின்மார்வைவாய்ச் செலுத்துகின்றபொழுது அப்பார்வையழகிலிடுபட்டு மெளவாப்புருவங்கள் நெஞ்சம் புண்ணுவர்; அதனை, அவர்கள் கண்களாகியவேற்படைகளைக் குமரர்நெஞ்சருவுடபடி வீசுவதாகக் குறித்தார்.

யாணர் - புதுமையுமாம். முழை - மலைக்குகை; அதுபோன்ற பெரிய உள்துளையை இங்குக்குறித்தது; இலக்களை பேரி - துந்துபிவாத்தியம்; பறைவீசுடம். மூரி - வலிமையுமாம். உலகமுந் அதற்கு உறுதியாகிய அறம் பொருளின்பங்களும் நடத்தற்கு ஏதுவாகின்ற சிறப்பு, மழைக்கு உண்டு. உருவகவணியும் பவையணியுந் தேரீந்துவந்த பேர்வையணி. (ககச)

ககௌ. பள்ளியின் மைந்தரோடுமுடியபண்புநீங்கி

யொள்ளியகலவிப்பூசலுடற்றுதற்குருத்தநெஞ்சர்

மெள்ளவேயிமையைநீக்கியஞ்சன விழுதுவேயந்த

களள்வாணெடுங்கணென்னும்வாளுரைசுழிக்கின்றாரை.

(இ - ன்.) பள்ளியில் - படுக்கையில், மைந்தரோடும் உடிய பண்பு நீங்கி - (தமது)கணவரோடு பிணங்கிய குணத்தை விட்டு, ஒள்ளிய கலவி பூசல் உடற்றுதற்கு உருத்த நெஞ்சர் - சிறந்த புணர்ச்சியாகிய போரைச் செய்தற்கு எழுந்த மனத்தையுடையவர்களாய், மெள்ளவே இமையை நீக்கி - மெல்லத் தமதுகண்ணிமைகளைத் திறந்து, அஞ்சனம் இழுது வேயந்த கள்ளம் வான் நெடுங் கணென்னும் வான் உறை கழிக்கின்றாரை - மையாகிய நெய் பூசப்பெற்ற வஞ்சனையையும் ஒளியையுமுடைய நீண்ட தமது கண்களாகிய வாளாயுதங்களின் உறையைக் கழற்றுபவர்களான இராக்கதமாதர்களையும், — (எ - று.)

சில அரக்கியர் தமது கணவரும் தாழுமாக ஒருபடுக்கையில் கூடியிருக்கின்றபொழுது அக்கூடலின்பம் சிறக்குமாறு தமதுகொழுநீரிடத்து ஏதேனுமொருகுற்றத்தை ஏறிட்டு அதுவியாஜமாக மனஸ்தாபங்கொண்டு அவரோடு சேராது சிறிதுவிலகித் தனியேபடுத்துக் கண்மூடி யுறங்குவார்போ லிருப்பார்;

அங்கனம் தாம் காமப்பிணக்குதுணுக்கத்தாற் பொய்யுறக்கங்கொண்டிருக்கையில், மனம் கலவியை நாடியதனால், அகத்திற் புலவிதணிந்து, தமதுகொழுநர் தமதுஊடலைத் தீர்க்கும் முயற்சி யுடையராகின்றனரோவென்று நோக்கக் கருதி அவர் அறியாதவண்ணம் கண்களைச் சிறிதுதிறந்து பார்ப்பவ ராயினர் : அவ்வாறு கண்ணிமைகளை மெல்ல நீக்கிக் கண்களைக்கொண்டு பார்த்தல், வாட்படைகளை உறைகழித்து எடுத்து உருவுமாறுபோலிருந்ததென்க. அப்படி வஞ்சனையாக மெல்லத்திறந்த தலைவியர் கண்களின் னழகிலே அக்காதலியர்மேலேயே கண்ணுங்கருத்தாமாயிருந்த அவ்வரக்கர் ஈடுபட்டு நெஞ்சுருகி நெகிழ்பவராயின ரென்பதும் இங்குப்போதரும். இராகக்கதாதி வப்பொழுதும் கொடுமையை மேற்கொண்டதென்ற இயல்பை வெளியிடுவார், அம்மாதர்கள் தம் கணவரோடுஊடியபண்புநீங்கியபின்பும் கலவிப்போர்செய்யும் கருத்தினராய்க் கண்ணென்னும் வாள்களை உறைகழித்து எடுக்கின்றன ரென்றார். கண்ணாகிய வாளுக்கு இமை உறை யென்க. அதற்கு ஹரீயே நெய்யாம். கொழுநர் அறியாதபடி மெல்லப்பார்த்து அவரியல்பை அறிய முயன்றதொன்றி, 'கள்ளம்' என்ற அடைமொழி கண்ணுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. வாள் என்ற சொல் இரண்டனுள், முன்னது - ஒளி: உரிச்சொல்; பின்னது - ஆயுதம்: பெயர்ச் சொல். அணி, உருவகவுச்சேடம்.

(க்கள்)

ககஅ. ஒவியமனையமாதமுநருணர்வோடுள்ள  
மேவியகரணமற்றுங்கொழுநரோடொழியயாணர்த்  
தூவியம்பேடையென்னமின்னெனத் துவளவேகி  
யானியுந்தாமுமேசென்றருங்கதவடைக்கின்றாரா.

(இ - ள்.) ஊடமுன் - (தமது கணவரோடு) பிணங்கியவர்களாய் (அவர்களை விட்டுப்பிரிந்து),—உணர்வோடு - (அங்கனம் பிணங்கிய தமது) அறிவும், உள்ளம் - மனமும, மற்றும் மேவிய கரணம் - மற்றும் பொருந்திய (சித்தமும் அகங்காரமு மாகிய) அந்தக்கரணங்களும், [ஆக அகத்தாறுப்பு நான்கும்], கொழுநரோடு ஒழிய - அந்தத் தமது கணவருடனே சென்றுவிட, மின் என துவள - மின்னல்போலத் (தமது உடம்பு) துவள, யாணர் தூவி அம்போடை என்ன - அழகிய இறகுகளையுடைய அழகிய அன்னப்போடை போல, ஏகி - (மெல்ல) நடந்து, ஆவியும் தாமுமே சென்று - தமது உயிருந் தாமுமாகவே (ஓரறையினுள்ளே) சென்று, அருங்கதவு அடைக்கின்றார் - அருமையாகக் கதவுகளை மூடிக்கொள்ளுகின்றவர்களான, ஒவியம் அனைய மாதவரை - சித்திரப்பிரதிமைபோன்ற [நிரம்பியுடையவருள்ள] இராகக்கதாதர் னையும்,—

கொழுநரிடத்துநேர்ந்த குற்றங் காரணமாக ஊடி அவர்களைப்பிரிந்த விடத்தும், மகளிரது மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்னும் அந்தக்கரணங்கள் நான்கும் அக்காதற்கணவரிடத்தே தங்கிவிட்டதனால், அம்மகளிர், உயிர் மாத்நிரமே மிச்சப்பட்டவர்களாய், மின்னல்போல உடம்பு தள்ளாட அன்னப்பேடைபோல மந்தகதியாகநடந்து கோபகிருகத்தினுட்சென்று, விரையக் கதவுசார்ந்தித் தாளிட்டுக்கொள்ளுதற்கும் வலியில்லாமற் சிரமப்பட்டு மெல்லக் கதவைச்சார்த்துகின்றன ரென்க. அழகிற் குறைபாடு தோன்றுமளவும்

கலைத்துக்கலைத்துச் சீர்திருத்தி எழுதக்கூடியதாதலால், அங்ஙனம் எழுதிய சித்திரப்பாவை அழகிற் சிறந்ததாதல்பற்றி, அழகிய மகளிர்க்கு உவமை கூறப் படும்: இங்கு அது அழகுக்கேயன்றி அயர்ச்சியாற் செயலறுதற்கும் உவமையாகுமாறு உணர்க; மேல் கள - ஆங் கவி, நோக்கத்தக்கது. பேடை - பறவையின் பெண்மைப்பெயர்; 'தூவி' என்ற அடைமொழியினால், அன்னப் பேடையைக் குறித்தது: தூவி - அன்னச்சிறகு. 'மாகர் அடைக்கின்றாரை' என்பது, 'அடைக்கின்றார்மாதரை யென உருபு பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. 'மின்னிடை துவள வேகி' என்று சில பிரதிகள். (ககஅ)

ககக. நின்னரமிதுனம்பாடவெண்மழைகிழித்துத்தோன்று  
மின்னெனத்தரளம்வேய்ந்தவெண்ணிறவிமானமூர்ந்து  
பன்னகமகளிர்க் கற்றிப்பலாண்டிசைபரவப்பண்ணைப்  
பொன்னகர்வீதிதோறும்புதுமனைபுகுகின்றாரை.

(இ - ள்) கின்னர மிதுனம் பாட - ஆணும்பெண்ணுமாகிய இரட்டையாய் நிற்றலின் கின்னரரென்னுந் தேவசா தியார் கீதம்பாடவும், பன்னக மகளிர் சுற்றி பவண்ணி இசை பரவ - நாககன்னிகைகள் சூழ்ந்து வாழ்த்துப் பாடல்களைப் பாடிவாழ்த்தவும், —வென் மழை கிழித்து தோன்றும் மின் என - வெள்ளைமேகத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு விளங்குகின்ற மின்னல்போல, தரளம் வேய்ந்த வென் நிறம் - விமானம் ஊர்ந்து - முத்துக்களால் அலங்கரித்துச்செய்யப்பட்ட வெண்ணிறமான விமானத்தில் ஏறி, பண்ணை - மகளிர் கூட்டத்துடனே, பொன் நகர் வீதிதோறும் - அழகிய அந்த இலங்காபுரியின் வீதிகளிலெல்லாம், புது மனை புகுகின்றாரை - புதிதாகக் (கணவர்) மனைக்குச் செல்கின்றவர்களான இராக்கதமங்கையரையும், —(எ - று.)

பெண்வீட்டில் விவாகம் நடந்தேறியபின்பு அங்குநின்று சுபமுகூர்த்தத்திற் கணவரமனைக்குச் செல்கின்ற கல்யாணப்பெண்கள், இங்குக் குறிக்கப்பட்டனர்: அங்ஙனஞ் செல்லுஞ் சடங்கு, வதுப்பரவேச மெனப்படும். விமானம் - வானத்துப்பறந்துசெல்லுந் தெய்வத்தன்மையுள்ள தேவரூதி. வெண்ணிறவிமானத்திற்கு வெண்மழையும், மெல்லியராய் விளங்கும் மங்கையர்க்கு மின்னலும் உவமையாம். 'நீரையுட்கொண்டிராத வெண்மழையைக் கிழித்துத் தோன்றும் மின்னல்' என்றது - இலிபொருளுவரை. கிந்நாரும், பந்நகரும் - பதினென்தேவகணங்களிற் சேர்ந்தவர். பல்லாண்டு - பல் ஆண்டு: பலவருஷகாலம் வாழ்வேண்டி மென்று வாழ்த்தும் பாடல். 'புதுமனை புகுகின்றாரை' என்பதற்கு - 'புதிதாகக்கூட்டப்பட்ட மாளிகைக்குக் கிருகப்பிரவேசம் போகின்றவர்களை யென்று பொருள்கொள்ளுதலு மொன்று. (ககக)

ககஉ. கோவையுங்குழையுமின்னக்கொண்டலின்முரசுமார்ப்பத்  
தேவர்வந்தாசுகுறமுனிவர்சோபனங்கள்செப்பப் பண்ண  
பாவையர்குழாங்கள்சூழப்பாட்டொடுவானநாட்டுப்  
பூவையர்பலாண்டுகூறப்புதுமணம்புணர்கின்றாரை.

(இ - ன்.) கொண்டலின் முரசம் ஆர்ப்ப - நீர்கொண்டமேகம் (இடி முழங்குமாறு) போல முரசவாத்தியங்கள் ஆரவாரிக்கவும், தேவர் வந்து ஆசிகூற - தேவர்கள் வந்து ஆசிரவாதஞ்சொல்லவும், முனிவர் சோபனங்கள் செப்ப - இருடிகள் மங்கலவாழ்த்துக் கூறவும், பாவையர் குழாங்கள் பாட்டுடொடு குழ - ரிஷிபத்திகளின் கூட்டங்கள் பாட்டுப்பாடிக்கொண்டு குழந்தாவரவும், வானம் நாடு பூவையர் பலாண்டு கூற - தேவலோகத்துப்பெண்கள் பல்லாண்டு பாடவும், கோவையும் குழையும் மின்ன புதுமணம் புணர்கின்ற ருரை - (சமுத்திலணிந்த) ஹாரங்களும் (காநிலணிந்த) குழையென்னும் அணிகளும் (தமது புடைபெயர்ச்சியால்) மின்னுமாறு புதிதாகக் கல்யாணஞ் செய்துகொள்ளுகின்றவர்களான இராக்கதர்களையும், — (எ - று.)

கோவை - முத்து பவழம் முதலியவற்றைக் கோத்த அணிவடம். மின்ன மணம்புணர்கின்ற ரூர் என இயையும். பாவையர் - சித்திரப்பதுமைபோல மழகிய மகளிர். 'முனிவர்சோபனங்கள்செப்ப' என்றதை அடுத்துநின்றதனால், 'பாவையர்' என்பது முரிபத்திகளென்று கொள்ளப்பட்டது. பூவை - கிளி அல்லது நாசனவாய்ப்பறவை; அதுபோன்றவர், பூவையர்; கொஞ்சிப்பேசும் இன்சொல்லில் உவாம். (கஉ௦)

[சீதையைத்தேடிச் செல்லும் அந்நாள் துன்பநினைப்பார்த்தல்.]

கஉ௧. இயக்கியரக்கிமார்க்கணுகியரஞ்சில்லிஞ்சை

முயற்கதைமலராத்திங்சண் முகத்தியர்முதலினோரை

மயக்கநாடியேகுமாருகிமலையின்வைகுங்

கயக்கமிறுயிற்சிக்கும்பகருணனைக்கண்ணிற்கண்டான்.

(இ - ன்.) (மற்றும் பல வேறுவகைப்பட்ட தொழில்களை மேற்கொண்டு நிற்கின்றவர்களான), இயக்கியர் - யக்ஷஸ்திரீகளும், அரசுகியார்கள் - ராக்ஷஸஸ்திரீகளும், நாடியர் - நாககண்ணிகளாகளும், வஞ்சு இல் - குறைவற்ற [நிறைந்த], விஞ்சை - மாயவித்தைகளில் தேர்ந்த [வித்தியாதரசாநியரான], முயல் - குறை மலரா திங்கள் முகத்தியர் - முயலெனப்படுகின்ற களங்கம் விளங்காததொரு பூர்ணசந்திரன் (உண்டானால் அது) போன்ற முகத்தை யுடையவரான மாதர்களும், முதலினோரை - முதலானவர்களையும், 'மயக்கு அற நாடி - சந்தேகமில்லாதபடி நன்றாகப்பார்க்குக்கொண்டே, ஏதும் - செல்லுகின்ற, மாருதி - வாயுகுமாரனான அதுமான, —மலையின் வைகும - மலைபோலப் பெருவுடிவமாய்ப்புடித்துள்ள, கயக்கம் இல் துயிற்சி - கும்பகருணனை - கலக்கமில்லாத தூக்கத்தையுடைய கும்பகருணனை, கண்ணின் கண்டான் - தனது கண்களாற் பார்த்தான்; (எ - று.)

கும்பகருணன் என்ற வடமொழிப்பெயர்க்கு - குடம்போன்ற காதுகளை யுடையவ னென்பது பொருள். இவன் தனது தமையன் தம்பிகளான இராவண வியீஷணா்களுட னிருந்து இளமையிற் பெருந்தவஞ்செய்து முடித்த பொழுது, இவனுக்கு வேண்டிய வரங்கொடுக்குமாறு பிரமதேவன் பிரதியக்ஷமாக, அக்கடவுளை 'என்றும் யான் அழியாது நித்தியனாயிருத்தல்வேண்

ம்' என்று வரம்வேண்டத்தொடங்கிய இவன், தேவர்கள் விருப்பத்தின்படி தன்னாவில் வந்து நின்ற ஸரஸ்வதிதேவியின் சூழ்ச்சியால் 'என்றும் யான் நித்திரையுள்ளவனாயிருத்தல் வேண்டும்' என்று வரம் வேண்ட, அப்படியே அக்கடவுள் அதுக்கிரகித்ததனால், இவன் என்றும் நெடுந்தூக்கமுள்ளவனாய் விட்டன நென்பது வரலாறு; ஆனதுபற்றி, 'கயக்கமில்லுயிற்சிக் கும்பகருணன்' என்றார்: இவனது கடுந்தூக்கத்தின் கலக்கமின்மையை, மேல் யுத்த காண்டத்துக் கும்பகருணன் வதைப்பாடலத்திற் பார்க்கக் காணலாம். தூக்கத் துக்குக் கலங்கமாவது - இடையிலெழுதல். அகக்கண்ணைக் காணுதலினும் வேறுபாடு தோன்ற, புறக்கண்ணைப் பார்த்தானென்பது விளங்க, 'கண்ணிற் கண்டான்' என்றார். மலையின்வெகுங் கும்பகருணன் என்க. மலை - அவனது பருத்தோங்கிய வலிய பெரிய வடிவிற்கு உவமை; "நெடுவரைபோல நீண்ட வருவன்" என்பர் உத்தரகாண்டத்தும்.

களங்கமுள்ளதான சந்திரமண்டலத்தைக் களங்கமற்ற வித்தியாதரமாதர் முகத்துக்கு உவமைகூறுதல் ஏலாமையால், களங்கமில்லாததொரு சந்திர மண்டலத்தை அதற்கு உவமைப்பாகக் கற்பித்தார்: இஃபெருநூலுமை; மேல் ககஅ - ஆஞ் செய்யுளில் "முயற்கருங்கறைநீங்கிப் மொய்ம்மதி, யயர்க்கும் வாண்முகத்தாரமுதன்னவ, ரியக்கர்பங்கையரயாவரும்" என்பதும் காண்க. சந்திரரிடத்தள்ள களங்கத்தை முயலென்றல், ஒருவகைக் கவிசமயம்: மா னென்றது முண்டு. இவர்களிற் சீதையில்லை யென்று நன்றாக அறிந்து என் பார், 'மயக்கறநாடி' என்றார். (கஉக)

கே வ று.

[துப்பகண்ணைப் படுத்திருக்கின்ற மண்டபம் (இயல் 11).]

கஉஉ. ஓசனையே முகன்றுயர்ந்தவும்பரின்  
வாசவன்மணிமுடிகவித்தமண்டப  
மேசமவிளங்கியதிருளையெண்வகை  
யாசையினிலைகெடவலைக்கலான்றது.

(இ - ள்.) ஓசனை ஏழ் அகன்று - எழுயோஜனை விசாலமுள்ளதாய், உயர்ந்த உம்பரின் - சிறந்த மேலுலகத்தில், வாசவன் மணி முடி கவித்த - இந்நிரன் இரத்தினகிரீடஞ் சூட்டப்பெறுதற்கிடமான, மண்டபம்-மண்டபம் போல, ஏசு அற விளங்கியது - குற்றமில்லாமல் விளங்கிக்கொண்டிருப்பது; இருளை - இருட்டை, எண் வகை ஆசையில் இலை கெட - எட்டுவகைத்திக்குக் களிலும் நிலைநிலுவாமற்போம்படி, அலைக்கல் ஆன்றது - அழித்தல் பொருங்கி யது; (எ - று.)—இச்செய்யுளிலுள்ள 'விளங்கியது', 'ஆன்றது' என்ற தெரி நிலைமுற்றுக்களுக்கு 'கும்பகருணன் படுத்திருக்கின்ற மண்டபம்' என்று எழுவாய் வருவிக்க.

எழுயோசனைதூரம் விசாலமுள்ளதும், சிறந்த சுவர்க்கலோகத்தில் இந் நிரனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் நடந்த இடமுமான சதாரமையென்னும் தேவ ஸபாமண்டபம் போலச் சிற்பசாஸ்திர லக்ஷணத்தின்படி யாதொருகுற்றமு



மில்லாம லமைந்துள்ளது அம்மண்டப மென்றும், எட்டுத்திருக்களிலும் இரு ளென்பதில்லையாம். படி நெடுந்தூரம் விளங்கும் பிரகாசமுள்ளது அம்மண்டப மென்றும் கூறியதாம். இராவணனும் கும்பகர்ணனும் விபீஷணனும் தவஞ் செய்து வரம்பெற்று இலங்கையையடைந்தபின்பு வரபலத்தால் நித்திரையானது கும்பகர்ணனைப் பீடிக்க, அவன் 'எனக்குச் சுகமாய் நித்திரைசெய்யும் படியான தொரு மாளிகை நிருமித்துத் தரவேண்டும்' என்று அண்ணனிட்டுச் சொல்ல, உடனே இராவணன் படிக்கக்கற்களிளவும் பொன்னாலும் அழகிதும் பெரியதும் பரந்ததுமான மாளிகையொன்று கட்டுவித்துக்கொடுத்தான்; தம்பியும் அதிற்படுத்த நெடுங்காலம் துயில்வாறாயினனென்பது, உத்தராமாயண வரலாறு. "தனியே நற்றவஞ்செய்து சாதித்துப் பெற்றதுயில் தன்னைச் சாரக், குளிசாபத் தசமுகனைக் கும்பகன்னை தாங்குறுகிக் கூறுவா னிங், கினிதாக வெனக்குறங்க வெழு மணிமண்டபஞ் சமைப்பி பென்னச் சொன்னான்," "தென்னிலங்கை மன்னவனுந் தெய்வதச்சுறுக்குளவா றுரைப்பக் கேட்ட, யன்னவனு மகலிமா ரோசனையு மதற்கிரட்டி நீளம் பெற்ற, பொன்னணிமண்டப முப்பாற் புவனத்தி னில்வதுசெய் தமைப்பக் கும்ப, கன்னனதுகண் டிவந்து நெடுங்காலங் கண்டியிலா நின்ற காலே" என்றார் ஒட்டக்கூத்தரும். மேற்காட்டிய உத்தரகாண்டச்செய்யுளில் "அகலமோ ரோசனை" என வருதலால், இச்செய்யுளில் 'ஒசனையேழகன்று' என்றது, கும்பகர்ணன் தாங்குகின்ற மண்டபத்திக்கு அடைமொழியாக்கப்பட்டது, இத்திரன் மணிமுடிக்கிழை மண்டபத்திக்கு அடைமொழியாக்கப்பட்டது.

வாஸவன் - வடசொல்: வசுக்கள் தலைவன்; அல்லது, ஐசுவரியமுடையவன்: வசு - தேவரிலொரு பகுப்பினரும், ஐசுவரியமும். முடிக்கவித்த மண்டபம் - பெயரெச்சம், இடப்பெயர்கொண்டது. வசு - இகழ்ப்படுவது; எனவே, குற்றமாயிற்று. 'மண்டபமேகூறவிளங்கியது' என்ற பாடத்திக்கு - அத்தேவ மண்டபம் பழிப்படையுமா? அதனிலும் வெகுநிற்பதாக விளங்கியது இம் மண்டப மென்பது பொருள். 'உயர்ந்த' என்பதை மண்டபத்துக்கு அடைமொழியாக்கி, 'ஒசனையேழ்' என்றதை 'உயர்ந்த' என்பதனோடு கூட்டி, ஏழையோசனைதூரம் அகலமுள்ளதாய் அவ்வளவு உயர்ந்துள்ள மண்டப மென்றலு மொன்று. 'உயர்ந்ததும்பரின்' என்று பிரதிபேதம்.

இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள் - இப்படலத்தின் சுக - ஆங் கவிபோன்ற கவிவிநீதங்ங்ங்.

(கஉஉ)

[இதுமுதல் ஏழுக்கவிகள் - நம்பலன் தங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற நிலையை வருணிப்பான்.]

கஉ௩ அன்னதனவேனோரமளிமீமிசைப்

பன்னசுவரசெனப்பரவைதாடுனனத்

துன்னிருளொருவழித்தொக்கதாமென

வுன்னருந்திவினையுருக்கொண்டென்னவே.

(இ - ள்) அன்னதன் நடுவண் - அத்தன்மைத்தான மண்டபத்தின் நடு விடத்திலே, — ஓர் அமளி மீமிசை - ஒருபடுக்கையின்மேல், — பன்னகம் அரசு

என - சர்ப்பராஜனுன ஆதிசேஷன் போலவும், பரவைதான் என - கடல் போலவும், தன் இருள் ஒருவழி தொக்கது ஆம் என - (உலங்கத்து) நெருங்கு கின்ற இருளெல்லாம் ஒரிடத்திற் சேர்ந்திருந்தது போலவும், உன் அருந் தீவினை உரு கொண்டு என்னவோ - நினைத்தற்குங் கூடாததான பாவங்கள் (கிரண்டு) ஓர் ஆடவவடிவத்தைக் கொண்டாற் போலவும்,—(எ - று.)— ‘உறக்கமெய்தினான்’ என மேல் ௬௨௬ - ஆஞ் செய்யுளோடு தொடர்ந்து முடியும்; ‘நடுவன்,’ ‘மீமிசை’ என்றவற்றிற்கும் அதுவே முடிக்குஞ் சொல்.

மிகப்பாந்த நீண்ட வடிவில், ஆயிரத்தலைகளாயுடைய ஆதிசேஷன் கும்ப கர்ணனுக்கு உவமை. சரிய பெரிய வடிவத்தில், கடல் உவமை; அதுபற்றியே, ‘இருளொருவழித்தொக்கதாமென’ என்றும், ‘தீவினையுருக்கொண்டென்னவே’ என்றும் உவமை குறித்தார். இவ்வவமைகளெல்லாம், அச்சந்தருதல்பற்றியும் ஏற்கும். பாவத்தைக் கருநிறமுடைய தென்றல், கவிபாடி. அத்தீவினையின் மிக்க கொடுமையை விளக்குவார், அதற்கு ‘உன்னரு’ என்ற அடைமொழி கொடுத்தார். ‘உன்னருந் தீவினை யுருக்கொண்டென்ன’ என்ற உவமையால், கும்பகர்ணன் கொடிய தீவினைகளையே செய்பவனென்பதாம் கூறியதாம்; “குத்துவாதை மிகநலிந்து கும்பகர்ணன் குவலயத்திற், சுத்தராய முனி வரையே கொன்றுதின்தத் தொடங்கினான்” என்று உத்தரகாண்டத்து வருவது காண்க.

உன் - உன்னுதற்கு; முதனிலைத்தொழிற்பெயர், நான்காம்வேற்றுமைத் தொகை. ஆம் - ஆசை. ‘மீ’ என்றாலும், ‘மிசை’ என்றாலும், மேலென்று போருள்; அவ்வதொடர்ந்துவந்தது, ஒருபொருட்பன்மொழி: இவ்வாய்பாடு பற்றி, ஒருபொருட்பன்மொழியை ‘மீமிசைச்சொல்’ என வழங்குவது முண்டு.

௬௨௬. முன்னியகளைகடன்முழுகிமூவகைத

தன்னியல்வந்தியொடுதழுவித்ததாதுரு,

மன்னெடுங்கற்பகவனத்தன்வைநிய

வின்னிளந்தென்றல்வந்திமுழுகியேகவே.

(இ - ன்.) முன்னியகளை கடல் முழுங் - முன்னுள்ள [அருகிலுள்ள தான] ஒலிக்கின்ற கடலில் தேய்ந்து மூழ்த்து, தன் இயல் மூவகை கதி யொடு தழுவி - தனக்குப் பொருந்திய மூன்மாவகையான நடைகளோங்குங் கூடி, தானு உரு மண் நெடுங் கற்பகவனத்தன் வைநிய - மகரந்தப்பொடிகள் - சிந்தப்பெற்ற நிலையான நீண்ட சுற்பகச்சேஷலையில் தங்கிய, இன் இளந் தென்றல் - இனிய இன்மையான தென்றற்காற்று, வந்து இழுக்க ஏக - வந்து (தன்மீது) உராய்ந்துசெல்லவும்,—(எ - று.)— ‘உறக்கமெய்தினான்’ என மேல் ௬௨௬ - ஆஞ் செய்யுளோடு தொடர்ந்து முடியும்.

கும்பகர்ணன் படுத்திருக்கிற மானிகையில் இளந்தென்றற்காற்று இனிமையாக அவன்மேல் வீசிக்கொண்டிருந்தலை எடுத்துக் கூறினர். அக்காற்று அவ்விவங்காபுரியைச் சார்வுள்ள கடலிற் பட்டுக் குளிரச்சிபெற்று அதன் சிறுதிவலைகளை வீசிக்கொண்டுவருதலை விளக்குவார், ‘முன்னிய களைகடன்

முழுதி' என்றார். மூவகைக் கதி - மந்தகதி [மெதுவானநடை], த்வரிதகதி [விரைவானநடை], ஒட்டம் என்பன; “வெங்கதி நடையோ டோட்டம் வித முற விரைவிற காட்டி” என்ற வில்லிபுத்தூரார் பாரதம் காணத்தக்கது. கற்பகவணம் - தேவலோகத்துக் கற்பகதருவை வலியுக்கொண்டு நாட்டப் பெற்ற இலங்கைகரத்துச்சோலை யுயன்றாவது, தேவலோகத்து நத்தனவன மென்றேயாவது கொள்க. பிந்திக் கூறியபடி கொண்டால், அம்மாடமாளிகையின் பலகணி தேவலோகத்தளவு உயரத்தி லுள்ள தென்பது போதரும். தென்றற்காற்றின் நறுமணமுடைமையைக் காட்டுதற்கு, ‘கற்பகவணத்துள் வைகிய’ என்ற அலடமொழி கொடுத்தது; தெய்வக் கற்பக தருவின் மலர்களிலனைந்து அவற்றின் திவ்விய பரிமாத்தை வீசி வருகின்ற தென்க முழுதி, தழுவி, வைகிய தென்ற லென இயையும். (கஉச)

கஉரு. வானவர் மகளிர்கால் வருடமாமதி  
யானனங்கண்டமண்டபத்துளாய்கதிர்த்  
கானகுசாந்தமீக்கான்றகாமர்நீர்  
தூநிறநறுந்தளிமுகத்திறேற்றவே.

(இ - ன்.) வானவர் மகளிர் - தேவமாதர்கள், கால் வருட - (தனது) கால்களைப் பிடிக்கவும், —மாமதி ஆனனம் கண்ட - (அவர்களுடைய) பூர்ண சந்திரன்போன்ற முகத்தைப் பார்த்த, மண்டபத்துள் ஆய் கதிர் கால் நகு காந்தம் - அந்த மண்டபத்திற் சிறந்த ஒளியையுடைய தூண்டளாய் விளங்குகின்ற சந்திரகார்த்தக்கங்கள், மீ கான்ற - மேலநின்று கொள்கின்ற, காமர் நீர் - அழகிய [இனிமையான] நீரினது, தூநிறமீ நறுந்தளி - சுத்தமான நறுத்தை யுடைய நல்ல தளிகள், முகத்தில் தோற்ற - (தனது) முகத்தில் தெறிக்கவும், —(எ - று.)— ‘உறச்சுமெய்தினான்’ என மேல் கஉக ஆஞ் செய்யுளோடு தொடர்ந்து முடியும்.

சந்திரகார்த்தம் - சந்திரன்முன் நீர்காலுவதொரு கல்; ‘சந்திர ஞௌரியிற் றண்ணீர் கால்வது, சந்திரகார்த்த மெனப் பெயர் பெறுமே’, “மேனியவ் தொளிர் மாடத்தின் விழுத்தக நிரைத்த, பாணிலா மணித் தசும்பினிற் றண்கதிர் பரப்பக், கானமற்புன னிறைதலும்” என்பன காண்க. கும்பகர்ணன் படுத்து உறங்கும்போது தேவஸ்திரீகள் அவனுக்குக் கால்பிடிக்கின்றனர்; அங்ஙனம் பாதசேவை பண்ணுகின்ற அம்மாதர்களின் முகமண்டலமாகிய சந்திரமண்டலத்தின் ஒளி வீசதலால் அருகிலுள்ள சந்திரகார்த்தக் கற் றாண்கள் மேலிருந்து நீர்சார் துமிழ், அந்நீர்த்தளிகள் காற்றினால் வீசப்பட்டு அக்கும்ப கர்ணனது முகத்தில் தெறித்து அவனுக்குக் குளிர்ச்சியெய்கின்றன வென்று, ஆய் - தேர்த்தெடுத்தமைத்த எனினுமாம்.

ஆனனம் கண்ட கார்த்தம் என இயையும். முகத்தைச் சந்திரனென்று மயங்கிச் சந்திரகார்த்த நீர்கான்ற தென்றதனாலு, மயங்கிவணி, காமர் - காமம் என்ற வட சொல்லின் விகாரம்; விரும்பத்தக்கதென்பது பொருள். (கஉரு)

(இதுவும், அடுத்ததையும் - கும்பகர்ணன் தூங்கும்போது விடுகின்ற சுவாசத்தின் வலிமையை விளக்கும்.)

கஉக. மூசியவுயிர்ப்பெனுமுடுகுவாதமும்  
வாசலின்புறத்திடைநிறுவிவன்மையா  
மூசியினளவையினடத்தக்கண்டவன்  
கூசினன்குதித்தனன்விதிர்த்தசையினான்.

(இ - ன்.) மூசிய - (ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்) நெருங்கிவருகின்ற, உயிர்ப்பு  
எனும் - (கும்பகர்ணனது) சுவாசமென்கிற, முடுகு வாதமும் - விரைவு  
கொண்ட [அல்லது வலிய] காற்று; வாசலின் புறத்திடை நிறுவி - (அம்  
மண்டபத்தையடுத்துச் செல்லுகின்ற அதுமானை அப்பாற்செல்லவொட்டாது  
அம்மண்டபத்து) வாயிலின் வெளிப்புறத்தில் நிறுத்தி, நாசியின் அளவையின்  
வன்மையான் நடத்த - (அக்கும்பகர்ணனது) மூச்சுவரையில் வலிய இழுத்துக்  
கொண்டுசெல்ல, -கண்டவன் - (அதனைப்) பார்க்குதலுண்டவனான அல்லவது  
மான், கூசினன் - (அம்மூக்கினுள்ளே செல்லக்) கூசியவனாய், விதிர்த்த சையி  
னான் குதித்தனன் - (அச்சத்தால்) நடுங்கிய கைகளையுடையவனாய் விலகி  
அப்பாற்குதித்தனன்; (எ - று.)

மிக்க வலிமையையுடைய அதுமான் வீதியோடு செல்லும்போது அவனை  
அப்பாற்செல்ல வியலாதபடி இம்மண்டபத்து வாசலுக்கு நேராக வெளியில்  
நிறுத்தி மூக்குவரையிலும் வலிய இழுத்துச்செல்லும் வலிமையதாயிருந்தது,  
அக்கும்பகர்ணனது மூச்சுக்காற்று என்பதாம். அதுமான் முன்னாக்கிரதைப்  
படாது அசட்டையாயிருந்திருப்பனாயின் அவன் மூக்கினுள்ளே சென்றிருப்ப  
னென்க. யுத்தகாண்டத்துக் கும்பகருணன் வதைப்படலத்தில் 'திண்டிறல்  
வீரர்வாயில் திறத்தலும் சுவாதவாதம், மண்டிற வீரரெல்லாம் வருவது போவ  
தாகி' என்பது, இங்கு நோக்கத்தக்கது. கைநடுங்குதல் அச்சத்தினாலாகுவது

'மூசியவுயிர்ப்பு' என்ற சொற்சேர்க்கையால், மூசுவது மூச்சு என அச்  
சொல் காரணப்பொருள்பொறுவ தென்று தோன்றுதலை உய்த்துணர்க.  
'வன்மையான் நாசியின் அளவையின் நடத்த' என்பதற்கு - வலிமையையுடை  
யவனான அக்கும்பகர்ணனது மூக்கினளவாகச் செலுத்த என்று பொருள்  
கொள்ளுதலுமாம்; முந்தின்பொருளில், 'வன்மையான்' எனபது - மூன்றாம்  
வேற்றுமைவிரி; இப்பொருளில், குறிப்புவினையாலணையும்பெயர். கண்டு  
அவன் என்று பிரித்தலுமாம். 'ஆசையின்புறத்திடையளவிவன்மையான்' என்  
றும், 'கூசினன்கொதித்தனன்' என்றும் பிரதிபேதம் உண்டு. (கஉக)

கஉ௭. பூழியின்றொகைவிசும்பணவப்போய்ப்புகுந்  
கேழில்வெங்கிளர்கிடையுயிர்ப்புக்கேடிலா  
வாழியவுலகெலாந்துடைக்குமாருத  
மூழியின்வரவுபார்த்துழல்வதொத்ததே.

(இ - ன்.) பூழியின் தொகை விசம்பு அணவ - தூளியின் கூட்டம் (எழுந்து) ஆகாயத்தை யனாவிச்செல்லும்படி, போய் - (அக்கும்பகர்ணனது மூக்கினின்று) வெளியே சென்று, புகும் - (மீளவும் அம்மூக்கினுள்ளே வந்து) தழைகின்ற, —கேழ் இல் - ஒப்பற்றதும், வெம் - கொடியதும், கிளர் - மேன்மேலெழுவதமான, கிடை உயிர்ப்பு - (அக்கும்பகர்ணன்) படுத்துக் கொண்டு தூங்கும்போது விடுகிற சுவாசமானது, —கேடு இலா வாழிய உலகு எலாம் தடைக்கும் மாருதம் - அழிச்சுவில்லாமல் நெடுங்காலம் நிலைபெற்று வாழ்தலையுடைய உலகங்களைமெல்லாம் (கற்பாந்தலத்தில்) அழிப்பதான பிரசண்டவாயு, ஊழியின் வரவு பார்த்து உழல்வது - அய்யுக்காந்தகாலத்தின் வருகையை யெதிர்பார்த்து அதாவையில் ஓரிடத்துச் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருப்பதை, ஒத்தது - போன்றது; (எ - று.) —குளசச்செய்யுள் எனின் நடுவில் இடைப்பிறவரலாகவந்த இவ்விரண்ட்செய்யுள்களின்பின் 'இங்ஙனம் ஆக' என்று வருவித்து, மேல் கடக ஆஞ் செய்யுளில் 'உறக்கமெய்தினுள்' என்பதனோடு முடிக்க.

உச்சுவாசமாக வெளியே செல்லும்போது தெருக்களினுள்ள புழுதிகளை யெல்லாம் வாரியெழுப்பி ஆகாயத்தையனாவச் செலுத்திப் பிறகு நிச்சுவாசமாகத் திரும்பி மூக்கினுட்புகுவதான கும்பகர்ணனது சுவாசமானது, கற்பாந்தத்தில் மிகப் பெரிய குருவளியாக நெடுங்காலம் உலகமெங்கும் வீசி அவ்வுலகங்களையெல்லாம் அழிப்பதான சண்டமாருதம் அல்லுழிக்காலத்தின் வரவை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டு அதாவை ஓரிடத்துச் சஞ்சரித்திருந்தாற் போன்ற தென்க. தந்திரிப்பெற்றவன.

புகும் உயிர்ப்பு என இவையும். கேழில், வெம், கிளர் என்பனவும் - உயிர்ப்புக்கு அடைமொழிகளே. வாழிய - 'வாழ்' என்ற முதனிலைத்தொழிற் பெயரின்மேற் பிறந்த குறிப்புப்பெயரொச்சம். இனி, 'வாழிய' என்பதை அசையெனினும் அமையும். உயிர்ப்பு, எழுவாய். (கஉஎ)

கஉடி. பசையெனமதியினைப்பகுத்துப்பாடு

வகையின்பேழ்வாய்மடுத்தருந்துவானெனப்

புகையொடுமுழங்குபேருயிர்ப்புப்பொங்கிய

நகையிலாமுழுமுகத்தெயிறுநாறவே.

(இ - ன்.) மதியினை - பூர்ணசந்திரனை, பசை - ன - (அரக்கராகிய தங்களுக்குப்) பகைவனென்று நினைத்து, பகுத்து - (அச்சந்திரயண்டலத்தை இரு கூறுகப்) பிளந்து, பாடு உற - (தனது வாயின் இரண்டி) பக்கத்திலும் பொருந்தும்படி, வகை இல் பேழ் வாய் மடுத்து - அழகியதாயிராத திறந்த (தனது) வாயில் இட்டு, அருந்துவான் என - உண்கின்றனன் (இவன்) என்று தோன்றும்படி, —புகையொடு - புகையுடனே, முழங்கு - ஒலிக்கின்ற, பேர் உயிர்ப்பு - பெரிய சுவாசம், பொங்கிய - மிகுதியாய் வரப்பெற்ற, நகை இலா முழு முகத்து - சிரிப்பில்லாத [எப்பொழுதுங் கடுமையேதோன்றுகின்ற] பெரிய முகத்தில், எயிறு நாற - வச்சுரத்தந்தங்கள் வீணக்கவும். —(எ - று.) — 'உறக்கமெய்தினுள்' என அடுத்தவையோடு தொடர்ந்து முடியும்.

அருத்துவான் என எயிறுநாற என்க. வாயினிருமுறத்தம் வளைந்து வெண்ணிறமாய் வெளித்தோன்றுகின்ற கோரத்தங்கள், சந்திரனது பிளவு போலும்; வடிவும் நிறமும் பற்றிய உவமை. இராக்கதராசனுக்கு அடுத்த தம்பியாகிய சும்பகர்ணன் சந்திரனிடத்துத் தேவர்களிலொருவனென்பது பற்றிப் படைமைபாராட்டி அவனது வடிவை இருகூறுகளிப்பின்று தனது வாயிற்பெய்து தின்னத்தொடங்கும்போது அச்சந்திரதண்டங்கள் அவனது திறந்த கடைவாயிரண்டிலும் சிறிது வெளியேயேகோன்றினாற்போலு மென்று அவனது கோரப்பற்களை உத்பிரேட்சித்தார்; தநுநிப்பேற்றவணி.

சுவாசத்திற் புகையெழுதல், அவனது மிக்க கொடுமையால். முழங்குபே ருயிர்ப்பு - குறட்டை. உயிர்ப்புப்பொங்கிய முகமென்க. 'நகையிலா' என்ப தற்கு - ஒளியில்லாத என்று உரைப்பாரா முள். அருத்துவான் - பெயர். பாடு உற பகுத்து - சரிபாடியாகப் பகுத்து என்றலுமாம்; பாடு - பக்கம் - பாகம்.

கஉக. தடைபுகுமந்திரந்தகைநந்தாகம்போ  
லிடைபுகலரியதோருறக்கமெய்தினுன்  
கடையுகமுடிவெனுங்காலம்பார்த்தயற்  
புடைபெயராரெடுங்கடலும்போலவே.

(இ - ன்.) தடை புகு மந்திரம்-தடைசெய்வதான மந்திரத்தால், தகைந்த-  
கட்டுப்பட்ட, நாகம் போல் - நல்லாம்பு போலவும்,—கடையுகம் முடிவு  
எனும் காலம் பார்த்து - (கற்பத்தினது) கடையுகத்தின் முடிவென்கிற  
ஊழிக்காலத்தை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, அபல் புடை பெயரார் - பக்கத்தி  
லெங்கும் ஓபாங்கிவராமல் ஒருநிலையில் நிதின்ற, நெடுங் கடலும் போல -  
பெரிய கடலும் போலவும்,—இடை புகல் அரியது ஓர் உறக்கம் எய்தினுன் -  
நடுவில் விழித்தலில்லாத தொரு பெருந்துாக்கத்தை யடைந்திருந்தான், (அக்  
குர்பகர்ணன்); (ஈ - று.)

எல்லாவுயிர்களையும் பிடித்து எளிதிற் கொல்லக்கூடிய சும்பகர்ணன்  
தேவர்கள் முயற்சியினுலமைந்த வரத்தின் வசத்தால் எப்பொழுதும் பெருந்  
துாக்கத்தை யடைந்தமைபற்றிப் பிறர்க்குத் தீங்கு ஒன்றும் செய்யமாட்டா  
திருத்தற்கு, எவ்வுயிரையும் தீண்டி யழிக்கவல்லதான பாம்பு ஸ்தம்பநமந்திரத்  
தாற்,கட்டுப்பட்டுத் தன்னிச்சைப்படி செல்லமாட்டாது ஒடுங்கியிருத்தலும்,  
பொங்கியெழுந்து உலகங்களினமீது பரவி அவற்றை ஒருங்கு எளிதில்  
அழிக்கவல்லதான கடல் கற்பாந்தகாலம் வரையிலும் அங்கனஞ்செய்யாது  
கடவுளினுணைக்குக் கட்டுப்பட்டு ஒருநிலை லுடங்கிநிறந்லும் உவமை யெனக்  
காண்க. உவமையணி.

தடைபுகு மந்திரம் - பாம்பு தான் தடைப்படுத்தற்குக் காரணமான மந்  
திரம். புகு மந்திரம் - வினத்தொகை, காரியப்பொருளது. இடை புகல் -  
இடையிற்புகுவது; எனவே, இடையூறாயிற்று; தூக்கத்திற்கு இடையூறாவது-  
விழித்தல். இடைபுகலரியதோ ருறக்கமெய்தினுன்—முன்னும் (கஉக) "கலக்க  
மில் துயிற்சி" என்றார். பல சதாயுகங் உடியது ஒருகற்ப மாதலால், அக்கற்  
பத்திற் கடைசிச் சதாயுகத்தின் இறுதியுமான கலியுகத்தினது முடிவு 'கடை  
யுகமுடிவு' எனப்பட்டது; அக்காலம், கற்பாந்தகால மெனப்படும். (கஉக)

வேறு.

[அவனை இராவணனின் மெண்ணி அதுமான் பெருங்கோபங்  
கொண்டதல்.]

கநூ. ஆவதாகியதன்மையவர்க்கையரக்கர்  
கோவெனினின்று குணமிலிபிவனெனக்கொண்டான்  
காவனாட்டங்கள் பொறியுக்ககனவெனக்கனன்று  
னேவனேவிவன்முவரினெருவனாட்டான்.

(இ - ன்.) ஆவது ஆகிய தன்மைய அரக்கனை - அவ்வாறான தன்மையை  
யுடைய அந்தராக்ஷனை, அரக்கர்கோ என நின்ற குணம் இலி இவன் என  
கொண்டான் - ராக்ஷராஜனென்று சொல்லப்பட்டு நிலபெற்ற நற்குணஞ்  
சிறிதுமில்லாதவனான இராவணனிடமிருந்து நினைத்து, காவல் நாட்டங்  
கள் பொறி உக கனல் என கனன்றான் - (தன்னைச் சரணமடைந்தவர்களைப்)  
பாதுகாக்கவல்ல தன் கண்களினின்று தீப்பொறி சிந்துமாறு நெருப்புப்  
போலக் கோபித்தான்: (யாவனெனின், —) இவன் மூவரின் எவனோ ஒருவன்  
ஆம் ஈட்டான் - இவன் திரிமூர்த்திகளுள் யாராயினுமொருவனென்று சொல்  
லத்தக்க பெருமையையுடையவனான அதுமான்; (எ - று.)

பலபராக்கிரமங்களிற் சிறந்தவனும், கம்பீரமான தோற்றமுடையவனு  
மான அதுமான் அயன் அரி அரன் என்னுந் திரிமூர்த்திகளிடமிருந்து  
கருதும்படி யிருத்தல்பற்றியும், ருத்திராம்சமாதல்பற்றியும், 'எவனோ இவன்  
மூவரினொருவன மீட்டான்' எனப்பட்டான். இனி, ஆவதாகிய தன்மைய  
அரக்கனை, ஈட்டான் ஆம் இவன் மூவரின் எவன் ஒருவனோ என - பலசாலி  
யான இவன் (இராவணன் கும்பகர்ணன் வீட்டினை வென்றிற் சகோதரர்)  
மூவரில் எந்த ஒருவனோ வென்று (முதலிற்) சந்தேகித்து, (பின்பு), அரக்கர்  
கோ என நின்ற குணமிலி இவன் என கொண்டான் - ராக்ஷராஜனென்று  
சொல்லப்பட்டு நின்ற [இராவணனாகிய] குணக்கேட னிடமிருந்து எண்ணி,  
காவல் நாட்டங்கள் கனற்பொறி உகக் கனன்றான் என்று பொருள் கூறுதலும்  
பொருந்தும்: இவ்வுரைக்கு - மூன்றாமடியிலுள்ள 'கனவென' என்பதில் 'என'  
என்பதை யெடுத்து நான்காமடியினின்றுகியிற் கூட்டவும், 'கனல்' என்பதைப்  
பொறியோடு சேர்க்கவும், நான்காமடி முழுவதும் மொழிமாற்றவும், 'அதுமான்'  
என்ற எழுவாய் வருவிக்கவும் வேண்டும். முந்தினவுரையில், ஈடு - பெருமை,  
இவ்வுரையில், ஈடு - வலிமை; வடிவின் பெருமையுமாம்.

தனது அடியார்களை அருளொடு நோக்கிப் பாதுகாப்பன அதுமானுடைய  
திருக்கண்கள் வெண்பார், 'காவல் நாட்டங்கள்' என்றார். அவ்வனம் அன்பர்கள்  
மீது குளிர்ந்தகடாக்ஷத்தைச் செய்யும் இயல்பினவான கண்கள் இப்பொழுது  
பகைவர்மீது சினந்து அனற்பொறிசொரிந்தன வென்க. எனவே, அதுமான்  
அடியாரையளிக்கவும் கொடியாரையழிக்கவும் வல்ல துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரி  
பாலனசீலனென்பது போதரும். 'நின்ற' என்றது, குணமிலிக்கு அடை  
மொழி. காவல் நாட்டங்கள் என்று பிரிக்கவுமாம்.

இதுமுதற் பத்தொன்பது கவிகள் - இப்படலத்தின் நான்காவது  
போன்ற கவிநிலைத்துறைகள்.

(கநூ)

[இராவணன்ல்லனென்று அறிந்து அநுமான் தணிதல்.]

கருக. குறுகினோக்கிமற்றவன்றலையொருபதற்குறித்த  
 விறுகுதின்புயமிருபதிங்ஈவனிலனென்னு  
 | மறுகியேறியமுனிவெனும்வடவைவெங்கனலை  
 யறவெனும்பெரும்பரவையம்புனவினாலவித்தான்.

(இ - ன்.) அவன் - அங்ஙனங் கோபித்த அநுமான்,—மற்று - பின்பு,  
 குறுகி நோக்கி - அருகிற்சென்று பார்த்து,—சுலை ஒருபதும் - பத்தத்தலை  
 களையும், குறித்த இறுகு தின்புயம்இருபத - (அப்பத்தத் தலைகளுக்கு  
 ஈடாகக்) குறிக்கப்படுகிற நெருங்கிய வலிய இருபதுகோள்களையும், இங்கு  
 இவன் - இங்குப் படுத்திருக்கின்ற இவ்வரசுக்கன், இவன் - உடையனல்லன்,  
 [ஆதலால் இராவணன்ல்லன்],என்றா - என்றுஎண்ணி,—மறுகி ஏறிய முனிவு  
 எனும் வடவை வெங்கனலை - மனத்தில் மாறுபடக் கருதியதனா லுண்டாகி  
 வளர்ந்த கோபயுக்கிய வெவ்விய படபாமுகாக்கினியை, அறிவு எனும் பெரும்  
 பரவை அம் புனவினால் அவித்தான் - தனது அறிவாகிய பெரிய கடலின் நீரி  
 னால் தணித்தான்; (எ - று.)

கும்பகர்ணனை இராவணனென்று மாறுபடவுணர்ந்ததனாலாகிய பெருங்  
 கோபமானது, அவனிடம் பத்தத்தலைகளும் இருபதுகோள்களு மில்லாமை  
 யைக்கண்டு இவன் இராவணன்ல்லனென்று உண்மையுணர்ந்ததனால் உடனே  
 தணிந்ததென்க; அதற்கு, வடவாமுகாக்கினி கடல்கீற்றால் ஒருநிலையில்  
 அடங்கிநிற்கல் உண்மைகுறிக்கப்பட்டது. பின்னிரண்டடி - உருவகவணி. அநு  
 மான் உத்தமபுருஷ னாதலால், அவன்மனத்தில் ஒருகாரணம்பற்றி யெழுந்த  
 கோபமானது அக்காரணம் நீங்கியமாதிரித்தில் தானே விரைவில் தணிந்தது,  
 அக்கினிசுப்பந்தத்தால் தண்ணீர்க்குஉண்டான சூய் அவ்வனவின் தொடர்பு  
 நீங்கியமாதிரித்தில் தாக்கன தணிந்திடுதல் போலவென்க; “நெடுங்காலமோ  
 டினு நீசர்வெகுளி, கெடுங்காலமின்றிப் பாக்கும்—அடுங்காலே, நீர்கொண்ட  
 வெப்பம்போல் தானே தணியுமே, சீர்கொண்ட சான்றோர் சினம்” என்பது  
 காண்க. விபரீதஞானத்தாலாகும் கொடுமைக்குப் பரிசாரம் உண்மையுணர்  
 வினாலாவதென்பது வெளிப்படை.

மற்று - வினேமாற்றும், அசையுமாம். அவன்தலையொருபதும் என்று  
 எடுத்து, அவ்விராவணனுக்குஉரிய பத்துத்தலைகளுமென்று உரைத்தது மொ  
 ன்று. ‘இருபது’ என்பதில், எண்ணுமை விகுத்சால் தொக்கது. ‘இருபது  
 மிவற்கிலையென’ என்று பாடமோதுவர் ஒருசாரார். மறுகுதல் - மனத்தில்  
 மாறுகக்கருதிதல்.

(கருக)

[அநுமான் அப்பாழ் ரெல்லுதல்.]

கருஉ. அவித்தநிராமெவனாயினுமாகவென்றவக்கை  
 கவித்துநீங்கிடச்சிலபகலென்பதுகருதாச்  
 செவிக்குத்தேனெனவிராகவன்புகழினைத்திருத்துங்  
 கவிக்குராயகனையவனுறையுணைக்கடந்தான்.



(இ - ன்.) செவிக்கு தேன் என - (கேட்பவருடைய) காதலருக்கெல்லாம் தேன்போலினிமையாயிருக்குமாறு, இராகவன் புகழினை திருத்தும் - ரகுலத்தில் திருவவதரித்தவனுன இராமபிரானது கீர்த்தியை யிருவிக்கின்ற, கவிக்கு நாயகன் - குரங்குக்குத் தலைவனுதிப அதுமான்,-- அவித்து நின்று - (இவ்வாறு கோபத்தை) அடக்கிநின்று, எவன் ஆயினும் ஆக என்று அம்மை கவித்து - 'இவன் யாராயிருந்தாலும் இருக்கட்டும்' என்று (உதாசினமாகத்) தனது அழகியகை வாயைமடுத்து, நீங்கிட சில பாகல் என்பது கருதா - '(இவ்வரக்கன்) அழிதற்கு இன்னுஞ் சிலநாள் களை யுள்ளான்' என்பதாகவும் எண்ணி, அனையவன் உறையுனை கடந்தான் - அங்கும்பண்ணினது இருப்பிடத்தைக் கடந்து அப்பாற்சென்றான்; (எ - று.)

அங்கைகவித்தல் - உபேகையின் காரியம். இன்னுஞ் சிலநாளைக்குள் இராமன் இயற்குவந்து எல்லாவரக்கனாயுந் தெலைத்திவனென்பது உட்கோளாதலால், 'நீங்கிடச் சிலபகலென்பது' கருதா எனப்பட்டது. பகல் - நாளுக்கு இலக்கணை.

புநீராமபிரானது தருமபத்தினியான ஆநகிப்பிராட்டியை ராகுஸராஜனுன மாவணன் காதலித்து வருசனையால் வலிபக்கவாந்துசென்று தனது நகரத்துச் சிறைவைத்தனனாக அத்தேவி இன்னவிடத்திலுள்ளானென்று தெரியாமல் தேடித்திரிகின்றசமயத்தில் வாகரச் சிவரத்தான அதுமான் சென்று கடல்கடந்து இலங்கைபுகழ்ப் பிராட்டியைத்தேடிக்கண்டு செய்தியறிந்து பேசி மீண்டு இராமனிடம் அவன்செய்தியைச் சொல்லி அப்பெருமான் படை யெடுத்துச்சென்று பகையழிக்குமாறு உதவாதிருப்பின் அவ்விராமபிரானது கீர்த்தி நன்முடிவுடையதன்றாகிக் கேட்பவர்க்கு இனிமையாய்மாதது போய்யிடுமாதலின், அவ்வனம் ஆகாதபடி அபுகுதழைப் பூர்த்திபாதுமாறு செவ்வைப்படுத்தியவன் சிறியதிருவடி யென்பது விளங்க, 'செவிக்குத்தேனென விராகவன்புகழினைத் திருத்துவ் கவிக்குநாயகன்' என்றார். இவ்வகைப்பெருஞ்சிறப்பினனாதல்பற்றியே, அதுமான், "ராமாயண மஹாமாலா ரத்தம்" எனப்படுவன். இனி, 'திருத்துப்' என்பதற்கு - திருத்தச்சொல்லும் என்றுகொண்டு, இராமபிரானது திவ்வியகீர்த்தியைப் பலருங்கேட்குமாறு எப்பொழுதும் பாராயணஞ்செய்கின்றவனுன சிறந்தவாகரன் என்றலும் அமையும். அதுமான் இராமாயணம் ஒன்று இயற்றினனெனவுந் தெரிகின்றது. தேன் உண்பவர்களுக்கு இனிமைதருதல்போல, இராமபிரானது கீர்த்தியிருத்தம் கேட்பவர்க்கெவிக்கு இனிமைதருவதென்க; செவிவாயாக இனித்கேட்டுக்களித்தல்காண்க. இராமபிரானது கீர்த்தியைத் தனது செவிகளுக்குத் தேனாக அழகிதாகக்கொள்ளும் வாகரத்தலைவனென்றலும் ஒன்று; 'எந்தாந்த இடத்தில் இராமகதை சொல்லப்படுகின்றதோ அந்தஅந்த இடத்தில் அதுமான் தலைமேற்குப்பியகையொய்நின்று ஆனந்தக்கண்ணீர்தழும்ப அச்சரித்ராயிருத்ததைச் செவியிலேற்றுப்பருகிக் களிக்கின்றான்' என்ப. கபி - வடசொல். மற்றைவாகரங்களெல்லாம் கருதார்த்தமானது அதுமான் செய்த உதவியினாலேயே யாதலால், அவன், குரங்குக்குத் தலைமைபெற்றனன். 'நீங்கிட' என்ற செயவெனெச்சத்துக்கு 'உள்ளன்' என முற்று வருவித்து முடிக்கப்பட்டது, (கருஉ)

[அதுமான் மற்றும் பாடகங்களில் தேடிச் செல்லுதல்.]

கருநா. மாடகூடங்கண்மாளிகையோளிகைமகன்களி

ராடரங்குகளம்பலந்தேவராலயங்கள்

பாடல்வேதிகைபட்டிமண்டபமுதற்பலவு

நாடியேகினனி ராகவன்புகழெனுநலத்தான்.

(இ.ன்.) மாடகூடங்கள் - மண்டபங்களின் சிகரங்களும், மாளிகை ஒளிகை - வீடுகளின் வரிசைகளும், மகளிர் ஆடு ஆரங்குகள் - மாதர்கள் நர்த்தனஞ்செய்கின்ற சாலைகளும், அப்பலம் - பலரும் வந்து கூடத்தக்க பொது விடங்களும், தேவர் ஆலயங்கள் - தேவாலயங்களும், பாடல் வேதிகை - (இனிதுவீற்றிருந்து) இசைபாடப்பெற்ற மேடைகளும், பட்டிமண்டபம் - கல்வியிற்றும் மண்டபங்களும், முதல் - முதலான, பலவும் - பலவிடங்களிலும், நாடி - (பிராட்டியைத்) தேடிக்கொண்டு, ஏகினன் - சென்றான்: (யாவனெனில், -) இராகவன் புகழ் அனும் நலத்தான் - இராமபிரானது கீர்த்தியே யென்று சொல்லத்தக்க சிறப்பையுடையவனான அதுமான்: (எ.று.)

கூடர் - வடசொல்; மலையினுச்சி: இங்கு இலக்கணமாய், மேலிடத்தை யுணர்த்திற்று மாடகூடம் என்ற தொடரில், வருமொழி வடசொல்லாதலின், வலியுயல்பாயிற்று. ஒளி - ஒழுங்கு; "நிலைமணிக்குலத்திலுள்ளீள்வகுத்தவோளிமேல், விளவுகைதலத்தில்" எனப் பாலகாண்டத்திலுங்காண்க. கையென்பதும் ஒழுங்கே. ஆகவே, 'ஒளிகை' என்பது ஒருபொருட்பன்மொழியாய்த் தொடர்ந்தது. இராவணன் காலத்திலும் இலங்கையில் தேவராலயங்களிருத்ததற்குச் சாரணம், கீழ் கூறு - ஆக்சுவியிற் கூறியவாற்றால் விளங்கும். அன்றி, தேவர்கள் இராவணனுக்கு வலவானராகி இலங்கையில் வந்து தங்கிவசிக்கின்ற இடங்களே தேவராலயங்க னெனப்பட்டனவெனினுமாம். பட்டிமண்டபம் - கல்வியிலுதற்கிடமான மண்டபம்; வித்தியாசாலை: "பன்னருங்கலைதேரி பட்டிமண்டபம்" என்ற பாலகாண்டத்து நகரப்படலத்தும். இராமபிரானது புகழ் அனுமனுடையே நிலைநின்றதென்பது, கீழ்க் கவியிற் கூறப்பட்டது அங்ஙனம் இராமகீர்த்திக்கு முக்கியாதாரமாய் நின்ற அதுமானே, இராமபிரானது கீர்த்தியாகவே குறித்தனர், உபகாரவழக்கினால். நலத்தான் - நற்குணநற்செயல்களையுடையவ னெனினுமாம். இராமபிரானது கீர்த்தியே ஒருபுருஷபடிவங்கொண்டாற் போன்றவனென்றதற்குத் தாம் அமையும். நலத்தான் - அதுமானுக்குச் சுந்தரனென்று ஒருபெயர் வழங்குதலும் உணர்க. மாளிகையோளிகை யென்றவிடத்துப் பிராக்ஷி காண்க. 'நாயகன் புகழெனுநலத்தான்' என்ற பாடத்துக்கும் பொருள் ஒன்றே. (கருநா)

[அதுமான் எங்கும் உட்புகுந்து தேடிச் செல்லும் நிலைமை.]

கருநா. மணிகொள்வாயி லுட்சாளரத்தாள்களின்மலரிற்,

கணிகொணுத்திற்காலினும்புகையினுங்கலக்கு

துணரும்வீங்குமற்றவனிகையாவரே நுவல்வா

ரணுவின்மேருவிஞழியாளுனச்செலுமனுமன்.

(இ - ன்.) அனுமன் - அதுமான்,—மணி கொள் வரலிலுள் - அழகு கொண்ட (அந்நகரத்துமாளிகைகளின்) வாயில்களினுள்ளும், சாளரம் தாள் களில் (அம்மாளிகைகளிலுள்ள) பலகாரிகளின் சலாகைகளினுள்ளும், மல ரில் - மலர்களினுள்ளும், கணி கொள் நாளத்தில் - ஊன்றிப்பார்த்து உண ரத்தக்க பூந்தண்டுகளின் உட்டுகளிலும், காலினும் புகையினும் கலக்கும் - காற்றுப்போலவும் புகைபோலவும் துண்ணித்திர்சென்று புக்குத்தேவோன்; துணுகும் வீங்கும் - (அந்தந்த இடத்தின் வழிக்குத் தக்கபடி) மிகச்சிறியவடி வங்கொள்வான் பெரியவடிவமுங்கொள்வான்; அவன் நிலையாவரே துவல் வார் - அவ்வதுமான் வேண்டியபடி வடிவங்கொள்ளுகின்ற நிலைமையின் சிறப் பை எவர்தாம் சொல்லமாட்டிவர்? [அத்திறமை எவரும் சொல்லமுடிக்குந் தரத்தன்று என்றபடி]; அணுவின் - மிகச்சிறுபொருளாகிய அணுவிலும், மேருவின் - மிகப்பெரும்பொருளாகிய மேருவிலும், ஆழியான் என - ஸ்ரீமந் நாராயணன் (உட்புகுத்த அந்தர்யாமியாயிருத்தல்) போல, செலும்- (அவ்வது மன் எவ்வகைப்பொருளிலும் இடையிடின்றி) உட்செல்லவல்லன்; (எ - று.)

சிறுபொருள் பெரும்பொரு ளென்ற வேறுபாடின்றி எல்லாப்பொருளி னுள்ளும் ஒருபடியாகப் புக்கு வியாபிக்கின்ற இயல்பு ஜகத்சரீரகனும் ஸர்வேச் வரனுமான திருமாலுக்கு உள்தென்பது பிரசித்தம். அங்ஙனம் அந்தர்யாமி யாகின்ற திருமாலினது நிலைமை இராமபிரானாகிய அப்பெருமானையே எப் பொழுதும் இடைவிடாது தியானிக்கின்ற மெய்யடியவனுன அதுமனிடத்தும் அப்பரமனருளால் அமைத்ததுபோலுமென ஒருவகைச்சமத்தாரம் தோன்ற, 'அணுவின் மேருவி ஆழியானெனச் செலும்னுமன்' என்றன ரென்னலாம். இப்படலத்த க(உ)உ - ஆஞ்செய்யுளும், சுற்றுச்செய்யுளின் முதலிரண்டடிக ளும் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கன. இனி, இச்செய்யுளின் சுற்றடிக்கு—அணு வின் - அணுவவ்வளவு குக்பாருபமாயும், மேருவின் - மேருவவ்வளவு ஸ்ரீமந் ருபமாயும், ஆழியான் என செலும் - திருமால்போலச் செல்கின்றான், அனு மன் என்று பொருள்கூறுவாரு முளர். அணிமா மகிமா முதலிய அஷ்டமகா சித்திகளில் மிகவும் துண்ணியவடிவமாதல், அணிமா; மிகப்பெரியவடிவமாதல், மகிமா; இவ்வகைச்சித்திகள் யோகிகளிடத்தும் யோகேச்வரனுன பகவா னிடத்தும் உண்டு. அதுமான் யோகசித்தி கைவந்தவ னாதலால், அவன்பக்கல் அவை உள. ஆனதுபற்றி, 'துணுகும் வீங்கும்' என்றார். அந்தர்யாமிய்வம் வாமநாவதாரம் விசுவரூபம் திரிவிக்கிரமாவதாரம் முதலிய சந்தர்ப்பங்களில் அணிமா மகிமா என்ற குணங்கள் திருமாலினிடத்து விளங்குதல் காண்க. ஆழியான் - சக்கராயுத்தையுடையவன், கடலிற் பள்ளிகொண்டுள்ளவன், கடல்போற் கருநிறமானவன்.

மூன்றாமடியில் 'துணுகும் வீங்கும்' என்ற முறைமைக்கு ஏற்ப, நான்கா மடியில் 'அணுவின் மேருவின்' என நிறுத்தியது, முறைநிறைந்தபொருள் கோளின்பாற்படும். உருவமில்லாததாகிய காற்று மிகதுண்ணிய தென்பது வெளிப்படடை. புகை மிகதுண்ணிய தென்பதை, "நீரினுதுண்ணிது நெய் மென்பர் நெய்யினும், யாருமறிவர் புகைதுட்பம்" என்ற நாலடியாரினாலும் அறிக. மாயைகளில் தேர்த்தவனுன இராவணன் சிதையை எவருஞ்சென்று

காணலாகாதபடியாகதுண்ணிய இடத்தில் மறைத்துவைத்திருத்தலுங் கூடு மென்பதுபற்றி, மீலர்களினுள்ளும் பூந்தண்டுகளினுட்டுளகளிலும் புருந்து தேடுபவனான். 'காலினும் புகையினும் கலக்கும்' என்பதற்கு - காற்றைக் காட்டிலும் புகையைக்காட்டிலும் மிகதுண்ணியனும் உட்புருவானென்று பொருள்கூறுதலு மொன்று; மேல் ககக - ஆஞ் செய்புனைக் காண்க. காற்றினுள்ளும் புகையினுள்ளும் ஊடுருவிச்செல்வ னென்று உரைப்பர் ஒருசாரர். காற்றோடு காற்றாயும் புகையோடு புகையாயும் கலந்துசெல்வனென்று உரைத்தலு முண்டு. 'காவெனப் புகையெனக் கலக்கும்' என்று பாடாந்தாம். மணிகொள் - இரத்தினம்பதித்த என்றமாம்; 'இந்த அடைமொழியைச் சாளரத்தக்குங் கூட்டலாம். சாளரத்தான் - பலகணிக்கம்பி. கணி - முதனிலைத்தொழிற் பெயர்; கணித்தல் - குறித்துநோக்குதல். மற்று - வினைமாற்று. (கஉச)

[அநுமால் விபீஷணனது மானிகையினுட புதந்.]

கருநீ. வந்தலிவ்வகையெவ்வழிமருங்கினுமெய்திக்

காந்தன்மெல்விரன்மடந்தையர்யாரையுங்காண்பான்

வேந்தர்வேதியர்மேலுளோர்கீழுளோர்விரும்பப்

பேர்த்தபுண்ணியன்சண்ணகன்கோயிலுட்புக்கான்.

(இ - ள்.) இவகை ஆவ்வாறு, எவ்வுழி மருங்கினும் எய்தி - எவ்வகைப்பட்ட இடங்களிலுஞ் சென்று, காந்தன் மெல் விரல் மடந்தையர் யாரையும் காண்பான் - செங்காந்தன்மலரினிதழ்போன்ற மென்மையான கைவிரல்களையுடைய மகளிரனைவரையும் பார்த்துயருபவனாகிய, வந்தல் - பெருமையிற் சிறந்தவனான அநுமான், -வேந்தர் - அரசர்களும், வேதியர் - அந்தணர்களும், மேல் உளோர் - மேலுலகத்திலுள்ளவர்களும், கீழ் உளோர் - கீழுலகத்திலுள்ளவர்களும், விருப்ப - (தன்னை) விரும்பும்படி, போந்த-பிறந்த, புண்ணியன் - நல்வினைகளையேயுடையவனான விபீஷணனது, கண் அகல் கோயிலுள் - இடமகன்ற மானிகையினுள்ளே, புக்கான் - சென்றான்; (எ - மு.)

சேதையைத்தேடிச் கண்டபிடிக்கவேண்டி, அவ்விலங்கையிலெங்குமுள்ள மாதர்களெல்லாம் பார்ப்பவனாயினன் அநுமா னென்க. வந்தல் - (யாவரினும்) உயர்ந்தவன்; ஆண்பாற்சிறப்புபெயர் காந்தன்என்ற செடியின்பெயர் முதலாகுபெயராய், அதன் பூவினிதழைக் குறித்தது அகங்கைமுழுவதற்கும் காந்தன்மலர் உவமையாகவே, அக்கைவிரலுக்கு அம்மலரினிதழ் உவமையாம். நிறமும் 'மென்மையும் வடிவும் பற்றிய உவமை. "காந்தன்முகிழ்விரல்", "துணிகதிர்வளைமுன்கைத்தொருவிரல் செங்காந்தன், மணியரும்பு" என்று முன்னோர்கூறியிருத்தலால், காந்தனரும்பு கைவிரலுக்கு உவமையெனக்கொள்ளவுந்தகும். காண்பான் - பெயர்; காண்பவனாய் என முற்றெச்சுமாகக்கொள்ளினும் இழுக்காது.

இராவணனது இறுதித்தம்பியான விபீஷணன் வேதசாஸ்திரங்களிற் கூறிய நற்குணநீதசெயல்களையே எப்பொழுதும்முடையவனாயின்று யாதொருயிர்க்கும் யாதொருதிங்குஞ்செய்யாது ஸர்வஜகமிதரளுகி மூவுலகத்தார்க்கும் நன்மையேசெய்தல்பற்றி, 'வேந்தர் வேதியர் மேலுளோர் கீழுளோர் விரும்

பப்போந்த புண்ணியன்' என்றார்; மேல் உத்தரகாண்டத்தில் "மன்னுதவத் துப் புலத்தியன்றன் மரபு விளங்க மறைவிளங்கத், தன்னேரில்லாத் தந்தைக்குத் தக்கமகவாய்.....விளங்கும்புகழ்வீடணன் பிறந்தான்", "பொய்யுங்களவும் பாதகமும் பொல்லாவொழுக்கு மவைகடிந்து, மெய்யுத் தயாவுத் தருமமுடன் விளங்கும்பொறையு மிவைபூண்டு, செய்யுஞ்செயல்களவையெல்லாஞ் சிட்டர்செய்யுஞ்செயலாகி, யையன்புகழ்வீடணன் மறைகளறைத்தவறத்தின் வழி நின்றான்" என்றது முதலியவற்றால், வீரீஷணனுடைய குணசியங்களைக் காணலாம். அவன் பிரமணிடத்து வரம்பேண்டுப்பொழுது 'எனக்கு எவ்வளவுசங்கடம் நேர்ந்தாலும் அதருமத்திற் புத்திசெல்லா திருக்கவும், எதுதோன்றினும் அதெல்லாம் தருமத்திற்கிணங்கிப் பயன்படவும் வேண்டும்' என்று இனியவரம்பேண்டிப் பெற்றவாறும் உணர்க. புண்ணியன் - புண் பாத்மா; நல்வினையே ஒருவடிவெடுத்தாற்போன்றவன்; பரிசுத்தமூர்த்தி பெயரினாமாம். இவன்வசிக்கிற இடத்தை 'கோயில்' என்றதும் இவனதுசிறப்பைக் கோக்கியதென்னலாம். அகல் + கோயில் = அசன்கோயில்; லகரம் சிறுமான்மை எனாமாகத்திரிந்தது: "குறில்செறிபாலன்" என்னும் நன்னூற்குத்திரத்து 'பிற' என்ற மிகையைக் காண்க. 'இவ்வழி யெவ்வழிமுருங்கினும்' என்றும் பாடமுண்டு.

(ககரு)

[அநுமான் விபீஷணனைச் சமீபித்து நோக்குதல்.]

ககரு. பளிக்குவேதிகைப்பவளத்தின் கூடத்திற்குநீர்பகந்தேன்

முளிக்குங்கற்பசப்பந்தரிநகருநிறத்தோரை

வெளித்துவைகுவதரிதென வவருநாமென

யொளித்துவாழ்கின் தருமமன்னுன்றையுற்றான்.

(இ - ன்.) பகந்தேன் துளிக்கும் சந்தரம் பந்தரில் - புதுமையான தேனை (மலர்களினின்று) சொரிகின்ற கற்பகவிருகங்கள் அடர்ந்த நிழல் செய்கின்ற இடத்திலே, பளிங்கு வேதிகை - படிக்கற்களினாலாகிய மேடைகளையுடைய, பவளத்தின் கூடத்தில் - பவழமயமான அந்தமாளிகையில், கருநிறத்தோரை வெளித்து வைகுவது அரிது என - கருநிறமுள்ளவர்களான இராக்கதர்களின் முன்னிலையில் வெளிப்படையாய்த் (தனக்குரியதான) வெண்ணிறவடிவத்தைக்கொண்டு வாழ்வது கூடாதென்றெண்ணி, அவர் உருமேவிய அவ்வாக்கர்களுக்குரிய கருநிறவடிவத்தை(த்தானும்) கொண்டு, ஒளித்து வாழ்கின்ற - (அவ்வாக்கர்களை) வஞ்சித்து மறைத்துவசிக்கின்ற, தருமம் - தருமத்தை, அன்னுன்றனை - போன்றவனாகிய விபீஷணனை, உற்றான் - சமீபித்து நோக்கினன், (அதுமான்); (எ - று)

திவினையே செய்யு மியல்பினனானும் பகர்ணனைக் கீழ் கஉஉ-ஆஞ் செய்யுளில் "உன்னருந்திவினை யுருக்கொண்டென்னவே" என்று வருணித்தாற்போல, தருமத்தையே செய்யு மியல்பினனான விபீஷணனை 'தருமமன்னுன்' என்றார்; "நல்லமூர்த்தியன்னுன்" என்றும் போல, "விபீஷணஸ்து தர்மாத்மா" எனப் பலவிடங்களிற் கூறுவர் வால்மீகிபகவானும். தருமம் வெண்ணிற வடிவமுடையது: விபீஷணனோ கருநிறமுடையான்; ஆனது

பற்றி, அத்தருமமானது கருநிறங்கொண்ட அரக்கர்களின்முன் தான் வெளிப் படையாய்த் தனக்குரிய வெண்ணிறவடிவத்தோடு வாழ்த லியலாதென்று எண்ணி அவர்கள்போலவே கருநிறவடிவங்கொண்டு அவர்கட்குத் தெரியாத படி உருக்கரத்து வசித்தாற் போன்றவனென்று கற்பித்தார்; தந்திரிப்பேற்ற வணி. அரக்கர்க்குத் தெரியாதபடி அங்கரில் வேற்றவடிவத்தோடு வசிப்பது இயலாதென்பது கருதித் தருமம் தானும் அவ்விராக்கத வடிவமொன்றைக் கொண்டு வசித்தாற் போன்றவனென்பது கருத்து. அரக்கர்களில் இவனொரு வனே அறவினையாள நென்பது போதரும். 'கருநிறத்தோரை' என்பதை, 'ஒளித்து' என்பதனொழிவ் கூட்டுக. வெளித்து - இரட்டுறமொழிதல். 'கரு நிறத்தோர்பால் வெளுத்துவைகுதலாகென' என்று பிரதிபேதம்.

கற்பகப்பந்திரிப் பவளத்தின் கூடத்தில் வாழ்கின்ற என இயையும். கீழ்  
க) - ஆஞ் செய்யுளில் "மாமடங்கலும் கற்பகம்" என்றபடி இராவணனது இராக்கதர்கள் செய்த பெருந்தவப்பயனாலும் இலங்கையில் மரங்களுள்லாம் கற்பகமாயிருத்தலால் திவ்வியமானதொரு பூஞ்சோலை, 'கற்பகப்பந்தர்' எனப்பட்டது. "இன்றளிரிக்கற்பகநுத்தேனிகைதுளிக்கு நிழலிருக்கை" என்றபடி தேவேந்திரனது அரண்மனை அமராவதிகரத்துக் கற்பகச்சோலையி னிடையே யிருத்தல்போல, ராகுலேந்திரனான விபீஷணழ்வானுடைய திருமாளிகை இலங்கையிற் கற்பகச்சோலையினிடையே யுள்ள தென்க-இனி, பவழமயமான கூடத்திற் படிசுமயமான வேதிகையின்மீது தேன் துளிக்கின்ற கற்பகமலர்நளா லாகிய பந்தலின்கீழ்ப் பள்ளிகொண்டிருக்கின்றனன் விபீஷண னெனக் கொள்ளினுமாம் உற்றான் - இரட்டுறமொழி தல். உற்றான் - கண்ணுற்றான். சுற்றடியில் 'தருமமொப்பான்மனை' என்றும் பாடமுளது. (கூ.க)

[அவனை நன்குநென்று அறிந்து அநுபலி அப்பயிற்செல்லுதல்.]

கூ.௭. உற்றுநின்றவனுணர்வைத்தன்னுணர்வினானுணர்ந்தான்

குற்றமில்லதோர்குணமுளனிவனெனக்கொண்டான்

செற்றநீங்கியமனத்தினனொருசிறைசென்றான் சென்ற

பொற்றைமாடங்கள் கோடியோர்நொடியிடைப்புக்கான்.

(இ. ன்.) உற்று நின்று - (இங்ஙனம் அதுமான் விபீஷணனைச்) சமீ பித்துப்பார்த்து நின்று, அவன் உணர்வை தன் உணர்வினால் உணர்ந்தான் - அவனது அறிவினியல்பைத் தனதுதுண்ணிவுகொண்டு ஆராய்ந்தறிந்து, குற்றம் இல்லது ஓர் குணம் உளன் இவன் என கொண்டான் - குற்றமற்ற கற்குணத்தையுடையவ னிவனென்று எண்ணியவனாய், செற்றம் நீங்கிய மனத்தினன் - (அதனால் அரக்கனாகிய அவன்விஷயத்திற்) கோபமில்லாத மனத்தையுடையவனாகி, ஒரு சிறை சென்றான் - (அம்மாளிகையைக்கடந்து) வேறொருபக்கத்திற் சென்று, பொற்றை மாடங்கள் கோடி ஓர் நொடியிடை புக்கான் - மனோபோன்ற [உயர்ந்த பெரிய] ஒருகோடி மாடமாளிகைகளுள் ஒருகொடிப்பொழுதினே சென்றான்; (௭ - து.)

மாடங்களுக்கோடி ஓர்நொடியிடைப் புக்கான் - மிகப்பலவீடுகளினுள்ளே  
அதிலிரைவாகச் சென்று பிராட்டியைத் தேடின னென்க. திருமுருகாற்றுப்  
படையில் “இகலொடுசெற்றநீக்கிய மனத்தினர்” என்றவிடத்து நச்சிலூர்க்  
கினியர் ‘பகைமை நெடுங்காலம் நிகழ்வது செற்றம்’ என்று உரைத்தது  
உரைத்தக்கது. அவனுணர்வைத் கண்ணுணர்வினா லுணர்ந்தான் - அவனது  
அறிவின் நல்லியல்பைத் தனதுமதிதுட்பத்தாற் குறிப்பாகவறிந்தன னென்க.  
‘ஒருதிசைசென்றான்’ என்பது, பாடாந்தரம். (கஉ௭)

[அந்நாள் இந்திரசித்தின் வீட்டுவாயிற் (சேட்டி)]

காடடி: முத்தரம்பையர்முதலினர்முழுமதிமுதத்துச்

சிந்தரம்பயில்வாய்ச்சியர்யாரையுந்தெரிந்து

மந்திரம்பலகடந்தவன்மனத்தின்முன்செல்வா

னிர்திரன்சிறையிருந்தவாயிலின்கடையெதிர்த்தான்.

(இ - ன்.) (அங்கனம் கோடிச் சுணக்கான மாடங்களில் மிகவிரைந்து  
புக்கு), முந்து அரம்பையர் முதலினர் - (அவ்விடங்களிலுள்ள) சிறந்ததேவ  
மாதர்கள் முதலியவர்களான, முழு மதி முதத்து சிந்தரம் பயில் வாய்ச்சியர்  
யாரையும் - பூர்ணசந்திரன்போன்ற முகத்தையும் செந்திரம் பொருந்திய  
வாயையு முடையவர்களாகிய மகளி ரனைவரையும், தெரிந்து - பார்த்து (இவர்  
களில் ஒருத்தியும் சிந்தையல்ல என்று) அறிந்துகொண்டு, மந்திரம் பல கடந்  
தவன் - அந்தமாளிகைகள் பலவற்றையுஞ் சென்றுகழித்தவனாய், மனத்தின்  
முன் செல்வான் - தன்மனத்தின்வேகத்துக்கும் முந்தி [மிகவிரைந்து] அப்பாற்  
செல்பவனான அதுமான், இந்திரன் சிறை இருந்தவாயிலின் கடை எதிர்த்தான் -  
(முன்பு) தேவேந்திரன் சிறைகிடந்த (இந்திரசித்தினது வீட்டின்) கடைவா  
யிலைச் சேர்ந்தான்; (எ - று.)

மகளிர்முதமண்டலத்துக்குச் சந்திரமண்டலம், கண்டவர்மனத்தைக்  
களிக்கச்செய்தலில் உவமம். எவ்வளவுதூரத்திலுள்ள பொருளையும் நினைத்த  
மாத்திரத்தில் மனம் உவ்விடத்துச் சென்றுசேர்தலால், அது, மனோவேக  
மென விரைவிற்குச் சிறந்ததாக எடுத்துக்கூறப்படும். அதனினும் விரைவாகச்  
செல்பவனென்பது, ‘மனத்தின்முன் செல்வான்’ என்பதன் கருத்து. எந்த  
விடத்திற் செல்லவேண்டுமென்று எண்ணினாலும் அங்கனம் எண்ணுதற்கு  
முன் அவ்விடத்திற்கு அப்பாற் சென்று சேர்கின்றனன் விரைவினா லென்க.

இராவணன் இராக்கதசேனையுடனே சென்று திக்குவிசயஞ்செய்கை  
யிற் சுவர்க்கலோகத்தையடைந்து இந்திரனையெதிர்த்துப்போர்செய்தபொழுது  
அவனால் இந்திரனைச்சயிக்குமுடியாமற்போக, அச்சமயத்தில் அவன்மகனான  
மேகநாதன் மாயையால் மறைந்து பொருது இந்திரனைக் கலங்கச்செய்து  
அவனை மாயப்பாசத்தாற் கட்டிக்கொண்டுபோய் இலங்கையில் தனதுவீட்டு  
வாயிலிற் சிறைவைத்துப் பிறகு சிறைமீட்கவந்த பிரமனால் ‘இந்திரஜித்’  
என்று ஒருசிறப்புப்பெயரிடப்பெற்றன னென்ற வரலாற்றுவிரைந்தை உத்தர  
காண்டத்திற் காணலாம். ஆனதுபற்றி, அவன்மனைவாயில், ‘இந்திரன்சிறை  
யிருந்த வாயில்’ எனப்பட்டது. கடைவாயிலெனினும், தலைவாயிலெனினும்

ஒக்கும்; முன்வாசல். இனி, வாயிலின்கடை - வாயிலின் இட மென்றலுமாம். எதிர்த்தான் என்பது, நோக்கினுனென்றும் பொருள்படும். 'கடந்தான்' என்று சிலபிரதிகள்.

(கூஉ)

[அதுமான் அவ்வாழிலில் மிகப்பலஅரக்கரின் பாதுகாவலைத்  
கடந்து கட்செல்லுதல்.]

கூகூ. ஏதியேந்தியதடக்கையர்பிறையெயிரிலங்க

முதுரைப்பெருங்கதைகளும்பிதிர்களுமொழிவா

ரோதிராயிரமாயிரமுணர்விலையரக்கர்

காதுவெஞ்சினக்களியினர்காவலைக்கடந்தான்.

(இ - ன்.) ஏதி எந்திய தட கையர் - வான்முதலிய ஆயுதங்களைக் கொண்ட பெரிய கைகளையுடையவர்களும், பிறை எயிறு இலங்க - பிறைச்சந்திரன் போன்ற வக்கிரத்தங்கள் வெளியேவிளங்க [சிரித்தமுகத்தோடு], முத உரை பெருங் கதைகளும் பிதிர்களும் மொழிவா - பழமொழிகளுடனே பெரிய சரித்திரங்களையும் விடுகதையையும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றவர்களும், காது வெம் சினம் களியினர் - (பைகவரைக்) கொல்லவல்ல கொடிய கோபத்தினாலாகிய யுத்தோற்சாகத்தையுடையவர்களுமான, ஒதில் ஆயிரம் ஆயிரம் உணர்வு இலி அரக்கர் - அளவுசொல்லுமிடத்து ஆயிரத்தாற்பெருக்கிப் ஆயிர மென்னுங்கொடியுள்ள அறிவற்ற இராக்கதர்களின், காவலை - பாதுகாவலை, கடந்தான் - (அவ்விக்கிரசித்தின்வீட்டுவாயிலிற் கடந்து அதனுள்ளே சென்றான், (அதுமான்); (எ - று.)

முதுரை - முதுமொழி; அதனிலக்கணம் - "நுண்மையுஞ் சுருக்கமு மொளியுடை மையு, மென்மையு மென்றிவை விளங்கத் தோன்றிக், குறித்த பொருளை முடித்தற்கு வருஉ, மேது துதலிய முதுமொழியான" எனத் தொல்காப்பியத்திற் காண்க. பெருங்கதை - தேவாசுரயுத்தம், கூரோத்தி மதநம், பூர்விகராக்ஷசர்வரலாறு போல்வன. பிதிர் - ஒருசமயத்திற் கம்பர் ஒளவையாரைநோக்கி "ஒருகாலடி நாவிலைப்பந்தலாடி" என்றுசொல்லி 'இதன் பொருளென்' என்று வினாவினதும், அதற்கு ஒளவையார் "ஆரையடாசொன் றாயது" என்று விடைகூறியதும் போல்வன; (ஆரைக்கீரைமுதலின் ஈம்பு கள் நான்குபிளவுபட்ட இலையையுடையனவாயிருக்கும்.) இராவணன் எதி ரின்றி அரசாட்சிசெய்கின்ற அக்காலத்தில் அவன்மகனும் அவனினும் வலிய வனுமான இந்திரசித்துக்கு மருய்த் துணிவுகொண்டு அவன்வீட்டு வாயிலி னுட் செல்லவல்லவ ரெவரு மில்லையாகவே, அவ்வாயில் தாவலர்க்குத் தம் கரு மத்திற் கருத்துறவுக்வேண்டிய அகசியமில்லைபாதல்பற்றி, அவர்கள் விநோத மாகப் பழமொழிகளையும் பெருங்கதையையும்பிதிர்களையும் ஒருவரோடொரு வர் சொல்லிக்கொண்டு பொழுது போக்குவரென்க.

ஆயிரமாயிரம் - பண்புத்தொகை. தூராயிரம் - லக்ஷம்; ஆயிரமாயிரம் - பத்துலக்ஷம் எனக் காண்க. களி - போர்வெறி; கட்டுமுயிஞ்ஞலாகிய களிப்பு மாம். அரக்கர் காது வெஞ்சினக் களியினர் காவல் - இராக்கதர்கள் எதிரி களையுழிஞ்ஞல் கொடுக்கோபத்தையும் போருக்கத்தையு முடையவர்களாய் அவ்



வாயிலிற் கடுமையாகப் பாதுகாவல்செய்து நிற்கின்ற நிலை. 'உறுவலியரக்கர்' என்றும் பாடமுண்டு. 'முரண்வலி' என்று பாடங்கற்பித்தல், மோனைத் தொடைக்கு முரணும். (கருக)

[அதுமான் இந்நிரசித்தைப் புரிந்துகொள்ளுதல்]

கசு1). முக்கணோக்கினன் முதன்மகன் றுவகைமுகனும்  
திக்குநோக்கியபுயங்களுஞ்சிலகரத்தையா  
னோக்கநோக்கியர்குழாத்திடைபுறங்குகின்றானைப்  
புக்குநோக்கினன்புகைபுகாவாயிலும்புகுவான்.

(இ - ள்.) முக் கண் னோக்கினன் முதல் மகன் - மூன்றுகண்களாற் பார்க்குமியல்பினனான பரமசிவனது சிறந்தகுமாரசூகிய முருகக்கடவுள், அறுவகை முகனும் - (தனக்குடையல்பாயுள்ள) ஆறுமுகங்களிலும், திக்குநோக்கிய புயங்களும் - திக்குக்களையாவியவனர்த்துள்ள (பன்னிரண்டு) தோள்களிலும், சில கரத்த அனையான் - சிலமறைப்பெற்று வந்தாற் போன்றவனும், ஒக்க நோக்கியர் குழாத்திடை உறங்குகின்றானை - (தனது அழகுக்குச்) சமமாக அழகுள்ளவர்களாகிய மாதர்களின் கூட்டத்தினிடையே தூங்குகின்றவனான இந்நிரசித்தை, புக்கு நோக்கினன் - அவன்வீட்டினுள்ளே 'போய்ப் பார்த்தான்: (யாவனெனின், -) புகை புகா வாயிலும் புகுவான் - புகைதுழையமாட்டாத வழியிலும் துழைந்துசெல்லவல்லனான அதுமான; (எ - று.)

சிவபிரானது இளையகுமாரனான முருகக்கடவுள், அழகிலும் பலபாக்கிரமங்களிலுஞ் சிறத்தலால், அவ்வியல்புகளில் இளவீரர்க்கு உவமைகூறப்படுவன். இராவணன்மகளும் மகாவீரனுமான இந்நிரசித்த ஒருமுகத்தையும் இருகைகளையுமே யுடையனாயிருத்தலால், அவனை, 'ஆறுமுகங்களையும் பன்னிரண்டுகைகளையு முடையனான சுப்பிரமணியமூர்த்தி தனதுமுகங்களிலைந்தையும் கைகளிற் பத்தையும் மறைத்துக்கொண்டு ஒருமுகத்துடனும் இரண்டுகைகளுடனும் இருந்தாற் போன்றான்' என வருணித்தார்: தந்திரிப்பேற்றுவணி.

முக்கணோக்கினன் - முக்கணிரண்டோடு நெற்றிக்கணைன்றையும் விழித்துப்பார்ப்பவன்; ந்நிரேதர்ன். கண் னோக்கு என்றவற்றை ஒருபொருட் பன்மொழியெனக்கொண்டு உரைக்கவுந்தரும் தேவசேனாபதியாய்தீய்யரையழித்த நல்லோரைக்காத்தப் புகழ்பொருமைகள்படைத்து அழகிலும் ஆற்றலிலுஞ் சிறத்தலால், முருகக்கடவுள், 'முதன்மகன்' எனப்பட்டான்; அன்றியும், சுப்பிரமணியனைத் திரிமூர்த்திகளினும் மேம்பட்டவனென்பது, அவனைத் தெய்வமாக்கக்கொண்ட கௌமாரசமயத்தாரது கொள்கை: அதனைத் திருமுருகாற்றப்ப்படையில் "பலர்புகழ்மூவருந் தலைவராக" என்றதி முதலியவற்று லுணரலாம்: அந்தத்தத் தேவரைக்குறித்துப் பிரஸ்தாபிக்கும்போது, அவ்வவரைத் தலைமைத்தெய்வமாகக் கொள்வவரது கோட்பாட்டின்படி சிறப்பித்துக் கூறதல் மகாகவிகளியல்பாதலால், அதுபற்றி 'முதன்மகன்' என்றன ரெனலுமாய்: இனி, "சுரன்முதல் வந்த வரன்மாய் மாலு" என்றவிடத்திப்போல 'முதல்' என்பதை ஏழனுருபெனக்கொண்டு, முக்கணோக்கினனிடத்துத்

தோன்றிய) மகனென்று உரைத்தலுமொன்று; அன்றி, முக்கண்ணோக்கின் . மூன்றுகண்ணையுடைய, நல் முதல் - சிவபிரானாகிய நல்ல தலைவனது, மகன் - குமாரனான முருகன் என்று பொருள்கூறினும் அமையும்த: முதலென்னுஞ் சொல் முதல்வனென்னும் பொருளதாதலை, “சூர்முதல்தமிழ்” எனத் திரு முருகாற்றுப்படையிலுங் காண்க. முக்கணோக்கினனாகிய முதல்வனது மகனென்றும் பதவுரைகூறலாம். சிவபிரானது மூன்றாவதுவிழியாகிய நெற்றிக் கண்ணினின்று தோன்றிய அனற்பொறிகளே முருகக்கடவுளாயின வென்ற வரலாறு குறிப்பாய்த்தோன்ற, ‘முக்கணோக்கினன் முதன்மகன்’ என்றன ரென்னலாம்.

“மாயிருந் ஞால மறுவின்றி விளங்கப், பல்கதிர்விரிந்தன் ரெருமுக மொருமுகம், ஆர்வலரேத்த வமர்ந்தினிதொழுதி, காதுவினுவந்த வரங்கொ டித்தன்றே யொருமுகம், மந்திரவியின் மாபுளியழராஅ, வந்தணர்வேன்வி யோர்க்கும்மே யொருமுகம், எஞ்சியபொருள்களை யேமுதறாடித், திங்கள் போலத் திசைவிலங்கும்மே யொருமுகம், செறுநர்த்தேய்த்துச் செல்சமமுருக் கிக், கறுவுகொணெஞ்சமொடு களம்பேட்டென்றே யொருமுகம், குறவர்மட மகன் கொடிபோல்துகப்பின், மடவரல் வள்ளியொடு நகையமர்ந்தன்றே யாங் கம், ஆவிரமுசுனு முறைநவின் ரெழுசலின்” என்ற திருமுருகாற்றுப்படை யின்படி முருகக்கடவுளின் ஆறுமுகங்களும் தனித்தனி ஒவ்வொரு குறிப்பு விளங்க விருத்தல் தோன்ற, ‘அழவனா முகன்’ எனப்பட்டது. “மண்ணளவு பாதலமெலாஞ் சாண மாசிரவரைப்பு மிகுதோன், விண்ணளவெலா முடிகள்” என்றபடி முருகக்கடவுள் விசுவரூபங் கொள்ளுமிடத்தி அவன் தோள்கள் திசைகளை யளாவி வளர்தலால், ‘திக்குநோக்கியபுயங்கன்’ என்றார்.

‘நோக்கியர்’ என்பதில், நோக்கு - கண்டாரால் விரும்பப்படுந் தன்மை: எனவே, அழகாம். ஒக்கநோக்கியர் - உருவம் குணம் குலம் செல்வம் முதலிய வற்றில் இந்நிரசித்தோடு ஒப்புமையுடைய மகளி ரென்னலாம். ஒக்க என்ற செயலெனெச்சம், ‘நோக்கியர்’ என்ற பெயரிற் பொதித்தறின்ற ‘உடையவர்’ என்பதைக் கொள்ளும். ‘யாருமறிவர் புகைத ட்பம்’ என்றபடி புகை மிகதுண் ணிய துவாரத்திலும் உட்புகு மியல்பின தென்பது வெளிப்படையாதலால், அதுபுகமாட்டாத சிறுவழியினுள்ளும் புகுபவனென, அதுமானது அணிமா லென்னுஞ் சித்தியன் காரியத்தை விளக்கினார். ‘புகைபுகாவாயில்’ என்ற சொற்சேர்க்கையால், எவ்விடத்தும் துண்ணிதாய்ப்புகு மியல்பினதாதல்பற் றித் துமத்துக்குப் புகையென்று பெயர் வந்ததென்ற காரணக்குறிப்புத் தோன்றதல் உணர்க; “புகுமே புகையும், புகற்கரிய பூழை துழைந்து” என்ற நாலடியாரிலும் இதுகாண்க.

(கச௦)

[அவளது உருவத்தோற்றத்தால் அவன் டத்து அருமன் பெருமதிப்புக் கொள்ளுதல்.]

சுருஷ

கசக. வளையும்வாளெயிற்றாக்களைகணிச்சியான்மதனே  
வளையில்வாளரியனைவன்பாவனேவறியே

னினையவீரனுமேந்தலுமிருவரும்பலநா

னனையவுள்ளபேரிவனெடுமுனதெனவுணர்ந்தான்.

(இ - ன்.) அனையில் வான் அரி அனையவன் - மலைக்குகையினுள் வாழ் கின்ற கொடிய சிங்கம் போன்றவனான இவன், - வனையும் வான் எயிறு அரக்க னே - வனேந்திருக்கின்ற பிரகாசமுள்ள கோரப்பற்களையுடைய இராக்கத கும ரனோ? சுணிச்சியான் மகனே - மழுவாயுத்தையுடையவனான சிவபிரானது குமாரசுகிய முருகக்கடவனோ? யாவனோ யாரோ? அறியேன் - (நான்) அறிகின்றேனில்லை; இனைய வீரனும் - இனையபெருமானும் [இலக்குமண னும்], எந்தனும் - தலைவனான இராமபிரானும், இருவரும் - ஆசிரி இவ்விரு வர்க்கும், பல நாள் - அநேகநாள், உனைய சிரமமுண்டாம்படி, உள்ள - உள தாகின்ற, போர் - யுத்தம், இவனெனும் - எனது - இவனெனும் உண்டாகும், என - என்று, உணர்ந்தான் - ஊகித்தன், (அதுமான்); (எ - று)

இருப்பிடப்பற்றியும் கோரத்ததழுடைமையற்றியும் அரக்கனைத்தக்கா ளுயினும் கம்பீரமானதோற்றத்தில் முருகவேன் போன்றிருத்தலால், ஐயத் துக்கு இடமாயிற்று கீழ்ச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடி - கவிக்கூற்றும், இச் செய்யுளில் 'சுணிச்சியான்மகனே' என்றது - அதுமானது உட்கோளு மாத லால், அதனோடு இது மாறுகொளக்கூறலாகாது. பிறகு இராமலக்குமணரிரு வரும் இங்குவருப்போது இவனுடன் செவ்வான் வருந்திப் பெரும்பேரியற்றி னால் இவனை வெல்லுதல்குடியேயன்றி எளிதில்வெல்ல இயலாதென்று, இவ னைதுதோற்றத்தால் ஆற்றலை உள்ளாடி கருதலாயினன், ஊகித்தலிற்சிறந்த துண்ணுணர்கவையுடைய அனுமனைன்ச இங்குமே பின்னர் இவனுடன் இருவர்க்கும் பெரும்போர்விளைதலை, மேல் யுத்தகாண்டத்திற் காணலாம். இனையவனான இவனுக்கு ஏற்றஎளிதி இனையபெருமானேயென்று கருதியுமே தோன்ற அவ்வியையினை முதலில்விடுத்தக் கூறின முன்னல்லாம்; ஆற்றிா சித்து இனையபெருமானைக்காலம் பாய்வதை யுத்தகாண்டத்திற் காண்க. பரசு [கோடாலி], சூலம்என்ற பலகடக்கலங்களுக்கும் சுணிச்சியென்றுபெயருண்டு; அவையும், சிவபிரானுக்கு உரியன. 'அனையில் வான்அரி அனையவன்' என்ப தற்கு - புறநீனுள்ளவாழ்கின்ற கொடியநாகம் போன்றவனென்று பொருள் கூறலுமாம். 'வாழ்நி' என்பதும் பாடம். இச்செய்யுளின் சுற்றடி, 'வனையும் வெஞ்சமயிவனுடனுளதெனவுணர்ந்தான்' என்று சிவபிரதிகளிற் காணப்படு கின்றது.

(ஈசக)

[இதுவுழிஅது.]

கசஉ. இவனையின் றுணையுடையபேரிராவணனென்னே

புவனமுன்றையுமவென்றதோர்பொருளுணப்புகறல்

சிவனைநான் முகத்தொருவனைத்திருநெடுமாலா

மவனையல்லவாநிகர்ப்பவரென்பதுமறிவோ.

(இ - ன்.) இவனை - இத்தன்மையான பெருவீரனை, இன்துணை உடைய - (தனக்கு) இனிமையைச்செய்யும் போர்த்துணைவனாகப் பெற்றுள்ள, போர் இராவணன் - தானும் போர்செய்தலில் தேர்ந்த இராவணன், புவனம் மூன்

றையும் வென்றது - மூன்று உலகங்களையும் வெற்றிகொண்டதை, ஒர்பொருள் என புகறல் - அரியதொருசெயலாகப் பாராட்டிக் கூறுதல், என்னே - எங்கனம் அமையும்; சிவனை - சிவபிரானையும், நால் முகத்து ஒருவனை - நான்கு முகங்களையுடைய ஒருமூர்த்தியான பிரமனையும், திரு நெடுமால் ஆம் அவனை, திருமகள்கணவனுன மகாவிஷ்ணுவாகிய அம்முதற்கடவுளையும் [ஆகிய திரிமூர்த்திகளையும்], அல்லவர் - அல்லாத மற்றையோர், நிகர்ப்பவர் - (இவனை) ஒப்பவராவர், என்பதும் - என்று சொல்வதும், அறிவோ விவேகத்தின்காரியமாகுமோ? [ஆகா தென்றபடி]; (எ - று.)

இவன் அனவற்ற பலபராக்கிரமங்களை யுடையவனென்பதை இவனது கம்பீரமான தோற்றங்கொண்டு உணர்ந்தன ஐதலால், இத்தன்மையான மகாவீரன் போர்த்துணைவனுயிருக்கின்றபோது இராவணன் மூன்றுலகத்தாரையும்வென்றது ஒருபொருளுக்காரியமாகப் பாராட்டத்தக்கதன் மென்றுண்ணின் அதுமன். தனித்தனியேனும் ஒருங்குகேற்றேனும் திரிமூர்த்திகள் இவனுக்கு உவமையானவனுண்டேயன்றி, மற்றையோரை இவனுக்கு உவமையாகக்கற்பித்தல் அடாது என்பது. பின்னிரண்டுகளின்கருத்து மூன்றாமடியிற்கூறிய திரிமூர்த்திகளின் முறைமை, காரியகாரணக்கிரமம்பற்றிய தென்பர். 'திருநெடுமாவாம் அவன்' என அநரசுட்டாற் குறித்தது, சிறப்புப்பற்றி. திருநெடுமால் - ஸ்ரீமகாவிஷ்ணு.

புவனம் - இடவாகுபெயர். வைசேடிகர் பொருள் பண்பு தொழில் சாதி விசேடம் இயைபு என்பவற்றை அறுவகைப்பொரு ளென்றாற் போல, இங்குச் செயல் போருனெனப்பட்டது. இச்செய்யுளின் நான்காமடி, 'அவனையல்லது நிகர்பிறரென்பதறிவோ' என்று சிவபிரதிகளி லுள்ளது. (கசஉ)

[இங்கு வினேந்திவது தருக்யன்மென்று அங்ஙன் அப்பாற்செல்லுதல்.]

கசரு என்றாகம்மறித்திடைநின் றுநாலத்தையிகப்ப

தன்றுபோவதென்றாபிரமாயிரத்தடங்காத்

துன்றுமாளிகையோளிகடுரிசுறத்துருவிச்

சென்றுதேடினனிந்திரசித்தினைத்தீர்த்தான்.

(இ - ள்.) என்று - என்றுநினைத்து, கைமறித்து-கையைமடக்கித் தாடையில் வைத்துக்கொண்டியிவந்து, 'இடை நின்ற காலத்தை இகப்பது - இவ்விடத்தின்நின்ற வீணேபொழுதுகழிப்பது, அன்று - தகுதியன்று: போவது-அப்பாற்செல்வதே (காரியம்),' என்று - என்றுண்ணி, இத்திரசித்தினை தீர்த்தான் - இத்திரசித்தைவிட்டு அப்பாற்சென்றவனாய்,--ஆயிரம்ஆயிரத்து அடங்கா-பத்துலக்ஷமென்ற அளவிலும் அடங்காத, தன்றுமாளிகை - நெருங்கியவீடுகளின், ஒளிகள் - வரிசைகளில், துரிசு அறு துருவி - (ஐயந்திரிபுகளாகிய) குற்றங்களில்லாதபடி (பிராட்டியைத்) தேடிக்கொண்டு, சென்று-- , தேடினன் - (பின்னுந்) தேடுபவனுனான்; (எ - று.)

கைம்மறிப்பது ஒருபொருளைக்குறித்து ஆச்சரியப்படும்போது நிகழுங்குறிப்பாதல், கடல்தாவுபடலத்தின் கூஉ - ஆஞ் செய்யுளிலும் கூறப்பட்டது.

இனி, கைம்மறித்தல் - எதிர்த்துத்தற்குறியுமாம்; அங்கும் இங்ஙனங் காண்க. 'போவது' என்பதை வியங்கோள்முற்றுகவுங் கொள்ளலாம். துரிசு - குற்றம். "கற்க கசடற" என்றவிடத்து 'கசடு' என்பதுபோல. இங்குக் குற்றம் - சுந்தேகவிபரீதங்கள். இந்திரசித்து இராவணனுக்கு மந்தோதரியென்னும் பிரதானபத்தினியிடம் பிறந்த மூத்தகுமாரன்: இவனை இயற்பெயர், மேகநாசனென்பது; இவனுக்கு 'இந்திரசித்' என்ற பெயர், இந்திரனைச் சிறைமீட்க வந்த பிரயனளித்தது. இச்செய்யுளின் மூன்றாடி, 'தன்முயாளிகை துரிசுமத்துருவின்னெருடர்ந்து' எனவும் வழங்குகின்றது. (கசடு)

[அகநான் அதிகாயன் முதலியோரது வீடுகளை அநுபந்தத்தால்.]

கசடு. அகநான் மானிகைகடந்துபோய்மேலுதிகாயன்  
றொக்ககோயிலும்பொருநர்களில்லமுந்துருவித்  
தக்கமந்திரத்தலைவர்கண்மனைகளுந்தாவிப்  
புக்குரீங்கினனிபாகவன்கழலெனப்புக்குழோன்.

(இ - ன்.) அகநான் மானிகை கடந்து போய் - அகநுமுமாயனது வீட்டைக் கண்டு கழித்துச்சென்று, - மேல் - அதற்குமப்பால், அதிகாயன் தொக்க கோயிலும் - அதிகாயனென்பவன் பொருந்தியுதிக்கின்ற சிறந்தவீட்டிலும், பொருநர்கள் இல்லமும் - (மற்றமல்ல) பொருநர்களுடைய வீடுகளிலும், தருவி - (பிராட்டியைத்) தேடி, - தக்கமந்திரம் தலைவர்கள் மனைகளும் - தகுதியான ஆலோசனைக்குரிய தலைவர்களாகிய மந்திரிகளுடைய வீடுகளிலும், தாவி புக்குருவித்து உட்புக்குத்தேடி, நீக்கினன் - மீள்பவனாயினான்: - (யாவனெனில், -) இராகவன் கழல் - என புக்குழோன் - இராமபிரானது திருவடி யென்று கீர்த்திபெற்றவனான அநுமான்; (எ - று.)

எக்காலத்தம் எம்பெருமானுக்கு வாசனமாய்நின்ற பணிவிடைபுரியுங் கருடாழ்வான்போலன்றி அநுமான் இராமாவதாரத்தில்மந்திரம் வாகனமாய் நின்று பணிவிடை புரிதலால், அநுமானுக்கு 'சிறியதிருவடி' என்று ஒரு திருநாமம் வைஷ்ணவசுப்பிரதாயத்தில் வழங்கும்; அப்பெயரை 'திருவடி' என்றே வழங்குதலு முண்க: 'திருவடி' என்ற பொதுப்பெயர் இங்குச் சிறப்பாய்ச் சிறியதிருவடியைக் குறித்த சென்னைலாம். வில்லிபுத்தூரார் பாரதத்தில் "திருவடிதன்னிரு சேவடியிற்போய்" என்பதையும், கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் "பொருவருவேலோதாவும் புந்தியான் புலனந்தாய, பொருவடிவாய்ந்த மாயோன் மேக்குறப்பெயர்ந்ததன்போல், உருவறிவடிவினுற்ப ரோங்கின னுவமையாலுந், திருவடியென்னுந்தன்மை யாவர்க்குந்தெரியுந்ருன்" என்றதையும், இக்காண்டத்தில் மேல் 'திருவடிசொழுதபடலம்' என்பதையும் காண்க. திருவடி - திருவடித்தொண்டென்றபடி. 'இராகவன்கழலெனப் புக்குரீங்கினன் புக்குழோன்' என்பதற்கு - திருமாலாகிய இராமபிரானது திருவடி (திரிவிக்கிரமாவதாரத்தில் எங்கும் பரவிச்சென்று மீண்டமை) போலக் கருதியவிடங்களிலெல்லாம் புக்குரீங்கினன் கீர்த்தியானான அநுமான் எனன்ற பொருள்குறலுமாம்.

அகூன் - இத்திரசித்தினது தம்பி; மத்தோதரியினிடம் பிறந்த இளைய குமாரன். அதிகாயன் என்ற பெயர் - பெரிய உடம்புடையவனென்று பொருள் படும்; இவனும் இத்திரசித்தின் தம்பியே. இராவணனுக்குத் தாய்மாலினி யென்னும் மனைவியினிடம் பிறந்தவன் இவன்; பூர்வத்தில் திருமூலாற் கொல் லப்பட்ட மதுகைப ரென்னும் அசுரரிற் கைட்பனது அம்சமானவன்: (கும்ப கர்ணன், மதுவின் அம்சம்) தாவிப் புக்கு நீங்கினன் - கடந்து சென்று அப் பாற்போயின் னெனினுமாம். 'இராகவன் கணையென்' என்று பாடமோதி, இராமபாணம்போல (அதிவேசமாய்) என்று உரைப்பாரு முளர். 'தொக்க கோயிலுத் தம்பியரில்லமும் துருவி', 'மனைகளுந்தடவி', 'இராகவன்சரமென்' என்பன, பாடபேதம் (கசச)

[அதுவன் மூன்று அந்தாங்கமான விடங்களில் தேடக்கருதி

உகூந் நடுவுசுழியைச் சார்ந்தான்.]

கசூ. இன்ன ராமிரும் பெரும்படைத்தலைவர்களிருக்கைப்

பொன்னின் மானிகையாயிரகோடியும்புக்கான்

கன்னிமாநகர்ப்புறத்துகன்காந்துறைகாண்பான் மருமகன்

சொன்ன மூன்றினுநடுவணத்தகழியைத்தொடர்ந்தான்.

(இ. - ன்.) இன்னர் ஆம் - இத்தன்மையான, இரும் பெரும்படை தலை வர்கள் - யிகுப்பெரிய சேனைகளின் தலைவர்கள், இருக்கை - இருக்கின்ற இட மாகிய, பொன்னின் மானிகை - ஆயிரகோடியும் - பொன்னினாலமைந்த ஆயிர கோடிக்கணக்கான வீடுகளிலும், புக்கான் - போய்ச் சீதையைத் தேடிய வரான அதுமான், - கன்னி மாநகர புறத்து - அழிவற்ற பெரிய அவ்விலங்கா புரியினிடத்து உள்ள, அசல் காந்துறை - பரந்த மறைவிடமான இராவண னரண்மனையை, காண்பான் - பார்த்தற் பொருட்டு, சொன்ன மூன்றினும் நடுவணது அகழியைத் தொடர்ந்தான் - (சிறப்பாஸ் திரங்களிற்) கூறப்பட்டுள்ள மூன்று அகழிகளுள்ளும் நடுவிடத்திலுள்ளதான் அகழியைச் சார்ந்தான்; - ஏறு.

புறநகர் இடைநகர் அகநகர் என்று நகரம் மூன்றுபகுப்பினதாக அமைக் கப்பட்டும். அப்பகுப்பு ஒவ்வொன்றையுஞ் சூழ மதிலும் அதனைச்சார அகழியும் உண்டி. இவ்வகை மூற்றொன்றையையெந்திருத்தலால், 'சொன்ன மூன்று' எனப்பட்டது. இனி, சொன்ன - சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகின்ற எனினு மாம். இவ்வகையிற் புறநகரத்தினுள் சார்ந்த அகழி, கடலேயாக இயல் பில் அமைந்தது; கீழ் கூட - ஆஞ் செய்யுளில் 'ஆழியகழாகவரிதாய்..... அழி திரிநாளுமுலையா மதில்' என்றது காண்க. இது, இயற்கைநீரணன்: மற்றவை - செயற்கை. அதுமான் அந்தப் புறவசுழியையும் அதற்குள்ளிட்ட புறமதிலை யுங் கடந்து புறநகரி லெங்கும் பிராட்டியைத் தேடியதை இதுவரையிற் கூறிய கவி, இனி அவ்வதுமான் அதற்கு உள்ளடங்கிய இடைநகர் அகநகர்களிற் சென்று தேடக் கருதி இடைநகரைச் சூழ்ந்த மதிலைச் சார்ந்துள்ள அகழியை யடுத்தமை இங்குக் கூறினார். (அகநகரின் அகழிமதில்கள், மேல் ககக - ஆஞ் செய்யுளிற் கூறப்பட்டும். ஆகவே, மூன்றுங் கூறின ராயிற்று.)

இராவணன் கோட்டை யென்று பிரசித்தமாகக்கூறும்படி இராவணன் வசிக்கின்ற இடம் புறத்தவர் அசத்துவருகலும் அகத்தவர் புறத்திற்செல்லுதலும் எளிதிலியலாதபடியும், இன்னவிடத்தி லின்னதன்மையதா யுள்ளதென்று புறநாட்டவர் எளிதிற் கண்ணொரலாகாதபடியும் அமைந்திருத்தல் பற்றி, 'கரந்துறை' எனப்பட்டது. கரந்துறை - கரந்து உறை; மறைவாயிருப்பது என்று பொருள். அவ்விடம், விசாலமாயிருத்தலால், 'அன்கரந்துறை' என்றார். நகர்ப்புறத்து - நகரில்; புறம் - ஏழனுருபு: "உன் அகம் புறம் இல் இடப்பொருளுருபே" என்றார் நன்னூலாரும். இனி, நகர்ப்புறத்து - புறநகரத்திலிருந்து, நடுவணது அகழியைத் தொடர்ந்தான் என்றலுமாம். இப்பொருளில், புறநகர் நகர்ப்புறமென மொழிநிலைமறியது, இலக்கணப்போலி. இனி, 'கரந்துறை' - சுருங்கை யெனப்படுகின்ற கரந்தகற்படை யென்று கொண்டு, பின்னிரண்டடிகளுஞ் - புறநகரத்திலிருந்து செல்லும் அகன்ற கரந்தகற்படையையுமுட்படப் பார்த்துச் செல்பவனான அதுமன் அந்நீர்வருவழியால் இடையகழியைச்சேர்ந்தன வென்றலு மொன்ற; "நீணிலம்வகுத்து நீர்நிரந்துவந்திழிதாச், சேணிலத்தியற்றிய சித்திரச்சுருங்கை சேர், கோணிலத்துவெய்யவாங்கொடுஞ்சுறத்தடங்கிடங்கு" என்ற சித்தாமணியும் 'நீர்நிரந்துவந்திழியும்படி நீணிலத்தைவெட்டிப் புறமயிலகழ்தொடங்கிப்படுத்த வழி சேர்ந்த கிடங்கு' என்ற அதனுரையும் காணத்தக்கன

கன்னி - அழிவின்கை. இனி, கன்னி மாநகர் - கன்னிகைபோல எவருஞ்சேரவொண்ணாத மிக்க பாதுகாவலையுடைய பெருநகர மெனினுமாம்; தார்க்கைபோலப் பாதுகாப்பையுடைய மகாநகர மென்றலுமாம். நடுவணது - அகழி - நடுவணத்தகழி; உயிர்த்தொடர்க்குற்றியலுக்கரத்தில் தகரவொற்றுச் சிறப்பான்மை இரட்டிற்று: 'வருத்தமாடு' என்றும் போல: "கெடமலோ டியிர்த்தொடர்" என்ற நன்னூற்குத்திரத்த 'மிகவே' என்பதைக் காண்க. அகழிப்பட்டது அகழி யெனக் காரணக்குறி; அகழ் - பகுதி: அகழ்தல் - தோண்ட்தல். ஆயிர கோடி - ஆயிரமாகிய கோடி யெனப் பண்புத்தொகை; ஆயிரத்தாற் பெருக்கிய கோடியென்பது கருத்து. இத்தொடரில் வருமொழி வடசொல்லாதலின், வலி இயல்பாயிற்று.

'கன்னிமாமதிப்புறத்தவன் கரந்துறை காண்பான், சொன்னமூன்றினுணவெணதகழியைத்தொடர்ந்தான்' என்ற பாடமும் உண்டு. (க-இ)

[அவ்வகழியின்பாப்பை அதுமன் கொட்டிடுதல்.]

கசக. தனிக்கடக்களிநெனவொருதுணையிலான்ருய  
பணிக்கடற்பெருங்கடவுடன்பரிபவந்துடைப்பா  
னினிக்கடப்பதன்றேழ்கடல்கடந்தென்றிசைத்தான்  
கனிக்கடற்கதிர்தொடர்ந்தவனகழியைக்கண்டான்.

(இ - ள்.) தனி கடம் களிநு என - ஒப்பற்ற மதயானே போல, ஒரு துணை இலான் - ஒருதுணையையும் வேண்டாதவனும், கடல் கதிர் - கீழ்கடலினின்று உதித்த சூரியனை, கனி தொடர்ந்தவன் - பழமென்றுகருதிப் பிடித்தற்குப் பாய்ந்தவனுமான அதுமான், - அகழியை கண்டான் - அந்த இடை

நகரகழியைப் பார்த்து, — 'தாய் - (என்னால்) தாண்டப்பட்ட, பனி கடல் - குளிர்த்தியான கடலாகிய, பெருங் கடவுள்தன் - பெரிய தேவனுக்கு (யான் தாண்டியதனால்) நேர்ந்த, பரிபவும் - அவமானத்தை, திடைப்பான் - நீக்குதற் பொருட்டு, இனி கடப்பது என்று ஏழ் கடல் கிடந்தது - இனி (என்னால்) தாண்டமுடியாததாய் ஏழுகடலும் ஒருசேர இவ்வாறு இயைந்துகிடந்தது,' என்று இசைத்தான் - என்று (கனக்குட்) சொல்லிக்கொண்டான்; (எ - று.)

ஐம்பூதவீபத்துக்கும் இலங்கைத்தீவுக்கும் இடையிலுள்ளதும், உவர்க் கடலின் ஒருபகுதியும், எளிதிலெவருங்கடக்கவியலாததும்; கடலைத் தான் எளிதிற்கடந்தவாற்றிற் அக்கடலாகுகிய வருணனுக்கு நேர்ந்த அவமானத் தைப் போக்கவேண்டுமென்ற கருத்தினால், தான் அங்ஙனம் இனித்தாண்ட முடியாதபடி ஏழுகடல்களும் ஒருங்குகூடி இவ்வாறு இருந்ததாக மென்று, அவ்விடை நகரகழியாகிய நீர்நிலையின் அருமைபெருமைகளை மனத்திற் பாராட்டின னனும் னென்பதாம்; நந்திரிப்பேற்றுலாணி. வடமொழியில் வருணனுக்கு மஹாதேவனென்று ஒருபெயர் வழங்குதலால், அதன்மொழி பெயர்ப்பாக இங்கு அவனை 'பெருங்கடவுள்' என்றார். அவனுக்கு அப்பெயர மைந்தது, அவனது வடிவாகிய கடலினது ஒப்பற்றப்படிப்பற்றி யென்க.

கனிக் கடந்ததில் தொடர்ந்த வரலாறு, கடல்காவுடலத்தின் கூட - ஆஞ் செய்யுளி னுரையிற் கூறப்பட்டது; 'பசியிற்றற்பதைபதைத்திரங்கி, யழுத ரற்றிய பாலக னன்னையுன்னுலாத்த, பழங்கிதிவா மெனப் பரிதிமேற் பாயந்தான்' என்னும் உத்தரநாண்டத்தையும் காண்க. ஒருதுணையிலான் - அஸஹாயகூர்ன். ஒவ்வொரு வட்டிற்றது ஒவ்வொருயானே யூதபதியாய்நின்று பெருமையடைதல்பற்றி, அதனை உவமைகூறினார். 'கடப்பதன் நேழ்கடல் கிடந்தது' - பன்மையொருமையக்கம்; 'கண்ணிரண்டுஞ் சிவந்தது' என்றற் போல. கடல் - சாதிபெருமையுமாம். (கசக.)

அ.உ.உ.உ.

[இதுவும் அது.]

கசக. பாழிநன்னெடுங்கிடங்கெனப்பகர்வரேற்பல்லோ

ருழிகாலநின்றலகெலாங்கல்லிணுமுலவா

வாழிவெஞ்சினத்தரக்கனையஞ்சியாழ்கடல்க

ளேழுமிந்நகர்சலாயதுகொலாமெனவிசைத்தான்.

(இ - ன்) 'பாழி - அகலமுள்ளதும், நல் - சிறந்ததும், நெடு - நீண்டது மான, கிடங்கு - அகழியாகும் (இது), என. - என்று, பகர்வர் ஏல் - (எவரே னும்) சொல்லவரானால், — பல்லோர் - பலரோ, பாழி காலம் நின்று - கற்ப காலமளவுக் கூடிகின்று [நெடுங்காலம்நின்று என்றபடி], உலகு எலாம் கல்லி னும் - நிலவுகமழுமுவதற் தோண்டினாலும், உலவா - (இங்ஙனம்) முடிவு பெறமாட்டா [இவ்வளவு அகலமும் நீளமும் ஆழமும் உண்டாகா]; (ஆதலால், அகழியென்று கொள்ளற்பால தன்று இது; மற்ற யாதோவெனின். —) ஆழி வெம் சினத்து அரக்கனை - (கரிய பெரிய வடிவத்திற்) கடல்போன்றவனும் கொடியகோபமுள்ளவனுமான தலைமையரக்கனாகிய இராவணனுக்கு, அஞ்சி-



பயந்து, ஆழ் கடல்கள் ஏழும் இந்நகர் சலாயதுகொல் ஆம் - ஆழ்ந்த ஏழுக்கடல்  
களும் (ஒருங்குசேர்ந்த ஓர் அகழியாகி) இந்த இலங்காபுரியைச் சூழ்ந்தது  
போலும் இது, என இசைத்தான் - என்றும் (தனக்குட்) சொல்லிக்கொண்ட  
னன், (அதுமான்); (எ - று.)

அழியென்பது செயற்கைப்பொரு ளாதலால் எவளோனும் ஒருகாலத்  
தில் தோண்டியமைத்ததாயிருத்தல் வேண்டும்: உலகத்தில் எத்தனையோர்  
ஒருங்குக்கடி எவ்வளவுகாலம் தொடர்ச்சியாய் வேலைசெய்யக்கூலப்பட்டிரு  
நிலவுலகமுமுதாம் தோண்டினாலும் இவ்வளவு அகன்றும் கீண்டும் ஆழ்ந்து  
முள்ள பெரிய நீர்நிலை உமையா தாதலால், இது செயற்கையழியன்று  
என்றும், இராவணனிடத்து அச்சத்தால் ஏழுக்கடல்களும் ஒருங்குக்கடி அவ  
னது இடைநகர்க்கு இங்ஙனம் இயற்கையகழிபா யமைந்திருத்தல்கூறி மென்  
றும் எண்ணினன் அனும் மென்க. காரணங்காட்டி ஒருபொருளினிடத்து  
அதன் உண்மைத்தன்மையை மறுத்து மற்றொருதன்மையை யேற்றிக் கூறிய  
தனால், இது - கயாபாயொழிபயணி; இதனை, வடநூலார் 'அபஹ்மதுதிபலங்  
கார மென்பர்: "சிறப்பினும் பொருளினுங் குணத்தினு முண்மை மறுத்துப்  
பிறிதுரைப்ப தவனுதியாகும்" என அதனிலக்கணங் காண்க; இது, பொருள  
வனுதி.

பாழி - ஆழமுமாம். ஆழி வெஞ்சினத்த - கடல்போற்பொங்கி உலகத்  
தையழிக்கவல்ல கொடுங்குயரத்தையுடைய எனினுமாம். அமையா என்ற  
பொருளில், 'உலகம்' என்றது - லகழிதல்கூணை; உலகத்தல் = முடிதல்: முடி  
தல் = அமைதல். 'அச்சக்கிளவிக் கைந்து மிரண்டு, மெச்சுமிலவே பொருள்  
வயினான்' என்றதனால், 'அச்சனை யஞ்சி' என்றது அமையும். 'கிடங்கென  
வணர்வனைப் பல்பே ருழிகாலநின்ம்' என்றும், 'சலாயகொலாமென்' என்றும்  
பிரதிபேத முண்டி.

(கசஎ)

[அவ்வகழியைப்போன்ற அங்மான் அந்நகரத்திற்கு அருமையைக் கருதாநல் |

கசஅ. ஆயதாகியவகன்புனலகழியையடைந்தான்  
றாயவேலையினிருமடிவிசைகொடுதொளிப்  
போயகாலத்தும்போக்கிரிதென்பதுபுகன்று  
னாயகன்புகழ்நடந்தபேருலகெலாநடந்தான்.

(இ - ள்.) ஆயது ஆகிய - அத்தன்மையதான, அகல் - அசன்ற, புனல்  
அகழியை - நீர்நிறைந்த அவ்வகழியை, அடைந்தான் - சேர்ந்தவனாய், - தாய  
வேலையின் இரு மடி விசை கொடு தாவி போய காலத்தம் - (முன்பு) தாண்டின  
கடலுக்காகக் கொண்ட வேகத்தினும் இரண்டுபங்கான வேகத்தைக் கொண்டு  
(யான்) தாண்டிப்போனபோதிலும், போக்கு அரிது - கடத்தற்கு அரியது  
(இவ்வகழி), என்பது புகன்றான் - என்று (தனக்குட்) சொல்லிக்கொண்ட  
னன்: (யாவனெனில், -) நாயகன் புகழ் நடந்த பேர் உலகு எலாம் நடந்தான் -  
லோகநாயகனான இராமபிரானது கீர்த்தி சென்றபரவிய பெரிய உலகங்களி  
லெல்லாம் (தானும் தனதுபுகழினும்) சென்றவனான அதுமான்; (எ - று.)

முன்பு கடல்கடந்துவருதற்கு நாம் எவ்வளவுவேகங்கொண்டோமோ அதனினும் இரட்டிப்பான வேகங்கொண்டு சென்றாலும் இவ்வகழியைக்கடத்தல் முடியா தென்று எண்ணினன் அதுமென்பது, இடையிரண்டடிகளின் கருத்து. தலைவனான இராமபிரானது கீர்த்தியோடு தூதனான அதுமானது கீர்த்தி ஒற்றுமைப்பட்டிருத்தலால், அவ்விராமகீர்த்திமலிய உலகமுழுவதிலும் அதுமானதுபுகழுடம்பும் சென்முன்ன தென்பது, நான்காமடியின் தாற்பரியம்; எனவே, இராமனோடொத்த கீர்த்திமான் அதுமென்றதாம். இதற்கு - இராமகீர்த்தி பரவப்பெற்றதான உலகம்முழுவதிலும் நடந்து செல்வவல்லவன் நென்று கருத்துக்கூறுதலு மொன்று; அங்ஙனம் அவன் வல்லவனாதலே, இளமையிற் சூரியனுடன்சென்று அவனிடம் கல்விசுற்றமை, இனிநிகழும் பெரும்போரில் மருத்தமலைகொணர்தல் முதலியவற்றா லுணர்ச்சி முதலடி - முற்றுமேனே.

(சசஅ)

வேறு.

[இதுமுதல் ஏழுபவிரி - அவ்விடைநகரகழியின் வருணை: கவிகூற்று.]

கசக. மேக்குநால்வகைமேகமுங்கிழனிழத்

தூக்கினுன்னதோயத்ததாயத்தாய

ராக்கினுன்படையன்னவகழியை

வாக்கினுனுவைக்கலமாருமோ.

(இ - ன்.) மேக்கு - மேலிடத்தில் [வானத்தில்] செல்லுகின்ற நால்வகை மேகமும் - நான்குவகையாட்ட மேகங்களும், கிழ் விழ - (கீழிடமாகிய நிலவுலகத்தி லுள்ள தன்னைக் கடலென்றாகருகி நீர்முசந்து கொள்ளுதற்பொருட்டித் தன்னைநோக்கி) துறங்கிவருமாறு, தூக்கினால் அன்ன - தான் தலையெடுத்துக் காட்டினாற் போன்ற, தோய்த்தது ஆய் - நீரை யுடையதாய், தாய் ஆக்கினுன்படை அன்ன - (உலகத்துக்குத்) துன்பத்தைச்செய்தவனான இராவணனது சேனையைப் போன்ற, அகழியை - அந்த அகழியின் இயல்பை, வாக்கினால் உரை வைக்கலும் - வாயினுலெடுத்துச்சொல்லுதலும், ஆருமோ - முடியுமோ? [முடியா தென்றபடி]; (எ - று.)

கீழ் மூன்றுசெய்யுள்களில் அதுமான்கருதியகருத்துக்களாக அகழியின் பரப்பைக்கூறிய கவி, இதுமுதல் ஏழுகவிகளால் தம் வார்த்தையாக அவ்வகழியை வருணிக்கின்றார். அந்த அகழியருண்ணையாகிய தனிப்பிரபந்தத்துக்கு இம்முதற்செய்யுள் அவையடக்கம்போன்று நிற்கும்; அதன்சிறப்பை வருணித்துச் சொல்லுதல் முடியாதென்றன ராதலி னென்க.

அவ்வகழியில் நிறைந்திருக்கின்ற நீர் அலைகளால் மேலெழுதலை, வானத்துச் செல்லுகின்ற மேகங்கள் தன்னைக் கடலென்றாகருகித் தன்னிடத்து நீர் முகக்கவருமாறு அவற்றிற்குத் தனது இருப்பைத் தலையெடுத்துக்காட்டுகின்ற வாறுபோன்றதெனவருணித்தார்; நயநிறிப்பேற்றவண்ணி தூக்குதல் = தலையை உயர்த்துதல். இனி, நால்வகைமேகங்களும் ஆகாயத்திலிருந்து கீழுலகத்தில் வீழ்ந்திட அவற்றை மேல்நோக்கித் தூக்கினாற்போன்ற ஜலஸமிருத்தியுடைய

தாய் என்று உரைத்தலு முண்டு; மிக்க ஆழமுடையதாய் நீர்நிறைந்து அந்நகரின் நாய்துறத்துமுள்ள அகழிகளை, கீழுலகிலிருந்து நான்குமேகங்களை மேலே தூக்கினாற்போலிருந்தனவென்று உத்பிரேக்ஷித்தனரெனக் கருத்துக் காண்க. நால்வகை மேகம் - நான்கு திசைகளினின்றும் வரும் மேகங்கள், புஷ்கலாவர்த்தம் முதலிய நான்குமேகங்களென்றலு முண்டு; பழைய திருவிளையாடற்புராணத்து நான்மாடக்கூடலான திருவிளையாடலில் “புட்கலாவருத்தமுன்னு, வென்றிகொண்கு மேகமேவந்தரை வரவழைத்தான்” என்றும், “தொல்லைப் புட்கலாவருத்தமுன்னு, நாடருங்காமருப்புயல்களை நான்குமாடக், கூடமதாக்கம் பித்தருளினான்” என்றும், கூடப்பவன புராணத்தில் “வென்றிப்புட்கலாவருத்தமுதற்புயல்களுன்கை” என்றும் கூறுதல் காண்க.

இராவணன் சகலலோகண்டுகளுப் எல்லாப்பிராணிகட்கும் துன்பஞ் செய்தலால், ‘துயராக்கினான்’ என்று ஒரு பெயரிட்டுக் கூறப்பட்டான்; ராவணன் என்ற பெயர் - பிறர்கூச்சலிடுமாறு உபத்திரவஞ்செய்தின்றவனென்று பொருள்பதெனும் உணர்க. அவனது சேனை, தொகையிற்பெரியதும் வடிவத்திற்பரந்தமாயிருத்தலால், வெள்ளமென்றும், கடலென்றும் கூறப்படும்; அதனை, இங்கு அகழியின்பார்ப்புக்கு உவமைபாக்கினார்: இத்தனல், கடத்தற் கருமையையுங் காட்டியதாம். முழுவதும் விரித்தெடுத்துச் சொல்லமுடியாதேனும் ஒருவாறு சிறிது எடுத்துக் கூறுதலாயினுங் கூடமே: இவ்விஷயத்தில் அதுவம் இயலா தென்பார், ‘வாக்கினாலுரைவைக்கலு மாகுமோ’ என்றார்; ‘உரைவைக்கல்’ என்பது, ஒரு சொல் தன்னை மீட்டி, பேசத்தொடங்குதலென்றாகி, ‘வாயினல்’ என்றதற்கு முடிக்குஞ்சொல்லாம் நின்றது.

இதுமுதல் ஒன்பது கவிகள் பெருப்பாலும் முதற்சீரென்று மாச்சீரும், மந்தைமூன்று விளச்சீர்களுமாகிய அனவடி நான்குகொண்ட கவிவிருத்தங்கள்

(கசக)

[அவ்வகழியிற் பல்வகைநறுமணம்.]

பின்பு (பின்பு)

கடுப. ஆனைமும்மதமும்பரியாழியும்

வானமங்கையர்க்குக்குமவாரியு தெம்ம

நானமாதர்நறைக்குமுலாவிபுந்

தேனுமாரமுந்தேய்வையுநாறுமால்.

(இ - ன்.) ஆனை மும்மதமும் - யானைகளின் மூன்றுவகை மதஜலங்களும், பரி ஆழியும் - குதிரைகளின் வாய்துறைகளும், வானம் மங்கையர்க்கும் வாரியும் - தேவமாதர்கள்கூடிய குங்குமக்குழம்பும், மாதர் நானம் நறை குழல் ஆவியும் - (மற்றுமபல) மகளிரைக் கஸ்தூரிக்குழம்புதவியதும் நறுமணமுள்ளதுமான கூந்தலுக்கு ஊட்டிய அகிற்புகையும், தேனும் - (மலர்களினின்று சொரிகின்ற) தேனும், ஆரமும் - சந்தனக்குழம்பும், தேய்வையும் - (மற்றும் அகில தகரம் முதலிய வாசனைமரங்களின்) தேய்த்தபூச்சும், நாறும் - (தன்னிடத்து) மணம் வீசப்பெறும், (அவ்வகழியிற்); (எ - று.) - ஆல்-சுற்றகை.

அந்நகரிலுள்ள யானைகள் மூன்று உறுப்புக்களினின்று சொரிகின்ற மதஜலங்களும், குதிரைகளின் வாயினின்று வெளிப்படுகின்ற துரைகளும் பெருக்கெடுத்து, அடுத்த பெரியநீர்நிலையாகிய அகழியிற் போய்ச்சேர்கின்றன; அதனால், அவற்றின்மணம் வீசுகின்றது அவ்வகழிநீர். அவ்விலங்கையில் வசிக்கின்ற தேவமாதர்களும் மற்றைமகளிரும் நீராடிய நீரெல்லாம் அவர்களுடலிற் பூசிய குங்குமக்குழம்பையும், சந்தனத்தேய்வையையும், மற்றுஞ்சில வாசனைத்தேய்வைகளையும், அவர்கள் கூந்தலுக்கு ஊட்டிய அகிற்புகையையும் அடித்துக்கொண்டு ஒருநி அவ்வகழியிற் சேர்தலால், அக்குங்குமக்குழம்பு முதலியவற்றின் நறுமணமும் வீசுகின்றது அவ்வகழிநீர். அவ்வகழியிலுள்ள நீர்ப்பூக்களினின்று மகாரிசின்ற தேன் அவ்வகழியிற்சேர்தலால், அதன் மணமும் நறுமுகின்றது அந்நீர் எனக்கருத்து விரித்துக் கண்டு கொள்க. புறநகரகழியான கடலின் வருணையாகிய இப்படலத்துப் பதினேழாஞ் செய்யுளும், நாற்பதாஞ் செய்யுளும், இங்கு ஒப்புநோக்கற்பாலன.

‘நாறம்’ என்ற வினைமுற்றத்துக்கு ‘அகழிநீர்’ என்ற தோன்றாவுமையாய் வருவித்து முடிக்கப்பட்டது. அகழிநீர் ஆனமதம் முதலியன நாறம் - இடத்திற் நிகழ்பொருளின்தொழில், இடத்தின்மேல் நின்றது [உபசாரவழக்கு.] ஆழி - விலாழி ஸ்ரீ: சன் ஸிகாரம். குங்குமவாரி - குங்குமப்பூவையரைத்துக்கரைத்த குழம்பு. நாணம் - கஸ்தூரி; அதனாலாகிய மயிர்ச்சாந்துக்கு இலக்கணை. தேய்வை - தேய்க்கப்பட்டது. ஆரம் - மலரென்றும், தேய்வை - சந்தனத்தேய்வையென்றும் கொள்ளினுமாம்; அப்பொழுது, ஆரமென்ற பூமாலையின்பொயர் பூவிற்கு இலக்கணை. பூம்மதம் - சரணமதம், கடோலமதம், பீஜமதம். ‘நானாமாதர்நதைக்குழுஞவியும்’ என்ற பாடத்துக்கு - நீராடிய மாதர்களின் நறுமணமுள்ள கூந்தலுட் பூசிய கஸ்தூரிச்சாந்தும் என்பது பொருள்.

(கஇ0)

[அவ்வகழியிற் பலவகை நீர்ப்பருவைக னொலித்தல்.]

கருக. உன்னுந்நாரைமகன்றில்புதாவுளி  
 லின்னங்கோழிவண்டானங்கொழிப்புள்  
 9 தின்ன ரங்குரண்டங்கிலுக்கஞ்சிரல்  
 13 சென்னங்காகுஞ்ஞலஞ்சிலம்புமே.

தீர்ப்பென்ச

(இ - ன்.) உன்னும் - (மீனாகிய இரையைத் தேடிங்) கருந்தையே யுடைய, நாரை - நாரைகளும், மகன்றில் - மகன்றில்களும், புதா - குருகுளும், உளில் - உள்ளான்களும், அன்னம் - ஹம்ஸங்களும், கோழி - நீர்க்கோழிகளும், வண்டானங்கள் - பெருநாரைகளும், ஆழி புள் - சக்கரவாகங்களும், கின்னரம் - கின்னரங்களும், குரண்டம் - கொக்குக்களும், கிலுக்கம் - கிலுக்கங்களும், சிரல் - சிச்சிலியென்னும் மீன்குத்திக் குருவிகளும், சென்னம் - (நீர்ப்) பருந்துகளும், காகம் - (நீர்க்) கக்கைகளும், குணலம் - குணலங்களும், சிலம்பும் - (அவ்வகழிநீரில்) ஒலிக்கும்; (எ - று.)

இதற் கூறியனவெல்லாம் நீர்வாழ்பறவைகளின் சாதிபேத மென்பது வெளிப்படடை. இவற்றை இடையில் அடைமொழிகொடாமல் எதுகை

மோனைகளமையச் செய்யுளில் இயையவைத்தது, கவிசமத்தாரம். உன்னுதல்-  
சருத்துடனிருத்தல். 'உன்னநாரை' என்ற பாடம், நீர்வாழ்ப்பறவைகளாகிய  
நாரைமுதலியனவென்று பொருள்பட்டுச் சிறக்கும்; உன்னம் - நீர்வாழ்ப்பற  
வைப்பொதுப்பெயர். மகன்தில் - அன்றிலில் ஒருசாதி; ஆணன்றிலென்பர்  
ஒருசாரார். (எப்பொழுதும் ஆணும் பெண்ணும் இணைபிரியாமல் இரட்டை  
யாய் நிற்பது, அன்றிலின் இயல்பு.) ஆழிப்புள் - இரவில் இணைபிரிந்து  
பகலிர்கூடு மியல்பினதாகிய பறவைவிசேடம். ஆழி - சக்கரம்; அப்பெய  
ரார் குறிக்கப்படுதல்பற்றி. 'நேமிப்புள்' என்றதோல 'ஆழிப்புள்' எனப்  
பட்டது. காகமென்பது, காவென்று கத்துவ செனக் காரணப்பொருள்  
பெறும். சென்னம் - ம்மேநமென்ற வடசொல்லின் சினைவெனத் தக்கது. (1)

[மாதர்களின் அகிற்புகை முதலியன அவ்வகழிநீர் மிதநீயாகச்  
சேர்க்கிருந்தல்.]

கருஉ. நலத்தமாதர்நறையகினுவிபு

மலத்தகக்குழம்புஞ்சொறிந்தாடிய

விலக்கணக்கரியோடியமென்னடைக்

குலப்பிடிக்குமொருடல்கொடுக்குமால்.

(இ - ன்.) நலத்த மாதர் - ஆழகுள்ள (அந்நகரத்து) மகளிரது, நறை  
அகில் - நறுமணமுள்ள அகிற்புகையுள், நாவியும் - சுல்தாரிப்புருகும், அவத்  
தகம் குழம்பும் - செம்பஞ்சுக்குழம்பும், மசறிந்து - (தன்னிடத்தில்) மிகுதி  
யாகச் சேரப்பெற்றிருத்தலால், - (அவ்வகழிநீரானது), - ஆடிய - இலக்கணம்  
கரியோடு - (தன்னிடத்தில்) நீராடிய உத்தமயிலக்கணமானதே ஆண்யானை  
களோடு, குலம் மால் - நடை இள பிடிக்கும் உயர்ந்தனாதியில் தோன்றிய  
மெதுவானநடையையுடைய இளமையான பெண்யானை எனக்கும், ஓர் ஊடல்  
கொடுக்கும் - ஒருவகைப் பிணக்கை உண்டாக்கும்; (எ - று.) - ஆல் -  
நற்றைசை.

அந்நகரில் வாழ்கின்ற மிகப்பலரான மகளிர் நீராடிய நீரெல்லாம், ஆம்  
மகளிர் தமது கூந்தலுக்கு மிகுதியாக ஊட்டியுள்ள அகிற்புகையையும்,  
கூந்தலில் மிகுதியாகத் தடவியுள்ள மயிர்ச்சாந்தையும், கால்களில் ஊட்டியுள்ள  
செம்பஞ்சுக்குழம்பையும் கரைத்துக்கொண்டு பெருகி அவ்வகழியில் வந்து  
சேர்தலால், அவ்வகழிநீரில் அவ்வகிற்புகைமுதலியன செறிந்துள்ளன; ஆண்  
யானைகள் அவ்வகழிநீரில் மூழ்கியெழுந்துவருகின்றபொழுது அவ்வகிற்புகை  
முதலியன தம்மீது படியப்பெற்றுப் புதுவையான மணத்தையும், புழுதிபடிந்  
தாற்போன்ற நிறவேறுபாட்டையும் கொள்ளுதலால், அவற்றைக் கண்ட  
பெண்யானைகள், தமக்கு உரிய அவ்வாண்யானைகளை வேறுபிடியானையோடு  
கலவிகொண்டு வந்தன வென்று மாறாகக்கருதி, ஊடல்கொள்ளு மெனக் கருத்  
துணர்க. வேற்றுப் பெண்யானையோடு தொடர்புகொள்ளு மியல்பின் வல்ல  
வென்பது தோன்ற, 'இலக்கணக்கரி' என்றார். 'இளமென்னடைக்குலப்பிடிக்  
கும்' என்றதனால், அப்பெண்யானைகள் உலகியல்பையறியுமுணர்வும் துணிவு

மில்லாத மிக்க இளமைப்பருவத்தனவும் உயர்குலத்தில் தோன்றியனவு மாதலால், தமது ஆண்செய்தபிழையை யுணரவும், உணர்ந்தாலும் அக்குற்றத்தைப் பாராட்டாது பொறுத்தலே யன்றி அப்பதியின்மீது சினம்பாராட்டவும் பயின்றனவல்ல வென்பது போதரும். உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. அவற்றிற்கும் ஊடலுண்டாம்படி புதுமணத்தையும் வேற்றுநிறத்தையும் மிகுதியாகத் தருகின்றது இவ்வகழிநீ ரென்க. அந்நகரத்துமாதரது மிகுதியும், செல்வச் சிறப்பும், இதில் வெளியாம்

‘அகிலாவியும்’ என்ற பாடத்துக்கு - அகிற்புகை யென்பது பொருள். செறிந்த - செறிய என்ற எச்சத்தின் திரிபு; தன்பக்கவந்துசெறியப்பெற்று என்று பொருள் கொள்ளலுமாம். மென்னடை - மந்தகதி. (கடுஉ)

[அவ்வகழியில் தாமரைமலர்கள் தவிந்திருந்தல்.]

கடுந். நறவுநாறியநாணறுந்தாமரை

துறைகடோறுமுசித்தனதோன்றுமால்

சிறையினெய்தியசெல்விமுகத்தினே

நெவுதாமுடையாரொடுங்கார்களோ.

(இ - ன்.) நறவு நாறிய - தேனுடனே வாசனைவீசுகின்ற, நான் - புதிய [அன்றமலர்ந்த], நறுந் தாமரை - நல்ல தாமரைமலர்கள், துறைகள் தோறும் - (அவ்வகழியின்) இடங்கோறும், முகிழ்த்தன தோன்றும் - (அவ்விராப்பொழுதிற்) குவிந்தனவாய்க் காணப்படும்; சிறையின் எய்திய செல்வி முகத்தினேயு உறவு உடையார் - (இராவணனும்) சிறையில்வைக்கப்பட்டிருக்கின்ற சிதாபிராட்டியினது முகத்தினுடன் உறவுமுறையுள்ளவர்கள், தாம் ஒடுங்கார்களோ - (அம்முகம் வாடியிருக்கின்றபோது) தாமும் ஒடுங்காமலிருப்பார்களோ? [இரார் என்றபடி]; (எ - று) - ஆல் - சுற்றகை.

அவ்வகழிநீரிலுள்ள செந்தாமரைமலர்கள் இயல்பாக இரவிற்குவிந்திருப்பதை, அவை ஜாநகியிராட்டியின் திருமுகத்திக்கு உறவின மாதலால் சிறைவைக்கப்பட்டது காரணமாக அம்முகம் ஒடுங்கியபோது தாமும் ஒடுங்கியதாகக் கற்பித்தார். முன்னிரண்டடியிற் கூறிய சிறப்புப்பொருளைப் பின்னிரண்டடியிற்கூறிய பொதுப்பொருள்கொண்டு சாதித்தலால், வேற்றுப்பொருள் வைப்பாணி. முகத்திக்கும் செந்தாமரைமலர்க்கு முன்ன ஒப்புமை கருதி, அவை ஒரினமாகக் குறிக்கப்பட்டன. அதுமான் அவ்வகழியை யடைந்த சமயம் இரப்பொழுதாதலால், அப்பொழுது தாமரைமலர் குவிந்திருந்தவை வருணித்தன ரென்க. எய்திய - சேர்ந்த. செல்வி - செல்வத்திற்குரிய தலைவியான திருமகளின் அவதாரமானவள். (கடுங்)

[அவ்வகழிநீர் பளிங்குபோலத் தெளிந்திருந்தல்.]

கடுச. பளிங்குசெற்றிக்குயிற்றியபாயொளி

விளிம்பும்வெள்ளமுமெய்தெரியாதுமேற்,

நெளிந்தசிந்தையருஞ்சிறியார்களோ

புதுபுது புனிந்தபோதறிதற்கெளிதாவரோ.

(இ - ன்.) பளிங்கு செற்றி குயிற்றிய - படிக்கக்களைச் செதுக்கிப் பதிக்கப்பெற்ற, பாய் ஒளி விளிம்பும் - வீசுகின்ற ஒளியையுடைய (அவ்வகழியின்) ஓரமும், வெள்ளமும் - (அவ்வகழியின்) நீரும், மேல் மெய் தெரியாது - மேல் தோற்றத்தில் வடிவம் வேறுபடக் காணப்படாதனவாயிருந்தன; தெளிந்த சிந்தையரும் - தெளிவுள்ள மனமுடையவர்களும், சிறியார்களோடு அளிந்தபோது - (உன் தெளிவில்லாத) சிறியவர்களுடன் கூடியபோது, அறிதற்கு எளிது ஆவரோ - எளிதில் வேறுபாடறியாததக்கவ ராவரோ? [ஆகார் என்றபடி]; (எ - று.)

“சுந்தரதுண்பளிங்கெனத் தெளிந்த வீரம்புனல்” என்றபடி பளிங்கும் தெளிவானதீரும் தம்மிலொப்புமையுடையன வென்பது வெளிப்படை. அவ்வகழியின் கரையிற் பளிங்குக் கற்புதித்த இடமானது, தன்னையடுத்த அவ்வகழிநீரோடு தான் வேறுபிரித்துக் காணப்படாததாயிருந்தது. இச்சிறப்புப் பொருளை, ‘தெளிந்தசிந்தையரும் சிறியார்களோடு அளிந்தபோது அறிதற்கு எளிதாவரோ’ என்ற பொதுப்பொருள்கொண்டு கவி சுமக்காரமாகச் சாதித்தனார்; வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி. பளிங்கு உள்ளும் புறமும் ஒப்பத் தெளிந்திருத்தலால் அதனைத் தெளிந்தசிந்தையராகவும், அகழிநீர் மேலேதெளிந்திருந்தாலும் உள்ளே தெளிவில்லாததும் உள்ளமடையிற்பாயு மியல்பினதும் கரைவிளிம்பிற்குக் கீழுள்ள நுழைதலால் அதனைத் சிறியார்களாகவும் கருதுக. அகழிநீர் உன் தெளிவில்லாதலை, பாலகாண்டத்தில் “அன்னமாமதினில் காழி மால்வரையை யலைகடல்குழந்தன வகழி, பொன்விலைமசுளிர்மனமெனக் கீழ்போய்ப் புன்கவியெனத் தெளிவின்றி” என்றபடித்துங் காண்க. அறிதற்கு எளிதாவரோ - தாம் வேறுபகுத்து அறிதற்கு எளியதன்மையையுடையராகார் என்றபடி; அவரோடு அபேதமாக மிகவும் ஒற்றுமைப்பட்டிருப்ப ரென்பது கருத்து. பளிங்குசெற்றிக் குயிற்றிய பாடியோளி விளிம்பும் வெள்ளமும் மெய் தெரியாது மேல்—“விளிம்புசெற்றி முற்றுவித்து வெளிகிட்டி யுள்ளுநர், பளிங்குபொற் றலத்தகட்டித்துறப் படுத்தலின், தளிந்தகற் றலத்தொடச் சலத்தினைத் தனித்தறத், தெளிந்துணர்த்து கிற்று மென்றல் தேவராலு மாவதே” என்றார் பாலகாண்டத்தில் அயோத்திமாநகரத்து அகழிவருணனை யிலும்.

நன்னீரை ‘வெள்ளம்’ என்றல், மலையமாளுட்டினின்று வந்து வழங்கிய திசைச்சொல். விளிம்பும் வெள்ளமும் மெய்தெரியாது - பன்மையொருமை மயக்கம்; வழுவுமையி: தனித்தனி தெரியா தென்க்; ஒற்றுமைகடப்பட ஒரு மையாகக்கூறின வென்னலாம். மேல் தெளிந்த சிந்தையர் என்று எடுத்து, சிறப்பாய்த் தெளிந்த மனமுடையவ ரெனினுமாம். அளிதல் - உருகுதல், கனிதல்; இலக்கணையாய், சிநேகித்தலைக் குறித்தது. முன்னிரண்டடிகளிற் பளிங்கு விளிம்பையும் வெள்ளத்தையும் வைத்த முறைமைக்கு ஏற்ப மூன்றாமடியில் தெளிந்தசிந்தையரையும் சிறியார்களையும் நிறுத்தியது, முறைநீர னினுற்பொருள்கோளின்பாற்படும். இனி, நீரைத் தெளிந்தசிந்தையராகவும், பளிங்கைச் சிறியராகவும் எதிர்பிரணிறைபடக் கொண்டு, அவ்

வகழிநீர் பளிக்குவிலிம்பையடுக்கும்போது அதனோடு ஒற்றுமைப்படக்காணப் படுதலேப் பின்னிரண்டுகொண்டு சாதித்ததாகவுங் கொள்ளலாம்; அடுத்த பொருளின் தன்மையதாகும் பளிக்கு, அக்குணமுடைய சிறியராகக் கருதுதற்கு ஏற்கும்.

(கசிசு)

[அவ்வகழியிற் பலவகையிரத்தினங்கள் ஒளிவிசுதல்.]

கருடு. நீலமே முதனன்மணிநித்தில

மேலகீழ்பல்வேறொளிவீசலாற்

பாலின்வேலைமுதற்பலவேலையுங்

கூடும்

கால்கலந்தனவோவெனக்காட்டுமே.

(இ - ள்.) மேலகீழ் - (அவ்வகழியின் கரைகளில் நீரளவுக்கு) மேலே பதிக்கப்பெற்றுள்ளனவும் கீழே பதிக்கப்பெற்றுள்ளனவு மாகிய, நீலமே முதல் நன் மணி - நீலரத்தினம் முதலிய சிறந்த (பலவகை) இரத்தினங்களும், நித்திலம் - முத்துக்களும், பல் வேறு ஒளி வீசலால் - (அந்நீரின்மேற்) பலவேறுவகைப்பட்ட ஒளியை வீசு சலிலால், -- (அவ்வகழிநீரானது), -- பாலின் வேலை முதல் பல வேலைகள் கால் கலந்தனவோ என காட்டும் - பாத் கடல் முதலிய பலநிறக்கடல்களும் காற்றினால் ஒன்றுசேர்ந்திட்டனவோ வெண்ணும்படி தோன்று; (எ - று.)

அகழியின் விளிம்பிற் சிலவிடங்களில் மேலும் கீழும் பதிக்கப்பெற்றுள்ள நவரத்தினங்கள் பலவகையொளியோ வீச, அவ்வொளியின் சம்பந்தத்தால் அவ்வகழியின் தெளிவானநீர் "சுரந்தறுண்பளிங்குனத்தெளிந்த வீரம்புனல், பேர்த்தொளிரவமணிபடர்ந்தபித்திசை, செர்த்துழிச்சேர்ந்துழி நிறத்தைச் சேர்தலால்" என்றபடி பலவேறுநிறங்கொண்டு சுண்ப்படுகின்றது: அதனை வெவ்வேறு நிறமுள்ள ஏழுக்கடல்களும் ஒருங்குசேர்ந்தாற்போலு மென உத்பிரேகித்தார்; தந்திரிப்பேற்றவனார். அவ்வகழியின் மிக்க பரப்பு, நீர்மிகுதி இவைகளும் இதனால் விளங்கும்.

பின்னர் 'நித்திலம்' என வருதலால், முன்னர் 'நீலமே முதல் நன்மணி' என்றது, நவரத்தினங்களுள் முத்தொழிந்த பிறவற்றையாம். கற்பாந்தகாலத்தில் ஊழிக்காற்றுவிசுதலால் ஏழுகடல்களும் தம்மிற் கலந்து பிரளயப்பெரு வெள்ளமாதலை உட்கொண்டு, 'கால்கலந்தன' என்றார்; மூன்றாம்வேற்றுமைத் தெரிகை. இனி, 'கைகூடுதல்', 'கால்சீததல்' என்பனபோல 'கால்கலத்தல்' என்பதை ஒருசொல்லாகக்கொண்டு, கால்-தலைமுடிசருக்கமென்றலுமொன்று. இச்செய்யுளின் 'இரண்டாமடி, 'மேலுயர்ந்தயன்மாரொளியீசலால்' என்று சிலபிரதிகளி லுள்ளது.

(ககிடு)

[அநுமான் அவ்வகழியையுந் அந்நோடுசேர்ந்த மதியையுங் காந்தா

இடைநாடுநுட செல்லுதல்]

கருக. அன்னவேலையகழியையார்கலி

யென்னவேகடந்திஞ்சியும்பிற்படத்



துன்னருங்கடிமாநகர் துன்னினான்

பின்னரெய்தியதன்மையும்பேசுவாம்.

(இ - ள்.) அன்ன வேலை - அப்பொழுது, — (அதுமான்), — அகழியை - அவ்விடைநகரகழியை, ஆர்கலி என்னவே சுடந்து - (முன்பு) சுடலைக்கடந்து சென்றது) போலவே தாண்டிச்சென்று, இஞ்சியும் பின்பட - (அவ்வகழியைத் தாண்டும் விசையிலேயே அதனையடுத்த) மதிலும் (கடக்கப்பட்டபு) பின்னேயாய்விட, தான் அருள் சுடிமாநகர் துன்னினான் - (எவருந்) கிட்டு தற்கு அரிய காலையுடைய பெரிய அவ்விடைநகரிலுள்ளே சேர்ந்தான்; பின்னர் எய்திய தன்மையும் - பின்பு அஞ்சுநிகழ்ந்த செய்திகளையும், பேசுவாம் - இனிச்சொல்வோம்; (எ - று.) — அவற்றை, அடுத்தகவி முதலாகக் காண்க. சுற்றடி - சலிக்கூற்று. (கருக)

[அந்நடுநிசியில் அங்குப் பலதெருக்களில் அதுமான் தேடுதல்.]

கருே. கரியநாழிகைபாதிபிற்காலனும்

வெருவியோடுமார்க்கர்தம்வெம்பதி

யொருவனையொருபன்னிருயோசனைத்

தெருவுமும்மைநூறுபிரக்கேடினான்.

(இ - ள்.) கரிய நாழிகை - பாதியில் - அந்நகரத்திரிப்பொழுதிலே, காலனும் வெருவி ஓடும் அரக்கர்தம் வெம்பதி - யானும் அஞ்சியோடும்படியான இரக்கதர்கள் வாழ்கின்ற கொடிய அந்நகரில், — ஒருவனே - (அதுமான் தான்) ஒருவனாகவே, — ஒரு பன்னிரு யோசனை - பன்னிரண்டியோசனையளவுதாமுன்ன, தெருவுமும்மை நூறுபிரம் - மூன்றுலகூந் தெருக்களில், தேடினான் - (சீதையைத்) தேடலானான்; (எ - று.)

கரிய நாழிகை - இருளினுற் கருமையையுடைய பொழுது: என, இரவுக்கு ஒருபெயர் கூறலாம்; “கரியநாழிகை யூழியிற் காரியன் கழியுமா றறியேனே” என்ற ஆழ்வாரருளிச்செயலிலும் ‘கரியநாழிகை’ என்ற தொடர் இரப்பொழுதின்மேலதாதல் காண்க. நாழிகை - இருபத்தினுஞ் சிறிவுகங் கொண்ட நேரம்; ஆத, அந்நாழிகை பலவற்றைக் கொண்ட இரவுக்குச் சிறையாகுபெயராக நின்றது. ‘காலனும் வெருவியோடும்’ என்றது - அரக்கர்க்கும், அவருக்கும் அடைபொழியாகத்தக்கது; அவர்களும் அவர்களது நகரமும் மிக்க அச்சந்தருதலை விளக்கும். ‘ஒருவனே’ என்றது, அதுமானது அஸஹாய ரூர்த்தன்மையில் ஈதலாடு. ‘மும்மை’ என்ற சொல் - மூன்றின் தன்மையையுணர்த்தாமல், மூன்றென்னும் எண்ணையே யுணர்த்தியது: “தெரிமாணத்திழ் மும்மைதென்னம் பொருப்பன்” என்றவிடத்துப் போல; இதில் ‘மை’ என்பது பகுதிப்பொருள்விதுதிபென்னும் ஸ்வார்த்தபவதத்தீதபரத்யயமாகம். (1)

வேறு.

[அந்நடுநிசிய்பொழுதிற் அவ்விடைநகரிலிருந்த நிலைமைகளை

இதுமுகல் பாடுக்கவிகளில் கூறுகின்ற.]

கருே. வேரியுடன்கினடுங்கடல்விளம்பும்

பாரியுடன்கினட்டங்கியதுபாடல்

காரியமடங்கினர்கள்கம்மியர்கண்மும்மைத்  
தூரியமடங்கினதொடங்கியதுறக்கம்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது நடுநிசியாய் விட்டதனால் அவ்விடத்தில்),—  
வேரியும் அடங்கின - மதுபானங்களும் ஓய்ந்துவிட்டன; கெடுங் கடல் விளம்  
பும் பாரியும் அடங்கினது - பெரிய கடல் (சத்திப்பது) போல (இராக்கதர்  
கள் உரத்தகுரலாக)ப் பேசுகின்ற பாரிப்பும் அடங்கிவிட்டது; பாடல் அடங்  
கியது - (அங்குக்குப் பாய்கின்ற) இசைப்பாட்டும் அடங்கிவிட்டது; கர்மியர்  
கள் காரியம் அடங்கினர்கள் - தொழிலாளிகளும் தம் தமது செய்தொழி  
லடங்கினார்கள்; மும்மை தூரியம் அடங்கின - மூன்றுவகைப்பட்ட வாத்தி  
யங்களும் அடங்கிவிட்டன; உறக்கம் தொடங்கியது (யாவர்க்கும்) தூக்கம்  
தொடக்கமாயிற்று; (எ - று.)

“பேயுந்துயின்றதற் பேரியாமம்,” “பேழுதம்விழிதயின்றன” என்றபடி  
நள்ளிரவில் அனத்தயிரும் தயிலுதல் சூயல்பாசலால், அங்கனம் அப்  
பொழுது நிகராசராகிய அரக்கரும் தம் தம் செய்தொழி லோய்ந்து தயிலு  
தலைக் கூறுகின்றார். வேரி - கள்; சூலக்கணையாய், அதனைக் குடித்தவிண்மேல்  
நின்றது. பாரி - பாரிப்பு; சொற்பரப்பு; முதனிலைக்கொழிற்பெயர். கம்மி  
யர்கள் காரிய மடங்கினர்கள் - உயர்நிலை தொடர்ந்த பெருணமுதலாயும்,  
அதனெடுகார்த்தி னத்தினை முடியின்” என்றபடி வந்த திணைவழுடனாகி.  
கம்மம் - கர்மம்; தொழில்; அதனைச் செய்பவன் - கம்மி, எமீ: கம்மிவர் - கம்  
மானருமாம். மும்மைத் தூரியம் - மங்கலமுரசு, வெற்றிமுரசு, கொடைமுரசு.  
கீதாய்க்கம், நிருத்தாய்க்கம், உபயாய்க்கம் என்ற வாச்சியவகைமூன்றையுங் கொள்  
ளுதலுமாம்; கீதாய்க்கம் - கீதத்துக்கு வாசிப்பது; நிருத்தாய்க்கம் - நிருத்தத்  
துக்கு வாசிப்பது; உபயாய்க்கம் - லுண்டிற்றுந் வாசிப்பது. தூரியம் - பறைப்  
பொது; வாத்தியப்பொதுவுமாம். ‘கெடுங்களிவினைக்கும் பாரியமடங்கின’  
என்றும் பாடமுண்டு

• இதுமுதல் ஒன்பதாவிகள் சுடல்தாவுடலத்தின் அஞ்-ஆங்குவிபோன்ற  
கலிவிருத்திகள். (கருஅ)

கருகூ. இறங்கினநிறங்கொள்பரியேமமுறவெங்குங்,  
சுறங்கினமறங்கொளெயில்காவலர் துடிக்கண்,  
பிறங்கினர்நறுங்குழலரன்பரிரியாதோ  
ருறங்கினர்பிணங்கியெதிருடினவரல்லார்.

(இ - ள்.) (அந்நள்ளிரவில்),—நிறம் கொள் பரி - நல்லநிறத்தைக்  
கொண்ட குதிரைகள், ஏறம் உற - இன்பமுண்டாக, இறங்கின-தலைசாய்ந்து  
துங்கவாயினு; மறம் கொள் எயில் காவலர் துடிக்கண் - வலிமைகொண்ட (அந்  
நகரத்து) மதில்காப்பவர்கள் அடிக்கின்ற துடியென்னும்பறையின் அடிக்கு  
மிடங்கள், எவ்கும் சுறங்கின - எவ்விடத்தும் ஒலிசெய்தன; பிறங்கு இணர்  
நறும் குழலர் - விளங்குகின்ற பூங்கொத்தக்களைச் சூடிய வாசனைவீசுகின்ற  
கூந்தலையுடையவரான மகளிருள், அன்பர் பிரியாதோர் - தமது அன்புக்கிட

மான கணவரைப் பிரியாதவர்களும், பிணங்கி எதிர் ஊழினவர் அல்லர் - (அக்கணவரோடு) மனஸ்தாபப்பட்டு அவரெதிரிலே கோபங்காட்டியவர்களல் லாதவர்களும், உறங்கினர் - தூங்கினார்கள்; (எ - று.)

சிசாசரராகிய அரக்கர்கள் அந்நள்ளிரவில் ஓழந்து சுஞ்சராயின்றி யுறங் கதலைப் பட்டதால், அவர்களே றுலனவாய்நிற்கின்ற குதிரைகளும் அப்பொழுது ஓய்வுபெற்று உறங்குகதொடங்கியமைய, முதல்வாக்கியத்திற் கூறப்பட்டது. ஏழாமுற இறங்கின - இனிது தாயின்றன வென்க. இனி, இறங்கின - தம்மேலேறிய அரக்க நிறங்குபெற்றன வென்றலு மொன்று. “ஊக்கிய சொல்ல ரொலிக்குத் துடிக்குரலர், வீக்கிய கச்சையர் வேல்வாளர் —காக்க, இடையாமல் காவலர்கள் போந்தா ரிருளின், புடைவா யிருள் புடைத்தாற் போன்று” என்றபடி இடையாமக்காவலாளர் அந்நள்ளிரவில் எங்குஞ்சுற்றி வந்து முழங்குகின்ற தடியென்னுமவரத்தியத்தின் முழக்கத்தை இரண்டாவதுவாக்கியத்திற் கூறினர். மகளிரிற் கணவரைப்பிரிந்தவரும் கணவரோடு ஊடல்கொண்டவரும் விரகவேதனையால் அந்நள்ளிரவிலுமுட்படத் தயில் கொள்ளாது தவிக்க, கணவரோடுகூடிமிழ்த மன்றையோரெல்லாம் சுசமாகத் தாங்குகின்றன ரென்பது, மூன்றாவதுவாக்கியத்தின் சுருத்து, அன்பர்பிரியாதோராகிய பிறங்கினர்நறுங்குழாரிற் பிணங்கியெதிருமுனவரல்லா ருறங்கின ரென்றுமமையும. கணவரை யுட்பித்தற் பொருடும் அம்மகளிர் முடிப்ப முடித்துத் தம்மையலங்கரித்தன்னா ராதலின், ‘பிறங்கினர்நறுங்குழலர்’ எனப்பட்டனர். ‘பிணங்கியெதிருமுனவர்’ என்ற சொற்போக்கினால், கலவியிற் புலவிதுணுக்கக்கொண்டவ ரென்பது போதரும். இனி, பின்னிரண்டடிக்கு - நறுங்குழலரான மகளிரிலும் அவரது அன்பரான ஆடவரினும் பிரியாதோரும் பிணங்கியெதிருமுனவரல்லாருமா யுள்ளார் உறங்கின ரென்று இருபாலாரது நிலைமையையுங் கூறியதற்கு வரைக்கவும் இடமுண்டு. ‘கண்’ என்பது - வாத்தியத்தில் அடிக்கப்படுமிடமாதலை, “கடிப்பிடுகண்முரசும்” என நாலடியாரிலும் காண்க. ‘பிறங்கின நறுங்குழலர்’ என்ற பாடத்துக்கு - விளங்குகின்ற நறுபணம்வீசங் கூந்தலையுடையவரென்பது பொருள். இனி, ‘பிறங்கினர்’ என்ற பாடத்துக்கே வாசனையீசங்கூந்தலையுடையவரான மகளிரிற் கணவரைப்பிரியாதவா (கலவியின்பத்துடன்) விளங்கினார்களென்று தனிவாக்கியமாக்கி யுரையமைப்பாரு முளர்.

(சுருக)

கரு(1).| வடந்தருதடங்கொள்புயமைநதர்கலவிப்போர்

கடந்தனரிடைந்தனர்களித்தமயில்போலு

மடந்தையர்கடந்தனமுகட்டிடமயங்கிக்

கிடந்தனர்நடந்ததுபுணர்ச்சிதருதேதம். ௨௮௪௪

(இ - ன்.) (அந்நள்ளிரவில்),—வடம் தரு(பலவகை) ஆரங்களை யணிந்த, தடம் கொள் புயம் - பெருமைகொண்ட தோள்களையுடைய, மைந்தர் - இளமைமாறாத அரக்கர்கள், கலவி போர் கடந்தனர் - கோகமாகிய போரைச் செய்துமுடித்தவர்களாய், இடைந்தனர் - ஓய்வுற்று, களித்த மயில்போலும் மடந்தையர்கள்தம் தனம் முகட்டிடை மயங்கி கிடந்தனர் - களிப்புக்கொண்ட

மயில்போன்ற (சாயலையுடைய) இளமகளிரின் பருத்ததனங்களின்மீது  
 • சோர்ந்துப்பாபாராயினர்; புணர்ச்சி தரு கேதம் போகத்தாலாகிய இளைப்பு,  
 நடந்தது - (அங்கனமே சிலநாழிகை தொடர்ச்சியாக) நிகழ்ந்தது; (எ - று.)

‘புணர்ச்சியுறுதிக்கண் அவசத்தான் முல்லைடைத்துயிலுந் துயிலே’ இங்  
 கனங் கூறினார். வடம் - முத்து மலரும் முதலிய இரத்தினங்களாலும்,  
 மலர்களாலு. மாகிய மாலைகள்: இனி, வடம் தரு - வில்லின்நாண் இழுத்த அம்  
 பெய்யும்போது படுதலால் அதைமுடி பெற்ற, கோள் என்றலு மொன்று.  
 ‘கடங்கொள்’ என்று பாடமோதி, முறைமைகொண்ட வென்று உரைப்பர்  
 ஒருசாரார். மைந்தர் - திண்ணியரான ஆடவர், வெணவநுருவுந். இடை  
 தல் - பின்வாங்குதல், தன்வசந்தப்புதல், மெய்மறத்தல். மடந்தையர்கள் -  
 மடந்தைப்பருவமுடையவர்; அப்பருவத்துக்கு வயதெல்லே - பதினான்கு  
 பிராயம்முதற் பத்தொன்பது பிராயமானவும். ‘மடந்தையர்தடந்தனர்’ என்ற  
 பாடத்துக்கு - மகளிர்த் பருத்த தன் மென்க, தன்முகட்டிடை - மலைச்  
 சிகரம்போன்ற தனங்களினிடையே யென்னலாம். கேதம் - பரிச்சிரமம்;  
 வடசொல். இனி, மைந்தர் - ஆடவர், கலவிப்போர் கடந்தனர் - போக  
 மாகிய போரில் (மகளிரை) வென்றவர்களாய், இடைந்தனர் - (அப்போரில்)  
 தோல்வியுற்றவர்களான [ஒவ்வடைத்தவர்களான], களித்த மயில்போலும்  
 மடந்தையர்கள்தம் - களிப்புற்ற மயில்போன்ற சாயலுள்ள மகளிரின், தன்  
 முகட்டிடையே மயங்கிக்கிடந்தனர்; புணர்ச்சிதரு கேதம் (இருபாலார்க்கும்  
 இவ்வாறு அந்நள்ளிரவில்) நடந்தது என்று உரைகூறலு மமையும். (கசு0)

கசுக. வாமநறையின்றுறைமயங்கினர்மறந்தார்

காமநறையின்றிறுகர்ந்தனர் களித்தார்

பூமனறைவண்டறையலங்கமளிபுக்கார்

உடம்பின் தாமநறையின்றுறையின்றிலர்துயின்றார். ௪ செட்டிபு -

(இ - ன்.) (அந்நள்ளிரவில்),—வாமம் - அழகிய [இனிமையான], நறை  
 யின் துறை - மதுபானவகைகளாகிய நீர்த்துறைகளில் மூழ்கியதனால், மயங்கி  
 னர் - மதியங்கி, மறந்தார் - மெய்மறத்தவர்களும்,—தாமம் நறையின்  
 துறை - (அகிற்புகைமுதலிய) புகைகளின் நறுமணமுள்ள இடத்தில், பூ மன்  
 நறை வண்டு அறை அலங்கு அமளி - மலர்களில் மிகுதியாகப்பொருந்திய  
 தேனினிடத்து வண்டுகளொலிக்கப்பெற்ற விளங்குகின்ற படுக்கைகளில்,  
 புக்கார் - சேர்ந்த, காமம் நறையின் திறம் துளித்தனர் களித்தார் - சிற்றின்ப  
 போகமாகிய மதுயின்வகைகளை யுண்டு களித்தவர்களும்,—பயின்றிலர்  
 துயின்றார் - சஞ்சரிக்கமாட்டாதவர்களாய்த் துங்கினார்கள்; (எ - று.)

கள்ளுண்டு களித்தவர்களும், அகில்முதலியவற்றின் நறும்புகைமணம்  
 வீசுகின்ற பள்ளியறையிற் புஷ்பசயந்தகிற் சிற்றின்பம் துக்ந்து களித்தவர்  
 களும் ஒருநிகராக அவசமுற்று இட்டகாலிட்டகையராய்க்கிடந்து துயிலுதல்  
 கூறப்பட்டது. ‘பூமனறைவண்டறையலங்கமளி’ எனவே, மலர்ப்பள்ளி  
 யென்றதாயிற்று. ‘வாமநறையின்றுறை’ என்ற சொற்போக்கில், சாத்தம

யத்து வாமமென்னும்பகுப்பினர் உபயோகிக்கின்ற மதுவர்க்கமென்ற பொருளும் தோன்றும்; அவர்கள்மேற்கொள்ளும் அவ்வகையொழுக்கம், வாமாசாரமெனப்படும். அலங்கு அமளி - அசைகின்ற படுக்கை யெனக் கொண்டு, ஊசலின்மீது அமைத்த படுக்கை யென்றலு மொன்று; அதனை 'தூங்குமஞ்சம்' என்ப; களசு - ஆஞ் செய்யுளிலுங் காண்க. மன்றறை, அலங்கு அமளி—வினைத்தொகைகள். 'மன்' என்பது, மிகுதியுணர்த்தும் இடைச்சொல்லாகவும் வழங்கும்; சீவகசிந்தாமனியில் "பூ மனும் புனைதலின்றி" என்பதற்கு - 'மிகவும் பூவும் புனைதலின்றி' என்று உரைகூடியமை காண்க. மன் - தலைமையானது என்கொண்டு, பூ மன் - ("மல்லன்மாலையின் மணமுளதேது வன்சாதி," "புஷ்பேவது ஜாஜீ" என்றபடி) புஷ்பச்சிவந்தமான ஜாஜி மல்லிகைமலர்களினு லாகியதும் தேனில் வண்டிகள் ஆரவாரிப்பது மான விளங்குகின்ற மெத்தை யென்றலு மொன்று. இனி, வாமநறையின் துறைமயங்கினராய்ப் பரவசமுற்று, காமநறையின் திறந்துகர்ந்தராய்க் களித்தி, தாமநறையின் துறையில் பூமன்றறைவண்டு அறைஅலங்கு அமளியிற் புக்கு, வெளிச்சஞ்சரிப்பில்லாதவர்களாய், (பலர்) துயின்றார் என்று ஒருதொடர்ச்சியாகவும்; (சிலர்) வாமநறையின் துறை மயங்கினர் மறந்தார்; (சிலர்) காமநறையின் திறந்துகர்ந்தனர் களித்தார்; (சிலர்) தாமநறையின் துறையில் அமளிபுக்குப் பயின்றிலர் துயின்றார் என்று வெவ்வேறுவாக்கியமாகவும் உரைப்பாரு முளர்.

(கசுக்)

கசு௨. பண்ணிமையடைத்தபலகட்பொருநர்பாடல்

விண்ணிமையடைத்தனவினைத்திருள்வினை,

தண்ணிமையடைத்தனதழங்கிசைவழங்குங்

கண்ணிமையடைத்தனவடைத்தனகபாடம்.

(இ - ள்.) (அந்நள்ளிரவில்),—பல கள் பொருநர் - கட்டுடித்தாயும் பலவகைக்கூத்தர்களுடைய, பாடல் - பாட்டுக்கள், பண் இமை அடைத்த - இசைகளாகிய இமைகள் மூடப்பெற்றன [பாடற்பண்கள் அடங்கி ஒலித்த வில்லையாயின என்றபடி]; வினைத்தது இருள் - முதிர்ந்தஇருளினால், விண் இமை அடைத்தன - வானத்தினிடங்கள் வெளிச்சம்சிறிதுமில்லாமற் கண்மூடின [மிகஇருண்டன]; வீணை - வீணைகள், தண் இமை அடைத்தன - குளிர்ந்த [இனிய] ஸ்வரஸ்தாநாகிய இமைகள் மூடப்பெற்றன [வாசித்த வில்லையாய் இசையொடுங்கின என்றபடி]; தழங்கு இசை வழங்கும் 'கண்' - முழங்குகின்ற ஒலியைத் தருகின்ற வாச்சியங்களின் கண்கள், இமை அடைத்தன - அடிபட்டு ஒலித்த வில்லையாயின; கபாடம் அடைத்தன - (எங்கும்) கதவுகள் மூடப்பெற்றன; (எ - மு.)

ஒடுங்கின வென்ற பொருளில் 'கண்மூடின' என்றல், வழக்கு. கள்ளுண்டுகளித்துப்பாடியாடுங்கூத்தர்கள் அந்நடுநிசியில் வாயொடுங்கி உறங்குபவராயின ரென்பது, முதல்வாக்கியத்தின் கருத்து. பொருநர் - சிலவகையிசைக்கருவிகள் கொண்டு பாடும் ஒருவகைச்சாதியாரும்; அவர் வாக்களும் பாடுகளும், போர்க்களம்பாடுகளும், பாணிபாடுகரு மெனப் பலராவ ரென்

பது, தொல்பாப்பியவுரையால் விளங்கும். பல பொருள் ரென்க; பல பாடலெனின், பலவகைப்பட்டபாடலென்று ஆகும். இனி, பல கண் - பல விடங்களில்; பொருள்பாடல் பண்ணிமையடைத்தன வென்றது மொன்று. இசைக்கருவியாகிய யாழில் இனிய இசையெழுமிடங்கள், 'தன் இமை' எனப்பட்டன. அதன் இமையடைத்த லாவது - ஒலியெழுமை. இமையடைத்தல் - கண்ணென்னுமுறுப்பின்செய லாதலால், ஒருவகைச்சமத்தாரம் தோன்ற 'கண்ணிமையடைத்தன' என்றார். இவ்வகையான வாக்கியங்களுடன் 'அடைத்தன கபாடம்' என்றதையும் கைத்ததனால், வாயிலாகிய கண்ணுக்குக் கதவுள்ள இமையெனக்கொண்டு, நடுநிலையில் வாயிற்கதவுகள் சாத்தப்பட்டதை அவ்விமையடைத்ததாகக் கொண்டனவென்ற கற்பனை தோன்றும்; "வயிர வரைகண்விழிப்போன்று மழையுளும், வயிரமணித்தாழ்கதவுவாயில்" எனச் சிந்தாமணியில் வாயிற்கதவுகிறத்தல் கண்விழித்தலாகக் கூறியமை காண்க. இச்செய்யுளின் அணி, உருவகவிழை; அதனுடன் கொற்பொருட்டின்வரு நிலையணியும் சேர்ந்துள்ளது. கண் - துளைக் கருவிகளாகிய வாச்சியங்க ளென்பாரு முளர்.

உருக

(ககஉ)

ககக. விரிந்தனநரந்தமுதல்வெண்மலர்விராகத்

துரிஞ்சவருதென்றலுயிரின்புடையுலாவச்

சொரிந்தனகருங்கண்வருதுள்ளிதருவெள்ள

மெரிந்தனபிரிந்தவர்தமெஞ்சதலினைஞ்சம்.

(இ - ள்) விரிந்தன - மணம்வீசுவனவான, நரந்தம் முதல் - கஸ்துரிப் புழுமுதலிய நறுமணப்பூச்சுக்களும், வெண் மலர் - வெண்ணிறமான மலர் மாலையும், வின் - விளங்கப்பெற்ற, ஆகத்த - (தமது) மார்பிலே, உரிஞ்ச - உராய, வரு - வருகின்ற, தென்றல் - தென்றற்காற்றானது, உயிரின் புடை உலாவ - உயிரின்மீது மேத, - பிரிந்தவர்தம் - (கண்வரைப்) பிரிந்தவரான மகளிரது, கருங் கண் - கரிய கண்கள், வரு துள்ளி தரு வெள்ளம் - மேன்மேல்வருகின்ற துளிகளா லாகும் கீர்ப்பெருக்கை, சொரிந்தன - பொழிந்தன; எஞ்சதல் இல் நெஞ்சம் - (அம்மகளிரது) யாதொரு குறைபாடுமில்லாத மனங்கள், எரிந்தன - (விரகதாபத்தால்) எரிந்தன; (எ-று.)

கீழ் கருக - ஆஞ் செய்யுளின் கூறியபடி நடுநிலையுமுட்பட உறக்க மின்றி விரகவேதனையால் வருந்தும் மகளிரது கண்கள் அந்நள்ளிரவில் கீர் சொரிதலையும், அவர்மனம் அப்பொழுது மிகத்தவித்தலையும், அக்காலத்து நிகழ்ச்சிகளாக இங்கு எடுத்துக்கூறினர். கூடினார்க்கு இன்பந்தரும் பொருள்க ளெல்லாம் பிரிந்தார்க்குத் துன்பத்தைவிளைத்த லியல்பாதலால், குளிர்ந்த தென்றற்காற்று அப்பிரிந்தார்க்கு வருத்தத்தை மிகுவிக்கின்றது. அவ்வியல்பை, அவர்களுடம்பின்மீது தவழ்கிற தென்றற்காற்று அதனகத்துள்ள உயிரின்மீது அராவதுதாகக் குறித்தார். வெண்மலர் - மல்லிகை, முல்லை முதலியன. 'மென்மலர்' என்பதும் பாடம். மலர் - மாலுக்குக் கருவியாகுபெயர். முதலடிக்கு - மணம்வீசுவனவான கஸ்துரிப்புழுமு முதலியவற்றைப் பூசியதும் வெண்ணிறமான மலர்மாலையின் மலர்ப்பெற்றதுமான மார்பு என்று

பதவுரை கூறலுமாம். இப்பிரிவொன்றேயன்றி மற்றைப்படி அம்மகளிர்க்கு யாதொருமனக்குறையு மில்லை யென்பார், 'எஞ்சுதலில்நெஞ்சம்' என்றார். இனி, எஞ்சுதல் இல் நெஞ்சம் - ('எண்பதிகோடி நினைந்தெண்ணுவன') என்றபடி மிகப்பலவற்றை நீளநினைப்பதிற் குறையில்லாத மனமெனினு மாம். பிரிந்தவரது பண்மைபற்றி, 'நெஞ்சம் எரிந்தன' எனப் பண்மையார் கூறப்பட்டது. 'எஞ்சுதலிநெஞ்சம்' என்ற பாடத்துக்கு - வலியொடுங்கிய தனிப்பட்ட மன மென்பது பொருள். (கசுங்)

கசுசு. இளக்கரிமுதெஞ்சவிழுமெண்ணருவிளக்கைத்

துளக்கியது விதன் தல்பகைசோரவயர்வோரி

னளக்கரோடளக்கரியவாசையுறவீசா

விளக்கினம்விளக்குமணிமெய்ப்புறுவிளக்கம்.

(இ - ன்.) இளக்கர் இழுது எஞ்ச - இளகுதலையுடைய நெய் குறையவே, விழும் - அவ்வனவான, எண் அரு விளக்கை - கணக்கிடமுடியாத [மிதப்பல வாகிய] விளக்குக்களை, தென்றல் - தென்றற்காற்றானது, பகை சோர உயர் வோரின் - பகைவர்கள் தளர்ச்சியடைய (அச்சமயம் பார்த்து அவர்களையழித் துத் தாம்) ஏற்றம்பெறபவர்போல, துளக்கியது - அசைத்து அவித்துவிட்டது; மணி மெய் உறு விளக்கம் - (அந்நகரத்து மகளிரது) அழகிய உடம்பிற் பொருந்திய ஒளிகள், அளக்கரொடு அளக்க அரிய ஆசை உற வீசா - கடலையும் அளவிடவொண்ணாத திக்குக்களையும் அளவாகத் தாம்) சென்று பரவி, விளக்கு இனம் விளக்கும் - நீபவர்களுக்களாக (நின்று) இருளைப்போக்கும்.

அந்நிமலைப்பொழுதி லேற்றப்பட்ட விளக்குக்கள் இரவில் நெடுநேரம் எரிந்ததனால், அவ்விளக்குக்களிற் பெய்யப்பட்டிருந்த நெய் குறைந்துவிட்டது; குறையவே, அவ்விளக்குக்கள் அவிபுந்தருணத்தனவாயின: அங்குனம்நடுநிசியில் நெய்குறைந்த விளக்குக்களின்மேல் தென்றற்காற்று வீசினமாத்நிரத்தில் அவ்விளக்குக்கள் அவித்துவிட்டன. மந்தமாருதமாயிய இளந்தென்றல் மெது வாகவீசினாலும், நெய்குறைந்துவிட்ட விளக்குக்களாதலின், அங்குனம் எளி தில் அவிந்தன வென்க. அவ்வாறு அவியும் நிலைமையனவாயிருந்த விளக்குக் களின்மீது தான் வீசி அவற்றையவித்தவிட்ட தென்றலுக்கு, பகைவர் சோர்வடைந்த சமயம் பார்த்துக் கண்ணோட்டமின்றி அவர்கள்மேல் தாக்கி அவர்களை அறத்தொலைத்துத் தாம் மேம்பாடடையுஞ் சிலரை உவமைகூறி னர். முன்னிரண்டி - உவமையணி. வலியுழந்தவர்மேல் அச்சமயத்திற் போர்க்குச்சென்று அவரையழிபாமல் அவர்க்கு உதவியெய்து தழுவுவார்போ ன்று இரக்கங்காட்டி 'இன்றபோய் நாளைவா' என்று விடுத்தல் இராம பிரான்போன்ற சுத்தவீரரின் தருமபுத்தவியல்பாக, அங்குனமன்றி எதிரி களைச் சோர்வுற்றசமயம்பார்த்துக் கருணையின்றிக் கொல்லுதல் இராவ ணன்போன்ற அதருமபுத்தசாலிகளின் இயல்பாம். ஆகவே, 'பகைசோரவயர் வோர்' என்றது - கொடிய அரக்கர்களைக் குறித்ததாம். ஒரோரிடத்து நிகழ்ச்சி களை வருணிக்கும்பொழுது, அவ்வய்விடத்தின் நிலைவரை உவமைகுறித்தல், கவிமரபு. தென்திசையில்தோன்றிவளர்ந்தெழுந்து வடக்குநோக்கிவகுவதான

தென்றகாற்றின் கொடுமைக்கு, தென்னிலங்கைத்தீவிலான அரக்கரின் கொடுமையை உவமைகூறுதல் ஏற்குமாறு உணர்க. உயர்தல் - மேற்படுதல். காற்றின் தூய்மையை விளக்குக் கெடுப்பதுகொண்டு அது 'பகை' எனத் தகுமென்று உய்த்துணர்க.

“தணிமலர்த்திருமகன் தயர்குமாளிகை, யிணரொளிபரப்பினிறுள் தூப்பன, திணிசுடர்நெய்யுடைத்தீவின்மேலோ, மணிவிளக் கல்லன மகளிர் மேனியே” என்று பாலகாண்டத்து உயோத்திமாநகரவருணனையில் விளக்குவகைகளை யெடுத்துக்கூறியபடி, இயல்பிலங்கைநகரத்து மகளிரின்மேனியிலுள்ள ஒளிவிளக்குப்போல இருக்காபோழித்து விளங்குதலையினிரண்டடியிற்கூறுகின்றார். அச்சுடர்விளக்கு, செயற்கைப்பொருளாதலால், நெய்யாகிய உபகரணம் ஒழிந்தவிடத்துத் தான் ஒழிந்தது; இவ்வுடல்விளக்கமோ, இயற்கைப்பொருளாதலால், எப்பொழுதும் அழிவின்றி ஒருபடிப்பட விளங்கிற்று என வேறுபாடு உணர்க. ஒளியுடைப்பொருள்கள் நன்குவிளங்குதற்குப் பிறவொளிகளில்லாத நல்லிருட்காலம் ஏற்றலால், அச்சுடர்விளக்குக்கள் அவிர்த்தசமயத்தில் இவ்வுடல்விளக்குக்கள் மிக நன்றாக விளங்கியமையை எடுத்துக்காட்டினர். அவ்விளக்கு அவிர்தவிடத்து இவ்விளக்குப் பகையின்றித் தனியே விளங்கிற் றேன்க. காற்புறத்துமுள்ள கடலையும் அதற்கும் அப்பாற்பட்ட திசையெல்லையையும் அளவி கெடுத்தாரஞ்சென்று வீசுகின்றது இத்தேக்காந்தி யென்பது, மூன்றாமடியில் விளக்கப்பட்டது. இனி, மூன்றாமடிக்கு - கடலோடு அளந்து ஒப்பிடவொண்ணாத [கடலினும்பெரிய] காதல் (தன்னைக்கண்ணுறுவார்க்கு) உண்டாம்படி அம்மேனியொளி வீசியென்றும் உரைகூறலாம். ஆராவன்ற வடசொல் - திசையையும், விருப்பத்தையும் குறிக்கும். மணிமேய் - அழகிய உடம்புகள், உறு விளக்கம் வீசா - மிக்கவொளியைவீசி, விளக்கினம் போல விளக்கு மென்று முடிபுஅமைத்தலு மொன்று. அன்றி, மணி உறு விளக்கம் - இரத்தினங்களிற்பொருந்திய ஒளிகளும், மெய் உறு விளக்கம் - உடம்பிற்பொருந்திய ஒளிகளும், எங்கும்வீசி விளக்கினமாய்விளக்கு மென்று உரைவகுத்து, இரத்தினதீபம் தேக்காந்தி யென்ற இரண்டையும் எடுத்துரைத்ததாகக் கொள்ளலாம். அம்மாளிகைகளிற் பறிக்கப்பட்டுள்ள இரத்தினங்கள் ஒளிவீசி இருன்போக்கி விளக்கினமாய் நிற்கின்றன வென்க: மேல் ௨௮௮ - ஆஞ் செய்யுளின் முன்னிரண்டடி, ஒருசார் ஒப்புநோக்கத்தக்கது. இனி, மெய்யுறு மணிவிளக்க மென்று மொழிமாற்றி, மகளிருடம்பிற்பொருந்திய இரத்தினாரணங்களினொளிகளென்று உரைப்பாரு முளர். அணியென்றும் எடுக்கலாம். பின்னிரண்டடி - உயர்வுநவிரியணி.

தகளியிற்பெய்யும்போது நெய் இறுகியிருப்பினும், பின்னர் விளக்கு எரிகையில் அது இளகுதல் இயல்பாதலால், அத்தன்மை தோன்ற ‘இளக்கரிழுது’ எனப்பட்டது. ‘எண்ணறு விளக்கை’ என்ற பாடத்துக்கு - அளவற்ற விளக்குக்களை யென்க. பகை - பகைவர்க்குப் பண்பாகுபெயர். (அளக்கொடளக்கரிய’ என்ற சொற்போக்குக்கொண்டு, ‘அளக்கர்’ என்ற கடலின்பெயர் - அளக்கவரியதென்னுங் காரணம்பற்றி வந்ததெனக் கருத



லாம்; 'காமமருவு' என்பது 'காமர்' எனத் தொகுத்தல்விகாரப்படுத்தல்போல, 'அளக்கவரு' என்பது 'அளக்கர்' எனச் சிதைத்திற்தற்கூடும்.) 'வீயாவின் கெனவிளங்கும்' என்ற பாடத்துக்கு - அவியாத விளக்குப்போல விளங்குமென்க. (ககச)

ககரு. | நித்திரிமத்தொழிலராய்நிறையுளுநத்

துத்தம்நுறங்கினர்சுளையோகியர் துயின்றார்

மத்தமதவெங்கனிற்றுறங்கினமயங்கும்

பித்தநுமுறங்கினினிப்பிறிதென்னும்.

(இ - ன்.) நித்தம் நியமம் தொழில் - ஆய் - நான்தோறும் முறைதவறாமற்செய்யும் வைதிகச்செயல்களை யுடையவர்களாய், நிறையும் ஞானத்து - பரிபூர்ணமான ஆத்மஞானத்தையுடைய, உத்தமர் - மேலோர்களும், உறங்கினர்கள் - (அந்நிசிசியில்) தூங்கினார்கள்; யோகியர் - அஷ்டாங்கயோகநிலையில் நின்றவர்களும், துயின்றார் - தூங்கினார்கள்; மத்தம் மதம் வெம் களிற்று - மயக்கத்தைத்தருகிற மதம்பிடித்த வெப்பங்கொண்ட யானைகளும், உறங்கின - தூங்கின; மயங்கும் பித்தரும் - மதிமயக்கங்கொண்டலேகிற பைத்தியக்காரர்களும், உறங்கினர் - தூங்கினார்கள்; (என்றால்), இனி - பிறர் இது என்ன ஆம் - மற்றையோர் (அந்நிசிசியில் தூங்கினார்களென்னும்) இச்செய்தியைக் குறித்துச் சொல்லவேண்டுவதென்னே? (எ - று.)

நித்தநியமத்தொழில் - தவறாது நித்தியகர்மாத்நாணஞ்செய்பவர். நித்தியநியமத்தொழிலராய் நிறையும் ஞானத்து உத்தமர் - 'ஞானமனுட்டானயிவை நன்றிகவேயுடையர்' பஞ்சகால அஷ்டகால பராயணமான அவர்கள் இராத்நிரிபோஜநாந்தரம் கொந்தமாக இருந்து ஐம்பொறிகளையடக்கிப் பராணாமஞ்செய்து மனத்தைப் பரம்பொருளினிடத்தே லயப்படுத்தித் தியானத்தோடு சயநித்தலாகிய யோககாலநியமத்தை யறுட்டிக்கும்போது இராவில் நெடுநேரமானதனால் நித்திரைகொண்டனரென்பது, முதலடியிற்கூறிய விஷயம். 'யோகியர் துயின்றார்' என்றது, நள்ளிரவு எவரையுஞ்சிறிதேனுந்துயில்கொள்ளச்செய்யுமியல்பின தென்பதைக் காட்டுதற்கு. மகத்தால்மயங்கி வெப்பங்கொண்ட யானைக்கும், மதிமயக்கங்கொண்டலையும் பித்தர்க்கும் நித்திரை கொள்ளாமை இயல்பு. இத்தப்பிராணிகளும் துயில்கொண்டமை கூறவே, மற்றைப்பிராணிகள் துயில்கொண்டமை கூறவேண்டாதாயிற்று. இங்ஙனம் தண்டபூபுகாந்யாயத்தாற் பொருளை விளக்குதல், தொடர்நிலை நெய்யுட் பொருள் பேறணி.

'தொழின் முடித்து நெடுஞானத்துத்தம் நுறங்கினர்கள்', 'உறங்காப்பித்தருமுறங்கினரினிப்பிறர்கென்னும்' என்பன, இச்செய்யுளின் பாடபேதம்.

[அநுராத் அகநகரத்தின் அகழிமத்தில்களைக் கடத்தல்.]

ககசு. ஆயபொழுதம்மதிலகத்தரசர்வைகுந்

தூயதெருவொன்றொடொருகோடி துருயிப்போய்த்

தியவனிருக்கையயல்செய்தவகழிஞ்சி

மேயதுகடந்தன்னன்னினைப்பகையைவென்றான்.

(இ - ள்.) ஆய பொழுது - அங்ஙனமாகிய அந்தநடுநிசிப்பொழுதில்,—  
வினை பகையை வென்றான் - இருவினைகளாகிய பகைகளைச் சயித்தவனான  
அதுமான்,—அ மதில் அகத்து - அந்தஇடைநகரத்து மதிலுக்குள்ளாக, அரசர்  
வைகும் தூய தெரு ஒன்றொடு ஒரு கோடி தருவி போய் - அரசர் கள்வசிக்  
கின்ற சிறந்த இரண்டுகோடிதெருக்களில் (பிராட்டியைச்) தேடிக்கொண்டு  
சென்று,—தீயவன் இருக்கை அயல் - கொடியவனான இராவணனை இருப்  
பிடத்துக்கு அருகில், செய்த அகழ் இஞ்சி மேயது - செய்யப்பட்ட அகழி  
யும் மதிலுமாய்ப் பொருந்திய இடத்தை, கடந்தனன் - தாண்டி உட்சென்  
ருன்; (எ - று.)

அரசர்வைகற் தெரு - ராஜவீதி: இங்கு 'அரசர்' என்றது, இராவணன்  
சுற்றத்தாரை தூய தெரு - சிறப்பாஸ்திரலக்ஷணத்தின்படி குற்றமின்றி  
யமையந்த வீதி அவ்விலங்காபுரியில் இராவணன்வசிக்கின்ற அகநகரைச்சார்ந்த  
புறத்தேயுள்ள மதிலும், அகனையடுத்த அகழியும், இங்குக் கூறப்பட்டன.  
அகழிமதில்கள் ஒன்றையொன்று அடுத்திருப்பன வாத்தால், ஒற்றமைநயம்  
தோன்ற 'அகழிஞ்சி மேயது' என ஒருமையாகக் கூறினர்; இங்ஙனம் ஒரு  
மைப்படுத்திக்கூறியதனால், கீழ் கருக - ஆய் கவியிற் கூறியபடி இடைநகரத்து  
அகழிமதில்களை ஒருதாண்டிற்கடந்து உட்சென்றமைமோலவே, இவ்வகழி  
மதில்களையும் ஒருபாய்ச்சலிற்கடந்து அப்பாற்சென்றன னென்பது தோன்  
றும். கீழ் கருக - ஆஞ் செய்யுளில் "சொன்னமூன்றினும்" எனக் குறிக்கப்  
பட்டவற்றன் அகத்தது இது.

பலவகைத்தீங்கையும் விளைத்தல்பற்றி, வினை, பகை யெனப்பட்டது;  
"வினைப்பகை யுற்றரு முய்வர் வினைப்பகை, வீயாது பின்சென்றடு" என்  
றார் திருவள்ளுவரும். "இருஞ்சே ரிருவினையுஞ்சேரா" என்றபடி, நல்வினை  
யும் பிறப்பிற்கு ஏதுவாதலால், அதுவும் அடங்க, பொதுப்பட 'வினை' எனப்  
பட்டது. 'வினைப்பகையை வென்றான்' என்றதனால், அதுமான் சகல  
கருமங்களையும் போக்கி ஜீவ்முகத்தனும்ப் பரமுத்திப்பேற்றுக்கு உரிமைபூண்  
டுள்ளவ னென்றவாரும். இத்தொடா - அகப்பகைவர்க்க மெனப்படுகின்ற  
காமம் கோபம் முதலிய குற்றங்களை யொழித்தவனென்றும் பொருள்படும்.  
கடத்தற்கரிய வினைகளையே கடந்தவனுக்குப் பிறவற்றைக்கடத்தல் அரிதன்  
மென்பது தோன்ற, 'அகழிஞ்சிமேயதுகடந்தனன் வினைப்பகையை வென்  
ருன்' என்றார். (ககக)

வேறு.

[இராவணன்மாளிகையைச் சுற்றி அவனுரிமைகளின்  
மாளிகைக் கிடுக்குமிடத்தை அதுமான் சாஃபந்தல்.]

கக௭. போரியற்கையிராவணன் பொன்மனை  
சிரியற்கைநிரம்பியதுங்களாத் சூரபுத்தூர்  
தாரலகக்குழுவிற்றமுனிததொடா  
நாரியர்க்குறைவாயிடண்ணினான்.

(இ - ன்.) போர் இயற்கை இராவணன் பொன் மனை - (யாவரோடும்) போர்செய்தலையே இயல்பாகவுடைய இராவணனது பொன்மயமான மாளிகை, சீர் இயற்கை நிரம்பிய திங்கள் ஆ - (தனது) அழகியவடிவம் நிரம்பியுள்ள சந்திரமண்டலமாக, தாரகை குழுவின் தழுவல் தொடர் - (அச்சந்திரனைச்சாரவுள்ள) நக்சத்திரங்களின் கூட்டப்போல (அவ்விராவணனுக்குத்தைச் சார்ந்து சுற்றிலுந்தொடர்ச்சியாகவிருக்கின்ற, நாரியர்க்கு உறைவு ஆம் திடம் - (அவனுக்கு உரியவராகிய) மகளிர் வசிப்பவரான மாளிகைகளிருக்கின்ற திடத்தை, நண்ணினான் - சார்ந்தனன், (அதுமான); (எ - மு.)

அவ்வகங்களினிடையே மிகப்பெரியதான இராவணன்மாளிகைத் தலைமை பெற்றுவிளங்க அதனையடுத்துச் சுற்றிலும் அவனுக்கு உரிமையுண்ட மகளிரின்கிருக்கக் ஞன்னன்: அவற்றிற்கு, நிலநிரம்பிய பூர்ணசந்திரன் இடையிலே சிறந்தவிளங்க அகிலைச் சுற்றிவிளங்குகின்ற அவன்மனைவியரெனப்படும் நக்சத்திரங்களை உவமைகூறினார்; உவமைப்பணி. இராவணன் எங்கும் எப்பொழுதும் அனைவரையும் வலியுப்போர்க்கு அழைத்திப் போர்செய்யுமியல் பினனாகவே, அவனது திக்குவிசயவரலாறு முதலியவற்றை லறிக. 'தாரகைக் குழுவிறறழைத்தோங்கிய' என்று பிரதிபேதமுளது.

இதுமுதற் பதின்மூன்று கவிகள் - இப்படலத்தின் கசக - ஆவ் கவி போன்ற கவிவிரூத்திரங்கள். (ககஎ)

[அதுமான் அங்கு இயக்கியவீதியையடைந்தல்.]

ககஅ. முயற்கருங்ககைநீங்கியமொய்ம்மதி

யயர்ச்சும்வாண்முகத்தாரமுதன்னவ

ரியக்கர்மங்கையர்யாவருமிண்டினார்

நயக்குமாளிகைநீதியைநண்ணினான்.

(இ - ன்.) முயல் கரு ககை நீங்கிய மொய் மதி - முயலெனப்படிகின்ற கரிய களங்க மில்லாததொரு (கலை) நிரம்பிய சந்திரன் உண்டானால் அதாவும், அயர்க்கும் - (ஒப்பாகமாட்டாமல்) சேர்வடையத்தக்க, வான் முகத்து - ஒளியுள்ள முகத்தையுடைய, ஆர் அமுது அன்னவர் - கிடைத்தற்கரிய தேவாமிருத்ததைப் போன்றவர்களான, இயக்கர் மங்கையர் யாவரும் - யகூஸ்திரீகளெல்லாரும், ஈண்டினார் - ஒருங்குசேர்ந்தவர்களாய், நயக்கும் - விரும்பிவசிக்கின்ற, மாளிகை - வீடுகளையுடைய, வீதியை - தெருவை, நண்ணினான் - அடைந்தனன், (அதுமான); (எ - மு.)

இராவணன் திக்குவிசயஞ்செய்து வருகின்றபொழுது ஆவ்காங்கிருந்த யகூர் கந்தவர் அசுரர் முதலிய பற்பலதேவஜாதிகன்னிகைகளை வலியக் கவர்ந்து தேரேற்றி இலங்கைக்குக்கொணர்ந்து தனக்கு உரிமையாக்கிக்கொண்டனனென்பதை, உத்தராமாயணங்கொண்டும் உணரலாம். அரக்கியரிலும் பலரை மனைவியராக்கிக்கொண்டிருந்தனனென்பதும், தூல்களால் விளங்குகின்றது. அவர்களில் யகூஸ்திரீகளின் மாசற்றமுசுமண்டலம் களங்கமற்றசந்திரனும் வெள்கும்படி அழகுசிறந்தள்ள தென்றார். கீழ்க்கஉ - ஆஞ் செய்யுளில்

“முயற்கறைமலராத் திங்கள் முகத்தியர்” எனப்பட்ட புறநகர்த்து மாதரினும் அமுகு சிறந்தவர், இராவணனுக்கு உரிமைபூண்ட இம்மகளி ரென்பது விளங்கிற்று. சிந்தாமணியில் “அமிர்தன்னசாயல்வேந்தற்கமுதாய்” என்றவிடத்து நச்சினூர்க்கினியர் ‘அமிர்தம் கூட்கினிதாகிய மென்மையும், தன்னை துகர்த்தார் பிறிது துகராமல் தரிக்கும் மென்மையு முடைமையின், அமிர்தன்ன மென்மை யென்றா’ என்றும், ‘மறுமையிற் சென்றுபெறும் அமுதமும் இவனெனக் கொண்டு மயங்கினமை தோன்ற, மீட்டும் ‘அமுதாய்’ என்றார்’ என்றும் உரைத்தவை, இங்கு ‘ஆமுதன்னவர்’ என்றவிடத்துக் கொள்ளத் தக்கன. ஒரினத்தவ ராதலின் ஒருங்கிருந்தன ரென்பது விளங்க, ‘இயக்கம்மங்கையர் யாவரு மீண்டினார்’ என்றார். மகூரான குபேரனாகலால், அவன துகரமாகிய அளகாபுரி, இயக்கர்கள் வசிகூதியிடமும்; அங்குமாமும் இயக்கியார் இலங்காபுரியின் மாளிகைகளே விரும்பி அவற்றில் வசிக்கின்றன ரென்றதனால், தனபதியான குபேரனது அளகையினும் நலஞ்சிறந்தது அவன் தம்பியான இராவணனது இலங்கை யென்பது போதும். ‘யாவருமெய்தியே’ என்பது பாடாந்தரம்.

(௧௬௮)

[அருமான் அவ்வழந்திலேநீதும் நான்னிந்திலேன்று போட்டியைத்  
தேடுதல்.]

குகூக. தழைந்தமொய்யொளிபெய்யம்மணித்தாழ்தொறு  
மிழைந்தநூலினுமின்னிளங்காலினு  
•தழைந்துநொய்தினின்மெய்யுறநோக்கினுன்  
விழைந்தவெவ்வினைவேறவிசினுன்.

(இ - ள்.) தழைந்த - மிகுதியான, மொய் ஒளி அடர்ந்த ஒளிகளை, பெய் - சொரிகின்ற, மணி தாழ்தொறும் - வயிரரத்தினமயமான திறவுகோல் செல்லுமிடங்களிலெல்லாம், துழைந்த நூலினும் இன் இளங்காலினும் நொய்தினில் பெய் உற தழைந்து - இழைக்கப்பெற்ற [துண்ணிய] நூலைக் காட்டிலும் இனிமையான நுளங்காற்றைக் காட்டிலும் துட்பமாகத் தன் வடிவ மனைய துழைந்துசென்று, நோக்கினுன் - பார்த்தனன்: (யாவனெனில்,--) விழைந்த - (பொருள்களினிடத்து) ஆசைகொள்ளுதலாகிய, வெம் வினை வேர் - கொடிய கருமங்களின் வேரை, அற விசினுன் - முழுவதும் போக்கியவனான அதுமான்; (எ - று.)

கதவுகள் சார்ந்திப் பூட்டிடப்பெற்ற இடங்களிலும் அக்கதவுகளில் திறவுகோல்செல்லும் வழியில் மிகதுண்ணிய வடிவத்தோடு துழைந்துசென்று தேடினென்க. வயிரரத்தினம் மிக வலியதாதலால், திறவுகோல் அதனூற் செய்யப்பட்டது. இதனால், அக்கதவுபூட்டுக்களின் வலிமையும், இலங்கையின் செல்வச்சிறப்பும் விளங்குத லுணர்க. ‘மணி’ என்ற நவமணிப்பொதுப் பெயர், இங்குச் சிறப்பினால் வயிரத்தின்மேல் நின்றது. தாழ் எனினும், தான் எனினும் ஒக்கும். இங்கு, தாழக்கோல்செல்லும் தவாரத்திக்கு இலக்கணை. இளங்கால் - சிறுகாற்று, மந்தமாருதம். நூலினும்-நூல்போலவும், காலினும் -

காற்றப்போலவும் [அதிதூட்பமாய்], கொய்தினின் துழைந்த - விரைவாகப் புகுந்து, மெய் உற நோக்கினுன் - (அந்தந்த இடங்களை) உண்மை விளங்கு மாறு நன்றாகப் பார்த்தான் என்று உரைப்பாரு முனர். முன் (கருசு) “மணி கொள் வாயிலுன்.....காலினும் புகையினிங் கலக்கும் துணுகும்” என்றது, இங்கு நோக்கத்தக்கது.

“அவாவெனப் வெல்லா வுயிர்க்கு மெஞ்ஞான் றந், தவாஅப் பிறப்பினும் வித்து” என்றபடி, பொருள்களினிடத்து உண்டாகும் ஆசை பிறப்புக்கு மூல காரண மாகுதலால், அதனையொழித்தவ னென்ற பொருளில், ‘விழைந்த வெவ்வினையே ரற வீசினுன்’ என்றார்; “ஆர்வ வாரிந்து” என்றார் பிறரும். “பொருளாசை மண்ணாசை பூக்குழலார்போகத், திருளாசை” என்று குறிக் கப்படுகின்ற மண்ணாசை பெண்ணாசை மொண்ணாசை யென்னும் மூவகை யாசைகளும், ‘விழைந்த’ என்றதில் அடங்கும் அவாவாகிய காரணத்தை யொழிக்கவே, காரியமாகிய இருவினைகளைச் செய்யாமையால், அக்கருமங்கள் காரணமாக வரும் பிறப்புக்களு மில்லையாம். வினையாகிய மரத்தின் விழை வாகிய வேரறும்படி வைராகியமாகிய வாளை வீசினவ னென்க. முன் (கருசு) “வினைப்பகையை வென்றான்” என்றதோடு இங்கு, “விழைந்த வெவ்வினையே ரற வீசினுன்” என்பதற்கு, உன்சு ஒற்றுமை வேற்றுமை நயங்களை உய்த்துணாக.

சுந்தர-முற்றுமேனை. ‘தழைந்தபேரொளி யொடும்மணித்தாடொறும்,’ ‘மையறநோக்கினுன்’, ‘விழைந்ததீவினை’ என்பன, இச்செய்யுளின் பாட பேதம். (கருசு)

[இதுமுதல் ஒன்பது கவிகளும் - அந்நாயகியின் அவ்வியக்கியிருந்த

நிலையைக் கூறுவர்]

கரு. அத்திரம்புணையானையர்க்கன்மேல்

வைத்தசிர்தையர்வாங்குமுயிர்ப்பினர்

அந் பத்திரம்புரைநாட்டம்பகைப்பற்றச்

சித்திரங்கொனவிருந்தார்சிலர்.

(இ - ன்.) சிலர் - சில இயக்கபாதர்கள்,--அத்திரம் புணையானை அரக் கன்மேல் - மலைகளை யொத்த மலைகளை யுடைய இராவணனிடத்தில், வைத்த--, சிர்தையர் மனத்தையுடையவர்களும், வாங்கும் உயிர்ப்பினர் - விடுகின்ற பெருமூச்சையுடையவர்களாகி,--(பின்பு), பத்திரம் புரை நாட் டம்பகைப்பு அற-(தாமரைமலரின்) இதழை யொத்த தமதுகண்களினமைத்த வில்லாமல், சித்திரங்கள் என இருந்தார் - (தம்மைக் கண்டவர் தம்மைச்) சித்திரப்பாவைகளென்று சொல்லும்படி அசைவற்றிருந்தார்கள்; (எ - று.)

இராவணன் சீதையினிடத்துக் காதல்கொண்ட காலம்முதல் பிறமகளி ரெவரையும் சிறிதும் காதலிப்பதில்லை; இச்செய்தி, “ஏகநாயகன்றேவியை யெதிர்த்ததற்பினை, நாகர்வாழ்வீடமுதலெனநான்முகன்வையும், மாகமால் விசம்பீரெனநெவணவரைப்பிற், நேருலகயாதர்கள் மைந்தரிற்றோன்றினர்

சுற்ற" என்னும் பிணியீட்டுபடலச் செய்யுளினாலும் விளங்கும்; ஆகவே, அவன் தனக்கு உரிமைபூண்ட மகளிரில் வலரிடத்தும் வந்துசேர்த்திடானாக, அந்தந்த மகளிர் தம் தம் இருப்பிடத்தில் அவன் வரவைத் திண்ப்படியாய் ஆவலுடன் நெடுநேரம் எதிர்பார்த்திருந்து நடுநிசியளவும் வரக்காணாமையால் வருத்தமுற்ற பல்வகைப் பன்ன விரகவேதனைகளை யனுபவிப்பதை, இது முதல் ௧௧௪ - ஆவ் கவியரையிலும் எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

முன்பு இயக்கியார்க்குச் சித்திரபாலை அழகில் மாத்கிரம் உவமையா யிருந்தது; இப்போது கண்ணிமையாக அசைவறவிருத்தலிலும் உவமையா யிற் றென்க. கீழ் ௧௧௮ - ஆவ் கவியில் "ஒவியமனையமாதா" என்றதும் காண்க மன்மதாவத்தைகளுள் கிளைபடும் வெய்துயிர்த்திரங்கலும் மூர்ச்சை யும் இங்குக் கூறப்பட்டன. "வாங்கும் உயிர்ப்பினி" என்பதற்கு - நீங்கிய மூச்சையுடையவரை யென்றலும் அமையும். "வாங்குமுயிர்ப்பிலர்" என்ற பாடல், போவதும் வருவதுமாயிருக்கின்ற மூச்சு அடங்கியவர்களா பென்ற பொருள்படும். அத்திரம் - அத்திரியென்ற வடசொல்லின் விகாரம். அத்திர மெனினும், அத்திரியெனினும் ஒக்கும். "யானை யரக்கன்" என்பதற்கு - யானை போன்ற அரக்கனைப் பொருள்கொள்ளுமிடத்து, மலைபோன்ற யானை யைப் போன்ற அரக்க னென்று உவமைக்கு உவமைகூறியதாகக் கொண் டால், அவ்வரை பொருந்தாத; "அடுக்கிய தோற்றம் விடுத்தல் பண்பே" என்ற தொல்காப்பியத்திதழ்க் காண்க புனை - உவமவருபு. இனி, அத்திரம் புனை - (பகைவரெறிந்த) பாடைக்கலங்களிஞவாங்கிய ஊறுபாடுகளை அலங்கார மாகக்கொண்ட, யானை அரக்கன் - யானைபோல வலிய அரக்கன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்; வீரர்க்கு விழுப்புண் அணிசலமாம்: அத்திரம் - அதன லாகிய வடுவுக்கு இலக்கணை. புரை - உவமவருபு 'பத்திரம் புரை நாட்டம்' என்ற தொடர் - அப்புனையொத்த கண்கள் என்றும் பொருள்படும். (௧௧௦)

௧௧௧. வள்ளல்வெஞ்சரமாரணியஞ்சியோ

மெள்ளவேகனவியன்பயன்வேண்டியோ

களள்ளமென்கொலறிந்திலங்கண்முகிழ்த்

துள்ளமின்றியுறுங்குகின்றாட்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர் - சில இயக்கங்களிர், - வள்ளல் - வண்மைக்குணமுடையவனான, வெம் சரம் மாரணை - கொடிய அற்புகளையுடைய மன்மதனுக்கு, அஞ்சியோ - பயந்துதானே, மெள்ளவே கண்ட இன்ன பயன் வேண்டியோ - மெதுவாக நற்கனவாகிய இனிய பயனைப் பெற விரும்பித்தானே, கள்ளம் என்கொல் அறிந்திலம் - (அம்மகளிரின்) வருகனைக்கருத்து யாதோ? அறியோம்: கண் முகிழ்த்து - (தமது) கண்களை மூடிக்கொண்டு, உள்ளம் இன்றி உறங்குகின்றார் - அதத்தில் தூக்கமில்லாதிருக்கையில் வெளிக்குத் தூங்குவார் போல விரக்கின்றனர்; (௧ - று.)

விரகவேதனையால் உள்ளுறத் துயில்கொன்னாவிடினும், அயர்ச்சியினாலும் இரவில் நெடுநேரமாய்விட்டதனாலும் கண்மூடியுறங்குவார்போ விருக்

கின்றனர், சில இயக்கியார்; அப்பொய்யுறக்கத்திற்கு இருவகையான காரணங்  
களை ஊக்கிகின்றார்: ஒன்று - தம்மீது கொடிய அம்புகளைப் பிரயோகித்துத்  
தம்மைக் கொல்லக் தொடங்கியிருக்கின்ற மன்மதன் தாம் உறங்குவார்போ  
லிருந்தால் தருமபுத்தமுறைப்படி தம்மே லம்பொய்து தம்மைக் கொல்லாம  
லிருப்பவென்று கருதுதல்; மற்றொன்று - இராவணன் வந்து தழுவாதாகக்  
களுவுண்டாகுமாயின் அக்கலுத்திற்றத்தொருவாவது இனியையடைபலா  
மென்று கருதுதல். மார வென்ற வடமொழிப்பெயர் - (பிரித்தவரை) மரண  
வேதனைப் படுத்தபவனென்று பொருள்படும. இவ்வகை மகாவீரனிடத்து,  
துயில்வரை விவரமையாகிய தநம்சிந்தையுள் தென்பதபிறற், அவனுக்கு  
'வள்ளல்' என்ற அடைமொழி கொடுத்தார். 'வள்ளல்வெஞ்சொரான்' என்ப  
தற்கு - வரையறையின்றி மேன்மேற்சொரியுங் கொடிய அம்புகளையுடைய  
மன்மதனென்று உரைப்பாரா முளர். 'வள்ளல்வெஞ்சிலை' என்றும், 'மெள்ள  
வின்கனவின்பயன்' என்றும் பாடமுண்டு. (கஎக)

கஎஉ. பழுதின்மன்மதன்வெங்கணைபன்முறை

யுழுதகொங்கையருசலுயிர்ப்பின

ரழுதுசெய்வதென்னுணையரக்கனை

யெழுதலாக்கொலென்றெண்ணுகின்றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர் - சில யகூஸ்திரீகள், - பழுது இல் - பழுதுபடுதலில்  
லாத, மன்மதன் வெங் கணை - மன்மதனது கொடிய அம்புகள், பன் முறை  
உழுத - பலமுறை பாய்ந்துசெல்ல. பெற்ற, கொங்கையர் - தனங்கையுடை  
யவரும், ஊசல் உயிர்ப்பினர் - ஊசலாகுகின்ற [பேரவரும் வருவதுமாயிருக்  
கின்று] சுவாசத்தையுடையவர்களுமாய், - 'அழுது செய்வது என் - (நாம்  
வீணை) புலம்புவதென்ற செய்வது என்ன இருக்கின்றது? ஆணை அரக்கனை -  
(எவரும் தவறாதுசிரமேற்கொள்ளுங்) கட்டளைையையுடைய இராவணனை, எழு  
தல் ஆம்கொல் - (சித்திரத்தில்) எழுதுதல் முடியுமே' என்று எண்ணுகின்  
றார் - என்று நினைக்கின்றார்கள்; (எ - மு.)

பிரிவுற்ற மகளிரிற் சிலர் கனவிலாவது இராவணனைச் சேர்ந்து மகிழக்  
கருதினாற்போல, இவர்கள் இராவணனது வடிவத்தைச் சித்திரத்திலெழுதி  
அதனைப்பார்த்து மகிழக்கருதி, அழகியதும் கம்பீரமானதோற்றமுடையதுமான  
அவ்வருவம் நம்மால் எழுதுங்கூரத்தேதோ வென்று சித்திக்கின்றன மென்கூ அழு  
தலாலாகும்பயனென்றுமில்லையென்பார், 'அழுதுசெய்வதென்' என்றார். ஆணை  
யரக்கன் - (எவ்ஞ் தடையின்றிச்செல்லுங்) கட்டளைையையுடைய இராகக்கன்.  
மன்மதபாணத்துக்குப் பழுதின்மை - எவ்வயிரையும் தவறாதுவருத்துதல். பல  
நாளாக [பத்துமாசகாலமாக] விரகவேதனை யுற்றிருத்தல்பற்றி, 'மன்மதன்  
வெங்கணை பன்முறையழுத கொங்கையர்' எனப்பட்டனர். ஊசலுயிர்ப்பினர் -  
உயிர் தத்தளிக்கின்றவார்; 'உண்ணிலாவிய துயரம் பிடித்துத் தவருயிரின்  
றுசலாட' என்றும்போலக் கொள்க. இனி, இச்செய்யுளுக்கு-சிலர், கொங்கை  
களில் மன்மதபாணம் தைக்கப் பெருமூச்செறிந்து அழுது, 'இனிச்செய்

வது என்ன இருக்கின்றது? இராவணனுடைய உருவத்தைச் சித்திரத்திலெழுத்துதலாவது செய்யலாமா? என்று நினைக்கின்றனரெனப் பொருள்கூறுவாருமுளர். முத்தினவுரைக்கு 'அழுது' என்றது 'செய்வது' என்பதேனும், இவ்வுரைக்கு 'எண்ணுகின்றார்' என்பதேனும் இஃபயம்; முத்தினவுரையில், 'எழுதலாங்கொல்' என்றது - எழுதுகற்கருதமாகட்டும். 'மன்மதனெய்களை' என்றும் பாடம். (கஎஉ.)

கஎங். ஆவதொன்றொளாயெனதாவியைக்  
கூவுகின்றிலைகூறலைசென்றெனப்  
பாவைபேசுவபோற்கண்பணிப்புறப்  
பூவையோடும்புலம்புகின்றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர் - சில இயக்கியர், —கண் பணிப்பு உற - (தமது) கண்கள் மிகுதியாக நீர்துளிக்க, —எனது ஆவியைக் கூவுகின்றிலை - என்னுடைய உயிரை [எனது பிராணநாயகனான இராவணனை] இங்ஙனவரும்படி (போய்) அழைக்கின்றாயில்லை; சென்று கூறலை - (என்செய்தியை என்னவனிடத்திற்) போய்ச் சொல்லுகின்றாயில்லை; ஆவது ஒன்று அருளாய் - (இங்ஙனம் எனக்கு) ஆகவேண்டிய காரியமொன்றையும் என்பக்கல் இரக்கங்கொண்டி செய்யாதிருக்கின்றாய், எனா என்று, பாவை பேசுவ போல் - சித்திரப்பிரதிமைகள் பேசுவனபோல, பூவையோடும் புலம்புகின்றார் - நாகணவாய்ப்பறவைகளை மோக்கி குறைசொல்லி பழுகின்றார்கள்; (எ - று.)

ஆவது ஒன்று - அதுகூலமானதொரு காரியம். இனி, 'ஆவதொன்றொளாய்' என்பதற்கு - உன்னால் ஆகக்கூடிய தோருதவியையுஞ் செய்யமாட்டாயா? என்றும் பொருள்கூறலாம். ஆவிபோன்றனை 'ஆவி' என்றது, உபசாரவழக்கு. பிரியில் தனியேதறித்திருக்கமாட்டாத அன்புரிமையால், 'எனது ஆவியை' என்றனர். 'சென்று' என்றதை 'கூவுகின்றிலை' என்றதேனும் கூட்டிக். 'எனது' என ஒருமையாகக்கூறியதனால், தனித்தனி அவரவர் தாம் தாம்வளர்க்கும் பூவையை மோக்கி இங்ஙனஞ்சொல்லியிரங்குகின்றன மென்க. சித்திரப்பிரதிமைபோல வழியை மகளிர் பேசுவதற்கு, 'பாவை பேசுவபோல்' என்று உவகையை குத்தனர்; (இ - ள்.) நூலுநாவையணி. பணிப்பு - இடைவிடாது நீர்துளிக்கல், உற மிக என்றக. பூவை - கிளியுமாம். அருளாய் - முன்னிலையொருமையெதிர்மறைமுற்ற. (கஎங்.)

கஎசு. சரத்தென்றலிமுகமெலிந்துதம்  
பார்க்கொங்கையைப்பார்த்தனர்பாதகன்  
வீரத்தோள்களின்வீக்கநினைந்துயிர்  
சோரச்சோரத்துளங்குகின்றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர் - சில இயக்கப்பெண்கள், —சரம் தென்றல் இமுக - (பிரிர்க்குக்) குளிர்ச்சியைச்செய்யுந் தென்றற்காற்று(தம்மீது) உராய்ந்து செல்ல அதனால், மெலிந்து - வருந்தி, தம் பாரம் கொங்கையை பார்த்தனர் - தமது பருத்த தனங்களைப் பார்த்தவர்களாய், பாதகன் வீரம் தோள்களின் வீக்



கம் நினைந்த - (தம்மைக்கூடாது) வருத்துவானுன் இராவணனது போர்த் திறமமைந்த தோள்களின் பருமையைக் கருதி, உயிர் சோர சோர துளங்கு, கின்றார் - (தமது) உயிர் மெலிபமெலியுத் தடிக்கின்றார்கள்; (எ - று.)

“நோக்கிய நோக்கெனும் துதிசொன் லேவினை, ஆக்கிய மதுகையான் ரோளி னுழந்தன, வீக்கிப் கலைகழல் வீரன் செங்கணும், தாக்கணங் கனையவன் தனத்தில் தைத்தவே” என்றபடி மகளிர்க்குத் தன்மீபால் ஆடவர்க்குத் தோள் வேட்கைவிளைக்குஞ் சிறந்தவுறுப் பாகலால், இம்மகளிர் தமது பருத்த கொங்கைகளைப் பார்த்தவுடன், அவை பயன்படும்படி தழுவுதற்கு உரிய இரா வணனது பருத்ததோள்கள் அது செய்யாது நிற்றலேக் கருதி, விரகவேதனையால் மரணவஸ்தைப் படுக்கின்றன வென்க. ஈர தென்றல் இழுக வன்று எடுத்து, (தமது உடம்பை) ஈரவதர்ப் [அரிவதர்ப்] தென்றல்கற்று அவ்வுடம்பின்மீது உரையவென்ற பொருள்கூறியும் பொருள்கூர்; கீழ்ப்போந்த ககக - ஆஞ் செய்புனின் முகவிண் உடையக் காண்க. இப்பொருளில், ஈர - செய வெனெனக்கம். இன்பம்பெருமல் வருத்தத்தை விளப்பதாத்திரமாயிருத்தல் பற்றி, அவர்கள் தமது பருத்தகொங்கையை வீண்பாரமாகக் கருதுகின்றன வென்பதும் தோன்ற, ‘பார்க்கொங்கை’ எனப்பட்டது. பாதகன் - பாதகன் என்ற வடசொல்லின் விசாரம்: நலிபவனென்பது பொருள்; இனி, ‘பாதகன்’ என்பதைத் தற்சமவடச்சொல்லாகக்கொண்டு, தனக்கு உரிமையுண்ட மகளிர் பலரிருக்கவும் பிறன்மனைவிபை [கேசகைய] விரும்புகலாகிய கொடியபாவச் செயலையுடையவென்ற உரைத்தலுரை; “அறநிற்கொண்ட தன்மனையா னாமளித்தலத்தி லமுதிரநகர், பிறனில்கேடும் பெருர்பாவி” என்றது காண்க. ‘மெலிந்த’ என்றும் பாடமுண்டு. (கஎஉ)

கஎஊ. நக்கசெம்மணிநாறியநாணிழல்  
பக்கம்வீசறுபள்ளியிற்பல்பக  
லொக்கவாசையுலக்கவுலந்தவர்  
செக்கர்வான்றருதிங்கொத்தார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர் - சிலனுபக்கமாத், — நக்க - விளங்குகின்ற, செம்மணி - சிவந்த இரத்தினங்களினின்றும், நாறிய - தோன்றிய, நாள் சிழல் - எந்நாளும் ஒருபடியாயுள்ள காந்திகள், பக்கம் வீசறு - பக்கங்களில் வீசப்பெற்ற, பள்ளியில் - படுக்கையிலே, பல் பகல் ஒக்க ஆசை உலக்க உலந்தவர் - பலநாள்களாய் ஒரேவிதமாகத் தமதுஆசை வீணையொழிதலால் மெலிந்து கிடப்பவர்களாய், — செக்கர்வான் தரு திங்கள் ஒத்தார் - செவ்வானத்தில்தோன்றுகின்ற சந்திரனைப் போன்றிருந்தார்கள்; (எ - று.)

செம்மணி - பதுமராகம், மாணிக்கம். செந்நிறவிரத்தினங்கள் பதிகப்பெற்ற கட்டிலிலே அவ்விரத்தினங்களினொளியீசதலாற் செந்நிறமாய்விளங்கும் மெத்தையிலே கெடுநாளாகத் தொடர்ச்சியாயுள்ள விரகவேதனையால் மெலிந்து கிடக்கின்ற மகளிர்க்கு, அந்நிமாஸ்பொழுதிற் செவ்வானத்தினிடையே காணப்படுகின்ற கலைகுறைந்தசந்திரனை உவமைகூறினார்; உவமை

யணி. சாயங்காலத்து மேற்றிசையிற்காணப்படுகின்ற செவ்வானத்தில் விளங்குஞ் சந்திரன் பிறையேயா மென்பது வெளிப்படை; மேல் (கஅஉ) “அவிர மதி நெற்றியாக வந்திவா னெக்கின் றூரும்” என்பதாங் காண்க. கலைகுறைந்த அது உடல்மெலிந்தமாதர்க்கு ஒப்புமையென உணர்க. நான் நிழல் - எப்பொழுதும் புதுமையாயுள்ள ஒளி. (கஎடு)

கஎக. வானினுற்றெளிகற்பகவல்லியர்

தோளிநுற்றியதுங்கடளித்தயி

னானுற்செவியிற்புகநாமயாழ்த்

தேளினுற்றிகைப்பெய்துகின்றாசிலர்.

(இ - ள்.) வானினுல் தெளி - ஒளியினுல் தெளிவுப்பெற்று விளங்குகின்ற, கற்பக வல்லியர் கல்பவிருகூத்தைச் சாந்துடருங் காமவல்லியென்னும் பொற்பூங்கெழி மேயன்றவர்களான, சிலர் - சிலஇயற்கமகளிர், —தோளின் நாற்றிய - (விரவேதனையால் மெலிவுற்ற தங்கள்) தோள்கள் (சோர்ந்தரெவது)போல அசைந்தாங்கியு கட்டியிருக்கின்ற, தாங்கு அடளி - தாங்குமஞ்சத்தில், தயில் நாளினுல் - தாங்குப்போதல், செவியில் பு - (பாடகர்வந்த பாடுகின்ற வீணைப்பாட்டுக்) காதிஸ்துழைய, நாமயாழ் தேளிநுல் - அச்சந்தருகின்ற அவ்வீணையினிசையாகிய தேளிநுல், திகைப்பு வந்துகின்றார் - மயக்க மடைகின்றார்கள்; (எ - று.)

சில இயக்கமாதர்கள் விரவேதனையால் வருந்திநொண்டிருக்கையில், நடுநிசியானதனால், பந்தத்துச்சிறிது தயில்முயன்றுபார்ப்போமென்றெண்ணி, தாங்குமஞ்சத்தி லமைக்கப்பட்டுள்ள படுக்கையிற் சேர்வராயினர். இம்மகளிர் இராவணனுக்கு உரிமைபூண்டு மேன்மையுற்றவராதலால், இவர்கட்கு இனிய தூக்கத்தை விளைக்குமாறு இவர்கள்மாளிகைக்குச் சென்று இவர்கள்செவிப்பட நாள்தோறும் இடையிரவில் வீணைவாசிக்குமபடி இராவணனு லேவப்பட்டிருந்த இன்னிகைப்பாடகர், தமவழக்கப்படி அச்சமயத்தில் அங்குவந்த வீணைவாசிக்கலானார்கள். அவ்யாழினிசை “தென்றற்கும் வீணைக்குஞ் சேமணிக்கும் .....அயர்ந்தான்” என்றபடி காமோத்திபகப்பொருள்களி லொன்றாதலால், அப்பிரிவுடைமகளிரின் காதிற்பட்டமாத்நிரத்தில் அவர்கட்கு வருத்தத்தை மிகுவிக்க அதனால், தேன் கொட்டினுற்போல அவர்கள் மிக்கவருத்தத்தை யடைவரராயினரெனக் கருத்துவிவரங் காண்க.

தாங்கு அடளி - ஆழமஞ்சம்: உசலாகுழமைத்த சயனம். அது தொங்கியசைந்தாழ்தற்கு, அப்பிரிந்தமகளிரின் மெலிவுற்றதோள்க ளைசந்தாடுதலை உவமைகூறினார். நாற்றிய-தொங்கக்கட்டிய; தாங்குஅடளி, தாங்குதல் - தொங்குதல்: “தாங்குகிறவாவல்” என்றவிடத்துப் போல. இனி, முன்னிரண்டிக்கு - இயற்கைத்தேககாந்தியினுல் விளங்குகின்றவர்களான காமவல்லி போன்ற தேவமாதர்கள் தங்கள் கைகளால் தொங்கவிட்டமைத்த தாங்கு மஞ்சத்தி மென்று உரைப்பாரு முளர்.

யாழ் - அதன்திசைக்கு முதலாகுபெயர். நாம் - அச்சந்தருவதோ றுரிச் சொல்; “பே நா முருமென வருஉங் கிளவி, மாமுறைமூன்று மச்சப்பொருள்”

என்பது தொல்காப்பியம். இதன்மேல் அ - சாரியை; குறிப்புப்பெயரெச்ச விருதியெனினும் இழுக்காது; நாமம் என்று எடுத்து, 'உரிச்சொல் ஈறுதிரிந்தது' என்பர் நச்சினூர்க்கினியர். இனி, நாமம் யாழ் - பிரசித்திபெற்ற வீணையென்றது மொன்று. அன்றி, யாழ் நாமம் தேளினால் என்று மொழிமாற்றி, யாழ்சையென்னும் பெயரை யுடைய தேளினால் என்று உரைப்பாரு முளர். செவியிற்புக நாமயாழ்த்தேளினால் திகைப்பெய்துகின்றார்—மேல் ௧௬௨ - ஆங்கலியில் "அளந்த பாடல் வெவ்வரவு தஞ்செவிபுக வலமர லுறுகின்றார்" என்பதனோடு ஒப்பிடுக. நாளினால் - உருபுமயக்கம். 'செவியிற்புகுநாமயாழ்' என்று சில எட்டுப்பிரதிகளிற் பாடம் காணப்படுகின்றது. (௧௭௧)

௧௭௧. கவ்வுதிக்கணமேருவைக்கால்வளைத்  
கவ்வுதிக்கணமேருவைக்கால்வளைத்  
தெவ்வினான் மலையேந்தியவேந்ததோள்  
வவ்வுசாந்துதம்மா முலைவெளவிய  
செவ்விக்கண்டு குலாவுகின்றார்சிலர்.

(இ - ள்.) சிலர் - சில யக்ஷஸ்திரிகள், —மேருவை கால் வளைத்து - (வில் வடிவங்கொண்ட) மகாமேருமலையை இருக்காடிகளும் வளைப்பெய்து, கவ்வுதிக்கண எவ்வினான் - (பட்டவிடத்திற்) பற்றியவிலுள்ள அக்கினியை முனையாகவுடைய (திருமாலாகிய) அம்பை(த் திரிபுாசங்காலத்தில்) பிரயோகித்தவனான சிவபிரானது, மலை - (இருப்பிடமாகிய) கைலாசகிரியை, எந்திய - பெயர்த்து உயர்த்துககிய எந்து தோள் - உயர்ந்த (இராவணனது) தோள்களில், வவ்வு - பூசப்பட்ட, சாந்து - சந்தனக்குழம்பை, தம் மா முலை வெளவிய - தங்களுடைய பருத்ததனங்கள் கவர்த்தன்ன, செவ்வி - நிலையை, கண்டு - பார்த்து, குலாவுகின்றார் - அகிழ்கின்றார்கள்; (எ - று.)

சிலமகளிர், முன்பு தாம் இராவணனை ஆலிங்கனஞ் செய்தகாலத்தில் அவனதுதோள்களிற் பூசப்பட்டிள்ள சந்தனக்குழம்பு தமதுசொங்கைகளில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்ததைப் பார்த்து, அந்தப் பழையஇன்பநிலையை ஞாபகத்திற்கொண்டு இந்தப்பிரிவுக்காலத்தில் ஒருவாறுமகிழ்ந்து பொழுதுபோக்குவாராயினரென்க. இராவணனைப்பிரிந்து பலமாதகாலமாயினும் அந்நாள்முதல் இவர்கள் பிரிவுத்துயரால் நீராடாமலேயிருக்கின்றன என்பது, இதனும் போதரும்; "நாள்பலவு, மலையுத்தமெனியும் வாராவுறக்கமு மாசடையும், புண்ணெடுஞ்சும் புகைதாழ் யிற்ப்பும பொரிமுத்துமே" எனப் பிரிவாற்றுகைக்குரிய குறிகள் காண்க; (இராமபிரகத்தாற் பிராட்டி நெடுநாளாய் நீராடாதிருந்தனனென்பதை, மேற் காட்சிப்படலத்தில் "துவிய யன்ன மென்புனலிடைத் தோய்கிலா மெய்யான்" என்று கூறுதலுங் காண்க.) இது, கற்பிற்சிறந்த குலமாதரி னியல்பு.

கணை எவ்வினான் என இயையும். எவ்வுதல் - எய்தல், செலுத்துதல்; இது, ஏவுதலென்பதன் விகாரம்: தனியே ஒருவினைப்பகுதியுமாம். எவ்வமெனினும் எவ்மெனினும் ஒத்தல்போல, எவ்வினெனெனினும் எவ்வினெனினும் ஒக்கும். 'திக்கணையெவ்வினான் மலையேந்தியதோள்' எனவே, இராவணன்

புய மென்றதாயிற்று. 'மலையேந்தியவேந்தோன்' என்ற பாடத்துக்கு—ஏந்தல் - பெருமையிற்சிறந்தவனுன இராவணனென்க.

ஒருவகைச்சமத்தாரமமைய, 'மேருமலையை யெடுத்து வளைத்து அம்பு தொடுத்தவன் வீற்றிருக்கின்ற மலையைப் பெயர்த்தெடுத்த தோன்' என்றார்; இதனால், இராவணனது அளவிறந்த புஜபலம் விளங்கும். கால் - விற்கமுந்து; துறந்தண்டம். 'தம்மாழுலையைகியசெவ்விகொண்டு' எனவும் பாடமுண்டு.

கஎவு. கூடிநான்குயர்வேலையுங்கோக்கின்

உயர்வு முடினான்புகழங்கைநரம்பினு

முடிநாற்பெரும்பண்ணுநயப்புறப் புகழினுன்பெயர்பாடுகின்றாரசிலர்.

(து - ன்.) சிலர் - சில இயக்கியர்.—உயர் - பொங்கியெழு மியல்புள்ள, நான்கு வேலையும - நூற்றிசைக்கடல்களுந், கூடி கோக்க - தம்மில் கெருங்கிக் கலந்து பெருவெள்ளமாக, (அந்த மகாப்பிரஸங்காலத்தில்), நின்று - (தான் அழியாது) நின்று, ஆடினான் - ஆனந்ததாண்டவஞ்செய்தவனுன பரமசிவனுடைய, புகழ் - கீர்த்தியை, அங்கை நரம்பினால் - அழகிய தனது தையின் நரம்புகளைக்கொண்டு, நாடி - ஆராய்ந்து, கால் பெரும் பண்ணும் நயப்பு உற பாடினான் - கால்வகைப்பெரும்பண்களும் இனிமையடையும்படி பாடியவனுன இராவணனுடைய. பெயர் - புகழை, பாடுகின்றார்—பாடுகின்றவரானார்கள்.

விரகவேதனையுற்ற மகளிர்சிலர், தமதுகணவனுடைய புகழைக் கூறும் பாட்டுக்களைப் பாடி அதனால் ஒருவாறு மகிழ்ச்சியுற்றுப் பொழுதுபோக்குவாராயின றென்க. பெயர்பாடுதல் - நாமசங்கீர்த்தனமுமாம். கீழ்ச்செய்யுளில் 'மலையை வில்லாக ஏந்தியவனது மலையை யேந்திய தோன்' என்றதுபோல, ஒருவகைச்சமத்தாரமமைய, இங்கு 'ஆடினவனது புகழைப் பாடினவனது பெயரைப் பாடுகின்றான்' என்றார். உயர் வேலை - அலையெழுதின்ற தடல். நான்கு உயர்வேலை - கீழ்க்கடல், தென்கடல், மேல்கடல், வடகடல். 'கூடி நான்குயர்வேலையுங் கோக்க நின்றாடினான்' என்றதனால், சிவபிரான் அழித்தற்றெழுதிக்கடவு ளென்பதையும், அப்பெருமானது அற்புதசக்தியையும் வெளியிட்டார். இராவணன் கைலாசகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்ததொடங்கி நகருண்டு நெடுகான்புலம்புகின்றபொழுது, பிரஹ்மதன்முதலிய மந்திரிகள் சொன்னதனால், தனது பத்துத்தலைகளி லொன்றைத் தடித்து தனதுஇரு பதுகைகளுள் ஒன்றுடன் சேர்த்து அக்கையின் நரம்புகளே தந்திரிகளாய் நிற்க வீணையாக ஆமைத்து அச்செயற்கைச்சரீரவீணையைக்கொண்டு ஸாமவேத தாருஞ்செய்து சிவபிரானை மகிழ்வித்து வரம்பெற்றன னென்கது வரலாறுதலால், 'ஆடினான்புகழங்கைநரம்பினால் நாடிப்பாடினான்' என்றார். "வான்றிகழுவெள்ளிவெற்பின் கீழுற்றுவருந்துகின்ற, ஆன்றிகழ் வேலினுனை யமைச்சர்தா முற்று கோக்கித், தேன்றிக முதிழியான்நன் றிருச்செவிகார நின்கை, தான்றிகழ் வீணையாகப் பாடுகி சாம மென்றார்," "அன்னதே கருமமென்றா வரக்கணு மறிவுட் கொண்டு, தன்னது தலையி லொன்றைத் தடித்து தன்கையிற்

சேர்த்தி, யின்னவி ன்ரம்பிற் றுத்தல் கினைமுத லிசைக ளேழாற், யன்னருஞ் சாமகீதம் பரிவுடன் பாட லுற்றான்” என்னும் உத்தரகாண்டச்செய்யுள்கள் இங்கு நோக்கத்தக்கன. பெரும்பண் நான்கு - பாலு, குறிஞ்சி, மருதம், செவ்வழி என்பன. நாடி - விரும்பி யெனினுமாம். ‘பாடினான்பெயர் பாடு கின்றார் பலர்’ என்ற பாடம், மோனைத்தொடை சிறந்தும். (கவுஅ)

[அநுமாண் இயக்கியர்விதியைக்கடந்து அரக்கியர்விதியைச் சேர்த்தல்.]

கவுக. இனையதன்மையியக்கியரெய்திய  
மனையொராயிரமாயிரகோடியா  
முனையவன்குலத்தாயிழையாரிட  
கினைவினெய்தினனீதியினெய்தினான்.

(இ - ள்.) இனைய தன்மை - இப்படிப்பட்ட தன்மைகளையுடைய, இயக் கியர் - யக்ஷஸ்திரிகள், எய்திய - சேர்ந்துவசிக்கின்ற, மனை - வீடுகள், ஓர் ஆயிரம் ஆயிரகோடி ஆம் - ஆயிரத்தாற்பெருக்கிய ஆயிரகோடியென்னுந் தொகையனவார்; (அவற்றைக்கடந்து),—நீதியின் எய்தினான் - நியாயமார்க் கத்திற் சேர்ந்தொழுபவனுன அநுமாண்,—அனைபவன் குலத்த ஆயிழை யார் இடம் - அவ்விராவுணைதுகுலத்தமகளிர் [ராக்ஷஸஜாதிஸ்திரிகள்] இருக் கின்ற இடத்தை, நினைவின் எய்தினான் - (தனது) விருப்பத்தின்படி அடைந் தான்; (எ - று.)

ஆயிழையார் - தேர்ந்தெடுத்தணிந்த [சிறந்த] ஆபரணங்களை யுடையவர். சிறிதுத்தடையில்லாமல் தான்றினைத்தபடி சென்றுசேர்ந்தன னென்பார், ‘கினைவினெய்தினான்’ என்றார்; இத்தொடர்க்கு - தான்றினைத்தமாத்திரத் தில் [அதிவிரைவில்] சேர்ந்தன னென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். நீதியின் எய்தினான் - நீதிசாஸ்திரமுறைப்படி உத்தமதூதனாய்ச் சென்றவனுமாம்; இத்தொடர் - முறையே [ஒன்றன்பின்ஒன்றாய்] அம்மாளிகைகளிற் சென்று தேடியவனுன அநுமா னென்றும் பொருள்படும்: “காதுசேர்தாழ்குழையாய் கன்னித்திறைச்சேர்ப்ப, போதுசேர்தார்மார்ப்போர்ச்செழிய—நீதியான், மண் ணமிர்தமங்கையர்தோண்மாற்றாரையேற்றார்க்கு, துண்ணியவாய்பொருள்” என்ற செய்யுளில், ‘நீதியால்’ என்றது - முறையே யென்று பொருள்படுத லும் உணர்க. ‘இயக்கியர்ண்டிய, மனையொராயிரமாயிரமவாயில்போய்’ என் றும், ‘ஆய்வளையாரிடம்’ என்றும் பாடமுண்டு. (கீகவு)

வேறு.

[இதுமுதற் பன்னிரண்டு சவிகள்—ஓநதோடு: அவற்றிற் பதினெரு சவிகள் - அநுமாண்சென்ற அந்நடுநிசியசில் இராவணனுக்கு உரிமை பூண்ட அவ்வாக்கியர் பிரிவாற்றாமையுடனருந்த பலவேறு நிலைமைகளை எடுத்துக்கூறும்.]

கவு0. எரிசுடர்மணியின்செங்கேழிளவெயிலிடைவிடாது  
விரியிருள்பருகொளும்விளக்கின்றிவிளங்குமாடத்

அரியன்

தரிவையர்குழுவுநீங்கவாசையுந்தாமுமேயா

யொருசிறையிருந்தபோனவுள்ளத்தோடுமேயாரும்.

(இ - ன்.) எரி - நெருப்புப்போலப்பாவி ஜ்வலிக்கின்ற, சுடர் - ஒளியையுடைய, மணியின் - மாணிக்கங்களின், செம் தேழ் - செந்நிறமுள்ள காந்தியாகிய, இள வெயில் - இளஞ்சூரியகிரணம், இடைவிடாது - நடுவிலொழிந்த வில்லாமல், விரி இருள் பருகி - பரவுமியல்பினதான இருளை உண்டிடுதலால், நாளும் விளக்கு இன்றி விளங்கும் - எந்நாளும் விளக்குவைத்தவில்லாமலே தாமேவிளங்குகின்ற, மாடத்து - மாளிகைகளில், அரிவையர்குழுவு நீங்க - (ஏவல்செய்ப்பவர்களான) மகளிரது கூட்டம் (தம்மைவிட்டு) நீங்க, ஆசையும் தாமுமே ஆய் ஒரு சிறை இருந்து - (தாம்கொண்டென்ன) காத்தலும் தாமுமேயாக ஒருபுறத்திலே இருந்தகொண்டு, போன உள்ளத்தோடு ஊடுவாரும் - (தமதுகணவனான இராவணனிடத்துச்) சென்ற மனத்தோடு பிணங்குகின்றவர்களும்—, (எ - று.)

மனம்தாவத்தைகளுள் நினைப்பு ஒன்றாதலால், பிரிந்திருக்கின்றமையத்திலெல்லாம் காதலியரும் குலமகளிரு மான அரக்கியரது மனம் ஆசைகராயகனான இராவணனிடத்தே செல்கின்றது; அதுபற்றி அவர்கள் அம்மனத்தைக் குறித்து ‘நமதுகாதலனான அவன் நம்மைச் சிறிதேனும்பொருள்செய்யாது உபேகித்த நெடுநாளாய் நமக்கு முகங்கொடாது பிரிந்து நம்மை நினைவாதிருக்க, நீமத்திரம் அவனிடத்துச் செல்வ தென்னை?’ என்று மலஸ்தாபப் படுகின்றன ரென்க. (திருவள்ளுவர் காமத்துப்பாலில் நெஞ்சொடுகின்றதலில் “பரிந்தவாநல்காரென்றேங்கிப் பிரிந்தவர், பின்செல்வாய் பேதையென்னெஞ்சு” என்றும், நெஞ்சொடுபுலத்தலில் “அவர்கெஞ் சுவர்க்காதல் கண்டு மெய்வன் நெஞ்சே, நீ யெமக்கு ஆகாதது”, “துன்பத்திற்கியாரே துணையாவார் தாமுடைய, நெஞ்சுநுணையல்வழி” என்றும் கூறியன காண்க.) இரவில் நெடுநேரமானதனால் தோழியர் பரிசாரிகைகள் முதலிய பரிவாரமாகிய மகளிரனைவரும் இத்தலைவியரைப் பிரிந்து துயில்கொள்ளச்சென்றனரென்பார். ‘அரிவையர்குழுவுநீங்க’ என்றும், இங்ஙனம் துணை எவருமில்லையாகத் தனியாத ஆசையுடனே ஒருபுறத்து ஒங்கியிருந்து வருந்தின ரென்பார் ‘ஆசையுந்தாமுமேயா யொருசிறையிருந்து’ என்றும் கூறினர். அன்றியும், விரகவே தனையுடையார் தமது காதல்கோய்மிகுதியைப் பிறர்காணுதற்கு நாளி அனைவரையும் அகற்றிவிட்டுத் தனியேயிருத்த வியல்பு; பரிவாற்றுகைக்குரிய குறிகளுள் “தனியும் அறைபோனநெஞ்சமும் ஊண்டென்பரே” எனக் காண்க. ‘அரிவையர்குழுவுநீங்கி’ என்றும் பாடமுண்டு. அவர்கள்மாளிகைகளிற் பதிக்கப்பட்டிருக்கின்ற இரத்தினங்களின் சோதியே இருளையொழித்து விளங்குதலால், அம்மணிவிளக்கொழிய வேறுசுடர்விளக்கு அங்கு வேண்டாதாயிற்று.

இராவணனது குலமனைவியரான அரக்கியரது மாளிகைகளையும் அவர்களது நிலையையும் கூறுகின்ற இச்செய்யுளில் ‘எரிசுடர்மணி’ என்றும், ‘நாளும் விளக்கின்றவிளங்குமூட்டத்தி’ என்றும், ‘அரிவையர்குழுவுநீங்க ஆசையுந்

தாமுமேயாய் ஒருசிறையிருந்து போனவுள்ளத்தோடுவெவொரும்' என்றும் அமைந்தவை, அம்மாதவக்டு அதுமான் எரிபூட்டுதலாலும் இராமபிரான் இராவணசங்கராஞ்செய்தலாலும் அவ்வரக்கியர்க்கு அதிசேக்கிரத்தில் நேருந் திங்குகளைக் குறிக்கும் அமங்களைச்சொற்களாழ்மண உய்த்துணர்க.

இதுமுதற் பன்னிரண்டு கவிகள் - இக்காண்டத்தின் முதற்செய்யுள் போன்ற அறுநாட்சிரியவிரூத்தங்கள். (கஅப)

சூட்ட

கஅக. நகையெரிக்கற்றைநெற்றிநாவிதோயந்தனையவோதி

புகையெனததும்பிசுற்றப்புகுமலர்பொங்குசேக்கை

பன்கயெனவேடியான்றபளிங்குடைச்சிதப்பள்ளி

மிகையொடுங்காதகாமவிம்மலின்வெதும்புவாரும்.

(இ - ள்.) நகை வரி கற்றை நெற்றி - பிரகாசமுள்ள அக்கினிச்சுவாலையின்மீது, நாவி தோய்ந்து அனைய - ஸ்தூரியிபுமுது பூசிலுற் போன்ற, ஒதி - (தமது) கூந்தலில், புகை என தம்பி சுற்ற - புகைபோல வண்டுகள் சுழன்றுமொய்க்க, புது மலர் பொங்கு சேக்கை - புதிய [அன்றவாந்த] மலர்கள் பரப்பப்பெற்று விளங்குகின்ற படுக்கையை, பகை என - (தமக்கு) விரோதமாகக்கொண்டு, எதி - (அதனைவிட்டுச்) சென்று, ஆனற பளிங்கு உடை சிதம் பள்ளி - அகன்ற படிசக்கல்வினு லமைதலையுடைய ருளிரந்த மேடையைப் பங்கையாகக்கொண்டு அதிற்கிடந்து, மிகை ஒடிங்காத காமவிம்மலின் வெதும்புவாரும் - மேன்மேல்வளர்தல்தணியாத காமமிருதியால் தவிப்பவர்களும்,—(எ று.)

அரக்கியர் அக்கினிச்சுவாலையால் செந்திரமாய்விளங்குகின்ற தமது செம்பட்டமயிரின்மீது ஸ்தூரியிலாகிய மயிர்ச்சாத்தை பூசிலவங்கரித் துள்ளதனால், அவர்கள்கூந்தல் நகையெரிக்கற்றைநெற்றிநாவிதோயந்தனையவோதி' எனப்பட்டது. நெற்றி - உச்சி, மேலிடம். இவர்கள் சென்று மலர்ப்பள்ளியிற்படுக்குப்போது அப்புகுமலர்களில்மொய்த்திருந்த வண்டுகள் எழுந்து இவர்கள்கூந்தலின்நறுமணத்தை நாடி இதில் வந்து மொய்ப்பனவாயின. இதனால், உச்சமஸ்திரீகளான இவர்களுடைய கூந்தலின் இயற்கை நறுமணம் மலர்மணத்தினும்மேம்பட்டவள்ள தென்பது போதரும். அன்றியும், மணமுடைப்பொருளுள்ளனில் மொய்த்திருக்கும்போது மணமுடைப்பொருள் வேறென்று நோபட்டால் அதனை நாடிச்செல்லுதல், வண்டுகளினியல்பு. செம்பட்டமயிரின்மீது வண்டுகள் சூழ்ந்து மொய்த்தல் அக்கினிச்சுவாலையின் மீது புகைசூழ்ந்திருந்ததற் போலு மென்பார், 'ஒதிபுகையெனத் தும்பிசுற்ற' என்றார். இவர்கள்கூந்தலில்மொய்த்துள்ள வண்டுகள் இவர்கள் இடம்விட்டுப்பெயரும்பொழுது புடைபெயர்ந்து சுழலுதலையும் 'தும்பிசுற்ற' என்றதிற் குறித்தவாரும்.

விரகவேதனையுற்றார்க்குப் புஷ்பசயனம் காமோத்திபகப்பொருளாய் அக்காதல்நோயை மிகுவித்தல்பற்றி, அதனைப் பகையென்றுக்ருதி விட்டுச் செல்வாராயினர்; "முத்தம் களபமும் தண்பனிரீரும் மூய்க்குமலர்த், தொத்

தம் குளிரியும் தூய்மலர்ப்பாடியும் சூழ்ந்துபுறங், கத்துங்கடலும் கதலியும் ஆவியும் கங்குலும் இப்பத்தம் பெரும்பகையாய்விட்டவா மொருபைத்தொடக்கே" என்ற இரத்தினச்சுருக்கம் இங்குக் காணத்தக்கது. கடியநிலையில் இன்பத்தரும் பொருள்கள் யாவும் கூடாதநிலையில் துன்பம் விளைக்குமென்க. இதுபற்றி மலர்ப்பள்ளியைவிட்டுக் குளிர்ச்சியைநாடிப் பளிங்குயமமான வெறுந்தரையிற் பங்க்தவிடத்தம் "நீருட்குளிப்பினுங் காமஞ்சுடியே" என்ற பாடி எமதாமநுண்ணிய வீர்தில்லை யாகவே, வரையறையின்றி மேன்மேல் வளர்கின்ற அக்காதல்மிகுதியால் அங்கும் தவித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர் அரக்கிய ரென்பதாம்.

நாவி - நாடி; மிருகநாபி. ஒதி - பெண்மயிர். வண்டிக்குப் புகை - நிறம் பற்றிய உவமை. மிகை - மிகுதல். அத்தன்மைகுறையாத எனவே, மேன்மேல் வளர்கின்ற என்றதாயிற்று. விம்மல் - மிகுதி. 'தோய்த்தனைய', 'மலர்ப்பொங்கு', 'பகையெனவெய்தி', 'யாணர்ப்பளிங்கு', 'மிகையுயிரோடும்' என்பன - இச்செய்யுளின் பாடபேதம்.

இச்செய்யுளில், அரக்கியர்குழந்தற்றைக்கு எரிக்கற்றையையும், அத்தலையிரில் மொங்கும் வண்டிகட்குத் தீப்புகையையும் உவமைகூறியதும், அவர்கள் மலர்ப்பள்ளியிற்புத்தலை விட்டு வெறுந்தரையிற் பங்குது ஆசைநோயால் தவிப்பவராயின ரென்றதும் அவர்கட்கு யுனி விரைவில் நேரும் அமய்களத்தக்குச் சூடி யாதல் காண்க.

(சுஅக)

கஅஉ. சவிபடுததைசால்வானந்தானொருமேனியாகக்

குனியும்னொமாகமின்கொடியுந்நுக்குலாகக்  
கவிரொளிச்செக்கர்கற்றையோதியாமழைபுண்கண்ணு  
வவிம்மதிநெற்றியாகவந்துவாடுக்கின்றாரும்.

(இ - ன்.) ஒரு மேனி தான் - ஒப்பற்ற [பெரிய] தங்களுடம்பே, சவிபடுததைசால்வானம் ஆக - சூரியனொளிகாயப்பெற்ற பரப்பு மிக்க ஆராயமாகவும்,--ஆரம் - (தாங்களணிந்தள்ள) முத்துமால்கள், குவியும் மீன் ஆக - (அவ்வானத்தில்) திரண்டுவிளங்குகின்ற நகைத்திரங்களாகவும்,--மருங்குல் - (தங்கள்) இடை, மின் கொடி ஆக - மின்னற்கொடியாகவும்,--கற்றை ஒதி - தாட்சியான (தங்கள்) கூந்தல், கவிர் ஒளி செக்கர் ஆ - முருக்குமலரினொளி கொண்ட செவ்வானமாகவும்,--உண்கண் - மையுண்ட (தங்கள்) கண்கள், மழை ஆ - மேகமாகவும்,--நெற்றி - (தங்கள்) நெற்றி, அவர் மதி ஆக - (மலைப்பொழுதிற் செவ்வானத்தைச் சார்ந்து) விளங்குகின்ற பிறைச்சந்திரனாகவு மிருக்க,--அந்தி வான் ஒக்கின்றாரும் - (தங்கள்) மாலையாலத்து ஆகாயத்தை யொத்திருக்கின்றவர்களும்,--(எ - று.)

அரக்கியரது உடம்புக்கு வானம் - கரிய பெரிய வடிவில் உவமை. இரா வண்ணப்பிரித்த வுருத்ததால் இவ்வரக்கமாதர் ஆபரணங்களையணிந்த விளங்காமைபற்றி இவர்களுடம்புக்கு, சூரியனுஸ்தமிக்கப்பெற்ற வானம் உவமை கூறப்பட்டது; துணைவினப்பிரித்ததால் தம்மை யலங்கரித்துக்கொள்



ளாமை, கற்புடைமகளிரியல்பு. சுவி - வடசொல்: ஒளி; 'சிறப்பாய், இங்குச் சூரியனொளியைக் குறித்தது. இனி, சூரியனைக் குறிக்கின்ற 'ஸவிதா' என்ற வடசொல் சவியென விகாரப்பட்ட தென்றலு மொன்று. படுதல் - சாய்தல், ஒழிதல். தகை - பெருமை. விரகதாபங்கொண்ட இவர்கள் அவ்வெப்பத்தைத் தணிக்கக் கருதிக் குளிர்ச்சியெய்யு மியல்பினவான முத்துக்கோத் தமது உடம்பின்மீது தரித்தன ரென்பது தோன்ற, ஆரமாத்நிரத்தையே கூறினார்; விரகினிகள் முத்தணிதலை, "வளைத்தடக்கைவெம்மைதீர வாரமேல்வளைத் ததில், தெளித்தவாசநீர்நிறைத்து முத்தணிந்த செவ்வியன்" என னைடதத் திலுங் காண்க. 'மின்கொடி மருங்குவாக' என்றதனால் விரகதாபத்தால் இவர்களது இடை மிக மெலிந்துள்ள தென்பதும், 'சவிரொளிர்ச்செக்கர்க் கற்றையோதியா' என்றதனால் இவர்கள் கூந்தலை வாரி முடித்து அலங்கரியாமை பற்றி அது படர்ந்துள்ள தென்பதும், 'மழையுண்கண்ணை' என்றதனால் இவர்கள கண்ணுங்கண்ணீருமா யுள்ளா ரென்பதும், 'அவிர்மதிநெற்றியாக' என்றதனால் 'இவர்களென்றி விரகசோகத்தால் ஒளிமழுங்கியுள்ள தென்பதும் போதரும். (மேற் காட்சிப்படலத்தில் "தழைத்தபொன்முலைத்தடங்கடந் தருவிபோய்த் தாமுப், புழைத்தபோல நீர்நிரந்தரம் பொழிகின்ற பொலிவா, விழைக்குதுண்ணியமருங்குவா ளிணைநெடுங்கண்கள், மழைக்கண்ணென்பது காரணக்குறியென வகுத்தான்" என்பதும், "புரிநரம்பிரங்குசொல்லி புருவவிற் குனித்தநேர், வருணவானிவிழ்தல்பொன்மழைக்கணம்பிறைக்குமே" என்ற னைடதமும் இங்கு நோக்கத்தக்கன.) இவ்வாக்கியர் பிரிவுத்துயரால் வருந்து பவ ரென்பது, இவற்றால் விளங்கிற்று. அந்திமாலையிற் செவ்வானத்து விளங்குஞ் சந்திரன் பிறையையா மென்பது வெளிப்படை; கீழ் களே - ஆஞ் செய்யுளையுங் காண்க. நெற்றிக்குப் பிறை - சிறுத்து வளைந்து விளங்கும் வடிவில் உவமர். செவ்வானத்தும் பிறை ஒளிமழுங்கிய தாதலால், அது, விரகினிகளின் பொலிவிழந்த நெற்றிக்கு உவமையாதற்கு ஏற்கும். ஒளியால் முத்துக்கள் நகூத்திரங்களையும், மெல்லியதாய் ஒல்கியொசிந்து விளங்குதலால் இடை மின்னற்கொடியையும், நிறத்தினுற் செம்பட்டமயிர் செவ்வானத் தையும், கருநிறத்தாலும் குளிர்ச்சியாலும் கண்ணீர்பொழிதலாலும் கண் நீர் கொண்டமேகத்தையும் போலும். செம்பட்டமயிரையுடைமை, அரக்கியர்க்கு இயல்பு. மேகத்தையுடைமை வானத்தினியல்பாதலால், அதனையுங் கூறினார். உவமையணி; 'ஆக' என்பது - உவமவருபு. அன்றி, இயைபுருவகவணியை அங்கமாகக்கொண்டு வந்த உவமையணி யெனினும் இழுக்காது.

மீன் - வீண்மீன். கொடிமருங்குல் மின்னாக - கொடிபோலத்தவண்ட இடை மின்னல்போன்றிருக்கவும் என்றும், ஒதி - கூந்தல், செக்கர்க்கற்றை ஆ - செவ்வானத்தின்தொகுதிபோன்றிருக்கவும் என்றும் பதவுரைகூறலு மாம். கவிர் - பலாசமரத்தின்பூ. அது செங்கிறமுடையதாதலால், 'அதனொளியையுடைய செக்கர்' என்றார். 'செக்கர்க்கற்றையோதியா' என்று வலிமிகாத பாடமும் உண்டு. 'அந்தியாளொக்கின்றாரும்' என்ற பாடத்துக்கு - மாலைச் சந்தியாகாலத்தைப் போல்கின்றவரு மென்பது பொருள். ஸந்தியா என்ற

வடமொழி அப்பாஷையிற் பெண்பாற்சொல்லாதல்பற்றி, 'அந்தியான்' எனப் பெண்பாலாக்கின ரென்க. 'மழையொண்கண்ணார்' என்பதும் பாடம். (கஅஉ)

கயுந். பான லுண்கண் ணும் வண்ணப் படிமுறை மாறப்பண்ணைச்  
சோணேபோன் றனிகள் பம்புஞ்சரி குழற்கற்றை சோர  
மேனிமிர்ந்தெழுந்த மாடவெண்ணிலா முன்றினண்ணி  
வானமீன்கையின் வாரிமணிச்சுழங்காவொரும்.

(இ - ள்.) மேல் நிமிர்ந்து எழுந்த-மேலேயோங்கியெழுந்த [மிகவுயர்ந்த],  
மாடம் - உபரிகைவீதிகளி லுள்ள, வெள் நிலா முன்றில் - வெண்மையான  
நிலா விளங்கும் முற்றத்தை, பண்ணை கண்ணி - தோழியாரான மகளிரது  
கூட்டத்துடன் அடைந்து, -பானல் உண் கண்ணும் - நீலோற்பல மலர்  
போன்ற மையுண்ட கண்களும், வண்ணம் படி முறை மாற - (தமது) நிறம்  
முறையே மாறவும், -சோணே போன்று அளி கள் பம்பும் - விடாப்பெரு  
மழைபோன்று பெருகுகின்ற தேன் மிக்க, சரி குழல் கற்றை - நுனிக்குண்ட  
தலையிரின் தொகுதி, சோர - தளர்த்துதாமுவும், -வானம் மீன் கையின்  
வாரி - ஆகாயத்து விளங்குகின்ற நகைத்திரங்களைக் கைகளாற் சேர்த்தெடுத்து,  
மணி சுழங்கு ஆடுவாரும் - அழகிய சுழற்சிக்காய்களாகக் கொண்டு ஆடுகின்ற  
வர்களும், - (எ - று.)

இராவணனது பிரிவை யாற்றாமல் வரகதாபத்தால் வருந்துகின்ற அந்த  
கியரின் சிலர், தள்ளிரவிலுழுட்படச் சூயில்கொள்ளாமையால், அப்பொழுது  
எந்நேனுமொருசொழிலிற் கருத்தைச்செலுத்தி அதனால் ஒருவாறு பொழுது  
போக்கக் கருதி, தமது மானிகைகளின் உபரிகையி லுள்ள நிலாமுற்றத்தைத்  
தாமும் தமது தோழியருமாக அடைந்து, அங்கு அருகிலிருக்கின்ற நகைத்  
திரங்களின் சிலவற்றைக் கைகளால் வாரியெடுத்து அவைகளைக் கழற்காய்க  
ளாகக்கொண்டு ஆடுகின்றன ரென்க இதில், அம்மாடமாளிகைகள் நகைத்திர  
மண்டலங்களையளாவி உயர்ந்துள்ளன வென்பதும், அரக்கியர் மிகப்பெரு  
வடிவமுடைய நகைத்திரங்கள் பலவற்றை எளிதில் இடம்விட்டுப் பெயர்த்  
தெடுத்திச் சுவாதீனமாகக்கொண்டு ஆடுகருவியாக்கி ஆடவல்ல ஆற்றலுடைய  
வன வென்பதும் விளங்கும்.

நகைத்திரங்கள் பலவேறுநிறமுடையன வென்பது பிரசித்தம்; கீழ்  
க(உ) - ஆஞ் செய்யுளையும் காண்க. அங்ஙனம் சில நகைத்திரங்களைக் கைகளி  
ற்கொண்டு அவற்றினிடத்துக் கண்பார்வையையவைத்து அவற்றை உயரச்  
செலுத்தி யாடுகையில் அவை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக எழுந்து கண்களுக்கு  
நேராகச் சமீபித்தவரும்பொழுது அவற்றின் பல வேறுவகைப்பட்ட ஒளி  
மாறிமாறிப்பாயுந்தோறும் கண்கன்றிறம் மாறுபடுதலை, 'பான லுண்கண்ணும்  
வண்ணப்படிமுறைமாற' என எடுத்துக்காட்டினர். வண்ணப் படி - நிறமாகிய  
பண்பு என இருபெயரொட்டுப்பண்புத்தொகை; படி - குணம். அங்ஙனம்  
ஆடும்போது உண்டான சீறிது அயர்ச்சியாற் கூந்தல் சிறிதசோர்தல், இரண்  
டாமடியில் எடுத்துக்கூறப்பட்டது. மணிச் சுழங்கு - இரத்தினங்களாற் சுழற்

காய்கள்போலச் செய்தவை யென்றுங் கொள்ளலாம்; நகூத்திரங்களோ டொப்ப இரத்தினங்களிலும் பலவேறநிறமுண்டென்பதும், கீழ் ௧௦௨-ஆங் கவியால் விளங்கிற்று. பிரிவுக்காலத்தில் நல்வினாஸ் தம்மைவருத்துகின்ற சந்திரனுக்குத் தாம் ஓர்ஊயசெய்யக் கருதி நிலாமுற்றத்திற்கேர்ந்து அவனுக் குப் பிரிவுத் தயர்வினையுமாறு அவன்மனைவியராகிய நகூத்திரங்களைக் கைக ளால் வாரியெடுத்துக் கழங்காடலாயின ரென ஒருகற்பனை கற்பிக்கவும் இட மிருத்தலை உய்த்துணர்க.

‘கண்ணும்’ என்ற உர்மை - இரண்டாமடியில் வருவதான கூந்தலை நோக்க எதிரதுதழுவினாச்சம். வண்ணம் - வர்ணம். பண்ணை - மகளிர் கூட்டம். அளிகள் - வீணைத்தொகை; அளாதல் - வார்தல், ஒழுகுதல். கூந்த லில் தேன், குடியாமலர்களி லுள்ளது. துனிசுருண்டிருந்தல் மகளிர்நில மயிர்க்கு நல்லிலக்கண மாதலால், ‘சுரிசுழல்’ எனப்பட்டது; “கடைசுழன்ற கருங்குழல்சன்” என்றார் சிந்தாமணியாரும்: “கடைசுழன்றுவார்த்தொழுகி” என்ற இரத்தினச்சுருங்கமும் காண்க. நிலாமுன்றில் - உபரிகையில் நில வெறிக்கும் வெளியாகிய முன்னிடம். ‘சோனைபோன்றளிகன்பம்பும் சுரிசுழற் கற்றை’ என்பதற்கு - விடாபெருமழைபொழியும் கள்ளமேகம்போன்று வண்டுகள் நிறையமொய்த்து ஆரவாரிக்கப்பெற்ற கடைசுருண்ட கூந்தலின் - திரட்சி யென்று உரைப்பினும் அபையும். போன்றவளிகளென்பது ‘போன் றளிகள்’ எனத் தொக்கதென்று கொண்க, சோனைமேகம்போன்ற கூந்த லெனலுமாம். இவ்வீருபொருளிலும், சோனை யென்ற பெருமழையின் பெயர் - அம்மழைபொழியும் மேகத்துக்கு இலக்கணையாம். ‘மேனிலவ் தெழுந்த’ என்று பிரதிபேதம்.

இச்செய்யுளிற்கூறிய கண் ஒளிமாறுதலும், கூந்தல்கோர்தலும், இனி அரக்கியர்க்கு நேரும் அமங்கலத் துக்குச் சூசகமா யமைந்தன வென்னலாம். இங்ஙனமே முன்னும்பின்னும், கூறாத சிலவிடத்தும் உய்த்துணர்த்துகொள்க.

கடிசு. உழையுழைபரந்தவானயாற்றுநின்றும்பர்நாட்டுக் குழைமுகத்தாயந்தந்தபுனல்குளிர்ப்பிலவென்றாடி யிலுழ்தொடுத்திலங்குமாடமிடைதமொறவேறி மழைபொதுத்தொழுநீரான் மஞ்சனமாடுவாரும்.

(இ - ள்.) உழை உழை பரந்த - பலவிடங்களிற் பரவியுள்ள, வானயாறு நின்ற - ஆகாசக்கா நதியிலிருந்து, உம்பர் நாடு குழை முகத்து ஆயம் தந்த - தேவலோகத்தவர்களான குழையென்னுங் காதுணியோடு விளங்கும் முகத்தை யுடைய பரிசாரிகைப் பெண்களின் கூட்டம் கொணர்ந்துகொடுத்த, புனல் - தீர்த்தங்கள், குளிர்ப்பு இல - குளிர்ச்சியில்லாதன, என்று - என்னுகொண்டு, ஊடி - (அதற்காக அத்தேவமாதர்களோடு) மகஸ்தாபப்பட்டு, - இழை தொடுத்து இலங்கும் மாடம் - இரத்தினங்களை யிழைத்தல்செய்யப்பட்டு விளங்குகின்ற (தமது) கிருகங்களின் உபரிகையின்மேல், இடை தமொற வறி - தமது இடை துவளும்படி ஏறி, மழை பொதுத்து - (தாமே) மேகங்

களைக் (கைகளால்) துளைத்து, ஒழுகும் நீரால் மஞ்சளம் ஆவொரும-(அவற்றி னின்ற) சொரிகின்ற நீரைக்கொண்டு நீராடுகின்றவர்களும்,—(௭ - ம்.)

சில அரக்கியர், இவ்வண்ணது பிரிவினாலாகிய விரகதாபத்தால் தயி கின்ற நள்ளிரவிலே, குளிர்ச்சியான தீர்த்தத்தில் நீராடித் தாபந்தணியலா டென்று கருதி, தமக்குக் குற்றேவலாளராயமர்ந்துள்ள தேவமாதரைக் குளிர் ந்த நீர் கொணரும்படி யோவ, அவர்கள் ஆகாசங்காந்தியிலிருந்து தீர்த்தங் கொணர்ந்து கொடுத்தனர்; அத்தீர்த்தம் மிக்க குளிர்ச்சியுடையதாயிருந்தும் “நீருட்குளிப்பினுங் காமஞ்சுடுமே” என்றபடி இவர்கள் தாபத்தைத் தணிக்க மாட்டாதாக, வெதும்புகின்ற அவ்வரக்கியர் அந்நீர் குளிர்ச்சியுடையதன் மென்று எண்ணி அதனைக் கொணர்ந்தற்காகவும் குளிர்ந்தநீர் கொணராத தற்காகவும் அப்பரிசாரிகைகளை வெறுத்து, தாமே அயர்ச்சியால் இடை துவளுமாறு மிகவுயர்ந்த தாது மாளிகைகளின் உபரிகையின்மீது ஏறி அங் குச் சார்ந்துள்ள மேகங்களைக் கைகளாற்பொத்தி அவைசொரியும் நீரைக் ஸ்நானஞ்செய்கின்றன ரென்க.

கீழ் ௩ - ஆஞ் செய்யுளிற் கூறியபடி தேவங்காந்தி மிகவுயர்ந்த இங்க ரத்து மாடமாளிகைகளின் நிலாமுற்றத்தைச் சார்ந்து செல்லுதல் தோன்ற, ‘உழையுழைப்பரந்தவானயாறு’ எனப்பட்டது. உழையுழை, அடிக்கு - தொறுப் பொருளது; இடந்தோறு மென்க ஆயம் - மகளிர்கூட்டம், தோழியர்கூட் டம். ‘உம்பர்நாட்டு ஆயம்’ எனவே, தேவமாத ரென்றாயிற்று. அவர்கள் அரக்கியர்க்குப் பணிப்பொண்களாயமைந்து ஆகாயங்காந்தியிலிருந்து தீர்த்தங் கொணர்ந்து உதவுதல், கீழ் ௩௩, ௩௪ - ஆஞ் செய்யுள்களிலுங் கூறப்பட் டது. அவர்கள் செல்வச்சிறப்பு மிக்கவராதலின் சிறந்த அணிகலங்களை யணிந் திருக்கின்றன ரென்பது தோன்ற, ‘குழைமுகத்து ஆயம்’ என்றார்; இனி, இத்தொடர்க்கு - (தமது தலைமையும் இன்பநலமும் ஒழிய எவலாளராயினமை பற்றி) வாடிய முகத்தையுடைய மகளிரது திர னென்றும் பொருள்கொள்ள லாம். நீர் ஒன்றேயாயினும் அதனை முகந்துகொண்டுவந்த பாத்திரங்களின் பன்மைபற்றி, ‘புனல் குளிப்பில்’ எனப் பன்மையாற் கூறப்பட்டது. இரத் தினகசிதமான மாடங்க ளென்பது, ‘இழைதொடுத்திலங்குமாடம்’ என்பதன் கருத்து. ‘இடைதடுமாறவேறி’ என்றதனால், அம்மாடங்களின் உயர்வும், இம் மகளிரின் மென்மையும், இவர்கள் விரகவேதனையாலயர்ந்திருத்தலும் புலனாம். ‘அம்மாடங்களிலேறி மழைபொதுக்கின்றனர்’ என்றதனால், மேகமண்டலத் தையளாவியுயர்ந்துள்ள அம்மாடங்களைச் சார்ந்து மேகங்கள் தவழுகின்றன வென்பது போதரும்; முன் (௧௩) “மலர்க்கையான் மாடத்தும்பர் மழையின் வாய்பொத்துவாரை” என்றதுங் காண்க. ‘உழையுழைப்பரந்த’, ‘குழைமுகத் தவுர்கடந்த’, ‘புனல் குளிப்பிலதென்று’, ‘மாடத்திடைதடுமாறவேறி’ என் பன் - இச்செய்யுளின் பாடபோதம்.

(௧௩௪)

௧௩௩. பன்னகவரசர்செங்கேழ்ப்பணுமணிவலிதிற்பற்றி

யின்னுயிர்க்கணவனீந்தாளுமெனவிருத்திவிஞ்சை

மன்னவர்முடியும்பூணுமாரமும்பணையமாகப்  
பொன்னணிபலகைகுது துயில்லிவர்பொருகின்றாரும்.

(இ - ன்.) 'செம்கேழ் - செந்நிறமுள்ள, பன்னக அரசர் பணுமணி - சர்ப்பராசர்களுடைய படத்தி விருக்கின்ற மாணிக்கத்தை, இன் உயிர் கண வன் வலிதின் பற்றி ஈந்தான் - (எமது) இனிய பிராணநாபகளுன இராவ ணன் வலிதிற்பறித்துக்கொணர்ந்து (எமக்குக்) கொடுத்தான்: ஆம் - (ஆதலால் அது) எம்மிடத்தே வைத்துக்கொள்ளுதற்கு உரியது,' என - என்று எண்ணி, இருத்தி - (அந்த நாகரத்தினத்தைமாத்நிரம்) வைத்துக்கொண்டு, விஞ்சை மன்னவர் முடியும் ஆரமும் பூணும் பணையும் ஆஃ - வித்தியாதரராசர்களிடத் திலிருந்து (இராவணனால் வலியப்பறித்துக்) கொண்டுவந்து தரப்பட்ட அவர்க ளுடைய கிரீடங்களையும், ஆரங்களையும் மற்றையபாணங்களையும் பந்தயமாக வைத்து, துயில்கிலர் - தூக்கமில்லாதவர்களாய், பொன் அணி பலகை - பொன்மயமான அழகிய பலகையில், குது பொருகின்றாரும் - குதாட்டமாகி கின்றவர்களும், - (எ - று.)

இராவணனைப்பிரிந்த அரக்கியரிற் சிலர், அப்பிரிவாற்றுகமைத் துயரால் கடுநிசியலுமுட்படச் துயில்கொள்ளாமல் வருந்தும்போது, 'வெதனுர் வேறு காரியத்திற் சிறிது கருத்தைச் செலுத்தி அதனால் ஒருவாறு பொழுதுபோக்கக் கருதித் தர்மில் ஒருவரோடொருவர் சூதாடுவாராயின ரென்க, அங்கனம் ஆடுங்காலத்து, அவர்கள், முன்பு இராவணனால் நாகராசர் வித்தியாதரராசர் முதலியோரை வலிய எதிர்த்துப் பொருது வலியழித்துப்பிடித்து அவர்களிடமிருந்து பலாத்காரமாகக் கவர்ந்துகொண்டுவந்து அப்போடு தயங்குத் தரடி பட்டுள்ள பொருள்களுள் நாகரத்தினத்தைமாத்நிரம் அதனருமைகருதி என் றும் தமக்கே யுரியதாக வைத்துக்கொண்டு மற்றவற்றையெல்லாம் பந்தய மாகவைத்து ஆடுகின்றன ரென்க. இனி, இச்செய்யுளுக்கு 'பன்னக வரசர் செம்கேழ்ப்பணுமணிவலிதிற்பற்றி இன்னுயிர்க்கு வன் ஈந்தான்' என்று (நாகராசரது சிரோரத்தினத்தின் சிறப்பை யெடுத்துச்) சொல்லி அதனைப் பந்தயமாக வைத்து (இங்கனமே மற்றவற்றின் சிறப்பையும் எடுத்துச் சொல்லி) விஞ்சைமன்னவர் முடிமுதலியவற்றையும் பந்தயமாகவைத்துச் சூதாடுகின்றன ரென்று பொருள்கொள்ளலுமாய்; இவ்வுரையில், 'ஆம்' என்பதற்கு - இது தக்க பந்தயமாகு மென்க.

செம்கேழ் - மாணிக்கத்துக்கு அடைமொழி. உயிர்க் கணவன் - உயிரோ டொத்த கணவன்; உவமை - அன்புரிமையையும், இன்றியமையாமையையும் காட்டும். விஞ்சை - வித்யை; மாயவித்தை; அதனையுடைய வித்தியாதரர்க்குப் பண்பாகுபெயர். (சீவகசிந்தாமணியில் 'விஞ்சைக்கிறைவன்' என்றவிடத்து, கச்சினாக்கினியர் 'விஞ்சை - குணப்பண்பு பண்புடைப்பொருள்மேல்நின்ற ஆகுபெயர்' என்றது காண்க.) ஆரம் - பொன் மணி முதலியவற்றை லாகிய மாப்பிலணிவடம். பலகை - சூதாட்களை வைக்கும் அறை வகுத்த பலகை. படைகளைக்கொண்டு செய்யும் போரில் வெற்றிதோல்விகளால் இராச்சியத் தைப் பெறுதலும் இழத்தலும் நிகழ்தல்போலக் கால்களைக்கொண்டு செய்யுஞ்

குதாட்டத்திலும் ஜயபஜயங்காரணமாகப் பொருள்களைப் பெறுதலும் இழத்தலும் கோவதுபற்றி, குதாடுதலைப் பொருதலாகக் கூறுதல் மரபு. குதாட்டத்தில் ஒருவர் தமது காயைக்கொண்டு எதிரியின்காயை 'கொல், அடி, வெட்டு' என்று கூறிக்களைவதுபற்றியும், மாறுபாட்டுக்கு இடமாதல்பற்றியும், குதாட்டம், 'போர்' எனத்தோர். 'வலியிற்பற்றியினுயிர்க்கணவனீந்தயாவையுங்கொடுத்து', 'பொன்னினன்பலகைக்குதுதுயிலில்டொருகின்றாரும்' என்று பிரதிபேதம்.

அடி ௫௫௫ ௫௫௫  
கடிசு. தென்னகுதுமுட்பாடல்சுத்தியிசைப்பத்திஞ்சொற்  
பன்னகமகளிர்வன்வார்த்தண்ணுமைபாணிபேணப்  
பொன்னகர்த்தரளப்பத்தர்சற்பகப்பொதும்பர்பொற்றோ  
ளின்னகையரம்பைமாரையாடல்கண்டிருக்கின்றாரும்.

(இ - ன்.) தென்றகுதுமுடும் உள் - அழகாகவிளங்குகின்ற [இனிமையாக ஒலிக்கின்ற] குதுமுழாவின் தாளவடைவுக்கு உட்பட்ட, பாடல் இசைப்பாட்டுக்களை, சித்தியர் இசைப்ப - சித்தகன்னிகைகள் பாடவும், —தீம் சொல்பன்னகமகளிர் - இனிமையான சொற்களையுடைய நாககன்னிகைகள், வன்வார் தண்ணுமை - வலியுதோற்கயிற்றிஞற கட்டப்பட்ட தண்ணுமையென்னும் முழாவை, பாணிபேண - கைகளாற் கருத்தோடு தட்டி முழங்கவும், —கற்பகம் பொதுமார் - கற்பகச்சோலையில், பொன் நகர் - பொன்மயமான மாளிகையில், தரளம் பந்தர் - முத்துக்களினால் வேயப்பட்ட பந்தலின்கீழ், பொன் தேள் இன் நகை அரம்மைமாரை - அழகியுதோள்களையும் இனிமையான புன்சிரிப்பையுமுடைய அபஸ்ரஸ்திரீகளை, ஆடல் கண்டு - நர்த்தனஞ்செய்யச்சொல்லி அவ்வாட்டத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு, இருக்கின்றாரும் - இருக்கின்றவர்களும், —(௭ - ௫)

இராவணனைப்பிரித்த விரகத்தால் இடையிரவிலும் துயில்கொள்ளாத அரக்கியரிற் சிலர், வேறொன்றிற் கருத்தைச்செலுத்தி அதனால் ஒருவாறு பொழுதுபோக்கும் கருத்தினராய், பதினென்தேவகணங்களுட் சித்தசாகிகன்னிகைகளையும் நாகசாகிகன்னிகைகளையும் துணைக்கொண்டு அபஸ்ரஸ்திரீகளை நாட்டியமாடச்சொல்லி அதனைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனரென்க.

'குடம்' - குதுமுழா: இது, தொலாற்செய்யப்பட்ட கருவிகளுள் ஒன்றென்றும், எழுவகைமுழாக்களுள் உத்தமபேண அகமுழாவின்பாற் பட்ட தென்றும், தண்ணுமை - மத்தியமான அகபுறமுழாவின்பாற் பட்ட தென்றும் சிலப்பதிகாரவுரையா லுணரலாம். "தாழ்குரல்தண்ணுமை" என்ற விடத்து அவ்வுரைகாரர் 'இவ்வுணமாகிய கருவிக்கெல்லாம் முதலாதல் நோக்கித் தண்ணுமையென்றையுமே கூறினார்' என்றதும் இவ்வுருக்காணத்தக்கது. சித்தியர் வித்தரென்பதன் பெண்பன்மை, நகர் & சிறத்தமாளிகைக்கு இலக்கணை. அபிநயங்களை அழகிதாகக் காட்டுதற்குத் தோளமுதும், சிருங்கார மரபு பிரதானமான பாட்டுக்களின் பாவங்களை விளக்குதற்கு முகமலர்ச்சியும்

வேண்டெதல்பற்றி, அவற்றையுடைமையை 'பொற்றேள்', 'இன்னகை' என்ற அடைமொழிகளாற் காட்டினர். பொன் தோன் - பொன்னுபரணமணிந்த தோள்களும், இன் னகை - அழகிய பற்சுளமாம். அரம்பைமாரா ஆடல்கண்டு, அரம்பைமா ராடலைக் கண்டு என்று உருப்பிரித்தக்கூட்டவுந் தரும். 'தென்ன வென்றமிர்தப்பாடல்'. 'பொதும்பர்ப்பொற்றேள்' என்பனவும் பாடம். (கஅச)

கஅ௮. ஆணியிற் கிடந்தகா தலகஞ்சுடவருவியுண்கண்

சேணுயருதக்கந்தீர்த்தசிந்தையர்செய்வதோரார்

விணையுக்குழலுந்தத்தரிடறும்வேற்றுமையுந்தீர்த்த

பாணிகளானந்தபாடலநிழ்துகப்பாடுவாரும்.

(இ - ன்.) ஆணியின் கிடந்த கா தல் - (அழுத்தத் தைக்க) இருப்பாணி போல (எளிதிற் பெயர்க்கலாகாதபடி தாது உள்ளத்தில்) ஊன்றிக்கிடக்கின்ற ஆசையானது, உகம் சுட - அந்தமனத்தைத் தவிர்க்கச்செய்ய. அதனால், அருவி உண் கண் - மலையருவிபோல நீர்பெருக்குகின்ற றையுண்ட கண்களில், சேண் உயர் உறக்கம் தீர்ந்த - மிக நெடுநாளாகத் தூங்குதலொழிந்த, சிந்தையர் - மனக்கவலையுடையவர்களான சில அரக்கியர், செய்வது ஓரார் - தாம் இன்னதுசெய்வதென்று அறியாதவர்களாய், - விணையும் குழலும் தம் தம் மிடறும் வேற்றுமையும் தீர்ந்த - யாழிசையும் புள்ளாக்குழலிசையும் தங்கள் சாரீரமும் (தம்மில் முழுவதும் ஒத்திருத்தலே யன்றி) வேறுபாடென்பது சிறிதுமில்லாத, பாணிகள் அளந்த பாடல் - கைகளால் தாளமொற்றி அளவு செய்யப்படுகின்ற பாடல்களை, அமிழ்து உகப்பாடுவாரும் - அமிருதம்போன்ற இனிமை மேன்மேற் சுரக்கும்படி பாடுகின்றவர்களும், - (எ - று.)

நெடுநாளாகத் தொடர்ச்சிப்படுதலால் மனத்திலழுந்திய விரகாக்கினி காரணமாக நிராத்திரியிலுந் தூக்கங்கொள்ளாத அரக்கியரின் சிலர், கீழ் கவஅ - ஆஞ் செய்யுளிற் கூறியபடி தங்கள் நணவனாகிய இராவணன் விஷயமான கீர்த்தனங்களைப் பாடிப் பொழுதுபோக்குவாராயின் ரென்க. இவர்களை இராவணன் பிரித்ததற்குக் காரணம், அவன் சீதையினிடத்துக்கொண்ட கா தல். அதற்கு இவர்கள் ஒன்றும் பரிகாரஞ்செய்யமாட்டிற்றில் ரென்பதும், இவர்கள் செய்வதறியாது திகைத்தலுத்தோன்ற, 'செய்வதோரார்' என்றார். "தானே கழங்குமனை தன்கனைநீ ராடான், தானே ரிசைபயிலான் கைக்கிளியும் - மானினமும், பூவையையும் போற்றான் பொருந்தவே பாங்கியருந், கேவல்புரியாண்களிப்ப தென்ற" என்றபடி பிரிவாற்றாது வருத்தும் மகளிர்க்கு இசைபயிலாமை இயல்பாயிருக்கவும் அதற்குமாறாக இவர்கள் இசைபாடுவது அவ்வளவு செய்வன தவிரவன அறியாமையினு லென்பதையும் பெற்றவைத்தார்; கீழ் (கஅ௨) கழங்காடுதல், (கஅ௪) நீராடுதல் கூறியதும் இதுபற்றியே யென்க. இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடி - முன்னும்பின்னுந் காரணங்காட்டாத செய்யுள்களிலும் கூட்டத்தக்கது; ஏற்புழிக்கோடலென்னும் உத்தியால், சேண் உயர் உறக்கம் - (பிராணிகட்கு இன்றியமையாதாதல்பற்றி) மிகச்சிறந்த தூக்கமெனினுமாம்.

மன்மதாவத்தைகளுள் வெதுப்பு 'அகஞ்சுட' என்றதனாலும், நினைப்பு 'செந்தையா' என்றதனாலும் கூறப்பட்டன. இவர்கள் குரல் இன்னிசைக்கருவியின் இசையோடொப்ப இனிமைவாய்ந்த தென்பதும், இசைக்கருவிகளின் நாதமும் சாரீரமும் வேறுபகுதிக் காட்டாதபடி பாடுந்தரத்தினர் இவர்க ளென்பதும், இவர்கள்பாடல் தாளப்பிரமாணத் தவறாமல் லமைந்த தென்பதும், இனிமையிசை தென்பதும், பின்னிரண்டுகளில் விளங்கின. வீணையும் குழலும் தத்தமிடறும் வேற்றுமையுந் தீர்த்த பாடல்—செவகசிந்தாமணியில் "இருங்குடற் றுளச் செவ்வாய் திறந்திவன்பாடினோ, நரம்பொடுவீணைநாவி னவின்றதோ வென்று கைந்தார்", "விரல்கவந் தெடுத்த சீத மிடமெனத் தெளிதல்தேற்றார்" என்றவை நோக்கத்தக்கன மிடறு - கண்டம்; இங்கே, கண்டத்தொனி: வீணை, குழல் என்றவைபோல, மிடறு என்பதும் - இங்கு ஆகுபெயர். பாணிகளானந்த பாடல்—இப்பாடலத்தில் (கபடு) "அளந்தெடுத்தமைந்த பாடல்," (ககஉ) "அளந்த பாடல்" என்பன காண்க. 'வேற்றுமை யிற்றீர்ந்த, பாணிதள்ளாதபாடல்' என்பது பாடாந்தரம். (கஅ௭)

கடிவு. தண்டலைவாழையன்னகுறங்கிடையல்குற்றட்டிற்

கொண்டிழந்துகிலங்கோவைகலைகளுஞ்சோரக்கூர்ங்கள்

குண்டலமந்தகண்ணோசலிட்டுலாவுகின்ற

குண்டலந்திருவில்லீசக்குரவையிற் குழற்று வாரும்.

(இ - ன்.) தண்டலை வாழை அன்ன - தோட்டத்திலுள்ள வாழைமரத் தினது அடித்தண்டைப் போன்ற, குறங்கு - தொடைகளின், இடை - நடுவிலுள்ள, அல்குல் தட்டில் - அல்குலாகிய தட்டின்மீது, கொண்ட - தரித்த, பூ துகிலும் - அழகிய சேலையும், கோவை கலைகளும் - (பொன்மணிகளைக்) கோத்த இடையணியும் (அரைப்பட்டிகையென்னும்) இடையணியும், சோர - தளர்ந்துதாழும்படியும், —உச்சலிட்டி உலாவுகின்ற - உஞ்சல்போலாடி யசை கின்ற, குண்டலம் - குண்டலமென்னுங் காதணி, திரு வில் வீச - அழகிய ஒளியை வீசும்படியும், —கூர் கன் உண்டு அலமந்த கண்ணோடி - உறைப்புள்ள கண்ணைக் குடித்ததனால் மயங்கிச் சுழல்கின்ற கண்களுடனே, குரவையின் குழற்றுவாரும் - குரவைக்கூத்தாடி ஆரவாரிப்பவர்களும், —(எ - று.)

இராவணனது பிரிவையாற்றாது வருந்துகின்ற அரக்கியரிற் சிவர் வேசெருதொழிலிற் நகுத்தைச்செலுத்தி ஒருவாறுபொழுதுபோக்க நினைத் தவராய், னாமும் தமது தோழியருமாக நின்று குரவைக்கூத்தாடிக் கொக் கரிக்கின்றன ரென்க குரவை - கைகோத்தாடுங் கூத்து; "குரவைக்கூத்தே கைகோத்தாடல்" என்பது, திவாகரம். அன்றியும், இது, வினோதக்கூத்தின் வகைகளு ளொன் றென்றும், வரிக் கூத்தின் ஒருபுறப் பென்றும், "குரவை யென்பது - காமமும் வென்றியும் பொருளாகக் குரவைச்செய்யுள் பாட்டாக எழுவரோனும் என்மரோனும் ஒன்பதினமரோனும் கைபிணைந்தாடுவது" என்றும் சிலப்பதிகாரவுரையால் தெரிகின்றது. இதனையாடும்போது அரையிலுடுத்த ஆடையும் கோவைகலைகளாகிய இடையணிகளும் கெகிழ்தனையும், குண்டல



மென்னுங் காதணி அசைந்து ஒளிவீசுதலையும் எடுத்துக் கூறினர். நன்றாக ஆடுதற்கு வேண்டிய உற்சாகத்தை யுண்டாக்கிக்கொள்ளுதற்பொருட்டு, காரமேற்றிய கள்ளைக் குடித்தனர். அதனாற் கண்கள் வட்டமிட்டன.

தண்டலை - தந்தலை: குளிர்ச்சியான இடத்தை யுடையது; பண்புத் தொகையன்மொழி. வாழை - 'வாழையடிவாழையாய் வாழ்ந்து' என்னும்படி தனது அடியில் தோன்றுங் கன்றுகளினால் தனது குலம் என்றும் இடையற்றுப்போக: தபடி வாழ்வது என்று பொருள்படுங் காரணக்குறி; வாழ் - பகுதி, ஐ - கருத்தாப்பொருள்விசுதி. தட்டி - தேர்த்தட்டிமாம். 'பூந்துகில்' என்றது - மெல்லிய ஆடை யென்றும், மலர்கன்போலச் சித்திரவேலைசெய்யப்பட்ட ஆடை யென்றும் பொருள்படும். கோவை - எண்கோவையாகிய மேகலை, ஒருகோவையாகிய காஞ்சி முதலியன. அலமந்த, அலமா - பகுதி. 'கோவைகலன்களுஞ் சோரா', 'அலமந்தகண்ணார்', 'குழைவாரும்' என்பன, இச்செய்யுளின் பாடபோதம். (௧௮௮)

௧௮௯. நச்செனக்கொடியநாகக்கள்ளொடுகுருநிகர்க்கிப்  
பிச்சரிபிதற்றியல்குற்பூந்துநில்கலாபம்பீறிக்க்  
குச்சரித்திறத்தினோகைகளங்கொளர்க்குமுக்கொண்டெண்டிச்  
சச்சரிப்பாணிகொட்டிநிறைநிமலாறுவாரும்.

(இ - ள்.) நாகம் நஞ்சு என கொடிய நல்லாமலின் விஷம்போலக் கொடுமையுடைய, கள்ளொடு - கள்ளையும், குருதி - (பலவகை) பிராணிகளின் இரத்தத்தையும், நக்கி - குடித்து, (அதனால் மிதுநிரான் மதியங்கத்தையும் வெறியையும் கொண்டு), -குழு கொண்டு சுண்டி - (தம்மிற்) கூட்டங் கொண்டு திரண்டி. - குச்சரி திறத்திற் றுசை களம் கொள் - குச்சரியென்னும் பண்புகை போன்ற இனியகுரல் தமது கண்டத்தில் தோன்ற, பிச்சரின் பிதற்றி - பித்தர்தியல்கொண்டவர்போல (வாயில்வந்தவற்றைச் சொல்லிக் கொண்டு, - சச்சரி பாணி கொட்டி - சச்சரியென்னும் வரத்தியம்போலொலிபடத் தமது கைகளைத் தட்டி, - அல்குல் பூ துகில் கலாபம் பீறி - அல்குவின் மேலணிந்த மெல்லிய ஆடையும் கலாபமென்னும் அநரநுன்மாவையும் தணிபடுமாறு, நிறை நிமலாறுவாரும் - (தமது) நிறையென்னும் மகடேக்குணம் அழிபவர்களும், - (எ - று.)

இராவணனது பிரிவை யாற்றாமல் வருந்துகின்ற அரக்கியரிற் - சிலர், இன்னதுசெய்வதென்றறியாமையாலும், மனத்திற் செயற்கையானதோருற் சாகத்தை யுண்டாக்கிக்கொண்டு பொழுதுபோக்கக் கருதியும், தமது சாதி தருமத்துக்கேற்ப நாகத்தின் நஞ்சுபோல மிக்க மயக்கத்தை விளைக்கவல்ல கொடிய கள்ளையும் இரத்தத்தையும் குடித்து, அதனால் அளவிற்றத் மதியங்கத்தையும் வெறியையும் கொண்டு, தம்மிற் பலர் ஒருங்குசுடி, தமது இனிய குரலார் பித்தர்போலத் தோன்றியவற்றைபொல்லாஞ் சொல்லிக்கொண்டு, கைகளால் தாளமிட்டு, உடுத்த ஆடையும் அதன்மேலணிந்த இடையணியும் பீறுமாறு தலைதெரியாமல் அடக்கமின்றிக் கூத்தாடுகின்றனரென்க. நிறை

யாவது - மனத்து அடக்கற்பாலனவற்றை யடக்குதல்; “நிறையெனப்படுவது மறைபிறறியானை” என்றார் பிறரும். அததமொறுதலாவது - அடக்கவேண்டியவற்றை அடக்கமாட்டாது வாய்விடுதல். “நெஞ்சத், தொளித்தது உமாங்கே மிகும்” என்றபடி அதிகாசிராமானவற்றையும் வாய்விடுதல் களியின்காரிய மாதலால், ‘பிச்சரிற் பிதற்றி நிறைதமொறுவார்’ என்றார். ‘பூந்துகில் கலாபம் பீறி,’ ‘சச்சரிப்பாணிகொட்டி’ என்றவற்றால், நிறைதமொறுதற்கு அடக்க மின்றி ஆடுதலளவுப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. குழுக்கொண்டு - (தமது தோழியரோடு) கூடி யெனினுமாம்.

நாகக் கன்னொடு (பாற்கடலில்தோன்றிய வாருணியென்னுந்) தேவ லோகத்து மதவிலுடனே யென்றலுமாம். குடித்து என்ற பொருளில் ‘நக்கி’ என்றது, ஒருவொருளின்வினையை மற்றொருவொருளின்மேலேற்றிய உபசார வழக்கு. பிச்சர் - பித்தரென்பதன் போலி கலாபம் - இருபத்தைத்துகோவையுள்ள இலுடையணி; ‘மண்கோவைபோகலை காஞ்சியொருகோவை, பண்கொள் கலாப மிருபத்தைத்து கண்கொள் பருமம் பதினாறு முப்பத்திரண்டு, விரி சிகை யென்றணரற் பாற்று’ எனக் காண்க. ‘அங்குத்பூந்துகில் கலாபம்பீறி’ என்பதற்கு - அங்குத்பாழ்பின் பூரிப்பானது பூந்துகிலையும் கலாபத்தையும் பீற வென்றலு மென்று (க.அக)

கக(1). தயிர்நிறத்து உறகன் னநுள்ளநனாளுநவறிவுதள்ளிப்  
பயிர்வறத்தெய்வமென்மேற்படிந்தது பார்மினென்னு  
வுயிருயிர்த்திரணுகையுமுச்சிமேலுயரநீட்டி உடலுங் கசி  
மயிர்சிலிர்த்துட லுங்குகிவாய்விந்தொடுங்குவாரும்.

(இ - ன்.) தயிர் நிறத்து உறகன் - தயிரினது நிறத்தைப் பொருந்திய கன்னானது, உள்ளம் தன்னுற - (பருகிய தங்கன்) மனத்தைத் தமொறச் செய்ய, (அதனால), அறிவுதள்ளி - அறிவுமாய்க்கி, — பயிர்வு உற-ஆரவாரமுண்டாக, தெய்வம் என்மேல் படிந்தது - பார்மின் என்றோ - ‘தெய்வம் என்மேல் ஆவேசித்தது, பாருங்கன் என்று சொல்லிக்கொண்டு, உயிர் உயிர்த்து - பெரு மூச்சுவிட்டு, இரண்டு கையும் உச்சிமேல் உயரநீட்டி - (தமது) இரண்டுகைகளையும் (குவித்துத்) தமது தலையின்மீது உயரநீட்டி, பயிர் சிலிர்த்து - மயிர்ச் சிலிர்ப்புக்கொண்டு, உடலும் கசி - உடற்கூச்சத்தையும் அடைந்து, வாய் விரித்து - வாய்திறந்து ஆவென்றுகதறி, ஒடுங்குவாரும் - (பின்பு) ஓய்ந்துவிடுபவர்களும், — (எ - று.)

கட்குடியர் தாம் அக்களியினால் மதுமயங்கிச்செய்யும் பஸவகைச் செயல்களைத் தம்மீது தெய்வம் ஆவேசித்ததலுலாசியனவென்று பெருமைப்படச் சொல்லிக்கொள்ளாத லுண்டு. ‘பயிர்வற’ என்டதற்கு - (தம்மைக் காண்பவர்) அச்சமடைய வென்று உரைப்பாரு முளர். கசி - நடுங்கி யெனினுமாம். நிறத்து உறு - அத்துச்சாரியைநிற்க றுரண்டனூருடி தொக்கது. ‘தயிர்நிறக் கன்னுண்டுள்ளந்தள்ளத் தம்மறிவுதள்ளப், பயிருற’, ‘உடலங்கசி’ என்று பிரதிபேத முண்டு. (கக2)

[அதுமான் அரக்கியர் வீதியையும், சித்தமாதர் வீதியையும் கடந்து,  
வித்தியாதரமாதர் வீதியைச் சேர்கல்.]

ககக. இத்திறத்தரக்கிமார்களீரிருகோடியிட்டப்

பத்தியருறைபுந்தெய்வப்படர்நெடுந்தெருவும்பார்த்தான்  
சித்தியருலையுமாடத்தெருவும்பின்னாகச்சென்ற  
ஹத்திசைவிஞ்சைமாதருறையுனைமுறையினுற்றான்.

(இ - ள்.) இ திறத்த - இவ்வகையான, அரக்கிமார்கள் - இராக்கத  
மாதர், ஈர் இரு கோடி ஈட்டம் பத்தியர் - நான்குகோடியெண்ணுக் தொகை  
யுள்ள வரிசையான வீடுகளையுடையவர்களாய், உறையும் - வசிக்கின்ற, தெய்  
வம் - தெய்வத்தன்மையுள்ள, படர் நெடுந்தெருவும் - பரந்த நீண்ட வீதியை  
யும், பார்த்தான் - பார்த்து [அங்கு எங்கும் சீதையைத்தேடி],—சித்தியர்  
உறையும் மாடம் தெருவும் பின்னாகச் சென்றான் - வித்தியாதி ஸ்திரீகள் வசிக்  
கின்ற வீடுகளையுடைய வீதியையும் தனக்குப்பின்புறமாய்விடுமபடி சென்று  
கழித்து [அங்கும் சீதையைத் தேடி], உத்திசை அப்புறமான இடத்தில்,  
விஞ்சைமாதர் உறையுனை - வித்தியாதரமாதர்கள் வசிக்கின்ற வீதியை, முறை  
யின் உற்றான் - முறையே சேர்ந்தான், (அதுமான்; ௭ - று.)

தேவமாதர்களைப் பணிகொள்ளுந் தவப்பயன் மிக்க அரக்கமாதர் வசிக்  
கின்ற துவ்வியமான வித்தியாதலால், அதற்கு 'தெய்வம்' என்ற அடைமொழி  
கொடுக்கப்பட்டது. 'உத்திசை' என்பதில், உசரச்சுடும் - அப்பாலென்ற  
பொருளை யுணர்ச்சிற்று. முறையின் உறுதல் - ஒவ்வோரிடமாகத் தேடித்  
கொண்டு செல்லுதல். 'பத்தியுறையுந் பத்திப் படர்நெடுந்தெரு' என்பதும்  
பாடம்.

(ககக)

வேறு.

[இதுமுதல் முன்றுபதினாள் - அந்த அத்தாத்திரியர் அவ்வித்தியாதா  
மாதர்களிருந்த நிலைமையைக் கூறும்.]

ககஉ. வளர்ந்தகாதலர்மகரிசைநெடுமுடியரக்கனைவரக்காணார்

தளர்ந்தசிந்தைதம்மிடையினுநடுங்கிடவுயிரோடுதடுமாறிக்  
களரீதவாரெடுங்கருவியிற்கைகளிற்செயிரியர்கலைக்கண்ணா  
லளந்தபாடல்வெவ்வரவுதஞ்செனியுகவலமரஹுகின்றார்.

(இ - ள்.) வளர்ந்த காதலர் - (தமது கணவனாகிய இராவணனிடத்து)  
அதிகமான ஆசையை யுடையவர்களான சில வித்தியாதரமாதர்,—மகரிசை  
நெடு முடி அரக்கனை வர காணார் - ஈராமனின் வடிவமையைத் சித்திரிக்கப்படு  
தலையுடைய நீண்ட கிரீடமுள்ள இராவணன் (தர்மிடத்து) வருதலைக் காணாத  
வர்களாய்,—தளர்ந்த சிந்தை தம் இடையினும் நடுங்கிட - சோர்வுற்ற (தமது)  
மனம் தமது இடையைக் காட்டிலும் அதிகமாகத் துடிக்க, உயிரோடு தடுமாறி-  
உயிரோடு தடுமாற்றங்கொண்டு,—செயிரியர் - (வீணை முதலிய வாத்தியங்  
களை இயக்கிப் பாடும்) பாடகர், களம் தவாரெடுங் கருவியின் - (தங்கள்)

சாரீரத்தோடு மாறுபடாத [ஒத்து இசைக்கின்ற] (யாழ் முதலிய) சிறந்த வாத்தியங்களில், கைகளின் - (தங்கள்) கைவிரல்களைக்கொண்டு, கலை கண்ணால் - துலக்களாகிய கண்களால் [சாஸ்திரமுறைமைப்படி], அளந்த - (தாளப் பிரமாணத்திற்கு ஏற்ப) அளவிட்டு எழுப்பிய, பாடல் - இசைப்பாட்டாகிய, வெம் அரவு - கொடிய பாம்பு, தம் செவி புக - தமது காதுகளில் றுழைய, அலமரல் உறுகின்றார் - (அதனைப் பொறுக்கமாட்டாமல்) கலக்கமடைகின்றார்கள்; (எ-று.)

சில வித்தியாதரமாதர்கள், இராவணனது பிரிவினாலாகிய விரகவேதனை யோடு நின்று அவனது வரவை நடுநிசியளவும் எதிர்பார்த்தும் அவன் வரக் காணாமையால் தமது ஆசை பழுதுபட வருத்தம் மிக்கவராய், மனம்சோர்ந்து துடிக்க உயிர்நிலைதொறத் தவிக்கின்றபொழுது, வழக்கப்படி பாடகர் வந்து இசையிலக்கணமுறைமை தவறாமல் இனிமையாக வாசிக்கும் யாழிசை செவிப்பட, அதனும் பாம்புநீண்டினுற்போல மிக வருந்துவாராயின ரெனக் கருத்து உணர்க. இச்செய்யுள், கீழ்ப்போந்த களக - ஆஞ் செய்யுளோடு ஒப்புநோக்கு தற்கு உரியது. மகரிகை யென்றது, கிரீடத்திலமைக்கப்பட்ட தொரு தொழில் திறத்தை; அங்குந் தொழிலமைக்கப்பட்ட நெற்றிப்பட்ட மென்னும் அணி கலத்தை யாகவுமாம். இனி, 'மகரிகை நெடுமுடி யாக்கன்' என்பதற்கு - மகர தோரணம்போல நெடியவரிசையாக அமைந்துள்ள (பத்துத்) தலைகளையுடைய இராவண னென்றலும் அமையும். அரக்கனை வரக் காணார் - அரக்கன் வரவைக் காணார் என உருபிரித்துக் கூட்டுக; வினையெச்சம், தொழிற்பெயர்ப்பொருளில் வந்தது. 'தளர்ந்தசிறுதை தம் இடையினும் நடுங்கிட' என்றதனால், அவர்களிடையின் துண்மையைப் பெறவைத்தார். களம் - கண்டம்; அதன் குரலுக்கு [சாரீரத்துக்கு] ஆகுபெயர். கலையை 'கண்' என்றது, இன்றியமையாச் சிறப்புப் பற்றி. பொருளினியல்லை உள்ளபடி காணுதற்குக் கருவியாதல்பற்றியும், இங்குந் கூறத்தகும். பாடல்வெவ்வரவு தஞ்செவிபுக - உருவகம்; பாட்டானது கொடிய பாம்புபோலத் தமது செவித்தலையில் வந்து றுழைய வென்பது கருத்து. 'இடையினினுடங்கிட வுயர்கொடுதொழிந், கிளர்ந்தவா ணெடுங்கருவியிற் கிளைகளிற் செயிரியர்களைகண்ணு, வளந்த,' 'அலமரவுயிர்க் கின்றார்' என்பது - பாடாந்தரம்.

இதுமுதற் பத்தொன்பது ஷடிகள் - பெருப்பாலும் முதற்சீர் மாச்சீரும், ஈற்றுச்சீர் மரங்காய்ச்சீரும், மற்றைநான்கும் விளச்சீர்களு மாகிய கழிநெடிவடிநான்கு கொண்ட அறுசீராகியவிரூத்தங்கள். (ககஉ)

ககக. புரியுண்ணெறிமுனிவரும்புலவரும்புகழிலாப்பொறைகூர

வெரியும்வெஞ்சினத்திகலம்கொடுத்திறவிராவணற்கெஞ்ஞான்றம்  
பரியுநெஞ்சினிவரெனவயிர்த்ததோர்பகைகொடுபனித்திங்கள்  
சொரியுள்வெங்கதிர் துணைமுலைக்குவைசுடக்கொடிகளிற்றடிக்கின்றார்.

(இ - ன்.) 'புரியும் - (பலராலும்) விரும்பப்படுகின்ற, நல் நெறி-சன்மார்ச் கத்தி லொழுகுகிற, முனிவரும் - இருடிகளும், புலவரும் - தேவர்களும், புகல் இலா - சரணமாக அடைவதற்கு எவரையும்பெறாமல், பொறை கூர - மிகுதி

யாகப் பொறுத்துக்கொண்டிருக்க, எரியும் வெம் சினத்து இகல் அடு - மூண் டெழுகின்ற கொடிய கோபாக்கினியினால் (அவர்களுடைய) வலிமையை யழிக் கின்ற, கொடுந் திறல் - கொடிய வல்லமையையுடைய, இராவணற்கு - இரா வணன்விஷயத்தில், எஞ்ஞான்றும் பரியும் - எப்பொழுதும் அன்புகொண்ட, லெஞ்சினர் - மனமுடைபவர், இவர் - இம்மகளிர், என என்று எண்ணி, வயிர்த்தது ஓர் பகை கொடு - வயிரம்பற்றியதான ஒருபகைமையைக் கொண்டு, பனி திங்கள் சொரியும் - குளிர்ச்சியான சந்திரன் பொழிகின்ற, வெம் கதிர் - உஷ்ணகிரணங்கள், துணை முலை குவை சுட - குவிந்தெழுந்த இரண்டு தனங் களையும் எரிக்க, (அதனாற் சிலவித்தியாதரமாதர்கள்), கொடிகளின் துடிக்கின் றூர் - (வெயிலினாற்) பூங்கொடிகள் (வாடுவது) போலத் துடிக்கின்றார்கள்; (எ-று.)

இராவணவிரகத்தாற் சிலவித்தியாதரமாதர்கள் வருந்துகின்ற போது, சந்திரகிரணங்கள் அவர்களுடம்பின்மீது பட, காமோத்தீபகமான அந்நிலா வின் தொடர்பால் அவர்கள் தீபபட்டகொடிபோல மிகத்தவிப்பாராயின ரென்க. பலர்க்குங் குளிர்ச்சியைச்செய்யு மியல்பினவான சந்திரகிரணங்கள் அவர்கட்கு வெப்பத்தருதற்கு ஒருகாரணங்கற்பிட்டார், 'இவ்வித்தியாதரமாதர் கள் தாம் தேவகணங்களிற் சேர்ந்தவராயிருந்தும் தேவகணர்களுங் ருஷிகண் டகனுமான கொடிய இராவணன்பக்கல் நெடுநாளாக மனப்பூர்வமாக அன்பு கொண்டுள்ளா ரென்பதுபற்றிச் சந்திரனாகிய தேவன் அவர்களிடம் கூறுவு கொண்டு பகைமைமிக்கு அவர்கள்மேல் உஷ்ணகிரணத்தைச் சொரிகின்றான்' என்றார். 'வெங்கதிர்குட' என்றது, கொடிகளாகிய உபமானத்திற்கும் கொள் ளத்தக்கது. 'துணை' என்பதற்கு - ஒன்றோடொன்று ஒத்த என்றும், வேறு ஒப்புமை பெறுது தமர்க்குத்தாமே சமமான என்றும் கொள்ளலாம். குவை - மேடு.

நன்னெறி புரியும் என மொழிமாற்றி, சன்மார்க்கத்தை யதுஷ்டிக்கிற வென்றலுமாம். புலம் - தேர்த்த அறிவு; அதனையுடையவர் புலவர்; தேவர் களைக்குறிக்கின்ற 'விபுநர்' என்ற வடசொல்லும் இப்பொருளுதே. புகல் இலா - கதியில்லாமல்; புகல் - அடைக்கலம்புகுமிடம்: இனி, புகல் இலா பொறை - சொல்ல வொண்ணாத பொறுமை யெனினுமாம்; இவ்வுரையில், புகல் - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். பொறை கூர்தல் - பொறுமையிகுதல். பொறை - பொறுத்தல். 'எரியும்' என்ற அடைமொழியினால், சினம் தீயெனக் கொள்ளப்பட்டது. இராவணனை யெதிர்த்து அடக்கி அவனால் வருந்திய இருடிகளையும் தேவர்களையும் பீர்துகாப்பவரெவரும் நெடுநாளாக கோரிடாமை யால், அவன் தட்டுத்தடையின்றி யாவரையும் வருத்திவருகின்றன நென் பது, முதலிரண்டடியில் விளங்கிற்று. இராவணற்கு - இராவணன் விஷய மாக வென்க. (ககூ.)

ககூ. சிறுகுசாலங்களுழிகளாம்வகைதிரிந்துசிந்தனைசிந்த

முறுகுசாதலின்வேதனையுழப்பவர்முயங்கினர்முலைமுன்றி

சிறுகுசார்த்தமுமெழுதுநற்குறிகளுமின்னுயிர்ப்பொறையீர

மறுகுவாட்கண்கள்சிவப்புறநோக்கினர்வயிர்த்தனருயிர்க்கின்றார்.

(இ - ன்.) சிறகு காலங்கள் ஊழிகள் ஆம் வகை - (சியிஷம் நாழிகை முதலிய) சொற்பகாலங்களும் கற்பகாலங்கள்போல மிகநீண்டனவாகத்தோன்றும்படி, சிந்தனை திரிந்து சிந்த - மனம் மாறி நிலைமையு, முறுகு காதலின் வேதனை உழப்பவர் - முதிர்ந்த காமநோயினால் வருந்துபவர்களும், முயங்கினர் - (முன்பு இராவணனைத்) தழுவியிருந்தவர்களுமான வித்தியாதரமாதர் சிலர், — முலை முன்றில் - (தமது) தனங்களின்மேல், இறுகு சாந்தமும் - (முன்பு தம்மை அவன் ஆலிங்கனஞ் செய்தபொழுது அவனுடம்பு) அழுந்தப் பெற்ற சந்தனத்தையும், எழுது நல் குறிகளும் - (அம்முலைமுகட்டில் அவ் விராவணனால்) தொய்யிலெழுதப்பட்ட நல்ல அடையாளங்களையும், இன் உயிர் பொறை ஈர - (தமது இனிய உயிராகிய பாரத்தைப் பிளந்துவருத்தும் படியாகவும், மறுகு வான் கண்கள் சிவப்பு உற - சுழலுகின்ற வாளாயுதம் போன்ற (தமது) கண்கள் (ஊடலாற்) செந்நிறங்கொள்ளும்படியாகவும், நோக்கினர் - பார்த்து, வயிர்த்தனர் - வயிரங்கொண்டு, உயிர்க்கின்றார் - பெருமூச்சு விடுகின்றார்கள்; (எ - று)

இராவணனுக்கு உரிமைபூண்டு அவனைத்தழுவியிருந்த வித்தியாதர மாதரிற் சிலர், கெடுகாளாக அவனைப்பிரித்ததனால் வருந்துகின்றபொழுது, அவனைப் பிரிந்தநாளிமுதல் நீராடுதலையொழிந்த தங்களுடம்பிற் கொங்கைகளின்மீது பூசப்பட்டிருந்த சந்தனக்குழம்பில் முன்பு அவன் இறுகத் தழுவியபோது அவனுடம்புமீத சுவட்டையும், முன்பு அக்கொங்கைகளில் அவன் சந்தனக் குழம்புமுதலியன கொண்டு லீலையாக எழுதிய சித்திரக்கோலத்தையும் கண்டு, அதனால் முன்புகூடியிருந்த நிலையை நினைப்பூட்டப் பெற்றவர்களாகி, மிக வருந்தி, கெடுகாளாக அவன் தம்மைத் தழுவாது உபேக்ஷித்து வேற்று மாதரினிடம் [சீர்தையினிடம்] காதுகொண்டிருத்தல்பற்றி அவனிடத்துக் கோபமும் மாறுபாடும் கொண்டு பெருமூச்சுவிடுகின்றனரென்க. ("இது வேரர்க்கு குலாயிர மூழிகளே", "ஊழியிற் பெரிதால் நாழிகையென்னும் ஒன்சுடர் துயின்றதாலென்னும்", "ஊழிபலவோரிரவாயிற்றே வென்னும்", "இற்றைநீடிவொன், நஞ்சுக்க தத்தைவிளைக்கும" என்றபடி) கூடியநிலையில் ஒருகணமாகக் கழிகிற பொழுதானது பிரித்தநிலையில் அநேகயுககாலமாக நீட்டித்துத் தோன்றுகின்ற மைபற்றி, 'சிறுகாலங்க ளுழிகளாம்வகை' என்பட்டது. இங்ஙனத்தோன்றுதல் மனத்தின்திரிபு பற்றியே யென்பது விளங்க, 'திரிந்து சிந்தனை' என்றார்.

முன்றில் - முற்றம்; முன்னிடமென்றமாதிரியாய் நின்றது. பிரிந்த நிலையில் உயிர்வைத்துக்கொண்டிருத்தலும் சமையெனத் தோன்றுதலால், 'உயிர்ப்பொறை' என்றனர். பொறுக்கப்படுவது பொறை யெனச் சமைக்குக் காரணக்குறி; பொறுத்தல் - சுமத்தல். உயிர்ப்பொறை - உயிரைத் தாங்குவது என்று கொண்டால், உடம்பு என்று ஆகும். கூரியனவாய் ஆடவரை வருத்துவனவான கண்கள் பிறழ்ச்சியையுடைமையால், அவற்றிற்கு, சுழற்றப்படுகிற வாட்படைகள் உவமைகூறப்பட்டன. 'எழுதுகிர்க்குறிகள்' என்றபாடத்துக்கு - எழுது உகிர் குறிகள் என்று பிரித்து, பதியவைத்த நகங்களினு லாகிய வடு வென்க. 'முயங்கிய முலை முன்றில்,' 'எழுதிய குறிகளும்' என்பன - பாடபேதங்கள்.

[வித்தியாதரமாதர் விதியைக் கடந்து செல்லும் அநுமான்  
மந்தோதரியின் மாளிகையைப் பார்த்தல்.]

ககூ. ஆயவிஞ்சையர்மடந்தையருறைவிடமாதிரண்டமைமகோடி  
தூயமாளிகைநெடுந்தெருத்தருவிப்போய்த்தொலைவின்மூன்றுலகிற்கு  
நாயகன் பெருங்கோயிலைநண்ணுவான்கண்டன்னளிர் திங்கண்  
மாயநந்தியவாண்முகத்தொருதனிமயன்மகளுறைமாடம்.

(இ - ள்) ஆய - இவ்வாறான, விஞ்சையர் மடந்தையர் - வித்தியாதர  
மாதர்கள், உறைவு - வசிக்கப்பெற்ற, இடம் - இடமாகிய, ஆறு இரண்டு  
அமை கோடி தூய மாளிகை - பன்னிரண்டுகோடியென்னுந் தொகையுள்ள  
சுத்தமான வீடுகளையுடைய, நெடுத் தெரு - நீண்ட வீதிமுழுவதும், தருவி  
போய் - (பிராட்டியைத்) தேடிக்கொண்டு சென்று, தொலைவு இல் மூன்று  
உலகிற்கும் நாயகன் பெருங் கோயிலை நண்ணுவான் - அழிவில்லாத மூன்று  
உலகங்கட்கும் தலைவனான இராவணனது பெரிய அரண்மனையைச் சமீபிப்  
பவனான அநுமான், - நளிர் திங்கள் மாய நந்திய - பெரிய பூர்ண் சந்திரன்  
தோற்கும்படி விளங்குகின்ற, வாள் முகத்து - ஒளியுள்ள முகத்தையுடைய,  
ஒரு - ஒப்பற்ற, மயன் மகள் - மயனென்பவனது மகளாகிய மந்தோதரி,  
உறை - வசிக்கின்ற, தனி மாடம் - தனித்த மாளிகையை, கண்டான் -  
பார்த்தான்; (எ - று.)

ஆறிரண்டு அமை கோடி - பன்னிரண்டாக அமைந்த கோடி. ஆறிரண்டு  
கோடி யமை மாளிகை யென மொழி மாறினும். தூய மாளிகை - சிற்ப  
சாஸ்திரத்திற் கூறியபடி நல்லிலக்கணமமைந்த கிருகம். இவ்வுலகங்கள்  
கற்பந்தோறும் உள்ளனவாய். பிரவாலுதோதித்ய மெனப்படுதலால், அவற்  
றிற்கு 'தொலைவில்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. இராவணன்  
திக்குவிசயகாலத்தில் திரிலோகாதிபதியான இந்திரனைத் தன் மகனைக்  
கொண்டு வென்று அவனுரிமையைத் தான் உடையனானதனால், 'மூன்று உல  
கிற்கும் நாயகன்' எனப்பட்டான். அவனிருப்பிடத்தை 'பெருங்கோயில்'  
என்று சிறப்பித்துக் கூறியதும் இதுபற்றியே.

நளிர் திங்கள் - குளிர்த சந்திர னென்னினும். சந்திரமண்டலத்தினும்  
மேலாகக் காண்பவர்க்கு மகிழ்ச்சியை விளைத்து விளங்கும் முக மென்பது,  
'நளிர் திங்கள்மாய நந்திய வரண்முகம்' என்றதன் கருத்து. மந்தோதரி - இரா  
வணனது பட்டமகிஷி; (தாண்டமாலிசி முதலாக அவனுக்கு மற்றும் பலமான  
வியரும் உண்டு) அசுரத்தச்சனான மயனது மக ளிவன்; (இவளுடன் பிறந்த  
ஆடவர் - மாயாவி, தந்துபி யென்பார்;) அழகிற் சிறந்தவன்; பஞ்சகன்னிகை  
களுள் ஒருத்தி; (மற்றையோர் - அகலியை, திரௌபதி, சிதை, தாரை யென்  
பார்.) தனிப்பட்டச் சிறந்து விளங்குதலால், 'தனிமாடம்' எனப்பட்டது. இனி,  
ஒரு தனி - ஒருபொருட்பன்மொழி யெனினும். 'மயன்மகன் மணி  
மாடம்' என்றும் பாடம்.

[அதனைக்கீதையைவைத்திருக்கும் மாளிகையோலென்று அநுமானச் சங்கிதம்.]

கருகூ. கண்டு கண்ணெடு கருத்தொடுகடாவினன் காரணங்கடையின்ற  
துண்டு வேறொரு சிறப்பங்கனையகர்க்குயிரினுமுரியானைக் [லாம்  
கொண்டு போந்தவன் வைத்தோருறையுள்கொல்துலமணிமனைக்கெல்  
விண்டுவின்றடமார்பினின்மணியொய்த்ததிதுவெனவியப்புற்றான்.

(இ - ன்.) (அதுமான்),—கண்ணெடு கண்டு (அந்தமாளிகையைக்) கண்  
களாற் பார்த்து, கருத்தொடு கடாவினன் - மனத்தினுலாய்த்து,—‘காரணம் -  
(நம்) இங்கு வருவதற்குக் காரணமாகிய பிராட்டியைத் தேடுதல், கடையின்  
றது - பூர்த்தியாய்விட்டதுபோலும்: (எங்கனமெனின்,—)வேறு ஒரு சிறப்பு  
உண்டு - (எல்லாமாளிகையினும் இம்மாளிகையினிடத்துத்) தனிமே ஒரு  
விசேஷ மிருக்கின்றது; (ஆதலின், இந்தமாளிகை), எங்கள் நாயகர்க்கு உயிரி  
னும் உரியானை கொண்டு போந்தவன் வைத்தது ஓர் உறையுள்கொல் - நமக்  
கெல்லாம் தலைவனான இராமபிரானுக்கு உயிரைக்காட்டிவந்து சிறந்த அன்புரி  
மையுடையவளாகிய சீதாபிராட்டியை மெடுத்திக் கொண்டுவந்தவனான இரா  
வணன் (அவளை) வைத்திருக்கின்ற ஓரிடம்போலும்: மனை குலம் மணிக்கு  
எல்லாம் வீடுகளாகிய சிறந்த சாதிரத்தினங்களுக்கெல்லாம், விண்டுவின் தட  
மார்பினில் மணி ஒத்தது இது - திருமாலினது பரந்த திருமார்பி லணிந்த  
(கௌஸ்தபமென்னும்) இரத்தினத்தைப் போன்றுள்ளது இம்மாளிகை, என-  
என்று, வியப்பு உற்றான் அதிசயித்தான்; (எ - று.)

இராவணனுக்கு உரிமைபூண்ட பற்பலவகை மாதர்கள் வசிக்கின்ற வீடு  
களை யெல்லாம் பார்த்துச் சென்றவனான அதுமான், அவ்வீடுகளைல்லாவற்றி  
லும் இம்மாளிகை மிகச்சிறந்த ஒப்பற்றதாய்த் தனிப்பட்ட விருத்தலால்,  
‘இராவணன் தான் இத்தனை மாதையும் புறக்கணித்துப் பெரிதும் காதலித்  
திக் கவந்துசென்ற சீதைவின் சிறப்புக்கு ஏற்றதாகத் தேர்ந்து அவளை வைத்  
திருக்கின்ற மாளிகைபோலும் இது’ என்று சங்கித்து, அவ்வணமாயின் தான்  
வந்த காரணம் பயன்பெறுதலால், அதனைக்குறித்து மகிழ்ச்சிகொண்டன  
னென்க. இரத்தினங்களிலெல்லாம் கௌஸ்தபம் சிறந்த தென்பது, இப்  
படலத்தின் எட்டாஞ்செய்யுளிலும் விளங்கியது.

கண்ணெடு கருத்தொடு என்றவற்றில், ‘ஒடு’ என்ற மூன்றனுருபு -  
கருவிப்பொருளில் வந்தது; ‘ஊசியொடு குயின்ற தூசும் பட்டும்’ என்ற  
விடத்துப்போல. புறக்கண்ணாகிய ஊனக்கண்களைக்கொண்டு கண்டு அகக்கண்  
ணாகிய ஞானக்கண்ணைக்கொண்டு ஆலோசிப்பவனாயின் நென்பார், ‘கண்டு  
கண்ணெடு கருத்தொடு கடாவினன்’ என்றார். கடாவுதல் - விடுவுதல்,  
உசாவுதல், ஆராய்தல்; இனி, ‘கண்ணெடு கருத்தொடு கடாவினன்’  
என்பதற்கு - தனது கண்களை மனத்தினுடனே கூட்டி ஆலோசித்தன  
னென்று உரைப்பாருமுளர். நாயகர் - உயர்வுப் பன்மை. ‘நாயகற்கு’ என்றும்  
பாடம். ‘கொல்’ என்ற இடைச்சொல் - இங்கு ஊகித்தற்பொருளது. குல  
மணிமனைக்கெல்லாம் என்றுவெடுத்து, சிறந்தஇரத்தினங்கள் பதித்த வீடுகளுக்  
கெல்லா மென்று உரைத்தல் சிறவாது. விஷ்ணு வென்ற வடகொல், விண்டு  
வெனச் சிதைத்தது; அத்திருநாமம் - எங்கும் வியாபித்துள்ளவ நென்று



பொருள்படும். 'காரணங் கடைகின்றது' என்பதற்கு - 'நான் தேடிவந்ததற்குக் காரணமானபொருள் கடைசியில்கின்றது' என்று உரைத்தலும் அமையும்; மகளிரனைவருயிருக்கின்ற மாளிகைகட்கெல்லாம் அப்பாலிருத்தது பிராட்டியிருக்கின்ற மாளிகை யென்பது கருத்து; நான் தேடிவந்தபொருளாகிய பிராட்டியை முடிவிற்காணலாயிற் றென்க. 'விண்ணின்றிருமாப்பினில்' என்று, சில பிரதிகளில் வருக்கின்றது. (ககசு)

[அந்த மாளிகையின் மந்தோதரி படுத்தித் தோட்டிக்கு நில்மையை  
[இது முதல் முன் பாடல்களின் கூறுகின்றது.]

கக௭. அரம்பைமேனசை திலோத்தமையுருப்பசியா கியர்மலர்க்காமன்  
சரம்பெய்து தாணிபோற்றளி ரடிதாந்தொடச்சாமரைபணிமாறக்  
கரும்பைபுஞ்சுவைகைப்பித்த சொல்லியர்காமரங்கனியாழி  
னரம்பினின்னிசைசெவிபுகநாசியிற்கற்பகவினரநாற.

(இ - ன்.) அரம்பை - அரம்பையும், மேனசை - மேனக்கயும், திலோத்  
தமை - திலோத்தமையும், உருப்பசி - உருவசியும், ஆகியர் - முதலான அப்  
பைவந்திரிகள், காமன் மலர் சரம் பெய்து தாணி போல் தளிர் அடி தொட -  
மன்மதனது புஷ்பபாணங்களை யிட்டுவைத்துள்ள அம்பருத்தாணி போன்ற  
வடிவமுள்ளனவும் தளிர்போல் மெல்லியனவுமான (தனது) பாதங்களைப்  
பிடிக்கவும், - தாம் சாமரை பணிமாற - அவ்வரம்பையர் தாம் வெண்சாமரஞ்  
சுழற்றிவீசவும், - கரும்பையும் சுவை கைப்பித்த சொல்லியர் - கருப்பஞ்சாற்  
றையும் கைப்புச்சுவையுள்ளதென்று சொல்லும்படி மிக இனிமையாயுள்ள  
சொற்களையுடையவர்களான தேவமாதர் வாசித்தின்ற, காமரம் கனியாழின் -  
நாதமினிய லீணையினது, நரம்பின் - நரம்புகளினின்ற எழுகின்ற, இன்னிசை -  
இனிய தீதமானது, செவிபுக - தன் காதுகளில் துழையவும், - கற்பகம்  
விரை - கல்பக விருகத்த மலர்களின் மணம், நாசியில் நாற - மூக்கிற் பரி  
மளிக்கவும், - (எ - று.) - 'துயில்வறு தையலை' என மேல் ககக - ஆவ் கவி  
யோடு தொடரும்; குளகம்.

மந்தோதரி படுத்துக் கொண்டிருக்கையில் அவளுக்கு உபசாரமாகத்  
தெய்வமங்கையரிற் சிலர் அவள் கால்களைப் பிடித்தலும், அம்மாதரிற் சிலர்  
அவர்க்கு உபசாரமாகவும் இராவணனது பட்டமகிஷியான அவளுக்கு ஏற்ற  
இராஜாங்க மரியாதையாகவும் சாமரம் வீசுதலும், அம்மகளிர்சிலர் அவள்  
கேட்டு ஆனந்தித்து இனிது துயில்கொள்ளுமாறு வீணவாசித்தலும், அப்  
பெண்களின் சிலர் அவள் மூக்கில் நன்மணம் வீசுமாறு அதற்கு நேராகக் கற்  
பகமலர்களை யேந்ததலும் கூறப்பட்டன. அரம்பை மேனசை திலோத்தமை  
யுருப்பசியாகிய அடிதொட - கீழ்க் கும்பகர்ணன் துயிலுதலைக் கூறுகையில்.  
(கஉரு) "வானவர்களின் கால்வருட" என்றதுவ் காண்க. அக் கும்பகர்ணன்  
துயிலுதலைக் கூறுமிடத்திற் கஉச - ஆஞ் செய்யுளின் கூறியபடி கற்பகச்சோலை  
யில் தவழ்ந்து அதன்மலர்களில் லீனந்து அவற்றின் தெய்வத்திருமணத்தைக்  
கொண்ட காற்று அவன்மூக்குக்குநேராக நறுமணம்வீசுதலை 'நாசியிற் கற்பக  
விரைநாற' என்று குறித்ததாகக் கொள்ளத்தலுமாம். அன்றி, உத்தமஜாதி ஸ்திரீ

களின் சுவாசத்தில் நறுமலர்மண மமைந்துள்ள தென்கிற தூற்கொள்கை யின்படி இவளது மூச்சுக்காற்றை வாசனைவீசதலை அங்ஙனங் கூறினாளுமாம். (உயர்ந்தசாதிமாதரின் சுவாசம் நறுமணமுடையமையை, “புகரில் தென்மலை நறுக்குறெடுஞ்சு பூத்தேயலை, பகருமின்னுயிர்ப்பால் விசையூட்டினர்பகர் வார்,” “நீங்கரிய கூலமணி நீன்மறுகு தோதும், மாங்குயிலின் மென்குதலை மாலைபகர் மாதர், தேங்கம முயிர்ப்பின்விரை சேர்த்தினர்கள் விற்கும், கோங்க மலர் சண்பர்கமென் கோதையினுங் சொள்வார்” என்ற நடைத்தாலும் அறிக. “ஒண்மணம் பாடலங் குவளை, தண்ணறமுளரி மல்லிகை நறுந்தண்சண்பகம் போல்வனவாகும்” என்பதும் காணத்தக்கது.

மகளிர்கணைக்காலுக்கு அம்பரூத்துணி வடிவிலுவமையாதலை, “வேணு வுடன், சோகமுதும்புபெய்துணியும் வராற்கன்றும், காகளும் போன்ற கணைக்கால்” என்ற உபமானசங்கிரகத்தாலும் உணர்க. “சோடவ நாழிகையிற் புடைதிரண்டு தேனெய்பெய், வாடாத கார்பேபோற் கணைக்காலின் வனப்பி னவே” என்பது, சிந்தாமணி. தம்மாலெய்யப்பட்டார்க்கு வேட்கைநோயை விளைக்கும் மன்மதனது மலரம்புகளைப் பெய்துள்ள துணியை உவமையெடுத்துக்கூறியது, இஃக கண்டூர்க்கு வேட்கை விளைக்கு மியல்பின் தென்பதைக் காட்டுதற்கு. “பூங்கழைகுழைக்கும் வேனில்வேன்பகழிபொதிந்த பொன்னா வம் வென்கொடுப்பத், ... ..தோழமைசொண்டன கணைக்கால்” என்று நடைததூலார் கூறியதும் இவ்வியல்பு பற்றியே.

திலோத்தமை - ஆவீறுஐயான வடசொல்; உலகத்தில் அழகுடைமக்கையாது உடம்பிற் சிறந்த அழகை என்னளவு என்னளவாக எழுத்துத் திரட்டி அது கொண்டு அமைக்கப்பட்ட மபண்ணாதலால், திலோத்தமையென்று பெயராயிற்று. திலம் - என், உத்தமர் - மேலானவன். தாமரைமலர், மாமலர், அசோக மலர், முல்லைமலர், நீலோற்பலமலர் என்ற ஐந்தும் மன்மதனுக்கு அம்புக ளாதலால், ‘மலர்க்காயன்சரம்’ எனப்பட்டது. காமன் - அனைத்துயிர்க்கும் ஆசையைவிளைக்குந் தேவன்; அனைவராலும் விரும்பப்படும் அழகுடையவன். சாமரம்என்ற வடசொல், சாமரையென ஈறுதிரித்தது; சமரமென்னும்மானின் வால்மயிற்கொண்டு செய்யப்பட்டதோ ஈராஜ சின்னம்: தத்திதாந்தநாமம். கருபஞ்சாற்றினும் மிசவும் மதுரமான சொற்களை யுடையவ ரென்பது, ‘கரும்பையுஞ்சுவைகைப்பித்தசொல்லியர்’ என்பதன் கருத்து; கரும்பிரசம் நாவுக்கு எவ்வளவு இனிமையைத்தருகின்றதோ அவ்வளவிலும் மிகவும் அதிகமாகச் செவிக்கு இனிமைதருஞ் சொற்களையுடையா ரென்க. உம் - உயர்வு சிறப்பு. கனி யாழ் - கனிந்த யாழ் என விளைத்தொகை. காமரம் - இசைப் பொது; ஒருவகைப்பண்ணுமாம் ‘ஆதியாயலர்மாரன்,’ ‘கரும்பை யின்சுவை கீறித்த சொல்லியர்,’ ‘காமரங்கனிகின்ற’ என்பன - பாடபேதம். (ககவு)

கககி. விழைவுநீங்கியமேன்மையோராயினுங்கிழ்மையோர்வெகு னுற்றாற், பிழைகொன்னமைகொல்பெறுவதென்றையுறுபிழையாற் பெருந்தென்ற, னுழையார்கூவப்புக்கேதெனப்பெயர்வதோருசலினுள தாகும், பழையம்பாமெனப்பண்பிலசெய்வரோபருணிதர்பயனோர்வார்.”

(இ - ன்.) 'வியைவு நீங்கிய மேன்மையோர் ஆயினும் - (பொருள்களினிடத்தப்) பற்றற்ற மேன்மைக்குணமுடையவரே யானாலும், கீழ்மையோர் வெகுள் உற்றால் - கீழ்மக்களுடைய கோபத்தக்கு இலக்கானால், பெறுவது - (அக்கோபத்தால் அம்மேலோர்) அடைவது, பிழைகொல் நன்மைகொல் - தீமையோ நன்மையோ,' என்று ஐயுறு - என்று சந்தேகிப்பதனாலாகிய, பீழையால் - துன்பத்தால், —பெருந் தென்றல் - பெருமையையுடைய தென்றற் காற்றானது, —உழையர் கூவ - (மந்தோதரியின்) வவலாளர் அழைக்க, புக்கு - அருகிற்சென்று, ஏது என - 'என்னகட்டளை?' என்று வினாவி யறிந்துகொண்டு, பெயர்வது - பிறகு மீள்வதாய், ஓர் ஊசலின் உளது ஆகும் - ஓர்ஊஞ்சல் போலப் போவதும் வருவதாமா யிருக்கும்; பயன் ஓர்வார் - (தாம்செய்யுந் தொழில்களால் தமக்குவரும்) பயனை ஆராய்ந்தறிபவரான, பருந்தர் - புத்தி மான்கள், பழையம் யாம் என - யாம் நெடுநாளாகப் பழக்கமுடையோமென்று கருதி, பண்பு இல செய்வரோ - தகுதியில்லாத காரியங்களைச் செய்வார்களோ? [செய்யார் என்றபடி]; (எ - று.)

மாந்தோதரி படுத்துக்கொண்டிருக்கிற இடத்தில் தென்றற்காற்று அவட்குக் சுக்கரமாக வீசுதலை, இச்செய்யுளில் நன்குவிளக்குவாயினார். பொருள்களுட் சிலவற்றினிடத்து விருப்பென்பதும் சிலவற்றினிடத்து வெறுப்பென்பதும் இல்லாமல் எல்லாப்பொருள்களின்மீதும் ஒருபடியாக வீச மியல்புள்ள தென்றற்காற்று, அங்குத் தான் எங்குனம் வீசினால் மந்தோதரிக்கு உகப்பாயிருக்கு மென்பதைத் தெரிந்துகொண்டு அதற்கு ஏற்ப வீசுதற்பொருட்டு அவள் மாளிகையாயிற் காத்துநின்று அவளது குற்றேவலர்ள் தன்னைக் கூப்பிடும்போது உள்ளேசென்று அவள்குறிப்பை வினாவித் தெரிந்துகொண்டு மீள்வதாய் இங்குனம் போவதும் வருவதாமா ஊஞ்சலின் தன்மையதாம். விருப்பு வெறுப்பற தலாகிய மேன்மைக்குணத்தையுடைய காற்றும் இங்ஙனம் அங்கு அலைவதற்குக் காரணம், நற்குணமொன்றேனுமில்லாதவரும் ஒரு கட்டுக்கும் அடங்காதவருமான கீழ்மக்களின் கோபத்திற்கு இலக்கானால் எத்தனை மேலோரும் ஒருசமயத்தில் அவரால் தீமையடைதலுங் கூடுமென்ற சங்கையினால் நேர்ந்த துக்கரமான அச்சமே யென்பதை முன்னிரண்டடிகளில் விளக்கினர். இவ்வாறு முதல்மூன்றடிகளில் கூறிய சிறப்புப்பொருளை நான்காமடியிற் கூறிய பொதுப்பொருள்கொண்டு சாதித்தது, வேற்றுப் பொருளினையாணி. திருக்குறளில் அமைச்சியலில் மன்னரைச்சேர்ந்தொழுகலென்ற அதிகாரத்தில் "பழைய மெனக்கருதிப் பண்பல்ல செய்யுங், கெழுதகைமை கேடுதரும்" என்ற திருக்குறளை அடியொற்றியது இச்செய்யுளின் நற்றடி யென்க. 'பண்பு' என்பதும் பாடல். அரசர் பொறுது செறும் பொழுதிற் பழமைகோக்கிக் கண்ணோடாது உயிரை வெளவுவராதலால், பொறுப்பென்று அரசர்வெறுப்பன செய்யார் அரசரைச் சேர்ந்தொழுகும் அறிவுடையா ரென்பது கருத்து. ('பழமை கடைப்பிடியார் கேண்மையும் பாரார், கிழமை பிறிதொன்றுங் கொள்ளார்—வெகுளின்மன், காதன்மையுண்டே யிறைமாண்டார்க் கேதிலரு, மார்வலரு மில்லை யவர்க்கு') எனப் பின்னோர் கூறுவதுங் காண்க.) 'பழையம்யாமெனப் பண்பிலசெய்வரோ' என்ப

தற்கு - பிராயத்தால் முதுமையுடையோம் யாமென்று கருதி (அதனால் உடல்) தகாதவைகளைச் செய்யாரென்று உரைப்பாரு முனர். இராகத்த ராச னான இராவணனுக்குச் செல்லுகையுள்ள கால மிதுவென்பதை யுணர்ந்து அனுபந்தி வாயுதேவன் அச்சுக்கொண்டு, தனது தெய்வத்தன்மையையும் தெரிநாளாகத் தான் அவனுடன் பழகிய பழக்கத்தையும் பாராட்டாது, தவன் மனைவியி னேவலாளர் வாவென்றால் வருவதும் போவென்றாற் போவதுமாய் அடங்கியொழுதுவ னென்பது, இச்செய்யுளின் தேர்ந்தகருத்து.

விழைவு - கோபம் முதலிய குற்றங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். 'வெகுள் வற்றால்' என்பதும் பாடம். பீழை - பீடா என்ற வட்சொல் சிதைந்தது. பருணிதர் - பரிணதர் என்ற வட்சொல்லின் விகாரம்; ஞானபரிபாக முடையவ ரென்பது பொருள். 'வெகென்பெயர்வது' என்றபாடம் - அவ்வேவ லாளர், 'அப்பாற்செல்' என்று சொல்ல அங்குணம் மீள்வதாய் என்று பொருள் பட்டுச் சிறக்கும்.

குளகச்செய்யுள்களின் நடுவில் இடைப்பிறவாலாய்வந்த இச்செய்யுளை அடுத்தசெய்யுளின் முதலில் நிற்கின்ற 'இன்னதன்மையின்' என்றதனோடு இயைத்து, அதனை 'துயில்வது' என்பதனோடு தொடர்ச்சிப்படுத்தி, முடிபு காண்க.

(ககஅ)

[அவனார் நீதையென்று மயங்கி அங்குமான் வருந்துதல்.]

ககக. இன்னதன்மையினரிமணியினக்கங்களைழில்கெடப்பொ லிகின்ற, தன்னதினனொளிதழைப்புறத்தாயில்வதுதையலைத்தனகனில் லீர், னன்னளாகியசானகியிவளெனவயிர்த்தகத்தெழு வெந்தீர், துன் னுமாருயிருடலொடுகடுவதோர் துயருழந்திவைசொன்னான்.

(இ - ள்.) இன்ன தன்மையின் - இப்படிப்பட்ட தன்மையுடனும், - எரி மணியினக்கங்கள் எழில்கெட பொலிகின்ற தன்னது இன் ஒளி தழைப்பு உற - பிரகாசிக்கின்ற இரத்தினமயமான விளக்குக்கள் ஒளிகெடும்படி அவற்றினும் மிக்குவிளங்குகின்ற தனது இனிமையான தேககாந்தி எங்கும் செழித்துப் பரவவும், துயில்வது உறு - தூங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற, தையலை - அழகியவளான மந்தோதரியை, தகைவு இல்லான் - தடையின்றிச் செல்பவனான அதுமான, (கண்டு), அன்னன் ஆகிய சானகி இவன் என ஆயிர்த்து - அத்தன்மையாளனாகித் தைவியிவளென்று சங்கித்து, (அதனால்), - அகத்து எழு வெம் தீ - மனத்தில் மூண்டெழுகின்ற வெவ்விய கோபாக்கினி, தன்னும் ஆர் உயிர் உடலொடு கூடு வது - பொருந்திய நுகமையான தனது உயிரையும் உடம்பையும் எரிப்பதான, ஓர் துயர் - ஒப்பற்ற பெருந்தன்புத்தால், உழந்து - வருந்தி, - இவை சொன் னான் - இவ்வார்த்தைகளை (த்தனக்குட்) சொல்லிக்கொள்ளலானான்; (எ - று.) - அவற்றை, அடுத்தசெய்யுளிற் காண்க.

(கக௪) தொட, பணிமாற, புக, நாற, (ககஅ, ககக) விழைவுநீங்கிய.....  
...பயனோர்வார் இன்னதன்மையின், (ககக) தழைப்புற, துயில்வது என ஒருதொடராகிய மூன்று செய்யுள்கட்கும் முடிபு அமையும்.

இரத்தினங்கன்கொண்டு விளக்குக்கலங்களை யமைத்து அவற்றி லேற்றிய எரிசுடர்விளக்குக்களும், இரத்தினங்கனையே விளக்குக்களாக வைத்திருக்கும் மணிவிளக்குக்களும் ஆகிய இரண்டும், 'எரிமணிவிளக்கங்கள்' என்ற தொடரில் அடங்கும். எரிவிளக்கமும் மணிவிளக்கமும் மாகியவை யெனத் தனித்தனி இயைத்தும் இவ்விரண்டையும் அடக்கலாம். கசுசு-ஆஞ் செய்யுளுரையிற் காட்டியபடி மூன்றாவகைப்பட்ட விளக்குக்களுள் தீவிளக்கம் மணிவிளக்கம் என்ற இரண்டினும் மேம்பட மந்தோதரியின்மேனிவிளக்கம் விளங்குகின்ற தென்றார். ஜாநகீ என்னும் வடமொழிப்பெயர், ஜநகமகாராசன் வளர்த்த மக னென்று பொருள்படுமீ; தத்திதாந்தநாமம். தத்துவஞானத்திலும் வைதிக கருமாறுட்டானத்திலும் சிறந்து தருமத்தையே பிரதானமாகவுடையராய் ராஜரிஷிகளென்பாடுகிற ஜநகரது குலத்தில் வளர்த்தவ னெனச் சிறப்பை விளக்குவது இத்திருநாமம். 'அன்னளாகிய' என்ற விடத்து, அகாச்சுட்டு - உயர்வுகுறிப்பது. சுக்கிரீவ மகாராஜா வாகரர்களைத் திசைதோறும் பிராட்டியைத்தேடுதற்கு அனுப்பியபோது இராமபிரான் அது மானைத் தனிப்படக்கொண்டு சீதையின் திருமேனியடையாளங்கள் பலவற்றை வகுத்துக்கூறியுள்ளா னுதலின், அவற்றைக் கருகி 'அன்னளாகிய சானகி' என்றதாகவுக் கொள்ளலாம்; அவ்வறிஞர்களைக் கிட்டிந்தாகாண்டத்து நாட விட்டபடலத்திற் பரக்கக்கூறிப்போந்தனர், இம்மந்தோதரியைச் சீதையென்று சங்கித்த அதுமான் அவன் இவ்விலங்கையில் அகநகரில் திவ்வியமான ஒரு மாளிகையிற் சிறிதூக் கவலையின்றிப் புஷ்பசயந்திலே மகாசம்பிரமத்துடன் இனிது தயிலவதை உளத்திற்கொண்டு மிக்ககோபத்தையும் வருத்தத்தையும் அடைந்தன னென்க.

தகைவு - தளர்ச்சியுமாம். துன்னுதல் - இங்கு, ஒற்றுமைப்பட்டிருத்தல். 'துயிலுறு', 'உடலொடுமீ' என்பன - பாடபேதம். (ககக)

[அநுமானது சிந்தை.]

200. எற்புவான் றொடர்யாக்கையாற் பெறும் பயனிகந்தனெ னினுநிற் கவற்புவான் றனையிற் பிறப்பதென மிடுகிந்துதன்ன றுந்தெய்வக் கற்புநீங்கியகனங்குழையிவ னெனிற்கா குத்தன் புகழோடும் பொற்பும் யானுயில்விலங்கையுமாக்கரும் பொன்ற துமின்றென்றான்.

(இ-ள்.) என்பு வான் தொடர் - எலும்பை முக்கிய ஆதாரமாகக் கொண்டு வளர்கின்ற, யாக்கையால் - உடம்பை யெடுத்ததனால், பெறும் - அடையும்படியான, பயன் - பயனை, இகந்தனென் - அடையாதொழிந்து விட்டேன் யான் : இது நிற்க - (நான் உடம்பெடுத்த பயனை யடையாமற் போன) இத்தன்மை இருக்கட்டும் : அன்பு வான் தனை - அன்பென்கிற பெரிய பாசபந்தத்தையும், இல் பிறப்பு அதனெடும் - உயர்ந்த குலத்திற் பிறத்ததற் றுரிய மேன்மையையும், இகந்து - போற்றாதுவிட்டு, தன் அருந்தெய்வம் கற்பு நீங்கிய - தனது அருமையான தெய்வத்தன்மையுள்ள கற்புநிலைமை யொழிந்த, கனங்குழை - சீதை, இவன் - எனின் - என்றால், -காருத்தன் புகழோடும் - இராமபிரானது சீர்த்தியும், பொற்பும் - (அப்பெருமானது) பொலிவும், யானும்

இ இலங்கையும் - இந்த இலங்காபுரியும், அரக்கரும் - இரக்கதரும், இன்று பொன்றுதும்-இன்றைக்கே அழிவேம், என்றான் - என்று (தனக்குட்) சொல்லிக்கொண்டனன், (அதுமான்); (எ - று.)

ஒவ்வோருயிரும் ஏதேனுமோருடம்பையெடுத்து இவ்வுலகிற் பிறந்ததன் பயன் எம்பெருமானுக்குப் பணிவிடையை இனிதசெய்து முடித்து அவனது திருவுள்ளத்துக்கு உகப்பைவிளைத்து அவனருட்குத் தான் இலக்காதலேயாம்; அங்ஙனம் திருமாலாகிய இராமபிரானுக்குச் சீதாபிராட்டியைத் தேடிக்கொடுத்தலாகிய கைங்கரியத்தைப் பூர்த்தியாகச்செய்து எனது ஜன்மத்தை ஸார்த்தமாகிக்கொள்ளத் தலைப்பட்டான், அப்பிராட்டி கற்புநிலை கலங்கியிருக்கக் கண்டேனாதலால், யான் மேற்கொண்ட தொண்டு இனிது முடியாமைபற்றி, எனது பிறப்பு வியர்த்தமே யாயிற்று. இங்ஙனம் நான் பேறு பெருமற் போனதுமன்றி என்பது, முதலடியின் கருத்து.

பிராணநாயக்ஞன இராமபிரானிடத்துப் பிராட்டி வைத்திருந்த அன்பு மனப்பூர்வமான மெய்யன்பாயிருக்குமாயின் அவள் கற்புநிலை கலங்கியிராளென்பதுபற்றி “அற்புவான் தனையிகந்து தன் கற்பு நீங்கிய கணக்குழை” என்றும், (“இற்பிறந்தார் கண்ணில்ல தில்லை யியல்பாகச், செப்பமும் நாணு மொருங்கு,” “ஒழுக்கமும் வாய்மையும் நாணும் இம்முன்றும், இழுக்கார் குடிப்பிறந்தார்,” “அடுக்கிய கோடிபெரினுங் குடிப்பிறந்தார், குன்றாவ செய்தலிலர்,” “சலம்பற்றிச் சால்பிலசெய்யார் மாசற்ற, குலம்பற்றி வாழ்து மென்பார்” என்றபடி) ஏக்காரணத்தாலும் எவ்வகை நிலையிலும் ஒருசிறிதும் ஒழுக்கந்தவருமை உயர்குடிப்பிறந்தார்க்கு இயல்பாயிருக்க அதற்குமாறாக ஜகத்குலத்தவளான இவள் கற்பொழுக்கமிழந்தன னென்று கொண்டு “இற்பிறப்பதனெடுமிகந்த தன் கற்பு நீங்கிய கணக்குழை” என்றும் கூறினன். “தெய்வத் தொழாஅள் கொழுநற் றெழு தெழுவான், பெய்யெனப் பெய்யு மழை,” “கொண்டான் குறிப்பறிவான் பெண்டாட்டி.....பெய்யெனப் பெய்யு மழை” என்றபடி கடவுளினோனையால் நிகழக்கூடிய செயல்களையும் தான் நிகழ்த்தவல்ல ஆற்றல் கற்புநிலைக்கு இருத்தலால் ‘தெய்வக்கற்பு’ என்றும், “பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னுந், திண்மை யுண்டாகப் பெறின்” என்றபடியுள்ள கற்புநலத்தின் சிறப்பைக் கருதி ‘அருங்கற்பு’ என்றும் கூறப்பட்டது.

“புகழ்புரிந்தில்விலோர்க் கில்லை யிகழ்வார்து, னேறபோற் பீடுடை” என்றபடி மனைவி கற்புநிலை கலங்கினாற் கணவனது புகழும் பெருமிதமும் ஒழிதல்பற்றி ‘காருத்தன் புகழோடும் பொற்பும் இன்றுபொன்றும்’ என்றும், பிராட்டியை இங்ஙனம் நிலைகுலைத்திருக்கக் கண்டபின்பு தான் உயிரைவத் திருப்பதிற் பயனில்லை யென்பதுபற்றி ‘யான் இன்று பொன்றவென்’ என்றும், இங்ஙனம் அவள் கற்பொழிதற்குக் காரணமான இராவணன் அத்தீ விழிப்பயனால் பந்துமித்திரருடனும் ஊரோடும் தவறாமல் விரைவில் ஒழிவனென்பது பற்றி ‘இவ்விலங்கையும் அரக்கரும் இன்று பொன்றுவர்’ என்றும் கருதினன் அதுமன். தான் கண்ணுற்றது இன்றைக்கே யாதலாலும்,

முன்னமே இவன் நிலைகலங்கியிருப்பின் அக்கொடிய வினையால் அரக்கர்க்கும் அவருக்கும் அழிய உண்டாயிருத்தல் கூடும் : அங்ஙனம் இதுவரை ஆகாமை யால், இவ்வொழுக்கக்கேடு இன்றைக்கே நிகழ்ந்திருக்குமென்று கருதியமை பற்றியும், 'இன்று' என்றான். இவ்வளவு சிந்தனையுங் கொண்டதற்குக் காரணம் தவலையினிற் கண்டதிலும் மந்தோதரியைச் சீதையென்று மாறாகக் கருதியமையென்பது, முத்தின செய்யுளால் விளங்கிற்று. இவன் கற்பு நிலை கலங்கிய சிந்தையாயிருப்பின், காகுத்தன் புகழ் முதலியன உடனே தவறாதழியு மென்று கருதின னென்க.

யாக்கையென்ற பெயர் - (எலும்பு தோல் தகை முதலிய எழுவகைத் தாதுக்களினால்) யாக்கப்பட்டது என்று காரணப்பொருள்பெறும் ; அவ்வேழு தாதுக்களுள் எலும்புக்கு உள்ள தலைமையைக் கருதி, 'எற்புவான்றெடர்யா க்கை' எனப்பட்டது. வான் - பெருமை, சிறப்பு. அன்பாவது - ஒருவரிடத்தா மனமகிழ்ச்சி நிகழ்த்தி அம்மனத்தை மிகவும் பிணிப்பித்து நிற்கும் நேயமாத லால், 'அற்பு வான் தலை' என்றனர். காகுத்தன் என்ற வடசொல் - கருத்தன் னென்ற அரசனது மரபிற் பிறந்தவ னென்று பொருள்படும் ; தத்திதாந்த நாமம். சூரிய குலத்துப் புரஞ்ஞயனென்ற அரசன், தன் அருப்பத்தின்படி தனக்கு வாகனமாய் ஒருதுவடிவங்கொண்ட இத்திரனது கருக் எனப்படுகிற முசுப்பின்மேலேறி வீற்றிருந்து அசுரரைப் பொருதழித்ததனால், கருத்தன் என்ற ஒரு பெயர் பெற்றான். 'புகழோடும்..... ..பொன்றுதும்'—தன் மையும் படர்க்கையும் அடுக்கித் தன்மைப்பான்மை முற்றைக் கொண்டன. 'இன்றுபொன்றுதும்' என்றது, வினாவுதோன்ற நின்றது. 'பயனரிழந்தனன்' என்றும், 'அழிந்தான்' என்றும், 'இழந்தருந்ததிபோலுங் கற்பு' என்றும், 'பொன்றுவதின்மென்றான்' என்றும் பிரதிபேத முண்டு. (உரு)

[சில காரணங்களைக் கீதையல்ல விவ வென்று அதுமான் தெளிதல்]

உருக. மாணுயர்த்திருவடினினளவளிவண் மாறுகொண்டனன் கூறிற் றுனியக்கியோதானவர்தையலோவையுறந்தகையானான் காணுயர்த்ததாரிராமன்மேனோக்கியகாதல்காரிகையார்க்கு மீணுயர்த்தவன்மருங்குதான்மீளுமோநினைந்ததுமிகையென்றான்

(இ - ன்.) அவன் - அப்பிராட்டியோ, மாணுயர் திரு வடிவின் - அழகிய மனித ரூபமாயிருப்பவன் : இவன் - இவனோ, மாறு கொண்டனன் - மனிதஜாதியின் வறன வடிவங் கொண்டிருக்கின்றான் ; கூறின் - (இவனை இன்னுனென்று குறிப்பிட்டுக்) கூறப்புகுமிடத்து, தான் இயக்கியோ தான வர் தையலோ ஐயுறும் தகை ஆளுள் - இவன் தான் யகஸ்திரீயோ அசுரஸ்திரீ யோ(என்று)சந்தேகிக்கத்தக்கவளாயிருக்கின்றான்; தாரிகையார்க்கு -மகளிர்க்கு கான் உயர்த்த தார் இராமன்மேல் நோக்கிய காதல் - கறுமணஞ்சிறந்த மலர் மாலைபைத் தரித்த இராமபிரானது வடிவழகைக் கண்ணுற்று அப்பெருமான் பக்கல் கொண்ட ஆஸை, தான் உயர்த்தவன் மருங்குதான் மீளுமோ-மீனக்கொடி யை உயரவெடுத்தவனான் மன்மதனிடத்திலாவது திரும்பிச்செல்லுமோ?

நினைந்தது மிகை - (இராவணனுக்கு உரிமைபூண்ட சீதையென்று இவளை யான் மாருக்க) கருதியது குற்றம், என்றான் - என்று எண்ணினன், (அறுமான்).

பூமியினின்று தோன்றி விதேக தேசத்து மிதிலாபுரி யரசனான ஜகமகா ராஜனால் வளர்க்கப்பட்டுத் தசரத சக்கரவர்த்தி குமாரனான இராமபிரானுக்கு வாழ்க்கைப்பட்ட சீதை மனிதவடிவமாயுள்ளவ னென்பது வெளிப்படை. திருமால் மனிதப்பிறப்பாய் ஸ்ரீராமாவதாரஞ் செய்தபொழுது திருமகன் மனி, தப்பிறப்பாய்ச் சீதையாக அவதரித்தன னென்பது பிரசித்தம். இந்தோதரி அசுரத்தச்சன் மகளென்பது, உத்தர ராமாயணத்தால் விளங்கும். “ராகவா உன் வடிவு கண்டால் மன்மதனு மடவாராக வாதாஞ்செய்வன்,” “ஸாக்ஷாந் மம்மதம்மதே” என்றபடி அழகிற்சிற்றத் ஆண்பாலான மன்மதனும் பெண்மை யை அவாவும்படி அதிசௌந்தரியமுள்ள புருஷோத்தமனாகிய இராமபிரானது திருமேனியழகைக் கண்டு அதிலீடுபட்டு அவனைக் காதலித்த பெண்பாலார்த் குப் பிறகு அக்காதல் கைசோர வேறொரு புருஷனிடத்தா மனஞ் செல்வமாட் டாதென்பது பற்றியும், இவன் பிராட்டியல்லவென்று நிச்சயித்தன னென்க.

மானுயர் - மாதுஷர் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; (காசியப் முனிவரது மனைவியரில்) மதுவென்பவளது சந்ததியா ரென்பது பொருள் : தந்திதாந்த நாமம். காரிகையார் - அழகிய மகளிர். மீன் - அவ்வடிவமெழுதிய கொடிக்கு சூகுபெயர். சுற்றடியில், ‘தான்’ என்பது உயர்வு சிறப்பு. மிகை - தவறு. ‘கானுயிர்த்த’ என்ற பாடத்துக்கு - வாசனை வீசுகின்ற வென்க. (உருக)

[அறுமான் அவ்வாறு அங்கவிலங்குகளாகிவெட்டு அவட்து நேருந் தீரிகைக் கருந்துநீர்.]

உருக. இலக்கணங்களுஞ்சிலவுள வென்னினுமெல்லெசென்றிற்றுக் கில்லா, விலக்கணையதுவதனியதுண்டென்றெடுத்ததைகுவிவன்யாக் கை, மலர்க்குநங்குழல்சோர்ந்துவாய்வெரீ இச்சிலமாற்றங்கள்பறை நின்ற, ஞாலக்குமிங்குவன் கணவனுமழிவு நிவ்விவனகர்க்குளதென்றான்.

(இ - ள்.) இலக்கணங்களும் சில உள்ள என்னினும் - உத்தம ஸ்திரீ லக்ஷணங்கள் சில (இவளிடத்தில்) உள்ளனவாயிருந்தாலும், இவன் யாக் கை - இவளது உடம்பு, எல்லை சென்று இறுக்கில்லா அலக்கண் எய்துவது அனியது உண்டு என்று எடுத்து அறைகுவிது - ஒரெல்லையிற் பாய் முடியாத பெருந்தீங்கு (இவட்கு) (நெய்தாய்ச் சுமீப்பித்துள்ளதென்று எடுத்துச் சொல் லுகின்றது; (மற்றும் இவன் துங்கிக்கொண்டிருக்கையில்), மலர் கருங் குழல் சோர்ந்த - மலர்களைச்சூடிய கரியகூந்தல் அவிழந்துகிடக்கப் பெற்றவனாய், வாய்வெரீஇ சில மாற்றங்கள் பறைகின்றான் - வாய்குளறி மாறுபட்ட வார்த்தை கள் சிலவற்றைச் சொல்லுகின்றான் : (அதனால்), இங்கு - இப்பொழுது [இனி விரையில் என்றபடி], இவ்வுக் கணவனும் உலக்கும் - இவளுடைய கணவனும் இறப்பான்; இவியல் நகர்க்கும் அழிவு உளது-இந்தப் பெரிய நகரத்தக்கும் அழிவுண்டாம், என்றான் - என்று எண்ணினன், (அனுமன்); (எ - று.)

உத்தமஸ்திரீகளுக்குரிய லக்ஷணங்களிற் சில இவளுடம்பிற் காணப்பட் டாலும், இப்பொழுது இவளுடம்பில் தோன்றுகின்ற அவ்வுக் கணங்கள்



இவன் சிவனைக் கருவியினால் எல்லையில்லாத பெருந்துன்பத்தையடைவனென்று தெரிவிக்கின்றன; அன்றியும், இவன் தூங்கும்போது தலைமயிர் அவிழத் தீய சொற்களை வாய்பிதற்றுதலால், இவன் கணவனுக்கும் இவன் வசிப்பதும் அவன் ஆள்வதுமான இப்பெருநகரத்திற்கும் கேடு சமீபித்திருக்கின்றதாகத் தெரி சின்றது என்று எண்ணினன் அநுமனென்பதாம். அநுமான் அங்கவிலக்கண நூலாகிய சாமுத்திரிகசாஸ்திரத்தையும் சூரியபகவானிடத்திற் கற்றுத் தேர்ந்த மகா புத்திமானாதலால், இங்ஙனம் மந்தோதரியின் உடற்குறிகள் கொண்டு இனி அவட்கு நேருந் தீமைகளை ஊகித்து உணரலாயின னென்க.

‘இலக்கணங்களுள் சில வுளவென்னினும்’ என்பதற்கு - (பிராட்டியினி டத்திலுள்ளனவாக இராமபிரான்சொன்ன) நல்லிலக்கணங்களிற் சில (இவளி டத்து) உள்ளனவானாலும் என்று பொருள் கொள்ளலாம்; அந்நிலைமைகள், கிட்கிந்தர்காண்டத்து நாடவிட்டபடலத்திற் கூறப்பட்டன. இறுத்தல் - சேர் தல், தங்குதல். அலம் கண் - சஞ்சலமான கண்; கண் கலவுக்குதற்குக் காரண மான துன்பத்தின்மேல் நின்றது: காரணப்பொருளைக் காரியச்சொல்லாற் உரிய உபசாரவழக்கு; இடுக்கண், உறுகண், பழங்கண், புன்கண் என்ற துன்பப் பெயர்கட்கும் இங்ஙனங் காண்க. ‘அறைகுவதிவியங்கை’ என்ற தொடரில், பேசாததைப் பேசுவதபோலச் சொல்லும் மரபுவழுவமைதியும், இயல்புபற்றி வருங் காலவழுவமைதியும் இருத்தல் காண்க. வெருவுதல் - அஞ் சுதல்: இங்கு, அதன் காரியமான குமுறுதலைக் குறித்தது; இதுவும் உபசார வழக்கு. ‘அழிவுமீவ்வியனகர்க்குளது’ என்றவிடத்தில், இறந்தது தழுவிய எச்சவும்மை பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. ‘இவ்வுயர்க்கர்க்கு’ என்ற பாடம், மோனைத்தொடை சிறக்கும்.

(உஉ)

[பிறகு அநுமான் இராவணன் மாளிகையினுட் புதுகல்.]

உரு. என்றுணர்ந்துகின்றேமுறுமிந்நிலை சிறக்கனித்திறனென்னுப் பின்றுசின்தையன்பெயர்ந்தனனெடுமனைபிற்படப்பெருமேருக் குன்றுகுன்றியதகையுறவோங்கியகொற்றமாளிகைதன்னிற சென்றுபுக்கனளிர்வணற்செடுப்பருவகிரியெனத்திரடோளான்.

(இ - ள்.) என்று உணர்ந்தது - என்று ஊகித்தறிந்து, நின்று ஏழா றும் இ நிலை இ திறன் நிற்க - (யான் அப்பாற்செல்லாமல் இங்கு) நின்று (இவன் சிந்தையோ அல்லனோ வென்று) கலக்கமடைகிற இந்த நிலைமை இவ் வளவோடு சிறக்கடும், என்னு - என்று எண்ணி, பின்று சின்தையன் - (அக்கலக் கத்தினின்று) மீண்ட மனத்தையுடையவனாய், நெடு மனை பின்பட பெயர்ந்த னன் - அந்தப்பெரியமாளிகை பின்னும்விடும்படி அதனைக்கூடத்து அப்பாற்செ ண்று, பெரு மேரு குன்று குன்றிய தகை உற ஒங்கிய கொற்றம் மாளிகைதன் னில் - மகாமேருகிரியும் குறுகியுள்ளதென்று சொல்லும்படி மிக உயர்ந்துள்ள வெற்றியமைந்த ஒரு மாளிகையிலே, சென்று புக்கனன் - போய்ச் சேர்ந்தான்: (யாவனெனில், —) இராவணற்கு எடுப்பு அருங் கிரி என திரள் தோளான் - இராவணனுக்குப் பெயர்ந்தெடுக்க முடியாததொரு கைலாசமலைபோலத் திர ண்ட தோள்களையுடையவனான அநுமான்; (எ - று.)

ஏழு துதல் - இவனைச் சீதையென்று மயங்குதல் ; ஏழம் - கலக்கம், மயக்கம். 'ஏழு மயிர்நிலைநிற்கவித்திறன்' என்றது, பராமுசமாகக் கூறியது ; யான் இங்ஙனம் ஐயமுற்றது சிறிதுந் தருதியற்ற தென்றவாறு. பின்று சிந்தையன். (அம்மாளிகையினின்று) மீண்ட மனத்தையுடையவ னெனினுமாம். குலகிரி க்ளிலொன்றும் மிகப் பெரியதுமான கைலாசமலை இவ்வதுமானது தோள் களுக்கு உவமைபோதாது; ஏனெனில், அம்மலை இராவணனால் எளிதில் நிலை பெயர்த்து எடுக்கப்பட்டது; இத்தோள்களோ அங்ஙனம் அவனால் எளிதில் நிலை பெயர்க்கப்படுவனவன்றி அவனது வலிமையிலையைக் குலைப்பனவா மென்பதையுட்கொண்டு, 'இராவணனுக்கு எடுக்கமுடியாததொரு கைலாசகிரிபோல' என்று அதுமனது தோள்களுக்கு இப்போருருவமை வகுத்திக் கூறினர். சிற்பகாஸ்திரவிலக்கணந்தவருசபடி தெய்வத்தச்சுனா விசுவகர்மஞ் லமைக் கப்பட்ட இவ்வரண்மனை தன்னில் வாழ்பவர்க்கு வெற்றிதரத்தக்க தென்பார், 'கொற்றமாளிகை' என்றார் ; அன்றி, மாளிகைகளெல்லாவற்றினும் மேற்பட்டிருத்தலை இதற்கு வெற்றியெனக் கொண்டதாகவுமாம். 'மேருக்குன்று குன்றி யாந்தகையுற' என்ற பாடத்துக்கு (தனது பெருவடிவுக்குமுன்) மகா மேரு கிரி ஒரு குன்றியாணியாந்தன்மையை யடைந்தவிடுமாறு மிஷுவாரந்த அரண்மனையென்பது பொருள். குன்றிய தகையுறல் - குறுகிய தன்மையை யடைதல்.

[அப்பொழுது உருபை உயிபாதிவன்.]

உருச. நிலந்துடித்தன நெடுவரை பொடித்தன நிருதர்தங்குலமாதர்  
பொலந்தடிக்கமைருங்குல்போற் றுண்களும்புருவமுமொற்றேனும்  
வலந்துடித்தன மாதிரந்துடித்தன தடித்தின்றிமதிவானம்  
கலந்திடித்தன வெடித்தன பூரணமங்கலகலசங்கள்.

(இ - ன்.) (அவ்வரண்மனையினுள்ளே அதுமான புகைப்பொழுது),—நிலம் துடித்தன - பூமியினிடங்கள் அதிர்ந்தன; நெடுவரை பொடித்தன - பெரிய மலைகள் பொடியாயுகிர்ந்தன; நிருதர்தம் குலம் மாதர் - ராகுஸஜாதி ஸ்திரீக ளுடைய, யொலம் துடிக்கு அமை மருங்குல் போல் - அழகியதும் உடுக்கைக்கு ஒப்பாக அமைந்ததுமான இடை (மிக்கதுட்பத்தால் துவண்டு நடுங்குவது) போல, கண்களும் - (அவ்வாக்கியரது) கண்களும், புருவமும் - புருவங்களும், பொன் தோளும் - அழகிய தோள்களும், வலம் துடித்தன - வலப்புறம் துடிப் பனவாயின; மாதிரம் துடித்தன - திக்குக்கள் அதிர்ச்சியுற்றன; மதி வானம் - சந்திரன் விளங்குகின்ற ஆகாயத்திலே, தடித்து இன்றி - மின்ன வில்லாம லிருக்கையில், கலந்து இடித்தன - பலவகையாக இடிமுழக்க முண்டாயின; பூரண மங்கல கலசங்கள் - மங்களகரமான பூரணகும்பங்கள், வெடித்தன - உடைந்தன; (எ - று.)

அந்தமாளிகையில் அதுமான பிரவேசித்தது அதில்வசிக்கின்ற திரிலோ காதிபதியான இராவணனுக்குப் பெருந்தீங்குவியைக் காணமாகுதலால், அங்ஙனம் விராவில் தீங்குநேர்தற்கு அறிகுறியான தீநிமித்தங்கள் நிகழ்ந்தன வென்ச. நிலந்துடித்தல் - பூகம்பம், நெடுவரை - குலபாவங்கள். துடியென்

னும் வாச்சியத்திற்கும் மகளிரிடக்கும் ஒப்புமைமேலும் கீழும் அகன்றிருக்க  
கடுச்சிறுத்திருக்கும் வடிவி லென்க. 'துடியைப்போன்ற இடை' என்னது,  
'துடிக்கு உபமானமாக அமைந்த இடை' என்றது, மிகதுண்ணியவடிவில் அவ்  
விடைக்கு உள்ள சிறப்பை விளக்கும்; உபமேயத்தினும் உபமானம் பலமடங்கு  
சிறுத்திருத்தல்வேண்டுமென்பது, அலங்காரநூலார்கொள்கை. அரக்கியரது  
இடையென்னுமுறுப்புச் கூந்தல்முதலியவற்றின் பாரத்தைத் தாங்கமாட்  
டாது துவண்டுநடுங்கும் இயற்கையை, அம்மகளிரது கண்ணும் புருவமும்  
தோளும் வலந்துடிக்கின்ற செயற்கைக்கு உவமையாக அமைத்தனர். மகளிர்க்  
குக் கண் முதலியன வலந்துடித்தல், தீநிமித்தம். சந்திரன் விளங்குகின்ற  
ஆகாயமெனவே, மேகசஞ்சாரமில்லாததென்றதாயிற்று; அங்ஙனமிருக்கையில்  
இடிமுழக்கமுண்டாதல் உற்பாசமாதலை, 'மேகங்கள்வழங்காமல் விண்ணதிர்ந்  
திடீரேகோளும் வெயிலைச்சூழ்ந்து, பூசாயம்பிறந்தி' என்ற பாரதத்தாலும்  
அறிக; 'தடியுடைமுகிற்குலமின்றித் தாவில்வான், வெடிபடவதிருமால்' என  
மேற்காட்சிப்படலத்து வருவதங் காண்க. தொடர்ச்சியாய்ப் பலஇடிகள் இடித்  
தனவென்பது விளங்க, 'கலந்திடித்தன' என்றார். இனி, 'மதிவானம்' என்ப  
தற்கு - சந்திரன் போல வெண்ணிறமான மேகங்க ளென்று பொருள்கொண்ட.  
நீர்கொள்ளாத வெள்ளைமேகங்கள் வானத்திற்கோந்து இடிமுழக்கினவென்று  
உரைப்பாருளர். நீர்நிறைந்தகுடங்களை வாயிலில் வைத்திருத்தல், மங்கலங்  
களி லொன்று. அந்நிறைகுடங்கள் விண்டுவிரிதல் தீநிமித்தமென்பது, மேற்  
காட்சிப்படலத்தில் 'மங்கலவசஞ் சிந்தின விரியுமால்' என்பதனாலும் விளங்  
கும். பூர்ண மங்கல கலப்படம் - வடமொழித்தொடர் (உரச)

[அவ்வுட்பாதிகளைத் தாண்டி அதுமான் சிங்கநுதல்.]

உரு. புக்குநின்ற தன்புலன்கொடுநோக்கினன் பொருவருந்திருவுள்ள  
நெக்குநின் மனைக்குமநதோ ஹந்தநெடுநகர்த்திருவென்ன  
வெக்குலங்களினயாவரேயாயினுமிருவினையெல்லோர்க்கு  
மொக்குமுழமுறையல்லதுவலியதொன்றில்லெனவுணர்வுற்றான்.

(இ - ள்.) புக்கு நின்ற - (அதுமான் அவ்விராவணன் மாளிகையினுட்)  
போய்நின்ற, தன் புலன்கொடு நோக்கினன் - (அப்பொழுது நிகழ்ந்த உற்பா  
தங்களைத்) தன்கண்களாற் பார்த்தவனும் (அவற்றைப்பற்றித்) தனது அறிவி  
னால் ஆராய்ந்தவனுமாகி, (அதனால்), பொருவு அருந்திரு உள்ளம் நெக்குநின்  
மனை - ஒப்பற்ற தனது சிறந்தமனம் நெகிழப்பெற்று நின்று, அந்தோ இந்த  
நெடுநகர்திரு நீங்கும் என்ன - 'ஐயோ! இந்தப் பெரியநகரத்தினது ஐசவரி  
யம் நீங்கிப்போய்விடுமே!' என்று (தனக்குட்) சொல்லிக்கொண்டு, - 'எருலங்  
களின் யாவரே ஆயினும் - எந்தக்குலங்களிற்பிறந்த எவ்வகையோர்தாமானு  
லும், எல்லோர்க்கும் இருவினை ஓக்கும் - அனைவர்க்கும் புண்ணியபாவங்கள்  
(தவறாமற்பயனளித்தலிற்) சமமேயாம்; ஊழ் முறை அல்லது வலியது ஒன்று  
இல் - ஊழ்வினையின் ஒழுங்கே அனைத்தினும் வலியதல்லாமல் அதனினும்வலி  
யது வேறென்றில்லை', என உணர்வுஉற்றான் - என்றும் ஆலோசித்தான்;  
(அதுமான்); (எ - று.)

கீழ் உரு - ஆஞ் செய்யுளில் “மாளிகைதன்னிற் சென்றுபுகனன்” என்றதன் தொடர்ச்சியாக இச்செய்யுளில் ‘புக்குறிந்து’ என்றார். “இரட்டுமொழிதல்” என்னும் உத்தியால், ‘தன்புலன்கொடுகோக்கினன்’ என்பதற்கு - இருவகைப்பொருள் ஒருங்குகொள்ளப்பட்டது. இதற்குச் செய்யப்பெொருள் - கீழ்ச் செய்யுளில் கூறிய பலவகையும் பாதங்கள் புலன்னன்ற சொல்லுக்கு - அறிவு, இத்திரியவுணர்ச்சி என்ற இருபொருளும் உண்டு பொறியைப் புலனென்றல், ஒருவகை உபசாரவழக்கு. ஐம்பொறியையுங் குறிக்கக்கூடிய இப்பொதுப்பெயர் - பின் ‘நோக்கினன்’ என வருவதுபற்றி இங்குச் சிறப்பாய்க் கண்ணையுணர்த்திற்று. நோக்கினன் எனபதைப் பெயராகக்கொண்டு, நோக்கியவனான அதுமானென இச்செய்யுளுக்கு எழுவாயாக்குதலுமாம். அந்தோ - இரக்கக்குறிப்பிடைச்சொல்; ஹந்த என்ற வடசொல்லின் சிதைவெனத் தக்கது. புகுவரது நகரத்தின் செல்வம் நீங்குமென்பது குறித்து நெகிழும் படியான அவ்வளவு இரக்கத்தை இயல்பில் உடைமைபற்றி, அதுமானதுமனம், ‘பொருவருந்திருவுள்ளம்’ என்று சிறப்பித்தக் கூறப்பட்டது.

“ஊழிற் பெருவலியாவுள மற்றென்று, சூழினூ தான்முந்துறும்” என்ற திருக்குறளும், “சிறுகா பெருகா முறைபிறழ்ந்து வாரா, உறுகாலத் துற்றுகா ஆயிடத்தே யாகும்” என்ற நாலடியாரும், ஊழின் வலிமையையும் முறைதவறுமையையும் விளக்கும் இந்நகர்த்தலைவனது நல்வினைபயனால் இந்நகரில் இதுவரை நெய்நாளாகக்கொண்ட செல்வம் நிலைபெற்றிருந்தது; அந்நல்வினைபயன் நீங்கத் தீவினைபயன் துகருங்காலம் நோவதால், இந்நகரின் ஐசுவரியம் இனிக்குன்றும்; இங்ஙனம் அரசனுக்கும் நகர்க்கும் குடிசுக்குமே நேருத் தீங்குக்கு அறிகுறியாக உத்பாதங்கள் விளைந்தன வென்று ஆலோசித்தனன் அதுமானென்க, ‘புலன்கொள்கோக்கினன்’, ‘நீங்குமன்றோ’ எனபன - பாடபேதம். (உபகி)

[குதுழதம் பன்னிண்டு சவிரன் - துளகி; அதுமான் இவ்வண்ணிப்

பாத்தலிய, அவன்படுத்திருக்கின்ற நிலைமையும்.]

உருக. தாற்பெருங்கடலுணங்கியசேன்னியனோக்கினனியனோன்றான்  
வேற்பெருங்கடல்புடைபரந்தீண்டியவெள்ளிடைவியன்கோயிற்  
பாற்பெருங்கடற்பன்மணிப்பலீற்றைப்பரப்புடைப்படர்வேலை  
மாற்பெருங்கடல்வதிந்ததேயனையதோர்வனப்பினன்றுயில்வானே.

(இ - ள்.) தூல் பெருங் கடல் - சாஸ்திரங்களாகிய பெரிய கடல்களில் மூழ்கியவனும், துணங்கிய கேள்வியன் - துணையினவான தாத்கேள்விகளை புடையவனுமாகிய அதுமான், - இயல் - (ஒரிடத்தில் நில்வாமல் எப்பொழுதும்) உலாவுகின்ற, நோன் தான் - வலிய கால்களையும், வேல் - (கையிற்) வேற்படையையுமுடைய, பெருங் கடல் - பெரிய (இரக்கதரது காலட்சேனையாகிய) சமுத்திரம், புடை பரந்து ஈண்டிய - எப்புறத்தும் பரவலாய்த் திரண்டிருக்கப்பெற்ற, வென் இடை - வெளியிடஞ் சூழ்ந்த, வியல் கோயில் - விசாலமான அரண்மனையிலே, - பெரு பால் கடல் - பெரியபாற்கடலில், பல் மணி

பல் திரை பரப்பு உடை படர் வேலை பெரு மால் கடல் வதிந்ததே அனையது-  
பலதிரத்தினங்களை வீசுகின்ற பல அலைகளின் பரப்பையுடையதும் பரந்த  
கரையுள்ளதுமான பெரியகருங்கடல் தங்கியிருந்தாற் போன்றதான், ஓர் வனப்  
பின் - ஒரு அழகிய தோற்றமுடையவனும், துயில்வானை - (வெண்ணிற  
மலர்களாலாகிய படுக்கையில்) தூங்கிக்கொண்டிருப்பவனாகிய இராவணனை, —  
நோக்கினன் - பார்த்தான்; (௭ - ௮.)

மிகவும் விசாலமான வெண்மலர்ப்பள்ளியிற் கரிய பெரிய வடிவமுடைய  
இராவணன் படுத்திருந்தல், பாற்கடலின்மீது ஒருகருங்கடல் தங்கினாற்போன்  
றிருக்கின்றதென்க; இஃபெருநுளையணி. வெண்மலர்களாலாகியபடுக்கை  
யென்பது, மேல் (உகஉ) “வெள்ளிவெண்சேக்கை” (உக௩) “பூவியலமளி  
மேலா” என்பவற்றால் விளங்கும். வியன்கோயில் துயில்வானை என இயை  
யும். கற்றற்றூரிய தூல்களைக் கற்றலாகிய கல்வியுந், கேட்கப்படும் தூற்பொருள்  
களைக் கற்றறிந்தார் கூறக்கேட்டலாகிய கேள்வியும் ஆகிய இரண்டையு முடை  
யவன் அநாமென்பதை, ‘தூற்பெருங்கடல் துணங்கியசேவ்வியன்’ என்ற  
தனா லுணர்த்தினர். கல்வியினாலாகிய அறிவை வலியுறுத்துவதும் கல்வியறி  
வையுண்டாக்குவது மாதலால், கல்வியின்பின் கேள்வி” நிறுத்தப்பட்டது.  
“கல்வி கரையல்” ஆதல்பற்றி, ‘தூற்பெருங்கடல்’ என்றார். திருக்குறளில்  
“துணங்கியசேவ்வியர்” என்றவிடத்துப் பரிமேலழகர் ‘கேட்கப்படுகின்ற  
பொருளினது துண்மை கேள்விமேல் ஏற்றப்பட்டது’ என்று விசேடவுரை  
கூறியது, இவ்விடத்திற்கும் அமையும். இராவணன் மாளிகையைச் சுற்றி  
வெறுநிலமாயுள்ளவிடத்தில் மிகப்பல காலாள்வீரர் திரண்டிடுவேலெந்திய நாக  
ராய் உலாவிக்கொண்டே காவல்செய்கின்றன ரென்பது, ‘இயல்நோன்றான்  
வேற்பெருங்கடல் புடைபரந்தீண்டிய வெள்ளிடை வியன்கோயில்’ என்ற  
தனால் விளங்கிற்று. பெருங்கடல் - வீரர்குழாத்துக்கு உவமையாகுபெயர்.  
‘இயல்நோன்றான்’, ‘வேல்’ என்ற அடைமொழிகள் - அதன்பொருளை  
வெளிப்படையாக்கின.

‘பன்மணிப்பீற்றிரைப்பரப்புடை’, ‘படர்வேலை’ என்றவை - கடலுக்கு  
அடைமொழிகள். கடல் இரத்தினாகரமாதலால், ‘பன்மணி’ என்ற. விசேஷ  
ணம் ஏற்கும். உபமையமாகிய இராவணன் பலவகை இரத்தினங்கள் பதித்த  
கிரீடங்களைத் தரித்தவனாகியும் இருபதகைகளைப் பரப்பிக்கொண்டும் படுத்திருக்  
தல், உபமானமாகிய கடலுக்குக் கொடுத்த அடைமொழியினால் தோன்றும்.  
மேல் உக௩-ஆஞ் செய்யுளில் இவனுக்குத் திருமால் உவமைகூறுகின்ற ராத  
லின். அதற்கேற்ப, இவன்படுக்கையைத் திருமால்பள்ளிகொள்ளா யிடமான  
திருப்பாற்கட லென்றன ரென்னலாம். மால் - கருமை; “மேகங் காந்துப்  
பெருமை கருநிறம், சோழன் புதனெனச் சொற்றிடு மாலே” என்ற திவாகரங்  
காண்க. வதி - வலி என்ற வடமொழிவினையடியின் விகாரம். ‘விரிந்ததே  
யனையது’ என்றும் பாடமுண்டு. பல் + திரை = பீற்றிரை: ஆய்தக்குறுக்கம்,  
கால்மாத்திரை. ‘வனப்பின்ன’ என்ற பாடத்துக்கு, வனப்பமான தோற்ற  
முடையவனென்க. (உ௦௬)

உ௦௭. குழவிஞாயிறு குன்றிவர்த்தனைபன குருமணிநெடுமோலி, யிழைகளோடுநின் றிளவெயிலெறித்திட விரவெனும்பொருள்விய, முழைகொண்மேருவீன்பொகுட்டிடைக் கணகனைமுருக்கியமுரட்சியந், தழைகொடோளொடுதலைபலபரப்பிமுன் றுயில்வதோர்த்தகையான.

(இ - ள்.) குழவி ஞாயிறு குன்று இவர்த்த அனையன - இளஞ்சூரியன் (உதய)கிரியின்மேல் ஏறியிருந்தாற் போன்றனவான, குரு மணி நெடு மோலி - பெரிய இரத்தினங்கள் பதித்த நீண்ட கிரீடங்கள், இழைகளோடு நின்ற - (நெற்றிப்பட்டம் முதலிய மற்றை) ஆபரணங்களுடனே நின்ற, இள வெயில் எறித்திட - இளவெயில்போன்ற செந்நிறவொளியை வீசவும், —இரவு எனும் பொருள் விய - (அதனால்) இராத்திரியென்கிற பதார்த்தம் அழிந்தொழியவும், — முழை கொள் மேருவின் பொகுட்டிடை - குகையைக்கொண்ட மேருமலையினிடையே, முன் கணகனை முருக்கிய முரண் சியம் - முன்பு இரணியனைக் கொன்ற வலிமையையுடைய நரசிங்கமூர்த்தி, தழை கொள் தோளொடு தலை பல பரப்பி - வளர்ச்சிகொண்ட பலதோள்களையும் பலதலைகளையும் பரப்பிக் கொண்டு, துயில்வது - தூங்குவதுபோன்ற, ஓர் தகையானை - ஒரு தகுதியையுடையவனுமான இராவணனை, —(எ - று.)— ‘அதுமான்கோக்கினன்’ எனக் கீழ்ச்செய்யுளோடு ஒரு தொடராக முடிக்க.

முன்னிரண்டடிகளில், இராவணனது கரிய பெரிய வடிவுக்கு - உதயகிரியும், அவனது பத்துத்தலைகளுள் ஒவ்வொன்றன்மீதும் அணியப்பட்டுள்ள கிரீடத்துக்கு - அவ்வுதயகிரியின் சிகரத்திலேறி விளங்குகின்ற சூரியனும், அக் கிரீடம், வீசுகின்ற செந்நிறவொளிக்கு - அவ்விளஞ்சூரியனது ஒளியும் உவமையெனக் காண்க. பின்னிரண்டடிகளில், பொன்மயமான பெரியமாளிகையினிடையே ஓரிடத்தில் ராக்ஷஸராஜனான இராவணன் பத்துத்தலைகளையும் இருபதுகைகளையும் பரப்பிக்கொண்டு தூங்குதல் பொன்மயமான மேருமலையின் குகையிலே விசுவரூபநரசிங்கமூர்த்தி பலதோள்களோடும் பலதலைகளோடும் பள்ளிகொண்டிருந்தாற் போலு மென உவமைவகுத்தனர். இரணியன் மேருமலையில் அரசவீற்றிருந்தன னென்பது, யுத்தகாண்டத்து இரணியன் வதைப்படலத்தில் “மேருமால்வரையுச்சிமே லரசவீற்றிருக்கும்” என்பதனாலு ள்ளங்கும். ஆகவே, அவனதுவாயில் தூணினின்று வெளிப்பட்ட நரசிங்கமும் மேருமலையின் கண்ணதாயிற்று. முன்முருக்கிய என இயைக்கப்பட்டது. முன்தீயில்வது என்றே இயைத்துப் பொருள்தொள்ளவும்; அவ்விடத்தை அவன் தட்டியமாத்திரத்தில் அங்குநின்று எழுந்த நரசிங்கமானது, முன்னமே அம்மலையின் உள்ளிடமொன்றில் தூங்கிக்கொண்டிருந்தது இவனால் தட்டியெழுப்பப்பட்டவாறுபோலத் தோன்றாத லுணர்க. அச்சிங்கம் இரணியனை அவன்பரிவாரமாய்நின்ற மிகப்பல அசுரர்களையும் கொல்லுதற்பொருட்டு விசுவரூபமாகத் தோன்றியபோது அநேகத் தலைகளையும் தோள்களையு முடையதாயிருந்தமை, தூல்களால் விளங்கும்.

குழவிஞாயிறு - பாலசூரியன். குழவி - இன்மையையுடையது. குரு - நிறமுமாம். குருமணி - முழுமானிக்கமுமாம்; சிவசுந்தாமணியில் “ஆனாதே

யிருன்பருகு மருமணி” என்றவிடத்து ஷச்சினர்க்கினியர் ‘உதயகிரியிற் சித் தரவருவிலீழ்ந்த சித்தாராகரத்திற் பிறந்து பதினாறுசதாயுகம் சிவப்பேறின முழுமாணிக்கம் இருளைக்கெடுத்தலின்’ என்றது, இங்கு நோக்கத்தக்கது. மோலி - மௌலி யென்ற வடசொல்லின் விகாரம்; தலையின்பெயர், கிரீடத் துக்கு இலக்கணை: ‘முடி’ என்றது போல. இருள் இருந்தவிடத்தெரியாதபடி முழுவதும் அழிய வென்பது, ‘இரவெனும் பொருள் வீய’ என்றதன் கருத்து. பொகுட்டு - மலை. மேருவின் பொகுட்டு - நேருவாகிய மலை யென இருபெய ரோட்டு. ‘மேருவென்பொகுட்டு’ என்ற பாடத்துக்கு - மேருவென்கிற மலை யென்று பொருள். இனி, பொகுட்டு - தாமரைக்கொட்டை யெனினுமாம். திருமாவின் திருநாபித்தாமரைமலர்க்கு மேருகிரி கொட்டையெனப்படுதலை, “புறக்குன்றுபுல்லிதழ் முகநீர்பிரசம் பொருவில்செம்பொன், னிறக்குன்றுகன் னிகை யென்கிரிதாது நிலமதனுட், பிறர்க்குந்துகள் முதுமாசுணநானம் பிரமன் வண்டு, சிறக்குந்திகிரியரங்கேச ருந்திச்செழுமலர்க்கே” என்ற திருவரங் கத்துமாலையினாலும் உணர்க. பொன்னிறமுள்ளவனாயிருத்தல்பற்றி, ஹிரண்ய னென்று பெயர். ஹிரண்யம், கங்கம் என்பன பொன்னின் பரியாயநாமங்களா தலால்; இரணியனை ‘கணகன்’ என்றார். தழை - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். ‘பல’ என்பதைத் தோளோடுங் கூட்டுக. முன் - முன்னிட்ட்திலெனினுமாம். தகை - பெருமை, மேன்மை; தன்மை யெனினுமாம். பலபராக்கிரமங்களிற் சிறந்த ஆண்மகளுள் இராவணனுக்கு நரசிங்கத்தை உவமைகூறினர். ‘மேரு வின் முகட்டிடை’ என்பதும் பாடம்.

(௨௦௭)

௨௦௮. ஆயபொற்றலத்தாய்வளையரம்பையராயிரரணிகின்ற  
தூயபொற்கவரித்திரளியக்கிடச்சுழிப்படுபசங்காற்றின்  
வீயகற்பகத்தேன்றுளிவிராயனவீழ்தொறுநெடுமேனி  
தீயநற்றொடிச்சீதையைநினைதொறுமுயிர்த்துயிர்தேய்வாளை.

(இ - ன்.) பொன் ஆய தலத்து - பொன்மயமான உலகத்தில் [சுவர்க்க லோகத்தில்] வசிக்கின்ற, ஆய வளை அரம்பையர் - தேர்த்தெடுத்தணிக்ந்த வளை யல்களையுடைய தேவமாதர்கள், ஆயிரர் - ஆயிரக்கணக்கானவர்கள், அணி நின்ற - வரிசையாய் (இருபுறத்தும்) நின்று, தூய பொன் கவரி திரள் இயக் கிட - வெண்ணிறமானவையும் பொற்காம்பிட்டவையுமான சாமரைக்கற்றை களைச் சுழற்றிவீசுவதனால், சுழி படு - சுழற்சிபொருந்த உண்டான, பசங்காற் றின் - இளங்காற்றினால், கற்பகம் வீய தேன் துளி விராயன (வீழ்தொறும் - கற்பகமலர்களினிடத்து உள்ள தேனின் துளிகள் பல) கலந்து (தனது உடம்பின்மேல்) விழும்போதெல்லாம், கெடுமேனி தீய - பெரிய (தனது) உட ம்பு வெதும்ப, - கல் தொடி சீதையை நினைதொறும் - சிறந்ததொடியென்னும் வளையலை யணிந்த சீதையை நினைக்கும்போதெல்லாம், உயிர்த்து - பெரு மூச்சுவிட்டு, உயிர்தேய்வாளை - உயிரின் வலிமை தணர்வனுமான இராவ ணனை, - (எ - று.) - ‘அதுமான் நோக்கினன்’ எனக்கீழ் ௨௦௬ - ஆஞ் செய்யு ளோடு இயைத்து முடிக்க.

காதல்நோய்கொண்டார்க்குக் குளிர்ந்தகாற்றும் மலர்களும் பனிநீரும் பகையாம்; ஆகவே, அப்ஸரஸ்திரீகள்பலர் ஒழுங்குபடநின்ற சாமரங்களைச் சுழற்றி வீசுவதனாலாகிய சுழற்சிபொருந்திய இளங்காற்றினால் அருகிலிருக்கின்ற கற்பகவிருகூத்து மலர்களிலுள்ள தேனினது துளிகள் பனிநீர்தெளித்தாற்போல இவனுடம்பின்மீது விழுந்தோறும் இவனுடம்பு தாபம்மிக்கதென்க. மண்மதாவத்தைகளுட் சுப்பிரயோகத்தின்பாற்பட்ட நினைப்பும், விப்பிரயோகமாகிய வெய்துயிர்த்திராங்கலும், சோகத்தின்பாற்பட்ட வெதுப்பும் இராவணனிடத்து நிகழ்தல் இங்கு எடுத்துக்கூறப்பட்டது.

‘பொன்மயமான இலங்காபுரியையும், அதிலுள்ள இராவணன்மாளிகையையும் ‘ஆயபொற்றலத்து’ என்று குறித்ததாகவுங் கொள்ளலாம். ‘அணிநின்று’ என்றது - அழகிதாய்நின்று என்றும், அணியமையாய் [சமீபத்தில் நெருங்கி] நின்று என்றும் பொருள்படும். பசுங் காற்று - மந்த மாருதம்; பசுமை - குளிர்ச்சியுமாம். தீயத் தேய்வான யென இளையும். (உ௦௮)

உ௦௯. குழந்தைவெண்மதிக்குடுமியனெடுவரை குலக்கியகுலத்தோளைக் கழிந்துபுகுநடைகரந்தனவ்னங்கன்வெங்கடுங்கணைபலபாய வுழந்தவெஞ்சமீத்துயர்திசையானியினொளிமருப்புற்றிற்ற பழந்தழும்பினுக்கிடையிடையேசிலபசும்புண்களாகும்பூற.

(இ - ள்.) அனங்கன் வெங்கடுங் கணை பல - மண்மதனது மிக்கொடிய பல அம்புகள், குழந்தை வெண் மதி குடுமியன் நெடு வரை குலக்கிய குலம் தோளை - வெண்மையான இளஞ்சந்திரனை முடியிற்கொண்டவனாகிய சிவபிரானது இருப்பிடமான பெரியகைலாசக்கிரமைய அசைத்துப் பெயர்த்தெடுத்த சிறந்த தனதுதோள்களை, இடை கரந்தன கழிந்து புக்கு பாய - நடுவில் தாம் சிறிதுபொழுது மறைந்தவையாய் ஊடுருவிச்சென்று பாய்தலால்,—உழந்த வெம் சமத்து உயர்திசையானியின் ஒளி மருப்பு உற்று இற்ற பழந்தழும்பினுக்கு இடை இடையே - (முன்பு) வருந்திச்செய்த கொடிய போரிலே உயர்ந்ததிக்கஜங்களின் ஒளியுள்ள தந்தங்கள் பட்டு ஒடிந்ததனாலாகிய பழையவடுக்களுக்கு இடையிடையே, சில பசும் புண்கள் அகம்பு ஊற - சில புதிய புண்களுண்டாகிப் புலால்நீர்சுரந்து வடிந்துகொண்டிருக்கவும்,—(எ - று.)—‘நெஞ்சு பாழ்பட்டானை’ என அடுத்தகவியோடு இயைக்கலாம். ‘(அப்புண்களில்) தேன்துளி விராயனவீழ்தொறும் நெடுமேனியீய’ என முந்தினகவியோடு இயைத்தலும் ஒன்று; சில எட்டுப்பிரதிகளில் இச்செய்யுளும் இதற்குமுந்தினசெய்யுளும் முன்பின்னாக மாறியிருக்கக் காணலாம். அன்றி, கீழ் உ௦௯ - ஆவ் கவியிற் போந்த ‘தயில்வானை நோக்கினன்’ என்றதனோடு இயைத்து முடிப்பினும் அமையும்.

இராவணன் திக்விஜயஞ்செய்கின்றகாலத்தில் ஐராவதம்முதலிய திக்கஜங்களை யெதிர்த்தபொழுது, அவை கோபங்கொண்டு இவன்தோள்களில் தந்தங்களால் தாக்குகையில், மிக்கவலிமையையுடைய இவன்தோள்களை முழுவதும் ஊறுபடுத்தமாட்டாமற் சிறிதுஊறுபடுத்திய மாத்திரத்தில் அவைதாம்



துனியொடிந்திட்டன வென்க. தழும்பு - புண்ணூறிய வடு. அங்ஙனம் திக் கஜங்களினால் தமது கூரியதந்தங்கள் கொண்டு நன்றாக ஊறுபடுத்தமாட்டாமற் போன இராவணன் தோள்களை மன்மதபாணங்கள் தைத்துத் துளைத்த முழுவதும் ஊடுருவிச் சென்றன வென்றதில், அனைத்துவிரையும் வெல்லவல்ல மன்மதனது மலரம்புகளின் ஆற்றலும், பேராற்றலையுடைய இராவணன் வலியழிந்த மிகவுங்காமவசப்பட்டன என்பதும் தோன்றும். பழையபுண்களின் வடுக்களை 'பழந்தழும்பு' என்றும், அங்ஙனம் காழ்ப்பேறிய தழும்புகளின் இடையிடையே இப்பொழுது காமபாணங்கள் பாய்தலாற் புதியனவாயுண்டான பச்சைப்புண்களில் ஊனீர் சுரந்துவடிதலை 'பழந்தழும்பினுக் கிடையிடையே சிலபசும்புண்களசும்பூற' என்றும் கூறினர்.

குழந்தை யென்ற சொல் - இளமையுடையதென்று பொருள்படும்; குழ - இளமை, உரிச்சொல்: பகுதி; தை - பெயர்விகுதி. கழிந்துபுகுதல் - முழுவதுத்துளைத்து அப்பாற்செல்லுதல். அங்ஙனம் அம்புகள் ஊடுருவும்போது இடையே சிறிதுபொழுதுமறைதலை 'இடைகரந்தன்' என்று கூறினர். சிவபிரான் யோகஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் அவன்மீது மலரம்புகளையெய்த அவனது தவத்தைக் கெடுக்கமுயன்று, அதுபற்றி அப்பெருமான் சினந்து விழித்த நெற்றிக்கண்ணின் நெருப்புக்கு இலக்காகி, உடம்புஎரிந்து சாம்பலாயொழியப்பெற்றமைபற்றி, மன்மதனுக்கு 'அநங்கன்' என்று பெயர்; வடசொல்: அங்கமில்லாதவன்; ௪௮ அங்கம் = அநங்க: வடமொழிச்சந்தி ௪ - எதிர்மறைகுறிப்பது, அங்கம் - உடம்பு. வெம், கடு - ஒருபொருட்பன்மொழி. 'அனங்கவேள்கடுங்களை' என்றும் பாடமுண்டு உழத்தல் - சிரமப்பட்டுச் செய்தல். சமம் - ஸமரமென்ற வடசொல்லின் விகாரம். 'இடைகலந்தன்' என்பதும் பாடம். (௨௦௬)

௨௧௦. சாந்தளாவியகலவைமேற்றவழுவறுதண்டமிழ்ப்பசுந்தென்ற லேந்துகாமவெங்கனலினுக்குமிழ்த்தீட்டுருத்தியினுயிர்ப்பேறக் கார்தண்மெல்லிற்சனகிமேன்மனமுதற்கரணங்கள் கடிதோடப் பார்தணீங்கியமுழையெனக்குழைவுறுநெஞ்சுபாழ்பட்டானை.

(இ - ள்.) கலவை அளாவிய சாந்து மேல் - (தனது உடம்பிற் பூசிய) பலவகை வாசனைப்பொருள்கள் கலக்கப்பெற்றதான சந்தனத்தின்மேல், தவழ்வுறு - மெதுவாக வீசுகின்ற, தண் தயிழ்ப்பசுந் தென்றல் - குளிர்த்த இனிய இளமையான தென்றற்காற்றானது, ஏந்து காமம் வெம் கனலினுக்கு உமிழ் - (அவ்விராவணன்) கொண்டுள்ள வெவ்வியகாமக்கினி வளர்த்தபொருட்டு வீசுகின்ற, அதனீ தருத்தியின் உயிர்ப்பு - தோல்தருத்தியினாலாகும் காற்றாக, ஏற - மேன்மேற்செல்ல, - கார்தன் மெல் விரல் சனகிமேல் - செங்கார்தன் மலரினிதழ்போன்ற மென்மையான விரல்களையுடைய சிதையினிடத்திலே, மனம் முதல் கரணங்கள் கடிது ஓட - மனம் முதலிய அந்தக்கரணங்கள் விரைவாகச்சென்றுவிட அதனால், பார்தன் நீங்கிய முழை என - பாம்புகள் நீங்கிப்போகப்பெற்ற புற்றுப்போல, குழைவு உறு நெஞ்சு பாழ்பட்டானை - நெகிழ்ச்சிபெற்ற உள்ளம் பாழாயிருக்கின்றவனுமான இராவணனை, -

(எ - று.)—‘நோக்கின்’ எனக் கீழ் (உ0சு) ஆங் கவியோடு முடிக்க. ‘உயிர்ப் பேற’ என்றதை ‘பாழ்ப்பட்டாணை’ என்றதனோடு இயைக்கலாம்; அன்றி, (உ0சு) ‘துயில்வானை நோக்கின்’ என்றதனோடு இயைத்துமுடித்தலுமாம்.

இராவணன் சீதையினிடத்துக்கொண்ட காமத்தால் தவிக்கின்றபொழுது அவனது உடலின் தாபம் தணிதற்பொருட்டு அவனது பரிஜாகங்களிற் சிலர் அவனுடம்புமுழுவதும் கலவைச்சந்தனக்குழம்பைப் பூசுவாராயினர்; அத்தாபந்தணிதற்பொருட்டாகவே அவன்குறிப்பின்படி குளிர்த்தென்றற்காற்றும் அக்கலவைச்சந்தனத்தின்மேல் வீசுவதாயிற்று; அத்தென்றல் அவனது தாபத்தைத் தணிக்கமாட்டாமல் அதனை மேன்மேல் வளர்த்தலால், அத்தென்றற்காற்றை, காமமாகிய அக்கினி வளர்ந்தெரியுமாறு வீசத் தோல்துருத்திக்காற்றாகக் குறித்தார்; தந்திரிப்பேற்றவனின். இராவணனது மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்னும் அந்தக்கரணங்கள் நான்கும் சீதையின்மேல் மிக விரைந்து சென்றவிட்டமைபற்றி, அவனது இருதயஸ்தானம் பாழாய் விட்டது; அதற்கு, பாம்பு நீங்கிய புற்றை உவமை கூறினர். கொடுமையும் வக்கிரகதியிற் செல்லுதலும் பற்றி, இராவணனது அகத்துறுப்புக்கட்குப் பாம்பை உவமைகூறுதல் ஏற்கும். உள்ளுறுப்பாதலாற் குகையெனப்படுதல் பற்றி, நெஞ்சத்தை ‘முழை’ என்றல் பொருந்தும். புறத்துறுப்பாகிய உடலைச் சுட்டு உடனே ஆறிவிடுவதான நெருப்பினும் உள்ளத்தையொரித்து எளிதில் ஆரத்தான இக்காமக்கனலுக்கு உள்ள கொடுமை தோன்ற ‘காமவெளிகனல்’ என்றும், உயர்குலத்திற் பிறந்தவனும் இராமபிரானது தருமபத்தினியும் பதிவிரதாசிரோமணியுமான சீதை தனக்குக்கிடைக்கமாட்டாளென்பதைப்பற்றிய ஆலோசனை சிறிதுமில்லாமலே இவனது அந்தக்கரணங்கள் ஒன்றன்மேலொன்றாய் அவனிடஞ்சென்ற பேதைமை விளங்க ‘சன்குமேல் மனமுதற் கரணங்கள் கடிதோட’ என்றும் கூறினர்.

‘சாந்தனாவிய கலவையமேல்’ என்பது, கலவையுளாவிய சாந்துமேல் என அந்வயிக்கப்பட்டது; பொழிமாற்றுப்பொருள்கோள். கலவை - கூட்டுவர்க்கங்கள் கலந்த சந்தனம். ‘தண்தமிழ்ப்பசுநென்றல்’ என்ற தொடர் - குளிர்ச்சியான தமிழ்ப்பாஷைபோலினிய தென்ற லென்றும் பொருள்படும்; எல்லாப் பாஷைகளினும் தான் இனியதாதலால் ‘தமிழ்’ எனப் பெயர் பெற்ற அப்பாஷை, தென்றலுக்கு இனிமையில் உவமைபாக அமையும். இனி, குளிர்ச்சியான தமிழ்ப்பாஷையோடு பிறந்துவருகிற இளந்தென்றலென்று உரைப்பாரு முளர்; தென்றலுக்குத் தென்மொழி உவமை. கைவிரலுக்குக் கார்தனரும்பும் உவமையாம்; “கார்தண்முகிழ்விரற் சீதைக்கா” என்றார் பெரியாரும்.

(உ0ச0)

வேறு.

உதக. கொண்டபேருக்கமுளத்திசைதொறுங்குறித்துமேனான்  
மண்டியசெருவின்வீரத்தோள்களால்வாரிவாரி  
யுண்டதுதெவிட்டிப்பேழ்வாய்க்கடைகடோறொழுக்கிப்பாயு  
மண்டர் தம்புகழிற்றோன்றும்வெள்ளெயிற்றமைதியான.

(இ - ன்.) கொண்ட பேர் ஊக்கம் மூள - தான் இயல்பாகக் கொண்டுள்ள பெரிய உற்சாகம் நாளடைவில் மேன்மேலதிகப்பட அதனால், திசைதொறும் ஓழித்து - எல்லாத்திக்குகளிலும் (உள்ள வீரர்களனைவரையும் தான் வெல்வதாக) எண்ணி, மேல்நான் - முன்காலத்தில், மண்டிய - வலியச்சென்று உக்கிரமாகச்செய்த, செருவின்-போரில், வீரம் தோள்களால் வாரி வாரி - போர்த்திறமமைந்த (தனது) கைகளால் அள்ளியள்ளி யெடுத்து, உண்டது - (தனது வாய்களிற் பெய்து) உண்ணப்பட்டதாய், தெவிட்டி பேழ் வாய் கடைகள்தோறும் ஒழுகி பாயும் - அளவிற்குவிஞ்சியமைபற்றித் திறந்த (தனது) வாய்களின் இரண்டு ஓங்களிலும் பெருகி வழிகின்ற, அண்டர்தம் புகழின் - தேவர்களுடைய கீர்த்திபோல, தோன்றும் - விளங்குகின்ற, வெள் வயிறு அமைதியானை - வெண்ணிறமான கோரத்தங்களின் தோற்றத்தை யுடையவனுமான இராவணனை, —(எ - று.)—(உரு.) 'நோக்கின்' என இயைக்க.

இராவணனுடைய பத்துமுகங்களிலுமுள்ள வாய்கள் பத்தில் ஒவ்வொன்றன் கோடியிரண்டிலும் வெளிப்பட்டி வளைந்து வெண்ணிறமாய் விளங்குங் கோரப்பற்கள், இங்கு வருணிக்கப்படுகின்றன. இயல்பிலேயே மகாதேவிய சாவியான இராவணன் நாளடைவிற்பெற்ற வரபலம் முதலியன காரணமாக மேன்மேல் வளர்ந்த உள்ளக்கிளர்ச்சியால் திக்விஜயஞ்செய்வதாகத் தொடங்கிப் புறப்பட்டுப் பலவிடங்களிலுஞ்சென்று ஆங்காங்கு உள்ளரை வலிய எதிர்த்துப் புஜபலங்கொண்டு பொருதுவென்று அஷ்டதிசைபாலகர் முதலிய தேவர்களுடைய வெண்ணிறமான கீர்த்தியைக் கைகளால் திரட்டியெடுத்து வாயினுட்பெய்து உண்ணும்போது அவ்வாய்க் கொள்ளாது நிறைந்து இருபுறத்தும் வழிந்த அக்கீர்த்திகள் போன்றன அக்கடைவாய்ப் பற்களென்று கற்பனைசுற்றினர்; நன்மைத்திறநிறிப்பே ஸ்வபலம். பற்குத் திசைகளுக்கும் உரியவர்களான தேவர்களின் கீர்த்திகளை இருபது சைகளாலும் வாரியெடுத்துப் பத்து வாய்களிலும்பெய்து உட்கொள்ளும்போது ஒவ்வொருவாய் னிருபுறத்தும் ஒழுகி வழிந்த அக்கீர்த்திகள் போன்றன ஒவ்வொரு வாய்க்கும் இவ்விரண்டு வீதமாக அமைந்துள்ள இருபது பற்களுமெனக் கற்பனையின் நயங் காண்க. கீர்த்தியை வெண்ணிறமுடையதென்று கூறுங் கவிமரபும், ஒருவனுது புகழை மற்றொருவன் வென்றொழித்தனனென்ற பொருளில் அதனை அவன் வாயிற் போட்டுக்கொண்டனென்று கூறும் உலகவழக்கும் இவ்வருணனைக்கு மூலம். இராவணன் இங்ஙனம் வலிய வெற்றி கொண்டதொலும் முழுவதும் அடங்கி விடாது சிறிது சிறிது எஞ்சியுள்ளது தலைமைத் தேவர்களின் கீர்த்தியென்பது இதில் தொனிக்குமாறு காண்க. தோள் வலிமையாற் புகழைக் களைந்து கொண்டமை, கைகளால் வாரியுண்ட தெனப்பட்டது.

ஊக்கமாவது மனம் மெலிதலின்றி வீணசெய்தலிற் கிளர்ந்தல்: மன வெழுச்சி; இச்சொற்கு - முயற்சி, வலிமை என்ற பொருள்களும் உண்டு. மண்டதல் - மேல்விழுதல், நெருங்குதல், மிகுதல் 'வீரத்தோன்' என்றது - அவயவியின் பண்பை அவயவத்தின்மேல் ஏற்றிக் கூறிய உபசாரவழக்கு. தோன் - கை; சிந்தாமணியில் "தோளும் நெருந்தெய்வத் துணையாய்" என்ற விடத்திற் போல.

இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் - இக்காண்டத்தின் முதற்கவிபோன்ற அநுபீ  
ராசிரியவிருத்தங்கள். (உக௧)

உகஉ. வெள்ளிவெண்ணேசேக்கைவெந்துபொறியெழுவெதம்புமேனி  
புள்ளிவெண்மொக்குளென்னப்பொடித்துவேர்கொதித்துப்பொ  
களளவிழ்மாலேத்தும்பிவண்டொடுங்கிரிந்துசாம்ப [ங்கக்  
வொள்ளிணர்மாலேதீயவுயிர்த்தின்றவுயிர்ப்பிணை.

(இ - ள்.) வெள்ளி வெண் சேக்கை - வெள்ளிபோல வெண்ணிறமாயுள்ள  
மலர்ப்படுக்கை, வெந்து—, பொறி எழ - தீப்பொறி கிளம்பும்படியாகவும்,  
—வெதம்பு மேனி - தாபங்கொண்ட (தனது) உடம்பிலே, புள்ளி வெள் மொக்  
குள் என்ன - புள்ளிபுள்ளியாயெழுகிற வெண்ணிறமான கொப்புளம்போல,  
வேர் பொடித்து - வேர்வைநீரரும்பி, கொதித்து பொங்க - கொதிப்புக்கொண்டு  
பொங்கும்படியாகவும், — தன் அவிழ் மாலே - தேன் சொரிகின்ற (தான் அணிந்த)  
மலர்மாலையில் மொய்க்கின்ற, தம்பி வண்டொடும் - தம்பிகளும் வண்டிக  
ளும், கரிந்த சாம்ப - கருகியழியும்படியாகவும், — ஒள் இணர் மாலே - ஒளிய  
மைந்த பூங்கொத்துகளினாலாகிய தனது மாலைகள், தீய - தீந்துபோம்படியாக  
வும், உயிர்த்தின்ற - வெள்ளிவிடுகின்ற, உயிர்ப்பிணை - பெருமூச்சையுடையவ  
னுமான இராவணனை, — (௪ - ௩.) — உக௩) 'நோக்கின்' என இயைக்க.

இராவணன் சிதையின் விஷயமாகக் கொண்ட காதல்தோயினால் வெய்  
துயிர்த்தல் இங்குக் கூறப்பட்டது. அவனது அப்பொழுதைய சுவாசத்தின்  
வெப்பமிசுதியாலாகும் நிகழ்ச்சிகளே, 'வெள்ளி வெண்ணேசேக்கை வெந்துபொறி  
யெழுதல் முதலியன. வெள்ளிவெண்ணேசேக்கை மல்லிகைமலர் முல்லை  
மலர் முதலிய வெண்ணிறமலர்களாலாகிய பூவுபசயனமென்க; அடுத்த செய்யு  
ளில் "பூவியலமளிமேலா" என்பது காண்க. சேக்கை பொறியெழ - இடத்து  
நிகழ்பொருளின் தொழில் இடத்தின்மேல் நின்றது; உபசார வழக்கு. மொக்  
குள் - அரும்பு; வடிவில் ஒப்புபெற்றி, கொப்புளத்தை யுணர்த்திற்று;  
உவமையாகுபொயர். 'மொக்குளென்ன' என்பதற்கு - நீர்க்குமிழிகள்போல  
என்று உரைப்பாரு முளர். பொறியெழ, பொங்க, சாம்ப, தீய இந்நான்கிற்  
கும் 'உயிர்த்தின்ற' என்பது - முடிக்குஞ்சொல். 'பொறியெழ' என்பதை  
'வெதம்பு' என்பதனோடு இயைத்து உரைக்கவும் இடமுண்டு. தம்பி - வண்  
டின் சாதிபேதம். (உகஉ)

உக௩. தேவியனேமியானிற்சிந்தைமெய்த் திருவினேகப்  
பூவியலமளிமேலாப்பொய்யுறக்குறங்குவானைக்  
காவியங்கண்ணிதன்பாற்கண்ணியகாதனீரி  
னுவியையுயிர்ப்பென்றோ துமம்மியிட்டரைக்கின்றனை.

(இ - ள்.) தே இயல் நேமியானின் - தெய்வத்தன்மை பொருத்திய  
சக்கராயுதத்தை யுடையவனுன திருமால்போல, — சிந்தை மெய் திருவின் ஏக -  
தன்மனம் உண்மையான பிராட்டியினிடத்தே செல்ல, பூ இயல் அமளிமேல்  
ஆ-மலர்களாலமைக்கப்பட்ட படுக்கையின்மேலே [மலர்களின் தன்மையாகிய  
மென்மையமைந்த படுக்கையின்மேலே], பொய் உறக்கு உறங்குவானை-பொய்

யான துக்கத் துங்குகின் தவனும்,—காலி அம் கண்ணிதன்பால் கண்ணிய கா தல் நீரின் - நீலோற்பலமலர்போன்ற அழகிய கண்களையுடையவளான சோ பிராட்டியின் விஷயமாகக் கொண்ட ஆசையாகிய நீரினுதலியைக்கொண்டு, ஆவியை - தனது உயிரை, உயிர்ப்பு என்று ஒதும் அம்மி இட்டு அரைக்கின் றானை-பெருவுச்சென்று சொல்லப்படுகின்ற அம்மியிலே வைத்து அரைக்கின் தவனுமான இராவணனை,—(எ - று.)—(உரு.) ‘நோக்கனை’ என இயைக்க.

மெய்த் திரு - ஸாக்ஷாத் பிராட்டி யென்றபடி. “பித்தர் பணிமலர்மேற் பாவைக்கு” என்று பெரியார் பணிக்கும்படி தனது பட்டமகிஷியான திருமக ளினிடத்து மிக்க ஆசையுடைய கொண்டவனும் அதனால் ‘திருமால்’ என்று திருநாமம்பெற்ற ஸ்ரீமந்தாராயணன் அப்பெரியபிராட்டியாரிடத்தே எப்பொழுதும் மனத்தைச் செலுத்துதலும், ‘வாதாசனன்’ என்னும்படி காற்றை உண வாக்க கொள்ளுமியல்பினனாதலாற் காற்றடைத்த மேத்தைபோல மெத்தென் றிருக்கிற ஆகிசேஷனாகிய சயனத்திலே அப்பெருமான் பள்ளிகொண்டு “உறங்குவான்போல் யோகுசெய்த பெருமானை” என்றபடி துங்குகின் தவன் போல லோகரக்ஷண சிந்தைசெய்துகொண்டிருத்தலும் பிரசித்தம். அத்தூக் கம் - பொய்யுறக்கம், யோகத்தினாலும், அறிதயில், தயிலாத்தயில் எனப்படும். ஸாக்ஷாத் பிராட்டியின் திருவவதாரமான சீதையினிடத்தே எப்பொழுதும் மனத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு அச்சிந்தையினால் தூக்கங்கொள்ளாமற் புஷ்ப சயனத்திலே துங்குவான்போலக் கண்மூடியுள்ளவனான இராவணனுக்கு அத் திருமலை உவமை கூறினர். இங்கு உவமையணிக்து ‘பூவியலமளி’ என்றவி டத்துச் சிலேடை உதவியாய் நின்றது.

சோதேவியை அககிரமமாகக் காதலித்த பெரும்பாவியான இராவணனுக் குத் திருமகள்கொழுநுண திருமலைஉவமை கூறுதல் ஏற்துமோ வெனின்,— “மீதுகலுங் குரைதலுந் தாழ்தலு முயர்ந்தலும், பாண்மாதபயதலும் பாகுபாடு டைய” என்று அணிதூலார் அமைத்துள்ளா காதலின், இழிந்த பொருளுக்கு உயர்ந்த பொருள் உவமை கூறுதலும் ஒரோவிடத்திற் பொருள்துமென்க. அன்றியும், உபமேயத்தினும் உபமானம் தூறுமடங்கு சிறந்திருத்தல் வேண்டு மென்பது அலங்காரதூலார்துணி பாதலால், உபமானம் உயர்ந்து உபமேயம் தாழ்ந்து வருவதே பொருளைச் சிறப்பிக்கும்; இங்கு இராவணனது சிறப்பை யெடுத்துக் கூறு மிடமாகலின், அதற்கு ஏற்ப, திருமலை உவமைகூறி அவ னைச் சிறப்பித்தனர். மற்றும், அந்தணர்க்குப் பிரமனையும், அரசர்க்குத் திரு மலையும், வணிகர்க்குக் குபேரனையும் உவமை கூறுதல் கவிமரபாதல் பற்றி யும், மூவுலகத்தையும் ஆள்கின்ற இராக்கதராசனான இராவணனுக்குத் திரி லோகாதிபதியும் காத்தற்றொழிற்கடவுளும் தேவாதிதேவனுமான திருமலை உவமை கூறுதல் தரும். அல்லது உம், உவமையென்பது ஒருபுடையொத்து மற்றைப்புடை யொவ்வாதொழிவதே யாதலின், சில பொதுத்தன்மைகளைக் கொண்டு எப்பொருளுக்கும் எப்பொருளையும் உவமை கூறலாம். இவையறிந்த; “கற்பா ரிராமபிரானையல்லால் மற்றுங்கற்பரோ” என்று ஆழ்வார் அருளிச் செய்தபடி பகவத்குணனுபவத்தையே பொழுதுபோக்காகக்கொண்டு ராமகதா மிருதத்தைக் கூறிவந்த ராமபக்த சிகாமணியான கம்பகாடர், இப்படல்முழுவ

திலும் அக்குணவர்ணந்தக்குச் சிறிதும் இடமின்றி ராகுஸ ராஜதாரி வர்ணனையே கூறும்படி நேர்த்ததற்கு இரங்கி அவ்வாற்றாமை ஒருவாறுதீர ராமனாதனை அதமானுக்குச் சிறந்த அடைமொழிகளையும் திருமாலுவமையையும் ஆவ்காங்குக் கொடுத்துவந்து, அவ்வளவிலுல் திருப்தி பிறவாமல் இராவணனுக்கும் திருமாலே உவமையெடுத்துக் கூறலாயின ரென்றலும் சாலும்.

‘நேமியானின்’ என்பதற்கு - சக்கரபாணியான திருமாவின் அவதாரமாகிய இராமபிரான் போல வென்று பொருள்கொள்ளுதலு மொன்று; பிரட்டியைப் பிரிந்துள்ளவனான அப்பெருமான் எப்பொழுதும் அத்தேவியார் பக்கல் சென்றமனத்தையுத் தூக்கம்பிடியாமல் உறவ் துவான்போலக் கண்முடிப் பள்ளி கொண்டிருத்தல் காண்க. அப்பொழுது ‘பூ இயல் அமளிமேலா’ என்பதற்கு - வெய்ந்தராயாகிய பொருந்திய படுக்கையின்மேலே யென்று பொருள். பூ - வடசொல்; பூமி. காப்பியங்களிற் கதாநாயகனைப் பிறர்க்கு உவமைகூற்தல், ஒருசார் கவிமரபு. ‘தேவியல்’ என்றது, நேமியானுக்கு அடைமொழி; தலைமைத்தேவனாக அமைந்தவென்பது பொருள்; தே - தெய்வம். சேவகசிர்தாமணியில் “தேவாதிதேவன்” என்றவிடத்து நச்சினுர்க்கினிபர் ‘தேவும் தெய்வத்துக்கு ஓர் பெயர்’ என்றனர். இனி, நேமிக்கு அடைமொழியாகவுங் கொள்ளலாம். நித்தியாத்தமாக்களிலொருவனுயிருத்தலும் எம்பெருமானுக்கு ஆயுதகோடியில் நின்று அவன் கருதியபடியெல்லாம் சென்று அதிவிரைவிற்பகையுழித்து மீளுதலும், ஆபரணகோடியில்நின்று அழகுசெய்தலும் முதலியன-திருவாழிக்குடரிய தெய்வத்தன்மைகள். இனி, ‘தேவியல் நேமியானின்’ என்பதற்கு - ‘தெய்வத்தன்மை பொருந்திய ஆஜ்ஞாசக்கரத்தையுடையவனான தசரதசக்கரவர்த்திபோல வென்று உரைப் பாரு முளர்; அவன் தனது மனம் மெய்த்திருவினிடத்து [உண்மைபாகிய செல்வத்தைப் பாதுகாத்தலில்] செல்ல (முன்பு தான் லக்கேயிக்கு வாக்களித்திருந்த வரங்களைத் தவறாது தருதற்குக் கட்டுப்பட்டவனாகிப்) பூவியலமளிமேல் வீழ்ந்து உறவ் துவான்போல மூர்ச்சையடைந்தமை காண்க: ஆஜ்ஞாசக்கரத்துக்குத் தெய்வத்தன்மை - அரசன் ஓரிடத்தே உளதாக அவனுறங்குகின்ற காலத்திலுமுட்பட எப்பொழுதும் தான் உலகமுழுவதுஞ் சென்று உயிர்களைக் காத்தல்.

கண்ணிய—கண்ணுதல் - கருதுதல், குறித்தல். சிருங்காரஸ மென்பவாதலால், காதல் நேரெனத் தரும். ‘அம்மி’ என்றதில், உபலக்ஷணத்தாற் குழவியுள் அடங்கிற்று. இராவணன் சேதையினிடத்துக் கொண்ட ஆசையிலுல் நெட்டுயிர்ப்பெறியுத்தோறும் உயிரின் வலிமை நெகிழ்தல்பற்றி, ‘காவியங் கண்ணிதன்பாற் கண்ணிய காதல் நீரின் ஆவியையுயிர்ப்பென்றோ துமம்மியிட்டரைக்கின்றான்’ என உருவங் கூறினர். ஆவி - அரைக்கப்படுபொருள். நீர் பெய்து அரைத்தல், இயல்பு. (உகக)

உகச. மிகுந்தகைகளைப்புமுற்றவுருவெளிப்பட்டவேலை நகுந்தகைமுகத்தன்காதனடுக்குறமெய்யன்வார்தேனுக்குந்தகைமொழியான்முன்னமொருவகையுறையுள்ளே புக்குந்தளளன்றோவென்றுமயிர்புறம்பொடிக்கின்றனை.

(இ - ன்.) மிகும் தகை - மேன்மேல் வளருந் தன்மையையுடைய, நினைப்பு - (சீதையின் விஷயமான) சிந்தனை, முற்ற - மிகுதலால், உரு வெளிப்பட்ட வேலை - (அவளுடைய) வடிவம் தன் கண்ணெதிரிற் புலனுண்பொழுது, (அவ்வடிவத்தை உண்மையான சீதையென்று கருதி) நகும் தகை முகத்தன் - சிரிக்கின்ற கம்பீரமான முகங்களை யுடையவனும், காதல் நடுக்கு உறு மெய்யன் - ஆசையால் நடுக்கமடைகின்ற உடம்பையுடையவனுமாகி, 'வார்தேன் உரும் தகை மொழியான் - மிகுதியான தேன் சித்துகின்ற அழகிய சொற்களை யுடையவனான சீதை, ஒருவகை - ஏதோ ஒருவகையால் (இணங்கி), உறையுளுள்ளே - (நான்) படுத்திருக்கின்ற அறையினுள்ளே, முன்னம் - (எனது) எதிரில், புகுந்தனன் அன்றோ - வந்து சேர்ந்துவிட்டாளல்லவா?' என்று - என்று எண்ணி, புறம் மயிர் பொடிக்கின்றானே - தனது உடம்பின்மேலெல்லாம் மயிர் சிலிர்க்கப் பெறுகின்றவனுமான இராவணனே, —(எ - று.)—(உ0சு) 'நோக்கி என்' என இயைக்க.

மனத்தில் யாதொருபொருள் இடைவிடாது நினைக்கப்படுகின்றதோ அப்பொருள் அந்தப் பாவனையின் மிகுதியைத் கண்ணுக்கெதிரிற் காணப்பட்டாற் போலத் தோன்றுதல் இயல்பு. அதி - உருவெளித்தோற்ற மெனவும், உரு வெளிப்பாடெனவும் கூறப்படும். இராவணன் எப்பொழுதும் இடைவிடாது சீதையையே நினைத்திருத்தலால், அவன் படுத்திருக்கும்போது அவளுருவம் அவனது கண்ணெதிரிற் புலனாயிற்று; அதனைக் காதல்மிகுதியுடையவனான அவன் பொய்த்தோற்றமென்று உணராது உண்மையான சீதையென்றே எண்ணி மகிழ்ச்சியைச் சிரிப்பையும் மயிர்சிலிர்ப்பையும், மோகத்தால் உடல் நடுக்கத்தை யு முடையவனான நென்க. சீதை தனக்குத் துக்கு இணங்குந் பொருட்டுச் சாம தான பேத தண்டங்களாற் பலவகை முயற்சிசெய்து வந்தனனாலால், அவற்றில் ஏதோ ஒருவகையினால் அவன் தன்னைச்சார்ந்தன ளென்று மகிழ்வானாயினன். மயிர்சிலிர்த்தல், மகிழ்ச்சியினாலும் மெய்ப்பாடி, மிகுந் தகை நினைப்பு - வரம்புக்கடந்த தன்மையையுடைய எண்ணமென்றும், நகுந் தகை முகத்தன் - மலர்ந்த தன்மையுள்ள முகங்களை யுடையவனென்றும் கொள்ளலாம்.

முன்னம் - இடமுன். உறையுள் - இருப்பிடத்துக்குத் தொழிலாகுபெயர்; உன் - தொழிற்பெயர்விருதி: உறை உன் எனப்பிரித்த, வினைத்தொகை - நிலைத்தொடராகக் கொள்ளலுமாகம். 'முன்னம்' என்றவிடத்து 'முன்னி' என்று பாடமுண்டு; ஆலோசித்து என்பது அதன்பொருள். (உகச)

உகரு. மென்றொழிற் கலாபமஞ்ஞைவேட்கைமீக்கருமேனும்  
குன்றொழித்தொருமாக்குன்றினரிதிற்சேர்கொள்கைபோல  
வன்றொழிற் கொற்றப்பொற்றோண்மணந்தருமயிலேயன்து  
ரொன்றொழித்தொன்றினேகவரியதோரொழுக்கினுனை. ப. 1004

(இ - ன்.) மெல் தொழில் - நுட்பமான வேலைத்திறமடைந்த, கலாபம் - தோகையையுடைய, மஞ்ஞை - மயிலானது, வேட்கை மீக்கருமேனும் - ஆசையை அதிகமாகக்கொண்டதாயினும், குன்று ஒழித்து ஒரு மா குன்றின் அரி

தின் சேர் தொன்கைபோல - (தானிருக்கின்ற) ஒருமலையைவிட்டு மற்றொரு பெரியமலைக்குச் சிரமத்தோடு சென்றுசேருந் தன்மைபோல,—அரு மயிலே அன்றா - அருமையான மயில்போன்ற சாயலையுடையவர்களான மகளிர், வல் தொழில் கொற்றம் பொன் தோள் மணந்து - வலியசெயல்களைச் செய்ய வல்லதும் வெற்றிகொண்டதுமான அழகிய தனதுதோளைத் தழுவி, ஒன்று ஒழித்து ஒன்றின் ஏக அரியது - அங்ஙனம் தாம் தழுவிய) ஒருதோளை விட்டு மற்றொருதோளிற் செல்லுதற்கு அரியதான, ஓர் ஒழுக்கினுனை - ஒப்பற்ற தோள்வரிசைகளை யுடையவனுமான இராவணனை,—(எ - று.)—(உபக) 'நோக்கின்' என இயைக்க

உலகத்திலுள்ள பலமலைகளுள் ஒருமலையில் இனிதுவசிக்கின்ற மயில் அதனைவிட்டு மற்றொருமலையைச்சேர்ந்து அவ்விடத்தின் இனிமைகளை துகரு மாறு மிக்க விருப்பங் கொண்டதாயினும் இம்மலையினின்று அம்மலைக்குச் சென்றுசேர்தற்கு மிகவும் சிரமப்படுமியல்பை யுடையதாயிருக்கின்றது; அவ் வாறே இராவணனுடம்பில் இரட்டைவரிசையாயுள்ள தோள்களிருபதில் ஒன்றைத் தழுவி இன்பத்துகர்த்த மாதர் அத்தோளைவிட்டு மற்றொருதோளுக்குச்செல்லுதல் அரியதாகின்ற தென்க; உவமையணி. ஒவ்வொருதோளே ஒவ்வொருத்தி தழுவியேய்தற்குப் போதுமான தென்பது தோர்த்தகருத்து. அத்தோளினது பருமையுபயவலிமைகளும், அச்சோள்களில் ஒன்றற்கொன்றுள்ள இடைவெளியின் மிகுதியும் பாராட்டப்பட்டவாரும், மயில் - குறிஞ்சி நிலப்பறவை. ஒரெடுப்பில் கெடுத்தாரம் பறந்துசெல்லமாட்டாமை, அதற்கு இயல்பு; அது அங்ஙனமாதற்குக் காரணம் தோகையின் பாரமென்பது தோன்ற, 'கலாபமஞ்ஞை' என்றார். அத்தோகையில் தெய்வச்செயலாய் இயற்கையாக அமைந்திருக்கின்ற சுண்முதலியவற்றின் விசித்திரங்கள் செயற்கையாக மிகுதுண்ணித் திடுக்கிட்டுச் சித்திரவேலைப்பாடுகள்களால் விருக்கின்ற அருமையைப் பாராட்டி, 'மென்றொழிற்கலாபம்' எனப்பட்டது; இது, மகளிர்கூந்தற்கு உவமையாகக் கொள்ளத்தக்கது. 'மணந்திடுமடத்தைமார் கட்டு' என்றும் பாடம்.

(உகடு)

வேறு.

பரபய்யு

உகக. தழுவாநின்றத நங்குடன்மீதுதயகிரியிற்சுடர்தயங்க

வெழுவானென்னமின்னிமைக்குமாரம்புரளுமியல்பிற்றாய்

முழுவானவராயுலகமொருமூன்றுங்காக்குமுதற்றேவர்

முழுவானேமிகுஞ்சத்தின்வாய்மைதுடைத்தமார்பாணை.

(இ - ள்.) தழுவா நின்றத நங்கு கடல் மீது - சுற்றிலும் பரவியுள்ள கடலின்மேல், உதயகிரியில் - (உயர்ந்து காணப்படுகின்ற) உதயபருவத்திலே, சுடர்தயங்க எழுவான் என்ன - (தனது ஆயிரம்) கிரணங்கள் விளங்க உதிப்பவனான சூரியன்போல, மின் இமைக்கும் ஆரம் புரளும் - ஒளிவிளங்கு கின்ற இரத்தினஹாரம் புரளுகின்ற, இயல்பிற்று ஆய் - தன்மையை யுடையதாய்,—முழு வானவர் ஆய் - தலைமைக்குணங்கள் மிக்க தேவர்களாய், உலகம் ஒரு மூன்றும் காக்கும் - மூன்று உலகங்களையும் பாதுகாக்கின்ற,



முதல் தேவர் - சிறந்த தேவர்களான சிவபிரான் திருமால் இரீதிரன் என்பவர்களுடைய, மழு, வான் ரோமி குவிசத்தின் - மழவும் ஒளியுள்ள சக்கரமும் வச்சு முமாகிய ஆயுதங்களின், வாய்மை தவறாத வலிமையை, தடைத்த - போகிய, மார்களை - மார்க்கையுடையவனுமான இராவணனை, — (எ . று) . — (உருக) ரோகினின் மன ஓட்டத்தை.

இராவணனது சரிய பெரிய உடம்புக்கு - சுற்றிலுமுள்ள சுருங்கடலும், அவ்வுடம்பில் உயர்ந்து பரந்து காணப்படுகின்ற மாப்புக்கு - கீழ்கடலினிடை யேயுள்ள உதயகிரியும், அம்மாப்பில் ஒளிவீச அணியப்பட்டுப் புரண்டு விளங்கும் இரத்தினவாரத்துக்கு - அவ்வுதயகிரியின்மீது தனது ஆயிரம் கிரணங்களும் பரவ உதித்துச் சஞ்சரிக்கத் தொடங்கி விளங்குஞ் சூரியனும் உவமையெனக்காண்க; உவமையான. திரிமூர்த்திகளுட் போர்முற்பற்சியில்லாது வேதமோதிக்கொண்டிருப்பவனும் இராவணனது குலத்துக்கு ஆதிபுருஷனுமான பிரமனை நீக்கி, தேவராஜனாய் திரிலோகாதிபத்தியஞ் செய்யும் இந்திரனைக் கூட்டி, தவறாது பகையழிக்கு மியல்பினவான அம்மாவரது படைக்கலங்களும் இவனது மார்பிற் பட்டு அதனை ஊறுபடுத்தமாட்டாமற் சிறப்பிழந்தன வென இராவணனது மார்பின் வலிமையை வருணித்தார். இராவணன் இவர்களால் வெல்லப்படாமை, இவ்வருணனைக்கு மூலம். மழு - சிவபிரானுக்கும், ரோமி - திருமாலுக்கும், குவிசம் - இந்திரனுக்கும் உரியன. “ஸூதர்சகம் பால்கர கோடி துல்யம்,” “ஆயிரங்கோடி நிவாகரண்போ லொளிராழி” என்றபடி திருமாவின் சக்கராயுதம் மிக்க பிரகாசமுடையதாதலால், ‘வான்ரோமி’ என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டது.

தழுவாநின்ற - தழுவிநின்ற என்சு. தழுவாநின்ற என்பதை ஒரு சொல்லாகக்கொண்டு, தழுவுகின்ற என நிகழ்கருல் பெயரெச்சமாகத்தலுமொன்று.

இக்கவி - மூன்றாஞ்சிறும் ஆறாஞ்சிறும் பாய்ச்சோகளும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிகெழுலடி நான் துகொண்ட அறுகோசிய விருத்தம். ( )

வேறு.

உருக. தோடுமுதண்டார்வண்டுநிசையானைமதந்துதைந்தவண்டுஞ்சுற்றி மாடு முதறறுங்கலவைவயக்களிற்றின்சுந்தரத்தைமாறுகொள்ளக் கோடுமுதமார்பாணக்கொலையுமுதவடிவேலின்கொற்றமஞ்சித் தாடொழுதபகைவேந்தர்முடிபுழுததழும்பி நந்தசரணத்தானை.

(இ - ன்.) தன தார் - குளிர்ச்சியான (தனது மார்பின்) மாலையிலுள்ள, தோடு - மலரிதழ்களில், உழு - கிண்டிமொய்த்துள்ள, வண்டும் - வண்டுகளும், நிசையானை மதம் துதைந்த வண்டும் - திக்கஜங்களின் மதநீரிலே நெருங்கி மொய்த்துள்ள வண்டுகளும், சுற்றி - சுழன்றெழுந்து, மாடு உழுத - பக்கங்களில் மொய்த்திக் கின்றுவனவாரும்படியும், நறறு கலவை - வாசனை வீசுகின்ற (தனது மார்பிற் பூசிய) கலவைச்சந்தனம், வய களிற்றின் சுந்தரத்தை மாறுகொள்ள - வலிமையையுடைய திக்கஜங்களின் முகத்திலணிந்த சிந்தரத் திலகத்தை மாற்றிக்கொள்ளும்படியும், கோடு உழுத - (அத்திக்கஜங்

களின்) தந்தங்கள் பதிந்து கிளறப்பெற்ற, மாப்பாளை - மாப்பையுடையவனும், —கொலை உழுத - கொலைசெய்யுமாறு பாய்ந்து கிளறுகின்ற, வடி வேலின் - (தனது) கூரிய வேலையுத்தினது, கொற்றம் - வெற்றிக்கு, அஞ்சி - பயந்து, தான் தொழுத - (தனது) கால்களில் விழுந்து வணங்கிய, பகை வேந்தர் - பகையரசர்களது, முடி - கிரீடங்கள், உழுத - பட்டுத் தேய்த்தலினாலாகிய, தழும்பு - வடுக்கள், இருந்த - பொருந்திய, சரணத்தானை - கால்களையுடையவனுமான இராவணனை, —(எ - று.)—(உருசு) 'அதுமான் கோக்கின்' எனக்குளகச் செய்யுங்கட்கு முடிபு காண்க.

இராவணன் திருவிசய யாத்திரையில் திசைகளின் கடை யெல்லைகளிலே நின்று உலகத்தைத் தாங்குகின்ற அஷ்டதிக்கஜங்களை எதிர்த்தபொழுது, அவை தமது தந்தங்களைக்கொண்டு இவன் மாப்பில் வலியுத்தாக்கி ஊறுபடுத்துவன வாயின; அங்ஙனம் பாய்ந்து நெருங்கும்பொழுது, இராவணன் மாப்பில் தரித்துள்ள மாலையின் மலரிதழ்களில் மொய்த்துக்கிடந்த வண்டிகளும் திக்கஜங்களின் கபோலமத ஜலத்தில் மொய்த்துக்கிடந்த வண்டிகளும் அஞ்சி இடம்விட்டுப் பெயர்ந்து பிறகு புதுமணத்திலுள்ள அவாவினால் இம் மலர்வண்டிகள் அம்மதத்தையும் அம்மத வண்டிகள் இம்மலரையும் நாடி மாறிச் சென்று, அத்தாக்குவிசையில் தாம் அகர்பட்டுக்கொள்ளாதபடி ஜாக்கிரதைபட்டுப் பக்கங்களில் மொய்ப்பனவாயின. ஆக்கருத்தே 'கோடுமுதண்டார் வண்டும் திசைபாளை மதந்தைத்தவண்டும் சுற்றி மாடு உழுத' என்றதனாற் போந்தது. அங்ஙனம் திக்குயானைகள் தந்தங்கள்கொண்டு இராவணன் மாப்பிற் பாயும்போது, அம்மாப்பிற் பூசிய கலவைச்சந்தனக்குழம்பு அவ்யாளையின் முகத்திலும், அந்த யானையின் முகத்திலிடமிருள்ள சிந்துரப்பொட்டு இவன் மாப்பிலுமாக மாறிப்படிதல், 'நறுங்கலவை வயர்களிறின் சிந்துரத்தை மாறு கொள்ள' என்றதனால் விளக்கப்பட்டது. மாற்றுநிலையணி மெனப்பமும் பரிவர்த்தகாலங்காரம் இம்முதலிரண்டுகளிலிருத்தல் காண்க; அதன் இலக்கணம்—'பொருள் பரிமாறுதல் பரிவர்த்தனையே' என்றார் தண்டியாசிரியர். இரண்டாமடியிலுள்ள 'உழுத' என்பது - பலவின்பாலிறத்தகாலமுற்று, எச்சத்தன்மையடைந்தது. இம்முற்றெச்சமும், 'கொள்ள' என்ற செய்வெனெச்சமும் அடுக்கி, உம்மை தொக்கதனால் வினைச்செவ்வெண்ணாகி, மூன்றாமடியிலுள்ள 'உழுத' என்ற பெயரெச்சத்தோடு இயையும். இனி, இரண்டாமடியில் 'உழி' என்ற வினையெச்சம், வேண்டாவழிச்சாரியையாக இடையில் துகரம்பெற்று 'உழுத' என நின்ற தென்றலு மொன்று. இனி, 'சுற்றி' என்ற செய்தெனெச்சத்தை 'சுற்றி' எனச் செய்வெனெச்சமாகத்திரித்து அதனை 'கோடுமுத' என்றதனோடு இயைத்து, மாடு உழுத நறுங்கலவை - தன்னிடத்திற் பூசப்பட்ட நறிய கலவைச்சந்தன மென்றலுமாம். இராவணனது மாப்பின்சிறப்புக் கீழ்ச் செய்யுளிற் கூறியதனோடு அமையாமையால், இச்செய்யுளிலும் அதனைக் கூறினார்.

இராவணன் தான் தனது யாமனாகிய மயனிடத்தினின்று பெற்றதெய்வத்தன்மையுள்ள வேலையுத்தினது தவறப் பெருவலிமைடைத் துணைக்

கொண்டு அரசர்களை யெதிர்த்துப் பொருத்தித்து வெல்லத்தொடங்கியபொழுது அப்பகையரசர்களிற் பலர் அவ்வேலின் கொலைத்திறத்துக்கு அஞ்சிப் போரோழிந்து இவனைச் சாணமடைபவராய் இவன் கால்களில் தங்கள் முடிபடும்படி விழுந்து ஸாஷ்டாங்கமாகத் தண்டனிகையில் அவர்கள் கீரீடங்கள் படுதலால் இவனடிகளில் தழும்புகளமைந்தனவென்பது, பின்னிரண்டடிகளிற் கூறப்பட்டது. இங்கு 'கொலையுமுத வடிவேலின் கொற்றம்' என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்ட வேற்படையின் பெருமையை, மேல் யுத்தகாண்டத்து வேலேற்றப்படலத்தில் "மயன்கொடுத்தது மகனொடு வயங்கனல் வேள்வி, மயன்படைத்துள தாழியுங் குலிசமு மலைய, துயர்ந்த கொற்றமு மூழியுங் கடந்துள தருவின்," "விட்டபோதினி லொருவனை வீட்டியே மீளும், பட்டபோ தவ ஞன்முக ஞாயினும் பங்கும், வட்ட வேலது வலங் கொண்டு வாங்கினன்" என்றும், உத்தரகாண்டத்தில் "தாளார் தண்டாமரையோன்றன் மேலேவிடனு மவனுயிர் கொண்டன்றி, மீளவேலுங் கொடுத்து மயன்போக" என்றும் வருவனவற்றாலு முணர்க.

'சிந்தூரத்தை மாறுகொள்ள' என்பதற்கு - சிந்தூரப்பொட்டை யழிக்க வென்றலுமாம். இச்செய்யுளில் 'உழுத' என்ற சொல் ஒரு பொருளிலேயே பலமுறை வந்தது, சொற்போருட்பின்வருநிலையணி. முதலடியில் 'தோடு முத தார்வண்டு' என்று பாடமோதவாரு முளர்.

இக்கவி - இறுதியிரண்டுசீரும் மாச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் காய்ச்சீர்களுமாகிய தமிழ்நெடிலடி நான்குகொண்ட அறுபாடிரிய விரிந்தீம். (உகஎ)

வேறு.

[இராவணனைக்கண்ட அநுராதது கோபம்.]

உகடி. கொண்டதோருருவமாயன் குறளினுக்குறுகநின்றான்  
மிண்டிலைபத்துந்தோள்களிருபதுந்தெரியநோக்கிக்  
கண்டனன்காண்டலோடுங்கருத்தின் முன்காலச்செந்தி  
விண்டனகண்கள்கீண்டு வெடித்தனகீழுமேலும்.

(இ - ள்.) கொண்டது ஓர் உருவம் மாயன் குறளினும் குறுக நின்றான் - தான் கொண்டுள்ள ஒப்பற்ற வடிவம் (முன்பு) திருமால்கொண்ட வாமனவடிவத்தினுங் குறுகியதாயிருக்க நின்றவனான அதுமான், திண் தலை பத்தும் தோள்கள் இருபதும் தெரிய நோக்கி - (அங்ஙனம்படுத்துள்ள அவ்வரசுக்கது) வலிய தலைகள் பத்தையும் தோள்கள் இருபதையும் நன்றாகப்பார்த்து, கண்டனன் - ('இவன் இராவணன்' என்று) தெரிந்துகொண்டான்; காண்டலோடும் - (அங்ஙனம்) அறிந்தமாத் திரத்தில், கருத்தின் முன் - (ஆலோசித்தின்ற அவ்வதுமனது) மனத்திற்குமுன்னமே, கண்கள் காலம் செம் தீய்ண்டன - (அவனது) கண்கள் செந்நிறமான காலாக்கினியை வெளிப்படுத்தின : (அந்த உக்கிரத்தால்), கீழும் மேலும் கீண்டு வெடித்தன - கீழலகமும் மேலலகமும் பிளந்து வெடிக்கலாயின ; (எ - று.)

மகாபலி சக்கரவர்த்தியின் விசுருக்கையடக்குதற்பொருட்டுத் திருமால் கொண்ட வாமனவடிவம் மிகச்சிறியதென்பதைக் கீழ்ப் பாலகாண்டத்தில் “பயந்தவர்களு மிகழ் குறளன்” என்று விளக்கிப்போந்தவர், இப்பொழுது அத்திருமாலினடியவனுள் அதுமான் பிராட்டியைத் தேடுதற் பொருட்டுக் கொண்ட வடிவம் அகன்றிவருறுகியதென்று அனுமனது அணிமாவென்னுஞ் சித்தியின் மகிமையை விளக்கினர். காணுதல் - கோக்குஅல்நோக்கம். படுத் துள்ளவனது பத்துத் தலைகளையும் இருபது கைகளையும் பார்த்து அவனை இராவணனென்று அறிந்த அதுமன் மனத்திற் கோபங்கொள்ளுதற்கு முன்னமே அவனது கண்கள் சுற்பாந்தகாலத்தி உலகங்களை யழித்தற்கு எழும் அக்கினிபோன்ற கொடிய அக்கினியைச் சொரிந்தன என்றது - காரணத்தின் முன் காரியம் நிகழ்ந்ததாகக் கூறியதாருதலால், மிகையுயிர் புனவீழ்சியணி; இது, விரைவை விளக்குவது. மனம் கோபத்தினால் எரிந்ததென்பதும் இத னுற்போதரும். அதுமான்கொண்ட அக்கோபத்தின் உக்கிரத்தால் மேல்கீழுல கங்கள் கீண்டு வெடித்தன எனவே, இந்நிலவுலகம் கீண்டு வெடித்த தென் பது, கூறுமேல் தானே பெறப்பட்டது; அருத்தாபத்தி. இந்த வாக்கியம் - தோய் புயாவுநவீழ்சியணி.

இக்கவி - இக்காண்டத்தின் முதற்கவிபோன்ற அறுகோசியவிரூத்தம்.

வேறு.

[அதுமான் இராவணனை யழிக்கக் கருதுதல்.]

உககூ. தோளாற்றலென்னாகுமேனிற் குஞ்சொல்லென்னும்  
வாளாற்றுகண்ணைவஞ்சித்தான்மணிமுடியென்  
ருளாற்றலாழித்துத்தலைபத்தந்தகர்த்தென்ற  
னாளாற்றல்காட்டேனாலடியேனுய்முடியேனே.

(இ - ள்.) தோள் ஆற்றல் என் ஆகும் - (இவனது) புயங்களின் வலிமையாறுபயன்படு! மேல் நிற்கும் சொல் என் ஆம் - நெடுங்காலம் அழிவின்றி நிற்பதான இவனது புகழ்தான் யாறுபயன்படு!! (இவ்விரண்டும் பயன்படாதபடி), வான் ஆற்று கண்ணை வஞ்சித்தான் - வாளாயுதம்போன்ற கண்களையுடையவளான சீதையை வஞ்சினையாற் கவர்ந்துவந்தவனாகிய இவ் விராவணனுடைய, மணி முடி - இரத்தின கிரீடங்களை, என் தான் ஆற்ற லால் இடித்து - எனது கால்களின் வலிமையால் உதைத்துத்தன்னி, தலை பத் தும் தகர்த்து - பத்துத் தலைகளையும் உடைத்து, என் தன் ஆள் ஆற்றல் காட் டேன் ஆல் - எனது ஆண்மைத்திறத்தைக் காண்பியாமற் போவேனாயின், அடியேன் ஆய் முடியேன் - நான் ராமதாஸனாய் (அவ்வடிமைத் தொழில்) நிறைவுமேன்; (எ - று.)—ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றத்தோடு இரக்கம்.

கேரில்வந்து இராமபிரானை யெதிர்த்துப் புயவலிமைகொண்டு பொருது வென்று பிறகு அவனுரிமையான சீதையைக் கவர்தல்செய்யாது வஞ்சினையால் அப்பிராட்டியைக் கவர்ந்து சென்றமை இராவணனது புறப்பலத்துக்கு மிக்க பழிப்பையே தரு மென்பதபற்றி ‘தோளாற்ற லென்னாகும்’ என்றும், “எளிதெனவில்லிற்றப்பா னெய்து மெஞ்ஞான்றும், விளியாது நிற்கும் பழி”

அடியவன்போல் புறத்தே பாவனைகாட்டிப் பாசாங்குசெய்து திரிவது உண்மையான அடிமைத்திறமாகா தென்பது, முதல் வாக்கியத்தின் கருத்து. எசமானனுக்குத் தரோகஞ்செய்தவனை அறத்தொலைத்தலே பூர்ணமான அடிமைத்திறமென்க. 'அரக்கரை பிழைப்பரோ' என்றது, இகழ்ச்சிப்பன்மை; 'தூய்சொல், குறிப்புநிலையின் இழிபுலன்க்கிறு' என்பர் நச்சினர்க்கினியர்;

ராஷஸ்பயலென இழித்தபடியாம். யான் கண்டும் - ஏன் கண்ணெதிர்ப் பட்டபின்பும் என்றபடி. எனது தலைவனுக்குத் துரோகஞ் செய்தவனையும் அவனுரையும் யான் அழித்தபின்பு, அதனால் எனக்கு ஏதேனும் தீங்குநேர்த்தாலும் நேர்க, அதனால் ஒன்றுங் குற்றமில்லை யென்ற தணிவுபற்றி, 'மேல் முடிவதெலாம் முடிந்தொழிக்' என்றான். இவனைக் கண்டு பிழைக்க விடுவது அடிமைத்திறமன்று. இவ்வளவுஞ்செய்தால்தான் அடிமைத்திறம் நிறைவுற்றதாகு மென்பது உட்கோள். (உஉ௦)

[கோபங்கொண்டு அனுமன் சிறிது ஆலோசித்து அக்கருத்தொழிதல்.]

உஉ௧. என்றாக்கியொழிபுகழ்த்திருகர னும்பிசைந்தெழுந்து  
நின்றாக்கியுணர்ந்துரைப்பானேபியோன்பணியன்ற  
லொன்றாக்கியொன்றிழைத்த லுணர்வுடைமைக்குரித்தன்றால்  
பின்றாக்கினிதுசாலப்பிழையாகுமெனப்பெயர்ந்தான்.

(இ - ன்.) 'என்று - என்றுஎண்ணி, ஊக்கி - யுத்தோற்சாகங்கொண்டு, எயிறு கடித்து - பற்களைக் கடித்து, இரு கர னும் பிசைந்து - இரண்டுகைகளையும் பிசைந்து, எழுந்து—, (பின்னர் அறுமான்), நின்று - சற்றுநின்று, ஊக்கி உணர்ந்து - முயன்று—ஆலோசித்து, உரைப்பான் - தனக்குட் சொல்லிக் கொள்பவனாய்,—'நேமியோன் பணி அன்று - (நான் இராவணனையும் இலங்கையையும் அழிப்பது) இராமபிரானது கட்டளையன்று; (அன்றியும்), ஒன்று ஊக்கி ஒன்று இழைத்தல் - ஒருகாரியத்தைச் செய்யமுயன்று வேறொரு காரியத்தைச் செய்தல், உணர்வு உடைமைக்கு உரித்து அன்று - அறிவுடைமைக்கு உரிய செய் லாகாது; பின் ஊக்கின் - பின்பு ஆலோசிக்குமிடத்து, இது - (நான் இராவணனையும் இலங்கையையும் அழிக்கும்) இச்செயல், சால பிழை ஆகும் - பெரிதாக்குற்றமுடையதாகக்கூடும், என - என்று சொல்லி, பெயர்ந்தான் - (அச்செயலினின்று) பின்வாங்கு வனானான்; (எ - று.)—'ஆல்' இரண்டும் - தேற்றம்.

பற்களைக் கடிக்கலும், கைகளைப் பிசைதலும் - கோபகாரியம். நேமியோன் - சக்கராயுதத்தையுடையவனான திருமால்: இங்கு, அவனது திருவவதாரமூர்த்தியான இராமபிரானைக் குறித்தது; ஆஜ்ஞாசக்கரத்தையுடையவனென்றுகொண்டு, சக்கிரீவமகராஜனைக் குறித்த தென்றலுமாம். பிராட்டியிருக்கின்ற ஆடத்தைத் தேடியறிந்து மீண்டெவந்து செய்தி சொல்லுதலே இவ்வீருவர் கட்டளையுமா மென்பது, கிட்டித்தாகாண்டத்தில் விளங்கிற்று: ஒன்றுஊக்கி ஒன்றுஇழைத்தல் - பிராட்டியைக்கண்டு செய்திசொல்லுதலாகிய ஒருகாரியத்தைச் செய்யத்தொடங்கிப் பகையழித்தலாகிய வேறொரு காரியத்தைச் செய்தல். பெயர்தல் - மீளுதல். (உஉ௧)

[இதுவும் அது.]

உஉ௨. ஆலம்பார்த்துண்டவன்போலாற்றலமைந்துளரெனினுஞ்  
சீலம்பார்க்குரியோர்களைண்ணாதுசெய்ப்பவோ  
மூலம்பார்க்குறினுலகைமுற்றுவிக்குமுறைதெரினுங்  
காலம்பார்த்திறைவேலைகடவாதகடலொத்தான்.

(இ - ன்.) பார்த்து ஆலம் உண்டவன் போல் - (தேவர்கள் படுகிற துண் பத்தைக்) கண்டு விஷத்தை யமுதுசெய்தவனுள் சிவபிரான்போல, ஆற்றல் அமைந்து உளர் எனினும் - வல்லமையமைந்துள்ளவராயினும், சேலம் பார்க்க உரியோர்கள் - தமக்கேற்ற ஒழுக்கமுறைமையைக் குறிக்கொண்டு பாதகாக்க உரியவர்களான பெரியோர், எண்ணாது செய்பவோ - ஆலோசியாமல் (ஒரு காரியத்தைச்) செய்வார்களோ? [செய்யார் என்றபடி]; (ஆகவே), மூலம்பார்க் குறின் - (தனது) தலைமையைப் பார்க்குமிடத்து, உலகை முற்றவிக்கும் முறை தெரினும் - உலகமுழுவதையும் அழியச்செய்யுந் திறமை (தனக்கு உள்ள தென்று) தெரிந்திருந்தாலும், காலம் பார்த்து - (தான் அழித்தற்கு உரிய) கற் பார்த்தகாலத்தின் வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, இறைவேலை கடவாத-(அது வரையிலும்) சிறிதுங்கரைகடவாமல் அடங்குகிறகின்ற, கடல் - கடலை, ஒத் தான் - போன்றனன், (அநுமான்); (எ - று.)

இராவணனையும் இலங்கையையும் எளிதில் அழிக்கவல்ல திறமை தன் னிடமிருக்கவும் அனுமன் அதுசெய்யாது அதற்கேற்றகாலத்தைக் கருதி இதுசமயமன்றென்று அடங்கியதற்கு, அங்குணக் கடல் அடங்கியிருத்தலை உவமைகூறினர்; உவமையணி. இச்சிறப்புப்பொருளை அல்லொழுக்கெறியில் சிற்பவர் எவ்வகையாற்றலுடையோனும் ஆலோசனையின்றி ஒருகாரியத்தைச் செய்யா ரென்ற பொதுப்பொருள்கொண்டு விளக்கியது, வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி. இங்குணம் இரண்டணிகள் சேர்ந்துவந்தது - சேர்வையணி. காலத்தினுற் செய்த நன்றி யென்பது விளங்க, 'ஆலம் பார்த்து உண்டவன்' என்றார்; இது - அப்பொருமானது அற்புதசக்தியை விளக்கும். பார்க்கவுரி யோர்கள் என்பது 'பார்க்குதியோர்கள்' என்றும், தெரியின் என்பது 'தெரிந்' என்றும் தெற்குத்தல்விசாரமடைந்தன 'முறைத்தெனினும்' எனவும் பாட முண்டு. இனி, 'மூலம்பார்க்குறின்' என்பதைத் தனியே முதலிலெடுத்து, (இராவணனைக் கொல்லத்துணிந்த அநுமான் அங்குணம்கொல்லாமல் விட்டிட்டுத் தற்குக்) காரணம் (என்னவென்று) பார்க்குமிடத்து என்று உரைப்பாரா முளர்.

(உஉஉ)

[இதிலும் அது.]

உஉ௩. இற்றைப்போர்ப்பெருஞ்சேற்றமென்னோடுமுடிந்திடுக, கற் றைப்பூங்குமுலானைச்சிறைவைத்தகண்டகனை, முற்றப்போர்முடித்த தொருகுரங்கென்றான்முனைவீரன், கொற்றப்போர்ச்சிலைத்தொழிற் குக்குறைவுண்டாமெனக்குறைந்தான்.

(இ - ன்.) 'இற்றை போர் பெருஞ் சேற்றம் - இப்பொழுது (இராவண னோடு) போர்செய்யுமாறு (எனக்கு) உண்டான பெருங்கோபம், என்னோடு முடிந்திடுக - (பிறர்க்குப்பலனாகாமல்) என்மனத்திலேயே அடங்கிவிடக்கட வது; 'பூ கற்றை குமுலானை சிறை வைத்த கண்டகனை - மலர்களைச்சூடிய திர ட்சியான கூந்தலை யுடையவளாகிய பிராட்டியைக் காவலில் வைத்த கொடிய வனை [இராவணனை], முற்ற - அழியும்படி, 'ஒரு குரங்கு போர்முடித்தது - ஒருகுரங்கு போர்செய்தமுடித்தது, கன்றால் - கன்றுகொல்லும்படியானால்,

முனை வீரன் கொற்றம் போர் சிலை தொழிற்கு குறைவு உண்டாகும் - (அரக்கரைக்கொல்லுதற்கென்றே) முனைந்துநிற்கிற வீரனுன ஸ்ரீராமனது வெற்றியைத்தரும் போரைச் செய்யவல்ல விற்கொழிந்தேர்ச்சிக்கு ஒருகுறைவு உண்டாகும், என - என்றுண்ணியும், குறைந்தான் - அடங்கினன், (அதுமான); (எ - று.)

தேர்ந்த ஆலோசனைசெய்யாதமுன்பு விரைந்தெழுந்தகோபம் காரியகாரியாகாத அடங்கிவிட்வெண்டுமொன்று கருதினென்பது, முதலடியாற் போந்தது. நான் இப்பொழுது இராவணனைக் கொல்வேனேயாகில், 'தன் மனைவியை வஞ்சனையாற்கவர்ந்துகிறதையைத்த கொடியவனை இராம பிரான் தானே ஏற்றபடிதண்டித்துப் பழிதீர்த்துக்கொள்ளாதிருக்கையில் ஒருதரங்கு புருந்து அத்தொழில்செய்திட்டது' என்று பிரசித்தியுண்டாகி அப்பெருமானது கிறமைக்குக் குறைபாடாய்முடியு மென்பது கருதியும் கோபத்தணிந்தனன் அனுமனென்க.

கண்டகம் - முள்; வடசொல்: அதுபோலப் பிறர்க்கு வருத்தஞ்செய்பவன், கண்டகன். முனை வீரன் - வினைத்தொகை. தனது தலைவனது வில்வன்மைக்கு ஒருகுறைவாராமைப்பொருட்டுத் தான் குறைந்தனனென ஈற்றடியில் நயங் காண்க. அங்ஙனமாதல், சிறந்த அடிமைத்திறம். (உஉ௩)

[அங்ஙனம் மறுமொன்றை எனக்கா லு னார்தல்.]

உஉ௪. அந்திலையான் பெயர்ந்துரைப்பானாய்வளைக்கையணிபிழையா

ரிந்திலையா னுடன் துயில்வாருளரல்லரிவனிலையும்

புன்னிலையகாமத்தாற்புலர் நின்றிலைபூவை

நன்னிலையினுள்ளென்னுநலனைக்குதல்குமால்.

(இ - ள்.) அந்திலையான் - அங்ஙனம் (கோபமடங்கித்) தன்னிலையில் நின்றவனான அதுமான், பெயர்ந்து உரைப்பான் மீளவும் (அடியில் வருமாறு தனக்குட்) சொல்லிக்கொள்வான்:—'ஆய் வ'ளைக் கை அணி இழையார் - தேர்ந்தெடுத்த வலையல்களை யணிந்த கைகளையும் அழகிய மற்றும் பலஆபரணங்களைமுடையவரான மகாரிரெவரும், இ நிலையானுடன் துயில்வார் உளர் அல்லர் - இந்தநிலைமையையுடையவனான இவ்விராவணனுடனே படுத்துத்தாங்குபவராயிலே; இவன் நிலையும் - இவனது நிலைமையும், புல் நிலை காமத்தால் புலர்கின்ற நிலை - இழிவான நிலைமையையுடைய காமவெப்பத்தால் தவிக்கின்ற நிலைமையாயிருக்கின்றது; (இந்திலை), பூவை நல்லிலையில் உள்ள நன்னும நலன் எனக்கு நல்கும் - சோபிராட்டி (இவனுக்கு இணங்காமற் பதிலீராததருமமாகிய) நல்லநிலையில் இருக்கின்றானென்னும் நல்லசெய்தியை எனக்குச் சொல்லிக்கொடுக்கின்றது; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றகை; தேற்றமுமாம்.

சேத இவன்கருத்துக்கு இசைத்திருப்பின் இவன் இங்ஙனம் மதநாவஸ்தையோடு தவித்துத் தனியேபடுத்திருக்கக் காரணமில்லை யென்பதையுட்கொண்டு, இவன்னிலையாக, பிராட்டியின் கற்பியாதத்தன்மையை அதுமானித்த அறிந்தனன் அதுமனென்க. அந்திலையான் பெயர்ந்து என்பதற்கு - அங்ஙனம் ஆலோசித்தநிலைமையையுடையவனும் (இராவணனையுக்கும் முய



ற்சியினின்று) மீண்டு என்று உரைப்பினுமாம்; அப்பொழுது, கீழ் உஉச - ஆஞ் செய்யுளில் “எனப்பெயர்ந்தான்” என்றதன் அதுவாதமாகும் இது. இங்கு, ‘பெயர்ந்து’ என்றதற்கு - அவ்விடம்விட்டுச்சென்று என்று உரைத்தலாகாது; மேற்செய்யுளில் “கோமணைபிற்படப்பெயர்ந்தான்” எனவருதலால். இவ்வளவு மகாசம்பிரமத்தோடு படித்துள்ளவனுடனே யென்பதும், இங்ஙனம் காம தாபங்கொண்டெள்ளவனுடனே யென்பதும், ‘இந்நிலையானுடன்’ என்பதற்குக் கருத்தாகலாம். பிராட்டியை உயர்வுப்பன்மையால் ‘ஆய்வனைக்கையணியிழையார்’ என்றதாகக்கொண்டு, ஜாகநியார் இவனுடன் தூங்குபவராயில்லையென்று, உரைத்தலும் ஒன்று. இழித்துரைக்கப்படும் ஒருதலைக்காமத்தா லென்பார் ‘புன்னிலையகாமத்தால்’ என்றார் நல்நிலை - கலங்காத சுற்புநிலை. நல்கும் - தெரிவிக்கு மென்க.

(உஉச)

[அங்கேவந்தும் சீதை காணப்படாமை யைந்தறிந்து அதுவான் பலவாறு சிந்தித்தலை இதுமுதல் ஓன்பாடுகவிகளிற் கூறுகின்றார்.]

உஉரு. என்றெண்ணிபிண்டினிபோர்பயனில்லையெனநினையாக் குன்றன்னதோளவன்றன்கோமணைபிற்படப்பெயர்ந்தா னின்றெண்ணியுன்னுவானந்தோவிந்நெடுநகரம் பொன்றுன்னுமணிப்பூணிலரென்னப்பொருமுவான்.

(இ - ன்.) என்று எண்ணி - என்று ஆலோசித்து, இனி ஈண்டு ஓர் பயன் இல்லை என நினையா - இனி இங்கு (நிற்றலால்) ஒருபயனுமில்லையென்று நினைத்து, குன்று அன்ன தோளவன். தன் கோமணை பின்பட பெயர்ந்தான் - மலைபோன்ற தோளையுடையவனான ஆராவணனை அரண்மனை பின்னும் படி அதனைக்கடந்து அப்பாற்சென்று, நின்று (அங்கு) நின்று, எண்ணி உன்னுவான் - சிந்தித்து ஆலோசிப்பவனாம். — ‘அந்தோ - ஐயோ! இந்நெடு நகரம் - இந்தப் பெரிய நகரத்தில், பொன் துன்னும் மணி பூணர் இவர் - பொன்னிலேபுதித்த இரத்தினங்கையுடைய ஆபரணங்களைத் தரித்தவரான சீதா பிராட்டியார் இல்லையே!’ என்ன - என்று, பொருமுவான் - துக்கிப்பவனான; (எ - று.)—இது, தொகுத்துக்கட்டல்; அடுத்த எட்டுக்கவிகளும் - இதன் வகுத்துக்காட்டலாம்.

கோமணை - சிறந்த மாலையுமாம். ‘குன்றன்ன’ என்ற அடைமொழியை ‘கோமணை’க்குங் கூட்டலாம். பூணர் இவர் - உயர்வுப்பன்மை; வடநூலார் ‘பூஜாயாம் பஹுவசகம்’ என்பார். ‘அந்தோவிந்நீணகரம், பொன்றுன்னு மணிப்பூணிலரென்னப்பொருமினன்’ என்று பிரதிபேதம். (உஉரு)

உஉசு. கொன்றானேகற்பழியாக்குலமகனைக்கொடுந்தொழிலாற் றின்றானேவப்புறத்தேசெறித்தானேசிறையறியே னென்றனுமுணரகிலேன்மீண்டினிப்போயென்னுரைக்கேன் பொன்றாதபொழுதெனக்குக்கொடுந்துயரம்போகாதால்.

(இ - ன்.) கற்பு அழியா குலம் மகனை - (தன் கருத்துக்கு இணங்கிக்) கற்பழியாமற்போன உயர்குலத்துப்பிறந்த பெண்பாலான சீதையை, கொன்

ரூலே - (இராவணன்) கொன்றுவிட்டானே? கொடுத் தொழிலால் - (மனித ஸாத்தின்னுதலாகிய தங்கள்ராதிக்குஉரிய) கொடியசெயலால், தின்ருளே - (அவனாத்) தின்றுவிட்டானே? அப்புறத்தே சிறை செறித்தானே - (இந்த இலங்கைக்கு) அப்பால் (எங்கேனுங் கொண்டுபோய்ச்) சிறைக்காவலிற் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருக்கின்றானே? அறியேன் - (இந்தமுலவகையில் உண்மையாகநிகழ்ந்தது இன்னதென்று) அறிகின்றேனில்லை; ஒன்றானும் உணரகிலேன் - ஒருவகையாலும் அறியாட்டாத யான், இனி யீண்டு போய் என் உரைக்கேன் - இனித் திரும்பிச்சென்று (இராமபிரானிடம்) யாதுசொல்வேன்? பொன்றாத பொழுது - (நான்) சாவாய்விருந்தால், எனக்கு - (சிறையைத்தேடிவந்த) எனக்கு, கொடுத் துயரம் போகாது - கொடியதுன்பம் நீங்குகின்றதில்லை; (எ - று) - ஆல் - சற்றைசை; இரக்கமுமாம்.

கற்புபியாமை, கொல்லுதற்குந் தின்னுதற்குந் காரணமாகுதலால், ஸாபிப்ராயவியேஷணம்; கருத்துடையனா மொழியணி. கொடுத்தொழில் - நரமாம்ஸபக்ஷணஞ்செய்தல். செறித்தல் - அடக்கிவைத்தல். ஒன்றானும் - பிரதியாகும், அதுமாகம், சப்தம் முதலிய பலவகைப்பிரமாணங்களுள் எந்த அளவையிலுலாவது என்றபடி; ஒன்றானும் - சிறிதாயினும் என்றலுமாம். 'பொன்றாத பொழுது' என்பது, எதிர்காலவினையெச்சவாய்பாடுபட நின்றது. நான் இறப்பதன்றித் துன்பமீங்கும்வழியில்லையென்பது, சற்றடியின்பொருள். 'சேர்த்தானே' சிறைசிறியே, 'என்னொருலுமுணர்கிலேன்' என்று பிரதிபேதம். (உஉ௬) உஉ௭. கண்டுவருமென்றிருக்குங்காகுத்தன்சவிசுலக்கோன்

கொண்டுவருமென்றிருக்கும்யானிழைத்தகோனிதுவால்

புண்டரிகநயனத்தான்பாலின்னம்போவேளே

விண்டவரோடுன்யியாதுயான்வாளாவிளிவேளே.

(இ - ள்.) (என்னைக்குறித்தது), - காருத்தன் இராமபிரான், கண்டுவரும் என்று இருக்கும் - '(இவன் சிதையை) பாத்தேமீள்வன்' என்றுகினைத்திருப்பன்; சவிசுலம் கோன் - குரங்குகளின் கூட்டத்துக்குத் தலைவனான சுக்கிரீவன், கொண்டுவரும் என்று இருக்கும். - '(இவன் சிதையை) எடுத்துக்கொண்டுவருவன்'. என்று எண்ணியிருப்பன்; (அங்ஙனம் அவர்கள் மிக்கநம்பிக்கையுடனிருக்க), யான் இழைத்த கோன் இது - நான்செய்த செயலோ இங்ஙனம் பயனற்றதாயிருக்கின்றது; இன்னம் - இவ்வாறுனப்பிடி, புண்டரிகம் நயனத்தான்பால் போவேளே - செந்தாமரைமலர்மேலுந் திருக்கண்களையுடையவனான இராமபிரானிடத்து யான் செல்லக்கடவேளே! விண்டவரோடு உடன்வியாது - (என்றாற்) பிரியப்பட்டவரான (அங்கதன் முதலான) வாகுரவீரர்கள் இறக்கமுயன்றபோது அவர்களுடனே இறந்தொழியாமல், யான் வாளா விளிவேளே - நான் (இங்ஙனம்வந்து) விண்பட்டு இறக்கக்கடவேளே! (எ - று.) - ஆல் - சற்றைசை.

'சிதையைத்தேடிக்கண்டு செய்தியறிந்துவா' என்பதே கட்டளையாயினும், 'இட்டுவாவென்றாற் கட்டுவந்தபின்னை' என்னும்படி கட்டளையினும் அதிகமாகத் தொழில்செய்யவல்ல அனுமனது ஆற்றலை கெடுகளாய் அறிந்துள்ளா

ஊதலின், கவிஞலக்கோன் 'கொண்டுவரும்' என்றிருக்குமென்க. அவன் அங்  
கனம் அனுமனது திறத்தை யறிந்திருத்தல், அவன் அனுமனை அதுப்பியபோது  
கூறிய வார்த்தைகளால் வெளியாய்; அவற்றை, கிஷ்கிந்தாகாண்டத்து நாட  
விட்டபடலத்திற் காண்க. யான் இழைத்த கோள் இது - நான்வந்துசாகித்த  
காரியம் இத்தன்மையது. சேதையைத்தேடிதற்பொருட்டுத் தென்திசைகோக்கி  
யனுப்பப்பட்டு இரண்டுவெள்ளம் வாகரவேளையு. நே வந்த அதுமான் அங்க  
தன் ஐரம்பவான் முதலிய வீரர்கள் தமக்குச் சக்கிரீவன் அளித்த ஒருமாதத்  
தவணையளவும் பலவிடங்களில் தேடிப்பார்த்தும் சேதையைக்காணாமல் 'இப்  
பயனில்செய்தியை மீண்டுசென்று சொல்லுதலினும் இறத்தலே நலம்' என்று  
பேசிக்கொண்டிருக்கையில், ஐடாயுலன்னமையான சம்பாதிசமீபித்து 'சேத  
இலங்கையிறிதவைக்கப்பட்டிருக்கின்றான்' என்றுகொன்ன வார்த்தையைக்  
கேட்டு ஆலோசித்து அனுமானையனுப்பி, அவன் கடல்கடந்து வரலாயின  
னென்ற விவரம் கிஷ்கிந்தாகாண்டத்திற் பரக்கக்கூறப்பட்டது. வானா - பய  
னின்மையுறிப்பதோ ரிடைச்சொல். ஒளி, சுற்றடித்து - பகைத்தவர்களான  
இவ்விராக்கதர்களைக் கொன்று அவர்தன்நடையானும் நுற்ப்பேனையல்லாமல்  
நான்மாத்நிரம் சம்பா இறப்பேனே? என்று உரைப்பாராரு முளர். 'நயனத்தான்  
பாலினியான்போலேனே' என்று பிரதிபேத முண்டி. (உஉஎ)

உஉடி. கண்ணியநாள் சுழிந்துளவாற்கண்டிலெனற்கனங்குழையை  
விண்ணடைதமென்றாரையாண்டிருத்தவினரந்தயா  
னெண்ணியதுமுடிக்கிலேன்யான்முடியாதிருப்பேனே  
புண்ணியமென்றொருபொருளென்னுழையின்மயபோயதாழ்.

(இ - ள்.) கண்ணியநாள் சுழிந்துஉள - (பிராட்டியைத் தேடிவருதற்குத்  
தவணையாகச் சக்கிரீவனும்) குறிக்கப்பட்ட நாள்களோ முன்னமே சுழிந்து  
போயின; கனம் குழையை கண்டிலென் - பிராட்டியை (நான்) பார்த்தேனா  
மில்லை; விண் அடைதும் என்றாரை ஆண்டு இருத்தி வினரந்தயான் - 'இற  
ந்து பரலோகமடைவோம்' என்று பிரயத்தனப்பட்ட அங்கதன் முதலான  
வீரர்களை அவ்விடத்திலே இருக்கச்செய்து வினாவுகொண்டுவந்த யான், என்  
ணியது முடிக்கிலேன் - நினைத்துவந்தகாரியத்தை முடிக்கமாட்டாமற்போ  
னென்; யான் முடியாது இருப்பேனே - (அங்கனமான)யான் (அத்தொழிலைப்)  
பூர்த்திசெய்யாது உயிர்வாழ்ந்திருப்பேனே! புண்ணியம் என்ற. ஒரு பொருள்  
என் உழைநின்றும் போயது - நல்வினையென்னும் ஒருபொருள் என்னிடத்தி  
னின்று நீங்கிவிட்டதுபோலும்; (எ - று.) - 'ஆல்' மூன்றும் - சுற்றகை.

சக்கிரீவன் தவணைகுறித்த ஒருமாதகாலம் சுழிந்தும் சேதையைக்காணாமை.  
யால் யாமனைவரும் இறந்தொழிவோமென்று அங்கதன் முதலிய வீரர்களை  
வரும் ஆலோசித்தபொழுது அதுமான் 'அத்தவணைகடந்துபோனாலும், நாம்  
பிராட்டியைக் கண்டு மீள்வேராமாயின், சக்கிரீவன் தவணைகடந்ததற்காகக்  
கோபிக்கமாட்டான்' என்று சொல்லிப் பிறகு சம்பாதினின்சொற்படி கடல்  
கடந்துவந்தனனாலால், 'கண்ணியநாள் சுழிந்து' என்றதனை யடுத்து 'கண்டி  
லெனற்கனங்குழையை' என்று இரங்கினன். 'கண்டிலமாத் கனங்குழையை'

என்ற பாடத்துக்கு - முதலடியுமுட்பட வாநர்வீரர்வார்த்தையாம். 'யான்முடியா திருப்பேறே' என்பதற்கு - யான் இறவாமலிருப்பேறே என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். முடித்தல் - நிறைவேற்றதல்; முடிதல் - இறத்தல். முந்தினவுரையில் 'முடியாது' என்பது - பிறவினையெதிர்மறை வினையெச்சமும், பிந்தினவுரையில் தன்வினையெதிர்மறை வினையெச்சமுமாம். நல்வினையாய் சிறிதேனுமிருந்தால் இங்ஙனம் கருதியசெயல் கைகூடாமற்போகாதென்பது, ஈற்றடியி னுட்கோள்.

(௨௨௮)

௨௨௯. ஏழுதூறேசனை குழந்தையில்கிடந்த திவ்விலங்கை  
வாழுமாமன் னுயிர்ப்பாணகாணாதமுற்றில்லை  
ஐழியான் பெருந்தேவியொருவரையும் யான்காணே  
ஐழிதாயிடராழியிடையே வீழ்ந்தழிவேறே.

(இ - ன்.) ஏழு தூறு சீசனை குழந்து எயில் கிடந்தது - ஏழு தூறு யோசனை யளவு சுற்றிலும் மதினுள்ளதாகிய, இது இலங்கை இந்த ஸங்காபுரியிலே, வாழும் - வசிக்கின்ற, மாமன் உயிர் - சிறந்த பெரிய பிராணிகளாள், யான் காணாத இவ்வேநான் பாராதவை எவையுமில்லை: ஐழியான் பெருந்தேவி ஒருவரையும் யான் காணேன் உலகமனைத்துக்குத் தலைவனான ஐயாப்பிரானது சிறந்த மனைவியாகிய சீதாபிராட்டியாரொருவரையாத் திரும்ப நான் கண்டேனில்லை; (அங்ஙனங் காணாமல்), அழி தாய் துடன் ஆழியிடையே வீழ்ந்து அழிவேறே - ஒருகடலைத் தாண்டிவந்து துண்டமாகிய கடலைக் கடங்கமாட்டாமல் அதில்விழுந்து அழிந்து விடக்கடவேறே! (எ - று.) - ஈற்றது அதை.

'ஏழுதூறேசனை குழந்தையில்கிடந்த திவ்விலங்கை' - 'உட்புலனெழுது நென்ப ரோசனை' என்று கடல்தாவுடலத்தில் வந்ததுங் காண்க; இலங்கையின் சுற்றளவு, ஏழு தூறு யோசனைதூர பெண்க. ஜாக்ஹார் இவ்விலங்கையிலிருந்தால், எல்லாவுயிர்களையும் சுண்ட யான் அவரைக் காணதிருக்கக்கூடுமோவென்பது, இடையிரண்டடிகளின் கருத்து. மாமன் உயிர் - பெருமையுள்ளனவும் நிலபெற்றனவுமான உயிரென்று கொண்டு, முறையே சரமும் அசரமுமானவையென்று உரைப்பாரா முள். ஐழி - உலகம். இச்சொல்லுக்கு - காலம், ஐழி வினையென்ற ரொருங்குந் யிருத்தலால் 'ஐழியான்' என்றதற்கு - காலத்துக்குத் தலைவனென்றும், விதிக்குத் தலைவனென்றும் ரொருங்கொள்ளவுமாம். பெருந்தேவி - பெரியபிராட்டியார். இயற்கைக்கடலினும் இவ்விடர்க்கடல் பெரிதாயிற் றென்பது, ஈற்றடியாற் போதருள்.

(௨௨௯)

௨௩௦. வல்லரக்கன்றனைப் பற்றிவாயாறுகுருதியுக்க  
கல்லரக்குங்கரதலத்தாற்காட்டென்றுகாண்கேறே  
வேல்லரக்குமயினுதிவேளிராவண னுழிவ்வுரு  
மெல்லரக்க னுருக்கியுக்கவெந்தழலால்வேய்கேறே.

(இ - ன்.) வல் அரக்கன்தனை பற்றி - கொடிய இரக்கத்தை இராவணன் பிடித்து, வாய் ஆறு குருதி உக - (அவனது) வாய்வழியாக இரத்தம்

பெருக, கல் அரக்கும் காதலத்தால் காட்டு என்று - கல்லையும் அழிக்கவல்ல (என்) கைகளால் 'பிராட்டியைக் காட்டு' என்று சொல்லிவிடுகின்றவர்களில் அறைந்து வருத்தி, காண்கேளே - (இந்த நிர்ப்பந்தத்தால் அவன் காட்டக்) காணக்கடவேளே? (அன்றி), எல் அரக்கும் - சூரியனொளியையும் அழிக்கின்ற, அயில் துதி வேல் - கூரியதுனியுள்ள வேலாயுத்தையுடைய, இராவணனும்—, இ ஊரும் - இந்த லங்காபுரியும், மெல் அரக்கின் உருக்கி உக - மென்மையான அரக்குப்போல உருக்கி கரையும்படி, மெல் தழலால் வேய்கேளே - வெவ்விய நெருப்பினால் மூடக்கடவேளே? (எ - று.)

ஆறு - வழி; இனி, வாயினின்று குருதி உக - வாயினின்று ஆறுபோல இரத்தம்பெருக என்னுமாம். 'காதலத்தால்' என்பதை, 'வல்லரக்கன்றனைப் பற்றி' என்றதனோடு கூட்டலாம். எல் - ஒளி; சிறப்பினால், சூரியனொளியைக் குறித்தது. மெல் அரக்கு - நெகிழ்ந்தன்மையதான அரக்கு என்றபடி. 'உருகியுக்' என்பதும் பாடம். (உரு0)

உருக. வானவரோமுதலோரை வினவுவெனவல்லலாக்கன்  
குறொருவனுளதாகவுரைசெய்யுந்தருத்தலுரா  
லேனையர்களைங்குரைப்பாரெவ்வண்ணந்தெரிகேளே  
அழையநீங்காதவுயிர்க்குபந்தவுணர்வில்லேன்.

(இ - ள்.) வானவரோ முதலோரை வினவுவென் எல் - தேவர்கள் முதலான நல்லவர்களை (கண்ணி) சீதையை இராவணன் எவ்விடத்திற் சிறைவைத்திருக்கின்றான்? என்று) விசாரிப்பேனாவால், (அவர்கள்), வல் அரக்கன் தான் ஒருவன் உளன் ஆக உரைசெய்யும் தருக்கு இலர்-கொடிய இராதத்தனை இராவணனொருத்தன் இருப்பதனால் (அவனுக்கு எதிராகச் சீதை யிருக்கின்ற இடத்தை எனக்குச்) சொல்லும்படியான துணியில்லாதவர்களா யிருக்கின்றார்கள்; எனையர்கள் எங்கு உரைப்பார் - மற்றையோர் [அந்நாள் முதலிய அவனைச் சேர்ந்தவர்கள்] (பிராட்டியிருக்குமிடத்தை) எந்தவனஞ்சொல்வார்கள்? ஊன் அழிய- (இத்தன்மைத்தான கவலையினால்) உடம்பு சோர்வடைய, நீங்காத உயிர் சுமந்த நீங்கிப்போகாத உயிரைச் சுமந்துகொண்டிருக்கின்ற, உணர்வு இல்லேன் - அறிவில்லாதவனான யான், எவண்ணம் தெரிகேளே - எந்தவகையால் (சீதை நிலையைத்) தெரிந்துகொள்வேளே! (எ - று.)—ஆல் - சுற்றகை.

'வானவரோமுதலோரை' என்றது, தேவர்கள் முதலாக நமக்கு அதிகூலராயுள்ள சாதுசனங்களை யென்றவாறு. இனி, 'வானவரோமுதலோரை' என்பதற்கு - தேவர்கள் முதலிய விசேஷர்களுரை யென்று கொண்டால், 'எனையர்கள்' என்றது - மற்றைச் சாமானியசனங்களென்று ஆகும். ஏ - உயர்வுசிறப்பு. உளகை - உயிரோடிருக்குமளவு மென்றபடி. தருக்கு - னதரியம். 'சுமந்த' என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், உயிர்வைத்துக்கொண்டிருத்தலை வீண்பாரமாகக் கருதினன் அதுமெனப்பது தோன்றும். நான் இறவாமல் உயிர்வைத்துக்கொண்டிருத்தல் பேதைமை யென்பது பட, 'உணர்வில்லேன்' என்று தன்னைத்தானே வெறுத்துக்கொண்டான். (உருக)

4 ௨௭ ௭

நா.உ. எருவைக்குமுதலாயசம்பாதிபிலங்கையில்த்  
திருவைக்கண்டனென்னுனவனுரைபுஞ்சிதைந்ததால்  
கருவைக்குநெடுநகரைக்கடலிடையேகரையாதென்  
ஊருவைக்கொண்டி ன்னமுநி னுளொனுகியுழல்கேளே ?

(இ - ன். எருவைக்கு முதல் ஆய சம்பாதி - கழுக்குளுக்குத் தலைவனான சம்பாதியென்பவன், இலங்கையில் அ திருவை கண்டனென் னென்றான் - 'இலங்காபுரியிலே அந்தச் சீதாபாட்டியைப் பார்க்கின்றேன் யான்' என்று சொன்னான்; அவன் உரையும் சிதைந்தது - அவனுடைய வார்த்தையும் பொய் யாய்ப்போயிற்று; கரு வைக்குப் ாடு நகரை (பிராட்டியை எனக்குப் புல னாதபடி தனது) அகத்தே மறைத்துவைத்திருக்கின்ற பெரிய இவ்விவங்கா புரியை, கடலிடையே கரையாது - இக்கடலிலே கரைத்துப் பிராட்டியைக் கண்டுபிடியாபல், இன்னமும் நான் என் உருவை கொண்டு உளென் ஆகி உழல்கேளே - இன்னமும் நான் எனது உடம்பைக்கொண்டு பிழைத்திருக்கின்றவ னாய் (இங்ஙனம்) வருந்தக்கடவேளே! (எ - று.)—ஆல் - சுற்றகை.

ஸம்பாதி-சூரியசாப்தியான அருண்ணமு புதல்வன், ஜடாயுவின் தமையன். கழுக்கான் ஸம்பாதி ஜடாயு என்ற இருவரும் பூவதத்தில் தேவலோகத்தைப் பார்க்கக் கருதி வானத்தி லுயரமுற்று செல்லுகையில், சம்பித்த சூரியனது கிரணங்கள், முன்னைப்பற்றுசென்ற ஜடாயுவை வெறுப்ப, அவன் 'அண்ணா! என்னைக் காப்பாற்ற' என்று ஒலமிட, சம்பாதி அவனுக்கு மேலே பறந்து தன் சிறகிரண்டையு விசிதது அவன்மேல் வெயில் தாக்காதபடி நிழல் செய்து தம்பி யைப்பாதுகாத்து அதனால் தனது ஆறகுதரும் உடம்பும் தீய்ந்து பூமியில் விழும் போது, சூரியபகவான் கண்டு கருணைகொண்டு, 'இனி ஒரு காலத்திற் சீதையைத் தேடிவரும் வானரவீரர் உன்னைக்கண்டு ராமநாமோச்சாரணஞ் செய்தால் அப் பொழுது உனக்கு இறகுடன் வளரும்: நீ இனிது எழுந்திருப்பாய்' என்று அதுக் கிரகித்தான். பிறகு, மகேந்திரகிரியின் சாரலில் லேலகலாரங்க மகாருஷியின் ஆச்சிரமத்தருகில் விழ்ந்து, சிறகிழந்த வருத்தத்தாற் பிராணத்தியாகஞ் செய்து கொள்ள யத்தனிக்கையில், அந்த முனிவன் வந்து தேறுதல் கூறியதனால், சம் பாதி தம்பியைக் கழுக்கானொழுது அனுப்பிவிட்டுத் தான் அர்தில் உயிர்வைத் திருக்கலானான். இங்ஙனம் செங்காலஞ்செல்ல, பின்பு சக்கிரிவன் கட்டளைப் படி சீதையைத் தேடிக்கொண்டு தெந்திசை டோக்கிச்சென்ற அதுபான் அவ் கதன் முதலிய வானரவீரர்கள் பலவிடங்களில் தேடித் தானாகி மகேந்திரமலை யைச்சார்ந்து 'தவணைகடந்து விட்டதனால், இனி நாம் வீணே உயிர்வைத்துக் கொண்டிருந்தலிற் பயனில்லை' என்று உயிர்விடத்துணிந்து பேசிக்கொண்டிருக் கையில் 'இன்னமும் சீதையைத் தேடிப்பார்ப்போம்; அவன் அகப்படாவிட்டால் முடிவில் அப்பிராட்டியினிமித்தமாய்ப் போரினியுறுதற்கு ஜடாயுவைப்போல நாமும் உயிரீர்த்தலே நலம்' என்று அதுமானசொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டுச் சம்பாதி தன் தம்பியின் மரணத்தினால் வருந்தி அருகில்வந்து அவர்களைவினாவிச் செய்தியறிந்து அவர்களோடு அளவளாவி, அவர்கள் செய்த ராமநாமோச்சாரணத் தினால் இறகும்னைக்கப்பெற்றவனாகி, அவர்கள் வசிகாரியத்தை வினாவி, 'சீதை

யை இராவணன் தரையுடன் பெயர்த்தெடுத்துக்கொண்டுபோய் இலங்கையிற்  
சிறைவைத்திருக்கின்றான்; அதோ சீதை எனக்குத்தெரிகின்றான்; அங்குச்சென்  
றால் நீங்கள் பார்க்கலாம்' என்று கூறிப்போயினன் என்ற விவரம், கிட்கிந்த  
காண்டத்துச் சம்பாதிப்பதலத்திற் பார்க்க்கூறப்பட்டது.

திரு - திருமகளின் அவதாரமான சீதை. கரு - கர்ப்பம்: நடு. இனி, கரு  
வைக்கும் என்பதற்கு - (இராவணன்முதலிய அரக்கர்களைத்) தனதிடத்தே வைத்  
துள்ள என்றும், பெருமைகொண்ட என்றும் பொருள்கூறலாம்; தெய்வத்தச்ச  
னான விசுவகருபனால் நிரூபிக்கப்பட்ட என்று உரைப்பாரு முளர். (உருஉ)

உருக. வடித்தாய்பூங்குழலாளை வானநியமண்ணறியப்  
பிடித்தானிவ்வடலரக்கனைனுமடற்றம்பிழையாதா  
லெடுத்தாழியிலங்கைகளையிருங்கடலினிட்பவளை  
முடித்தாலேயான்முடிதன்முறைமன்றவென்றுணர்வான்.

(இ - ள்.) 'வடித்து ஆய் பூ குழலாளை - தேர்த்தெடுத்த மலர்களைச்  
சூடிய கூந்தலையுடையவளான சீதையை, வான் அறிய மண் அறிய - மேலு  
லகத்தார் அறியவும் இந்நிலவுலகத்தார் அறியவும், இ அடல் அரக்கன் பிடித்  
தான் - இந்தக் கொடிய ராக்கன் [இராவணன்] கவர்ந்துசென்றான்', எனும் -  
என்று பிரசித்தமாயுள்ள, மாற்றம் - வார்த்தை, பிழையாது - தவறாகாது;  
ஆல் - ஆதலால், ஆழி இலங்கைகளை எடுத்து இருங் கடலின் இட்டு - கடல்  
குழந்த இவ்விலங்காபுரியைப் பெயர்த்து இந்தப்பெரியகடலினுள்ளே போ  
கட்டு, இவளை முடித்தாலே - இவ்விராவணனை அழித்தபின்பே, யான் முடி  
தல் - நான் இறத்தல், மன்ற முறை - நிச்சயமாய் நியாயமாகும், என்று உணர்  
வான் - என்று (தனக்குள்) ஆலோசிப்பவனுயினன், (அதமான்); (எ - று.)

மலர்கள் பலவுளவாயினும் பிராட்டியினது கூந்தலின் தகுதிக்கு ஏற்ற  
மலர்களைத் தேடியெடுத்தலின் அருமை தோன்ற, 'வடித்து ஆய் பூ' எனப்பட்  
டது. வான், மண் - இடவாசுபெயர்கள். ஏ - தேற்றம். 'மன்ற' என்ற இடைச்  
சொல் தேற்றமுணர்த்துதலை, "மன்றவென் னளவி தேற்றந் செய்யும்"  
என்ற தொல்காப்பியத்தா லுணர்க. ஆல் - ஈற்றகை. (உருக).

[அநுமான் அரோகவந்தைப் பார்த்தல்.]

உருச. எள்ளுறையுபொழியாமல்யாண்டையுருமுளாய்த்தன்  
னுள்ளுறையுமழகனைப்போலெம்மருங்குமுலாவினான்  
புள்ளுறையுய்யானத்தைபுறநோக்கியயல்போவான்  
கள்ளுறையுமலர்ச்சோலையலொன்றுகண்னுற்றான்.

\* (இ - ள்.) என் உறையும் ஒழியாமல் - ஓர்ள்ளளவு இடமும் தப்பாமல்,  
யாண்டையுளும் உளன் ஆய் - எல்லாவிடத்திலும் வியாபித்துள்ளவனாய், தன்  
உள் உறையும் - தனது மனத்திலும் வசிக்கின்ற, அழகனை போல் - ஸர்வாங்க  
சுந்தரானகிய திருமாலைப்போல, எ மருங்கும் உலாவினான் - (அவ்விலங்கை

யில்) எல்லாவிடங்களிலுஞ்சென்று (பிராட்டியைத்) தேடியவனான அதுமான், —(இங்ஙனம் ஆலோசிக்கையில்), புள் உறை உய்யானத்தை உற நோக்கி - வண்டுகள் சஞ்சரிக்கப்பெற்ற சிங்காரப்பூஞ்சோலையைடைந்து தேடக்கருதி, அயல் போவான் - அப்பாற் செல்பவனும், அயல் - சமீபத்தில், கள் உறையும் மலர் சோலை ஒன்று கண்ணுற்றான் - தேன்பொருந்திய மலர்களையுடைய ஒருசோலையைப் பார்த்தான்; (எ - று.)

“எங்கு முன்ன கண்ணன்” என்றபடி எல்லாவிடங்களிலும் அந்தர்யாமி யாய் வியாபித்திருப்பவனும் அதுமானால் இடைவிடாது மனத்திற்கொண்டு தியானிக்கப்படுபவனுமான ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவை இப்படலத்தின் ௧௦௨, ௧௧௪-ஆஞ் செய்யுள்களிலும் அதுமனுக்கு உவமைகூறியவை காண்க; ௧௦௨ ஆஞ் செய்யுளில் ஆங்காங்குச்செல்லுகையில் நிதம் மாறுபடுதற்கும், ௧௧௪-ஆஞ் செய்யுளில் சிறுபொருளோடு பெரும்பொருளோடு வாசியற எதனுள்ளும் புகுதற்கும் உவமைகூறி, இங்கு, ஒரிடமும் மிச்சப்படாதபடி அகத்திலும் புறத்திலு மொப்ப எங்கும் வியாபித்தற்கு உவமைகூறுகின்ற ராதலின், அவற் றோடு இது கூறியதுகூறலாகாது. இலங்கையிலுள்ள மாளிகைகளிலெல்லாம் பிராட்டியைத்தேடிமுடித்த அதுமான், பிறகு அந்நகரத்து உத்தியானவனத்தி லுஞ்சென்று தேடவேண்டுமென்று கருதி அதனை நாடிச்செல்லுகையில், அசோக வனத்தைப் பார்த்தனென்க. ‘நோக்கி’ என்றது, நோக்குஅவ்நோக்கம். கண் ணுறுதல் - நோக்குதல்.

முதலடியில், உறை - இடம், உம் - இழிவுசிறப்பு. ‘புள்’ என்ற பறவைப் பொதுப்பெயர், சிறப்பாய், வண்டிக்கும் வடிங்கும். உய்யானம் - உத்யானமென்ற வடசொல்லின் சிதைவு; பலசனங்கட்கும் பொதுவான அரசனது சிங்காரப்பூஞ் சோலை. ‘ஒருவனைப்போல்’ என்றும், ‘புள்ளுறையுமாவனத்தினதர்நோக்கிப்புறம் போவான்’ என்றும் சிலபிரதிகளில் இருக்கின்றது. (உ௧௪)

இப்படலத்தின் முதல் ௪௦ - செய்யுளளவும் ‘நிலாத்தோற்றுபடலம்’ என்றும், அதற்குமேல் ௧௧-செய்யுள்கள் ‘இலங்காதேவிப்படலம்’ என்றும், மற்றை ௧௧௬ - செய்யுள்கள் ‘ஊர்தேடிபடலம்’ என்றும் சில பிரதிகளறி காணப்படு கின்றது.

மூன்றாவது

காட்சிப்படலம்

சிறியதிருவடி[அதுமான்] லங்கநகரத்தில் அசோகவனத்தில் சீம்கபா விருகூத்தின்கீழ் ராகுசிகள்களடுவில் இருந்த தோபிராட்டியாரைக் கண்டு களித்த கதையை யுணர்த்தும் பாகம். இத்தொடர்மொழி, இரண்டனுக்கும் பொருளும் உடன்தொக்கதொகை. காட்சி - காணுதல்; தொழிற்பெயர்.



[அநுமான் அப்போது மனத்தில் நினைத்தல்.]

க. மாடு நின்றவாழ்மணிமலர்ச்சோலையாமருவித்  
தேடி யவ்வழிகாண்பெனேற்றீருமென்சிறுமை  
பூடுகண்டிலெனென்றிப்பின்னருரியதொன்றில்லை  
வீடுவேன்மற்றிவ்விவங்கன்மேலிவங்கையைவீட்டி.

(இ - ன்.) மாடு நின்ற - அருகிற் பொருந்திய, அ - அந்த, மணி - அழகிய, மலர் சோலையை - பூந்தோட்டத்தை, மருவி அடைந்து, அ வழி - அவ்விடத்தில், தேடி காண்டான் எல் (தேடிச் சிதைபை) பிரார்ப்பேனாயின், என் சிறுமை - எனது துன்பம், கீரும் - நீங்கியிடம்; ௧௨௮ - அச்சோலையினுள்ளும், கண்டிலென் எனின் - (பிராட்டியைப்) காணாதவனாவேனாயின், பின்னர் - பின்பு, உரியது ஒன்று இல்லை - (செய்தற்கு) உரிய தொழில் வேறு யாதும் இல்லை; இவங்கையை - லங்காநகரத்தை, இ விலங்கல்மேல் - இந்தத் துரிகடமேலேயின்மேலே, வீட்டி - நாசப்படுத்தி, வீடுவேன் - (யானும்) உயிர்விடுவேன்; (எ - று) - 'வீடுவேன்' என்பது, வருங்கவியில் 'என்று' என்னும் வினையெச்சத்தோடு முடியும்.

இவங்கைமுழுவதும் தேடியும் சீதைபைக் காணாத அனுமான், அப்போது தேடாது மிச்சமாயுள்ள இடம் அசோகவனிகையே பென்று அறிந்து, 'சீதையை இங்குக் காணக்கூடும். அவ்வாறு நண்டால் என் மனத்தையரமெல்லாம் நீங்கும். ஒருகால் இங்கும் சீதாபிராட்டி காணப்படாளாயின், இனித் தேடிதற்குரிய இடமேயில்லை; ஆதலால், சீதையைக் கண்ணாடென்ற எண்ணத்தையே ஒழித்து விட்டு, இவ்விடத்தினின்று நிரும்பவேண்டியதுதான். சீதையைக்காணாமல் கொடுத்த தவிரையும் கடந்து நிரும்பித் தடுத்தண்டமுள்ள சுகீரீவீனச்சேர்ந்து, அங்கே பலவகை வருத்தத்திற்கும் உட்படாவதைவிட, சீதையைக்கவர்த்த இரா வணன் வசிக்கின்ற இலங்கைக்கே நாச மண்டாபமுடைய பழிவாங்கிச் சிறிது மனச்சாந்தியடைந்து, பின்பு உயிர்வைவிடுவதே எனக்குச் செய்தொழில்' என்று கருதினனென்பதாம்.

அம் மணி எனப் பிரித்து, அம் - அழகிய, மணி - நீலமணிபோலக் கரிய, சோலை என்றுமாம் சிறுமை - பிராட்டியைக் காணாமையால் உண்டானது. வீடு வேன் - நீட்டல்விகாரம். மற்று - வினையாற்று. விலங்கல்மேல் இவங்கையை வீட்டுதல் - லங்காநகரத்தை அடியோடு பெயர்த்து எடுத்து மலையின்மேல் தூக்கி விழுத்தி அழித்தல்; இனி, மலையின்மேலுள்ள லங்கையை (வேறுபலவகைகளாலும்) அழித்து மீளுவேன் என்றுமாம்.

இதுமுதற் பதினெட்டுக்கவிகள் - முதற்சீரும் ஐந்தாஞ்சீரும் மாச்சீர்களும், மற்றைமூன்றும் வினச்சீர்களாகிய நெடிலடி நான்குகொண்ட (காப்பியடி) கவித்துறைகள்.

(க)

[அநுமான் அசோகவனிகையைச் சேர்த்தல்.]

உ. என்னைச்சோலைக்கெய்தினனிராகவன்றாத  
நென்றிவ்வாழ்மணிமலர்ச்சோரிந்தனருவந்தா

ரன்றவாளரக்கன்சிறையல்வழிவைத்த

துன்றலோதிதன்னிலையினைச்சொல்லுவான்றுணிந்தாம்.

(இ - ள்.) என்று - என்று (இவ்வாறு) எண்ணி நிச்சயித்து, இராகவன் தூதன் - ஸ்ரீராமனது தூதனாகிய திருவடி, சோலை - அசோகவனத்தை, புக்கு எய்தினன் - போய்ச் சேர்ந்தான்; (அப்பொழுது), வானவர் - தேவர்கள், ஒன்றி-ஒருங்குகூடிநின்ற, பூமழை சொரிந்தனர் - மலர்களை மழைபோல (அவ்வது மாண்மேற்) பொழிந்து, உவந்தார் - சந்தோஷித்தார்கள்; (இதுநிற்க), அவான் அரக்கன் - ஆயுதங்களையுடைய அந்த ராக்ஷசன் [ராவணன்], அவழி - அந்தச் சோலையில், சிறை வைத்த - காவலில் வைத்திருந்த, துன்று அல் ஒதிதன் - நெருங்கின இருன்போலக் கரிய கூந்தலையுடைய பிராட்டியினது, அன்று நிலையினை - அப்பொழுதை நிலைமையை, சொல்லுவான் துணிந்தாம் - (யாம் இனிச்) சொல்லத்துணிந்தோம்; (எ - று.)—அது, மேல் இருபத்தேழ்கவிகளாற் கூறுகின்றார்.

அனுமான் அசோகவனத்தைச் சேர்ந்ததும், அதுகண்ட தேவர்கள் இனி இவ்வனுமான் சேதையைக்காணுதல்மூலமாகத் தாம் நெடுநாளாக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் இராவணவதம் விரைவில் நிறைவேறமென்ற களிப்பினால் ராமதூதனான அனுமான்மீது பூமாரி பொழிந்தன என்பதாம். பின்னிரண்டடி - ௪வர்கூறி வாம் - மேல் வில் முதலிய மற்றை ஆயுதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்; இனி, வான்போலுந் கொடிய அரக்கனுமாம். (உ)

[இதுமதல் இருபத்தேழு கவிகள் - அடங்கிய நேருக்க, சீதை மேலிந்து வருந்தியிருத்தகோக் கூறும்.]

௩. வன்மருங்குல்வாள்ரக்கியர்நெருக்கவங்கிருந்தார்  
கன்மருங்கெழுந்தென்றுசேமார் துணிவாநாண லீர்த்தார்  
நன்மருந்துபோனலனறவுணங்கியரங்கை  
மென்மருங்குல்போல்வேறுபாவங்கமுமெலிந்தார்.

(இ - ள்.) வல் மருங்குல் - வலிய இடையையுடைய, வான் அரக்கியர் - வாளேந்திய ராக்ஷசிகன்பலர், அங்கு இருந்தார் - அவ்விடத்தில் (சேதையைச்சுற்றிலும்) இருந்தவர்களாய், நெருக்க - அச்சமுறுத்திவருத்த, (அதனால்), கல் மருங்கு எழுந்து - கல்லினிடையே தோன்றி, என்றும் ஓர் துளி வா காண - எப்பொழுதும் ஒருதுளி நீராயினுந் தன்மேல் துளிக்கப்பெறுத, நல் மருந்து போல் - நல்ல சஞ்சீவிமருந்து போல, நலன் அற - அழகுக்கெட, உணங்கிய - வாடிய, நங்கை - சீதை, மெல் மருங்குல் போல் - மெல்லிய (தனது) இடை போல, வேறு உள அங்கமும் - வேறுகவுள்ள (கை கால் முதலிய) அவயவங்களும், மெலிந்தாள் - (மிக) இளைத்தாள்; (எ - று.)

சீதாபிராட்டி அரக்கியர்களினிடையே நெருக்குண்டு, பலமாகப்பட்டும் தனது நாயகனாகிய இராமபிரானது கருணையைப் பெறாமல் துன்பம் வெலிந்து கிடந்தன என்பதாம். முன்பு சீதாபிராட்டிக்கு மருங்குல்லமாதிறை இருந்த

மெலிவு, இராமபிரானைப் பிரிந்துள்ள இந்நிலையில் அம்மருங்குவினிடத்திற் போலவே பருத்திருந்த மந்தை யவயவங்களிலும் பரவுவதாயிற்றென, ஒரு சமத் காரந்தோன்றக் கூறியவாறு.

மண்ணில் முளைத்த மருந்தாயின் மழைநீர்த்துளியும் வளர்த்தற்குச்சொரியும் நீர்த்துளியுஞ் சிறிதும்பெருதாயினும் நிலத்தின் தண்மையாற் சற்றேதளிர்ந்தல் கூடுமாதலால், அதனை ஒழித்தற்கு, 'கன்மருங்கெழுந்து' என்றார். மூலிகைக்குக் கல்போலப் பிராட்டிக்கு அரக்கியர் நிரம்பிய இலங்கை தளிர்ந்தற்கு ஏற்ற இடமன் றென்றபடி. மருந்து எப்பொழுதும் மழைநீர்த்துளியையே எதிர் பார்த்திருத்தல்போலச் சானகி அல்லும்பகலும் அனவரதமும் இராகவபெருமானது கருணைமழையின் துளியினது வருகையையே பார்த்திருக்கின்றன னென்க. அவ்வாறு பார்த்திருந்தவள் இதுகாறும் வரக்காணாமையால் வேறுஉய்யு மாறின்றி உணங்கினாள். சீதைக்குச் சிதைக் காவல்செய்பவராதலால், 'வாளரக்கியர்' என்று ஆயுதங்கூறினாள்; இனி, வான் - சாதியடையாகவுமாம். நங்கை - பெண்ணிற்சிறந்தவள். அங்கமும், உம்மை - இறந்ததுதழுவிய எச்சப்பொரு ளோடு, உயர்வுசிறப்புப்பொருளும், முற்றுப்பொருளும் உடையது. (க)

ச. துயிலெனக்கண்களின்மைத்தலுமுசிழித்தலுந்துறந்தான்  
வெயிலிடைத்தந்தளினக்கெனவொளியிலாமெய்யான்  
மயிலியற்குயின்மழலையாண்மாளினம்பேடை  
யயிலெயிற்றுவெம்புலிக்குழாத்தகப்பட்டதன்னான்.

(இ - ள்.) மயில் இயல் - மயில்போன்ற சாயலையும், சூயில் மழலையான் - சூயிலின் குரல்போன்ற [இனிய] குதலைச்சொல்லையும் உடையவளாகிய பிராட்டி, — துயில் என - தூக்கமென்று, கண்கள் முகிழ்த்தலும் இமைத்தலும் - கண்களை மூடுதலையும் விழித்தலையும், துறந்தான் - விட்டவளும், — வெயிலிடைத்த - வெயிலிலே ஏற்றி வைத்த, விளக்கு என - தீபம்போல, ஒளி இலா - பிரகாசமில்லாத, மெய்யான் - உடம்பையுடையவளும் ஆகி, — அயில் எயிறு - கூர்மையான பற்களையுடைய, வெம் - கொடிய, புலி குழாத்து - புலிகளின் கூட்டத்தினிடையில், அகப்பட்டது - அகப்பட்டுக்கொண்டதாகிய, மான் இளபேடை - ஒரு இளைய பெண்மானை, அன்னான் - ஒத்தான்; (எ - று.)

சீதாபிராட்டி, இராமபிரானைவிட்டுப் பிரிந்ததனா லுண்டான விரகவேதனை யினாற் சிறிதுங் கண்ணுறக்கமின்றி, நீராடுதல்முதலியன இல்லாமையால் மேனி நிறம் மழுங்கி, அரக்கியர்கூட்டத்தில் அகப்பட்டுத் துடித்தா னென்க. இமைத்தல் - இங்கே, கண்களின் மூடிய இமைகளைத் திறத்தல். துயிலென்க கண்களின்மைத்தலும் முகிழ்த்தலுந் துறந்தான் - தூங்குவதன்பொருட்டாகக் கண்களை மூடித்திறத்தலை நீங்கினவன்; உறக்கமற்றவ னென்றபடி. மழலை நிரம்பாமென் சொல். இனிமையிருதிபற்றி, மழலை யென்றார். ("ஒட்டகங் குதிரை கழுகை மலையிவை, பெட்டை யென்னும் பெயர்க்கொடைக் குரிய"), "பேடையும் பெடையு நாடி னென்றும்" என்னும் மரபியற்குத்திரத்தால், 'மான்பேடை' எனப்பட்டது. அயில், வேல்போன்ற என்றமாம். புலிக்குழாம் - அரக்கியார் கூட்டத்துக்கும், மான்பேடை - சானகிக்கும் உவமம். (ச)

௩. விழுதல்விழுதல்நெய்யுறவெதும்புதல்வெருவ  
 லெழுதலேங்குதலிரங்குதலிராமனைபெண்ணித்  
 தொழுதல்சொருதலுளங்குதலுயரும்குதுவிர்த்த  
 லழுதலன்றிமற்றயலொன்றுங்கொருவதறியாள்.

(இ - ன்.) (சீதாபிராட்டி), இராமனை எண்ணி - ஸ்ரீராமபிரானை நினைத்து,  
 விழுதல் - சீழே விழுதலும், விழுதல் - வாய்விட்டுப் புலம்புதலும், மெய் உற  
 வெதும்புதல் - உடம்பு மிகவும் வெம்மைகொள்ளுதலும், வெருவல் - அஞ்சுத  
 லும், எழுதல் - எழுந்திருத்தலும், எங்குதல் - மனங்கலங்குதலும், இரங்குதல் -  
 பரிதவித்தலும், தொழுதல் - வணங்குதலும், சொருதல் - தளர்த்தலும், துளங்கு  
 தல் - நடுங்குதலும், துயர் உழுத்து - துன்பத்தால் வருந்தி, உயிர்த்தல் - பெரு  
 மூச்சுவிடத்தலும், அழுதல் - கண்ணீர்விட்ட அழுதலும், அன்றி - ஆகிய இவையே  
 யல்லாமல், மற்று அபல் ஒன்றும் - வேறே யாதொன்றும், செய்குவது - செய்யத்  
 தக்கதொழிலை, அறியாள் - அறியாதவளானாள்; (எ - று.)

சீதாபிராட்டி இராமனைப்பிரிந்தவருத்தத்தால் சீழ்விழுதல் விழுதல் முதலி  
 யன யசய்வாளாயின லுன்னபதாம்; இங்கே பிராட்டியினிடத்து விழுதல்முதலிய  
 செயல்கள் தாமரைநூற்றிதழைக் குத்தும்முறைபோல் ஏக்காலத்தில் நிகழ்ந்தன  
 வாக்கடறியது காட்டவையின் பாத்பதியும்; இசை வடநூலார் வழக்கையாவங்  
 காரமென்பர். தொழுதல்-வணக்கப்புதல், எங்குதலுக்குத் தெண்டனிடத்தல். மற்று -  
 இடைச்சொல்; பிறிதென்றும் விராளுது. செய்குவது, கு - சாரியை. (இ)

சூ. ௨

௪. தழைத்தபொன்முலைத்தாங்குடந்தருவிபோய்த்தாழப்  
 புறாழத்தபொலவீரந்தாமம்பொழுகின்றபொலிவா  
 லிழைக்குறான்லியாழங்குலாவினைநெடுங்கண்கள்  
 மறாழப்பொன்முகபொருந்தியொனவகுத்தாள்.

(இ - ன்.) இழைக்கும் குண்ணிய - மருங்குலாள் - பஞ்சினதுவிழையினும்  
 துட்பமாகிய [மிக்கிதுத்த] இடையினைபுகுடப் பிராட்டி, -- இனை நெடு கண்கள்  
 (தனது) ஒன்றோடொன்று ஒத்த கண்க ளிரண்டினையும், மறை கண் என்பது -  
 'மழைக்கண்' என்று சொல்லுவது, -- தர் அருவி - கண்ணீர்வெள்ளங்கள், தழை  
 த்த - ஒங்கிவளர்த்த, பொன் - பொன்றிறமாகிய தேயிலையுடைய, முலை தடம் -  
 தனங்கனாகிய மலைகளை, சுடந்து தாண்டிப்புகுகி, பொய் - ஒடி, தாழ் சீழே  
 விழும்படி, (அவ்வெள்ளக்கண்), புழைத்த பொல - துளையினின்று வழிவன  
 போல, நிரந்தரம் - இடைவிடாமல் [என்பொழுதும்], பொழுகின்ற - சொரி  
 கின்ற, பொலிவால் - மிகுதியினாலே (யந்த்), காரணக்குறி என - காரணப்பெய  
 னென்று, வகுத்தாள் - தெரிவித்தாள்; (எ - று.)

மழைப்பொல மிகக் குளிர்ச்சியான இயல்புடையபொல மகளிர்க்கை எஸ்  
 லாம் 'மழைக்கண்' என்று வழங்கப்படுங்; பிராட்டியின் கண்களோ எப்பொழு  
 தும் இடையறாது நீர்மழையைப் பொழிந்தலால் 'மழைக்கண்' என்று சொல்லப்  
 படும்படி யாயின வென்றபடி - மழைப்பொலக் குளிர்ந்திருத்தலால் மகளிரிற்

சேர்ந்த சீதாபிராட்டியின் கண்கட்கும் வந்த மழைக்கணென்ற பெயர்க்குக் கண்ணீர்மழைபொழிவதனால் வந்த பெயரென்று வேறொருவகையாகக் காரணங் காட்டியது - பீரீதிலநவீந்தியணியாகும்; ஒருகாரணத்தால் வந்த பெயர்க்கு வேறொருகாரணப்பொருள் கற்பித்துக்கூறுவது - இதனிலக்கணம்; இதனை, வடநூலார் நிரூபித்தியென்பார்.

பொன் - அதன்றிறமான சுணங்குக்கு உவமவாகுபெயர். அருவியென்ற தற்கு ஏற்ப, தடம் - மலையென்று கொள்ளப்பட்டது. கண்ணீரருவி இரண்டாதலால், 'புழைத்தபோல்' என உபமானத்தைபும் பன்மையாகக் கூறினர். 'இணைக்கண்கள்' என்றதனால், பிராட்டியின் கண்களுக்கு வேறு உவமை கிடையா தென்றபடி. காரணக்குறி - ஒருகாரணத்தால்வரும் பெயர்; இடுகுறிக்கு எதிர்மறை.

(சு)

௭. அரியமஞ்சினோடஞ்சனமுதலிவையழிகங்  
கரியகாண்டலுங்கண்ணினீர்கடல்புகக்கலுழ்வா  
ஞரியகாதலினொருவரோடொருவையுலகிற்  
பிரிவெனுந்துயருருவுகொண்டாலனபிணிபூர்.

(இ - ள்.) உலகில் - உலகத்தில், உரிய காதலின் - தக்க அன்பினையுடைய, ஒருவரோடு ஒருவரை - தலைமகளையுந் தலைமகனையும், பிரிவு எனும் - (ஒருவர் ஒருவரை விட்டுப்) பிரிதலென்கிற, துயர் - துன்பம் [விரகவேதனை], உருவு கொண்டால் அன - ஒருவழிவத்தை எடுத்துவந்து காணப்பட்டாற்போன்ற, பணியான் - விரகநோயையுடையாளான சீதாபிராட்டி, அரிய - அருபையான, மஞ்சினோடு - மேகமும், அஞ்சனம் - மையும், முசல் - முதலிய, அதிகம் கரியமிக்க கறுப்புநிறமுடையனவாகிய, இவை - இப்பொருள்களை, காண்டலும் - பார்த்தமாத்நிரத்தில், (இராமபிரானது திருப்பணி நினைப்புக்கு வருவதனால்), கண்ணின் நீர் கடல் புர - கண்களினின்றும் (தாரையாகப் பொருதுகிற) நீர் (ஆறாகி ஓடிக்க) கடலைச் சேரும்படி, கலுழ்வான் - அழுவான்; (எ - று.)

இராமபிரானைப் பிரிந்த சீதாபிராட்டி அத்தலைவனது உருவத்துக்குப் போலியான காளமேகம் அஞ்சனம் முதலிய பொருள்களைக் கண்டபோது, தன் கணவனது நினைப்பு மிகவே, அப்பிரானைப் பெறமுடியாததுபற்றி மிகவும் கண்ணீர் பெருக மிக்கவிரகவேதனை யடைந்தன என்பதாம். சீதாபிராட்டி தன்னைக் கண்டவர் 'இவன் பிரிவுத்தயர்வொன்று வருந்துகின்றான்' என்று உணருமாறு தோன்றுகின்றன என்பது, பின்னிர்ண்டியின் கருத்து. இராகவனது திருமேனிக்கு ஒப்பாகச்சொல்லத்தக்க பேறுபெற்றமைபற்றி, 'அரிய மஞ்சு' என்றார். 'அரிய' என்பதனை அஞ்சனத்தோடுங் கூட்டுக. கரிய - பெயர். ஒற்றுமைநயம் பற்றி, 'பிரிவெனுந்துயர்' என, காரணத்தைக் காரியமாக உபசரித்தார். முதலடியிற் பிரசம் காண்க.

(ஏ)

௮. துப்பினுற்செய்தகைகொடுகால்பெற்றதுளியுஞ்  
சொப்பினுன்றனைநினைதொறுநெடுங்கண்களுகுகத்த

வப்பினுனைந்தருந்துயருயிர்ப்புடைபாக்கை

வெப்பினுற்புலர்ந்தொருநிலையுருதமென்றுகிலாள்.

(இ - ன்.) (பின்னுஞ் சீதாபிராட்டி), துப்பினால் செய்த - பவழத்தாலாகிய, கைகொடு - திருக்கைகளையுடைத்தாய், கால் பெற்ற - (பவழத்தாலாகிய) திருவடிகளையும் உடைத்தான, துளி மஞ்ச - மழைத்துளிகளைப்பெய்கிற காளமேகத்தை, ஒப்பினுன்தனை-தனக்கு உபபாணமாகவுடைய பூநீராமனை, நினைதொறும் - எண்ணும் பொழுதெல்லாம், நெடு கண்கள் - நீண்ட திருக்கண்கள், உருத்த - சிந்தினை, அப்பினால் - நீர்ப்பெருக்கினால், நனைந்து - ஈரமாகி, (உடனே), அருதுயர் - (பொறுத்தற்கு) அரிய துன்பத்தினையும், உயிர்ப்பு - (அத்துன்பத்தாலாகிய) 'பெருமூச்சையும், உடை - உடைய, யாக்கை - தன்உடம்பினது, வெப்பினால் - வெப்பத்தால், புலர்ந்து - உலர்ந்து, (இவ்வாறு அடிக்கடி நனைதலும் உலர் தலுமாயிருத்தலால்), ஒரு நிலை உருத - (எப்பொழுதும்) ஒருதன்மையாயிராத, மெல் துகிலாள் - மெல்லிய ஆடையையுடையாள்; (எ - று.)

இராமபிரானது பிரிவினா, சீதாபிராட்டிக்குத் துயர்க்கண்ணீரும் வெப்பமும் தோன்றியதை, இதனால் கூறுகின்றாள். சீதாபிராட்டியினது கண்களினின்று துயர்க்கண்ணீர் ஆராய்ப்பொருதுவதனால் அந்தப்பிராட்டியினது ஆடை நனைவதும், அப்பிராட்டியின் திருமேனியெவப்பத்தால் நனைந்த அந்த ஆடை உடனே உலர்வது மாயிற் றென்பதாம். இதனால், சீதாபிராட்டி இலங்கையிலிருந்தபோது கண்ணீரில் தினைத்தொறும் மூழ்குவாளாயினென்று கூறியவாறாயிற்று. சீதாபிராட்டியின் ஆடைக்குக் கண்ணீரில் நனைவதும், திருமேனியின் வெப்பத்தால் உடனே உலர்ந்து முன்போலாவதாலாகிய செயலால் கூறியது - தொல்லுற்பொலனியின்பாற்படும்; ஒருபொருள் தனதுகுணத்தை யிழந்து மீண்டும் அதனைப்பெறுவதைக் கூறுவது - இவ்வணியிலிவக்கணம்; வடநூலார் இதனை 'பூர்வரூபம்' என்பார். நனைதல் உலர்தல் என்ற செயலும் பண்பாகக் கொள்ளப்படலாம்.

• 'செய்த' என்பதனைக் கால்களோடுங் கூட்டிக் கைகால்களின் செம்மைநிறத்தினியுதிப்பறி, 'துப்பினுச்செய்த' என்றார். முதலடி - இஃபொருளுவமை. மேகவுவமை - கருநிறமுடைபைக்கும், கையாறுகருநாது உதவுங் கொடைக்கு மென்க. 'துளிமஞ்ச' என்றது, திருக்கடைக்கண்களினின்று ஒழுகுகின்ற கருணைமழைத்துளியைக் கருதி. அப் - வடசொல். (அ)

கூ. அரிதுபோகவோளிவலிகடத்தென்தஞ்சிப்  
பரிதிவானவன்குலத்தையும்பழியையும்பாராச்  
சுருதிநாயகன்வரும்வருமென்பதோர் துணிவாற்  
கருதிமா திரமனைத்தையுமளக்கின்றகண்ணாள்.

(இ - ன்.) 'போகவோ - (யான்) உயிரீங்குவேகைவோவென்றால், விதிவலி' கடத்தல் - ஊழ்வினையின் வலிமையை யிறுதல், அரிது - அருமையானது [கூடாதகாரியமாம்], என்று - என்று எண்ணி, அஞ்சி - (உயிர்விடுதற்குப்) பயந்து [அரிதிற்பிழைத்திருந்து], - 'சுருதி நாயகன் - வேதங்களுக்குத்

தலைவனாகிய ஸ்ரீராமன், (எளிய என்பொருட்டு இங்கு வாராயினும்), பரிதி வானவன் குலத்தையும் - (தான் அவதரித்த) சூரியபகவானது திருக்குலத்தின் மேன்மையையும், பழியையும் - (அக்குலத்துக்கு இதுவரையுமின்றி இப் பொழுதுதோர்ந்த இப்பெரிய) பழியின் நீழ்மையையும், பாரா - ஆராய்ந்துபார்த்து, (அதை நீக்கவாயினும்), வரும் வரும் - விரைவிலேயே வருவார்', என்பது ஓர் துணிவால் - என்பதொரு நிச்சயத்தினால், கருதி - (அவ்வருகையையே) நினைத்து, மாதிரி அனைத்தையும் அளக்கின்ற - எல்லாத்திக்குக்களையும் அளாவிப் பார்க்கின்ற, கண்ணன் - திருக்கண்களையுடையான்; (எ - று.)

‘உயிர்விடுவதென்பது விதிமாண்டவர்க்கே’ இயலுமாதலால், என்போலியர்க்கு அதுவும் இயலாத காரியமே’ என்று உயிர்துறத்தற்கும் அஞ்சியவளாய், சீதாபிராட்டி, ‘எனது கணவனா’ என்னை மீட்கவேணும்’ என்று முயற்சிகொண்டு இவ்விடத்திற்கு வராவிட்டாலும், ‘தன்மனைவியையும் காக்கமுடியாத ஒருத்தன் சூரியகுலத்திற் பிறந்துள்ளானென்று பிறர் ஏசுவென்பதற்காகவாவது இங்கே வாக்கடும்’ என்ற உறுதியான எண்ணத்தினால், எத்திசையாக அப்பிரான் வரக் கூடுமோ என்று அப்பிரானது வருகையையே நாற்புறத்திலும் எதிர்பார்த்து நிற்பவளாயின னென்பதாம். விதியாவது - முற்பிறப்புக்குறிச் செய்த நல்வினை சிவினைகளின் பயன்களைச் செய்த உயிரே பிற்பிறப்பில் அடைந்து அனுபவிக்க வேண்டிய நியதி; விதி, ஊழ், கருமம் என்பன - ஒன்பொருட்சொற்கள். வானவன் - தேவன். பழி - சூரியகுலத்து அரசனான இராமபிரானுக்குத் தன்மனைவியை இராக்கதாசனாகிய இராவணன் வஞ்சனையாற் கவர்ந்து சிறைவைத்திருந்தும் அப்பகைவனைக்கொன்றதன் மனைவியை மீட்காமையா லாகியது. கருதிநாயகனென்பதற்கு - வேதங்களாற் புகழப்படுபவனென்றும், வேதங்களை ஆதியில் வெளியிட்டவனென்றும் கருத்துக்கொள்ள. வரும்வரும், அங்கு - விரைவும் துணிவும் பற்றியது; செய்யுமென்றும், அண்பால்.

(உ.)

க(1). கமையினுள் புகுத்தயல்கதாப்புறக்கவளிர்

சுமையுடைக்கற்றைநிலத்திடைக்கிடந்தநாமதியாய்

யமையவாழிப்பெய்துமிழ்கின்றவயிலொழிந்தாறிந்

மட்டு

குமையுறத்திரண்டொருநாளை பாகியகுழலான்.

(இ - ள்.) கமையினுள் - பொதுமையைபுடையவன்; நிலத்திடை கிடந்த - பூமியிற்பொருந்திய, தாமதியாய். பரிசுத்தமான சந்திரனை, அமைய - நன்றாக அடங்கும்படி, வாயில் பெய்து - வாயினுள்ளேகொண்டு, உமிழ்கின்ற - மீண்டும் வெளிவிடுகின்ற, அயில் எயிறு அரவின் - கூர்மையானபற்களையுடைய (இராகு வென்னுங் கரும்) பாம்புபோல, திரு முகத்து அயல் - அழகிய முகத்தின் பக்கங்களில், கதாப்பு - கபோலங்களை, உற - நன்றாக, கவ்வி - பற்றி, சுமை உடை - பாரத்தைபுடைய, கற்றை - தொகுதியான, குமை உற திரண்டு - நெருக்கமாக ஒன்றுகூடி, ஒரு சடை ஆகிய - ஒரே சடையாகத் திரிந்த, குழலான் - கூந்தலையுடையான்; (எ - று.)

முகம்மாத்திரம்தெரியக் கதுப்புமுதல் மயிர்த்திரள்நிரம்பி ஒற்றைப்பின்ன லாகத் தொங்குஞ் சிதாபிராட்டியின்சடைக்கூந்தல் - சந்திரனைத் தனது வாயிற் பெய்துமிண்டும் உமிழ்கின்ற இராகுவைப்போலு மென்று குறித்தார்; தக்கைத் தங்குறி' (பெய்வவன். திரண்டு சடையாகிய கற்றை குழலான் என இயையும். கமை - கூமா என்னும் ஸடமொழியின் திரிபு. திரு - தண்டாரால் விரும்பப் படுந் தன்மை; என்றது, அழகு. முகத்துக்கு மதி - குளிர்ச்சி அழகு கண்டவர் கண்களைக் களிப்பித்தல் ஒளி முதலியவற்றாலும், கூந்தலுக்கு ராகு - நீட்சி கரு மைகளாலும் உவமை. மதி - கலைநிறைந்த பூர்ணசந்திரன். மதிக்குத் தூய்மை - மறுவின்மை. நிலத்திடைப் பொருந்தியதொரு களங்கமில்லாத பூர்ணசந்திரன். சீதையின் திருமுகத்துக்கு இஃபெருநுவலர். கூந்தல் வாரி முடித்து அவங் கரித்தல் இல்லாமையால், சடையாயிற்று. (40)

கக. ஆவியந்துகில்புனைவகொன்றன்றிவேற்றியான்  
தூவியன்னமென்புனவிடைத்தோய்கிலாமெய்யா  
டேயுதென்கடலமிழ்துகொண்டனங்கவேள்செய்த  
வோவியாப்புனகபுண்டதேபொக்குன்றவுருவான்.

(இ - ன்.) புனைவது - (தான் பழமைபாத) உபித்துக்கொண்டிருப்பதாகிய, ஆவி அம் துகில் ஒன்று அன்றி - புனைபோல மெல்லியதாகிய அழகிய ஆடை ஒன்றையோயல்லாமல், வேறு அறியான் - வேறொரு ஆடையைக் கண்டறியாத வன்; தூவி - சிறுகளையுடைய, அன்னம் - அன்னப்பறவைகள் (தங்குதற்கு உரிய), மெல் புனலிடை - மென்மையாகிய தண்ணீரில், தோய்கிலா - ஸ்ரானஞ் செய்யாத, மெய்யான் - உடம்பையுடையவன்; (ஆதலால்), அனங்க வேள் - மண் மதன், தென் கடல் - தெளிவாகிய பாற்கடலினின்று தோன்றின, தேவு - தெய்வத்தன்மைபுடைய, அமிழ்துகொண்ட - அமிருத்தால், செய்த - தீட்டிய, ஒவியம் - சித்திரப்பிரதிமை, புனை உண்டது - புனையெறப்பெற்றதை, ஒக்கின்ற - ஒத்திருக்கிற, உருவான் - ரூபத்தைபுடையவன்; (எ - று.)

சிதாபிராட்டி அரையிலுடுத்த ஒற்றைத்துகிலோடும் பலநாளாகத் தண்ணீரில் மூழ்காபையால் மாசுபடிந்த பேனியோடும் அந்த அசோகவனிகையில் தங்கியிருந்தனளென்பதாம். இப்பிராட்டியை மண்மதன் அமுதுகொண்டுசெய்த ஒவியமென்று உவமைகூடியது-கண்டவர்கண்ணையும் கருத்தையும் கவரும்மாத்தருடைய கட்டமுகு கொண்டு ஆடவர்க்குக் காதல்விளைக்குமவன் அவனையாதலா மென்க. 'ஒன்றன்றி' என்றதனால் - மேலாடையாகிய உத்தரீயத்தில் தனது ஆபரணங்களை முடித்து சுக்கிரீவன்முதலிய வானரர்களது முன்னிலையிற் போகட்டதையும், 'வேற்றியான்' என்றதனால் - இராவணன் விலையுயர்ந்த பல ஆடையாபரணங்களைக் கொடுக்கக் காத்திருந்தனளாயினும் அவற்றொன்றையும் விரும்பினாளில்ல யென்பதையும் விளக்கினார். அமிருதத்துக்குத் தெய்வத்தன்மை-கண்ணுக்கினியதாயிருத்தலும், யாவராலும் விரும்பப்படுதலும், உண்டவாது மரணத்தை பொழித்தலும், தண்ணீர்தாந்தவர் வேறொன்றைதகராமல் தடுக்குந்தன்மையும், கிடைத்தற்கருமையும், மிக இனிய சுவையுடைமையும் முதலாயின. குமர



வேளை விலக்குதற்கு, அனங்கவேள் எனப்பட்டது. வேள் - ஆடவர்க்கும் மகளிர்க்கும் ஒருவர்க்கொருவர் விருப்பத்தை விளைப்பவன்; அன்றிக்கே, எல்லாராலும் விரும்பத்தக்க கட்டழகுடையவன்; [வேட்டல் - விரும்புதல்.] இது, காமன் என்னும் வடசொல்லின் மொழிபெயர்ப்பு. ஏ - தேற்றம். மனத்திற்குத் திருப்தி யுண்டாகிறமட்டும் கலைத்துக்கலைத்து மிக அழகியதாக எழுதப்படுதல்பற்றி, சித்திரப்பாவையை உவமை கூறினர்.

(கக)

கஉ. கண்டிலன்கொலாமிளவலுங்கனைகடனடுவ

ஹுண்டிலங்கையென்றுணர்ந்திலருலகலாமொறுப்பான்

கொண்டிருந்தமையறிகிலாமெனக்குழையாப்

புண்டிறந்ததினெரிதுழைந்தாலென்புகைவான்.

(இ ள்.) 'இளவலும் - இலக்குமணனும், கண்டிலன் கொல் ஆம் - (மானின்பின்னே தொடர்ந்துசென்ற தன் தடையுஞ்) கண்டாளில்லை போலும்; (கண்டனையினும்), உலகு எலாம் ஒறுப்பான் - எல்லாவுயிர்களையும் வருத்திவருகிற இராவணன், கொண்டுஇருந்தமை-(என்னை) எடுத்துக்கொண்டு போனதை, அறிகிலர் ஆம் - (இருவரும்) தெரிந்திலர்போலும்; (அறிந்தனராயினும்),கனை கடல் நடுவண் - ஒலிக்கின்ற கடலின் இடையிலே, இலங்கை உண்டு என்று - லங்காநகரம் உளதென்று, உணர்ந்திலர் - (அவ்விருவரும்) அறிந்திலர்போலும்'; என - என்று எண்ணி, குழையா - வருந்தி, புண் திறந்ததின் எரி துழைந்தால் என - வாய்விட்ட புண்ணின் துளையிற் கனல் துழைந்தாற்போல, புகைவான் - மேன்மேல் மிக வருந்துவான்; (எ - று.)

'இலக்குமணன் நான் இருந்த இடத்தைவிட்டு இராமபிரானுள்ளவிடத்தை நாடிச்சென்றனனே, அவன் அப்பிரானே ஒருகால் காணவில்லையோ? கண்டாறாயின், பிறகு, இருவரும் சேர்ந்து என்னைத்தேடித் திரிந்து பார்க்கக்கூடும்; அங்ஙனம் தேடித்திரிந்தால், இராவணன் என்னைக்கவர்த்துபோன செய்தி சடாயுவின் மூலமாக அவர்க்குத் தெரிந்திருக்குமே. அங்ஙனம் அறிந்திருப்பின் யான் இருக்கின்ற இவ்விடத்தைச்சேர்ந்து அவர்கள் என்னை மீட்கவராமலிருப்பாரோ? இராவணன் என்னைக்கவர்த்துபோனசெய்தியை புணர்த்தாராயினும் இராவணன் என்னைவைத்திருப்பது கடலினிடையேயுள்ள இலங்கையென்று ஒருகால் உணரவில்லையோ? அங்ஙனம் உணராமலிருப்பின் யான் என்செய்வது?' என்று இவ்வாறெல்லாம் எண்ணமிட்டுச் சீதாபிராட்டி திறந்தபுண்ணில் - எரிகொள்ளி துழைந்தாற்போல மிகவருந்துவாளாயின ளென்பதாம். கொல், ஆம்' என்பவை - ஐயப்பொருளோடு விகற்பப்பொருளையும் உணர்த்தின; இளவல் - இளமை; பண்புப்பெயர்: இளையபெருமானுக்கு ஆகுபெயர். 'கொண்டிறந்தமை' என்றும் பாடம்.

(கஉ)

கங். மாண்டுபோயினனெருவைகட்கரசன்மன்முற்றே

௮௭

(இ - ள்.) 'எருவைகட்கு அரசன் - (என்னை இராவணன் எடுத்துவந்ததைப் பார்த்த) கழுகுகளுக்குத் தலைவராகிய ஜடாயு, மாண்டுபோயினன் மன் - இறந்து போய்விட்டார்போலும்; மற்றோர் - அவரொழிந்த மற்றையோர், என் நிலை - எனது நிலைமையை [இராவணன் எடுத்துவந்ததை], யாண்டை - எவ்வாறு, அறிவுறுப்பார்கள் - (இராமலட்சுமணர்களுக்குத்) தெரிவிக்கமாட்டுவார்கள்? (தெரிவிப்பவர் பிறரெவரும் இல்லையாதலால்), இ பிறப்பில் - இந்த ஜன்மத்தில், காண்டலோ - (அவர்கள் என்னைக்) காணுதலோ, அரிது - அருமையானது,' என்று என்று - என்று பலவாறு நினைத்து, விம்முறும் - அழுவான்; கலங்கும் - கலங்குவான்; மீண்டு மீண்டு - மறுபடியும் மறுபடியும், எரி புக்கு துழைந்தால் என - கனல் (புண்ணில்) துழைந்துபுகுந்தாற்போல, மெலிவான்- வருந்துவான்; (எ -று.).

ஜடாயு - அருண்ணது புத்திரர்; சம்பாதிதின் தப்பி: இவர் தசரத சக்கரவர்த்திக்குப் பலவுதவிகள்செய்து உயிர்த்தோழராகித் தமையனாயிருக்கும் முறைபற்றி, இவருக்கு வைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில் 'பெரியவுடையார்' என்று திருநாமம். இராவணன் சீதாபிராட்டியை எடுத்துக்கொண்டு வந்தபொழுது இவர்கண்டு அவனைத் தடுத்தும் போர்செய்து அவன் தேர்முதலியவற்றை அழித்து விட்டபின் அவனால் திறகறங்க்கப்பட்டுக் கீழ்விழுந்தனராதலால், 'இராமலட்சுமணர்களைக் காண்பதற்கு முன்னமே மாண்டுபோயினனோ?' என்று சீதாபிராட்டி ஐயமுற்று, 'அவன் மாண்டிருப்பின் என் நிலைமையை அவர்கட்குத் தெரிய எடுத்துச்சொல்லக்கூடியவர்கள் வேறொருத்தரு மில்லையே! அவ்வனமாயின், அவர்கள் நான் இங்கிருப்பதையுணர்ந்து என்னைக்கண்டு மீட்டுமாறு வருவது எவ்வாறு இயலும்?' என்று கலங்கிப் புலம்பி மெலிவாளாயின னென்பதாம். மன் எனனும் இடைச்சொல் - இங்கே ஐயமுணர்த்திற்று. யாண்டை - ஐகாரச் சாரியைபெற்றுவந்த குற்றியலுக்காம். காண்டல் என்பதற்கு - நான் அவர்களைக் காணுதல் என்றும் பொருள்கொள்க. ஒ - உயர்வ சிறப்பு. (கக)

கச. என்னைநாயகனிலாவலையெண்ணலாளியேன்

சொன்னவார்த்தைகேட்டறிவிலொனத்துறந்தாலே

முன்னையூழ்வினைமுடிந்ததோவென்றென்றுமுறையாற்

பன்னவாய்புலர்த்துணர்வுதெயந்தாருயிர்ப்பதைப்பான்.

(இ - ள்.) 'வினையேன் - தீவினையையுடைய யான், இளவலை - இளையபெருமானே, எண்ணலா - (சிறிதும்) மதியாமல், சொன்ன—, வார்த்தை - கடுஞ்சொற்களை, கேட்டு - (அவர்சொல்லச்) செவியுற்று, அறிவு இலன் என - (இவன்) அறிவில்லாதவனென்று எண்ணி, நாயகன் - இராமபிரான், என்னை—, துறந்தாலே - வெறுத்துவிட்டாரோ? (அல்லது), முன்னையூழ்வினை முடிந்ததோ - முற்பிறப்பிற்செய்த கருமவசத்தினால் (இவ்வாறு) நேர்ந்ததோ!' என்று என்று - என்று இப்படி பலவாறு, முறையால் - ஒன்றன்பின் ஒன்றாக, பன்ன - சொல்வதனால், வாய் புலர்ந்து - நா வறண்டு, உணர்வு தேய்ந்து - அறிவு சோர்ந்து, ஆர் உயிர்ப்பதைப்பான் - அரிய உயிர் துடிப்பான்; (எ -று.).

எண்ணலா வினையேன்-எண்ணி அளவிடுதற்கரிய தீவினையுடையெனென்று மாம். 'சொன்னவார்த்தை'என்றது - இராமனப்பினாலெய்யப்பட்டு இறந்துபோந்

தருணத்தில் ஹா லீதா! லக்ஷ்மண! என்று கூவிய மாயமானின் குரலைக் கேட்டுச் சீதை தன் நாய்களது குரலென்று நினைத்து இளையபெருமாள்சொன்ன தேறுதலைக் கேளாமல் அவரைத் தியநினைப்புடையதாக எண்ணி, “குற்றம் வீர்தருணத்தி னெக்தோமகன், மற்றை வாளாக்கன் புரி மாயையா, விற்து வீர்தன் னென்னவு மென்னபல், நிறியோ விளையோ பொருநீ” என்றும், “நின்றநின் னிலையிது நெறியிற்றன்று” என்றும், “ஒருபகல் பழகினு ருயிரை யீவரால்” பெருமக னுலையுறபெற்றி கேட்டுநீ, வெருவலை நின்றனை வேறென் யானினி, எரியிடை வீழ்ந்துயி ரிறப்ப லீண்டு” என்றுங் கூறியவற்றை. நான் தனது தம்பியாகிய இலக்குமணனைத் தீச்சொற்கூறியது கேட்டு, ‘இவ்வாறு அறிவிவி யானவளை நாம் இனிக் கைவிடுவதே நலம்’ என்று எனதுகணவன் துணிக் தானே? இதுவோதான் எனவிதி’ என்று தனக்குநேர்ந்த வருத்தத்தைச் சொல்லி நா வறண்டு அறிவுசொர்ந்து, சீதாபிராட்டி உயிர்பதைப்பாளாயின ளென்பதாம். ஒ - ஐயம். (கசு)

கசு. அருந்துமெல்லடகாரிடவருந்துமென்றழங்கும்  
விருந்துகண்டபோதென்னுறுமோவென்றுவிழ்ந்து  
மருந்துமுண்டுகொல்லயான்கொண்டேராய்க்கென்றுமயங்கு  
மிருந்தமாரிலஞ்செல்லரித்திடவுமண்டெழாதாள்.

(இ - ள்.) ‘அருந்தும் - (காட்டில்) உண்ணப்படுகிற, மெல் அடகு - மென் மையான இலையுண்டவு முதலியவற்றை, ஆர் இட - யாவர் எடுத்துப் பரிமாற, அருந்தும் - (இராயபிரான்) அமுதுசெய்வார்,’ என்று - என்றுஎண்ணி, அமுங் கும் - வருந்துவான்; ‘விருந்து கண்ட போது - விருந்தினரை வாக்கண்ட பெழுது, என் உறுமோ - (உபசரிப்பாரில்லையென்று) என்ன துன்பப்படு வாரோ?’ என்று - என்று எண்ணி, விழ்மும் - அழுவான்; இருந்த மா நிலம் - தானிருந்த பெரிய இடம் முழுவதும், செல் அரித்திடவும் - கறையான் பிடித்து அரிக்கவும், ஆண்டு எழாதாள் - அவ்விடத்தைவிட்டு எழுந்திராதவளாய், ‘யான் கொண்ட நோய்க்கு - நான் கொண்டிருக்கிற மனோவியாதிக்கு, மருந்தும் உண்டு கொல் - தீர்க்கும்மருந்தும் உளதாயோ?’ என்று - என்று எண்ணி, மயங்கும் - மயங்குவான்; (எ - று.)

உண்ணும்போது பரிமாறுவதற்கு மனைவியில்லாமையால் ‘மெல்லடகு ஆர் இட அருந்தும்’ என்றும், மனைவியோடு இல்லறத்தில் வாழ்வதனே “துறந்தார்குந் துவ்வாதவர்க்கும் \* \* \* இல்லாழ்வானென்பான் துணை” என்றபடி விருத் தினராகவரும் துறந்தார் முதலியோரை உபசரிக்கத்தக்கவ ஞாதலால், மனைவியை யிழந்த நிலையிலிருக்கிற இராயபிரானுக்கு விருத்தினரை உபசரித்தல் இயலாமை பற்றி ‘விருந்துகண்டபோ தென்னுறுமோ’ என்றும் சீதாபிராட்டி கவல்பவ ளாயின ளென்க. இராவணன் வைத்த விடத்தை விட்டுச் சலியாமல் அங்குத் தானே நிலையாக நிற்பவன் சீதாபிராட்டியென்பதை விளக்க, ‘இருந்த மாநிலத் தெல்லரித்திடவுமண்டெழாதாள்’ என்றார்; இது உலகவழக்குவிரிசியனரீ யின்பாற்படும்; இதனை, வடநாலார் ‘லோகோக்தி’ என்பர். அடகு - காப் கணி கிழங்கு முதலிய மற்றை உணவுக்கும் உபஸ்சணம். இவை, வனத்தில் வறியும்

முனிவர்க்கு உரிய உணவு. மெல் அடகு - பண்புத்தொகை; வினைத்தொகையாய், மெல்லுதற்கு உரிய அடகு என்றுமாம். என் உறுமோ - என்னை நினைப்பாரோ? என்றுமாம். எழாதான் - முற்றெச்சம். மருந்தும், உம் - உயர்வு சிறப்பு. கொல் - ஐயம்.

(சதி)

கக. வன்கண்வஞ்சனையாக்கரித்துணைப்பகல்வையார்

திற்பரென்னினிச்செயத்தக்கதென்றுநீர்ந்தானே

தன்குலப்பொறைதன்பொறையெனத்தணிந்தானே

வென்கொலெண்ணுவேனென்னுமங்கிரப்பகல்லலாள்.

(இ - ள்.) 'வன்கண் - கொடுத்தன்மையையும், வஞ்சனை - வஞ்சித்தலையு முடைய, அரக்கர் - இராட்சசர், இ துணை பகல் - இத்தனைநாள், வையார் - (சீதையை உயிரோடு) வைத்திருக்கமாட்டார்; திற்பர் - கொன்று தின்றே யிருப்பர்; இனிசெய தக்கது என் - (நாம்) இனிமேற் செய்யத்தக்கது யாது? [ஒன்றுமில்லை], 'என்று - என்று எண்ணி, நீர்ந்தானே - (இராமபிரான் என் னைத் தேடுவதை) விட்டாரோ? (அன்றி), தன் குலம் பொறை - தான் பிறந்த குரியகுலத்தாருக்கு இயல்பாயுள்ள பொறுமை, தன் பொறை - தனக்கும் வகிக் கத்தக்கதொரு குணமாம், என் - என்று எண்ணி, தணிந்தானே - (கோபந்) தணிந்துவிட்டாரோ? என் கொல் எண்ணுவேன் - என்னவென்று நினைப் பேன்? என்னும் இரா பகல் இல்லாள் - என்று இராத்திரியென்றும் பகலென் றும் வேறுபாடில்லாமல் [எப்பொழுதும்] கவலைப்படுவாள்; (எ - று.)

இராவணன் என்னைக் கவர்ந்து இலங்கையிற் கொண்டுபோனதை இராம பிரான் உணர்ந்தா னுயினும், அவன் என்னை மீட்டுக்கொண்டுசெல்ல இங்கு வரா மைக்குக் காரணம், இராக்கதர் மனிதரை யுண்ணுந்தன்மைய ராதலால் சீதையை யும் விழுங்கியிருப்பரென்று எண்ணியதோ? அன்றி, 'குரியகுலத்தார்க்கு இயற் கையானது பொறுமைக்குணம்' என்று எண்ணித் தன் மனைவியைக் கவர்ந்தவ னிடத்தும் கோபங்கொள்ளாது வாளாவிருத்தலோ? என்று சீதாபிராட்டி எண்ணு வாளாயின ளென்பதாம். பொறையாவது - காரணம்பற்றியாவது அறியாமையா லாவது ஒருவன் தனக்குக் குற்றஞ்செய்தவிடத்துத் தான் அதனை அவனிடத் துச் செய்யாமற் பொறுத்தல்; பொறு - பகுதி, ஐ-தொழிற்பெயர்விருதி. இரண் டாவதுபொறையில், ஐ - செயப்படுபொருள்விருதி. அங்கு-அசை; அப்பொழுது, அவ்விடத்தில் என்றுமாம்.

(கக)

கஎ பெற்றதாயருந்தம்பியும்பெயர்த்தும்வந்தெய்திக்

கொற்றமாநகர்க்கொண்டிறந்தார்களோசூறித்துச்

சொற்றவாண்டெலா முறைந்தன்றியநீகர்துன்னா

ஹற்றதுண்டெனுப்பாருமுந்துறுதநோயுறுவாள்.

(இ - ள்.) 'பெற்ற தாயரும் - பெற்ற தாய்மார்களும், தம்பியும் - அடுத்த தம்பியாகிய பரதாழ்வானும், பெயர்த்தும் வந்து எய்தி - மறுபடியும் வந்து சேர்ந்து, கொற்றம் மா நகர் - வெற்றியையுடைய சிறந்த அயோத்தியாப்பட்ட

னத்துக்கு, கொண்டு இறந்தார்களோ - (இராமபிரானே) அழைத்துக்கொண்டு போனார்களோ? (அவர்), குறித்து சொற்ற ஆண்டு எலாம் - (முன்னே கை கேயி) குறித்துச்சொன்ன பதினென்குவருஷகாலமுழுவதும், உறைந்து அன்றி - (வனத்தில்) வாசஞ்செய்தல்லாமல், அ நகர் துன்னு - அந்த நகரத்திற்குச் செல்லமாட்டார்; உற்றதுஉண்டு - (இன்னும் வனத்தில்) இருப்பதே உதாம், 'என - என்று எண்ணி, படர் உழந்து - துன்பத்தால் வருந்தி, உருத நோய் உறுவாள் - (எவரும் ஒருநாளும்) அடையாத மனோவியாதியை அடைவாள்.

'முன்பு இராமபிரான் சித்திரகூடத்தில் இருக்கையில் தம்பியாகிய பரதன் தாய்மார்முதலியோரையும் உடனழைத்துக்கொண்டுவந்து அப்பிரானே நகரத்திற்குத் திரும்பிவரவேண்டுமென்று வேண்டியதுபோலவே, மறுபடியும் ஒருகால் அவர்கள் யாவரும் வந்து வேண்டி அபோத்திராநகருக்கே இராமபிரானே இட்டிக் கொண்டு சென்றார்களோ?' என்போமென்றால், பிதிருவாக்கியபரிபாலனத்தில் மிக்க ஊற்றமுள்ள அப்பிரான் ஒருகாலும் அவ்வாறுசெய்யான்; தான் முன்பு வாக்களித்தபடியே பதினென்குவருடமும் வனத்தில் வசித்தேதீர்வெனன்று எண்ணி, அப்பிரானும் தானும் தனிப்பட்டுள்ள நிலைமைக்குச் சேர்பிராட்டி. மிகவும் வருந்துவானாயின னென்பதாம். இனி, உற்றதுஉண்டு என்பதற்கு - (அவனுக்கு) நேர்த்துள்ள விபத்து ஏதேனும் இருக்கவேண்டுமென்று பொருள்கொண்டு, அவ்விராமபிரான் தனது நகரத்திற்குத் திரும்பிப்போயிருக்கமாட்டான்; அவ்வாறாயின், அவன் இங்குவந்து என்னமீட்டிக்கொண்டுபோகாதுபற்றி ஒருகால் அப்பிரானுக்கே ஏதேனும் ஆபத்து நேர்த்திருக்கவேண்டுமென்று கருதி மிகவும் வருந்தினுள்ளென்று கருத்துக்கொள்ளலுமாம். கௌசல்யை கைகேயி சுமித்திரை முதலாகத் தசரதசக்கரவர்த்திக்கு மனைவிமார் பலராதலாலும், அவரனைவரும் இராமனிடத்திலே பெற்ற பிள்ளையினிடத்திற்போல இயல்பாக மிகுந்த அன்புடையவ ராதலாலும், 'பெற்றதாயர்' என்றான். மா - பெரிய என்றுமாம். இறத்தல் - இங்கே, செல்லுதல். மூன்றாமடியால், இராமனது பிதிருவாக்கிய பரிபாலனத்தையும் சத்தியசங்கல்பத்துவத்தையுங் கருதினான். (கௌ)

முரணெனத்தகுமொயம்பினோர் முன்பொருதவர்போல்  
வரனுமாயமுமவஞ்சமுமவரம்பிலவல்லார  
பொரதிகழ்ந்ததோர் பூசலுண்டாபெனப்பொருமாக்க  
கரனெதிர்த்ததுகண்டனாளாமெனக்கவல்வாள்.

(இ - ன்.) 'முரன் என தகும் - முரன் என்கிற அசுரனென்று சொல்லத்தக்க, மொயம்பினோர் - தோள்வலியையுடையவர்களும், 'முன் பொருதவர்போல் - முன்னே (ஐநஸ்தானத்திற்) போர்செய்தவர்கள்போல, வரம்பு இல - அளவில்லாதனவாகிய, வரனும் - வரங்களும், மாயமும் - மாயைகளும், வஞ்சமும் - வஞ்சனைகளும், வல்லார் - வல்லவர்களுமாகிய அரக்கர், பொர் - (வந்து) போர்செய்ய, நிகழ்ந்தது - நடக்கிறதாகிய, ஓர் பூசல் - ஒரு பெரும்போர், உண்டு ஆம் - உதாயிருத்தல் கூடும்', என - என்று எண்ணி, பொருமா - துக்கித்து, கரன் எதிர்த்தது - (முன்னே) கரன் (வந்து) எதிர்த்ததை, கண்டனன் ஆம் என -

(இப்பொழுதுங் கண்ணுக்கெதிரில்) கண்டவன்போல, கவல்வான் - கவலைப்படுவான்; (எ -று.)

ஒருகால் இராமபிரான் இலங்கையைக்கே வருகையில், முன்பு ஜகஸ்தானத்தில் கரன் முதலிய பதினாலாயிரவர் அரக்கர்கள் போர்செய்ய வந்ததுபோல, மகாபலபாக்கிரமசாலிகளான அரக்கர்கள் இப்போதும் போர்செய்யுமாறு வந்து விட்டதனால்தான் அப்பிரான் இங்கு வரமுடியாமல் தடைப்பட்டதோ? என்று சீதாபிராட்டி எண்ணி அப்பிரான் கரனோடு போர்செய்தது நினைவுக்குவரப் பாவனையின்மிகுதியால் அப்போரை எதிரிலேகண்டனன்போல மிகவும் வருந்துவாளாயின னென்பதாம். முரன் - திருமாலாற் கொல்லப்பட்டானொரு பேராற்ற லுடைய அரக்கன்; இவனைக் கொன்றதுபற்றித் திருமாலுக்கு 'முராரி' என்று ஒரு திருநாமம். மாயம் - மாயா என்னும் வடசொல்லின்திரிபு; அவை - இல்லாததை உள்ளதாகக் காட்டுதலும், உள்ளதை இல்லாததாக மறைத்தலும், ஒன்றை மற்றொன்றாக மாற்றிக்காணித்தலும் முதலாயின. கரன் என்பதற்கு - கடுமை யுள்ளவனென்று பொருள்; கரம் என்று கழுதைக்குப்பெயருண்மையால், கரன் என்பதை - பிறந்தகாலத்துக் கழுதைபோலக் கத்தியதனால் வந்தபெய ரென்றுங் கூறுவர். இவன், சூர்ப்பண்கையின் மூக்கையுங் காதையும் இலக்குமணன் அறுத்ததைக் கேட்டுப் பல அரக்கரோடு வந்து எதிர்த்துப் போர்செய்து இராமனம்பிரை விறந்தான். கரனெதிர்த்தகாலத்துச் சீதை கண்டு கவன்றதை "நின்றன னிருந்தான் கண்ணீர் நிலனுறப் புலர்கின்றாள்பால்", "குழையுறு மதியம் பூத்த கொம்புள்ள குழைந்து சோர்", "அனிக வெஞ்சமத் தாருயிர் போகத்தான், தனியிருந்த வுட லன்ன தையல்பால்" என்று ஆரணியகாண்டத்துக் கூறினர்.

வேறு.

மீ 001

கக. தெம்மடங்கியசேணிலங்கையார்  
தம்மடந்தையுன்மம்பியதாமென  
மும்மடங்குபொலிந்தமுகத்தினன்  
வெம்மடங்கலைபுன்னிவெதும்புவான்.

(இ - ள்.) கையகர்தம் மடந்தை - கேகயநாட்டரசர்குலத்துமகளாகிய கைகேயி, 'தெவ் மடங்கிய சேண் நிலம் - பகை யொழிந்த பெரிய இராச்சியம், உன் தம்பியது ஆம் - உனது தம்பியாகிய பரதனுடையதாம், [உனக்கு இல்லை], 'என - என்று சொல்ல, (சிறிதும் வருந்தாமல்), 'மும்மடங்கு பொலிந்த முகத்தினன் - (முன்னிலும்) மூன்று பங்கு அதிகமாக மலர்ந்துவிளங்கிய முகத்தை யுடையவனாகிய, வெம் மடங்கலை - கொடிய ஆண்சிங்கம்போன்ற ஸ்ரீராமனது அப்பொழுதைய நிலைமையை, உன்னி - நினைத்து, வெதும்புவான் - வாடுவான்.

ஒருவரைப்பிரிந்துள்ள நிலையில் அவர்களது குணங்கள் நினைவுக்குவந்து பிரிவுத்துயரை மிகுவித்தல் இயல்பாதலால், இராமபிரானது சாந்தகுணத்தையும் அழக்காறினமையையும் தன் பக்கலினுந் தம்பிமார்பக்கல் மிக்க அன்புடைமையையுங் கருதிச் சீதாபிராட்டி வருந்துவாளாயின னென்க. மடங்கல்போன்றவனை

மடங்கலென்றது, உவமவாகுபெயர்; நடை வலிமை நோக்குத் தைரிய கம்பீரியங்களால் உவமை. மடங்கலினது தன்மையை மடங்கலென்றது - பொருளாகுபெயர். ஆகவே, இச்சொல், இங்கே இருமடியாகுபெயர். முகத்தின் நன் என்றும் பிரித்து உரைக்கலாம். தெவ் + மடங்கிய = தெம்மடங்கிய; மகரம் வர வகரம் மகரமாகத் திரிந்தது.

இதுமுதற் பதினொரு கவிகள் - பெரும்பரலும் முதற்சொன்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் வினச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்குகொண்ட கலிவிநீதங்கள். (கக)

உ௦. மொப்த்திருப்புகமென்றபோதினு  
மித்திருத்துறந்தேகென்றபோதினுஞ்  
சித்திரத்தினலந்தசெந்தாமரை  
யொத்திருக்குமுகத்தினையுன்னுவான்.

(இ - ள்.) 'மொப்' - உண்மையாகவே, திரு பதம் - சிறந்த (தனது) உலக முழுதானும் பதவியை, மேவு - (நீ) அடைவாயாக', என்ற போதினும் - என்று (தசாட்சரவர்த்தி) சொன்னகாலத்தும், 'இ திரு - இவ்வரசாட்சிச்செல்வத்தை, துறந்து - விட்டு, ஏகு - (வனத்துக்குச்) செல்லு,' என்ற போதினும் - என்று (கைகேயி) சொன்னகாலத்தும், (ஒருபடியாக), சித்திரத்தின் அலர்ந்த செம் தாமரை ஒத்து இருக்கும் - சித்திரித்த உருவத்தில் மலர்ந்திருந்த சிவந்த தாமரை மலரைப் போன்று விளங்கின, முகத்தினை - (இராமபிரானது) திருமுகத்தை, உன்னுவான் - நினைப்பான்; (எ - று.)

இதனால், இராமனது இன்பதுன்பங்களில் விருப்பு வெறுப்பில்லாமல் இரண்டையும் ஒரு நிகரணவாகப் பாவிக்கு் தன்மையைச் சுருதி வருந்தியவாறு. "இப்பொழுதெம்மெனோராலியம்புதற்கெளிதேயாரும், செப்பருங்குணத்திராமன் திருமுகச்செவ்விறோக்கி, லொப்பதேமுன்புபின்பவ்வாசகமுணாக்கேட்ட, வப்பொழுதலர்ந்தசெந்தாமரையினைவென்றதம்மா" என்ற அடியாத்தியாகாண்டச் செய்யுள் இங்கு அறியத்தக்கது. மேவு, ஏகு என்பவற்றில், வெவ்லொருமை ஆய் விகுதி புணர்ந்து கெட்டது. (உ௦)

உ௧. தேங்குகங்கைத்திருமுடிச்செங்கணன்  
வாங்குகோலவடவரைவார்சிலை  
யேங்குமாத்திர்த்திறன்டாய்விழ  
வீங்குதோனெனினந்துமெலிந்துளான்.

(இ - ள்.) ஏங்கு மாத்திரத்து - இவர் வில்லைவளைப்பரோ வளைக்கமாட்டா ரோவென்று (ஜனகமகாராஜர்) சந்தேகித்தபொழுதில், - தங்கை தேங்கு - ஆகாச கங்காநதி தங்கிய, திரு முடி - அழகிய ஜடாமுடியையும், செம் கணன் - சிவந்த மூன்றுகண்களையுமுடைய சிவன், வாங்கு - (கையில் எடுத்து)வளைத்த, கோலம் - அழகிய, வட வரை - வடக்கிலுள்ள மேருமலையின் அம்சமாகிய, வார் சிலை - நீண்ட வில், இரண்டு ஆய் இற்று விழ - இரண்டுதுண்டாய் ஒடிந்து விழும்படி,

வீங்கு - பருத்த, தோளை - (இராமனது) புஜத்தை, நீனைந்து - எண்ணி, மெலிந்து - இளைத்தவளாவாள்; (எ - று.)

பாமசிவன் கங்கையைத் தனதுதிருமுடியில் தேங்கவைத்தது, கபிலமகா முனிவரது கோபத்திக்கு இரையாகிச் சாம்பரான சகரபுத்திரர் அறுபதினாயிர வரையும் நங்கதியடைவிக்க விருட்டிய அவர்வழித்தோன்றிய பகீரதனென்னுஞ் சூரியகுலத்தோன்றலது வேண்டுகோளால். மேரு எவ்விடத்துள்ளதென்றால் ஊட்கிலுள்ளதென வேண்டுகலின், 'வடவரை' என அதனை விளங்கக்கூறினார். வரை என்னும் கணுவின்னொயர் - அதனையுடைய மூங்கிலுக்குச் சிணையாகுபெயராய், பின் அம்மூங்கில்விளையும் மலைக்குத் தானியாகுபெயராதலால், இருமுடியாகுபெயர். மேரு சிவனுக்கு வில்லானது, திரிபுரசங்கராகாலத்தில். திரியம்பகம்என்னும் பெயரையுடைய இச்சிவதனுசு, பரமசிவனால் ஜனகமகாராஜாவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டு அவரால் இவ்விஸ்லை எடுத்துவளைத்தவர்க்குச் சீதையைக் கலியாணஞ்செய்துகொடுப்பதென்று கன்னியாசுல்கமாக ஏற்படுத்திவைக்கப்பட்டது. எனதுகணவனை இராமபிரான் இத்தகைய பெரியதோள்வலிமை பெற்றிருந்தும் அதனை என்விஷயத்திலும் சிறிது உபயோகித்து என்னதுரைக் களைய வேண்டியதாயிருக்க, அவ்வாறுசெய்யாது உபேட்சிக்கின்றனனே பெண்பதைச் சீதாபிராட்டி நீனைந்து வருந்துவாளாயின னென்க. ஆய், ய் - இறந்தகால வினை பெச்சவிகுதி.

(உக)

உஉ. இன்னலம்பரவேந்தற்கியற்றிய

பன்னலம்பதினாலாயிரம்படை

கன்னவ்மூன்றிற்களாட்டக்கால்வளை

சின்னலம்புகுந்தேற்றிவெதும்புவாள்.

(இ - ள்.) அம்பரம் வேந்தற்கு - தேவலோகத்துக்குத் தலைவனாகிய இந்திரனுக்கு, இன்ரால் - துன்பங்களை, இயற்றிய - செய்த, பல் நலம் - (வரபலம் புஜபலம் முதலிய) பலநன்மைகளையுடைய, பதினாலாயிரம் படை - (கரதாஷ்டனாயிரோடு வந்த) பதினாலாயிரம் ரதாதிபதிகளதுகூட்டம், கன்னல் மூன்றில் - மூன்றுநாழிகைப்பொழுதிலே, களம் பட - போர்க்களத்தில் அழியும்படி, கால்வளை - இரண்டு கோடியும் வளைந்த, வில் - கோதண்டத்தினது, நலம் - சிறப்பை, புகழ்ந்து ஏற்றி - கொண்டாடி உயர்த்துச்சொல்லி, வெதும்புவாள் - வாடுவாள்.

இராமபிரானது ஒப்புயர்வில்லாத பெருவீரம் தனக்கு இதுவரையில் பயன் தராமைபற்றிச் சீதாபிராட்டி வெதும்புவாளாயின னென்க. அம்பரம் என்னும் ஆகாயத்தின்பெயர், அங்குள்ள சுவர்க்கலோகத்துக்கு இடவாகுபெயர். வேந்தன் என்னுஞ் சொல் இந்திரனென்னும் பொருளை உணர்த்துவதை "வேந்தனும் வேந்து கெடும்," "வேந்தன் மேய தீம்புன லுலகமும்" என்ற இடங்களிலுங்காண்க.

(உஉ)

உங். ஆழநீர்க்கங்கையம்பிகடாவி

வேழையேடனுக்கெம்பிநின்றம்பிநீ



தோழன் மங்கைகொழுந்தியெனச் சொன்ன  
வாழிநண்பிணையுன்னிமயங்குவாள்.

(இ - ள்.) ஆமும் நீர் - ஆழ்ந்திருப்பதான நீரையுடைய, கங்கை - கங்காநதி  
யிலே, அம்பி கடாவிய - தோணியைச் செலுத்தின, ஏழை வேடனுக்கு - எளிய  
வேடர்குலத்தில்தோன்றிய குகப்பெருமானுக்கு, 'எம்பி - என் தம்பி, நின் தம்பி-  
உனது தம்பியாவன்; நீ தோழன் - நீ (எனக்குத்) தோழனாவை; மங்கை - சீதை,  
கொழுந்தி - (உனக்கு) மைத்துனியாவள்,' என - என்று, சொன்ன - (இரா  
மன்) சொல்லியருளிய, நண்பிணை - சிநேகதருமத்தை, உன்னி-நினைத்து, மயங்கு  
வாள் - கலங்குவாள்; (எ - று.)—வாழி-அசை.

ஒருவர் துன்பமுற்று வருந்துகையில், அவரை அத்துன்பத்தினின்று விடு  
வித்தற்கு வேண்டிய குணங்கள் இரண்டு. அவற்றுள் முதலதாகிய மகாவீரத்  
தைப் பாராட்டிக் கூறிய சீதாபிராட்டி இரண்டாவதாகிய பெருங்குணைத்தன்  
மையை இங்குப்பாராட்டிக்கூறிப் பேராற்றலோடு பெருங்குணையும் படைத்த  
அப்பிரான் என்னை உபேட்சித்தற்குக் காரணம் என்னையோ? என்று மயங்கு  
வாளாயினென்பதாம்.

குகன் - கங்கையில் ஓடும்விடுபவனும், ஆயிரம் ஓடத்துக்குத்தலைவனும்,  
கங்கைக்கரையிலுள்ள சிருங்கிபேரடித்திற்கு அதிபதியுமாகிய ஒருவேடத்தலை  
வன்; இராவணது ராக்ஷசங்காரத்தின்பொருட்டுத் திருவவதரித்த இராமபிரான்  
வனவாசஞ்செய்ய உடன்பட்டு, மனைவியான சீதையோடும் தன்னைவிட்டுப்பிரி  
யாததம்பியாகிய இலக்குமணனோடும் அயோத்தியாபுரியை நீங்கிக் கங்கைத்துறை  
சேர்கையில் குகன் இராமனைக் காணும்பொருட்டுக் காணிக்கைகளுடன் அருகில்  
வந்துசேர்ந்து வணங்கிநிற்க, ஸ்ரீராமன் அவனை நண்பனாக ஏற்று 'இங்கு இரு'  
என்று சொல்லி மிக்கஅன்புடன் அவன் கொணர்ந்த காணிக்கையையும் உகந்து,  
'இன்று நீ உனது உயர்க்குச் சென்று நாளை யுதயத்திற் கங்கைக்கடத்தற்கு ஓடங்  
கொண்டுவா' என்று நியமிக்க, அன்பிற்சிறந்தவனான அக்குகன் இராமனைவிட்  
டுப்பிரியமாட்டாதவனும் 'இங்கேயேயிருந்து இப்பன்ற அடிமைசெய்வேன்' என்ன,  
இராமன் அதற்கு இணங்கி, 'யாதினும் இனியநண்ப! நம்முடன் இரு' என்று  
அனுமதிசெய்ய, குகன் தன்சேனைகளுடன் இராமனைச்சூழ்ந்து இராமமுழுவதும்  
வில்லும். கையுமாகப் பாதுகாவல் செய்து நின்றான். மதுநாளுதயத்தில் இரா  
மன் குகனை ஓடங்கொண்டுவரச் சொன்னபோது குகன்பணிந்து 'நாங்கள் துணை  
செய்ய நீங்கள் இவ்விடத்திலே வுசித்தருளவேண்டும்' என்று வேண்ட, அதற்கு  
இராமன் உடன்படாது 'புண்ணியநதிகளில் ஸ்நானமும் மகரிஷிகளின் சேவை  
யும் செய்துகொண்டு சிலகாலம் கழித்தபின்பு உன்னிடம்வருவேன்' என்று  
சொல்லிப் பிறகு குகன் கொணர்ந்த ஓடத்திலேறிக் கங்கைக்கடந்து அப்பாற்செல்  
லத்தொடங்குகையில், குகன் மிக்கபரிவோடுவணங்கி 'அடியேனும் பணிவிடை  
கள்செய்துகொண்டு உடன்வந்து உதவுவேன்' என்றுவிண்ணப்பஞ்செய்ய, இராம  
பிரான் அதற்கும் இணங்காமல் 'என்மனைவியான இந்தச்சீதை உன்தோழி; என்  
தம்பியான இவ்விலக்குமணன் உன் தம்பியே; நீ எனது உயிர்த்தோழன்' என்றும்,  
'இதுவரை நாங்கள் உடன்பிறந்தவர் நால்வராயிருந்தோம்; இப்பொழுது உன்னு

டன் ஐந்துபோயினோம்' என்றும் ஒற்றுமையும்தோன்றக் கூறி; 'உன்சுற்றத் தார் என்சுற்றத்தார்; அவர்கள் உன்னைப்பிரிந்து வருந்தலாகாது; ஆதலால், நீ இங்கேயேயிருந்து அவர்களைப் பாதுகாப்பாய்; அன்றியும், அயோத்தியாபுரி கெடாமைக்காக அங்குப் பரதனை வைத்தோம்; வழியடிகடொதபடி இங்கே நீ நில். நான் மீண்டு வடக்குநோக்கி வரும்போது உன்னிடம் வருவேன்' என்றும் சொல்லிக் குகனை வலிவிலிந்துத்தின னென்பது, அயோத்தியாகாண்டத்தில் வந்தவராலாறு: "என்னுயி ரீனையாய் நீ யிளவலுனினையானிந், நன்னுதலவநின் கேள் நளிர்கடல் நிலமெல்லாம், உன்னுடையது நா னுன்தொழிலடிமையினுள் ளேன்" என்று அயோத்தியாகாண்டத்தில் வந்துள்ளதும்; "ஏழையேதலன்கீழ் மகனென்றோ திரங்கி மற்றவற்கின்னருள்சாந்து, மாழைமான்மடநோக்கி யுன் தோழி யும்பி யெய்ப்பெயன் றொழிந்தில யுகந்த, தோழ னீயெனக் கிங்கொழி யென்ற சொற்கள் வந்தடியென்மனத் திருந்திட, ஆழிவண்ணநின் னடியினை யடைந்தேன் அணிபொழிற் றிருவாங்கத்தம்மானே" எனப் பெரியார் பணித்த தும் காண்க.

கொழுந்தி - கொழுந்தெனப்பதன் பெண்பால். திருமகள்கணவனும் சகல லோகநாயகனும் சக்காவர்த்தித்திருமகனுமான இராமயிரானே நோக்குமிடத்து, சிருங்கிபேரபுராதிபதியான வேடர்தலைவன் வறியவனென்று சொல்லத்தடையிலலபாதலால், குகனை 'ஏழை' என்றார்; இனி, "துன்னுணர்வின்மை வறுமையல்துடைமை, பண்ணப்பண்ணத்த பெருஞ்செல்வம்" என்பவாதலால், ஏழை என்ற சொல் அறிவில்லானென்றபொருளைத்தருமென்று கொள்ளத்தலும் ஒன்று. ஒருவரையொருவர் நேசிக்குங்காலத்துப்புரக்கின்ற கல்வி செல்வம் வீரம் புகழ் ஞானம் என்கிற சிறப்புக்களுள் ஒன்றும் இல்லாதவ னென்பார், 'ஏழைவேடன்' என்றார். 'ஆழிநண்பினையுன்னியழுங்குவான்' என்னும் பாடத்துக்கு - கடல்போலும் பெரிய நட்பை நினைத்து வருந்தத்தலைப்பட்டா னென்று உரைக்க, (உரு)

உச. மெய்த்ததாதைவிரும்பின னீட்டிய

கைத்தலங்களைக் கைகளினி ள்க்கவே

யுய்த்தபோது தருப்பையிலொண்பதம்

வைத்தவேதிகைச் செய்திமனங்கொள்வான்.

(இ - ள்.) மெய்த்த - நல்லொழுக்கந்தவறாத, தாதை - தனது தந்தையாகிய ஜனகமாகாராஜர், விரும்பினன் - விருப்பமுள்ளவராகி, நீட்டிய - பிடித்துக்கொடுத்த, கைத்தலங்களை - (தன், கைகளை, கைகளின் நீக்கி - (அவரது) கைகளினின்றும் விடுவித்து, [இராமயிரான் தமது வலக்கையால் தனது இடக்கையைப் பற்றிக்கொண்டு], வேறு உய்த்த போது - வேறுகிய வைதிகாரியத்தை நடத்தும் பொழுது, தருப்பையில் - தருப்பையைப்போல, ஒன் - பரிசுத்தமாகிய, பதம் (தனது) வலக்காலை, வைத்த - (அவர் தமது வலக்கையார் பிடித்து அம்மியின் மேல்) எடுத்துவைத்த, வேதிகை செய்தி - (விவாகத்தின்பொருட்டு இட்ட) வேதிகையில் நிகழ்த்தசெய்கையை, மனம் கொள்வான் - மனத்தில் எண்ணுவான்.

இதனால், விவாககாலத்தில் நடந்த பாணிக்கிரகணத்தையும், அச்மாரோபணத்தையுங் கருதினான். அன்போடு மணந்தவர் என்னை இப்போது நீத்து உறை

தல் தருதியோ? என்பது, சீதையின் கருத்து. இனி, இக்கவிக்கு - தன் பிதாவாகிய ஜனகர் தமது கைகளால் இராமனது திருவடிகளைத் தொட்டுப் பாதபூசை செய்ய விரும்பி நீட்டின கைகளை இராமன் தனது கைகளால் நீக்கித் தருப்பையை மேடைமேல் வைத்துப் பூசிக்கச்செய்த வைதிகநியமத்தை எண்ணுவாளென்று உரைப்பாரு முள். 'உண்பதம்' என்ற பாடத்துக்கு - அக்கினிதேவன் உண்ணுகின்ற உணவாகிய ரெய்யை யெனப் பொருளுரைக்க. (உச)

உரு. உரங்கோடேமலர்ச்சென்னியுரிமைசால்  
வரங்கொள்பொன்முடிதம்பிவினைந்திலன்  
நிரங்குசெஞ்சடைகட்டியசெய்வினைக்  
கிரங்கியேங்குவதெண்ணியிரங்குவான்.

(இ - ள்.) தம்பி - தமது தம்பியாகிய பரதாழ்வான், உரம் கொள் - சிறப்பைக் கொண்ட, தேன் மலர் - தேனினையுடைய பூக்களைச் சூடிய, சென்னி - கிரசில் தரித்தற்கு, உரிமை சால் - தகுதியுடைய, வரம் கொள் - மென்மையைக் கொண்ட, பொன் முடி - ஸ்வர்ணமயமான கிரீடத்தை, வீனைந்திலன் - சூடாதவனாய், நிரங்கு செய் சடை கட்டிய - நிரித்துவிட்ட சிவந்த ஜடையைத் தரித்த, செய் வினைக்கு - செய்தொழிலுக்காக, இரங்கி - (இராமபிரான்) மனமிரங்கி, ஏங்குவது-வருந்தியதை, எண்ணி - நினைத்து, இரங்குவான் - தான் வருந்துவான்.

இராமபிரானைக் காட்டிலிருந்து திருப்பியழைத்துவரவேணு மென்னுங்கருத்துக்கொண்டு, பரதன் சித்திரகூடத்தைப்படைந்து இராமபிரானைத்தரித்துத் தன்கருத்தைத்தெரிவிக்கையில், பரதன் முடிசூடாமல் தண்ணீர்போலவே சடை முடிபுனைந்திருப்பது கண்டு இராமபிரான் இரங்கின னென்க. “வரதன் முஞ்சினான் வையமாணையால், சரத்தின்னதே மகுடந்தாங்கலாய், விரதவேடநீ யென் கொல் வேண்டுவான், பரதகூறு” என்று அயோத்தியாகாண்டத்தில் வந்துள்ளது, இங்குக் கருத்தக்கது. ஏங்குவது - நியல்பினால் இறந்தகாலம் எதிர்காலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவருவமைதி. வாய்கொள் - கைகேயி வரத்திறை கொண்ட என்றுமாம்.

(உரு)

உசு. பரித்தசெல்வமொழியப்பட்டுநா

அருத்திவேதியற்கான்குலமீந்தவன்

கருத்தினுசைக்கரையின்மைகண்டிஹு

சிரித்தசெய்கைநினைத்தமுஞ்செய்கையான்.

(இ - ள்.) பரித்த - தாம் தாங்குதற்குரிய, செல்வம் - அராசாட்சிச்செல்வம், ஒழிய - (தம்மை விட்டு) நீங்க, படரும் நாள் - (வனத்திற்குச்) செல்கிறநாளில், அருத்தி வேதியற்கு - (தானம்பெறவேணுமென்னும்) ஆசையையுடைய ஒருபிராமணனுக்கு, ஆன் குலம் - பசுக்கூட்டங்களை, ஈந்து - தானஞ்செய்து, அவன்-அவ்வந்தணனது, கருத்தின் - மனத்திலே யுள்ள, ஆசை - ஆசைக்கு, கரைஇன்மை - எல்லையில்லாததை, கண்டு - பார்த்து, இறை - (யாவர்க்குந்) தலைவராகிய இராமபிரான், சிரித்த - புன்சிரிப்புக்கொண்ட, செய்கை-செய்கையை, நினைத்து-எண்ணி, அழும்-அழுகிற, செய்கையான்-செய்கையையுடையவளாவான்; (எ-று)

இராமபிரான் தந்தைசொல் பொய்யாகாதவாறு கைகேயியின் கட்டளைப் படியே காட்டிற்குச் செல்லப் புறப்படும்போது யாத்திராதானம் செய்ய எண்ணி, வசிஷ்டமுனிவரின் புதல்வராகிய சுயஜ்ஞர் முதலியோர்க்குத் தனது இரத்தினம் அணிகலம் வாகனம் முதலிய பொருள்களைத் தானஞ்செய்ய, அப்போது திரிசடனென்ற முனிவன் தனது மனைவியால் தூண்டப்பட்டுத் தனது பேராசை தோன்ற யாசகனாய்வந்து இராமபிரானையணுகி யாசிக்க, அப்பிரான் மற்றைப் பொருள்கள் தானஞ்செய்யப்பட்டன வாதலால் எஞ்சியுள்ள பசுத்திரனை வேண்டியவனவுதொள்ளுமாறு புன்னகையோடு சொல்ல, அவ்வந்தணன் மேலாடையை அரையில் இறுக்கக்கட்டிக்கொண்டு ஒருதடியை வீசியெறிந்து அது விழுந்த இடம்வரையிலுமுள்ள பசுத்திரனைத் தனக்குத் தருமாறு வேண்ட, இராமபிரான் அவ்வாறே அவற்றை யளித்தன நென்பது, அயோத்தியாகாண்டத்து வரலாறு. பரிசாசஞ்செய்யுத்தன்மையை மேற்கொண்டபொழுதும் இராமபிரான் வேண்டு வார் வேண்டியதைத் தவறாது அளிப்பவனாதலால், 'என்விரும்பம் கெட உபேட் சித்தல் தகுதியோ?' என்று சீதை ஏங்கின னென்க. வேதியன் - வேதங்களை ஒதுதல் ஒதுவித்தல்என்னும் இருதொழிலுக்கும் உரியவன். அந்தணன்: இங்கே, திரிசடனென்பவனை யுணர்த்திற்று. 'வேதியர்க்காண்குலமீந்தவர்' என்னும் பாடத்திற்கு—வேதியர் அவர் என்பன - ஒருவரைக் கூறும் பன்மைக்கிளவி யென்க. இராமன் அந்தணர்க்கு இரத்தினம் அணி யானை முதலிய தன் பொருள் களையெல்லாம் அளித்தனனென்று கூறியிருத்தலால், வேதியர்கட்கு ஆன்குலத் தைச் சிரிப்போடு ஈந்தன நென்றல், அத்துணைச் சிறப்பினது. (உச)

உஎ. மழுவினவாள்நின்மன்னரைமூவெழு

பொழுதினாற்புலவறுபுண்ணினீர்

முழுகினன்றவமொயம்பொடுமூரிவில்

தழுவமேன்மைநீனைந்துயிர்சாம்புவான்.

(இ - ள்.) மழுவின வாள்நின் - மழுவாகிய ஆயுதத்தினால், மன்னரை - அரசர்களை, மூ எழு பொழுதின் - இருபத்தொருமுறை, நூறி - அழித்து, புலவ உறு புண்ணின் நீர் - (அவர்களது) புலால்நாற்றம் பொருந்திய ரகத்ததில், முழுகினன் - ஸ்நானஞ்செய்து தருப்பணம்பண்ணின பரசுராமனது, தவம் மொயம்பொடு - தவத்தின் வலிமையோடு, மூரி வில் - வலிமையையுடைய (அவரது) விவிலை, தழுவும் - கொண்ட, மேன்மை - மேம்பாட்டை, நீனைந்து - எண்ணி, உயிர் சாம்புவான் - உயிரொடுங்குவான்; (எ - று.)

இருபத்தொருமுறை பூலோகத்தைப் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து ஆங்காங்குள்ள சகல கூத்திரியர்களையும் தமது கோடாலிப் படையாற் சங்கரித்து அவர்களிரத் தத்தால் ஸ்யமந்தபஞ்சகமென்று ஐந்துருளங்க ளமைத்து அவற்றில் நீராடிக் கார்த்தவீயாருச்சுனனாற் கொல்லப்பட்ட தமது தந்தைக்குத் தருப்பணங் கொடு த்து முடித்த பரசுராமர், சீதாகலியாணம் முடிந்து தசரதசக்கரவர்த்தி மக்க ளோடும் மருகிகளோடும் அயோத்திக்கு மீண்டுசெல்லுகையில் எதிரில்வந்து 'மூன் ஹரிஹரயுத்தத்தில் இற்றுப்போன சிவனது வில்லை முறித்த திறமையை

அறிந்தேன்; இந்த ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவினது வில்லை வளை' என்று ஒருதனுசைக் கையிற் கொடுக்க, ஸ்ரீராமர் உடனே அதனை வளைத்துக் கண்தொடுத்து 'இவ்வம்புக்கு இலக்கு என்?' என்று கேட்க, பார்க்கவராமர் அதற்கு இலக்காகத் தமது தபோபலமுழுவதையும் கொடுக்க, ஸ்ரீராமர், பாசுராமர் கூத்திரியவயிசத்தைக் கருவறுத்தவராயிருந்தாலும் வேதவித்தும் தவவிரதம்பூண்டவரு மாதல் பற்றி அவருயிரைக் கொல்லாமல் தவத்தைக்கவர்ந்த மாத்திரத்தோடு விடுத்தாரென்பது கதை. எத்துணைவலியாரையும் அடக்குந்திறமை படைத்த இராம பிரானுக்கு, இவ்வரச்கரை யடக்கி மீட்டல் ஒரு பெரிய காரிய மன்றாதலால், 'என்னை உபேட்சிப்பது என்கொண்டு' என்று சிதை உயிர்சாம்புவாளாயினனென்க. மழு, பாசு, கோடாலி என்பன - ஒருபொருட்டுச்சொற்கள். வாளினின், இன் - ஐந்தனுருபு, ஏதுப்பொருள். 'வாளினின்' என்றும் பாடம். மூவெழுபொழுது - பண்புத்தொகை. மூரிலில் - பெரிய வில்லுமாம். (உஎ)

சுபாபு

உஅ. ஏகவாளியவ்வந்திரன்காதன்மேற்  
போகவேனியதுகன்பொடித்தநாட்  
காகமுற்றுமோர்கண்ணிலவாக்கிய  
வேகவென்றியைத்தன்றலைமேற்கொள்வான்.

(இ - ள்.) அ இந்திரன் காதல்மேல் - காகவடிவமாய் வந்த இந்திரனது குமாரனாகிய ஜயந்தன்மேலே, போக - செல்லும்படி, ஏகம் வாளி - ஒப்பற்ற தொரு அம்பை, ஏவி - பிரயோகித்து, அது - அவ்வம்பு, கண் பொடித்த நாள் - (அக்காக்கையின்) கண்ணென்றைப் போக்கடித்த நாளமுதல், காகம் முற்றும் - எல்லாக்காக்கையையும், ஓர் கண் இல ஆக்கிய - ஒரு கண் இல்லாதனவாகச் செய்த, வேகம் வென்றியை - உக்கிரமான சயத்தை, தந்தலைமேல்கொள்வான் - தன்சிரசின்மேற்கொண்டு கொண்டாடுவான்; (எ - று.)

என்திறத்திலே அபராதஞ்செய்த ஜயந்தனென்னுங் காகாசுரன்மீது அம்பு தொடுத்து அவனது அபராதத்தைப் போக்கின இராமபிரான் என்னையே கவர்ந்த மகாபராதியாகிய இவ்விராவணனைத் தனது திறத்தினால் அடக்கிவிடாது உபேட்சிக்கின்றனனென யென்பது, சிதையின் குறிப்பு. சித்திரகூடபருவதப்பிரதேசத்திலே பெருமானும் பிராட்டியும் ஏகாந்தமாயிருக்கச்செய்தே, இந்திரன்மகனான ஜயந்தன், தமோகுணத்தாலே விவேகஞுனியனும், தேவவேஷத்தைமறைத்துக் காகவேஷத்தைப் பூண்டுகொண்டுவந்து, பெருமானும் மடியிலே பள்ளிகொண்டருளாநிற்கச்செய்தே, தாலென்று அறியாதே, பிராட்டியாரது திருமாற்பிலே குத்த, அவ்வளவிலே பெருமான் உணர்ந்தருளி அதிகோபிஷ்டராய் ஒருதருப் பத்தையெடுத்து அதில் பிரமாஸ்திரத்தை யோஜித்து அதனை அந்தக்காக்கதின் மேலே செலுத்திவிட, அந்த அஸ்திரம் மந்தகதியாக விடப்படுகையாலே பின் தொடர்ந்து செல்ல, அதனைத் தப்பவழிதேடி முந்துறத் தமப்பனிடஞ் சென்ற வளவில் பிதாவாலும் மாதாவாலும் கைவிடப்பட்டு, பந்துக்களானவர்கள் கைக்கொள்ளுவார்களோவென்று அவர்கள்பக்கலிலே சென்றவளவில் அவர்களாலும் கைவிடப்பட்டவனும், ரிஷிகள்தாங் கைக்கொள்ளுவார்களோவென்று

அவர்கள்பக்கலிலே சென்றவளவில் அவர்களுங் கைவிடுகையாலே, திறந்து கிடந்த வாசல்கள்தோறும் ஒருதால் துழைந்தாற்போலே ஒன்பதின்கால் துழைந்து, மூன்றுலோகங்களையும் வளைய வோடித் திரிந்தவிடத்திலும், ஒரு வருங் கைக்கொள்ளாமையாலே, சீறினாலுங் காலைக் கட்டிக் கொள்ளலாம்படியிருக்குங் கிருபாவாளுகையாலே சரணியான பெருமாள் குணத்தைச் சொல்லித் தனக்குவேறு புசலின்மையாலே சரணாதனுமை தோற்றக் கூப்பிட, இப்படி சாணம் புகுகையாலே கிருபையால் பெருமாள் ரக்ஷித்தருளுகிறவளவில் காகத் துக்குப் பிராணப்பிரதானம்பண்ணி அஸ்திரத்துக்கு ஒரு கண்ணழிவு கற்பிக்கையாலே, முன்பு தலையறுப்பதாகத் தொடர்ந்த அந்த அஸ்திரந்தானே அதனுடைய ஒரு கண்ணை அறுத்துவிட்ட தென்பது, இங்குக் குறித்த வரலாறு; “சித்திரகூடத்திருப்பச் சிறுகாக்கை முலைநீண்ட, அத்திரமே கொண்டெறிய விரைந்துலகுந் திரிந்தோடி, வித்தகனே யிராமாவோ நின்னபய மென்றழைப்ப, அத்திரமே யதன்கண்ணையறுத்தது மோ ரடையாளம்” என்றார் பெரியாரும்: இவ்வரலாற்றை பேல் சூடாபணிப்படலத்தில் எ - ஆம் கவிமுதல் ஆறுகவியிற் காண்க. காதல் - அன்பு; அவ்வன்பு செய்யப்படுங் காதலனுக்கு ஆகுபெயர். காகம் - கா என்று கத்துவது.

(உஅ)

உஉ. வெவ்விரா தனைமேல்வருந்தீவினை  
வவ்விமாற்றருஞ்சாபமுமாற்றிய  
வவ்விராமனையுன்னித்தன்னொருயிர்  
செவ்விராதுணர்வோய்ந்துடறம்புவான்.

(இ - ள்.) வெவ் விராதனை - கொடிய விராதனது, மேல் வரும் - மேல்மேல் வருகின்ற, தீ வினை - பாபகருமத்தை, வவ்வி - நீக்கி, மாற்று அரு சாபமும் - நீக்குதற்கு அரிய (அவனது) சாபத்தையும், மாற்றிய - நீக்கியருளின, அ இராமனை - அந்த ஸ்ரீராமனியல்பை, உன்னி - நினைத்து, தன் ஆர் உயிர் - தனது அரியஉயிர், செவ் இராது - செவ்வே நிலலாமல், உணர்வு ஓய்ந்து - அறிவு ஒடுங்கி, உடல் தேம்புவான் - உடம்புவருந்துவான்; (எ - று.)

தம்பியை யிழித்துச்சொன்னதற்காக எனக்குநேர்ந்த குற்றத்தை நீக்கி என்னையும் பாதுகாக்கவேண்டியிருக்க, அவ்விராமபிரான் இதுவரையில் அவ்வாறு செய்யாமைபற்றிச் சீதாபிராட்டி உணர்வோய்ந்து உடல் தேம்புவாளாயின னென்க. விராதனென்னும் வடசொல்லுக்கு - மிகுதியாக அபராதஞ்செய்பவ னென்று பொருள்; இவன் முன்பு தும்புருவென்னும்பெயருள்ள கந்தருவனாயிருந்து குபேரனது சாபத்தாற் பின்பு ராகுஸனாகி வனத்தில் திரிந்துவந்தவன். இராமஸ்சுமணர்கள் சீதையுடனே தண்டகாரணியத்திற் செல்லுகையில் இவ்வரக்கன் வந்து ஜானகியைத் தூக்கிக்கொள்ளக் கண்டு ராமலக்ஷ்மணர் எதிர்க்க அவன் அவளைவிட்டு இவர்களிருவரையும் தூக்கிக்கொண்டுசெல்ல, இராகவவீரர்கள் அவனைத் தோள்களைவெட்டிக் கொன்றுவிட்டு அவன் தனது பிறப்பையுணர் த்தி வேண்டிக்கொண்டபடி பள்ளம்வெட்டிப் புதைத்துச்சென்றனர்; அவன் இவர்களைத் தோள்களின்மே லெழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு போனபொழு

தும் ஸ்ரீராமன் காலாலுதைத்துப் பள்ளத்தில்தள்ளியபொழுதும் இவர்கள் திருவடிகள் பட்ட பாக்கியத்தால் தீவினையெல்லாந்தீர்ந்து சாபமொழிந்து பூர்வஜன்மத்து நிஜரூபத்தைப் பெற்றுத் தன்னுலகஞ்சென்று இன்பமடைந்தா னென்பது, ஆரணியகாண்ட வரலாறு. (௨௬)

வேறு.

[திரிசடையன்றி மற்றை அரக்கியர் யாவரும் நள்ளியில்

தூக்கத்தால் மயங்கிக்கிடத்தல்.]

௯௦. இருந்தனடியிரிசடையென்னுமின்சொலிற்  
நிருந்தினொழியமற்றிருந்ததீவினை  
யருந்திறலரக்கியரல்லுந்நாளுந் ௬௮௮௮௮௮  
பொருந்தலுந்துயினைக்களிபொருந்தினார்.

(இ - ள்.) இருந்தனள் - (சீதைக்கு) நல்லவளாக இருந்த, திரிசடை என்னும் - த்ரிஜடையென்கிற, இன் சொலில் திருந்தினான் ஒழிய - இனியசொற் சொல்லுதலிற் சீர்திருந்தின ராகுசியொருத்தி தவிர, மற்று இருந்த - இன்னங் காவலாகஇருந்த, தீவினை - கொடியசெய்கைகளையும், அரு திறல் - அளவிடுதற் கரிய வலிமையையுமுடைய, அரக்கியர் - ராகுசிகள்யாவரும், நள் அல்ல உற பொருந்தலும் - நடுஇராத்நிரி வந்து சேர்ந்தவளவில், துயில் நறை களி பொருந்தினார் - தூக்கமாகிய மதுவையுண்டு அதனால் மயக்கமடைந்தனர்; (௭ - று.)

மெய்மற்றது தூங்கினர் என்றபடி. திரிசடை - வீபீஷணரது திருமகள்; பிராட்டிபக்கல் மிருந்த அன்புடையாள்: தந்தையைப்போல நற்குணநற்செய்கைகளையுடையவள்: இவள் சீதையின் வருத்தத்திற்கு மனப்பூர்வமாக வருந்துபவளாதலால், அவ்வருத்தமிகுதியால் நள்ளியிலும் சீதையைப்போலவே துயிலின்றி யிருந்தன னென்க. அல்ல, உ - சாரியை. துயில் - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். துயில்நறைக்களிபொருந்தினார் - கள்ளுண்டு களித்த மயக்கத்தால் தூக்கம் பொருந்தினார் என்றும் உரைப்பர்.

இதுமுதல் இப்படலம் முடிகிறவரையில் நாற்பத்தெட்டுக் கவிகள் பெரும்பாலும் மூன்றாஞ்சீரோன்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும். விளச்சீர்களுமாகிய கலிவிர்த்தங்கள். (௯௦)

[தோடிராட்டி தனக்குத்தோன்றிய நன்னித்தந்தைத்

திரிசடையினிடம் கூறத் தொடங்குதல்.]

௯௧. ஆயிடைத்திரிசடையென்னுமன்பினு  
டாயி னுமினியவடன்னேநோக்கினு  
நீயைநீகேட்டியென்றுணைவியாமென  
மேயதோர்கட்டுரைவிளம்பன்மேயினுள்.

(இ-ள்.) அ இடை - அப்பொழுது, (பிராட்டி), தாயினும் இனியவள்-(தனக்குத்) தாயைக்காட்டிலும் நல்லவளாகிய, திரிசடை என்னும்-தீரிஜடையென்கிற, அன்பினுள்ளனை = (தன்பக்கல்) அன்புடையவளை, நோக்கினுள்-பார்த்து, 'நீ—, தாயை-பரிசுத்தகுணமுடையவள்; என் துணைவி ஆம் - எனக்குத் தோழியாவாய் கேட்டி - (யான்சொல்வதைக்) கேட்பாயாக',என - என்றுசொல்லி, மேயது ஓர் கட்டு உரை - பொருந்திய தொரு நன்மொழியை, விளம்பல் மேயினுள் - சொல்லத் தொடங்கினுள்; (எ - று.)—அது மேல்நான்குக்கவிகளாற் கூறுகின்றார்.

அரக்கியர்யாவரும் உறக்கத்தினால் மயங்கிக்கிடக்கையில், இதுவே நம்மிடத் துப்போன்புள்ள திரிசடையோடு பேசுதற்கு ஏற்ற சமயம் என்று கருதி, தோபிராட்டி அவளோடு தனக்குத்தோன்றியுள்ள நன்னியித்தத்தைக் கூறத் தொடங்கின னென்பதாம். இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடிக்கு, அரக்கியர்யாவரும் உறக்கியகாலத்தில், (தோபிராட்டியோடு கலந்துபேசுதற்குத் தக்ககாலம் இதுவே யென்று கருதி,) திரிசடையென்னும் அன்பினுள் தாயினும் இனியவளான தோபிராட்டியைப் பார்த்தான்; (அக்குறிப்பையறிந்த அப்பிராட்டியும் அவளை நோக்கி) 'தாயைநீ கேட்டி' என்று சொல்லத்தொடங்கினாள் என்று உரைப்பினும் அமையும். ஆயிடை - சுட்டுநீண்டவிடத்து யகரம் தோன்றிற்று. (௩௪)

[இவழநல் நான்குக்கவிகள் - ஒருதொடர்; சிதை தீரிசடையினிடம்

தனக்குநேர்ந்த நன்னியித்தத்தினால் யாது பயன்

வினையுமேவென்று ஐயுறுதல்.]

௩௫. நலந்துடிக்கின்றதோநான்செய்தீவினைச்

சுலமே

சுலந்துடித்தின்னமுந்தருவதுண்மையோ,

பொலந்துடிமருங்குலாய்புருவங்கண்முதல்

வலந்துடிக்கின்றிலவருவதோங்கிலேன்.

(இ-ள்.) பொலன் துடி மருங்குலாய்-அழகிய உடுக்கைபோன்ற இடையை யுடையவளே! நலம் - நன்மைதான், துடிக்கின்றதோ-(எனக்கு உண்டாக) விரை கின்றதோ? (அன்றி), நான்—, செய் - (முற்பிறப்பிற்) செய்த, தீவினை - பாவத் தின், சுலம் - கொடுமை, துடித்து - அதிகப்பட்டு, இன்னமும் - இனிமேலும், தருவது - (வருத்தத்தைக்) கொடுப்பதுதான், உண்மையோ - உண்டாருமோ? புருவம் கண் முதல்-புருவமுங் கண்ணும் முதலிய உறுப்புகள், வலம் துடிக்கின் றில் வலப்பக்கம் துடிக்கின்றனவிலலை [இடப்பக்கமேதுடிக்கின்றன]; வருவது - (இக்குறியால்) இனிவருவதோர்பயனை, ஓர்கிலேன்-(யான்) இன்னதென்று அறி கிறேனிலலை; (எ - று.)

எனது இடக்கண் முதலியன துடிக்கின்றதனால், இனியேனும் எனக்கு நன்மையுண்டாருமோ? அன்றித் தீவினைப்பயனே இங்ஙனம் தோன்றி எனக்கு ஒரு ஆசையை விளைத்து அதன்மூலமாக எனக்குத் துன்பத்தை மிகுவிக்கப் பார்க்கின்றதோ? இதனால் விளையப்போவது யாதோ? என்று தோபிராட்டி தனக்குத்தோன்றிய எண்ணத்தைத் தனது துணைவியான திரிசடையினிடம் தெரி விக்கலாயின னென்பதாம். முதலடியில், துடித்தல் - விரைவுக்குறிப்பு. இரண்டா



மடியில் துடித்தல்-மிகுதல். 'தீவினைசலந்துடித்து' என்று இயல்பான பாடமாயின், நான்செய்த தீவினையானது (எனக்கு நற்பயன் விரைவிற்கித்திக்கு மென்று கருது மாறு) வஞ்சனையாக இடந்துடித்து, இனியும் எனக்குத் துன்பத்தைத்தான் விளை விக்கப்போகின்றதோ? என்று பொருளுரைக்க. மகளிர்க்கு இடமும், ஆடவர்க்கு வலமும் துடிப்பது நன்னிமித்தமாகும். பொன் + துடி = பொலந்துடி; இந்தப் புணர்ச்சி "பொன்னென்கிளவி ஈறுசெட முறையின், முன்னர்த் தோன்றும் லகார மகாரஞ், செய்யுண் மருங்கிற் றெடரிய லான்" என்னுந் தொல்காப்பியக்குத்திர விதியால் முடிந்தது; நன்னூல்விதியின்படி பொலம் துடி என்ப பிரித்துப் புணர் க்க. துடி உவமை, மேலுங் கீழும் பருத்து நடுச்சிறுத்தலாகிய வடிவுபற்றியது. முதல் - முதல் என்பதன் விகாரம். முதல் என்றது, தோள் தொடை முதலிய வற்றை. (௩௨)

௩௩. முனியொடுமிதிலையின்முதல்வன்முந்துநாட்  
டுனியறுபுருவமுந்தோளுநாட்டமு  
(இடமு...)  
மினியனதுடித்தனவிண்டுண்டென  
நனிதுடிக்கின்றனவாய்ந்துநல்குவாய்.

(இ - ள்.) முதல்வன் - நாயகனாகிய ஸ்ரீராமன், முனியொடு - விசுவாமித்திர முனிவருடனே, மிதிலையின் - மிதிலா பட்டணத்துக்கு, முந்தும் நாள் - வந்த பொழுது, துனி அறு புருவமும் - குற்றமற்ற (எனது) புருவமும், தோளும்—, நாட்டமும் - கண்ணும், இனியன - இனிமையைவிளைப்பனவாய், துடித்தன - (இடந்)துடித்தன; ஈண்டும் - இப்பொழுதும், ஆண்டு என - அப்பொழுது துடித் தாற்போலவே, நனி துடிக்கின்றன - நன்றாக (இடந்) துடிக்கின்றன;—ஆய்ந்து நல்குவாய் - (இதன்பயனை) ஆராய்ந்து (எனக்குச்) சொல்வாயாக; (எ - று.)

இராமபிரான் விசுவாமித்திரமுனிவரோடு முன்புமிதிலாபுரியின்புகும்போது எனக்கு இடப்பக்கந் துடித்ததுபோலவே இப்போதும் இடம்துடிக்கின்றனவே! இவ்விலங்கையில் எனக்கு அவ்வாறான நன்மை யாதவினையும்? இதன்பயனை ஆராய்ந்து சொல்லுக என்று சீதாபிராட்டி திரிசடையை வேண்டின னென்க. மிதிலை - ஜனகமகாராஜரது நகர்; இச்சொல்லிற்கு - மிதி யென்பவரால் ஏற்படுத்தப்பட்டதென்பது பொருள்: நிமி சக்கரவர்த்தியின் உடலில் முனிவர் அரணி யீட்டுக் கடைந்ததெற் பிறந்தமையற்றி, மிதி யென்று ஜனக குலத்தலைவருக் குப் பெயர். என - உவம வுருபு. நனி - மிகுதியுணர்ந்தும் விசேடித்த, உரிச் சொல். நல்குதல் - இடத்திற்கேற்ப, சொல்லுதலாயிற்று. (௩௩)

௩௪. மறந்தனெனிதுவுமோர்மாற்றங்கேட்டியா  
லறந்தருசின்தையென்னுவிநாயகன்  
பிறந்தபார்முழுவதுந்தம்பியேபெறத்  
துறந்துகான்புகுந்தநாள்வலந்துடித்ததே.

(இ - ள்.) மறந்தனென் - (முன்னே) சொல்ல மறந்தேன்; இதுவும் ஓர் மாற்றம் - இவ்வொரு வார்த்தையையும், கேட்டி - கேட்பாய்; அறம் தரு

சிந்தை - தருமமே பொருந்திய மனத்தையுடைய, என் ஆவி நாயகன் - எனது உயிரோடொத்த கொழுநராகிய இராமபிரான், பார் முழுவதும் - பூமிமுழுவதையும், பிறந்த தம்பியே - தன்பின் பிறந்த அடுத்த தம்பியாகிய பாரதனே, பெற - பெறும்படி, துறந்து - (அயோத்தியை) விட்டு, காண் புருந்த நாள் - வனத்திற்கு வரும்பொழுது, வலம் துடித்தது - (புருவம்முதலியன) வலப்புறம் துடித்தது; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றைச்.

கீழ்க்கவியில் தனக்கு முன்னே நன்மைவிளைந்தகாலத்தில் அதற்கு அறி குறியாக இடந்துடித்ததைக் கூறிய சீதாபிராட்டி, இக்கவியாலும் அடுத்தகவியாலும் தனக்குத் தீமை விளைந்தகாலங்களில் அவற்றிற்கு அறிகுறியாக வலந்துடித்ததைக் கூறுகின்றாள்; அவற்றான், இச்செய்யுளில் தனதுகணவன் நாட்டை விட்டு வனத்திற்குப் போக விருக்கையில் அந்நீமையை முந்துற அறிவிக்குமாறு தனக்கு வலந்துடித்ததைத் தெரிவிக்கின்றன நென்க. பிறந்த பார் என்று எடுத்து-தனக்கென்று சொல்ல உண்டான இராச்சிய மெனினும் அமையும். (௩௦)

௩௧. நஞ்சனையான்வனத்திழைத்தநாளிடை

வஞ்சனையால்வலந்துடித்தவாய்மையா

லெஞ்சல்வீண்டுதாமிடந்துடித்தநா

லஞ்சலென்றிரங்குதற்கடுப்பதியாதென்றான்.

(இ - ள்.) நஞ்ச அனையான் - விஷம்போலக் கொடிய இராவணன், வஞ்சனையால் - கபடத்தினாலே, வனத்து - தண்டகாரணியத்தில், இழைத்த நாளிடை - (எனக்குத் தீங்கு) செய்த பொழுதில், வலம் துடித்த - வலப்பக்கம் துடித்தன; (அப்பொழுதெல்லாம்), தாம் - இவ்வுறுப்புக்கள், வாய்மையால் - உண்மையாகிய விளைபயனல், எஞ்சல - குறையாதவை யாயின; ஈண்டு - இப்பொழுது, இடம் துடித்தது - இடப்புறம் துடித்தது; ஆல் - ஆதலால், அஞ்சல் என்று - பயப்படாதே என்று சொல்லி, இரங்குதற்கு - (என்பக்கல்) இரக்கக்கொள்ளுமாறு, அடுப்பது - வருவதாகிய செயல், யாது - எதுவோ? என்றான் - என்று (பிராட்டி) சொன்னாள்; (எ - று.)

இடந்துடித்தால் தீமைவிளைவதும் வலந்துடித்தால் நன்மைவிளைவதும் இதற்கு முன்னெல்லாம் எனக்குத் தவறாது விளைந்தன; இப்போதோ எனக்கு இடம் துடிக்கின்றது; ஆனால், கடலிடையிலுள்ள இலங்காபுரியில் அரக்கரிடையிலே அகப்பட்டுக்கிடக்கின்ற எனக்கு எந்த நன்மை உண்டாகக் கூடும்? இங்கு நன்மைவிளைதற்கு யாதொருவழியும் தெரியவில்லையே என்று ஏங்கிச் சீதாபிராட்டி திரிசடையினிடம் தெரிவித்தன நென்க. பெண்களுக்கு இடந்துடித்தல் நற்குறி; வலந்துடித்தல் தீக்குறி.

இராவணன் தன்னை மணஞ்செய்யுமாறு பலபடி நயபயங்களால் வேண்டியும் இணங்காத சீதையை இணங்குவிக்கும்படி அரக்கிமார்களை எவிச் செல்ல, அவர்களும் அவ்வாறே அச்சமுறுத்தி வற்புறுத்துகையில், சீதாபிராட்டி, தன்னை இராமன் தேடிமீடக் வராமைக்குக் காரணங்களைப் பலவாகச் சுங்கித்துத் தனது பாக்கியக்குறைவே காரணமென்று அறுதியிட்டு இனித் தனக்கு மரணமே

சரணமென்று நிச்சயிக்க, அதுபோது திரிசடை தான்கண்ட கனவுகளையும் அவர்  
நின் பயன்களையும் கூறிச் சீதையைத்தேற்றுகையில், சீதைக்கு நன்னிமித்தம்  
தோன்றின வென்று முதலூலிற் கூறப்பட்டுள்ளது. (௩௫)

[சீதாபிராட்டியை நோக்கித் திரிசடை நற்பயன்வினையுமென்று  
பின்னும் கூறுதல்.]

௩௬. என்றலுந்திரிசடையிபைந்தசோபன மஃபயம்மே

நன்றிதுநன்றெனநயந்தசிரந்தையா

ஞன்றுணைக்கணவனையுறுதலுண்மையா

லன்றியுங்கேட்டியென்றதைநம்பேயினான்.

(இ - ள்.) என்றலும் - என்று பிராட்டி சொன்னவளவில், திரிசடை -  
தீரிஜடையானவள், 'இயைந்த - (உனக்கு) உண்டான, சோபனம் இது - இம்  
மங்களக்குறி, நன்று நன்று - மிகவும் நன்மையைத்தருவதாம்,' என - என்று  
சொல்லி, (பின்பும்), நயந்த சிரந்தையான் - (பிராட்டியினிடத்து) அன்புவைத்த  
மனத்தையுடையளாய், 'உன் துணை கணவனை - உனக்குத் துணையான கொழுந  
ராகிய ஸ்ரீராமரை, உறுதல் - (நீ) சேர்தல், உண்மை - நிச்சயம்; அன்றியும்.  
இது வல்லாமலும், கேட்டி - (யான்கொல்வதைக்) கேட்பாயாக,' என்று - என்று  
சொல்லி, அதைதல் மேயினான் - சொல்லத் தொடங்கினான்; (எ - று.)—அதனை  
மேல் இரண்டுகவிகளாற் கூறுகின்றார்.

நன்று நன்று - அடுத்து, துணிவு பற்றியது. நயந்தசிரந்தையான் - குறிப்பு  
முற்றெச்சம். (௩௬)

[இதுவும், வடுத்தவியும்-ஒருதொடர்; சீதாபிராட்டியினிடம் தான்கண்ட  
நன்னிமித்தத்தைத் திரிசடை எடுத்துக்காட்டுதல்.]

௩௭. உன்னிறம்பசப்புறவியிருயிர்ப்புற மஃபயம்

வின்னிறத்தேனியசையினியநண்பினான்

மின்னிறமருங்குலாய்செவியின்மெல்லெனப்

பொன்னிறத்தும்கிவந்துதிப்போயதால்.

(இ - ள்.) மின் நிறம் மருங்குலாய் - மின்னல்போன்ற தன்மையுள்ள  
இடையையுடையவளே! உன் நிறம் பசப்பு உற - உனது திருமேனியின் நிறம்  
பசுமைபெறும்படியாகவும், உயிர் உயிர்ப்பு உற - ஜீவன் பிழைத்தலைப்பெறும்படி  
யாகவும், பொன் நிறம் தும்பி - பொன்னின் நிறத்தையுடையதொரு வண்டு,  
இனிய நண்பினால் - இனிமையான தன்மையினால், மெல்லென வந்து - மெது  
வாக வந்து, இன் நிறம் - (கண்ணுக்கு) இனிய நிறத்தையுடைய, தேன் - (தான்  
உண்ணுந்) தேன் போன்ற, இசை - பாட்டிசையை, செவியின் - (உனது)  
காதில், ஊதி - ஊதிவிட்டு, போயது - இப்பொழுது போயிற்று; (எ - று.)—  
ஆல் - அசை.

பொன்வண்டு செவியினிடத்தில் இன்னிசையை ஊதிச்சென்ற இது நல்ல  
குறியென்பதைக் குறிப்பித்தற்கு 'உன்னிறம் பசப்புற உயிருயிர்ப்புற' என்றான்.

௧௩. ஆயதுதேரினுன்னுவிநாயக

னேயதுது துவந்தெதிர்தலுண்மையாற்

றியதுதீயவர்க்கெப்தறிண்ணமென்

வாயதுகேளேனமறித்துங்கூறுவான்.

(இ - ள்.) ஆயது - அதனை, தேரின் - ஆலோசித்தால், உன் ஆவி - நாயகன் - உனது பிராணநாயகன், எயது-எவியனுப்பின, துது - தாதன், வந்து எதிர்தல் - (இங்கு) வந்து சேர்தல், உண்மை - நிச்சயமாக; (அன்றியும்), தீயவர்க்கு - கொடுத்தன்மையுள்ள இராவணனுதிரர்க்கு, சீயது - கொடிய துன்பம், எய்தல் - வருதலும், திண்ணம் - உறுதியாக; (அதற்கு அறிகுறியாக), என் வாயது - என்னிடம் நிகழ்ந்ததை, கேள் - என - என்று சொல்லி, மறித்தும் கூறுவான் - மீண்டும் சொல்லுவான், (திரிசடை); (எ - று.)

‘எந்த நன்மையையும் எதிர்பார்த்தற்கிடமில்லாத இவ்வசோகவனிகையில் அரக்கரிடையே அகப்பட்டுத் தவிக்கின்ற உனக்கு இடந்துட்கின்றதனால் யாது நற்பயன் விளையும்’ என்று ஐபுறவேண்டா; உனது திருமேனியில் நன்னிறமுண்டாகுமாறும் உன்னுயிர் தேறுதலையுமாறும் பொன்னிறவண்டு இன்னிசையை உன் செவியிலே ஊதிச் சென்றதனால் அதன் பயனாக இப்போது உனது பிராணநாயகனாகிய பூநீராமனிடத்திலிருந்து ஒரு துதுவன் வந்து செய்திசொல்லிவிட்டுப் போவா னென்பது, தெற்றென விளங்குகின்றது; இதுவே, உனக்கு இடப்புறம் தடித்ததன் பயனும்; அன்றியும், இவ்விராக்கதர்கட்குத் தீமைவிளையுமென்பதற்கு அறிகுறியாக இப்போது ஒரு கனவும் கண்டேன்; அதனை யான் கூறக்கேளென்று திரிசடை கூறலாயின னென்பதாம். (௧௩)

[திரிசடை தான் நங்களுக்கு ஸ்டனாணை நீதாபாட்டியினிடம்

எடுத்துக்கூறத் தொடங்கினான்.]

௧௪. துயிலிலதாதலிற்கனவுதோன்றல

வயிலவிழியொருகனவமைந்துகோக்கினேன்

பயில்வனபழுதிடபழுதிநாடு

வெயிலினுமெய்யனவுடைத்தன்மேயினான்.

(இ - ள்.) அயில் - விழி - வேஸ்போலுங் கண்களையுடையவனே! - துயில் இலந்து ஆதலின் - (உனக்குத்) தூக்கமில்லையாதலால், கனவு தோன்றல - கனவுகள் காணப்படுவனவில்கூ; (யான்), ஒரு கனவு - ஒரு கனவை, அமைந்து நோக்கினேன் - உண்டாக்கி காணப்பெற்றேன்; பழுது இநாடு - குற்றமுள்ள இந்நாட்டில், பயில்வன - உண்டாகுங் கருமுதலிய தோற்றங்கள், பழுது இல - பழுதுபடுகின்றன வில்கூ, என - என்றசொல்லி, வெயிலினும் மெய்யன - சூரியனைக்காட்டிலும் தவறாதனவாகிய சொற்களை, உரைத்தல் மேயினான் - சொல்லத்தொடங்கினான்; (எ - று.)

திரிசடை பிராட்டியை நோக்கி ‘சீதையே! உனக்கு உறக்கமில்லாமையால் உன்னிமித்தமாத்நிரம் தோன்றியனவேயன்றிக் கனத்தோன்றவில்கூ; அரக்கர்க்

குத் தீமைவினையுமென்பதற்கும் உனக்கு நன்மையுண்டாகு மென்பதற்கும் அறி குறியாக யான் ஒருகளுக் கண்டேன்; அதனைக் கேள்' என்று சொல்லிக் கூறத் தொடங்கின ளென்பதாம்.

இந்த நாடு குற்றமே நிறைந்ததாயினும் இதிற்காணும் களுமத்திரம் ஒரு போதும் பொய்க்காதென்பான் 'பயில்வன பழுதில் பழுதிநாடு' என்றான். அயில் விழி - உவமைத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழித்தொகை; அண்மைவிளி யாதவின் இயல்பாயிற்று. இந்நாடு - இந்நாடுஎன்பதன் தொகுத்தல். 'பழுதினாடு' என்ற பாடத்துக்கு - பழுதுக்கு இல்லாந் [உறைவிடமான] (இந்த) நாட்டில் என்க. வெயில் - சூரியனுக்கு இலக்கணை. சூரியன் தான் உதித்தலும் அஸ்தமித் தலும் பொய்க்காதிருத்தலால், பொய்யல்லாத மெய்ச்சொல்லுக்குச் சூரியனை உவமைகூறுவர்; "காலையான் சீர்சால் வாப்பொழி" என்ற மூன்றுப்பத்தின் அடியையும், "ஆதித்தனைப்போல் எஞ்ஞான்றும் தப்பாதாகிய மெய்ப்பொழி" என்ற அதனுரையையும் காண்க. இனி, ஒருசாரார் 'வெயிலினும் வெய்யன்' என்ற பாடங்கொண்டு, 'சூரியகிரணத்தினும் விரும்பத்தகுந்த சொற்களை' என்று பொருளுரைத்து, நள்ளிரவில் அரக்கியரிடைப்பட்டு மிகவும் வருந்துகின்ற சிதைக்கு அவ்வருத்தம் சிறிதுநீங்குமாறு இனி விடிந்து தோன்றப்போகின்ற சூரியனைக்காட்டிலும் செவிக்கினிய சொற்கள் என்று கருத்துக்கொள்வர். இங்கு வெய்யன் - கொடிய சொற்கள் என்று உரைத்தல், அத்துணைச் சிறவாது. (௧௬).

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - ஓநதோடர்; தீரிசடை, இராவணன் துலத்தோடு நாசமடைவதைக்குறித்துக் கனக்கண்டதைக் கூறுதல்.]

சுரு. 'எண்ணெய்ப்பொன்முடிதொறுமிழுக்காநீரிவாத் தின்னெடுங்கழுதைபேர்ப்புண்டதேநின்பே லுண்ணல்லவ்விவானைரத்தவாடைய னண்ணின்மென்புலன்வையில்கற்பினும்.

(இ - ள்.) நவை இல் கற்பினும் குற்றமல்லாத கற்புநிலைமையையுடைய வளை! --- அண்ணல் - பெருந்தன்மையையுடைய, அ இராவணன் - அந்த இராவணன், பொன் முடி தொறும் - அழகிய (தனது) பத்துத்தலைகளிலும், எண் ணெய் - எண்ணெயை, இழுக்கி - தேய்த்துக்கொண்டு, சுறு இலா - அளவில் லாதனவாகிய, தின்ன நெடு கழுதை - வலிய பெரிய கழுதைகளும், பேய் - பேய்களும், பூண்ட - பூட்டப்பட்டிள்ள, தேரின்மேல் - தேரின்மேலேறிக் கொண்டு, அரத்தம் ஆடையன் - சிவந்த வஸ்திரத்தை உடுத்துக்கொண்ட வளைய, தென் புலன் - தெற்குத் திக்கை நோக்கி, நண்ணினன் - சென் றான்; (எ - ம.)

இராவணன் தனது பத்துத்தலைகளிலும் எண்ணெய்தேய்த்துக்கொண்டு கழுதையும் பேயும் பூட்டிய தேரின்மீதேறி, இரத்தவாடையுடன் தென்திசை நோக்கிச் செல்வதாகக் களுக்கண்டே னென்று திரிசடை பிராட்டியினிடம் கூறின ளென்க. "இல்லே களுமுந்துருதவிலை" என்ப வாத்தலால், இராவணனுக் குத் தீங்குநேர்வது களுவினால் முந்துறத் தெரிவிக்கப்பட்டது. வான்மீகிபக

வானும் இங்ஙனமே கூறியுள்ளார். எண்ணெய்-எள்ளிலிருந்து உண்டாகும் ஷெய், தைலம். அகாச்சுட்டு, பிரசித்தியைக் காட்டிற்று. அரத்தம் - ரக்தமென்பதன் விகாரம். (௪௦)

சுக. மக்களுஞ்சுற்றமுமுற்றுளோர்களும்த்  
புக்கனரப்புலம்போந்ததில்லைபாற்  
சிக்குறநோக்கினென்றியின்னமு  
மிக்கனகேட்கென விளம்பன்மேயினான்.

(இ - ள்.) 'மக்களும் - (அவனது) பிள்ளைகளும், சுற்றமும் - உறவினர்களும், மற்ற உளோர்களும் - இன்னமுள்ள அரக்கர்களும், அ புலம் - அந்தத் திக்கை நோக்கியே, புக்கனர் - சென்றார்கள்; போந்தது இல்லை - திரும்பி வரக் கண்டதில்லை; சிக்கு அற - தவறுபடாமல், நோக்கினென் - பார்த்தேன்; இன்னமும்—, தீய - கொடியவை, மிக்கன - மிகுந்துள்ளவற்றை, கேட்க - கேட்பாயாக', என் - என்று சொல்லி, விளம்பல் மேயினான் - (அவற்றையும்) சொல்லத் தொடங்கினான், (திரிசடை); (௪ - ௨.)

அன்றியும், இராவணன் எந்தத்திசையாகச் சென்றானே அந்தத் தென் திசை நோக்கியே அவனது மக்களும் சுற்றத்தாரும் திரும்பிவராமலே செல்லக் களுக்கண்டேன்; ஆதலால், வமிசநாசமாக இராவணன் அழிவது நிச்சயம்: இவற்றைத்தவிர இன்னும் சில களையும் கண்டேன்; அவற்றையும் கூறுவேனென்று திரிசடை கூறலாயின னென்க. (௪௧)

[திரிசடை பின்னும் தான்கண் கனவைக் கூறுதல்.]

.. ஆண்டகையிராவணன்வளர்க்குமவ்வன  
ஷீண்டனவிழந்தவாஷீனங்கொன்றொஞ்சிகைத்  
தூண்டருமணினிள்க்குழலுந்தொன்மனை.  
நீண்டதால்வானவேறெறியக்கீழைநான்.

(இ - ள்.) ஆண்டகை - ஆண்மைக்குணத்தையுடைய, இராவணன்—, வளர்க்கும் - (நெய்முதலியன கொரிந்து) வளரச்செய்வனவாகிய, அ அனல் - அந்த ஓமாக்கினிகள், சுண்டின - ஒன்று கூடினவாய் [ஒருசேர], இறந்த - அவிந்தன; இனம் கொள் - கூட்டத்தைக்கொண்ட, செம் சிகை - சிவந்த சவா லையையுடைய, தூண்டி அரு - தூண்டிதல் வேண்டாத, பணி விளக்கு - இரத்தினையுமான தீபங்கள், அழலும் - விளங்கப்பெற்ற, தொல் மனை - (அவனது) பழமையான மாளிகை, கீழைநாள் - விடியற்காலத்தில், வானம் ஏறு ஏறிய - ஆகாயத்துப் போயிடி இடித்துவிழுதலால், கீண்டது - இடிபட்டது; (௪ - ௩.)

கீழ் இரண்டிகவிகளினால் இராவணன் வம்சநாசமாவதைச் சூசிப்பிக்குங் களுக் கண்டதைக் கூறிய திரிசடை, இறந்தச்செய்யுளினால் இனி இராவணனதுமாளிகை விரைவிலழிவதைக் குறிப்பிக்குங் களுக்கண்டதைக் கூறுகின்றன னென்க. ஆண்டகை - ஆண்டகைமை; பராக்கிரமம். ஆகவாய்ம், காருகபத்தியம், தக்பினுக்கினி என்று ஓமாக்கினி மூன்றுவகைப்படுதலால் 'சுண்டின இறந்த'

எனப் பண்ணையாற் கூறப்பட்டது. அனல் - பால்பகாவலிறிணைப்பெயர். அ-  
பண்டறி சுட்டு. 'அவ்வனம்' என்னும் பாடத்துக்கு - இராவணன் வளர்ச்செய்த  
அசோகவனத்திலுள்ள மரங்கள் அழிந்தன வென்க. விளக்கு - பொருள்களை  
விளங்கச்செய்வதெனக் காரணப்பெயர்; வினைமுதற்பொருள் விருதி புணர்ந்து  
கெட்டது. ஏறு - ஆண்பெயர்; வாளேறு, வேலேறு என்றற்போல, 'வான  
வேறு' என்றார்; சிறத்ததை ஆணென்றல், மரபு; பேரிடியென்று கருத்து;  
ஆணை போல. 'கீழைநான்' என்றதனால், இந்தக்கரு முழுவதும் இன்றை  
விடியலிற்கண்டது எனத் தெரிவித்தான். விடியற்காலத்துக்கரு தவறாது விரை  
விற்பலிக்குமென்பது, நூற்றுணிபு. (சஉ)

[இனித் தீரகை. இலங்கையல் மோன்றும் உற்பாதங்களை  
ஆறுகவிகளாற் கூறுகின்றும்.]

சக. பிடிமதம்பிறந்தனபிறங்குபேரியு  
மிடியெனமுழங்குமா லிரட்டலின்றியே,  
மிடியுத் தடியுடைமுகிற்குலமின்றித்தாவில்லான்  
வெடிபடவதிருமா லுதிருமீனெலாம்.

(இ - ள்.) பிடி மதம் பிறந்தன - பெண்யானைகள் மதமொழுகப்பெற்றன;  
பிறங்கு பேரியும். - விளங்குகின்ற முரசவாத்தியங்களும், இரட்டல் இன்றியே -  
அடித்தலில்லாமலே, இடி என - இடிபோலவே, முழங்கும் - தாமே கொடுமை  
யாக ஒலிக்கும்; தடி உடை - மின்னலையுடைய, முகில் குலம் - மேகக்கூட்டம்,  
இன்றி - இல்லாமலே, தா இல் வான் - கெடுதலில்லாத ஆகாயம், வெடி பட -  
(அண்டமெல்லாம்) வெடிக்கும்படி, அதிரும் - இடியிடிக்கும்; மீன் எலாம் -  
நகரத்திரங்களெல்லாம், உதிரும் - உதிர்ந்துவிழும்; (எ - று.)

பெண்யானை மதநீரொழுகப்பெறுவதும், பேரிசை அடிக்கப்படாமலே  
ஒலித்தலும், ஆகாயத்தில் முகிற்குலங்களில்லாமலே இடித்தலும், நட்சத்திரங்  
கள் உதிர்ந்தலும், பின்வருந் தீங்கைத் தெரிவிக்கும் உற்பாதங்க ளென்க; மேலிற  
கவிகளும் இங்ஙனமே காண்க. தடி - தடித் என்னும் வடமொழியின் விகாரம்.  
தா - உரிச்சொல். மீன் - மின்னுவது என்னும் பொருளில் வினைமுதற்பொருள்  
விருதி புணர்ந்துகெட்டு முதல்நீண்ட காரணப்பெயர். முதலடி - ழற்றுமோனை.

சச. விற்பகலினியேயிரவுவிண்டற  
வெற்பகவெரிநுதுளதென்னத்தோன் றுமான்  
மற்பகமலர்ந்ததோண்மைந்தர்குடிய  
கற்பகமாலையும்புலவுகா லுமால்.

(இ - ள்.) வில் - ஒளியையுடைய, பகல் - பகற்பொழுது, இன்றியே -  
இல்லாமலே [இரப்பொழுதிலே], இரவு விண்டு அற - இருள் நீங்கி ஒழி  
யும்படி, எல் - சூரியன், பக எரிந்துளது என்ன - பிளவுபட [பாகி] எரிந்து  
போனதுபோல, தோன்றும் - விளங்கும்; மல் பக - வலிமைமிக, மலர்ந்த -  
விளங்குகிற, தோள் - தோள்களையுடைய, மைந்தர் - வீரர்கள், குடிய - தரித்த,

கற்பகம் மாலையும் - கல்பகவிருஷங்களின் மலர்களால் தொடுத்த மாலையும்,  
புலவு காலும் - (நறுமணமின்றிப்) புலால்நாற்றம் வீசும்; (எ - று.)

இரவிலும் இருளொழியும்படி சூரியன் பாதிவடிவத்தோடு தோன்றுவதும்,  
வீரர்கள் சூடிய கற்பகமலர்மாலையால் புலால்நாற்றம் வீசுவதும் உற்பாதமாக உண்  
டாயின. இராவணனிடத்து அச்சத்தால் தேவர்கள் கொணர்ந்துகொடுத்த  
கற்பகமலர்மாலையை இராக்கதவீரர் அணிந்துள்ளா ரென்க. இரவு - இருளுக்கு  
ஆகுபெயர். விண்டுஎன்னும் வினையெச்சம், இங்கே தன்வினைப்பொருளது; விண்-  
பகுதி. மல் - மற்போருமாம். புலவு - ஊன்சம்பந்தமான தூர்க்கந்தம். (சசு)

சுரு. <sup>12</sup> திரியுமாலிலங்கையும் திலுந்திக்கெலா  
<sup>13</sup> மெரியுமாற்கத்தர்ப்பநகரமெங்கணுந்  
தெரியுமான்மங்கலகலசஞ்சிந்தின,  
<sup>16</sup> விரியுமால்விளக்கினைவிழுங்குமாவிருள்.

(இ - ள்.) இலங்கையும் - இந்த லங்காபுரியும், மதிலும் - (அதனைச்சூழ்ந்த)  
மதில்களும், திரியும் - சமூலும்; திக்கு எலாம் - எல்லாத்திக்குக்களும், எரியும் -  
நெருப்புப்பற்றி எரியும்; கந்தர்ப்ப நகரம் - கந்தருவர்களது பட்டணம், எங்க  
ணும் - எல்லாவிடத்தும், தெரியும் - காணப்படும்; மங்கல கலசம் - சபகரமான  
பூர்ணகும்பங்கள், சிந்தின விரியும் - வாய்விரிந்தனவாகி உடையும்; இருள் -  
இருட்டு, விளக்கினை - தீபத்தை, விழுங்கும் - சூழ்ந்துமறைக்கும்; (எ - று.)

இலங்கையின் மதிலும் இலங்காபுரியும் திரிதலும், திக்குக்கள் எரிதலும்,  
கந்தர்வநகரம் எங்கும் தெரிதலும், பூர்ணகும்பங்கள் வாய்விரிந்து உடை  
தலும், விளக்குக்கள் இருளைப் போக்கவேண்டியதாயிருக்க அந்நிலமாறி இருள்  
விளக்கை விளங்கவொட்டாது தான் மேம்படுத்தலும் உற்பாதமாகத் தோன்றின  
வென்க. கந்தர்ப்பநகரம் - மாடமாளிகைகள் கூடகோபுரங்கள் முதலிய அமைந்  
துள்ள நகரம்போல ஆகாயத்தில் தோன்றி மறையுந்தன்மையது; இதனை,  
புரம்[ஆகாசபட்டணம்] என்றும் வழங்குவர். “ஸ்வதிகுத்தம்ஸததோத்திதம்ச  
பயதம் ந்ருபதிராஷ்ட்ராணம்” [கந்தர்வநகரம் எல்லாத்திக்கிலும் எப்போதும்  
தோன்றுமாயின், அது அரசுணுக்கும் தேசத்திற்கும் பேரரச்சத்தை விளைக்கும்]”  
என்று மிகிர கூறியுள்ளதனால், எங்கணும் என்பதற்கு - இரட்டுறமொழிதலாக  
எல்லாவிடத்திலும் எல்லாப்போதிலும் என்று பொருள் கொள்ளலாம். கந்தர்வ  
நகரம் - கந்தருப்பநகரமெனத் திரிந்தது; ‘கந்தர்ப்பநகர மெங்கணுந் கரியும்’  
என்றுபாடங்கொண்டு, மன்மதன் வாசஞ்செய்யுமிடமாகிய சிங்காரப்பூஞ்சோலை  
அந்தப்புரம் முதலியவை சிந்துகாணப்படும் என்று பொருள் கொள்ளுதல் அத்  
துணைச் சிறப்பின்று. (சரு)

சுசு. <sup>17</sup> தோரணமுறிந்தன துணியச்சூழிமால்  
<sup>18</sup> வாரணமுறியுமால்வலத்தவாண்மருப்  
<sup>19</sup> பாரணமந்திரத்தறிஞர்நாட்டிய  
பூரணகுடத்துநீர்நறுபொங்குமால். 199



(இ - ள்.) தோரணம் - தோரணங்கள், முறிந்தன - ஒடிந்தனவாகி, துணிய - துண்டுபட, —குழி - முகபடாத்தையுடைய, மால் - பெரிய, வாரணம் - யானைகள், வலத்த - வலிமையுள்ள, வாள் - ஒளியையுடைய, மருப்பு - தந்தங்கள், முறியும் - ஒடிபடும்; அறிஞர் - (வைதிகருமங்களை) அறிந்த அந்தணர், ஆரண மந்திரத்து - வேதமந்திரங்களைக்கொண்டு, நாட்டிய - பிரதிஷ்டித்த, பூரண குடத்து - நிறைந்த கும்பங்களிலுள்ள, நீர் - பரிசுத்த ஜலம், நறவு பொங்கும் - கள்ளாகிப் பொங்கும்; (எ - று.)—ஆல் - அசை.

தோரணம் முறிந்து துண்டுபடுதலும், யானைகள் பகையைக் குத்திக்கொல்லுந்தன்மைவாய்ந்த தமது வலிய தந்தங்கள் ஒடியப்பெறுதலும், வேதம்வல்ல அந்தணர் அபிமந்திரித்துவைத்த பூரணகும்பங்களின் சுத்தஜலம் கள்ளாய்ப்பொங்குதலும் உற்பாதமாக நிகழ்ந்தன வென்க. தோரணம் - ஆங்காங்கு அமைக்கப் படுவனவாகிய கட்டுவாயில்; இனி, இலக்கணையால், மாவில முதலியவற்றாலமைந்த தோரணங்கள் கட்டப்பெறுந் தூண்கள் என்று பொருள்கூறுவாரும், தோரணம் - (ஆங்காங்கு) அலங்காரமாகக்கட்டிய தோரணங்கள், முறிந்தன - அறுந்து வீழ்ந்தன என்று கூறுவாரு முளர். குழி - முகபடாம்; நெற்றிப்பட்டமன்று; அது, ஒடை எனப்படும்; இவ்வேறுபாடு “விழுச்சுழிய விளங்கோடைய” என்னும் மதுரைக்காஞ்சியின் உரைநோக்கி அறிக. மால் வாரணம் - மதமயக்கங்கொண்ட யானைகளாமால். வலத்த மருப்பு - வலப்பக்கத்துத் தந்த மென்பாரு முளர்.

(ச.க)

ச.எ. விண்டொடர் தியினைப் பிளந்து மீன்மெழும்

புண்டொடர்குருதியிற் பொழியும் போர்மழை,  
தண்டொடு திகிரிவாட னுனென்றின்னை விச்  
சண்டாப்புரியுபொழிமாறுற.

(இ - ள்.) விண் தொடர் - ஆகாயத்திற் செல்கின்ற, மதியினை - சந்திரனை, பிளந்து - பிளந்துகொண்டு, மீன் - சக்கத்திரம், எழும் - புறப்படும்; போர் - (ஆகாயத்தில்) கவிந்துபார்த்த, மழை - மேகங்கள், புண் தொடர் குருதியின் - விரணத்திலிருந்து வழியும் இரத்தத்தைக்கொண்டு, பொழியும் - மழைபெய்யும்; தண்டொடு - கதையும், திகிரி - சக்கரமும், வாள் - வாளும், தனு - வில்லும், என்று இன்னன - என்று இப்படிப்பட்ட ஆயுதங்கள், ஆழி மாறு உற - (பேரொவியால்) கடலோடு மாறுபடும்படி, மண்டு அமர் - மிகுந்தபோரை, புரியும் - தாமேசெய்யும்; (எ - று.)

‘நட்சத்திரநாதன்’ என்று பேர்பெயரும்படி நட்சத்திரங்கட்கெல்லாம் தலைவனான சந்திரனை அந்த நட்சத்திரங்கள் மீறிப் பிளந்துகொண்டு எழுதலும், வானம் இரத்தமழைபொழிதலும், தண்டம் சக்கரம் முதலிய ஆயுதங்கள் பேரொலிபடத் தாமே ஒன்றோடொன்று போர்புரிதலும் உற்பாதமாகத் தோன்றின வென்க. ‘மின்எழும்’ என்று பாடமாயின், மின்னல் தோன்றுமென்க. புண் தொடர் - குருதிக்கு அடைமொழி. குருதியைப்பொழியும் எனப் பொருள்கொண்டால் குருதியின் என்பதில், இன்சாரியைநிற்க இரண்டனுருபுதொக்கதென்க. பேர்மழை - விளைத்தொகை.

(ச.எ)

23  
சஅ. மங்கையர் மங்கலத்தாலிமற்றையோ  
ரங்கையின் வாங்கின ரெவருமன்றியே  
கொங்கையின் வீழ்ந்தன குறித்தவாற்றினு  
லிங்கிதனற்புகழின் னுங்கேட்டியால்.

(இ - ன்.) மங்கையர் - பெண்களது, மங்கலம் தாலி - சுடமான தாலிகள், மற்றையோர் எவரும் - பிறரெருவரும், அம் கையின் வாங்கினர் அன்றியே - தமது அகங்கையால் அறுத்தகால்லாமலே, கொங்கையின் - (அவரவர்) தனங்களின்மேல், வீழ்ந்தன - தாமேவிழ்ந்தன; இங்கு குறித்த ஆற்றினால் - இப்பொழுது சொன்ன முறைப்படியே, இதன் - இத்தீக்குறியினது, அற்புதம் - ஆச்சரியத்தை, இன்னும் - இன்னமும், கேட்டி - கேட்பாயாக; (எ - து.)

இராக்கதமகளிர் தமது கழுத்திலணிந்துள்ள மங்கலநாண்கள் பற்றியிழுப்பவ ரெவரும் இல்லாமலே தாமே அற்று அம்மகளிர் கொங்கைகளின்மேல் விழுகின்றன; இதுவும் ஓர் உற்பாதமே; இன்னும் கூறுகின்றேன் கேள் என்று பின்னும் திரிசடை கூறலாயின னென்க.

(சஅ)

[இராவணனுக்குத் தீவீது உண்டாவதைக் கறிக்கும் தீர்த்திரியைத் திரிசடை கூறுதல்.]

சக. 24 பின்னவன்றே வியம்பமபன்மடந்தைதன்  
பின்னவிழோதியும்பிறங்கி வீழ்ந்தன  
25 துன்னிருந்தடர் சுடர்சுறுக்கொண்டேறின  
வின்னலுண்டெனுநிதற்கேதுவீதென.

(இ - ன்.) பின்னவன் தேவி - லங்காராஜனான இராவணனது மனைவியும், அமயன் மடந்தைதன் - அந்த மடபனது மகளுமான மந்தோதரியினது, ஒதியும் - கூட்தல்லமயர்களும், பின் அவிழ் பிறங்கி வீழ்ந்தன - பின்னல் அவிழ்ந்து நிறைந்து விழுந்தன; (இன்னும் அவை), துன் இரு சுடர் சுட - (அருகில்) பொருந்திய பெரிய விளக்கின் சுவாலையுபற்ற, சுறுக்கொண்டு ஏறின - சுறுசுறு வென்று விரைந்து வெந்தன; இன்னல் உண்டு எனும் இதற்கு - (கொடிய அரக்கர்களுக்கெல்லாம்) துன்பமுண்டாமென்று (நான்) சொன்னதற்கு, ஏது - காரணம், ஈது - இச்செயலுமாய், என - என்று, (எ-து.)—“இயம்பி” என மேற்கவியோடு முடியும்.

இராவணனது மனைவியான மந்தோதரியினது பின்னியகூந்தல் தானே அவிழ்ந்ததும், விளக்குச்சுடரில் சுறுக்குண்டு வெந்ததும் அவள் மங்கலநாணிழத்தலைத் தெரிவிக்குந் தீக்குறியா மென்றன னென்பதாம். அ - உலகறிசுட்டு. அம் என எடுத்து - அழகிய எனினுமாம்: மயன் - அசுரர் தச்சன். பின் - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். பின் - பின்னே, வீழ்ந்தன வென்றுமாம். சுறுக்கொண்டு - விரைந்துவேதற்குறிப்பு. ஒதியும், உம் - உயர்வுதிறப்பு; தாலியுறந்து வீழ்ந்ததல்லாமல் கூந்தலும் அவிழ்ந்து வீழ்ந்தது என இறந்ததழுவிய எச்சமாகவுமாம். ஈற்றடி - முற்றுமோனை.

(சக.)

[இமழதல் நான்துகவிகளால், தீரீசடை தான் பின்னுங்கண்ட  
கனுவைக் கூறுதல்.]

மே. என்றனளிரியம்பிவேறிசைப்பக்கேட்டியா  
வின்றிவணிப்பொழுதியைந்ததோர்களு  
வன்றுணைக்கோளரியிரண்டுமொறிலாக்  
குன்றிடைபுழுவையங்குழுக்கொண்டெண்டியே.

(இ - ன்.) என்றனள் இயம்பி - என்று இவ்வாறு சொல்லி, (பின்பு),  
வேறு இசைப்ப - வேறொன்று (நான்) சொல்ல, கேட்டி - கேட்பாயாக;  
இன்று - இன்றைக்கு, இவண் - இவ்விடத்தில், இப்பொழுது--, ஓர் கனா -  
ஒருசொப்பனம், இயைந்தது - உண்டாயிற்று; (அது என்னவென்றால்),--வல் -  
வலிய, துணை - ஒன்றுக்கொன்று துணையான, கோள் அரி இரண்டு - இரண்டு  
ஆண்சிங்கங்கள், மாறு இலா குன்றிடை - ஒப்பில்லாததொரு 'பெரியமலையிலே,  
அம் உழுவை குழு கொண்டு-கண்ணுக்கு அழகிதாகத்தோன்றுகின்ற புலிக்கூட்  
டத்தை(த் தமக்குத் துணையாக)க்கொண்டு, சண்டி - (அதனோடு) சேர்ந்து வந்து  
(எ-று.)--இக்கவியில் 'சண்டி' என்பது, மேற்கவியில் 'கொன்ற' என்னும் வினை  
யோடு முடியும்.

கீழ்ப்பாட்டினிறுதியில் 'என' என்று வந்ததனால், இப்பாட்டில் 'என்ற  
னன்' என்றது - அனுவாதம்; அன்றிக்கே, என - அசையாகவுமாம். முன்சொ  
ன்ன கனா நிகழ்ந்த காலத்தை, கீழ் ௪௨ - ஆவ் கவியில் 'கீழைநான்' என்றதனாற்  
கூறியதனால், இனிச்சொல்லுவ் கனா நிகழ்ந்த காலத்தையும் இடத்தையும்  
'இன்றிவணிப்பொழுது' என்றதனாற் கூறினாள். இக்கனா நிகழ்ந்தது இவ்விடத்தி  
லென்றதனால், முற்கனா நிகழ்ந்தது இவ்விடத்திலன்று தனது வீட்டிலென்று  
கொள்க. அரி - ஹரி என்னும் வடமொழியின் திரிபு; (யானை முதலிய  
பெரிய விலங்குகளையும்) ஹரிக்கவல்லதென்று பொருள்: ஹரித்தல் - அழித்  
தல். குன்றிடை சண்டி என இயையும்; குன்றிடை உழுவை என இயைந்தால்,  
மலையில் வசிக்கும் புலிக ளென்க.

(மே)

மே. வாம்பிலாமதகரியுறையுமவ்வன

நிரம்புறவளைந்தனநெருக்கிநேர்ந்தன

குரம்பறுபிணம்படக்கொன்றமொறிலாப்

புரம்புகவிருந்ததோர்மயி லும்போயதால்.

(இ - ன்.) வாம்பு இலா - அளவில்லாத, மத கரி - மத்தையுடைய யானை  
கள், உறையும் - வசிக்கின்ற, அ வனம் - அந்தக்காட்டை, நிரம்புற - நிரம்பு  
தல் பொருந்த [இடைவிடாமல்], வளைந்தன - சூழ்ந்துகொண்டவையாய்,  
நெருக்கி - வருத்தி, நேர்ந்தன - எதிர்த்து, குரம்பு அறு பிணம் பட - எல்லா  
யில்லாத பிணங்கள் பொருந்தும்படி, கொன்ற - கொன்றன; இருந்தது ஓர்  
மயிலும் - (அவ்வனத்தில்) வந்திருந்ததொரு மயிலும், மாறு இலா - ஒப்பில்  
லாத, புரம் - (அச்சிங்கங்களது) நகரத்தை, புக-அடைதற்கு, போயது - (அவற்  
றுடன்) சென்றது; (எ - று.)

அரியிரண்டுங் கொன்ற வென்க. இக்கனாவினல், ராமலக்ஷ்மணர் பெருவலியுள்ள வானரர்களைத் துணையாகக்கொண்டு இலங்கையைச் சார்ந்து அங்குள்ள அரக்கரையெல்லாம் கொன்று, சிதாபிராட்டியைச் சிறையீட்டுத் தமது நகரத்துக்குத்திரும்பிச்செல்லுதல் குறிப்பிக்கப்படுதல் காண்க 'குன்றிடைசுண்டி' என்றதனால், அக்குன்றின்பக்கவிலுள்ள வனத்தை 'அவ்வனம்' என்று சுட்டினான். வளைந்தன, நேர்ந்தன - முற்றெச்சம். கொன்ற - முற்ற. அயோத்தியென்பதன் பொருளை உட்கொண்டு, மாநிலாப்புரம் - பகையில்லாத பட்டணம் என்று கூறியதுமாம்.

(ருக)

மே. ஆரியர்திருவிளக்கமையமாட்டிய வனம்

செயொளியிளக்கதொன்றேந்திச்செய்யபவ

னாயகன்றிருமனைநின்றுநண்ணுதன்

மேயினள்வீடணன்கோயின்மென்சொலாய்.

(இ - ள்.) மெல் சொலாய் - மென்மையான சொந்தையுடையவளே!—ஆயிரம் திரு விளக்கு - ஆயிரம் அழகிய விளக்குக்களை. அமைய - எரியும்படி, மாட்டிய - கொளுத்திய, செய் ஒளி விளக்குஅது ஒன்று - சிவந்த ஒளியையுடையதொரு பெரு விளக்கை, ஏந்தி - கையிலெடுத்துக்கொண்டு, செய்யவள் - சிவந்தநிறமுடையவளொருத்தி, நாயகன் திரு மனைநின்று - ராகுசராஜனாகிய ராவணனது அழகிய அரண்மனையினின்றும், வீடணன் கோயில் - விபீஷணனது அரண்மனையை, நண்ணுதல் மேயினள் - அடைதலானாள்; (எ - று.)

இது, ராஜ்யலக்ஷ்மி இராவணனுடைய மாளிகையிலிருந்து ஸ்ரீவிபீஷணனுடைய மாளிகையைச் சார்ந்திலக் குறிப்பித்தல் காண்க. முதலடியில் விளக்கு - திரியிற் பற்றியெரியும் நெருப்புச்சுவாலை; இரண்டாமடியில் விளக்கு - அச்சுவாலைகள் பலவற்றிற்கு இடமான தண்டிக்கு ஆகுபெயர். 'செய்யவள்' என்றது, இலக்குமியை யென்னலாம்.

(ருஉ)

மே. பொன்மனைபுக்கவப்பொருவில்போதினி

லென்னைநியுணர்த்தினைமுடிந்ததில்லென

வன்னையேயதன்குறைகாணென்றாயிழை

ரின்னமுந்துரில்கெனவிருகைகூட்டினாள்.

(இ - ள்.) பொன் மனை புக்க - (அப்பெண் என் தந்தையது) பொன்மயமான மாளிகையை அடைந்த, அ - அந்த, பொருவு இல் போதினில் - ஒப்பில்லாத சமயத்தில், லென்னை—, உணர்த்தின - துயிலெழுப்பினும்; (ஆதலால்), முடிந்தது இல் - (அக்கனா) முடிந்ததில்லை, என - என்று (திரிசடை) சொல்லு—ஆயிழை—ஆராய்ந்து எடுத்தணிந்த ஆபரணங்களுடைய பிராட்டி,— 'அன்னையே - தாயே! அதன் குறை காண் - அக்கனாவின் குறையைக் காண்பாயாக,' என்று - என்றுசொல்லி, இன்னமும் துயில்க என - (அதன்பொருட்டு) இன்னமும் துங்குவாயாகவென்றுஞ் சொல்லி, இரு கை கூப்பினாள் - (தனது) இரண்டு கைகளையும் குவித்துத் தொழுதாள்; (எ - று.)

இவ்வாறு அனுகூலமான நற்குறிகளைக் களுநிகழ்ச்சியால் முன்னமே அறிந்துகூறிய திரிசடையை நோக்கி, குறையாயுள்ள அந்தக் களுவை முற்றவும் அறியவேண்டுமென்று ஆதரங்கொண்ட சீதாபிராட்டி 'இனியும் உறங்கி அந்தக் களுவை முற்றவும் உணர்ந்து கூறுவாயாக' என்று சொல்லிக் கைகூப்பி வணங்கின னென்பதாம். பொன் - இலக்குமிபோன்ற அவன், மனைபுக்க என்றமாம். அன்னை என்றது, மரியாதைபற்றிவந்த மரபுவழுவமைதி; ஏ - விளியுருபு. இனி பிராட்டி துயில்ச என்ன, திரிசடை கைகூப்பினு னென்றுமாம். முதலடி - முற்றுமோனை. (100)

[அப்போது அனுமான் சீகையிருக்குமிடத்தைக் காணுதல்.]

100. இவ்விடையண்ணலவ்விராமனேனிய

வெவ்விடையனையபோர்வீரத்தாதுது

மவ்விடையெய்தினனரிதினோக்குவா

னெவ்விடைமடந்தைதன்னிருக்கைநோக்கினுன்,

(இ - ள்.) இ இடை - இப்படிப்பட்ட சமயத்தில், அண்ணல் - பெருந்தன்மையையுடைய, அ இராமன் - அந்த ஸ்ரீராமன், எவிய - அனுப்பின, வெம் விடை அனைய - கொடிய காளையைப் போன்ற, போர் - போரில்வல்ல, வீரம் - வீரத்தன்மையையுடைய, தாதனும் - தாதனாகிய அனுமானும், — அரிதின் - அருமையாக, நோக்குவான் - பார்த்துவருபவனும், அ இடை - அந்த இடத்தை, எய்தினன் - அடைந்து, — நொ இடை மடந்தைதன் - (மிகவும் மெல்லியதாதலால்) வருந்துகின்ற இடையையுடைய பிராட்டியின், இருக்கை - இருப்பிடத்தை, நோக்கினுன் - பார்த்தான்; (அ - று.)

மேல் 98 - ஆஞ் செய்யுளில் சீதையை அனுமான் நேரிற் கண்ட செய்தியைக் கூறுவதனால், ஆசிரியர் இச்செய்யுளில், சீதைநிருக்கின்ற அசோக வனிகையைக் கண்டதையே கூறுகின்றனரென உணர்க. இராமபிரானது தாதனும் இலங்கையிற் புருந்து 'சீதையை எங்குக் காண்போம்?' என்னுங் கவலை யோடு ஓரிடத்தையும் விடாமல் உற்றுப்பார்த்துக்கொண்டவருபவனாகிய அனுமான் சீதாபிராட்டி யெழுந்தருளியிருக்கின்ற அவ்வசோகவனிகையைக் காணலாயின னென்க. விடை - வருஷம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு: இது, கம்பீரமான தோற்றத்துக்கும் நடைக்கும் வலிமைக்கும் உவமை. நொவ்விடை - விளைத்தொகை; நொ என்னும் விளைப்பகுதியின்முன் இடையெழுத்து மிக்கது; [நன் - உயிர்-அ.] இடைக்கு வருத்தம் - மோலுங்கீழுமுள்ள பருத்தி உறுப்புக்களைப் பரித்தவினா லாகியது. (100)

[துயிலும் கோந்துகிடந்த அக்கியிர் உணர்ந்தெழுந்து அப்போதுது

படைகளை யேந்திக்கொண்டு திரளுதல்.]

101. அவ்வயினரக்கியாறிவுற்றம்மவோர்

செவ்வையிறுயினமைச்செருத்ததிடுதன உச்சுரம்

வெவ்வயின்மருங்கினுமெழுந்துவிங்கினர்

வெவ்வயின்மழுவெழுச்சுலவெங்கையார்,

(இ - ள்) அ வயின் - அப்பொழுது, அரக்கியர் - (பிராட்டிக்குக் காவலாக வுள்ள) இராக்கசிகளெல்லாம், —அறிவுற்று - தூக்கம் தெளிந்து, 'அம்ம - ஆச் சரியம்! ஓர் - ஒரு, செவ்வைஇல் - நன்மையில்லாத, துயில் ஈது - இறந்த தூக் கம், நமை - நம்மை, செகுத்தது - கெடுத்தது', எழு - என்றுசொல்லி, எ வயின் மருங்கினும் - எல்லாப்பக்கங்களிலும், எழுந்து - எழுந்திருந்து, —வெம் - கொடிய, அயில் - வேலையும், மழு - மழுவையும், எழு - வளைதடியையும், சூலம் - சூலத்தையும் ஏந்தின, வெம் கையார் - கொடிய கைகளையுடையவர்களாய், வீங்கி னார் - திரண்டார்கள்; (எ - று.)

சீதாபிராட்டியின் சிறைக்காவலாக இராவணனேவியுள்ள அரக்கியர் சற் றுக் கண்ணயர்ந்துகிடந்து திடீரென்று துயிலுணர்ந்தெழுந்து 'நமது அரசன் கட்டளைக்குமாருகக் கண்ணுறங்கிவிட்டோமே!' என்று அஞ்சித் துணுக்குற்றுத் தமதுசெயலைப் பழித்திட்டி, வேல் மழு முதலிய படைகளைக் கைகளிலேந்திக் கொண்டு நாற்புறத்திலும் திரண்டனரென்க. முதலடி - ழுற்றுமோனை. அம்ம - வியப்பிடைச்சொல். செவ்வை - பண்புப்பெயர். (இரு)

[இதழதல் ஐந்துகவிகள் - அவ்வாக்கிமாக்களின் கன்மையைத் தெரிவித்தும்.]

நக. வயிற்றிடைவாயினர்வளைந்தநெற்றியிற்  
சூழிற்றியவிழியினர்கொடியகோக்கின  
ரெயிற்றினுக்கிடையிடையரணையாளிபேய்  
துயிர்கொள்வெம்பிலனெனத்தொட்டவாயினர். ௪௬௪

(இ - ள்.) (அவ்வரக்கியருட் சிலர்), வயிற்றிடை - வயிற்றில், வாயினர் - வாயையுடையவர்கள்; வளைந்த - வளைவாகவுள்ள, நெற்றியில் - நெற்றிநடுவிலே, சூழிற்றிய - (கடவுளால்) அமைக்கப்பட்ட, விழியினர் - கண்ணையுடையவர்கள்; கொடிய நோக்கினர் - பயங்கரமான பார்வையை யுடையவர்கள்; எயிற்றினுக்கு இடை இடை - பற்களுக்கு நடுவே நடுவே, யானை - யானைகளும், யாளி - யாளிகளும், பேய் - பேய்களும், துயில் கொள் - நித்திரைகொள்ளுகின்ற, வெம் - கொடிய, பிலன் என - மலைக்குகைபோல, தொட்ட - ஆழமாகவுள்ள, வாயினர் - வாயையுடையவர்கள்; (எ - று.)

அங்குள்ள அரக்கியர்யாவரும் கண்டமாத்திக்குத்தில் திடுக்கிட்டு அஞ்சும்படி யான கோரூபமுடையவ ரென்பது இங்கு விளங்கும். யாளி - யானையைக் கொல்வதும், சிங்கம்போல்வதும், துதிக்கையை யுடையதுமாகியதொரு மிருக விசேஷம். (இரு)

நக. ஒருபதுகையினரொற்றைச்சென்னிய  
ரிருபதுதலையினரிண்கையினர்  
வெருவருதோற்றத்தர்விகடவேடத்தர் ௪௬௫  
பருவரையெனமுலைபலவநாற்றினர்.

(இ - ள்.) ஒரு பது கையினர் - பத்துக்கைகளையுடையவர், ஒற்றை சென்னையர் - ஒரு தலையையுடையவர்; இருபது தலையினர் - இருபது தலைகளையுடையவர், இரண்டு கையினர் - இரண்டு கைகளையுடையவர்; வெருவரு தோற்றத்தர் - (யாவரும்) அஞ்சுதற்குக் காரணமான ரூபத்தையுடையவர்; விகட வேடத்தர் - வெவ்வேறுவகைப்பட்ட (ஆடைமுதலிய) கோலங்களையுடையவர்; பரு வரை என - பருத்த மலைகள் போல, மூலை பலவும் - பலதனங்களும், நாற்றினர் - தொங்கப்பெற்றவர்; (எ - று.)

விகடவேடத்தர் - வேறுபட்ட [காண்டத்தற்கு விகாரமாகிய] வடிவமுள்ளவரென்று பொருள்கூறலுமாய். வேடம் - வேஷம். நாற்றினர், நால் என்பதன் பிறவினையாகிய நாற்று - பகுதி. (௫௭)

௫௮. சூலம்வாள்சக்கரந்தோட்டிதோமரங்

காலவேல்கப்பணங்கற்றகையின

ராலமேயுருவுகொண்டனைபமேனியர்

வாலமேதரித்தவன்வெருவும்வண்மையர்.

(இ - ள்.) சூலம் - முத்தலைவேலும், வாள் - வாளும், சக்கரம் - சக்கரமும், தோட்டி - அங்குசமும், தோமரம் - இருப்புலக்கையும், கால வேல் - யமனுக்கொப்பான பெருவேலும், கப்பணம் - கைவேலும், (ஆகிய இவ்வாயுதங்களைப் பிரயோகிப்பதற்கு), கற்ற - பழகிய, கையினர் - கையை யுடையவர்கள்; ஆலமே - விஷந்தான், உருவு கொண்டு அனைய - பெண்வடிவமாகப் பரிணமித்தாற்போன்ற, மேனியர் - உடம்பின் கருநிறத்தையுடையவர்; வால் அம் தரித்தவன் - வெண்ணிறமுள்ள கங்காஜலத்தை(ச்சடையிற்) கொண்ட (சங்காரக்கடவுளாகிய) உருத்திரமூர்த்தியும், வெருவும் - அஞ்சும்படியான, வண்மையர் - வலியின் மிகுதியையுடையவர்; (எ - று.)

தோமரமென்று பேரிட்டிக்கும் பெயருண்டு. எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஊழ்வினைக்கேற்பக் காலத்தை வரையறுத்தலால், காலன் என்று யமனுக்குப் பெயர். வேலுக்கு யமன் உவமை, பகைவரை அழித்தற்கு. கப்பணம் - இரும்பால் யானெருஞ்சிமுள்ளாகப் பண்ணியது என்பர் நச்சினர்க்கினியர். ஆலம் - ஹாலம், சக்கரம் - சக்ரம். தோட்டி - மாவெட்டி. அம் - நீர். சர்வசங்காரக்கடவுளும் அஞ்சத்தக்கவரென்று அரக்கியரது மிக்ககொடுமையை சுற்றடியில் விளக்கினர். (௫௮)

௫௯. கரிபரிவேங்கைமாக்கரடியாளிபே

யரிநரிநாயெனவணிமுகத்தினர்

வெரிதுறுமுகத்தினர்விழிகண்மூன்றினர்

புரிதருகொடுமையர்புகையும்வாயினர்.

(இ - ள்.) கரி - யானையும், பரி - குதிரையும், வேங்கை மா - புலியும், கரடி - கரடியும், யாளி - யாளியும், பேய் - பேயும், அரி - சிங்கமும், நரி - நரியும், நாய் - நாயும், என - ஆகிய இவைபோல, அணி - பொருந்திய, முகத்தினர் - முகத்தையுடையவர்; வெரிந் உறு - முதுகிலே பொருந்திய, முகத்

தின்ர் - முகத்தையுடையவர்; விழிகள் மூன்றினர் - மூன்றுகண்களையுடையவர்; புரிதரு கொடுமையர் - செய்கின்ற கொடுத்தொழிலையுடையவர்; புகையும் வாயினர் - புகைகின்ற வாயையுடையவர்; (எ - று.)

அவ்வாக்கியர் யானைமுகம் குதிரைமுகம் முதலாகப் பலவகைக் கொடிய மிருகங்களின் முகங்கள் அமையப்பெற்று இவ்வாறு உடம்புகளுக்குத்தக்க முகம் அமையாமல் அருவருப்புக்கும் அச்சத்துக்கும் இடமான தோற்ற முடையவரென்பதாம். வேங்கைமா - வேங்கையாகிய விலங்கு என இருபெயரொட்டு. புரிதருகொடுமையர் என்பதனை “அருங்கேடன்” என்பதுபோலக் கொள்க; இனி, கொடுமைபுரிதருமவர் என விசுவாசத்துக் கூட்டுதலுமாம். (நகடு)

[துயிலுணர்ந்த அரக்கிமாநீகாபாட்டியைநீ தழிந்துகொள்ளுதல்.]

கூ0. எண்ணினுக்களவிடலரிய ஸீட்டினர்

கண்ணினுக்களவிடலரிய காட்சியர்

பெண்ணெனப் பெயர்கொடு திரியும்பெற்றியர்

துண்ணெனத் துயிலுணர்ந்தெழுந்துகற்றினர்.

(இ - ன்.) எண்ணினுக்கு - மனத்திற்கும், அளவு இடல் அரிய - அளவிட வதற்கருமையான, ஈட்டினர் - வலிபடையையுடையவர்களும், கண்ணினுக்கு அளவு இடல் அரிய - கண்களுக்கு அளவிட அருமையான, காட்சியர் - தோற்ற முடையவர்களும், பெண் என பெயர் கொடு திரியும் - பெண்களென்று பெயர் வைத்துக்கொண்டு திரிகிற, பெற்றியர் - ஆண்தன்மை யுடையவர்களுமாகிய அரக்கிமாந், — துண் என - திடுக்கென்று, துயில் உணர்ந்து - தூக்கம் விழித்து, எழுந்து சுற்றினர் - எழுந்துவந்து (சேதையைச்) சுற்றிக்கொண்டார்கள்; (எ - று.)

கூ0 - படலம்; ஈட்டு என எடுத்துத் திரட்சியென்றும் கொள்ளலாம். துண்ணெனல் - அச்சத்தையும் விரைவையும் குறிக்கும். பெற்றி - பெளருஷம். (கூ0)

[அப்பொது நீகை வருத்துதலும், அதுமான் ஆங்கு

மரத்தின்மே லிருந்தலும்.]

கூக. ஆரியடைபுரையழிந்தழகன்றேவியுந்

தீயனையவர் முகநோக்கித்தேம்பினா

ணையகன் றுதனும்விரைவினண்ணினா

னோய்விலதுயர்மரப்பினையினும்பரான்.

(இ - ன்.) அ இடை - அப்பொழுது, அழகன் தேவியும் - சர்வாங்கசுந்தராகிய இராமபிரானது மனைவியான சீதையும், உரை அழிந்து - பேச்சு ஒங்கி, தீ அனையவர் முகம் நோக்கி - நெருப்புப்போலக் கொடிய அவ்வாக்கிமாநு முகங்களைப் பார்த்து, தேம்பினா - வாடினா; நாயகன் தூதனும் - ஸ்ரீராமதூதனாகிய அனுமானும், — விரைவில் நண்ணினா - சீக்கிரத்தில் (அங்குவந்து) சேர்ந்தவனாய், ஓய்வு இலது உயர் மரம் பினையின் உம்பரான் - முடிவில்லாமல் உயர்ந்து வளர்ந்திருப்பதான ஒருமரத்தின் கிளையின்மே லுள்ளவனான; (எ - று.)



அரக்கியர்களின் கொடுமைக்கு அஞ்சிப் பிராட்டி ஒடுங்கியிருக்கையில், அது மான் அங்குள்ளதொரு ஒங்கிய மரக்கிளையில் சிறிய வடிவத்தோடு எவர்க்குத் தெரியாதபடி மறைந்து பார்த்திருந்தன னென்பதாம். (சுக)

[அரக்கியர் ஆயுதங்களுடே தீரண்புகள் காணத்தை

அனுமான் கருதுதல்.]

கஉ. அரக்கியரின்முதலேந்துமங்கையர்  
நெருக்கியகுழுவின் துயிலுநீங்கின  
நிருக்குநர்பலரிதற்கேதுவென்னெனப்  
பொருக்கெனவவரிடைப்பொருந்தநோக்கினான்.

(இ - ன்.) 'அரக்கியர் பலர் - அநேக ராக்கசிகள், அயில் முதல் - வேல் முதலிய ஆயுதங்களை, ஏந்தும் - தரித்த, அம் கையர் - அகங்கையையுடையவர்களும், நெருக்கிய குழுவின் - நெருக்கமுள்ள கூட்டமாகக் கூடினவரும், துயிலும் நீங்கினர் - தூக்கமும் தெளிந்தவர்களுமாய், இருக்குநர் - (இங்கே) இருக்கிறார்கள்; இதற்கு ஏது என் - இதற்குக் காரணமென்ன?' என - என்று சிந்தித்து, அவர் இடை - அவர்களுள்ள இடத்தை, பொருக்கென - விரைவாக, பொருந்த நோக்கினான் - உற்றுப்பார்த்தான், (திருவடி); (எ - று.)—பொருக்கென - விரைவுக் குறிப்பு

அரக்கியர் துயிலுணர்ந்துவந்து வேல்முதலிய படைகளைக் கையிற்கொண்டு சோபிராட்டியை நெருங்கிநிற்க, அதனைக்கண்ட அனுமான் 'இவர்கள் இங்ஙனம் செய்யக் காரணம் யாது?' என்ற எண்ணத்தோடு அவ்வரக்கியர்திரண்ட இடத்தை உற்றுப்பார்க்கலாயின னென்பதாம். (சுஉ)

[உற்றுப்பார்த்த அனுமான் அவர்கள் நடுவில் சோபிராட்டியைக் காணுதல்.]

கங. விரிமழைக்குலங்கிழித்தொளிர்நின்னெனக்  
கருநிறத்தரக்கியர்குழுவிற்கண்டன  
ஹருநிறத்தொருதனிக்குண்டலுழியா  
மொழிமலர் னிருநிறத்துற்றவெற்கியந்தகார்த்தத்தை

(இ - ன்.) உரு நிறத்து - திருமேனிநிறத்தினால், ஒரு தனி கொண்டல் - ஒப்பற்றதொரு நீர்கொண்ட மேகம்போன்ற, ஹரியான் - யுகாந்தகாலத்தும் அழியாத நிலையுள்ள திருமாலினது, இரு நிறத்து - பெரிய மாப்பில், உற்ற - பொருந்திய, ஏற்கு இயைந்த - எனது பக்கிக்கு ஏற்ற இடமாயுள்ள, கார்த்தத்தை - அழகியபொருளான இலக்குமியின் அவதாரமாகிய சோபிராட்டியை, —விரி - (ஆகாயத்திற்) பரவுகிற, மழை குலம் - கறுத்த மேகக்கூட்டத்தை, கிழித்து - (நடுவிற) பிளந்துகொண்டு, ஒளிரும் - (அங்கு) விளங்குகிற, மின் என - மின்னலைப்போல, கரு நிறத்து அரக்கியர் குழுவின் - கரியநிறத்தையுடைய அரக்கிமார் கூட்டத்தினிடையில், கண்டனன் - பார்த்தனன், (அனுமான்); (எ - று.)

“அகலகில்லேனிறையு மென்று அலர்மேல்மங்கை யுறை மாப்பு” என்ற வாறு ஒருநொடிப்பொழுதும் திருமாவின் திருமாற்பை விட்டுப்பிரியாதவளாகிய இலக்குமியினது திருவவதாரமான சீதாபிராட்டி, கரியமேகக்கூட்டங்களைப் பிளந்துகொண்டு மின்னற்கொடி விளங்குவதுபோலக் கண்ணங்கறேலென்று தோன்றுகின்ற அரக்கியர்கூட்டத்தின் நடுவில் விளங்குவதை அனுமன் கண்டன னென்பதாம். ‘எற்கியைந்தகார்தம்’ என்பதனால், தூலாசிரியர் தாம் பிராட்டி பக்கல் வைத்துள்ள அதிசயத்தையும், அப்பிராட்டியினது ஒப்புயர்வில்லாத பேரழகையும் விளக்கினார். காந்தம் - அழகியபொருள்; இனி, மனத்தை ஈடுபடு மாறு இழுத்துக் கவர்வதுபற்றி, காந்தமென்ற ரொனினுயாம். மேகக்கூட்டம் - அரக்கியர் திரளுக்கும், மின்னல் - சீதைக்கும் உவமை. (௯௬)

[இதுவும், மேற்கியும் - ஒருகொடி: இவள் சீதையே யென்று

நீனைத்து, அநுமான் மிகபுகிழ்தல்.]

௯௪. தொடற்கருமரக்கியர்காவல்சுற்றுளான்  
மடக்கொடிசீதையாமாதேரகொலாங்

௮௮௪ கடற்றுணைநெடியதன்கண்ணினிர்ப்பெருந்  
தடக்கிடைபிரந்ததோரன்னத்தன்மையான்.

(இ - ள்.) தொடற்கு அரும் - தொடுவதற்குங் கூடாத [மிகப் பயங்கரமான அல்லது அருவருப்பைத்தருகிற], அரக்கியர் - அரக்கியர்களால், தாவல் சுற்றுளான் - சுற்றிலங் காவல்செய்யப்பட்டுள்ளவளாகிய, மட கொடி - இளைய பூங்கொடிபோன்ற இம்மகன், கடல் துணை நெடிய - கடல்வளவு பெரியன வாகிய, தன் கண்ணின் - தனது கண்களினின்றும் பெருகுகிற, நீர் - நீராகிய, பெரு தடத்திடை - பெரிய தடாகத்தினடுவில், இருந்தது - இருந்ததாகிய, ஓர் - ஒரு, அன்னம் - அன்னப்பேடுபோன்ற, தன்மையான் - தன்மையையுடையவ ளாதலால் [இடைவிடாமற் கண்ணீர் வெள்ளத்தைப் பெருக்குதலால்], சீதை ஆம் மாதர் வ கொல் ஆம் - சீதாபிராட்டியாரேபோலும்; (எ - று.)

ஒருதடாகத்தினடுவில் அன்னப்பறவைதங்கியிருத்தல்போலத் தனதுமிகப் பார்த்த கண்களினின்று நீர்வெள்ளம் பெருகித் தடாகமாக, அதன்நடுவே அரக்கியர் சூழ்ந்து காவல்செய்ய இருக்கின்ற ளாதலால், இந்நங்கை, சீதாபிராட்டியாக வே இருக்கவேண்டு மென்று அனுமான் ஊகித்தன னென்பதாம். கடற்றுணை நெடியதன்கண் - “அஞ்சொற்களமுதிலள்ளிக்கொண்டவள் வதன மைதீர், கஞ்சத்தி னளவிற் றேனுங் கடலினும் பெரிய கண்கள்” என்றார் ஆரணிகாண்டத் தும். “தொடற்கரும்” என்னும் இச்செய்யுள்தொடங்கி, அடுத்தசெய்யுளில் ‘தேவியே’ என்பதுவரையில் அநுமான் தன்னுள்ளத்தில் நீனைவது. (௯௪)

௯௫. வீடினதன்றறன்பாநும்வீகலேன்

மேடினென்கண்டென்றேறியேயென

வாடினன்பாடினனாண்டுமீண்டும்பாய்ந்

தேகாடின னுலாவின் னுவகைத்தே னுண்டான்.

(இ - ள்.) 'அறன் - தருமம், வீடினது அன்று - அழிந்ததன்று; யானும் - நானும், வீகலேன் - (இனி) இறக்கமாட்டேன்; (எனென்றால்), தேடினென் - (பிராட்டியைத்) தேடிவந்த யான், கண்டனென் - (இப்பொழுது அவரைப்) பார்த்தேன்; தேவியே - இவள் பிராட்டியேயாம்,' என் - என்றுதெளிந்து, (அனுமான்), உவகை தேன் உண்டான் - ஆனந்தமாகியமதுவைப்பருகியவனாகி, ஆடினன் - கூட்த்தாடினான், பாடினன் - கீதம்பாடினான்; ஆண்டும் ஈண்டும் பாய்ந்து ஓடினன் உலாவினன் - அங்கும் இங்கும் [எங்கும்] குதித்துஓடி உலாவினான்; (எ - று.)

கீழ்ச் சிதையைக் காணதொழுது தருமம்பொய்த்தது என்றும், தான் இறப்பதாகவுங் கருதினனாலால், இங்கு 'வீடினதன்றறன் யானும்வீகலேன்' என்றான், வீகலேன், வீ - பகுதி. தேடினென் - பெயர். ஏ - தேற்றம். (சுரு)

[இதுமுதல் பதினாறுக்கவிகள் - அனுமான் தன்னுட்கூறுங் வார்த்தை.]

கக. எள்ளருமுருவினல்லிலக்கணங்களுங்

வள்ளறன்னுரையொடுமாறுகொண்டில

| கள்ளவாளர்க்கனற்கமலக்கண்ணை

ருள்ளுறையொடுமொளியுடைவதவா.

இதுமுதல் பன்னிரண்டு கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) என் அரும் - நித்தித்தற்குக் கூடாத, உருவின் - (இப்பிராட்டி) வடிவத்தின், நல் இலக்கணங்களுங் - நல்ல லக்ஷணங்களெல்லாமும், வள்ளதன் உரையொடு - வரையாதுகொடுக்குந்தன் பைபுள்ள இராமபிரான் அடையாளஞ் சொன்ன வார்த்தைகளோடு, மாறுகொண்டில - (சிறிதும்) வேறுபட்டனவில்லை; கள்ளம் வான் அரக்கன் - வஞ்சனையையுடைய வான்போலுங் கொடிய இராவணன், நல் கமலம் கண்ணனார் - அழகிய செந்தாமரைமலர்போலுந் திருக்கண்களையுடைய இராமனது, உள் உறை உயிரினை - உடம்பினுள்ளே தங்கிய உயிர் போன்ற பிராணநாயகியை, ஒளித்து வைத்த ஆ - (பிறர்க்குத் தெரியாமல்) மறைத்துவைத்த விதம், (என்னே!) (எ - று.)

இப்போது காணப்படுகின்ற இவளது வடிவம் - நல்லிலக்கணங்கள் யாவும் அமையப்பெற்று இராமபிரான் கூறியபடியே உள்ளது; இப்படி கட்டமுது அமைந்து இராமபிரானது உயிர்க்குச் சமமான இவனைப் பாவியான இராக்ஷசன் கவர்த்துவந்து இங்கே ஒளித்துள்ளானே! என்று அனுமான் இரங்கிக்கூறினனென்பதாம். இலக்கணம் - வடமொழித்திரிபு. 'அவ்விலக்கணம்' என்றும் பாடம். உம்மை - முற்று. கண்ணனார் என்பதில், ஆர்விருதி - உயர்வை உணர்த்திற்று. கமலக்கண்ணன் - புண்டரீகாக்ஷன். ஆ - ஆறு என்பதன் விகாரம். பின்னிரண்டிற்கு, முடிக்குஞ்சொல் வருவித்து உரைக்கப்பட்டது. விதத்தை யுணர்த்துகின்ற 'ஆறு' என்ற சொல் வருமிடங்களில் முடிக்குஞ்சொல் கூறப்படாது எஞ்சிநிற்பதை இலக்கியங்களிற் பலவிடத்துங் காணலாம். இது - இசையெச்சம்.

௧௭. மூவகையுலகையுமுறையினீக்கிய  
பாவிதன்னுயிர்கொள்வானிழைத்தபண்டிகா  
லாவதேயையமிலரனினீக்கிய  
தேவனேயவனிவன்சுமலச்செல்வியே.

(இ - ன்.) இது - (சீதையைச் சிறைவைத்த) இத்தொழில்,—மூவகை உலகையும் - (சுவர்க்கம் பூமி பாதாளம் என்னும்) மூன்று உலகங்களையும், முறையின் நீக்கிய - நல்லொழுக்கத்தினின்றும் விலகச்செய்த, பாவி - கொடுந்தொழிலுடையவனாகிய இராவணன், தன் உயிர் கொள்வான் - தனது உயிரை (இராமன்) வாங்கும்பொருட்டு, இழைத்த - செய்த, பண்டி - செயலாம்; ஆவதே - இவ்வாறு ஆவதிலே, ஐயம் இல் - சந்தேகமில்லை; அவன் - ஸ்ரீராமன், அரவின் நீக்கிய - (பரமபதத்தில்) ஆதிசேஷசுயனத்தினின்றும் நீங்கிவந்து (இங்கு) அவதரித்த, தேவனே - ஸ்ரீமந்நாராயணனேயாவன்; இவன் - சீதை, கமலம் செல்வியே - செந்தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கிற செல்வத்துக்கு உடையவளான ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மியே யாவன்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றகை.

இராமபிரான் சீதை இவர்களது நல்லிலக்கணத்தை ஆராய்ந்துபார்த்தால், அப்பிரான் திருமாலின்வதாரமும் இவன் இலக்குமியின் அவதாரமுமாகவே இருக்கவேணும்; இப்படிப்பட்டவர்களைப் பாவி இராவணன் பிரித்துவைத்து தன்னுயிர்க்கு உலகைவந்துக்கொண்டதுதான் என்று அதுமான் கருதினனென்க. உலகம் பதினாண்டுகளுக்கு 'மூவகையுலகு' என்றது என்னையெனின்?—மேல்கீழ் நடு என்கிற நோக்கத்தாலென்க. இராவணன், எல்லாவுலகங்களிலுஞ் சென்று ஆங்காங்கு அவரவர் செய்யுந் யாகம் தவம் தியானம் யோகம் முதலிய வற்றிற்கெல்லாம் இடையூறு செய்தவனாதலால், 'முறையினீக்கிய பாவி' எனப்பட்டான். பாவி - பாபி; பாபகருமமுடையவன். ஐயம் - பலதலையாய அறிவு. 'ஆவதேயையமில்' என்பதை மந்திரமாய் மாசுப் பின்வாக்கியத்திலுங் கூட்டலாம்.

௧௮. மாசுண்டமணியனான்வயங்குவெங்குநீர்த்  
தேசுண்டதிங்களுமென்னத்தேயந்துளான்  
காசுண்டகூந்தலாங்கற்புங்காவலு  
; மேசுண்டதில்லையாலறத்துக்கிறுண்டோ.

(இ - ன்.) மாசு உண்ட - அழுக்குப்படிந்த, மணி - இரத்தினத்தை, அனான் - ஒத்தவனும்,—வயங்கு - விளங்குகிற, வெம் கதிர் - வெம்மையாகிய கிரணங்களையுடைய சூரியனது, தேசு உண்ட - ஒளி படப்பெற்ற, திங்களும் என்ன - சந்திரன்போல [சூரியன்முன்னேநின்ற சந்திரன்போல], தேயந்து உளான் - தேக்கார்தி மழுங்கியுள்ளவனும்,—காசு உண்ட கூந்தலான் - அழுக்குப் பிடித்த கூந்தலையுடையவனும் ஆகிய இத்தேவியின், கற்பும் - கற்புநிலையும், காவலும் - (அதினின்றும் வழுவாமல் தன்னைக்) காத்தலும், ஏசு உண்டது இல்லை - குற்றம் பொருந்தினதில்லை; அறத்துக்கு - தருமத்துக்கு, ஈறு - அழிவு, உண்டோ - உளதாருமோ? [ஒருநாளும் உண்டாகா தென்றபடி]; (எ-று.)—ஆல் - தேற்றம்.

மாசுபடிந்த மணிபோல இவளுடம்பு புழுதிபடிந்து மாசுண்டும், சூரியன் முன்னின்ற சந்திரன்போலத் தேய்ந்து மிருத்தலோடு, இவன்கூந்தல் அழுக்குப்

பிடித்துமிருத்தலால், இவளதுகற்பும் காவலும் ஏசண்ணவில்லையென்பது தெற்  
றெனவிளங்கு மென்று அதுமான் கருதினனென்பதாம். கற்புக்காவலும் ஏசண்  
ணமையை விளக்குதலால், 'மாசண்டமணியனாள்' என்பது முதலிய மூன்றும்  
ஸாபிப்பிராய விசேஷ்யங்கள்; - ஆகவே, கருத்துடையடைகொளியணியும்.  
வெங்கதிர் - பண்புத்தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்னொழித்தொகை யென்ற  
யினும், கதிர் என்பதைச் சினையாகுபெய ரென்றாயினுங் கொள்க. திங்கறும்,  
உம்மை - இசைநிறை. கற்பும் காவலும் தனித்தனி ஏசண்டதில்லையென்க (சுஅ)

சுக. புனைகழலராகவன்புயத்தையோபுகழ்

வனிதையர் திலகத்தின்மனத்தின்மண்பையோ

வனைகழலராகின்வண்மைவீக்கடுஞ் சான்றம்

சனகர்தங்குலத்தைநோயாடைச்சாற்றுதென்.

(இ - ன்.) புனை கழல் - அணிந்த வீரக்கழலையுடைய, இடாகவன் - ஸ்ரீராம  
னது, புயத்தையோ - தோள்களையோ? புகழ் - (யாவராலும்) புகழத்தக்க, வனி  
தையர் திலகத்தின் - பெண்களுக்கெல்லாம் நெற்றியிலிருந் திலகம்போல அழகு  
செய்தலாற் சிறந்த பிராட்டியின், மனத்தின் - நெஞ்சினது, மாண்பையோ -  
(கற்புநெறியில் நிற்வாகிய) பெருங்குணத்தையோ? கழல் வனை - வீரக்கழல  
யணிந்த, அரசரின் - அரசர்சட்கு இருக்கவேண்டிய, வண்மை - உதாரகுணத்தை,  
வீக்கிடும் - (தன்னிடத்தில்) நிலையாகக்கொண்டிருக்க, சனகர்தம் - ஜனகமகாராஜ  
ரது, குலத்தையோ - வம்சத்தையோ? யாதை - (இவற்றுள்) எதை, சாற்று  
கேண் - புகழ்ந்துசொல்லுவேன், (யான்)? (எ - று.)

இவ்வாறு நற்குணநற்செயல்களால் ஒப்புயர்வின்றி விளங்குகின்ற சீதா  
பிராட்டியைப் பெறுமாறு பாக்கியஞ்செய்திருத்தலால் இராமபிரானது திருத்  
தோள்களும், ஒப்புயர்வின்றிச்சிறந்து விளங்குகின்ற இராமபிரானைச்சேர்ந்து  
மிகக்வருத்தம்கூர்ந்தும் தனது உறுதியினின்றும் சிறிதும்குறைவின்றிக் கற்பைக்  
காக்கின்ற தண்மை வாழ்த்திருத்தலால் சீதாபிராட்டியின் மாட்சிமைபெற்ற மன  
மும், இங்ஙனம் எல்லாப்படியாலும் மிகச்சிறந்த பெண்ணருங்கலத்தைப்பெற்ற  
தனால் சனகர்தங்குலமும் புகழ்த்தக்கனவாயின வென்க. சீதாபிராட்டியின் கற்பு  
நிலை கொடாமைக்குக் காரணமான மனமாட்சியே சிறந்ததாதல்பற்றி, அதனை இச்  
செய்யுளில் நடுநாயகமாக அமைத்தனரென்க.

(சுக)

எ. தேவருப்பிழைத்திலர்தெய்வவேதிய

தேவரும்பிழைத்திலரமுழீநின்றால்

யாவதிங்கினிச்செயலரியதெம்பிராற்

காவலென்னடிமைபும்பிழைத்தினுமன்றே.

(இ - ன்.) தேவரும் - தேவர்களும், பிழைத்திலர் - ஒருந்நம்முஞ் செய்தா  
ரில்லை; தெய்வம் வேதியர் வவரும் - (பூமிக்குத்) தேவர்களாகிய அந்தணர்க  
ளெல்லாரும், பிழைத்திலர் - ஒருதவறுஞ் செய்தாரில்லை; அறமும் - தருமமும்,  
சுறு இன்று - அழிவுடையதன்று; இனி - இனிமேல், எம் பிராற்கு - எமது  
தலைவருகிய இராமபிரானுக்கு, இங்கு - இவ்வுலகத்தில், செயல் அரியது - செய்

தற்கு அரிய தொழில், யாவது - யாதுஉள்ளது? ஆவ - (எல்லாக்காரியங்களும்) கைகூடுவனவாம்; என் அடிமையும் - என்ன அடிமைத்தனமும், பிழைத்தின்று ஆம் - தவறாததாம்; (எ - று.)—அன்று, ஐ - தேற்றம்.

சோபிராட்டி தனதுகற்புநிலையினின்று தவறியிருந்தால் அப்போது இரா வணவதம் நேர்த்தற்கு இடமில்லாமல் தேவர்முதலியோர் பாவஞ்செய்தவர்போலத் துயரத்தை எப்போதும் அனுபவிக்க நேரிடும்: அப்பிராட்டி சிறிதும் தனது கற்புநெறியினின்று தவறவில்லையாதலால் தேவர்முதலியோர் 'பிழைத்திலர்' என்றும், இனி இராமபிரான் இராவணசங்கராஞ்செய்யத் தருமாஞ்செயித்தோங்கு மாதலால் 'அறமுயிரின்றால்' என்றும், இனி இராமபிரான் நினைத்தபடி எல்லாம் கைகூடுமாதலால் 'யாவதில்கினிச் செயலரியது எப்பிராற்கு' என்றும், தான் செய்த அடிமைத்தொழில் இப்போது பெரும்பயன்விளைக்கு மென்பான் 'என் னடிமையும் பிழைத்தின்றும்' என்றும் அகிமன் கருதினன். யாவது - யாது என்பதன் விரித்தல்விகாரம். பிரான் என்பதை - பரபு என்னும் வடமொழியின் சிதைவென்பர். ஆவ என்பதை எதிர்கால ஒன்றன்பால் வினையாலனையும் பெய ராகிய ஆவது என்பதன் விகாரமாகக் கொண்டால், எப்பிரானுக்கு ஆவதாகிய எனது அடிமை யென்கு.

(௭௦)

௭௧. கேழிலாணிநைரிநைகீண்டநாமனி

ஒழியான்முனிவெனுபாழிமீக்கொள

ஆழியினிந்துதிவந்துறுமென்முன்னினேன்

வாழியருலகினிவரம்பினுலொலாம்.

(இ - ள்-) கேழ் இலான் - ஒப்பில்லாத சானகியினது, நிறை கற்புநிலைமை, இறை - சிறிது, கீண்டது ஆம் எனின் - சிதைத்ததாயானால், ஆழியான் - ஆங்கு சக்கரமுடைய ஸ்ரீராமனது, முனிவு எனும் - கோபமென்கிற, ஆழி - கடல், மீ கொள - மேலே பொங்கியெழு, ஊழியின் இறுதி - உலகமுழுதுமழியும் யுகமுடிவுகாலம், வந்து உறும் என்று - வந்துநேரு மென்று, உன்னினேன் - எண்ணினேன்; (நிறை சிறிதும் தவறாமையால்), இனி—, உலகு - உலகங்கள், வரம்பு இல் நான் எலாம் - எல்லையில்லாத காலத்தவருள்ள வளவும், வாழியர் - வாழக்கடவன; (எ - று.)

சிலமாதகாலமாகச் சோபிராட்டி தான் தனியே அரக்கரிடையில் அகப்பட்ட தனால் ஒருகால் கற்புநிலையினின்று தவறுவளாயின், அப்போது இராமபிரானது சினக்கடல் பெருங்கி உலகெல்லாம் அழித்தொழுகுதுவியேயென்று அஞ்சியிருந் தேன்; இப்போது அவ்வாறு ஐயப்படுத்தற்கு ஏதுவில்லையென்று தெற்றென விளங்குதலால், இனி உலகமயாதொருகுறையுமின்றி வாழ்வதாக என்று அது மான் வாழ்த்தின னென்க. நிறை - நெருக்கைக் கற்புநெறியில் நிறுத்தல். கூத்தி ரியருலத்தில் அவதரித்ததனாலும், சக்கரவர்த்திதிருமக னாதலாலும், 'ஆழியான்' என்றார்; இனி, கடலிற் பள்ளிகொள்பவ னென்றும், கடல்போலங் கரியதிரு நிறமுடையவனென்றும், சுதரிசனமென்னுஞ் சக்கரமுடையவனென்றும் பொ ருள்கொள்ளலாம். வாழியர் - 'ர்' விருதிபெறற் வியங்கோள்வினைமுற்று; இவ் விருதி, இகர யகரங்களோடு கூடியே நிற்கும்.

(௭௧)

௭௨. வெங்கனன்முமுகியுப் புலன்கள்வீக்கியு  
நுங்குவவருந் துவநீக்கினோற்றவ  
ரெங்குளர்குலனில்வந்தில்லின்மாண்புடை  
நங்கையர்மனத்தவநவிலற்பாலதே.

(இ - ள்.) குலனில் வந்து - உயர்குலத்திற் பிறந்து, இல்லின் மாண்பு உடை - இல்லறத்திற்குரிய நற்குணநற்செய்கைகளை யுடைய, நங்கையர் - பெண்களது, மனம் தவம் - மனவுறுகியாகிய தவம், நவிலல்பாலதே - சொல்லி முடியுந்தன்மையுடையதோ! [அன்றென்றபடி]; (இவர்களுக்கு முன்), வெம் கனல் முமுகியும் - வெப்பமாகிய பஞ்சாக்கினியின் மத்தியில் நின்று, புலன்கள் வீக்கியும் - ஐம்புலன்களை அடக்கியும், நுங்குவ அருந்துவ நீக்கி - குடிக்கத்தக்க நீர்முதலியவற்றையும் உண்ணத்தக்க சோறுமுதலியவற்றையும் ஒழித்து, நோற்றவர் - தவஞ்செய்தவர்கள், எங்கு உளர் - எங்கே உள்ளார்? (௭ - று.)—ஏ - எதிர்ப்பிறை.

அருந்தவஞ்செய்தவர்களுள் கற்புநிலைதவறாத மகளிர்க்கு ஈடாகா ரென்பதாம். தவசியினும் கற்புநிலைதவறாத மகளிர் விஞ்சுதலை, தன்மீது எச்சமிட்ட கொக்கைத் தன் கண்பார்வையால் எரித்த கொள்கிகனென்னும் அந்தணன், தனது பர்த்தாவுக்குப் பணிவிடைசெய்வதனால் பிச்சையிடாது தாமதித்த மங்கையினிடத்துச் சிவங்கொண்டு பலிக்காமையால் அவளுக்குத் தாழ்ந்துபோன சரித்திரத்தாலும் அறியலாம். மாதவர் நோன்பினும் மங்கையர்நோன்பு மகிமையுள்ள தென்க.

உயர்குலம் வந்து வந்தபுலன் (௭௨)

பேணோநோற்றதுமனைப்பிறவிபெண்மைபோ  
ணானோற்றுயர்ந்ததுநங்கைகேதான்மலான்,  
மாணோநோற்றின்பு வளிநுந்தவாநெலாங்  
காணோநோற்றிலவன்குமலக்கண்களால்.

(இ - ள்.) நங்கை நோன்றலால் - இப்பிராட்டி நோன்றியதனால்,—பேணோற்றது - (யாவரும் தன்னை) விரும்பும்படி தவஞ்செய்து உயர்ந்ததாகிய, மனைபிறவி - உயர்குடும்ப பிறப்பும், பெண்மை - பெண்பிறப்பும், போல் - (என்னும் இவை) போல, காணம் - (அப்பெண்களுக்கு உரிய குணங்களுட் சிறந்ததாகிய, இலச்சையும், நோற்று உயர்ந்தது - தவஞ்செய்து சிறந்தது; இவன் - சீதை, ஈண்டு - இங்கே, மாண - மாட்சிமைப்பட, நோற்று - (கணவனையே தியானித்தலாகிய) தவத்தைச் செய்து, இருந்த ஆறு எலாம் - இருந்தவிதத்தையெல்லாம், கமலம் கண்களால் - செந்தாமரைமலர்போலுந் தமது திருக்கண்களால், காண - பார்த்தற்கு, அவன் - இராமபிரான், நோற்றிலன் - தவஞ்செய்தானில்லை; (௭ - று.)

இப்படிப்பட்ட கற்புநிலைமையையுடைய சீதையொருத்தி உலகத்தில் திருவவதரித்ததனால் குடிப்பிறப்புக்கும் ஸ்திரீஜாதிற்கும் பெண்களுக்குரிய நாணம் முதலிய குணங்களுக்கும் ஒப்புயர்வில்லாதசிறப்பு உண்டாயிற்றென்பது, முதலிரண்டடிக்குக் கருத்து. இங்ஙனமுள்ள சீதாபிராட்டியை இராகவபிரான் தனது கண்களாற் பிரதியட்சமாகக் காணின் அப்போது அப்பிரானுக்குப் பெருமகிழ்ச்சி விளையுமாதலால், அம்மகிழ்ச்சியை அடையாமலிருப்பது அவனது தவக்குறையேபோலுமென்று அதுயான் கருதினென்பதாம். (௭௧)

எசு. முனிபவரக்கியர்முறையினீங்கினை  
 ரினியவடாநலாதியாருமில்லையார்  
 றனிமைபும்பெண்மையுந்தவமுமின்னதே  
 வனிதையர்க்காகநல்லறத்தின்மாண்பெலாம்.

(இ - ள்.) அரக்கியர் - இராகுசிகள், முனிபவர் கோபிப்பவராய், முறையின் நீங்கினார் - நீதியினின்றும் நீங்கினவராயுள்ளார்; இனியவன் - நல்லவன், தான் அலாது - தானொருத்தியெயல்லாமல், யாரும் இல்லை - எவருந்துணையில்லை; தனிமையும் - தனித்திருத்தலும், பெண்மையும் - பெண்தன்மையும், தவமும் - கற்பொழுக்கமும், இன்னதே - இப்படிப்பட்டதே; நல் அறத்தின் மாண்பு எலாம் - நல்லதருமத்தின் சிறந்த பயனைத்தும், வனிதையர்க்கு ஆக - பெண்களுக்கே உண்டாகட்டும்; (எ - று.)

இங்கே நீதிதவறிய பல அரக்கியர் சீதாபிராட்டியைச் சூழ்ந்துகொண்டு மிகவும் வருத்துகின்றார்கள்; இவளுக்குத் துணையாக எவரோனும் உளரோவென்றால், ஒருவரும் இல்லை; இவ்வாறு இவர்களிடையே சீதாபிராட்டி தான் தனியே அகப்பட்டுக்கொண்டு மகளிர்க்குஉரிய நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு என்னும் மகடேக்குணங்களிற் சிறி தங்குறைபாடின்றித் தனதுகற்புநிலை சிறி தும்வழுவாது வருந்திக்காக்கின்றாள்; இவ்வளவு அருமைப்பட்டவேண்டியிருத்தலால், இவ்வாறான மங்கையர்க்குத் தருமமே துணையாக நின்று யாதொரு துன்பமும் நேராதுவாறு பாதுகாக்கவேண்டு மென்று வேண்டினன் அனுமான் என்க. இனி, அவன் என்றும் பிரித்துப் பொருள்கூறுவர். இனியவள்தானலாது யாருமில்லை-அந்தத் திரிசூடையே அல்லாமல் இவட்கு இனியவள் வேறுயாருமில்லை என்று கூறலும் ஒன்று. இன்னதே என்பதில், ஏகாரம் - வியப்புத்தோன்ற நின்றது. (எசு)

எஃ. தருமமேகாத்தேதோசுழக்கன் றன்வினைக்  
 கருமமேகாத்தேதோகற்பின் காவலோ,  
 வ நுமையேயருமையோபரிதாற்றுவா  
 ரோருமையெய்ம்மனோர்க்குரைக்கற்பாலதோ.

(இ - ள்.) தருமமே - தருமந்தான், காத்ததோ - (இவன்மனத்தைத் தவறாமற்) பாதுகாத்துவோ? (அன்றி), சுழக்கன்தன் - குற்றங்கனையுடைய இராவணனது, வினை கருமமே - தீவினைச்செய்கைதான், காத்ததோ - (இவையன்றி), கற்பின் காவலோ - கற்பாற் காக்குங் காவல்தானோ? அருமையே அருமையே - (இவ்வாறு காத்தல்) மிக அருமையானதே, யா? இது ஆற்றுவார் - யாவர் இவ்வாறு பொறுக்கவல்லவர்? (இந்நோன்பு), எம் அனோர்க்கு - எம்மைப்போன்றவர்க்கு, ஒருமையே உரைக்கற்பாலதே - ஒருபடியாகவாயினுஞ் சொல்லுந்தன்மையுடையதோ? (எ - று.) - அன்று என்றபடி.

பெருங்காழகனான இராவணன் சீதாபிராட்டியைத் தான்கவர்ந்துகொண்டு வந்திருந்தும் அவளைத் தீண்டமுடியாதபடி நோந்துள்ள இச்செயல் தருமதேவதையின் செயலே யென்பான் 'தருமங்காத்ததோ' என்றும், இராவணன் தனது தீச்செயலினால் பிறமகளிரை வலியத்தீண்ட முடியாதபடி சாபம் பெற்றுள்ளதே சீதாபிராட்டியைத் தீண்டாமல் தடைப்படுத்தற்குக் காரணமாதலால் 'வினைக்கரும



மே காத்ததோ' என்றும், சீதை தனக்குநேர்த்துள்ள பலவகைத்துன்பங்களையும் கருதித் தனதுமனத்தின்மையினின்று சிறிது வழுவிலையின், அப்போது எவராலும் ஒன்றுஞ்செய்ய இயலாதாகையால் அவன்கற்பே அவனைக்காத்ததென்பான், 'கற்பின் கவலோ' என்றும் அதுமான் கருதி, அவளது கற்புநிலையின் உறுதியைக் கொண்டாடுகின்றன நென்னக. (எரு)

எசு செல்வமோவதுவவந்தீமைபோலிது  
வல்லினும்பகலினுமமரராட்செய்வா  
ரொல்லுமோவொருவர்க்கீதுறுகணயாதினி  
வெல்லுமோதீவினைமுறத்தையெய்ம்மையால்.

(இ - ள்.) செல்வமோ - (இராவணனுது) ஐசுவரியமோ, அது அப்படிப்பட்டது; அவர் தீமைமோ அவ்விராவணனுலேவப்பட்ட அரக்கியர் செய்யும் கொடுமையோ, இது - இப்படிப்பட்டது; அல்லினும் பகலினும் - இராத் திரியிலும் பகலிலும் [எப்பொழுதும்], அமரர் - தேவர்கள், 'ஆள் செய்வார் - (இராவணனுக்கு) அடிமைத்தொழில் செய்வார்கள்; ஈது இங்கே இவ்வாறு கற்புத்தவறுதிருத்தல், ஒருவர்க்கு - வேறொருத்தர்க்கு, ஒல்லுமோ - கூடுமோ? [கூடாது]; இனி யாது உறுகண் - இனிமேல் என்ன துன்பம் உள்ளது' [ஒரு துன்பமும் உண்டாகாது]; தீவினை - பாவம், அறத்தை - தருமத்தை, மெய்ம்மையால் - உண்மையாக, வெல்லுமோ - ஐயுக்கவல்லதோ' [அன்றென்றாடி.]

'அது' என்றது, கீழ் ஊர்தேடுபடலத்துக் கண்டதனை. 'இது' என்றது - இப்படலத்திற் கூறியதனை. அமரர் - மரணமில்லாதவர். 'ஒல்லுமோ ஒருவர்க்கீது' என்பதற்கு - இப்படிப்பட்டபாக்கியம் வேறொருவர்க்குக் கிடைக்குமோ' என்று பொருள்கூறுவாரு முள்.

(எசு)

[அதுமான் இவ்வாறு கருதி அவத ஓடு மங்களையிலீ மறைந்துநிற்க,  
இராவணன் தோன்றுக.]

எள. என்றிவையினையனவெண்ணிவண்ணவான்  
பொன்றிணிநெடுமரப்பொதும்புக்குவ  
ணின்றனவவழி கிகழ்ந்ததென்னென்றிற்  
துன்றுபூஞ்சோலைவாயக்கன்றோன்றினான்.

(இ - ள்.) என்று—, இவை - இவற்றையும், இனையன - இப்படிப்பட்ட இன்னும் பலவற்றையும், எண்ணி - (அதுமான்) சிந்தித்து, வண்ணம் - அழகிய, வான் - பெரிய, பொன் - பொன்னையமான, திணி - அடர்ந்த, நெடு - நீண்ட, மரம் - ஒருமரத்தினது? பொதும்பர் - இலச்செறிந்த திணியில், புக்கு - போய், அவண் - அவ்விடத்தில், நின்றனன் - மறைந்து புகுந்திருந்தான்; அவழி - அவ்விடத்தில் [அப்பொழுது], நிகழ்ந்தது - நடந்தது, என் எனின் - என்ன வென்றால், — துன்று பூஞ்சோலையாய் - நெருங்கிய பூக்களையுடைய அவ் வசோகவனிகையில், அரக்கன் - இராவணன், தோன்றினான் - வந்தான்; (எ - று.)

பொதும்பர் - பொதும்பு என்பதன் சுற்றுப்போலி. சோலையாய், வாய் - ஏழனுருபு. பூஞ்சோலை - பூப்பெயர்முன் இனமென்மை தோன்றிற்று. (எள)

காட்சிப்படலம் முற்றிற்று.

## நான் காவது நிந்தனைப்பட்டலம்.

இராவணன் தன்னைநோக்கித் தகாத பலவார்த்தைகள் கூறக் கேட்ட சிதா பிராட்டி இராவணனைத் துரும்பாகக்கொண்டு பலபடி நிந்தித்துக் கூறிய செய்தியை விவரிக்கும் கூறுபாடு என்பது, இதன்பொருள்.

[இதுமதல் பத்தொன்பது கவிகள் - துளகம்: இராவணன் அசோக வனிகையில் வருவதைப்பற்றிய வர்ணனை]

க. சுகரவண்குடுமிநெடுவரையெவையுமொருவழி திரண்டனசிவண  
மகரிகைவயிரகுண்டலமலம்புந்திண்டிற்றேழன்புடையவங்கச்  
சகரவேலையினீர் தழுவினகதிரிற்றலைதொறுந்தலைதொறுந்தயங்கும்  
வகைப்பனாபுதுபிளவெயிலெறிப்பக்கங்குலும்பகல்படவந்தான்.

(இ - ன்.) சுகரம் வன் குடுமி நெடு வரை எவையும் - சுகரமென்று சொல்லப் படுகின்ற வளம்புமுள்ள உச்சிபோடுகூடிய நீண்ட மலைகள்பலவும், ஒரு வழி திரண்டன சிவண - ஒரிடத்தில் சேர்ந்தனபோல, வயிரம் மகரிகை குண்டலம் அலம்பும் திண் திறல் தோள் - வைரத்தினங்க ளிழைத்துச்செய்யப்பட்ட மகர குண்டலங்கள் அசைந்தாடுகின்ற மிக்க வலிமையையுடைய இருபதுதோள் களும், புடை வயங்க - (தனது) இருபக்கத்திலும் விளங்கவும், - சுகரர் வேலையின் நீர் தழுவிய கதிரின் - சகரபுத்திரர்களால் தோண்டப்பட்ட சமுத்திரத்தினது நீரைச் சார்ந்துள்ள இளஞ்சூரியன்போல, தலை தொறும் தலை தொறும் தயங்கும் வகைய - ஒவ்வொருசிரிலும் (அணியப்பட்டு) விளங்குகின்ற தன்மையையுடைய, பல் மகுடம் - பல [ஒருபது] கிரீடங்கள், இள வெயில் எறிப்ப - இளவெயிலை வீசதலினால், கங்குலும் பகல் பட - (காரிருள் நிறைந்த) அந்த நள்ளிருட்பொழுதும் (ஒளிமிகுதியினால்) பகற்பொழுதாக விளங்கவும், வந்தான் - (இராவணன் சீதையிருந்த அந்தச் சோலையினிடம்) வந்தான்; (எ - று.)

இராவணன் பருத்துயர்ந்த இருபதுதோள்களையுடைமையால், அத்தோள் வரிசைகட்டு 'நெடுவரையெவையும் ஒருவழித்திரண்டனசிவண' என்று உவமை கூறினர். காதுவலிந்த குண்டலங்கள் தோளின்மீது அசைந்தாடுதல் இயல்பு. மகரிகைகுண்டலம் - சுருமின்வடிவமையச் செய்யப்பெற்ற குண்டலம். இருபது செவியிலுமணிந்திருக்கும் மகரகுண்டலங்கள் இராவணனது இருபதுதோள் களின்மேலும் தோன்று மென்க. கருநிறமுள்ள இராவணன் தலைமீது அணியப் பட்டு விளங்குகின்ற ஒருபதுமகுடங்களுக்கு-கருநிறமுள்ள கடலின்மீது தழுவி விளங்கும் ஒருபது பாலசூரியர் இல்லொருநூலவையாவார். 'கங்குலும் பகல்பட' என்றது - இரத்தினகிரீடங்களின் ஒளிமிகுதியை விளக்கும் அநீசயோக்கி. சகரபுத்திரரால் கடல் தோண்டப்பட்டதாதலின், 'சகரவேலை' எனப்பட்டது. இச்செய்யுளிலுள்ள 'வந்தான்' என்ற வினைமுற்றே, மேல் பத்தொன்பதாங்கவி வரையிலுமுள்ள 'உதவ' முதலிய செய்வெனச்சங்கட்கும் முடிக்குஞ்சொல்லாம், சிவண வயங்க பகல்பட வந்தான் என இயையும்.

இதுமுதல் இருபத்தொரு கவிகள் - இரண்டு நான்கு ஏழாஞ்சீர்கள் மாச் சீர்களும், மற்றைநான்கும் விளச்சீர்களுமாகிவந்த எழுச்சிக்கழிநெழுவடிபாசிய விருத்தங்கல்.

(க)

உ. உருப்பசியுடைவாளெடுத்தனடொடாமேனகைவெள்ளடையுதவச் செருப்பினைத்தாங்கித்திலோத்தமைசெல்லவரம்பையர்குழாம்புடை கருப்புரஞ்சார்த்தங்கலவையுமலருங்கலந்துமிழ்பரிமளகந்த [சுற்றக் மருப்புடைப்பொருப்போர்மாதிரக்களிற்றின்வரிக்கவாண்மூக்கிடைமடுப்ப

(இ - ள்.) உருப்பசி - ஊர்வசி யென்பவள், உடைவாள் - இடையிற் செருக்கடிய வாளாயுதத்தை, எடுத்தனள் - தொடர - எடுத்துக்கொண்டு (தன் பின்னே) வரவும், —மேனகை - மேனகையென்பவள், வெள் அடை - வெற் றிலையை, உதவ - கொடுத்துக்கொண்டுவரவும், —திலோத்தமை - திலோத்தமை யென்பவள், செருப்பினை - செருப்பை, தாங்கி செல்ல-எடுத்துக்கொண்டு உடன் போகவும், —அரம்பையர் குழாம் - மற்றைத் தேவமாதர்களின் கூட்டம், புடை சுற்ற - பக்கங்களிலே சூழ்ந்துவரவும், —(தான் அணிந்துள்ள), கலவை கருப் புரம் சார்த்தம் - பச்சைக்கருப்புரஞ்சேர்ந்த கலவைச் சந்தனமும், மலரும் - மலர்மாலையளும், (இவையிரண்டும்), கலந்து - ஒன்றுகூடி, உமிழ் - வெளிவீச கின்ற, பரிமள கந்தம் - மிக்க நறுமணமானது, மருப்பு உடை - தந்தங்களை யுடைய, பொருப்பு - மலைபோன்ற, ஓர் மாதிரம் களிற்றின் - ஒப்பற்ற திக்கஜத் தினது, வரி கை - புள்ளிகளையுடைய துதிக்கையிலுள்ள, வாள் மூக்கிடை - கூரிய மூக்கினில், மடுப்ப - நிறைந்து உட்செல்லவும், —(எ - று.)—வந்தான்.

தனது செருக்கு வெளித்தோன்றுமாறு தேவமாதர்கள் பணிசெய்ய, இராவ ணன் மிக்க சம்பிரமத்தோடி வந்தன னென்க. இவங்கை தெற்குத்திக்கி விருத்த லால், இங்கு, 'களிறு' என்றது - தெற்குத்திகையிலுள்ள 'வாமனம்' என்னும் திக்கஜத்தைக் குறிக்கு மென்னலாம். இனி, மாதிரக்களிறு என்பது பால்பகா வஹிணப்பெய ராதலால், அஷ்டதிக்கஜங்களையுங் குறிக்குமென்றலுமொன்று; இப்பொருளில் ஓர் - ஒப்பற்றஎன்க. கலவைச்சாந்து மலர்இவற்றின் நறுமணம், மிக்கிருத்தல்பற்றி வெகுதூரத்திலிருக்குந் திக்கஜத்தின் மூக்கிலும் சென்ற தென்க: இதுபற்றியே, பரிமளகந்தம் என ஒருபொருட்பன்மொழியாற் கூடி னர். வெள்ளடை என்பது - பாக்கு முதலியமற்றையினத்தையும் உபலக்ஷணத் தாற் குறிக்கும்.

(உ)

ங. நானறெய்விளக்கநாலிருகோடிநங்கையரங்கையிலெடுப்ப

மேனிவந்தெழுந்தமணியுடையணியின்விரிகிதிரிருளெலாம்விழுங்கக் கான்முதற்றொடர்ந்த நூபுரஞ்சிலம்பக்கின்கிணிகலையொடுங்கலிப்பப் பானிறத்தன்னக்குழாம்படர்ந்தென்னப்பற்பலமழையுமபகர.

3.—(இ - ள்.) நால் இரு கோடி நங்கையர் - எட்டுக்கோடி மகளிர், நானம் நெய் விளக்கம் - புழுக்குத்தைலம் விட்டு ஏற்றிய விளக்குக்களை, அம் கையில் எடுப்ப - அழகிய தமது கைகளி லேந்திவரவும், — மேல் நிவந்து எழுந்த - (அம் மகளிரின்) உடம்புகளில் உயர்ந்துதோன்றுகின்ற, மணி உடை அணியின் விரி கதிர் - இரத்தினபரணங்களினுடைய பரவுகின்ற ஒளியானது, இருள் எலாம் -

(அப்பொழுதுள்ள) இருள் முழுவதையும், விழுங்க - ஒழித்துவிடவும்,—கால் முதல் - (அம்மகளிரது) பாதங்களில், தொடர்ந்த - அணியப்பெற்ற, தூபுரம் - சிலம்புகள், சிலம்ப - ஒலித்தலினாலும், கிண்கிணி - சதங்கையணிகளும், கலை யொடும் - (அரையிழ்வுண்ட) மேகலாபரணமும், கலிப்ப - ஒலித்தலினாலும், பால் நிறத்து அன்னம் குழாம் படர்ந்து என்ன - பால்பேரலும் வெண்ணிற முடைய அன்னப்பறவைகளின்கூட்டம் (இனிமையாக ஒலித்துக்கொண்டு) செல்வதுபோல, பல் பல மழையும் - மிகப்பல இனிய ஒலிகளும், பகர - ஒலிக்கவும்,—(௭ -று.)—வந்தான்.

தமது உடம்பிலணிந்துள்ள இரத்தினபரணங்களின் ஒளியே அப்போது செறிந்துள்ள இருளைப் போக்க, மங்கலார்த்தமாகக் கைகளிற் புழுக்குநெய் ஊற்றிய விளக்கை யேந்திக்கொண்டு, எட்டுக்கோடிமகளிர், இன்னொலிகளைச் செய்யும் அன்னக்கூட்டம் செல்வதுபோலத் தமது பாதங்களி லணிந்துள்ள தூபுரமும் கிண்கிணியும் இடையிலணிந்துள்ள மேகலாபரணமும் இன்னொலி செய்யுமாறு இராவணனைக்குழந்து நடந்துவந்தன ரென்க. நிரம்பாமென் சொல்லைக் குறிப்பதாகிய 'மழலை' என்பது - இலக்கணையால், இன்றோசையை உணர்த்திற்று. இனி, அம்மகளிர் தூபுரம் சிலம்பவும், கிண்கிணியும் மேகலையும் கலிப்பவும், அன்னக்கூட்டம் குழந்துவருவதுபோல் இனிய மழ லைச்சொற்களைக் கூறிக்கொண்டு உடன்செல்ல வந்தான் என்று கூறினும் அமையும். முந்திய பொருளில் தூபுரம் முதலியவற்றின் ஒலிக்கு அன்னங் களின் இன்னொலியும், பிந்தியபொருளில் தூபுரம் முதலியவை யொலிக்க மேல்லெனநடக்கும் மகளிர்க்கு இன்னொலிசெய்யும் அன்னப்பறவையும் உவமை யெனக் காண்க.

நாலிருகோடிநங்கையர் - மிகப்பலமகளி ரென்றபடி. மேனி வந்து எழுந்த என்று பிரித்து உரைப்பாரு முளர். காண்முதல், முதல் - எழுநூருபு. கலை - மேகலை யென்பதன் முதற்குறை. 'கலையொடுங்கவின்' என்று பாடாந்தரம்.

(௩)

சு. அந்தரமபுகுந்ததுண்டெனமுனிவுற்றருந்துயினீங்கினாண்டைச்  
சந்திரவதனத்தருந்ததுயிருந்ததண்ணறுஞ்சோலையின் தனையோ  
முந்திரம்பாபோயாரொடும்போமோவென்றுமாமனமறுக்குறலா  
சந்திரன்முதலோரிமைப்பிலாநாட்டழகித்தனருயிர்ப்பலிந்திருப்ப.

(இ - ள்.) '(இராவணன்), அந்தரம் புகுந்தது உண்டு என - (தனது கருத்திற்) இடையூறு நேர்ந்திருக்கிறது என்ற எண்ணத்தினால், முனிவு உற்று - கோபங்கொண்டு, அரு துயில் நீங்கினான் - (தனது) அருமையான துக்கம் நீங்கப்பெற்றான்; (அதனால்), (இவனதுசிறிற்ற), ஆண்டை - அங்குள்ள, சந்திர வதனத்து - பூர்ணசந்திரன்போலும் முகமுடைய, அருந்ததி - (மகாபதிவிரதையாகிய) அருந்ததிபோன்ற சீதாபிராட்டி, இருந்த - சிதையிருக்கின்ற, தண் றறு சோலையின் தனையோ - குளிர்ந்த வாசனையுள்ள

சோலைவரையிலும் நிற்குமோ? (அன்றி), 'யாரோடும் போமோ - யார்வரையிலும் சென்று முடியுமோ? (அதுவன்றி), மந்திரம் யாதோ - (இவன்) ஆலோசனைதான் என்னவோ? என்று—, மா மனம் மறுக்குறலால் - பெரிய (தமது) மனம் கலக்கத்தை யடைவதனால், இந்திரன் முதலோர் - இந்திரன் முதலிய தேவர்கள், இமைப்பு இலா நாட்டம் முகிழ்த்தனர் - (தமது) இமையாக்கண்களும் மூடப்பெற்றவர்களாய், உயிர்ப்பு அவிந்த இருப்ப - மூச்சுக்காற்றும் அடங்கி நிற்கவும்,— (௭ - று.)—வந்தான்.

அப்போது, இராவணன் காமபரவசனாக உறக்கமும் ஒழிந்து, பிராட்டி தன்கருத்துக்கு இணங்காமையாற் சினம் பொங்கச் செல்வதைக் கண்ட இந்திரன்முதலிய தேவர்கள், 'இவனது இக்கோபம் சீதாபிராட்டி சிறையிருக்கும் பூஞ்சோலையோடும் நிற்குமோ? அன்றி, இன்னும் யார்மீது செல்லுமோ? அல்லாவிடின், இவன் எண்ணந்தான் வேறு யாதோ?' என்று மனம் கலங்கி, மிக்க அச்சத்தினால் தமது இமையாக்கண்களும் மூட, மூச்சும் அடங்கி யிருந்தன ரென்பதாம். சீதாபிராட்டி தனக்கு இணங்காததுபற்றி, இராவணனுக்கு முனியும் துயிலொழியும் நேர்த்தன வென்க. 'கோபமானது இன்னது செய்யற்பாலது, இன்னது செய்யத்தகாதது' என்ற பகுத்தறிவைப் போக்கு மாதலால், 'யாரோடும்போமோ' என்று எண்ணவேண்டுமாயிற்று. இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் இராமதூதனாகிய அனுமான் வந்திருப்பதை யறிந்திருத்தலால், இராவணன் சீதாபிராட்டியினிடம் வருவதைக் கண்டு, இவ்விராவணனும் அதுமான் வந்திருத்தலை யறிந்தனன்போலு மென்று கருதி அந்தாமுக்குத் துண்டென வருவதாக எண்ணலாயின ரெனக் கூறுவாரு முனர். ஆண்டை - அகாச்சுட்டினடியாப் பிறந்து கிராச்சாரியை பெற்ற இடப் பொருளுணரரின்ற இடைச்சொல்: சுட்டு நீண்டே நிற்கும். (௪)

௫. நீனிமக்குன்றினெடி தினிற்றாழ்ந்த நீத்தவெள்ளருவியினிமிர்ந்த  
பாலிறப்பட்டின்மலைபுத்தரியும்பண்புறப்பசும்பொருரத்தின்  
மானிற்ப்புடையுடையுறப்பரந்தவளர்க்கதிர்ளவெயில்பொருவச் [க.  
சூனிமக்கொண்மூக்கிழித்திடைதுடிக்குமின்னெனமாற்பிணாறுள்ள

(இ - ள்.) நீல் நிறம் குன்றின் - நீலநிறமுள்ள மலையிலிருந்து, நெடிய தினில் தாழ்ந்த - நீளமாக இறங்குகின்ற, நீத்தம் வெள் அருவியின் - பெருக்காகிய வெண்ணிறமுள்ள அருவிபோல, நிமிர்ந்த பால் நிறம் பட்டின் மூலை உத்தரியம் - சிறந்த பால்போன்ற வெண்ணிறமுடைய பட்டினுலியின்ற மாலையாகத் தரித்த (தனது) மேலாடையானது, பண்பு உற - அழகு பெறவும்,— பசும் பொன் ஆரத்தின் மால் நிறம் - (தன் கழுத்திலே தரித்த) பசும் பொன்னுலியின்ற ஆரத்தினது சிறந்தநிறமானது, புடவி உடை உற பரந்த - பூமி தேவிக்கு ஆடையைப்போன்ற [பூமியைச்சுற்றியுள்ள] கடலிலே மிகவும் பாவிய, வளர் கதிர் இள வெயில் - (ஆயிரமென்னுந் தொகையுண்டாகும்படி) மிகுந்துள்ள கிரணங்களையுடைய சூரியனது இளவெயிலை, பொருவ - ஒத்

திருக்கவும்,— குல் நிறம் கொண்மூ - கருக்கொண்டிருத்தலால் கருநிறம் படைத்த மேகத்தை, கிழித்து - பிளந்துகொண்டு, இடை துடிக்கும் - அதன் கடுவிலே அசைந்து தோன்றுகிற, மின் என - மின்னலைப்போல, மார்பில் நூல் - மார்பிலே யணிந்துள்ள பூணூலானது, துளங்க - விளங்கவும்,—(௭-று).— வந்தான்.

வெண்பட்டாடையை மாலைபோலத் தரித்துக்கொண்டு, தான்பூண்ட பொன்றாரம் பளபளவென்று ஒளிவீசவும், மார்பில் மின்னலைப்போன்று பூணூல் விளங்கவும் இராவணன் வந்தன னென்க. கருநிறமுள்ள இராவணனுடம்பிற்கு - நீலநிறக்குன்றும் கருங்கடலும் சூனிறக்கொண்மூவும் உவமையெனவும்; அவ்வுடம்பின்மீது விளங்குகின்ற வெண்பட்டு உத்தரீயத்துக்கு - நீத்தவெள்ளருவியும், பசும் பொரூரத்தின் நிறத்துக்கு - சூரியனது இளவெயிலும், யஜ்ஞோபவீதத்திற்கு - மின்னற்கொடியும் உவமையெனவும் காண்க. உத்தரீயம் - மேலாடை: (அரையாடை - அந்தரீய மெனப்படும்.) வெண்ணிறப் பூணூலைக் கருநிறவுடம்பில் தரித்திருக்கையில் உடலின் கருநிறம் பிளவுபட்டுத்தோன்று மாதலால், அதற்கு ஏற்ப, உவமையில் 'கொண்மூக்கிழித்து' என்றார். வளர் கதிர் - வினைத்தொகைப்புறத்துப்பிறந்த அன்மொழி. மானிற் ப்புடவி - எதுகைநோக்கி வலித்தல். 'நெடிதுடன்கூழ்ந்த', 'பசும்புரச் சார்ந்தம்', 'புடவியிடைபுறப்படர்ந்தவருகதிர்' என்பன பிரதிபேதம். (௩)

கூ. தோடொறுந்தொடர்ந்தமகரிகைவயிரக்கிம்புரிவலயமாச்சுடர்க

ஹொறுஞ்சுடருங்கலிகெழுநிசும்பினொளிகோளினைநக்கத் [க்  
தாடொறுந்தொடர்ந்ததழங்குபொற்கழுவின்றகையொளிரெடுநிலந்தடவ  
கேடொறுந்தொடர்ந்தமுறுவல்வெண்ணிலவின்முகமலரிவின்னுங்கிளர்.

(இ - ள்.) கோள் தொறும் தொடர்ந்த - (இருபது) தோள்களிலும் ஒழுங்காக அணிந்துள்ள, மகரிகை - சுருமீன்வடிவமமையச் செய்யப்பட்டனவும், வயிரம் - வயிரரத்தினங்களினாலியன்றனவுமான, கிம்புரி வலயம் - தோளணியாகிய வலயங்களினது, மா சடர்கள் - பேரொளிகள், கலிகெழு விசும்பில் - ஒசை விளங்கக் காரணமான ஆகாயத்திலே, நாள் தொறும்—, சுடரும்—விளங்குவனவான, நாளொடு - நகத்திரங்களையும், கோளினை - கிரகங்களையும், நக்க - போய்ப்பரிசிக்கவும்—தாள் தொறும் தொடர்ந்த - இரண்டுகால்களிலும் கட்டிய, தழங்கு - ஒலிக்கின்ற, பொன் கழுவின் - பொண்ணிலான வீரக்கழுவின், தகை ஒளி - சிறந்த ஒளியானது, கெடுநிலம் - பெரியநிலத்தை, தடவ - தடவிக்கொண்டே செல்லவும்,—கேள்தொறும் தொடர்ந்த - சுற்றத்தார் ஒவ்வொருவரிடத்தும் தொடர்ந்து செல்லுகின்ற, முறுவல் - புன்சிரிப்பாகிய, வெள் நிலவின் - வெண்ணிறமுள்ள நிலவினாலே, முகம் மலர் - முகமாகிய தாமரைமலர்கள், இரவினும் - அந்த இராப்பொழுதிலும், கிளர் - விளங்கவும்,—(௭ - று).—வந்தான்.

இராவணன் செல்லும்போது தனது உயர்ந்ததோள்களில் அணிந்துள்ள வயிரவாகுவலயங்களின் ஒளி ஆகாசத்திலுள்ள கிரகநட்சத்திரங்களையும், கால்களிலணிந்துள்ள வீரக்கழலின் ஒளி அவன் நடந்துசெல்லும் தரைமுழுவதையும் பொருந்தமென்க. அவ்வாறு இராவணன் செல்லுகையில் வழியிலெதிர்ப்படுகின்ற உறவினரைக் காணும்பொழுதெல்லாம் புன்முறுவல்செய்து முகமலர்ச்சிகாட்டுவதை, ஈற்றடியால் விளக்கினார். பகலில் சூரியனது வெயிலைக் காண்கையில் மலர்தல் தாமரைக்கு இயல்பாயிருக்க, இங்கு அதற்குமாறாக 'வெண்ணிலவின் முகமலர் இரவினுங் கிளர்' என்று கூறினார்: இது - வேற்றுமையணியை அங்கமாகக் கொண்டுவந்த உருவக் கவனியாம். ஆகாசம் சப்தத்தைத் தனக்குக் குணமாகவுடையதென்பது நூற்கொள்கை யாதலால், 'கலிசெழுவிகம்பு' எனப்பட்டது. மகரிகையென்று தனியே எடுத்து - காதிலணிந்துள்ள மகரகுண்டலமெனப் பொருள் கூறுவாரு முளர். கிம்புரிவலயம் - பூண்போல வடிவம்விளங்குகின்ற தோள்வளை பென்னலாம்.

௭. தன்னிறத்தோடு மாறு தந்திமைக்கு நீவியந்தழைபடவுமித்த பொன்னிறத்தாசு கருவரை மருங்கிற்றழுவியபுது வெயில்பொருவ, மின்னிறக்கதிரிற் சுற்றிப் பசும்பொன்னிற் றலையவிர்ரோளிக்காசின் கன்னிறக்கற்றை நெடுநிழல்பூத்தகம்பகமுழுவனங்களின்.

(இ - ள்.) தன் நிறத்தோடு மாறு தந்து இமைக்கும் - தனது உடம்பின் நிறத்தோடு மாறுபட்டு விளங்குகின்றதும், நீவி அம் தழை பட - முடிச்சும் அழகிய கொய்சகழும் பொருந்தும்படி, உடுத்த - (தன் அரையிலே) தரிக்கப் பட்டதுமான, பொன் நிறம் தாசு - பொன்மயமான வஸ்திரம் [பீதாம்பரம்], கரு வரை மருங்கில் - கருநிறமுள்ள மலையின் நடுவிடத்தில், தழுவிய - பொருந்திய, புது வெயில் - இளவெயிலே, பொருவ - ஒத்திருக்கவும், - விரல் தலை - (தனது இருபது கைகளிலு முள்ள) விரல்களில், மின் நிறம் கதி ரின் சுற்றிய பசும் பொன் - மின்னலின் நிறம்போன்ற ஒளியோடு வட்டவடிவ மாகச் சூழ்ந்துள்ள பசும்பொன்னாலியன்ற மோதிரங்களிலே (பதித்தள்ள), அவிர் ஒளி காசின் கல் - விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய இரத்தினக்கற்களின், நிறம் கற்றை - ஒளித்தொகுதியானது, நெடு நிழல் பூத்த - பேரொளியோடு மலர்ந்துள்ள, கற்பகம் முழுவனம் - பெரிய கற்பகச்சோலைபோல, கவின - அழகுசெய்து விளங்கவும், - (௭ - று.) - வந்தான்.

அரையில் பீதாம்பரமும் கைவிரல்களில் இரத்தின மோதிரங்களும் விளங்க இராவணன் வந்தன னென்க. கருநிறமுள்ள அரையில் செம் பொற்றாசைத் தரித்திருத்தலால், 'தன்னிறத்தோடு மாறு தந்திமைக்குந் தாசு' என்றார். நீவி - வஸ்திரமுடிச்சு: வடசொல்: இது, இங்கே கச்சு மென்ற பொருளைக் காட்டு மென்னலாம். தழை - தழைந்து தொங்குங் கொய்சகம்: வினைமுதற்பொருள் விசுதி புணர்ந்து கெட்ட பெயர். இரத்தினக்கற்க ளிழைத்துச்செய்யப்பட்ட செம்பொன்மோதிரங்களை நிறைய அணிந்

துள்ள கைவிரல்களுக்கு - பேரொளியோடு மலர்ந்துள்ள மலர்களை யுடைய கற்பகவனத்தை உவமை கூறினார். பசும்பொன் - கருவியாகுபெயரால், மோதிரத்தை யுணர்த்திற்று. காசு - இரத்தினப்பொதுப்பெயர்: “மணிப் பொதுப்பேர் காசொடு மனவுமாகும்” என்பது, நிகண்டும். (எ)

அ. சன்னவீரத்தகோவைவெண்டரளமுழியினிது தியிற்றனித்த [விய்  
பொன்னெடுவரையிற்றோற்றியகோளுநாளுமொத்திடைபிடைபொ  
மின்னொளிமௌவியுதயமால்வரையின்மீப்படர்வெங்கதிர்ச்செல்வர்  
பன்னிருவரினுமிருவரைத்தவிர்வுறுதித்ததோர்படியொளிபரப்பி.

(இ - ள்.) சன்னவீரத்த கோவை - (தான் அணிந்துள்ள) வெற்றிமாலையாகிய பொன்றாத்திலே (பதிக்கப்பட்ட), வென் தரளம் - வெண்மையான முத்துக்களானவை, ஊழியின் இறுதியில்-யுகாந்தகாலத்தில், தனித்த - தனிப்பட்டுகின்ற, நெடுபொன் வரையில் - நீண்ட பொன்மாலையாகிய மேருவிலே, தோற்றிய - காணப்பட்ட, கோளும் - கிரகங்களையும், நாளும் - நட்சத்திரங்களையும், ஒத்து - போன்று, இடை இடைபொலிய - நடுவே நடுவே விளங்கவும்,—மின் ஒளி மௌவிய - மின்னுகின்ற ஒளியையுடைய பத்துக் கிரீடங்கள் மால் உதயம் வரையின் மீ படர் - பெரிய உதயகிரியில் உதிக்கின்ற, வெம் கதிர் செல்வர் பன்னிருவரினும் - உஷ்ணகிரணங்களைச் செல்வமாகவுடைய ஆதித்தியர் பன்னிருவரிலே, இருவரை தவிர்வு உற்று - இரண்டு பேரையொழித்து, (மற்றைப்பதினம்), உதித்தது - ஒருசேரத் தோன்றிவிளங்குவதாகிய, ஒர் படி - ஒருதன்மையையொத்து, ஒளி பரப்ப - ஒளியை வீசவும்,— (எ - று.)—வந்தான்.

இராவணன் அணிந்துள்ள வெற்றிமாலையாகிய பொன்றாத்தின் இடையிடையே பதித்துள்ள முத்துக்களுக்கு - யுகாந்த காலத்தில் தனிப்பட்டுள்ள மேருமலையின்மீது விளங்கும் கிரகநட்சத்திரங்களை முன்னிரண்டடியில் உவமையாக்கினார். அவ்விராவணன் தனது பத்துத்தலைகளிலும் அணிந்துள்ள இரத்தினகசிதமான பத்துக்கிரீடங்களுக்கு - உதயமலையில் ஏககாலத்தில் தோன்றுகின்ற பத்துச்சூரியரை உவமையாகக் குறித்தார்: இல்பொருளவமையணி. பன்னிரண்டு மாதங்கட்கும் பன்னிருவர் சூரியர் உரியவரென்பது நூற்கொள்கை யாகலால், தசக்கிரீவனான இராவணனது பத்துக்கிரீடங்கட்கு உவமைகூறுமாறு அப்பன்னிருவரில் இருவரை விலக்கவேண்டியதாயிற்று. “துன்னுகோளினொடு தாரகை தொடுத்த துழவிரிச், சன்னவீரம்” என்று கூறியது முன்னிரண்டடியிற் கருத்தக்கது. (அ)

கூ. பயிலெயிற்றிரட்டைப்பனைமருப்பொடியப்படியினிற்பரிபவஞ்சுமந்த  
மயிலடித்தொழுக்கினையமாமதத்தமாதிரக்காவன்மால்யானை  
கயிலையிற்றிரண்டமுரண்டொடர்தடந்தோட்கனகனதுயர்வரங்கடந்த  
வயிலெயிற்றிரியின்சுவடுதன்கரத்தாலுநந்தமாக்கரியினின்றஞ்சு.



(இ - ள்.) பயில் எயிறு - பொருந்திய பற்களாகிய, இரட்டை - இரண்டாகிய, பனை மருப்பு - பருத்த தந்தங்கள், ஒடிய - (இராவணன் திக்குவியசயஞ் செய்த காலத்தில் அவனைத் தாக்கி) முறிந்ததனால், படியினில் - பூமியிலே, பரிபவம் சுமந்த - மிக்கஅவமானத்தைத் தாங்குவனவும்,—மயில் அடித்து ஒழுக்கின் - மயிலின்பாதம்போல (ஒழுங்கின்றிப்பெருகுகிற) பெருக் கத்தையுடைய, அனைய மா மதத்த - அப்படிப்பட்ட மிக்க மதநீரைக் கொண்டனவுமாகிய, மாதிரம் காவல் மால் யானை - திக்குக்களைக் காவல் செய்கின்ற பெரியதிக்கஜங்கள்,—கயிலையின் திரண்ட - கைலாசமலைபோலத் திரட்சியான, முரண் தொடர் - வலிமை பொருந்திய, தட தோள் - பெரிய தோள்களையுடைய, கனகனது - இரணியனது, உயர் வரம் - சிறந்தவரங்களை, கடந்த - வென்ற [பயனிலவாம்படி செய்த], அயில் எயிறு அரியின் - கூரிய பற்களையுடைய நரசிங்கத்தினது, சவடு-அடிச்சுவட்டை, துன் சுரத்தால் - தன் தும்பிக்கையால், அனந்த—, மா கரியின் - பெரியயானைபோல, நின்று அஞ்ச- (ஒன்றுந்தோன்றது) நிலைத்து நின்று பயப்படவும்,—(எ - று.)—வந்தான்

முன்பு திக்குவியசயகாலத்தில் இராவணனால் தந்தம் முறியப்பெற்ற திக்க ஜங்கள் சிங்கத்தின்காற்சுவட்டைத் தும்பிக்கையால் தீண்டப்பெற்ற யானை போலப் பேரச்சங்கொள்ளும்படி இராவணன் வந்தன னென்பதாம். கவி, அச்சத்தின்மிகுதியை விளக்கவேண்டி, இரணியாகரனைக் கொன்ற நரசிங்கத் தின் சுாற்சுவட்டைத் துதிக்கையாலானந்த யானை யென்றார். தந்தம் முறிந்தது பார்ப்பவர்க்கு எப்போதும் அவ்யானைகளின் தோல்வி விளங்கும்படி யிருத்த லால், 'மருப்பொடியப் படியினிற் பரிபவஞ்சுமந்த' என்று மாதிரயானைக்கு அடைமொழி கொடுத்தார். இராவணன் திக்குவியசயஞ்செய்தகாலத்தில் இரா வதம் முதலிய திக்கஜங்களை யெதிர்த்தபொழுது அவை கோபங்கொண்டு அவன் தோளில் தந்தங்களால் தாக்குகையில், மிக்ககலிமையுடைய அவன் தோள்களை ஊறுபடுத்த மாட்டாமல் அவை நனியெயுந்திட்டன வென்றும், பின்பு இராவணனும் போரில் அவற்றின் தந்தங்களை நன்றாக ஒடித்திட்டா னென்றும் உணர்க. "திக்கின்மாவெலாந்தோலேத்து", "நெருப்படியின் பொடி சிதறநிறைந்தமதத்திசையானே, மருப்பொடியப் பொருப்பியைத் தோணி. மிர்த்த வலியோனே," "நிசையானே விசைசுலங்கச் செருச்செய்து மருப் பொசித்த, விசையாலே நிறைந்குபுயத் திராவணவோ விராவணவோ" என வந்துள்ளமை காண்க. இரட்டைப்பனைமருப்பு - ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் இரட்டையாக அமைந்துள்ள பருத்த (நான்கு) தந்தங்கள் என்னலாம். கனகன் - இரணியன் என்பதன் பரியாயம் : பொன்னிறமானவ னென்பது பொருள். கனகனது உயர்வர மென்றது - தனித்தனி தேவர் மனிதர் விலங்கு முதலிய பிராணிகளாலும் ஆயுதங்களாலும் பகலிலும் இரவிலும் பூமியிலும் வானத்திலும் வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் தனக்குமானில்லாதபடி பெற்றதை.

க௦. அங்கயற்கருங்கணியக்கியர் துயக்கிலரம்பையர்விஞ்சையர்க்குமைந்த  
மங்கையர்நாகமடந்தையர்சித்தர்நாரியரர்க்கியர்முதலாக், <sup>சூ. ௧௦௦</sup>  
குங்குமக்கொங்கைக்குவிழலைகனியாய்கோகிலந்தயர்ந்தமென்குதலை  
மங்கையரீட்டமால்வரைதழீஇயமஞ்ஞையங்குமுலெனமயங்க.

(இ - ள்.) அம் கயல் கரு கண் - அழகிய கெண்டைமீன் போன்ற  
கறுத்த கண்களையுடைய, இயக்கியர் - மகூஸ்திரீகளும், துயக்கு இல் அரம்  
பையர் - சோர்வுபடுதலில்லாத அரம்பை முதலிய தேவதாஸ்திரீகளும்,  
விஞ்சையர்க்கு அமைந்த மங்கையர் - வித்தியாதரர்கட்கு உரியவராகிய  
வித்தியாதரஸ்திரீகளும், நாகம் மடந்தையர் - நாகசாதி ஸ்திரீகளும், சித்தர்  
நாரியர் - வித்தஸ்திரீகளும், அரக்கியர் - ராகுசஸ்திரீகளும், முதல் ஆ -  
முதலாகவுள்ளவராகிய, —குங்குமம் கொங்கை குவி முலை - குங்குமமணிதலால்  
நறுமணம்பொருந்திய குவிந்த முலைகளையும், கனிய வாய் - கொவ்வைப்பழம்  
போலச் சிவந்த வாயையும், கோகிலம் துயர்ந்த மெல் குதலை - குயில்களும்  
வருந்துதற்குக்காரணமான [இனிமை மிக்க] மெல்லிய குதலைச்சொற்களையு  
முடைய, மங்கையர் - மகளிரது, ஈட்டம் - கூட்டமானது, —மால் வரை தழீஇ  
ய - பெரியதொரு மலையைச் சூழ்ந்துள்ள, அம மஞ்ஞை குழு என - அழகிய  
மயில்களின் கூட்டம்போல, மயங்க - கலந்துவரவும், —(எ - று.) —வந்தான்.

இராவணனுக்கு அடிமைப்பட்டுள்ள இயக்கியர் முதலிய தெய்மசாதி  
மகளிர் அவனைச் சூழ்ந்துவருதற்கு, மலையைச் சூழ்ந்துள்ள மயிர்கூட்டத்தை  
உவமைகூறினர். கொங்கு - வாசனை : ஐ - சாரியை. 'குங்குமக்கொம்மைக்  
கூவிமுலை' என்றும் பாடமுண்டு. சாதாரணமாக மகளிரின் குதலைச்சொல்லுக்கு  
உவமையாதற்கு ஏற்ற குயில் இம்மடந்தைமார்களின் குதலைக்கு ஒப்பாக  
மாட்டாமையால் வருந்து மென்க; இங்ஙனம் உவமையாதற்கு உரிய குயிலை  
உவமையாகாமையாலே துயரு மெனக் கூறியது - எதிர்த்தலையணியாம் ;  
இதனை, வடநூலார் - பரதீபாலங்கார மென்பர். தழீஇய - தழுவிய :  
சொல்லிசையளபெடை.

சூ. ௧௦௦ (௧௦)

கக. தொனையுறுபுழைவேய்த்தாக்கிசைக்கானந்துயலுருவொருநிலைபடர

வினையவர்மிடறுமிந்நிலையிசைப்பக்கின்னரர்முறைநிறுத்தெடுத்த

கினையுறுபாடல்சில்லரிபாண்டிறமுய்யமுழவொடுகெழுமி

யலையுறுமரவுமுதுவாயுகுப்பவண்மும்வையமுமளப்ப.

(இ - ள்.) தொனே உறு - துளைசெய்யப்பெற்றுள்ள, புழை வேய் -  
(உட்புறத்தில்) இயற்கைத்துவாரத்தையுடைய வேயங்குழலினின்று உண்டா  
கின்ற, தாக்கு இசை காணம் - பாடலின் இனிய ராகமானது, துயல் உறு -  
பிறழ்தலில்லாமல், ஒரு நிலை படர - ஒத்துவருமாறு, இனையவர் மிடறும் -  
இளம்பெண்களுடைய (இனிய) குரலும், இ நிலை இசைப்ப - இந்தவேய்க்  
குழலினிசையோடு ஒத்து ஒலிக்கவும், —கின்னரர் - கின்னரசாதியார், முறை

நிறுத்து எடுத்த - கிரமமாக ஆராய்ந்து பாடத்தொடங்கிய, கிளை உறு பாடல் - (கின்னாமென்ற யாழின்) நரம்பீனின்று வெளிப்படுகின்ற பாடலானது, சில்லரி - சில்லரியென்னும் வாச்சியவிசேஷமும், பாண்டில் - கஞ்சதாளமும், தழுவிய முழுவொடு - மார்ச்சினைசெய்துஒலியெழுப்பப்படுகின்ற மத்தளத் தொனியோடு, கெழுமி - ஒத்து, அளை உறும் அரவும் அமுது வாய் உருப்ப - புற்றில் வாழ்கின்ற பாம்பும் (இந்த இன்னொலியைக் கேட்டுத் தனது விஷக் கொடுமை நீங்கி) அமிருதத்தை வாயிலிருந்து சொரியும்படி, அண்டமும் வையமும் அளப்ப - மேலுலகத்திலும் இந்தப் பூமியிலும் (இன்னொசை) பரவவும், —(எ - று)—வந்தான்.

அப்போது வாசிக்கப்படுகின்ற வேய்க்குழலுக்குஒப்ப இளமகளிர் தமதுமிடற்றினால் இனிமையாகப் பாடிவரவும், கின்னாசாதியார் இன்னொலியைக் கேட்ட விஷப்பாம்புகளும் விஷத்தன்மைநீங்கி அமுகத்தைக் கக்கும்படி தமக்கு உரிய கின்னாமென்ற நரப்புக்கருவிகொண்டு இன்னொசை மண்ணிலும் விண்ணிலும் பரவமாறு மற்றைச்சில்லரிமுதலிய இசைக்கருவிகளோடு ஒத்து ஒலிக்கவும் இராவணன் வந்தன நென்க. கின்னார் - கின்னாமென்னும் இசைக்கருவிகொண்டு இசைபாடித்திரிபவராய்க் குதிரைமுகமுள்ள வராகிய தேவசாதியார்.

ஆலவட்டம்

(க க)

கஉ. அன்னபூஞ்சதுக்கஞ்சாமரையுக்கமுாதியாம்வரிசையிற்கமைந்த

வுன்னரும்பொன்னின்மணியினிற் புனைந்தவிழைக்குலமுழைக்குலமனைய மின்னிடையெவ்வாய்குவிமுலைபனைத்தோள்வீங்குதேரல்குலார்தாங்கி நன்றிற்காரின்வரவுகண்டுவிக்குநாடகமயிலெனநடப்ப.

(இ - ள்.) அன்ன பூ சதுக்கம் - (இராவணன் செல்லுகின்ற) அப்படிப்பட்ட அழகிய நாற்புறமும்வந்துகொண்டிருந்தவீதியில், —உன் அரும் பொன்னின் - நினைத்தற்கும் முடியாத [மிகச்சிறந்த] பொன்னினாலும், மணியினில் - இரத்தினங்களினாலும், புனைந்த - அழகாகச்செய்யப்பட்ட, இழை குலம் - ஆபரணங்களின் தொகுதிகளை [பலவகை யாபரணங்களை] யணிந்தவர்களும், உழை குலம் அனைய - மான்கூட்டங்களை யொத்தவர்களும், மின் இடை - மின்னல்போலத் (துவளுகின்ற) இடையையும், செம் வாய் - சிவந்த வாயையும், குவி முலை - குவிந்த தனங்களையும், வீங்கு பனை தோள் - பருத்த மூங்கில்போன்ற தோள்களையும், தேர் அல்குலார் - தேர்த்தட்டுப்போன்ற அல்குலையு முடையவர்களுமாகிய மகளிர், —சாமரை - வெண்சாமரமும், உக்கம் - ஆலவட்டமும். ஆதி ஆம் - முதலியனவாகிய, வரிசையிற்கு அமைந்த - உபசாரத்திற்கு ஏற்றவைகளை, தாங்கி - ஏந்திக்கொண்டு, நல் நிறம் காரின் வரவு கண்டு உவக்கும் - மிக்க கருநிறத்தையுடைய கார்காலமேகத்தின் வருகையைக் கண்டு சந்தோஷிக்கின்ற, நாடகம் மயில் என - கூத்தாடுதலையுடைய மயில்போல, நடப்ப - கூட நடந்துவரவும், —(எ - று)—வந்தான்.

சாமரை ஆலவட்டம் முதலிய உபசாரஞ் செய்தற்குரிய கருவிகளை எத்தியவராய், அழகிய மகளிர் கார்மேகங் கண்ட மயில்போன்று மிக்க மகிழ்ச்சியோடு மெல்ல நடந்துவர, இராவணன் சென்றன னென்க. சதுக்கம் = சதுஷ்டம்: நாற்சந்திகுடியிடம். இழைக்குலம் அல்குலார், உழைக்குலமனைய அல்குலார் என இயையும். உழைக்குலம் - மருண்ட பார்வையிலும், மயில் - சாயலிலும் மகளிர்க்கு உவமையாம். துவிமுலை பனைத்தோள் - ழரண் தோட்டை (கஉ)

கரு. தந்திரி நெறியிற்றாக்குறுகருவி தூக்கினரெழுவிதச்சுதியின் [யின் முந்துறுகுணிலோடியைவுறுகுறட்டிற்சில்லரிப்பாண்டிலின்முறை மந்தரகீதத்திசைப்பதந்தொடரவகையுறுகட்டளைவழாம லந்தரவானத்தரம்பையர்கரும்பிற்பாடலாரருகுவந்தகவ. ஆட

(இ - ன்.) நெறியின் தாக்குறுகருவி தந்திரி - சாஸ்திரமுறைப்படி (விரல் கொண்டு) ஒலியெழுப்பப்படுகின்ற இசைக்கருவியாகிய தந்திரியாழை, ஏழு விதம் சுதியின் - ஏழுவகைப்பட்ட இசையும் அமையும்படி, தூக்கினர் - விரலால் தெறித்து வாசிப்பவரும், கரும்பின் பாடலார் - கரும்பு போலினிய வாய்ப்பாடலை யுடையவருமாகிய, அந்தரம் வானத்து அரம்பையர் - சுவர்க்கலோகத்தவரான தெய்வமகளிர்,—முந்துறு குணிலோடு இயைவுறு குறட்டின் - முன்புறத்தில அடிக்கப்படுகிற குறுந்தடியோடு பொருந்திய குறுதி என்னும் தோற்கருவியும், சில்லரி பாண்டிலின் [பூண்டில் சில்லரியின்] - வட்டவடிவமாகிய சில்சில் என்று ஒலிக்கின்ற தோற்கருவியும், (ஆகியவற்றின்), முறையின் - முறைக்கு ஏற்பவும்,—மந்தரம் கீதத்து இசைப்பதம் தொடர - இனிய பாடல்களின் இராகஅமைப்பு ஒத்துவரவும்,—வகை உறு கட்டளை வழாமல் - (நடன சாஸ்திரத்திற் கூறியுள்ள) பலவகைப்பட்ட முறைமை தவறாமல், அருகு வந்து அகவ - (தனது) சமீபத்திலே வந்து நர்த்தனஞ் செய்யவும்,—(எ - று.)—வந்தான்.

தெய்வலோகத்து மகளிர் வாய்ப்பாடலுக்கும் இசைக்கருவிக்கும் தாளத்துக்கும் சிறிதும் தவறாமல் ஒத்து வருமாறு இராவணனது சமீபத்தில் அப்போது நர்த்தனஞ் செய்யலானார்கள் என்க. 'சில்லரிபாண்டிலின்' என்று பாடமாயின், சில்லரியும் பாண்டிலு மென்னலாம். சுதி = ஸ்ருதி. 'ஏழுவகைச்சுதியின்' என்றும் பாடம் காணப்படுகின்றது. சுதி - தானவொற்று. (கரு)

கசு. அந்தில்வேளானங்கனமுல்படத்தாரந்தவயின்முகப்பகழிவாயுறுத்த வெந்துறுபுண்ணின்வேனுழைந்தாங்குவெண்மதிப்பசங்கதிர்விரவ மந்தமாருதம்போய்மலர்தொறும்வாரிவயங்குரீர்ம்மமின்வருதேன் சிந்துதுண்டுளியின்சீகரத்திவையுருக்கியசெம்பெனத்தெறிப்ப.

(இ - ன்.) அந்தில் - அப்பொழுது,—அனங்கன் வேள் - உருவமில்லாதவனாகிய வேளென்னும் பெயரையுடைய மன்மதன், அழல் பட - நெருப்புத்

தோன்றும்படி, தூத்த - பிரயோகித்த, அயில் முகம் - கூர்மையான துனியையுடைய, பகழி - அம்பு, வாய் - (தனது கூரிய) துனியினால், அறுத்த - அறுபடும்படிசெய்த உண்டாக்கிய, வெந்துறு புண்ணின் - வெந்திருக்கிற புண்ணிலே, வேல் துழைந்து ஆங்கு - வேல் ஊடுருவிச்சென்றாற்போல, வென் மதி பசுங் கதிர் - வெள்ளிய சந்திரனது குளிர்த்த கிரணம், விரவ - பொருந்தவும், —மந்தம் மாருதம் - இளந்தென்றற்காற்றானது, போய் - (ஆங்காங்குச்) சென்று, மலர் தொறும் - புஷ்பங்களிலெல்லாம், வாரி வரு - வாரிக்கொண்டு வருகின்ற, வயங்கும் நீர் - விளங்குகின்ற நீர்த்தன்மையை யுடைய, தேன் - தேனினது, துண் துளியின் சிந்து - சிறு துளியாகச் சிந்துந் தன்மையுள்ள, சீகரம் திவலை - மிகச்சிறிய திவலைகள், உருக்கிய செம்பு என - உருக்கப்பட்ட செம்பினது சிந்துவதுபோல, மம்மரின் - மயக்கத்தோடு [காமமயக்கம்மிகும்படி], தெறிப்ப - மேலேசிந்தவும், —(எ - று.)—வந்தான்.

இராவணன் வரும்போது, மன்மதபாணத்தினால் துளைக்கப்பட்டுள்ள அவனது உடற் புண்ணில் வெந்தபுண்ணில் வேலுருவியது போலக் காமோத் தீபகமான சந்திர கிரணங்கள் பட்டு வேதனையை மிகுவிக்க, உருக்கிய செம்பை யூற்றியதுபோல மந்தமாருதமானது புஷ்பங்களினின்றும் தேனை வாரிக்கொண்டு தெறித்த தென்க. சீகரத் திவலை - ஒருபொருட்பன்மொழி; இங்கே மிகச்சிறிய திவலை யென்ற பொருளைத் தந்தது. முருகவேளை விலக்கு தற்கு 'வேளனங்கன்' என்றார். அந்தில் - அசையாகவுமாம். 'அந்தியினனங் கன்' என்றும் பாடம்.

சுரு

(கச)

கரு. இழைபுரைமருங்குலிறுயிறுமெனவுயிறுகலாவனமுலையிரட்டை

யுழைபுகுசெப்பினெளிதரமறைத்தவுத்தரியத்தினரொல்க்க

குழைபுகுகமலங்கோட்டினர்நோக்குக்குறுநகைக்குமுதவாய்மகளிர்  
மழைபுரைதடங்கட்செங்கடையீட்டமார்பினுந்தோளிணுமலைய.

(இ - ள்.) 'இழை புரை - தூலிழையை யொத்த, மருங்குல் - (தமது) இடைகள், இறும் இறும் - முரிந்துபோய்விடும் முரிந்துபோய்விடும், எனவும் - என்று (காண்பவர்க்குத்) தோன்றினாலும், இறுகலா - ஒடுங்காது மேன்மேல் வளர்கின்ற, வனம் முலை இரட்டை - அழகிய இரண்டு ஸ்தனங் களும், உழைபுகு செப்பின் ஒளிதர மறைத்த - உள்ளிடத்திற்புகுந்துள்ள இரண்டு செப்புக்கள்போல விளங்கும்படி (அவற்றைப்) போர்த்துள்ள, உத்த ரியத்தினர் - மேலாடையுடையவர்களும், —ஒல்கி - (தாங்கள்) மெலிவுதோன்ற கடந்து [கடந்தவண்ணமாக], குழைபுகு கமலம் - (காதுகளிலணிந்த) குண்டலங் கள்வரையிற் செல்லுகின்ற தாமரைமலர்போன்ற (தமது) கண்களினால், கோட் டினர் நோக்கும் - (நாணத்தினால் நேராகப்பாராமல்) சாய்த்து நோக்குகின்ற வர்களுமான, குறு நகை குமுதம் வாய் - புன்சிரிப்போடுகூடிய செவ்வாம்பல் மலர்போன்ற வாயையுடைய, மகளிர் - பெண்களது, மழை புரை - மேகத்தை யொத்த [குளிர்ச்சி மிகுந்த], தட செம் கண் கடை ஈட்டம் - பெரிய செவ்வரி

பார்த கடைக்கண்பார்வைகளின் கூட்டம், மார்பினும்-(தனது) மார்பிலும், தோளினும் - தோள்களிலும், மலைய - சென்று பொருந்தவும்,—(எ-று.)—வந்தான்.

இராவணன் வருகையில், மகளிர் தமதுகடைக்கண்பார்வை கொண்டு பார்த்தன ரென்க. மிகவும் துண்ணியதாயிருத்தல்பற்றி, மகளிரிடைக்கு தூலிழையை உவமைகூறுதல், மரபு. அப்படிப்பட்ட இடை துவளுமாறு மேன்மேல் விம்முதின்ற தனங்களின்மீது உத்தரியத்தை மகளிர் அணிந்திருக்கையில், அவை உட்புறத்துப் பொருந்திச் செப்புப்போலத் தோன்று மென்பது, முன்னிரண்டடியிற் கூறிய விஷயம். குழைபுகு கமலம் - காதளவும் நீண்ட கண்கள். கண்களை உவமையாகுபெயரால் 'கமலம்' என்றே கூறினார். 'நோக்கும்' என்ற பெயரெச்சம், 'மகளிர்' என்ற பெயரைக் கொண்டுமுடியும். (கரு)

௧௬. மாலைபூஞ்சாந்துங்கலவையும் பூனும்வயங்குநுண்டுசொடுகாசுஞ்

சோலையின்ருழுதிக்கற்பகத்தருவுநிதிகளுங்கொண்டிபின்ருடர்பு,  
பாலின்வெண்பரவைத்திரைகருங்கிரிமேற்பார்தெனச்சாமரைபதைப்ப  
வேலைநின்றயநுமுயலில்வெண்மதியின்வெண்குடைமீதுறவிளங்க.

(இ - ள்.) தொழுதி சோலையின் - கூட்டமாகவுள்ள சோலையாகிய, கற்பகம் தருவும் - கற்பகவிருகூழும், நிதிகளும் - (சங்கதிமுதலிய) நவநிதிகளும், —மாலைபூ - மலர்மாலைகளையும், கலவை சாந்தும் - கலவைச்சந்தனத்தையும், பூனும் - ஆபரணங்களையும், வயங்கு நுண் தூசொடு - விளங்குகின்ற மெல்லிய வஸ்திரங்களையும், காசும் - இரத்தினங்களையும், கொண்டு - ஏந்திக்கொண்டு, பின் தொடர - (தன்) பின்னே தொடர்ந்து வரவும்,—வெள் பாலின் பரவை திரை - வெண்மைநிறமுள்ள பாற்கடலின் அலைகள், கரு கிரிமேல் - கருநிற முள்ள மலையின்மேல், பார்து என - பரவினாற்போல, சாமரை - வெண்சாமரங்கள், பதைப்ப - அசைந்துவிசவும்,—வேலைநின்ற உயரும் - கடலினின்று வெளித்தோன்றுகின்ற, முயல் இல் வெள் மதியின் - முயற்கதையில்லாத வெள்ளிய பூர்ணசந்திரன்போன்ற, வெள் குடை - வெள்ளைக்குடையானது, மீது உற விளங்க - தலையின்மேல் விளங்கவும்,—(எ - று.)—வந்தான்.

இராவணன் தேவலோகத்தை வென்றமையால், அங்கிருந்த கற்பக விருகூழும், நவநிதிகளும், அவ்விராவணனைப்படைந்து அவனுக்கு வேண்டிய பொருளை உதவவாயின. பாற்கடலினால் - வெண்சாமரைக்கும், கருங்கிரி - இராவணனதுஉடம்புக்கும் உவமையாகும். இராவணனுக்குப் பிடிக்கப்படுகின்ற ஒற்றைவெண்கொற்றக்குடைக்கு - முயலில்லாத வெண் மதி, இல் பொருளுவமையாம். சந்திரனிடத்துள்ள களங்கத்தை, முயலென்றும் மாணென்றும் சேறென்றும் இப்படிப் பலபடியாகக் கூறுதல், கவிசமயம். சாந்தும், உம்மை - இசைநிறை. (கசு)

௧௭. ஆர்தருமகழியருவரையிலங்கையடிபெயர்த்திடுதொறுமுழுந்தி.

நேர்தரும்பரவைப்பிறழ்திரை தவழ்ந்துநெடுந்தந்திசைதொறுநிமிரச்  
சார்தருங்கடுகினையிறுடைப்பருவாயனந்தனுந்தலைதடுமாற  
மூரிநீரடையிருநிலமடந்தைமுதுகுளுக்குற்றனணமுரல.

(இ - ள்.) அடி பெயர்த்து இடு தொறும் - (தனது) கால்களை மாறி மாறி வைக்கும் பொழுதெல்லாம், — ஆர்தரும் அகழி - நீர்நிரம்பியுள்ள (கடலாகிய) அகழியையுடைய, அரு வரை இலங்கை - திரிகூடமலையின்மீதுள்ள இலங்காநகரமானது, அழுந்தி - (மிக்கபாரத்தினால்) குழிவடைந்து, (அதனால்), நேர்தரும் - இலங்கையைச் சூழ்ந்திருக்கிற, பரவை - கடலினது, பிறழ் - மடங்கியடிக்கிற, திரை - அலைகள், தவழ்ந்து - பாய்ந்து, நெடு தட திசைதொறும் - நீண்ட பெரிய (அந்நகரத்தின்) திக்குக்களிலெல்லாம், நிமிர் - மிகுந்து பரவவும், — சார்தரும் கடுகின் எயிறு உடை - (தன்னிடத்துப்) பொருந்திய விஷப்பற்களையுடைய, பரு வாய் - திறந்த வாயோடுகூடிய, அனந்தனும் - ஆதிசேஷனும், தலை தடுமாற - (பாரமிகுதியைப் பொறுக்கமாட்டாமையால் ஆயிரம்) தலைகளும் வருந்தவும், — மூரி நீர் ஆடை - வலியநீரைக்கொண்ட கடலை ஆடையாகவுடைய, இரு நிலம் மடந்தை - பெரிய பூமிதேவி, முதுகு உளுக்குற்றனள் - (பாரந்தாங்கமாட்டாமல்) முதுகு நொந்தவளாய், முரல - வாய்விட்டலறவும், — (எ - று.) — வந்தான்.

இராவணன் கால்களை மாறி மாறி வைத்து நடக்கும்போது அவனது ஒற்றையொற்றைக்கால் அழுத்துவதனால் இலங்கை பள்ளமாக, அப்போது சுற்றிலுமுள்ள கடலின்நீர் உள்ளேபுகுவதாயிற் நெனவும், பூமியின் கீழிருந்து தனது ஆயிரத்தலைகளையுட்கொண்டு தாங்குகின்ற ஆதிசேஷனும் அவனது உடற்குமையைத் தாங்கமாட்டாது தலைதடுமாறலாயின னெனவும், பூமி தேவியும் அவ்வாறே அப்பார மிகுதியைத் தாங்கமாட்டாமல் வாய்விட்டலறலாயின னெனவும் இராவணன் நடக்கும்போது அவனது உடற்பொறையை உயர்வுநலிற்சிவகையால் வருணித்தன ரென்க. (௧௭)

௧௮. கேடகத்தோடுமழுவுமுச்சுலமங்குசங்கப்பணங்கிடுகோ

டாடகச்சுடர்வாளயில்சிலைகுலிசமுதலியவாயுதமனைத்துந்  
தாடகைக்கிரட்டியெழுவலிச்சமைந்ததகைமையர்தடவரைபொறுக்குஞ்  
சூடகத்தடக்கைச்சுடுசினத்தடுபோரரக்கியர்தலைதொறுஞ்சுமப்ப.

(இ - ள்.) தாடகைக்கு இரட்டி எழுவ் வலிக்கு அமைந்த தகைமையர் - தாடகையைக்காட்டிலும் இருமடங்குமிக்க பெருவலிமைபொருந்திய தன்மையையுடையவர்களாகிய, தட வரை பொறுக்கும் - பெரிய மலையையும் தாங்கவல்ல, சூடகம் தட கை - வளையல்களையணிந்த பெரியகைகளைக்கொண்டு, சுடு சினத்து அடு போர் - பொங்கியெரிகின்ற கோபத்தினால் (பகைவரைக்)

கொல்லும்படியான போரைச் செய்யவல்ல, அரக்கியர் - இராட்சசஸ்திரீகள்,—  
கேடகத்தோடு - பரிசையும், மழு - எரியரும்புப்படையும், எழு - இருப்புலக்  
கையும், சூலம் - முத்தலைச்சூலமும், அங்குசம் - மாவெட்டியும், கப்பணம் -  
இருப்புநெருஞ்சிமுள்ளாயுதமும், கிடுகோடு - கிடுகும், ஆடகம் - சுடர் - பொன்  
போல் ஒளிவீசுகின்ற, வான் - வாளும், அயில் - வேலும், சிலை - வில்லும்,  
சூலிசம் - வச்சிரமும், முதலிய - முதலான, ஆயுதம் அனைத்தும் - ஆயுதங்களை  
யெல்லாம், தலைதொறும்-(தமது) சிரசுகளிலெல்லாம், சுமப்ப - தாங்கிவரவும்,—  
(எ - று.)—வந்தான்.

‘இராவணன் எப்பொழுது எந்த ஆயுதத்தை வேண்டுவனோ அப்போது  
அதனைத் தரவேணும்’ என்ற கருத்தால், அரக்கியர் எல்லா வாயுதங்களையும்  
தாங்கிக்கொண்டு இராவணன் வரும்போது உடன்வருவாராயின ரென்க.  
பெண்கள் வசிக்கின்ற இடத்திற் செல்வதனால், பெண்பணியாளர் படைக்கலங்  
களைத் தாங்கலாயினர். கேடகம், கிடுகு என்பன - பகைவரது படைக்கலங்  
களைத் தம்மேற்படவொட்டாது தடுக்கவல்ல கருவிவிசேடங்கள். கேடகம்  
கிடுகு என்பன வெவ்வேறாகவும் கூறப்படுதலை “போர்மயிர்க்கேடகம் புளகத்  
தோற்பார், வார்மயிர்க்கிடுகோடு” என்ற சிந்தாமணியிலும் காண்க. ‘கப்பணம்-  
இரும்பால் யானைநெருஞ்சிமுள்ளாகப் பண்ணியது’ என்பர், ஆசிரியர் நச்சி  
ஞர்க்கினியர். முதலிய - குறிப்புப் பெயரொச்சம். ஏறும் வலி - ஒருபொருட்  
பன்மொழி. (கஅ)

கக விரிதளிர்முகைபூக்கொம்புடைமுதல்வேரிவையெலாமணிபொனூல்விரிந்த  
தருவயர்சோலைதிசைதொறுங்கரியத்தழலுமிழிப்புமுன்றவழத்  
) திருமகனிருந்ததிசையறிந்திருந்தற்கைகைப்புறுசிற்தையன்கெடுத்த  
தொருமணிரெடும்பற்புறையரவினுழைதொறுமுழைதொறுமுலாவ

( - ள்.) விரி தளிர் - மேன்மேல் தோன்றிவிரிகின்ற தளிரும், முகை-  
அரும்பும், பூ - மலரும், கொம்பு - கொம்பும், அடை - இலையும், வேர் - வேரும்  
(என்ற சினைப்பொருள்களும்), முதல் - முதற்பொருளும், இவை எலாம் -  
ஆகிப் இவைமுழுதும், அணி பொனூல் விரிந்த - அழகிய செம்பொன்மய  
மாஃபரந்துள்ள, தரு உயர் சோலை - மரங்கள் உயர்ந்துள்ள அசோகவனம்,  
திசைதொறும் கரிய - நாற்புறங்களிலும் தீந்துபோம்படி, தழல் உமிழ் -  
நெருப்புச்சுவாலையை வீசுகின்ற, உயிர்ப்பு - (தனது) பெருமூச்சு, முன் தவழ்-  
முன்புறத்திற் செல்லவும்,—திருமகன் இருந்த திசை - இலக்குமியின் அபிச  
மான சீதாபிராட்டி இருந்த இடத்தை, அறிந்து இருந்தும், திகைப்பு உறு  
சின்னையன் - தெரியாமல் மயங்குதல் பொருந்திய மனமுடையவனாகி, (அவ  
ளைத் தேடிக்கொண்டு), ஒரு மணி - (தனது) ஒப்பற்ற மாணிக்கத்தை,  
கெடுத்தது - இழந்ததான, நெடு பல் பல் தலை அரவின் - நீண்டபற்களையும் பல



தலைகளையுமுடைய சர்ப்பம்போல, உழைதொறும் உழைதொறும் - பற்பல இடங்களிலும், உலாவ - (தன்மனஞ்) செல்லவும்,—(எ - மு.)—வந்தான்.

சீதை தனக்குக்கிடையாமையால் மனவெதப்புடனே சோலையிலுள்ள மரங்கள் யாவும் தீந்துபோகுமாறு பெருமூச்செறிந்துகொண்டு, சீதை தங்கியிருக்கிற இடம் தெரிந்திருந்தும் நாமமயக்கத்தினால் அதனைமறந்து அவளைத் தேடியவண்ணம் தன்மனம் மாணிக்கத்தைக்கெடுத்த சர்ப்பம்போலப் பல திசைகளிலும் வருந்திச்செல்ல இராவணன் வந்தன னென்க. தனதுமணியை இழந்த நாகம் அதனைத்தேடிக்கொண்டு வருந்து மென்பதை “அருமணியிழந்தோர்நாகம் அலமருகின்றது” என்ற சிந்தாமணியிலுங் காண்க. பல்-தலை = பஹுலை, “குறில்வழி ல எத் தவ்வணையி னாய்த், மாகவும் பெறுஉம் அவ்வழியானே” என்ற விதியினால், தனிக்குறிலைச்சார்ந்த லகரம் ஆய்தமாகத் திரிந்தது. (௧௬).

[இராவணன் வருவதைக் கண்ட அனுமான் மறைந்திருந்தல்.]

உ௦.இனையதோர்தன்மையெறுழ்வலியரக்கரேந்தல்வந்தெய்துகின்றனையினையதோர்தன்மையஞ்சனைசிறுலன்கண்டனன்மையுறநோக்கி வினையமுஞ்செயலுமேல்வினையொருளமிய்வழிவிளங்குமென்றெண்ணி வணிகழலிராமன்பெரும்பெயரோதியிருந்தனன்வந்தயன்மறைந்தே.

(இ - ன்.) இனையது ஓர் தன்மை - இப்படிப்பட்ட தன்மையோடு, எழும் வலி அரக்கர் ஏந்தல் - மிக்கவலிமையையுடைய ராக்ஷஸ ராஜனாகி, வந்துஎய்துகின்றனையினையதோர்தன்மை-அவ்விராவணனை, அனையது ஓர்தன்மை-அங்கு நிகழ்வதைப்பார்த்துக்கொண்டிருந்த தன்மையுள்ள, அஞ்சனை சிறுலன்-அஞ்சலதேவியின் குமாரனாகிய அனுமான், கண்டனன் - கண்ணினற்கண்டு, அமைவு உற நோக்கி - தான் என்னசெய்யவேண்டுமென்று மனத்தினால் செவ்வனே ஆலோசித்து, ‘வினையமும் - (இவ்வரக்கனது) வஞ்சனைக்குணமும், செயலும் - செய்கையும், மேல் வினையொருளம் - அதற்குப்பின் (சீதா பிராட்டியினால்) நடக்கும் காரியமும், இவ்வழி-இந்த இடத்தில் [இப்போது], விளங்கும் - தெரியவரும்,’ என்று எண்ணி—, கழல் வனை இராமன் பெரும் பெயர் ஒதி - வீரக்கழலைப்புனைந்துள்ள இராமபிரானது பெருமை பெற்ற திருநாமத்தை உச்சரித்துக்கொண்டு, அயல் வந்து - முன்னிருந்த விடத்தை விட்டுச் சிறிது அப்பால் நெருங்கவந்து, மறைந்த இருந்தனன்—; (எ - மு.)

அனுமான் அப்போது இராவணன் அங்குவந்ததனால், இனி நடக்குஞ் செயலை நன்கு கவனிக்கவேண்டுமென்று நினைத்து, அவற்றையெல்லாம் நன்றாகக் காணுமாறு அருகில் வந்து அவ்விராவணன் முதலியோர் தான் இருப்பதை உணராவண்ணம் மறைந்துநின்றன னென்பதாம். (உ௦).

[அப்போது சீதை அஞ்சுதல்]

உக. ஆயிடை யரக்க னரம்பையர் குழுவு ழுல்லவும் வேறய ஸ்கல [விப்  
மேயினன்பெண்ணின் விளக்கெனுந்தகையா ளிருந்தழி யாண்டவள்வெரு  
போயின வுயிர ளாமென நடுங்கிப் பொறிவரியெறுழ்வலி புனைக்கண்  
காய்சின வுழுவை தின்னிய வந்த கலையிளம் பிணையெனக் கரைந்தான்.]

(இ - ன்.) அ இடை - அப்பொழுது, அரம்பையர் குழுவும் - (தன்னுடன்  
வந்த) தெய்வமகளிர் கூட்டமும், அல்லவும் - மற்றையோர்திரளும், வேறு அயல்  
அகல - தனியே அப்பால் விலகி நிற்க, — அரக்கன் - இராவணன், பெண்ணின்  
விளக்கு எனும் தகையாள் - பெண்களுக்குள் விளக்குப்போன்றவளாகிய  
பிராட்டி, இருந்த உழி - இருந்த இடத்தில், மேயினன் - சென்று அடைந்தான் ;  
ஆண்டு - அப்பொழுது, அவன் - அப்பிராட்டி, வெருவி - அஞ்சி, போயின  
உயிரள் ஆம் என - உயிர் நீங்கினவன்போல, நடுங்கி - நடுக்கங்கொண்டு, பொறி-  
புள்ளிகளையும், வரி - கோடுகளையும், ஏற்று வலி - மிக்க வலிமையையும், காய்  
சினம் - வெதும்புகின்ற கோபத்தையும், புனை கண் - (அந்தக்கோபாக்கினியின்)  
புனைதோன்றப்பெற்ற கண்களையுமுடைய, உழுவை - புலி, தின்னிய - (தன்னை)  
உண்ணும்பொருட்டு, வந்த - வரப்பெற்ற, கலை இளம் பிணை என - ஆண்  
மானினது இளமையாகிய பெண்மான் போல, கரைந்தான் - உடலுருகினான்.

உடன்வந்த பரிவாரமெல்லாம் அப்பால் அகல, இராவணன் தனியே  
பிராட்டியினிடம் சென்று சேர, அவன். அவனைக்கண்டு கடும்புலியைக்கண்டு  
அஞ்சி நடுங்கும் பெண்மான் போல அஞ்சி நடுங்கி உடல்கரைந்தன ளென்ப  
தாம். அல்லவும் என்றது - சீதைக்குக் காவலாக இருந்த அரக்க மகளிர்  
திரளைக் காட்டும்.

(உக)

வேறு.

[அனுமான் அவ்விருவர்களைமையையும் காணுதல்.]

உஉ. கூசி யாவி குலைவுறு வாணையு  
மாசை யாலுயி ராசுழி வாணையுக் ௧௮௭  
காசில் கண்ணினை சான்றெனக் கண்டன  
லுாச லாடி யுளையு முளத்தினான்.

(இ - ன்.) கூசி - (அச்சத்தினால்) உடல் நடுங்கி, ஆவி குலைவுறுவாணையும் -  
உயிரும் நடுங்குகின்ற சிதையையும், ஆசையால் - காமமோகத்தினால், உயிர் ஆச  
அழிவாணையும் - உயிர் கட்டுக்குலைபவனாகிய இராவணனையும், காச இல் கண்  
இணை சான்று என - குற்றமற்ற (தனது) கண்களிரண்டும் சாட்சியாக [உரதி  
யட்சமாந], கண்டனன் - பார்த்தவனாகி, — (அனுமான்), ஊசல் ஆடி உளையும்  
உளத்தினான் - தத்தளித்துவருந்துகின்ற மனமுடையவனானான் ; (எ - று.)

இராவணன் காமமயக்கங்கொண்டு உடன்வந்தவரையாவரும் விலகி அப்  
பாற்செல்லத் தான் தனியாக அங்கு வந்திருப்பதையும், சீதை துணையின்

ரிச் செய்வதுதெரியாது ஈடுபடுங்கி உயிர்கரைவதையும் கண்கூடாகக் கண்ட அனுமான், 'இந்தநிலையில் யாதுநடக்குமோ' என்று மனம் தத்தளித்து நிற்க லாயின னென்பதாம். ஆசு - கட்டு : விரைவுஎன்று கொள்வாரு முளர்.

இது முதல் பதினாறுகவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீர் மாச்சீரும், மற்றை மூன்றும் விளச்சீர்களு மாகிய கலிவிருத்தங்கீள். (உஉ)

[அனுமான் வாழ்த்து.]

உ௩. வாழிசானகிவாழியிராகவன்,  
வாழிநான்மறைவாழியரந்தணர்,  
வாழிநல்லறமென்றுறவாழ்த்தின  
ஶாழிதோறும்புதிதுறுங்கீர்த்தியான்.

(இ - ள்.) 'சானகி - சீதாபிராட்டி, வாழி - (இவ்விராவணனால் யாதொரு தீங்கும் நேராமல்) வாழக்கடவன் ; இராகவன் - இராமபிரான், வாழி - (சீதை குறைவின்றி வாழ்வதனால் தானும்) வாழக்கடவன் ; நால் மறை - (அவனது கீர்த்தியைப் பார்க்க ஒதுகின்ற) நான்குவேதங்களும், வாழி - வாழக்கடவன் ; அந்தணர் - (அந்தவேதத்தை ஒதுதல் முதலிய செயலால் உலகத்துக்கு நன்மையை விளைக்கின்ற) பிராமணர், வாழியர் - வாழக்கடவர் ; நல் அறம் - (அந்த வேதங்களிற்கூறிய) கல்லதருமங்களெல்லாம், வாழி—, என்று—, உற வாழ்த்தினான் - மனப்பூர்வமாக வாழ்த்துக்கூறினான்;—(யாவனென்னில்),—ஶாழி தோறும் புதிது உறும் கீர்த்தியான் - யுகந்தோறும் மேன்மேற் புதிதாகவளர் கின்றகீர்த்தியையுடைய அனுமான் ; (எ - று.)

அப்போது 'இராவணனா சீதைக்கு வதேனும் தீங்கு நேருமோ !' என்று எண்ணி அஞ்சிக் கலங்கிய அனுமான், அக்காலத்துத் தன்னாற் செய்யலாவ தொரு பரிகாரம் தோன்றாமையால், இவ்வாறு வாழ்த்துக்கூறலாயின னென்க. (உ௩)

[அப்போது இராவணன் சீதையை வேண்டித் தல.]

உ௪. அவ்விடத்தருகெய்தியரக்கன்று  
னெவ்விடத்தெனக்கின்னருளீவது  
நொவ்விடைக்குயிலேறுவல்மென்றனன்  
வெவ்விடத்தையமிழ்தெனவேண்டிவான்.

(இ - ள்.) வெவ் விடத்தை அமிழ்து என வேண்டிவான் - உயிரைக்கொல் லுந்தன்மையுள்ள கொடியவிஷத்தை அமிருதமாகநினைத்து விரும்புகின்றவனா கிய, அரக்கன் - இராவணன், அ இடத்து - அங்கே, அருகு எய்தி - (சீதா பிராட்டியின்) சமீபத்தில் வந்து, 'நொ இடை குயிலே - வருந்துகின்ற இடையையுடைய குயில்போன்றவளே ! எ இடத்து - எப்போது, எனக்கு—, இன் அருள் ஈவது - (நீ) இன்னருள் செய்வது ? துவல்க - சொல்வாயாக,' என்ற னன்,— (எ - று.)—தான் - அசை. படர்க்கைப் பெயருமாம்.

சீதாபிராட்டியை இராவணன் விரும்புவது - கொல்லுந் தன்மையுள்ள விடத்தை 'இதனை விரும்பி யுண்டால், இது நமது உயிரை வாங்கிவிடும்' என்று கருதாமல், 'அமுதம்போல் இனிமையைத்தரும்' என்று மாறுபாடாகக்கருதி வேண்டுவதை ஒக்கு மென்பது, சுற்றடியிற் கூறிய பொருள். சீதையை இன்னாள் ஈயுமாறு விரும்புகின்றவனை வெவ்விடத்தை அமிழ்கென வேண்டு வாளுக்க் கூறியது - கட்டிசியணி: இதனால், சீதாபிராட்டியினால் இராவணனுக்கு மாணம்கேர்வது திண்ணமெனக் குறிப்பித்தவாறு. (உச)

[கவிக்கூற்று.]

உரு. ஈசற்காயினுமீட்டழிவுற்றிறை வலி  
வாசிப்பாடழியாதமனத்தினு  
வசைப்பாடுமந்நாணுமடர்த்திடக்  
கூசிக்கூசியினையனகூறினான்.

(இ - ள்.) ஈசற்கு ஆயினும் - (தனது வழிபடுதெய்வமாகிய) சிவபெருமானிடத்திலும், ஈடு அழிவுற்று - (தனது) வலிமை குறையப் பெற்று, இறை - சிறிதும், வாசிப்பாடு - (தனது) பெருமிதம், அழியாத - குறையப்பெறாத, மனத்தினுன் - மனத்தையுடையவனாகிய இராவணன், - ஆசைப்பாடும் - (பிராட்டியின் மேற் கொண்டுள்ள) பெருங்காதலும், அநாணும் - அப்படிப்பட்ட (தனது) நாணமும், அடர்த்திட - (கண்ணை) வருத்த, கூசி கூசி - (மனத்திற்) கூச்சங்கொண்டு, இனையன - இப்படிப்பட்ட வனக்கமொழிகளை, கூறினான் - (அரிதிற்) சொன்னான்; (எ - று.) - அவற்றை அடுத்த பன்னிரண்டு கவிகளிற் காண்க.

தனது வழிபடுதெய்வமாகிய சிவபெருமானிடத்திலும் தனது பெருமைக்குக் குறைவாக வணங்க விரும்பாத இராவணன், அப்போது சீதாபிராட்டியினிடங்கொண்ட பெருங்காதல் அவனிடத்துத் தாழ்ந்து போகுமாறு தூண்ட 'ஒருபெண்ணினிடத்திலா நாம் தாழ்ந்துபோவது?' என்ற நாணம் மற்றொரு பக்கம் இழுக்க, அவஸ்தைப்பட்டு மெல்ல மெல்லப் பின்வருமாறு நயந்து கூறலாயின எனப்பதாம். (உரு)

[இதுமுதல் பன்னிரண்டு கவிகள் - இராவணன்

சீதாபிராட்டியினிடம் நயந்துகூறுகதைத் தெரிவிக்கும்.]

உக. இன்றிறத்தனநாளையிறத்தன  
வென்றிறத்தருந்தன்மையிதாஸனைக்  
கொன்றிறத்தபின்கூடுதியோகுழை  
சென்றிறக்கிமறத்தருசெங்கனாய். ஈ, ஈ, ஈ

(இ - ள்.) குழை சென்று இறங்கி - குழையென்னும் காதணிவரையிற் போய்ப் பாய்ந்த, மறம் தரு - கொடுமை செய்கின்ற, செம் கனாய் - சிவந்த



செல்லுமிடத்திற்குள் (இப்போது) திலகம்போல் விளங்குபவளே ! என்றும், உன்திறத்த அனங்கன் தரு கலகம் அல்லது எளிமையும் என்பதற்கு - உன் விஷயமாக மன்மதன் உண்டாக்கிய கலகத்தோடு நான் அதனால் எளிமைப்படுவதையும் என்றும் கூறலும் ஒன்று. (உஎ)

உஅ. பூந்தண்வார்குழற்பொற்கொழுந்தேபுக  
மேற்செல்வழிகழ்ந்தனையினுயிர்க்  
காந்தன்மாண்டிலுன்தாடுகடந்துபோய்  
வாழ்ந்தவாழ்வதுமானுடர்வாழ்வன்றோ. ௨௪௩, ௨௪௪

(இ - ன்.) பூ தண் வார் குழல் பொன் கொழுந்தே - பூவையணிந்துள்ள நீண்ட கூந்தலையுடைய பொன்மயமான கொழுந்து போன்றவளே! புகழ் வந்து - சீர்த்தி மிகுந்த, செல்வம் - (எனது) ஐசுவரியத்தை, இகழ்ந்தனை - விரும்பாமல் உபேட்சித்தாய்; இன் உயிர் காந்தன் - உனது இனிய பிராணநாயகன், மாண்டிலன் - இறந்துபோகாமல் [அரிதில் உயிர்வைத்துக்கொண்டு], காடு கடந்து போய் - (தான் இப்போது வசிக்கின்ற) காட்டை நீங்கிச்சென்று, வாழ்ந்த - வாழ இருக்கின்ற, வாழ்வு அது - அந்தவாழ்வு, மானுடர் வாழ்வு அன்றோ - அற்பமான மனிதர்வாழ்க்கை தானே; (எ - று.)

‘திரிலோகத்தையும் ஆள்கின்ற எனது செல்வத்தை இகழ்கின்றாய்; ஒரு கால் பிராணனைத்தப்பித்துக்கொண்டு காடுகடந்து அயோத்திசென்று மீண்டும் அரசாட்சி பெற்ற கணவனோடு நீ வாழ்வதாயிருந்தாலும், அதுவும் வலிமை செல்வம் ஆயுள் முதலியவற்றில் மிகவும் எம்மிலும் இழிந்த மானுடவாழ்க்கை தானே; அசனையா நீ விரும்புவது? எனது செல்வவாழ்க்கையை இகழ்ந்து இழிந்த அவ்வாழ்க்கையை விரும்புவதில் யாதாபயன்?’ என்று இராவணன் தனதுவாழ்க்கைச்சிறப்பையும், இராமனது வாழ்க்கையின் சிறுமையையும் எடுத்துக்காட்டின னென்க. வாழ்ந்த - இயல்பினால், எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவழுவமைதி. (உஅ)

உக. நோற்கின்றார்களுநுண்பொருணுண்ணிதின்  
பார்க்கின்றாரும்பெறும்பயன்பார்த்தியேல்  
வார்க்குன்றமுலையென்சொன்மவுலியா  
லேற்கின்றாரொடுநுறையின்பமால்.

(இ - ன்.) வார் குன்ற முலை - கச்சக்குஞ் அடங்காத [மிகப்பருத்த] தனங் களையுடையவளே!—நோற்கின்றார்களும் - பெருந்தவஞ்செய்கின்ற இருடியார்களும், தண் பொருள் - சூட்சுமமான நூற்பொருளை, தண்ணிதின் - சூட்சுமமாக, பார்க்கின்றாரும் - ஆராய்கின்ற மகான்களும், பெறும் - அடைகின்ற, பயன் - பயனை, பார்க்கி ஏல் - (நீ உனது புத்தியினால்) சிறிது ஆராய்ந்து காண்பாயானால்,—என் சொல் - எனதுகட்டளையை, மவுலியால் ஏற்கின்றாரொடு - (தமது) சிரசால் அங்கீகரிக்கின்றி தேவர்களுடனே, உடன் உறை - ஒருங்கே வசிக்கின்ற, இன்பம் - இன்பமேயாகும் (என்பது பெறப்படும்); (எ - று.)

ருவினும் தத்துவசாஸ்திரிகளும் என் பணியைத் தலையாலேற்றி நடக்கின்ற பிரமன் முதலிய தேவர்களோடு ஒருலகத்தில் வாழ்தலாகிற இன்பத்தையே நாடுகிறார்கள்; அப்படிப்பட்ட தேவர்களினும் மேம்பட்டுள்ள நான் உன்னிடத்து மிகவும் வேண்டவும் நீ உபேட்சிப்பது தகுதியோ? என்று இராவணன் கூறின னென்க. வாரூன்று ஆம் முலை என்று எடுத்து - கச்சணிந்த மலைபோன்ற தனங்களையுடையாய் என்று கூறலுமாம். (உக)

௩௯. பொருளும்பாழும்விளரியும்பூவையு

மருளுநாளுமழலைவழங்குவாய்

தெருளுநான்முகன்செய்ததுன்சிந்தையி

னருளமின்மருங்கும்மரிதாக்கியோ. உண்மை

(இ - ள்.) பொருளும் - (உலகத்துப்) பொருள்களுள் மிகச் சிறந்ததாகிய குழந்தையும், யாழும் - வீணையும், விளரியும் - விளரியென்ற பண்ணும், பூவையும் - நாகணவாய்ப் பறவையும், (என்னும் இவை), மருளும் - (இணையாகாமல்) பின்வாங்குகின்ற, மழலை - குதலைச்சொற்களை, நாளும் - எப்பொழுதும், வழங்குவாய் - சொல்பவளே! தெருளும் - அறிந்த, நான்முகன் - நான்குமுகங்களையுடைய பிரமதேவன், செய்தது - (உன்னைப்) படைத்தது, — உன் சிந்தையின் - உன்மனத்திலே, அருளும் - இரக்கத்தையும், மின் மருங்கும் - மின்னல்போலத் துவண்டு தோன்றுந் தன்மையுள்ள இடையையும், அரிது ஆக்கியோ - இல்லாம லாக்கிவிட்டித் தானோ? (எ - று.)

பூவை முதலியவையும் இணையாகாமற் பின்வாங்குகின்ற இனியகுதலைச் சொல்லுடையவளே! உன்னைப் பாதாதிகேசாந்தமாக அவயவங்களை யெல்லாம் மிகவும் அழகாகப்படைத்த பிரமன் உன்உடம்பில் இடையில்லாமல் சிருட்டித்தது போலவே மனத்தில் அருளில்லாமற் படைத்துவிட்டானோ? உனக்கு அருள் இருப்பின் நீ என்மீது இரக்கங்கொண்டு என்விருப்பத்திற்கு இணங்க யான் வாழ்ந்திடுவேன் என்று இராவணன் வேண்டியவாறு. “தம்பொரு ளென்ப தம்மக்கள்” என்றவாறு உலகத்துப் பொருள்களுள் குழந்தையென்ற பொருள் மிகச்சிறந்தலால், அதனை ‘பொருள்’ என்றே கூறினார். “மெய் பெறு வெழுத்துயிர்க்கு மழலைவா யின்புறுவல், தையலான்” என்ற சிந்தாமணிக்கும், “மழலை - எக்காலத்திற்கும் கூறுப” என்ற அதன்உரைக்கும் ஏற்ப “நாளும் மழலை வழங்குவாய்” என்றார். அருளில்லாமையைக் கூறவேண்டிய இவ்விடத்தில், சிந்தையின் இடையின்மையாகிய அப்ராஸ்துத்தையும் உடன் கூறினது - விளக்கணியின்பாற்படும். (க௦)

௩௯. ஈண்டுநாளுமிளமையுடீண்டில் பாண்டி

மாண்டுமாண்டுபிறிதுறுமாலையு

வேண்டுநாள்வெறிதேவிளிந்தாஷினி

யாண்டுவாழ்வவ்விடருழன்றாழ்த்தியோ.

(இ - ள்.) ஈண்டும் நாளும் - (கழிகின்ற உனது) வாழ் நாள்களும், இளமையும் - (விஷயசகத்தை யனுபவித்தற்கு உரிய உனது) யௌவனமும், மீண்டில் - (சென்றவை) மீண்டிருவனவல்ல; மாண்டு மாண்டு - (அவை) சிறிதுசிறிதாகக் கழிந்துபோய், பிறிது உறும் மாலைய - ஒழிந்துபோகின்ற தன் மையையுடையன; வேண்டும் நாள் - விரும்பி (இன்பம்) அனுபவித்தற்கு உரிய யௌவனகாலம், வெறிதே - (இவ்வாறு இன்பத்தை அனுபவித்தல் இல்லாமல்) வீணாகவே, விளிந்தால் - கழிந்துஒழியுமானால், இனி - இனிமேல், வாழ்வு - சுகமனுபவிப்பது, யாண்டு - எப்போதோ? அ இடர் - அந்த மிக்க பெருந்தன்பத்தில் தானே, உழன்று - வருந்தி, ஆழ்தியோ - மூழ்கிவிடக் கடவாயோ? (எ - று.)

ஆயுள்காட்களும் இளமையும் சிறிதுசிறிதாகக் கழிந்துபோகின்றன; அவ்வாறு கழிவனவற்றை எவராலும் மீட்கஇயலாது: இன்பத்தை நுகர்தற்கு உரிய இவ்விளமையை வெறிதே கழித்துவிட்டால், அப்புறம் இளமை யொழிந்த முதமைப் பருவத்திலா இன்பம் நுகரப்போகின்றாய்? அன்றி, ஆயுள் முழுதும், இப்போத்துபோலவே தன்பத்தில் தானே மூழ்கிக்கிடப்பதாகவே கருதியிருக்கின்றாயோ? என்று இராவணன் கூறின நென்க. ஈண்டில் என்று பிரித்துப் பொருள்கூறலு மொன்று. (நக)

ந.உ. இழுவெனக்குயிர்க்கெய்தினுமெய்துக

குழைமுகத்துநினைந்தனேகோடினாற்

பழகநிற்புறம்பண்பிலைகாமத்தோ

பழகினுக்கினியாருளராவரோ.

(இ - ள்.) குழை முகத்து - (இன்பம் அனுபவியாமையால்) வாடுகின்ற முகத்தையுடைய, நின் - உனது, சிந்தனை - எண்ணம், கோடினால் - (என்மீது ாங்காது) மாறுபட்டால், (அதனால் யான் உயிர் தாங்கமாட்டாது இறந்துபடுவேன்; அவ்வாறு), இழவு - நாசம், எனக்கு உயிர்க்கு - எனது உயிர்க்கு, எய்தினும் எய்துக - நேர்ந்தாலும் நேரட்டும்; (அதுஒருபெரிதல்ல); பழக நிற்பு உறும் - (உன்னோடு) பழகுமாறு நிலையாக உள்ள, பண்பு இவை - இப்படிப்பட்ட குணங்களும், காமத்தோடு - காமமும் ஆகியவற்றோடு, அழகினுக்கு இனியார் - (உனது) அழகுக்கு ஏற்றவாறு அமைந்த நல்லஆடவர், உளர் தூவரோ - (என்னைத் தவிர) வேறு யாவரேனும் இருப்பார்களோ? [எவரும் இல்லை என்றபடி]; (எ - று.)

ஈ என்மீது கருணைபுரியாமல் மாறுபட்டால், அதனால் யான் இறந்தொழிவது திண்ணம்; அவ்வாறு யான் இறந்திட்டால், பிறகு உனது அழகுக்கு ஏற்ற நற்குணம் முதலியவை அமையப்பெற்ற என்னைப்போன்ற வேறு ஆடவர் உனக்குக் கிடைப்பாரோ? என்று இராவணன் கூறின நென்க. இனியார் என்று பிரித்தும் உரைக்கலாம். (நஉ)



௩௬ பெண்மையும்மழகும்பிறழாமனத்  
 தின்மையும்முதல்பாவையுஞ்செய்வாய்க்  
 கண்மையும்பொருந்திக்கருணைப்படர்  
 வண்மையென்கொல்சனகரின்மாண்டவா,

(இ - ள்.) பெண்மையும் - பெண்தன்மையும், அழகும் - (அதற்கு ஏற்ற) அழகும், பிறழாமனம் தின்மையும் - தவறாத மனவுறுதியும், முதல் - முதலான, யாவையும் - எல்லா நற்குணங்களும், செய்ய ஆய் - நல்லனவாகி அபைந்திருந்தும், கண்மையும் - தாக்கிணியமும், கருணை பொருந்தி படர் வண்மை (உம்) - அருள் பொருந்துவதனால் உண்டாகின்ற சுகைக்குணமும், சனகர் இல் - சனகமகாராசனது வமிசத்தில், மாண்ட ஆ(று) - ஒழிந்துபோனவகை, என் கொல் - யாதுகாரணமோ? (எ - று.)

மிகவும் உத்தமமான சனகவமிசத்திற் பிறந்த சீதைக்கு அழகுமுதலிய யாவும் குறைவில்லாமல் அமைந்திருந்தும், தாட்சிணியமும் அதன்பயனாகத் தோன்றும் சுகைக்குணமும் இல்லாம லொழிந்தது யாதுகாரணம் பற்றியோ? என்றன னென்பதாம். இந்தச்சீதைக்குத் தாட்சிணிய மிருப்பினும் என்னிடத்து இரங்கி எனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றவேண்டும்; சுகைக்குண மிருப்பினும் யான் வேண்டுவதைத் தரவேண்டும்; எனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றாமல் உபேட்சித்தலால், சீதைக்கு அவ்விரண்டும் இல்லையென்றான். (௩௬)

(நீதி) விட்டுங்காலத்தலறியமெய்க்குரல்

கேட்டுங்காண்டற்குருத்திகொல்கின் னேநீ

நாட்டுங்காண்டெநிலநலத்தின்பய

ஹாட்டுங்காலத்திகழ்வதுறுங்கொலோ.

(இ - ள்.) கின்னே - கிளிபோன்றவனே! வீட்டும் காலத்து - (இராமனை நான்) கொன்றபோது, அலறிய - ஒலமிட்டுக் கூவிய, மெய்க் குரல் - (ஹாவீதே! ஹாலக்ஷ்மணி! என்ற) உண்மையான குரலை, கேட்டும் - (காதாரக்) கேட்டிருந்தும், (அது மாரீசன்குரல்! இராமன் இன்னும் யாதொரு தீங்கு மின்றிப் பிழைத்திருக்கின்றான் என்று நம்பிக்கைகொண்டு), காண்டற்கு - (அவ்விராமனைப்) பார்க்கப் போகிறோமென்றே, நீ இருத்தி கொல் - நீ இருக்கின்றாயோ? நாட்டும் கால் - நிலையாகச் சொல்லுமிடத்தில், - நெடு நல் அறத்தின் பயன் - முிக்சிறந்த புண்ணியத்தின் பலனை, ஊட்டும் காலத்து - அனுபவிக்கும்படி (விதி) கூட்டியபோது, இகழ்வது - (அதனை வேண்டாமென்று) அவமதிப்பது, உறும் கொலோ - தக்கதாகுமோ? (எ - று.)

நான் உன்னைக்கொணர்தற்கு முன்னமே உனது கணவனாகிய இராமன் மாண்டிபோனான்; அவன் இதற்கும்போது 'ஹா வீதே! லக்ஷ்மணி!' என்று கூறியதையும் நீ காதாரக்கேட்டிருக்கின்றாய்; அப்படியிருக்க, அப்பொழுது நீ கேட்ட குரலைப் பொய்க்குரலென்று கருதி, இராமனைக் கூடவேண்டுமென்று

சுருதுகின்றாயே! இது என்ன பேதைமை? உனது கல்விதி என்னை உன்னிடத்துக் கூட்டியிருக்க, அந்த நற்பயனை அவமதித்து நீ என்னை உபேட்சிப்பது தகுதியோ? என்று இராவணன் கூறின நென்க. ஓகாரம் - இரக்கம்.

௩௬. தக்கதென்னுயிர்வீட்டுனிற்றாழ்கிலா  
தொக்கசெல்வமுலையுமொருத்தநீ  
புக்குயர்ந்ததெனும்புகழ்போக்கிவே  
றுக்கதென்னுமுறுபழிகோடியோ.

(இ - ள்.) என் உயர் வீடு - (என்மீது நீ அருள்புரியாததனால்) எனது உயிர்நாசமடைதல், தக்கது எனின் - நேர்படுமாயின், தாழ்கிலாது - தாமதமில்லாமல் [உடனே], ஒக்க - ஒருசேர, செல்வம் - (எனது) ஐசுவரியம்முழுதும், உலையும் - அழிந்துவிடும்; 'ஒருத்தி நீ - ஒப்பற்ற நீ, புக்கு - (இராவணனிடம்) சேர்ந்ததனால், உயர்ந்தது - (அவனதுசெல்வம்) வளர்வதாயிற்று', எனும் - என்கிற, புகழ் - கீர்த்தியையும், போக்கி - (பெறாமல்) ஒழித்து, வேறு - அதற்கு மாறாக, உக்கது - (சீதைபுக்கத்தால் இராவணன் செல்வம்) ஒழிந்தது, என்னும் - என்கின்ற, உறுபழி - பெரும்பழியை, கோடியோ - கொள்ளக்கடவாயோ? (எ - று.)

நீ அருளாதொழியின் அதனால் யான் இறக்க எனதுசெல்வம் அழிந்துவிடும்; நீ என்மீது அருள்புரிந்தாலோ, எனது செல்வம் மேன்மேல் வளரும். ஆகவே, என்மீது அருள்செய்து அதனால் எனது செல்வத்தை வளர்த்தாயென்ற பெரும்புகழையும் அடைதல் தகுதியாயிருக்க, அதனைவிட்டு, யானும் எனது செல்வமும் அழியுமாறு செய்து அதனால் பெரும் பழியைக் கொள்ளுதல் நினக்கு ஏற்குமோ? என்று இராவணன் கூறின நென்க. (௩௭)

௩௭. தேவர்தேவியர்சேவடிசைதொழுந்  
தாவினமூவுலகின்றனிநாயக  
மேவுகின்றது நன்கண்விலக்கினை  
யாவரேழையர்நின்னிளிலங்கிழாய்.

(இ - ள்.) இலங்கு இழாய் - விளங்குகின்ற ஆபரணங்களை யணிந்தவளே! தேவர் : தேவர்களும், தேவியர் - அத்தேவரது மனைவிமார்களும், சே அடிகைதொழும் - (உனது) சிவந்தபாதங்களைக் கைகூப்பிவணங்கும்படியான, தாழ்வு - அழிதலில்லாத, மூ உலகின் தனி நாயகம் - மூன்று உலகங்களுக்கும் ஒப்பற்ற தலைமை, நன்கண் - உன்னிடத்து, மேவுகின்றது - வருவதாயிருப்பதனை, விலக்கினை - வேண்டாவென்று விலக்கினாய்; நின்னின் - உன்போல, ஏழையர் - அறிவில்லாதவர், யாவர் - யாவருளர்? (எ - று.)

நீ என்னிடத்து அருள்புரிந்தாயாயின், என்வசத்திலுள்ள மூவுலகத்தாட்சியும் உனக்குக் கீழடங்கியதாகிவிடும்; அப்படி வலிவில் வருவதாயிருக்கின்ற பெருஞ் செல்வத்தை மறுக்கின்றாயே! உன்னைவிட அறிவில்லாதவர் யாவர்? என்று இராவணன் பழித்துக் கூறினனென்க. (௩௮)

௮௨௬

௩௭. குடிமை மூன்று லகுஞ்செயுங் கொற்றத்தெ  
 னடிமை கோடி யருளுதி யாலென  
 முடியின் மீது முகிழ்த்துயர் கையினன்  
 படியின் மேல்விழுந் தான்பழி பார்க்கலான்.

(இ-ள்.) பழி பார்க்கலான் - (பிரம்மணவியை நயத்தலினால் தனக்கு நே  
 ரும்) அபகீர்த்தியைச் சிறிதும் கருதாத இராவணன், — 'மூன்று உலகும் குடிமை  
 செய்யும் கொற்றத்து - மூவுலகத்துள்ளாரையும் கீழ்வாழ்வுக்குடியாகச் செய்துள்ள  
 வெற்றியைக்கொண்ட, என் அடிமை - எனது அடிமைத் தன்மையை, கோடி  
 அருளுதி - அருளுடனே அங்கீகரிப்பாய்', என - என்று, முடியின் மீது - தன  
 து தலையின்மேல், முகிழ்த்து உயர் கையினன் - குவித்து உயர்ந்த கைகளை  
 யுடையவனாய், படியின்மேல் விழுந்தான் - தரையின்மீது விழுந்து வணங்கி  
 னான்; (எ - று.)

இராவணன் திரிலோகாதிபதியாகிய என்னை ஆட்கொள்ளவேண்டுமென்று  
 தலையின்மேற் கைகூப்பிச் சீதாபிராட்டியை வேண்டித்தொண்டு ஸாஷ்டாங்க  
 மாக விழுந்துவணங்கின னென்பதாம். (௩௭)

வேறு.

[அப்போது சீதை கடுங்கோபத்துடன் கூறத் தொடங்குதல்.]

௩௮. காய்ந்தன சலாகை யன்ன வுரைவந்து சுதுவா முன்னந்  
 தீய்ந்தன சென்க ளுள்ளந் திரிந்தது சிவந்த சோரி  
 பாய்ந்தன கண்க ளென்றும் பரிந்தில ளுயிர்க்கும் பெண்மைக்  
 கேய்ந்தன வல்லா வெய்ய மாற்றங்க ளினைப் சொன்னான்.

(இ-ள்.) காய்ந்தன சலாகை அன்ன - நெருப்பிற் பழுக்கக்காய்ந்தன  
 வாகிய நாராசங்களைப் போன்ற, உரை - (இராவணனது) வார்த்தைகள், வந்து  
 சுதுவா முன்னம் - வந்து நுழைதற்குமுன்னமே, சென்கள் - பிராட்டியின்  
 காதலன், தீய்ந்தன - (கொடுமை தாங்கமாட்டாமல்) எரிந்துபோயின [மிகவும்  
 வருந்தின என்றபடி]; (பெருஞ்சினத்தினால்), உள்ளம் திரிந்தது - மனம் (சாந்த  
 மானநிலையின்றி) மாறுபட்டது; கண்கள் - இரண்டுகண்ணிலும், சிவந்த  
 சோரி - செந்நிறமான இரத்தம், பாய்ந்தன - ஒழுகின; (அப்போது),  
 உயிர்க்கும் - (தனது) உயிரைப்பற்றியும், ஒன்றும் பரிந்திலன் - (இவ்வாறு  
 கூறுவதுபற்றி இராவணனால் என்னதின்குநேருமோ? என்று) சிறிதும் வருந்  
 தாதவளாய், பெண்மைக்கு எய்ந்தன அல்லா - பெண்தன்மைக்குத் தகுந்தன  
 வல்லாத, வெய்ய மாற்றங்கள் இனைய - இத்தகைய கொடுஞ்சொற்களை,  
 சொன்னான் - (இராவணனைநோக்கி) கூறலாயினான்; (எ - று.) — அதனை  
 அடுத்த இருபத்தொருகவிகளிற் காண்க.

காய்ந்த இருப்புநாரசம்போன்ற இராவணனது வார்த்தையைக் கேட்ட வுடனே, சேதை, அடங்காதகோபங்கொண்டு தனது உயிரையும் லக்ஷ்மீஞ்செய்யாமல், மஹாவீரர்கள் பேசுவதுபோல மிகவும் கடுமையாக அவ்விராவணனை நோக்கிக் கூறலாயின னென்பதாம்.

(கூஅ)

[இது முதல் இருபத்தொரு கவிகள் - சீதை இராவணனை நோக்கிக் கூறுவன.]

ந.கூ. மல்லிதிரடோள் வஞ்சன்மனம்பிறிதாரும்வண்ணங்

கல்லொடுந்தொடர்ந்தநெஞ்சங்கற் பின்மேற்கண்டதுண்டோ  
வில்லொடுந்தொடர்ந்தமாதர்க்கேய்வனவல்லவெய்ய  
சொல்லிதுநிரியக்கேட்டி துரும்புபனக்கனன்றுசொன்னான்.

(இ - ன்.) (சீதை இராவணனை ஒருதரும்பாக மதித்து, துரும்பு - துரும் பே! வெய்ய சோல் - (நீ கூறிய) கடுஞ்சொற்கள், இல்லொடும் தொடர்ந்த மாதர்க்கு - இவ்வறத்தோடுங் கூடிவாழ்கின்ற மகளிராளுக்கு, ஏய்வன அல்ல - தகுதியற்றவையாம்; கல்லொடும் தொடர்ந்த நெஞ்சம் - கல்லோடு ஒத்த மனம் (உண்டாவதற்கு), கற்பின்மேல் - கற்பைக்காட்டிலும் வேறென்று, கண்டது உண்டோ - காரணமாவது உள்ளதோ? இது தெரிய கேட்டி - இப்போது நான்கூறுவதைத் தெரியும்படி [நன்றாகக்] கேட்பாயாக, என - என்று, மல் அடு திரான் சோன் வஞ்சன் மனம் பிறிது ஆகும் வண்ணம் - மற்போரினால் (பகைவரைக்) சொல்லவல்ல திரண்ட தோள்களையுடைய வஞ்சகஞ் சீத இராவணனது மனம் மாறுபடும்படி, கனன்று - கடுங்கோபங் கொண்டு, சொன்னான் - பின்னும் கூறலானான்; (எ - று.)

பிராட்டி இராவணனது முகத்தை நேரிற்பார்க்கவும் விருப்பப்படுகொள்ளாது கீழேகிடக்கின்ற துரும்பை எடுத்து இடையேபோகட்டு, அவனை அத்துரும்பாக மதித்து முன்னிலைப்படுத்தி, 'மகளிர் மனம் கண்டபடி கெடாது உறுதியாயிருப்பதற்குக் கற்பென்பதே சிறந்த கருவியாகும்; அப்படிப்பட்ட கற்பைப் பூண்ட என்போலியர்க்கு வலாதவற்றைப் பிதற்றுகின்றாய்; நான் சொல்வதைக் கேள்' என்று அவன்மனத்திலுறைக்கும்படி கோபத்துடன் சில கூறத்தொடங்கினனென்று இதன் கருத்தை விரித்துக் கூறுக. 'இயைந்தன வல்லவென்றன்', 'தெளியக்கேட்டி' என்பன பாடாந்தரம்.

(கூக)

ச.௦. மேருவைபுருவல்லேண்டி ன்வின்பிளந்தேகல்வேண்டி

னீரோழுபுவனம்யாவுமுற்று வீத்திடுதல்வேண்டி

ஞரீயன்பகழிவல்லதறிந்திருந்தறிவிலாதாய்

சீரியவல்லசொல்லித்தலைபத்துஞ்சிந்துவாயோ.

(இ - ன்.) அறிவு இலாதாய் - அறிவற்றவனே!—மேருவை - மேருமலையை, உருவல் வேண்டின் - துளைக்க விரும்பினாலும்,—விண் - ஆகாயத்தை, பிளந்து ஏகல் வேண்டின் - கிழித்துக்கொண்டு அப்புறஞ் செல்லவேண்டுமென்றாலும்,—சர் எழு புவனம் யாவும் - பதினான்குலோகங்கள் முழுவதையும்,

முற்றுவித்திதல் வேண்டின் - அழிக்கவேண்டுமென்று விரும்பினாலும், — (இவற்றையெல்லாம் செய்ய), ஆரியன் பகழி - இராமபிரானுடைய பாணம், வல்லது - வல்லமையுள்ளது; அறிந்து இருந்து - (இதனை நீ) தெரிந்திருந்தும், சீரிய அல்ல சொல்லி - சிறப்பில்லாத வார்த்தைகளைச் சொல்லி, தலை பத்தும் சிந்துவாயோ - உனது பத்துத்தலைகளையும் சிதறிவிடக்கடவாயோ? (எ - று.)

இராமபிரானது ஆற்றலை அறிந்திருந்தும் அறிவில்லாது தகுதியற்றவார்த் தைபைக் கூறி, உனது உயிரையழிக்க விருக்கிறாயோ? என்று சீதை கூறின னென்க. ஓகாரம் - இரக்கப்பொருளது. இராமபிரானது பேராற்றலைச் சீரா பிராட்டி முதல்முன்றடிகளால் விளக்கினாள்.

உய்யுமயம்

(ச0)

சுக. அஞ்சினை பாதலானன்றிரிபனற்றநோக்கி

வஞ்சனைமாறென்றேயிமாயையான்மறைத்துவந்தா

யுய்ஞ்சனைபோதியின்விடுதிருன்குலத்துக்கெல்லா

நஞ்சினையெதிர்த்தபோதுநோக்குமேகினதுநாட்டம்.

(இ - ள்.) அஞ்சினை ஆதலான் - (இராமபிரானிடத்து நீ) அச்சங்கொண்டா யாதலால், அன்று - அக்காலத்தில், வஞ்சனை மான் ஒன்று எலி - மாயமான குணமுள்ள ஒருமானை எலிவிட்டு, (அதன்பின்னே இராமபிரான் தொடர்ந்து சென்றானாக), ஆரியன் அற்றம் நோக்கி - இராமபிரானில்லாத அச்சமயம பார்த்து, மாயையால் - வஞ்சனைக் குணத்தினால், மறைத்து வந்தாய் - (உனது வடிவத்தை) மறைத்து (எவரும் நம்புவதற்கு உரிய சந்தாசி வேடிக்கொண்டு என்னைக் கவர்) வந்தாய்; உய்ஞ்சனை போதி ஆயின் - (இப்பொழுது) பிழைத் துப்போக வேண்டுமென்னுங் கருத்தை யுடையயானால், விடுதி - (என்னை இராமபிரானிடத்திற் கொண்டுபோய்) விட்டிடு; (நீ அவ்வாறு செய்யாமலிருப் பின் என்னை மீட்குமாறு அவ்விராமபிரான் இங்குத் தானே வருவர்); உன் குலத் துக்கு எல்லாம் நஞ்சினை - உனதுவயிசமும் முதுக்கும் விஷம்போன்றவனான அவ்விராமபிரானை, எதிர்த்த போது - (போர்செய்ய) எதிரிடும்போது, நின்று நாட்டம் - உனது கண்கள், நோக்குமே - (அப்பிரானுடைய எதிரே நின்று) காணத்தான் முடியுமோ? (எ - று.)

இராமபிரானிடத்து அச்சத்தினால் வீரத்தோடு எதிரின்று தொழில் செய்யமாட்டாமல் மாயமான எலி அப்பிரானைப் பிரித்து நான் தனிப்பட்ட அச்சமயத்தில் மாறுவேடம் பூண்டுவந்து வஞ்சித்து என்னைக் கவர்ந்தாய்; நீ இப்போது உயிர்பிழைத்திருக்க விரும்புவாயாயின் என்னைக் கொண்டுபோய் அவ்விராமபிரானிடமே விட்டிடு; விட்டிடாயின், எதிரிட்டுச் செய்ய வேண்டிய போரில் அப்பிரானது எதிரே நிற்கத்தான் உன்னால் முடியுமோ? என்று சீதை கூறின னென்க. “பெருமாள் கண்வட்டத்திலே நின்று நீ தப்புவையோ? புலிமுன்னே நிற்கும் நாய்போலே பதினாலாயிரம்பேரைத் தனியே நின்று கொன்று குறையாடின தனிவீரத்துக்குப் பரதிக்ரியையாக மா ரீசனைக்கொண்டு நீ பண்ணின கிரித்ரிமத்திலே கண்டிலோமோ? அவ்வான்

புலிகள் நூற்றம் கெட்டுநின்றால், பின்பன்றோ உன்வெற்றியும் ஆண்பிள்ளைத் தனமுங் காணலாம்” என்ற தனிஸ்லோகிவாக்கியங்கள் இங்குக் காணத்தக்கன, உன்குலத்துக்கெல்லாம் நஞ்சினை என்பதற்கு - உனது குலம்முழுதக்கும் நஞ்சு போன்ற என்னை, எதிர்த்தபோது நோக்குமே நினது நாட்டம் - எதிரில்வந்த போது உனதுகண்கொண்டு கூசாது பார்க்கக்கடவையோ? என்று உரைத்து, உனதுகண்ணால் என்னை நோர்நின்றுபார்த்தலால் உனதுகுலத்துக்கே நாசம் விளையுமென்று கூறியதாகக் கருத்துக் கொள்ளலாம் ஒன்று. அற்றம் - நீங்கின சமயம்: ‘அறு’ என்னும் முதனிலையடியாகப்பிறந்த தொழிற்பெயர், ஆகுபெய ராய்வந்தது. (சக)

சஉ. பத்துளதலையுந்தோளும்பலபலபகழி தூவி

வித்தகனில்லினாற்குத்தருவினையாடற்கேற்ற

சித்திரவிலக்கமாகுமல்லதுசெருவிசெழற்குஞ்

சத்தியைபோலுமேனாள்சடாயுவாற்றரைபின்விழ்ந்தாய்.

(இ - ள்.) மேல் நாள் - முற்காலத்தில் [நீ என்னைக்கவர்ந்துசென்ற சமயத்தில்],—சடாயுவால் தரையின் வீழ்ந்தாய் - சடாயுவினாலே (அடிபட்டு மூர்ச்சையாகிப்) பூமியில் விழுந்தவனே! பத்து உள தலையும் - உனதுபத்தாக ளுள்ள தலைகளும், தோளும் - தோள்களும்,—பல பல பகழி தூவி - மிகப்பல அம்புகளைப் பிரயோகித்து, வித்தகம் வில்லினாற்கு - வில்வித்தையில்தேர்ந்த இராமபிரானுக்கு, திருவினையாடற்கு ஏற்ற - திருவினையாடல் செய்தற்குத் தகுந்த, சித்திரம் இலக்கம் ஆகும் அல்லது - விசித்திரமான இலட்சியப் பொருள் ஆகுமே யல்லாமல், செருவில் - போரில், ஏற்கும் - எதிர்த்துப் போர்செய்கின்ற, சத்தியை போலும் - நீ வலிமையுள்ளவனுவாய்போலும்?

கிழப்பறவையாகிய சடாயுவுக்கே முன்னே நின்று பொரமாட்டாமல் மூர்ச்சித்துக் கீழ்விழுந்திட்ட நீ பேராற்றல்படைத்த இராமபிரானுக்குமுன்னே நின்று போர்செய்யும் வல்லமையுள்ளவனுவாயோ? உனக்கு இராமபிரானை ஈகிர்த்த நின்றற்கு ஏற்ற வல்லமை சிறிதும் இல்லை; உனது பத்துத்தலைகளும் இருபதுதோள்களும் அப்பிரான் அலட்சியமாகச் செய்யும்போரில் அவனது அம்புக்கு விசித்திரமான இலக்கு ஆகத்தான் வேண்டு மென்று சிதை கூறின னென்பதாம். ஏற்கும் சத்தியைபோலும் என்ற இடத்து, ‘போலும்’ என்ற ஒப்பிப்போலி - சொல்லுவான் குறிப்பினாலாகிய குரல்வேறுபாட்டினால் ஏற்ப டும் வினாவையால், ஏற்குஞ் சத்தியையுடையவனல்ல யென்ற பொருளைக் காட்டும். சித்திர இலக்கம் - இதற்குமுன் பார்த்திராத லட்சியம். சத்தியை - சத்தி யென்னும் பகுதியினடியாப் பிறந்த முன்னிலைக்குறிப்பு முற்று. இரா வணன் சடாயுவினால் அடிபட்டு மூர்ச்சித்துவிழுந்ததைக் கீழ் ஆரணியகாண்டத் தில் “மாச்சிச் சிரம் பாய்த்தவன் மார்பினும் தோள்கண் மேலும், ஒச்சிச் சிறகாற் புடைத்தான் கடித்தா னுலையா, மூச்சிற்ற விராவணனும் முடிசாய்ந் திருந்தான்” என்றதனால் அறியலாம். (சஉ)

சுந.. தோற்றனைபறவைக்கன்று துள்ளுரீர்வெள்ளஞ்சென்னி  
யேற்றவன்வாளால் வன்னுயன்மெனிணித்தியன்றே  
நோற்றநோன்புடையவாழ்நாள்வரபிவைதுனித்தவெல்லாங்  
கூற்றினுக்கன்றேவீரன்சரத்திற்குங்குறித்ததுண்டோ.

(இ - ன்.) அன்று - முன்னாலில், பறவைக்கு-(சடாயுவென்னும்) பட்சிக்கு,  
தோற்றனை - தோற்றுப்போனும்; (அப்படியிருந்தும்), துள்ளும் நீர் வெள்ளம்-  
பொங்கிப் பாய்கின்ற நீர்ப்பெருக்கையுடைய கங்காநதியை, சென்னி ஏற்ற  
வன் - (தனது) சிரசிற் கொண்டுள்ள சிவபிரானது, வாளால் - (சந்திரஹாஸ  
மென்னும்) வாளாயுத்தினால், வென்றாய் - (அந்தச் சடாயுவைக் கொன்று)  
வெற்றிபெற்றாய்; அன்று என்னி - அந்தவாழினுதவி யில்லாவிட்டால், அன்  
தே இறத்தி - அப்பொழுதே செத்துப்போயிருப்பாய்; நோற்ற நோன்பு  
உடைய - செய்த தவத்தின் பயனாக (உனக்குக்) கிடைத்த, வாழ் நாள் - (கோ  
டிக்கணக்கான) ஆயுள்நாளும், வரம் - பின்னும் வரபலங்களும்; (ஆகிய), இவை  
துனித்த எல்லாம் - குறித்துக் கூறிய இவையாவும், கூற்றினுக்கு அன்றே -  
யமதேவனால் உனக்கு ஒருதுன்பமும் நேரிடாமலிருத்தற்கு அல்லவோ? வீரன்  
சரத்திற்கும் குறித்தது உண்டோ - (அந்த உடைதவரங்கள் முழுதும்) இராம  
பிரானது அம்புகளாலும் யாதொரு தீங்கும் நேராமலிருப்பதைக் குறிப்பன  
வாகுமோ? (எ - று.)

உடைதவலியையொடுக்கிய சடாயுவைச் சிவபெருமான் உனக்குத்தந்த வா  
ளாயுத்தைக் கொண்டு வென்றுயேயல்லாமல், அந்தவான் இல்லாவிட்டால்  
நீ அப்போதே இறந்திருப்பாயல்லவோ? வரபலமே யல்லாமல் இவ்வாறு உடல்  
வலிமையல்லாத நீ தவஞ்செய்து தேவர்களிடம் நீண்டதூயுள் முதலிய வரபலங்  
களைப் பெற்று யென்னுளும் அந்தவரங்கள் யாவும் யமன் தானே உன்னைக்  
கொண்டுபோவதைத் தடுக்குமே யல்லாமல் மானிடனுத திருவ்வதரித்துள்ள  
இராமபிரானது பானத்தைத் தடுக்கும் வல்லமையுடையவல்லவோ என்று  
சிதை கூறினனென்க. எல்லாரும் யமன்வாய் வீழ, நீ இராமபிரானது அம்  
பின்வாயில் வீழ்வாயென்கிறான் சிதை யென்க. “அன்னகாலையன் கிருந்தி  
யவனைநோக்கியருந்தவந்தி, என்னையொப்பார் மீயன்றி யொருவரில்லை நின்  
கரத்தான், முன்னமரிந்ததலையெல்லாம் முன்புபோல முனேத்திகெ,” “பின்  
னும் சொல்லும் பிதாமகன்றான் பெருகுதவத்த நீ யிங்குச், சொன்ன வசான  
வரத்தருவேன் சொல்லென்றுரைக்கத் தொல்லுலகில், மன்னுமனிச்சந்தமைப்  
பொருளாய் மனத்தினினையான் வாளரக்க, னுன்னு பொருளொன்றொழியாமல்  
வேண்ட விரிஞ்சனுவந்தன்தான்,” “முவ்வகையுலகுமான் முனதற்கைக்  
கோடியாண்டும், எவ்வகைப்பகையும் வெல்லும் சந்திரவாளு மீந்தான்” என்ப  
வற்றால் பிரமதேவனும் சிவபிரானும் இராவணனுக்கு வரங்கள் அளித்தமையை  
அறிக.

(சுக)

சுசு. பெற்றுடைவர னுநாளும்பிறந்துடையுர னும்பின்னு  
மற்றுடையெவையுந்தந்தமலயன்முதலோர்வார்த்தை  
விறற்றொடையிராமன்கோ த்துனிதெ லும்விளக்குண்டெல்லா  
பிறிற்றிடைந்திதுதன்மெய்யேவிளக்கின்முன்னிருளுண்டாமோ.

(இ - ன்.) பெற்று உடை - நீ பெற்றுள்ள, வானும்—, நாளும் - வாழ் நாளும், பிறந்து உடை உரனும் - (உன்னிடத்து) உண்டாயிருக்கின்ற பலமும், பின்னும் உடை மற்று எவையும் - இன்னும் நீ அடைந்துள்ள மற்றை விஞ்சைகளும், (ஆகிய இவற்றையெல்லாம்), தந்த - (உனக்குக்) கொடுத்த, மலர் அயன் முதலோர்- தாமரைமலரில் வாழ்கின்ற பிரமதேவன் முதலியோரது, வார்த்தை- வார்த்தைகள், எல்லாம்- யாவும்,—இராமன்—, வில் தொடை கோத்து விடுத்தும் - (தனது) வில்லில் அம்பைத்தொடுத்து விட்டவளவிலே, விலக்குண்டு - விலக்கப்பட்டு, இற்று இடைந்து இறுதல் - துண்டாகிப் பின்வாங்கியழிதல், மெய்யே - சத்தியமேயாகும்; விளக்கின்முன்—, இருள் உண்டாமோ - இருள் கிற்றாமோ? (எ - று.)

அவ்விராமபிரான் அம்பெய்தவளவிலே உனது வாபலமும் மந்திரசக்தியும் தேஹபலமும் மாயாபலமும் மற்றும அனைத்தும் வலியுழிந்திடு மென்பதாம். இராமபிரானது அம்புக்கு முன்னே இராவணனது வாபலம் முதலியன சிற்கமாட்டாந்தன்மைக்கு விளக்கின்முன் இருள்நிற்கமாட்டாமையை உவமையாக எடுத்துக் காட்டினான்; எடுத்துக்காட்டுமையணி. “புரம்பற்றியபோர் விடையோனருளால், புரம்பெற்றவு மற்றுவிஞ்சைகளே, முரம்பெற்றனவா வனவுண்மையினோன், சரம்பற்றியசாபம் விடுத்தனையே” என்ற சடாயுவின் வார்த்தை இங்கு ஒப்புநோக்கத் தக்கது. (சுசு)

சுரு. குன்றுநீ யெடுத்த நாடன் சேவடிச் கொழுந்தா லுன்னை வென்றவன் புரங்கள் வேவத் தனிச்சரந் தூரந்த மேரு வென்றுணைக் கணவ னாற்றற் குரனிலா திற்று விழ்ந்த வன்மெழுந் துயர்ந்த வோசை கேட்டிலே போலு மம்மா.

(இ - ன்.) குன்று - கைலாசமலையை, நீ—,எடுத்த நாள் - (வேமோடு பறித்து) எடுத்த காலத்தில், தன் சே அடி கொழுந்தால் - தனது சிவந்த பாதைகளின் விரலால், உன்னை—, வென்றவன் - (அழுத்தி) வென்றவனாகிய சிவன், புரங்கள் வேவ - திரிபுரங்களும் பற்றியெரியும்படி, தனி சரம் தூரந்த - ஒப்பில்லாத பாணத்தை விடுவதற்கு இடமாக இருந்த, மேரு - மேருமலையாகிய வில் [சிவதுறை], என் துணை கணவன் ஆற்றற்கு - எனக்கு உற்றதுணையான நாயகனது வலிமையைத் தாங்குவதற்கு, உன் இலாது - (எற்ற) வலிமையில்லாமல், இற்று கீழ்ந்த - முரிந்துவிழுந்த, அன்று - அப்போது, எழுந்து - தோன்றி, உயர்ந்த - எங்கும்பாவிட, ஓசை - பேரொலியை, கேட்டிலே போலும் - நீ கேட்கவில்லைபோலும்; (எ - று.)

நீ திக்குவிஜயத்திற்குச் சென்றபோது கயிலை உனது பயணத்துக்குத் தடையாகி வழியிடையே கிடந்த தென்ற காரணத்தால் நீ சினந்து பிடுங்கி அப்பா லெறிந்துவிடுவதென்று தொடங்கிப்போது தனது பாதத்தின் விரலால் உனதுவலிமையை யொடுக்கிய சிவபெருமானது வில்லும் எனது கணவனுன இராமபிரானது ஆற்றலைத் தாங்கமாட்டாது முரிந்திட்டதை, அப்போத்து



தோன்றிய பேரொலியினால் நீ உணர்ந்திருக்கலாம்; அப்படியிருக்க, நீ இராம பிரானது பேராற்றலை யுணரவில்லாது தாமதமாகப் பிதற்றுதலால் அது உன்செவியிற் படவில்லைபோல் தோன்றுகின்ற தென்று சீதாபிராட்டி கூறின ளென்க. அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்; உலகமெங்கும் பரவிய அந்தவிலிவி ளேசை, இராவணன் செவியில் மாத்திரம் வீழாமையைக் குறித்து வியந்த வாறு. திரிபுரசங்கர காலத்தில் மேருமலை சிவபெருமானுக்கு வில்லாக அமைந்ததனால், சீதா விவாக காலத்திற் கர்யாகஸ்கமாக ஏற்பட்ட சிவ ததையும் அபேதமாக அம்மேருவாகவே கூறினான். (சுரு)

வேறு.

சுரு. மலையெடுத்த தெண்டிசை காக்கு மாக்களை யாக்கி  
நிலைகெடுத்தேனெனு மாற்ற நேருநீ  
சிலையெடுத்தினையவ னிற்கச் சோந்திலை  
தலையெடுத்த தின்னமு மகனிர்த தாழ்தியோ. ப. ௭௭௭௭௭௭

(இ - ன்.) 'மலை எடுத்து - கைலாசமலையைப் போத்தெடுத்தது, என் திசை காக்கும் மாக்களை - எட்டுத்திக்குக்களையும் (ஆங்காங்கு நின்றுகொண்டு) பாது காக்கிற திக்கஜங்களை, நிலைகெடுத்தேன் - நிலைகலங்கச் செய்து வெண் றேன்', எனும் மாற்றம் - என்கிற வீரவார்த்தையை, நேரும் - சொல்லிக் கொண்டு திரிகிற, நீ - சிலை எடுத்து - வில்லையேந்திக்கொண்டு, இனையவன் - இனையபெருமான், நிற்க - நிற்கும்பொது, சோந்திலை - வராமல் பின்வாங்கி றும்; (அப்படிப்பட்ட நீ), இன்னமும் - தலை எடுத்து - (மகாவீரன் போலத்) தலைதாக்கிக்கொண்டு, மகனிர்த தாழ்தியோ - பெண்களின் கர்விலும் வீழ்க் கடவையோ? (எ - று.)

'மலையையெடுத்தேன், அஷ்டதிக்கஜங்களைவென்றேன்' என்று வீரம்பேசுகிற நீ எங்கள் இனையபெருமான் கையிலே வில்லையேந்தி நிற்கையில் அங்கே வந்து அவரை வெல்லத்தக்க நிர்வாக மில்லாமல் அவரில்லாதபடி தந்திரஞ் செய்து என்னைக் கவர்த்து வந்து நானும் ஒரு வீரனென்று இன்னமும் இறுமாப்புத்தோன்றத் தலைவிர்த்துக்கொண்டு திரிகின்றாயே! அந்நிலைக்கும் மாறாகப் பெண்ணின் காலிலும் விழுகின்றாயே! உனது வீரம் என்ன வீரம்? என்று சீதாபிராட்டி இராவணனை இகழ்ந்தன ளென்க. மகனிர்த தாழ்தியோ என்ற விடத்து - புருஷோத்தமனாகிய இராமபிரானது தாளில் வீழ்ந்து உய்யலாமே என்ற பொருள் கொளிக்கும். 'ஆற்றனேருநீ', 'மகனிர்த தாழ்தியோ' என்பன பாடாந்தரம்.

இதுமுதல் ஏழுக்கவிகள் - மூன்றாஞ்சிரோன்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய கலவிரூத்தங்கூட. (சுரு)

சுரு. ஏழைநின்னொளித்துறையின்னதாமென  
வாழியெங்கோமகனறியவந்தநா  
ளாழியுயிலங்கையுமழியத்தாழுமோ  
ஆழியுந்தியுமுன்னுயிரோடோயுமோ.

(இ - ள்.) ஏழை - அறிவில்லாதவனே! நின் ஒளித்த உறை - நீ ஒளிந்து வாழ்கின்ற உறைவிடம், இன்னது ஆம் - இதுவாகும், என - என்று, எம் கோமகன் - எமதுதலைவனாகிய இராமபிரான், அறிப - தெரிந்து கொண்டு, வந்த நாள் - இங்கே வரப்போகின்ற காலத்தில், ஆழியும் - (இலங்கையைச் சூழ்ந்துள்ள) இந்தச் கடலும், இலங்கையும் - இலங்காபட்டணமும், அழிய - அழிந்துபோக, தாமுமோ - (அவ்வளவோடு அப்பெருமானது கோபம்) அடங்குமோ? ஊழியும் - ஊழிக்காலத்துத்தோன்றுகின்ற காலாக்கினியையும், தீயும் - தீந்துபோம்படி செய்யவல்ல, (மிக்கபராக்கிரமமுள்ள), உன் உயிரோடு - உனது உயிரையும் வாங்கித்தான், ஒழுமோ - அடங்குமோ? (எ - று.)

நீ என்னை ஒளித்துக் கொணர்ந்து சிறைவைத்து மறைந்துவாரும் இவ் விடத்தை எனது தலைவனான ஸ்ரீராமன் தெரிந்துகொண்டு நானிட்கே வருவான்; அப்போது அப்பரமனது கோபாக்கினி என்னைச் சிறைவைத்துள்ள இவ்விலங்கையையும், அதனைச் சூழ்ந்துள்ள கடலையும் அழித்து அவற்றோடுதான் சாந்த மடையுமோ? சாந்த மடையாது; இவ்விலங்காதிபதியாகிய உன்னையும் அழித்துத்தான் சாந்தமடையும் என்று சிதை கூறின னென்பதாம். வாழி - அகை. மூன்றாமடியிலுள்ள உம்மைகள் - எண்ணுப்பொருளான, ஊழி - ஊழிக்காலத்துத் தீக்கு ஆகுபெயர், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. (சஎ)

சஉ. வெஞ்சினவரக்கரைவிளித்து வியுமோ  
வஞ்சனை செயவள்ளல்சிறத்தா  
லெஞ்சலிலுலகெலாமெஞ்சமெஞ்சமென்  
றஞ்சுகின்றேனிதற்கறனுஞ்சான்றரோ.

(இ - ள்.) (இன்னும் அப்பரமனது கோபம்), வெம் சினம் அரக்கரை - கொடிய கோபத்தைமுடைய இராட்சசரை, விளித்து - கொன்று, வியுமோ - (அவ்வளவோடேயாவது) அடங்குமோ? (அடங்காது); நீ - நீ ஒருத்தன், வஞ்சனை செய - வஞ்சனைத் தொழிலைச் செய்துவிட [மோசமாக என்னைக் கவர்ந்து சிறையில் வைத்திட], (அநன்பயனாக), வள்ளல் சிறத்தால் - உதார குணமுள்ள இராமபிரான்து கோபத்தினால், எஞ்சல் இல் உலகு எலாம் - யாதொரு குறையுமில்லாத உலகம் முழுவதும், எஞ்சம் எஞ்சம் - அழிந்துபோய்விடுமே! என்று—அஞ்சுகின்றேன்—; இதற்கு—இவ்வாறு நான் அஞ்சுவதற்கு, அறனும் - தருமதேவதையும், சான்று - சாட்சியாகும்; (எ - று.)—அரோ - ஈற்றகை.

எனதுநாயகனுடைய கோபம் உன்னைமத்திரமேயன்றி உன்னினத்தவரான அரக்கரையெல்லாம் கொன்றாலும் அடங்காது; இப்படி நீ ஒருவன்செய்த அநியாயத்தினால் இயல்பாகமெல்லாம் அழிந்துவிடுமே யென்று தருமதேவதை சாட்சியாக நான் அஞ்சுகின்றேனென்று சீதாபிராட்டி கருணைமகுதியால் இரங்கிக் கூறினவென்க. “ஏக பாராதி குருதே - பலம் புங்கதே மஹாஜந: ஒருவன் தீச்செயலைப்புகிறான்; அதன்பயனை மஹாஜநங்கள் அதுபவிக்கின்றனர்” என்பது, இங்குக் கருதத்தக்கது. எஞ்சம் எஞ்சம் என்ற அடிக்கு - துணிவுப்பொருளது. (சஅ)

சுக. அங்கண்மாளுலமும்நிசும்புமஞ்சவாழ்  
வெங்கணுப்புன்றொழில்விளக்கிமேற்கொளாய் மேற்  
செங்கண்மாணன்முகன்சிவனென்றேகொலோ  
வெங்கணுபக்கையினைந்ததேழைநீ.

(தி - ன்.) அம் கண் மா ளாலமும் - அழகிய இடத்தையுடைய பெரிய நிலவுலகத்திலுள்ளவர்களும், விசும்பும் - வானுலகத்திலுள்ளவர்களும், அஞ்சு - அஞ்சும்படி, வாழ் - வாழ்கின்ற, வெம் கணு - கொடுமையுள்ளவனே! எழை - புத்தியில்லாதவனே! தொழில் - (நீ மேற்கொண்டுள்ள) இழிதொழிலே, விலக்கி - நீக்கி, மேல் கொளாய் - மேன்மையான தொழிலைக் கைக்கொள்ள வில்லை; செம் கண் மால் - சிவந்த கண்களையுடைய திருமாலும், நான்முகன் - நான்கு முகங்களையுடைய பிரமதேவனும், சிவன் - சிவபெருமானும், என்றே கொலோ - என்ற இவர்களைப்போலச் சாமானியமாகவோ, எங்கள் நாயகனையும் - எமது தலைவனாகிய இராமபிரானையும், நீ நினைந்தது-நீ கருதியிருப்பது? (எ-று.)

மேலுலகத்தாரும் நிலவுலகத்தாரும் அஞ்சும்படி கொடுத்தொழிலையுடையாய்! நீ செய்கிற அதிக்கிரமமான செயல்களுக்குத் திரிமூர்த்திகளாலும் ஒன்றும் மாறுசெய்ய இயலவில்லை யாதலால், எமது தலைவனாலும் அவர்களைப் போலவே ஒன்றுஞ்செய்ய இயலாது என்று நீ கருதுவது பெரும்பேதைமை; எமது தலைவர் திரிமூர்த்திகளினும் மிகவும்மேம்பட்டவராதலால், உனது அதிக்கிரமச் செயலுக்கு இனி விரைவில்தானே அவரால் ஏற்ற தண்டனை கிடைக்குமென்று கூறினா என்பதாம். 'விலக்க மேற்கொளாய்' என்று பாடமோதி, விலக்கவும் (நீச்செயலை) மேற்கொண்டுள்ளாய் என்று உரை கூறுவாரு முளர். 'மேற்கொளாய்' என்றும் பாடம். (சுக.)

மே. மானுயரிவரெனமனங்கொண்டாயெனிற்ப்

கானுயர்வரைகிரகார்த்தவீரியன்

முற்றொருமனிதனுற்றளர்ந்தளரெனினிற்ப்

மேனுயர் தெரியலான் தன்மைதேர்தியால்.

(தி - ன்.) 'இவர் - இந்த எனதுதலைவர், மானுயர் - மனிதர்', என-என்று, மனம் கொண்டாய் எனின் - மனத்தினால் (அலட்சியமாக) நினைத்தாயாயின், கான் - காட்டில், உயர்-உயர்ந்து தோன்றுகின்ற, வரை நிகர் - மலையை யொத்த, கார்த்தவீரியன்தான் - கார்த்தவீரியார்ச்சனன், ஒரு மனிதனால்-பரமராமனென்னாலும், ஒரு மனிதனாலே, தளர்ந்து உளான் எனின் - வலியொடுக்கிடு நென்றால், (அப்பரசராமனையும் வலியொடுக்கின), தேன் உயர் தெரியலான் தன்மை. தேன்னிறைந்த மலர்மலையை யணிந்த இராமபிரானது தன்மையை, தேர்தி - ஆலோசித்துப்பார்; (எ - று.)

ஒருகால் நீ எனதுகணவனைக்குறித்து மானுடன்தானே யென்று அலட்சியமாகக் கருதக்கூடும்: முன்னொருகாலத்த உனது இருபதுதோள்களையும் பிடித்துக் கட்டிச் சிறையிலிட்ட கார்த்தவீரியார்ச்சனனது ஆயிரத்தோள்களை

யும் தனது கோடாலியினால் துணித்துத் தள்ளிய பாசராமன் மனிதன்தானே! அப்படிப்பட்ட பாசராமனையும் எனதுதலைவர் தமதுதோள்வலியால் வென்றன ரென்றால் இவரை ஒருமனிதனென்று சாமானியமாகக் கருதுதல்குடுமோ? என்று சீதை கூறிய னென்க. மானுயர்-மாதுவார் என்ற வடமொழியின் விகாரம். கார்த்தவீரியன் - க்ருதவீர்யனது மக னென்று பொருள் படுந் தந்திதாந்தகாமம்.

இராவணன் திக்குவிசயஞ்செய்துவருகிறபோது கார்த்தவீரியார்ச்சுணந்து மாகிஷ்மநிகரத்துக்குச் சென்று போர்செய்ய முயலுகையில், அங்குஉள்ளார் 'எங்களரசன் தனக்குடைய மாதர்களுடனேபோய் நருமதையாற்றில் ஜலக்கிரீடை செய்கின்றான்' என்று சொன்னதனால் அவ்விராவணன் அங்கிருந்து நருமதையாற்றைச் சேர்ந்து அதில் நீராமிக் கரையில் மணலாற் சிவலிங்கத்தை யமைத்துப் பிரதிஷ்டைசெய்து பூசிடும்பொழுது, அந்தயாற்றில் மேற்கே இறங்கியுள்ள கார்த்தவீரியார்ச்சுணன் தனது நீர்விளையாடலுக்கு அந்நீர்ப் பெருக்குப் போதாதென்ற கருத்தினால் அந்நீரைத் தனதுஆயிரங்கைகளுள் ஐந்தாற்றினால் தடுத்து நீரைமிகுவித்து மற்றை ஐந்தாறு கைகளைக்கொண்டு பலவகையிலையாட்டுங்கள் நிகழ்த்துகின்றதனால் எதிர்வெள்ளமாகப் பொங்கி வருகிற நீர்ப்பெருக்குத் தனதுசிவலிங்கத்தை நிலைகுலையச்செய்ய, அதனைக் கொப்பங்கொண்டு அவ்விராவணன் இராக்கதசேனையுடனே சென்று கார்த்தவீரியார்ச்சுணனையெதிர்த்துப் போர்செய்கையில், அவன் தனது ஆயிரங்கைகளுள் இருபதினால் இராவணனது இருபதுகைகளைப் பற்றி மற்றைய கைகளால் அவனைப் பலவாறு வருத்திக் கொண்டுபோய்ச் சிறையில் வைத்திட, அதனை விட்டேனனால் அறிந்த அவன்பாட்டராகிய புலஸ்தியமகாமுனிவர் அவ்வருச்சுணனிடம் வந்து வேண்டி அவனுக்கு இராவணனிடீர் என்ற பெரும் பெயரைக் கொடுத்து இராவணனைச் சிறைவிடுவித்துச் சென்றன ரென்பதும்; இவ்வருச்சுணன் ஒருகாலத்தில் சேனையுடனே வனத்திற்கென்று வேட்டையாடிப் பாசராமனது தந்தையான ஜமதக்நிமுனிவரது ஆச்சிரமத்தையடைந்து அவராத்மநியால் அங்கு விருந்துண்டு மகிழ்ந்து மீள்கையில், அவரிடமிருந்த மூமதேனு அவருக்குப் பல வனங்களையும் எளிதிற் சுரந்தளித்தமை கண்டு அதனிடம் ஆசைகொண்டு அப்பசுவை அவராத்மநியில்லாமல் வலியக்கவர்த்து போக, அதுனையறிந்த அப்பாசராமன் பெருக்கோபங்கொண்டு ஆயுதங்களுடனேசென்று கார்த்தவீரியார்ச்சுணனுடனே போர்செய்து அவனைப் பதிரொரு அகெதுளகிண்சேனையுடனே நிலைகுலைத்து அவனது ஆயிரத்தோர்களையும் தலையையும் தமதுகோடாலிப்படையால் வெட்டி வீழ்த்தி வெற்றிகொண்டா ரென்பதும் இங்கு அறியத்தக்கன.

(இரு)

நூ. இருவரென்றிகழ்ந்தனையென்னின்யாண்டெல்லே

பொருவனன்றேயுலகழிக்குழழியான்

செருவருங்காலையென்மெய்ம்மைதேர்தியாற்

பொருவருந்திருவிழந்தநாயம்பொன்றுவாய். அநியமகாம

(இ - ன்.) அநாயம் - அநியாயத்தினாலே, பொருவு அரும் திரு - ஒப்பில்லாத (நினை) ஐசுவரியத்தை, இழந்து —, பொன்றவாய் - அழிய இருக்கின்றவனே! இருவர் என்று - (ராமலக்ஷ்மணர்களை வேறு துணையற்ற) இருவர் மாதிரித்தானே யென்று, இகழ்ந்தனை என்னின் - அவட்சியஞ் செய்தாயானால் - யாண்டு எல்லை - யுகத்தின்முடிவில், உலகு அழிக்கும் ஊழியான் - உலகங்களை யெல்லாம் அழிப்பவனான சங்காரக்டவுன், ஒருவன் அன்றே - ஒருவன்மாதிரிமேயல்லவோ? செரு வரும் காலே - (இனிப்) போர் நிகழும்போது, என் மெய்மை - யான் உண்மை கூறினே நென்பதை, தேர்தி - (நீ) உணர்வாய்; (எ - று.) — ஆல் - சுற்றைச்; தேற்றமுமாம்.

‘ஒருகால் சேதயாகிய என்னை மீட்க ராமலக்ஷ்மணர்கள் இருவர்தானே வேறொருதுணையில்லாமல் வரப்போகிறார்கள்’ என்று நீ அவட்சியமாகக் கருதலாம்; அப்படி நினைப்பது தவறு; சருவசங்காரகாலத்தில் ஒருகடவுள்தானே உலகம்முழுவதையும் அழிக்கின்றான்? அவனுக்கு அப்போது யாவரேனும் துணையுண்டோ? யுத்தம்நேரும்போது அவர் உன்னை மிகளளிதில்வெல்லவல்லவரென்ற உண்மை உனக்கே புலப்படு மென்றன னென்பதாம். அநாயம் - அநியாயம் என்பதன் விகாரம்.

பொற்கணன் தம்பியென் றினை

(இசு)

ரு. பொற்கணன் தம்பியென் றினை போர்த்தொழில்

விற்கொணான் பொருவுதோ ளவுணர் வேறுளார்

நற்கணர் நல்லறந் துறந்த நாளினு

மிற்கணு லிறந்தில் ரிறந்து நீங்கினார்.

(இ - ன்.) பொன் கணன் - இரணியாட்சனும், தம்பி - அவனது தம்பியாகிய இரணியகசிபுவும், என்று—, இனைய - இத்தன்மையான, போர் தொழில் - போர்செய்கின்ற தொழிலிலே, வில் கொள் நாண் பொருவு தோள் - வில்லிற்பூட்டிய நாண் உராய்ந்து தழும்பேறிய தோள்களையுடைய, வேறு உளார் அவுணர் - மற்றுமுள்ள ராக்ஷசர்கள், நல் கண் ஆர் நல் அறம் துறந்த நாளின் உம் - நல்லவழியிற்பொருந்திய சிறந்த தருமத்தைத் தவறினகாலத்தும் [அவ்வசரர்கள் தருமத்தவறித் தீயவழியிற்சென்றார்களாயினும்], இவ்வுகணல் இறந்திலர் - (பிறர்) மனைவியின்விஷயத்தில் (உன்போல்) வரம்பு கடந்து நடவாதவர்களாகியே, இறந்து நீங்கினார் - இறந்தொழிந்தார்கள்; (எ - று.)

முற்காலத்தில் இரணியாட்சன் முதலிய பல அசுரர்கள் தருமநெறிதவறி அதருமஞ்செய்து இறந்தொழிந்தார்களாயினும், அவர்கள் உன்னைப்போலப் பிறர்மனைவியர்விஷயத்தில் தீங்குபுரியவில்லையென்றா னென்க. இதனால், இராவண! நீ இரணியாக்ஷன்முதலிய அசுரர்களைக்காட்டிலும் கொடியவ னென்று அவனைப் பழித்தவாறு. இரணியாக்ஷன் என்ற வடமொழிக்கு ஏற்பப் பரியாயமாகத் தமிழ்ச்சொற்களை யமைத்து ‘பொற்கணன்’ என்றார். இரணியாக்ஷன் - இந்தப் பூமியையே பாயாகச் சுருட்டிக் கொண்டு போய்ப் பிரளயப் பெருங்

கடலிற் புக்கொளித்து, வராஹாவதாரஞ் செய்த திருமாலாற் கொல்லப்பட்டவன். அவன்தம்பியாகிய இரணியகசிபு - நான்தான் தெய்வமென்று சொல்லி, கடைசியாக நரசிங்காவதாரஞ்செய்த திருமாலாற் கொல்லப்பட்டவன். நற்கணூர் நல்லறம் என்பதற்கு - மஹாஞானவான்களான பெரியோர்களால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட தருமம் என்று கொள்ளினுமாம்; கண் - ஞானம். இல் - மனைவிக்கு ஆகுபெயர்; கண்-மூலம். இறத்தல் - வரம்புகடத்தலும், சாதலும். (௫௨)

வேறு.

௫௩. பூவிலோனாதி யாகப் புலன்கள்போ நெறியிற் போகாத் தேவரோ வவுணர் தாமோ நிலைநின்று வினையிற் தீர்த்தா ரேவலெவ் வுலகுஞ் செய்யச் செல்வநிற் றிசைந்த தென்றற் பாவமோ முன்னீ செய்த தருமமோ தெரியப் பாராய்.

(இ - ள்.) பூ இலோன் ஆகி ஆக - (திருமாலினது நாபி) கமலத்தைத் தனக்கு இருப்பிடமாக வுடைய பிரமன்முதலாக, புலன்கள் போம் நெறியில் போகா - (சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்று) நீம்புலன்களின்வழியிற் செல்லாத [இம்பொற்களையும் சப்தாதி விஷயங்களிலே செலுத்தாமல் தமதுமனத்தை அடக்கியாளுகின்ற], தேவரோ - தேவர்களோ, அவுணர்தாமோ - அசுரர்களோ, நிலைநின்று - நிலைத்திருந்து [அழியாமல்], வினையின் தீர்த்தார் - பாவங்களினின்று நீங்கியுள்ளார்? [தேவர்களே ஜிதேந்திரியர்களாதலால் நல்வினைப்பயனை யனுபவித்த வண்ணம் நீடித்து நிற் கிருார்கள் என்றபடி]; (புண்ணியம் நன்மையை விளைக்கு மென்பதற்கு வேறுஉதாரணம் தேடவேண்டுமோ?) எ டல்கும் - எல்லாவலகத்தாரும், எவல் செய்ய - (உனது) கட்டளைக்கு அடங்கி நடக்கும்படி, செல்வம் - பெரும்பாக்கியம், நிற்கு இசைந்தது என்றால் - உன்னிடத்தில்தானே அமைந்திருக்குமானால், (அது), பாவமோ - பாவத்தின்பயனாக விளைந்ததோ? (அன்றி), முன் நீ செய்த தருமமோ - முற்காலத்தில் [உனது இளம்பிராயத்தில்] நீ செய்த தருமச்செயலின் பயனாக விளைந்ததோ? தெரிய பாராய் - (இதனை) நன்றாக விளங்க ஆலோசித்துப்பார்; (எ - று.)

அசுரர்கள் தமது தீவினையால் அழிந்துவிட, பிரமன் முதலிய எல்லாத் தேவர்களும், நீடித்த ஆயுளைப் பெற்றுப் போகங்களை யனுபவித்தற்குக் காரணம் அவர்கள் செய்த தருமமே; இவ்வளவுதூரம் அவர்களைப்பற்றிச் சொல்லுவானேன்? உனக்கு இப்போதுகிடைத்துள்ள பாக்கியம் நீ இளமையிற் செய்த புண்ணியத்தின்பயனாகித்தான் தோன்றியிருக்கின்ற தென்று உனக்கே தெரியாதா? அப்படியிருக்க, நீ ஏன் இப்போது பாவகாரியங்களைச்செய்து அழிந்துபோக வழிதேடுகின்றாயென்று சீதை அவ்விராவணனுக்கு நன்மதி கூறின னென்க. “அத்யுக்கடை: புண்யபாபை: இஹவ பலம் அஸ்துதே [ஒருவன் பாவத்தையேனும் புண்ணியத்தையேனும் மிகச்செய்தானாயின், அவன் இப்பிறப்பில்தானே அவற்றின்பயனை துக்ர்வான்]” என்றபடி நீ இளம்

பிராயத்திற் செய்த பெரும்புண்ணியத்தின் பயனாக உனக்குக் கிடைத்துள்ள பெரும்பாக்கியம், எந்த அசுரராலுஞ் இதுவரையிற் செய்யப்படாத பெரும் பாதகமாகிய பிறர்மனைவியை விரும்புதலாகி இப்பெரும்பாதகத்தால் அழிந்து விடுமே! இதனை ஆலோசித்துப் பார்க்கவேண்டாமா? என்ற கருத்து சுற்றடியில் தோன்றும். 'செல்வநிற்கீந்ததோராய்' என்றும் பாடம். (௫௩)

ருசு. | இப்பெருஞ்செல்வநின்கணீந்தபேரீசன்யாண்டு  
| மப்பெருஞ்செல்வந்துய்ப்பானின்னுமாதவத்தினன்றே  
| யொப்பருந்திருவுநீங்கியுறவொடுமுலக்கவுன்னித்  
| தப்புதியறத்தையேழாய்தருமத்தைக்காமியாதே.

(இ - ன்-) இ பெருஞ் செல்வம் - இப்படிப்பட்ட பெரிய செல்வத்தை, நின்கண் சுந்த - உனக்குக் கொடுத்த, பேர் ஈசன் - பெருமையுள்ள சிவபெருமான், யாண்டும் - எப்பொழுதும், அ பெரும் செல்வம் - அப்படிப்பட்ட பெருஞ்செல்வத்தை, துய்ப்பான் - அனுபவிப்பவனாவது, இன்றும் - இப்போதும், மா தவத்தின் அன்றே - பெருந்தவத்தில் நிலைநிறைவா லல்லவோ? ஏழாய் - அறிவில்லாதவனே! ஒப்பு அரு திருவும் நீங்கி - ஒப்பில்லாத உனது பெருஞ்செல்வமும் ஒழிந்து, உறவொடும் உலக்க - (உனது) சுற்றத்தாரோடும் அழியும்படி, உன்னி - நினைத்து, தருமத்தை காமியாது - தரும வழியில் நடத்தலை விரும்பாமல், அறத்தை தப்புதி - அறத்ததருமத்தைத் தப்பிநடக்கிறது; (எ - று.)

மஹத்தான ஐசுவரியமுடையவ னென்பது பற்றி, சிவபெருமானுக்கு 'ஈசன்' என்று பெயர். சிவபெருமான் உன்போலியர்க்கு வேண்டிய பெருவாங்களை அளிக்குமாறு பெருஞ்சிறப்புடையவனாயிருத்தற்குக் காரணம் அவன் எப்போதும் தருமநெறியில் தவறாது நின்றவிலேயேயாம்; இதனால், தேவர்களான அவர்கட்கும் தருமநெறிதவறாது நிற்கவேண்டிவது இன்றியமையாததென்று தெளிவாக ஏற்பட, தருமத்தைவிரும்பாமல் தவவலிமையாற் பெற்ற ஐசுவரியத்தையும் இழந்து பந்துமித்திரரோடு அழிய வழி தேடுகின்றனையே! இது என்ன அறிவீனம்!! என்று சீதாபிராட்டி இராவணனுக்குக் கட்டுரை கூறின னென்க. மாதவத்தின் நின்று அன்றே என்று எடுத்து - பெருந்தவத்தில் நிலைத்துநின்றவிலு லல்லவா? என்றும் பொருள்கூறலாம். இனி, முதலிரண்டடிக்கு - பேரீசன் நின்கண் இப்பெருஞ்செல்வம் சுந்த(து), (நீ), யாண்டும் - எப்போதும், மாதவத்தின் நின்று அப்பெருஞ்செல்வம் 'துய்ப்பான் [துய்க்கும்பொருட்டு] அன்றே' என்று பொருளுரைத்து, அப்படிப்பட்ட செல்வம் முதலியன அழியும்படி தருமத்தைத் தவறலாமோ? என்று உரைகாணலுமாம். 'நினது மாதவத்தினன்றே' என்று பாடமோதி, பொருள்காணுவாரு முளர். வற்புறுத்தற்பொருட்டு உடன்பாட்டுமுகத்தினாலும் எதிர்மறை முகத்தினாலுமாக 'தப்புதியறத்தை', 'தருமத்தை காமியாதே' என்று கூறினார். 'சுந்தபேரினனம்', 'செல்வந்துய்ப்பானின்னுமாதவத்தனன்றே' 'திருவினீங்கி', 'உலக்கமுன்னி' என்பன பாடாந்தரம். (௫௪)

மற்றும்  
 ௫௫. | மற்றதிறம்பாததோலாவலியின ரெனினுமாண்டா ௧௮௭௮  
 | மற்றதிறம்பினருமக்கட்கருடிறம்பினருமன்றே,  
 | பிறந்திறந்துமலும்பாசப்பிணக்குடைப்பிணியிறீர்த்தார்  
 | துறந்தரும்பகைகண்முன்றுதுடைத்தவர்பிறாயர்சொல்லாய்.

(இ-ள்.) மற்ற திறம்பாத - வீரத்தினின்று வருவாத, தோலா - (எவரிடத்தும்) தோல்வியடையாத, வலியினர்-பல்முள்ளவர், எனினும்- ஆனாலும், அறம் திறம்பினரும்-தருமமார்க்கர் தவறினவர்களும், மக்கட்கு அருள் திறம்பினரும்-மனிதர்கள்விஷயத்தில் இரக்கமில்லாதவர்களும், மாண்டார் அன்றே - (அத்தீவினையினால்) இறந்தொழிவார்களல்லவா? துறந்து - (பற்றுக்களை) நீங்கி, அரு பகைகள் மூன்றும் - (அழித்தற்கு) அரிய (காமம் வெகுளி மயக்கம் என்ற) மூன்று உட்பகைகளையும், துடைத்தவர் - போக்கினவர்கள்,—பிறந்து இறந்து உழலும் - பிறந்து இறந்து அலைகிற, பாசம் பிணக்கு உடை - பாசமாகிய பந்தத்தையுடைய, பிணியின் - (இந்த ஸம்ஸாரமாகிற) கோயினின்று, தீர்த்தார் (அன்றே) - நீங்கினவரல்லவோ? பிறாயர் - (பாசபந்தமாகிற பிணியினின்று தீர்த்தவர்) வேறு யாவர்? சொல்லாய் - (இதனை) நீ சொல்வாயாக; (எ - று.)

மிக்கவலிமையுள்ளவரானாலும், தருமந்தவறினவர்களும் அருளற்றவர்களும் அத்தீவினைப்பயனால் இறந்தொழிந்தவர்களேயாவர்; காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும்உட்பகைகளை யொழித்தவர்களே, அவ்வகைப்பிறவித்துன்பத்தினின்று நீங்கி ஈடேறுவார்க ளென்றை என்னக்: இதனால், நீ எவ்வளவு பலசாலியாயிருந்தபோதிலும் அறமும் அருளும் அற்ற செயலைச் செய்வதனால் இறந்தழிவது திண்ணம்; பிறத்தல் இறத்தல் என்ற இந்தப் பாசபந்தப்பிணியினின்று நீ ஈடேற விரும்பினால், காமம் வெகுளி மயக்கம்என்ற உட்பகைகளை உடனே யொழிக்கவேண்டு மென்று உபதேசித்தவாறு. மாண்டார் - தெளிவினால், எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகச் சொல்லப்பட்ட காலவழுபவமேதி. இனி, மாண்டார் - மாட்சிமைப்பட்டவரென்று கொண்டு, மாண்டாரது அறத்தை என்று இயைத்து, அன்று - (பிணியில் தீர்த்தார்) அல்லர் என்று பொருள் கூறிலுமொன்று; இப்பொருளில், ஏராம் - அசை. முன்னைய பொருளில், ஏராம் - எதிர்மறைப்பொருளைக் காட்ட, அன்று என்ற எதிர்மறைச்சொல்லும் சேர்ந்து தேற்றப்பொருளைக் காட்டிற் றென்னவேண்டும். (௫௫)

௫௬. தென்றமிழரைத்தீதான்முன்னுத்தீதுநீர்முனிவர்பாரும்  
 புன்றோழிலரக்கர்க்குற்றேநோற்கிலம்புகுந்தபோகே  
 கொன்றருணின்னாலுன்னார்குறையதுசரதங்கோவே  
 யென்றனர்யானேகேட்டேனீயிதற்குடையவசெய்தாய்.

(இ - ன்.) புகுந்த போது - (இராமபிரான் தண்டகாரணியத்திற்) பிரவேசித்தபொழுது, தென் தமிழ் உரைத்தோன் முன் ஆ - இனிய தமிழ்ப்பாணை



யை வளர்த்த அகத்தியமுனிவர் முதலாக, தீது தீர் முனிவர் யாரும் - குற்றமற்ற (தண்டகாரணியவாசிகளான) இருடியர் யாவரும், (இராமபிரானோக்கி), 'கோவே - எமதுதலைவனே! புல் தொழில் அரக்கர்க்கு - இழிதொழிலையுடைய அரக்கர்செய்கின்ற உபத்திரவத்தைப் பொறுத்தற்கு, ஆற்றேம் - வல்லமையுடையோ மல்லோம்; நோற்கிலம் - தவஞ்செய்யவும் முடியாதவரானோம்; கொன்றருள் - (அவ்வரக்கர்களையெல்லாம்) கொன்று (எங்கட்கு) அருள்செய்யவேணும்; நின்னல் - உன்னல், அன்னர் - அந்தராக்ஷஸர்கள், குறைவது - அழிந்தொழிவது, ஈரதம் - நிச்சயம், என்றனர் - என்று முறையிட்டார்கள்; யானே கேட்டேன் - (அவ்விருடியரின்முறையிட்டை) நானே நேரிகேட்டுள்ளேன்; நீ - இத்தற்கு - இந்தமுறையிட்டிருக்க, இயைவ - தக்க கொடுஞ்செயல்களையே, செய்தாய் - செய்துள்ளாய்; (எ -று.)

இராமபிரான் தண்டகாரணியத்திற் புகுந்தபோது அங்கு வசிக்கின்ற முனிவரயாவரும் திரண்டு இராமபிரானைச் சரணடைந்து அரக்கர்செய்யுங்கொடுமைகளைக் கூறி முறையிட்டு, அவர்களை யழித்துவிடவேணு மென்று பிரார்த்தித்தார்கள்; அதற்குத் தக அரக்கர் யாவரும் சமூலமாக ஒழியும்படி நீ காரியஞ்செய்துவருகிறாய்; ஆதலால், இப்போது நியும் உன்னைச்சேர்ந்த அரக்கர்யாவரும் அழிந்தொழிவது திண்ண மென்று தீதாபிராட்டி கூறினனென்க. "சுண்ணிறத்தியய வினியிவ்வயினிருந்தால், வேண்டியன மாதவம் விரும்பின முடிப்பாய், தூண்டுசின் வாணிநுதர் தோன்றியுள ரென்றல், மாணிகமலைத் தெமர் மனத்துயர் துடைப்பாய்" என்று அகத்தியமுனிவரும், "இரக்கமென்றொரு பொருளிலாத நெஞ்சினர், அரக்கரென்றுளர்சில ரறத்தினிங்கினர், நெருக்கவும்யாம்படர் நெறியலநெறி, தரக்கவுமருந் துவத்திறையுணிகினேம்" என்றுதொடங்கி, "உருளுடைநெயியாலுலகையோம்பிய, பொருளுடைமன்னவன் புதல்வ போக்கிலா, இருளுடைவைவலே மிரவிதோன்றினா, யருளுடை வீரகின் னபயம்யாம்" என்பது இறுதியாக மற்றைமுனிவர்களும் கீழ்ஆரணியகாண்டத்துக் கூறியது காண்க. 'தென் தமிழிசைத்தோன்' 'முன்னர்' என்றும் பாடம்.

(ருசு)

ருள. உன்னையுங்கேட்டுமற்றுன் னூற்றடிமுடையநாளும்

பின்னையிவ்வரக்கர்சேனைப் பெருமைமுனிவர்பேணிச்

சொன்னபிணங்கைமுகக்குழம்பியர்தோளுந்தாளுந்

சின்னபின்னங்கள்செய்தவதனைநீசிந்தியாயோ.

(ரு - ள்.) உன்னை கேட்டு உம் - உன்னைப்பற்றிக் கூறியதைக் கேள்வியுற்றபின்பும், உன் ஊற்றமும் - உனதுவலிமையும், உடைய நாளும் - நீ பெற்றுள்ள ஆயுள்வலிமையும், பின்னை - பின்னையம், இ அரக்கர் சேனை பெருமையும் - இந்த இராட்சசர்களுடைய சேனையின் பெருக்கத்தையும், முனிவர் - (தண்டகாரணியவாசிகளான) ருஷிகள், பேணி சொன்னபின் - மிகவிரும்பிக் கூறியபின்பும், உங்கை - உந்தங்கையாகிய ரூர்ப்பணகி யினுடைய, மூக்கும் -

மூக்கு முதலிய உறுப்புக்களையும், உம்பியர் - உனது தம்பிமார்களாகிய கான்முதலியோரது, தோளும் - தோள்களையும், தாளும் - கால்களையும், சின்ன பின்னங்கள் செய்த - துண்டுதுண்டாக வெட்டிய, அதனை - அச்செய்தியை, நீ சிந்தியாயோ - நீ நினைக்கமாட்டாயோ? (எ - று.)

தண்டகாரணியவாசிகளான முனிவர்களின் மூலமாக உனதுவரலாறுமுழுதும் அறிந்த பின்பே இராமபிரான் உன்னைச் சிறிதும் பொருள்செய்யாது உனது தன்னை சூர்ப்பணைகயினை மூக்குமுதலிய உறுப்புக்களை யறுத்ததையும், அவனது துண்டுதலினால் பெருஞ்சேனைகளோடு எதிர்த்துவந்த உனது தம்பியான கான் முதலியோரை மிகளளியில் வெருவிரைவில் அழித்ததையும், நீ சிந்தித்துப் பார்க்கவில்லையோ? நீ சிந்தித்துப்பார்த்திருந்தால், இவ்வாறு இராமபிரானைப்பற்றி அஞ்சாது தீச்செயலைச்செய்தலும் கடுஞ்சொற்களைச் சொல்லுதலும் செய்யமாட்டா யென்பதாம். இராவணனது வலிமை முதலிய வற்றைத் தண்டகாரணியவாசிகளான முனிவர்கள் கூறின ரென்பதை, இங்கு அறுவாதமுகத்தாற் கவி கூறுகின்றன ரென்க. இராமபிரான் அரக்கரால் தமக்குநேர்த்துள்ள தீங்கையெல்லாம் போக்குவ னென்பது பற்றி, அப்பரம னிடத்து முனிவர்கள் இராவணன்செயலை மிக்கஆதரத்தோடு சொன்ன ரென்பார், 'பேணிச் சொன்னபின்' என்றார். (இள)

௫௮. ஆயிரந்தடக்கையானின்னைநான்குகரமும்பற்றி

வாய்வழிசூருதிசோரக்குத்திரவான்சிறையிலவைத்த

தூயவன்வயிரத்தோள்க டிணித்தவன்ரெநிலந்தமாற்ற

நீயறிந்திலையோவேகுநெறிபறிந்துலாதர்சா.

(இ - ள்.) ஏகம் நெறி அறிந்து இலாத நீசா - செல்லவேண்டிய சன் மார்க்கத்தை இன்னதென்று அறிந்திராத இழிகுணமுடையவனே! நின் - உனது, ஐந்நான்கு கரமும் - இருபதுகைகளையும், பற்றி - பிடித்துக்கொண்டு, வாய் வழி சூருதி சோர - (உனது) வாயின் வழியாக இரத்தஞ் சொரியும்படி, குத்தி—, வான் சிறையில் வைத்த - பெருஞ்சிறையில் (உன்னை) அடைத்த, தூயவன் - சுத்தவீரனான, ஆயிரம் தட கையான் - பெரிய ஆயிரங்கைகளை யுடையவனாகிய கார்த்தவீரியார்ச்சுனனது, வயிரம் தோள்கள் - பெருவலிமை படைத்த தோள்களை, துணித்தவன் - வெட்டித்தள்ளியவனாகிய பரசுராமன், தோலைந்த - (இவ்விராமபிரானால்) வலியழிந்த, மாற்றம் - செய்தியை, அறிந்திலையோ—? (எ - று.)

தோள்வலியையடக்கி உன்னைக் கார்த்தவீரியார்ச்சுனன் பிடித்துச் சிறையில் வைத்தான்; பரசுராமன் அப்படிப்பட்டவனது ஆயிரந்தோள்களையும் சிதைத்து உயிரொழித்தான்; அப்படிப்பட்ட பரசுராமனே எமது இராம பிரானுக்குமுன் வலியுழிந்து ஒடுங்கிவிட்டானே; இது உனக்குத் தெரியாதோ? அதனை யறிந்தபின்பும் வழியல்லாவழியிற் சென்று மானக்கடவாயோ! என்று சிதை கூறின னென்பதாம். இங்கு, இராவணனினும் மேம்பட்டவன் கார்த்த

வீரியன்; அவனினும் மேம்பட்டவன் பரசுராமன்; அவனையும் அடக்கி மேம்பட்டவன் இராமபிரான் என்று அப்பெருமானது பெருமையை விளக்கியது - மேன்மேலுயர்ச்சியணி; இதனை, வடநூலார் ஸராலங்கார மென்பர். (௫௮)

நூ. கடிக்கும்வல் லரவுங் கேட்கு மந்திரங், சளிக்கின் றேயை யடுக்குமீ தடாதென் றுன்ற வேதுவோ டறிவு காட்டி யிடிக்குந் தில்லை யுள்ள ரெண்ணிய தெண்ணி யுன்னை முடிக்குந் ரென்ற போது முடிவன்றி முடிவ துண்டோ.

(இ - ள்.) கடிக்கும் வல் அரவும் - கடித்துக்கொல்லவல்ல கொடிய ஸர்ப்பமும், மந்திரம் - மந்திரத்தை, கேட்கும் - கேட்டு அடங்கிநடக்கும்; (அது போல, நீயும் ஏற்ற மந்திரம் கூறுவா ரிருப்பின் அதற்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பாய்); சளிக்கின்றேயை - (யதேச்சையாகக்) சளிப்புக்கொண்டு திரிகின்ற உன்னை, 'சுது அடுக்கும் - இது தக்கது, (சுது) அடாது - இது தகாது,' என்று—, ஆன்ற ஏதுவோடு - சிறந்த காரணங்களுடனே, அறிவு - நல்லறிவை, காட்டி-எடுத்துத்தெரிவித்து, இடிக்குநர்-(உனக்கு) நன்மதியை யிடித்துச் சொல்லுபவர், இல்லை - ஒருவருமில்லை; உள்ளார்-உன்னிடம் இருப்பவர்களோ, எண்ணியது எண்ணி - (நீ) நினைத்ததையே தாமும் நினைத்து, (தாங்கள் ஆராய்ந்து நம்புத்தி எதனையும் சொல்லாமல்), உன்னை முடிக்குநர் - உன்னை யழிப்பவராயிருக்கிறார்கள், என்ற போது - என்றால், முடிவு அன்றி - (உனக்கு) நாசம் நேரிடுமேயல்லாமல், முடிவது உண்டோ - முடியும்தொழில் வேறு உளதோ? (எ - று.)

விஷஸர்ப்பமும் மந்திரத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு நடப்பதாயிருப்பதுபோல, நீயும் மந்திரத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்கக்கூடி மென்றாலும், இப்போது உன்னைச்சுற்றி நன்மந்திரிகள் எவருமில்லாதொழிப, உள்ளவர்கள் உன்னோடு ஒரு மனமுடையராய், உன்னையழிக்கக்கூற்றிருக்கிறார்கள்: அதனால், உனக்கு நாச முண்டாகுமே தவிர நன்மை யுண்டாகா தென்று கூறியவராயிற்று. 'சுது' என்பது - முன்னும் பின்னும் சென்று இயைதலால், யதீந்திமீத்பமாந். மந்திரம் என்பது - ஆலோசனையென்பதையும், மறைமந்திரமென்ற பொருளையும் காட்டும். 'இல்லையுன்னாவெண்ணியது,' 'முடிக்கின்றபோது' முன்னின் என்பன - பாடாந்தரம். (௫௯)

வேறு.

[இராவணனுக்குக் கோபம் மீததல்.]

சு0. என்ற மத்துதை கேட்டலு மிருபது நயன

மின்றி தப்பன வொத்தன வெயில்விடு பகுவாய்

குன்றி தத்தெழித் தூர்பினன் குறிப்பதென் காமன்

, மன்றி தத்தையுங் கடந்தது சிற்றத்தின் மகைமை.

(இ - ள்.) என்று—, அறம் தறை - தரும மார்க்கத்தை, கேட்டலும் - (பிராட்டி சொல்லக்) கேட்டவுடனே, (இராவணனது), இருபது நயனம் - இருபதுகண்களும், மின் நிறப்பன ஒத்தன - மின்னல்தோன்றுவதை யொத்திருந்தன [கண்களில் நெருப்புப்பொறி பறந்தன என்றபடி]; வெயில் விடுபகு வாய் - உக்திரத்தை வெளிக்காட்டுகிற பிளந்துள்ள (தனது) ஒருபதுவாய் சுளாலே, குன்று - மலைகளும், இற - இற்றுவிழும்படி, தெழித்து உரப்பினன் - அதட்டி யாரவாரித்தான்; குறிப்பது என் - (நாம்) சொல்லுதற்கு யாது உளது? சீற்றத்தின் தகைமை - (அவனது) கோபத்தின் தன்மை, காமன் தன் நிறத்தையும் கடந்தது - மனம்தனது வல்லமையையும் மீறிவிட்டது; (எ - று.)

இப்படிச் சீதாபிராட்டி இராவணனைநோக்கித் தருமோபதேசஞ் செய்யவே, அவன் அது தனக்கு அறிஷ்டமாயிருத்தலாலே பொறுக்காமல், சீதாபிராட்டியினிடம் தான் கொண்ட காதலையும் மறந்து கடுங்கோபங்கொண்டு தனது இருபது கண்களிலும் நெருப்புப்பொறி பறக்கத் தனதுபத்துவாய்களினாலும் அப்பிராட்டியை அதட்டி அச்சுறுத்தினு என்பதாம். காமத்தையும் கோபம் வென்றுவிட்ட வியப்பை 'குறிப்பதென்?' என்பதனால் விளக்கினார்.

இதுமுதல் ஐந்துகவிசன் - பெருப்பாலும் முதற்சீரும் ஐந்தாஞ்சீரும் மாச்சீர்களும், மற்றை மூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய நெடிவடி நான்குகொண்ட சனிநிலைத்துறைகள். (சு 0)

[இராவணனது கீழ்நழும் காதலும்.]

சுக. வளர்ந்தநாணின்னமாநீரமனைத்தையுமறைவித்  
தளந்ததோலினன்னல்சொரிகண்ணினனிவோப்  
புளந்துதன்பெனென்றுடன்றன்னபெயர்ந்தனன்பெயரான்  
கிளர்ந்தசிற்றமுங்காதுமெதிரெதிர்க்குடைப்ப. ௮௪-௭

(இ - ள்.) (இராவணன்), வளர்ந்த நாணின் - மேன்மேல் வளர்கின்ற வெட்கத்தையுடையவனும், (அப்போது மூண்ட கோபத்தினால்), மாதிரம் அனைத்தையும் - திக்குக்களையெல்லாம், மறைவித்து - மறையச்செய்து, அளந்த - அளவிடுகின்ற, தோளின் - தோள்களையுடையவனும், அனல் சொரி கண்ணின் - நெருப்பைக்கக்குகின்ற கண்களையுடையவனுமாய், 'இவனே—, பிளந்து தின்பென்—', என்று - என்றுசொல்லி, உடன்றன் - கோபித்து, கிளர்ந்த - (இப்படிப்) பொங்கிமெழுந்த, சீற்றமும் - கோபமும், காதலும் - (பிராட்டியினிடத்துக்கொண்ட) ஆசையும், எதிர் - எதிர்க்குடைப்ப - மாறிமாறித்தோன்ற, பெயர்ந்தனன் பெயரான் - (அப்பிராட்டியுள்ள இடத்தை நோக்கிச்) செல்லுதலும் செல்லாமலிருத்தலு முடையவனுனான்; (எ - று.)

'ஒருபெண் இப்படித் தனக்குப்புத்தி கூறுமாறு ஆயிற்றே!' என்று நினைக்க நினைக்க ஒருபால் வெட்கம் மேலிட்டு, மற்றொருபால் தனது கருத்து ஈடேற மையாற் கோபம் மிக, அதனால் தோள்கள் வளரக் கண்கள் நெருப்புப்பொறி

பறக்க, 'இவனைப் பிளந்து தின்பேன்' என்று எழுந்த, அப்பிராட்டியினிடம் கொண்ட மோகத்தினால் அடி யெழுமற் சிறிதுவிந்நவாங்க இவ்வாறு ஒன்றும் செய்யமாட்டாது தவித்தான் இராவண னென்பதாம். கீழ்ச்செய்யுளில் இராவணனது சினம் காதலெவன்றிட்டமையைக் கூறினவர் இச்செய்யுளில் அஃது சிறிதுகுறைய, காதலும் சிற்றமும் ஒத்தலையின வாயினமையைக் கூறின ரென்க. 'உடன்றவன்' என்ற பாடத்தில், உடன்று அவன் என்று பிரித்தற்கும் இடமுண்டு. (சுக)

[அப்பொழுது அனுமான் கொண்ட சிந்தனை.]

கூஉ. அன்னகாலையினுமனுமுருந்த திக்கற்பி

னென்னையாளுகாடநாயகன்றேனியையென்முன்

சொன்னரீசன்கைதொடுவதன்முன்றுகைத்துழக்கிப்

பின்னைநின்றதுசெய்குவெனென்பதுபிடித்தான். (சுகுடி)

(இ - ள்.) அனுமனும்—, அன்ன காலையின் - அப்பொழுது, — 'அருந்ததி கற்பின் - அருந்ததிபோன்ற பதிவிரதாதருமக்கையுடைய, என்னை ஆள் உடை நாயகன் தேயியை - என்னை பாட்கொண்டிள்ள தலைவனாகிய இராம பிரானது மனைவியாகிய இச்சிதாபிராட்டியை, என்முன் - எனக்குஎதிரில், சொன்ன - தாறுமாறாகப்பேசிய, ரீசன் - இதிருணமுடைய இவ்விராவணன், கை தொடுவதன்முன் - (தன்) கையினுற் பரிசிப்பதற்குமுன்னமே, துகைத்து உழக்கி - (அவனைக் காலினால்) மிதித்து வருத்தி, பின்னை - அதன்பின்பு, நின்றது - செய்யவேண்டிவதான செயலை, செய்துகொண் - செய்வான்,' என்பது - என்பதை, பிடித்தான் - மனத்தில் நினைத்தான்; (எ - று.)

இராவணன் 'சீதையைப் பிளந்து தின்பேன்' என்று சினந்தைக் கண்ட அனுமான் 'ஒருகால் இராவணன் அவ்வாறே செய்திடுவனோ?' என்று அஞ்சி, 'அவ்வாறு செய்யத் தொடங்குமுன் நான் இவனை ஒழித்துவிடவேண்டும்' என்று கருதின னென்பதாம். 'பின்னைநின்றது' என்றது - சீதையைச் சிறை மீட்டலை யென்னலாம். (சுகஉ)

[இதுவும் அது.]

கூங. தனியினின்றனன் றலைபத்துங்கடி துகத்தாக்கிப்

பனியின் வேலையிலிவங்கையைக்கீழுற்பாய்ச்சிப்

புனிதமாதலத்தணங்களைச் சுகுமந்தனன்போவா

னினிதினென்பதுநினைந்தின்கரம்பிசைந்திருந்தான்.

(இ - ள்.) (பின்னும் அனுமான்), — 'தனியில் நின்றனன் - தனியனாய் நின்றவனான இவ்விராவணனது, தலை பத்தும் - பத்துத்தலைகளையும், கடிது உக - விரைவிற் சிந்தும்படி, தாக்கி - மோதியடித்து, பனியின் வேலையில் - குளிர்ச்சி பொருந்திய சுகுமந்திரத்தில், இலங்கையை - இவ்விலங்காபட்டணத் தை, கீழ் உற - கீழேஅழுந்தும்படி, பாய்ச்சி - போகச்செய்து, புனிதம் மா

தவத்து அணங்கினை - பரிசுத்தமான பெருந்தவத்தையுடைய பிராட்டியை, சுமந்தனை - எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு, இனிதின் - சுகமாக, போவான்-போதலே, (தக்கது), என்பது - என்பதை, நினைந்தனை - எண்ணினவனும், கரம் பிசைந்து இருந்தான் - கைகளைப் பிசைந்துகொண்டிருந்தான்; (எ - று.)

மரத்தின்மேலேயிருந்த அனுமான், இராவணனது கடுஞ்சொற்களைக் கேட்டுச் சிற்றம்மிருந்து, 'இப்போதே நாம் இவனது பத்துத்தலைகளையும் சிதறவடித்து, இலங்கையைக் கடலினுள்ளே மூழ்கவடித்து, இப்பிராட்டியை எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு போகலாமா? அவ்வாறு செய்வது ஒருகால் இராமபிரானது திருவுள்ளத்துக்குப் பங்குஅல்லாமலும் அப்பெருமானது பெருமைக்குக் குறைவாகவும் இருக்குமோ?' என்று நினைத்துச் செய்வது உறுதிப்படாமற் கவலையினால் கையைப் பிசைந்துகொண்டிருந்தன எனப்பதாம்.

(சுசு)

[இராவணனது சினம் காதலால் தணிந்துவிட, மீண்டும் அவன் கூறத்தொடங்குதல்.]

சுசு. ஆண்ட வரளரக் கன்கனன் தண்டத்தை யழிப்பான்  
மூண்ட காலவெந் தியென முற்றிய சிற்ற  
நீண்ட காதலீர் நீத்தத்தின் வீவுறு நிலையின்  
மீண்டு நின்னொரு தன்மைபா விவையிவை விளம்பும்.

(இ - ள்.) ஆண்டு - அப்பொழுது, அ வான் அரக்கன் - வான்போற் கொடிய அந்தஇராவணன்—, கனன்று - உக்கிரங்கொண்டு, அண்டத்தை அழிப்பான் - உலகத்தை யழிக்கும்பொருட்டு, மூண்ட - கிளம்பின, காலம் வெம் தி என - கொடிய காலாக்கினிபோல, முற்றிய - முதிர்ந்துகின்ற, சிற்றம் - (தனது) கோபாக்கினியானது, நீண்ட காதல் நீர் நீத்தத்தின் - மிகுந்த காமமாகிய நீர்வெள்ளத்தினால், வீவுறும் நிலையின் - அவிகின்ற தன்மையிலே, மீண்டு - திரும்பிவந்து, நின்னு—, ஒரு தன்மையால் - ஒப்பற்ற (காதல்) தன்மையினால், இவை இவை விளம்பும் - பின்வருவனவற்றைக் கூறுவானாயினான்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த எட்டுச்செய்யுளின் காண்க.

யுகாந்தகாலத்தில் உலகங்களையெல்லாம் எரித்து அழிக்கின்ற காலாக்கினி போல இராவணனுக்குச் சீதாபிராட்டியினிடம் தோன்றிய கோபாக்கினியானது காதல்வெள்ளத்தினால் அடியோடு அழிந்துவிட, உடனே அவ்விராவணன் மீண்டுவந்து சில கூறத்தொடங்கின எனப்பதாம்.

அவளரக்கன்; வரளமயம் - தொகுத்தல். பிரளயகாலத்திலே பூமியைத் தாங்குகின்ற ஆதிசேஷனுடைய ஆயிரம் முகங்களிலிருந்து வெளிவரும் மிகப்பெரிய மூச்சுக்காற்றிலிருந்து காலாக்கினியு ருத்திரமூர்த்தி யுண்டாகிக் கோ பாவேசத்தோடு விஷாக்கினிச்சவால்களினால் அதியுக்கிரமாய் உலகங்களுையெல்லாம் எரித்திடுவ ரென்பதும், கடலினிடையே யுள்ளதான வடவா முகாக்கினியும் அச்சமயத்தில் வெளிச்சினம்பி உலகங்களை யெரிக்கு மென்

பதம் துற்றொள்கை. காதலை நீர்நீத்தம் என்று உருவங்குச் செய்ததற்கு ஏற்பச் சேற்றத்தை அக்கினி பாகக் கொள்க.

(சுச)

வேறு.

[இதுமுதல் எட்டுக்கவிகள் - இராவணன் சீதையை டோக்கி மீண்டுக்கூறுவான்.]

சுரு. கொல்வெனென்று உனதேனுன்னைக் கொல்கிலன்குறித்துச் சொன்ன சொல்லுள் வவற்றுக் கொல்லக் காரணம் தெரிபச் சொல்லி னொல்வநீ தொல்லா தீநென் றெனக்குமொன் றுலகத் துண்டே வெல்வதுந் தோற்ற மூனும் விளையாட்டின் விளைந்த மேனாள்.

(இ - ள்.) கொல்வென் என்று - (யான் உன்னைக்) கொன்றிடவே வென்று, உடன்றேன் - சினங்கொண்டேன்; (அப்படிச் சினங்கொண்டும் இப்போது), உன்னை கொல்கிலன் - (நான் உன்னிடத்துக் கொண்ட அன்பினால்) உன்னைக் கொல்லமாட்டுகிறீனேன்; குறித்து சொன்ன - என்னைப்பற்றி நீ இழிவாகப் பேசிய, சொல் - சொற்கள், உள - உண்மையாகவே யுள்ளன; அவற்றுக்கு எல்லாம் - அவைகளுக்கெல்லாம், காரணம் - காரணத்தை, தெரிய சொல்லின் - விளங்கும்படி சொல்வதானால், — உலகத்து - இவ்வுலகத்தில், எனக்கும் —, ‘ஒல்வது ஈது - எளிதிற்செய்ததற்கு உரியது இவ்வொழில்: ஒல்லது ஈது - செய்யமுடியாதது இது’, என்று—, ஒன்று உண்டோ - ஒன்று உள்ளதோ? மேல்நாள் - முன்னாளில், வெல்வதும் - (நான்) வெற்றியடைந்ததும், தோற்றல் தானும் - (நான்) தோல்வியடைந்ததும், விளையாட்டின் - விளையாட்டாகவே, விளைந்த - நேர்ந்தன; (எ - று.)

‘நான் உன்னைக் கொல்லவேணுமென்று கடுங்கோபங் கொண்டும் உன்மீதுள்ள மோகத்தினால் அவ்வாறு செய்யத்துணியாதவ னானேன்; நீ இப்போது என்னைப்பற்றி இழித்துக்கூறினாய்; அவை உண்மையாக நிகழ்ந்தவைதாம்: ஆனால், அவை எனது வல்லமையின்மையினால் நிகழ்ந்தனவல்ல; விளையாட்டுத் தன்மையால் நிகழ்ந்தவை; எனக்கு இவ்வுலகத்தில் முடியாத காரியம் எதுவுமில்லை’ என்று இராவணன் சீதையை நோக்கிக் கூறின வென்பதாம். சீதை இராவணனைக் குறித்துச் சொன்ன பழிப்புச்சொற்கள் - இளையவன் இல்லாத சமயம்பார்த்துத் தன்னைத்தாக்கிச்சென்றது, சடாயுவின்சிறையினு லடிபட்டு வீழ்ந்தது, கார்த்தவீரியார்ச்சுன்னிடத்திற் பிடிபட்டது என்பவை. இராவணன் கொல்வே வென்று உடன்றதை “இவ்வாப் பிளந்து தின்பேனென் டன்றன” என்று அறுபத்தோராங்கவியிற் காண்க.

இதுமுதற் பதினொருகவிகள் - முப்பத்தெட்டாங்கவியோன்ற அறுகோ சரிய விருத்தங்க்கள்.

(சுரு)

சுசு. ஒன்றுகேளுரைக்கநிற்கோருயிரெனவுரியோன்றன்னைக் கொன்றுகோளிழைத்தானீநின்னுயிர்விடிற் கூற்றங்கூடு மென்றொருயிருநீங்குமென்பதையிபையவெண்ணி யன்றுநான்வஞ்சஞ்செய்ததாரெனக்கமரினோர்வார்.

(இ - ன்.) உரைக்க - (நான்) சொல்ல, ஒன்று - ஒருவிஷயத்தை, கேள் - கேட்பாயாக:—'நிற்கு - உனக்கு, ஓர் உயிர் என - ஒப்பற்ற பிரண்ணப்போல, உரியோன்தன்னை - கணவனை இராமனை, கொன்று - கொலைசெய்து, கோள் இழைத்தால் - (உன்னைக்) கவர்ந்துகொண்டுவந்தால், நீ—, (அதற்காக), நின் உயிர் விடின் - உனதுஉயிரை (விடுதல்கூடும்; அவ்வாறு) விடுவாயானால், கூற்றம் கூடும் - (அப்போது என்னுயிரைக் கொள்ளும்படி) யமன் (வருவான்); (அதனால்), என் தன் ஆர் உயிரும் நீங்கும்—[நானும் இறந்தொழிவேன்]', என்பதை - என்கிற இந்தஒருவிஷயத்தையே, இயைய எண்ணி - பொருந்த ஆலோசித்து, அன்று - முன்னாலில், நான் வஞ்சம் செய்தது - நான் (உன்னை) வஞ்சனையாற் கவர்ந்துவந்த செயல் நிகழ்ந்தது; (அது காரணமேயன்றி வஞ்சனையாகக் கவர்ந்து சென்றதற்கு வேறுகாரண மில்லை;) அமரில் - போரில், எனக்கு—, நேர்வார் - எதிரில்நிற்பவர், ஆர் - எவர்? (எ - று.)

சீதை தன்னைப்பற்றிக் குறைகூறியவற்றில் முதன்மையான ஒருவிஷயத்திற்கு, இராவணன் இதனைச் சமாதானக் கூறுகின்றனன். 'நான் இராமனோடு எதிரின்று பொருது கொன்று உன்னைக் கவர்ந்துவந்திருந்தால், அப்போது, அவனிடத்துப் போர்புனைவத்திருந்தலால் நீ ஒருகால் உயிர்விடுதல் கூடும்: அம்மாத்திரத்தில் உன்மீது மோகங்கொண்ட என்னுயிரும் போய்விடுமென்ற இவ்வொன்றை நினைத்தே நான் ராமலக்ஷ்மணர்களை விட்டுப் பிரித்து உன்னைக் கவர்ந்துவந்தேன்' என்று இராவணன் வஞ்சனையாற் கவர்ந்துவந்ததற்குக் காரணம் எடுத்துக்காட்டினனென்க. 'யாரெனக்கு அமரில் நேர்வார்' என்றதனால், நான் வஞ்சனையாற் கவர்ந்துவந்ததற்குத் தனதுவலியின்மை காரணமன்று என்று தெரிவித்தபடி.

(சுசு)

சுஎ. மாநென்பதறிந்துபோனமானுடராவார்மீண்டி.

யானென்பதறிந்தால்வாராரேழைமையெண்ணிநோக்க

றேனென்பதறிந்தசொல்லாய்தேவர்தாம்புரவரேயெங்

கோனென்பதறிந்தபின்னைத்திறம்புவார்குறையினல்லால். ௮௭

(இ - ன்.) தேன் என்பது அறிந்த சொல்லாய் - தேனைப்போன்ற சொற்களையுடையவனே' மான் என்பது அறிந்து - (மரீசன் மாயமானாகிவந்ததை உணரமாட்டாமல்) உண்மையான மானென்றேகருதி, போன - பின்தொடர்ந்து சென்ற, மரீனுடர்ஆவார் - (வலிமையற்ற) மனிதரான ராமலக்ஷ்மணர், மீண்டு- - திரும்பி, யான் என்பது அறிந்தால் - (சீதையைக் கவர்ந்து சென்றவன்) இராவணனென்று தெரிந்துகொண்டால், வாரார் - (உன்னைமீட்கும்பொருட்டு இங்கு) வரமாட்டார்கள்; எண்ணி - (அவர்கள் வருவார்களென்று) நினைத்து, நோக்கல் - எதிர்பார்ப்பது, ஏழைமை - (உனது) அறியாமையேயாகும்; எம் கோன் என்பது - (சீதையைக்கவர்ந்துசென்றவன்) தமது தலைவனாகிய நான் என்பதை, அறிந்த பின்னை - உணர்ந்தபின்பு, குறையின் அல்லால் - பின்வாங்குவதேயல்லாமல், திறம்புவார் - மாறுபட்டுப்பொருபவர்களான, தேவர்தாம் - தேவர்கள் தாம், யாவர் - யாவருளர்? [ஒருவருமில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)



இராமலக்ஷ்மணர் உன்னை இங்கு நின்று மீட்டுக்கொண்டுபோமாறு வருவா ரென்று உனது அறியாமையினால் நீ கருதுகின்றாய் ; உன்னை எடுத்துக் கொண்டுபோனவன் நான் என்பதையுணர்ந்தால், தேவர்களேயாயினும், 'எமது தலைவன்' என்று சொல்லிக்கொண்டு பின்வாங்குவாரேயல்லாமல், என்னோடு எதிர்த்துநிற்கமாட்டார்களே ! அப்படியிருக்க, தேவலம் மனிதரான அவர்கள் இங்கு வருவது எவ்வாறு இயலும் ? இயலவே இயலாது என்று இராவணன் சிண்தையை நோக்கிக் கூறினனென்க. "ஐழநின்னொளித்துறை" என்பது முதலியவற்றால், இராமபிரான் லக்ஷ்மணனுடன்வந்து தன்னைமீட்பானென்று நம்பிச் சீதாபிராட்டி கூறியவற்றிற்கு மாறு கூறியவாறு. 'நோக்கல்' என்பதை எதிர்ப்பதை முற்றாகக் கொண்டு, ஐழ்மையினால் இராமலக்ஷ்மணர் வருவா ரென்று கருதி அவரை எதிர்பாராதே என்று பொருள்கூறினுமாம். மூன்றாமடியில், அறிந்த - உவமவுருபு. என்பது - பகுதிப்பொருள்விகுதி. (சுவ)

சூ.அ. வென்றோருமிருப்பயார்க்குமேலவர்விளிலாதோ  
ரென்றோருமிருப்பவன்றேயிந்திரனேவல்செய்ய  
வொன்றதவுலகமூன்றுமுணர்கின்றவொருவன்யானே  
மென்றோனாயிதற்குவேறோர்காரணம்விளிப்பதுண்டோ.

(இ - ள்.) மெல் தோளாய் - மெல்லிய தோள்களையுடையவளே ! வென்றோரும் - (என்னை) வென்றதாக நீ கூறினவர்களும், இருப்ப - இருக்கட்டும் ; விளிவு இலாதோர் - அழிவு இல்லாதவர்களாகி, யார்க்கும் மேலவர் என்றோரும் - எல்லார்க்கும் மேலானவரென்று சொல்லப்படுகின்ற திரிமூர்த்திகளும், இருப்ப - கிடக்கட்டும் ; அன்றே - அன்று தொடங்கியே [வெகுநாள்முன்பு தொடங்கியே], இந்திரன் - தேவராசனான இந்திரன், எவல் செய்ய - ஊழியஞ்செய்யுமாறு, ஒன்றாத - ஒருபடிப்பட்டிராத, உலகம் மூன்றும் - மூன்று உலகத்தாரும், உணர்கின்ற - ('இவனே எல்லாரினும் உயர்ந்தவன்' என்று) தெரிந்து கொள்ளுகின்ற, ஒருவன் - ஒப்பற்றவன், யானே - நானொருவனே யல்லவோ ? இதற்கு - (இப்படிப்பட்ட எனது) பெருமைக்கு, வேறு ஓர் காரணம் - வேறொரு ஏதுவை, விளிப்பது - விவரித்துச் சொல்லவேண்டியது, உண்டோ - உள்ளதோ ? (எ - று.)

கார்த்தவீரியன் முதலிய சிலர் என்னை வென்றிருக்கிறார்களென்று சொன்னாய் ; த்ரிமூர்த்திகளை உயர்ந்தவரென்று நாட்டிலுள்ளவர்கள் சொல்லுகிறார்கள் ; இவர்களுள் என்போல த்ரிலோகாதிபதியான தேவேந்திரன் ஊழியஞ்செய்ய மூன்றுலோகத்திலும் பரவித்திபெற்றவர் யாவரெனும் உண்டோ ? அப்படியில்லாமையால் அவர்கள்யாவரெனும் நானே உயர்ந்தவனென்பதற்கு வேறுகாரணம் காட்டவேண்டுமோ ? என்று இராவணன் தான் யாவரெனும் உயர்ந்தவனென்பதைத் தெரிவித்தவாறு. யார்க்கும்மேலவர் விளிவிளாதோர் என்றோரும் என்பதற்கு - த்ரிமூர்த்திகளினும் உயர்ந்தவராய் (புகைவர்களால்) அழிவில்லாதவரென்று நீ கருதுகின்ற ராமலக்ஷ்மணரென்று கூறினு.

மாம். இருப்ப = வியங்கோள்முற்று; இதில், ப் - எழுத்துப்பேறு, அ - வியங்கோள்விசுதி. (சுஅ)

சுசு. மூவருந்தேவர்தாமுமுரணுகமுற்றுங்கொற்றம்  
பாவைநின்பொருட்டினுலோர்பழிபெறப்பயன்நீர்கோன்பி  
னுவியின்மனிதர்தம்மைபடுகிலேனவரையீண்டு  
கூவிநின்றேவல்கொள்வென்காணுதிருதலைச்சொல்லாய்.

(இ - ள்.) குதலை சொல்லாய் - மழலைச்சொற்களையுடையவளே! பாவை - சித்திரப்பிரதிமைபோன்றவளே! மூவரும் - திரிமூர்த்திகளும், தேவர் தாமும் - மற்றைத்தேவர்களும், முரண் உக - வலிமை யொழியும்படி, முற்றும் - நிரம்பக்கிடைத்துள்ள, கொற்றம் - (எனது) வெற்றியானது, நின்பொருட்டினால் - உண்மியித்தமாக, ஓர் பழி பெற - மிக்க அபகீர்த்தியை யடையும்படி, பயன் தீர் நோன்பின் - பயனற்ற விரதங்களையுடைய, ஆவி இல்வலிமையற்ற, மனிதர்தம்மை - (இராமன் லக்ஷ்மணன் என்ற) அவ்விரண்டு மனிதர்களையும், அடுகிலேன் - கொல்லமாட்டேன்; அவரை - அவ்விருவரையும், ஈண்டு - இங்கே, கூவி நின்று - அழைத்து, எவல் கொள்வென் - பணிவிடை செய்யுமாறு செய்வேன்; காணுதி - (எனது) திறமையைப் பார்; (எ - று.)

திரிமூர்த்திகளையும் மற்றைத்தேவரையும் வென்ற எனக்கு இந்திராண்டு மனிதரைக் கொன்றொழிப்பது ஒருபெரியகாரியமன்று; ஆனால், நான் அப்படிச்செய்வது எனதுவீரத்துக்குப் பழியாகுமாதலால் அவ்வாறு செய்யவிரும்பவில்லை; இப்போது அவர்களைக் கொல்லாமலே எனது வீரத்தினால் அவர்களைப் பிடித்துக்கொணர்ந்து அடிமையாகக்கொள்வேனென்று தனதுவீரம்தோன்றக் கூறியவாறு. கூவிநின்று, நில் - துணைவினை. (சுசு)

எஃ. சிற்றியற்சிறுமையாற்றல்சிறுதொழின்மறவரோடு  
முற்றியதாவிவீரமுனிஷென்கண்கிளையாதேனு  
மிறையிற்பகலினெய்தியிருவரையொருகையாலே  
பற்றினென்கொணருந்தன்மைகாணுதிபழிப்பிலாதாய்.

(இ - ள்.) பழிப்பு இலாதாய் - குற்றமற்றவளே! சிறு இயல் - அற்பத்தன்மையும், சிறுமை ஆற்றல் - அற்பபலமும், சிறு தொழில் - அற்பச்செய்கையுமுடைய, மறவரோடு - அற்பவீரரான ராமலக்ஷ்மணர் விஷயத்தில், முற்றிய - முதிர்ந்த, தா இல் - குற்றமில்லாத வீரம் - வீரத்தினால் தோன்றுகின்ற, முனிவு - கோபம், என்கண் - என்னிடத்து, விளையாது எனும் - உண்டாகாதென்றாலும், (நான் அவர்களை உபேட்சித் திருப்பதைக் காரணமாகக்கொண்டு என்னை வலியற்றவெனன்று நீ கருதுவதனால்), இற்றையின் பகலின் - இன்றைப் பகற்பொழுதிலேயே, எய்தி - (அவர்களுள்ளவிடஞ்) சென்று, இருவரை - அவ்விருவரையும், (எனது பத்தொன்பதுகைகளும் வேலையில்லாமலிறுக்க), ஒரு கையாலே—, பற்றினன் கொணரும் தன்மை - பிடித்துக்கொண்டுவரும் வேடிக்கையை, காணுதி - பார்ப்பாய்; (எ - று.)

மூவுலகங்களையும் எளிதில்வென்ற எனதுவீரத்துக்கு இழுக்காகுமென்று யான் இதுவரையில் அற்பவீரான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்மீது கோபங்கொள்ளாதிருந்தேன்; அதுபற்றி என்னைக்குறைவாக நீ மதித்தலால், நான் இப்போதே சென்று அவ்விருவரையும் எனது ஒற்றைக்கையினாலேயே பிடித்துக் கொண்டுவருகின்றேன்; பார் என்று இராவணன் கூறின னென்க. (எ0)

எக. பதவியமனிதரே னுர்பைந்தொடிநின்றைத்தந்த  
வதவியையுணரநோக்கினுயிர்க்கொலைக்குரியரல்லர்  
சிதைவுறலவர்க்குவேண்டிற்செய்திறன்மேர்ந்ததெண்ணி  
னிதனினைக்கீதெயாகனியற்றுவுலகாண்டியின் னும். ௭௦

(இ - ன்.) பைத் தொடி - பசுமையான வளையலையணிந்தவனே! பதவிய. (நான் தின்னுவதற்குப்) பக்குவமான, மனிதர் எனும் - மனிதர்களோயானாலும், (ராமலக்ஷ்மணர்கள்),—நினை - உன்னை, தந்த - (எனக்குக்) கொடுத்த, உதவியை - உபகாரத்தை, உணர நோக்கின் - நன்றாக ஆலோசித்தால், உயிர்கொலைக்கு - உயிரைக்கொல்லுதற்கு, உரியர் அல்லர் - ஏற்றவராகார்; (அதற்கு மாறாக), அவர்க்கு - அவ்விருவர்க்கும், சிதைவு உறல் - அழிவுநேர்தலை, வேண்டின் - (நீ) விரும்பினால், செய் திறன் தேர்ந்து அது எண்ணின் - (நான்) இனிச் செய்யப்போவதை ஆலோசித்து அது (அவ்வாறே நிகழவேண்டுமென்று) விரும்பினால்,—நினக்கு இதன் ஈதே ஆகின் - உனக்கு நன்மை இதுவே யாகுமானால், இயற்றுவல் - (நான்) அவ்வாறே செய்வேன் [ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொல்வேன்], காண்டி - (இதனைப்) பார் : இன்னும் - இதன் மேலும்,—(எ - று.)—இச்செய்யுளிலுள்ள 'இன்னும்' என்ற சொல் - அடுத்த கவியில் 'அயோத்தி நண்ணி' என்பதனோடு தொடரும்.

உன்னை எனக்குக் கொடுத்தவரென்ற நன்றிபறிதவினால் நான் இதுவரையில் ராமலக்ஷ்மணர்களைக் கொல்லப் பின்வாங்கினேன்; நிவ்வளவுகாலம் சென்றும் நீ எனக்கு இணங்காமையால், இனி உனக்கு விருப்பத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்ற என் கருத்தை மாற்றி, இப்போது நான் அவர்களைக் கொல்வேனென்பதாம். நீ இதுவரையில் எனக்கு இணங்காமையால், நான் ராமலக்ஷ்மணர்களை இனித் கொல்வேனென்பதை யணர்ந்து அதனையே நீ உனக்கு இகமென்று கருதினாற்போலத் தோன்றுகின்ற தென்று, தான் சீதைசைய மருட்டியாவது இணங்குவிக்கல்லா மென்று இராவணன் பின்னிரண்டடிகளாற் கூறுகின்றன னென்க; அடுத்தசெய்யுளும் இக்கருத்தேபற்றிவரும். (எக)

எஉ. பள்ளரீரயோத்திரண்ணிப்பரதனேமுதவினோரான்  
நிள்ளவர்தம்மையெல்லாமுயிரகுடித்துழித்தியின்  
வெள்ளரீர்மிதலையோரைவீவரறுத்தெனிகினெய்திக்  
கொள்வெனின்னுயிருமென்னையறிந்திலைகுறைந்தநாளோய்

(இ - ன்.) குறைந்த நாளோய் - வாழ்நாள் குறைந்தவனே! [இறக்குங் காலம் நெருங்கப்பெற்றவனே!] (நான்), பள்ளம் நீர் அயோத்தி 'நண்ணி - ஆழமான நீருள்ள அயோத்தியாபட்டணத்தை யடைந்து, ஆண்டு உள்ளவர் பரதனே முதலினோர்தம்மை எல்லாம் - அங்குள்ளவரான பரதன் முதலிய எல்லாரையும், உயிர் குடித்து - உயிரை வதைத்து, ஊழி தீயின் - யுகாந்தகாலத்து அக்கினிபோல, வெள்ளம் நீர் மிதிலையோரை - பிரவாகமான நீரையுடைய மிதிலையிலுள்ளவரையும், வேர் அறுத்து - அடியோடு ஒழித்து, எளிதின் எய்தி - சுலபமாக (இங்கு)வந்து, நின் உயிரும் - உனது பிராணனையும், கொள் வேன் - வாங்கிவிடுவேன்; என்னை அறிந்திலை - எனது பராக்கிரமத்தை (இன்னதென்று) அறிந்தாயிலை; (எ - று.)

இராமலக்ஷ்மணரைக் கொல்வதோடு நில்லாமல், அவர்கள்பிறந்த ஊரான அயோத்தியிலுள்ள பரதன்முதலியோரையும் நீ பிறந்த ஊரான மிதிலையிலுள்ளவரையும் வேரோடிழித்து, அப்போதும் இணங்காயாயின் உன்னையும் கொன்றுவிடுவேனென்று இராவணன் சேதைக்கு அச்சமுறுத்தின நென்க.

[இராவணன் சீதையை அச்சுறுத்திச் செல்லுதல்].

எங். ஈதுரைத்தழன்றுபொங்கியெரிகதிர்வானே நோக்கித்

திதுயிர்க்கிழைக்குநாளுந்திங்களோரிரண்டிறேய்ந்த

தாதலினின்றதெண்ணென்றறிந்தவாற்றிவாயென்னாப்

போதரிக்கண்ணினுளையகத்துவைத்துரப்பிப்போனான்.

(இ - ன்.) ஈது - இவ்வாறானசொல்லை, உரைத்து - சொல்லி, (இராவணன்), அழன்றுபொங்கி - மிகவுங் கோபித்து, எரி கதிர் வானே கோக்கி - (தனது) விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய வாளாயுதத்தைப் பார்த்து, (மீண்டும்) சோபிராட்டியை நோக்கி, 'நீ இணங்காவிட்டால், உயிர்க்கு - (உனது) உயிருக்கு, தீது இழைக்கும் - தீமையைச் செய்யவேண்டிய [உன்னைக் கொல்லவேண்டிய], நாளும் - நாளும், திங்கள் ஓர் இரண்டில் - இரண்டுமாதகாலத்திற்குள், தேய்ந்தது - முடிந்துவிடும்; ஆதலின் - ஆகையால், நின்றது - இனி உனக்கு நேர இருப்பதை, என் - ஆலோசித்துப்பார்', என்று - என்றும், 'அறிந்த ஆறுபுத்திமான்சுள் ஆலோசிக்கின்ற முறையில், அறிவாய் - (இப்போது செய்யத்தக்கதை) ஆலோசித்துப்பார்', என்னு - என்றுஞ்சொல்லி, (இராவணன்), போது அரி கண்ணினுளை - செந்தாமரைமலர் போன்றனவும் செவ்வரி பார்த்தனவுமான கண்களையுடைய பிராட்டியை, அகத்து வைத்து - (தன்) மனத்தில் எண்ணியவண்ணம், உரப்பி - (பலவாறு) அடட்டிவிட்டு, போனான் - அவ்விடத்தைவிட்டுச் சென்றான்; (எ - று.)

இராவணன் சோபிராட்டியைக் கவர்ந்துவந்து தன்விரும்பத்தை அவளிடத்துத் தெரிவித்தபோது அன்னுள் இணங்காது பழித்துப்பேச, அப்

பொழுது அவ்விராவணன் கடுங்கோபங்கொண்டு [“ஸ்ருணுமைதிவி! மத்  
வாக்யம் மாஸாந்த்வாதசபாமிரி! - காலேநாநேந நாப்யேஷி, யதிமாம்  
சாருஹாவிரி! - ததஸ் த்வாம் ப்ராதராஸார்த்தம், ஸூதாஸ் சேதஸ்யக்தி  
ஸேஸஸ:”] “சீதையை! நான் சொல்வதைக் கேள்; பன்னிரண்டுமாதகாலம்  
நான் பொறுத்துப்பார்ப்பேன்; அதற்குள் நீ என்னை மடையாவிட்டால், பாசகர்  
என்னுடைய காலேபுணவுக்காக உன்னைக் கண்டம்கண்டமாக வெட்டிவிடுவார்  
கள்” என்று கூறியிருந்தலால், இப்போது கிட்டத்தட்டப் பத்துமாதங்கள்  
கழிந்ததுபற்றி, அவ்விராவணன் ‘நான் உனக்கு முன்னமே தவணையாகக்  
குறித்த காலத்தில் இரண்டு மாதங்கள்தான் மிச்சமாக வுள்ளன; அதற்குள் நீ  
எனக்கு இணங்கினால் சரி, இல்லாவிட்டால் உனக்கு என்ன நேருமென்பதை  
ஆலோசித்துப்பார்’ என்று அதட்டிவிட்டுப் போயினதாகக் கூறின ரென்க.  
ஸ்ரீவால்மீகத்தில் இந்தச்சந்தர்ப்பத்தில் இராவணன் “தவௌமாவௌ ரகி  
தவௌமே, யோவதிஸ்தே மயாக்ருத: - ததஸ்ஸபகமாரோஹ மம த்வம்  
வாவர்ணிரி, ஊர்த்வம் த்வாப்யாந்து மாஸாப்யாம பர்த்தாரம் மாமிச்சிதீம் -  
மமத்வாம் ப்ராதராஸார்த்தம் ஆரபந்தேமஹாநஸே! [நான் உனக்கு முன்பு  
குறித்துள்ளபடி இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் வரையில் பார்த்திருக்க  
வேண்டும். சிறந்தவடிவழகுடையவனே! அதற்குள்ளாவது நீ எனது படுக்கை  
யை யேறாக. இரண்டுமாதம் கழிந்துவிட்டாலோ தாமதமின்றி அடுத்தநாள்  
பகலில்தானே என்னைக் கணவனாக விரும்பாத உன்னைப் பாசகர் எனது  
காலேப்போசனத்திற்காகக் கொல்வார்கள்” என்று கூறியது நிகழ ஒப்புநோக்  
கத்தக்கது. வானேநோக்கியது அதற்குள் நீ இணங்காவிட்டால் இந்தவாளே  
உன்னைக் கொல்லு மென்று தெரிவித்தற்கு. சீதையை எப்பொழுதும் நினைத்த  
வண்ணமாகவே இராவணன் இருக்கின்ற ஸென்பார், ‘போதரிக்கண்ணினுளை  
யகத்துவைத்து’ என்றார்; இனி, பிராட்டியை அரக்கியருடைய நடுவில்  
வைத்து என்று கூறலு மொன்று. தேய்ந்தது, நின்றது என்பவை - இயல்  
பினால் எதிர்காலங்கள் இறந்தகாலங்களாகக் கூறப்பட்ட காலவழுவமைதிகள்.  
‘திங்களுலிரண்டிறீர்ந்த’, ‘அறிதியென்னு’ என்பன பாடாந்தரம். (எக)

[இராவணன் ‘சீதையை எப்படியாவது வசப்படுத்தவேண்டும்’ என்று  
அரக்கியர்க்குக் கட்டளைபிட்டுச் சொல்லுதல்.]

எசு. அஞ்சுகின்றா னுமொன்று லுறிவுறத்தேற்றியானும்  
வஞ்சியிற் செவ்வியானே வசிக்கெதன்பால் வருவீர் என்றே  
னஞ்சுமக்காவெனென்னுநகையிலாமுகத்துப்பேழ்வாய்  
வெஞ்சினத்தரக்கிமார்க்குவேறுறவுணர்த்திப்போனான்.

(இ - ள்.) (பின்பு இராவணன்),—‘வஞ்சியின் செவ்வியானே - வஞ்சிக்  
கொடிபோல் அழகுள்ள சீதையை, அஞ்சுவித்து ஆனும் - பயப்படுத்தியாவது,  
அறிவு உற - (அவளுக்கு) நல்லறிவு உண்டாகும்படி, தேற்றி ஆனும் - சமா

தானவார்த்தை கூறியாவது, ஒன்றால் - எதேனும் ஒருவகையால், வசித்து - வசப்படுத்தி, (பிறகு), என்பால் - என்னிடத்தில், வருவீர் - (எனக்கு அதனைத் தெரிவிக்குமாறு) வாருங்கள் : அன்று எல் - (அவ்வாறுசெய்ய உங்களால்) ஆகாது ஆனால், உமக்கு நஞ்சு ஆவென் - (நான்) உங்கட்கு விஷம்போலக் கொடியவனாவேன், என்று—, நகை இல்லா முகத்து பேழ் வாய் வெம் சினத்து அரக்கிமார்க்கு - சிரிப்பில்லாத [எப்போதும் கடுமையையேயுடைய] முகத்தையும் பிளவுபட்டவாயையும் கடுங்கோபத்தையுமுடைய ராக்ஷஸ்ஸுதிரீகளுக்கு, வேறு உற உணர்த்தி - தனியாகக் கூறிவிட்டு, போனால் - (தன்னிருப்பிடம் நோக்கிச்) சென்றான் ; (எ - று.)

‘எப்படியாவது சீதையை வசப்படுத்தாவிட்டால் நான் உங்களைக் கொல்வேன்’ என்று அரக்கிமாரைத் தனியேயழைத்துக் கட்டளையிட்டு, இராவணன் சென்றன னென்க. ஆனும் = ஆயினும் : விகாரம். வசித்து - வசம் என்ற வடமொழியினடியாப்பிறந்த இறந்தகாலவினையெச்சம். ‘அன்றால்’ என்ற பாடத்துக்கு, ஆல் - ஆனால் என்பதன் விகாரம். (எசு)

[அரக்கிமார்கள் தம் தமக்கீழ் தோன்றியவாறு சீதையை அதட்டிக் கூறத் தொடங்குதல்.]

எரு. போயினனரசுகன் பின்னைப் பொங்கரா துங்கிக் கான்ற  
தூயவெண் மதியை யொத்த தோகையைத் தொடர்ந்த சுற்றித்  
தீயுவல் லரக்கி மார்க டெழீஇத் தெழித்து ரப்பிச் சிந்தை  
மேயின வண்ண மெல்லாம் விளம்புவ ருடன்று மிக்கார்.

(இ - ள்.) அரக்கன் போயினன் - இராவணன் (தன்னிடத்திற்குப்) போய்விட்டான் ; பின்னை - பின்பு, பொங்கு அரா - சிறுந் தன்மையுள்ள இராகு, துங்கி கான்ற - விழுங்கி வெளியுமிழ்ந்த, தூய வெண் மதியை ஒத்த - பரிசுத்தமாய் வெண்ணிறமான பூர்ணசுந்திரினைப் போன்றவளும், தோகையை - மயில்போன்ற சாயலையுடையவளுமான சிதாபிராட்டியை, —மிக்கார் - மிகப் பலராகிய, தீய வல் அரக்கிமார்கள் - மிகக் கொடிய ராக்ஷஸ்திரீகள், தொடர்ந்த சுற்றி - ஒருசேரச் சூழ்ந்தபடி, உடன்று - மிகவும் கோபங் கொண்டு, தெழீஇ தெழித்து உரப்பி - மிக்கபேரொலியுண்டாகுமாறு அதட்டி, சிந்தை மேயின வண்ணம் எல்லாம் - தத்தன் மனம் போன விதமெல்லாம், விளம்புவர் - கூறலாளுர்கள் ; (எ - று.)—அவற்றை, மேலே நான்கு கவிகளிற் காண்க.

இராவணனால் அச்சமுத்திக் கூறப்பெற்று விடப்பட்ட சிதாபிராட்டிக்கு, இராகுவினால் உட்கொள்ளப்பட்டுக் கக்கப்பெற்ற சுந்திரன் உவமையாவன், தோகையென்ற வாலின் பெயர் - அதனையுடைய மயிலுக்குச் சினையாகு பெயராகி, அதுபோன்ற சாயலுள்ள சிதாபிராட்டிக்கு உவமையாகுபெய ராதலால், இச்சொல் - இருமடியாகுபெயர். (எரு)

வேறு.

[இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - அரக்கியர் தம் தமக்குத் தோன்றியவாறு  
சீதையைக் கடிந்துகூறுதல்.]

எசு. முன் முன் னின்றார் கண்களல் சிந்த முடுகுற்றார்  
மின்மின் னென்னுஞ் சூலமும் வேலு மிவையோச்சிக்  
கொன்மின் கொன்மின் கொன்று குறைத்துக் குடராரத்  
தின்மின் தின்மி னென்று தெழித்தார சிலரெல்லாம்.

(இ - ள்.) சிலர் எல்லாம் - அரக்கிமார்களில் சிலர், — முன் முன் னின்றார் -  
(ஒருத்தியைவிட மற்றொருத்தி சீதையைக் கடிவதில்) முற்பட்டுின்றவராய்,  
கண் களல் சிந்த - தமது கண்களினின்று நெருப்புப்பொறி பறக்க, முடுகுற்  
றார் - விரைந்தவர்களாய், மின் மின் என்னும் சூலமும் வேலும் இவை - பளிச்சுப்  
பளிச்சென்று ஒளிவீசுகிற சூலாயுதமும் வேற்படையும் என்ற இவைகளை,  
ஒச்சி - உயரத் தூக்கிக்கொண்டு, கொன்மின் கொன்மின் கொன்று குறைத்து  
குடர்ஆர தின்மின் தின்மின் என்று - இவளைக்கொல்லுங்கள் கொல்லுங்  
கொன்றும் (இவளைக்) கண்டம் கண்டமாக்கிக் கொன்று வயிறுநிறையத்  
தின்னுங்கள் தின்னுங்கொன்றும் கூறி, தெழித்தார் - அதட்டினார்கள்; (எ - று.)

இதுமுதல் இப்படலம் முடியுமளவும் - பெரும்பாடல் ஒன்று இரண்டு  
நான்குஞ் சீர்சன் மாச்சீர்சனும், மூன்றுஞ்சீரொன்று விளச்சீரும், ஐந்தாஞ்சீ  
ரொன்று காச்சீரு மாகி வந்த நெடிவடிநான்கு கொண்ட கலிநிலைத்  
துறைகள்.

எஎ. வையந்தந்தநான் முகன்மைந்தன் மகன்மைந்தன்  
நையன் வேதமாயிரம் வல்லோன்றிவாளன்  
மெய்யன்புன்பால்வைத்துளதல்லால்வினைவென்றோன்  
செய்யும்புன்மையாதுகொலென்றார் சிலரெல்லாம்.

(இ - ள்.) சிலர் எல்லாம் — வையம் தந்த - உலகத்தைப் படைத்த  
நான்முகன் - நான்கு முகங்களையுடைய பிரமதேவனது, மைந்தன் - குமாரனா  
கிய புலஸ்தியமுனிவனுக்கு, மகன் - குமாரனான விரிவமுனிவனது, மைந்தன் -  
குமாரனும், ஐயன் - (மூவுலகுக்குத்) தலைவனும், வேதம் ஆயிரம் வல்லோன் -  
ஆயிரஞ்சாகைகளாக வுள்ள சாமவேதத்தில் மிகவும் வல்லவனும், அறிவாளன் -  
பேரறிவுடையவனும், வினைவென்றோன் - (தவஞ்செய்து) தீவினைகளையொழித்த  
வனுமான ராவணன், உன்பால் - உன்னிடத்தில், மெய் அன்பு - உண்மையான  
பிரீதியை, வைத்து உளது அல்லால் - வைத்திருப்பதல்லாமல், செய்யும்  
புன்மை - செய்துள்ள இழிதொழில்கள், யாது கொல் - யாதுதான்? என்றார் -  
என்று கூறினார்கள்; (எ - று.)

பலவகை யாலுஞ் சிறப்புப்பெற்ற இராவணன் உன்மீது உண்மையான அன்பை வைத்தா னென்றால், அது அவனது மேன்மைபைக் காட்டுமே யன்றி, அவனுக்குக் குற்றமாகாது; அப்படிப்பட்டவன் அன்புவைக்கவும், நீ அதனைப் பாராட்டாதது உனது புண்மையையா மென்று சீதாபிராட்டியை நோக்கிக் கூறிய வாறு. முதலடியினால் இராவணனது உயர்குடிப்பிறப்பையும், இரண்டாவது அடியினால் அவனது கல்வியறிவையும், 'வினைவென்றோன்' என்றதனால் அவனது செயலின் தூய்மையையும் அரக்கியர் விளக்கினர். யாதுகொல், கொல் - அசை.

ம - ன் - ன்

(எ எ)

எ.அ. மண்ணிற்றீயமானுயர்த்தத்தம்வழி யோடும்

பெண்ணிற்றீயாய்தின்முதன்மாயும்பிணிசெய்தாய்

புண்ணிற்கோலிட்டாலனசொல்லிப்பொதுநோக்கா

லெண்ணிக்காணும்மெய்ம்மைபுமென்றார்சிலரெல்லாம்.

(இ - ள்.) சிலர் எல்லாம்—,—பெண்ணில் தீயோய் - பெண்களிற் கொடியவளே!—புண்ணில் - புண்ணிலே, கோல் இட்டால் அன - கோலைக்கொண்டு குத்தினாற்போன்ற கொடுஞ்சொற்களை, சொல்லி - (எமதுஅரசனை நோக்கிச்) சொல்லி, மண்ணில் - இவ்வுலகத்தில், மாணுயர் - மனிதர்கள், தம் தம் வழியோடும் - தங்கள் தங்கள் வம்சத்துடனே, தீய - அழிந்துபோகுமாறு, நின் முதல் மாயும் - உனது உடலும் அழியும்படியான, பிணி - கோய்போற் கொடிய செயலை, செய்தாய் - செய்துவிட்டாய்; பொதுநோக்கால் - (பட்சபாதமில்லாத) பொதுத்தன்மையால், மெய்ம்மையும்-உண்மையையும், எண்ணி காணும்-ஆலோசித்துப்பார்க்கின்றாயில்லை, என்றார் - என்று கூறினார்கள்; (எ - று.)

நீ புண்ணிற் கோலிட்டது போலக் கொடுஞ்சொற்களைச் சொல்லிப் பட்சபாதங்கொண்டு உண்மையையுங் கண்டறியமாட்டாமல் உலகத்து மானிடவர்க்கமே அழியும்படிக்கும் உனதுஉடம்பும் ஒழியும்படிக்கும் தீம்பு செய்துகொண்டாயே! உனதுஅறிவீனத்தை என்னென்று சொல்வது! என்று சில அரக்கியர் கூறின ரென்க. இனி, முதலடிக்கு—(உன்னிடத்து மெய்யன்புள்ள இராவணனிடம் விரும்பங்கொள்வதைவிட்டு), இந்தப்பூமியிலே அற்பமனிதர்கள் பின்னேயே நாடிச் செல்லுகிற, பெண்ணில் தீயோய்! என்று பொருள் காணுவாரு முளர்.

(எ அ)

எ.க. புக்கவழிக்கும்போந்தவழிக்கும்புகைவெந்தீ

யொக்கவிதைப்பாயுற்றனையன்றோவுணர்வில்லா

யிக்கணமிற்றாய்முந்தினமெல்லாமினிவாழாய் ௫௩௪

சிக்கவுரைத்தேமென்றுதெழித்தார்சிலரெல்லாம்.

(இ - ள்.) சிலர் எல்லாம்—, —‘உணர்வு இல்லாய்-விவேகமில்லாதவளே! (நீ), புக்கவழிக்கும் - புகுந்தகுலத்துக்கும், போந்த வழிக்கும்-பிறந்தகுலத்துக்



கும், புகை வெந் தீ ஒக்க விதைப்பாய் உற்றனை அன்றோ - புகைகின்ற கொடுநெருப்பை ஒருசேர வாரியிறைக்கும்படி பொருந்தியுயல்வவோ? இகணம் இற்றாய் - (நாங்கள் கூறும் வழியில் நடவாவிட்டால்) இப்போதே நீ இறப்பது நிச்சயம்; இனி வாழாய் - இனிமேல் நீ (இவ்வுலகத்தில்) உயிருடன் இருக்கமாட்டாய்; முந்தினம் - (நாங்கள்) முற்பட்டு, எல்லாம் .. எல்லா விஷயத்தையும், சிக்க உரைத்தேம், - (உன்மனத்திற்) பதியும்படி செவ்வனே கூறினோம், என்று—, தெழித்தார் - அதட்டிக் கூறினார்கள்; (எ - று.)

நீ செய்கின்ற செயலால் உனது புக்ககூழும் பிறந்தகமும் அழிய நியும் இனிமேல் வாழாமல் இப்போதே இறந்துபடுவாய்; இது திண்ணம்: இதனை முன்னமே யறிந்து உனக்குக் கூறுகின்றோ மென்று சிலஅரக்கியர் அதட்டின ரென்க. விதைப்பாய் - வினையாலனையும் பெயர். இற்றாய் - தெளிவினால் எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகவந்த வருவமைதி முந்தினம் - முற்றெச்சம். (எ - று.)

[சீதாபிராட்டி தனக்குநேரிந்துள்ள நிலைமைக்கு வருந்துதல்.]

அ. கொல்வா னுற்றபெற்றிமையா துங்குறையாதான்  
வெல்வா னங்கோன்றின் னுமின்வம்மென்பவர்மெய்யும்,  
வல்வாய்வெய்யோனேவ லுமெல்லாமனம்வைத்தா  
ணல்லா ணல்லகண்கள்க லுழந்தேநகுகின்றான்.

(இ - ள்.) கொல்வான் உற்ற - (அரக்கியர் தன்னைக்) கொல்லுமாறு தொடங்கிய, பெற்றிமை - கொடுத்தன்மையினால், யாதும் குறையாதான் - (தனது மனவறுதியினின்று) சிறிதும் குறையாதவளாகிய, நல்லான் - சீதாபிராட்டி, —‘நம் கோன் - நமது தலைவனாகிய இராவணன், வெல்வான் - (எப்போதும்) வெற்றிபெற்று மேம்படுபவனாயிருக்கின்றான்; (ஆகையால், அவ்விராவணனது கட்டளைப்படி), தின்னுமின் - (நமது சொல்லுக்கு இணங்கி வராத இவளைத்) தின்னுங்கள்; வம் - வாருங்கள், என்பவர் - என்று அதட்டிக் கூறுகிற அரக்கியாது, மெய்யும் - உடம்பின்பரபாப்பையும், வல் வாய் வெய்யோன் எவனும் - வலிமைவாய்ந்த கொடியவனான இராவணனுடைய கட்டளையையும், எல்லாம் - (ஆகிய) இவற்றையெல்லாம், மனம்வைத்தான் - மனத்தில் எண்ணி, நல்ல கண்கள் கலுழந்து ஏ - அழகியகண்களினால் நீரைப் பெருக்கிக் கொண்டே, நகுகின்றான் - (தனக்கு நேர்ந்துள்ள நிலைமைக்குச்) சிரிப்பவளானான்; (எ - று.)

அரக்கியர் பலவகையால் தன்னை அதட்டவும் சீதாபிராட்டி இராமனைத் தவிர வேறு எவரையும் மனத்திற் கருதாமை யாகிற தன் உறுதியினின்று சிறிதும் பின்வாங்காமல், அரக்கிமார் தன்னை விழுங்குபவர் போன்று அதட்டிக்கொண்டு மேல்விழுவதையும் இராவணன் தன்னை இவ்வண்ணம் அதட்டுமாறு அவ்வாக்கிமார்க்கு எவியுள்ளதையும் மனத்திலெண்ணித் துயரம் உள்

எடங்காமையாற் கண்ணீர்பெருக அவலச் சிரிப்புச் சிரிக்கலாயின நென்பதாம். வெல்வான் நங்கோன் என்பதற்கு - (நாம் இந்தச் சீதையை வசப்படுத்த மேன்மேலும் முயலாவிட்டால்) நமது அரசுகூடிய இராவணன் நம்மைக்கொல்வானென்றும், மெய்யும் - மெய்யே கொல்ல வருவதையும் என்றும் உரைப்பாரமுளர். 'கொல்வானுற்றோர்', 'குறைபாதார்' என்பன பாடாந்தரம். எந்தக்கடைக் கண் பார்வையினால் உலகத்தவர் நல்வாழ்ச்சி பெறுவரோ, அத்தகைய கண்கள் இப்போது துபரமுற்று வருந்துவன வாயினவே! என்ற இரக்கந் தோன்ற 'நல்லகண்கள் கலுழந்து' என்றார். நகை - அவலம் பற்றியது. (அ௦)

[இதுவும், அடுத்த கவியும் - அப்போது திரிசடையின் மொழியினால் அரக்கமார் அடங்குதல்.]

அக. இன்னோர்ன்னவய்திபகாலத்திடைதின்றான்

முன்னேசொன்னேன்கண்டகனுவின் முடிவுமமா

பின்னேவாளாபேதுறுவீரேற்பிழையென்ற

என்னேநன்றென்றாவிரல்லாமறிவுற்றார். ௭௮௮

(இ - ள்.) இன்னோர் அன்ன - இப்படிப்பட்ட தன்மைகள், எய்கிய காலத்திடை - நேர்ந்த பொழுதில், தின்றான் - அங்குமின்றவனாகிய திரிசடை, (பிராட்டியைநோக்கி), 'அம்மா - தாயே! கண்ட கனுவின் முடிவு - நான் கண்ட கனுவின்து பயனை முன்னே சொன்னேன் - முன்னமே (உம்மிடத்துச்) சொல்லியிருக்கின்றேன்; பின்னே - அன்பிறகு [இப்போது], வாளா-வீறாக, பேதுறுவீரல் - கலங்குவிமானால், பிழை - (அது உமதுகைமைக்குக்) குறைவாகும்', என்றான் - என்றுசொல்லி (மீண்டும் சீதையைத்) தீற்றினான்; அவர் எல்லாம் - (அதுகேட்ட) அரக்கியெல்லாம், அறிவுற்றார் - (அந்தத்திரிசடை கூறியதை (விசாரித்துத்) தெரிந்துகொண்டு (திரிசடையைநோக்கி), 'அன்னே - தாயே! கன்று - நல்லது', என்றார் - என்று உடன்பட்டிச் சொன்னார்கள்; (எ - று.)

இப்படிச் சீதாபிராட்டி வருந்துமபோது, அருகிலிருந்த திரிசடை அப்பிராட்டியை நோக்கி 'நான் முன்னமே கண்ட கனுவின் பயனைக் கூறியிருந்தும் என் பேச்சை நம்பி ஆறியிராமல் இவ்வளம் வருந்துவது தகுதியோ?' என்று கூறி, மீண்டும் அச்சீதாபிராட்டியைச் சமாதானப்படுத்தினான். அப்போது அதனைக் கேட்டறிந்த அரக்கியரும் திரிசடையின் பேச்சை அவ்விசரித்தாரக் கொன்பதாம். நன்று என்பது - உடன்பாட்டைக் குறிப்பிக்கும். இனி, முன்னிரண்டடிகளால், திரிசடை சீதாபிராட்டியைச் சமாதானப்படுத்தியதாகக் கொண்டு, மூன்றாமடியால், பிராட்டியைப் பேதைமைக்குணம் கொண்டு மருட்டினீரானால் அது உங்கட்கும் பெருங்குற்றமாய் முடியுமென்று அரக்கியரை நோக்கிக் கூறிபதாக உரைத்தலும் ஒன்று. 'அன்னே நன்றென் நேவெல்லாரும் வினவுற்றார்' என்பதும் பாடம். (அக)

அஉ. அறிந்தா ரன்ன முச்சடை யென்பா எவள்சொல்லப்  
 பிறிந்தார் சீற்ற மன்னனை யஞ்சிப் பிறிதில்லார்  
 செறிந்தா ராய தீவினை யன்னார் தெறல்எண்ணார்  
 நெறிந்தா ரோதிப் பேதையு மாவ் நிலைநின்றாள்.

(இ-ள்.) மன்னனை அஞ்சி-(தமது) அரசனாகிய இராவணனுக்குப் பயந்து, பிறிது இல்லார் - (அவனது கட்டளையன்றி) வேறொன்றையும் அறியாதவர்களும், செறிந்தார் - ஆய தீவினை அன்னார் - மிகவும் நெருங்கினவராகிற தீவினையை யொத்தவர்களுமாகிய அவ்வரக்கிமார்கள், அன்ன முச்சடை என்பாள் அவள் சொல்ல - அந்தத்திரிசடையென்பவள் சொல்லியதனால், அறிந்தார் - நல்லுணர்ச்சி பெற்றவர்களாய், சீற்றம் பிறிந்தார் - (தாம் கொண்ட) கோபத்தினின்றும் மாறி, தெறல்எண்ணார் - (அப்பிராட்டிக்கு) அச்சமுறுத்துவதை நினையாமல் விட்டிட்டார்கள்; (அப்போது), நெறிந்து ஆர் ஒதி பேதையும் - நெறிப்புக்கொண்டுள்ள கூந்தலையுடைய பிராட்டியும், ஆவி நிலைநின்றாள் - (சிறிதுவருத்தம் நீங்கி)தன்னுயிர் நிலைத்திருக்கப்பெற்றாள்; (எ - று.)

திரிசடையின் சொல்லத் தேர்ந்தறிந்த அரக்கியர் தாம் பிராட்டியை வருத்துவதை யொழிந்து நிற்க, அப்பிராட்டி சற்றுத் துயரொழிந்து ஆவி தரித்திருக்கப்பெற்றன என்பதாம். 'பிறிதில்லா' என்றும் பாடம். (அஉ)

நிந்தனைப்படலம் முற்றிற்று.

## ஐந்தாவது உருக்காட்டு படலம்.

அதுமான் பிராட்டியின் அருகிற் சென்று தனது வடிவத்தைக் காட்டி இராமபிரானது செய்தியைத் தெரிவித்துத் தனது பெரிய உருவத்தையும் காண்பித்த வரலாற்றைக் கூறும் பாகம். உரு - ரூபம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. [சீதையைக் காணவிரும்பிய அநுமான் அவளைக்காவல்செய்கிற அரக்கியரை மந்திரபலத்தால் உறங்கச்செய்தல்.]

க. காண்டற் கொத்த காலமு மீதே தெறுகாவ

நூண்டற் கொத்த சிந்தையி னொருந் துயில்கில்லார்

வேண்டத் துஞ்சா ரென்றொரு விஞ்சை வினைசெய்தான்  
மாண்டற் குற்ற ராமென வெல்லா மயர்வுற்றார்.

(இ.ன்.) 'காண்டற்கு ஒத்த காலமும் ஈதே - (நான் பிராட்டியைக்) காணத் தக்க சமயமும் இதுவேயாம்; தெறு காவல் நூண்டற்கு ஒத்த சிந்தையினரும் - வருத்தி நெருக்குகிற காவலைச் செய்தற்குப் பொருந்திய மனத்தையுடைய அரக்கியரும், துயில்கில்லார் - தூங்குகின்றிருநிலை: வேண்ட துஞ்சார் - (தூங்க வேண்டுமென்று யான்) விரும்புகிறமாத்திரத்தால் (இவர்கள்) தூங்கமாட்டார்,' என்று - என்று (அநுமான்) ஆலோசித்து, (அவ்வரக்கியரை உறங்கச்செய்வத னிமித்தம்), ஒரு விஞ்சை வினை செய்தான் - ஒரு மாயவிறையைச் செய்தான்; (செய்யவே), எல்லாம் - அரக்கியர்யாவரும், மாண்டற்கு உற்றார் என - இறத்தற்குக் காலமேநேர்ந்தவர்போல, மயர்வு உற்றார் - மயக்கமடைந்தார்கள்; (எ.று.)—ஆம் - அசை.

அரக்கியரால் வருத்தப்பட்டு மிகமனங்கலங்கிய சீதை திரிசடை தேற்ற அவள் வார்த்தையை நம்பிச் சிறிது தேறியிருக்குஞ் சமய மாதலால், அந்தத் திரிசடையின் வார்த்தைக்கு இணங்க இப்பொழுதே நானும் சென்று இராம பிரானது வரலாற்றைத் தெரிவித்தல் தக்கதா மென்று அதுமான் சீதையைக் காணவேண்டின னென்க. அரக்கியர் இராவணனது குற்றேவன்களரி ராதலின், அவனான்கடவாது சீதையைவருத்துபூவர்களாய்ச் சிறைசெய்யுந் தம் தொழிலில் நிலைநின்று உறங்காது நிற்ப ரென்பான், 'தெறுகாவல்தூண்டற் கொத்த சிந்தையினரும் துயில்கில்லார்' என்றான்; அடுத்த கவியிலும் 'துஞ்சாதார்' என்பர். அரக்கியர் கண்விழித்திருக்கையில் தான் சென்று பிராட்டியுடன் பேச அவர்கள் விடாராதலாலும், இரக்கியம் வெளிப்பட்டுவிடு மாதலாலும், அதுமான் மந்திரபலத்தால் அவர்களை உறங்கும்படி செய்தன னென்க.

தெறு சிந்தையினர் என இயையும். விஞ்சை - வித்யா என்ற வடசொல்லின் திரிபு; வித்யை, வித்தை, விச்சை, விஞ்சை யெனக் காண்க. விஞ்சை

வினைசெய்தல்-ஒருமந்திரத்தை உச்சரித்து அதன்வலிமையால் தான் நினைத்த காரியத்தை முடித்துக்கொள்ளுதல். மயர்வு - 'வு' விசுதி பெற்ற தொழிற் பெயர். அயர்வுற்றார் என்று பிரித்தல், மோனைத்தொடைக்குச் சிறவாது.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - மூன்றாஞ்சீர் விளச்சீரும், சுற்றுச்சீர் புளி மாங்காய்ச்சீரும். மற்றைமூன்றும் மாச்சீர்களுமாய் வந்த நெடிலடி நான்கு கொண்ட கலிநிலைத்துறையக்டா ; காப்பியக்கவித்துறையென்பதும் இது. (க)

[அரக்கியர் உறங்குகையிலீ, பிராட்டி சோக்கிக்கத்தொடங்குதல்.]

உ. தஞ்சா தாரூந் தஞ்சதல் கண்டா டியராற்று  
நெஞ்சா லொன்று முய்வழி காண நெஞ்சுகின்ற  
ளஞ்சா நின்றாள் பன்னெடு நாளு மழிவுற்ற  
நெஞ்சா வன்பா லின்னப கர்ந்தாங் கிடருற்றாள்.

(இ-ள்.) பல் நெடு நாளும் அழிவுற்றாள் - மிகப்பலநாளாக வருந்துபவ ளான பிராட்டி,—தஞ்சாதாரும் தஞ்சதல் கண்டாள் - ஒருநாளும் தூங்காதவர் களான ராக்ஷசிகளும் (அன்று) தூங்கினதைப்பார்த்து, தயர் ஆற்றாள் - (தனக்கு நேர்ந்த) துன்பத்தை இன்னமும் பொறுக்கமாட்டாதவளாய், உய் வழி ஒன்றும் நெஞ்சால் காணாள் - (அத்துன்பத்தினின்று) தப்பும்வழி சிறிதும் தன்மனத் தால் அறியாதவளாய், நெஞ்சுகின்றாள் - மனமுறிந்து, அஞ்சாநின்றாள் - அஞ்சுகிறவளாய்,—எஞ்சா அன்பால் - குறையாத [மேன்மேல்மிருகிற] (இராம னிடத்துஉள்ள) அன்பினால், இன்ன பகர்ந்து - இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லி, ஆங்கு - அப்பொழுது, இடர் உற்றாள் - துன்பப்படுபவளானாள் ; (எ-று.)— அவற்றை, அடுத்த கவிகளிற் காண்க.

அருகிலிருந்த அரக்கியர்யாவரும் உறங்கத் தன்மனத்திற்கு வேற்றிடத் திற் போக்கில்லாமையால், இராமனைப்பிரிந்ததனால் நேர்ந்த துன்பம் சீதைக்கு மிகுவதாயிற்று. தஞ்சாதாரும் தஞ்சதல் - மாறுபட்டசொற்கள் வந்தது, தோடைமுரண். உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. 'வினைப்பகுதி வேண்டியபொருளை விளைக்கும்' என்பதுபற்றி, காணுதல் - இங்கு ஆராய்த லென்னும் பொருளது; ஒன்றற்கு உரியதொழிலை மற்றொன்றன்மே லேற்றிய உபசாரவழக்குமாம்: நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணற் காணுத லென்க. பல் நெடு - ஒருபொருட்டின் மொழி. அழிவுற்றாள் - பெயர். (உ)

[இதுமுதல் ஏழ் கவிகள் - பிராட்டியின் புலம்பலைக் கூறும்.]

வேறு.

உ. கருமே கடுங்குங் கடல்கா ருணியான்  
தருமே தனியே நென்தா ருயிர்தா  
ஹருமே ஹழிவெஞ் சிலைநா னெலிதான்  
வருமே யுரையாய், வலியார் வலியே, ஹரிநாய

(இ-ள்.) வலி ஆர் வலியே - (தடுக்கப்படாது அனுபவித்தே தீரவேண்டிய) வலிமைபொருந்திய (என்) விதியே! கரு மேகம் - கருநிறமுள்ள மேகத்தையும், நெடுங் கடல் - பெரிய கடலையும், கார் - இருளையும், அனையான் - ஒத்த (திருமேனிகிறத்தையுடைய) இராமபிரான், தனியேன் எனது ஆர் உயிர் - (தன்னைவிட்டுப் பிரிந்ததனால்) தனியேயிருந்து வருந்துகிற என்னுடைய அருமையான உயிரே, தருமே - (இங்குவந்துகூடி அழியாமல்) நிலைபெறச்செய்தருளுவனா? உரும் ஏறு உறழ் வெம் சிலை நான் ஒலி - பேரிடி முழக்கத்தையொத்த (பகைவர்க்குப்) பயங்கரமான (அவனது) வில்நாணியின் தொனியானது, வருமே - இங்கு வருமா? உரையாய் - சொல்வாயாக; (எ-று.)

தான்இருக்கிற இவ்விடத்தைத் தெரிந்துகொண்டு இராமபிரான் கடல் கடந்துவந்து பகைதொலைக்கச் செய்யும் தனுஷ்டங்காரம் தனக்கு ஆறுதலையுண்டாக்கு மாதலால், அப்பெருப்பேற்றைச் சீதை எதிர்நோக்குபவளாயினள். “ஊழிற் பெருவலி யாவுள்” என்றபடி எல்லாவற்றினும் மிக்க வலியுள்ள தாதலால், விதியை ‘வலி’ என்றே கூறினாள். “மற்றொன்று சூழினுந் தான் முந்துறும்” ஆதலால், ‘வலிஆர்வலி’ எனப்பட்டது. முதலடியிற் கூறிய உவமைகள், நிறம்பற்றியன; அன்றியும், மேகம் - கைம்மாறு கருதாது கருணைமழை பொழிதலிலும், கடல் - உலகத்தைக்காக்குந் தொழிலிலும், திருமாலின் அவதாரமான இராமபிரானுக்கு ஒப்புமையாம். இருளே எம்பெருமான் திருமேனிக்கு உவமைகூறுதலை, “ராத்நிரிமேனியம்மான் பைம்பொன்வேங்கடவன்” என ஆன்றோர்மொழியிலுங் காண்க. இனி, கார்நெடுங்கடலென இயைத்தலுமாம். அன்றி, கரியமேகமும், நெடியகடலு மாகிய இவற்றைக் கருநிறத்திலுத்தவனென்றலு மொன்று. தருமே, வருமே, வகாரங்கள் - வினாப்பொருளோடு, அத்தொழில்களின் கிடைத்தற் கருமையையும் உணர்த்திநின்றன. ஏறு - ஆண்மைப்பெயர்; பெரியதையும் சிறந்ததையும் ஏறென்றல், மரபு. வெம் - (பகையொழித்தலால் என்னால்) விரும்பப்படுகிற என்னுமாம்; “வெம்மை வேண்டல்” என்றார் தொல்காப்பியனார். இராமபிரானது வில், கோதண்டமெனப்படும். நாணெலி - குணத்தொனி, ததுஷ்டங்காரம். பொறுக்கவொண்ணாத்துயரம் நேர்ந்தகாலத்து விதியை நினைத்துப் புலம்புதல், இயற்கை. ‘தான்’ இரண்டும் - அசை.

இது முதல் எட்டுக் கவிகள் - பெரும்பாலும் நாற்சீரும் மாச்சீராய் வந்த அளவடி நான்கு கொண்ட கலிவிருத்தங்கடும். அன்றி, ‘கருமேகநெடுங்கடல் காரனையான்’ என இவ்வாறுபிரித்து, பெரும்பாலும் முதற்சீர் மாங்கனிச்சீரும், இரண்டாவது கவிளச்சீரும், மூன்றாவது கவிளங்காய்ச்சீருமாகிய சிந்தடி நான்கு கொண்ட வஞ்சிவிருத்த மெனக் கொள்ளினும் இழுக்காது. (5)

ச. கல்லாமதியேகதிர்வாணிலவே வயிற்செய்ய

செல்லாவிரவேசிறுகாவிருளே அகியுயர்

யெல்லாமெனையேமுனிவிரிநினையா

வில்லாளனையாதம்விளித்திவிரோ.

(இ - ள்.) கல்லா மதியே - படியாதவனுன[முடனு] சுந்திரனே ! கதிர் வாள் நல்வே - மிக்கஒளியையுடைய நிலாவே ! செல்லா இராவே - (விரைவிற) கழியாத இராப்பொழுதே ! சிறுகா இருளே - குறையாமற் பெருகுகிற அந்த காரமே ! எல்லாம் - நீங்கனெல்லாரும், எனையே - (இராமபிரானைப்பிரிந்து வருந்தும் பெண்பாலான) என்னையே, முனிவீர் - கோபித்துவருத்துவீர் ; நினையா - (என்னைச் சிறிதும்) எண்ணாத, வில் ஆளனை - வில்வீரனான இராம பிரானே, யாதும் விளித்திலிரோ - சிறிதும் வருத்தமாட்டார்களோ ? (எ - று.)

அவ்விராமபிரானே வருத்துவீராயின், பிரிவாற்றாமையால் உடனேவந்து அவன் என்னை அணைவான் : மகாவீரனான அவனையும் வென்றுவசப்படுத்தி னால் அப்போது உங்கள் திறமை பயன்பெற்றதாகும் என்றபடி. 'வில்லா ளன்' என்றதனால், அவனது வில்வன்மைக்கு நீவீர் அஞ்சினீர்போலும் என்ற வாறு. அன்றியும், உங்கள் திறத்தைச் செலுத்துதற்கு ஏற்ற வலிமையுடைய வீனை விட்டு அபலையாகிய என்னை வருத்துதல் நீதியென்பதாம். பெண்ணை வருத்துதல் பெரும்பாவ மென்று உணராத தன்னைவருத்துதலால், சீதை, சுந்திரனே 'கல்லாமதி' என இகழ்ந்தனர். சுந்திரன்முதலிய பொருள்கள் விரகிகளுக்குக் காமோத்திபகமாய்ப் பெருந்துயரை விளக்கும். இனி, கல் ஆம் மதி என்று பிரித்து, உதயபருவத்தில் தோன்றுகிற மதி யென்றலும் ஒன்று. 'கல்லாமதி' என்ற இதில், கல்நெஞ்சுடையமதி யென்ற பொருளும் தொனிக்கும். கதிர் வாள் - ஒருபொருட்பன்மொழி. விரகிகளை மிகவும் வருத்துதலில் நிலவிற்கு உள்ள ஆற்றலைத் தோற்றுவித்தற்கு, விசேஷணத் தின்மேல் விசேஷணங்கொடுத்துக் கூறினான். விரகிகளுக்கு ஒரிரவே பலயுகம்போலத் தோன்று மாதலால், 'செல்லாவிரவே சிறுகாவிருளே' என்றான். 'எல்லாம் எனையேமுனிவீர்' என்றது, உங்களுக்குள் ஒன்றினது திறலுக்கும் ஈடுகொடுக்கமாட்டாத என்னையொருத்தியையே நீங்கள் இத்தனை போ ஒன்றுசேர்ந்து வருத்துவது உங்கட்கு மிக இரிவாமென்று குறிப் பித்தபடி ; இது, கூட்டவணி : ஒவ்வொன்றுமே தனித்தனி போதுமான வல்லமையுள்ள காரணங்கள்பல ஒருதொழிலை நிகழ்த்துவனவாகக் கூறுதல், இதன் இலக்கணம் : இதனை வடநாலார் ஸமுச்சயாலங்கார மென்பர். 'நினை யா' என்றதில், நான் உங்கள்வசப்பட்டும் சிறிதும்பயனில்லை யென்பதும், உங்கள்தொழில் அவனிடத்திலேயே செய்யத்தக்கதென்பதும் விளங்கும். 'யாதும் விளித்திலிரோ' என்றதனால், நீங்கள்செய்யும் வேதனையெல்லாம் அவனிடத்தும் பயன்பெறுதனவாயினவோ வென்று தனக்குஉண்டான சந் தேகத்தையும் குறிப்பாகத் தெரிவித்தனர். இது, கேளாதவற்றைக் கேட்பன போலச் சொன்ன மரபுவழுவமைதி; மேலதற்கும் இஃது ஒக்கும். (ச)

ரு. தழல்வீசவுலாய் வருவாடைதழீஇ

யழல்வீரெனதானியறிந்திலிரோ

422

நிழல்வீரையுருடனீர்நெடுநா

ளுழல்வீர்கொடியிருரையாடிவிரோ.

(இ - ன்.) கொடியீர் - பூங்கொடிகளே! தழல் வீச - நெருப்புச்சுவாலை எரிய, உலாய் வரு-உலாவியருகிற, வாடை - வடகாற்றை, தழீஇ-துணையாகக் கொண்டு, அழல்வீர் - (என்னை) வருத்துகின்றீர்கள்; எனது ஆவி அறிந்திலிரோ - எனதுஉயிரின்நிலைமையை (நீங்கள் சற்றும்) அறியவில்லையோ? நிழல் வீரை அனருடன் - (தனது) தேக்காந்தியாற் கடலையொத்த இராமபிரானுடனே, நெடுநாள் உழல்வீர் - பலகாலமாக வனத்திற் பயில்கிற, நீர்-நீங்கள், உரையாடியிரோ - (என்குறையைச்) சொல்லமாட்டீர்களோ? (எ - று.)

நீங்கள் எனது நட்பினராயிருத்தலால் எனதுதன்பத்தைநீக்குவது துமதுகடமையாயிருக்க, இராமபிரானைப்பிரிந்து உயிர்நீங்குந்தருணத்தி லிருக்கும் என் நிலைமையை அறிந்திருந்தும் எனக்குச் சிறிதும் தேற்றுதலைச் செய்யாது எனக்குத்தன்பஞ்செய்யுந்தன்மையுள்ள காற்றைத் துணையாகக் கொண்டு இவ்வாறு என்னை வருத்துதல் துமக்குத் தக்கதோ? என்னை இங்ஙனம் வருத்தாது, உங்களைநெடுநாள்பழகியுள்ள அப்பிரானிடத்து நீ விரி தூதுசென்று என்நிலைமையைச் சொல்லவேண்டுமெனச் சிதை பூங்கொடிகளை நோக்கிக் குறையிரந்து வேண்டியபடி. பூங்கொடிகள் மகளிர்க்கு உவமைப்பொருளாதலால், அவற்றைத் தன்சுற்றம்போல்வைத்துக் கூறினாள். காற்றுமுதலிய காமோத்தீபகப்பொருள்கள் தண்ணியனவாயினும் பிரிந்தாறா வெவ்வியனவாய் வருத்துதலால், 'தழல்வீசவுலாய் வருவாடை' என்றாள். 'வாடைதழீஇயழல்வீர்' என்றதனால், இராமபிரான் எழுந்தருளியிருக்கிற திக்கிலிருந்து வருகிற காற்றைக் கொடிகள் தழுவியவதைச் சண்டு பொருமையுற்றதை வெளியிட்டாள்போலும். வாடை - வடக்கிலிருந்து வருங் காற்று; இனி, வடக்கிற்செல்லுங்காற்றென்று உரைத்துத் தென்றலென்றுங் கொள்ளலாம். எனதுஆவி யறிந்திலிரோ என்பதற்கு-எனதுபிரானநாயகன் இன்னானென்று உங்கட்குத்தெரியாதோ? என்றும் உரைகூறலாம். வீரை - கடல்; "வீரை பன்னவமே யத்தி வெள்ளம் சாகரமே யாழி" என்பது நிகண்டு. கொடியென்னுஞ் சாதியொற்றுமைபற்றி, 'வீரையனருடன் நீர் நெடுநாள் உழல்வீர்' என்றது. 'கொடியீர்' என்பதில், கொடுந்தன்மையுடைய ரென்பது தொனி. கொடியீர் - கொடியார் என்பதன் விளி; 'ஆர்'என்னும் பலர்பால்விசூதி, உயர்வுபற்றி அஃறிணைக்கு வந்தது; துணைவமுமமைதி. (நி)

கூ. வாராதொழியாடுளும்வுண்மையினு

வன ஸாராயிரகோடியிடர்க்குடையேன்

தீராவொருநாள்வலிசேவகனே

நாராயணனேதனிநாயகனே.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ன்.) ஒரு நாள் வலி தீரா - ஒருபொழுதும் வலிமை குறையப் பெறாத, சேவகனே. மகாவீரனே! நாராயணனே - நாராயணனென்னுங் திருநாமமுடையவனே! தனி நாயகனே - ஒப்பற்ற தலைவனே! வாராது ஒழி



யான் எனும் வண்மையிலல் - (எனது பிராணநாயகன்) வராமலிருக்கமாட்டா  
 நென்கிற (அவனுடைய) உதாரணத்தை நோக்கியே, ஓர் ஆயிர கோடி  
 இடர்க்கு உடையேன் - (எனக்கு இப்பொழுது நேர்த்துள்ள) மிகப்பலவாகிய  
 துன்பங்கட்கும் உயிர்நீங்காதிருக்கிறேன், (யான்); (எ - மூ.)

இல்லாவிட்டால் முன்னரே பிராணத்தியாகஞ் செய்திருப்பே நென்பது,  
 இசையெச்சம். 'வாராதொழியான்' என்றது, முன்னிலையிற் படர்க்கைவந்த  
 இடவழுவமைதி. தன்னை அலட்சியஞ்செய்தா நென்பதற்கு லுண்டான  
 ஊடலின் மிகுதியால் முன்னிலையாகக் கூறுதலை யொழித்துப் படர்க்கையாற்  
 கூறினா ளென்றுங் கொள்க. எதிரிலில்லாத இராமனை இங்ஙனம் சீதை  
 விளித்துக்கூறினது, தனது மனத்திற்குப் புலனாய்நின்றமையா லென்க.  
 இனி, 'சேவகனே' முதலிய மூன்று பெயர்களிலு முள்ள ஏகாரத்தை இசை  
 நிறையாக்கி, சேவகனும் நாராயணனு மாகிய தனிநாயகன் வாராதொழியான்  
 என வழாநிலையாக் கூறுதலும் பொருந்தும். வாராதொழியான் - இரண்டு  
 எதிர்மறைகள் ஓர்உடன்பாட்டை வற்புறுத்தி நின்றன. ஓராயிரகோடி - மிகப்  
 பலவாகியஎன்னிற்கு ஒன்று காட்டியவாறு. உடையேன் - உடை என்னும்  
 வினையடியாப் பிறந்த எதிர்மறைமுற்று; 'உடைவேன்' என்றும் பாடம்.  
 'ஒருநான்' என்பதில், இழிவுசிறப்பும்மை விகாரத்தால் தொக்கது. சேவகன்-  
 விரன்; "சார்ங்கவிற்சேவகன்" என்றார் பெரியாரும். நாராயணன் - நார-  
 அயநன்: தீர்க்கசந்திபெற்ற வடமொழித்தொடர்; சிருஷ்டிப்பொருள்கட்  
 கெல்லாம் சேர்விடமானவ னென்றும், சிருஷ்டிப்பொருள்களைத் தனக்குச்  
 சேர்விடமாகவுடையவென்றும், பிரளயகாலப்பெருங்கடல்நீரைத் தனக்கு  
 இருப்பிடமாகவுடையவென்றும் பொருள்படும். 'தனிநாயகன்' என்றது,  
 தேவர் முதலிய யாவர்க்கும் தலைவராகிய திரிமூர்த்திகளுள்ளும் மேலானவ  
 னென்றபடி; "முதலாவார் மூவரே யம்மூவருள்ளும், முதலாவான் மூரிநீர்  
 வண்ணன்" என்றது காண்க. (சு)

௭. தருவொன்றியகாண்டைலாய்தவிரீ

வருவென்சிலநாள்நின்மாநகர்லா

யிருவென்றனைபின்னருடானிதுவே

லொருவென்றனியாயியடிண்ணுதியோ.

(இ - ள்.) (வனத்திற்குப் புறப்படும்பொழுது நீ என்னை நோக்கி), 'நீ—,  
 தரு ஒன்றிய கான் அடைவாய் - மாங்கள் பொருந்திய காட்டிற்கு (என்னுடன்)  
 வரவிரும்புகின்றாய்; தவிர - (அவ்விருப்பத்தை) ஒழிப்பாயாக; சில நாளினில் -  
 சிலநாள்களுக்குள்ளே, வருவென் - (வனத்தினின்று இவ்விடத்தில்) வந்து  
 சேர்வேன்; மா நகர்வாய் - இந்தப் பெரிய பட்டணத்தில்தானே, இரு-  
 தங்கியிரு', என்றனை - என்றுகூறினாய்; இன் அருள்தான் - இனிய கருணை  
 யோடுகூடிய உன்கட்டினாதான். இது ஏல் - இங்ஙனமாயின், ஒருவென் தனி  
 ஆவியை உண்ணுதியோ - (உன்னைவிட்டுத்) தனியே யிருக்கிற எனது வேறு  
 கதியில்லாத உயிரை (நீ) வருத்துவாயோ? (எ-மூ.)

காட்டிற்குச் செல்லவிருக்கையில் என்னை நோக்கி 'காட்டிற் பல வகைத்துன்பங்க ளுள்ளன; ஆதலால், நீ இங்கேயே இனிது இரு; நான் சில நாட்களுள் மீண்டுவருவேன்' என என்னை அவ்வருத்தத்திற்கும் உள்ளாக்க லாகாதென்று மிக்ககருணைகொண்டு கூறி, நான் அரக்கர்க்கைப்பட்டு இவ்வாறு பெருந்துயரமுறுகையிலும் இங்குவந்து உதவாது வருத்துதல் உனக்குத் தகுதியோ? எனச் சீதை நொந்துகூறியவாறு; "கருவி மாமழைக் கற்கடங் கண்டு நான், வருவெ னீண்டு வருந்தலை நீ யென்றான்", "வல்லரக்கரின் மால் வரை போய்விழந், தல்லரக்கி னுருக்கழல் காட்டயற், கல்லரக்குங் கடுமைய வல்ல நின், சில்லரக்குண்ட சேவடிப்போ தென்றான்" என்ற அயோத்தியா காண்டச்செய்யுள்கள் இங்கு அறிபத்தக்கன. யான் உனதுகட்டளையைக் கடந்து உடன்புறப்பட்டு வந்ததனாலேயே நீ என்பக்கல் இவ்வாறு கருணை தவறினாய்போலும் என்பதும் கருத்து. அடைவாய் என்பதை அடையவிரும்பு பவளே என விரியாகவுங் கொள்ளலாம். 'மாநகர்வாய்' என்பதை மத்திமதிப மாக் கொண்டு, முன்னுள்ள 'வருவென்' என்றதனோடும், பின்னுள்ள 'இரு' என்பதனோடும் கூட்டுக. அயோத்தி முத்திதரும் நகரம் ஏழனுள் ஒன்றாத லால், 'மாநகர்' எனப்பட்டது. ஆவியை உண்ணுதி - மரபுமுழுவமைதி; "உண்டற்குரிய வல்லாப்பொருளை, யுண்டதுபோலக் கூறலு மரபே" என்பது, தொல்காப்பியம். (௭)

அ. பேணும்முணர்வையுயிரேபெருநா  
 னுணர்ந்துமூலவீர்தனிநாயகனைக்  
 காணுந்துணையுங்கழிவீரலிர்நான்  
 பூணும்பழியோடுபொருந்துவதோ.

(இ. ள்.) பேணும் உணர்வே-விரும்பிக்காக்கப்படுகிற (எனது) அறிவே! உயிரே-(என்) உயிரே! பெரு நாள் - பலநாளாக, நாண் இன்று - வெட்கமில் லாமல், உழல்வீர் - (என்னைவிட்டு) நீங்காமல் (என்றோடு நீங்குந்) அலைகி தீர்கள்; தனி நாயகனை - ஒப்பற்ற தலைவனான இராமபிரானை, காணும் துணையும் - (யான்) பார்க்குமளவும், கழிவீர் அலிர் - நீங்கமாட்டீர்போலும்: நான்—, பூணும் பழியோடு - வருகிற பழியுடனே, பொருந்துவதோ - சேர்வது தகுதி யோ? (௭. று.)

நாயகனை இனிக்காணுதல் அரிதாதலால், அவனைப்பிரிந்தும் உணர்வோடு நெடுநாள் உயிர்த்திருந்தா ளென்னும்பழி எனக்குவருவது நிச்சயம்; அங்ஙனம் அப்பழியை நான் அடையாமலிருக்கும்படி நீவீர் என்னைவிட்டு நீங்கினால் அதுவே துமக்குத் தகுதியாம்; நீங்கள் உற்றதுணைவராயிருந்தும் எனக்குப் பழிவரும்படி செய்தல் துமக்கு உசிதமல்லவே எனச் சீதை உயிருடனிருப்ப தை மிகையாக எண்ணிக் கூறின ளென்க. இனி, நான்காமடிக்கு - நான் அடையும்பழியை நீங்களும் அடையப்போகிறீர்களோ? என்றுங் கருத்துக் கொள்வர். இராமனைவிட்டுப்பிரிந்தபின்பும் இறவாதிருத்தல் பழிப்புக்கிட மா

தலால், 'நாணின்றுழல்வீர்' என்றான். இன்று - இன்றி என்னும் எதிர்மறைக் குறிப்பு வினையெச்சம் ஈதுகிரிந்துகின்றது ; இனி, முற்றெச்சமாகக் கொள்ளுதலும் நேராம். (அ)

3-27

கூ. முடியாமுடிமன்னன்முடிந்திடவும்  
படியேழுநெடுந்துயர்பாவிடவும்  
மடியாநெறிவந்துவனம்புகுதும்  
கொடியார்வருமென்றுகுலாவுவதோ.

(இ - ள்.) முடியா - (வேறொருவகையாலும்) இறவாத, முடி மன்னன் - கிரீடத்தையுடைய சசரதசக்கரவர்த்தி, முடிந்திடவும் - இறந்தொழியும் படியும், படி ஏழும் - எழுஉலகங்களிலும், நெடுந் துயர் - மிக்கதுன்பம், பாவிடவும் - பரவும்படியும், மடியாநெறி - முடியாத [மிகநீண்ட] வழியிலே, வந்து - வனம் புகுதும் - வனத்திற் பிரவேசித்த, கொடியார் - கொடுத்தன்மையையுடையவர், வரும் - இங்கே வந்து எனதுதுயரைத் தணிப்பார், என்று - என்று எண்ணி, குலாவுவதோ - (யான்) மகிழ்ந்துவாழ்வது தகுதியோ? (எ - று.)

வேறெவ்வாற்றாலும் இறவாத [மிகவலியான] தந்தையையும் தனது பிரிவாற் கொன்று, எல்லாவுலகத்தவரையும் துன்பத்திற்குள்ளாக்கி வனத்திற்குச்சென்ற இரக்கமில்லாக்கல்நெஞ்சன் என்பக்கலில்மாத்திரம் இரங்குவனென்றெண்ணுவது பெரும்பேதமையாமென்பது கருத்து. ஆதலின், உயிரையொழித்து இத்துன்பத்தினின்று நீங்குவதே தகுதி யென்பது, குறிப்பு. முடியா - (மூத்தமகனாகிய இராமபிரானுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்வதாக நினைத்த காரியத்தை) நிறைவேற்றாத என்றும், முடி ஆம் எனப்பிரித்து எல்லாவரசர்கட்குந் தலைவராகிய [சக்கரவர்த்தியான] என்றும், முடிமுடியா என இயைத்த (ப் பிள்ளைக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்து) முடிசூட்டாத என்றும் பொருள்கூறலாம். முடியா முடிமன்னன் முடிந்திடவும் - மாறுபட்ட சொற்கள் வந்தது, தோடைழாண். இவ்வடியில் பிராச மென்னுஞ் சொல்லணியும் அமைந்திருத்தல் காண்க. படி - பூமியென்னும் பொருளை யுணர்த்தும் இச்சொல், உலகமென்றமாத்திரமாய் நின்றது; சிறப்புப்பெயர் பொதுப்பொருளைக் குறித்தது, ஒருவகை இலக்கணம். படியேழ் - பூலோகம் புவரலோகம் சுவரலோகம் மகரலோகம் ஜநலோகம் தபோலோகம் சத்தியலோகம் என்னும் மேலுலகங்கள் ஏழும், அதலம் விதலம் சுதலம் தராதலம் ரசாதலம் மகாதலம் பாதாளம் என்னுங் கீழுலகங்கள் ஏழும் எனக் கொள்க; ஜம்புபிலட்சம் குசம் கிரௌஞ்சம் சாகம் சால்மலி புஷ்கரம் என்னும் ஏழுதீவுகளென்றுந் கொள்ளலாம். 'கொடியார்' என்றது, நிஷ்வேரவார்த்தை; கோபத்தினால் ஆண்பால் பலர்பாலாகக் கூறப்பட்ட பால்வழுவுமைதி; இச்சொல், சொல்லாற் பலர்பாலாயினும் பொருளால் ஆண்பாலாதலால், 'வரும்' என்னும் செய்யுமென்முற்றைக் கொண்டவழாசிலையேயாம்: "பல்லோர்படர்க்கை முன்னிலை தன்மையிற், செல்லாதாகுரு செய்யுமென் முற்றே" என்னும் விதிக்கு மாறுபட்டதன்றாதலின். (க).

[சீதை தான் இறப்பதே தகுதியென்று தீர்மானித்தல்.]

க0. என்றென் றுயிர்னிம் மியிருந் தழிவான்  
மின்றுன் னுமருந் குல்விளக் ிழையா  
ளொன்றென் னுயிருண் டெனினுண் டிடர்யான்  
பொன்றும் பொழுதே புகழ்பூ னுமெனா.

(இ-ள்.) மின் தன்னு மருங்குல் - மின்னிலப் போன்ற இடையையும், விளக்கு இழையான் - பிரகாசிக்கிற ஆபரணங்களையுமுடைய சீதை, என்று என்று - எனப் பலவாறுக்கூறி, உயிர் விம்மி - பெருமூச்சுவிட்டு, இருந்து - (இருந்தவிடத்தைவிட்டுப்பெயராமல்) நிலையாயிருந்து, அழிவான் - வருந்துபவளாய், 'என் உயிர் ஒன்று உண்டு எனின் - எனது உயிரொன்று (உடம்பில்) உள்ளதாமானால் [உயிருள்ளமட்டும்], இடர் உண்டு - (கூடவே) துன்பமும் உளதாகும் : யான் பொன்றும் பொழுதே - நான் இறக்கும்பொழுதுதான், புகழ் பூணும் - (எனது துன்பங்கள் ஒழிந்து) கீர்த்தி (எனக்கு) உண்டாம்', என - என்று எண்ணி, (எ-று.) - 'என' என்பது, மேல் உக-ஆங் கவியில் 'எய்தினான்' என்பதனோடு முடியும்.

பின் 'புகழ்பூணும்' என்பதற்கு ஏற்ப, முன் 'இடர்உண்டு' என்பதற்கு - துன்பத்திற்குக்காரணமான பழி யுண்டு என்றுங் கொள்ளலாம். என்றுஎன்று - அடுக்கு, மிகுதிப்பொருளில் வந்தது. உயிர் - உயிர்ப்பு, மூச்சு. சீதையினி டைக்கு மின்னல் உவமை - மெல்லியதாய் ஒல்கிஒசிந்து விளங்குதலில். துன் னு - உவமவுருபு. இழை - இரத்தினங்களிழைத்துச் செய்யப்படுவ தெனக் காரணக்குறி. உயிர்சுமந்து பழியுடனிருத்தலினும், அவ்வுயிரையொழித்துப் புகழ்பெறுதலே சிறந்தது என்பது கருத்து. (க0)

[இதுமுதல் பத்துச் கவிகள் - பிறநூலில் தான் வசிக்கநேரித்ததைக்கூறித்துச் சீதை பலவாறு வெறுத்துக்கூறுதல்.]

வேறு.

கக. பொறையிருந் தாற்றியென் னுயிரும் போற்றினே  
னறையிருந் கழலவற் காணு மாயசையா  
னிறையிரும் பல்பக னிருதர் ிணைகர்  
சிரையிருந் தேனையப் புனிதன் றீண்டுமோ.

(இ-ள்.) அறை இருந் கழலவன் - ஒல்க்கிற பெரிய வீரக்கழலையணிந்த இராமபிரானே, காணும் - (நான்) காணலாகுமென்கிற, ஆசையால் - விருப் பத்தினால், இருந்து - (இங்கே) இருந்து, பொறை ஆற்றி - (எல்லாத்துன்பங் களையும்) பொறுத்தல்செய்து, என் உயிரும் - எனது உயிரையும், போற்றி னேன் - (போகவொட்டாது) பாதுகாத்துவைத்திருந்தேன்; (ஆயினும்),

நிறை இரும் பல் பகல் - நிறைந்த மிகப்பலநாளாக, நிருதர் நீன் நகர் - அரக்க  
ரது பெரியபட்டணத்தில், சிறை இருந்தேனை - சிறைப்பட்டிருந்த என்னை,  
அப் புனிதன் - பரிசுத்தகுணமுள்ள அந்த ஸ்ரீராமன், தீண்டுமோ - (மீண்டும்)  
அங்கீகரிப்பனோ? [அங்கீகரியான் என்றபடி]; (எ - று.)

இராமபிரானிடத்துள்ள வேட்கைமிகுதியால், என்மீதுள்ள குற்றத்தை  
நான் சிறிதும் கருதாது அவன் வந்து சிறைமீட்ப நென்று எண்ணி உயிர்  
வைத்திருந்தேன்; அவன் மிகப்பரிசுத்தமூர்த்தியாதலால், அரக்கருளில் வசித்  
துப் பெருங்குற்றமுடையனான என்னை அங்கீகரிக்கும் எண்ண மில்லாமை  
பற்றியே இதுவரையும் வந்திலன்போலும்; ஆதலின், இனி யான் உயிர்வைத்தி  
ருத்தலிற் பயனில்ல யெனக் கருதின னென்றவாறு. இராமபிரான், இங்கு  
வாராமைக்குக் காரணம் அரக்கரிடத்துஅச்சத்தினாலன் றென்பான், அவனை  
'அறையிருங்கழல்வன்' என்றார். என்உயிர் - உடைமையும் உடையதும்  
வேருகாத ஒற்றமைக்கிழமைப்பொருளில் வந்த ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை  
கழல்-வீரகாலனி; "வீரத்தின்வீக்கிய, கழலே யாடவர் கால்மிசை யணி  
வடம்." காணும் ஆசை - பெயரெச்சம், காரியப்பொருளது. நிருதர்-நருதர்  
என்ற வடமொழியின் திரிபு; நிருருதியென்னுந் திக்பாலகனது மரபில்  
தோன்றியவ ரென்பது பொருள்.

இதுமுதற் பதினைந்து கவிகள் - பெரும்பாலும் மூன்றாஞ்சீரொன்று  
மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட  
கலிவிருத்தங்கள். (கக)

கஉ. உன்னினர்பிறரொனவுணர்ந்துமுய்ந்தவர் அஃகல்

சொன்னனசொன்னனசெவியிற்றுங்கவு

மன்னுயிர்காத்திருங்காலம்வைகினே

னென்னின்வேறுரக்கியர்யாண்டையார்கொலோ.

(இ - ள்.) பிறர் உன்னினர் என உணர்ந்தும் - பாபுருஷர்கள் (என்னை)  
விரும்பினார்களென்று அறிந்தபின்பும், உய்ந்து - (இறுவாமல்) பிழைத்திருந்து,  
அவர் சொன்னன சொன்னன செவியில் தூங்கவும் - அவ்வரக்கர்கள் (என்  
னைப்பற்றிப்) பலபடிக்கூறிய கடுஞ்சொற்களெல்லாம் (எனது) காதிலே தங்கி  
நிற்கவும், மன் உயிர் காத்து - நிலையான தன்மையுள்ள (எனது) உயிரை  
விடாமற்காத்திருந்து, இருங் காலம் வைகினேன் - பலகாலம் வாழ்ந்தேன்;  
(ஆதலால்), என்னின் வேறு அரக்கியர் - (இப்படிப்பட்ட) என்னைக்காட்டிலும்  
கொடிய வேறு ராகுசிகள், பாண்டையார்கொலோ - எவ்விடத்தில் உளரோ?  
[எங்கும் இரார் என்றபடி]; (எ - று.)

தன்னைப் பாபுருஷர் விரும்பினமையும், பிறர்கூறிய கடுஞ்சொற்களும்  
என்ற ஒவ்வொன்றே நான்உயிர்விடுவதற்குப்போதுமான இரண்டுகாரணங்களா  
யிருந்தும் பழிக்குச் சிறிதும் அஞ்சாது உயிர்வைத்துக்கொண்டு அவ்வரக்கிய

ருடன் ஒருங்குவசித்திருந்தமையால், சீதை 'என்னின்வேறாக்கியர் யாண்டையார்' என்றார். உயிர்வைத்திருத்தல் பெரும்பழிக்குக்காரண மென்பது கருத்து. அவர்சொன்னசொன்ன - தன்னைமணந்துகொள்ளும்படி இராவணன் தானேசொன்னவையும், பிறரைக்கொண்டு இதமாகவும் கடுமையாகவும் சொல்வித்தவையும். அடுக்கு - மிகுதிப்பொருளது. உயிர் தான்ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ள உடம்பு அழிந்தாலும் தான் அழியாது வேறுடலைப் பற்றிநிற்குந்தன்மைய தாதலால், 'மன்னுயிர்' எனப்பட்டது. வைகினைன் என்னின் என்றுஎடுத்து, வாழ்ந்திருந்தேனென்றால் என்றுகூறுவாரு முளர். அரக்கியர் - ரக்ஷஸ் என்னும் வடசொல்லின் விகாரமான அரக்கன்என்பதன் பெண்பாலாகிய அரக்கி என்பது 'அர்' என்னும் பலர்பால்விருதி பெற்று நின்றது. யாண்டையார் என்பதில், யாண்டு என்பது - ஐகாரச்சாரியைபெற்றது: இச்சொல்லே வினாப்பொருள்குறித்தநின்றமையின், கொல் ஓ என்பன - அசைநிலையாய் வாக்கியாலங்காரமாக வந்தன. (கஉ)

கூட. சொற்பிரியாப்பழிசுமந்துதூங்குவே 1~6~7~

எற்பிறப்புடைமையுநாணுநன்றரோ

கற்புடைமடந்தையர்கதையுளோர்கடா

மிற்பிரிந்துய்ந்தவர்பாவர்பானலால்.

(இ - ள்.) சொல் பிரியா பழி - சொல்லுதல்நீங்காத நின்றதையை, சுமந்து - ஏற்றுக்கொண்டு, தூங்குவேன் - கவலையற்றிருக்கின்ற எனது, நல் பிறப்பு ஊடைமையும் - உயர்குடியிற்பிறத்தலையுடையளா யிருக்குத்தன்மையும், நாணும் - நாணுடைமையும், நன்று - மிகநன்றாயுள்ளது! கதை உளோர்கள் - சரித்திரங்களிற் சம்பந்தப்பட்டுள்ளவர்களாகிய, கற்பு உடை மடந்தையர் - பதிவிரதாதருமத்தையுடைய பெண்களாள், இல் பிரிந்து உய்ந்தவர் - இல் வாழ்க்கைக்குஉரிய கணவனைப் பிரிந்து பிழைத்திருந்தவர், யான் அலால் - யானொருத்தியேயல்லாமல், யாவர் - வேறுயாவர் உளர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)—அரோ, தாம் - ஈற்றசைகள்; செய்யுளினின்றுதியிலன்றி, வாக்கியத்தினின்றுதியிலும், அடியினின்றுதியிலும் வருவனவும் ஈற்றசையேயாம்.

கற்புடைமடந்தையர்க்குத் தமதுஉயிரினும் கணவனே சிறந்தவ னென்பது கருத்து. காலம்போம் வார்த்தைநிற்கு மாதலால், 'சொற்பிரியாப்பழி' எனப்பட்டது; சொல்உள்ளகாலம்மட்டும் பீழிநீங்கா தென்பதாம். தூங்குவேன் - காரணத்தைக் காரியமாகக்கூறிய உபசாரவழக்கு; கவலையற்றவர்க்கே தூக்கமுண்டாதல் இயல்பு. இனி, இதற்கு - சோர்ந்திருப்பே னென்றும் பொருள்கொள்வர். சீதை ஒருபெண்ணினது கருப்பத்தினின்று பிறவாமல் நிலத்தினின்று தோன்றி அயோநிஜெயென்னுஞ் சிறப்புப் பெற்றிருத்தலும், கர்மயோகத்தினால் மிக்கமேன்மைபடைந்துள்ள ராஜரிஷியான ஜகமகா ராஜனை வளர்த்தத்தையாகவுடைமையும் வாய்ந்துள்ளவ ளாதலால், நற்பிறப்புடைமையவளாவள்; இம்மேன்மைகள், நற்குணநற்செய்கைகளில்லாமையால்,

இசுழும்படியாயின வென்க. நன்று - இசுழ்ச்சிபற்றிய பிறகுறிப்பு. நானுவது - தமக்குவ்வாதகாரியங்களில் மனமொடுங்குதல். உடைமையும் நானும் நன்று - பன்மையொருமைமயக்கம்; தனித்தனி நன்று என இயைக்க. கற்பாவது - கொண்டானிற் சிறந்த தெய்வம் இல்லையெனவும் அவனை இன்னவாறே வழிபடுகவெனவும் தாய்தந்தையர் கற்பித்தலாலும், அந்தணரிடத்தும் சான் ரோர்மாட்டும் ஐயர்பாங்கிலும் கடவுளரைக்குறித்தும் ஒழுகும் ஒழுக்கத்தைக் கணவன் கற்பித்தலாலும் உண்டாவது. மடந்தை - பருவப்பெயராகாமல் பெண்என்றமாத் திராமாய் நின்றது; அப்பருவத்துக்கு வயதெல்லை - பதினான்கு முதற் பத்தொன்பதளவுமாம். இல் - கணவனுக்கு ஆகுபெயர். (கஉ)

கசு. பிறர்மனையெய்தியபெண்ணைப்பேணுத

அ-சு. நிறனலதென்றுயிர்க்கிறைவன்நீர்ந்தனன், ஸ-சு  
புறன்லரவனுறப்போதுபோக்கியா  
னறனலதெய்தியறிவேறென்கொண்டாற்றுக்கேன்.

(இ - ள்.) 'பிறர் மனை எய்திய - அயலார்வீட்டிற் சேர்ந்த, பெண்ணை - ஒருபெண்ணை, பேணுதல் - (பின்னும்) விரும்பிக் கொணர்ந்தவைத்துக்கொள் ளுதல், திழின் அலது - தகுதியன்று,' என்று - என்று நினைத்து, உயிர்க்கு இறைவன் - (எனது) பிராணநாயகனான இராமபிரான், தீர்ந்தனன் - (என்னை மீட்டுக்கொண்டுசெல்ல நினையாது) கைவிட்டுப்போனான்; அவன் - அவ்விராம பிரான், புறன் - அயலாரிடத்தில், அலர் உற - பழிகேட்க, யான் - அறன் அலது இயற்றி - தருமமல்லாததைச் செய்துகொண்டு, போது போக்கி - வீண்காலங்கழித்து, வேறு என் கொண்டு - வேறே எந்தநன்மையை எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, ஆற்றுகேன் - உயிர்வைத்திருப்பேன்? (எ-று.)

யான் உயிர்நீங்கினால், 'மனைவியை மாற்றான் கொண்டான்' என்னும் பழியும் இராமபிரானுக்கு ஒருவாறுநீங்கும்; யானும் பதிவிரதைகட்குஉரிய கடமையில் தவறாதவளாவேன் எனச் சீதை கருதின ளென்க. அலர் என்பது - பலரும் அறிந்து எடுத்துத்தூற்றும் பழிமொழி. இனி, 'புறன்லரவனுற' என்பதற்கு - அந்தஇராமபிரான் வெளியில் [பிறமகளரிடத்துப்] பலரும் அறிந்து பழிதூற்றும்படியான இன்பத்தை யடைய என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'அறனலதெய்தியறி' என்றது, நாயகனைப்பிரிந்து தனியே பிறர்மனையில் தான் நெடுநாள் வாழ்ந்ததை. (கசு)

கரு. எப்பொழுதிப்பெரும்பழியினெய்தினே

எப்பொழுதேயுயிர் துறக்குமாயினேயே

னெப்பரும்பெருமறுவுலகமோதயான்

ஹ-சு. றுப்பழிந்துய்வதுதுறக்கத்துன்னவோ.

(இ - ள்.) எ பொழுது இ பெரும் பழியின் எய்தினேன் - எப்போது இக் தப்பெரியபழிப்புக்கு உள்ளானேனோ, அ பொழுதே உயிர் துறக்கும் ஆணை

யேன் - அப்பொழுதுதானே பிராணனை விடவேண்டிய நியதியுள்ளேனாகிய, யான் - நான், —உலகம் ஒப்பு அரும் பெரு மறு ஒத - உலகத்தவர் (என்னைப் பற்றி) ஒப்பில்லாத பெரிய பழிச்சொற்களைச் சொல்லும்படி, துப்பு அழிந்து உய்வது - பெருமைகெட்டு உயிர்வாழ்ந்திருப்பது, துறக்கம் தன்னவோ - சுவர்க்கம்பெறவோ? (எ - று.)

இம்மையில் இன்பமனுபவிக்கப்பெறாத பாலியாகிய எனக்கு மறுமையின்பம் கிடைப்பதுதானும் அரிதே யென்றபடி. தீச்செயலையுடைய தனக்குப் பழிவந்ததுபோலவே பாவமும் வருமென்று சீதை கவன்றனனென்க. முன்னிரண்டடி - வடமொழிநடை. துறக்கம் - இவ்வுலகத்தைத் துறந்து பெறும் பதவி யெனப் பொருள்படுங் காரணக்குறி. ஆணை - ஆஜ்ஞா என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. “உலகமென்பது உயர்ந்தோர்மாட்டே” என்ற தொல்காப்பியத்தால், இச்சொல், உயர்ந்தோரைக் குறித்துநிற்கும். (கடு)

கூட. அன்பழிசிந்தையராயவாடவர்

வன்பழிசுமக்கினுஞ்சுமக்கவானுயர்

துன்பழிபெரும்புகழ்க்குலத்துட்டோன்றினே

னென்பழி துடைப்பவரென்னினியாவரே.

(இ - ள்.) அன்பு அழி சிந்தையர் ஆய ஆடவர் - (என்னிடத்தில்) அன்புஇல்லாத மனத்தையுடைய ஆண்மக்களாகிய இராமலக்ஷ்மணர், வல்பழி சுமக்கினும் சுமக்க - சொடிய பழியை ஏற்றுக்கொண்டாலும் ஏற்றுக்கொள்க: வான் உயர் - வான்போல் உயர்ந்த, துன்பு அழி - துன்பத்தை அனுபவித்தறியாத, பெரும் புகழ் - மிக்ககீர்த்தியையுடைய, குலத்துள் - (சனக மகாராசனது) வம்சத்தில், தோன்றினேன் - பிறந்துவளர்ந்தவளான, என் - எனக்கு (உண்டாயிருக்கிற), பழி - (பிறகத்தில்வசிக்கிறு னென்ற) பழியை, துடைப்பவர் - போக்குபவர், என்னின் யாவர் - என்னையல்லது வேறுபாவர் உளர்? [துன்பம்நீக்கிக் காத்தற்குஉரிய ஆடவர் உபேக்ஷித்தமையால் யானே என்பழியை நீக்கிக்கொள்ளல் தகுதி யென்றபடி]; (எ - று.)

இராமலக்ஷ்மணர் என்பக்கல் அன்பில்லாதிருந்தமையால் அக்குற்றத்தின்பயனாக அவர்கள் ‘அந்தோ! பாவம்! ஒருபெண் அநாதையாய்க் காப்பாரின்றி உயிரிழந்தனளே! கூத்திரியகுலத்தில்தோன்றி மாற்றான்கைப்பட்ட ஒர்பெண்ணையும் காக்க வலியில்லாத இவர் எனை வீரர்? மிக்ககன்னெஞ்சர்போலும்’ என உலகத்தார் துற்றும் பழிச்சொல்லைப் பெறும்படி நான் உயிர்நீத்து, இதுவரையிற் பழியென்பதில்லாத என்குலத்துக்கு என்னால் ஒரு பழியுமுண்டாகாதபடி செய்துகொள்வேன் எனப் பிராட்டி கருதியவாறு. அவர்கள்மீதுள்ள வெறுப்பினால் பெயர்கூறவும் மனமில்லாது ‘ஆடவர்’ என்றாள். ‘ஆடவர் வன்பழிசுமக்கினும் சுமக்க’ என்றவிடத்து, அதனைப்போக்கிக் கொள்ளும் ஆற்றல் அவர்க்குள்ளமையால் அவர்கள் பழியைப்பெற்றாலும் பெறலா மென்ற கருத்தும் தோன்றும். ராமலக்ஷ்மணர் இங்குவந்து தன்னை



மீட்டு 'மனைவியை மாற்றுகையிற் பறிகொடுத்தார்கள்' என்ற பழிக்கு உள்ளாகாது நிற்கவேண்டு மென்பதை நினைந்தே சீதை இதுவரையிலும் தான் இறவாது உயிர்வைத்திருந்தன னென்பது, 'சமக்கினுஞ் சமக்க' என்றதில் தொனிக்கும். வானுயர்குலம் - மிகச்சிறந்த குலம்: "வானுயர் தோற்றம்" என்பது - 'வான்றோய்குடி' என்றும்போல இலக்கணவழக்கு" என்ற பரிமேலழகருரை இங்கு அறியத்தக்கது. சனகவம்சத்தில் இதுவரையில் என்போல் ஒருவரும் துன்பமனுபவித்ததில்லை யென்பான், அக்குலத்துக்கு 'துன்பழி' என்ற அடைமொழி கொடுத்தான்; இனி, இதற்கு - குற்றமற்ற என்று கூறினுமாம். "தமக்கு மருத்துவர் தாம்" என்றபடி ஒவ்வொருவரும் தம்தம்மைத் தாமே பாதுகாத்துக்கொள்ளுதற்கு உரியரேயன்றிப் பிறருதலையித் தேடுதல் தகுதியின்றாதலால், 'என்பழி துடைப்பவர் என்னின் யாவரே' என்று என்னலாம்.

(கசு)

கௌ. வஞ்சனைமானின்பின்மன்னைப்போக்கியென்  
மஞ்சனைவைதுபின்வழிக்கொள்வாயென  
நஞ்சனையானகம்புகுந்தநங்கையா  
னுயஞ்சனென்றுத்தலுமுலகங்கொள்ளுமோ.

(இ - ள்.) வஞ்சனை மானின் பின் - கபடமாய்வந்த மாயமானின் பின்னே, மன்னை - நாயகஞ்சிய இராமபிரானே, போக்கி - அனுப்பிவிட்டு, என்மஞ்சனை - எனது மைத்துனப்பின்னையாகிய லக்ஷ்மணனையும், வைது - கடுஞ்சொற்கூறி, பின் வழி கொள்வாய் என - (அவ்விராமபிரான்) சென்றவிடத்துக்குச் செல்வாயென்று அனுப்பிவிட்டு, நஞ்ச அனையான் அகம் புகுந்த - விஷத்தையொத்த [மிகக்கொடிய] இராவணனது வீட்டில் வந்துசேர்ந்த, நங்கை - பெண்ணாகிய, யான் - உயஞ்சனென் இருத்தலும் - பிழைத்திருத்தலையும், உலகம் கொள்ளுமோ - உலகத்தார் (நேரிதென்று) உடன்படுவார்களோ? [அங்கீகரிப்பார் என்றபடி]; (எ - று.)

கீழ்த் தன்னைமீட்கவில்லை யென்று ராமலக்ஷ்மணர்மீது குற்றங்கூறிய சீதை, தன்மீதுள்ள குற்றத்தை நிரூபித்து, இதனாலும் தான் உயிர்விடுதலையே தகுதி யெனக் கருதின னென்க. 'வஞ்சனைமான்' என்றது, இங்கு மாரீசனை. இவன், மிக்கமாயையில் வல்ல ஓர்அரக்கன்; சர்ச்சரனென்னும் யக்ஷனது புத்திரனான சுகேதுவின் மகனாகிய தாடகைக்கும் சுந்தனென்னும் இயக்கர்தலைவனுக்கும் புதல்வன்; சுபாகுவின் உடன்பிறந்தவன்; தாடகையும் சுபாகுமாரீசர்களும் அகஸ்தியரதுசாபத்தால் அரக்கராயினர். இராமன் தண்டகாரணியத்திற் பஞ்சவடியில் வசிக்கையில், சூர்ப்பணகையின்தூண்டு தலாற் சீதையை வஞ்சனையாகக்கவரவேண்டு மென்று எண்ணங்கொண்ட இராவணன், தன்ச்குமாமன்முறைகொண்டவனான மாரீசனைத் துணையாக வரவேண்டுமென்று வேண்ட, இராமனாற்றலை இருமுறைஉணர்ந்த மாரீசன் பலவாறுதடுத்தும் இராவணன் கேளாமல் மிக்கசினங்கொண்டதனால், அதற்கு

அஞ்சி மாரீசன் மாயையாற் பொன்மானுருவங்கொண்டு சீதைவின்எதிரிற் சென்று உலாவுகையில், அவன் அதனைப்பிடித்தத்தரும்படி இராமனைப் பிரார்த்திக்க, இலக்குமணன் இதுபொய்ம்மானென்று உண்மைகூறித் தடுக்கவும், கேளாமற் பிராட்டி மீண்டும்நிர்ப்பந்திக்கவே, இராமன் அதனைப்பிடித்தற்குத் தொடர்ந்துசென்றபோது, அது அப்பிரான்கையில் அகப்படாமல் ஒட்டங் காட்டி அவனை நெடுந்தூரம் கொண்டுவந்துவிட, அதனை யுணர்ந்து இராமன் மாயமானென்று துணிந்து அதன்மேல் அம்பெய்ய, அம்மாரீசன் அம்புபட்டி விழுமுகையில் தன்மெய்வடிவங்கொண்டு 'ஹாவீதா! ஹா லக்ஷ்மணா!' என்று இராமன்குரலாற் சத்தமிட்டு விழுந்துஇறக்க, அக்குரலைக் கேட்டவுடனே அவ்வாக்கன்வஞ்சனையை யுணர்ந்த இலக்குமணன் வாளா இருக்க, அவ்வுண்மையை யுணராமல், சீதை, இராமனுக்கு அபாயம்நேர்ந்ததென்றே கருதிப் புரண்டிழுது, அதுதீர்த்தற்பொருட்டுத் தன்னைவிட்டுச்செல்லாத இலக்குமணன்மேற் குறைகூறவே, இலக்குமணன் இராமனது பலபராக்கிரமங்களை யெடுத்துக்கூறி உண்மையுணர்த்தவும், கேளாமல் சாநகி இலக்குமணனைப் பலவாறுபழித்து நெருப்பில் விழத்தொடங்கலும், அதனை மறுத்து இளைய பெருமாள் விடைபெற்றுச்சென்றவுடனே, சீதை தனித்திருந்த சமயம் பார்த்து இராவணன் சந்யாசிவடிவங்கொண்டு வந்து பிராட்டியைக் கவர்ந்துசென்றன னென்பது, வரலாறு.

மைத்துனை 'மஞ்சன்' என்றது, அன்புபற்றிய மரபுவழுவுமைதி. இலக்குமணன் "வையமீந்தும், போகாவயிர்த்தாயர் நம்பூங்குழந்தசீதை யென்றே, யேகாய்" எனத் தன்தாயான சுமித்திரை சொன்னபடியே நடந்துவந்தவ னாதலால், அதற்குவற்ப, சீதை, அவனை 'மஞ்சன்' என்று என்னலாம். சீதை இலக்குமணனை வைத்து, "குற்றம்வீந்தகுணத்தி னெங்கோமகன், மற்றை வாளாக்கன் புரிமாயையா, விற்றுவிழ்ந்தன என்னவ மென்னயல், கிற்றியோ வியோயோயொருநீ," "நின்றநின்னிலையிது நெறியிற்றன்று," "ஒருபகல்பழகி னுயிரையீவரால், பெருமகனுலவறு பெற்றி கேட்டி நீ, வெருவலை நின்றனை வேறென் யானினி, யெரியிடைவிழுந்துயிரிற்பனீண்டு" என்றவிடங்களிற் காண்க. மன் - பெருமை; அதனையுடைய மன்னனுக்குப் பண்பாகுபெயர். வழிக்கொள்ளுதல் - பிரயாணப்படுதல். 'நங்கை' என வேண்டாதுகூறியது, இவையெல்லாம் பெண்ணுக்குரிய குணங்களுக்கு முற்றும்மாறுபட்டவை யென்பதைக் குறித்தற்கு. இரண்டாமடி - முற்றுப்பின். (கஎ)

க.அ. வல்லியன்மறவர்தம்வடுவிற்தீர்பவர்

வெல்லினும்வெல்கபோர்வின்னிற்துவிடுக போர்

வில்லியலுறத்தையானிறந்துவாழ்ந்தபின்

சொல்லியவென்பழியவரைச்சுற்றுமோ.

(இ - ள்.) வல் இயல் மறவர் - வலிமை பொருந்திய வீராகிய இராம லக்ஷ்மணர், தம் வடுவின் தீர்பவர் - (சீதையைக்கவர்ந்தவரைத் தாம்எதிர்த்தா

ரில்லையென்று தமக்குவரும்பழியினின்றும் நீங்குபவராய், போர் வெல்லினும் வெல்க - (வந்துபொருது அரக்கரைப்) போரிற் சயித்தாலும் சயிக்கட்டும்: (அன்றி), விளிந்து வீடுக - இறந்துபோனாலும் போகட்டும்; யான்—, இயல் அறத்தை - இவ்வாழ்க்கைக்கு உரிய தருமத்தை, இறந்து - கடந்து, வாழ்ந்த பின் - (இவ்வாறு பிறருளில்) உயிர்வாழ்ந்தபின்பு, சொல்லிய என் பழி - (உலகத்தவரால் தூற்றிச்) சொல்லப்படுகிற எனது பழி, அவரை சுற்றுமோ - அவரைத் தொடருமோ? (எ-று.)—தொடராது; என்னையே தொடரு மாதலால், அதனைப்போக்கிக்கொள்ள யானே உபாயந்தேடவேண்டு மென்றபடி.

என்பழியை நீக்கிக்கொள்ள யான் உயிர்துறக்கின்றேன்: அவர்கள் தமது பழியை நீக்கிக்கொள்ள இங்குவந்து அரக்கரோடு போர்செய்து வென்றால் வெல்லட்டும்; அன்றி, அப்பழியுடனேயே இறந்தாலும் இறக்கட்டும் எனச் சீதை உபேக்ஷித்துக் கூறியவாறு. மறம் - வீரம்: அதனையுடையவர், மறவர். விளிந்த வீடுகளென்பதற்கு-போரில் இறந்தாலும் இறக்கட்டும் எனக் கூறுவாரும் உளர். சொல்லியஎன் - (அவ்விருவரையும் என்னைவிட்டுப் பிரிந்துபோம்படி) சொன்ன எனது என்றமாம். இச்செய்யுளிலும் இரண்டாம்அடி - முற்று. மோனை.

(கஅ).

புறநாடகம்

வருந்தவின்மானமாவனையமாட்சியர்  
பெருந்தவமடந்தையர்முன்புபேதையேன்  
கருந்தனிமுகிலினைப்பிரந்துகள்வரு  
நிருந்தவளிவளெனவேசநிற்பெனே.

(இ - ள்.) மானம் வருந்தவில் - (தமது) மானத்துக்கு ஒருவருத்தம் நேர்ந்த விடத்து [அவமானம் நேருமாயின்], மா அனைய - கவரிமானைப் போன்ற [தமது உயிரை விடுகின்ற], மாட்சியர் - மேன்மையையுடையவர்களாகிய, பெருந்தவம் மடந்தையர் முன்பு - எல்லாத்தவங்களினுஞ் சிறந்த (பாதிவிரத்யமாகிற) தவத்தையுடைய மகளிர்முன்னே, பேதையேன் - அறிவில்லாத யான், 'இவள் - இச்சீதை, கரு தனி முகிலினை - கரிய ஒப்பற்ற மேகம் போன்ற இராமபிரானை, பிரிந்து - விட்டுநீங்கி, கள்வர் ஊர் இருந்தவன் - மாயச்செய்க்கையையுடையவராகிய அரக்கரது ஊரில் (பலநாள்) உயிர்வாழ்ந்திருந்தவன்', என - என்று, ஏச - (அம்மகளிர் என்னைப்) பழித்துச்சொல்லும் படி, நிற்பெனே - உயிர்சமந்துவாழ்வேனோ? (எ - று.)—வாழ்தல் தகுதியன்று என்பதாம்.

தன்மயிர்த்திரளில் ஒருமயிர்நீங்கினாலும் அக்குறையைப்பொருமற் பேரவ மானமெனக்கொண்டு பின்பு உயிர்வாழாது உடனே இறந்துவிடுதல், கவரி யென்னும் மானினை சாதிக்கு இயல்பு; “மயிர்தான் பலன்படா மாவிற்குக் கூற்றம்”, “மானநோக்கிற் கவரிமாவனைய நீரார்”, “மயிர்ப்பின் வாழாக் கவரி மாவன்னு, ருயிர்ப்பார் மானம்வரின்” என்பன காண்க. மானமாவது - எப்பொ

முதம் தம்நிலையினின்று தாமாழமையும், ஊழ்வினையால் தாழ்வு வந்தவிடத்து உயிர்வாழாமையுமாம். உயிரும் மானமும் உடனில்லாமைக்கண், பின்னும் போவதாகியஉயிரை நீத்து என்றும்நிற்பதாகிய மானத்தையே எய்துவர் என்பதாம். 'மா' என்னும் உவமை, அவர்க்கு அஃது இயற்கையே, செயற்கையன்று என்பதை விளக்கின்றது. முகில் - உவமவாசுபெயர். (கக)

உ௦. அற்புதனரக்கர்தம்வருக்கமாசற அஃது

விற்பணிகொண்டருஞ்சிறையின்மீட்டநா

நிற்புகத்தக்கலையென்னின்யானுடைக்

கற்பினையெப்பரிசுழைத்துக்காட்டுகேன்.

(இ - ள்.) அற்புதன்-ஆச்சரியகரமான திருக்கலியாணகுணங்களையுடைய இராமபிரான், வில் பணிகொண்டு - வில்லின்தொழிலைக்கொண்டு, அரக்கர்தம் வருக்கம் ஆசற - ராக்ஷசர்கூட்டமெல்லாம் அடியோடுமுடியும்படி, (போர் செய்துகொண்டு வென்று), அருஞ் சிறையின் மீட்ட நாள் -(மீட்பதற்கு) அருமையான சிறைக்காவலினின்று (என்னை) மீளச்செய்யுங்காலத்தில், இல்புந தக்கலை-நீ என்வீட்டுக்கு வரத் தகுதியுடையவனல்ல, என்னின் - என்று சொல்லித் தடுத்தால், (அப்பொழுது), யான் உடை கற்பினை - யான்உடைமையாகக்கொண்டுள்ள கற்புநிலைமையை, எபரிசு இழைத்து காட்டுகேன் - எவ்விதமாக நிரூபித்துக் காண்பிப்பேன்? (எ - று.)—காட்டவகையில்லையே யென்பது கருத்து.

இங்ஙனமே மீட்சிப்படலத்தில் இராமன்கூறுதல் காண்க. எதிர்கால வரலாற்றை முன்னரே குறிப்பித்தல், ஒருவகைக்கவிசமயம். “ஆதலிற் புறத்தினி யாருக்காக வென், கோதறுதவத்தினைக் கூறிக்காட்டுகேன்” என்ற மீட்சிப்படலத்துஅடிகள், இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கன. ஆசறுதல் - ஒருசொல்; அழுக்கறுதல், வக்கறுதல் என்பனபோல. பணிகொண்டு, கொண்டு - மூன்றாம் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. மீட்ட - இயல்பினால் எதிர்காலம் இறந்தகாலமாக வந்த கால வழுவுமையி. (உ௦)

[பிராட்டி உயிர்விடத்துணிந்து தருக்கத்திப்புதரை யடைதல்.]

உக. ஆதலானிறத்தலேயறத்தினுறெஞ்சு

சாதல்காப்பவருமென்றவத்திறசாம்பிடு

நீதலாதிடமும்வேறிலலையென்றிருரு

போதுலாமாதவிப்போதும்பெரய்தினுள். ௧௭௮௮

(இ - ள்.) ‘ஆதலான் - ஆதலால், இறத்தலே - சாதலே, அறத்தின் ஆறு - தருமத்தின் முறைமையாம்,’ எஞ - என்று எண்ணி, ‘சாதல் காப்பவரும் - (நான்) இறத்தலைத் தடுப்பவராகிய அரக்கியரும், என் தவத்தின் - எனது நல்வினைப்பயனால், சாம்பினர் - (இப்பொழுது) உறங்கிக்கிடக்கின்றார்கள்: நது அலாது இடமும் வேறு இல்லை - இதுவல்லாமல் (உயிரைத்தறக்கத்தக்க

சமயமும் வேறு கிடைக்காது,' என்று . என்று நினைந்து, போது உலாம் - மலர்கள் அசையப்பெற்ற, ஒரு மாதவி பொதும்பர் - ஒரு குருக்கத்திமாச்செறிவை, எய்தினான் - (சீதை) சென்று சேர்ந்தாள்; (எ - று.)

ஆதலான் - இராமபிரான் ஒருகால் மீட்கவந்தால் அப்பொழுது எனது கற்புநிலையை எவ்வாற்றாலும் பிரதியகூமாக்க முடியாமையால் என்றபடி. காதல் - இங்குத் தடுத்தலின்மேல் நின்றது. அநுமானது மந்திரபலத்தால் அரக்கியர் உறங்கிக்கிடத்தலைச் சீதை உணராளாதலால், தனது நல்வினைப் பயனால் இங்ஙனம் ஆயினதென் றெண்ணினான். தான் இறக்கத் துணிந்ததும், அதற்கு அதுகூலமாக அரக்கியர் உறங்கிக்கிடத்தலும் ஒருங்கே நிகழ்ந்துள்ள மையால், 'ஈதலாதிடமும் வேறில்லை' என்றான். போது - மலரும்பருவத்து அரும்பு. மாதவி - வட்சொல். பொதும்பர் - புதர். மூன்றாமடி - முய்யுமோனை. சீதை சிம்சபாமரத்தின்கிளையை அடைந்து, தன்னுடைய கூந்தலினால் சுளுக்கிட்டு உயிர்விட விரும்பினன் என முதலூலிற் கூறப்பட்டுள்ளது. (உக)

[அநுமான்; சீதையைச் சென்று கிட்டித் தன்வரலாறு கூறுதல்.]

உஉ. கண்டனன் னுமனுங்கருத்துமெண்ணினான்

கொண்டனன்று னுக்கமெய்திண்டக்கூசுவா

னண்டர்நாயகனருடு தன்யானொனாத்

தொண்டைவாய்மயிலினைத் தொழுதுதோன்றினான்.

(இ - ள்.) அனுமனும் - அநுமானும், கண்டனன் - (சீதை அங்குச்சென்றதைக்) கண்டவனாய், சுருத்தும் எண்ணினான் - (அவளது) எண்ணத்தையும் ஆலோசித்தறிந்து, துணுக்கம் கொண்டனன் - அச்சங்கொண்டு, மெய்திண்ட கூசுவான் - (அப்பிராட்டியின்) திருமேனியைத் தொட்டுவிலக்குதற்கு மனங்கூசினவனாய், அண்டர் நாயகன் அருள் தூதன் யான் என - 'தேவர் கட்டுக்கல்லார் தலைவனாகிய இராமபிரான் அனுப்பியருளிய தூதனாவேன் யான்' என்று சொல்லிக்கொண்டே, தொண்டை வாய் மயிலினை தொழுது - கோவைப்பழம்போற் சிவந்த அதரத்தையுடையளான மயில்போலுஞ்சாயலை யுடைய பிராட்டியைத் தொழுதுகொண்டே, தோன்றினான் - (தன்உருவைக் காட்டி) எதிரின்றான்; (எ - று.) —

சிம்சபாவிருகூத்தின் இலச்செறிவில் மறைந்துநின்று சீதையின்நிலையைப் பார்த்திருந்த அநுமான் அவள் தன்உயிரையொழிக்கத் துணிந்ததையறிந்து அங்குநின்று இறங்கிச் சீதையினிடம் வந்து தன்னை இன்னொருவனென்று அறிவித்தன னென்க. அநுமான் தன்னை இராமனதுசம்பந்தம்பெற்றவனென வெளியிட்டது, சீதைக்குத் தன்னிடம் ஐயமுண்டாகாமைப்பொருட்டு. சீதை உயிர்விடத்துணிந்ததையறிந்த அநுமான், என்செய்வதெனப் பலவகையாக ஆலோசித்துப் பின்பு மறைந்தபடியே மனிதவாக்கினால் இராமனது வரலாற்றை ஆதிதொடங்கிக்கூறித் தன்னையும் இன்னொருவனெனத் தெரிவித்தானென

முதனால் கூறும். அனுமன் - ஹதுமார் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; இவன் பிறந்தவுடனே இளஞ்சூரியனைக் கனிந்தபழமென்று கருதிப் பிடிக்கப்பாய்ந்த பொழுது, அந்நேயமிற்று கோபங்கொண்ட இந்திரானது வச்சிராயுதத்தினால் அடிக்கப்பட்டுச் சிதைந்த கன்னமுடையவ னுனதனால், இவனுக்கு இப்பெயர் வந்தது: இப்பெயர், கன்னத்தில் விசேஷமுடையவ னென்று பொருள்படும்; ஹது - கன்னம், மாந்-வடமொழிப்பெயர்விகுதி. இப்பெயர் இந்திரனால் இடப்பட்டது; இவன், கேசரியென்னும் வானரவீரனது மனைவியாகிய அஞ்சனையென்பவளிடத்து வாயுபகவா னனுக்கிரகத்தாற் பிறந்தவன் என அறிக. இதனால், இவனுக்கு மாருதியென்றும், ஆஞ்சனையென்றும் பெயர். இவன் வாயுவின் அம்சமும், சிவபிரானது அம்சமுமாவன். துணுக்கம் - அசுதியில் நேர்ந்த மனத்தொடர்ந்தம். தீண்டியெடுத்து உதவவேண்டிய இந்நிலையிலும் அநுமான் சீதையை மெய்தீண்டக்கூடியது, அவளது பாதிவரத்ய அக்கினி எரித்திடு மென்ற அச்சத்தினற்போலும். தொண்டை - கொடியின் பெயர், அதன்கனிக்கு முதலாகுபெயர். மயில் - அதுபோன்றசாயலையுடைய சீதைக்கு உவமையாகுபெயர். தொழாரின்று என்பது, தொழுது எனத் திரிந்துநின்றது; “தொழுதெழுவான்” என்ற திருக்குறளிற் போல. (உஉ)

உரு. அடைந்தனெனடியனேனிராமனுணையாற்

குடைந்துலகனைத்தையுநாடுங்கொட்பினுன் கொடி மலர்  
மிடைந்தவருலப்பிலர்தவத்தைமேவலான்  
மடந்தைநின்சேவடிவந்துநோக்கினேன்.

(இ-ள்.) மடந்தை - மடந்தையே! அடியேன் - (நினது) அடியவளுகிய யான், இராமன் ஆணையால் - இராமபிரானது கட்டினையால், அடைந்தனென் - (இங்கு) வந்துசேர்ந்தேன்; உலகு அனைத்தையும் - எல்லாவுலகங்களையும், குடைந்து - அறித்து (சிறிதிடமும் விடாது செவ்வையாக), நாடும்-(உன்னைத் தேடிப்பார்க்கவேண்டு மென்கிற, கொட்பினால் - கோட்பாட்டினால், மிடைந்த வர் - (ஆங்காங்கு) கெருங்கிக்கொன்ற வானரவீரர், உலப்பு இலர் - முடிவில்லாதவராவர்; (அவர்களுள் யான்), தவத்தை மேவலால் - (முற்பிறப்பில்) நல்வினையைச் செய்திருந்ததனால், நின் சே அடி - உனது சிவந்த திருவடிகளை, வந்து நோக்கினேன் - இங்குவந்து தரிசிக்கப்பெற்றேன்; (எ -று.)

கொட்பு - கொள்கை; ‘பு’விகுதிபெற்ற தொழிப்பெயர். ‘தவத்தை மேவலால்’ என்றதனால், மற்றைத்தாதர்யாவரும் என்னைப்போல உன்னைக்காணத் தவஞ்செய்தவ ரல்லர் என்றதாம். மடந்தை - அண்மைவிளி. (உரு)

[அநுமான் இராமன்வாரணமக்குக் காரணங்கூறல்.]

உச. ஈண்டுரீயிருந்தையிடரின்வைகுறு

மாண்டகையறிந்திலனதற்குக்காரணம்

வேண்டுமேயரக்கர்த்தம்வருக்கம்வேரொடு  
மாண்டிலு<sup>நீ</sup>தலான்மாறுவேறுண்டோ.

(இ - ள்.) ஈண்டு - இங்கே, நீ—, இருந்ததை - இருப்பதை, இடரின் வைகுறும் ஆண்டதை - (உன்னைப்பிரிந்ததனாலாகிய) துன்பத்தில் தங்கியிருக்கிற ஆண்மைக்குணமுள்ள இராமபிரான், அறிந்திலன் - அறிந்தானில்லை : அதற்கு காரணம்-அங்ஙனம் அறியானென்பதற்குக் காரணம் [தகுந்தசாക്ഷியும்], வேண்டுமே-சொல்லவேண்டுமோ? [தானேவிளங்குதலால் சொல்லவேண்டா என்றபடி]; (அச்சாக்ஷி), அரக்கர்த்தம் வருக்கம் - ராக்ஷசர்கூட்டம், வேரொடு மாண்டில - அடியோடு அழிந்தனவிலலை யென்பதே : ஈது அலால் - இதுவே யல்லாமல், மாறு - (இதற்கு) மாறாக, வேறு - வேறுசாட்சியும், உண்டோ - உள்ளதோ? [இல்லை]; (எ-று.)—இதனால், இராமபிரான் இலங்கையில்வந்து தன்னை மீட்டுக்கொண்டு செல்லாமைப்பற்றிச் சீதை பலவாறாகக்கொண்ட சங்கையை அதுமான் ஒழித்தனன்.

ராக்ஷராகதானியாகிய இவ்விலங்கையில் நீ இருப்பதை இராமபிரான் அறிந்திருப்பானால் அப்பொழுதே சகலராக்ஷரையும் சங்கராஞ்செய்திருப்பான்; அதுசெய்யக் காணாமையாலே, அவன் அறிந்தில னென்று ஊகித் துணரலாம் என்பதாம். பிரிவுத்துயர் மகாவீரனான இராமபிரானையும் வருத்து மென்பான், 'இடரின் வைகுறு மாண்டகை' என்றான். (உச)

[அதுமான் தன்னைப்பற்றிச் சந்தேகிக்கவேண்டா வென்றல்.]

உரு. ஐயுற லுளதடை யாள மாரியன்

மெய்யுற வுணர்த்திய வுரையும் வேறுள

கையுறு நெல்லியங் கனியிற் காண்டியா

னெய்யுறு ள்ளக்கனும் நினையல் லேறென்றான்.

(இ - ள்.) நெய் உறு விளக்கு அனும் - நெய்நிறையவார்க்கப்பட்டுள்ள விளக்குப்போன்ற திருமேனிவிளக்கத்தையுடையவளே ! ஐயுறல் - (என்விஷயத்தில்) சந்தேகங்கொள்ளவேண்டா : அடையாளம் உளது - (உனதுசந்தேகத்தை நீக்கத்தக்க இராமபிரான்கொடுத்தருளிய) அடையாளம் (என்னிடத்தில்) உளது: ஆரியன்-பெரியோனாகிய இராமபிரான், மெய் உற-உண்மைவிளங்கும்படி, உணர்த்திய - சொல்லியனுப்பின, உரையும் - (அடையாள) வார்த்தைகளும், வேறு உள - வேறேஉள்ளன: (அவற்றையெல்லாங்கொண்டு), கை உறு நெல்லி அம் கனியின் - உள்ளங்கையிற்பொருந்திய அழகிய நெல்லிக் கனியைப்போல, காண்டி-(நீ என்னை ஐயமற) உணர்வாயாக : வேறு நினையல்-(என்னைப்பற்றி) வேறுவகையாக எண்ணவேண்டா, என்றான்-என்றுகூறினன், (அதுமான்); (எ-று.)—ஆல் - ஈற்றகை.

'அடையாளம் உளது' என்றது, இராமனதுபெயர்ப்பொறித்த மோதிரத்தை. 'உணர்த்தியவுரையும் வேறுள' என்றது, இராமபிரானுக்கும் சீதைக்கும் தெரிந்

துள்ளவையான கீழ்நடந்துள்ள சிலவரலாறுகளை; அவற்றை இப்படலத்தின் ௬௦ - ஆம் செய்யுள்முதலாக அநுமான் கூறுமாறு காண்க. கையுறு நெல்லி யங்களி - கரதலாமலக மெனப்படும்; இது, முற்றும் நன்றாக விளங்குதலில் உவமம். ஐயுறல், நினையல் - எதிர்மறையியங்கோள்; “மகனெனல்” என்ப திற்போல. ஐயுறல் - ஐயமுறல் என்பதன் தொகுத்தல். ஆர்யன் - வடசொல். அனாய் - தொகுத்தல்; தாயே யென்றும் பொருள்படும். வேறுநினையல் - இராவணன் என்னை ஏமாற்றுதற்காக இவ்வண்ணம் இராமதாதனென்றுபோலிப் பேரிட்டுக்கொண்டு வந்துள்ளானோ என்று சங்கிக்வேண்டா என்றபடி. (உரு)

வேறு.

[இதுமுதல் மூன்று கவிகள்-ஒருதோடர்:கீதை அநுமாணப்பற்றி முதலிற்பல வாறுசங்கித்து ஒருவாறுதேறிப் பின்னர் யாரென்று அவனை வினாவுதல்.]

உக. என்றவ னிறைஞ்ச நோக்கி யிரக்கமு முனிவு முய்தி

நின்றவ னிருத னல்ல நெறிநின்று பொறிக னோந்தும்

வென்றவ னல்ல னாகல் விண்ணவ னாக வேண்டும்

நன்றுணர் வுரையன் றாய னவையிலன் போலு மென்னு.

(இ - ள்.) என்று - என்றுஇவ்வாறுகூறி, அவன் - அவ்வநுமான், இறைஞ்ச - வணங்கிநிற்க, (பிராட்டி), நோக்கி - (அவனைப்) பார்த்து, இரக்க மும் முனிவும் எய்தி-கருணையையும் கோபத்தையும் (ஒருங்கு) அடைந்து, ‘கின் றயன் - (எதிரில்) நின்றவன், நிருதன் அல்லன்-ராக்ஷசனல்லன் : நெறி நின்று பொறிகள் ஐந்தும் வென்றவன் - நல்லொழுக்கத்தில் தவறாதுநின்று பஞ் சேந்திரியங்களையும் அடக்கிச்சயித்த முனிவருவான் : அல்லன் ஆகில் - அப்படி யல்லாவிட்டால், விண்ணவன் ஆக வேண்டும் - தேவனுயிருக்கக்கூடும் : (ஏனெனின், —இவன்), நன்று உணர்வு உரையன் - நல்லறிவைப்புலப்படுத்து கிற சொற்களையுடையவனும், தாயன் - பரிசுத்தமனமுடையவனும், நவை இலன் போலும் - குற்றமில்லாததொழிலுடையவனுமாவன்போலும்’, என்னு- என்றுஎண்ணி, (எ-று.) —இக்கவியிலுள்ள ‘என்னு’ என்பது, உஅ-ஆங்கவியில் ‘எனநின்றது என்னு என்றான்’ எனத் தொடர்ந்து முடியும்.

வந்தவன் இராமப்பானது திருநாமத்தைச் சொல்லிவந்தமைபற்றி மனங்கனிந்து இரக்கத்தையும், இராவணனே இவ்வாறு மாறுவேடம்பூண்டு வஞ்சனைக்கருத்துடன் வந்துள்ளா னெனக் கருதியமைபற்றிக் கோபத்தையும் சீதை முதலில் ஒருங்கேகொண்டன னென்க. பொறிகளைந்து - மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவி என்பன. நெறிநின்று பொறிகளைந்தும் வெல்லுதல் - தனதுநல்லுணர்விலால் மனத்தை நல்வழிப்படுத்திப் பொறிகளின்வழியே ஐம்புலன்களிற் போகவொட்டாது தடுத்தல்; இத்தன்மையன், ஐதேந்திரிய னெனப்படுவன் : பிராணிகளை அகப்படுத்தும் யந்திரங்கள்போல மனத்தை யகப்படுத்துதலின், இந்திரியங்கள் பொறிக னெனப்படு மென்பர். உம்மை .



இளைத்தென்றறிபொருளில் வந்த முற்றும்மை. வந்தவன், மனம் வாக்குக் காய மென்னுந் திரிகரணங்களும் ஒத்துத் தூயனாகப்பெற்றவன் என்பது, நான்காமடியில் விளங்கும். இத்தன்மை பெரியோர்கட்கே அமையு மென்பதை, “மனமவேறு சொல்வேறு மன்னுதொழில்வேறு, வினைவேறுபட்டவர் பால் மேவும்—மனமே, மனமொன்று சொல்லொன்று வான்பொருளு மொன்றே, கனமொன்று மேலவர்தங்கண்” என்பதனாலும் அறிக. இரண்டு மூன்றாமடிகளறி கூறியவற்றை ஈற்றடி சமர்த்தித்துறிப்பது, தோடர்நிலைச்செய்யுட் குறியணி; இதனை வடநூலார் காவ்யலிங்க மென்பர். போலும் - ஒப்பில் போலி: உவமைப்பொருளுணர்த்தாத ‘போல்’ என்னுஞ் சொல்; இது, உரையசையாய் வாக்கியாலங்காரமாய் நின்றது: “ஒப்பில்போலியும் அப்பொருட்டாகும்” என்பது தொல்காப்பியம்.

இதுமுதற் பதின்மூன்று கவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீரும் நான்காஞ் சீரும் விளச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களு மாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிரூத்தங்காள். (உசு).

உஎ. அரக்கனேயாகவேரோரமரனேயாகவன்றிக்

குரக்கினத்தலைவனேதானாகுகடுகாடுமையாக,

விரக்கமேயாகவந்திங்கெம்பிராணமஞ்சொல்லி

யுருக்கினனுணர்வைத்தந்தா னுயிரிதினுதவியுண்டோ.

(இ-ள்.) (இவன்), அரக்கனே ஆக - ராகுச்சனையானாலும் ஆகட்டும்: வேறு ஓர் அமரனே ஆக - அன்றி ஒருதேவனாலும் ஆகட்டும்: அன்றி - அவ் லாமல், குரங்கு இனம் தலைவனேதான் ஆகுக - (இப்பொழுதுகாணப்படுகிற படி) குரங்குக்கூட்டத்துக்குத் தலைவனையானாலும் ஆகட்டும்: (இவனால் விளைவது), கொடுமை ஆக - தீமையையானாலும் ஆகட்டும்: இரக்கமே ஆக - மன மிரங்கிச்செய்யும் நன்மையையானாலும் ஆகட்டும்: இங்கு வந்து - இவ்விடத் தில் [எனதுஎதிரில்] வந்து, எம் பிரான் நாமம் சொல்லி - எனதுதலைவனாகிய ஸ்ரீராமனது திருநாமத்தைச் சொல்லி, உணர்வை உருக்கினன் - என்அறிவை உருக்கச்செய்து, உயிர் தந்தான் - (போகிற) உயிரை (ப் போகவொட்டாது காப்பாற்றி) தந்தான்: இதின் உதவி உண்டோ - இதைக்காட்டிலும் (செய்யத்தக்கதோர்) உபகாரமும் உளதோ? [இல்லை யென்றபடி]; (எ-று.)—எல் லாவுதவியினும் உயிருதவியே பெரிய தென்பதாம்.

இச்செய்யுளினால், சீதை இராமபிரானிடத்துக் கொண்டுள்ள பேரன்பு நன்குவிளங்கும். உயிர்விடத்துணிந்த சீதைக்கு அதுமான் தக்ககாலத்தில் எதிர்பாராது வந்து ராமநாமோச்சாரணத்தாற் பிராணபாயத்தைநீக்கின னாதலால், சீதை அவ்வுதவியை நன்கு மதித்து ‘இதினுதவியுண்டோ’ என்றாள். ‘அரக்கனே’ முதலியவற்றிலுள்ள ஏகாரங்கள் பிரிநிலையோடுதேற்றப்பொருளை யுணர்த்தும். ‘ஆக’, ‘ஆகுக’ என்ற வியங்கோள்வினைமுற்றுக்கள்-விகற்பப்பொரு

ருளன். ஆக என்பது பலமுறை அடுக்கிவந்தது, சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி. அமரன் - (பாற்கடலினின்று தோன்றிய அமிருதத்தைப் பாணம்பண்ணினதனால்) மாணயில்லாதவன். முதலடி - தோடைமுரணை. (உஎ)

உறு, எனநினைத்தெய்தநோக்கியிரங்குமெனுள்ளங்கள்

மனைகத்துடையராயவஞ்சகர்மாற்றமல்ல

நினைவுடைச்சொற்கள்கண்ணீர்நிலம்புகப்புலம்பாநின்றான்

நினவுதற்குரியனென்னாவீரீயாவனென்றான்.

(இ-ள்.) என நினைத்து - என்று எண்ணி, எய்த நோக்கி - (அநுமானைச்) செவ்வையாகப் பார்த்து, 'என்உள்ளம் - எனதுமனம், இரங்கும் - (இவன் விஷயத்தில்) இரங்குகின்றது; (இவன்), மனை அகத்து கள்ளம் உடையர் ஆய - (தமது) மனத்திற் கபடத்தையுடையவராகிய, வஞ்சகர் - வஞ்சகத்தை யுடைய அரக்கரது, மாற்றம் - வார்த்தைபோன்ற வார்த்தையை, அல்லன் - உடையவனல்லன்; நினைவு உடை சொற்கள் - (நல்ல) எண்ணத்தையுடைய சொற்களோடு, கண் நீர் நிலம் புக - கண்ணினீர் பூமியிற்பெருகும்படி, புலம் பாரின்றான் - (எனதுவருத்தத்தைப்பார்த்துப் பொறுது) பிரலாபிக்கிறான்; (ஆதலால்), வினவுதற்கு உரியன் - (நீ யாவனென்று நான்) விசாரித்தற்கு உரிய வனாவன், 'என்னு - என்று எண்ணி, 'வீர - வீரனே! நீ—, யாவன் - யார்?' என்றான் - என்று வினவினான்; (எ-று.)

“ஸதாம்வறி ஸந்தேஹபதேஷு வஸ்துஷு ப்ரமாண மந்த:கரண ப்ரவ்ருத்தய: [நல்லோர்க்குச் சந்தேகாஸ்பதமான விஷயங்களில் மனப்போக்குக் களே நிர்ணயிப்பதற்கு உரிய அறிகுறியாம்]” என்பவாதலால், சீதை, அநுமான் மீது தன்மனமிரங்கித் தெளிந்தமையையும் தான் வினவத்தகுதியுடைய ஞாற்கு அறிகுறியாகக் கொண்டான். நினைவுடைச் சொற்கள் - எண்ணத்தின் நன்மையைப் புலப்படுத்துஞ் சொற்கள் என்றபடி. “அன்பிற்கு முன்னோ வடைக்குந்தா மூர்வலர், புன்கணீர் பூசல் தரும்” என்றபடி தம்மால் அன்பு செய்யப்பட்டாரது தன்பங் கண்டவழி அன்புடையாரதுகண் பொழிகின்ற புல்லியகண்ணீரே உள்நின்ற அன்பினை வெளிப்படுத்து மாதலால், அவ்வாறு கண்ணீர்பெருகநின்ற அநுமானைச் சீதை தன்னிடத்து அன்புடையனாகக் கருதின னென்க. பிரதியக்ஷபிரமாணத்தால் அன்புடைமையை அறிய முடியாமையால், அநுமானபிரமாணத்தால் அறிந்தன னென்க. நிலம்-சுவியாதுகிற்பது எனக் காரணக்குறி; அசலா, ஸ்திரா முதலிய வடமெழுப்பெயர்களுயுங் காண்க.

இதுமுதல் இவ்விருத்தம் முடியுமளவும் பெரும்பாலும் எல்லாச்செய்யுளிலும் இருக்கும் பிராசமென்னுஞ் சொல்லணி, தண்ணிதின் உணரத்தக்கது.

[இதுமுதல் எட்டுக் கவிகள் - அநுமான் தான் அங்குவந்த வாலாழ்வைச் சீதைக்கு விவரித்துக்கூறுதலை புணர்த்தும்.]

உக. ஆயசொற்றலைமேற்கொண்டவங்கையனுண்ணினினைத் தூயவன்பிரிந்தபின்புதேடியதுனைவன்றொல்லில்

காய்ச்சித் செல்வன்மைந்தன்கவிக்குலமவற்றுக்கெல்லா  
நாயகன் சுக்கிரீவனென்று ளுவையிற்றீர்தான்.

(இ-ள்.) ஆய சொல்-அந்தப் பிராட்டிவார்த்தையையும், அங்கை - (தனது) அழகியகைகளையும், தலைமேல் கொண்டவன் - தலைமேற்கொண்டவனும்,— (அதுமான் சீதையை நோக்கி),—அன்னை - தாயே! நின்னை - உன்னை, தாயவன் - பரிசுத்தகுணமுடைய இராமபிரான், பிரிந்த பின்பு—, தேடிய-தேடிப் பெற்ற, துணைவன் - சிநேகிதனும், தொல்லை காய் கதிர் செல்வன் மைந்தன் - பழமையான சுமிகிற கிரணங்களைச் செல்வமாகவுடைய சூரியனது குமாரனும், கவி குலம் அவற்றுக்கு எல்லாம் நாயகன் - குரங்குக்கூட்டங்கட்கெல்லாம் தலைவனும், நவையின் தீர்தான் - குற்றத்தினின்றும் நீங்கினவனுமாகிய, சுக்கிரீவன் என்று - சுக்கிரீவனென்று பெயர்சொல்லப்பட்டி, உளன் - (ஒருவன்) உள்ளான்; (எ -று.)

பிராட்டிவார்த்தையைச் சிரஸாவகித்துக் கௌரவித்துக் கைகளைத் தலைமேற் குவித்துத் திரியங்க நமஸ்காரஞ் செய்துகொண்டு அதுமான் விடைகூறுவானாயின நென்பது, முதலடியின் கருத்து. ‘தலைமேற்கொண்ட’ என்பது - முன்னுள்ள ‘ஆயசொல்’ என்பதனோடும், பின்னுள்ள ‘அங்கை’ என்பதனோடும் சென்று இயைவது, இடைநிலைநீதிவகம். தலைமேற்கொண்ட அங்கையன் - அங்கைதலைமேற்கொண்டவன் என விருதிபிரித்துக்கூட்டப்பட்டது. சாபத்தாற் பெண்வடிவமடைந்த ருக்மரஜன் என்னும் பெண்குரங்கின் கழுத்தினழகைக் கண்டு காமுற்ற சூரியனுக்கு அதனிடத்தில் தோன்றியவன், சுக்கிரீவனென உணர்க. சுக்கிரீவன் சூரியனது அம்சமாவனென்பதை, பாலகாண்டத்தில் “இரவி மற் றெனது கூறு அங்கவற்கினையவ நென்றேர்த” என்றதனால் அறிக. ஸுக்கிரீவன் என்னும் வடமொழிக்கு - அழகியகழுத்தையுடையவ நென்பது அவயவப்பொருள். கவி - கபி யென்னும் வடசொல்லின் திரிபு. நவையிற்றீர்தான் என்பதற்கு - குற்றமற்றவனென்று கருத்து. (உ.க)

௩௦. மற்றவன் முன்னோனநாளிராவணன்வலி கன்வாலி  
னிற்று கக்கடியெட்டுத்திசையினுமெழுந்துபாய்ந்த  
வெற்றியன்றேவரவேண்டவேலையை விலங்கன்மத்திற்  
சுற்றியநாகந்தேயவமுதெழுக்கடைந்தேதோளான்.

(இ - ள்.) அவன் முன்னோன் - அச்சுக்கிரீவனுக்கு மூத்தவனாகிய வாலி,—அ நாள்-முற்காலத்தில், இராவணன் வலி இற்று உக - இராவணனது பலம்முழுவதும் அழிந்தொழியும்படி, தன் வாலின் கட்டி - தனதுவாலினால் (அவனை) இறுக்கிப்பிணித்துக்கொண்டே, எட்டு திசையினும் - எட்டுத்திக்குக்களிலும், எழுந்து பாய்ந்த - தாவிச்சென்ற, வெற்றியன் - சயத்தையுடையவன்: தேவர் வேண்ட - தேவர்கள் பிரார்த்தித்ததனால், வேலையை - திருப்பாற்கடலை, விலங்கல் மத்தில் சுற்றிய நாகம் தேய அமுது எழு கடைந்த - மந்தாகினியாகிய

மத்திலே (கடைகயிருகச்) சுற்றின (வாசகியென்னும்) பாம்பு உடம்பு தேயும் படியும் அமிருதம்தோன்றும்படியும் கடைந்த, தோளான் - தோள்வலிமையை யுடையவன் ; (எ - று.)—மற்று - அசை.

முன்னோன் - முன்பிறந்தவன் ; தமையன். ருக்ஷாஜஸன்னும் பெண் குரங்கின் வாலாக் கண்டு காதல்கொண்ட இந்நிரனுக்கு அதனிடத்திற் பிறந்தவன், வாலியெனப் பெயர்பெற்றான். அந்நான் - இராவணன் திக்விசயஞ் செய்துவந்தகாலத்தில். ராவணன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - கூச்சலிடுபவனென்றும், கூச்சலிடச்செய்பவனென்றும் பொருள்படும் ; சிவபிரானது கைலாசமலையைப் பெயர்க்கத்தொடங்கி அதன்கீழ்த் தன்கைகள் அகப்பட்டு நசுங்குண்டபோது பேரிரைச்சலிட்டதனாலும், தனதுகொடியசெய்கைகளால் உலகத்தைக் கதறச்செய்ததனாலும், இவனுக்கு இப்பெயர். எட்டுத் திசை - கிழக்கு, தென்கிழக்கு, தெற்கு, தென்மேற்கு, மேற்கு, வடமேற்கு, வடக்கு, வடகிழக்கு என்பன. நாகம் என்பதற்கு-கால்களால் நடவாத தென்றும், மலைகளில் அல்லது மரங்களில் வாசஞ்செய்வ தென்றும் பொருள். மத்து - மந்தம் என்னும் வடமொழியின் திரிபு : கடைகருவி யென்று பொருள். அமுது, அம்ருதம் ; சாவாமருந்து.

இராவணன் ஒருகாலத்தில் வாலியோடு போர்செய்யும்பொருட்டுக் கிட்டிந்தாபட்டணஞ்சேர்ந்து அப்போது அவன் அங்குஇல்லை யென்றும், வழக்கப்படி நாற்கடலிலும் நீராடி நித்தியகருமம்முடிக்கச் சென்றுள்ளா னென்றும் அறிந்து, தென்கடற்கரைக்குச் சென்று, அங்கு மந்திரஜபஞ்செய்து கொண்டிருக்கிற வாலியைப் பார்த்து, அவனைத் தந்திரமாக எளிதிற்பிடித்துக் கொள்ளும்பொருட்டு அடியோசைப்படாமல் மெதுவாய்நடந்து அவன்பின்னே சேர, அதனைக் கீழ்க்கண்ணாற்கண்ட வாலி, ஜாக்கிரதைப்பட்டு, கிட்டவந்து தன்னைக்கட்டியவுடனே இராவணனைக் கைகளால் இடுக்கி வாலிநாற் சுற்றிக்கொண்டபடியே ஆகாயமார்க்கமாய்ச்சென்று மற்றைக்கடல்களிலுஞ் சேர்ந்து நியமங்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு தனது நகரமடைந்து இவனைக் கீழே உதறினென்று அறிக. தேவர்களும் அசுரர்களும் ஒருங்கு கூடிச் சாவாமருந்தாகிய அமிருதத்தைப் பெறுமாறு மந்தாமலையை மத்தாகநாட்டி வாசகி நாகத்தைக் கடைகயிருகப்பூட்டிச் சுந்திரனை அடைதூணாகிறுத்திப் பாற்கடலைக் கடையமுயல்கையில், 'இருதிருத்தாரும் அதனைக்கடையும்வலிமையிலராய் ஒடுங்கிநிற்குமளவிலே, வானராசனும் தேவநீராகுமாரனும் மகா பலசாலியுமான வாலி தான் நாஸ்தோறும் பலகடல்களிலுஞ் சென்று வைதிக நித்தியகருமங்களை முடித்துவரும் வழக்கப்படி பாற்கடல் சென்றுசேர, தேவர்கள் அவனை வேண்டிக்கொள்ள, அவன் சராசரர்களை விலக்கிவிட்டுத் தான்ஒருவனாகவே இருகைகளாலும் வாசகியின் தலையையும் வாலையும் பிடித்து வலியுறுத்து விரைவிற் கடையவே, அமிருதமெழுந்த தென்பது கதை ; (இவ்வாலாறு முதனூலாகிய ஸ்ரீவால்மீகிராமாயணத்தில் இல்லையாயினும் புராணந்தரங்களிலேயாதல், கல்பாந்தரத்திலேயாதல் உண்டென்று கொள்ள

வேண்டும்: நல்லிசைப்புலவராகிய கம்பர் கூறியிருத்தலால்). “கழுது தேவரோடவுணர் கண்ணினின், றுழலு மந்தரத் துருவு தேய முன், னுழலங் கோளராவகி தேய்விடச், சுழலும் வேலையைக் கடைபுந் தோளினை” என்ற கிட்கிந்தாகாண்டச்செய்யுளையும் நோக்குக. “கடலைச் சுராகரர்க்கமுதெழக் கடைந்தவீரியன்” என்பர் ஒட்டக்கூத்தர் உத்தராகாண்டத்திலும். இச்சரித்திரத்தைக் காஞ்சிப்புராணத்து மணிகண்டேசுரப்படலத்திற் பரக்கக்காணலாம். (ஈ ௦)

எடுப்ப - எல்லாவகங்களையும் ஒருசேரக் கைகளால் எடுக்கவல்லவையும், வேலை தளி தனி கடக்கும் தாள - கடலைத் தனித்தனியே தாண்டவல்ல கால்களையுடையவையும், வானின் நீண்ட - ஆகாயத்தினும் உயர்ந்தவையு மான, வாநரம் - குரங்குகள், —உம் கோன் செய்ய குறித்தது - உமதுதலைவ னாகிய இராமபிரான் செய்யரினத்ததை, குறிப்பின் உன்னி - (முகம் கண் புருவம் முதலியவற்றின்) குறிப்பினால் ஆராய்ந்தறிந்து, வழு இல செய்தற்கு - (அக்காரியங்களைத்) தவறாதனவாய்ச் செய்தற்கு, ஒத்த - மனம்ஒருமித்தவை யாய், குழவின - கூடியுள்ளன; (எ - று.)

அநுமான், துணைவலிச்சிறப்பை அறிவித்தற்கு, வாநரங்களின் வலிமை முதலியவற்றை எடுத்துக்கூறின னென்க. வெள்ளம் - ஓர் பெருந்தொகை; மிகப்பல அகௌகிணி கொண்டது; (யானை ஒன்றும், தேர் ஒன்றும், குதிரை மூன்றும், காலாள் ஐந்தும்கொண்டது - பத்தி யெனப்படும்; அப்பத்தி மூன்று பங்குகொண்டது - சேனாமுகம்; சேனாமுகம்மூன்று - குலம்ம், குலம்ம் மூன்று - கணம்; கணம் மூன்று-வாகிரி; வாகிரி மூன்று-பிரதனை; பிரதனை மூன்று-சமூ; சமூ மூன்று-அநீகிரி; அநீகிரி பத்து - அகௌகிணி; (ஆகையினால், அகௌகிணியென்பது - தேர் ௨௧௮௭௦, யானை ௨௧௮௭௦, குதிரை ௬௫௬௦, காலாள் ௧௦௬௬௦: ஆக, ௨௧௮௭௦ - கொண்டதாம்.) அகௌகிணி எட்டுப் பங்குகொண்டது - ஏகம்; ஏகம் எட்டு - கோடி; கோடி எட்டு - சங்கம்; சங்கம் எட்டு-விர்தம்; விர்தம் எட்டு - குமுதம்; குமுதம் எட்டு - பதமம்; பதமம் எட்டு-நாடு; நாடு எட்டு - சமுத்திரம்; அந்தச் சமுத்திரம் எட்டுப்பங்குகொண்டது-வெள்ளம் எனக் காண்க. குறிப்பு - இங்கித மெனப்படும். வாநரமென்ப தற்கு, சந்தேஹக்குறைய மனிதனையொத்தது என அவயவப்பொருள். (௧௨)

நாநு. துப்புறுபரவையேழுஞ்சூழ்ந்தபாரேழுமாழ்ந்த

வொப்புறுநாகர்நாடுமும்பரினிம்பர்காறு

மிப்புறந்தேடிநின்னையெதிர்ந்திலவென்னிண்டத்

தப்புறம்போயுந்தேடவவதூயினமைந்துபோன. *கூடல்*

(இ-ள்.) (அவற்றிற் பலவாநரங்கள்), -- துப்பு உறு பரவை ஏழும் - பவழக் கொடிபொருந்தப்பெற்ற ஏழுகடல்களிலும், சூழ்ந்த - (அக்கடல்களாற்) சூழப் பட்டிள்ள, பார் ஏழும் - ஏழுதீவுகளிலுமாக, இம்பர் காறும் - இந்தப்பூமியிலும், ஆழ்ந்த ஒப்பு உறு நாகர் நாடும் - கீழேஆழ்ந்துள்ள (தனக்குத் தன்னையே) உவமையாகக்கொண்ட நாகலோகமாகிய பாதாளத்திலும், உம்பரின் - மேலுலகத்திலுமாக, இ புறம்-இவ்வண்டத்தில், தேடி-தேடிப்பார்த்து, நின்னை—, எதிர்ந்தில என்னின் - காணப்பெறாதனவாயின், அண்டத்து அப்புறம் உம்-இவ்வண்டத்துக்கு அப்பாலுள்ள பகிரண்டங்களிலும், போய் தேட - சென்று தேடிப்பார்க்கும்படி, அவதியின் அமைந்து - ஒருகாலவெல்லையை உடன் பட்டு, போன - (அதற்குள் தேடிவருவதாகச்) சென்றுள்ளன; (எ - று.)

தப்புறு - கடலுக்கு இயற்கையடை; வலிமைமிக்க என்றமாம். பாவை - பாலியிருப்பது. கடல் ஏழ் - உவாரீர், கருப்பஞ்சாறு, மது, நெய், தயிர், பால், நன்னீர் இவற்றின்மயமானவை. பார் என்னும் சொல் - நிலவுலகம் முழுதையுமேயன்றித் தன்கட் கூறுபட்ட நிலங்களை உணர்த்தினின்றது; "மாயோன் மேய காடுறை யுலகம்" என்றவிடத்து 'உலகம்' என்னுஞ் சொற் போல. நாகரா வார் - படமும் வாலு முடையாராய் மனிதவடிவும் தெய்வப்பிறப்பு மாகிய தொரு சர்ப்பசாதியார். 'நாகர்நாடு' என்றது - கீழேழுலகங்களையும், 'உம்பர்' என்றது - பூயிக்குமேலுள்ள ஆறு உலகங்களையும் உபலக்ஷணத்தாற் குறிக்கும். இந்தப் பதினாறு உலகமுந் சேர்ந்ததே ஓரண்ட மெனப்படுவது. அவதி - (கால) எல்லை; வடசொல். அவதியின் அமைந்தமையை, "ஒருமதி முற்றுராத முன் முற்றுதி ரிவ்விடைக், கொற்றவாகையினீர்" என்று சீதையைநாடவிட்ட போது வாகாங்களைநோக்கிச் சுக்கிரீவனிட்ட கட்டளையினால் அறிக. (கூ)

நசு. புன்றொழிலரக்கன்கொண்டுபோந்தநாள்பொதிந்துதுசிற்  
குன்றிளெம்மருங்கினிட்டவணிகலக்குறியினிலே  
வென்றியாண்டியன்றன்னைவேறுகொண்டிருந்துகூறித்  
தென்றிசைசேறியென்றாவனமுள்ளிசைவதாமோ.

(இ - ன்.) புல் தொழில் அரக்கன் கொண்டு போந்த நாள் - இழிதொழிலை யுடைய ராக்ஷசனாகிய இராவணன் (உன்னை) எடுத்துக்கொண்டுசென்ற காலத் தில், (நீ), தூசின் பொதிந்து - ஆடையில் முடிந்து, குன்றின் எம்மருங்கின் இட்ட - (ரிசியமுக) பருவதத்தில் எமதுஅருகிலே போகட்ட, அணிகலம் - திருவாபரணங்களின், குறியினால் - குறிப்பினால் [அவ்வாபரணங்களை நாள் எடுத்துக்காட்டிச் சொன்ன அடையாளத்தினால்], வென்றியான் - வெற்றியை யுடைய இராமபிரான், அடியுந்தன்னை. (தனது) அடியவனாகிய என்னை, வேறு கொண்டு இருந்து-தனியே அழைத்து வேறிடத்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்து, கூறி - (சிலவார்த்தைகள்) சொல்லி, தென் திசை சேறி என்றான் - '(நீ) தெற் குத் திக்கை நோக்கிச் செல்வாயாக' என்று (எனக்குக்) கட்டளையிட்டருளினான்: அவன் அருள் சிதைவது ஆமோ - அவனது கருணை பழுதுபடுவதாகுமோ? (எ - று.) - ஆகா தாதலால், அடியேன் உன்னை இங்குக் காணப்பெற்றேன் என்பதாம்.

சீதை சீலையில் முடிந்தெறிந்த அணிகலன்களை அதுமான் தந்த தன் மனத்துக்குத் தேறுதலை யுண்டாக்கினமைபற்றி, இராமபிரான் அவ்வதுமான் மீது மற்றையோரிடத்தினும் மிக்க நம்புதலையுடையனையின் னென்க. பிறன் மனைவியைக் கவர்ந்தமையால், இராவணன், 'புன்றொழிலரக்கன்' எனப்பட்டான். வென்றியான் அதுமானே வேறுகொண்டிருந்து கூறினமையை, கீழ்க் காண்டத்து நாடவிட்டபடலத்துக் காண்க; இதுபற்றியே அதுமான் முன் தன்னை 'அருதேன்' என்று உரைத்ததும். அப்பொழுது கூறியன - அடையாள வார்த்தைகள். போந்த - புருந்த என்பதன் மருஉ. அணிகலம் - அணியும் கலன். (கூ)

நூ. கொற்றவற்காண்க்காட்டிக் கொடுத்தபோதெத்ததன்மை  
பெற்றியினுணர்தற்பாற்றேவுயிர்நிலைபிறிதுமுண்டோ  
விறைநாளாவமுன்னுவின்றுசீயிழித்துநீத்த  
மற்றைநல்லணிகள் காணுன் மங்கலங்காத்தமன்னோ.

(இ - ன்.) அன்ன - தாயே! கொற்றவற்கு - வெற்றியையுடைய இராம பிரானுக்கு, ஆண்டு - (சுக்கிரீவனோடு நட்புக்கொண்ட) அப்பொழுது, காட்டி கொடுத்த போது - (நான் ஆபரணங்களை எடுத்துக்) காண்பித்து (அவன்கையிற்) கொடுத்த சமயத்தில், அடுத்த தன்மை - (அப்பிரானுக்கு) நேர்ந்த நிலைமை, பெற்றியின் - (நான் இப்பொழுது சொல்லும்) வகையினால், உணர்தல் பாற்றே - அறியத்தக்க தன்மையுடையதோ? [அன்று, கண்டிருந்தால்தான் உணரமுடியும் என்றபடி]; உயிர் நிலை - (அப்பிரானது) உயிர் (உடம்பை விட்டுநீங்காமல்) நின்றற்குக் காரணம், பிறிதும் உண்டோ - (அவ்வாபரணங்களையென்றி) வேறென்றும் உள்ளதோ? [இல்லை]; நீ - அன்று - அந்நாளில், இழித்து நீத்த - சமூற்றியெறிந்த, மற்றை நல் அணிகள் - மற்றைச் சிறந்த ஆபரணங்களே, உன் மங்கலம் - உனது மங்கலநாளை [நிரமங்கலியத்தை], இற்றை நாள் அளவும் - இன்றைத்தினமட்டும், காத்த - காப்பாற்றின; (எ - று.) - மன் ஓ - ஈற்றைச்.

தன்வரலாறுகூறிவந்த அதுமான் இடையில் இராமபிரானதுசெய்திடை இடைப்பிறவரலாக்கறினான், இராமபிரான் தன்மீது மிக்க அன்புடையனென அறிந்து சிதை மனத்தேறியிருத்தற்பொருட்டும், தான் இராமபிரானுக்கு அந்த அங்கன் எனச் சிதைக்கு உணர்த்துதற்பொருட்டுமென்க. அவ்வாபரணங்களைக் கண்டதனாலேயே உண்ணப்பிரிந்து இத்தனைநாளாயும் இராமபிரான் உயிர் வைத்திருக்கின்றனன்; காணாவிடின் அன்றே உயிரிழந்திருப்ப நென்பதாம். இராமன் இறந்துபடுவ நென்பதை வாயினுற்சொல்லக்கூசி 'உன்மங்கலங் காத்த' என வேறுவகையாக் கூறினது, பிறிதின்விந்தியணி; ஒன்றை இயல்பாகக் கூறாமல் வேறுவகையாக் கூறுவது, இவ்வணியின் இலக்கணம்: இதனை வட நூலார் பர்யாயோக்த மென்பர். ஆண்டு - அவ்விடத்தில் [ரிசியமூக்கிரியில்] என்றமாம். மற்றைஎன்னும் இடைச்சொல் - சுட்டியதற்கு இனமான பொருளுள்ளது. அணி - அணியப்படுவ தென்னும் பொருளறி செயப்படுபொருள் விசுதி புணர்ந்து கெட்ட பெயர். காண் - தேற்றம்; முன்னிலையசையாகவுமாம். மங்கலம் - இலக்கணை வழக்கு.

(கடு)

நூ. ஆயவன் தன்மைநிற்கவங்கதன்வாலிமைந்த

னேயவன்றென்பால்வெள்ளமிரண்டினோடெழுந்துசேனை  
மேயின்படர்ந்துதீரவனைபவன்விடுத்தானென்னைப்  
பாய்புனலிலக்கைமுதூர்க்கென்றனன்பழியைவென்றான்.



(இ - ள்.) ஆயவன் தன்மை நிற்க - அந்தஇராமபிரானது தன்மை (இவ்வாறு) இருக்கட்டும்; வாலி மைந்தன் - வாலியின்புதல்வனாகிய, அங்கதன் - அங்கதனென்பவன், ஏயவன் - (இராமபிரான்கட்டளைப்படி சுக்கிரீவனால்) ஏவப்பட்டவனும், தென்பால் - தெற்குத்திணை நோக்கி, இரண்டு வெள்ளம் சேனையோடு எழுந்து படர்ந்து - இரண்டு வெள்ளமென்னுந் தொகையுடைய சேனையுடனே (கிஷ்கிந்தாநகரத்தினின்று) புறப்பட்டுச்சென்று, —மேயின் - பொருந்திவந்தனவான அந்தச்சேனைகள், தீர - (கடலைக்கண்டு) பின்வாங்கிநிற்க, — அனையவன் - அந்த அங்கதன், என்னை —, பாய் புனல் இலங்கை முது ஊர்க்கு - பாயும் இயல்புள்ள கடல்நீரார் குழப்பட்ட பழமையான இலங்காநகரத்திற்கு, விடுத்தான் - அனுப்பினான், என்றனன் - என்று கூறினான் : (யாவனெனில், —) பழியை வென்றான் - பழிக்கப்படுவனவாகிய (காமம் முதலிய) குற்றங்களைச் சயித்தவனான அனுமான் ; (எ - று.)

கடல்கடந்து இலங்கைசென்று செய்திதெரிந்து மீண்டவரும் வலிமை தமக்கு இல்லாமையை அங்கதன் முதலிய வாநரவீரர் தெரிந்துசொல்ல, பின்னர் ஜாம்பவான் துண்டியதனால் அதுமான் கடல்கடக்க உடன்பட்டனென்க. ப்ரஸக்தாதுப்ரஸக்தமாக [தொட்டதைத்தொட்டுக்] கீழ் இராமபிரானதுவரலாற்றை யுணர்த்தினமையால், 'ஆயவன் தன்மை நிற்க' என வேண்டிற்று. அங்கதன் - வாலிக்குத் தாரையினிடம்பிறந்த குமாரன். தெற்கு நோக்கிச்சென்ற வாநரவீரர்க்குத் தலைவனான இவ்வங்கதன் தன்னைவொதிருக்கவும், அதுமான் தன்னை ஏவினதாகக் கூறினது, தான்கடல்கடக்கச்செல்கையில் அதற்கு உடன்பட்டிருந்தமைபற்றி. வாலி-வாலில் வலிமையுடையவனென்றும், வாலினின்றுபிறந்தவனென்றும் பொருள்படும். சேனை - வாநரசேனை. பாய் - புனலுக்கு இயற்கையுடைய மொழி. பழிக்கப்படுவனவற்றை 'பழி' என்றார். காமம்முதலியன உட்பகையாதலால், அவற்றை அடக்குவதன் அருமை தோன்ற, 'வென்றான்' என்றார் ; இனி, பிராட்டிக்கு நேரும் பழியை நீக்கினவன் என்றமாம். (கூசு)

[அனுமான்வார்த்தையைக் கேட்டு மகிழ்ந்த சீதை அவனைநோக்கி 'இராம பிராந்தீருமேனியழகைக் கூறு' என்றல்.]

௩௭. எய்தவனுரைத்தலோடுமெழுந்துபேருவகையேற  
வெய்துறலொடுங்குமேனிவா னுறவிம்மியோங்கி  
யுய்தல்வந்தற்றதோவென்றருவிநீரோமுகுகண்ணை  
ஹையசொடியன்மேனியெப்படிக்கறிதியென்றான்.

(இ - ள்.) எய்து அவன் - (தூதாக)வந்த அவ்வதுமான், உரைத்தலோடும் (இவ்வாறு) கூறினமாத் திரத்தில், — (சீதை), பேர் உவகை எழுந்து ஏற - (தன்மனத்திற்) பெருங்களிப்பு உண்டாகி வளர, வெய்து உறல் ஒடுங்கும் மேனிவான் உற விம்மி ஒங்கி - வெப்பமுடையதாகிய துன்பத்தை யடைந்ததனால் ஊடிப்போன தன்உடம்பு பருமையையடையும்படி பூரித்து உயர்ந்து, உய்தல் வந்த உற்றதோ என்று - ('துன்பம்நீங்கி) உயிப்பிழைக்குங்காலமும்.

(எனக்கு) வந்து பொருந்தியதோ!' என்று வியந்துகூறி, நீர் அருவி ஒழுக்கு கண்ணை - கண்ணீர் அருவிநீர்ப்பெருக்குப்போலப் பெருகுகின்ற கண்களையுடையவளாய், 'ஐய - பெரியவனே! ஐயன் மேனி - இராமபிரானது திருமேனியை, எப்படிக்கு அறிதி - எந்தவிதமாக அறிகிறாய்? சொல் - சொல்வாயாக,' என்றான் - என்றுவினாவினான்; (எ - று.)

எய்துஅவன் - வினைத்தொகை. பேருவகை - பரமாதந்தம். வெய்து - வெம்மையுடையது; எனவே, துன்பமாயிற்று. வான் - பருமைக்கு இலக்கணை. பிரிவினாவு மெலிந்துகிடந்த மேனி பூரித்தமையை அதிகசயோத்திவகையால் 'வாணுறவிம்மியோங்கி' என்று ரென்னலாம். ஓகாரம் - மகிழ்ச்சி. இங்குக் கூறிய கண்ணீர், ஆரந்தபாஷ்பம். ஆர்ய என்னும் வடமொழி - பிராகிருத பாஷையில் அய்ய என்று ஆகி, தமிழில் ஐய என நிற்கும். ஐயசொல் ஐயன் மேனி என்பதற்கு, அழகியசொற்களையுடைய இராமபிரானது திருமேனியென்றுமாம். தனதுகண்ணாற்காண இப்பொழுது கூடாவிடினும் கேட்டாவது சிறிதுமகிழ்வா மென்னும் கருத்தோடு 'எப்படிக்கு அறிதி' என வினாவினான்; அதில், அவ்வதுமானது தன்மையைப் பரீக்ஷிக்குமாறும் விளங்கும்.

[அநுமான் இராமபிரானது திருமேனியழகை வர்ணிக்கத் தொடங்குதல்.]

உபமாபி

௩௩. படியெடுத்துரைத்துக் காட்டும் படித்தன்று படிவம் பண்பின் முடிவுள வுவம் மெல்லா மிலக்கண மொழியு முன்னர்த் துடியிடை, யடையா ளத்தின் றொடரவை தொடர்நி யென்ன வடிமுதன் முடியின் காறு மறிவுற வறுமன் சொல்வான்.

(இ - ள்.) 'துடி இடை - உடுக்கைபோன்ற இடையையுடையவனே! படிவம் - (இராமபிரானது) திருமேனி, படி எடுத்து உரைத்து காட்டும் படித்து அன்று - உபமானம் எடுத்துச் சொல்லிக்காட்டுந் தன்மையை யுடையதன்று [ஒப்பற்ற தென்றபடி]: (வெனெனில்,--) பண்பின் முடிவு உள உவமம் எல்லாம் - (தமது இயற்கைக்குணங்களில் சிறிதும் குறைவுபடாது) நிறைந்துள்ள உபமானப்பொருள்கள் யாவும், முன்னர் - (இராமபிரானது திருவருவத்தின்) முன்னே, இலக்கணம் ஒழியும் - (தம்தமது) உவமைத்தன்மை குன்றி நிற்கப்பெறும் [உவமையாகமாட்டா]; (ஆகையால்), அடையாளத்தின் தொடர் அவை - (யான் கூறிவரும்) அடையாளங்களின் தொடர்ச்சியைக் கொண்டே, தொடர்நி - (அவ்வடிவத்தின் அமைதியைப்பற்றி எனதுகருத்து இவ்வாறென்று) ஊகித்துணர்வாய்', என்றான் - என்றுசொல்லி, அநுமன் - அநுமான், அடி முதல் முடியின் காறும் - திருவடிமுதல் திருமுடி ஈராக, அறிவுற - (சீதை) அறிந்துகொள்ளும்படி, சொல்வான் - சொல்பவனானான்; (எ - று) - அவற்றை, மேல் இருபதுகவிகளின் காண்க.

'படியெடுத்துரைத்துக்காட்டும்படித்தன்று' என்ற முதல்வாக்கியத்தைப் பின்வாக்கியம் சமர்த்தித்துநின்றது, தொடர்நிலைச் செய்யுட்துறியணி. பண்

பு - உவமையாவதற்கு உரிய குணம். தமக்கு இருக்கவேண்டிய குணங்களிற்  
 சிறிதும் குறைபாடின்றி நிறைந்திருப்பினும், உபமானப்பொருள்கள், இராம  
 பிரானது திருவுருவத்திற்கு உபமானமாயிருக்குந்தன்மையைத் தாங்கள்  
 சிறிதும் பெறமாட்டா என்பது, இரண்டாமடியின் கருத்து; இதனால், இராம  
 பிரானது திருவுருவப்பொலிவு நன்கு விளங்கும். துடியிடை - அன்மொழித்  
 தொகை; அண்மைவிளியாதலின், இயல்பு. 'பண்பின்... தொடர்தி' என்  
 பதற்கு - குணங்களில் எல்லையுள்ளவையாகிய பலஉபமானங்களால் (அத்திரு  
 மேனியின்) லக்ஷணங்களை யான் சொல்லுமுன்னே [சொல்லிவரும் அப்பொழு  
 தப்பொழுதே] அவ்வடையாளங்களினால் அறியத்தக்க அத்திருவவயவங்களை  
 அறிவாயாக என்றலும் ஒன்று. அடிமுதல் முடியின்காறும் - பாதாதிதேசபரி  
 யந்தம். தேவர்களைப் பாதாதிதேசபரியந்தமும், மனிதர்களைக் கேசாதிபாத  
 பரியந்தமும்மாகக் கூறுதல், மரபு. இராமபிரான் திருமாவின் திருவவதார  
 மாதலால், அப்பிரானைப்பற்றிப் பாதாதியாகக் கூறத் தொடங்கினான். இனிக்  
 கூறப்படும் இராம வர்ணனையாகிய பிரபந்தத்துக்கு இச்செய்யுள் அவையடக்க  
 மாய் அமைந்த தென்னலாம்.

(ருஅ)

வேறு.

[திருவடிச் சிறப்பு.]

ருக. சேயிதழ்த் தாமரை யென்று சேணுளோ  
 ரேயின ரதன்றுணை பெளரிய தில்லையா  
 னுயகன் றிருவடி குறித்து நாட்டுறிற்  
 பாய்திரைப் பவளமுங் குவளைப் பண்பினும்.

(இ -ள்.) சேண் உளோர் - உயர்ச்சியையுடைய வித்துவான்கள், சேய்  
 இதழ் தாமரை என்று ஏயினர் - (பாதங்கட்கு உவமைப்பொருள்) சிவந்த  
 இதழ்களையுடைய [செம்] தாமரைமல ரென்று நியமித்துவைத்தார்கள் : நாய  
 கன் திரு அடி குறித்து நாட்டுறின் - இராமபிரானது திருவடிகளை உத்தே  
 சித்து (உவமையை) நிலைநிறுத்தத் தொடங்கினால், அதன் துணை எளியது  
 இல்லை - அச்செந்தாமரைமலரினளவு தாழ்வுடைய பொருள் ஒன்றும் இல்லை  
 [திருவடிக்குமுன் அச்செந்தாமரைமலர் மிகவுந்தாழ்ந்ததாம் என்றபடி];  
 (அன்றியும்), பாய் திரை பவளமும் - பாய்கின்ற அலைகளையுடைய கடலில்  
 தோன்றுகிற பவழமும், குவளை பண்பின் ஆம் - (அத்திருவடியின் செம்மைக்கு  
 முன்) நிலோற்பவமலர்போலக்கருநிறமுடையதாம்; (எ - று.)—ஆல்-ஈற்றகை..

இராமபிரானது திருவடிக்குத் தாமரையும் பவழமும் ஒப்பாகா என்ப  
 தாம்; எதிரீநிலையணி; மேல்வருவனவற்றிற்கும் இங்ஙனமே அணிகொள்க; இது  
 வடமொழியில் ப்ரதீப மெனப்படும்: உபமானத்துக்குக் குறைவுதோன்றச்  
 சொல்லுதல், இவ்வணியின் இலக்கணம். செம்மைமென்மைகளால் தாமரை  
 யும், நிறத்தால் பவழமும் அடிக்கு உவமையாக் கூறப்படும். மூன்றாமடியை:

மத்திமதீபமாக முன்பின்வாக்கியம் இரண்டிலுங் கூட்டிக. 'பவளமும் குவ னைப்பண்பினும்' என்றது, பவழத்தோடு கருநெய்தல்மலர்க்கு நிறத்தில் எவ் வளவுவேறுபாடுஉண்டோ, அவ்வளவு வேறுபாடு, இராமபிரானதுதிருவடியின் செந்நிறத்தோடு பவழத்தின் செந்நிறத்திற்கு உண்டு என்றவாறு. சேண் - உயர்ச்சிக்கு இலக்கணை. சேணுளோர் - வானத்திலுள்ளவராகிய தேவர் என் பாரு முளர். அதன் துணை எனியது இல்லே என்பதற்கு - அக்கருத்து மிக இழிந்ததா மென்றும் உரைக்கலாம்.

இதுமுதற் பதின்மூன்று கவிகள் - இப்படலத்தின் பதினோராக் கவி போன்ற கவிவிருந்தங்குள். (௩௬)

[திருவடிவிரல்களின் சிறப்பு.]

௨15

சு0. தளங்கெழுதற்பகமுதிருந்தணிதற  
யிளங்கொடிப்பவளமுங்கிடக்கவென்னவை  
துளங்கொவிரற்கெதிருதிக்குஞ்சூரிய  
னிளங்கதிரொக்கினுமொக்குமேந்திழாய்.

(இ - ள்.) வந்து இழாய் - தரித்த ஆபரணங்கையுடையவளே! தளம் கெழு தற்பகம் முகிழும் - இதழ்களோடுகூடிவிளங்குகின்ற கற்பகவிருகூங் ளின் செவ்வரும்புகளும், தண் துறை இளங் கொடி பவளமும் - குளிர்ந்தகட நீர்த்துறையில் தோன்றுகிற இளமையான பவழக்கொடியும், கிடக்க - இருக் கட்டும் : அவை என் - அவற்றைப் பயன் என்ன? [அவை திருவடிவிரல்களுக் குச் சிறிதும் உவமையாகா என்றபடி]; உதிக்கும்-உதயமலையில் தோன்றுகின்ற, இள சூரியன் - இளஞ்சூரியனது, கதிர் - கிரணங்கள், துளங்கு ஒளி வீரற்கு - விளங்கும்ஒளியையுடைய (இராமபிரானது) திருவடிவிரல்களுக்கு, எதிர் ஒக் கினும் ஒக்கும் - உவமையாக (ஒருகால்) பொருந்தினனும் பொருந்தும்; (எ-று.)—எனவே, அதுவும் தக்க உவமையன் றென்பதாம்.

கல்பகம் - (வேண்டுவார் வேண்டுவனவற்றை அவர்கள் நினைத்த மாத்தி ரத்திற்) கற்பிப்பது [உண்டாகச்செய்வது] என்று அவயவப்பொருள். இது, தேவதருக்கள் ஐந்தனுள் ஒன்று; (மற்றவை - சந்திரன், பரிசாதம், மந்தாரம், அரிசந்தனம், என்பன.) 'கிடக்க' என்றது, அலட்சியத்தைக் குறிக்கும் ஒரு சொல்லிழுக்காடு. ஒக்கினும், உம்மை - ஒப்பாகப் பொருந்துதலின் அருமையை விளக்கின்றது. (சு0)

[திருவடிவிரல் நகங்களின் சிறப்பு.]

சக. சிறியவும்பெரியவுமாகித்தங்களோ  
மறுவிலபத்துளவல்லமற்றினி  
பெயரிசுடர்வயிரமோதிரட்சியெய்தில  
வறிகிலெனுக்கியானுவமாவன.



நூல்போறலென்பது-நுண்ணிய பலவாய பஞ்சின் நுனிகளாற் கைவன்மகடேத் தனது செயற்கைநலந் தோன்ற ஒரிழைப்படுத்தலாம், உலகத்து நூல் நூற்ற லென்பது: அவ்வாறே சுதிரந்து பார்த் சொற்பாவைகளாற் பெரும்புலவன் தனது உணர்வுமாட்சியின் பிண்டம் படலம் ஒத்துச் சூத்திரம் என்னும் யாப்பு நடைபடக் கோத்தலாயிற்று நூல் செய்தலாவது; அவ்வகை நூற்கப்படு தலின், நூலெனப்பட்டது. இனி, ஒரு சாரார், நூல்போலச் செப்பஞ்செய்த லின் நூலென்ப. இனி, தந்திரமென்னும் வடமொழிப்பொருளை நூலென வழங்குதல் தமிழ்வுழக்கெனக் கொள்க. இது 'நூல்' என்ற சொற்குப் பொருள் என்ற இறையனாரகப் பொருளுரை இங்கு அறியத்தக்கது. புணர்வஃது - புணர்வது என்பதன் விரித்தல் விகாரம். இங்கு ஆய்தம் உயிர்போலநின்றது இச்செய்யுட்டுத் திருவடியின் சிறப்பைத் தெரிவிப்பதாகப் பொருள் கூறுதல் பொருந்தாது; முன்னரே [௩௬-ஆம் கவியில்] கூறியுள்ளதனால். (சஉ)

[கணைக்கால்களின் சிறப்பு]

சுந. தாங்கணைப்பணிலமும்வளையுந்தாங்கரா  
விங்கணைப்பள்ளியானென்னினும்வேறினிப்  
பூங்கணைக்காற்கொருபரிசுதான்பொரு  
மாங்கணைக்காவமோவாவதன்னையே.

(இ - ள்.) அன்னையே - தாயே! இனி—, அணை தாங்கு பணிலமும் - கடற்கரையில் தங்கும் இயல்புள்ள சங்கத்தையும், வளையும் - சக்கரத்தையும், தாங்கு - (திருக்கைகளில்) தரித்துள்ள, அரா வங்கு அணை பள்ளியான் எனினும் - ஆதிசேஷனை (க்காற்றுகிறைந்து) உள்பூரித்துள்ள படுக்கை மெத்தையாக வுடைய திருமாலே சொன்னானினும், பொருள் கணைக்கு ஆம் ஆவம் - போர் செய்யும் அம்புகட்கு இருப்பிடமாகிய அம்பறத்தாணி, பூ கணைக்காற்கு - (இராமபிரானது) அழகிய திருக்கணைக்கால்களுக்கு, ஒரு பரிசுதான் ஆவது ஒ - (முழுவதும் ஒப்பாகாவிடினும்) ஒருபடியாகவாவது ஒப்பாகவல்லதோ? வேறு - வல்லதன்று; (எ -று.)—கணைக்கால் - முழங்காலின் கீழிடம்.

இனி, இச்செய்யுளுக்கு, கணைக்காற்கு ஒப்புமை சொல்லுமிடத்து அராப் பள்ளியான் எனினும் [திருமாலின் திருக்கணைக்காலையானாலும்] வேறு ஒரு பரிசுதான் பொருள் [நேரான உவமையாகாது] ஆதுவே அங்ஙனமானபோது, இனி அதற்கு அம்பறத்தாணி உவமையாவதற்கு ஏற்றதாகுமோ? எனத் தொடர்நிலைச்செய்யுட்பொருட்பேறணியும் தோன்றுமாறு பொருள் கூறலும் பொருந்தும். இப்பொருளில், பொருள் என்பது - பொருவும் என்ற செய்யு மெனெச்சத்தின் விகாரம்; வீங்கணைப்பள்ளியான் எனினும் என்பதற்கு - திரு மாலின் அம்பறத் தாணியேயாயினும் என்றும் உரை கூறலாம். கணைக்காலுக் கும் அம்பறத் தாணிக்கும் ஒப்புமை, வடிவில். அணை-கரைப்பொது. அணை தாங்கு-பணிவத்துக்குச் சாதியடை. தாங்கு - தங்கு என்பதன் நீட்டல். திருமா லினது சங்கசக்காங்கள் - முறையே பாஞ்சஜந்யமென்றும், சுதர்சனமென்றும்

பெயர் பெறும். சங்கத்தை இடப்பால்மேற்காத்திலும், சக்கரத்தை வலப்பால் மேற்காத்திலும் திருமால் தாங்கியுள்ளானென வறிக. இவை பகைவரையழிக்க கோக்கையில் ஆயுதங்களாகவும், மற்றைக்காலங்களில் ஆபரணங்களாகவும் நிற்கும். வளை - வட்டமாகவளைந்த வடிவுடையது எனச் சக்கரத்துக்குக் காரணக்குறி. காற்றை உணவாக உட்கொள்ளும் ஆதிசேஷனைப் படுக்கை மெத்தையாக வுடைமையால், திருமால் 'வீங்களைப்பள்ளியான்' என்றார். அணைப்பள்ளி - இந்நபையரொட்டு. இச்செய்யுளில், தீர்ப்பு என்னுஞ் சொல்லணி காண்க.

[தொடைகளின் சிறப்பு.]

சச. அறங்கிளர்பறவையினரசுடைபிழிற்  
பிறங்கிருத்தனையனபெயரும்பெற்றுடை  
மறங்கிளர்தகரிகரமுநாணினை  
குறங்கினுக்குவமையிவ்வுலகிற்குடமோ.

(இ - ள்.) (இராமபிரானது திருத்தொடைகள்),—அறம் கிளர் பறவையின் அரசன் - தருமசொருபியாய் விளங்குகின்றவனும் பறவைகட்கு அரசனுமான கருடபகவானது, ஆடி எழில் - நிரம்பிய அழகையுடைய, பிறங்கு எருத்து - விளங்குகிற பிடரியை, அனையன - ஒத்துவிளங்குகின்றன; பெயரும் பெற்று உடை - (திக்கணங்களென்று) பெரும்பெயரையும் படைத்துள்ள, மறம் கிளர் - வலிமையிருந்த, மதம் - மதத்தையுடைய, கரி-யானைகளின், கரமும்-துதிக்கைகளும், நாணினை - (அத்தொடைகட்கு ஒப்புமையாகமாட்டாது) வெட்க மடைந்தன; குறங்கினுக்கு - (இப்படிப்பட்ட) தொடைகளுக்கு, உவமை - (வேறு) உபமானம், இ உலகில் கூடுமோ - இந்தவுலகத்திற் கிடைக்குமோ? [கிடைக்காது என்றபடி]; (எ - று.)

பறவையின் அரசன் - பக்ஷராஜன்; காசியபுருளியுக்கு விந்தையினிடம் தோன்றிப்பவன்; சூரிய சாரதியான அருண்ணது தம்பி; திருமாலுக்கு வாகனமும் துவசமுமாயிருப்பவன். இவனை 'பெரிய திருவடி' என வழங்குவது, வைஷ்ணவசம்பிரதாயம். (அதுமான், 'சிறியதிருவடி' எனப்படுவன்.) பறவை - பறப்பது; இ-வனைமுதற்பொருள் விருதி. கருடபகவான் வேதசொருபியாதலால், 'அறங்கிளர் பறவையினரசன்' எனப்பட்டான். எழில் - எழுச்சியுமாம்; அதாவது - வளர்ந்தமைந்தபருவத்தும் இதுவளர்ந்துமாறியதன்றி இன்னும் வளருமென்பதுபோன்று காட்டுதல். கரிகரம் என்பது - பூர்வபதமும் உத்தரபதமும் சமநார்த்தக மென்பார்க்கு "வெருவந்த செய்தொழுகும் வெங்கோலன்", "அடியுளந்தான் தாஅயதெல்லாம்", "கோடாத செங்கோல்" என்பனபோல, முன்னது - கேவலபத மாத்திரையாய் நின்ற தென்க; பணிபணம், வம்சகரீரம், கரிகலபம் என்பனவும் இவ்வாதே. கரிகரம் - திரட்சியாலும், நீட்சியாலும் உவமை. கரி - கரத்தையுடையது; (கரம் - துதிக்கை.) பாம்பதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கிற பெரிய திருவடியின் பிடரியையே உவமை கூறியதனால், 'குறங்கினுக்கு உவமை இவ்வுலகிற்கு கூடுமோ' என்றான், பொன்மயமாக

விளங்குதலால், அவனது பிடரி 'பிறங்கெருத்து' எனப்பட்டது. 'பிறங்கெருத் தனையது' என்ற பாடத்துக்கு - எருததம் அத்தன்மையதே [ஒப்பாகாமையால் வெள்கினதே] எனப் பொருள் காண்க. (சச)

[திருவுந்தியன் சிறப்பு.]

சடு. வலஞ்சுழித்தொழுநீர்வழங்குகக்கையின்  
பொலஞ்சுழிபென்றலும்புன்மைபூவொடு  
நிலஞ்சுழித்தெழுமணியுந்திநேரினி  
யிலஞ்சியும்போலும்வேறுவமையாண்டரோ.

(இ - ள்.) பூவொடு - தாமரைப்பூவொடு, நிலம் சுழித்து எழும் - எல்லா வுலகங்களும் ஒன்றுகூடி உண்டாகப்பெற்ற, மணி உந்தி - அழகிய கொப்பூ முக்கு, (உவமை), வலம் சுழித்து ஒழுகும் நீர் கங்கையின் வழங்கு பொலம் சுழி - வலப்பக்கமாய்ச் சுழிக்கப்பெற்றுப் பெருகுகிற நீரையுடைய கங்காநதியிற் பொருந்திய அழகிய நீர்ச்சுழியாம், என்றலும்- என்று சொல்லுதலும், புன்மை - இழிவாம்: இனி-, இலஞ்சியும் - மகிழும்பூவும், நேர் போலும் - (அதற்கு) ஒப் புப்போலும்! [அதுவும் ஒவ்வாது]; வேறு உவமை யாண்டு - (இதற்கு) வேறே உபமானம் எவ்விடத்தில் உள்ளது? (எ - று.)--அரோ - ஈற்றகை.

இராமபிரான் திருமாவின் திருவவதார மாதலால், அவனது திருநாபி, பூவொடு நிலஞ்சுழித்து எழு மணியுந்தி எனப்பட்டது. மகாப்பிரளயமீங்கின, பின்பு திருமாவின் சங்கற்பத்தினால் அவனது திருநாபியினின்று ஒரு தாமரை மலர் தோன்ற, அதனினின்று பல அண்டங்கள் வெளிப்பட்டன வென்பது, தூற்கொள்கை. உந்தி வலஞ்சுழிந்துள்ள தென்பதனை விளக்குதற்கு, அதன் உபமானத்தை, 'வலஞ்சுழித்தொழுநீர்க்கங்கையின்சுழி' என்றார். 'கங்கையின் சுழி' என்றது, கம்பிரத்தோடு மிக்க தூய்மையுடைமையையும் விளக்குதற்குச் சீவகசிந்தாமணியில் "அங்கைபோல் வயிறணிந்த வலஞ்சுழியமைகொப்பூழ், கங்கையின்சுழி யிலேக்கும்" என்றவிடத்து ஆசிரியர் நச்சினர்க்கினியர் 'கங்கை குலந்தூய்மைக்குக் கூறினார்' என்றது, இங்கு உணரத்தக்கது. பொன்+சுழி = பொலஞ்சுழி; இப்புணர்ச்சி, "பொன்னென் கிளவி யீறகெட முறையின், முன்னந்தோன்றும் லகார மகாரஞ், செய்யுண்மருங்கிற் றொடரியலான" என்ற தொல்காப்பிய விதியால் அமைந்தது; இனி, பொலம் என்று தனியாக ஒருசொற்கொள்ளுதல், பிற்காலத்தார் கொள்கை. அடைமொழியில்லாமல் 'பூ' என்று குறித்தால், அது, பூக்களுட்சிறந்த தாமரையையே குறிக்கும்; "பூவிற் குத் தாமரையே", "பூவெனப்படுவது பொறிவாழ்ப்பூவே", "பூவினுக்கருங்கலம் பொங்கு தாமரை" என்பன காண்க. இங்கு, 'நிலம்' என்றது, பல உலகங்கள் கூடிய அண்டவுருண்டையை. இலஞ்சி - மகிழ்மாம்; "வருளமே யிலஞ்சி யென்ப மகிழாம்" என்பது நிகண்டு: இது - இங்கு, அதன் மலர்க்கு முதலாகு பெயர். உம் - இழிவு சிறப்பு. 'நேர்போலும்' என்பது - பிறகுறிப்புப்பற்றிய எதிர்மறையிலக்கணையாய், நேரன்றென்று பொருள்படும்; இனி, ஒவ்வேறு



பாட்டால் எதிர்மறைப்பொருளுணர்த்தியதாகவும் கொள்ள இடமுண்டு. (இங்ஙனம் ஒலிவேறுபாட்டால் பொருள்வேறுபடுவதை வடநூலார் 'காகு' என்பர்.) (சுடு)

[திருமார்பின் சிறப்பு.]

சசு. பொருவருமரகதப்பொலங்கொண்மால்வரை  
வெருவுறவிரிந்துயர்விலங்கலாகத்தைப்  
பிரிவறநோற்றனனென்னிற் பின்னையத்  
திருவினிற்றிருவுளார்பாவார் தெய்வமே.

(இ - ன்.) தெய்வமே - குலதெய்வம் போன்றவளே! (இலக்குமி),—பொருவு அரு - ஒப்பில்லாத, பொலம் கொள் - அழகைக் கொண்ட, மால்-பெரிய, மரகதம்-மரகதரத்தினமயமான, வரை - மலை, வெருவுற - அஞ்சும்படி, விரிந்து உயர்-(அதனினும்)அகன்று வளர்ந்துள்ள, விலங்கல் - ஆகத்தை - மலைபோன்ற [எதற்கும் சலியாத] இராமபிரானது திருமார்பை, பிரிவு அற - பிரிதலில்லாமல் (எப்பொழுதும் கூடிவாழும்படி), நோற்றனன் - தவஞ்செய்தான், என்னின் - என்றால், பின்னை - பின்பு, அ திருவினில் - அந்த இலக்குமியினும், திரு உளார்-மேன்மையுடையவர், யாவார் - எவர் உளர்? [வரு மில்லை]; (எ-று.)

பொருவரு என்பதில், அருமை-இன்மை குறித்துநின்றது; “உறப்பால் தீண்டாவிடுதலரிது” என்னுமிடத்துப் போல. மரகதம் - பச்சையிரத்தினம். வரை என்னுங் கணுவின் பெயர்-அதனையுடைய மூங்கிற்குச் சினையாகு பெயரும், பின் அது விளையும் மலைக்குத் தானியாகுபெயருமாய் வந்ததனால், இருமடியாகுபெயர். விலங்கல் - இராமபிரானுக்கு உவமையாகு பெயர். திரு- எல்லாராலும் விரும்பப்படும் பேரழகுடையவளென இலக்குமிக்குக் காரணக் குறி. இங்ஙனம் பெருமையையுடைய அவ்விலக்குமியும் இத்திருமார்பின் சிறப்பு நோக்கி இதனைவிட்டுப் பிரியாதிருக்குமாறு பெருந்தவஞ்செய்தன னென்றால், இத்திருமார்பிற்கு ஒத்ததும் மிக்கதும் இல்லையென்பது, தானே பெறப்படும். இச்செய்யுளில், இலக்குமியின் சிறப்பைக் கூறியதாகத்தோன் றினும், சந்தர்ப்பத்தை நோக்கித் திருமார்பின் சிறப்பையே கூறியதாகக் கருத்துக்கொள்க. ‘நோற்றிலன்’ என்ற பாடத்துக்கு - திருமால் திருமகளை விட்டுப் பிரிந்து இராமனாகத் திருவவதரித்ததும், அவ்விராமபிரானைத் திரு மகளின் அவதாரமான சிதை இப்பொழுது பிரிந்திருத்தலும் பற்றி அங்ஙனம் கூறியதென்க.

(சசு)

[திருக்கைகளின் சிறப்பு.]

சஎ. நீடுறுகீட்டி சைநின்றயானையின்  
கோடுறுகரமெனச்சிறிதுகூறலாந்  
தோடுறுமலரெனச்சுரும்புசுற்றறுத்  
தாடுடுதடக்கைவேறுவமைசாறுமே.

(இ-ள்.) தோடு உறு மலர் என - இதழ்கள் நெருங்கிய செந்தாமரை மலர் என்று எண்ணி, சுரும்பு சுற்று அரு-வண்டிகள் சுழன்று மொய்த்தலை நீங்காத, தான் தொடு தடவாக - முழந்தாளை அளவியுள்ள பெரிய (இராமபிரானது) திருக்கைகள், - கீழ் திசை நின்ற யானையின் - கிழக்குத்திங்கிலின்ற (இராவத மென்னும்) திக்கஜத்தினது, கோடு உறு - தந்தங்கள் பொருந்திய, நீடு உறு - நீண்டெள்ள, கரம் - துதிக்கையை ஒத்திருக்கும், என - என்று, சிறிது கூறலாம் - சுற்றே (ஒருபடி உவமை) சொல்லலாம்; (என்றால்), வேறு உவமை சாலுமே - வேறே உபமானம் சொல்லத்தகுமோ? [தகாது என்றபடி]; (ஏ -று.) - சுற்று வகாரம் - எதிர்மறை.

கீழ் + திசை = கீட்டிசை; இப்புணர்ச்சி “பதினைந்தொ டெண்ணிரண் டாயத், தோன்றுடற் பின்னர் தகாரம்வரி னிரண்டுந் தொடர்பா, லான்ற வைந்தாமுடலாம்” என்னும் வீரசோழிய விதியால் அமைந்தது; இனி, நிலை மொழியீற்று முகரத்துக்கு எகரம் போலியாய்ப் பின் இரண்டும் டகரமாத் திரிந்ததெனினும் அமையும்; மருஉவுமாம். திசையானை - திக்கஜங்கள்; அவை - இராவதம், புண்டரீகம், வாமநம், குமுதம், அஞ்சநம், புஷ்பதந்தம், சார்வ பெளமம், சுப்பிரதீகம் என்பன: இவற்றைக் கிழக்கு முதலாக முறையே கொள்க. கோடுறு - கரத்துக்கு இயற்கையடை. சுற்றறுத் தடக்கையென இயையும். வண்டு திருக்கைகளைத் தாமரைமலரென மயங்கியதாகக் கூறிய தலை, மூன்றாமடி - மயக்கவணியாம்; இதனை வடநூலார் ப்ரார்த்திமதலங்கார மென்பர். தான் - இங்கே முழந்தான். சுற்றறு என்பதைத் தாளுக்கு அடையாக் கொள்ளுதலும் பொருந்தும். கைகள் செந்தாமரை மலர்போலச் சிவந்திருத் தலும், முழந்தான்வரையில் நீண்டிருத்தலும், உத்தம புருஷலக்ஷணம். தான் தொடுதடக்கை - ஆஜாதுபாஹு. தட-உரிச்சொல்; “தடவும் கயவும் நளியும் பெருமை” என்பது தொல்காப்பியம்.

(சஎ)

[திருக்கைந் நகங்களின் சிறப்பு.]

சஅ. பச்சிலைத்தாமரைபதல்கண்டாடுனக்  
கைச் செறிமுகிமுகிர்கனகனென்பவன்  
வச்சிரயாக்கைப்பவகிரந்தவன்றொழி  
னிச்சயமன்றெனினையநீக்குமே.

(இ-ள்.) பசு இலை - பசுமையான இலைகளையுடைய, தாமரை - செந்தா மரையின், முகிழ் - அரும்பு, பகல் கண்டால் என - சூரியனைக் கண்டாற் போல சூரியனொளியால் மலர்ந்த செந்தாமரை மலர்போல, (விளங்குகிற), கை - (இராமபிரானது) திருக்கைகளில், செறி - பொருந்திய, உகிர் - நகங்கள், - கனகன் என்பவன் வச்சிரம் யாக்கையை வகிரந்த வல் தொழில் - (இவ்விராம பிரான் நரசிங்காவதாரத்தில்) இரணியனென்னும் அசுரனுடைய வச்சிரம் போலுறுதியான உடம்பை இடந்த வலியசெய்கை, நிச்சயம் அன்று எனின்-

உண்மையோ அன்றோ என (எவராயினும்) சந்தேகப்பட்டால், ஐயம் - (அவர் களுடைய) சந்தேகத்தை, நீக்கும் - நீங்கச்செய்யும்; (எ-று).—ஏ - தேற்றம்.

இராமபிரானது திருக்கைநகங்கள் இரணியனதுமாற்பை யிடந்தகாலத்தி அவ்வசரனது இரத்தத்தார் சிவந்தனபோல எப்பொழுதும் சிவந்துள்ளன வென்பதாம். இராமபிரானும் திருமாவின் அவதார மாதலால், இங்ஙனங் கூறியது. பொன்னிறமுள்ளவளுதல்பற்றி வந்த இரணியனென்ற பெயர்க்குப் பரியாயமாக 'கனகன்' என்றார். (கனகம், இரணியம் - பொன்.) சூரியனைக் கண்டவடன் மலர்தல், தாமரைக்கு இயல்பு வச்சீரம் - வஜ்ரம். இது ஒளிக்கு உவமையுமாம். யாக்கை - (தோல் எலும்பு முதலியவற்றால்) யாக்கப்படுவது என உடம்புக்குக் காரணக்குறி; யாத்ரல் - கட்டுதல்.

கனகனென்பவனது வச்சீரயாக்கையை வச்சீர்த் ததை:—தனித் தனி தேவர் மனிதர் வில்லங்கு முதலிய பிராணிகளாலும் ஆயுதங்களாலும் பகவிலும் இரவிலும் பூமியிலும் வானத்திலும் வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் தனக்கு மாணயில்லாதபடி வரம்பெற்றவனும், இரணியாக்கனது உடன்பிறந்தவனுமான இரணியன் தேவர் முதலிய எல்லார்க்கும் கொடுமையியற்றித் தன்னையே கடவுளாக அனைவரும் வணங்கும்படி செய்து வருகையில், அவனது மகனான பிரகலாதாழ்வான் இளமை தொடங்கி மகாலக்ஷ்ணபத்தையுத் தந்தையின் கட்டளைப்படி முதலில் அவன் பெயர்சொல்லிக் கல்விகற்காமல் நாராயண நாமம் சொல்லிவரவே, கடுங்கோபங்கொண்ட இரணியன் பிரகலாதனைத் தன் வழிப்படுத்துவதற்குப் பலவாறு முயன்றபின், அங்ஙனம் வழிப்படாத அவனைக் கொல்லுதற்கு என்ன உபாயஞ்செய்தும் அவன் பகவானருளால் இறந்திலனாக, ஒருநாள் சாயங்காலத்தில் தந்தை மைந்தனை நோக்கி 'நீ சொல்லும் நாராயணனென்பான் எங்கு உளன்? காட்டு' என்ன, அப்பிள்ளை "சாணினுமுள னோர் தன்மையனுவினைச் சதகூறிட்ட, கோணினுமுளன் மாகேருக்குன்றினுமுளன் இந்நின்ற, தூணினுமுளன் நீசொன்ன சொல்லினுமுளன்" என்று சொல்ல, உடனே இரணியன் 'இங்கு உளனோ?' என்று சொல்லி எதிரிலிருந்த தூணைப் புடைக்க, அதனினின்று திருமால் மனிதரூபமும் சிங்கவடிவமுங் கலந்த நரசிங்கரூபத்தியாய்த்தோன்றி இரணியனைப்பிடித்து வாயிற்படியில் தன்மடியிதுவைத்துக்கொண்டு தனது திருக்கைநகங்களால் அவன் மாற்பைப் பிளந்து அழித்திட்டுப் பிரகலாதனுக்கு அருள்செய்தான் என்பதாம். (சஅ)

[திருத்தோள்களின் சிறப்பு.]

சக. திரண்டிலவொளியிலதிருவின்சேர்வில்,  
முரண்டருமேருவின்முரியமுரிநான்  
புரண்டிலபுகழிலொருப்பென்றென்றுபோன்  
யிரண்டிலபுயங்களுக்குவமமேற்குமோ.

(இ - ள்.) (இராமபிரானது திருத்தோள்கள்போல, மலைகள்), திரண்டில - நன்கு திரண்டென்னவிலில்ல; ஒளி இல - ஒளியையுடையனவிலில்ல;

திருவின் சேர்வு இல - ஐயலக்ஷ்மியின்சேர்க்கையை யுடையனவில்லை; முரண் தரு மேரு வில் முரிய மூரி நாண் புரண்டில் - வலிமை பொருந்திய மகா மேருகிரியாகிய வில் [சிவதநுசு] ஒடியும்படி வலியநாணி புரளப்பெற்றன வில்லை; புகழ் இல - கிர்த்தியையுடையனவில்லை; ஒன்று போன்று இரண்டு இல - ஒன்றைப்போல இரண்டு இல்லை; (ஆதலால்), புயங்களுக்கு - அத் திருத்தோள்களுக்கு, பொருப்பு என்று உவமம்-மலைபோலு மென்று உவமை கூறுதல், ஏற்குமோ - பெரிருந்துமோ? (எ-று.)—பொருந்தா தென்பதாம்.

இச்செய்யுளில் உபமானமாகிய மலையினும் உபமேயமாகிய தோள்களுக்குச் சிறப்புக் கூறியிருப்பது, லேற்றுமையணி; வடநூலார் வ்யதிரோகாலங்கார மென்பர். மூரி - பழமையும், பெருமையுமாம். இராமபிரான் தனதுதோள்வலியால் மிகச்சிறந்தசிவதநுசை முறித்தவாறுபோல மலைகளிலொன்றும் முறியாமையாலும், இத்தோள்களுக்கு உவமையாகா தென்பது, கருத்து.

இராமபிரான் சிவதநுசை முறித்த கதை :—முன்னொருகாலத்தில் தெய்வத்தச்சுணை விசுவகர்மனால் நிரூமிக்கப்பட்ட மிகவலிய இரண்டுவிதங்களில் ஒன்றை ஸ்ரீமகாவிஷ்ணுவும் மற்றொன்றைப் பரமசிவனும் எடுத்துக்கொண்டார்கள் : அவற்றில், சிவபிரானுடைய வில், மகாமேருகிரியின் அம்சமுடையது; அதனைக்கொண்டு அப்பெருமான் திரிபுரசங்காரமும் தகையாகவிநாசமுஞ் செய்திட்டான்; பின்பு ஒரு சமயத்தில் அவ்விதங்களில் எதுசிறந்ததென்று அறியவிரும்பிய தேவர்களின் வேண்டுகோளினால் ஹரிஹரர்கள் தம்மிற் போர்செய்கையில், சிவபிரான் எடுத்த வில் முறியவே, போர் நிறுத்தப்பட்டது : அவ்வில்லை அப்பெருமான் நயிருலத்துத்தேவராதனென்னும் மகாராசனிடம் ஒப்பிக்க, அவ்வரசன் அதனை வெருஜாங்கிரதையாகப் பாதுகாத்து வந்தான்; பின்பு அக்குலத்தில் தோன்றிய சனகனென்னும் அரசன் யாகசாலை யனமத்தற்காகப் பூமியை உழுதபொழுது அவ்வுழுபடைச்சாலில் தோன்றிய லக்ஷ்மியம்சமான பெண்ணை அவ்வரசன் தனதுமகளாகக் கொண்டு சிதையென்று பெயரிட்டு வளர்த்து 'இச்சிவதநுசை யெடுத்து வளைத்து நாணேற்றினவனுக்கே இம்மகளைக் கொடுப்பேன்' என்று அதனைக் கந்யாகுலகமாக நியமிக்க, பற்பலர் முயன்றும் முடியாதபின், திருமாலின் திருவவதாரமான இராமபிரான் அவ்வில்லை யெடுத்து வளைத்து நாணேற்றுகையில் அவ்வில் முறித்தது என்பதாம். மலைகளெல்லாவற்றினுஞ் சிறந்த வில்வடிவங்கொண்ட மேருமலையையே இத்தோள்கள் முறித்தல் வென்றால், சாதாரணமான மலையை இவற்றிற்கு உவமையாகக்கூறுதல் சிறிதும் தகாது என்றவாறு. ஒரு மலை மற்றொரு மலையை முறித்துவிழுத்தாது என்பது, தொனி. (சக)

[நீருக்கழந்தின் சிறப்பு.]

100. கடற்படுபணிலமுங்கன்னிப்புகழு

மிடற்றினுக்குவமையென்றுரைக்குமெல்லியோ

ருடற்படவொண்ணுமோவுரகப்பள்ளியா

விடத்துறைசங்கமொன்றிருக்கவெங்களால்.

மொழியில் பாற்று - உவமையெடுத்துக்கூறுந் தாத்தது? (எ - று.)—ஏ - ஈற்றைச.

தாமரைமலர் இராமபிரானது திருவாய்க்குத் தன்னை உவமையாகச் சொல்ல நாணுகின்றது; இனி, பவழத்தை உவமையாகக்கூறலாமென்றால், அதுவும், குளிர்த் துண்டுச் சொல்லாமையோடு புன்சிரிப்பும் கொண்டி லது; ஆதலால், இவ்விருபொருளும் அப்பிரானது வாய்க்கு ஒரு சிறிதும் உவ மையாகா வென்பதாம். உபமானமாகிய பவளத்தினும் உபமேயமாகிய திரு வாய்க்கு மேன்மையைத்தெரிவித்தலால், பின்னிரண்டி - வேற்றுமையணி; இது, வடமொழியில், வ்யதிரோகாலங்கார மெனப்படும். ஆரம், அகில் என்பன. அவற்றின்குழம்பிற்கு ஆகுபெயர்; இவ்விரண்டும் பஞ்சவிரையினுட்பட்டவை யென அறிக; (மற்றவை - கோட்டம், துருக்கம், தகரம்.) அமலன் என் பதற்கு - இயல்பாகத் தன்னிடம் குற்றமில்லாதவனென்பது மாத்திரமேயன்றி, தனக்குச் சரீரமான சராசரங்களின் குற்றமும் சிறிதும் தன்னிடத்தில் தட்டாதவனென்றும் பொருள். 'நாமுண்டு' என்பது - தாமரையின்செழிப்பு மிகுதிக்குக் காரணமான நீர்வளத்தின் இருப்பைக் கூறியபடி. நாரம் - கடவுளால் (முதலில்) படைக்கப்பட்டது என நீர்க்குக் காரணக்குறி; வட சொல்; (நான் - திருமால்.) 'வெண்முறுவல்' என்றது, சிரிக்குங்காலத்துப் பற்களின் வெள்ளொளி சிறிது வெளித்தோன்றுதலால். நாணும் - (இழிந்த பொருளை உவமை கூறியதனால் வாய்) நாண்கொள்ளும் எனினுமாம்.

இக்கவி-இப்படலத்தின் உசு-ஆம் கவிபோன்ற அழகீராசிரிய விருத்தம்.

வேறு.

[பற்களின் சிறப்பு]

முத்தங் கொல்லோ முழுவிலவின் முறியின் நிறனே முறையமுதச, சொத்தின் துள்ளி வெள்ளியினர் தொடுத்த கொல்லோ துறையமுதத்தின், வித்து முளைத்த வங்குரங்கொல், வேறே சிலகொன் மெய்ப்புமுதித்த, தொத்தின் நெகைகொல் யாதென்று பல்லுக் குவ மை சொல்லுகேன்.

(இ - ள்.) பல்லுக்கு - (இராமபிரானது) திருப்பற்களுக்கு, உவமை - உபமானம்,—முத்தம் கொல் ஒ - முத்துக்களோ? முழு நிலவின் முறியின் நிறனே - பூர்ணசந்திரனது துண்டங்களின் வரிசையோ? வெள்ளி அமுதம் சொத்தின் துள்ளி இனம் முறை தொடுத்த கொல் ஒ - வெண்ணிறத்தை யுடைய தேவாமிருதமாகிய பொருளினுடையதுகளின் கூட்டம் வரிசைப்ப டத்தொடுத்துவைத்தவையோ? துறை அறத்தின் வித்து முளைத்த அங்குரம் கொல் - பல்வழிகளாலுஞ் செய்யப்படுகிற நகரத்தினது விதையினின்று தோன்றிய முளையோ? மெய் முதித்த தொத்தின் தொகை கொல் - சத் தியமாகிய மாத்தில் அரும்பின அரும்புகளின் தொகுதியோ? வேறே சில கொல் - மற்றுஞ்சிலவாகிய முல்லையரும்பு மயிலிறகினடி முதலியவைகளோ?

யாது என்று சொல்லுகேன் - எதுவென்று (உவமைப்பொருளை நிருணயித்துச்) சொல்லவல்லேன் (யான்)? (எ - மு.)

இச்செய்யுளிற்கூறிய உவமைகள், வெண்ணிறம்பற்றியன. முக்தா - (சிப்பியினின்று) விடப்பட்டதென்று பொருள். நிலவுசந்திரானுக்கு ஆகுபெயர். முறி - துண்டு. பூர்ணசந்திரன் பல்லுக்கு உவமையாக ஏலாமையால், அச்சந்திரனைக் கூறுக்கிய துண்டங்களோ வெனக் குறித்தார். இனி, நிலவின் முறியின் திறனோ என்பதற்கு - நிலவின் கொழுந்துகளின் வகைகளோ? என்றுமாம். சொத்து - ஸ்வம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. துள்ளி - துளியென்பதன் விரித்தல். தருமத்தையும் சத்தியத்தையும் வெண்ணிற முடையதாகக் கூறுதல் கவிமரபாதலால், தருமத்தின் முளையையும், சத்தியமாகிய மரத்தின் அரும்பையும், வெண்ணிறமுடைய பற்களுக்கு உவமைகூறினார். தருமமும் சத்தியமும் மிகப்பெரியன வாதலால், அவை சிறியபற்களுக்கு உவமமாகாவென்று கொண்டு, முறையே அவற்றின் முளையையும் அரும்பையும் ஒப்புமையாகக் கற்பித்தனர்போலும். 'தொத்து' என்றதற்கு ஏற்ப, மெய் - மரமென்று கொள்ளப்பட்டது. 'கொல்' என்பதை முறையமுதச் சொத்தின் துள்ளிகொல், வெள்ளியினம்தொடுத்தகொல் என்று தனித்தனி கூட்டி யுரைப்பினுமாம். அறம் - (செய்யவேண்டியவை இவைபென நூல்களால்) வரையறுக்கப்பட்டது எனத் தருமத்திற்குக் காரணக்குறி. வித்து - செயப்படுபொருள் விருதி புணர்ந்துகெட்ட பெயர்; வித்துதல் - விதைத்தல். தொத்து என்னும் பூங்கொத்தின் பெயர், இலக்கணயால், அரும்பை யுணர்த்திற்று. ஆங்காங்குவரும் பிராசமென்னுஞ் சொல்லணி உற்றுநோக்கத்தக்கது.

இதுமுதல் ஏழு கவிகள் - பெரும்பாலும் மூன்றாஞ்சீரும் ஆறாஞ்சீரும் காய்ச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (இரு)

[நீருழக்கின் சிறப்பு.]

ருச. எள்ளாநிலத்திற்கிரநீலத்தெழுந்தகொழுந்துமாகதத்தின்  
எள்ளாமுழுமாநிழற்பிழம்பும்வேண்டவேண்டுமேனியதோ  
தள்ளாவோதிகோபத்தைக்கவ்வவந்துசார்ந்ததுவுங் கவ்வவந்து  
கொள்ளாவள்ளநீருழுக்கிற்குவமைபின்னுங்குணிப்பாமோ.

(இ - ள்.) (இராமபிரானது நிருமுக்கு),—எள்ளாநிலத்து இந்திரநீலத்து எழுந்த கொழுந்தும் - இகழப்படாத நல்லநிலத்தில் தோன்றிய இந்திரநீலத்தினத்தினின்று உண்டான ஒளிக்கொழுந்தும், மாகதத்தின் விள்ளா முழுமாநிழல் பிழம்பும் - மாகதாத்தினத்தினது நீங்காத திரண்ட ஒளியின் திரட்சியும், வேண்ட - (தாம் உவமையாகத் தன்னை) விரும்ப, வேண்டும் - (தான் அவற்றை உவமையாகக்கொள்ள) விரும்புகிற, மேனியதோ - தன்மையை யுடையதோ? [அன்று என்றபடி]; கோபத்தை - இந்திரகோபத்தை, தள்ளாவிடாமல், கவ்வ - பிடித்தற்கு, வந்து சார்ந்தது - அருகில்வந்து சேர்ந்ததாகிய,

சில உறுப்புக்களை அறுத்திட்ட ராமலக்ஷ்மணர்மீது கறுக்கொண்டு சென்று கரண்காலில் விழுந்து புலம்பி முறையிட, அவன், மிகப்பெரிய சேனையோடும், அறுபதுலகும்படைவீரரோடும், சேனைத்தலைவர் பதினாட்வரோடும், தூஷணன் திரிசிரா என்னும் முக்கியசேனாதிபதிகளோடும் புறப்பட்டுச் செருக்கி விரைந்து வந்து போர்தொடங்குகையில், இராமன், பர்ணசாலையினின்று போர்க்கோலங்கொண்டு வெளிப்பட்ட லக்ஷ்மணனை விலக்கிச் சீதைக்குக்காவலாக வைத்துவிட்டு, தான் தனியே எதிர்த்துச்சென்று பெரும்போர்செய்து பலரையும் அழித்து முடிவிற கரணையுந் துணித்து வெற்றி கொண்டன னென்கூ.

சகம் - ஜ்வரம்; வெப்பமுடையதெனக் காட்டைக் குறிக்கும். கவந்தம் - கப்பந்தம்; தொழிலுடன்கூடிய தலையற்றஉடல். “ஆனையாயிரம் தேர்பதினாயிரமடர்பரியொருகோடி, சேனைகாவலராயிரம்பேர் படிற் செழுங்கவந்த மொன்றாடும்,” “அநேகமாயிரம்பேர்படக் கவந்தமொன்றாடும்,” “பேரொத்த வாயிரம் பேர் மடிந்தாற் பிறக்குங் கவந்தம், நேரொத்த வாடும்” என்றபடி சேனையில் மிகப்பெரியதொகை இறந்தபொழுது கவந்தம் எழுந்துகூத்தாடி மென்றல் மரபு. படை - இங்கே, தொகுதிக்கு இலக்கணை. இராமனது சிலை, கோதண்ட மெனப்படும். வானவர் - வானத்திலுள்ளவார்: தேவர். முனிவர் - மநநசீலர்; சம்சாரபாசபந்தத்தை முனிந்து [வெறுத்து] விட்டவரெனக் காரணங் கூறலாகாது; வடமொழியாதவின். அறன் - மகானகரப்போலி. இனிக் கட்டு அழிந்தது - தெளிவுபற்றி எதிர்காலம் இறந்தகாலமாக் கூறிய காலவழுவமைதி. ச்ருதி என்னும் வடசொல்லுக்கு - குருசெய்ய கிரமத்திற் கண்ணபாம்பரையாகவருவது என்பது பொருள்; இதனால், இது, எழுதாக்கிளவியெனவும் ஒருபெயர்பெறும். ஈரிரண்டு - பண்புத்தொகை. ஈரிரண்டு சுருதி - இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம் என்பன; இனி, தைத்திரியம், பௌடியம், தலவகாரம், யசர், சாமம் என்பனவுமாம். கோடி—கொள் - பகுதி. (௫௫).

[திருநெற்றியின் சிறப்பு.]

௫௬. வருநாட்டோன் றுந்தனிமறுவும்வளர்வுந்தேய்வும்வாளரவ  
மொருநாட்கவ்வுமுறுகோளுமிறப்பும்பிறப்புமொழிவுற்றா  
விருநாற்பகவினிலங்குமதியலங்கவிருளிநெழினிழற்கீழ்ப்  
பெருநாணிற் பினவனெற்றிப்பெற்றித்தாகப்பெறுமன்தோ.

(இ - ள்.) இரு நாள் பகலின் - அஷ்டமியென்னும் எட்டாந்திரியில், இலங்கு - விளங்குகிற, மதி - அர்த்தசந்திரன்,—வரு நாள் தோன்றும் தனிமறுவும் - தான் உதயமாய்போதே உடன் தெரிகிறதொரு கனங்கமும், வளர்வும் - (சிலகாலத்தில்) வளர்தலும், தேய்வும் - (சிலகாலத்திற்) குறைதலும், வளர் ஆரவம் ஒரு நாள் கவ்வும் உறுகோளும் - வாள்போலக்கொடிய பாம்பினாற் சிலகாலத்திற் பற்றப்படுகிற துன்பமும், இறப்பும் - அஸ்தமனமும், பிறப்பும் - உதயமும், ஒழிவுஉற்றால் - நீங்கப்பெற்று,—அலங்கல் இருளின் - அசைகின்ற இருட்டின் எழில் நிழல்கீழ் - அழகிய கிழலில், பெரு (நான்-மிகப்பலகாலம்,

எப்பொழுதும்], நிற்பின் - நின்றால்,—அவன் நெற்றி பெற்றித்து ஆக பெறும்.-  
அவ்விராமபிரானது திருநெற்றியின் தன்மையை யுடையதாகப் பெறும்;  
(ஏ - ஹ.)—மன், ஒ - ஈற்றதை.

அஷ்டமீசந்திரன்ஒன்று இயல்பாகக் களங்கம் நீங்கி வளர்வுதேய்வுகளில்  
லாமல் சிலகாலத்து உண்டாகுங் கிரகணமு மின்றி உதயாஸ்தமந்முயில்  
லாததாய் என்றும் ஒருபடியாய் இருளின்கீழ் நிலையாக நிற்குமானல், அந்தப்  
பாதிச்சந்திரன் இராமபிரானது திருநெற்றிக்கு உவமையாய்; அப்படிப்பட்ட  
தொன்று உலகத்தில் இல்லாமையாலே, தனக்குத்தானே உவமையாவதன்றி  
அப்பிரானது நெற்றிக்கு உவமைப்பொருளில்லை யென்பதாம். இங்கு உப  
மேயமாகிய முகத்திற்கு உபமானமாகிய பிறைச்சந்திரனினும் மேன்மைகூறி  
யது, வேற்றுமையினி. 'வருநான் தோன்றுந் தனிமறு' என்றது, அக்களங்  
கம் எப்பொழுதும் சந்திரனைவிட்டுநீங்காமல் உடனிருக்குந் தன்மையை உணர்த்  
துதற்கு, சந்திரனைப் பாம்பு பிடிப்பது, கிரகண மெனப்படும். கிரகணகாலங்  
களிற் சூரியனைமறைக்கின்ற சந்திரனது சாயையையும், சந்திரனை மறைக்  
கின்ற பூமியின்சாயையையும் இராகுகேதுக்களென்னும் கரும்பாம்பு செம்  
பாம்புகளாகக் கூறும் புராணவழக்குப்பற்றி, இங்ஙனம் கூறியது. பூர்ண  
சந்திரனுக்கு உள்ள வளர்வுகவ்வுதலைக் குறைச்சந்திரன்மேலேற்றிக் கூறி  
யது, ஒருவரை உபசாரவழக்கு. இராமபிரானது கருநிறமுள்ள திருக்குழற்  
கற்றையின்கீழ் விளங்குந் திருநெற்றிக்கு, எந்நாளும் இருளின்கீழ்ப் பொருந்  
தும் மதியையே உவமைகூறலா மென்க. பகலிலும் இருத்தலால், குறைமதி,  
என்றும் இருளின்கீழ் நிலலாததாகும். அசைக்கின்ற திருக்குழலுக்கு, அலங்க  
லிருள் உவமம். வாள் - வாள மென்னும் வடமொழியின் சிதைவு. இருநாற்  
பகல் - பண்புத்தொகை. நிறுந்கீழ், கீழ் - வழனுருபு.

சந்திரனை அரவகு வைத்தலைப்பற்றிய கதை:—தருவாசமுனி சாபத்தாற்  
கடலிற் புக்கொளித்த தேவலோகத்துச்செல்வங்களை மீண்டும் பெறும்பொருட்  
டுத் திருமாலின்கட்டளையால் தேவர்கள் அசுரர்களைத் துணைக்கொண்டு பாற்  
கடலைக் கடைகையில் உண்டான அமிருதத்தை அத்திருமால் தான் எடுத்து  
மிக அழகிய மோகிரியென்னும் பெண்வடிவத்தால் அசுரர்களை மயக்கித்  
தேவர்கட்குப் பங்கிட்டுக் கொடுத்தருள்கையில், இராகுவென்னும் அசுரன்  
தான் இருத்தற்குரிய அசுரர்கூட்டத்தை விட்டு அமரர்கூட்டத்தினிடையிலே  
புக்குக் கையேற்று அமிருதத்தை வாங்கியுண்ண, அதனைச் சூரிய  
சந்திரர் குறிப்பித்த மாதிரத்தில் எம்பெருமான் அவனை அகப்பையாலடித்  
துத் தலைவேறு உடல்வேறுக்க, அமிருதமுண்டதனால் உயிர்நீங்காத அந்தத்  
தலையும் உடம்பும் விஷ்ணுவின் அநுக்கிரகத்தால் ராகுகேதுக்களென இரண்டு  
கிரகங்களாகிச் சூரியன்முதலிய ஏழு கிரகங்களோடுஞ் சேர்ந்து, தம்மேற்  
கொள்சொன்ன சூரியசந்திரர்க்குப் பகையாய்ச் சிற்சில காலத்தில் அவர்களைப்  
பிடித்துக்கொள்கின்றன வென்பது.

(இசு)



[நீருக்குழலின் சிறப்பு.]

104. நீண்டுகுமுன்றுநெய்த்திருண்டுநெறிந்துசெறிந்துநெடுநீலம்  
பூண்டிபூர்ந்துசரிந்துகடைசுருண்டிபுகையுநறும்பூவும்  
வேண்டும்ல்லவெனத்தெய்வவெறியேகமமுநறுங்குஞ்சி  
யீண்டுசடையாயினதென்றான்மழையென்றுரைத்தலிழிபன்றோ.

(இ - ள்.) நீண்டு - நீட்சிபுடையதாய், குமுன்று - திரண்டு, நெய்த்து - வருவழுப்புப்பொருந்தி, இருண்டு-கறுத்து, நெறிந்து-ஒழுங்குபட்டு, செறிந்து-அடர்ந்து, நெடுநீலம் பூண்டு - மிக்ககருநிறத்தை இயற்கைக்குணமாக்கொண்டு, புரிந்து - முறுக்குப்பட்டு, சரிந்து - (பின்னே) தாழ்ந்து, கடை சுருண்டு - நாளி சுருளப்பெற்று, புகையும் நறும் பூவும் வேண்டும் அல்ல என - (அகில் முதலிய வற்றின் வாசனைப்) புகையும் நல்லமணமுடையபூக்களும் வேண்டுமெனவல்ல வென்னும்படி, தெய்வம் வெறியே கமமும் - தெய்வத்தன்மையையுடைய இயற்கைமணமே வீசுகிற, நறுங்குஞ்சி - (இராமபிரானது) நல்ல திருக்குழல், ஈண்டு சடை ஆயினது - இப்பொழுது திரண்டசடையாய்விட்டது, என்றால்-, மழை என்று உரைத்தல் - மேகம் (அதற்கு உவமை) என்று சொல்லுதல், இழிபு அன்றோ - தாழ்வன்றோ? [தாழ்வேயாம் என்றபடி] ; (எ - று.)

‘ஈண்டு’ என்றது, வனவாசஞ்செய்யும் இப்பொழுது என்றவாறு. இங் குக்கூறிய இப்பொழுது சடையாயுள்ள இராமபிரானது திருக்குழலினது தன்மைகள் மேகத்திற்குச் சிறிதுமில்லையாதலால், அம்மேகம் உவமையாகாது என்பதாம். நெய்த்து - எண்ணெய் தடவப்பெற்று என்றுங் கொள்ளலாம். உத்தமசாதியரான ஆடவர்களிரது தலைமயிர்கள் இயற்கைமணமுடையனவா மென்பது, நூற்றுணிபு. திருக்குழலின் இயற்கைமணம், இதற்குமேல் வாசனை யூட்டமுடியாதவாறு பூ புகை முதலியவற்றினும் மிக்குள்ளதென்பது, மூன்றாமடியின் கருத்து. குஞ்சி - ஆண்மயிர் : பங்கி, குடுமி, சிகை என்பனவும் இவ்வாதே. (அளகம், ஒதி, கூந்தல், ஐம்பால், கோதை என்பன - பெண்மயிரின் பெயராம்.) சடை - ஐடா என்னும் வடசொல் திரிபு. “நெய்த்துக் கருகி நெறித்துவிடும் பூமாலே, வைத்துக் கடைகுமுன்று வார்த்தொழுகி - மொய்த்தளி கள், சூழ்ந்து வடிவம்பலம்பித் தஞ்சுடைத்தா யூட்டுபுகை, வாழ்ந்து தகரங் கமமுமால்” என்ற இரத்தினச்சுருக்கச்செய்யுள் இங்குக் கருத்தக்கது. (இவ்

[நடையின் சிறப்பு]

105. புல்லலேற்றதிருமகளும்பூவும்பொருந்தப்புவியேழு  
மெல்லையேற்றநெடுஞ்செல்வமெதிர்த்தொன்றுமஃதின்றி  
யல்லலேற்றகானகத்துமழியாநடையையிழிவான  
மல்லலேற்றினுளதென்றான்மத்தயானைவருந்தாதோ.

(இ - ள்.) புல்லல் ஏற்ற - (தன்னிடம் வந்து) சேர்தலை விரும்பிய, திருமகளும் - இலக்குமியும், பூவும் - பூமிதேவியும், பொருந்த - வந்து (தன்னி

டத்திற்) பொருந்தும்படி,புவி ஏழும் எல்லை ஏற்றநெடுஞ் செல்வம் - ஏழுதீவுகளையும் தனக்கு எல்லையாகக்கொண்ட பெரியசெல்வத்தை, எதிர்த்த ஞானமும் - (தசரதசக்கரவர்த்தி கொடுக்கத் தான்பெற) இணங்கிய பொழுதும், அஃது இன்றி - அச்செல்வம் கிடைத்தல் இல்லையாய், அல்லல் ஏற்ற கானகத்தும் - துன்பத்தைத்தருவதான காட்டில் வந்தபொழுதும், அழியா - தன் தன்மைமாறாத, நடையை - (இராமபிரானது) நடையை,— இழிவு ஆண்-இழிந்ததாகிய, மல்லல் ஏற்றின் - வலிமையையுடைய காளையினிடத்து, உள்ளது - உள்ளது, என்றால் - என்றுசொன்னால், மத்தம் யானை - மதம்பிடித்த யானை, வருந்தாதோ - வருத்தமடையாதோ? (எ - று.)

இன்பம்நேர்ந்தகாலத்தும் துன்பம்நேர்ந்தகாலத்தும் என்றும் ஒருபடியாயுள்ள இராமபிரானது கம்பிரமான பெருமிதநடைக்கு, இன்பதுன்பங்களில் ஒருபடியாயிராத எருதினது நடையை உவமைகூறினால், அப்படிப்பட்ட நடையையுடைய களிற்றியானை தன்னை உவமைகூறவில்லையேயென்று வருந்துமாதலால், இவ்விரண்டையும் உவமைகூறுதல் பொருந்தா தென்பதாம். இராமபிரான் நாடுதறந்து காட்டிற்குச்செல்வதைப்பற்றிச் சிறிதும் வேறு பாடுறுதிருந்தன நென்பதை, “இப்பொழு தெம்மனோரா வியம்புதற் கெளிதே யாருஞ், செப்பருங் குணத்திராமன் நிருமுகச் செவ்வி நோக்கி, ஞெப்பதே முன்பு பின்பவ் வாசக முணரக்கேட்ட, வப்பொழு தலர்ந்த செந்தாமரையினை வென்ற தம்மா” என்ற அயோத்தியாகாண்டச்செய்யுள்கொண்டு அறியலாம். இங்ஙனம் இன்பதுன்பங்களை ஒருகிராகரினைப்பது, பெரியோரியல்ல; “வாட்டிறன்மன்னவன் கமலவாண்முக, மீட்டறுமரசியலிழந்தபோதினும், பாட்டளிக்கூந்தல் வேந்தவையிற் பைந்தொடை, சூட்டியஞானினுந் துலங்குகின்றதே” என்றார் நடைததாலாரும்.

பூ - வடசொல். ‘நெடுஞ்செல்வம்’ என்றது, உலகமுழுதாளும் சக்கரவர்த்திபதவியை. காணகத்து அல்லலேற்றஞான்று என்றும் கூட்டலாம். மல்லல் - உரிச்சொல்; “மல்லல் வளனை” என்பது, தொல்காப்பியம். ஏறு - ஆண்பாற்பெயர்; “எருமையும் மரையும் பெற்றழ மன்ன” என்றதனால், ‘ஏறு’ என்றார். புவி என்னும் வடமொழி - அம்மொழியில் ஏழாம்வேற்றுமைவிட. ஏறு - ஆண்சிங்கமுமாம். ‘இழிவான’ என்பதற்கு - (நடைச்சிறப்பில் யானையினும்) இழிந்ததான என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (௫௮)

[இராமபிரான் கூறிய அடையாளமொழிகளை அங்மான் கீதைத்து

[எடுத்துக்கூறத்தோடங்குதல்.]

௫௯. இன்ன மொழிய வம்மொழிகேட் டெரிய னிட்ட மெழு கென்னத், தன்னை யறியா தபர்வானைத் தரையின் வணங்கி நாயகனார், சொன்ன குறியுண் டடையாளச் சொல்லு முளவா லவைதோகை, யன்ன நடையாய் கேட்டுக்கென்ன வறிய வறைவா னாயினுன்.

(இ - ள்.) இன்ன மொழிய - இவ்வார்த்தைகளை (அதுமான்) சொல்ல, அ மொழி கேட்டு - அச்சொற்களைச் செவியேற்று, எரியின் இட்ட மெழுது என்ன - கெருப்பிலே போகட்ட மெழுது போல, தன்னை அறியாது அயர்வா னை - தன்னைத்தான் அறியாமல் [தன் உச்சந்தப்பிப் பரவசமாய்த்] தளர்கிற பிராட் டியை, (அதுமான்), தரையின் வணங்கி - பூமியிலே விழுந்து [சாவட்டாங்க மாகத்] தண்டனிட்டி, 'நாயகனார் சொன்ன குறியெண்டு'-(உனதுகணவனாகிய) இராமபிரான் (என்னிடம்) சொல்லியனுப்பிய குறிப்புக்களும் உண்டு: அடையாளம் சொல்லும் உள - அடையாளமான வார்த்தைகளும் உள்ளன: அவை - அவற்றை, தோகை - மயில்போலுந் சாயலையுடையவளே! அன்னம் கடையாய் - அன்னம்போன்ற நடையையுடையவளே! கேட்க - (நீ) கேட்பா யாக, என்ன - என்றுசொல்லி, அறிய - தெரிபுட்படி, அறைவான் ஆயினான் - (அவற்றைச்) சொல்பவனாயினான்; (எ - று.)—அவற்றை, மேற் கூறுகின் றார். ஆல் - அவை.

'சொன்ன குறி' என்றது, சீதையின் திருமேனியடையாளங்களைக் கூறு யதை. 'சொன்ன குறியெண்டு' என்பதற்கு - ஸ்வர்ணமயமான அடையாள மாயுள்ள மோதிர முண்டென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; [சொன்ன = ஸ்வர்ண.] தோகையென்னும் மயிலிறகின்பெயர் - அதனையுடைய மயிலுக்குச் சினையாகுபெயராய், அதுபோன்றவளுக்கு உவமையாகுபெய ராதலால், இரு மடியாகுபெயர். இனி, "மயில் உண்டன்ன மடநடைமகளிர்," "மயிலெனப் போத்தி," "மணியிறொழில்," "நடைமயிலே" என முன்னோர் மயிலை நடைக்கு உவமையாக்கூறியிருத்தலால், தோகை அன்னம் நடையாய் - மயிலே யும் அன்னத்தையும் போன்ற நடையையுடையவளே! என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

(இக்)

வேறு

[இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - அவ்வடையாளச்சொற்கள் இன்னவேன அதுமான் சீதையினிடம் விண்ணப்பித்தல்.]

கூ0. நடத்தலரி தாகுநெறி நாள்கள்கில தாயர்க்  
கடுத்தபணி செய்திவணி ருத்தியென வச்சொற்  
குடுத்ததுக லோடுமுயி ருக்கவுட லோடு  
மெடுத்தமுனி லோடுமய னின்றதுடி சைப்பாய்.

(இ - ள்.) 'கெறி - காட்டுவழி, நடத்தல் அரிது ஆகும் - (நீ) நடந்துசெல்லதற்கு அரியதாகும்: நாள்கள் சில - (நான் வனத்துக்குப்போய் வரும்) நாள்களோ சிலவாம்: 'அதுவரையில்', தாயர்க்கு அடுத்த பணி செய்து இவண் இருத்தி - (என்) தாய்மார்க்குத் தக்க பணிவிடைகளைச் செய்து கொண்டு இங்கேயே [அயோத்தியிலேயே] இருப்பாய்', என - என்று(நான்) சொல்ல, அ சொற்கு - அத்தச்சொல்லைக் கேட்டும், உடுத்த துகிலோடும் - உடுத்த வஸ்திரத்துடனையும், உயிர் உக்க உடலோடும்-உயிர்நீங்கினதுபோன்ற உடம்

புடனேயும், எடுத்த முனிவோடும்-(என்னிடத்திற்) கொண்டகோபத்துடனேயும், அயல் நின்றதும்-(என்) அருகில் (அச்சிதை) நின்றதையும், இசைப்பாய் - (நீ அவட்கு அடையாளமாகச்) சொல்வாய்; (எ-று.)—இங்ஙனம் இராமபிரான் தன்னிடத்துக் கூறியதை அதுமான் சீதையினிடத்து விண்ணப்பிக்கின்றனன்.

“முன்புநானறிகிலா முனிநெடுங்கானிலே, பென்பினே போதுவான் நினைதியோ வேழைநீ, யின்பமா யாருயிர்க்கினியை யாயினே யினித், துன்பமாய் முடிதியோ வென்றதுஞ் சொல்லுவாய்”, “ஆனபோராசிழந் தடவிசேர்வாயுனக், கியானலாதனவெலா மினியவோ வினியெனா, மீனூலாநெடுமலர்க்கண்கணீர்வழி விழுந், தூனிலாவியின் வெந்தயர்வதும் முரைசெய்வாய்” என்ற நாடவிட்டபடலச்செய்யுள்களின் பொருளதுவாதம் இது. பதினாளுவருஷம்மாயிருக்கவும் ‘நாற்கள்கில’ என்று இராமன் கூறினது, ‘அக்காலவெல்லைய மிகளளித்திருக்கழித்து வெருவிரைவில் மீண்டுவருவேன்’ என்று அப்பிராட்டிக்குத் தேறுதல்கூறியவாரும். இராமபிரான் கௌசல்யையைநோக்கி “எத்தனைக்குள வாண்டிக ளீண்டவை, பத்துநாலும் பகலவவோ வென்றான்” என்றதுவ் காண்க. மனிதர்க்கு ஒருவருஷம் தேவர்க்கு ஒருநாளாதலும் கருதற்பாலது. தாயர் - கௌசல்யை முதலியோர். ‘உடுத்ததுகிலோடும் அயல்நின்றது’ என்றது, அப்பிரானுக்குமுன்னே தான் காட்டுக்குப்பறப்படச் சித்தமாய் நின்றது என்றபடி; உடுத்ததுகிலோடும் என்றது - உலகவழிக்கு. “அனைய வேலை யகன்மனை பெய்தினன், புனையுஞ் சீரந் துணிந்து புனைந்தனன், நினைவில் வள்ளல்பின் வந்தயல் நின்றனன், புனைய னீன்கரம் பற்றிய கையினான்” என்றார் அயோத்தியாகாண்டத்தில். இராமபிரான்சொன்ன வார்த்தையைக்கேட்டுப் பொருது தோன்றின வருத்தத்தின் மிகுதியையும், அச்சத்தின் மிகுதியையும் விளக்க, ‘உயிருக்கவுடல்’ என்றது.

இதுமுதற் பதினாறு கவிகள் - பெரும்பாலும் ஈற்றுச்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளங்காய்ச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கல்விருந்தங்கள். (சு 0)

சுக. நீண்டமுடிவேந்தனருளேந்திநிறைசெல்வம்

புண்டதனைநீங்குகெற்போதலுறுநாளி  
 னுண்டநூராயொடுவாயில்கலாமுன்  
 யாண்டையதுகாணெனவிசைத்ததுமிசைப்பாய்.

இ - ள்.) நீண்ட முடி வேந்தன் அருள் ஏந்தி - நீட்சியான கிரீடத்தை யுடைய தசரதசக்கரவர்த்தியின் ஆஜ்ஞையைத் தலைமேற்கொண்டு, நிறை செல்வம்பூண்டு - நிரம்பிய (உலகமுழுதாளுஞ்) சிறப்பை (முதலில்) ஏற்றுக் கொண்டு, (பின்பு) அதனை நீங்கி - அச்செல்வத்தைக் (கைகேயிகட்டினையாற்) கைவிட்டு, நெறி போதல் உறு நாளின் - (காட்டுக்குச்செல்லப்) பிரயாணம் புறப்பட்டபொழுது, ஆண்ட நகர் ஆரையொடு வாயில் அகலாமுன் - (நான்) ஆளுதற்குரிய அவ்வயோத்தியாபுரியின் மதிலோடுகூடிய கோட்டைவாயி

லேக் கடந்துவருவதற்கு முன்னமே, கான் யாண்டையது என இசைத்ததும் - (என்னைநோக்கிச் சீதை) 'காடு எவ்விடத்தி லுள்ளது?' என வினவியதையும், இசைப்பாய் - (நீ அவுட்கு அடையாளமாகச்) சொல்வாய்; (எ - று.)

“மல்லன்மாநகர்துந் தேருநான் மகிதொடுங், கல்லின்மாமதினம்மணிந் கடைகடந்திடுதன்மு, நெல்லேதீர்வரிய வெங்கானம் யாதோ வெனாச், சொல்லி னாஃதெலா முணரீ சொல்லுவாய்” என்ற செய்யுளின் அதுவாதம் இது. இதனால், பிராட்டியினது கணவன் திருமனையையேயன்றி வெறொன்றையும் அறியாத தன்மையும், சொகுமார்யமும், பேதைமையும் வெளியாம். இராச்சியத்தையாவதில் விருப்பாவது வெறுப்பாவது தனக்கு இல்லைபாயினும் பித்ருவாக்யபரிபாலனஞ் செய்வதே தனக்கு மேலானதரும மெனக் கருதித் தான் முன்பு அதற்கு உடன்பட்டன நென்பான் ‘வேந்தனருளேந்தி நிறைசெல்வம் பூண்டு’ என்றான்; “தாதை யப்பரிசுரைசெயத் தாமரைக்கண்ணன், காதுலுற்றில னிகழ்ந்திலன் கடனிடென் றுணர்ந்து, யாது கொற்றவனேவிய ததுசெய லன்றோ, நீதி யெற்கென நினேந்து தன்பணி தலைநின்றான்”, “தேருளுடை மனத்து மன்ன நெவலிற் றிறம்ப வஞ்சி, யிருளுடையுலகந் தாங்குமின்னலுக் கியைந்துநின்ற, னுருளுடைச் சகடம்பூண்ட வுடையவ னுய்த்த காரே, நருளுடை யொருவனீக்க வப்பினியவிழ்ந்த தொத்தான்” என்ற அயோத்தியாகாண்டச் செய்யுள்களையும் காண்க. நீண்டமுடி - வம்ச பரம்பரையாகவந்த கிரீடமுமாம். நெறிபோதல் - பிரயாணப்படுத்தல். ஆரை - மதில். (சுக)

கஉ. எள்ளரியதேர்தருசுமந்திரனிசைப்பாய்

வள்ளன்மொழிவாசகமனத்துயர்மறந்தாள்

கிள்ளையொடுபூவைகள் கிளர்த்தல்கள வென்னும்

பிள்ளையொடுதன்றிறமுணர்த்துதிபெயர்த்தும்.

(இ - ள்.) ‘எள் அரிய தேர்தரு சுமந்திரன் - இகழ்வதற்கு அருமையான [ஒருகுற்றமுமில்லாத] இரத்ததை ஒட்டுகிற சுமந்திரனே! வள்ளல் மொழி வாசகம் - இராமபிரான் தேறுதல்கூறிய வார்த்தைகளால், மனம் துயர் மறந்தாள் - (சீதை) மனத்திலுள்ள துன்பத்தை நீக்கினவளாக, இசைப்பாய் - நீ சொல்வாய்: கிள்ளையொடு பூவைகள் - (நான்வளர்த்த)கிளிகளையும், நாகணவாய்ப்பறவைகளையும், கிளர்த்தல்-வளர்க்கவேண்டியவகையையும், கிள - சொல்வாய்’, என்னும் - என்று (அயோத்தியிலுள்ள ஊர்மிளையுமதலியோர்க்கு வனத்திலிருந்து சுமந்திரனிடம் செய்தி) சொல்லியனுப்பின, பிள்ளையொடு - இளமைக்குணமுடைய அச்சீதையோடு, தன் திறம் - அவள் இவ்வாறுசொன்ன செய்தியை, பெயர்த்தும் - மீண்டும், உணர்த்துதி - (அவளுக்கு அடையாளமாகச்) சொல்வாய்; (எ - று.)

ஸுமந்தரன் என்னும் வடசொல்லுக்கு-நல்ல ஆலோசனையுடையவனென்றுபொருள்; இவன், தசரதனுக்கு வம்சபரம்பரையாய் வந்த மந்திரியும் சாரதி

யுமாயுள்ளவன்; ('இராசாங்கத்துப்பொருள் வரவுசெலவுகளைக் கவனிக்கும் பிரதான உத்தியோகஸ்தனுக்கு 'சுமந்திரன்' என்று பெயர்' என வடமொழிநீதி நூல்கள்கூறும்; இவன், மந்திரிக்குச்சிறிதுதாழ்ந்தவன்.) இச்சொல், அண்மை விளியாதலின், இயல்பாய்நின்றது. மனத்துயர், நாட்டைவிட்டுக் காட்டுக்குச் சென்றதனா லாகியது. இனி, இரண்டாமடிக்கு - தசரதசக்கரவர்த்தி வனத் திற்குப் போம்படி சொன்ன வார்த்தையா லாகிய மனத்துன்பத்தை நீங்கினா ளென்றும் பொருள்கூறலாம். பிள்ளை - ஆண் பெண் என்ற இருபாற்கும் பொதுவாகவரும் இளமைப்பெயர்; "தவழ்பவைதாமு மவற்றோரன்ன" என்னுந் தொல்காப்பியச்சூத்திரத்து 'தாமும்' என்றதனால், இது சிறுபான்மை உயர்திணைக்கும் உரியதாய்வரு மென்க. 'கிளத்தல்' என்ற பாடத்துக்கு - பேச்சுச்சொல்லிக்கொடுத்த லென்று பொருள். கிளிகளையும் நாகணவாய்ப் பறவைகளையும் இன்னுணங்குட்டி வளர்த்து அவற்றிற்குப் பேச்சுப்பயிற்றுவித் தல், தலைவியரின் தன்மை. சீதை இவ்வாறுசொன்னது, நாட்டைவிட்டுச் சிறிதுதூரம்சென்றதும் சுமந்திரனை அனுப்பிவிட்டபொழுது; "அன்னவள் கூறுவா ளரசர்க் கத்தையர்க், கென்னுடைவணக்க முன் னியம்பி யானுடைப், பொன்னிறப்பூவையுந் கிளியும் போற்றுகென், றன்னு மென் றங்கையர்க் ருணர்த்துவா யென்றான்" என்றார் அயோத்தியாகாண்டத்தில். இச்செய்யு ளுக்கு வேறுவகையாகவும் பொருள்கொள்ளலாம். (சுஉ)

[அதுமான் இராமபிரானது மோதிரத்தைச் சீதைக்குக் காட்டீதல்.]

சுஉ. மீட்டுமுரைவேண்டுவன இல்லையெனமெப்ப்பேர்

தீட்டியது தீட்டரியசெய்கையதுசெவ்வே

நீட்டிநெனநேர்ந்தனனெனநெடியகையாற்

சாட்டினனொராழியதுவானுதலிகண்டான்.

(இ - ள்.) மீட்டும் உரை வேண்டுவன இல்லை என - மீண்டும்மீண்டும் (அடையாளமாகச்) சொல்லவேண்டுமவை இல்லை என்று எண்ணி, - ('இராம பிரான்), மெய் பேர் தீட்டியது - (தனது) உண்மையான திருப்பெயர் எழுதப் பெற்றுள்ளதும், தீட்டு அரிய செய்கையது - (சித்திரத்திலும்) எழுதுதற்கரிய வேலைத்திறமுடையதுமாகிய, இது - இம்மோதிரத்தை, செவ்வே நீட்டு - நெ ராகச் சீதைகையிற் கொடுப்பாய், என - என்றுசொல்லி, நேர்ந்தனன் - (இம் மோதிரத்தைக்) கொடுத்தான், என - என்றுசொல்லி, (அதுமான்), நெடிய கையால் - நீண்ட (தனது) கைகளால், ஓர் ஆழி-ஒருமோதிரத்தை, காட்டினன் - (எடுத்துக்) காண்பித்தான்: அது - அதனை, வாள் நுதலி - ஒளிபொருந்திய நெற்றியையுடைய சீதை, கண்டான் - (எ - று.)

பல அடையாளமொழிகள் கூறுவதனினும் சிறந்த அடையாளமாகிய மோதிரத்தை யெடுத்துக்காட்டுதலே நன்றென்று கருதி அதுமான் ராமநாமாங்கிதமோதிரத்தைச் சீதைக்குக் காட்டின னென்றவாறு. "மைத்தருமாமலர்க்குமு லாய் வைதேவி விண்ணப்பம், ஒத்தபுகழ்வானரக்கோ னுடனிருந்து நினைத்

தேட, அத்தகுசி ரயோத்தியர்கோ னடையாளமிலை மொழிந்தான், இத் தகையாலடையான மீதவன்கைமோதிரமே” என்பது, பெரியாழ்வார் திரு மொழி. அதுமான் தன்னை மெய்ப்பித்தற்காக இராமனது பழையவரலாறுகளை யெல்லாம் சீதையினிடம் எடுத்துச்சொன்னதாக முதலூலிற் கூறியுள்ளது. “நன்மையுஞ் செல்வமு நாளு நல்குமே, தின்மையும் பாவமுஞ் சிதைந்து தேயுமே, சென்மமு மாணமு மின்றித் தீருமே, யிம்மையே ராமவென் நிரண் டெழுத்தினால்” என்றபடி பலவகைப் பயன்களுக்குங் காரணமான மகிமை யுடைத்தாயிருத்தலால், ராமநாமம், ‘மெய்ப்பேர்’ எனப்பட்டது. பேர் - பெயர் என்பதன் மருஉ. தீட்டரியசெய்கையது என்பதற்கு - (ஒருவராலுஞ்) செய்ய முடியாதது என்றும் உரைக்கலாம். ஆழி - வட்டவடிவுடைய மோதிரத்துக்கு, இலக்கணை. இரண்டாமடி - ழுற்றுமோனை. (சுந்தர

[இதுமுதல் ஆறுபதிகம்-அதுகண்ட சீதை பிந்தன்மையைத் தெரிவிக்கும்.]

சுசு. இறந்தனர் பிறந்தபயனெய்தினர்கொலென்கோ  
மறந்தனர் பிறந்துணர்வுவந்தனர்கொலென்கோ  
துறந்தவயிர்வந்திடைதொடர்ந்ததுகொலென்கோ  
திறந்தெரிவதென்னைகொலென்குதலிசெய்கை.

(இ - ள்.) நல் துதலி இ செய்கை - அழகிய நெற்றியையுடைய பிராட் டியினது (பெறுதற்கரிய மோதிரத்தைப் பெற்றமகிழும்) இச்செய்கைக்கு, (உபமானம்),—இறந்தனர் பிறந்த பயன் எய்தினர்கொல் என்கோ - (மனி தப்பிறப்பெடுத்ததற்குப்பயனும் மறுமைக்கு உதவும் தவம் முதலிய நற்கருமங் களைச் செய்யாமலே) இறந்தவர்கள் பிறப்பின்பயனாகிய அவற்றைத் தற்செ யலாய்ப் பெற்றார்கள் என்றுசொல்வேனோ? மறந்தனர் அறிந்து உணர்வு வந்தனர்கொல் என்கோ - (ஒன்றை) மறந்துவிட்டவர் மீண்டும் ஞாபகமுண் டாகி அவ்வறிவுவந்து கூடப்பெற்றனர் என்று சொல்வேனோ? துறந்த உயிர் வந்து இடை - தொடர்ந்ததுகொல் என்கோ - (உடம்பை) விட்டுநீங்கிச்சென்ற உயிர் (மீண்டும் அவ்வுடம்பினிடையே) வந்து சேர்ந்தது என்று சொல்வே னோ? திறம் தெரிவது என்னென்கொல் - (இன்னும் உவமைப்பாதற்கு) ஏற்றசெய் கையை (யான்) தெரிந்துசொல்வது எவ்வாறோ? (எ - று.)

பிறந்தபயனின்றியிறந்தவர் பிறந்தபயன் பெற்றதுபோலவும், மறந்தவர் மீண்டும் ஞாபகத்தைப்பெற்றதுபோலவும், இறந்த உயிர் மீண்டும் உடம்பில் வந்து சேரப்பெற்றது போலவும், பிராட்டி பெருமானது மோதிரத்தைப் பெற்று மகிழ்ந்தனள் என்பதாம். இது, கவிக்கூற்று. ஐயத்திற்குறிப்பேற்ற வணி. கொல் - ஐயம். என்கு - தன்மையொருமைமுற்று; ‘கு’ விருதி எதிர் காலங்காட்டிற்று: ஒ - வினா. எவன் என்னும் வினாவனைக்குறிப்புமுற்றின் விகாரமாகிய என் என்பது, விகாரச்சாரியைபெற்று, ‘என்னை’ என நின்றது.

கூடு. இழந்தமணி புற்றரவெதிர்த்ததெனலானாள் ,  
பழந்தனமிழந்தனபடைத்தவரையொத்தாள்,  
சூழந்தையையுயிர்த்தமலடிக்குவமைகொண்டா  
ஒழந்துவிழிபெற்றதொருயிர்ப்பொறையுமொத்தாள். ௨-௨௩

(இ - ள்.) (இன்னும் அச்சிதை), இழந்த மணி எதிர்த்தது புற்று அரவு எனல் ஆனாள் - தான் இழந்த மாணிக்கத்தை மீளவும்பெற்றதாகிய புற்றிலுள்ளபாம்பு என்று உவமைசொல்லத்தக்கவளானாள்; இழந்தன பழந்தனம் படைத்தவரை ஒத்தாள் - இழந்தனவாகிய பழமையானசெல்வங்களை மீண்டும் பெற்றவரைப் போன்றாள்; சூழந்தையை உயிர்த்த மலடிக்கு உவமை கொண்டாள் - சூழந்தையைப் பெற்றெடுத்த பிள்ளையில்லாதிருந்தவளுக்கு ஒப்பாகப் பொருந்தினாள்; உழந்து விழி பெற்றது ஓர் உயிர்ப்பொறையும் ஒத்தாள் - (கண்ணில்லாமல்) வருந்திப் பின்பு கண்ணைப்பெற்றதாகிய ஒருடம்பையும் போன்றாள்; (எ - று.)

உவமையணி. சூழந்தை - இளமையையுடையதெனக் காரணப்பெயர்; சூழ - இளமை: உரிச்சொல்; “மழவும் சூழவும் இளமைப் பொருள;” தை - பெயர் விருதி. சூழந்தையைப்பெற்ற பிறகு மலடித்தன்மை நீங்கியதாயினும், ‘மலடி’ என்றுகூறினது, முன்னிருந்த தன்மையை நோக்கி; இது, பூதபூர்வ வ்யவஹார மெனப்படும். உயிர்ப்பொறை - உயிரைத்தாங்குவது என உடம்புக்குக் காரணக்குறி. (சுரு)

கூகூ. வாங்கின ண்முலைக்குவையில்வைத்தனள்சிரத்தாற்

முங்கின ண்மலர்க்கண்பிசையொத்தினடடந்தோள்

வீங்கின ண்மெலிந்தனள்சூளிர்ந்தனள்வெதுப்போ

டேங்கின ண்முயிர்த்தனள்தின்னதெனலாமே.

(இ - ள்.) (பிராட்டி அந்தமோதிரத்தை), வாங்கினள் - (அதுமான்கையினின்றும் தன்கையில்) வாங்கி, முலை குவையில் - (தனது) தனங்களின்முகட்டிலே, வைத்தனள் - வைத்துக்கொண்டாள்; சிரத்தால் தாங்கினள் - தலைமேல் வகித்துக்கொண்டாள்; மலர் கண்மிசை ஒத்தினள் - தாமரைமலர் போன்ற (தனது) கண்களில் ஒத்திக்கொண்டாள்; தட தோள் வீங்கினள் - (தனது) பெரியதோள்கள் பூரிக்கப்பெற்றாள்; மெலிந்தனள் - இளைத்தாள்; சூளிர்ந்தனள் - அகஞ்சூளிர்ந்தாள்; வெதுப்போடு எங்கினள் - வாட்டத்தோடு ஏக்கமடைந்தாள்; உயிர்த்தனள் - பெருமூச்சுவிட்டாள்; இது இன்னது எனல் ஆமே - (அவள் அடைந்த) இந்நிலைமை இப்படிப்பட்டதென்று சொல்வதற்கு ஆகுமோ? [ஆகாது என்றபடி]; (எ - று.)

“திக்குறிதைபுகழாளன் றீவேள்விச் சென்றநாள், மிக்கபெருஞ்சபை  
கடுவே வில்லிறுத்தான் மோதிரங்கண், டொக்குமாலடையாள மதமானென்



றுச்சிமேல், வைத்துக்கொண் டெகந்தனளான் மலர்க்குழலான் சீதையுமே”  
என்றார் பெரியாழ்வாரும். முன்றாமடி-தோடைநாண். ‘தடந்தோள்’ என்றார்,  
மகளிர்தோள்பருத்திருத்தல் மரபாதலின். தோள் வீங்கினள் - உயர்திணை  
தொடர்ந்த சினை அத்திணை முடிபைக் கொண்ட திணைவழுவமைதி.  
வெதுப்பு - முதனிலைதிரிந்ததொழிற்பெயர். ஒருங்கே சீதை பலதொழில்  
செய்ததாகக் கூறினது, கூட்டவணி; இது, வடமொழியில் ஸமுச்சயாலங்கார  
மெனப்படும். (சுக)

கூஎ. மோக்குமுலைவைத்துறமுயங்குமொளிர்தன்னீர்  
நீக்கிறைகண்ணினை ததும்படுநீள  
நோக்குறுவலக்கருதுமொன்று நுவல்கில்லான்  
மேக்குநிமிர்விம்மலள்விழுங்கலுறுகின்றான்.

(இ - ள்.) (பின்னும் பிராட்டி அம்மோதிரத்தை),—மோக்கும் - மோந்து  
பார்ப்பான் ; முலை வைத்து - (தனது) தனங்களின்மேல் வைத்துக்கொண்டு,  
உற முயங்கும்-நன்றாகத் தழுவுவான் ; கண் இணை நிறை ஒளிர் நல் நீர் நீக்கி -  
இரண்டுகண்களிலும் நிறைந்துவிளங்குகிற மிக்ககண்ணீரை நன்றாய்த்துடை  
த்துவிட்டு, ததும்ப-(மீண்டும் கண்ணீர்) தளர்ப்பும்படி, கெடு நீளம் நோக்கும் -  
வெகுநேரம் பார்ப்பான் ; நுவல கருதும் - (அதனோடு வதனேனும்) பேசக் கரு  
துவான் ; ஒன்றும் நுவல்கில்லான் -(பின்)ஒன்றும் பேசாள் ; மேக்கு நிமிர்  
விம்மலள் - மேன்மேன்மிகுகிற பூரிப்பையுடையவளாய், விழுங்கல் உறுகின்  
றான் -(அதனை வாயால்) விழுங்கத்தொடங்குவான் ; (எ - று.)

‘மோக்கும்’ முதலிய செய்யுமென்முற்றுக்கள், இங்குப் பெண்பாலில்  
வந்தன. மோக்கும்,மோ - முதனிலை. இங்குக்கூறியவை, மகிழ்ச்சியிருத்திபற்றி  
நேர்ந்தவை. “வெங்கடுங்கால்பொர மேக்குநோக்கிய, பொங்கிரும்பாற்கடற்  
றாங்கம் போலுமே” எனப் பாலகாண்டத்திலும், மேக்குஎன்பது - மேல்என்  
னும் பொருளில் வந்திருத்தல் காண்க. (சுஎ)

கூஅ. நீண்டவழிநேரிழைதன்மின்னினிறமெல்லாம்

பூண்டதொளிர்பொன்னையபொம்மனிறமெய்யே

யாண்டகைதன்மோதிரமடித்தபொருளெல்லாம்

திண்டளவில்வேதிகைசெய்தெய்வமணிகொல்லோ.

(இ - ள்.) நீண்ட வழி நேர் இழைதன் - (காதளவும்) நீண்ட கண்களோ  
யும் அழகிய ஆபரணங்களையு முடைய பிராட்டியினது, மின்னின் நிறம் எல்  
லாம் - மின்னல்போன்ற திருமேனிமுழுவதும், (அம்மோதிரத்தின் ஒளி  
யால்), ஒளிர் பொன் அணைய - விளங்குகின்ற பொன்னை யொத்த, பொம்மல்  
நிறம் - பொலிவுள்ள நிறத்தை, பூண்டது - அடைந்தது : (ஆதலால்), மெய்  
யே - உண்மையாக, ஆண்டகைதன் மோதிரம் - ஆண்மைக்குணமுள்ள இராம  
பிரானது மோதிரம், அடுத்த பொருள் எல்லாம் திண்டளவில் வேதிகை

செய்தெய்வம் மணி கொல் ஓ - (தண்ணீர்) சேர்ந்த எல்லாப்பொருள்களையும் தான்படுகிறமாதிரத்தில் (மாற்றுயர்ந்தபொன்னாக) வேறுபடுத்துகிற தெய்வத்தன்மையுடைய (ஸ்பர்சபேதியென்னும்) ரசகுளிகைதானோ? (எ-று.)

முன்னிரண்டடிகளில், சீதையின் மின்னின்நிறமானஉடம்பு மோதிரத்தின்ஒளியால் உயர்ந்தபொன்னிறம்பெற்றதெனக் கூறினது, பிறிதீன்துணம்பெறலணி; இதனை வடதூலார் தத்குணுலங்கார மென்பர். பின்னிரண்டடிக் தன்மைத்தந்தறிப்பேற்றாணி. 'மெய்யே' என்றது, தற்குறிப்பேற்றவணியின் உருபாய்நின்றது. முதலடியிலுள்ள 'எல்லாம்' என்பது - ஒருபொருளின் பலவிடம் குறித்துநின்றது; இதனை, எஞ்சாமைப்பொருளதாய் வருவதோர் உரிச்சொல் என்பாரு முளர். மூன்றாமடியிலுள்ள 'எல்லாம்' என்பது - பொருட்பன்மை குறித்தது. நேரிழை, ஆண்டகை - அன்மொழித் தொகைகள். வேதிகை - பேதிகா: (உருவத்தை) வேறுபடுத்துவது. (சுஅ)

கூக. இருந்துபசியாலிடருமுந்தவர்களெய்து

மருந்துமமுதாகியதறத்தவரையண்மும்

விருந்துமெனலாகியதுவீயுயிரிமீளு

மருந்துமெனலாகியதுவாழிமணியாழி.

(இ - ள்.) (பிராட்டிக்கு),—மணி ஆழி - அழகிய அம்மோதிரம்,—பசியால் இருந்து இடர் உழந்தவர்கள் - பசியினால் துன்பப்பட்டிக்கொண்டிருந்தவர்கள், எய்தும் - பெற்ற, அருந்தும் அமுது ஆகியது - உண்ணுதற்கேற்ற உணவை யொத்தது; அறத்தவரை அண்மும் - இல்லறவொழுக்கந்தவருதவரை வந்தடைந்த, விருந்தும் எனல் ஆகியது - விருந்தாளியை ஒத்ததென்றும் சொல்லலாம்படியாயிற்று; வீயும் உயிர் மீளும் - இறந்தஉயிர் மீண்டும் பிழைத்தற்குக் காரணமான, மருந்தும் எனல் ஆகியது - (மிருதசஞ்சீவிரியென்னும்) மருந்தையும் ஒத்தது என்னலாம்படியாயிற்று; வாழி - (அத்திருவாழி கண்ணெச்சில்படாமே காலதத்துவமுள்ளவனவும்) வாழ்வதாக; (எ - று.)

'இடருமுந்திருந்தவர்கள்' என விருதிபிரித்துக்கூட்டப்பட்டது. அமுது - தேவாமிருதம்போ லினிய உணவு. 'அறத்தவர்' என்றது, இங்கே, இல்லறத்தாரைக் குறிக்கும்; தம்மிடம்வந்த விருந்தினரைக் கண்டு அகமகிழ்ந்து எதிர்கொண்டு மிக்கஅன்புடன் இன்சொற்கூறி உபசரித்தற்கு உரியவர் அவரே யாதலால். விருந்து - புதுமை: புதிதாய்வந்தவர்க்குப் பண்பாகுபெயர். 'வீயுமுயிர்மீளும்மருந்துமெனலாகியது' என்றது, பிராட்டி பிராணபாயத்தினின்று நீங்கக் காரணமானதனால். கண்டவுடன் பேருவகைவிளைத்தலில், இங்குக் கூறியன உவமையாம். மணியாழி - இரத்தினம்பதித்த மோதிரமுமாம். வாழிய என்னும் வியங்கோள்வினாமுற்று, ஈறுகெட்டு 'வாழி' என சின்றது. (கக)

[சீதை அநுமாஸ்யேத நன்றியைப் பாராட்டி முகமங்குறத்தோடங்குதல்.]

எ௦. இத்தகைப ளாகியுரி ரேமுறவி ளங்கு  
முத்தநகை யாள்விழியி னுலிமுலை முன்றிற்  
றத்தியுக மென்குதலை தள்ளவுயிர் தந்தா  
யுத்தமெவ னுவினை ப வாசகமு ரைத்தாள்.

(இ - ள்.) இ தகையன் ஆகி - இப்படிப்பட்ட தன்மையுடையவளாய், உயிர் ஏமுற - உயிர்இன்பமடைய, விளங்கும் - விளங்குகிற, முத்தம் நகை யான் - முத்துப்போன்ற பற்களையுடைய பிராட்டி, —விழியின் ஆலி - கண்ணின் நீர்த்துளிகள், முலை முன்றில் - தனங்களின்மேல்முகட்டில், தத்தி உக - பாய்ந்துஓழுக, மெல் குதலை தள்ள - மென்மையான மழலைச்சொற்கள் குழறும்படி, (அநுமானை நோக்கி), ‘உத்தம - (யாவரினுள்) சிறந்தவனே! உயிர் தந்தாய் - (எனக்கு நீ) உயிரைக் கொடுத்தாய்’, ஏன - என்று, இனைய வாசகம் - இப்படிப்பட்ட வார்த்தைகளை, உரைத்தாள் - சொல்வாளாயினுள் ; (எ - று.)—அதனை, அடுத்தகவியிற் காண்க.

உயிரேமுறவினங்கும் முத்தநகையான் - இனித் தனது பிராணநாயகனை எளிதிற்கூடலாமென்று மனத்துக்கொண்ட பேருவகையை வெளிப்படுத்தும் புன்சிரிப்பினால் விளங்கும் பற்களையுடையான் என்றவாறு. ஏமுற - ஏமமுற என்பதன் விகாரம். விழியின் ஆலி - மழைபோலப் பெருகியுழியுங் கண்ணீர்ப் பெருக்கு. குதலை - நிரம்பாத மென்சொல். தள்ளுதல் - தடுமாறுதல்; சொல் தடுமாறுதற்குக் காரணம், களிப்பு மேலிடதல். (எ௦)

வேறு.

[சீதை அநுமானைப் புகழ்ந்துகூறுதல்.]

எக. மும்மையா முலகந் தந்த முதல்வற்கு முதல்வன் தாதாய்ச்  
செம்மையா லுயிர்தந் தாய்க்குச் செயலென்னு லெளரிய துண்டே  
யம்மையா யத்த னுய வப்பனே யருளின் வாழ்வே  
யிம்மையே மறுமை தானு நல்கனை யிசையோ டென்றாள்.

(இ - ள்.) (சீதை அநுமானை நோக்கி), ‘மும்மை ஆம் உலகம் தந்த முதல் வற்கும் முதல்வன் தாது ஆய் - மூன்றுவகைப்பட்ட உலகங்களையெல்லாம் படைத்த (யாவர்க்கும்) முதலிலுள்ளவனான பிரமதேவனுக்கும் காரணனாகிய (திருமாவின் திருவவதாரமான) இராமபிரானது தூதனாய் வந்து, உயிர் செம்மையால் தந்தாய்க்கு - (எனது) உயிரை நன்மையாக (எனக்கு)க் கொடுத்த உனக்கு, என்னால் செயல் எனியது உண்டே - என்னால் எளிதிற் செய்யக்கூடிய தொரு கைம்மாரும் உளதோ? [இல்லை யென்றபடி]; அம்மை ஆய் அத்தன் ஆய அப்பனே - (எனக்குத்) தாயாகித் தகையுமளவிய தலைவனே! அருளின்

‘வாழ்வே - கருணைக்கு இருப்பிடமாகவுள்ளவனே ! (நீ எனக்கு), இம்மையே - இவ்வலகத்தில் அனுபவிக்கும் இன்பத்தையும், மறுமைதானும். (இறந்து சென்று) மறுவலகத்தில் அனுபவிக்கும் இன்பத்தையும், இசையோடு - கீர்த்தியையும், நல்கினை - கொடுத்தாய்,’ என்றான் - என்றுகூறினான் ; (ஏ - மூ.)

மும்மையாமுலகு - சுவர்க்க மத்திய பாதாளம்: இங்கு, ‘சுவர்க்கம்’ என்றதில் மேலாறுலகங்களும், ‘பாதாளம்’ என்றதில் கீழேமுலகங்களும் அடங்கும். உலகம் - உலகவுருண்டை ; அண்டகோளம். அன்றி, கிருதகம் அகிருதகம் கிருதகாகிருதகம் என்ற மூவகையுலகங்களும் ; (இவற்றுள், கிருதகம் - தினப்பிரளயத்தில் அழிகிற கீழேமுலகங்களும், மேலேமுலகங்களில் பூலோகம் புவர்லோகம் சுவர்லோகம் என்பனவும். அகிருதகம் - தினப்பிரளயத்தில் அழியாத ஜநலோகம் தபோலோகம் சத்தியலோகம் என்ற மூன்றுமேலுலகங்கள். கிருதகாகிருதகம் - தினப்பிரளயத்திற் பாதியழிந்தும் பாதியழியாமலுமிருக்கும் மகர்லோகம்.) மும்மை என்பது - இங்கே எண்ணின் தன்மையென்ற பொருளைக் குறியாமல் எண்ணின்மேல் நின்றுது ; “தெரிமாண்டமிழ் மும்மைத்தென்னம்பொருப்பன்”, “இருமைவகை” என்பவற்றிற் போல, உலகந்தந்த முதல்வற்றகுமுதல்வன் = “முதலாவார் மூவரே யம்மூவருள்ளும், முதலாவான் மூரிநீர்வண்ணன்,” “முதலாந் திருவுருவ மூன்றென்பர் ஒன்றே, முதலாகு மூன்றுக்கு மென்பர்” என்பன, ஆன்றோர் அருளிச்செயல்கள். இனி, முதலடிக்கு - மூன்று உலகங்களையுங் சூத்த யாவர்க்குந் தலைவனாகிய தசரத சக்கராவர்த்திக்கு மூத்தருமாரான இராமபிரானது தூதனாய் என்றும் உரைக்கலாம். தூது - தூதனுக்குப் பண்பாகுபெயர். தான் இறக்கத் துணிவுகொண்டு நின்ற சமயத்தில் எதிர்ப்பட்டு அடையாளங்களால் தெளிவித்துத் தன்னைப் பிராணபாயத்தினின்று நீக்கினமையால், சீதை அதுமானை ‘உயிர்த்தாய்’ என்றான். இனி, எனது பிராணநாயகனைக் கொடுத்த உனக்கு என்றமாம் : இராமபிரானது அடையாளங்களைக் கொடுத்ததையே அப்பிராணையே கொணர்ந்துகொடுத்ததாக் கருதினளாதலாலும், தான் அப்பிராணையடைவதற்கு இவனே பிரதானகாரணமாய் நிற்பதனாலும் இங்ஙனங் கூறினான். இப்போது அதுமான் செய்தது காலத்தினுற் பயன்கருதாது செய்யாமற்செய்த உதவி யாதலால், ‘செயலென்னலெளரியதுண்டே’ என்றான் : “செய்யாமற் செய்த வுதவிக்கு வையகமும், வாணகமு மாற்ற லரிது” முதலியன இங்கு அறியத்தக்கன. ஏ - எதிர்மறை. தந்தாய் - முன்னிலை யொருமைத் தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயர்.

மக்களிடத்து அன்புடைமையில் தந்தையினும் தாய் பலமடங்கு சிறந்தவளாதலால், ‘அம்மையாய்’ என முன்னர்க் கூறினான். அம்மை - அம்பா என்னும் வடசொல்லின் திரிபு. இம்மை, மறுமை - ஆகுபெயர்கள். இராமபிரானது செய்திகூறி உயிரைப்பிழைப்பித்ததனால் இம்மையின்பத்தையும், செய்தற்குச் சித்தமாயிருந்த பெருநாகத்திற்குக்காரணமான தற்கொலையை யொழித்ததனால் மறுமையின்பத்தையும், மாற்றுகைப்பட்டு உழன்று அழிந்தா னென்று

உலகத்தார் தூற்றும் பழியைப் போக்கியதனால் புகழையும் அதுமான் சீதைக்கு அளித்தவனாவன். இசை - செயப்படுபொருள்விரகதி புணர்ந்து கெட்ட பெயர்; 'கீர்த்தி' என்னும் வடமொழியின் பொருள்கொண்டது. இசைபாவது - அறத்தின்வழுவாதார்க்கு இம்மைப்பயனாகி இவ்வுலகின் கண் நிகழ்ந்து இறவாதிற்கும் கீர்த்தி.

இதுமுதற் பதின்மூன்று கவிகள் - இப்படலத்தின் ௨௪ - ஆங் கவி போன்ற அறுசீராசிரியவிருந்தங்கள். (௭௧)

[சீதை அனுமானை வாழ்த்துதல்.]

௭௨. பாழியபணைத்தோள் வீர துணையிலேன்பரிவு தீர்த்த  
வாழியவள்ளலேயான் மறுவினாபனத்தேனென்னி  
னாழியோர்பகலாயோ துப்யாண்டெலாமுலகமேழு  
மேழும்வீவுற்றஞான்றுமின்றெனவிருத்தியென்றான்.

(இ - ள்.) 'பாழிய பணை தோள் வீர-வலிமைபொருந்திய பருத்த தோள் களையுடைய வீரனே! துணை இலேன் பரிவு தீர்த்த வள்ளலே - ஒருதுணையுமில்லாத என்னுடைய துன்பத்தை நீக்கின வரையாமலருளுந் தன்மையையுடையவனே! வாழிய - (நீ) வாழ்வாயாக: யான்—,மறு இலா மனத்தேன் என்னின் - (கற்புநிலையிற்) களங்கமில்லாத மனத்தையுடையேனானால், ஊழி ஓர் பகல் ஆய் ஒதும் யாண்டு எலாம் - பலபுககாலங்கள் ஒருதினமாய்ச் சொல்லப்படுகிற (பிரமனதுஆயுளாகிய) வருஷங்களெல்லாவற்றிலும் [பிரமபிரளய பரியந்தமும்], உலகம் ஏழும் ஏழும் வீவு உற்ற ஞான்றும் - பதினான்கு உலகங்களும் அழிவடைந்தபொழுதும், இன்று என இருத்தி - இன்றைத்தினத்தில் இருப்பதுபோலவே [என்றும் ஒருபடிப்படச் சிரஞ்சீவியாய்] வாழ்ந்திருப்பாயாக', என்றான் - என்று (சீதை அதுமனனுக்கு) அதுக்கிரகித்தான்; (௭ - ௮.)

பாழிய - குறிப்புப்பெயரெச்சம். வாழிய - வியங்கோள்வினைமுற்று; வாழிய இருத்தி யெனக் கூட்டியுரைத்தலுமாம்: இப்பொருளில், வாழிய - செய்வியவென்னும்வாய்பாட்டெச்சம். எல்லாவற்றினுஞ் சிறந்த உயிரைத் தந்தமை பற்றி, 'வள்ளலே' என விளித்தான். மறு - கெட்டஎண்ணம். மனிதர்க்கு ஒரு வருஷம் தேவர்க்கு ஒரு நாளைனக்கொண்டு தேவமானத்தாற் கணக்கிடப்பட்ட ஆயிரம்சதாயுகம் பிரமனுக்கு ஒரு பகலாம்; அப்பகலின்முடிவிலுண்டாகும் பிரளயத்திற் கீழேழுலகங்களும் மேலேழுலகங்களில் முதல் மூன்றும் நான்காவதிப்பாழியும் கடல்கொள்ளப்பட்டு அழிய மற்றை மூன்றையுலகங்களே அழிவின்றி நிற்கும்; இத்தன்மையான பகலின் அளவுகொண்ட இரவும் கழியப் பிரமனுக்கு ஒருதினமாம்: அவ்வாறு தொகையிடப்பெற்ற நாள்களினாலாகிய தூறுவருஷங்கள் கழிந்தபின்பு ஒருபிரமனுக்கு ஆயுள் முடியும். அப்பொழுது உண்டாகும் மகாப்பிரளயத்திலே எல்லாவுலகங்களும் அழியுமென உணர்க.

(௭௨)

[சீதை இராமபிரானது வரலாற்றை வினாவு, அதுமான் கூறத்  
தொடங்குதல்.]

எந். மீண்டுரைவிளம்பலுற்றுள்விழுமியகுணத்தோய்வீரன்  
யாண்டையானிளவலோடுமேவழியெய்திற்றுன்னை  
யாண்டகையடியேன்செய்கையார்சொலவறிந்ததென்ற  
டுண்டிரட்டந்தோளானுமுற்றதுசோறலுற்றுன்.

(இ - ள்.) (சீதை அதுமானை நோக்கி), மீண்டு உரை விளம்பல் உற்றுள் -  
மறுபடியும் சிலவார்த்தைசொல்லத் தொடங்கினவளாய், —விழுமிய குணத்  
தோய் - சிறந்த நற்குணங்களையுடையவனே ! வீரன் - மகாவீரனாகிய இராம  
பிரான், இளவலோடும் - இளையபெருமானுடனே, யாண்டையான் - எவ்வி  
டத்தி லுள்ளான் ? உன்னை எய்திற்று எ வழி - உன்னை (அவன்) அடைந்தது  
எவ்விடத்தில் ? ஆண்டகை அடியேன் செய்கை யார் சொல அறிந்தது - பராக்  
கிரமமுடைய இராமபிரானுக்கு என்னை இராவணன் எடுத்துவந்த செய்தி  
எவ்சொல்லத் தெரிந்தது ? என்றான் - என்று வினாவினான் ; தூண் திரள் தட  
தோளானும் - தூண்போலத் திரண்டுள்ள பெரியதோள்களையுடைய அதுமா  
னும், உற்றது சோறல் உற்றுள் - நடந்ததைச் சொல்லத்தொடங்கினான் ;  
(எ - று.)—அதனை, மேல் உக - கவிகளிற் காண்க.

விழுமிய - விழுமம் என்னும் உரிச்சொல்லினடியாப் பிறந்த குறிப்புப்பெ  
யரெச்சம். இராமபிரானுக்குச் சிறியவ ளுதலால், இலக்குமணன் 'இளவல்'  
எனப்பட்டான்; 'இளையபெருமான்' என இவனுக்கு வைஷ்ணவசம்பிரதாய  
த்தில் ஒருபெயர் இருந்தலும்காண்க. சீதை, தனக்குஇராமபிரானிடமுள்ளபணி  
வை 'அடியேன்' என்றதனால் வெளியிட்டான். அதுமானிடத்துப் பணிவி  
னாற்கூறினானெனக் கொள்ளுதல் பொருந்தாமையை உய்த்துணர்க. சோறல் -  
தொழிற்பெயர்; சொல் - பகுதி. (எக.)

[இதுமுதல் இருபத்தொரு கவிகள் - அதுமானது விடை.]

எசு. உழைக்குலத்தியமாயவுருவுகொண்டுறுதல்செய்தான்  
மனமுக்கருகிறத்துமாயவரக்கன்மாரீசனென்பா  
னிழைத்தடமார்பத்தண்ணலெய்யப்போய்வையஞ்சேர்வா  
னழைத்ததவ்வோசையுன்னைமயக்குதற்காக்கன்சொல்ல.

(இ - ள்.) அரக்கன் - இராவணன், சொல்ல - சொன்னதனால், —மழை  
கரு நிறத்து மாயம் அரக்கன் மாரீசன் என்பான் - மேகம்போலக் கரியநிறத்  
தையுடைய வஞ்சனைத்தன்மையுள்ள இராக்கதனாகிய மாரீசனென்பவன்,  
திய மாயம் குலம் உழை உருவு கொண்டு உறுதல்செய்தான் - கொடியமா  
யையினாலாகிய சிறந்த மானினுருவத்தை யடைந்து (நீ இருந்த அவ்வனத்

தில்) வந்து,—இழை தட மார்பத்து அண்ணல் போய் எய்ய - ஆபரணங்களை யணிந்த பெரியதிருமார்பையுடைய புருஷோத்தமனான இராமபிரான் (அவனை உண்மையானமானென்று எண்ணி உனதுவேண்டுகோளினை பிடித்தற்குப்). பின்பொடர்ந்துசென்று (பிறகு மாயமானென்று துணிந்து அம்பை) எய்த தனால், வையம் சேர்வான் - இறந்து கீழ்விழுபவனும் [மானுருவம் நீங்கி அரக்கவடிவத்துடன் கீழ்விழும்பொழுது], உன்னை மயக்குதற்கு - உன்னை மயங்கச்செய்யும்பொருட்டு, அழைத்தது - கூப்பிட்டதாம்: அ ஓசை - ('ஹாலீதா! ஹா லக்ஷ்மணா!') என்று இராமன்குரலாற் கேட்ட அவ்வோசை.

வரலாறு, கீழ்க்கூறப்பட்டது. 'மாரீசனென்பான்'—என்பான் - முதல் வேற்றுமைச் சொல்லுருபு. 'இழைத்தமார்பு' என்றது, அப்பொழுது ஆபரணமில்லையாயினும் முன்னும் பின்னு முள்ள நிலையைக் கருதி; இனி, இழை - பூணூலுமாம். அண்ணல் - ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர். வையம் - பொருள்களை வைத்தற்குரிய இடமெனப் பூமிக்குக் காரணக்குறி. உன்னை மயக்குதற்கு - இராமபிரான்துன்பமுற்றானென்று நீ மயங்கும்படி என்றவாறு; இனி, உன்னை மயக்குதற்கு அரக்கன்சொல்ல என்று கூட்டி, உன்மனத்தை மயக்கும்படி பொன்மாளுகவேண்டும் என்று இராவணன் கட்டளையிட என்றலுமாம். (எசு)

எடு. இக்குரலினவல்கேளாதொழிகெனவிறைவனிட்டான்

மெய்க்குரல்சாபம்பின்னைவினைந்ததுவிதியின்மெய்ம்மை

பொய்க்குரலன்றுபோலம்பொருள் பின்னர்ப்பயக்குமென்பான்

கைக்குரல்வரிவில்லானுமினையவன்வரவுகண்டான்.

(இ - ள்.) 'இ குரல் - இந்த (மாயமானின்) குரலை, இளவல் - (எனது). தம்பியாகிய இலக்குமணன், கேளாது ஒழிக - கேட்டுநம்பாமலிருப்பாளுக்', என - என்றுஎண்ணி, இறைவன் - தலைவனாகிய இராமபிரான், பின்னை - உடனே, சாபம் - (தன்கையிலுள்ள) வில்லினால், மெய் குரல் இட்டான் - உண்மையான தொனியை உண்டாக்கினான்: (உண்டாக்கியதும்), விதியின் மெய்ம்மை விளைந்தது - ஊழ்வினையின் உண்மை (இவ்வாறு) பலித்து விட்டது; 'பொய் குரல் அன்று போல் ஆம் - (அந்தமாயமானினது) பொய் யானகுரல் வீண்குரலாகாதுபோலும்: பின்னர் பொருள் பயக்கும் - உடனே (யாதாயினுமொரு தீங்கான) காரியத்தை உண்டாக்கக்கூடும்', என்பான் - என்றுஎண்ணித் திரும்பி விசுர்த்துவருகிறவனான, கை குரல் வரி வில்லானும் - ஷயிற் பிடித்த ஒலியோடுகூடிய கட்டமைந்த கோதண்டத்தையுடைய இராமபிரானும், இளையவன் வரவு கண்டான் - இலக்குமணன் (தன்னை நோக்கி) வருவதைப் பார்த்தான்; (எ - று.)

இராமபிரான் 'இம்மானின்குரலைக்கேட்டு என்னுடைய குரலென்று மயங்கி லக்ஷ்மணன் கலைப்பாதிருக்கும்பொருட்டு எனது நிலைமையை அவனுக்கு ஒருவகையால் தெரிவிக்கவேண்டும்' என்று எண்ணி உடனே தனது வில்லின்காணொலியை எழுப்பினான் என்க. 'விளைந்தது விதியின்

மெய்ம்மை' என்றது, சீதைக்குக் காவலாயிருந்த இலக்குமணன் பிரிதலையும், அச்சமயம்நோக்கி இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்துசென்றதையும் குறிக்கும். இத்தொடர் - காரணமுகத்தாற் காரியத்தைப் பெறவைத்த புனைவிலி புகழ்ச்சியாணியாம்; இதனை வடதூலார் அப்ரஸ்துதப்ரசம்ஸாலங்கார மென்பர். பின்னிரண்டடியின்கருத்தை "மாள்வதே பொருளாக வந்தானவன், சூழ்வ தோர்பொருளுண் டிவன்சொல்லினான், மூள்வ தேத மது முடியாமுன, மீள் வதே நல னென்றவன் மீண்டனன்", "துண்ணெனு மவ்வுரை தொடர்த் தோகையும், பெண்ணெனும் பேதைமை மயக்கப் பேதின, லுண்ணிறை சோரு மென் றாசலாமி மக், கண்ணனு மிளவிலக் கண்ணுற்றானரோ" என்ற ஆரணியகாண்டச்செய்யுள்களால் நன்குஉணர்க. இராமபிரான் திரும்பி வரும்பொழுது அடிக்கடி நானொலியை எழுப்பிவருவது தோன்ற, 'சைக் குரல்வரிவில்லான்' என்றது. 'சேளாது' என்பதில், கேட்டல் - இலக்கணையால், கேட்டு (இராமன்குரலை) நம்புதலை யுணர்த்திற்று. இனி, முதலிரண்டடிக்கு-இந்தமன்குரலை இலக்குமணன் கேளாதிருக்கவென்று இராமபிரான் தனது மெய்ம்மையான குரலாற் சாபமிட்டான்: பின்னை விதியின்மெய்ம்மை இவ்வாறுவிளைந்தது என்றுஉரைத்தல் பொருந்தாது: அப்பொருளில், இராம பிரான் இட்ட சாபம் பலியாதொழிந்ததென அவனுக்கு ஒரிழிவு தோன்றுதலால்; அன்றியும், 'சாபம்' என்ற சொல் - நிக்கிரகம் [தீமையுண்டாகவேண்டுமென்று முனிவர்முதலிய பெரியோர் வெருண்டுகூறும் மொழி] என்னும் பொருள் தாதலால், இப்பொருளில் வாரா தென்க. ஒழிகென - தொகுத்தல், போலாம் - ஒப்பிப்போலி; உவமைப்பொருளில்வராத போல்என்னுஞ் சொல்: "ஒப்பிப்போலியும் அப்பொருட்டாகும்" என்பது, தொல்காப்பியம். வரவு - தொழிற்பெயர்.

(எடு)

எகா. கண்டபிணியவீரன்முகத்தினுற்கருத்தையோர்ந்த  
புண்டரிகக்கண்ணுமுற்றதுபுகலக்கேட்டான்  
வண்ணிறைசாலைவந்தானின்றிருவடிவுகாண  
ணுண்டியிருந்தானின்னலுழப்பதற்கேதுவொன்றோ.

(இ - ள்.) கண்ட பின் - பார்த்தவுடனே, இளைய வீரன் முகத்தினால் கருத்தை ஓர்ந்த - இலக்குமணனது முகத்தின் குறிப்பினால் (அவனது) மனக் கருத்தைத் தெரிந்துகொண்ட, புண்டரிகம் - கண்ணும் - தாமரைமலர்போலுந் திருக்கண்களையுடைய இராமபிரானும், உற்றது புகல கேட்டான் - நடந்த செய்தியை (அவ்விலக்குமணன்) சொல்லத் தான் கேட்டவனும், வண்டு உறை சாலை வந்தான் - (பூக்களில் வந்து) வண்டுகள்மொய்க்கின்ற பர்ணசாலைக்கு வந்து, நின் திருவடிவு காணன் - உனது அழகியவடிவத்தைக் காணது, உண்டி உயிர் இருந்தான் - (மிக்கசோகத்தினால்) உயிர்உண்டோ இல்லையோ என்று (கண்டோர்) சந்தேகிக்கும்படி மிகச்சொந்திருந்தான்; இன்னல் உழப்பதற்கு ஏது ஒன்றோ - (இவ்வாறு) துன்பமனுபவித்தற்கு வேறொருகாரணமும் வேண்டுமோ? [இவ்வொருகாரணமே போதுமன்றோ என்றபடி]; (எ-து.)



மனைவியைப்பிரிதல் பெருந்துயர்க்குக் காரணமாதலால், இராமபிரான் சீதையைப் பர்ணசாலையிற் காணாது இறந்துபடுவதுபோன்ற பெருந்துன்ப மடைந்தன னென்க. “இன்னலுழப்பதற்கேதுவொன்றோ” என்றது, முன் வாக்கியத்தைச் சமர்த்தித்து நின்றதனால், நோடர்நிலைச்செய்யுட்துறியணியாம். “அடுத்ததுகாட்டும் பளிங்குபோல் கெஞ்சல், கடுத்தது காட்டும் முகம்”, “முன்னம், முகம்போல முன்னுரைப்பதில்”, “முகனுரைக்கு முண்ணின்ற வேட்கை” என்றபடி மனத்தின்நினைப்பை முன்னே தெரிவிப்பது முகம் போல வேறில்லை யாதலால், ‘முகத்தினுற் கருத்தை யோர்ந்த’ என்றார்; இங்கே ‘கோசலதேசத்திலுள்ளவர் குறிப்பறிதலில் வல்லவர்’ என்னும் பொருளுள்ள “இங்கிதஜ்ஞஸூத் கோஸலாஃ” என்ற வடதூல்மேற்கோள் அறியத்தக்கது: “குறிப்பினுணருங் கொள்கையான்” என்பர் மேல் திருவடிதொழுத படலத்தும். கருத்து - இராமபிரான்கட்டளையைக் கடந்து பிராட்டியின் விருப்பத்தினால் அப்பிராட்டியைத் தனியேவிட்டு வரலாயிற்றே என இலக்குமணன் கொண்ட கவலை. புண்டரீகம்என்பது - வெண்டாமரைக்குப் பெயராக நிகண்டினுட் கூறப்பட்டிருப்பினும் இங்கே இராமபிரானது திருக்கண்களுக்கு உவமைகூறப்பட்டிருப்பதனால், தகுதிநோக்கிச் செந்தாமரையெனக் கொள்க. உற்றது - மான்கூலைச் செவியுற்று மயங்கிச் சீதை கடுஞ்சொற் கூறி வற்புறுத்தித் தன்னை யனுப்பியது. ‘வண்டிறை’ என்னும் அடைமொழி, சாலையின் வாய்ப்பை விளக்கிற்று; இனி, வண் துறை எனப்பிரித்து, வளப்பமான இடத்தையுடைய [வாஸயோக்கியமான] பர்ணசாலை யென்றலு மொன்று. சாலை - தழைகளாலமைந்த குழிசை. உயிர் உண்டு இருந்தான் - அரிதில் உயிர்பிழைத்திருந்தன னென்க. ஈற்றடிக்கு - உயிர் உடையனா யிருக்கும் ஒருவன் துன்பமனுபவிப்பதற்கு வேறொருகாரணமும் வேண்டிமோ? இவ்வொன்றே அமையும் எனப்பொதுப்பொருளாகக் கூறலுமாம். இனி, இராமன் உன்னைக் காணாணைப்பின்பும் இறவாது உயிர்த்துநின்றான், துன்பமனுபவிப்பதற்கு ஒருவழிதானோ? [பலவழிகள் உள்] (ஆதலால், இராமபிரானுக்கு உயிர் நீங்கிற்றில்லை) என்றுமாம்.

(௭௬)

எள. தேண்டிநேர்கண்டேன்வாழிநீதிவெனக்கோளுகம்  
பூண்டமெய்யுயிரேபோகப்பொய்யுயிர்போலநின்ற  
வாண்டகைநெஞ்சினின்றமகன்றிலையழிவுண்டாமோ  
வீண்டுநீயிருந்தாயாண்டக்கெவ்வுயிர்விடுமிராமன்.

(இ - ள்.) தேண்டி - (உன்னை நான்) தேடிவந்து, நேர் கண்டேன் - பிரதிபகூமாக (இங்கே எதிரிற்) காணப்பெற்றேன்; வாழி - வாழ்வாயாக: எம்கோன் - எமதுதலைவனாகிய இராமபிரான், நீது இலன் - ஒருதீங்கையும் அடையாமலிருக்கிறான்; ஆகம் பூண்ட மெய் உயிரே போக - (தனது)உடம்பிற்பொருத்திய உண்மையான உயிரேயாகிய நீ நீங்கிப்போனதனால், பொய் உயிர் போல நின்ற - பொய்யாகிய உயிரையுடையவன்போல விருக்கிற, ஆண்

தகை - ஆண்மைக்குணமுள்ள இராமபிரானது, நெஞ்சில்நின்றும் - மனத்திலிருந்து, அகன்றிலை - (நீ ஒருபொழுதும்) நீக்கினாயில்லை [அப்பிரான் உன்னையே எப்பொழுதும் கருதியிருக்கிறான் என்றபடி]; (அப்படி நீ நீங்காது அவன்மனத்திலேயே தங்கியிருத்தலால்), அழிவு உண்டாமோ-(அவனுக்கு) அழிவு உளதாகுமோ? [உளதாகாது என்றபடி]; (அன்றியும்), நீ - (அவனுக்கு உயிர்போன்றுள்ள)நீ, சுண்டு இருந்தாய் - இங்கே [இலங்கையில்] இருந்தாய்; (ஆதலால்), இராமன்—,அங்கு - அங்கே [வனத்தில்], யாண்டு - எவ்வாறு, எ உயிர் விடும் - எந்தஉயிரை விடுவான்? (எ - று.)

இச்செய்யுள், வருந்துகிற சீதையைத் தேற்றுவந்த இடைப்பிறவரல். தேண்டி-தேடி யென்பதன் விரித்தல். வாழி - வாழிய வென்னும் யகரவீற்று வியங்கோள் ஈறுகெட்டுநின்றது; இதில், இ - சாரியை. வரையறைகடந்த மிக்கபொழுகையும் உத்தமகுணங்களெல்லாவற்றையு முடைய பிராட்டிக்கு, அதுமான், தன்குரங்குக்கண்ணற் கண்டமையாற் கண்ணெச்சில்பட்டு ஏதேனும் தீங்குவிளையுமோ வென்று தன்மனத்தில் திடுக்கென்று உண்டான சங்கையால், அந்தத்திருஷ்டிதோஷம் உண்டாகாதிருக்க வேண்டு மென்று ‘வாழி’ என வாழ்த்தினான். இங்ஙனம் உயர்ந்தோரைக் கீழோர் வாழ்த்துதல், பொங்கும் பரிவையுடைய பெரியபக்தர்களின் மரபு. மிக்க விருப்பத்தின்மேலீட்டினால் அவசியமில்லாதவிடத்திலும் பயசங்கை யுண்டாதல், இயல்பு. இராமபிரான் சீதையைத் தனதுஉயிராகவே பாவித்திருந்தானென்பது, இரண்டாமடியிற் பெறப்படும்; “அர்த்தோவா வஷஆத்மநஃ, யத்பதீ [மனையிவையன்பவன் புருஷனது பாதியுயிராவன்]” என்று உத்தமமான மனையியைக் கணவனுக்கு உயிராகக் கூறியிருத்தலும் காண்க. நீ இராமபிரானைவிட்டு இலங்கையில் தனித்திருந்தபோதிலும் அப்பிரான்மனத்தைவிட்டுச் சிறிதும் நீங்காததனால், அவன் உயிர்விட்டானில்லை: அன்றியும், உன்னைத்தவிர அவனுக்கு வேறு உயிரு மில்லை யாதலால், உயிரான உன்னைத் தன்னிடம் உடையனாகப்பெருத அப்பிரான் எவ்வாறு உயிர்விடுவது? என்றவாறு; உன்னிடத்து அப்பிரான் கொண்டுள்ள காதலே அவனுடையஉயிரைக் காத்துநிற்கின்ற தென்பது, கருத்த. இவ்வார்த்தைகளால், அதுமானது சொல்வன்மை நன்குவிளங்கும். (எஎ)

எ.டி. அந்நியாயவண்ணலா ண்டுநின் றன்னைநின்னைத்

துன்னிருங்கா னும்யா றுமலைகளுந்தொடர்ந்துநாடி

யின்னுயிரினறியேகுபியந்திரப்பிடிவமொப்பான்

றன்னுயிர்புகழ்க்குவிற்றசடாயுவைவந்துசார்தான்.

(இ - ள்.) அன்னை - தாயே! அநிலை ஆய - அப்படிப்பட்டதன்மையை யுடையவனாகிய, அண்ணல் - இராமபிரான், ஆண்டுநின்று - அந்தப்பர்ண சாலையிலிருந்து, துன் இருங்காணும் - நெருங்கிய பெரிய காடுகளிலும், யாறும் - ஆறுகளிலும், மலைகளும் - மலைகளிலும், தொடர்ந்து - போய், நின்னை நாடி - உன்னைத் தேடிக்கொண்டு, இன் உயிர் இன்றி ஏகும் இயந்திரம் படி

வம் ஒப்பான் - இனிபஉயிரில்லாமலே செல்லுகிற யந்திரம்அமைத்த பிரதிமையை யொத்து நடப்பவனாய், தன் உயிர் புகழ்க்கு விறற் சடாயுவை - தனதுஉயிரைப் புகழ்பெறும்பொருட்டு ஒழித்த ஜடாயுவென்பவனை, வந்து சார்ந்தான் - வந்துசேர்ந்தான் ; (எ - று.)

அன்னை - அண்மைவீளி. இயந்திரம் - யந்திரம் ; இராமபிரான் சீதையின்பிரிவினால் அறிவழிந்திருந்தமையால், அவனுக்கு, இன்னுயிரின்றியேகும் இயந்திரப்படிவத்தை ஒப்புமைகூறினார். இராவணன் சீதையைக்கவர்ந்து செல்கையில் அவனைத்தடுத்த தன்னுயிர்மறமட்டும் போர்செய்து தம்மவரிடமுள்ள அன்பினால் அவர்பொருட்டு உயிர்விட்டவ னாதலால், சடாயுவை, 'தன்னுயிர் புகழ்க்குவிறற்சடாயு' என்றார். இராமபிரான் சடாயுவிடம் சென்றுசேர்கையில் அவன் குற்றயிருடையனினும் 'உயிர்விறற்' என்று இறந்தகாலத்தார் கூறினது, தெளிவிலால். இனி, 'தன்னுயிர் புகழ்க்குவிறற்' என்பதைச் சடாயுவுக்கு இயற்கையடைமொழியாகக் கொள்ளினுமாம். தன்னுயிர் புகழ்க்குவிறற் - தனது உயிராகிய பொருளைக் கொடுத்துப் புகழாகிய பண்டத்தைக் கொள்ளுதல் ; ஏகதேசவுருவகம். விறற், வில்-முதனிலை. சடாயு - ஜடாயு ; பலமயிர்கள் சேர்த்துத் திரித்த சடைபோன்ற ஆயுளுடையவன் என்பது பொருள் ; மிக்க ஆயுளுடையவ னென்பது, கருத்து. இனி, இதற்கு - இறகில் உயிரையுடையவ னென்றும், சடையையுடையவ னென்றும் பொருள்கூறுவாருமுளர். சூரியசாரதியான அருணனுடைய புத்திரனும், சம்பாதியினது தம்பியுமாகிய இவன், தசரதசக்கரவர்த்திக்கு உயிர்த்தோழனுயிருந்து பின்பு தசரத குமாரர்களான ராமலக்ஷ்மணர்களைத் தண்டகாரணியத்திற் கண்டு அவர்களைத் தனதுபுத்திரர் போலவே பாவித்து அன்புபாராட்ட, அவர்களும் தசரதனிலும் வயசுமுதிர்ந்த இவனைத் தமது பெரியதந்தையாகப் பாவித்துவந்தன ராதலால், வைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில் 'பெரியவுடையார்' என்று இவனுக்கு ஒரு திருநாமம் வழங்கும். இவன் இராவணனோடு எதிர்த்துச்செய்த போரில் அடிபட்டு இறக்கொடிந்து வீழ்ந்தவுடனே இறந்திடாமல் இராமலக்ஷ்மணர்க்குச் செய்தியறிவித்தபின்னரே இறக்கக் கருகிச் சிறிதுபொழுது அரிதின்உயிர்தாங்கியிருந்தன னென அறிக.

(எஅ)

எஃ. வந்தவன்மேனிநோக்கிவானுயர்த்துயிரின்வைகி

யெந்தைநீயுற்றதன்மையியம்பெனவிலக்கைவேந்தன்

சுந்தரிநின்னைச்செய்தவஞ்சனைசொல்லச்சொல்ல

வெந்தனவுலகமென்னநிமிர்ந்ததுசீற்றவெந்தீ.

(இ - ள்.) சுந்தரி - கட்டழகுடையவளே ! வந்து - (இராமபிரான் அங்கு) வந்து, அவன் மேனி நோக்கி - (இராவணனால் அடிபட்டிக் குற்றயிருடன் கிடந்த) அந்தச்சடாயுவினது உடம்பைப் பார்த்து, வான் உயர்த்துயிரின் வைகி - மிகவும்அதிகமான துக்கத்தில் அழுந்தி, 'எந்தை - எமதுதந்தையே ! நீ உற்ற தன்மை - நீ (இந்நிலைமையை) அடைந்த வகையை, இப்படி - சொல்வாயாக,' என - என்றுவினவ,(அதற்குச் சடாயு), இலங்கை வேந்தன் நின்னை

செய்த வஞ்சனை சொல்ல சொல்ல - இலங்கைக்கு அரசனை இரவணன் உன்னை வஞ்சித்துக்கவர்ந்தசென்றதைச் சொல்லும்பொழுதே, சீற்றம் வெம் தீ - கோபமாகிற கொடியஅக்கினி, உலகம் வெந்தன என்ன - எல்லாவுலகங்களும் வெந்துபோனவையாகு மென்று (கண்டோர்) அஞ்சும் படி, நிமிர்ந்தது - (அப்பிரானுக்கு) மிகுதியாக உண்டாயிற்று; (எ - று.)

“கூறின மாற்றஞ் சென்று செவித்துளை குறுகாமுன்ன, மூறின வுதிஞ் செங்க ணுயிர்த்தன வுயிர்ப்புச் செந்தீ, யேறின புருவ மேன்மே விரிந்தன கூடர்க ளெங்கும், கீறின தண்டகோளம் கிழிந்தன கிரிக ளெல்லாம்” என்றார் கீழ் ஆரணியகாண்டத்துச் சடாயு வுயிர்த்த படலத்தில். வானுயர் - ஒரு பொருட்பன்மொழியுமாம். எந்தை - எந்தந்தை யென்பதன் மரூஉ; யாம் - பகுதி, தை - முறைப்பெயர்விருதியுமாம். ஸூந்தரி என்ற வடசொல்லுக்கு - அழகியவயிற்றையுடையவ ளென்பது பொருள்; ஈயிற இகரமாயிற்று: அண்மைவிளியாதலின், இயல்பு. சொல்லச் சொல்ல - அடுக்கு, தொடர்ச்சிப் பொருளது. வெந்தன - தெளிவுபற்றிவந்த காலவழுவுமைதி. கோபத்தைத் தீயாக உருவகப்படுத்தியது, மிக்ககொடுமைபற்றி. சீற்றம், சீறு - முதனிலை.

அஃ. சீறியில்வுலகமுன்றுந்தீந்துகச்சினவாயம்பா

ஹாறுவென்னெனுகைகினோக்கியகாலோக்கி

பூரொருசிறியோன்செய்யமுனிதியோவுலகையுள்ள

மாறுதியென்றுதாதையாற்றவிற்கீற்றமாறி.

(இ - ள்.) (இராமபிரான்), சீறி - (இவ்வாறு) கோபித்து, ‘இ உலகம் மூன்றாம் தீந்து உக - இந்தமூன்றுஉலகங்களும் கரிந்து நீரூய்ப்போம்படி, சினம் வாய் அம்பால் - கோபங்கொண்ட முனையையுடைய அம்பினால், தூறுவென்-அழிப்பேன்,’ என்று - என்றுசொல்லி, கைவில் நோக்கிய கால - (தனது)கையிலுள்ள கோதண்டமென்ற வில்லைப் பார்த்தபொழுது, —தாதை - தந்தைமுறைமையையுடைய அச்சடாயு, நோக்கி - (அதனைப்)பார்த்து, ‘ஒரு சிறியோன் - அற்பொருத்தன், ஊறு செய்ய - (உனக்குத்) துன்பஞ்செய்ய, (அதற்காக), உலகை முனிதியோ - (யாதொருகுற்றமுஞ்செய்யாத) எல்லாவுலகங்களையும் கோபித்து அழிக்கக்கடவையோ? [கோபித்தல் தகுதியின்றி என்றபடி]; (ஆகையால்), உள்ளம் ஆறுதி - மனந்தணிவாயாக,’ என்று - என்றுசொல்லி, ஆற்றவின் - சமாதானப்படுத்தினதனால், சீற்றம் ஆறி - அக்கோபம் தணிந்து,(எ-று.)— ‘ஆறி’என்பது, அடுத்தகவியில் ‘என்ன என்பதனோடு தொடர்ந்து முடியும்.

‘சீறி.....தூறுவென்’—“பெண்டனியொருத்திதன்னைப் பேதைவாளாக்கன் பற்றிக், கொண்டனனேக நீ யிக்கோளுநக் குலங்கல்செல்லா, வெண்புசுயிறுதியான வுலகங்களிவற்றை யின்னே, கண்டவானவர்களோடுங் களையுமா நின்று காண்டி” என்பது, ஆரணியகாண்டம். அம்பைவிடப்புகுகிற தனது கோபத்தை, அம்பின்மே லேற்றி, ‘சினவாயம்பு’ என்றான்; உபசார வழக்கு: அன்றியும், அம்புசெல்லும்போது கோபத்துடன் செல்வதுபோலத்

தோன்றுதல் இப்பற்கை யென்பதையும் உணர்க. ‘ஊறுஒருசிறியோன்செய்ய முனிதியோ’ என்பதை, “ஒருவனின் கிடுக்கன்செய்ய, வென்றருமுலகை மாய்த்தல் விதியன்றால்” என்பதனோடு ஒப்பிடுக. சடாயு இராமபிரானத்தேற்றியதை “வம்பிழைகொங்கைவஞ்சி வனத்திடைத் தமிழன் வைக்க, கொம்பிழை மானின்பின்போய்க் குலப்பழி கூட்டிக்கொண்டி, ரம்பிழைவரிவீற் செங்கையையன்மீ ராயுங்கால, யும்பிழையென்பதல்லா லுலகஞ்செய்பிழையுமுண்டோ” என்றுகூறுதல் முதலியவற்றால் உணர்க. ஓகாரம் - தகுதியின்மை குறிக்கும். உலகு-சாதியொருமை. உள்ளம் மாறுதி, சீற்றம் யாறின்றும் பிரிக்கலாம்.

அக. எவ்வழியேயுற்றான்யாண்டையா னுறையுள்யாது  
செவ்வியோய்கூறுகென்னச்செப்புவா னுற்றசெவ்வி  
வெவ்வியல்லி தியின்கொட்பால் வீடினன்கழுதின்வேந்த  
னெவ்வியவரின்ற்செங்கையிருவருமிடின் வீழ்ந்தார்.

(இ - ள்.) ‘செவ்வியோய் - நன்மைக்குணமுடையவனே! (அவ்வாக்கன்), எவ்வி வகி உற்றான் - எவ்வழியாகப் போய்ச்சேர்ந்தான்? யாண்டையான் - எவ்வுலகத்தி லுள்ளவன்? உறையுள் யாது - (அவனது) இருப்பிடம் எது? கூறுக - சொல்வாயாக’, என்ன - என்று (இராமபிரான் சடாயுவை நோக்கி) வினவ, —செப்புவான் உற்ற செவ்வி - (அதற்கு உத்தரவு) சொல்லத் தொடங்கியபொழுது, கழுகின் வேந்தன் - கழுகுக்கு அரசனாகிய அச்சடாயு, வெம் இயல் விதியின் கொட்பால் - கொடுத்தன்மையையுடைய விதியின் வசத்தினால், வீடினன் - (அவ்விராக்களை முற்றும்சொல்லாமலே) உயிர் நீங்கினான்; எவ்விய வரி வில் செம்மை இருவரும் - (அம்புகளை) எவ்வுதற்கு உரிய கட்டமைந்த வில்லை யேந்திய சிவந்ததிருக்கையையுடைய இராமலக்ஷ்மணரீருவரும், இடின் வீழ்ந்தார் - துன்பத்தில் அழுந்தினார்கள்.

“போய தவ்வாக்க நெங்கே புகவெனப் புள்ளின்வேந்த, நேய்வின் னுணர்வுந்தேய வுரைத்தில னுயிருந்தீர்ந்தான்” என்பது, ஆரணியகாண்டம். உறையுள்-உறைதல், வசிக்குமிடத்தைபுணர்த்தினது, தொழிலாகுபெயர்; இனி, உறை-உறைகின்ற. உள்-இடம் என வினைத்தொகையாகவுமாம். கூறுகென்ன - தொகுத்தல். விதி - ஊழ்வினை; வடசொல். விதியின்கொட்பு - மரணமடைய வேண்டிய காலம். எவ்விய - எவ்விய என்பது எதுகையையுடைய நோக்கித் குறுக்கலும் விரித்தலும் பெற்றது. இனி, ஏவ்வம் என்னும் பகுதியி னடியாப் பிறந்த எச்சமாக்கொண்டு, (பகைவர்க்குத்) துன்பஞ்செய்கிற என்றமாம். கை சிவந்திருத்தல், உத்தமபுருஷலக்ஷணம்.

(அக);

அஉ. அபர்த்தவரரிதிற்றேறியாண்டொழிற்றதைக்காண்டுச்  
செயத்தகுதன்மையாவந்தேவருமருள்செய்தார்  
கயத்தொழிலரக்கன்றனைநாடிநாங்காண்டுமென்னுப்  
புயற்றொடுகுமிக்குன்றுங்கானமுங்கடந்துபோனார்.

(இ - ன்.) அயர்த்தவர் - (இவ்வாறு) துன்பப்பட்ட இராமலக்ஷ்மணரிருவரும், அரிதின் தேறி - அருமையாக (அத்துன்பத்தினின்று) தெளிந்து, ஆண் தொழில் தாழைக்கு-ஆண்மைக்குணமுள்ள செய்கையையுடைய தமக்குத் தந்தைமுறையான சடாயுவுக்கு, ஆண்டு. (இறந்த) அப்பொழுது [அவ்விடத்தில்], செய் தரு கடன்மை யாவும் - செய்யத்தக்க கடமையாகிய சரம கிரியைகளெல்லாவற்றையும், தேவரும் மருள் - தேவர்களும் (கண்டு) வியக்கும்படி, செய்தார் - செய்துமுடித்த, (பின்பு), 'கய தொழில் அரக்கன் தன்னை - இழிவாகிய தொழிலையுடைய இராவணனை, நாம்—, நாடி காண்டும்-தேடிக்கண்டுபிடிப்போம்', என்று எண்ணி, புயல் தொடு குடுமி குன்றும் - மேகமண்டலத்தையளாவிய சிகரங்களையுடைய மலைகளையும், காணமும் - காடுகளையும், கடந்து போனார் - தாண்டிச்சென்றார்கள்; (எ-று.)

சீதையைப்பிரிந்ததும், தந்தைமுறையிலுள்ள சடாயு தமக்காக இறந்ததும், இராவணன் செய்தி தெரிந்துகொள்ளமுடியாமற்போனதும் ஆகிய பொறுக்கவொண்ணாத மூவகைப்பெருந்துயரத்தினால் பீடிக்கப்பட்டன ராதலின், அரிதின் தேறவேண்டுமெனவாயிற்று. சீதையை இராவணன் கவர்ந்துசென்றபோது அதனைக்கண்டு மனம்பொருது அவன் மிக்கவலியுள்ளவ னென்று அறிந்தும் அவனோடுஎதிர்த்து மிக்கவீரத்துடன்பொருது அவனது துவசம் குண்டலம் கிரீடம் கவசம் வில் சாரதி தேர்க்குதிரைகள் தேர் அம்பறத்தூணி முதலிய வற்றைச் சிதைத்து முடிவில் அவனெறிந்த தெய்வவாளினால் சிறகறுப்பட்டு இறந்தன னாதலால், அவ்வீரத்தொழிலைப் பாராட்டி, சடாயுவை, 'ஆண் தொழில்தாழை' என்றான். செய்த்தரு கடன்கள் - தகநஸம்ஸ்காரம் முதலியன. தேவராதிகேவலுனை இராமபிரானது கையினால் சரமகிரியைபெறும்படி இச்சடாயுவின்பாக்கியம் இருந்தபடி என்னே! என்று தேவர்களும் வியந்தன ரென்க; இனி, சரமகிரியைகளின் சிறப்பினு லாகவுமாம்: அன்றி, ஒருகழுக்குக்கு இவ்விருவரும் அந்நிமக்கிரியை செய்வதன் காரணம் யாது என உணராது திகைத்தன ரென்றலுமொன்று. தேவர்மருளுதல் கூறவே, மற்றையோர் மருளுதல் தானே பெறப்படும். கயமை - கீழ்மை. இராமலக்ஷ்மணரைப் பிரியும்படி சூழ்ச்சிசெய்து தனது வீரத்தினாலு மன்றிக் கேவலம் வஞ்சனையாற் சீதையைக் கவர்ந்துசென்ற நீசத்தன்மையுடையவ னாதலால், இராவணனை 'கயத்தொழிலரக்கன்' என்றான். 'புயல்தொடுகுடுமி' என்றது, மலையின் உயர்வை விளக்கவந்த தொடர்புயர்வுநவீரியனை. (அஉ)

அஉ. அவ்வழி நினைக்க காணு தயர்த்தவ ரரிதிற் றேறிச் செவ்வழி நயனஞ் செல்லு நெடுவழி சேறு செய்ய வெவ்வழி லுற்ற மெல்லென் மெழுகென வழியு மெய்ய னிவ்வழி யினை பன்னி யறிவழிந் திரங்க லுற்றான்.

(இ - ன்.) அ வழி - அவ்விடங்களிலெல்லாம், நினை காணுது-உன்னைப் பார்க்கப்பெறாமல், அயர்த்தவர் - வருந்தின அவ்விராமலக்ஷ்மணர், அரிதின்

தேறி - அருமையாக அவ்வருத்தங் தெளிந்து, —செவ் வழி நயனம் - செம்மைமிகுந்த (தமது) திருக்கண்களால், செல்லும் நெடு வழி - (தாம்) போசின்ற பெரியவழியை, சேறு செய்ய - (அவற்றினின்றும்பெருகுகிற நீரைக்கொண்டு) சேருக்கிக்கொண்டிருக்க, —வெம் அழல் உற்ற மெல் என் மெழுகு என அழிபும் மெய்யன் - வெப்பத்தையுடைய நெருப்பிற் போகட்ட மென்மைக்குணமுடைய மெழுக்குப் போலக் கரைகிற உடம்பையுடையனாகிய இராமபிரான், இ வழி - இவ்வாறு, இனைய பன்னி - இத்தன்மையான வார்த்தைகளைச் சொல்லி, அறிவு அழிந்து - அறிவுகலங்கி, இரங்கல் உற்றான் - சோகிக்கத்தொடங்கினான்; (எ - று.) —அவற்றை, மேல் நாங்குகவிகளிற் கூறுகின்றார்.

செவ் அழி நயனம் எனப் பிரித்து, செம்மை [பொலிவு] அழிந்த கண்களெனினுமாம். மெழுகு - அாக்கு. மெழுகுக்கு மென்மை - தீயிற்பட்டதும் இளகுந்தன்மை. உபமானத்தில் 'அழல்' என்பதற்கு வற்பு, சோகத்தை உபமேயமாகக் கொள்க. 'நயனம்நெடுவழிசேறுசெய்ய' என்றது, துயரின் மிகுதியை விளக்கும். (அரு)

வேறு.

அசு. கன்மத் தைஞாலத் தவராருள ரேக டப்பார்  
பொன்மொய்த் ததோளான் மயல்கொண்டு புலன்கள் வேறாய்  
நன்மத் தைநாகத் தயல்குடிய நம்ப னேபோ  
வான்மத் தனானுன் றனையொன்று மு ணர்ந்தி லாதான்.

(இ - ள்.) ஞாலத்தவர் - இந்நிலவுலகத்திலுள்ளவர்களுள், கன்மத்தை - ஊழ்வினைப்பயனை, கடப்பார் - கடக்கவல்லவர், ஆர் உளர் - யாவர் இருக்கின்றனர்? [எவராலும் கடக்கமுடியாது என்றபடி]; பொன் மொய்த்த தோளான் - வீரலக்ட் விதங்கிய திருத்தோள்களையுடைய இராமபிரான், மயல் கொண்டு - புத்திமயக்க மடைந்து, புலன்கள் வேறு ஆய் - ஐம்புலன்களும் தத்தம் நிலைமைமாறப்பெற்று, தனை ஒன்றும் உணர்ந்திலாதான் - தன்னை (த்தான்) சிறிதும் உணராதவனாய் [தன்வசந்தப்பிப் பரவசப்பட்டு], —நல் மத்தை - நல்ல ஊமத்தம்பூவை, நாகத்து அயல் - (ஆபரணமாகத் தலையிலணிந்த) பாம்புகளின் பக்கத்தில், குடிய - அணிந்த, நம்பனே போல் - சிவபிரான் போல, உன்மத்தன் ஆனான் - பித்தம்பிடித்தவனானான்; (எ - று.)

பொன்மொய்த்த தோளான் - அழகுநிறைந்ததோள்களையுடைய நென்றுமாம். இனி, பொன் - கருவியாகுபெயராய், பொன்னுபரணங்களையணிந்த தோள்களையுடையவ னெனினுமாம். 'மயல்கொண்டு புலன்கள்வேறாய்' என்ற தொடரை உபமானமாகிய நம்பனுக்கும் கூட்டுக. சிவபிரான் இங்ஙனமாயினமை, பிரமனதுசிரசைக்கொய்து அதுதன்சையிற்றற்ற வருந்திப்பிச்சையெடுத்த போது. மத்தை - ஊமத்தை; முதற்குறைவிகாரம்: பூவிற்கு முதலாகுபெயர். ஊமத்தைக்கு நன்மை - சிவபிரானுற் சூடப்படும் பேறு பெற்றமை. நம்பன் - (அடியார்களால்) நம்பிச்சரணமடையப்படுபவன்; இனி, நமக்குஇன்னு னென்

னும் பொருள்பட வருவதோர் உயர்ச்சிச்சொல்லாகவுமாம். 'தனையொன்று முணர்ந்திலாதான்' என்பதற்கு - தானும் தன் தன்மையைச் சிறிதும் அறியப் பெருதவன் என்று உரைத்து, தோளானுக்கு அடைமொழியாகவுங் கொள்ளலாம்; "தனக்குந் தன் தன்மையறிவரியானே" என்றார் பெரியாரும். இராம பிரான் பரம்பொருளான கடவுளாயிருந்தும் இவ்வாறு சீதையின்பிரிவுக்கு வருந்தியது, தான் கொண்டுள்ள மறுவ்யபாவணையின் மிகுதியா லென்க. இச் செய்யுள் - வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி: இது, வடமொழியில் அர்த்தாந் தரந்யாலலங்கார மெனப்படும்; முதலடியிற் கூறிய பொதுப்பொருளால் பின்னடிகளிற்கூறுந் திறப்புப்பொருளைச் சாதித்துள்ளமை காண்க. இவ்வணியோடு உவமையுணியும் திலதண்டெந்யாயத்தாற் சேர்ந்தவன்தது, சேர்வையணியாம்.

சிவபிரான் நாகஞ்சூடிய கதை:—தவச்செருங்கினால் தன்னைமதியாத தாருகவனத்துமுனிவர்களுடைய கருவத்தைச் சிவபிரான் பங்கஞ்செய்ய, அங்ஙனம் மானபங்கப்பட்ட அம்முனிவர்கள் ஒருயாகம்செய்து மந்திரபலத்தால் அவ்வேமத்தியினின்று எழுந்த நாகங்களைச் சிவன்மே லேவ, அவ்வாறே சீறிக் கொல்லவந்த நாகங்களை அப்பிரான் உவியடக்கி ஆபரணங்களாக அணிந்தனன் என்பதாம்.

இதுமுதற் பதினொரு கவிகள் - பெரும்பாலும் மூன்றஞ்சீர் மாங்கனிச் சீரும், மற்றை நான்கும் மாச்சீர்களுமாகி வந்த நெடிலடி நான்கு கொண்ட கவி:லேத்துறைகள்.

(அசு)

அடு. போதாயினபோதுனதண்புனலாடல்பொய்யோ

சீதாபவளக்கொடியன்னவட்டேடியென்க

ஐந்தாதருகிற்றிலையேனெருப்பாதிதெய்னாக்

கோதாவரியைச்சினங்கொண்டனன்கொண்டலொப்பான்.

(இ - ன்.) 'போது ஆயின போது - ரூரியோதயமானபொழுது, பவளம் கொடி - பவழக்கொடிபோன்ற, சீதா - சீதை, உன தன் புளல் ஆடல் - உனது குளிர்ந்தநீரில் முழுகுவது, பொய்யோ - பொய்யாகுமோ? [மெய்யே யாம்]; (ஆதலால்), நீ—, அன்னவன் தேடி - அச்சீதையைத் தேடி, என்ன தா - என்னிடம் கொணர்ந்துகொடு; தருகின்றிலை வல் - (அங்ஙனம்) கொடாமற்போவாயானால், நெருப்பு ஆதி - (எனது அம்பினால்) நெருப்பாய் வெந்து விடுவாய், என்னு - என்றுசொல்லீ, கொண்டல் ஒப்பான் - காளமேகம் போன்ற இராமபிரான், கோதாவரியை - கோதாவரிநதியை நோக்கி, சினம் கொண்டனன் - கோபங்கொண்டான்; (எ-று.)

பஞ்சவழியி லிருந்தபொழுது நாடோறும் காலையில் கோதாவரியில் சீதை நீராடும்வழக்கத்தைக் கொண்டிருந்ததனால், அந்ததிக்குச் சீதையின்நிலைமை தெரியுமென்று இராமபிரான் அதனை வினவுவானுயினான். பிரிவுத்துயர் மிகுதியால் வருந்துகின்றவர்கள், பிரிந்தபொருளோடு சிறிதுசம்பந்தப்பட்ட பொருள்களை நோக்கி இரங்கிக்கூறுதல், மரபு. வீதா - வடமொழி ஆவீறு



ஐயாகாமல் நின்றது. ஆதி - முன்னிலையொருமைமுற்று. கொண்டல் - நீர் கொண்டது. (அரு)

அசு. குன்றேகடிதோடினைகோமளக்கொம்பரன்ன  
வென்றேவியைக்காட்டுதிக்காட்டிலையென்னினிவ்வம்  
பொன்றேயமையும்முனுடைக்குலமுள்ளவெல்லா  
மின்றேபிளவாவெரியாக்கரியாக்கவென்றான்.

(இ - ள்.) 'குன்றே - மலையே! கடிது ஒடினை - விராவில் ஒடிவந்து, கோமளம் கொம்பர் அன்ன என் தேவியை காட்டுதி - அழகிய பூங்கொம்பு போன்ற எனதுமனைவியாகிய சீதையைக் காண்பிப்பாயாக: காட்டில என்னின் - காண்பியாமற்போவாயானால், உன் உடை குலம் உள்ள எல்லாம் - உன்னுடைய இனங்களாகவுள்ள மலைகளெல்லாவற்றையும், இன்றே - இப்பொழுதே, பிளவா - பிளந்து, எரியா - எரித்து, கரி ஆக்க - கரியாகச்செய்வதற்கு, இ அம்பு ஒன்றே அமையும் - (எனது) இந்த அம்பு ஒன்றே போதும்', என்றான் - என்றுகூறினான், (இராமபிரான்); (எ - து.)

இடம்விட்டுப்பெயராத அசலமாகிய மலையை நோக்கி 'கடிதோடினை காட்டுதி' என்று இராமபிரான் கூறினது, பிரிவுத்துயரினால் தோன்றிய மதிமயக்கத்தா லாகிய மிக்கமனத்தொழிந்ததினாலு வென்க. கோமளம் - மென்மையுமாம். கரி - கருமையையுடையது, அல்லது கரிந்தது: காரணக்குறி. (அசு)

அசு. பொன்மானுருவாற்சிலமாயபுணர்க்கவன்றே  
வென்மனகல்வுற்றனளிப்பொழுதென்கணென்னு  
நன்மன்களைநோக்கிநநாமமுமாய்ப்பெனின்றே  
வன்மாண்கொலைவாள்யினென்றுவெகுண்டுநின்றான்.

(இ - ள்.) '(மாரீசனென்பவன்), பொன் மான் உருவால் - பொன்மயமான மானின் வடிவத்தைக் கொண்டு, சில மாயை - சில வஞ்சனைகளை, புணர்க்க அன்றே - செய்ததனாலல்லவோ, என் மான் - எனது மான்போன்ற மனைவி, இப்பொழுது—, என்கண் அகல்வுற்றனன் - என்னிடத்தினின்று பிரிந்து நீங்கினான்,' என்று - என்று எண்ணி, நல் மன்களை நோக்கி - (காட்டிலுள்ள) அழகிய மான்களைப் பார்த்து, 'இன்றே - இப்பொழுதே, வில் மாண்கொலை வாளியின் - வில்லினால் எய்யப்படுகிற மாட்சிமையையுடைய கொல்லுதல்தொழிலிலவல்ல (எனது) அம்பினால், தம் நாமமும் - உங்களபெயரையும், மாய்ப்பென் - (உலகத்தில் இல்லையாம்படி நான்) ஒழிப்பேன்', என்று - என்று சொல்லி, வெகுண்டு நின்றான் - (அவற்றின்மீது) கோபித்துநின்றான், (இராமபிரான்); (எ - து.)

மாரீசன் தான் மாயமாக மான்வடிவுகொண்டு வந்து சீதையின் பிரிவுக்குக் காரணமாய் நின்றதனால், மானினங்களின்மீதெல்லாம் இராமபிரானுக்கும் பெருஞ் சினமுண்டாயிற்று; (இதனை, தனது தந்தையான பரீகழித்து மகாரா

சன் பாம்புநீண்டி இறந்தன னென்ற காரணத்தினால், அவன் மைந்தனான ஐநமேஜய மகாராசன் பாம்பினங்க ளெல்லாவற்றின்மீதும் பகைகொண்டு அவற்றைக் கொல்லுதற்குச் சர்ப்பயாகம் செய்யத் தொடங்கியமைபோலக் கொள்க.) இச்செய்யுள், அகமலவீரீசியணியின்பாற்படும்; வடநூலார் உல்லாஸாலங்காரமென்பார்: இதன் இலக்கணம், ஒன்றனது குற்றநற்றங்கனால் மற்றொன்றற்கு அவை உளவாகச் சொல்லுதல். இங்கே மாயமான்வடிவங்கொண்ட மாரீசனது குற்றத்தினால் எல்லா மான்களின்மீதும் அக்குற்றத்தை வற்றிக்கூறியமை காண்க. மான் - உவமையாகுபெயர்; மருண்ட பார்வையில் உவமம். 'நல்மான்கள்' என்றது, அவற்றின் குற்றமற்ற தன்மையை விளக்கிற் நென்னலாம். பிராட்டியால் வளர்க்கப்பட்டுத் தனக்கு இதமாயிருந்த மான்களையும் வெகுண்டா மென்பார் 'நன்மான்களை' என்றா ரென்றுங் கொள்ளலாம். நாமமும் மாய்ப்பென் - கருவற அடியோடு அழிப்பேன் என்றபடி. வாளிக்கு மாண்புமிக்க கூர்மையுடைமையும், குறிதப்பாமையும். மாயையாவது - உள்ளதை இல்லாததாகவும், இல்லாததை உள்ளதாகவும், ஒன்றை மற்றொன்றாகவும் காட்டும் சக்தி.

(அஎ)

அஅ. வேறுற்றமனத்தவரின்னதொர்நிம்மலேவ

வாறுற்றநெஞ்சிற்றனதாருயிராயதம்பி

கூறுற்றசொல்லென்றுளகோதறுநன்மருந்தார்

நேறுற்றயுயிர் பெற்றியல்புஞ்சிலசொல்லுற்றான்.

(இ - ள்.) (இராமபிரான்), வேறு உற்ற மனத்தவன் - வேறுபட்ட மனத்தையுடையவனாய் [மனத்தின் இயற்கைநிலை மாறி], இன்னது ஓர் விம்மல் நோவ - இப்படிப்பட்டதொரு துன்பத்தினால் வருந்த, (பின்பு). ஆறுற்ற நெஞ்சின் தனது ஆர் உயிர் ஆய தம்பி கூறுற்ற சொல் என்று உள கோது அறு நல் மருந்தால் - தணிந்த மனத்தையுடைய தனது ஆரிய உயிர்போன்ற தம்பியாகிய லக்ஷ்மணன் சொன்ன வார்த்தை யென்றுள்ள குற்றமில்லாத நல்ல மருந்தினால், தேறுற்று - தெளிவடைந்து, உயிர் பெற்ற - உயிர் பெற்றபின் நடந்த, சில இயல்பும் - சில தன்மைகளையும், சொல்லல் உற்றான் - சொல்லத் தொடங்கினான், (அநுமான்); (எ - து.)

3

இச்செய்யுள், அதுமானதுவார்த்தையில் இடைப்பிறவரலாகவந்த கவிக்கூற்று. ஆறு உற்ற நெஞ்சின் - சன்மார்க்கத்திற் பொருந்திய மனத்தையுடைய என்றமாம். சொல்லென்றுள - சொல்லாகிய என்றபடி. இராமபிரானது மனோவிடோதியை நீக்கினமையின், இலக்குமணனது சொல்லு 'நன்மருந்து' என்றது. கீழ் இராமபிரான் உயிர் நீங்கும்படியான துன்பத்தை யடைந்தமை தோன்ற, இங்கு, 'உயிர் பெற்ற' என்றார். பெற்றியல்பு - விகாரம். 'சொல்லுற்றேன்' என்றும் பாடம்.

(அஅ)

அக. வந்தானிளையானொவாணுயர்தேரின்வைகு

நந்தாவிளக்கின்வருமெங்குலநாதன்வாழுஞ்

சந்தார்தடங்குன்றினிற்றன் னுயிர்க்காதலோனுஞ்

செந்தாமரைக்கண்ணனுநட்டனர்தேவருய்ய.

(இ - ள்.) வான் - ஆகாயத்தில், உயர் தேரின் - சிறந்த தேரிலே, வைகும் - செல்லுகின்ற, நந்தா விளக்கின் - கெடாதசுடாகிய சூரியனிடத்தினின்றும், வரும் - தோன்றின, எம் குலம் நாதன் - எங்கள் குலத்துக்குத் தலைவனாகிய சுக்கிரீவன், வாழும் - வாழ்கிற, சந்து ஆர் தட குன்றினில் - சந்தன மரங்கள் நிறைந்துள்ள பெரிய (ருசியமுக) பருவதத்தில், இளையானொடு வந்தான் - (இராமபிரான்) இலக்குமணனுடனே (சீதையைத் தேடிக்கொண்டு) வந்துசேர்ந்தான்; (அங்கு), செம் தாமரை கண்ணனும் - செந்தாமரைமலர் போன்ற திருக்கண்களையுடைய அவ்விராமபிரானும், தன் உயிர் காதலோனும் - அவனது பிராணசினேகிதனாகிய சுக்கிரீவனும், தேவர் உய்ய - தேவர்கள் துன்பம்நீங்கும்படி, நட்டனர் - சினேகித்தார்கள்; (எ - மு.)

சூரியனது தேர்க்கு உயர்வு - ஒற்றைச்சக்கரமுடையதாதலும், ஒய்வில்லாமல் அந்தரத்தில் திரிந்துகொண்டிருந்தும் சிறிதும் கெடாததாதலும் முதலியன. சூரியன் தான் ஆயிரங்கிரணங்களையுடையனாய் மற்றைச்சுடர்களாகிய சந்திர அக்கினிகட்குத் தன் ஒளியைக் கொடுத்துத் தான் என்றும் ஒருபடிப் பட அக்கிரணங்களிற் குறைவின்றி விளங்குதலால், அவனை 'நந்தாவிளக்கு' என்றார்; இது - அடையுடுத்தவாகுபெயர். சந்து - சந்தனமென்ற வடசொல்லின் சிதைவு. 'தன்னுயிர்க்காதலோன்' என்றது, சினேகித்தது முதல் உள்ள நிலைமையைக் கருதி. இனி, தடங்குன்றினில் தன்னுயிர்க்காதலோன் என்பதற்கு - (வாலியின்வலிமைக்கு அஞ்சி அவன்வரக்கூடாததாகிய) ருசியமுக பருவதத்தில் தங்கித் தன் உயிர் அழியாதபடி காக்கவிரும்பியவன் என்றும் பொருள்கூறலாம். (ருசியமுகபருவதத்தில் வாலி வந்தால் உயிரிழக்கும்படி மதங்கமுனிவர் சாபமிட்டுள்ளன ரென அறிக.) இராமசுக்கிரீவரது சினேகம், தேவர்க்குப் பகைவர்களாகிய இராவணது ராக்ஷசர்களது சங்காரத்துக்கும் பிரதானகாரணமாதலால், 'தேவருய்ய நட்டனர்' என்றார். (அக)

கூ. உண்டாயதுமுந்தமுற்றமுணர்த்தியுள்ளம்

புண்டானென்னோயுறந்முறுகின்றபோழ்தி

னெண்டானிழந்திட்டனனேந்திழையாங்கன்காட்டக்

கண்டானுயர்வேதமும்போதமுங்காண்கிலாதான்.

(இ - ள்.) உயர் வேதமும் - சிறந்தவேதங்களாலும், போதமும் - ஞானத்தாலும், காண்கிலாதான் - அறியக்கூடாத தன்மையையுடைய இராமபிரான், —உண்டாயதும் - (தனக்கு) நேர்ந்த துன்பத்தையும், உற்றதும் - (அத்துன்

பம்நீங்கும்பொருட்டுத் தான் அங்கு) வந்ததையும், முற்றும் உணர்த்தி - முழுவதும் சொல்லி, —உள்ளம் - மனம், புண் தான் என - புண்பட்டதே யென்னும்படி, கோய் உற - மனோவியாதி மிக, விம்முறுகின்ற போழ்தின் - சோகிக்கிறபொழுதில், —எந்த இழை - (நீ) தரித்த ஆபரணங்களை, யாங்கள் - நாங்கள், நாட்ட - எடுத்துக்காண்பிக்க, கண்டான் - பார்த்து, எண் இழந்திட்டான் - அறிவை யிழந்தான் [மூர்ச்சித்தான் என்றபடி]; (எ - று.)

உண்டாயது - சீதாவிரகம். சீதையின் ஆபரணங்களை அதுமான் சுக்கிரீவனுடன் இருந்து எடுத்துக்காட்டினதனால், 'யாங்கள்காட்ட' என்றான். இவ்விஷயத்தை அதுமான் மீண்டுங் கூறினது, கதைத்தொடர்ச்சிபற்றியென்க. வேதம் என்னும் சொல்லுக்கு - (செய்யத்தக்கவற்றையும் தகாதவற்றையும் விதிவிலக்குக்களால்) தெரிவிப்பது என்று பொருள். வேதமும் போதமும் காண்கிலாதான் என்பதற்கு - சிந்தையும் மொழியும் செல்லா நிலைமையையுடையவென்பது கருத்து. தான் - அசை. ஈற்றடியில் 'கண்டான்', 'காண்கிலாதான்' என மாறுபட்டசொற்கள் வந்தது, தோடைமுரண். (க0)

கக. தணிகின்றநஞ்சொற்றொடர்தன்மையத்தன்மைதன்னைத் துணிநகாண்டிலங்குஞ்சுடர்வேலவன் தூயநின்கணணிகண்டுழியேயமுதந்தெளித்தாலுமாருப்பிண்கொண்டதுபண்டதுண்டாயினும்பேர்ப்பதன்றால்.

(இ - ள்.) தணிகின்ற - (இராமபிரானதுமூர்ச்சையைத்) தணித்தற்காகக் கூறிய, நம் சொல் - எங்களுடைய சொற்கள், தொடர் தன்மை - (அப்பிரானது செவியிற்) செல்வதனால், அ தன்மைதன்னை துணிகொண்டு - அவ்வறிவிழந்த தன்மை நீங்கி, இலங்கும் - உயிர்பெற்று விளங்கும், சுடர் வேலவன் - ஒளியையுடைய வேற்படையையுடைய இராமபிரான், தூய நின்கண் அணி கண்டுழியே - தூய்மையையுடைய உன்னிடத்தில் இருந்தனவாகிய [உனது] ஆபரணங்களைப் பார்த்தபொழுதே, —அமுதம் தெளித்தாலும் ஆறு - (சாவாமருந்தாகிய) அமிருதத்தை (உடம்பின்மீது) தெளித்தாலும் தணியாத, பிணி - பெருநோய், கொண்டது - (அவனை) அடைந்தது; அது பண்டு உண்டு ஆயினும் - அப்பிணி முன்னமேதொடங்கி உள்ளதானாலும், பேர்ப்பது அன்று - நீக்கத்தக்கதொன்றன்று; (எ - று.)

உன்னைப்பிரிந்தநான் முதல் இராமபிரானுக்கு உண்டான தன்பநோய் நீ கழற்றியெறிந்துவிட்டுப்போன ஆபரணங்களைக் கண்டபின் அமிருதந்தெளித்தாலும் ஆறுதபடி முதிர்ந்து மூர்ச்சையையும் உண்டாக்கிவிட்டது; பின்பு நாங்கள் எத்தனையோ சமாதானவார்த்தைகள் சொன்னபோதிலும் அவற்றால் அப்பிரானது மூர்ச்சைநோய்மாத்நிரம் ஒருவாறு நீங்கிற்றேயல்லாமல் கெடுகாளாயுள்ள மனப்பிணி தீர்த்தபடியில்லை யென்பது கருத்து. தணிகின்ற - தணிக்கின்ற; பிறவினைப்பொருளில்வந்த தன்வினை: இனி, தாழ்ந்து சொல்லு

கின்ற என்றுமாம். சுக்கிரீவன் முதலியோரையும் கூட்டி உளப்பாட்டுத்தன்மைப்பன்மையாக 'நம்சொல்' என்றான். அத்தன்மை - கீழ்க்கவியிற் கூறிய 'எண்டானிழந்திட்டதன்மை.' துணி கொண்டு - துணித்தலைக் கொண்டு - துணித்தல் - ஒழித்தல். இலங்கும் வேலவன் என இயையும். இங்கே, வேல் என்றது, ஆயுதமாத் திரமாய் கின்றது. (கக)

கஉ. அயர்வுற்றரிதிற்பெளிந்தம்மலைக்கப்புறத்தோ  
ருயர்பொற்கிரியுற்று ளன்வாலியென்றோங்கலொப்பான்  
றுயருற்றன்ராவணன்வாலிடைப்பண்டு தூங்க  
மயர்வுற்றபொருப்பொடுமால்சுடருவிவந்தான்,  
இதுவும், மேற்கவியும் - ருளகம்.

(இ - ள்.) அயர்வு உற்று - (இராமயிரான் அவ்வாறாயுள்ள மனப்பிணி யிற்ற) சோர்வடைந்து, அரிதின் தெளிந்து - (பின்) அருமையாகத்தேறி, — அம் மலைக்கு அப் புறத்து ஓர் உயர் பொன் கிரி உற்றுஉளன்-அந்த ருசியமுக பருவதத்தக்கு அப்பாலுள்ளதோர் உயர்ந்த அழகிய (கிஷ்கிந்தமென்னும்) மலையிற் பொருந்தியுள்ளவனும், —வாலி என்று - வாலியென்று பெயர்சொல் லப்பட்டு, ஒங்கல் ஒப்பான் - மலையையொத்திருப்பவனும், —துயர் உற்ற இராவணன் வாலிடை பண்டு தூங்க - (நீ) துன்பமுறுதற்குக் காரணமான இராவணன் (தனது) வாலிலே முன்னொருகாலத்தில் (கட்டுப்பட்டுத்) தொங் கும்படி, மயர்வு உற்ற பொருப்பொடு மால் கடல் தாவி வந்தான் - (கண்டவர்) மயக்கமடைவதற்குக் காரணமான மலைகளையும் பெரிய கடல்களையும் (தன் வழக்கப்படியே) தாண்டிவந்தவனும், (எ - று.) — 'ஆயாணை' என மேற் கூவியோடு இயையும்.

தெளிந்து என்னும் வினையெச்சம், மேற்கவியில் 'உயர்வாங்கி' என்பதைக் கொண்டுமுடியும். பொற் கிரி - பொன்னையுடைய மலை யென்றுமாம். ஒங்கல் - உயர்ந்திருப்பது என மலைக்குக் காரணப்பெயர். 'உற்ற' என்னும் பெயரெச்சம் - இரண்டிடத்தும், காரியப்பொருளது. இனி, துயருற்ற இராவணன் என்பதற்கு - (தனது எண்ணம் நிறைவேறுது தான் வாலியினி டத்து அகப்பட்டுக்கொண்டமையால்) துன்பத்தையடைந்த என்றும் கொள்ள லாம். பண்டு அ இராவணன் துயருற்று வாலிடைத் தூங்க என்றுமாம். பண்டு - இறந்தகாலம் குறித்து வருவதோர் இடைச்சொல் தூங்குதல் என்பது - தொங்குதல் என்னும் பொருளதாலே, "தூங்குகையா லேங்குகுடைய", "தூங்குகிற வாவல்" என்னுமிடங்களிலுங் காணலாம். 'மயர்வுற்ற பொருப்பு' என்பது - மலையின் உயர்ச்சியை விளக்கிற்று. (கஉ)

கங. ஆயாணையொரம்பினிலாருயிர்வாங்கியன்பிற்  
றுயான்வயின்வ்வரசிந்தவன்சுற்றுசேனை  
மேயான்வருவானென கிட்டனன்மேவுகாறு  
மேயானிருந்தானிடை திங்களிரண்டிரண்டும்.

(இ - ன்.) ஆயான - ஆகிய அவனை, (இராமபிரான்),—ஓர் அம்பினில் - ஒருபாணத்தினால், ஆர் உயிர் வாங்கி - அருமையான உயிரைக் கவர்ந்து (கொண்டுவிட்டு),— அன்பின் தூயன்வயின் - (தன்னிடத்தில்) அன்பு கொண்டொள்ள பரிசுத்தகுணமுடைய சுக்கிரீவன்பக்கல், அ அரசு - அந்த (வாலி யினது) இராச்சியத்தை, ஈந்து - கொடுத்து,— அவன் - அச்சுக்கிரீவன், சுற்று சேனை மேயான் - சூழ்ந்த சேனைகளோடு கூடியவனும், வருவான் - (மழைக்காலங் கழிந்தபின் ஜாநகியைத் தேடிப்பொருட்டு) வரக்கடவனாக, என - என்றுசொல்லி, விட்டான் - (அச்சுக்கிரீவனை) அனுப்பிவிட்டு, மேவு காரும் - (அவன்) வருமளவும், திங்கள் இரண்டு இரண்டும் - நான்குமாத காலம், இடை - அவ்விடத்தில், ஏயான் இருந்தான் - பொருந்தியிருந்தான்.

சுக்கிரீவனை 'அன்பிற் றாயான்' என்று குறித்ததனால், தூயன்ல்லாத வாலியை இராமபிரான் கொன்றன னென்பது பெறப்படும். (தனதுகுற்றத் தைப் பொறுக்கவேண்டு மென்று சுக்கிரீவன் வேண்டவும் மறுத்து அவனது மனைவியை அபகரித்துக்கொண்டு அவனைத் தேயத்திலும் தங்கவொட்டாது துரத்தினமையால், வாலி குற்றமுடையனாவான்.) ஏயான் விட்டான் என இயைத்து, ஏவிவிட்டு என்றமாம். 'திங்கள் இரண்டிரண்டும்' என்றது, "மேவுகாரும்" என்பதன் விவரணம். அமாவாசைக்கு அமாவாசை ஒருமாசு மெனக்கொண்டு சந்திரசம்பந்தத்தாற் காலவரையறைசெய்கிற சாந்திரமார பக்ஷீதியாய் 'திங்கள்' என்று மாசத்துக்கு ஒருபெயர். (கூக)

கூக. பிற்கூ டியசே னைபெருந்திசை பின்ன வாக

விற்கூ டுறுதற் றிருநின்னிடை மேவ வேவித்

தெற்கூ டுருவக் கடிதேவினன் சேர்ந்த தென்ன

முற்கூ டியகூ றினன் காலமொர் மூன்றும் வல்லான்.

(இ - ன்.) வில் கூடும் துதல் திரு - வில்லையொத்த நெற்றியையுடைய இலக்குமியின் அம்சமானவளே! பின் - (அந்நான்குமாசுகாலத்தின்) பின்பு, கூடிய - (சுக்கிரீவன்கட்டளைபால் வந்து) சேர்ந்த,சேனை - சேனைகளை, பெருந் திசை பின்ன ஆக நின்னிடை மேவ - பெரியதிக்குகள் (தமக்குப்) பின்னுள்ளன வாம்படி [நான்கு திக்குகளுக்கு அப்பாலும் செல்லும்படி] நீ இருக்குமிடத்தைத் தேடிச்சென்று அடையுமாறு, ஏவி - அனுப்பிவிட்டு, தெற்கு ஊடுருவ - தெற் குத்திச்சிறி செல்லும்படி, கடிது ஏவினன் - வீராவாக (என்னை இராமபிரான்) அனுப்பினான்; சேர்ந்தது - (இது நான் இவ்விடம்வந்து) சேர்ந்த வரலாறாகும், என்ன - என்று, முன் கூடிய - முன்னே நடந்த வரலாறுகளையெல்லாம், கூறி னன் - சொல்லி முடித்தான்; (யாவனெனின்,—) காலம் ஓர்மூன்றும் வல்லான் - மூன்று காலத்து வரலாறுகளையும் அறியவல்ல அதுமான்; (எ - று.)

'கூடிய' என்னும் சொல் இரண்டனுள், முன்னது - பெயரொச்சம்: பின் னது - பலவின்பால்வினையாலணையும்பெயர். பெருந்திசை பின்னவாக - திக்

குக்களின் எல்லையைக்கடந்து என்றபடி. கூடும் - உவமவுருபு. நெற்றிக்கு வில் உவமை, வடிவில். துதல் - புருவமுமாம். இனி, வில் என்பதை உவமையாகு பெயராக்கொண்டு, விற்கன்போன்ற புருவங்கள் பொருந்திய நெற்றி யென்று மாம். ஸ்ரீமகாலிஷ்ணு இராமனாகத் திருவவதரித்தபொழுது ஸ்ரீமகாலக்ஷ்மியே சீதையாக அவதரித்தன ளாதலால், அப்பிராட்டியை 'திரு' என்றே கூறினார். இச்சொல், அண்மைவீளியாதலின், இயல்பாய் நின்றது. கால மொர் மூன்றும் வல்லான் - இறந்தகாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலம் என்ற முக்காலத்து வரலாறுகளையும் உணரவல்லவன்; திரிகாலஞானி. காலம் - இங்கு ஆகுபெயராய், அக்காலத்து நிகழும் வரலாறுகளை உணர்த்தி நின்றது. (கச)

வேறு.

[இராமபிரானது வருத்தத்தை நீனைந்து சீதை துயருறுதல்.]

கூடு. அன்பின் நிவ்வுரை புணர்த்த வாரியன்

வன்பொறை நெஞ்சினன் வருத்த முன்னுலா

ளென்புற வருகின் ளிரங்கி யேங்கின்

டுன்பமு முவகையுஞ் சுமந்த வுள்ளத்தான்.

(இ - ள்.) அன்பின் - அன்புள்ளவனாகிய அதுமான், இ உரைஉணர்த்த - இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்ல, - ஆரியன் - உயர்குலத்தில் தோன்றியவனும், வல் பொறை நெஞ்சினன் - மிக்க பொறுமையைக் கொண்ட மனத்தையுடைய வனு மாகிய இராமபிரானது, வருத்தம் - வருத்தத்தை, உன்னுவான் - நினைத்து, (சீதை), துன்பமும் உவகையும் சுமந்த உள்ளத்தான் - துயரத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் அடைந்த மனத்தையுடையவளாய், என்பு உற உருகினன் - எனும்பு மிகக் கவரந்து, இரங்கி - மனமிரங்கி, வங்கினன் - ஏக்கமுற்றான்; (எ-று.)

இராமபிரானது வருத்தத்தை அதுமான் சொல்லக் கேட்டதனால் சீதை அப்பிரானது துயர்க்காக மனவருத்தத்தையும், தனது பிரிவை யாற்றாமல் - இராமபிரான் வருந்துகின்ற நென்பதை உணர்ந்தமையால் இனி அவன் விரைவில்வந்து அடைவா னென மகிழ்ச்சியையும் ஒருங்கே மிகுதியாக அடைந்தன ளென்க. அன்பு - ஸ்ரீராமபக்தி. 'வன்பொறை நெஞ்சினன் வருத்தம்' என்ற தொடரில், இங்ஙனம் பொறுமைக்குணமுடைய இராமபிரானுக்கு இவ்வளவு பெருந்துயரம் நேர்வது தகாது என்பது தொனிக்கும். துன்பமும் உவகையும் - தோடைமுரண். அதுமானதுவார்த்தையைக் கேட்டவுடன் சீதைக்கு மனத்தில் துன்பமும் உவகையும் மீதுதியாக உண்டாயின வென்பார், 'சுமந்தவுள்ளத்தான்' என்றார்.

இதுமுதற் பதினான்கு கவிகள் - இப்படலத்தின் பதினொரங்கவிபோன்ற கலிவிரிந்தங்கள்.

(கடு).

[கடல்கடந்ததைப்பற்றிச் சீதை அநுமானை வினாவுதல்.]

கூகா. நையுறுசுந்தையணயனவாரியின்  
 நெய்யல்வெஞ்சுழியிடைச்சுழிக்குமேனிய  
 னையநீயளப்பருமளக்கர்நீந்தினை  
 யெய்தியதெப்பரிசியம்புவாயென்றாள்.

(இ - ள்.) (சீதை),—நையுறு சுந்தையன் - உருகுதிற் மனத்தையுடைய  
 வுளும், நயனம் வாரியின் தொய்யல் வெம் சுழியிடை சுழிக்கும் மேனியன் -  
 கண்ணீர்ப்பெருக்கினாலாகிய சேற்றிலுண்டான பயங்கரமான நீர்ச்சுழியிற்  
 சுழல்கிற உடம்பை யுடையவளு மாகி, (அதுமானை நோக்கி), 'ஐய - ஐயனே !  
 நீ—, அளப்பு அரும் அளக்கர் நீந்தினை - அளவிடுவதற்கு அரிய கடலைக் கடந்து,  
 எய்தியது - இங்கே வந்தது, எப் பரிசு - எவ்வாறு ? இயம்புவாய் - சொல்வா  
 யாக,' என்றாள் - என்று வினவினாள் ; (எ - று.)

கண்ணீர்ப்பெருக்கினாற் சீதையிருந்தவிடமெல்லாம் சேறுபட்டு நீர்ச்சுழி  
 யுண்டாயிற் நென்பதை முன்னிரண்டடியிற் கூறினாள். தொய்யல் - சேறு.  
 கண்ணீர், சோகத்தினாலும் உவகையினாலும் உண்டானது. “தெற்குருவக்  
 கடிதேவின்னேசர்ந்தது” என்று அதுமான் கூறியதில், சீதை சிறிது ஐயங்  
 கொண்டு இங்ஙனம் வினாவுபவ ளாயின ளென்க. (கூக)

[அதற்கு அநுமானது விடை.]

கூகா. சுருங்கிடையுன்னொருதுணைவன் றாயதா  
 ளொருங்குடையுணர்வினரோய்நின்மாயையின்  
 பெருங்கடல்கடந்தனர் பெயரும்பெற்றிபோற்  
 கருங்கடல்கடந்தனென்காலினொலென்றான்.

(இ - ள்.) (அதற்கு அதுமான்), 'சுருங்கு இடை - துட்பமான இடையை  
 யுடையவளே ! உன் ஒரு துணைவன் - உனது ஒப்பற்ற நாயகனாகிய இராம  
 பிரானது, தூய தாள் - தூய்மையை யுடைய திருவடிகளை, ஒருங்கு உடை  
 உணர்வினர் - தியானித்தலை யுடைய அறிவினராகிய ஞானிகள், ஒய்வு இல்  
 மாயையின் பெருங்கடல் கடந்தனர் பெயரும் பெற்றிபோல் - ஒழிதலில்லாத  
 மாயையாகிய பெரியகடலைத் தாண்டிச் செல்லுந் தன்மை போல, காலினால் -  
 (எனது) கால்களால், கருங்கடல் - கரிய இக்கடலை, கடந்தனென் - (எளிதில்)  
 தாண்டி வந்தேன்,' என்றான் - என்று (விடை)கூறினான் ; (எ - று.)

சுருங்கிடை - வினைத்தொகையன்மொழி; இடைசுருங்கியிருத்தல், உத்  
 தமவிலக்கணம். தாளுக்குத் தூய்மை - எத்துணைப்பாவமுடையராயினும் தம்  
 மை யடைந்தாரைப் பிறவிக்கடவினின்று கடத்துவித்தல். ஒருங்குதல் -  
 சேர்தல்; இங்கே, இடைவிடாது நினைத்தல்: ஒருங்கு உடை என்பது - ஒரு  
 சேரக்கொண்டெள்ள என்றும் பொருள்படும். முதல்மூன்றடிகளில் “பிறவிப்



பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தா, நிறைவனடி சேராதார்” என்ற திருக்குறளின் கருத்து அமைந்திருத்தல் காண்க. ஒருவர் மனம் மாயைக்கு வசப்பட்டபோது பொருள்களின் நிலைமையை உள்ளபடியறியுந் தத்துவஞானம் தோன்றுகின்ற நிலை; ஆகவே, நிலைபுள்ளபொருள்களை நிலையில்லாதன வென்றும், நிலையில்லாதபொருள்களை நிலைபுள்ளனவென்றும் மாறுபட அறியும் விபரீதஞானம் தலையெடுக்கும்: அதனாலேயே நித்தியமான ஆத்துமாவுக்கு யாதொருசும்பந்தமும் படாமல் அநித்தியமான தேசத்தையே பற்றிய தாய்முதலியோரிடத்துச் சுற்றத்தவ ரென்ற பொய்யபிமானம் உண்டாய் நிலைநிற்கும்; இவ்வகையான மாயையைக் கடத்தல் எம்பெருமானது திருவடியை நம்பிச் சரணமடைபவர்க்கே இயலும்; “மம மாயா துரத்யயா, மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயா மேதாம் தரந்திதே [எனதுமாயை கடத்தற்கு அரியது; என்னையே யாவர் சரணமாக அடைகின்றார்களோ, அவர்களே இம்மாயையைக்கடக்கின்றார்கள்]” என ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் கீதையில் அருளிச்செய்துள்ளமை காண்க. கடத்தற் கருமை பற்றி, மாயையைக் கடலாக உருவகப்படுத்தினார். உவமையணி. இராமபிரானது திருவடிபலத்தினாலேயே யான் கடலைக்கடந்தே நென்பது கருத்து. (கௌ).

[‘இச்சிறியவடிவத்துடன் நீ கடலைக்கடந்து எவ்வாறு’ எனச் சீதை மீட்டும் அநுமான வினாவதல்.]

கூ.அ. இத்துணைச் சிறியதோரெண்ணில்யாக்கையை

தத்தினைகடலதுதவத்தினுயதோ

சித்தியினியன்றதோசெப்புவாயென்றான்

முத்தினுசிலன்னுமுறுவன்முற்றினான்.

(இ - ள்.) முத்தினும் - முத்தைக்காட்டிலும், நிலவினும் - சந்திரகாந்தியைக்காட்டிலும், முறுவல் முற்றினான் - பற்களி னொளி மிகுந்துள்ளவளான பிராட்டி, (அதுமானேநோக்கி), ‘இ துணை சிறியது ஒர் எண் இல் யாக்கையை - இவ்வளவுசிறியதாகிய (பிறரால்) மதிக்கப்படாத உடம்பையுடைய நீ, கடல் தத்தினை - சமுத்திரத்தைத் தாண்டிவந்தாய்: அது - அச்செய்கை, தவத்தின் ஆயதோ - (நீ செய்துள்ள) தபோபலத்தினு லாகியதோ? சித்தியின் இப்பன்றதோ - (அன்றி) மந்திரசித்தியின்வல்லமையா லமைந்ததோ? செப்புவாய் - (இதன் உண்மையை எனக்குச்) சொல்வாயாக,’ என்றான் - என்றுவினவினான்.

யாக்கையை - முன்னிலையொருமைக் குறிப்பு வினையாலையும் பெயர்; ஐ - முன்னிலைவிருதி. சித்தி - விரித்தி; அணிமா முதலிய அஷ்டமகாசித்திகள்; (அவையாவன - அணிமா, மகிமா, கரிமா, லகிமா, ப்ராப்தி, ப்ராகாமயம், ஈசத்வம், வசித்வம் என்பன.) பற்களின் வெள்ளொளிக்கு முத்தையும் நிலவையும் உவமைகூறுதல், கவிசமயம். முறுவல் - சிரிப்பினொளியாகவுமாம்.

(கஅ)

[அநுமான் பேருருவங்கோள்நதல்.]

கூக. சுட்டினனின் நனன்றொழுதகையினன்  
விட்டியர்தோளினன் விசம்பின்மேக்குய  
ரோட்டருநெடுமுகடுய்திநீளுமேன்  
முட்டுபென்றுருவொடுவளைந்தழூர்த்தியான்.

(இ - ள்.) (அநுமான்), தொழுத கையினன் - கூப்பிய கைகளை யுடைய வனுர், விட்டு உயர் தோளினன் - வெளிப்பட்டு உயர்ந்துள்ள தோள்களை யுடையவனும், விசம்பின் - ஆகாயத்தினது, மேக்கு உயர் - மேலே உயர்ந்த, எட்டு அரு நெடு முகடு - (பிறரால்) எட்டுதற்கு அருமையான நீண்ட உச்சி யை, எய்தி - அடைந்த, நீளம் வல் முட்டும் என்று உருவொடு வளைந்த- பின்னும் நீண்டுசென்றால் தலையில் தாக்கு மென்று எண்ணி (அதனாலாகி) அச்சத்தோடு வணங்கின, மூர்த்தியான் - வடிவத்தை யுடையவனுமாய், சுட்டினன் நின்றனை - (தன் பேருருவத்தைப் பிராட்டிக்குப்) பிரதியகூழமாகக் காட்டினின்றான்; (எ - று.)

அநுமான் தான் எண்ணியபடியெல்லாம் உருவமெடுக்கவல்ல தன்மையுடையானென்பதை “பிரியாவறத்தி னனுமான் வளர்ச்சி பெருமேருவிற்பெரியனாள், சிறிதாயொடுக்குமெனின் மேனி யற்பவனுவானதிற் சிறியனா, முறுகாரணத்தி னளவா முருக்கொ ளுயர்வீரன்” என்ற ஒட்டக்கூத்தருத் தரகாண்டச்செய்யுளாலும் அறியலாம். பிராட்டியினிடத்து வணக்கத்தைக் காட்டுமாறு அநுமான் வணங்கின உருவமுடையனா யிருந்தமையை, நிமிர்ந்து நின்றால் ஆகாயத்தின் மேல்முகடு முட்டு மென்று அதற்கு அஞ்சி வணங்கின தாகக் குறித்தார்; ஏதுநீதித்திறிப்பேற்றாணி; இதில் தற்குறிப்பேற்றத்தின் உருபு தொக்குநின்றது. உரு - அச்சமுணர்ந்தும் உரிச்சொல்; “உரு உட்காதும்” என்பது, தொல்காப்பியம். விட்டெயர்தோள் - மிச்சஞ்சி வளர்ந்த தோள். அநுமான் தையினிடத்து ‘நான் உன்னையெடுத்துக்கொண்டு கடல் கடந்துசென்று இராமபிரானிடம் சேர்வேன்: அநமதிகொடு’ என்றுகூற, அப்பிராட்டி ‘இத்தனைச்சிறிய உருவத்தையுடைய நீ எங்கனம் என்னைக் கொண்டு கடல்கடப்பாய்?’ என்று வினாவு, உடனே அநுமான் தனது பேருருவத்தைக் காட்டின னென முதனாவிற் கூறியுள்ளது. (கூக)

[இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - அநுமானது பேருருவத்தின் வருணனை.]

கூக. செவ்வழிப்பெருமையென்றுரைக்குஞ்செம்மைதான்  
வெவ்வழிப்பூதமோரைந்தின்மேலதோ  
வவ்வழித்தன்றெனின துமன்பாலதோ  
வெவ்வழித்தாருமென்றெண்ணுமீட்டதே.

(இ - ள்.) ‘செம் வழி பெருமை என்று உரைக்கும் செம்மை - கல்லருணமாகிய பெருந்தன்மையென்று சொல்லப்படுகிற ருணம், வெம் வழி

பூதம் ஒர் ஐந்தின் மேலதோ - கடுமையாகிய தன்மையையுடைய பஞ்ச பூதங்களினிடத்தில் உள்ளதோ? அவழித்து அன்று எனின் - அவ்விடத்திலுள்ளதன் நென்றால், அதுமன்பாலதோ - அதுமானிடத்திலுள்ளதோ? எவழித்து ஆகும் - (இவ்விரண்டனுள்) எதனிடத்திலுள்ளதாம்? என்று—, எண்ணும் - நினைக்கும்படியான, ஈட்டது - பெருமையையுடையது, (அவ்வுருவம்); (எ - று.)

மிகப்பெருந்தோற்றமுடைமையில் அதுமானதுஉருவமும் பஞ்சபூதங்களின் உருவமும் விகற்பிக்கலாம்படியிருந்தன வென்க. பூதமோரைந்து - நிலம் நீர் தீ காற்று விசம்பு என்பன. பூதம் - வடசொல். தான் - அசு. (500)

க0க. ஒத்துயர்கனகவான்கிரியினைக்கிய

மெய்த்துறுமரந்தொறுமின்மினிக்குல

மொய்த்துளவாமெனமுன்னுமின்னருந்

தொத்தினதாரகையிரின்சுற்றெலாம்.

(இ - ள்.) ஒத்த உயர் - (தன்னைத்தானே) ஒத்து (எல்லாமலைகளினும்) உயர்ந்துள்ள, கனகம் வான் கிரியின் - பொன்மயமான பெரிய மேருமலையில், ஒக்கிய - உயர்ந்துவளர்ந்த, மெய் துறு - தம்வடிவம் (ஒன்றோடொன்று) நெருங்கிய, மரம் தொறும் - மரங்கள்தோறும், மின்மினி குலம் - மின்மினிப்பூச்சியின்கூட்டம், மொய்த்து உள ஆம் என - நெருங்கியுள்ளன போல, —தாரகை - நகரத்திரங்கள், மயிரின் சுற்று எலாம் - (ஆகாயத்தை யளாவியவளர்ந்த அதுமானது உடம்பிலுள்ள) மயிரின் சுற்றிடமெங்கும், முன்னும் பின்னரும் - முன்னேயும் பின்னேயும், தொத்தின - ஒட்டிக்கொண்டன.

மேருமலை - அதுமானது திருமேனிக்கும், அதில் அடர்ந்துள்ள மரங்கள் - அத்திருமேனியிலுள்ள மயிர்களுக்கும், அம்மரங்களில்மொய்க்கிற மின்மினிக்கூட்டம் - அம்மயிர்களில்ஒட்டுகிற நகரத்திரக்கூட்டத்துக்கும் உவமையெனக் காண்க; தன்மைநித்யத்திற்பேற்றவுபாயமணி. மேருமலையென்பது - பூமியைத்தாங்குவதும் அதன்நடுவிலுள்ளதும் மிகப்பெரியது மாகிய தொரு பொன்மலை. மின்மினி - இருளில்மின்னுவதொரு பறக்கும்பூச்சி. (க0க)

க0உ. கண்டலமறிவொடுகடந்தகாட்சியன்

வீண்டலமிருபுடைவிளங்குமெம்மையக்

குண்டலமிரண்டிமக்கோளின்மாச்சுடர்

மண்டலமிரண்டொடுமாறுகொண்டவே.

(இ - ள்.) கண் தலம் அறிவொடு கடந்த காட்சியன் - கண்களினிடத்தையும் அறிவையும் மேலிட்டுச்சென்ற தோற்றத்தை யுடைய அவ்வதுமானது, இரு புடை விண் தலம் விளங்கும் மெய்ம்மை அருண்டலம் இரண்டும் - இரண்டுபக்கங்களிலும் [காதுகளிலே] ஆகாயத்தினிடத்தில் விளங்குகின்ற தன்மையையுடைய அந்த இரண்டு குண்டலங்களும், —அ கோளின் - அந்த [ஆகாயத்திலுள்ள] நவக்கிரகங்களுள், மா சுடர் மண்டலம் இரண்டொடு -

மிக்க ஓளியையுடைய (சூரியமண்டலம் சந்திரமண்டலம் என்கிற) இரண்டோ  
மும், மாறுகொண்ட - பனகமைகொண்டன [ஒத்தன என்றபடி]; (எ - று.)

பிரதியகூப்பிரமாணத்தாலும், அதுமானப்பிரமாணத்தாலும் அறிய  
வொண்ணாதபடி அதுமானப் பேருருவமாய் வளர்ந்தன னென்றவாறு. இச்செய்  
யுளில் அதுமானதுகுண்டலங்களை வருணித்துள்ளதாகத் தோன்றினும், அவ  
னதுபேருருவத்தையே வருணித்ததாகக் கருத்துக்கொள்க. இவ்வதுமானது  
குண்டலமணியும் காதுகள் ஆகாயத்திற் சூரியசந்திரமண்டலஸ்தானங்களில்  
நின்றனவென்க. உலமையணி. கோள் - க்ரஹமென்னும் வடமொழிப்பெயரின்  
பொருள்கொண்டது. (நவக்கிரகங்களாவன - ஞாயிறு, திங்கள், செவ்வாய்,  
புதன், வியாழன், வெள்ளி, சனி, இராகு, கேது என்பன.) மற்றையேழுக்கிர  
கங்களினும் சூரியசந்திரர் மிக்கவொளியையுடையராதல்பற்றி, 'மாச்சுடர்  
'மண்டலம்' என்றார். (க௦உ)

க௦௩. ஏணிலவொருகுரங்கீதென்றெண்ணலா

வாணியையநுமணையமையநோக்குவான்

சேணுயர்பெருமையோர் திறத்ததன்றென

நானுறு முலகெலாமளந்தநாயகன்.

(இ - ள்.) உலகு எலாம் அளந்த நாயகன் - (திரிவிக்கிரமாவதாரஞ்  
செய்த தனது திருவடிக்களால்) எல்லாவகங்களையும் அளவிட்ட யாவர்க்குந்  
தலைவனாகிய திருமால், - வண் இல ஒரு குரங்கு ஈது என்று எண்ணலா -  
வலிமையில்லாத ஒருகுரங்கு இது வென்று (அலக்யமாக) நினைக்கக்கூடாத,  
ஆணியை - அச்சாணிபோலுள்ளவனாகிய, அதுமணை - அதுமானை, அமைய  
நோக்குவான் - நன்றாகப் பார்த்து, 'சேண் உயர் பெருமை - மிகவும் உயர்ந்த  
பெருந்தன்மை, ஓர் திறத்தது அன்று - ஓரிடத்திலேயே யுள்ளதன்று,' என -  
என்றுஎண்ணி, காண் உறும் - நாணமடைபவனானான்; (எ - று.)

அதுமான்கொண்ட பேருருவம் திருமாலினது திரிவிக்கிரமாவதாரகா  
லத்திற்கொண்ட திருவுருவத்தை யொத்திருந்தது என்பது கருத்து. இச்  
செய்யுள், பிறிதீனாயிப்பிரயணியின்பாற் படும்; ஒன்றை இயல்பாகக்கூறாமல்  
வேறுவகையாகக் கூறுவது, இதன் இலக்கணம். ஏண் - பெருமைமென்றுமாம்.  
தேரின்து சக்கரங்களைக் கோத்த மரத்தில் அச்சக்கரங் கழலாமல் கடையிற்  
செருகுசுன்ற ஆணி பெரியபாரங்களையெல்லாங் கொண்டுசெலுத்துகின்ற வலி  
மையுடையதாயிருத்தல் போலப் பெரியகாரியங்களையெல்லாங் செய்துமுடிந்  
தும் வலிமையுடையவ னென்பார், அதுமணை 'ஆணி' என்றார்; "மாணியாம்  
படிவமன்று மற்றிவன் வடிவ மைந்த, வாணியிவ்வுலகுக்கெல்லா மென்னலா  
மாற்றற்கேற்ற, சேணுயர்பெருமைதன்னைச் சிக்கறத்தெளிந்தேன்" என்றார்  
கிஷ்கிந்தா காண்டத்திலும். நோக்குவான் - முற்றெச்சம். சேணுயர் - ஒரு  
பொருட்பென்மொழி. இதுவரையில் தானொருவனே கொண்டுள்ள பெரிய வடி  
வத்தை அதுமானும் இப்பொழுது கொண்டன னாதலால், திருமால், ஓர் திறத்த

தன்றென நானமுறுவானுயினன். ஓர்நிறத்ததன்று-அறிந்துசொல்லுந்தர்த்தது. அன்று என்றமாம், நானுறும் - செய்யுமென்றும், ஆண்பாலுக்கு வந்தது.

க௦௪. எண்டிசைமருங்கினுமூலகம்பாவினுந்  
தண்டலி லுயிரெ லாந்தன்னேநோக்கின  
வண்டமென்றதினுறையமரர்யாரையுந்  
கண்டனன்றனுந்தன்கமலக்கண்களால்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது), என் திசை மருங்கினும் - எட்டுத்திக்குக்களினிடத்திலும், உலகம் யாவினும் - எல்லாவுலகங்களினிடத்திலும், தண்டல் இல்-நீங்குதலில்லாத [உள்ள], உயிர் எலாம் - எல்லாப்பிராணிகளும், தன்னை நோக்கின-(அதுமாகிய)தன்னைப்பார்த்தன; அண்டம் என்றதின் உறை-மே. லுலகத்தில் வசிக்கிற, அமரர் யாரையும்-தேவர்களெல்லாரையும், தானும்-அவ்வதுமானும், தன் கமலம் கண்களால் - தனது தாமரைமலர்போன்ற திருக்கண்களால், கண்டனன் - பார்த்தான்; (எ - று.)

உயிரென்பது, உயிரையுடைய ஜந்துக்களை; இது, ஒருவகையிலக்கணை. அண்டம் - உலகவுருண்டை; இங்கு மேலுலகம். இச்செய்யுள், அதுமானது பேருருவத்தை விளக்கவந்த உயர்வுவிரிவியணி. கமலம்-நீரை அவங்கரிப்பது எனக் காரணக்குறி.

(க௦௪)

க௦௫. எழுந்துயர்நெடுந்தகையிரண்டுபாதமு  
மழுந்துறவழுத்தவினிலங்கையாழ்கடல்  
விழுந்ததுநிலமிசைவிரிந்தவெண்டிறை  
தழைந்தனபுரண்டனம்மீளந்தாமெலாம்.

(இ - ள்.) எழுந்து உயர்-மேலேநிற்கிவளர்ந்த, நெடுந்தகை - பெருமைக்குணத்தையுடைய அதுமான, இரண்டு பாதமும் அழுந்துற அழுத்தவின - (தனது) இரண்டுகால்களையும் (நிலத்தில்) அழுந்தும்படி அழுத்தியதனால், இலங்கை, ஆழ் கடல் - ஆழமாகிய சமுத்திரத்தில், விழுந்தது - அழுந்தியது; (அதனால்), நிலம்மிசை - அப்பூமியின்மேல், வெள் திரை-(கடலினது) வெண்மைபான அலைகள், விரிந்த - பரவின; மீனம் தாம்எலாம் - மீன்களெல்லாம், தழைந்தன புரண்டன-(அவ்விலங்கையின்மேல்) மிகுதியாகப் புரளலாயின; (எ - று.)

இச்செய்யுளும் - தோடாபுயாவுநவிரிவியணியே. நெடுந்தகை - பண்புத்தொகையன்மொழி.

(க௦௫)

[சீதை அநுமானேநோக்கிப்பேருருவத்தையடக்கிக்கொள்ளவேண்டில்.]

க௦௬. வஞ்சியம்மருங்குலம்மறுவில்கற்பினுள்  
கஞ்சமும்புரைவனகழலுங்கண்டிலா  
டுஞ்சினரரக்கரென்றுவக்குஞ்சூழ்ச்சியா  
ளஞ்சினெனவிலுருவடங்குவாயென்றாள்.

(இ - ள்.) வஞ்சி அம் மருங்குல் அ மறு இல் கற்பினுள் - வஞ்சிக்கொடி போன்ற[துண்ணிய] அழகிய இடையையும் குற்றமில்லாத கற்புநிலைமையை யும்உடைய அச்சிதை, —கஞ்சமும் புரைவன கழலும் - செந்தாமரைமலரை யொத்திருப்பனவான (அதுமானது) பாதங்கிலையும், கண்டிலான் - காணமுடியாதவளாய், —அரக்கர் தஞ்சினர் என்று உவக்கும் சூழ்ச்சியான் - ‘ராகுச றோல்லாம் இனி இறந்தவராவர்’ என்றுஎண்ணி மகிழ்கிற ஆலோசனையை யுடையவளாய், (அதுமானே நோக்கி), ‘இ உரு - (உனது) இப்பேருருவத் துக்கு, அஞ்சினென் - (நான்) பயந்தேன்: அடங்குவாய் - (இவ்வுருவம்) ஒடுங் கப்பெறுவாயாக,’ என்றான் - என்று வேண்டினான்; (எ - று.)

மெல்லிதாய் ஒல்கியொசியுந் தன்மையில் இடைக்கு நீர்வஞ்சிக்கொடி உவமைகூறப்படும. கஞ்சம் - நீரில்முளைப்பது என்று பொருள்; கம்- நீர், ஜம்- உண்டாவது; இது, காரணங்கருதியபொழுது அல்ல ஆம்பல் குவளை நெய் தல் முதலிய நீர்ப்பூங்கொடிகள் பலவற்றிற்குச் செல்லுமாயினும், காரணங் கருதாது இடுகுறியளவாய்த் தாமரைக்கே செல்லுதலால், காரணவிடுகுறிப் பெயராம்; இதனை, வடநூலார், யோகருட மென்பர். இக்கொடியின்பெயர் - அதன்மலர்க்கு முதலாகுபெயர்; இதுபோல்வனவற்றை முதலுக்கும் சினைக் கும் பொதுவென்பாரு முளர். இது, அடிக்குச் செம்மைமென்மையழகுகளில் உவமையா மென்க. தஞ்சுதல் தூங்குதல்: மீண்டும் எழுந்திராத பெருந்தாக்க மென்க; இறத்தலைத் தஞ்சுத லென்பது, மங்கலவழக்கு. தஞ்சினர்-தெளிவு பற்றி எதிர்காலம் இறந்தகாலமாக் குறிக்கப்பட்டகாலவழுவமைதி. இப்பேருரு வத்தைக் கண்டதும், இவ்வருமானால் ராகுசசங்காரம் நேர்வது திண்ணம் எனச் சிதை துணிந்தன மென்க. ‘அஞ்சினென் இவ்வுரு’ என்று சிதை கூறியதனால், அவளிடத்திலுள்ள மகேஉக்குணம்நான்கனுள் அச்சம்என்னும் குணம் வெளி யிடப்பட்டதாம். ‘இவ்வுரு’ என்பது ‘அஞ்சினென்’ என்பதனோடும், ‘அடங்கு வாய்’ என்பதனோடும் சென்று இயைவது, (இடைநிலைவிளக்கு [மந்யமஜீபம்]). இவ்வுருஅஞ்சினென் என்பதை - இவ்வுருவினின்துஅஞ்சினென் என்றும், இவ்வுருவை அஞ்சினென் என்றும் விரிக்கலாம்; “அச்சக்கிளவிக்கு ஐந்து பிரண்டும், எச்சமிலவே பொருள்வயினான்” என்பது, தொல்காப்பியம். இவ் வுருவுக்கு அஞ்சினென் என்பது, உலகவழக்கு.

(க ௦௬)

[இதுவும் அது.]

க௦௭. முழுநாமமில்வருக்காணமுற்றிய

குழுவ்லதலகினிக்குறுகுவாயென்று

ளெழுவினுமெழிலிலங்கிராமன்றோள்களைத்

தழுவினளாமெனத்தவிர்க்குந்தன்மையாள்.

(இ - ள்.) எழுவினும் எழில் இலங்கு இராமன் தோள்களை தழுவின்ள் ஆம் என தவிர்க்கும் தன்மையாள் - தூணைக்காட்டிலும் எழுச்சிலிளங்குகிற இராம பிரானது திருத்தோள்களைத் தழுவியணைத்தவன்போலக் களிக்கின்ற தன்மை

யையுடையவளாகிய சீதை, 'உலகு - உலகம், இ உரு முழுவதும் காண - (உனது) இந்தப்பெருவடிவம்முழுவதையும் பார்ப்பதற்கு, முற்றிய - வல்லமை முதிர்ந்துள்ள, குழு - (பிராணியின்) கூட்டத்தை, இலது - உடையதன்மூ - (ஆதலின்), இனி—, குறுகுவாய் - ஒடுங்குவாயாக,' என்றான் - என்று வேண்டினான் ; (எ - று.)

கீழ்க்கவியிற்கூறிய 'இவ்வுருவடங்குவாய்' என்றொன்றையே மீண்டும் இக் கவியில் வேறுவகையாக [காரணங்காட்டி] விவரித்துக்கூறியதனால், கூறியது கூற லென்னுங் குற்றத்துக்கு இடமின்மை காண்க; இவ்வாறுகூறுவதை, மற்றைச் சிறந்தகவிகளிட்டுத்துங் காணலாம். அதுமானது பேருருவத்தைக் கண்ட வடனே சீதை அவ்வருமான்திறத்தக்கொண்டிருந்த சந்தேகம்முழுவதும்நீங்கப்பெற்று 'இவன் இராமதாதனே:இனி விரைவில் இராமபிரான் இங்குவந்து பகைவென்று என்னைச் சிறைமீட்பது நிச்சயம்' என்றுஎண்ணி மிகமகிழ்ந்தன னென்பது, பின்னிரண்டடியின் கருத்து. அதுமானது இப்பெருவடிவத்தை அஞ்சாதுகாணவல்ல மனவுறுதி உலகத்துப்பிராணிகளொன்றுக்கு மில்லை யென்பது, 'இவ்வுருக்காணமுற்றியகுழுவிலதலகு' என்பதன் தேர்ந்த பொருள். இராமபிரானது திருத்தோள்கட்டுத் தூண், பருத்து உயர்ந்து உருண்டு திரண்டு நீண்டு சலியாதுநின்றவில் உவமமாகுந் தரத்தன் றென்க. (க௦௭)

[அதுமான் தன் பேருருவத்தை அடக்கிக்கொள்ளுதல்.]

க௦௮. ஆண்டகையநாமனு மருள தாமென

மீண்டனன் விசம்பெனும் பதத்தை மீச்செல்வான்

காண்டலுக் குரியதோ ருருவங் காட்டினான்

றுண்டரு விளக்களு ளிரினைய சொல்லினான்.

(இ - ள்.) விசம்பு எனும்பதத்தை மீ செல்வான்-ஆகாயமென்னுமிடத்தை யுங் கடந்து மேலே வளர்ந்துசெல்பவனாகிய, ஆண்டகை அதுமனும்-ஆண்மைக்குணத்தையுடைய அதுமானும், அருள்அது ஆம் ஒரு - (உனது) நியமனப்படியேயாம்(நான் நடப்பது)'என்றுசொல்லி, மீண்டனன்-(வளாவதினின்று)ஒடுங்கினவனாய்(சுருங்கி), காண்டலுக்கு உரியது ஓர் உருவம் காட்டினான்-பார்ப்பதற்குத் தக்கதொரு(சாதாரண வுநர்)ருபத்தை(த் தான்கொண்டு) காட்டினான்; (அப்பொழுது), தூண்டு அரு விளக்கு அருள் - தூண்டுதல்வேண்டாத தீபம் போன்றவளாகிய பிராட்டி, இனைய- இவ்வார்த்தைகளை, சொல்லினான்-சொல்லுபவனானான்;(எ - று.)—அவற்றை, மேல் ஐந்துகவிகளிற் காண்க.

அருளதாம் - அங்கீகாரத்தைக் காட்டும் பணிவுமொழி. முதலடி - முற்றும்மோனை. தூண்டரு, அருமை - இன்மைகுறித்து நின்றது. தூண்டரு விளக்கு - நந்தாவிளக்கு; எப்பொழுதும் ஒருபடிப்பட விளங்கிநின்றவில் உவமம். (க௦௮);

வேறு.

[இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் - சீதை அநுமானப் புனைந்துரைத்தல்.]

க0க. இடந்தா யுலகை மலையோடு பெடுத்தாய் விசம்பை யிலை  
சுமக்கும், படந்தா ழரவை யொருகரத்தாற் பறித்தா யெனினும்  
பயனின்ற, நடந்தா யிடையே யென்றாலு நாணு நினக்கு நளிர்கட  
லைக், கடந்தா யென்று லென்னொருங் காற்றா மன்ன கடுமையாய்.

(இ - ன்.) காற்று ஆம் அன்ன கடுமையாய் - வாயுவைப்போன்ற வேகத்  
தையுடையவனே! உலகை மலையோடும் இடந்தாய் (எனினும்) - இந்நிலவு  
கத்தைப் பருவதங்களுடனே பெயர்த்தா யென்றாலும், விசம்பை எடுத்தாய்  
(எனினும்) - மேலுலகத்தைப் பெயர்த்தெடுத்துத் தூக்கினு யென்றாலும்,  
இவை சுமக்கும் படம் தாழ் அரவை ஒருகரத்தால் பறித்தாய் எனினும் - இவ்  
வுலகங்களையெல்லாந் தாங்குகிற படம்பொருந்திய ஆதிசேஷனை ஒருகையா  
லே யிழுத்தா யென்றாலும், இடையே நடந்தாய் என்றாலும் - இக்கடலினி  
டத்தே நடந்துவந்தா யென்றாலும், நினக்கு பயன் இன்று - (உனது துற  
மைக்குப்) பயனாவதோர் சிறப்பாகாது: நாண் ஆம் - வெட்சத்தையே தருவ  
தாம்; (ஆகவே), நளிர் கடலை கடந்தாய் என்றால் - குளிர்த்தகடலைத் தாண்டி  
வந்தா யென்றால், என் ஆகும் - (அதனால் உனது நிறத்துக்கு) என்ன மேம்  
பாடு உண்டாம்? (எ - று.) - ஆல் - ஈற்றகை.

மிகப்பெரியதொழியையும் மிகஎளிதில் முடிக்கவல்ல பேராற்றலுடையா  
னுக்கு, சாதாரணமான ஒருசிறுதொழில் செய்கதைக்கொண்டு புகழையுண்டா  
க்கமுயலுதல் அவனதுபுகழ்க்கு இழுக்காவதன்றிச் சிறிதும்மேம்பாட்டையுண்  
டாக்காதவாறுபோல, உலகையிடத்தல் முதலிய பெருந்தொழில்களையும் மிக  
எளிதிற்கெய்யவல்லபேராற்றலுடையஅனுமானுக்கு, கடலைக்கடந்துவந்தானெ  
ன்றுகூறுதல் ஒருசிறிதும் சிறப்பாகாது என்றவாறு. இச்செய்யுளின் ஈற்றடியை,  
“அனைத்துலகு மனைத்துயிரு மமைத்தளித்துத் துடைப்பது நீ, நினைத்த  
வினையாட்டென்றால் நிற்பெருமைக் களவாமோ,” “கருதரிய வுயிர்க்குயி  
ராய்க் கரந்தெங்கும் பரந்துறையும், ஒருதனிநாயக மென்று லுன்புகழ்க்கு  
வரம்பாமோ” என்றவற்றோடு ஒப்பிடுக. உலகையிடத்தல் முதலிய பெருந்  
தொழில்களே அனுமானுக்கு ஒருமேன்மையுண்டாக்காதிருக்க, கடலைக்கடத்  
தலில் அவனுக்கு என்னமேன்மை? என, ஒருபொருளைச் சொல்லி அது  
கொண்டு கைழிந்நியாய மென்னும் தண்டாபூபிகாநியாயத்தால் மற்றொரு  
பொருளைச் சாதித்திருத்தலால், இச்செய்யுள், தொடர்நிலைச்செய்யுட்பொருட்  
பேரணியாம்; இதனை வடநூலார் காவ்யார்த்தபத்தியவங்கார மென்பர்.  
(கைமுதிகநியாயமாவது - “மங்கைமுகம் திங்களையே வாட்டிற்று அனாதை  
நேன், பங்கயமென் போது படம் பாடு” என்றற்போல “சொல்லவேண்டும  
தென்ன?” என்னும் வாய்பாடு அமையக் கூறுதல். இதுவே தண்டாபூபிகா  
நியாய மெனப்படுவதும்; ஒருதண்டம் அபகரிக்கப்பட்டமை கூறுதலால்,  
அதிற்கட்டிவைத்த அப்பம்முதலிய உணவு அபகரிக்கப்பட்டமை தானே



விளங்குதலெனப் பொருள்காண்க.) ஆதிசேஷன் ஆயிரந்தலைகளுடன் கீழி ருந்து உலகங்களைத் தாங்குகின்றன நென்பது, நூற்கொள்கை. 'நளிகடல்' என்ற பாடத்துக்கு - பெரியகட லென்க. தந்தையே மைந்தனாகப் பிறக்கின்ற நென்பது நூல்வழக்காதலால், அதுமானுக்குத் தந்தையாகிய வாயுவையே உவமைசுறுதல் ஏற்கும். கடுமை - வலிமையுமாம்.

இதுமுதல் இப்படலம் முடியுமளவும் ஒன்பது கவிகள் - இப்படலத்தின் ஐம்பத்துமூன்றாம் கவி போன்ற அறுசீராசிரியநிந்தங்கடா. (க 0 கூ)

கக0. ஆழிநெடுங்கையாண்டகைதனருளும்புகழுமழிவின்றி  
யூழிபலவுநிலைநிறுத்தற்கொருவனீயேயுளையானாய்  
பாழிநெடுந்தோள்வீராநின்பெருமைக்கேற்பப்பகையிலங்கை  
யேழு கடற்குமப்புறத்ததாசாதிருந்தழிபன்றே.

(இ - ள்.) பாழி நெடுங் தோள் வீரா - வலிமையையுடைய நீண்டதோள் களையுடைய வீரனே! ஆழி நெடுங் கை ஆண்டகைதன் - ஆஜ்ஞாசக்கரத்தை பேந்திய நீண்டகைகளையுடைய ஆண்மைக்குணமுள்ள இராமபிரானது, அரு ளும் - கருணையும், புகழும் - கீர்த்தியும், அழிவு இன்றி - அழிதவில்லாமல், ஊழி பலவும் - பலகற்பகாலமளவும், நிலைநிறுத்தற்கு - நிலைபெறச்செய்வதற்கு, நீ ஒருவனே - நீ ஒருத்தனே, உளை ஆளும் - உள்ளவ னாய்; நின் பெருமைக்கு ஏற்ப - உனதுபெருமைக்குத் தக்கபடி, பகை இலங்கை - பகைவர் களுடைய இந்தலங்காநகரம், ஏழு கடற்கும் அப்புறத்தது ஆகாது இருந்தது - ஏழுகடல்களுக்கும் அப்பாலுள்ளதாகாமல் (இவ்வுயிரிநீர்க்கடலினிடையே) இருந்தது, இழிபு அன்றே - (உனதுபெருமைக்கு) ஒர் இழிவல்லவோ? (எ - று.) - ஏழுகடல்களையும் ஒருங்கேகடக்கும் வல்லமையை யுடையவன் அதுமா நென்பது, குறிப்பு.

இந்த இலங்கை இங்கு இராமல் ஏழ்கடல்கட்கும் அப்பா லிருக்குமா னால், உன்பெருமை நன்றாகவிளங்கு மென்றபடி. ஏழுகடல்களையும் எளிதிற் கடக்கவல்ல உனக்கு இவ்வொருகடலின் சிறியதொருபாகத்தைக் கடத்தல் ஒருசிறப்பன்று என்றான். இராமபிரான் தற்காலத்தில் அரசரிமைபூனாவிடினும், அரசிந்தஉரியவ நென்னுங் காரணம்பற்றி, 'ஆழிநெடுங்கையாண்டகை' எனப்பட்டான். இனி, ஆழி நெடுங் கை என்பதற்கு - மோதிரத்தையணிந்த (முழந்தாளளவும்நீண்ட) கை பென்றுமாம். ஆழி - சக்கராயுத மென்றும், சக்கராரேகை யென்றுங் கொள்ளலுமாம். பூமண்டலத்தை யாளும் அரசர்க்குக் கையிற் சக்கராரேகை யிருத்தல், உத்தமலக்ஷணம். இராமபிரான் சீதையினி டத்து அருளுடையவனுயிருத்தல் அதுமான் தூதனாய்வந்ததனால்தான் விளங்கு மாதலாலும், இராவணாகியரைச்சங்கரித்துப் பிராட்டியையடைந்து புகழ்பெறு தற்கும் ஜாகியுள்ளவிடத்தையறிந்துவந்த அதுமான்தானே பிரதானகாரண மாவ னாதலாலும், 'ஆண்டகைத னருளும் புகழு மழிவின்றி யூழிபலவும் நிலை நிறுத்தற்கு ஒருவனீயே யுளையானாய்' என்றது. ஊழி - பிரமனாயுள். 'பருமை' என்றும் பாடம். (கக 0)

ககக. அறிவுமீதேயுருவீதேயாற்றலீதேயரும்புலத்தின்  
செறிவுமீதேசெயலீதேதேற்றமீதேதேற்றத்தி  
னெறியுமீதேநீனைவீதேநீதியீதேநீனக்கென்றால்  
வெறியரன்றோருணங்களானவிரிஞ்சன்முதலாமேலானோர்.

(இ - ள்.) நினக்கு - உனக்கு, — அறிவும் - ஞானமும், சதே - இப்படிப்  
பட்டதேயாம்; உரு - வடிவமும், சதே—; ஆற்றல் - வல்லமையும், சதே—;  
அரும் புலத்தின் செறிவும் - (அடக்குவதற்கு) அரிய ஐம்புலங்களை யடக்குந்தன்  
மையும், சதே—; செயல் - செய்யுந்தொழிலும், சதே—; தேற்றம் - மனத்  
தெளிவும், சதே—; தேற்றத்தின் நெறியும் - அத்தெளிவின் பயனும், சதே—;  
நீனைவு - எண்ணமும், சதே—; நீதி - முறைமையும், சதே—: என்றால் -  
என்றுசொன்னால், விரிஞ்சன் முதல் ஆம் மேலானோர் - பிரம்மமுதலிய  
மேலோர், குணங்களான் வெறியர் அன்றோ - நற்குணங்களால் வெறுமையுடை  
யவ [குணங்களில்லாதவ] ரன்றோ? (எ - று.)

எல்லாநற்குணங்களும் உன்னிடத்து ஒருங்கேகூடியமைந்திருத்தலால்,  
நீ யாவரினுஞ் சிறந்தவ னென்றபடி. சதே என்பதற்கு - இதுவே சிறந்த  
தென்றும், இதுவல்லது வேறுஇல்லை யென்றும், எல்லாம் ஒன்றற்கொன்று  
ஒத்து அவ்வவற்றின்முடிவெல்லையையடைந்துள்ளன வென்றும் கருத்துக்  
கொள்க. இச்செய்யுளின் முதல்மூன்றடிகளை “உண்மைக்கிவனே வலிக்கி  
வனே யுறுவுக்கிவனே யுரைக்கிவனே, தின்மைக்கிவனேநெறிக்கிவனே தேசுக்  
கிவனே சிலைக்கிவனே, வண்மைக்கிவனே” என்பதனோடு ஒப்பிக. பயனை,  
‘நெறி’ என்றார், காரணத்தின்பின்னே நிகழ்வதாதலின். பிரம்ம முதலியோர்  
இங்குக் கூறியவற்றிற் சிலகுணங்களையும் சிந்திதே யுடையாராதலின், இவ்வெல்  
லாக்குணங்களையும் ஒருங்கேயுடைய அநுமானுடன் ஒப்புநோக்குமிடத்து  
அவர்கள் சூரியனுக்குமுன் மின்மினிபோலக் குணமிலார்போலவே தோற்றுவ  
ரென்பார், ‘வெறியரன்றோ குணங்களான் விரிஞ்சன் முதலா மேலானோர்’  
என்றார். ஐம்புலத்தின் செறிவு - பஞ்சேந்திரியங்களையும் அதனதன்விஷயங்  
களாயுள்ள ஐம்புலங்களிற் போகவொட்டாது தடுத்தல். ஐம்புலங்களாவன—  
மெய்யின்புலனை ஊறும் [ஸ்பர்சமும்], வாயின்புலனை சுவையும் [ரசமும்],  
கண்ணின்புலனை ஒளியும் [ரூபமும்], மூக்கின்புலனை நாற்றமும் [கந்தமும்],  
செவியின்புலனை ஒசையும் [சப்தமும்] என்பன. விரிஞ்சன்என்பது -  
(அன்னப்)பறவையாற் சுமக்கப்படுபவனென்றும், பஞ்சபூதங்களைப்படைப்பவ  
னென்றும் அவயவப்பொருள்படும்; வடசொல். (ககக)

ககஉ. மின்னேரெயிற்று வல்லரக்கர் வீக்கநோக்கிவீரற்குப்

பின்னேபிறந்தானல்லதோர்துணையிலாதபிழைநோக்கி

யுன்னாநின்றேயுடைகின்றேனொழிந்தேனையமுயிருயிர்த்தே

னென்னேநிறுதரென்னாவரிவனையெய்க்கோன்றுணையென்றால்.

(இ - ள்.) மின் நேர் எயிறு வல் அரக்கர் வீக்கம் நோக்கி - மின்னலை யொத்த பற்களையுடைய வலிய ராக்ஷசர்களின் பெருக்கத்தைப் பார்த்து, வீரற்கு பின்னே பிறந்தான் அல்லது ஒர் துணை இலாத பிழை நோக்கி - மகாவீர னாயிராமபிரானுக்குப் பின்பிறந்ததம்பியாகிய இலக்குமணனொருவனை யன்றி வேறொருதுணையுமில்லாத குறைவையும் பார்த்து, உன்னுகின்றே - (இவ்விராமபிரான் எவ்வாறு அரக்கரையெல்லாம் வெல்வா னென்று) ஆலோ சிததுக்கொண்டே, உடைகின்றேன் - மனங்கலங்குகிற யான், ஐயம் ஒழிந் தேன் - இப்பொழுது நீ துணை பாக்கோபட்டமையால்) அச்சந்தேதகம் நீங்கப் பெற்றேன் [நீ துணையாகநின்றலால் அப்பிரான் பகைவெவ்வது நிச்சய மென்ற படி]; உயிர் உயிர்த்தேன் - பிராணபாயத்தினின்று நீங்கப்பெற்றேன்; என் னோ - (எனக்கு இனி) என்னகுறை யுளது? இவனை எம் கோன் துணை என் றால் - இப்படிப்பட்ட மகாபுருஷனே என்னுடையகளுக்குச் சகாயனாகவற் பட்டா னென்றால், நிருதர் - அரக்கர்கள், என் ஆவர் - யாதாகுவர்? (எ - று.) —எளிதில்வெல்லப்பட்டு அடியோடுஅழிவ ரென்றபடி.

அரக்கரது கோரப்பல்லுக்கு மின்னல் - ஒளிபற்றிய உவமை. நேர் - உவமவருபு. மின் ஏர் என்றும் பிரிக்கலாம். 'வல்' என்ற அடைமொழி, அரக் கர்களின் தேகபலம் மனோபலம் வரபலம் ஆயுதபலம் முதலிய அனைத்தையும் குறித்துவந்தது. இவன் என்றது, இங்கு முன்னிலையிற் படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதி; உயர்வை விளக்கின்றது. இனி, இக்கவி சீதை அநுமானை முன்னிலைப்படுத்தாது அவனைப்பற்றித் தன் மனத்திற் நிறப்பாக்கக்கருதிய படியைக் கூறுவதெனக்கொள்ளின், இச்சொல் - வழாநிலையேயாம். என்னே - வியப்பிடைச்சொல் என்னவுமாம். (ககஉ)

கக௩. மாண்டேனெனினும்பழுதன்றேயின்றேமாயச்சிறைநின்று  
மீண்டேனென்னையொறுத்தாரைக்குலங்கனோடும்வேரறுத்தேன்  
பூண்டேனென்கோன்பொலங்கழலும்புகழேயன்றிப்புன்பழியுந்  
தீண்டேனென்றுமனமகிழ்ந்தாடிருவின்முகத்துத்திருவண்ணன்.

(இ - ள்.) மாண்டேன் எனினும் பழுது அன்றே - இனி இறந்துபோவே னொன்று (எனக்கு) ஒருகுற்ற மின்றும்; என்னை ஒறுத்தாரை - என்னைவருத் தப்பித்திய அரக்கரை, குலங்கனோடும் - வம்சங்களுடனே, வேர் அறுத் தேன் - வேலோடு அழியச்செய்தவளானேன்; இன்றே - இப்பொழுதே, மாயம் சிறைநின்றும் - வஞ்சனையாலாகிய (அரக்கரின்) காவலினின்றும், மீண் டேன் - நீங்கினவளுமானேன்; எம் கோன் பொலம் கழலும் - எனதுகணவ னுடைய அழகியதிருவடிகளையும், பூண்டேன் - அடைந்துவிட்டேன்; (இனி), புகழேஅன்றி - கீர்த்தியைப்பெறுவேண்டியல்லாமல், புல் பழியும் தீண்டேன் - இழிவான பழியை அடையவும் மாட்டேன், என்று - என்றுசொல்லி, மனம் மகிழ்ந்தான் - மனங்களிக்கப்பெற்றான்: (யாவனெனின்,—) திரு வில் முகத்து திருஅண்ணன் - அழகையும் ஒளியையுமுடைய முகத்தையுடைய இலக்குமியை யொத்தவளாகிய சீதை; (எ - று.)

இராமபிரான் தன்னிடத்து வெறுப்புக்கொள்ளாமல் மிக்கவிரும்போடு அதுமானைத் தூதனுப்பியகாரணத்தால் அப்பிரான் வந்துதன்னை மீட்கவில்லையென்று தான் இதுவரையிற் கொண்டிருந்த மனக்குறை நீங்கப்பெற்றுச் சீதை இனித் தான் இறந்தாலும் பழுதில்லை யென்று கருதின னென்க. அது மான்வருவதற்குமுன் தான் இறந்திருப்பின் பழுதாகவே முடிந்திருக்கு மென்பது, சீதையின் உட்கோள். இராமபிரான் இங்குவந்து அரக்கர்குலத்தை வேரோடுஅழித்து என்னைச்சிறைமீட்டு அரக்கருளில்வசித்த பழிக்கு உள்ளாக்காத படி என்னைச்சேர்த்துக்கொள்வது திண்ண மென்பான், அறுந்தேன், மீண்டேன், புண்டேன், நீண்டேன் என்றான்; தெளிவுபற்றி எதிர்காலம் இறந்தகால மார்க்குறியது, காலவழுவுமைதி. 'ஓறுத்தாரைக் குலங்கனோடும்வோறுத்தேன்' எனத் தன் தொழிலாகவே கூறினது, தான்சிறையிருந்ததே ராக்ஷசநாசத்துக்குப் பிரதானகாரண மென்பதுபற்றி. இனி, 'மாண்டேனெனினும்பழுதன்றே' என்பதற்கு-யான் முன்னே இறந்திருப்பேனானால் (அம்மரணம்) வீணையாகுமன்றோ? என்றுமாம். பொலங்கழல்-பொன்னுலாகிய வீரக்கழலையுடைய திருவடி யெனினுமாம்.

(ககக)

[சீதை புகழிந்துகூறியதற்கு அநுமான் நாணிக் கிலகறுதல்.]

ககச. அண்ணற்பெரியோனடிவணங்கியறியவுரைப்பானருந்ததியே  
வண்ணக்கடலினிடைக்கிடந்தமணலிற்பலரால்வானரத்தி  
னெண்ணற்கரியபடைத்தலைவ ராமமகடியார்யானவர்தம்  
பண்ணைக்கொருவனெனப்போந்தேனைவக்கடவபணிசெய்வேன்.

(இ - ன்.) (அச்சீதையின் வார்த்தையைக் கேட்டு), அண்ணல் பெரியோன் - மிகவும்பெருந்தன்மையையுடைய அதுமான், அடி வணங்கி - (அப்பிராட்டியின்) திருவடிகளை நமஸ்கரித்து, (அவ்வேளோக்கி), அறிய உரைப்பான் - தெரியச்சொல்வானாயினான்:—'அருந்ததியே - அருந்ததிக்குட்பானவனே! இராமற்கு அடியார் - இராமபிரானுக்கு அடியவர்களாகிய, எண்ணற்கு அரிய வானரத்தின் படைத்தலைவர் - எண்ணுதற்கு அருமையான குரங்குக்கூட்டங்கட்குத் தலைவர்கள், வண்ணம் கடலினிடை கிடந்த மணலில் பலர் - அழகிய கடலிற் பொருந்திய மணலினும் அநேகராவர்; யான் - நான், 'அவர்தம் பண்ணைக்கு - அவ்வானரர்களின் கூட்டத்திற்குள், ஒருவன் என - ஒருத்தனாக, போந்தேன் - வந்தவனாவேன்; வயக்கடவ பணி செய்வேன் - (இராமபிரான்) வலியருளிய கட்டளையைச் செய்யுந் தன்மையுடையேன்.

அண்ணல், பெரியோன் - ஒருபொருட்பன்மொழி. உருவினாலும் அறிவினாலும் பெரியவ னென்பது தோன்ற, 'அண்ணற்பெரியோன்' என்றொரு னலாம். அருந்ததி - வசிஷ்டமகாமுனிவரது மனைவி; இவள் பதிவிரதாதருமத்திற் சிறத்தலால், கற்புடைமாதர்க்கு உவமைகூறப்படுவள்; வீனையோரினும் இவர்குச் சிறப்பு - மற்றையிடங்களில்மாத்நிரமேயன்றி நகூத்திரநிலையிலும் கணவனைவிட்டுப் பிரியாது உடனிருத்தல். சீதையை அருந்ததியே யென விளித்தது, உவமையாகுபெயரால். அளவிறந்தமைக்குக் கடலின்

மணலை எடுத்துக்கூறுதல், கவிசமயம்; “நினைப்பான்புகிற் கடலெக்கவினுண்மணலிற் பலர்,” “ஆர்த்தவாழித்தாளியின்தொகைய,” “சிந்துவின் கட்செறிமணல்” முதலியன காண்க. எண்ணற்கரிய என்பது - இரட்டிற்மொழிதலால், எண்ணுவதற்கும் நினைப்பதற்கும் அரிய எனப்பொருள்படும். வலக்கடவபணி செய்வேன் - (அவ்வாறாகளெல்லாம்) வலந் தொழிலைச் செய்வேனென்றுமாம். (ககசு).

[இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - வாநரர்களின் சிறப்பு.]

ககரு. வெள்ளமேழுபத்துளதால் வீரன்சேனையிவ்வேலை.

பள்ளமொருகைநீரன் லிக்குடிக்கச்சாலும்பான்மையதோ  
கள்ளவரக்கூடியிலங்கைகாணுதொழிந்ததாலன்றோ  
வுள்ளதுணையுமுளதாவதறிந்தபின்னுமுளதாமோ.

(இ - ள்.) வீரன் சேனை - இராமபிரானது வானரசநியம், வெள்ளம் எழுபத்து உளது-எழுபதுவெள்ளமென்னுந் தொகையையுடையது; இவ்வேலை பள்ளம் நீர் - இந்தக்கடலின் ஆழமாகிய நீர்முழுவதும், ஒரு கை அள்ளி குடிக்க சாலும் பான்மையதோ - (அவ்வாறாக் கு) ஒருகையினால் எடுத்துக் குடிப்பதற்காயினும் போதுந் தன்மையையுடையதோ? [அன்று என்ற படி]; கள்ளம் அரக்கர் - வஞ்சனையையுடைய ராகுச்சரது, கடி இலங்கை - காவலையுடைய வங்காபட்டணம், காணுது ஒழிந்ததால் அன்றோ - (இன்ன விடத்திலுள்ளதென்று) காணப்படாமற்போனதன லல்லவோ, உள்ளதுணையும் - இந்நான்மட்டும், உளது ஆவது - அபியாம லிருப்பது; அறிந்தபின்னும் - (இவ்விடத்திலுள்ளதென்று) தெரிந்தபின்னும் [இனிமேலும்], உளது ஆமோ - அபியாமலிருப்பதாமோ? [ஆகாது]; (எ - டு.)—ஆல் - அசை.

வீரன் - சுக்கிரீவனுமாம். இரண்டாமடி - வானரக்கூட்டத்தின் மிகுதியையும் ஆற்றிலையும் குறிக்கவந்த உயர்வுவிபிரியணி. நாகரங்கள் - விஞ் வகையால், எதிர்ப்பிறையை யுணர்த்திநின்றன. கடி - உரிச்சொல். (ககரு).

ககசு. வாலியிளவலவன்மைந்தன்மயிந்தன் மயிந்தன்வயக்குமுத  
னீலனிடபன்ருமுதாக்கன்பனசன்சரபனெடுஞ்சாம்பன்  
காலனையதுன்மருடன்சாம்பன்கவடன்கவாயக்கன்  
ஞாலமறியுந்நசங்கன்வின் தன்னுன்தனளனென்பான்.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) வாலி இளவல் - வாலியின்தம்பியான சுக்கிரீவனும், அவன் மைந்தன் - அவ்வாலியின்புதல்வனான அங்கதனும், மயிந்தன் - மைந்தனும், துமிந்தன் - தவிவிதனும், வய குமுதன் - வெற்றியையுடைய குமுதனும், நீலன் - நீலனும், இடபன் - ருஷபனும், குமுதாக்கன் - குமுதாக்கனும், பனசன் - பரசனும், சரபன் - சரபனும், நெடுஞ் சாம்பன் - பெரிய ஜாம்பவானும், காலன் அனைய துன்மருடன் - யமன்போன்ற துர்மர்ஷனும், காம்பன் - காம்ப-

ஹம், கவயன் - கவயனும், கவயாக்கன் - கவயாக்ஷனும், ஞாலம் அறியும் நல் சங்கன் - உலகமெல்லாம் அறியும் நன்மையையுடைய சங்கனும், வினதன் - விநதனும், துவிர்தன் - துவிர்தனும், நளன் என்பான் - நளனென்பவனும், (எ-று.)

மயிந்தன் துமிந்தன் - மைந்த த்விவிதர்; இவர், இரட்டையான அசுவரீதேவர்களின் புதல்வர். குமுதன் - ஆம்பல்போன்ற நிறமுடையவன். நீலன் - நீலநிறமுடைய ஒரு வாகரன்; இவன், அக்கினியின் அம்சமானவன். இடபன் - ருஷபன்; காளைபோன்றவன். குமுதாக்கன் - ஆம்பல்போலுங்கண்களையுடையவன். சரபன் - சரபம்போன்றவன்; (சரபம் - சிங்கத்தைக் கொல்லவல்லதும் எட்டுக்கால்களையுடையதுமாகிய ஒரு பறவை; இதனை யிருக மென்பாரு முளர்.) சாம்பன் - ஜாம்பவான் என்பதன் விகாரம்; இவன், பிரமனது கொட்டாவியினின்று அவனம்சமாய்க் காடிவடிவமாய்ப் பிறந்தவன்; இவன், மிகக்ழுத்தவனாதலால், 'நெடுஞ்சாம்பன்' எனப்பட்டான். காலன் - பிராணிகளின் ஆயுளெல்லையைக் கணக்கிட்டுக் கொல்லுதல்தொழிலுடையவனாதல்பற்றி யமனுக்கு வந்த காரணக்குறி. துர்மர்ஷன் - (பகைவர்களாற்) பொறுக்கவொண்ணாக் டோபமுடையவன். கவயன் - காட்டுப்பசுவைப் போன்றவன். கவயாக்ஷன் - காட்டுப்பசுவின் கண்போலுங் கண்களுடையவன். ஞாலமறியும் நன்மை - புகழ். சங்கன் - சங்குநிறமானவன். விநதன் - வணக்கமுடையவன். நளன் - சந்திரனம்சமான ஒருவாகரன். (௧௧௬)

௧௧௭. தம்பன் நாமத் தனிப்பேரோன் ததியின் வதனன் சதவலியென், நிம்ப ருலகோ டெவ்வுலகு மெடுக்கு மிக்க ரிராமன்கை, யம்பி னுதவும் படைத்தலைவ ரவரை நோக்கி னிவ்வரக்கர், வம்பின் முலையா யுறையிடவும் போதார் கணக்கு வரம்புண்டோ.

(இ - ன்.) தம்பன் - ஸ்தம்பனும், தாமன் தனி பேரோன் - தாமனென்னும் ஏற்பற்றபெயரையுடையவனும், ததியின் வதனன் - ததிமுகனும், சதவலி - சதவலியும், எ-று - என்றபெயர்சொல்லப்பட்ட, இராமன்கை அம்பின் உதவும் - இராமனானது கையினால் விடப்படுகிற அம்புபோலக் குறிதப்பாமற்சென்று பகைவரைத் தவறாமற் கொன்று உதவுகிற, படை தலைவர் - சேனைத்தலைவர்கள், இம்பர் - உலகோடு - இவ்வுலகத்தையும், எ உலகும் - மற்றெல்லாவுலகங்களை யும், எடுக்கும் - பெயர்த்துத்தூக்கவல்ல, மிடுக்கர் - வலிமையையுடையவராவர்; வம்பின் முலையாம் - கச்சணிந்த தனமுடையவனே! அவரை நோக்கின் - அவ்வாநரர்களைப் பார்த்தால், இ அரக்கர் - இந்தராக்ஷசர்களைல்லாம், உறை இடவும் போதார் - (அவர்கள் தொகைக்கு) உறையிடவும் போதமாட்டார்கள்; கணக்கு வரம்பு உண்டோ - (அவ்வாநரசேனைக்கு) ஓர் எண்ணளவு உளதோ? [இல்லை யென்றபடி]; (எ-று.)—என்று இராமபிரானது துணைவலியை அதுமான் பிரட்டியினிடம் தெளிவாகக் கூறிமுடித்தன னென்க.

தம்பன் - தம்பம்போன்றவன். தாமன் - புகைநிறமானவன். சதவலி - பலதோல்வடிப்புக்களையுடையவன். ததிமுகன் என்னும் பெயரை 'ததியின் வதனன்' என்றார். ததிமுகன் - தயிர்போல் வெள்ளியமுகமுடையவன். வம்பு -

வாசனையுமாம். உறையிதெலாவது-பொருள்களைக்கணக்கிடும்போது ஞாபகத்தின்பொருட்டு ஒவ்வொரு பெருந்தொகைக்கு ஒன்றாக இடுவதோர் இலக்கக் குறிப்பு; இவ்விலக்கையிலுள்ள அரக்கர்களின் தொகை இராமபிரானுக்குச் சேனையாகவுள்ள வாநரவீரர்களின் தொகைக்கு உறையிடவும் போதாதென்று, வாநரசேனையின் தொகைமிக்குதியை விளக்கியவாறு. உறையிதெலின் தன்மையை, “தறையிடத்தே யுழ செல்லாப்பிறவிதமக்கு மள, வுறையிடத் தேய்ந்திடு மிவ்வந்திவானத் துடுக்குவமே”, “அன்றுபட்டவர்க் குறையிடப் போதுமோ வநேகராளினும் பட்டார்” என்றாற்போல்வனவற்றிற்கண்டு உணர்க. (௧௧௭)

உருக்காட்டுபடலம் முற்றிற்று.

ஆ ரு வ து

ஞாபணிப் படலம்.

பிராட்டி தான்வைத்திருந்த ஞானாமணியை இராமபிரானிடம் கொண்டு போய்த்தரும்படி அதுமானிடம் அடையாளமாகக் கொடுத்த வரலாற்றைக் கூறுகின்ற பாகம். ஞாபணி - ஞாமணி; இது, வடநூல்முறைப்படியவந்த டகரளகரப்போலி. இது, ஞாப மணி என்னும் இரண்டு வடமொழிகள் கூடிநின்ற தொகைநிலைத்தொடர்மொழி. இதனை ஏழாம்வேற்றுமையுருபும்பயனுமுடன் தொக்கதொகையென்றால் தலையிலணியும்மணியென்றும், ஆறாம்வேற்றுமைத் தொகை யென்றால் தலையினதசம்பந்தமான மணி யென்றும் விரிந்து பொருள்படும். இது, ஒருவகைத்தலையணி. ஞாப-தலையிர்முடி, மணி-இரத்தினம்.

வேறு.

[அதுமான் சீதையை இராமபிரானிடங் கொண்டுசேர்க்கக் கருதுதல்.]

க. உண்டுதுணை யென்னவென தோவுலகி னம்மா

புண்டரிகை போலுமிவ எின்னல்புரி நின்ற

எண்டமுத னாயகன தூயியனை யானைக்

கொண்டகல்வ தேகரும் மென்றுணர்வு கொண்டான்.

(இ - ள்.) (என்றுசொன்ன அதுமான்), ‘இன்னல் புரிகின்றான் - துன்ப மனுபவிப்பவளும், அண்டம் முதல் நாயகனது ஆவி அனையான் - உலகங்கட்கெல்லாம் முதல்தலைவனாகிய இராமபிரானது உயிரை யொத்தவளுமாகிய, புண்டரிகை போலும் இவள்-இலக்குமிபோன்ற இப்பிராட்டியை, கொண்டு எடுத்துக்கொண்டு, அகல்வதே - (அப்பிரானிடம்) செல்வதே, நரும் - (இப்பொழுது நான்)செய்யவேண்டிய தொழிலாம்,’ என்று உணர்வு கொண்டான் - என்றுஎண்ணினான்; (இவ்வநுமனாளுக்கு), உலகின் - லோகத்தில், துணை - வேறு உவமை, உண்டு-என்ன - என்றுசொல்ல, எளிதோ - எளியதோ? [அன்று, தனக்குத்தானே உவமையாவன் என்றபடி]; அம்மா - ஆச்சரியம்!’

(எ - று.)—அம்ம என்னும் வியப்பிடைச்சொல், அம்மா என ஈறுதிரிந்துநின்றது; அதுமானது தைரியத்தைப்பற்றி வியந்தவாறு.

முதலடி - கவிக்கூற்று. அதுமான் ஒப்புயர்வற்றவளுதலால், இவ்வருந் தொழிலைச் செய்யக்கருதின நென்பதாம். முதலடியைப் பின்முன்றடிகள் சமர்த்தித்துநின்றது, தொடர்நிலைச் செய்யுட்துறியணி. புண்டரிகை - செந்தாமரைமலரில் வாழும் இலக்குமி. 'உலகி லென்னு' என்ற பாடத்துக்கு - கீழ்ச்சொன்ன வாநரசேனைக்கு உலகத்தில் ஓர் அளவு உண்டோ வென்று அதுமாண்சொல்லி யெனப் பொருள் காண்க.

இதமுதற் பத்துக் கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் அறுபதாவ் கவி போன்ற கவிவிருந்தன.

(க)

[இதுமுதல் ஒன்பதுகவிகள். பி ராட்டியி னிடத்து அதுமான் விண்ணப்

பித்ததைக் கூறும்.]

உ. சேட்டியடியேனுரைமுனிந்தருளல்கேளார்  
வீட்டியிடுமேலவனைவேறல்வினையன்று  
லீட்டியினியென்பலவி ராமனெதிர்தின்னைக்  
காட்டியடிதாழ்வெனிதுகாண்டியிதுகாலம்,

(இ - ள்.) (அதுமான் சீதையைநோக்கி), அடியேன் உரை-அடியவனுன எனது வார்த்தையை, கேட்டி - கேட்பாயாக; முனிந்தருளல் - கோபிக்க வேண்டாம்; கேளார் வீட்டியிடும் மேல்வனை வேறல் வினை அன்று - பகை வர்களை நாசஞ்செய்யுந்தன்மையுள்ள சிறப்பையுடைய இராவணனை வெல்லு தல் (இப்பொழுது செய்யவேண்டிய) காரிய மன்று; இனி பல ஈட்டி என்- இப்பொழுது பலவார்த்தைகளைத்திரட்டிச்சொல்லி யாதுபயன்? இராமன் எதிர் நின்னை காட்டி அடி தாழ்வென் - இராமபிரானதுமுன்னிலையில் உன்னைக் கொண்டுபோய்ச்சேர்த்து (அப்பிரானது) திருவடிகளை வணங்குவேன்; இது காண்டி-இந்த எனதுசெய்சையைக் காண்பாயாக; இது காலம் - இச்செய்கையே இக்காலத்திற்கு ஏற்றதாம்; (எ - று.)—ஆல் - சுற்றரசை.

சீதையை எடுத்துக்கொண்டு செல்வதாகத் தான் கூறப்படுவது சீதையின் மனத்துக்கு இவன் இராவணனோ வென ஐயமுண்டாக்கக் கூடியதாகையாலும், 'இராமபிரானிட்ட கட்டளைக்கு உட்படாமல் சுவதந்திரமாக இருத்தலாலும், மகாபதிவிரதையான சீதையைத் தான்எடுத்துச்செல்வது தகுதியற்றதாகத் தோன்றுதலாலும், 'முனிந்தருளல்' என்றான். அடியேன்- இராமபிரானது பக்தனாகிய நான்; இது - அடிமையென்னும் பண்பினடியாகப் பிறந்து தாழ்வுப்பொருள்தந்துநின்ற தன்மையொருமைப்பெயர். முனிந்தருளல் என்னும் எதிர்மறையியங்கோளில், அருள் - துணைவினை. கேளார்- சொன்னவார்த்தையைக்கேட்டுநடவாதவர்; யோக்கேஷமங்களைக் கேளாதவர்; எனவே, பகைவராயிற்று, 'கேளான்' என்ற பாடத்துக்கு - கேளான் வீட்டியிடுமேல்அவனை எனப்பிரித்து, பகைவனாகியஇராவணன் உன்னைக்கொன்று



விதிவானால் பின்பு அவனைவெல்லுதல் காரியமன்று என்று பொருள்படும். காரியம் பிரதானமே யன்றி வீரியம் பிரதானமன் றென்பான் 'மேலவனை வேறல் வினையன்று' என்றான். வினையன்று - ஒருபெருங்காரியமன்று என்று மாம். 'மேலவனை' என்றவிடத்து 'மேலவனை' என்றும் பாடம். இது காலம் என்பதற்கு - இதுவே (அதற்குஏற்ற) சமய மெனக் கூறினுமாம்; இப் பொழுதே யென்றுமாம். (உ)

௩. பொன்றிணிபொலங்கொடிபென்மென்மயிர் பொருந்தித்  
துன்றியபுயத்தினிதருக்கதுயர் விட்டா  
யின்றியில்விளைக்கவொரிமைப்பினிதைவகுங்  
குன்றிடைபுனைக்கொடுகுதிப்பெனிடையொள்ளேன்.

(இ - ள்.) பொன் திணி பொலம் கொடி - பொன்மயமான அழகிய பூங் கொடிபோன்றவளே ! என்-எனது, மெல் மயிர் பொருந்தி துன்றிய புயத்து-மென்மையான மயிர்கள் நெருங்கியிருக்கப்பெற்ற தோள்களின்மேல், இனிது இருக்க - இனிமையாக (நீ ஏறி) வீற்றிருந்து, துயர் விட்டாய் இன் துயில் விளைக்க - துன்பமீங்கி இனிமையான தூக்கத்தைக் கொள்வாயாக; (நான்), உனை கொடு - உன்னை எடுத்துக்கொண்டு, இடை கொள்ளேன் - நடுவில் தங்காது, ஒர் இமைப்பின் - ஒருநொடிப்பொழுதினுள்ளே, இறை வையும் குன்றிடை-இராமபிரான் எழுந்தருளியுள்ள மலையிலே, குதிப்பென்-; (எ-று.)

பொன்திணி பொலங்கொடி - பொன்னுலகமான தேவலோகத்திலே கற்பகத்தைச் சார்ந்துள்ள காமவல்லி. என் மென்மயிர் பொருந்தித் துன்றிய புயம் - இதனை மெத்தையாகக் கொள் என்பது, குறிப்பு. இருக்க, விட்டாய், கொள்ளேன் - முற்றெச்சங்கள். இமைப்பு - ஒருமனதின் இயல்பாகக் கண்களின் இடங்களை ஒருகால் மூடித்திறத்தற்கு வேண்டும் பொழுது; இது, ஒருமாத் திரை யெனப்படும். இறைமை - நிலைமை: அதனுடையவன், இறை; பண் பாடுபெயர். இனி, யாவர்மனத்திலும் இறுப்பவன் [தங்குபவன்]; கடவுள் என்றுமாம். இறைவையும் குன்று - மதங்கமலை. (௩)

௪. அறிந்திடையரக்கர் தொடர்வார்களுள ராமேன்  
முறிந்துதிர நூறியெதிரென்சினமுடிப்பே  
னெறிந்தகுழனின்னிலைமைகண்டுநெடியோன்பால்  
வெறுங்கையெயரே நொருவராலும் விளியாதேன்.

(இ - ள்.) நெறிந்த குழல் - நெறித்த கூந்தலையுடையவளே ! அறிந்து- (நான் உன்னை எடுத்துக்கொண்டுபோவதைத்) தெரிந்து, இடை-நடுவழியிலே, தொடர்வார்கள் அரக்கர் - பின்தொடர்ந்து போர்க்கு வருபவர்களான இராக் கதர்கள், உளர் ஆம் வல் - உள்ளாரானால், ஒருவராலும் விளியாதேன்-எவராலும் கொல்லப்படமாட்டாத நான், எதிர்-(அவர்களை) எதிர்த்து, முறிந்து உதிர நூறி- அழிந்துகிதறும்படி நாசஞ்செய்து, என் சினம் முடிப்பேன் - எனது கோபத் தையும் தீர்த்துக்கொள்வேன்; நின் நிலைமை கண்டும் - உனது நிலைமையைக்

கண்ணற்கண்ணிவைத்தபின்பும், நெடியோன்பால் - பெருந்தன்மையுடைய இராமபிராணிடம், வெறுங்கை பெயரேன் - (உன்னை உடன்கொண்டுசெல்வேனேயன்றி) வெறுங்கையுடனே திரும்பிப்போகேன்; (எ - து.)

‘உளராமேல்’ என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், ஒருவரும் அறியாதபடி செல்லவல்லேன் யான் என்று குறிப்பித்தவாரும். ஆம்-அசை. எதிர்த்து என்னும் வினையெச்சம் விசுதிமுதலியனதொக்கு ‘எதிர்’ என நின்றது; “வரிப்புனைபந்து” என்பதில், ‘வரி’ என்பதுபோல, குழல் - குழலையுடைய பிராட்டிக்குச் சினையாகுபெயர். நெறிந்தகுழல் என்பதனை அன்மொழித்ததாகையாகக் கொள்ளலாகாது: வேற்றுமைத்தொகை முதலிய ஐந்தனுள் ஒன்றன்புறத்தம் பிறவாமையின். இவ்விடத்து, “நெறிந்தகுழல்குழல் மடவாய்” என்ற பெரியார்பாசாரமும், ‘நெறித்துக் கருகின குழலையும் மடப்பத்தையுமுடையவளே! கோரையிராயிராதே சுருண்டு கடையளவும்செல்ல இருண்டிருக்கையிறே குழலுக்கு ஏற்றம்; இதுதான் பூர்வத்திற்படியையிட்டுச் சொல்லுகிறான்’ என்ற அதன் வியாக்கியாகமும் உணரத்தக்கன. நின்றிலைமை கண்டும் - அரக்கியர்களின்கைப்பட்டு யாதொருதனையுமின்றிக் காட்டுத்தீயினிடை யகப்பட்ட மான்போல் மிகத்தவிக்கும் உனது தன்மையைப் பார்த்தும் என்றவாரும். எனவே, நான் உன்னை உபேகித்ததுச்செல்லுதல் சிறிதும் தகுதியன்று என்பது, தொனி. நெடியோன் - திரிவிக்கிரமனாய் நீண்டவ னென்றுமாம்.

‘அரசன் தெய்வம் குரு இவர்களிடத்து வெறுங்கையுடனே செல்லலாகாது’ என்பது நூற்கொள்கை யாதலால், தெய்வமும் அரசனு மாகிய இராமபிராணித்து அவனுந் த மிச்சிற்றந்த பொருளான உன்னைக் கொண்டன்றி வெறுங்கையுடனே நான் மீண்டுசெல்வது முறைமையன் றென்பான் ‘நெடியோன்பால் வெறுங்கைபெயரேன்’ என்றான். விளியாதேன் - தோவாதேன்னென்றும் பொருள்படும். நான் உன்னையெடுத்துக்கொண்டு செல்கையில் அரக்கர்கள் பிந்தொடர்ந்து போர்செய்து என்னை அழித்தால் என்செய்வது? என நீ கவலவேண்டா; நான் மிக்கபலமுள்ளவனும் சிரஞ்சீவிபு மாதலால், நானே இறவாமலே வெல்வேன் என்ற ஸாபிப்பிராயவிசேஷ்யமாதலால், ‘ஒருவராலும் விளியாதேன்’ என்பது - கருநீதுடையடைகொளியணியாய்; இதனை வடநூலார் பரிசுரங்குராலங்கார மென்பர். இனி, விளியாதேன்னென்பதை முற்றுகவுங்கொள்ளலாம். அநுமான்சிரஞ்சீவியாயிருக்குமாறு பிரமணிடம் வரம் பெற்றுள்ளவ னாதலால், தன்னை இங்ஙனம் கூறினான்; “தாதாவரைக்கு மென்பிரமதண்டாற்றினுஞ் சாவின்றி, மேதாவியுமா பொருநாளும் விளியாநாளு முறுகவென” என்றார் ஒட்டக்கூத்தர் உத்தரகாண்டத்தில். (சு)

௫. இலங்கையொடுமேகுதிகொலென்னினுமிடந்தென்  
வலங்கொளொருகைத்தலையில்வைத்தெதிர்த்துப்பான்  
விலங்கினரை நூறிவரிவெஞ்சிலையினோர்தம்  
பொலங்கொள்கழறுழ்குவெனிதன்னைபொருளன்றால்.

(இ - ன்.) அன்னை - தாயே ! 'இலங்கையொடும் - இந்தலங்காபட்டணத் தோடும், ஏகுதி கொல் - (என்னை எடுத்துக்கொண்டு) செல்ல வல்லையோ? என்னினும்-என்று கூறினாலும், (அவ்வாறே), இடந்து - (இவ்விலங்கையைப்) போர்த்தெடுத்து, என் வலம் கொள் ஒரு கைத்தலையில் வைத்து - எனது பலம் பொருந்திய ஒருகைத்தலத்தில் வைத்துக்கொண்டு, எதிர் தடுப்பான் விலங்கின ரை நூரி - எதிரில் தடுக்கும்பொருட்டு வருகிற இராக்கதரையெல்லாம் (மற் றொருகையாற்) பொடியாக்கிவிட்டு, வரி வெம் சிலையினோர்தம் பொலம் கொள் கழல் தாழ்துவென் - கட்டமைந்த கொடிய விற்கையுடைய இராமலக்ஷணர் களது அழகுக்கொண்ட திருவடிகளில் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து தண்டனிடு வேன் ; (இவ்வளவுவலிமையையுடைய எனக்கு), இது - (உன்னைத் தோளின் மீது எடுத்துச்செல்லும்) இச்சிறுதொழில், பொருள் அன்று - ஒருபொருட் டன்று; (எ - று.)—ஆல் - சுற்றசை.

தோடர்நிலைச்செய்யுட்பொருட்பேறணி. கொல் - வினா. வலங்கொள் ஒரு கைத்தலையில் - வலக்கையில் என்றுமாம். இது - லங்கையைப்போர்த்தெடுத்துச் செல்லுந் தொழி லென்றுமாம். அன்னை - அண்மைவிளி. கைத்தலை - தோளு மாம்.

(இ)

கூ. அருந்ததியுரைத்தியழகற்கருகுசென்றுன்  
மருந்தனையதேவிநெடுவஞ்சர்சிறைவைப்பிற்  
பெருந்துயரினோடுமொருவிடுபெறலில்லா  
திருந்தனளெனப்பகரினென்னடிமையென்னும்.

(இ - ன்.) அருந்ததி - அருந்ததிபோல்பவனே! அழகற்கு அருகு சென்று- போழ்கன இராமபிரானிடஞ் சென்று, 'உன்'- உனது, மருந்து அனைய தேவி - தேவாமிருதம்போன்ற மனைவி, நெடு வஞ்சர்சிறை வைப்பில் - மிக்க வஞ்சனையையுடைய அரக்கர்களின் சிறைச்சாலையில், ஒரு வீடு பெறல் இல்லாது - ஒருவகையாலும் விடுதலைபடையும் உபாயத்தைப்பெறாமல், பெருந் துயரினோடும் இருந்தனர் - மிக்க துன்பத்துடனே யிருக்கின்றனர்', 'என பகரின் - என்று நான்' சொல்வேனாயின், என் அடிமை - எனது அடிமைத் தொழில், என் ஆம் - யாது பயன்பெறும்? உரைத்தி-சொல்வாயாக; (எ - று.)

தலைவனுக்கு உகப்பான தொழில் செய்தலே அடியவனுக்குக் கட்டமை யாதலால், அதனைச்செய்து உன்னைமீட்காத என்அடிமை சிறிதும்பயன் படாது என்பதாம். 'சேஷிக்கு' அதிசயத்தை விளைக்கை, சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபலாபமும், ப்ராப்யமும்' என்ற பெரியோர்வாக்கையும் நோக்குக. இராமபிரானுக்குத் தெவிட்டாத மிக்கஇனிமை விளைத்தலில், சிதைக்கு அமிரு தம் உவமை.

(கூ)

எ. புண்டொடர்வகற்றியபுயத்தினொடுபுக்கேன்  
விண்டவர்வலத்தையும்வி ரித்துரைசெய்கேனே  
கொண்டிருகிறநிலைனுயிர்க்குறுதிகொண்டேன்  
கண்டிருகிறநிலைன்னக்கழறுகேனே.

(இ - ன்.) புண் தொடர்வு அகற்றிய-புண்படுதலை நீங்கிய, புயத்தினெடு-தோள்களுடனே, புக்கேன் - (யான் இராமபிரானிடம்) சென்றவனும், விண்டவர் வலத்தையும் - (நமது) பகைவர்களுடைய பலத்தையெல்லாம், விரித்து உரை செய்கேனே - விவரித்துச் சொல்வேனோ? 'கொண்டு வருகிற றிலென் - (பிராட்டியை) உடன்கொண்டுவந்தே னில்லை: உயிர்க்கு உறுதி கொண்டேன்-(எனது) உயிர்க்கு நன்மையையே தேடிக்கொண்டேன்: கண்டு வருகிற றிலென் - (பிராட்டியைச் செவ்வையாகக்) கண்டுவந்தேனு மில்லை,' என கழறுகேனே - என்று சொல்வேனோ? (எ - று.)

உன்னை நான் உடன்கொண்டு செல்லாவிடின் உன்னைக்கண்டதனால் கிய பயன்தானும் இல்லை; நான் இராமபிரானிடம்சென்று பகைவர்களின் வலிமையையெல்லாம் விவரித்துச்சொல்வதற்காகவோ இப்போது இங்குவந்தது? அவ்வலிமைதானும் எனக்கு எவ்வாறு செவ்வையாய்த் தெரியும்? உன்னை நான் எடுத்துக்கொண்டுபோக அப்பொழுது அவர்கள் எதிர்த்துவந்தாலன்றோ அவர்கள்வலிமை எனக்குத் தெரியும்? உன்னை நான் கொண்டிசெல்லாவிட்டால், என்உயிர்க்கு ஏதாவது ஒருதீங்குநேருமோ வென்று சங்கித்து அவ்வுயிர்க்கு நன்மையைச் செய்துகொண்டவனெனவே யன்றி, இராமபிரானுக்கும் உனக்கும் ஒருநன்மையும் செய்தவனெனக் என்றவாரும். 'புண்தொடர்வகற்றிய புயம்' என்றது, இதுவரையிலும் ஒருபொழுதும் பகைவர்களால் ஊறுபடாமையை விளக்கிற் றென்னவுமாம். விண்டவர் - மனம்போலப்பட்டவர்: என்றது, பகைவரை; 'உயிர்க்குறுதிகொண்டேன்' என்பதை, 'கொண்டு வருகிற றிலென்' என்பதனோடும், 'கண்டிவருகிற றிலென்' என்பதனோடும் இடையத்து மத்யமநீபமாகப் பொருள் காண்க. கண்டிவருகிற றிலென் - நன்றாகக்கண்டால் ஒருவேளை பகைவர்கள் எனது உயிர்க்கு என்னதீங்குசெய்வார்களோ வென்று அஞ்சி அதுதானும் செய்தேனில்லை யென்றபடி. கழறுகேனே என்ற ஓகாரம் - சொல்வது தகுதியல்லவே யென்று இரங்கியபடியைக் காட்டும். இவ்வாறெல்லாங் சொல்லுதலின் இழிவுதோன்ற, 'கழறுகேனே' என்றான்; (கழறுதல் - பிதற்றுதல்.) "விழுப்புண் படாதநா னெல்லாம் வழக்கினுள், வைக்குந்தன் னனை யெடுத்து" என்ற திருக்குறள், இங்கு முதலடிக்கு மேற்கொள்கத்தக்கது.

(எ)

அ. இருக்குமகில்குடிகடியிலங்கையையிமைப்பி  
னுருக்கிபெரியாவிக்கலரக்கரையுமோன்ற  
முருக்கிநுதக்குலமுடித்துவினைமுற்றிப்  
பொருக்கவகல்கென்னினுமதின்றுபுரிகின்றேன்.

(இ - ன்.) இருக்கும் - (நீ) தங்கியுள்ள, மதில் குழ் கடி இலங்கையை - மதில்களினுற் குழப்பட்ட காவலையுடைய இலங்காபுரியை, இமைப்பின் - கொடிப்பொழுதினுள்ளே, உருக்கி எரியா - (நெருப்பால்) எரித்து உருகச் செய்து, - இகல் அரக்கரையும் - (இவ்ருள்ள) வலிமையையுடைய ராகுசர்

களையும், ஒன்று ஆ முருக்கி - ஒருசேர அழித்து, நிருதர் குலம் முடித்து - அரக்கரதுகுலத்தையும் வேரோடு அழித்து, வினே முற்றி - போர்த்தொழிலு முடித்துக்கொண்டு, பொருக்க - விரைவாக, அகல்க - செல்வாயாக, என்னி னும் - என்று (நீ) கட்டளையிட்டாலும், அது - அச்செய்க்கையையும், இன்று - இப்பொழுதே, புரிகின்றேன் - செய்துமுடிக்கின்றேன்; (எ - று.)

இருக்கும் இலங்கை யென இயையும். வினே முற்றி - வந்தகாரியத்தை முடித்துக்கொண்டு என்றுமாம். பொருக்க - விரைவுக்குறிப்பிடைச்சொல். (அ)

கூ. இந்துநுதனின்னொடிவனையுதிசுலவீரன்  
சிந்தையுறுவெந்துயர் தவிர்த்துதெளிவோடு  
மந்தபிலரக்கர்குலமற்றநிய நூறி  
நந்தலில்புவிக்கணிடர்பிற்களை தன்னறால்.

(இ - ள்.) இந்து நுதல் - சந்திரன்போன்ற நெற்றியையுடையவனே! இசுலவீரன் - வலிமையையுடைய வீரனாகிய இராமபிரான், நின்னொடு இவண் எய்தி - (நான் உன்னை எடுத்துக்கொண்டுபோக) உன்னோடு இப்பொழுதுகூடி, சிந்தை உறு வெம் துயர் தவிர்த்து - மனத்திற் பொருந்திய கொடிய துயரம் நீங்கப்பெற்று, தெளிவோடும் - மனத்தெளிவுடனே, பின் - பின்பு (இங்கு வந்து), அந்தம் இல் அரக்கர் குலம் அற்று அவிய நூறி - முடிவில்லாத [மிக்க தொகுதியாயுள்ள] அரக்கரதுகூட்டத்தை அழிந்தொழியும்படி நீருக்கி, நந்தல் இல் புவிக்கண் இடர் களைதல் - அழிதலில்லாத இவ்வுலகத்துக்கு (அவர்களால் நேர்ந்த) துன்பத்தைத் தீர்ப்பது, நன்று-நல்லதாம்; (எ - று.)—ஆல்-ஈற்றாக.

‘இப்போது தான் அதுமாறொடுமிண்டவிட்டால் இராமபிரானால் துவட்ட நிக்கிரகம் நடப்பது எவ்வாறு?’ என்று சிதைக்கு உண்டாகக்கூடிய சந்தேகத்தை அதுமான் இவ்வாறுசொல்லி யொழித்தன னென்க. இந்துநுதல் - உவமைத்தொகையன்மொழி. இவண் எய்தி - உடனே மீண்டும் இவ்விலங் கைக்கு வந்து எனவுமாம். அந்தம் இல் - அழிசில்லாத என்றுமாம். (க)

க௦. வேறினி வீளம்பவுள தன்றுவிதி யாலிப்

பேறுபெற வென்கணரு டந்தருளு பின்போ

யாறுதுய ரஞ்சொலிள வஞ்சிபடி யனறே

ளேறுகடி தென்றுதொழு தின்னடிப ணிந்தான்.

(இ - ள்.) ‘அம் சொல் இள வஞ்சி - அழகியசொற்களையுடைய இளமை யான வஞ்சிக்கொடிபோன்றவனே! இனி வேறு வீளம்ப உளது அன்று-இனி வேறோர் ஆகேற்பமும் (நீ) செரல்லத்தக்கதன்று: விதியால் - (முன்செய் துள்ள) நல்வினைப்பயனால், இு பேறு பெற - (உன்னை இராமபிரானிடத்திற் சேர்த்த லென்ற) இப்படிப்பட்ட பாக்கியத்தை (யான்) பெறும்படி, என் கண்- என்னிடத்தில், அருள் தந்தருளு - கிருபைசெய்தருள்வாயாக; பின்-(நான் எடுத்துக்கொண்டுபோன) பின்பு, போய் - (இராமபிரானிடம் நீ) சென்று, துயர் ஆறு-துன்பந்தணியப்பெறுவாயாக; அடியன் தோள் - என்னுடையதோ

ளின்மேல், (இப்பொழுது), கடிது எறு-விரைவில் ஏறியருள்வாயாக', என்று- என்று விண்ணப்பஞ்செய்து, தொழுது இன் அடி பணிந்தான் - கைகுவித்துக் கொண்டே (பிராட்டியினது) இனியதிருவடிகளை வணங்கினன், (அதுமான்).

'உளதின்று' என்ற பாடத்துக்கு - இனி வேறென்றும் நான் சொல்லத் தக்கதில்லை யென்று பொருள். விதியால் - உனதுகட்டளையால் என்றமாம். இப்பேறு - அதுமான் சீதையைச் சிறைமீட்டு இராமபிரானிடம் வந்தானென்பது. அடிக்கு இனிமை - கண்ணுக்கு இனியதாயிருத்தல்; அழகு. நீ என் 'தோளின்மீது' ஏறிக்கொண்டால், இராமபிரானைச் சென்றுசேர்ந்து, இப்பொழுதுபடுந் துன்பத்தினின்று நீங்கிச் சுகமடையலாம் என்பது கருத்து. (க௦)

வேறு.

[சீதை அநுமான்வார்த்தைகூறு உடன்படாது சில கூறுதல்.]

க௧. ஏய நன்மொழி யெய்தவி ளம்பிய

தாயின் முன்னிய கன்றனை யான்றனை

யாய தன்மைய ரியதன் முமெனத்

தூய மென்சொ ளினையன சொல்லினான்.

(இ - ன்.) ஏய - தகுதியான, நல் மொழி - நல்ல வார்த்தைகளை, எய்த விளம்பிய - (செவியிற்) பொருந்தும்படி கூறின, தாயின் முன்னிய கன்று அனையாந்தனை - தாய்ப்பசுவிற்குமுன் சென்று நின்ற கன்றை யொத்த அதுமானை (நோக்கி, பிராட்டி).—'ஆய தன்மை - (சீழ் இவன் கூறிய) அப்படிப்பட்ட செய்கை, அரியது அன்று ஆம் - (இவனுக்குச் செய்வதற்கு) அருமையானதொன்று அன்றாகும்,' என - என்று எண்ணி, இனையன - இத்தன்மையனவாகிய, தூய - குற்றமற்றனவான, மெல் சொல் - மென்மையான வார்த்தைகளே, சொல்லினான் - சொல்பவனானான்; (எ - று.)—அவற்றை, மேற் பதினைந்துகவிகளிற் காண்க.

'தாயின்முன்னிய கன்றனையான்' என்றது, அனுமானது களிப்புமிருதியைக் குறிக்கும். தாய்ப்பசு - லோகமாதாவான பிராட்டிக்கும், கன்று - அதுமானுக்கும் உவமையாம். 'தூய' என்றார், அப்பிராட்டி சொல்லும் வார்த்தைகள் அஃதுகற்புகிலமைக்குத் தக்கிருந்தனவா மென்றற்கு. மென்சொல் என்பதைப் பிராட்டிக்கு அன்மொழித்தொகையாக்கி, சொல்லினான் என்பதற்கு எழுவாயாகக் கொள்ளலு மொன்று.

இது முதல் இருபத்தெழு கவிகள் - முதற்சீர் மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கலிவிருத்தங்கள். (க௧)

க௨. அரியதன் றுநின்னுற்ற லுக்கேற்றதே

தெரியவெண்ணினை செய்வதுஞ்செய்தியே

யுரியதன்றெனவோர்கின்றதுண்டதென்

பெரியபேதைமைச்சின்மதிப்பெண்மையால்,

(இ - ள்.) அரியது அன்று - (இது உனக்குச் செய்தற்கு) அருமையான தொழிலொன்றன்று ; நீன் ஆற்றலுக்கு ஏற்றதே தெரிய எண்ணினை - உனது வல்லமைக்குத் தக்கதையே (செய்ய) நன்கு ஆலோசித்துள்ளாய்; செய்வதும் - (நீ) செய்வதாகச் சொன்னதையும், செய்தியே - செய்தேமுடிக்கவல்லாய் ; (ஆயினும்), என் - எனது, பெரிய பேதைமை சில் மதி பெண்மையால் - மிக்க அறியாமையையும் சிற்றறிவையுமுடைய பெண்தன்மையால், உரிபது அன்று என - (நீ) சொன்னகாரியம்) தக்கதன் றென்று, ஓர்கின்றது அது - ஆலோசிக்குற்தொன்று, உண்டு - (உனது எண்ணத்துக்குமாறாக) உள்ளது ; (எ - று.)—அது, மேல் விவரித்துக் கூறப்படும்.

நீ என்னை எடுத்துச் செல்வதாகச் சொன்னது காலத்துக்கும் உனது ஆற்றலுக்கும் தக்கதாயினும் அது எனதுபெண்புத்திக்கு நேரிதாகத் தோன்றவில்லை யென்றன னென்க. உரியதாய்வேன வோர்கின்ற துண்டதென், பெரிய பேதைமைச் சீனமதி—மாறுபட்டசொற்கள் வந்தது, தோடைமுரண். சுற்றடியில் “பேதைமை யென்பது மாதர்க்கணிகலம்,” “துண்ணுணர்வுடையோர் னாலொடு பழகினும், பெண்ணறிவென்பது பெரும்பேதைமைத்தே” என்பன நோக்கத்தக்கவை.

(கஉ)

கஉ. வேலையின்னிடையேவந்துவெய்யவர்

கோலிவெஞ்சரநின்னொடுங்கோத்தபோ

தாலமன்னவர்க்கல்லையெற்கல்லையாற்

சாலவுந்தடுமாறுந்தனிமையோய்.

(இ - ள்.) (என்னை நீ எடுத்துக்கொண்டுசெல்கையில்), வேலையின்இடையே - சமுத்திரத்தினம்த்தியில் [கடலுக்குநேராக மேலே நீ செல்லும்போது], வெய்யவர் - கொடுத்தன்மையையுடைய அரக்கர், வந்து - (உன்னைப் பின்பு தொடர்ந்து) வந்து, கோலி - (உன்னை) வளைத்துக்கொண்டு, நின்னொடும் - உன்னோடு, வெம் சரம் - கொடிய அம்புகளை, கோத்த போது - தொடுத்து எதிர்த்துப்போர்செய்யும்போது, ஆலம்அன்னவர்க்குஅல்ல - விஷம்போன்ற ராகுசர்களுடன் எதிர்த்துப் போர்செய்யவும் முடியாமல், எற்கு அல்ல - என்னைக்காப்பாற்றவும் முடியாமல், சாலவும் - மிகவும், தடுமாறும் - மனங்கலங்கு கிற, தனிமையோய் - தனித்திருக்குந் தன்மையையுடையவனாவாய் ; (எ - று.)

நீ வேறுதுணையின்றித் தனிப்பட்டவனாயிருத்தலால், இடைவழியில் அரக்கரை யெதிர்த்து அழித்தலும், என்மீது அவ்வரக்கரதுஅம்பு படாமல் என்னைஇடைவழியின்றிக்காத்தலும் ஆகிய இரண்டையும் ஒருங்குசெய்யமாட்டாமல் தடுமாறுவாய் என்றபடி. ஆலம் - பிறரைக்கொல்லுந் தன்மையாலும், கருகிறத்தாலும் அரக்கர்க்கு உவமை. ‘அல்ல’ என்னும் எதிர்மறைமுன்னிலையொருமைக்குறிப்புமுற்றெச்சம் இரண்டும் - விகற்பப்பொருளான. மூன்றாமுடிபூற்றுமோனை.

(கக)

கசு. அன்றியும்பிறிதுள்ளதொன்றாயின்  
வென்றிவெஞ்சிலைமாசுணும்வேறிலி  
நன்றியென்பதம்வஞ்சித்தநாய்களி  
னின்வவஞ்சனைநீயுநினைத்தயோ.

(இ - ள்.) அன்றியும் - கீழ்ச்சொன்ன காரண மல்லாமலும், பிறிது ஒன்று உள்ளது - (என்னை எடுத்துச்செல்லக்கூடாமைக்கு) வேறொரு காரணமும் இருக்கின்றது: (அது என்னவென்றால், —) ஆரியன் - இராமபிரானது, வென்றி வெம்சிலை - வெற்றியையுடைய கொடிய வில், மாசு உணும் - (மனைவியை மீட்க வில்லையென்னும்) பழிப்பை யடையும் (என்பதாம்); (இப்படி எல்லாவகையாலும் அச்செய்கை குற்றத்துக்கு இடமாயிருத்தலால்), இனி வேறு நன்றி என் - (அதில்) இனி வேறு என்னநன்மை உள்ளது? (ஒருநன்மையு மில்லை யென்ற படி); பதம் - பக்குவமானசோற்றை, வஞ்சித்த - வஞ்சனைசெய்து எடுத்துக் கொண்டெச்செல்கிற, நாய்களின் - நாய்கள்போல, நின்ற வஞ்சனை - பொருந்திய வஞ்சனைத்தொழிலை, நீயும் —, நினைத்தியோ - நினைக்கக்கடவையோ? (எ - று.) — நினைத்தல் சிறிதும் தருதியன் றென்பதாம்.

நீயும், உம் - (அரக்கனையன்றி நீயும் என) எச்சப்பொருளோடு, (இராமதாது ஞாப்ச்சிறப்புப்பெற்றுள்ள நீயும் என) உயர்வுசிறப்புப்பொருளையுந் தரும். இராவணன் என்னைப் பிறர்க்குத்தெரியாது வஞ்சித்து எடுத்துவந்ததுபோல நீயும் பிறர்க்குத் தெரியாது இங்கிருந்து என்னை யெடுத்துச்செல்லுதல் இழிதொழிலா மென்பது கருத்து. நீ என்னை எடுத்துச்சென்றால் அது, அசகாயகுரான இராமபிரானுக்கு, 'தன்பொருளைத்தானும் மீட்கவல்லமையில்லாதவன்' என்ற ஒரு பெரும்பழிப்பை விளைக்குமாதலால், தலைவனான அவனுக்கு இவ்வாறான பழியை உண்டாக்குதல் அடியவனான உனக்குத் தகுதியன்று என்று பிராட்டி தடுத்தன னென்க. வில் மாசுணும் - உடையவன் தன்மையை உடைமைமேல் ஏற்றிக்கூறிய உபசாரவழக்கு. இனி வேறு - இனி வேறென்றும் உள்ளது; நன்றி என்பதம் வஞ்சித்த நாய்களின் - கிரபராதியான என்னை இருப்பிடத்தினின்று வஞ்சித்துக் கவர்ந்துவந்த நாய்போற்கடைப்பட்ட அரக்கர்போல என் றும் பொருள்கொள்ளலாம். ஓகாரம் - தகுதியின்மை குறித்துநின்றது. (கசு)

கரு. கொண்டபோரினுங் கொற்றவன்விறற்றொழி

லண்டரேவருநோக்கவென்னுக்கைகையைக்

கண்டபோரரக்கன்விழிகாசுக்க

ளுண்டபோதன்றியானுளெனுவேனே

(இ - ள்.) கொண்ட போரின் - மேற்கொண்டு செய்யப்போகிற யுத்தத்தில், உம் கொற்றவன் - உங்கள் தலைவனாகிய இராமபிரானது, வில் தொழில் - வில் தொழிலின் வல்லமையை, அண்டர் வையும் - (ஆகாயத்து நின்று போர்காண்கிற) தேவர்களெல்லாரும், நோக்க - பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், —



என் ஆக்கையை கண்ட போர் அரக்கன் விழி - (பதிவிரதையான) எனது உடம்பை (க் காதல் கொண்டு) நோக்கின போரில் வல்ல இராவணனது கண்களை, காகங்கள் - காக்கைகள், உண்ட போது அன்றி - குத்தித்தின்றபோதல்லாமல், யான் - நான், உனென் ஆவெனோ - உயிருள்ளவனாவேனோ? (எ - று.)

எனக்குத்திவகு இழைத்த இராவணனது தலைகள் இராமபிரானது அம்புகளால் அற்றுக் கீழ்உருண்டு காக்கைகள் குத்தித்தின்றால்தான் என்மனத்துயர்தணிந்து உயிர்நிலைபெறுமேயன்றி, அங்ஙனமாகாதவரையில் மனக்கொதிப்பு அடங்காது; எனது உயிர் இருந்தாலும் இல்லாதது போன்றதேயாம் என்பது, கருத்து. சீதை இராவணன்மீது இவ்வளவு சினங்கொண்டு கூறினது, அவளது கற்பின் உறுதியை விளக்கும். சீதையைக் காதல்கொண்டு நோக்கின இராவணனது மண்கட்டுத் தண்டனை காக்கைகளாற் குத்தப்படுதலே; பிறன் மனைவியினிடம் காதல் கொள்வார்க்குப் பிராணந்தமான துன்பமே முடிவான பயனென்பது இதனால் போதரும். மற்றை வாகரங்களை யுங் கூட்டி உள்பாட்டுமுன்னிலைப் பன்மையாக 'உங் கொற்றவன்' என்றான். 'உம்' என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், உங்கள் தலைவனுக்குப் புகழுண்டாம்படி நீ முயலவேண்டாவோ வென்று குறிப்பித்தவாறாம். 'எங்கொற்றவன்' என்ற பாடமும் கொள்ளலாம். பூமியிற் போர் நிகழ்கையில் தேவர்கள் ஆகாயத்தில் நின்று அப்போரைக் காணுதல், மரபு. நோக்கக் காகங்கள் கொண்டபோது என இயையும். கண்கள் இருப்தாதல் தோன்ற, 'காகங்கள்' எனப் பன்மையாகக் கூறினான். போரில் தும் என்றும் பிரிக்கலாம். (சுரு)

கக. வெற்றிநாணுடைவில்லியர் விற்றொழின்

முற்றநாணிலரக்கியர் மூக்கொடு

மற்றநாணினராயினபோதன்றிப்

பெற்றநாணமும்பெற்றியதாகுமோ.

(இ-ள்.) வெற்றி நாண் உடை வில்லியர் - ஜயத்தைத்தருகின்ற நாணியையுடைய வில்லை யேந்திய இராமலக்ஷ்மணர், வில் தொழில் - (தமது) வில்லினால் செய்யும் போர்த்தொழிலை, முற்ற-நிறைவேற்ற [போரிற் பகைவர்களை யெல்லாம் கொல்ல], (அதனால்), நாண் இல் அரக்கியர் - வெட்கங்கெட்ட ராகுசிகளெல்லாம், மூக்கொடும் - (சூர்ப்பண்கையின்) மூக்கு அறுபட்டதனோடு ஒப்ப, அற்ற நாணினர் ஆயின போது அன்றி - அறுபட்ட மங்கலநாணையுடையவராயினபோ தல்லாமல், பெற்ற நாணமும்-(நான்) இயற்கையாகக் கொண்டுள்ள நாண்மென்னுங் குணமும், பெற்றியது ஆகுமோ - பெருமை யுடையதாமோ? [ஆகாது என்றபடி]; (எ-று.)

நாண் என்றது, மற்றைப் பெண்குணங்க ளெல்லாவற்றிற்கும் உபலக்ஷணம். நாண் உத்தம பத்தினியாயின் அரக்கர்கள் யாவரும் இராம லக்ஷ்மணரது அம்புகளினால் இறக்கக்கடவ ரென்பது, கருத்து. எனது நாண் மற்றை

காணை [அரக்கியரின் மாங்கலியத்தை]ப் பொருதென்பது, தொனி. என் னொருத்தியை வருத்தியதன்பயனாக, அரக்கியரெல்லாம் தம்கணவரையிழுந்து வருத்த முறக்கடவ ரென்பாள் 'அரக்கியர் அஃத நாணினராயின போதன்றிப் பெற்ற நாணமும் பெற்றியதாருமோ' என்றாள், அற்ற நாணினர் - வடமொழி நடை; நாணற்றவர் என விருதிபிரித்துக் கூட்டலுமாம். அரக்கியர் மூக்கொடும் அற்ற நாணினர் - முன்னமே அரக்கியருள் ஒருத்தியான சூர்ப்பணகைக்கு மூக்கு அறுபட்டுள்ளது; அதனோடு இப்பொழுது மற்றை யரக்கியர் யாவர்க் கும் மங்கல நாண் அறுபட வேண்டு மென்றபடி; இது, உடனவிற்கியணி. இங்கே 'மூக்கு' என்றது, அறுபட்ட மற்றை யறுப்புக்களுக்கும் உப வக்யணம்.

(கசு)

க௭. பொற்பிறங்கலிலக்கைபொருந்தல  
ரெற்புமால்வரையாகிலதேயெனி  
னிற் பிறப்புமொழுக்குமீழுக்கமில்  
கற்புமயான்பிறர்க்கெங்ஙனங்காட்டுகேன்.

(இ - ள்.) பொன் பிறங்கல் இலக்கை - பொன்மயமான (திரிகூட மென் னும்) மலையின்மே லுள்ள லங்கா பட்டணம், பொருந்தலர் என்பு மால் வரை. பகைவர்களாகிய அரக்கரது பெரிய எலும்பு மலையை யுடையதாக, ஆகி லதே எனின் - ஆகாமற்போமே யானால், இல் பிறப்பும் - (எனது) உயர்குடிப் பிறப்பையும், ஒழுக்கும் - நன்னடக்கையையும், இழுக்கம் இல் கற்பும் - வரு வுதலில்லாத கற்பநிலைமையையும், யான்—, பிறர்க்கு - அயலார்க்கு, எங்ங னம் காட்டுகேன் - எவ்வாறு காண்பிப்பேன்? (எ-று.)—காண்பிக்க வழியில்லை யென்றதாம்.

அரக்கர்களெல்லாம் அழிந்தால்தான் எனதுகுடிப்பிறப்பு முதலியன வி ளங்கு மென்றாள். 'பத்தினிவதை பொல்லாது' என்ற உலகவழக்கு, இங்கு கோக்கத்தக்கது. பிறங்கல் - விளங்குவது; வெகுதூரத்திலுள்ளாராலும் காணப் படுவதுபற்றி, மலைக்குக் காரணப்பெயர். வாயுபகவானுக்கும் ஆதிசேஷனுக்கும் "நமக்குள் யார் பலசாலி?" என்று விவாதமுண்டாக, ஆதிசேஷன் தனது ஆயிரம் படங்களாலும் மேருவின் ஆயிரம்சிகரங்களையும் கவிந்து காத்து நின்றபொழுது, வாயுபகவான் வேகமாக மோதி வீழ்த்தித் தள்ளிய பொன்மயமான அம்மேரு மலையின் மூன்று சிகரங்களே திரிகூடமலையாயின என்ற வரலாறுபற்றி, அது இங்கு 'பொற்பிறங்கல்' எனப்பட்டது. பொருந்தலர் - மனமிணங்காதவர். (க௭)

க௮. அல்லன்மாக்களிலக்கையதாருமோ  
வெல்லேநீத்தவுலகங்களையாவுமென்  
சொல்லினாற்சூலவேனதுதூயவன்  
ளில்லினாற்றற்குமாசென்றுவீசினேன்.

(இ - ள்.) அல்லல் மாக்கள் இலங்கையது ஆகுமோ - (பிறர்க்குத்) தன் பஞ்செய்யுந் தன்மையுள்ள ராக்ஷசர்களுடைய இலங்கா புரியை மட்டுமோ? எல்லே நீத்த உலகங்கள் யாவும் - கணக்கில்லாத எல்லா வுலகங்களையும், என் சொல்லினால் - எனது சாபவார்த்தையினாலே, சுடுவேன் - எரித்தழித்திருப் பேன்; அது - அவ்வாறு செப்தல், தூயவன் வில்லின் ஆற்றற்றகு மாசு - பரி சுத்த மூர்த்தியாகிய இராம பிரானது வில்தொழில் வன்மைக்குக் குறைவையுண்டாக்கும், என்று. என்று எண்ணி, வீசினைன் - அவ்வாறு செய்யா தொழிந் தேன்; (எ - று.)

அரக்கர்களை யெல்லாம் அழித்துச் சிறைமீளும் வல்லமை எனக்கு இருந்தும் நான் இராமபிரானுக்கு மேன்மை விளைக்க வேண்டியே அங்ஙனஞ் செய் யாது அடங்கி யிருத்தல் போல, உனக்கு என்னை யெடுத்துச் செல்லும் வல்லமை யிருந்தும் நீயும் அடங்கி யிருத்தலே முறைமையாகு மென்று சீதை அதுமானுக்குக் கூறினாள். அரக்கரை அறிவில்லாத மிருகங்கள் போன்றவ ரென்பார், 'மாக்கள்' என்றார். மாக்களெனப்படுவார் - மனவுணர்ச்சியில்லாமல் ஐம்பொறியறிவு மாத்நிரமே யுடைய விலங்கு போன்ற ஒருசார் மானிடங்கள்; மக்களாவார் - ஐம்பொறியுணர்வோடு மனவறிவு முடையவர்: விவேகிகளான மனிதர். இவ்வேறுபாட்டை - "மாவும் மாக்களும் ஐயறிவினவே," "மக்கள்தாமே ஆற்றிவுயிரே" என்னுந் தொல்காப்பியச்சூத்திரங்களால் அறிக. சொல் - வெகுண்டு கூறும் மொழி; சாபம். (கஅ)

கக. வேறுமுண்டுரைகளேதுமெய்ம்மையோ

யேறுசேவகன்மேனியல்லாலிடை

யாறுமைம்பொறிநின்னைபுமாணெனக்

கூறுமிவ்வுருத்திண்டுதல்கூடுமோ.

(இ-ள்.) 'மெய்ம்மையோய் - சத்தியகுணமுடையவனே! வேறுஉரையும் உண்டு - (நீ எடுத்துச்செல்லக்கூடாமைக்கு) வேறொருகாரணமும் உண்டு: அதுகேள்-அதினக்கேட்பாயாக: (அது என்னவெனின்—), ஐம்பொறி ஆறும் நின்னையும்-பஞ்சேந்திரியங்களும் அடங்கியிருக்கப்பெற்ற உன்னையும், ஆண் என கூறும் - ஆண்மக னென்று சொல்லும் (இவ்வுலகம்); (ஆதலால்), ஏறுசேவகன் - உயர்ந்த மகாவீரனாகிய இராமபிரானது, மேனி அல்லால் - திருமேனியைப் (பரிசிப்பதே) யல்லாமல், இடை - நடுவில், இ உரு-இந்த (உனது) உருவத்தை, திண்டுதல் - (கான்) பரிசித்தல், கூடுமோ - தருமோ? [தகாது.]

பஞ்சேந்திரியநிக்கிரகஞ் செய்தவனாயினும் நீயும் ஆண்பாலுள் அடங்கி னவ னாதலால், பரபுருஷனைத்தொடுத லென்ற குற்றம் எனக்கு உண்டாகு மாறு உன்தோளின்மீது ஏறுதல் தகாது என்பதாம். இச்செய்யுளினால், சீதையினது பயிர்ப்பு என்னும் மகதேவக்குணம் இனிது விளங்கும்; (பயிர்ப்பாவது - தகாதவற்றில் அருவருப்புக்கொள்ளுதல்.) சீதை தான் இதுவரையிலுங் கூறி

வந்த காரணங்கள்போலாது இப்பொழுது கூறுவது முக்கியமானதும், கற்பு நிலைக்கு இன்றியமையாததுமாகு மென்பாள், 'வேறுமுண்டுரை' என்றாள். இனி, ஏறு சேவகன் என்றது - உவமைத்தொகையாய், ஆண்சிங்கம் போன்ற வீரனென்றும் பொருள்படும். "ஏறுசேவகனுக்கு" என்றாற்பெரியாரும். (கக)

உ0. திண்டிவானெனினித்தனைசேண்பக

லீண்டுமோவுயிர்மெய்யினிமைப்பின்முன்

மாண்டுதீர்வனென்றே நிலம்வன்மையாற்

கிண்டுகொண்டெழுந்தேகனன்கீழ்மைபான்.

(இ-ள்.) கீழ்மையான் - அற்பகுணமுடைய இராவணன், திண்டுவான் எனின் - (என்னைத் தொட்டிருப்பானானால், இத்தனை சேண் பகல் - இவ்வளவு நெடுங்காலம், உயிர் மெய்யின் ஈண்டுமோ - (அவனது) உயிர் உடம்பிற் பொருந்தியிருக்குமோ? [இராத, அப்பொழுதே இறந்திருப்பான் என்ற படி]; (அவன் முன்பு என்னை எடுத்தவரும்பொழுது), இமைப்பின் முன் மாண்டு தீர்வான் என்றே - ('நான் இவனைப் பலாத்காரமாகத் தொட்டால்) நொடிப்பொழுதினுள்ளே உயிர்நீங்கிவிடுவேன்' என்று எண்ணியே, வன்மையால் - (தனது) வலிமையால், நிலம் கிண்டுகொண்டு எழுந்து ஏகினன் - தரைபோடு பெயர்த்து (என்னை) எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட்டுச் சென்றான்; (எ-று.)— சிதை தான் பாபுருஷனைத் திண்டுதல் தகாதென்றதன்மே லுண்டாகும் ஐயத்தை இச்செய்யுளினால் நீக்குகின்றாள்.

"ஆண்டாயிடையே தீயவ னாயிழையைத், தீண்டாலெனு மேலுரை சிந்தை செயாத், தூண்டானெனலா முயர்தோள்வலியாற், கீண்டானிலம் யோசனை கீழொடுமேல்", "கொண்டா னுயர்தேர்மிசை" என்றார் ஆரணியகாண்டத்திலும்; "தருபதஞ் சமைந்த முக்கோற் ருபதவடிவங் கொள்ளாத், திருவினை நிலத்தோ டேந்தித் தென்திசை யிலங்கை புக்கான்" என்பர் மேலும். இவ்வாறு முதலாலாகிய ஸ்ரீவால்மீகிராமாயணத்திற் கூறப்பட்ட தில்லையாகிலும், பிறநூள் மேற்கோள்கொண்டு இங்ஙனம் கூறினாற்போலும். இப்படி முதலாலுக்குச் சிறிதுவேறுபடுத்திக்கூறுவதும் வழிநூலிலக்கணமாதலை, "முன்னோர் நூலின் முடிபொருங்கொத்துப், பின்னோன்வேண்டும் விகற்பங் கூறி, யழியாமாபினது வழிநூலாகும்" என்ற ரூத்திரரத்தினாலும் அறிக. கிண்டு, கீள் - முதலினிலை. இனி, இக்கவிக்கு-என்னை இராவணன் தொட்டிருப்பானானால் இத்தனை நாள் என்னுயிர் உடம்பில் தங்குமோ? என்னை வலியத்தொட்டால் நான் உயிர் விடுவேனென்று எண்ணியே அவன் என்னை நிலத்தோடு கொண்டேகினன் என்றும் உரைக்கலாம். பிறர்மனைவியை நயக்கும் பாவமுடையா ளாதலின், இராவணனை 'கீழ்மையான்' என்றாள். (உ0)

உக. மேவுசிந்தையின்மாதரைமெய்தொடிற்

நேவுவன் நலேசிந்துகநீதெவப்

பூயின்வந்தபுராதனனே

சாவமுண்டெனதாருயிர்தந்ததால்.

(இ-ள்.) 'மேவு சிந்தை இவ் மாதரை - தன்னைக் கூட விரும்புகிற எண்ண மில்லாத பெண்களை, மெய் தொடி - (இராவணன் பலாத்காரமாக) உடம்பைத் தொடுவானால், தீது - அக்குற்றத்திற்காக, தேவு வல் தலை - தெய்வத்தன்மையையுடைய (அவனது) வலிய (பத்துத்) தலைகளும், சிந்துக - (மீண்டும் முளையாதபடி) சிதறிவிடுவனவாக,' என - என்று, பூயின் வந்த புராதனனே புரல் - (திருமாவின் நாபித்) தாமரை மலரில் தோன்றிய பழமை. யான் பிரமதேவன்தானே சொல்லியுள்ள, சாவம் - சாபம், உண்டு - (இராவணனுக்கு) உளது; (அச்சாபம்), எனது ஆர் உயிர் தந்தது - எனது அரிய உயிரைப் (போகவொட்டாது) காத்து நின்றது; (எ.று.)—இதனால், இராவணன் நிலத்துடன் கீண்டுமொண்டெழுந்ததற்குக் காரணங் கூறினான். ஆல்-சுந்தரி.

அச்சாபமில்லாவிட்டால் என்னை அவ்விராவணன் கற்பழிக்க முயல்வானோதலால், யான் அப்பொழுதே உயர்நீத்திருப்பேனென்றதாம். இராவணனது தலைகளுக்குத் தெய்வத்தன்மை-அறுக்க அறுக்கப் பிரமனது அதுக்கிரகத்தால் மீண்டும் முளைத்தல், திருமாவினதுசங்கல்பத்தால் அவனது திருநாபியினின்று உண்டான தாமரைமலரிற் பிரமன் தோன்றினான் என்பது, நூற்கொள்கை. பிதாமகனென்னும் ஒருபெயர்பற்றி, பிரமனை 'புராதனன்' என்றார். புராதன், சாபம் - வடசொற்கள். முன்னொருகாலத்திலே பிரமனை வந்தனன் செய்யும் பொருட்டு அவனது இருப்பிடத்தைக்குறித்துச் சென்றுகொண்டிருந்த புஞ்சி கஸ்தலை யென்னும் அப்ஸரஸ்திரீயை ஆகாசமார்க்கத்திலே கண்ணுற்ற இராவணன் அவளைக்காதலித்து வலியக்கற்பழிக்க, அங்கனம் கலங்கினநிலையோடு பிரமனிருக்கையைச்சார்ந்த அவளை நோக்கின நான்முகக் கடவுள் நிகழ்ந்ததையுணர்ந்து கடுங்கோபங்கொண்டு இராவணனைக்குறித்து 'இளிரீ அயல்மாதை வலியக்கற்பழிப்பையாயின், அப்பொழுதே உன் தலை நூறுகப்பிளந்து அழிக' எனச் சபித்திட்டனன் என்ற வரலாறு இங்கு உணரத்தக்கது. இதனை ஸ்ரீ வால்மீகிராமாயணத்து யுத்தகாண்டத்தில் பதின்மூன்றாஞ்சுருக்கத்திற் காண்க. மேல் திருவுடிதொழுதபடலத்தில் (சுரு) "மண்ணொடுங்கொண்டுபோனான் வானு யர்கற்பினான்தன், புண்ணியமேனிதீண்டவஞ்சுவா னுலகம் பூத்த, கண்ணகன் கமலத்தண்ணல் கருத்திலாட்டொடுதல் கண்ணி, நெண்ணருங்கூறுய்மாய்தி யென்றதோர்மொழியுண்டென்பான்" என்பதுங் காண்க. இராவணன் திக்விஜயஞ்செய்தபோது தேவலோகத்துக்குச்செல்லப் புறப்பட்டுக் குபேரனது அள சாபுரியினருகிற் செல்லுகையில், குபேரன் மகனான நளகூபரனை நோக்கிச் செல்லும் அவனது காமக் கிழத்தியான அரம்பையைக் கண்டு காழ்ந்து அவளை

வலியப்பிடித்துக் கற்பழித்தவளவிலே, அவன் வருந்திச் சினந்து இராவணனை நோக்கி 'இனி நீ எந்தமகளிரையேனும் அவருடன்பாடின்றி வலியத்தின் மூன் அவரது கற்பின்களால் எரிந்தழிவாய்' என்று சபித்ததுமன்றி, அச்செய்தியை யறிந்த நளகூபரனும் 'இனி இராவணன் ஒருவர்க்கு உரிய மாதரை வலியத்தின்பொருளின் தலை வெடித்து இறக்கக்கடவன்' என்று சபித்தான் என ஒருவரலாறு உத்தரகாண்டத்திற் கூறப்பட்டிருப்பினும், அது, இவ்விடத்துக்குப் பொருந்தாது; 'பூவின்வந்த புராதனனே புகல் சாவம்' என்றதனால், அன்றியும், இராவணனுக்குமுன் வலியற்றவனும் இராவணனுக்கு மகன் மூறையாகிறவனுமான நளகூபரனும் அவனதுகாமக்கிழத்தியான ரம்பையும் சபித்த சாபங்கள் இராவணன்விஷயத்திலே பலிக்கமாட்டாதனவாக, அவற்றைப் பொருள்செய்யாமல் இராவணன் புஞ்சிகஸ்தலையைப் பலாக்கரித்து அதன்பின் பிதாமகக்கடவுளிட்டசாபத்திற்கே அஞ்சுவானுயின் நென்பதையும் அறிக. 'சிந்துக தீர்ந்தென' என்ற பாடத்துக்கு, தீர்ந்துசிந்துக [சிந்தித் தீர்க்] என்க.

(உச)

உஉ. அன்னசாவமுளநெனவாண்மையான்  
மின்னுமௌலியன்மெய்ம்மைபன்வீடணன்  
கன்னியென்வயின்வைத்தகருணையான்  
சொன்னதுண்டுதுணுக்கமகற்றுவான்.

(இ-ள்.) அன்ன சாவம் உளது என - அப்படிப்பட்ட சாபமொன்று (இராவணனுக்கு) உண்டென்று, — ஆண்மையான் - பாக்கிராமமுள்ளவனும், மின்னும் மௌலியன் - ஒளிவிளங்குகிற கிரீடத்தை யுடையவனும், மெய்ம்மையன் - சத்தியத்தையுடையவனுமாகிய, வீடணன் - விபீஷணனது, கன்னி - மகளாகிய திரிசடை, என்வயின் வைத்த கருணையான் - என்னிடம் வைத்த அருளையுடையவன், துணுக்கம் அகற்றுவான் - (எனது) அச்சத்தைப் போக்குபவளாய், சொன்னது —, உண்டு —; (எ-று) — இராவணனுக்குநேர்ந்துள்ள சாபவரலாற்றைத் தான் அறிந்தவகையைச் சீதை இதனாற் கூறினாள்.

உளது எனச் சொன்னது உண்டு என இயையும். ஆண்மையான் என்றதில், இலங்கையை யாளுதற்கு உரியவனென்ற ஒருபொருளும் தொனிக்கும்; இங்ஙனம் எஃகராவரலாற்றை உய்த்துணரவைத்தல், மகாகவிகளின் இயற்றை. மௌலியென்னுந் தலையின்பெயர்-அதில் அணியுந் கிரீடத்துக்கு இடவாகுபெயர்; 'முடி' என்பது போல. வீடணன் = விபீஷணன்; இவன், இராவணனது இறுதித்தம்பி; மிக்க நற்குணமுடையவன்; வலியக் கவர்ந்துவந்த சீதையை விட்டுவிடும்படி தான் பலவாறு நல்லறிவுகூறியும் இராவணன் கேளாமையால், இவன் அவனைத் துறந்து இராமபிரானைச் சாணமடைந்து இராவணவதத்தின்பொருட்டு அப்பிரானுக்குத் துணையாய்நின்றனன்; விபீஷணன் என்ற சொல்-(பகைவர்க்குப்) பலவாறு பயங்கராகவுள்ளவனென்று பொருள்

படும்; இனி, பயங்கரனல்லாதவ னென்று உரைத்தலு மொன்று. வீடண னுடைய கன்னியின் பெயர், திசிகடையென்பது. இவளும் இவளதுதாயும் அரசுக்கியராற் சீதை வருத்தப்படுகையில் அவட்குத் தேற்றரவுகூறி உற்ற துணையா யிருந்தனரென்க. துணுக்கம் - இராவணன் பலாத்காரஞ்செய்வானே யென்ற எண்ணத்தினாலாகிய அச்சம். (உஉ).

உரு. ஆயதுண்மையினுனுபதன்றெனின்  
மாய்வென்மன்றவறம்வழுவாதென்று  
நாயகன்வலியெண்ணியுநா னுடைத்  
தூய்மைசாட்டவுமித்துணை தூங்கினேன்.

(இ-ள்.) ஆயது உண்மையின்-அந்தச்சாபம் உள்ளதனால்,—நானும்—, அறம் வழுவாது என்றும் - தருமம் (ஒருபொழுதும்) தவரு தென்று துணிவு கொண்டும், நாயகன் வலி எண்ணியும்-இராமபிரானது பராக்கிரமத்தை நோக்கியும், நான் உடை தூய்மை காட்டவும் - நான்கொண்டிள்ள (சுற்புநிலையின்) பரிசுத்தியைத் தெரிவிக்கவுமே, இ துணை தூங்கினேன்—இவ்வளவுகாலம் உயிரோடு தங்கினேன்; அது அன்று எனின் - அச்சாப மில்லாவிட்டால், மன்ற - நிச்சயமாக, மாய்வென் - முன்னமே இறந்திருப்பேன் ; (எ - று.).

இதுமுதல் மூன்றுகவிகளால், சீதை தான் சுற்புநிலையில் உறுதி கொண் டிருந்ததை, அதுமான் இராமபிரானிடத்துத் தக்க சமயத்திற் சொல்லக்கூடு மென்ற நோக்கத்துடன் கூறுகின்றான்.

நானும் என்ற உம்மை - கணவனைப்பிரிந்து உயிர்பிழைக்குந்தன்மை யில்லாத மகாபதிவிரதை யென்ற பொருளைத் தருதலால், உயர்வுசிறப்பு, மன்றஎன்னும்இடைச்சொல், தெளிவுப்பொருள்குறிக்கும்; “மன்றவென்கிளவி தேற்றஞ்செய்யும்” என்பது, தொல்சாப்பியம். (உரு)

உசு. ஆண்டுநின்றுமரக்கனகழ்ந்துகொண்  
டெண்டுவைத்ததிளவலியற்றிய  
நீண்டசாலையொடுநிலைநின்றது  
காண்டியையநின்றுமெய்யுணர்கண்களால்.

(இ-ள்.) ஆண்டுநின்றும் - அத்தண்டகாரணியத்தினின்றும், அரசு கன் - இராவணன், அகழ்ந்து கொண்டி - (நிலத்தோடு) பேர்த்துஎடுத்துக் கொண்டுவந்து, சுண்டு வைத்தது - இவ்விலங்கையில் வைத்த இவ்விடம், இளவல் இயற்றிய நீண்ட சாலையொடும் - இளையபெருமாள் (அங்கு) அமைத்த பெரிய பர்ணசாலையினுடனே, நில நின்றது - பொருந்தியுள்ளது; ஐயு- சிறந்தவனே! மெய் உணர்நின் கண்களால் - உண்மையைக் கண்டறியவல்ல உனது கண்களைக்கொண்டு, காண்டி - (இதனைப்) பார்ப்பாயாக; (எ-று.)

ஆண்டு-அவ்வீடம். இதனால், இராவணன் தன்னை நிலத்தோடுபேர்த்து எடுத்துவந்தா னென்றதைச் சீதை அநுமானுக்குக் கண்கூடாகக்காட்டின ளென்க. சாலை - பர்ணசாலை. “அனையதோர்தன்மையா லவ்வருவிரீராற்றின் பாங்கர்ப், பணிதருபடிவப் பஞ்சவடியெனும் பராவச்சோலைத், தனியிடமதனை நண்ணித் தம்பியாற் சமைச்சப்பட்ட, வினியபூஞ்சாலையெய்தி யிருந்தன னிராம னிப்பால்” என்பது, ஆரணியகாண்டம். (உச)

உரு. தீர்விலேனிதொருபகலுஞ்சிலை

வீரன்மேனியைமாமில்வீங்குநீர்

நாரநாண்மலர்ப்பொய்கையைநண்ணுவேன்

சோருமாயிர்சாக்குந்தணிவினில்.

(இ-ள்.) இது - இவ்வீடத்தை, ஒரு பகலும் - ஒருபொழுதும், தீர்வு இலேன் - (யான்) விட்டுநீங்குகிறே னில்லை; சிலை வீரன் மேனியை மானும் - கோதண்டத்தையுடைய சுத்தவீரனாகிய இராமபிரானது திருமேனியை ஒத் திருக்கிற, இ - இந்த, வீங்குநீர் நாரம் - மேலெழுகின்ற தன்மைகொண்ட நீரையுடைய, நான் மலர் - புதிய[அன்று மலர்ந்த] தாமரைப்பூக்களையுடைய, பொய்கையை - தடாகத்தை, சோரும் ஆர் உயிர் காக்கும் துணிவினில் - தளர் கிற எனதுஉயிரைக் காத்தல்வேண்டிமென்ற எண்ணத்தினால், நண்ணுவேன் - (சிற்சிலகாலத்தில்) அடைவேன்; (எ-று.)

நான் இந்தஇடத்தைவிட்டு எங்கும் செல்வதில்லை; சிற்சிலசமயங்களில் உயிரழியாமலிருக்கும்பொருட்டு நீர்பருகுதற்கும் இளைப்பாறுதற்கும் இக் குளத்துக்குமாத்திரம் வருவதுண்டு; இந்தக்குளம் இராமபிரான்திருமேனியின் தன்மையைத் தான்காட்டி எனதுதுயரத்தைச் சிறிது ஆற்று மாதலாலும் இதனை நண்ணுவேன் என்ற ளென்க. இப்பொய்கையை என இமையும், ‘வீங்குநீர் நாரம்’ என்றது, அலையெழுச்சியைக் கருதி. “வாய் கண் கையுந் தி பதம் கோகனகம்” என்றபடி திருக்கண்கள் திருக்கைகள் திருவடிகள் திருநாபி முதலிய பல உறுப்புக்கள்போலத் தாமரைமலர்இருக்க, பசுஞ்சாமத்திருமேனி நிறத்தைத் தெளிவானநீரும் அதிலுள்ள தாமரையில்களும் போலுதலால், ‘வீரன்மேனியைமானும் வீங்குநீர்நாரநாண்மலர்ப்பொய்கை’ எனப்பட்டது: “மாயக்கூத்தா வாமாளு வினையென்கண்ணு கண்கைகால், தூயசெய்யமலர்க ளாச் சோதிச்செவ்வாய்முழிதாச், சாயல்சாமத்திருமேனி தண்பாசடையாத் தாமரைநீன், வாசத்தடம்போல் வருவானே யொருநாள் காணவாராயே” என்ற பெரியார்பாசரம் இங்குக் கருதத்தக்கது. இராமபிரானது திருமேனிக்கு உபமானப்பொருளாகிய மலர்ப்பொய்கையை மாறாக இங்கு உபமேயமாக்கியது, எதிர்நிலைபணி. நாரம் - வடசொல். (உரு)

உக. ஆதலானதுகாரியமன்றய

வேதநாயகன்பாலினியீண்டனை

போதல்காரியமென்றனள் பூவையக்

கோதிலா னுமினையனகறினான்.



(இ - ள்.) ஆதலான் - ஆகையால், அது - (நீ செய்யநீனத்த) அத்தொழில், காரியம் அன்று - செய்யத்தக்கதன்று; ஐய - ஐயனே ! இனி—, வேதம் நாயகன் பால் - வேதங்கட்குத்தலைவனாகிய இராமபிரானிடத்தில், மீண்டனை போதல் - (நீ) திரும்பிச்செல்லுதலே, காரியம் - செய்தொழிலாம், என்றான் - என்கூறினான்; (யாவனெனின்,-) பூவைகிளிபோன்ற பிராட்டி; (அதுகேட்டு), அ கோது இலானும் - குற்றமில்லாத அவ்வதமானும், இனையன கூறினான் - இவற்றைச் சொல்வானானான்; (எ.று.)—அவற்றை, அடுத்தகவிகளறி காண்க.

‘அது’ - தன்னை அதுமான் தன்னோளின்மீது எடுத்துக்கொண்டு செல்வது. வேதநாயகன்-வேதப்பிரதிபாத்திய நென்றபடி. திருமாலின் திருவவதாரமாதலால், இராமபிரான் இங்ஙனம் கூறப்பட்டான். பூவை - உவமவாகுபெயர்; செவிக்கு இனிய சொல்லுடைமையில் உவமம். கோது - இங்குப் பிராட்டியின் கட்டினையைக் கடத்த லென்னலாம்.

(உசு)

[அதுமான் சீதையின்வார்த்தையை அங்கீகரித்துச் சொல்லுதல்.]

உசு. நன்றுநன்றிவ்வுலகுடைநாயகன்

மன்றுணைப்பெருந்தேவி தவத்தொழி

லென்றுசின்தககளித்துவந்தேத்தினு

னின்றிசங்கையிடரொடுநீங்கினான்.

(இ - ள்.) நின்ற சங்கை - (மனத்திற்) கொண்டுள்ள சந்தேகமும், இட ரொடு - (அதனாலாகிய) தன்பமும், நீங்கினான் - நீங்கினவனாகிய அதுமான், —(சீதையை நோக்கி), ‘இ உலகு உடை நாயகன் தன் - இந்த உலகங்களால் லாவற்றையும் அடிமையாகவுடைய தலைவனாகிய இராமபிரானது, துணை பெருந்தேவி - (இவ்வாழ்க்கைக்குத்) துணையாகிய சிறந்தமனைவியாகிய சீதாதேவியே! தவம் தொழில் - (உனது) தவச்செய்கை, நன்று நன்று - மிகவும் நன்றாயுள்ளது!’ என்று - என்று வியந்துகூறி, சிந்தை களித்து உவந்து - மனம் மிகவும் களிக்கப்பெற்று, ஏத்தினான்-(பிராட்டியை) மிகுதியாகக் கொண்டாடிக்கூறினான்; (எ - று.)

நன்று நன்று - அடுக்கு, உவகைபற்றியது. திருமாலின் திருவவதாரமென்பதனைக் குறிப்பித்தற்கு, இராமபிரானை ‘இவ்வுலகுடைநாயகன்’ என்றார்; சக்கரவர்த்தித் திருமகளுதலார் கூறின ரென்றமாம். பெருந்தேவி - பருவத்தாலும் ஒழுக்கத்தாலும் நற்குடிப்பிறப்பாலும் இராமபிரானது பெருமைக்குத் தகுதியான தேவீ யென்றபடி; “தேரணிந்த வயோத்தியர்கோன் பெருந்தேவீ” என்றார் பெரியாரும். அவ்விடத்து ‘ஒருசிறுத்தேவியுண்டாய்ப் பெருந்தேவியென்கிற தன்றே; பெருமான் ஏகதாரவரத ராகையாலே’ என ஆன்றோர் அருளிச்செய்த விசேடவுரை இங்கு அறியத்தக்கது. சீதைக்குத் தவமாவது - இராமபிரானையே எப்பொழுதும் இடைவிடாது மனத்திற் கொண்டிருத்தல்; கற்பொழுக்கமுமாம். இனி, முன்னிலையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவமைதியாகக் கொண்டு, பெருந்தேவியாகிய உனது தவத்தொழில் எனக்கூறினுமாம். அதுமான் சிந்தை மிகஉவந்தது, தான் பிராட்டியைக் கற்பு

நிலையிற் சிறிதுங்குறைபாடில்லாதவளாகக் கண்டமைபற்றித் தான்பட்டபாடு முழுதும் இராமபிரான்திறத்து வீணாகாது ஸபலமா முடிந்ததென்பதை எண்ணியதனா லென்க. களித்து உவந்து - ஒருபொருட்பன்மொழிகள், சங்கை. இராவணன் பிராட்டியைத் தீண்டியிருப்பனா லென்ற ஈயம். (உ எ)

[அதுமான் சீதைையநீ தேறி 'இராமபிரானிடம் சொல்லவேண்டுவது யாது?' என்று வினாவுதல்.]

உஅ. இருளுநூலமிராவணனாலிது

தெருளுநீயினிச்செல்பகறங்குறின்

மருளுமன்னவற்கியான்சொலும்வாசக

மருளுவாயென்றடியினிதைஞ்சினான்.

(இ - ள்.) 'நீ-- இனி சில் பதல் தங்குறின் - இன்னும் சிலநாள்தாத்திரம் [இராமபிரான் செய்திதெரிந்து இங்குவரும்வரையில்] (இங்கே) தங்கியிருந்தால்,--இராவணனால் இருளும் இது ஞாலம் - இராவணனால் (நல்லொழுக்கங்கெட்டு) இருளடைந்திருக்கிற இவ்வுலகமுழுதும், தெருளும் - செளிவுபெறும்; மருளும் மன்னவற்கு - (உன்னைப்பிரிந்ததனால்) மயக்கங்கொண்டிருக்கிற இராமபிரானுக்கு, யான் சொலும் வாசகம் - யான் போய்ச் சொல்லவேண்டும் வார்த்தையை, அருளுவாய் - (நீ) சொல்லியருள்வாயாக,' என்று - என்று (பின்னும்) விண்ணப்பித்து, (அதுமான்), அடியின் இறைஞ்சினான் - (அச்சீதாபிராட்டியினது) திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினான்; (எ - று.)

இன்னம் சிலநாள்க்குள் இராமபிரான் லக்ஷ்மணனோடும் வானரசநியத்தோடும் இவ்விலங்கைக்கு வந்து ராகுச்சசந்தாரஞ்செய்து, இராவணனால் அழிப்புண்ட தருமத்தையும் உலகத்தில் நிலைநிறுத்துவான்; அவன் வருமளவும் நீ பொறுத்திருக்கவேண்டும் என்பது, முன்னிரண்டடிகளின் கருத்து. களையெடுத்தமாத்நிரத்திற் பயிர் செழித்தல்போல, துவட்டரிக்கிரகஞ் செய்த மரத்திரத்தில் உலகத்தில் தருமம் நிலைபெறு மென்க. 'இராவணவதம் விராவில் நடக்கும்' எனக் கூறவேண்டியவிடத்து, அதன்பயனாகிய உலகம் தெருளுதலைக் கூறினது, காரணத்தைக் காரியமுநத்தாற் கூறிய பிறிதொழிதலென்னும் அணியாம். (உஅ)

[இதுமுதற் பத்துக் கவிகள் - சீதை அநுமானேநோக்கிக் கூறியவை.]

உக. இன்னுய்ண்டொருதிக்களிருப்பல்யா

னின்னைநோக்கிப்பகர்த்துநீதியோய்

பின்னையாபிபிடிக்கின்றிலேனந்த

மன்னனாணையிதனைமனக்கொணீ.

(இ - ள்.) நீதியோய் - நன்னெறியுடையவனே! இன்னும் ஒரு திங்கள் - இன்னமும் ஒருமாசகாலம், யான்--, ஈண்டு இருப்பல் - இவ்விலங்கையிலே உயிரோடிருப்பேன்; (அதற்குள் இராமபிரான் இங்கு வராவின்), பின்னை -

அதன்பின்பு, அந்த மன்னன் ஆணை - அந்த இராமபிரான்மேல் ஆணை! ஆவி பிடிக்கின்றிலேன் - உயிரைவத்திருக்கமாட்டேன்; நின்னை நோக்கி பகர்ந்தது - உன்னைப்பார்த்து (நான்) சொன்னதாகிய, இதனை - இவ்வார்த்தையை, நீ—, மனம் கொள் - மனத்திற் பதியவைப்பாய்; (எ - று.)

‘பின்னை யாவி பிடிக்கின்றிலேன்’— ‘மாஸுதார்த்வம் நஜீவிஷ்யே’ என்ற முதலூலின் மொழியொயர்ப்பு. சக்ரவர்த்தித்திருமுக நென்பான், ‘மன்னன்’ என்றான். தான்கொண்ட சுருத்தின் உறுதியை வற்புறுத்த, ‘ஆணை’ எனச் சபதமிட்டுக் கூறினான். இதனை மனக்கொள் - ஒருமாசம்கழிந்தபிறகு நான் உயிரைவத்திரே நென்பதை மறவாமல் இராமபிரானிடத்து விண்ணப்பிக்கவேண்டு மெனச் சீதை வேண்டியபடி. (உக)

௩௦. ஆரந்தாழ் திருமார்பற்கமைந்ததோர்

தாரந்தானலளே னுந்தயாவெனு

மீரந்தானகத்திலையென்ற லுந்தன்

வீரங்காத்தலேவேண்டென்று வேண்டியாய்.

(இ - ள்.) (யான்), ஆரம் தாழ் திரு மார்பற்கு - மாலைகன்தொங்கப்பெற்ற அதகிய மார்பையுடைய இராமபிரானுக்கு, அமைந்தது - ஏற்றவளாகிய, ஓர் தாரம் தான் அலன் எனும் - ஒருமனைவி யல்லளாயினும், தயா எனும் ஈரம் தான் அந்தது இல்லே என்றலும் - (என்னைப்பற்றித்) தையென்கிற குளிர்ச்சி (அவ்விராமபிரானது மனத்தில்) இல்லையாயினும், தன் வீரம் காத்தலை - தனது வீரத்தன்மையை (த் தவறுபடாமற்) காப்பதையாயினும், வேண்டு - விரும்புவாயாக, என்று வேண்டுவாய் - என்றுசொல்லி (அவனை நான் பிரார்த்தித்ததாகப்) பிரார்த்திப்பாய்; (எ - று.)

இராமபிரான் இதுவரையிலுந் தன்னைச் சிறைமீட்கவிலலை யென்ற சினத்தினால், சீதை இங்ஙனம் நிட்டேரமாகக் கூறின நென்க. ஆரம் - ஷாரம்; மாலைப்பொது; சந்தனமுமாம். திருமார்பு - இலக்குமி வசிக்கின்ற மார்பு எனினுமாம். ‘ஆரந்தாழ் மார்பன்’ என்றது, வனத்துக்குவருவதன்முன்னுள்ள நிலைமையைக் கருதி. தாரம் என்ற சொல்லின் தன்மைக்கு ஏற்ப, ‘அமைந்தது’ என அஃறிணையாற் கூறினது; இச்சொல், வடமொழியில் எப்பொழுதும் பன்மையாகவே நின்று ‘தாரா:’ என வழங்கும். (௩௦)

௩௧. ஏத்தும்வென்றியினையவற்கீதொரு

வார்த்தைகூறு திமன்னருளாலெனைக்

காத்திருந்தவற்கேகடனென்றிடை

கோத்தவெஞ்சிறைவீடென்றுகூறுவாய்.

(இ - ள்.) ஏத்தும் வென்றி இனையவற்கு - (யாவராலும்) கொண்டாடப் படுகிற வெற்றியையுடைய லக்ஷணனுக்கு, ஈது ஒரு வார்த்தை - இவ்வொரு வார்த்தையை, கூறுதி - சொல்வாய்: (அது என்னவென்றால்,—) மன் அரு

ளால் - பெருமையைபுடைய இராமபிரானது கட்டளையால், எனை - என்னை, காத்து இருந்தவற்கே - (பஞ்சவடியிற்) காவல்செய்துகொண்டிருந்த அவ்வி லக்குமணனுக்கே, இடை கோத்த வெம் சிறை வீடு - நடுவில்நேர்ந்த கொடிய சிறையினின்றும் (என்னை) விடுவித்தல், கடன் - கடமையாம், என்று—, கூறுவாய் - சொல்லிவேண்டுவாய்; (எ - று.)

மன் - பண்பாகுபெயர். மூன்றாமடியில், 'என்று' - அசை. இராமபிரான் சீதையின்வேண்டுகோளின்படி மானின்பின்னேசென்றபோது இலக்குமணன் சீதையைக்காக்க உடன்பட்டிருந்தன னென்க. 'மன்னருளால் எனைக் காத்திருந்தவற்கே (இப்பொழுதும் காத்தல்) கடன்' என்று ஈதொருவார்த்தை கூறுதி, '(ஆதலால்) இடைகோத்த வெஞ்சிறையினின்றும் (என்னை), வீடு - மீட்பாயாக' என்றும் கூறுவாய் என்றும் உரைக்கலாம். 'கடனென்று' என்றும் பாடம்.

(கக)

௩௨. திங்கனொன்றினென்செய்தவந்தீர்த்தா

விங்குவந்திலனெயெனினயாணர்நீர்க்

கங்கையாற்றங்கரையடியேற்றுகுத்தன்

செங்கையாற்கடன்செய்கென்றுசெப்புவாய்.

(இ - ள்.) திங்கள் ஒன்றின் - இன்னும் ஒருமாசகாலத்தோடு, என் செய் தவம் - யான் கொண்டுள்ள வீரதம், தீர்த்தது - முடிந்துவிடும்; ஆல் - ஆத லால், (அவ்வொருமாசத்திற்குள்), இங்கு வந்திலனே எனின். (அவ்விராம பிரான்) இங்கு வராமற்போவானே யானால், யாணர் நீர் கங்கை யாறு அம் கரை - புதுவருவாய்நீரை யுடைய கங்காநதியின் அழகிய கரையிலே, அடி யேற்கு - (தனது) அடியவளாகிய எண்க்கு, தன் செம் கையால் - தனது சிவந்த கையினால், கடன் செய்க - செய்யவேண்டிய அந்திமகிரியைகளைச் செய்து முடிப்பாயாக, என்று—, செப்புவாய் - (இராமபிரானுக்கு நீ) சொல் வாய்; (எ - று.)

ஒருமாசத்திற்குள் அவன்வாரானாயின் தான் உயிர்விடுதல் திண்ண மென் பதை இவ்வாறு சீதை உறுதியாய்க்கூறினாள். யாணர்-அழகுமாம், செய் தவம்- ஒருமாசகாலம் உயிர் பிழைத்திருப்பதாகக் கொண்ட கொள்கை. கடன் - நீர்க் கடன்; தர்ப்பணம்; ஜலாஞ்சலி யெனப்படும்.

(௩௨)

௩௩. சிறக்குமாயியர்மூவர்க்குஞ்சீதையான்

முறக்கின்றாடொழுதாளெனுமின்னசொ

லறத்தியுகனபாலருளின்மையான்

மறக்குமாயினுமீமறவேலையா.

(இ - ள்.) ஐயா - ஐயனே! அறத்தின் நாயகன்பால் - தருமத்துக்குத் தலைவனாகிய இராமபிரானிடத்து, அருள் இன்மையால் - (என்னைக்காக்க வேண்டு மென்னுங்) கருணை யில்லாமையால், மறக்கும் ஆயினும் - (அவன்

என்னை) மறந்துவிடுவானாளுநர், சிறக்கும் மாமியர் மூவர்க்கும் - சிறந்த (எனது). மாமிமார் மூன்று பேர்க்கும், சீதை—, ஆண்டு இறக்கின்றாள் - இலங்கையில் மாணமடைகின்றவள், தொழுதாள் - (அப்பொழுது உங்களை) வணங்கினாள், எனும் - என்கிற, இன்ன சொல் - இந்தவார்த்தையை, நீ மறவேல் - நீ (சொல்ல) மறக்காதே; (எ - று.)

இராமபிரான் வனவாசங்கழித்து அயோத்திசேர்கையில், அவன் என் மீது அருளில்லாமையால் என்னைப்பற்றிக் கருதானாயினும், நீயாவது என் மாமிமாரிடத்து எனது வணக்கத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டு மென்று சீதை அதுமானே வேண்டியபடி, மாமியர் மூவர் - கோசலை, சுமித்திரை, கைகேயி என்பவர். தர்மஸம்ஸ்தாபகம்பண்ணப் பிறந்தவ ஞாதலால், இராமபிரானே, 'அறத்தின் நாயகன்' என்றார். இங்கே 'அறத்தின் நாயகன்' என்றது, தன்னை உபேக்ஷித்தமையாலாகிய துயரம் காரணமாக வந்த வெறுப்புப்பற்றிப் போலும்.

(கக)

௩௪. வந்தினைக்கரம்பற்றியவைகல்வா  
யிந்தவிப்பிறவிக்கருமாதரைச்  
சிந்தையாலுந்தொடேனென்றசெவ்வரந்  
தந்தவார்த்தைதருச்செவ்வரவாயம்.

(இ - ள்-) வந்து-(மிதிலாநகரத்துக்கு) வந்து, எனை கரம் பற்றிய-என்னை மணஞ்செய்துகொண்ட, வைகல்வாய் - அந்தநாளில், 'இந்த இ பிறவிக்கு - இவ்வலகத்தில் எடுத்த இப்பிறப்பில், இரு மாதரை - (உன்னையன்றி) இரண்டாமவளான ஒருத்தியை, சிந்தையாலும் தொடேன் - மனத்தினாலும் எண்ணேன்', என்ற—, செம் வரம்-நல்லவரத்தை, தந்த - (எனக்குந்) கொடுத்தருளிய, வார்த்தை - செய்தியை, திரு செவி - (இராமபிரானது) திருச்செவிகளில், சாற்றுவாய் - (நீ) சொல்வாயாக; (எ - று.)

தான் பிறனைகப்பட்டமைபற்றி இராமபிரான் ஒருகால் தன்னை உபேக்ஷித்து வேறுமணஞ்செய்துகொள்வனோ வென்னும் ஐயத்தினால், சீதை, அப்பிரான் முன்கூறியுள்ள வார்த்தையை அறிவுறுத்துமாறு அதுமானுக்குக் கூறினான். கல்யாணத்திற்கு 'பாணிக்கிரகணம் [கைபிடித்தல்]' என ஒருபெயருள்ளதனால், மணஞ்செய்துகொண்ட என்ற பொருளில் 'கரம்பற்றிய' என்றார். வைகல் - கழிந்துசெல்வதெனத் தினத்துக்குக் காரணக்குறி. சிந்தையால் தொடுதல் - எண்ணுதல்; அதனையும் செய்யே னெனவே, உடம்பினால் தீண்டாமை கைமுதிகநியாயத்தால் தானே பெறப்படும். பிறவிக்கு - உருபமயக்கம்.

(ககச)

௩௫. சுண்டுநானிருந்தின்னுயிர்மாயினு  
மீண்டுவந்துபிறந்துதன்மேனியைத்  
தீண்டலாவதொர்திவினைதீர்வரம்  
வேண்டினுடொழுதென்றுவிளம்புவாய்.

(இ -ள்.) நான்—, ஈண்டு இருந்து - (இராமபிரானுற் சிறை மீட்கப்படாமல்) இவ்விலங்கையிலேயே இருந்து, இன் உயிர் மாயினும் - இனிய உயிர் நீங்கப்பெற்றாலும், மீண்டு வந்து பிறந்து - மற்றொருசன்மமெடுத்து (இவ்வுலகத்திலே) வந்து தோன்றி, தன் மேனியை-அப்பிரானது திருமேனியையே, தீண்டல் ஆவது - தழுவும்படியான, ஓர் தீவினை தீர் வரம் - குற்றம் நீங்கிய தொரு வரத்தை (த் தரும்படி), தொழுது வேண்டினான் - (சிறை) நமஸ்கரித்து வேண்டிக் கொண்டான், என்று—, விளம்புவாய் - (இராமபிரானிடத்து) விண்ணப்பிப்பாயாக; (எ - று.)

வரம் - வேண்டுவன கொள்ளுதல். “மன்னவனே யிப்பிறப்பிற் கண்டு மணந்திலனே, விண்ணமொருபிறப்பிலானது மேழையேன், தன்னந்தனியே யிருந்து தவமாற்றியுமன், பொன்னகல முள்ளருகப் புல்லாதொழிவேனே” என்ற பாடல் இங்கு ஞாபகத்துக்கு வருகின்றது. (௧௫)

௨௬. அரசவீற்றிருந்தாளவுமாய்மணிப்  
புரையாணையின் விதியிற் போகவும்  
விரசுகோலங்கள் காணனிதியிலே  
னுரைசெய்தெனையென்னுழிவையுன்னுவேன்.

(இ - ள்.) வீற்றிருந்து - (இராமபிரான்) சிறப்புடன் இருந்து, அரச ஆளவும் - இராச்சியத்தை ஆட்சிசெய்யவும்,—ஆய் மணி - ஆராய்ந்தெடுத்த [சிறந்த] மணிகளையும், புரைய - கழுத்திடுகயிற்றையுமுடைய, யானையின் - பட்டத்துயானையின்மேல் (ஏறி), விதியில் போகவும் - (அயோத்தியாபட்டணத்து) விதிகளிற் பவனிவரவும்,—விரசு கோலங்கள் - (அப்பொழுதப்பொழுது) கொள்ளுகின்ற திருக்கோலங்களை, காண - கண்டுகளித்தற்கு, விதி இலேன் - நல்வினையில்லாதவனான யான், உரைசெய்து என்னை - (பலவார்த்தைகள்) சொல்லிப் பயன்என்ன? என் ஊழ் வினை உன்னுவேன் - யான் முன் செய்துள்ள விதியை நினைத்து வருந்துவேன்; (எ - று.)

ஆளவும், போகவும், காண, விதி இலேன் என இயைக்க. இராமபிரான் மீண்டு அயோத்திசேர்ந்து அரசாளுதலேமேற்கொண்டு பலவகைச்சிறப்புகளையும் அனுபவித்தலைக் கண்டுகளிக்கும் நல்வினையை முற்பிறப்பிற்செய்யாது ‘என்னைச் சிறைமீட்கவில்லை’ என்று யான் பலவகையாகப் பிறர்மீது குற்றங் கூறுவதிற் பயனில்லை யெனச் சீதை தன்விதியைநொந்து கூறியவாறு. வீறு - வேறொருவர்க்கில்லாத சிறப்பு. மணி-யானையின் இருமருங்கிலும் தொங்கும்படி கட்டியுள்ள அடிக்கும்மணி. புரைய - யானைக்கழுத்திடுகயிறு. கோலம் - அலங்காரம். (௧௬)

௨௭. தன்னை நோக்கி யுலகந் தளர்தற்கு  
மன்னை நோய்க்கும் பரதனங் காற்றறு  
மின்ன னோய்க்குமங் கேசுவ தன்றியே  
யென்னை நோக்கியிங் கெங்ஙன மெய்துமோ.

(இ - ள்.) (இராமபிரான்),—தன்னை நோக்கி உலகம் தளர்த்தற்கும் - தன்னை [தான் நகரத்தைவிட்டு வனத்துக்கு வந்ததை]க் குறித்து உலகத்தார் வருந்துதற்கும், அன்னை நோய்க்கும் - தாயினது துன்பத்துக்கும், பரதன் அங்கு ஆற்றாறும் இன்னல் நோய்க்கும் - பரதாழ்வான் நந்திக்கிராமத்தில் அனுபவித்துவருகிற துன்பமாகிற மனோவியாதிக்கும், (ஆகிய இவற்றையெல்லாம் தீர்க்கும்பொருட்டு), அங்கு ஏகுவது அன்றியே - அயோத்திக்குச் செல்வதே யல்லாமல், என்னை நோக்கி இங்கு எங்ஙனம் எய்துமோ - யான் ஒருத்தி படுந்துன்பத்தை நினைத்து இவ்விடத்திற்கு எவ்வாறு வருவனோ? [வரமாட்டான் என்றபடி]; (எ - று.)

ஒவ்வொன்றே போதுமான பலகாரணங்க ளுள்ளதனால், இராமபிரான் இங்குவராது அயோத்திக்கே செல்வ னென்று சீதை சங்கையுற்றுக் கூறின ளென்க. ‘பரதனங்காற்றாறு மின்னல்நோய்’ என்றது, ‘ஆமெனி லேழிரண்டாண்டி லையகீ, நாமகீர் நெடுநகர் நண்ணி நானிலங், கோமுறைபுரிகிலையென்னிற் கூரோசி, சாமிது சரத நின்னாளை சாற்றினேன்” என்று சபதஞ்செய்து பரதன்தானும் இராமபிரான் போலவே தவவேடங்கொண்டு அவனது வரவை எதிர்போக்கி வருத்தத்தோடிருத்தலை, பரதன்-பாாமுடையவன்; பாம் - பாரம்; லௌகிகவாதிக காரியங்களை நிர்வகிக்கவல்லவ னென்பது கருத்து. இராச்சிய பாரத்தை இராமபிரான் திருவடிநிலைக்குச் சூட்டி யாண்டவ னென்றுங் கொள்ளலாம். இனி, இராமன் வனத்தில் வசிக்கையில் தசரதனும் இறந்துபோக அராஜகமாய்ப்போன இராச்சியபாரத்தைப் பரிக்கும் வல்லமையுடையா னென்று ஞானதிருஷ்டியால் முன்னமே யுணர்ந்த வசிஷ்டரால் இப்பெயர் தசரதன் புத்திரான இவனுக்கு இடப்பட்டது என்றங் கூறுவர். அன்னை-கௌசல்யை,

(௩௭)

வேறு.

௩௮. எந்தையாய் முதலிய கிளைஞர் யார்க்குமென்

வந்தனை விளம்புதி கவியின் மன்னனைச்

சுந்தரத் தோளனைத் தொடர்ந்து காத்துப்போ

யந்தமி நெடுநகர்க் கரசனாக் கென்பாய்.

(இ - ள்.) எந்தை - எனது தந்தையான ஜநகமகாராசனும், யாய் - தாயும், முதலிய - முதலான, கிளைஞர் யார்க்கும் - சுற்றத்தவர் எல்லார்க்கும், என்வந்தனை - எனது வணக்கத்தை, விளம்புதி - சொல்வாயாக; கவியின் மன்னனை - வானரங்கட்கு அரசனான சுக்கிரீவனை நோக்கி சுந்தரம் தோளனை - அழகிய திருத்தோளையுடைய இராமபிரானே, தொடர்ந்து - விடாதுபின் தொடர்ந்து, காத்து - காப்பாற்றிக்கொண்டு, போய்—, அந்தம் இல் நெடுநகர்க்கு - (பக்கவரால்), அழிதலில்லாத பெரிய அயோத்தியாபுரிக்கு, அரசன் ஆக்கு - அரசனாக முடிசூட்டி வைப்பாய், என்பாய் - என்று சொல்வாயாக.

கவியின்மன்னனை என்பாய் என இயைக்க. சுந்தரத்தோனன் - ஸுந்தர பாஹு. அயோத்தி யென்னுஞ் சொல்லுக்கு - பகைவரால் யுத்தஞ்செய்து வெல்லமுடியாத தென்று பொருளாதலால், அக்கருத்துப்பற்றி, 'அந்தமில் நெடுநகர்' என்றார்; இனி, எல்லையில்லாத பெரிய நகர மெனினுமாம்.

இதுவும், அடுத்த கவியும் - கீழ்ப்படலத்தின் பதினேராங்கவி போன்ற கவிவீருத்தங்கள்.

(நஅ)

[வதுகேட்டு அநுமான் பீராட்டியைப் பலகூறித் தேற்றுகல்.]

நக. இத்திற மினையன வியம்ப னின்னுரீர்

தத்துற லொழிந்திலீர் தைய லீரெனா

வெத்திறத் தேதுவு மியைந்த வின்னுரை

யொத்தன தெரிவுற வுணர்த்தி னுனரோ.

(இ - ள்.) இ திறம் - இவ்வகையாக, இனையன - இவ்வார்த்தைகளை, இயம்ப-(சிதை) சொல்ல, (கேட்டு, அநுமான்), 'தையலீர் அழகுடையவரே! நீர்—, இன்னும்—, தத்துறஉறல் ஒழிந்திலீர் - துன்பப்படுதலை விட்டிரில்லை', எனா - என்று சொல்லி, —எ திறத்து ஏதுவும் இயைந்த - எல்லாவகைப் பட்ட காரணமும் பொருந்தியவையும், ஒத்தன - (தன் நிலைக்குத்) தக்கவையுமாகிய, இன் உரை - இனிய வார்த்தைகளை, தெரிவுற-(பிராட்டி) அறியும்படி, உணர்த்தி னான் - சொல்வானாயினான்; (எ - று.)—அவற்றை, மேல் முப்பத்தைந்துகவி களிற் கூறுகின்றார். அரோ - ஈற்றகை.

முதலடியும், மூன்றாமடியும் - முற்றுமோனை. ஒழிந்திலீர் - முன்னிலைப் பன்மையெதிர்மறையிறந்தகாலவினைமுற்று. தையல்-அழகு, தையலீர் - தைய லார் என்பதன் ஈற்றயல் திரிந்தது, விளியுருபு.

(நக)

வேறு.

சு௦. விராய் நீயிவண் மெய்யஃதே

போய்வா னின்னுயி ருய்வானும்

போய்வா னந்நகர் புக்கன்றே

வேய்வான் மௌலியு மெய்யன்றே.

(இ - ள்.) நீ—, இவண் - இவ்விலங்கையிலேயே, மெய்யஃதே - உண் மையாக, வீவாய் - இறப்பாயாம்; ஓய்வான் - (உன்னைவிட்டுப் பிரிந்ததனால் துயரினால்) உயிர்தளர்பவனாகிய இராமபிரான், இன் உயிர் உய்வான் ஆம்- (நீ இறந்தபின்னும்) இனியஉயிர் பிழைத்திருப்பானும்; போய்-(காட்டைவிட்டுச்) சென்று, வான் அ நகர் - பெருமையையுடைய அவ்வயோத்தியாபட்டணத் தை, புக்கு - அடைந்து, மௌலியும் வேய்வான் அன்றே - கிரீடத்தையும் சூட் டிக்கொள்வானன்றோ? மெய் அன்றே - (இவையெல்லாம்) உண்மையல்ல வோ? (எ - று.)



இவை ஒருபொழுதும் உண்மையாகா. ஒருமாதகாலத்திற்குள் தவறாமல் இராமபிரான் இங்கேவந்து உன்னைச் சிறைமீட்டு அணைவான் ; ஆதலால், நீ உயிர்விடும்படி நேராத. நீ உயிர்விட்டால் பின்பு இராமபிரான் பிழைத்திருப்பானோ? பிழைத்திருந்து ஊர்க்குத்தான் செல்வானோ? சென்று முடிதான் சூடுவானோ? இவற்றில் ஒன்றும் நடவாது என்பதாம். எதிர்மறையணி. கேட்போருள்ளம் மகிழுமாறு உடன்பாட்டுச் சொல்லால் எதிர்மறைப் பொருளைப் பெறவைத்தல், இவ்வணியின் இலக்கணம். அன்று ஒன்றை இரண்டு எதிர்மறைகள் சேர்ந்து ஒர்துடன்பாட்டை வற்புறுத்தின. இக்கவியிலும், அடுத்தகவியிலும் உள்ள ‘ஆம்’ என்னும் சொற்கள் - வியப்புப்பொருளோடு அலட்சியத்தையுள் குறிக்கும்; “அடுப்பினு மனாகைய யறிவின் மானுடன், தொடுப்பினும் பொருசாஞ் சூழ்ந்தசேனையைப், படுப்பினு மதுகொடு பதமந்தன்னைவந், தெடுப்பினு மென்பெய ரிராசராசனும்” என்னுமிடத்தும் இச் சொல் இவ்வாறுவருதல் காண்க. அஃதே என்றதில், தேற்றப்பொருளுள்ள வகாரம் - பிறகுறிப்புக்கையால் எதிர்மறைகுறித்தது. இதிலுள்ள ஆய்தம், மெய்ப்போல் ஒலித்தது; அலகிட்டுக் காண்க.

இதுமுதற் பதினான்கு கவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீர் மாச்சீரும், இரண்டாஞ்சீர் கூவிளச்சீரும், மூன்றாஞ்சீர் தேமாங்காய்ச்சீருமாகிய சிந்தடி கான்கு கொண்ட வஞ்சிவநூத்தங்கா. (சு0)

சுக. கைத்தோடுஞ்சிறைகற்போயை

வைத்தோனின் னுயிர்வாழ்வானும்

பொய்த்தேரர்கில்கள்போவாரா

மித்தோடொப்பதியாதுண்டே.

(இ - ள்.) கைத்து ஒடும் - (யாவரும்) வெறுத்து விலகி ஒடிப்போக நினைக்கும்படியான [மிகக்கொடிய], சிறை - காவலிலே, கற்போயை - கற்பு நிலை சிறிதுந்தவருத உன்னை, வைத்தோன் - வைத்திட்ட இராவணன், இன் உயிர் வாழ்வான் ஆம் - இனியஉயிரோடு பிழைத்துவாழ்வானும் ; ஓர் வில்லிகள் - ஒப்பற்ற வில்லையுடைய இராமலக்ஷ்மணர், பொய்த்து - (தமது கூத்தி றியதருமத்தினின்று) பின்வாங்கி, போவார் ஆம் - போய்விடுவார்களாம்; இத் தோடு ஒப்பது யாது உண்டே - இந்தவார்த்தையோடு ஒப்பது எது உண்டு? (எ-து).—இது மிகவும் அசம்பாவித மென்றதாம்.

இங்கு, “அன்னையானவரு மிருவரா முதலளித்த தந்தையர்க ளாவாராம், பின்னையாசைகொடு குருகுலத்தாரிமை பெறுவரா மொருபிறப்பி லோர், மின்னையா மவர்களைவரும் பரிவினொடு தனித்தனி விரும்புவார், என்னையா மவ ரோ டொருகுலத்தரசனென்ப தம்ம விவை யென்கொலாம்” என்றசெய்யுள் கருதத்தக்கது. கற்போய் - முன்னிலையொருமைக் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். இதோடு என்பது எதுகை நோக்கி இத்தோடு என விரித்தல்விகார மாயிற்று. அதருமஞ் செய்தவன் வாழ்தலும், தருமத்தைத் தாபிக்கப்பிறந்த

வர்கள் அங்ஙனஞ்செய்யாது தருமத்தினின்று தவறுதலும் நிகழா வென்பது கருத்து. 'ஓர்வில்லிகள்' என்றது, அவர் அங்ஙனம் பொய்த்துப்போகார் என்பதை விளக்கவந்த ஸாபிப்ராயவிசேஷ்யமாதலால், கருத்துடையடைகோளியணியாம்.

(சக)

சஉ. நல்லோய்தின்னைநலிந்தோரைக்  
கொல்லோமெம்முயிர் கொண்டங்கே  
யெல்லோருஞ்செல்வெங்கோனும்  
வில்லோடுஞ்செல்வேண்டாவோ.

(இ - ள்.) நல்லோய் - நற்குண நற்செய்க்கையுடையவனே! எல்லோரும் - நாங்களுல்லோமும், நன்னை நலிந்தோரை - உன்னை வருத்திய அரக்கரை, கொல்லோம் - கொல்லாதவர்களாய், எம் உயிர் கொண்டு - எங்களுயிர்க்கு யாதொரு தீங்கு மில்லாமற் பாதுகாத்துக்கொண்டு, அங்கே - இராமபிரானிடத்தில், செல் - போக, - எம் கோனும் - எங்கள் தலைவனாகிய இராமபிரானும், வில்லோடும் - (தனது) கோதண்டத்துடனே, செல் வேண்டாவோ - (அயோத்திக்குத் திரும்பிப்) போகவேண்டாவோ? (எ - று.)

ராகுச்சங்காரஞ் செய்யாமல் நாங்கள் பின் தொடர்ந்துவர இராமபிரான் அயோத்திக்கு மீண்டுசெல்லுதல் மிகவும் இழிவாம்; ஆதலால், அரக்கரைக் கொன்றன்றி மீண்டுசெல்லோம் என்பது கருத்து. அவன் எங்களைத்துணையாக்கொண்டது, பகைவெல்லாது அயோத்திக்குத் திரும்பிச்செல்லத்தானே வென்பது குறிப்பு. 'வில்லோடும்' என்றது, வில்லுக்குப் பயன் இராவணதிராசங்காரமேயன்றி வேறன் நென்பதை விளக்கிற்று. அங்ஙனஞ்செய்யாவிடின் அது சமையா மென்பது, தொனி. நல்லான் என்பதன் விளியாகிய நல்லாய் என்பதில் சுற்றயல் ஆகாரம் ஓகாரமாய் நின்றது. நல்லோய் - அழகியவனே யென்றுமாம். 'எம்' என்றது, மற்றைவாநரவீரரையும் உளப்படுத்தி. எல்லோரும் - தன்மையிற் படர்க்கைவந்த இடவழுவுமைதி. இச்செய்யுள் - பிறகுறிப்பின்பாற்படும்.

(சஉ)

ச௩. நீந்தாவின்னலினீந்தாமே  
தேய்ந்தாறுதபெருஞ்செல்வ  
மீந்தானுக்குணையியாதே  
யோய்ந்தாலெம்மினுயர்ந்தார்யார்.

(இ - ள்.) நீந்தா இன்னலின் - கடப்பதற்கு அரிய துன்பக்கடலிடையே, நீந்தாமே - (நாங்கள் அகபட்டி) வருந்தாதபடி, தேய்ந்து ஆறுத பெருஞ் செல்வம் - குறைந்தொழியாத மிக்கசெல்வத்தை, ஈந்தானுக்கு - (எங்கட்குக்) கொடுத்தருளிய இராபிரானுக்கு, உனை - உன்னை, ஈயாதே - (கொண்டு போய்க்) கொடாதபடி, ஓய்ந்தால் - (நாங்கள்) நீங்கினால், எம்மின் உயர்ந்தார் யார் - எங்களினும் உயர்ந்தவர் யாவர் உளர்? (எ - று.)

‘பெருஞ்செல்வம்’ என்றது, வாலியைக்கொன்று சுக்கிரீவனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்த அரக்கொடுத்து முடிசூட்டியதை. நீந்தா இன்னல்-வாலியினுண்டான பெருந்துன்பம்; இதிலுள்ள எதிர்மறை - இன்மைகுறியாது அருமைகுறித்துநின்றது; “காட்டாதனவெல்லாம் காட்டி” என்றவிடத்துப் போல. நீந்தா என்ற அடைமொழிக்கு ஏற்ப, இன்னலைக் கடலாகக் கொள்க; இது, ஏகநேசவுருவகத்தின்பாற்படும். இவ்வாறு ‘பெருதவிசெய்தவனான இராமபிரானிடத்து உன்னைக் கொண்டுசேர்த்தலாகிய இச்சிறுதவியையாவது நாங்கள் செய்யாவிடின், உய்தியில்லாததோர் பெருங்குற்றமாகிய செய்நகன்றிறமத்த லென்ற குற்றத்திற்கு உட்பட்டு மிக்கதாழ்மையை யடைவோ மென்று அநுமான் கூறினனென்க. இராமபிரான் சுக்கிரீவனுக்குச் செய்த உபகாரத்தைத் தமக்குச்செய்த உதவிபோலப் பாராட்டி அநுமான் கூறியதனால், அவ்வாற லீராகட்டு உள்ள இராஜவிசுவாசம் நன்குவிளங்கும். எம்மினுயர்ந்தார் யார் - பிறகுறிப்புப்பற்றிய எதிர்மறையிலக்கணியால், எங்கனினும் இழிந்தவரில்லை என்று பொருள்படும். இனி, முதலடிக்கு - கடத்தற்கு அரிய துயர்க்கடலை (இராமபிரான்) கடவாதபடி யென்று பொருளுரைத்து, “ஓய்ந்தால்” என்பதனோடு கூட்டுதலுமாம்.

(சக)

சசு. நன்றாய்நல்லினைநல்லோரைத்  
தின்றூர்தங்குடர்பேய்தின்னக்  
கொன்றல்லதுகொள்ளேனா  
டென்றனுக்கிவையேலாவோ.

(இ - ள்.) ‘நல் வினை-நல்ல (யாகம் தவம் முதலிய) செய்கைகளை, நன்று ஆய் - செவ்வையாக ஆராய்ந்து செய்திற, நல்லோரை - நல்லொழுக்கமுடைய முனிவர்களை, தின்றூர்தம் - கொன்றுதின்கிற ராக்கூச்சர்களுடைய, குடர் - குடல்களை, பேய் - பேய்கள், தின்ன - தின்னும்படி, கொன்றால் அல்லது - கொன்றல்லலாமல், நாடு - (எனது) கோசலநாட்டை, கொள்ளேன் - செரேன்’, என்றனுக்கு - என்று (தண்டகாரணியத்தில் முனிவர்கட்கு) வாக்குத்தத்தஞ்செய்த இராமபிரானுக்கு, இவை - (அரக்கரைப் போரிற்கொல்லுதலும் உன்னை மீட்டுக் கொண்டுபோதலுமாகிய) இச்செய்கைகள், ஏலாவோ-செய்தற்கு இயலாதனவாகுமோ? [எளிதில்இயல்வனவாம் என்றபடி]; (எ - று.)

நன்றாய்த் தின்றூர் என்று இயைத்து உரைப்பினுமாம். ஏலாவோ, ஓ - எதிர்மறை. இனி, இவை ஏலாவோ என்பதற்கு - நீ சொன்னவை யெல்லாம் ஏற்காவோ?[ஏலா என்றபடி] என்றமாம். இராமபிரான் அரக்கரைக்கொல்வதாக முனிவர்க்கு வாக்கு அளித்ததை “புகல்புகுந்கிலரேற் புறத்தண்டத்தி, எனக் வரேனு மென்னம்பொடும் வீழ்வரால், தகவில்தன்பந் தவிருதிர் நீ ரெனாப், பகலவன்குல மைந்தன் பணிக்கின்றான்” என்றது முதலாகக் கூறியுள்ளதனால் அறிக.

(சச)

சுரு. மாட்டாதாரசிறைவைத்தோயை

மீட்டாமென்கிலமீன் வாமே

னாட்டார்நல்லவர்கன் னூ லுங்

கேட்டாரிவ்வுரைகேட்பாரோ.

(இ - ள்.) மாட்டாதார் - (சொன்னபடி கேட்டு) இணங்கிவராத பகை வர்களால், சிறை வைத்தோயை - சிறையில்வைக்கப்பட்டுள்ள உன்னை, மீட்டாம் - மீட்டுக்கொண்டு வந்தோம், என்கிலம் - என்றசிறப்பைப் பெறாமல், மீள்வாம் ஏல்—(நாங்கள்) திரும்பிப்போய்விடுவோமானால், - நாட்டார்-நாட்டி லுள்ளவர்களான, நல்லவர் - நல்லவர்களாயுள்ள சாதாரணசனங்களும், நல் தூலும் கேட்டார் - நல்லசாஸ்திரங்களைக் கேட்டறிந்த பெரியோர்களும், இ உரை கேட்பாரோ-இந்தவார்த்தையைக் கேட்டு அங்கீகரிப்பார்களோ? (எ-று.)

அங்கீகரியாமல் இகழ்வ ரென்றபடி. வைத்தோயை - செயப்பாட்டுவினைப் பொருளில் வந்த செய்வினை. 'இவ்வுரை'—பிராட்டியை மீட்கமாட்டாமற் போகு ரென்னுஞ் சொல். மூன்றாமடி - ழுற்றோமோனை. தூலும், உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. மாட்டாதார் - வலிமையில்லாதவர் எனினுமாம். (சுரு)

சசு. பூண்டாள்சற்புடையாள்பொய்யா

மண்டாவஞ்சகர்நீண்டாமுன்

மாண்டாளென்றுமனந்தேறி

மீண்டால்வீரம்விளங்காதோ.

(இ - ள்.) கற்பு உடையாள் - பதிவிரதாத்ருமத்தை யுடையவரும், பூண்டாள் - (அவ்வொழுக்கத்தையே) ஆபரணமாகக் கொண்டவளுமாகிய மனைவி, பொய்யாள் - (அக்கற்புநிலையினின்றும்) சிறிதும் தவறாதவளாய், நீண்டா வஞ்சகர் நீண்டா முன் - தொடவுங்கூடாத [மகாபாவிகளான] வஞ்சனையையுடைய அரக்கர் (தன்னைத்) நீண்டிவதற்கு முன்னமே, மாண் டாள் - இறந்தாள், என்று - என்றுகேட்டு, மனம் தேறி - மனந்தெளிந்து, மீண்டால் - (பகைவரை நாசஞ்செய்யாது தம்ஊர்க்குத்) திரும்பிச் சென் றால், .வீரம் - (இராமபிரானது) வீரத்தனம், விளங்காதோ - விளங்கமாட் டாதோ? (எ - று.)

இங்ஙனம் மீளுதல் மகாவீரனாகிய இராமபிரானுக்குப் பேரவமானந் தருவ தொன்ற மாதலால், ஒருபொழுதும் அவன் அவ்வாறு செய்யான் என்பதாம். நீ இறப்பினும் பகைதொலையாது மீளக்கூடாத இராமபிரான், நீ உயிருடனே கற்புநிலைபிற் சிறிதுங்குறைபாடின்றியிருக்கையில் உபேகித்துத் திரும்புதல், எங்ஙனம் அவனுக்குத் தகுதியாம்? ஆகையால், அப்பிரான் பகைதொலத்து உன்னைச்சிறைமீட்டே செல்வ னென்றவாறு. பூணுதலென் னும்வினைக்கு ஏற்ப, கற்பு, ஆபரணமாகக்கொள்ளப்பட்டது. மனந்தேறுதல்- தனதுமனைவி கற்புநிலை தவறினாளில்லை யெனத் தெரிந்ததனால். விளங்காது

ஒ - இரண்டு எதிர்மறை ஒர்உடன்பாட்டுப்பொருளை வற்புறுத்தி நின்றன: விளங்கும் என்பது பொருள். அது, இங்கு எதிர்மறையிலக்கணமாகிய பிற குறிப்புவுகையால், சிறிதும் விளங்காது என்றதாம். (சசு)

சஎ. கெட்டேனீயுயிர்கேதத்தால்  
விட்டாயென்றிடினவெல்லம்பா  
லொட்டாரோடுலகோரேழுஞ்  
சுட்டாலுந்தொலையாவன்றோ.

(இ-ள்.) கெட்டேன்—! நீ—, உயிர் - பிராணனை, கேதத்தால் - மிக்க-சோகத்தினால், விட்டாய் - விட்டிட்டாய், என்றிடின - என்றால், மெல் அம்பால் - மென்மையான அம்புகளால், ஒட்டாரோடு - பகைவர்களுடனே, உலகு ஒர் ஏழும் - ஏழுகளையும், சுட்டாலும் - எரித்தழித்தாலும், தொலையா அன்றோ - (இராமபிரானுக்குப் பழியும் பாவமும்) நீங்காதனவா மல்லவோ? (எ - று.)

கெட்டேன் - இரக்கத்தாற் சொல்லுஞ் சொல்; இச்சொல் இவ்வாறு வருதலை “கௌ ராயர்குலத்தவர் இப்பழி கெட்டேன் வாழ்வில்லை” என்னும் பெரியாழ்வார்திருமொழியிலுங் காண்க. ‘கெட்டே நீ’ என்ற பாடத்துக்கு, நீ கேதத்தால் உயிர்கெட்டேவிட்டாய் என்றிடின என இயைத்துப் பொருள் காண்க. மெல்லம்பு என்றது, பகைவருயிரைத் தாம் வருந்தாமல் எளிதில் மென்மையாக வாங்கும் அம்பு என்றபடி; துட்பமான [கூர்மையான] அம்பு என்றமாம். அன்றியும், இவ்வாக்கரை யெல்லாம் அழித்தற்கு இராமபிரான் வல்லம்புதொடுக்கவேண்டா, அவனது மெல்லம்பே அமையுமென்றுங் கருத்துக் கொள்ளலாம். இனி, பகைவருயிரை மென்று தின்னும் அம்பு என்றமாம். ஒட்டார் - (தம்மோடு) சேராதவர். இராமபிரான் உன்னமீட்காது உயிர்விடும்படி உபேகசித்தால், அது, எவ்வகையாலும் என்றும் அழியாத பெரும்பழியை விளைக்கு மென்பதாம். (சஎ)

சஅ. முன்னேகொல்பவன்முவுலகும்  
பொன்னேயோங்கியபோர்வில்லா  
னென்னேநின்னிலையீதென்றாந்  
பின்னேசெம்மைபிடிப்பானோ.

(இ-ள்.) பொன்னே-இலக்குமியின் அம்சமானவனே! ஒங்கிய போர் வில்லான் - மிக்க போர்க்கு உரிய கோதண்டத்தை யுடைய இராமபிரான், முன்னே - (உன்னே இராவணன் எடுத்துவருவதற்கு) முன்னமே, மூ உலகும் - மூன்று லோகங்களிலு முள்ள ராக்ஷசர்களையும், கொல்பவன் - கொல்லுங் கொள்கையை யுடையவன்: (அப்படிப்பட்டவன்), நின் நிலை ஈது என்றால் - உனது நிலைமை இப்படிப்பட்ட தென்று சொன்னால், பின்னே - பின்பு, செம்மை பிடிப்பானோ - சாந்தகுணத்தை மேற்கொள்வானோ? என்னே - (உனது பேச்சு) மிக்க வியப்பாயுள்ளது? (எ - று.)

உலகு - இடவாகுபெயர். பொன் - உவமவாகுபெயருமாம். இனி, பொன் ஏய் என்று பதம்பிரித்து, இரண்டாமடிக்கு - வீரலக்ஷமி சிறந்துவீற்றிருக்கப்பெற்ற போர்வில்லையுடையா நென்னுமாம். என்னே - வியப்புக்குறிப்பு. ஓகாரம் - சாந்தகுணத்தை மேற்கொள்ளா நென்னும் பொருளைத் தந்ததனால், எதிர்மறை. இராமபிரான் ராக்ஷசவதஞ்செய்ய முன்னமே உத்தேசித்திருந்ததை, தண்டகாரணியத்து முனிவர்க்கு அபயமளித்துள்ளதனாலும் அறியலாம். காரணமில்லாமுலிருக்கையிலேயே அரக்கரைக் கொல்ல நினைத்துள்ளவன் தக்ககாரணம் அகப்பட்டபொழுது விட்டிடுவானே என்பது, கருத்து; 'தோடாநிலைச் செய்யுட்பொருட்பேறணி; கைமுதிகரியாய் தோன்றக் கூறியுள்ளமை காண்க.

(சஅ)

சக. கோளானுருயிர்கோளோடு

மூளாவெஞ்சினமுற்றுகா

மீளாவேலயல்வேறுண்டோ

மாளாதோபுவிவானோடும்.

(இ - ள்.) மூளா வெம் சினம் - (தக்ககாரணமில்லாமல்) உண்டாகாத (இராமபிரானது) கொடிய கோபம், கோள் ஆளுர் உயிர் கோளோடும் - வலிமையையுடைய அரக்கனது உயிரைக்கொள்ளுதல் மாத் திரத்தோடும், முற்று ஆகா - தணியாவாம்; மீளா ஏல் - (அங்கனம்) தணிவுபெறா வாயின், அயல் வேறு உண்டோ - (அதற்கு இலக்காக) வேறு யாதாயினும் உள்ளதோ? புவிவானோடும் மாளாதோ - இந்நிலவுலகம் மேலுலகத்துடனே அழியாதோ? [அழியும் என்றபடி]; (எ - று.)

இராமபிரானது கடுஞ்சினம் அரக்கர்களை மாத் திரமேயன்றி அனைத்துலகையும் அழிக்கவல்லது என்பதாம். கோள் - வலிமை. இனி, கோளானுர் - (சீதாபிராட்டியை எடுத்துக்கொண்டு போய்த் தனக்கு) இடையூறுசெய்பவரெனினுமாம். உயிர்கோள் - வதம். "குணமென்னுந் துன்றேறி நின்றார் வெகுளி, கணமேயுந் காத்த லரிது" என்பவாதலால், 'மூளாவெஞ்சின முற்றுகா' என்றார். அரக்கர் பலராதலால் அவர்கள்விஷயமாகத் தனித்தனி உண்டாகுங் கோபமும் இடம்நோக்கிப் பல வாதலால், 'சினமுற்றுகா,' 'மீளாவேல்' எனப் பன்மையாகக் கூறின ரென்க.

(சக)

ரு. தாழித்தண்கடறம்மோடு

மேழுக்கேழுலகெல்லாமன்

றுழிக்கையலனம்பம்மா

றுழித்தீயெனவுண்ணுவோ.

(இ - ள்.) ஆதி கையவன் - மோதிரமணிந்த திருக்கையையுடைய இராமபிரானது, அம்பு - பாணங்கள், - தாழி தண் கடல்தம்மோடும் - ஆழ்த்திருத்தலை

யுடைய குளிர்ந்த கடல்களெல்லாவற்றோடும், ஏழுக்கு ஏழ் உலகு எல்லாம் - பதினான்கு லோகங்கள் முழுவதையும், அன்று. அந்நாளில் [உன் நிலைமையை யுணரும்பொழுது], ஊழி தீ என - பிரளயகாலத்து அக்கினி போல, உண்ணாவோ - அழிக்கமாட்டாவோ? (எ - று.)

எல்லாவுலகங்களையும் நிச்சயமாய் அழிக்கு மென்றபடி. தாழி, இ - பகுதிப்பொருள்விகுதி; “உருளி மாமதி யோட்டொழித்தோங்கிய, வேருளி மாடங்கண்மேற் றுயிலெய்தலின்” என்னுஞ் சிந்தாமணியிற் போல. இனி, தாழ் இத் தண்கடல் என இகரத்தைச் சுட்டாகவும் எடுக்கலாம். ஏழுக்கு ஏழ் - ஏழுடன் கூடிய ஏழு. ‘ஏழ்’ - முகாமெய்யீற்றுப்பெய ரென்பது, தொல் காப்பியனார்கொள்க; நன்னூலார் முதலாயினர் ஏழு என்னும் முற்றியலகர வீற்றுப்பெயர் விகாரப்பட்டு அவ்வாறு நிற்கு மென்பர். ஆழி - ஆஜ்ஞாசக்கர மும், சக்கரரேகையுமாம். அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்; இராமபிரானது அம்புகளின் தொழிலைப்பற்றி வியந்தவாறு. இனி, இதற்கு - தாயே என்று விளியாகவும் பொருள் கூறுவர்; கேட்பாயாக என்றமாம். அம்பு உலகெல்லாம் உண்ணாவோ - உண்ணாததை உண்பதுபோலவும், உண்ணப்படாததை உண்ணப்படுவது போலவும் கூறிய மரபுவழுவமைதி; “உண்டற்குரிய வல்லாப் பொருளை, உண்டனபோலக் கூறலுமாபே” என்ற தொல்காப்பியச்சூத்திரத் துக்கு, ஆசிரியர் நச்சினர்க்கினியர் செய்வீனையாகவும் செயப்பாட்டுவினையாகவும் பொருள்கூறியிருத்தல் காண்க. கடலினிடையேயுள்ள வடவைத்தீ யுகாந்தகாலத்தில் அக்கடலினின்று வெளிப்பட்டு உலகங்களைச் சுட்டு அழிக்கு மென்பது, நூற்கொள்கை. (ரு0)

ருக. படுத்தான்வானவர் பற்றாரைத்  
தடுத்தான் லீனீதக்கோரை  
யெடுத்தான் லீனீயெந்நாளுங்  
கொடுத்தான் லீனீசைகொள்ளாயோ.

(இ - ள்.) (இராமபிரான்),—வானவர் பற்றாரை - தேவர்கட்குப் பகைவராகிய (இராவணன்) ராக்ஷசர்களை, படுத்தான் - கொன்றான்; லீனீனீ - (அவர்களுடைய) தீச்செயல்களையெல்லாம், தடுத்தான் - (இனியுண்டாகாதபடி) விலக்கினான்; தக்கோரை - (ஞான அதுட்டானங்களினால்) மேன்மைபெற்ற முனிவர் முதலியோரை, எடுத்தான் - காத்தான்; லீனீயெ - புண்ணியத் தொழில்களை, எந்நாளும் - எப்பொழுதும், கொடுத்தான் - (உலகத்தார் செய்யும் படி) கொடுத்தருளினான், என்ற - என்று பலவகையாகக் கூறப்படுகின்ற, இசை - புகழை, கொள்ளாயோ - (நிச்சயமாக அப்பிரான் பெறுவனென்று நீ) எண்ணமாட்டாயோ? (எ - று.)—எண்ணவேண்டும் என்பதாம்.

‘படுத்தான்’ முதலிய இறந்தகாலங்கள் - விரைவும் தெளிவும் பற்றியன. பற்றார் - மனம்பொருந்தாதவர். எடுத்தல் - காத்தலென்னும் பொருளதாதலை,

“எடுப்பின், கிளையுட்கழிந்தாரெடுக்க” என்ற நான்மணிக்கடிகையிலுங் காண்க. இச்செய்யுளில், அவதாரத்தின் காரியங்களான துஷ்ட நிக்கிரகமும், சிஷ்ட பரிபாலனமும், தர்மஸம்ஸ்தாபனமும் இனி இராமபிரான் செய்வது திண்ணமெனக் கூறியவாறு. இனி, இக்கவிஞ்ஞ - வாணவர் பற்றாரைப் படுத்தான், தக்கோர்க்கு வருந் தீவினையைத் தடுத்தான், நல்வினை எடுத்தான், எந்நாளும் இசை [புகழைக்] கொடுத்தான் என்று கொள்ளாயோ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (ருக)

ருஉ. சின்னணியிடர் தீராதா  
யின்னவைகலி னெல்லோரு  
நன்னாக்காணுதனன்றன்றோ  
வுன்னுனல்லறமுண்டானால்.

(இ - ள்.) உன்னால் நல் அறம் உண்டானால் - உன்னாலே நல்ல தருமம் நிலபெறுவதாயிருந்தால், — நீ, சில நாள் - சிலநாள்கள், இடர் தீராதாய் - துன்பம் நீங்கப்பெறுதவளாய், இன்ன - அத்துன்பத்துடனே, வைகலின் - தங்கியிருத்தலினாலே, எல்லோரும் - (உலகத்தவர்) யாவரையும், நல் நாள் - (தமக்கு) நல்காலத்தை, காணுதல் - காணச்செய்தல், நன்று அன்றோ - (உனக்கு) நல்லதன்றோ? (எ - று.) — நல்லதேயாம் என்றபடி.

ஒருவர் தாம் வருந்தியாயினும் பிறர்க்கு நன்மையையுண்டாக்குதல், அவர்க்கு மிக்கபுண்ணியம் தருமென்க. நீ அரக்கனாற் கவரப்பட்டு இங்கே சிலகாலம் துன்பமனுபவிப்பதனாலேயே இராமபிரான் விரைவில்வந்து அரக்கரையெல்லாம் அழித்துத் தருமத்தை நிலவிற்றுத்தி உலகங்களைக் காத்தருள்வன்; ஆகையால், நீ சிலநாள் துன்பமனுபவித்தலே துஷ்டநிக்கிரகத்துக்கும் சிஷ்டபரிபாலனத்துக்கும் தர்மஸம்ஸ்தாபனத்துக்கும் காரணமா மென்றபடி. இன்னு என்பதை இன்னவாறு என்பதன் விகாரமாகக் கொண்டு, இவ்வாறு தங்குதலினால் என்றும் உரைக்கலாம். காணுதல் - பிறவினைப்பொருளில்வந்த தன்வினை; இதனை வடநூலார் ‘அந்தர்ப்பாவிதணிச்’ என்பர். (ருஉ)

ருக. புளிக்குங் கண்டகர் புண்ணீருட்  
குளிக்கும் பேய்குடை யுந்தோறு  
மொளிக்குந் தேவரு வந்துள்ளங்  
களிக்குந் நல்வினை காணயோ.

(இ - ள்.) புளிக்கும் - (யாவரும்) வெறுக்கத்தக்க, கண்டகர் - முள்ளுப் போலக் கொடிய அரக்கர்களது, புண் நீருள் - இரத்தவெள்ளத்தில், குளிக்கும் - முழுகுகிற, பேய் - பேய்கள், குடையும் தோறும் - ஜலக்கிரீடை செய்யும்பொழுதெல்லாம், — ஒளிக்கும் தேவர் - (இராவணனிடத்துப்பயத்தால் தாம் இருக்கிறவிடமும் தெரியாமல்) மறைந்திருந்த தேவர்கள், (அச்சமொழிந்து வெளியில்வந்து அதனைக் கண்டு), உள்ளம் உவந்து - மனம்மகிழ்ந்து, களி



கும் - செருக்கடைகிற, கல்வினை - கல்ல செய்கையை, காணாயோ - (நீ) காண மாட்டாயோ? (எ - று.)—ஓ - எதிர்மறை; விராவிற காண்பா யென்பதாம் - புளிக்கும் என்பதைக் கண்டகாக்கும், புண்ணீருக்கும் அடைமொழியாக் கொள்ளலாம். புண்ணீர் - விரணத்திலிருந்து வழியும் நீர். புளித்தல் - செருக்குத லாகவுமாம். ஒளிக்கும் - தேக்காந்தியால விளங்குகின்ற என்பாரு முளர்.

வேறு.

௫௪. ஊழியி னிறுதியி னுரும றிந்தெனக்  
கேழ்கிளர் சுடுகனை கிழித்த புண்பொழி  
தாழிருங் குருதியிற் றரங்க வேலைக  
ளேழுமொன் றுகநின் றிரைப்பக் காண்டியால்.

(இ - ள்.) ஊழியின் இறுதியின் உரும ஏறிந்து என - யுகாந்தகாலத்தில் இடிவிழுந்தாற் போல, கேழ் கிளர் சுடு கனை கிழித்த - ஒளிவிளங்குகிற (பனைவர்களை) அழிக்கும் (இராமபிரானது) அம்புகள் தைத்துப் பிளந்ததனா லுண்டான, புண் - விரணத்தினின்றும், பொழி - சொரிகிற, தாழ் இருங் குரு தியின் - ஆழமான மிக்க இரத்தப்பெருக்கினால், தரங்கம் வேலைகள் ஏழும் ஒன்று ஆக நின்று - அலைகளையுடைய ஏழுடல்களும் ஒருசேர்க்கடிநின்று, இரைப்ப - பேரொலிசெய்வதை, காண்டி - (நீ விராவிற) பார்ப்பாய்; (எ - று.)

இச்செய்யுளில், வருங்காலத்து நிகழ்வதனை நேரிற்காண்பதுபோலக்கூறி யுள்ளது, நிகழ்வினாவிற்சியணி; வடநூலார் பாவிச மென்பர். அடுத்தசெய்யு ள்களிலும் இங்ஙனமே காண்டி. பின்னிரண்டடி - உயர்வுந்விற்சியணி. இஃபெறிதல் - கனைகிழித்தற்கு உவமை. சுடு கனை - வடித்த கனை யென்று மாம். கிழித்த புண் - பெயரெச்சம், காரணப்பொருளது; 'சங்குசுட்ட சுண ணுப்பு' என்றவிடத்துப் போல. தாழ் - இழிவான என்றமாம்.

இதுமுதல் இருபத்தொரு கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் பதினொரங்கவி போன்ற கலிவிருந்தங்கடா.

(௫௪)

௫௫. சூலியம்பெருவயிறுலைத்துச்சோர்வுறு  
மாலியங்கண்ணியாறுத்துநீத்தன  
வாலியுங்கடப்பருவானுயர்  
தாலியம்பெருமலைநயங்கக்காண்டியால்.

(இ - ள்.) சூலி அம் பெரு வயிறு அலைத்து - காப்பத்தையுடைய அழகிய (தமது) பெரிய வயிற்றைப் பிசைந்துகொண்டு, சோர்வு உறும் - தளர்ச்சியடைகிற, ஆலி அம் கண்ணியர் - நீர்த்துளியைக்கொண்ட அழகிய கண்களையுடைய அரக்கியர், அறுத்து நீத்தன - அறுத்துப்போகட்டனவான, தாலி - தாலிகளாலாகிய, அம் - அழகிய, வான் உயர் பெரு மலை - ஆகாயத்தையளாவி உயர்ந்த பெரியமலைகள், வாலியும் கடப்பு அரு வனப்ப - வாலியினாலும்

தாண்டுவதற்குஅரிய வளர்ச்சியினை யுடையனவாய், தயங்க - விளங்குவதை, காண்டி—; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றகை.

சூலி, இ - உடைமைப் பொருள் விசுதி. மூன்றடிகளிலுள்ள 'அம்' என் பதனைச் சாரியையாகக் கொள்ளுதல் நேர். 'சூலிரும்' என்றும் பாட்டர். வாலி யும், உம் - உயர்வுசிறப்பு; அது, எல்லாமலகளையும் எளிதிற் கடக்கவல்ல வாலியினது ஆற்றலைத் தோற்றுவித்தது. மிக்க சங்கடகாலத்தில் வயிற்றைப் பிசைவது, இயல்பு. தாலி மலைபோலக்குவியு மென்று, இராமபிரான் கணை களால் இறந்துபடும் அரக்கரின் மிகுதியை விளக்கியவாறு. (௫௬)

நூ. விண்ணினீ வியநெடுங்கழுதும்வெஞ்சிறை  
யெண்ணினீ வியபெரும்பறவையிட்டமும்  
புண்ணினீர்ப்புணரியிற்படிந்துபூவையர்  
கண்ணினீ ராற்றினிற் குளிப்பக்காண்டியால்.

(இ - ள்.) விண்ணின் நீளிய நெடுங் கழுதும் - ஆகாயத்திலும் உயர்ந்தவை யாகிய நீண்ட பேய்களும், எண்ணின் நீளிய வெம் சிறை பெரும் பறவை ஈட்டமும் - தொகையில் அதிகப்பட்டனவாகிய கொடிய இறகுகளையுடைய (கழுகுமுதலிய) பெரிய பறவைகளின் ஈட்டமும், புண்ணினீர்ப்புணரியில் படிந்து - (ராஷ்சர்களுடைய) இரத்தவெள்ளமாகிய கடலில் முழுகி, பூவை யர் கண்ணின் நீர் ஆற்றினில் குளிப்பு - அரக்கியரது கண்ணீர்ப்பெருக்காகிய நதியில் நீராடுவதை, காண்டி—; (எ - று.)

கடலில் நீராடியவர், அவ்வவர்ப்பும் மணலும் உடம்பினின்றும் ஒழியும் பொருட்டு, உடனே நல்லநீரில் முழுகுதல், இயல்பு. உருவகவணி. புணரி - (நதிகளோடு) புணர்வது எனக் காரணக்குறி; இதுபற்றியே, கடலுக்கு வடமொழியில் 'நதீபதி' என ஒருபெயர். நீளிய - நீள் என்னும் பகுதியடியாப் பிறந்த இறந்தகாலப் பெயரெச்சம். பூவையர் - மகளிரென்னும் மாத்திரை யாய் நின்றது; அரக்கியரைக் குறித்தலால். கிளிபோன்றவ ரென்று இச்சொற் குப் பொருள். (௫௭)

நூ. கரம்பயின்புரரசினங்கதறங்கக்கைதொடர்

நரம்பினுமிமிழிசைநவிலுநாடக

மரம்பையராடியவரங்கினுண்டொழிற்

குரங்குகண்முறைமுறைகுனிப்பக்காண்டியால்.

(இ - ள்.) கரம் பயில் முரசு இனம் கதங்க - கைகளினால் அடிக்கப்படு கிற மிருதங்கங்களின்வகைகள் ஒலிக்கவும், கை தொடர் நரம்பினும் இமிழ் இசை நவில - கையினால் தடவி வாசிக்கப்படுகிற யாழ்நரம்பின் ஒலியினும் இனியதாகிய பாட்டிசை பொருந்தவும், அரம்பையர் நாடகம் ஆடிய - ரம்பை முதலிய தேவமாதர்கள் நர்த்தனஞ்செய்த, அரங்கின் - (லங்காபட்டணத்து)

நாடகசாலைகளில், (அத்தன்மை மாறி), ஆண் தொழில் குரங்குகள் முறை முறை குனிப்ப - பார்க்கிரமத்தையுடைய வானங்கள் வரிசைவரிசையாக கின்று (போர்வென்ற மகிழ்ச்சியாற்) கூத்தாவெதை, காண்டி—; (எ - று.)

முரசு என்னும் வாத்தியப் பொதுப்பெயர், இங்கே சிறப்பாய், முழுவையுணர்த்திற்று. நரம்பு - ஒலிக்கு ஆகுபெயர். உம் - உயர்வுசிறப்பு. இராவணனிடத்து உள்ள அச்சத்தால், தேவமாதர்கள் அவனதுசபையில் ஆடுவா ராயினரென்க. இச்செய்யுள் - முறைபின்படர்கீச்சியணியாம்; இதன் இலக்கணம், ஒன்றின்தன்மை மாறி வேறொருதன்மை யடைவதாகக் கூறுதல். இங்கு, அரம்பை முதலியோர் ஆடும் நாடகசாலைகள் அத்தன்மைமாறிக் குரங்குகள் ஆடப் பெறு மெனக் கூறியிருத்தல் காண்க. நரம்பினும் இமிழ் இசை நவில் - யாழ் நரம்புகளினின்றும் ஒலிக்கின்ற கீதம் பயில் எனினுமாம். (இஎ)

ருடி. புரையுறுபுன்றொழிலரக்கர்புண்பொழி  
திரையுறுகுருதியாழீர்ப்பச்செல்வன  
வரையுறுபிணப்பெரும்பிறக்கமண்டின  
கரையுறுநெடுங்கடறுர்ப்பக்காண்டியால்.

(இ - ள்.) 'புரை உறு - குற்றம் மிகுந்த, புல் தொழில் - இழிதொழில் களையுடைய, அரக்கர் - ராக்ஷசர்களது, புண் - புண்களினின்று, பொழி - வழிகிற, குருதி - இரத்தமாகிய, திரை உறு ஆறு - அலைகள் பொருந்திய கதி, ஈர்ப்ப - இழுப்பதனால், செல்வன - செல்பவையான, வரை உறு பிணம் பெரு பிறக்கம் - மலைகளையொத்த பிணங்களின் பெரியஉருவம், மண்டின - நெருங்கியவையாய், கரை உறு நெடுங் கடல் - கரையை மோதுகிற பெரிய கடலை, தூர்ப்ப - நிரப்புவதை, காண்டி—; (எ - று.)

பிறக்கம் - பிறங்குவது; பிறங்குதல் - விளங்குதல். இரண்டாமடி - உருவகவணி. பின்னிரண்டடிகள். உவமை யணியை அங்கமாகக்கொண்டு வந்த உயர்வுநவீந்தியணி. இவ்விரண்டணியும் பேதப்பட வந்தது, கேர்வையணியாம். பெரும்பிறக்கம் - பெருங்குவியலுமாம். (இஅ)

ருகை. வினையுடையரக்கராமிருந்தைவெந்துகச்  
சனகியென்றொருதழனடுவட்டங்கலா  
லனகன்கையம்பென்னுமளவினாதையாற்  
கனகநீடி. லங்கைகின்றுருகக்காண்டியால்.

(இ - ள்.) வினை உடை அரக்கர் ஆம் இருந்தை வெந்து உக - கொடுங் தொழில்களையுடைய ராக்ஷசர்களாகிய கரிகள் வெந்துபோம்படி, சனகி என்ற ஒரு தழல் நடுவண் தங்கலால் - சிதை யென்ற ஓர் அக்கினி நடுவில் தங்குதலினாலே, அனகன் கை அம்பு எனும் அளவு இல் ஊதையால் - குற்றமற்ற இராமபிரானது கையினால் விடப்படுகிற அம்பாகிய அளவில்லாத [மிக்க]

பெருங்காற்றினால், நீடு இலங்கை கனகம் - பெரிய லங்காபுரியாகிற பொன், நின்ற உருக - நிலைபட்டு உருகுவதை, காண்டி—; (எ - று.)

கருநிறமுடைமையால் அரக்கரைக் கரியாகவும், சிவந்த ஒளியாலும் தாய் மையினாலும் தன்கற்புநிலையாற் கொடியவரை யெரித்தழிக்குந் தன்மையாலும் ஐரங்கியைத் தழலாகவும், விரைந்துவருந்தன்மையாலும் சீதையின் கற்பாகிய தழலுக்கு மேன்மையை விளைத்தலாலும் இராமபிரானது அம்பைக் காற்றாகவும், பொன்மயமானதாதலால் இலங்கையைப் பொன்னாகவும் உருவகப்படுத்தினர்; முய்நுருவகவணி. காற்றினால் நெருப்புவளர்தல், இயல்பு. வினை - பாவுருமாம். இருந்தை - கரி. 'சனகியென்றொருதழல்' என்ற விதப்பு, உலகத்து நெருப்புச்சுவைது தன்னைத் தொட்டவரையே, இந்நெருப்புத் தன்னைத் தொட முயல்வாரையுஞ் சுட்டெரிக்கு மென்பதைக் காட்டிற்று. என்னொரு - விகாரம். ஒரு - ஒப்பற்ற எனினுமாம். அநகன் - குற்றமில்லாதவன்; அகம் - குற்றம்: ந அக - என்று பிரிக்க. அளவிலாதை - சண்டமாருத மென்றபடி. கநகம் - வடசொல். இலங்கை இராமபிரானது அம்புகளால் அரக்கர்களோடு விரைவில் அழியு மென்பதாம். (இக)

கூ0. தாக்கிகலிராவணன் தலையிற்றுவின்

பாக்கியமனையநின்பழிப்பின்மேனியை

நோக்கியகண்களை நுகுகொண்மூக்கினுற்

காக்கைகள் கவர்ந்துகொண்டுண்ணக்காண்டியால்.

(இ - ள்.) காக்கைகள்—, தாக்கு இகல் இராவணன் தலையில் தாவின - (யாவரையும்) மோதுகின்ற வலிமையையுடைய இராவணன் (இராமனம்புகளால் இறந்துகீழ்விழுந்தபொழுது அவனுடைய) தலைகளிலே தாவினவாய், பாக்கியம் அனைய நின் பழிப்பு இல் மேனியை நோக்கிய கண்களை - (நல்லோர்கள் செய்த) நல்வினைப்பயன் போன்ற உனது குற்றமற்ற திருமேனியைப் பார்த்த (இருபது) கண்களையும், நுகுகொள் மூக்கினால் கவர்ந்துகொண்டு - கூர்மையைக்கொண்டுள்ள (தமது) மூக்குக்களாற் பறித்துக்கொண்டு, உண்ண - உண்பதை, காண்டி—; (எ - று.)

கீழ் “என் னாக்கையைக், கண்ட போரரக்கன் விழி காக்ககள், உண்ட போதன்றி யா னுள்ளனாவென” என்று சீதை கூறியதற்கு ஏற்ப, அதுமான் அங்ஙனமேயாகு மென இதனால் உறுதிக்கூறின னென்க. சீதை, சிறையிருந்து, துவட்டிக்கிரகம் நடத்தற்குத் தான் காணமாருதலால், ‘பாக்கியமனைய நின்’ என்றொன்க. (கூ0)

கூக. மேலுறவி ராவணன் கழிந்து வெள்கிய

நீ லுறு திசைக்கரிதிரிந்து நிற்பன

வா லுறவனையவன் தலையவவ்வலிற்

கா லுறுகனை கடிந்திடுவகாண்டியால்.

(இ - ள்.) மேல் - முற்காலத்திலே, உற - மிகுதியாக, இராவணற்கு - இராவணனுக்கு, அழிந்த - தோற்று, வெள்கிய - வெட்கமுற்ற, திரிந்து நிற்பன - (அதனால் முகங்காட்டாமற்) புறங்காட்டிநிற்பனவாகிய, நீல் உறு திசை கரி - நீலநிறம்பொருந்திய திக்கஜங்களின், வால் - வாலிலே, உற - பொருந்தும்படி, கால் உறு கணை - வாயுவேகம் பொருந்திய (இராமபிரானது) அம்புகள், அனையவன் தலையை - அவ்விராவணனது தலையை, வவ்வலின் - (தாம்) அறுத்தலினால், கடிந்திடுவ - விலக்கித்தள்ளுவனவற்றை, காண்டி—

இராவணனோடு எதிர்த்துப்பொருது அவன் வலிமைக்குமுன் நிற்கமாட்டாமல் தோற்றோடிப் புறங்கொடுத்த திக்கஜங்களின் வாற்புறத்திலேயே அவ்விராவணன் தலைகள் சிதறிவிழும்படி இராமபிரானது அம்புகள் விரைவிலேயே அழித்துத்தள்ளு மென்பதாம். உற அழிந்து எனவும், வாலுறக் கடிந்திடுவ எனவும் இயையும், கால் - அதன்வேகத்துக்கு இலக்கணை. காலுறுகணை - காற்றை யொத்த அம்பு என்றமாம்; உறு - உவமவுருபு. (சு ௧)

௬௨. நீர்த்தெழுக்கணை மழைவழங்கநீலவான்  
வேர்த்ததென்றிடைபிடைவிசந்துசுபோற்  
போர்த்தெழுபொலங்கொடியிலங்கைப்பூழியோ  
டார்த்தெழுக்கிரைத்தாடக்காண்டியால்.

(இ - ள்.) 'நீலம் வான் - நீலநிறத்தைபடைய ஆகாயம்; வேர்த்தது - வேர்வையடைந்தது', என்று-என்றெண்ணி, (அவ்வேர்வையைப் போக்குவதற்கு), இடை இடை வீசம் - அங்கங்கே விசிறுகின்ற, தூசு போல் - வஸ்திரங்கள் போல, போர்த்து எழு - நிறைந்துதோன்றுகிற, பொலம் கொடி - அழகிய கொடிச்சீலைகளை யுடைய, இலங்கை - லங்காநகரியில், எழு கணை - விளங்குகிற அம்புகளை, மழை நீர்த்து - மழையின் தன்மையுடையனவாக [மழைபோல], வழங்க - (இராமபிரான்) பிரயோகிப்பதனால், (தம்மதக்கு மிக்க இரை கிடைக்கு மென்று அகமகிழ்ந்து), ஆர்த்து எழு - ஆரவாரித்து எழுகிற, கழுது-பேய்கள் பூழியோடு - புழுதிகளுடனே பூமியினின்று தூளிகள் மேலே கிளம்ப), இரைத்து ஆட - கொக்கரித்துக் கூத்தாடுவதை காண்டி—; (எ - று.)

மேகம் நீர்த்துளி பொழிவதனை, நீலவான் வேர்த்ததாகக் குறித்தார். இயல்பாக வனத்திற் கொடியாடுவதனை, ஆகாயத்துக்கு உண்டான் வேர்வையைப் போக்குவதற்காக விசிறுவனவாகக் கூறியது - பயிந்தபுதற்பீப்பேற்றவணி. வேர்வையுண்டானால் வஸ்திரத்தினால் வசிறுதல், இயல்பு. தூசு - துவசப்படத்துக்கு உவமை. பூழியோடு ஆர்த்தெழு கழுது இரைத்துஆட என்பது - உடனவியணி. கணை - சாதியொருமை. (சு ௨).

௬௩. நீனிறவரக்கர்த்தக்குருதிநீத்தநீர்

வேலைமிக்நாற்றொடுமீளவேலைசூழ்

ஞாலமுற்றுங்கடையுதத்துநச்சுறாக்

காலனும்வெறுத்துயிர்காலக்காண்டியால்.

(இ - ன்.) நீல் நிறம் - கருநிறத்தையுடைய, அரக்கர்தம் - இரக்கநர் களுடைய, குருதி நீத்தம் - இரத்தவெள்ளத்தால், நீர் வேலை - (உப்பு)நீர் - கடல், மிக்கு - நிரம்பி, ஆற்றொடு - அவ்விரத்தநதிகளின்வழியே, மீள - திரும்புவதையும், —வேலை குழ் - கடல்களாற் குழப்பட்ட, ஞாலம் - உலகம், முற்றம் - முழுந்தபோகிற, கடையுக்கத்தம் - யுகாந்தகாலத்திலும், நச்சு அறு - (உயிர்களைத்தின்பதில்) விருப்பம் நீங்காத, காலனும் - யமனும், வெறுத்து - (எத்தனையுயிர்களைக் கொன்றுதிற்பதென்று) வெறுப்படைந்துநின்று, உயிர் கால-(தான்முன் தின்ற) உயிர்களைக் கக்கிவெளிப்படுத்துவதையும், காண்டி -.

இச்செய்யுள், இறந்து படும் அரக்கர்களின் மிகுதியை விளக்கவந்த நொடர்புபுரவு நவீச்சியணி. அளவுக்கு மிஞ்சி மிகுதியாக உணவைக்கொண்டால் கொண்ட உணவு வெளிப்படுத்தல், இயல்பு. காலனும் என்ற உம்மை - அவனுக்கு உயிர்கொள்வதிலுள்ள விருப்பின் மிகுதியை விளக்கும். உயிரை யமன் தின்பதாகக் கூறுதல் கவிமரபு. இனி, உயிர் கால என்பதற்கு - (ஓய்ந்து) பெருமூச்சுவிட என்றும் பொருள்கூறலாம். நச்சு - முதனிலைத் தொழிற் பெயர். இரட்டுமொழிதல் என்னும் உத்தியால், ஆறு என்பதற்கு - வழி -யென்றும், நதியென்றும் இருவகையாகப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது. (சுக்)

சுசு. அணங்கிளமகளிரொடர்க்கராடுறு

மணங்கிளர்கற்பகச்சோலைவாவியாய்ப்

பிணங்குறுவான்முறைபிடித்துமாலைய

கணங்கொடுகுரக்கினங்குளிப்பக்காண்டியால்.

(இ - ன்.) அரக்கர்—, அணங்கு இர மகளிரொடு - தெய்வப்பெண் போன்ற [அழகிய] இளைய ராகுச ஸ்திரீகளுடனே, ஆடுறு - ஜலக்கிரீடை செய்தற்கு இடமான, மணம் கிளர் கற்பகம் சோலை வாவியாய் - வாசனை மிகுந்த கற்பக விருகூத்தையுடைய சோலையிலுள்ள குளங்களில்,—குரங்கு இனம் - குரங்குக் கூட்டங்கள், பிணங்குறு வால் - சிறிது வளைந்த வால்களை, முறை பிடித்து - முறையே [ஒன்றன் வாலை மற்றொன்றாகப்] பிடித்துக் கொண்டு, மாலைய கணம் கொடு - ஒழுங்காகிய கூட்டமாக, குளிப்ப - நீராடு வதை, காண்டி—; (எ - று.)

முறையறிப்பார்ச்சியணி; அரக்கர் தமது ஸ்திரீகளோடு ஜலக்கிரீடை செய்யும் வாலி, குரங்குக்கூட்டங்கள் குளிக்கும் வாவியாக மாறுவ தெனக் கூறியுள்ளமை காண்க. ஆடுறு வாவி என்க. இராவணன் தனது சேனையோடு வானுலகத்துக்குச் சென்று தேவர்களோடு பொருது இந்திரனை வென்றபொழுது அவ்ருள்ள கற்பக விருகூம் இலங்கையிற் கொணர்ந்து வைக்கப்பட்டதனால், 'அரக்காரடுறு கற்பகச்சோலை வாலி' எனப்பட்டது குரங்குகள் ஒன்றையொன்று தொடர்ச்சியாக வாலப்பிடித்துக்கொண்டு கூட்டமாய்க்குளித்தல், அவற்றிற்கு நீரிவிறங்குவதிலுள்ள அச்சத்தா லென்க. (சுசு)

சுரு. செப்புறலென்பலதெய்வவாளிக  
ளிப்புறத்தரக்கரைமுருக்கியேகன  
முப்புறத்துலகையுமுடிக்கமுட்டலா  
ல்புறத்தரக்கருமவியக்காண்டியால்.

(இ - ள்.) பல செப்புறல் என் - (இனி நடக்குஞ் செய்கையைப்பற்றிப்). பலவாகச் சொல்லவேண்டுவது என்ன? தெய்வம் வாளிகள் - தெய்வத்தன்மையையுடைய அஸ்திரங்களை, — இ புறத்து அரக்கரை முருக்கி - இவ்விவங்கையிலுள்ள ராக்ஷசர்களைக் கொன்று, எகின - அப்பாற்சென்றவையாய், முப் புறத்து உலகையும் முடிக்க - முன்றுலோகங்களிலுமுள்ள அரக்கர்களை யெல்லாம் கொல்லும்படி, முட்டலால் - (இராமபிரான்) பிரயோகித்தவினால், — அ புறத்து அரக்கரும் அவிய - மற்றையவிடங்களிலுள்ள அரக்கர்களுமுட்பட அழிவதை, காண்டி; (எ - று.)

வாளிகளை முட்டலால் அவியக் காண்டி யென இயையும். அரக்கரும், உம்மை - இறந்தது தழுவியது. தெய்வ வாளிகள் - பிரமன் முதலியோரைத் தெய்வமாகக்கொண்ட அம்புகள்; தெய்வத்தன்மையையுடைய பாணங்களுமாம்: அவற்றிற்குத் தெய்வத்தன்மை - இலக்கைத் தவறாது அழித்தல். (சுரு)

சுசு. சுண்டொருதிங்களிவ்விடரினவகுதல்

வேண்டுவதன்றுநான்னிரைவின்விரனைக்

காண்டலேகுறைவுபின்காலம்வேண்டுமோ

வாண்டகையினியொருபொழுதுமாற்றுமோ.

(இ - ள்.) சுண்டு - இவ்விவங்கையில், ஒரு திங்கள் - (இன்னும்) ஒரு மாதகாலம் முடிய, இ இடரின் வைகுதல் - (இப்பொழுது அதுபவிக்கின்ற) இப்படிப்பட்ட துன்பத்தில் (நீ) தங்குதல், வேண்டுவது அன்று - வேண்டுவதில்லை; நான் —, விரைவின் - சீக்கிரத்தில், வீரனை - இராமபிரானே, காண்டலே - பார்ப்பதுவே, குறைவு - குறைவாம் [வேண்டுவதாம்]; பின் - (பார்த்த) பின்பு, காலம் வேண்டுமோ - (அப்பிரான் மீட்கவருவதற்குத் தவணையான்) காலவளவு வேண்டியதில்லை; ஆண் தகை - ஆண்மைக்குணமுடைய இராமபிரான், இனி - (நான் கண்டு செய்திசொன்ன) பின்பு, ஒருபொழுதும் - ஒரு கணமாயினும், ஆற்றமோ - (உன்னைச் சிறைமீட்கப் புறப்படத்) தாமதித்திருப்பனோ? (எ - று.)

“இன்னு மீண்டொரு திங்க ளிருப்பல் யான்” என ஒருமாதகாலம் இத்துயரத்தைப் பொறுத்துச் சிறையிருப்பே நென்று நீ கூறியவாறு அத்தனைக்காலத்தவ்ணையும் வேண்டுவதில்லை; நான் இங்கிருந்து சென்று அப்பிரானைக் கண்டவுடனே உன்னைச்சிறைமீட்க அவ்விராமபிரான் இவ்விடம் வந்து சேர்வான்; நான் வழிகடத்தற்குச் செல்லும். சிலதினங்கள் மாத்திரமே நீ பொறுத்திருக்கவேண்டு மென்பதாம். பொழுது - இங்கு, மிகச்சிறிய காலமாகிய கொடியின்மேல் நின்றது.

(சுசு)

கூ. எ. ஆவியுண்டென்னுமீதுண்டுன்னுருயிர்ச்  
சேவகன்றிருவுருத்தீண்டத்தீதிலாப்  
பூவிலைதளிரிலைபொரிந்துவெந்திலாக்  
காவிலைகொடியிலைநெடியகானெலாம்.

(இ - ள்.) ஆவி உண்டு என்னும் ஈது உண்டு - (இராமபிரானுக்கு) உயிர் உள்ளது என்கிற இந்தச் சொல்மாதிரிந்தான் உண்டு; நெடிய கான் எலாம் - (அப்பிரான்செல்லுகின்ற இடைவழியி லுள்ள) பெரியகாடுகள் முழு தும், உன் ஆர் உயிர் சேவகன் திரு உரு தீண்ட - உனது அரியஉயிர் போன்ற மகாவீரனாகிய இராமபிரானது அழகிய திருமேனி மேற்படுவதனால், தீது இலா - தீந்துபோத வில்லையான, பூ - பூக்கள், இலை - இல்லை; தளிர் - துளிர்கள், இலை—; பொரிந்து வெந்திலா - பொரிப்பொரியாய் வெந்துபோகாத, கா - சோலைகள், இலை—; கொடி - கொடிகளும், இலை—; (எ - று.)

உன்னைப்பிரிந்த விரகவேதனையால் இராமபிரானுக்கு உண்டான தேக தாபத்தினால் அவன்செல்லும் காடுகளி லுள்ள பூ தளிர் மரம் கொடி முதலியனவெல்லாம் வெந்து தீந்து கரிந்து போகின்றன வென்பதாம். உனது பிரிவினால் இவ்வளவு தாபத்தை யடைந்தவன் உன்னைச் சிறிதும் உபேகதியா னென்பது, கருத்து. 'ஆவியுண்டென்னுமீதுண்டு' என்றதனால், பிரிவுத்துயரால் அப்பிரானுக்கு உண்டாயுள்ள மூர்ச்சையைக் குறிப்பித்தவாரும். 'தீதி லா' என்பதைத் தளிரோடும், 'பொரிந்து வெந்திலா' என்பதைக் கொடியோடுங் கூட்டுக. 'திருவுருத் தீண்ட' என்பது பூமுதலியன தீந்துபோகின்றன என்பதைச் சமர்த்தித்து நிற்பது, தோடாநிலைச் செய்யுட்குறியணி. கா - ஆகு பெயராய், மரமென்றமாம். (சு எ)

கூ. ௨. சோகம்வந்துறுவதுதெளிவுதோய்ந்தன்றோ

மேகம்வந்திடித்துவந்துருமுவிழ்கினு

மாகமும்புயங்களுமழுந்தவைந்தலை

நாகம்வந்தடர்ப்பினுமுணர்வுநாறுமோ.

(இ - ள்.) சோகம் வந்து உறுவது - மனத்துன்பம் வந்து பொருந்துவது, தெளிவு தோய்ந்து அன்றோ - ஞாபகம் பொருந்தியிருந்தா லல்லவோ? மேகம் வந்து உருமு இடித்து வந்து வீழ்கினும் - மேகங்கள் (ஆகாயத்திற்கிளம்பி) வந்து இடிஇடித்துக்கொண்டே மேலேவந்து விழுவதாயிருந்தாலும், ஐந்தலை நாகம் வந்து ஆகமும் புயங்களும் அழுந்த அடர்ப்பினும் - ஐந்துதலை களையுடைய பாம்பு (சிறி) வந்து (தன்னுடைய) மார்பிலும் தோள்களிலும் (பற்கள்) பதியும்படி நன்றாகக்கடித்து வருத்துவதாயிருந்தாலும், உணர்வு நாறுமோ - (இராமபிரானுக்குப்) பிரஜைஞ தோன்றுமோ? [தோன்றுவதில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)



ஞாபகம் உள்ளபொழுது உண்டாகிற துயரத்திற்கே சோகமென்று பெயராம்; இராமபிரானுக்கு, இடியிடித்தாலும் பாம்பு தீண்டினாலுங்கூட உணர்வு உண்டாவதில்லை யாதலால், அவனுக்கு இப்பொழுது நேர்ந்துள்ளது, சோகமெனப்படாது மூர்ச்சை யெனப்படும் என்பது, கருத்து. 'ஆவியுண்டென்னுமீதுண்டு' எனக் கீழ்க்கவியிற்கூறிய இராமபிரானது மூர்ச்சாவஸ்தையை இக்கவியால் விவரித்துக் கூறினான்; இதனால், இராமபிரான் உண்ணைப்பற்றிக் கொண்டுள்ள வருத்தம் நீ அவற்காகப்படுகிற வருத்தத்தினும் மிக்க தென்றவாரும். 'ஐந்தலைநாகம்' என்றார், கடித்து வருத்தம் போதுள்ள கொடுமையின் மிகுதியை விளக்க. வந்து - காற்றுமாம். (சு ௮)

சூக. மத்துறுதயிரெனவந்துசென்றிடை

தத்துறுமுயிரொடுபுலன்கடள்ளுறும்

பித்துநின்பிரிவினிற்பிறந்தவேதனை

யெத்தனையுளவையெண்ணுமீட்டவோ,

(இ - ள்.) மத்து உறு தயிர் என - மத்தினுற்கடையப்படுகிற தயிர் போல, வந்து - (உடம்பினுள்ளே) வந்தும், சென்று - (வெளியிற்) போயும், இடை - நடுவே, தத்துறும் - தடுமாறுகிற, உயிரொடு - உயிரும், புலன்கள் - ஐம்புலன்களும், தள்ளுறும் - சோர்வடைதலினாலாகிய, பிந்து - பைத்தியமும், - நின் பிரிவினின் பிறந்த வேதனை - உண்ணைவிட்டுப்பிரிந்ததனால் லாகிய மற்றைத் துன்பங்களும், எ தனை உள - எவ்வளவு உள்ளனவோ, அவை - அவைகளெல்லாம், எண்ணும் ஈட்டவோ - எண்ணிச்சொல்லுந் தன்மையை யுடையனவோ? [அல்ல]; (எ - று.)

உனது பிரிவினால் இராமபிரானுக்கு அளவிடற்கரிய துன்பங்கள் உண்டாயுள்ளன என்றவாரும்; எனவே, உண்ணை அப்பிரான் விரைவில் வந்து சிறைமீட்பனெனப் பிராட்டியை அதுமாள் தேற்றின நென்பது குறிப்பு. மத்துறு தயிர் - கலக்கத்திற்கு உவமை. (சு ௧)

௭௦. இந்நிலையுடையவன்றரிக்குமென்றியேன்

மெய்ந்நிலையுணர்ந்துழிமிடைந்ததீதெனிற

பொய்ந்நிலைகாண்டியான்புகன்றயாவுமுன்

கைந்நிலைநெல்லியங்கனியிற்காட்டுகேன்.

(இ - ள்.) 'இ நிலை உடையவன்-(உண்ணைப்பிரிந்ததனால்) இப்படிப்பட்ட நிலைமையை யடைந்துள்ள இராமபிரான், தரிக்கும் - (எண்ணிவிட்டு) உயிர் வாழ்ந்திருப்பான்,' என்றி ஏல் - என்று (நீ) சொல்வாயே யானால், மெய் நிலை உணர்ந்த உழி மிடைந்தது ஈது எனின் - (அப்பிரானுடைய) உடம்பின் தன்மையை ஆலோசிக்கு மிடத்துப் பொருந்தியது இதுவாதலால், பொய் நிலை - (நீ சொல்வது) பொய்பொருந்தியதாம்; யான் புகன்ற யாவும் - நான் சொன்னவை எல்லாவற்றையும், உன் கை நிலை கெல்லி அம் கனியின் - உனது

கையிற்பொருந்திய அழகிய நெல்லிக்கனிபோல, காட்டுகேன் - (நான் உனக்குச் கண்கடாகக்) காண்பிப்பேன் ; காண்டி - (ஓ அவற்றைக்) காண்பாயாக.

என்றி - முன்னிலையொருமை இறந்தகாலவினையுற்று. ஈது என்றது - கீழ்க்கூறிய வெதுப்பு, மூர்ச்சை, பித்து முதலியவற்றை. யாவும் முன் என்றும் பிரிக்கலாம். புகன்ற யாவும் - இராமபிரானது வெற்றியும், அரக்கரது அழிவும், அதனாலுண்டாகும் சம்பிரமங்களும். மெய்த் நிலை - உண்மை நிலையுமாம்.

(௭௦)

௭௧. தீர்த்தனுங்கவிக்குலத்திறையுந்தேவிநின்  
வார்த்தைகேட்டுவப்பதன்முன்னர்மாக்கட  
தூர்த்தனவிலங்கையைச்சூழமாக்குரங்  
கார்த்ததுகேட்டுவந்திருத்தியன்னை.

(இ - ள்.) அன்னை - தாயே ! தேவி - (இராமபிரானது) பத்தியே ! தீர்த்தனும் - பரிசுத்தமூர்த்தியாகிய இராமபிரானும், கவி குலத்து இறையும் - குரங்குக்கூட்டங்கட்குத் தலைவனான சுக்கிரீவனும், நின் வார்த்தை கேட்டு - உனது வரலாற்றைச் செவியேற்று, உவப்பதன் முன்னர் - மகிழ்வதற்கு முன்னமே [மிகவிரைவில் என்றபடி], மா கடல் தூர்த்தன - பெரிய கடலைத் தூர்த்துவிட்டு, இலங்கையை சூழும் - லங்காபுரியை முற்றுகைசெய்கிற, மா குரங்கு - பெரிய குரங்குகள், ஆர்த்தது - ஆரவாரித்தலை, கேட்டு - நீ, உவந்து இருத்தி - மகிழ்ந்திருக்கப்போகிறாய் ; (௭ - று.)

இச்செய்யுளில், வானங்கள் கடலைத்தூர்த்து இலங்கையை முற்றுகைசெய்தலைக் கூறினன். சுக்கிரீவனுக்கு வைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில் 'மஹாராஜர்' என்று ஒரு திருநாமம். தூர்த்தல் - நிரப்பி மேடாக்குதல். குரங்கு - சாதி யொருமை. ஆர்த்தது - தெளிவும் விரைவும் பற்றிய காலவழுவமைதி. சேதையினது வரலாற்றை இராமசுக்கிரீவர் கேட்பதற்கு முன்னமே கடலைத்தூர்த்துக் குரங்குகள் இலங்கையை முற்றுகைசெய்து ஆரவாரிக்கு மென, காரணம் நிகழ்வதற்குமுன்னமே அதன் காரியம் நிகழ்வதாகக் கூறியது - மிகையுயர்வு நவீப்சியணியாம்.

(௭௧)

௭௨. எண்ணரும்பெரும்படைநாளையிந்கர்  
நண்ணியபொழுததுநடுணங்கைநீ  
விண்ணுறக்கருளன்மேல்விளங்கும்விண்டுகிற்  
கண்ணையென்னெடுவெரிநிற்காண்டியால்.

(இ - ள்.) நங்கை - பெண்களிற் சிறந்தவளே ! எண் அரும் பெரும் படை - கணக்கிடுதற்குரிய [மிக்க] பெரிய வானரசேன்கள், நாளே - நாளாக் கே, இ நகர் - இந்தப்பட்டணத்திற்கு, நண்ணிய பொழுது - வந்துசேர்ந்த பொழுது, அது நடுவண் - அந்தச்சேனையின் நடுவிலே, விண் உற கருளன் - மேல் விளங்கும் விண்டிவின் - ஆகாயத்திலே பொருந்தக் கருடபகவான்மீது

எழுந்தருளி விளங்குகின்ற திருமலைப் போல, கண்ணனை - இராமபிரானே, என் றெடு வெளியில் - எனது பெரிய பிடரியின்மேல், நீ காண்டி - நீ பார்க்கப் போகின்றாய்; (எ - மு.)

‘காளை’ என்றது, மிக்கவிரைவுகுறித்தற்கு; (இது, ஒரு சொல்விழுக்காடு:) ‘நண்ணிய’ என்றதும் இவ்வாறே. கருளன் = கருடன்; டகரளகரப்போலி பெற்ற வடசொல். விண்டி - விஷ்ணு என்னும் வடமொழியின் சிதைவு; (எல் லாவிடத்திலும் அந்தர்யாடியாய்) வியாபித்துநிற்பவன் என்று பொருள். கரி யோ நென்னும் பொருளதாகிய க்ருஷ்ண நென்னும் வடமொழி, பிராகிருத மாய்ச் சிதைந்து ‘கண்ணன்’ என வந்தது; இது, இங்கே, அவதாரப் பெய ரன்றி வந்த காரணப்பெயர். இனி, கண்ணோட்டமுடையவ நென்றும், கண்போன்றவ நென்றும் கொள்ளலாம். (எஉ.)

எஃ. அங்கதன்றோண்மிசையிளவலம்மலை

பொங்குவெங்கதிரேனப்பொலியப்போர்ப்படை

யிங்குவந்திறுக்குநீயிடருமையமுள்

சங்கையுநீங்குதிதனிமைநீங்குவாய்.

(இ - ன்.) அங்கதன் தோள்மிசை - அங்கதனது தோளின்மேல், இள வல் - இளையபெருமான், அ மலை பொங்கு வெம் கதிர் என - அந்த உதயகிரி யில் விளங்குகிற உஷ்ணமாகிய கிரணங்கூண்டுகூடிய சூரியன் போல, பொ லிய - விளங்கு—போர் படை - யுத்தத்துக்குச் சித்தமான வானாசைநியம், இங்கு வந்து இறக்கும் - இங்கே [இவ்விலங்கையில்] வந்து இறங்கித்தற்கும்; (ஆகையால்), நீ—, இடரும் - (இப்பொழுது கொண்டுள்ள) துன்பத்தையும், ஐயமும் - (இராமபிரான் வருவதே வரமாட்டானே வென்கிற) சந்தேகத் தையும், சங்கையும் - (அப்பிரான் பகைவெல்லவதே மாட்டானே வென்கிற) சங்கையையும், நீங்குதி - தவிர்வாயாக: தனிமை நீங்குவாய் - (நீ நாயகனைப் பிரிந்து) தனித்திருத்தலையும் (இனி விரைவில்) நீங்கப்பெறுவாய்; (எ - மு.)

அ - உலகநிசுட்டு; அம் எனப்பிரித்து, அழகிய எனினுமாம். (எஃ)

எஃ. குராவருங் குழலியிக் குறித்த நாளினே

விராவரு நெடுஞ்சிறை மீட்கி லானெனின்

பாவரும் பழியொடும் பாவம் பற்றுதற்

கிராவண னவனிவ னிராம னென்றனன்.

(இ - ன்.) குரா வரும் குழலி - குராமலர்கள் வாசனைவீசுகிற கூந்தலை யுடையவனே! இ குறித்த நாளினே - (நீ) குறிப்பிட்ட இவ்வொருமாசகாலத் துள்ளே, விராவரும் நெடுஞ் சிறை மீட்கிலான் எனின் - இங்குப்பொருந்தி யுள்ள பெரியசிறைக்காவலினின்று (உன்னை) அப்பிரான் மீட்காமற்போவா னானால், பாவரும்பழியொடும் பாவம் பற்றுதற்கு - பரவிவருகிற பழியும்

பாவமும் தொடர்த்தற்கு, அவன் இராவணன் - இராமபிரானே இராவணனாவான்; இவன் இராமன் - இவ்விராவணனே இராமனாவான், என்றனன் - என்று கூறிமுடித்தனன், (அதுமான்); (எ - று.)

இன்னும் ஒரு மாசகாலத்திற்குள் உன்னைச் சிறைமீட்கானாயின், இராமபிரான், இராவணனே மிகநல்லவ னென்னும்படி அவனிலும் மிக்க கொடியவ னென்பதாம். குரா - மருதோன்றிமரம்; குரவகமென்னும் வடமொழியின் திரிபு: மலருக்கு ஆகுபெயர். குராவருங் குழவி என்றது, முன்நிலைமையைக் கருதிய விளி: இனி, இயற்கையிலே அம்மலரின் மணமுள்ள கூந்த லெனினுமாம். விராவரும், பராவரும் என்பவை - விராவிரும், பராவிரும் என்ற வற்றின் விகாரங்கள்; இனி, விராவுஅரு, பராவுஅரு எனப் பிரித்து, பொருந்துதற்கு அரியசிறையென்றும், சொல்லுதற்கு அரிய பழியென்றும் உரைக்கலாம்.

வேறு.

[அதுமான்வார்த்தையைக் கேட்டு மகிழ்ந்து சீதை சிலகூறத்தொடங்குதல்.]

எரு. ஆக விம்மொழி யாசில கேட்டறி வுற்று  
ளோகை கொண்டு வளர்க்கும னத்தொ யர்ந்தான்  
போகை நன்றிவ னென்பது புந்தியின் வைத்தா  
டோகை யுஞ்சில வாசக மின்னன சொன்னான்.

(இ - ள்.) ஆக - இவ்வாறாக, ஆக இல - குற்றமில்லாதனவாகிய, இமொழி - இவ்வார்த்தைகளை, தோகையும் - மயில்போலுஞ் சாயலையுடைய பிராட்டியும், கேட்டு—, அறிவு உற்றுள் - அறிவுதெளிந்தவளாய், ஓகை கொண்டு - மகிழ்ச்சியடைந்து, களிக்கும் - சந்தோஷிக்கின்ற, மனத்தன் - மனத்தையுடையவளாய், உயர்ந்தான் - உடம்புபூரித்து, இவன் போகை நன்று என்பது புந்தியின் வைத்தான் - இவ்வதுமான் (இராமபிரானிடம் விரைவிற்) போய்ச்சேர்வதே (தனக்கு) நன்மையுண்டாதற்குக்காரணம் என்று மனத்திற் எண்ணி, இன்னன சிலவாசகம் - இப்படிப்பட்ட சில வார்த்தைகளை, சொன்னான் - சொல்வாளானான்; (எ - று.)

சீதை, அதுமான்வார்த்தையைக் கேட்டு, அவன் சொல்வன யாவும் உண்மையையா மென்று துணிந்து, அவன் இராமபிரானிடம் எவ்வளவு விரைவிற்கு செல்வதோ அவ்வளவு விரைவில் தனக்கு நன்மையுண்டாகு மென்றெண்ணி அவனுக்கு விடைகொடுக்கும் கருத்துடன், அப்பிரானிடத்து விண்ணப்பிக்க வேண்டிய சில அடையாளமொழிகளைக் கூறுபவளாயின னென்க. ஓகை - உவகையென்பதன் மருஉ. உயர்ந்தான் - சிறந்தவளாகிய, தோகைபோல்வா னென்றுமாம்.

இதுமுதல் இப்படலம் முடியுமளவும் பதினைந்துகவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீரும் ஐந்தாஞ்சீரும் மாச்சீர்களும், மற்றைமூன்றும் கூவிளச்சீர்களுமாகிய கெடிலடி நான்கு கொண்ட கலிநிலத்துறைகள். (எரு)

[சீதை 'நான்கூறும் சிலவார்த்தைகளை இராமபிரானிடம்  
விண்ணப்பிக்கவேண்டும்' என்றல்.]

எசு. சேறியையவிரைந்தனை தீயவையெல்லாம்  
வேறியானினியொன்றும்கிளம்பலென்மேலோய்  
கூறுகின்றனமுன்குறியுற்றனகோமாற்  
கேறுமென்றவைசொல்லெனவிண்ணவிரைப்பாள்.

(இ - ள்.) ஐய - ஐயனே ! மேலோய் - மேன்மைக்குணமுடையவனே !  
விரைந்தனை சேறி - (இங்கிருந்து இராமபிரானிடம்) விரைந்துசெல்வாயாக:-  
தீயவை எல்லாம் வேறி - (இடையிலே நேரும்) தீங்குகளையெல்லாம் வெவ்-  
வாயாக: இனி யான் ஒன்றும் விளம்பலென் - இப்பொழுது நான் (அதிகமாக  
வேறு) ஒன்றும் சொல்லப்போகிறதில்லை; கூறுகின்றன - (நான் இப்பொ-  
ழுது) சொல்லுகின்றனவும், முன் உற்றன - முன்னே நிகழ்ந்தனவுமாகிய,  
குறி - அடையாளங்கள், கோமாற்கு - எனது தலைவனாகிய இராமபிரானுக்கு,  
ஏறும் - சம்மதமாம், என்று - என்ற காரணத்தால், அவை சொல் என - அவ-  
ற்றை (அப்பிரானிடத்து) விண்ணப்பிப்பாய் என்று சொல்லி, இன்ன இசைப்-  
பாள் - இவ்வார்த்தைகளைக் கூறுபவளானாள்; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த-  
எழுகவிகளிற் காண்க.

அதுமானிடம் தான் கொண்டுள்ள மிக்க அன்பினால் வழியில் அவனுக்கு  
யாதோரிடையுறும் நிகழாதிருக்கவேண்டு மென்பாள் 'தீயவையெல்லாம்  
வேறி' என்றாள். 'கோமாற்கு ஏறுமென்று அவைசொல்' என்றதனால், கீழ்  
அப்பிரானைப்பற்றித் தான் வெறுப்புடன் கூறியவற்றைக் கூறவேண்டா  
வென்று குறிப்பாக விலக்கியவாறு.  
(எசு.)

[இதுமுதல் ஏழு கவிகள் - சீதைகூறிய அடையாளம்.]

எள. நாகமொன்றியநல்வரையின்றலைமேனா  
ளாகம்வந்தெனையள்ளுகிர்வாளினனோந்த  
காகமொன்றைமுனிந்தயல்கல்லெழுபுல்லால்  
வேகவெம்படைவிட்டதுமெல்லகிரிப்பாய்.

(இ - ள்.) மேல் நான் - முற்காலத்தில் [வனவாசஞ் செய்யத்தொடங்கிய  
காலத்தில்], நாகம் ஒன்றிய நல் வரையின்றலை - மேலுலகத்தையளாவிய  
[மிகஉயர்ந்த] அழகிய சித்திரகூடபருவத்திலே, வந்து - (அருகில்) வந்து  
எனை - என்னுடைய, ஆகம் - மார்பை, அள் உகிர் வாளின் - கூர்மையான  
வாள் போன்ற (தனது) மூக்கினால், அனைந்த - குத்தின, காகம் ஒன்றை -  
ஒரு காக்கையை, முனிந்து - கோபித்து, அயல் கல் எழு புல்லால் - அருகிற்  
கல்லினிடையே முனைத்த புல்லைக்கொண்டு, வேகம் வெம் படை - விரைவை-  
புடைய உக்கிரமான பிரமாஸ்திரத்தை, விட்டது - (இராமபிரான்) பிரயோ-

சித்ததை, மெல்ல விரிப்பாய் - மெதுவாக (அப்பிரானுக்கு நான்சொன்னே 'நென்று அடையாளஞ்' சொல்வாய்; (எ - று.)—இதுமுதல் ஆறுகவிகளில் -காகாசு விருத்தாந்தம் கூறப்படுகின்றது.

நாகமொன்றிய நல்வரை - சுரபுண்ணைமாங்கள் பொருந்திய மலை யென் றுமாம். உகிர் என்பதற்கு - இடத்திற்கு ஏற்ப, மூக்கு' எனப்பட்டது. இனி, கூரிய கால்நகத்தாற் கீறிய என உரைப்பாரு முளர். அங்குக் கிடந்ததொரு புல்லையெடுத்து அதிற் பிரமாஸ்திரத்தை அமைத்து விட்டதனால், 'புல்லால் வேகவெம்படை விட்டது' எனப்பட்டது; 'வல்லவனுக்குப் புல்லு மாயுதம்' என்னும் பழமொழி இதுபற்றி வந்த தென்க. (எஎ)

எஅ. அங்கதஞ்சிறுங்கியயனபதியன்மி

யிங்குநின்வரவென்னவெனக் கனல்வெய்த

மங்கைபங்கடுதெண்டிசையுஞ்செலமற்றோர்

தங்கடங்கலிடங்கண்மறுத்தமைதைப்பாய்.

(இ - ள்.) அங்கு - அப்பொழுது, அது - அக்காகம், அஞ்சி - (தண்ணீப் பின்தொடர்ந்து கொல்லவருகிற அந்த அம்புக்குப்) பயந்து, நடுங்கி - (அவ்வச்சத் தால் உடம்பு) நடுங்கி, அயன் பதி அண்மி - பிரமலோகத்தை யடைந்து, — (அப்பொழுது பிரமதேவன்), இங்கு நின் வரவு என்ன என கனல்வு எய்த - 'இங்கே உனது வருகை என்ன?' என்றுசொல்லிக் கோபங்கொள்ளு—மங்கை பங்கடுதெண்டி எண் திசையும் செல - உமாதேவியை (த் தனதுஇட)ப்பக்கத்திற் கொண்ட சிவபிரானிடத்தும் மற்றும் எட்டுத்திருக்களிலும் செல்ல, —மற் றோர் - அவர்களெல்லாம், தங்கள் தங்கள் இடங்கள் மறுத்தமை - தங்கள் தங் கள் இடங்கட்கு (வராதே யென்று அக்காகத்தைத்) தடுத்ததை, தைப்பாய் - (அப்பிரானது மனத்திற்) பொருந்தச் சொல்வாய்; (எ - று.)

அது அஞ்சி - அதற்கு [அவ்வஸ்திரத்திற்கு]ப் பயந்து என்றமாம். அயன் - அஜன் என்னும் வடமொழியின் திரிபு; ஸ்ரீமகாலிஷ்ணுவினிடத்தி னின்று தோன்றியவ நென்று பொருள் : அன்றி, (நாட்டார்போலப்) பிற வாதவ நென்று மாம். அந்த அஸ்திரம் மந்தகதியாக விடப்பட்ட தாகையாலே பின்தொடர்ந்துசென்ற தென அறிக. அக்காகத்தின் வருகையைத் தாம் ஏற்றுக்கொண்டால் தமக்கும் என்ன அபாயம் ஒருமோ வென்று அஞ்சி இங் கனம் யாவரும் கைவிடுவாராயினர், 'எண்டிசை' என்றது, அஷ்டதிக்கபால -கரைக் கருதி. (எஅ)

எக. இந்நிரன்றருமைந்தனுறுந்துயர்யாவு

மந்தரத்தினினின்றவர்கண்டினியந்தோ

வெந்தைதன்சராணன்றியொர்தஞ்சமுமின்றால்

வந்தவன்சராணவீழ்முகனவுற்றதும்வைப்பாய்.

(இ - ன்.) இந்திரன் தரு மைந்தன் - தேவேந்திரன்பெற்ற பிள்ளையாகிய சயந்தனது வடிவமான அக்காகம், உறும் துயர் யாவும் - அடைகிற துன்பம் முழுவதையும், அந்தரத்தினில் நின்றவர்- ஆகாயத்திற்பொருந்திய தேவர்களெல்லாம், கண்டு - பார்த்து, 'அந்தோ - ஐயோ! இனி - இப்பொழுது, எந்தைதன் சரண் அன்றி - எமதுதலைவனாகிய இராமபிரானது திருவடிகளே யல்லாமல், ஓர் தஞ்சமும் இன்று - வேறொரு ரக்ஷமும் (உனக்கு) இல்லை: ஆல்-ஆதலால், அவன் சரண் வந்து லீழ்க - அப்பிரானது திருவடிகளிற் போய் விழுவாயாக,' என - என்றுசொல்ல, உற்றதும் - (அக்காகம் இராமபிரானிடம்) மீண்டுவந்ததையும், வைப்பாய் - மனத்திற்பொருந்தச் சொல்வாய்; (எ - று.)

இந்திரன் - பரமைசுவரியமுடையவ னெனப் பொருள்படும் காரணக் குறி. அந்தோ-இரக்கக்குறிப்பிடைச்சொல். எந்தைதன்சரணன்றி யொரத்தஞ்சு முமின்று - இராமபிரானே சரணுகத ரக்ஷக னென்றபடி. (எக).

அ. ஐயநின்சரணஞ்சரணென்றவனஞ்சி

வையம்வந்துவணங்கிடவள்ளன்மடிந்தே

வெய்யவன்கணிரண்டொடுபோகெனவிட்ட

தெய்வவெம்படையுற்றுளதன்மைதெரிப்பாய்.

(இ - ன்.) அவன் - (இராமபிரானிடத்து வந்த) அந்தச்சயந்தன், அஞ்சி - பயந்து, வையம் வந்து - பூலோகத்துக்கு வந்து, 'ஐய - தலைவனே! நின் சரணம் - உனது திருவடிகளே, சரண் - (எனக்கு) ரக்ஷமாம்', என்று - என்றுசொல்லிக்கொண்டே, வணங்கிட - (திருவடிகளில் விழுந்து) வணங்க, வள்ளல் - வரையாதருளுந்தன்மையையுடைய இராமபிரான், மகிழ்ந்து-திரு வள்ள முவந்து, வெய்யவன் கண் டிரண்டொடு போகு என - 'கொடிய இக் காகத்தினது இரண்டாவதுகண்ணைக் கவர்தலோடு (ஈ) போ' என்று (அஸ்திர ரத்தை) நியமிக்க, -விட்ட தெய்வம் வெம் படை - (இராமபிரான் தான் முன்னே) பிரயோகித்த தெய்வத்தன்மையையுடைய அவ்வஸ்திரம், உற்றுள தன்மை - (அவ்வாதே கண்விழிக ளிரண்டனுள் ஒன்றைப் பறித்துக்கொண்டு) சென்ற தன்மையை, தெரிப்பாய் - தெரியச்சொல்வாயாக; (எ - று.)

தன்பக்கல் மிகப்பெரிதும் அபசாரப்பட்டவனும் பின்பு தன்னைவந்து சரணமடைந்தமாத்நிரத்தில் அவன்குற்றத்தைப் பொறுத்த பெருங்கருணையுடைய தோன்ற, இராமபிரானே 'வள்ளல்' என்றார். ஐய - அண்மைவிளி.

அக. எந்தைநின்சரணஞ்சரணென்றவிதன்னான்

முந்துநின்குறையும்பொறைதந்தனமுந்துன்

சந்தமொன்றுகொடித்திரள்கண்கடமக்கே

வந்தொர்நன்மணிநிற்கெனைவத்ததும்வைப்பாய்.

(இ - ன்.) 'எந்தை - தலைவனே! நின் சரணம் - உனது திருவடிகளே, சரண் - (எனக்கு) ரக்ஷமாம்,' என்ற இதன்னால் - என்று தான் சரணுகதனான

மை தோற்றச்) சொன்ன இதனால், 'முந்து நின் குறையும் - முன்னே நீ செய்த குற்றத்தையும், பொறை தந்தனம் - பொறுத்தல் செய்தோம் : முந்து-எதிரி உள்ள, உன் - உனது, சந்தம் - வடிவத்தை, ஒன்று - பொருந்திய, கொடி - காக்கைகளின், திரள் - கூட்டத்தினுடைய, கண்கள்தமக்கே - இரண்டுகண்களுக்கும், ஓர் நல் மணி - நல்ல கருவிழி யொன்றுதானே, வந்து நிற்க - உலாவிவந்து நிற்பதாக,' என - என்று, வைத்ததும் - (இராமபிரான்) அதுக் கிரகித்ததையும், வைப்பாய் - (அப்பிராணிடத்து அடையாள மொழிகளாகக்) கூறுவாய்; (எ - று.)

இதன்னால் - விரித்தல்விதாரம். "வகஃ பாபாநி குருதே பலம் புங்க்தே மஹாஜநஃ [ஒருவன் குற்றஞ்செய்கிறான் அதன்பயனைப் பலரும் அனுபவிக்கின்றனர்]" என்றபடி ஜயந்தனென்னுங் காகாசரனொருவன் செய்த குற்றத்தின் பயனை எல்லாக் காக்கைகளும் ஒரு கருவிழியை யிழந்தன வென்க.

"சித்திரகூடத்திருப்பச் சிறுக்கை முலை தீண்ட, அத்திரமேகொண்டெறிய வளைத்துலகுந் திரிந்தோடி, வித்தகனே யிராமாவோ நின்னபயமென்றழைப்ப, வத்திரமே யதன்கண்ணை யறுத்தது மோரடையாளம்" என்பது, பெரியார் பாசாரம். இந்தக் காகாசரவிருத்தாந்தத்தினால், இராமபிரானது சரணாகதவாற்சல்யம் நன்கு புலனும். (அக)

அடி. வேகம்விண்டுசயற்குள்வணங்கி ிசும்பிற்

போகவண்டார்கள்கண்டலர்கொண்பொழிந்தார்

நாகநம்பனிளங்கிலைநன்குணராத

பாகுதங்கியவென்றியினின்பொல்பணிப்பாய்.

(இ - ள்.) சயந்தன்—, வேகம் விண்டு - (தான் முன்கொண்ட) அச்சம் நீங்கி, வணங்கி - (இராமபிரானை) நமஸ்கரித்து, விசும்பில் போக - வானுலகத்திற் செல்ல,— அண்டர்கள் - தேவர்கள், கண்டு - (அதனைப்) பார்த்து, அலர்கொண்டு பொழிந்தார் - பூக்களைக்கொண்டு மழைபொழிந்தார்கள்; நாகம் நம்பன் இளங் கிளை-யானேபோன்ற [கம்பீரனான] இராமபிரானது இளைய தம்பியாகிய இலக்குமணனும், நன்கு உணராத - நன்றாய் அறியாத, வென்றியின் - இவ்வெற்றியைப்பற்றிய, பாகு தங்கிய இன் சொல் - கருப்பஞ்சாற்றின்சுவைபொருந்திய இனியசொல்லை, பணிப்பாய் - (நான்சொன்னபடியே அப்பிராணிடத்தில் அடையாளஞ்) சொல்வாயாக; (எ-று.)

காகாசரவிருத்தாந்தம் மிக்க ஏகாந்தத்தில் இருவருமான சேர்த்தியிலே நடந்த வரலாறுதலால், இலக்குமணனுக்கும் தெரியாததாயிற்று; ஆகையால், இவ்வரலாற்றைக் கூறின், அதுமான் சிதையைக்கண்டுதான் வந்தனென இராமபிரான் நிர்ணயித்தல் கூடும்; ஆதலால், இவ்வரலாற்றே அடையாளமாகக் கூறுவதற்கு ஏற்றதா மென்றவாறு. வேகம் விண்டு - அலைந்தவேகம் ஒழிந்து என்றமாம். தேவர்கள் பூமாரிபொழிந்தது, சரணாகதரிடத்து வாழ்ஸல்



யம்கொண்டு பெரும்பிழையையும் பொறுக்கின்ற இராமபிரானது ஸௌசில்பகுணத்தைப் பாராட்டியும், தமது தலைவனான இந்திரனது குமாரன்தனக்கு நேர்ந்த ஆபத்தினின்ற தப்பி உயிப்பிழைத்தமை கருதியுமென்க. நம்பன் - தலைவன். நாகம் - மலையில் வாழ்வ தென யானைக்குக் காரணக்குறி; (நகம் - மலை) வடமொழித்தத்தந்தாந்தநாமம். இனி, நாகமென்பதை இளங்கிளைக்கு அன - மொழியாக்கி, ஆதிசேஷனது அம்சமான இளையபெருமான் எனிறுமாம். இளங்கிளை - தம்பி. பாகு தங்கிப் பென்றி - தோளிற்பொருந்திப் பெவற்றியைப்பற்றிய பெனவுமாம்: இப்பொருளில், பாஹு - வடசொல்.

அங். என்றொன்றின்னுயிர்மென்கினிக்கியார்பெயரீகேன்

மன்னவென்றலுமாசறுகைகயன்மாடுதெ

னன்னைதன்பெபராகெனவன்பிடுதொடர்ந்தாட்

சொன்னமெய்மொழிசொல்லுதிமெய்ப்கமைதொடர்ந்தோய்.

(இ - ன்.) மெய்மைதொடர்ந்தோய் - உண்மையானவழியை அதுசரிப்பவனே! மன்ன - நாயகனே! என் ஓர் இன் உயிர்மெய்க் கிளிக்கு - எனது ஒப்பற்றினிய உயிர்போன்ற [அருமையான] மென்மையானகிளிப்பின்னைக்கு, யார்பெயர் ஈகேன் - யார்பெயரை இடுகிறது? என்றலும் - என்று (நான்) கேட்டவளவில், 'என் அன்னை - எனதுதாயாகிப், மாசு அறு - குற்றமற்ற, கைகயன் மாதாதன் - கேகயதேசத்தரசனது புதல்வியாகிய கைகேயியினது, பெயர் - பேர், ஆக - வைக்கக்கடவது,' என - என்று, அன்பிடுதெ - அன்புடனே, அ நான் - அந்தளவில் [அயோத்தியிலிருக்கும்பொழுது], சொன்ன - (இராமபிரான் எனக்குக்) கட்டளைபிட்டருளிய, மெய் மொழி - மெய்மையானவார்த்தையையும், சொல்லுதி - (அடையாளமாகச்) சொல்லாய்; (எ - று.)

இதனால், இராமபிரான் கைகேயியினிடத்துத் தான்கொண்டிருந்த மெய்யன்பு நன்கு வெளியாகின்றது. மாது - அழகு: அதனையுடையவளுக்கு ஆகுபெயர்.

(அங்)

[இதுவும், அடுத்தகவியும்-இருதொடர்; சீதை தனதுஅடையின்னறு துளாமனியை யெடுக்க, அதன்ஓளியைக்கண்டே அநுமான் தீகைந்தல்.]

அசு. என்றுரைத்தினிதித்தனைபேரடையாள

மொன்றுணர்த்துவ்தில்லெனவெண்ணியுணர்ந்தா

டன்றிருத்துகிலிற்பொதிவுற்றதுதானே

வென்றதச்சுடர்மேலொடுகீழுறமெய்யால்.

(இ - ன்.) (பிராட்டி),— என்று - என (இவ்வாறு அடையாளமொழிகளை அதுமானிடத்துக் கூறி, இ தனை பேர் அடையாளம் இனிது உரைத்து ஒன்று உணர்த்துவது இல் என எண்ணி உணர்ந்தான் - இவ்வளவு சிறந்த அடையாளங்களை இனிமையாகச் சொன்னபின்பு [இனி அடையாளவார்த்

தையாக ஒன்றுஞ் சொல்லவேண்டுவதில்லை யென்று ஆலோசித்தறிந்தவ ளாய், (உடனே), தன் திரு துகிலில் பொதிவுற்றது - தான் உடுத்துள்ள அழ கியஆடையில் முடியப்பட்டுள்ளதும், மெய்யால் மேலொடு கீழ் உற அ சுடர் தானே வென்றது - (தனது) வடிவத்தால் மேலுலகமும் கீழுலகமும் பொருந்தி விளங்க (ச் சூரியன் முதலிய) அச்சுடர்களுையெல்லாம் தானென்றே ஜயித் ததுமாகிய, (எ - று.)—‘அன்னது’ என மேற்கவியோடு இயையும்.

சீதை, ருசியமுககிரியில் வாகரர்கூட்டத்தின்நடுவில் விழும்படி தனது ஆபரணங்களையெல்லாம் ஒருசீலையில்முடிந்து எறிந்தபொழுது தனதுகூளா மணியைமாத்திரம் எடுத்து ‘இது, சமயத்தில் உபயோகப்படும்’ என்ற எண் ணத்துடன் தன்னுணியில் முடிந்து வைத்திருந்தன னொன்றாக. இதனால், பிராட்டியினது வருங்காலத்தைப்பற்றி ஆராய்ந்து தொழில்செய்யுந்தன்மை வெளியாம். அச்சுடர், அகரச்சுட்டு - பிரசித்தியைக் காட்டிற்று. (அச)

அரு. வாங்கினாடன்மலர்க்கையினன்னதுமுன்னு  
வெங்கினுனவ்வுமனுமன்கொலிதென்னு  
விங்கினுனவியந்தானுலகேழும்விழுங்கித்  
தூங்குகாரிருண்முற்றுமிரிந்ததுசுற்றும்.

(இ - ள்.) அன்னது - அச்சுடாமணியை, தன் மலர் கையின் வாங்கி னான் - தனது தாமரைமலர்போன்ற [மென்மையான] கையில் எடுத்தான், (சீதா பிராட்டி): அ அனுமனும் - அந்த அனுமானும், இது என்கொல் என்றா முன்னு - இது என்ன வென்று எண்ணி, எங்கினுன் - திகைத்து, வீங்கினுன் - உடம்புபூரித்து, வியந்தான் - ஆச்சரியப்பட்டான்; (பிராட்டி அதனைக் கை யில் எடுத்தபொழுது அதன் ஒளியால்), உலகு எழும் விழுங்கி தூங்கு கார் றுருள் முற்றும் - எழுவகங்களையும் உட்கொண்டு தங்குகிற கரியஇருள் முழுவதும், சுற்றும் இரிந்தது - சுற்றிலும் ஒடிப்போய்விட்டது; (எ - று.)

உலகேழும்விழுங்கித்தூங்குகாரிருண் முற்று மிரிந்தது - தோடர்புயர்வு நலிந்தியை; அதன் ஒளிமிகுதியை விளக்கிற்று. அதுமான், அம்மணியின்ஒளி மிகுதியைக்கண்டு இதுஎன்கொலெனமுன்னித் தியங்குபவனாயின னென்க.

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - துளாமணியின் சிறப்பு.]

உசு. மஞ்சலங்கொளியோனுமிப் மாநகர்வந்தா  
னஞ்சலன்னைவெங்கணரக்கரயிர்த்தார்  
சஞ்சலப்புரிசக்கரவாகமுடன்றழ்  
கஞ்சமும்மலர்வுற்றனகாந்தினகாந்தம்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது அம்மணியின்ஒளியால்), ‘மஞ்ச அலங்கு ஒளி யோனும் - மேகமண்டலத்துக்குமேல் விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய சூரிய னும், அஞ்சலன் - பயப்படாதவனும், இ மா நகர் - இந்தப்பெரியபட்டணத்

திலே, வந்தான் - வந்தான்போலும்', என - என்று, வெம் கண் அரக்கர் - பயங்கரமான கண்களையுடைய இராக்கதர், அயிர்த்தார் - சந்தேகித்தார்கள்; (அந்நகரத்திற் சூரியன்வருகை எப்பொழுதும் இல்லாமையால்), சஞ்சலம். புரி சக்கரவாகமுடன் - (துணையோடுகூடாமல் எப்பொழுதும்) வருத்த மடைந்துள்ள சக்கரவாகப்பட்டிகளும், தாழ் கஞ்சமும் - (எப்பொழுதும் மல ராமற்) குவிந்தேயுள்ள தாமரைமலர்களும், மலர்வு உற்றன - மலர்ச்சியடைந் தன; காந்தம் - சூரியகாந்தத்த்கற்கள், காந்தின - தீயுமிழ்ந்தன; (எ - று.)

‘மஞ்சலங்கொளியோன்...வந்தான்...என’ என்பதை, ‘மலர்வுற்றன’ ‘காந்தின’ என்பவற்றோடுங் கூட்டுக. இராவணனிடத்திலுள்ள அச்சத்தினால் இலங்கையிற் பலகாலமாகச் சூரியன் விளங்குவதில்லை யாதலால், இங்ஙனங் கூறியது. குளாமணியினொளியைச் சூரியனொளி யென்று அரக்கர் முதலி யோர் மயங்கியதாகக் கூறியது, மயக்கவணியாம்: இச்சுளாமணியினொளி யைக்கண்டு சூரியனதுஒளி யென்று மயங்கிய அரக்கர், ‘நம் அரசனிடத்து அச் சத்தினால் இத்தனைநாள் விளங்காத சூரியன் இன்று அச்சமின்றி விளங்குவத னால், இச்சூரியனுக்கு என்ன துணைவலிமை யுண்டாயிற்றோ? நமக்குப் பெரும் பகைவர் உண்டாய் விட்டாரோ!’ என்ற எண்ணத்தினால் அயிர்ப்பாராயின ரென்க. சக்கரவாகப்பறவைகள் இராவெல்லாம் பிரிந்திருந்து பகலில் சூரிய வெளிச்சத்தில் ஆணும் பெண்ணும் கூடித் குலாவுதலும், சூரியனொளியைக் கண்டமாதிரத்தில் தாமரை மலர்தலும், சூரியகாந்தமென்னும் கல் சூரிய னொளியால் தீயைக் கக்குதலும், இயல்பு. சக்கரவாகம் மலர்வுறுதல்-(பேடை யுடன்கூடி) அகமகிழ்தல்; தாமரை மலர்வுறுதன் - விகலித்தல். சக்கரவாக முடன் தாழ்கஞ்சமும் மலர்வுற்றல் - சீலேடையை மூலமாகக்கொண்டு வந்த அபேதாதீயவஸாயம் [வேறுபட்டிருக்கவும் அதனை ஒன்றாகக்கருதுதல்] பற்றிய உடனவிச்சியணி. மயக்கணிவயை இவ்வணி அவ்மாகக் கொண்டி ருப்பது, உறுப்புறுப்பிக்கலவையணி. மஞ்சனப்பதை மைந்துஎன்பதன் முழுப்போலியாகக் கொண்டு, மஞ்சலங் கொளியோன் - இளஞ்சூரிய னெனி னுமாம். காந்தமென்னும் பொதுப்பெயர், சூரியனொளியார் காந்தின என்ற தன் குறிப்பால், சூரியகாந்தத்தை உணர்த்திற்று. (அசு)

அ௭. கூந்தன்மென்மழைகொண்முகின்மேலெழுகோலின்

வேந்ததன்னதுமில்லியறன்னெழின்மேனி

சேந்ததந்தமில்சேவகன்சேவடியென்னக்

காந்துகின்றதுகாட்டினண்மாருதிகண்டான்.

(இ - ள்.) மழை கொள் - குளிர்ச்சியைக் கொண்ட, மெல் கூந்தல் - மெல்லிய (பிராட்டியின்) கூந்தலாகிய, முகின்மேல்-மேகத்தின்மேலே, எழு - விளங்குகிற, கோளின் வேந்து அது - நவக்கிரகங்களுள் தலைவனாகிய சூரி யனை, அன்னது - ஒத்திருப்பதும்,—மெல் இயல்தன் - மென்மையான தன் மையையுடைய பிராட்டியினது, எழில் மேனி - அழகிய திருமேனி போலு

சேந்தது - சிவந்துள்ளதும்,—அந்தம் இல் - (திருக்கலியாணகுணங்களுக்கு) ஓர் எல்லையில்லாத, சேவகன் - வீரனாகிய இராமபிரானது, சேஅடி என்ன - சிவந்த திருவடிகள்போல, காந்துகின்றது - விளங்குகின்றதுமாகிய அச்சுளாமணியை, காட்டினன் - (பிராட்டி) காண்பித்தான்; மாருதி - அநுமான், கண்டான் - பார்த்தான்; (எ - று.)

‘மழைகொள்’ என்பதை, முகிலுக்குக் கூட்டிக். தேவர்களை உயர்திணையாகவும். அஃயிணையாகவும் கூறலா மாதலால், ‘கோளின்வேந்தது’ எனச் சூரியனை அஃயிணையாக்குறிஞர். வேந்து-பண்பாகுபெயராய், அதனையுடைய வினை யுணர்த்திற்று; வேந்து - அரசுத்தன்மை: ‘அது’-பகுதிப்பொருள் விருதி. மெல்லியல் - பண்புத்தொகையன்மொழி. மாருதி - வாயுபுத்திரன்: தத்திதாந்த நாமம்; (மாருதன் - வாயு.) மேகம் - கூந்தலுக்கும், சூரியன் - சூளாமணிக்கும் உவமை. இவ்வுவமை கூறியது, இம்மணியைக் கூந்தலிலணிந்தா லுண்டாகும் நிலைமையைக் கருதி. உருகுவணியை அங்கமாகக் கொண்டுவந்த உவமையணி.

[சீதை அநுமானிடத்து அச்சுளாமணியைக் கோடுத்தல்.]

அடி. சூடையின்மணிகண்மணியொப்பதுதொன்னு  
ளாடையின்கணிநுந்ததுபேரடையாள  
நாடிவந்தெனநின் னுயிர்நல்கியநம்பா  
கோடியென்றுகொடுத்தனன்மெய்ப்புகழ்கொண்டான்.

(இ - ள்.) ‘நாடிவந்து - (என்னைத்) தேடிவந்து, எனது இன் உயிர் நல்கிய நம்பா - என்னுடைய இனியபிராணனைக் கொடுத்த ஆடவரிற்சிறந்தவனே! கண்மணி ஒப்பது - கண்ணின் கருவியியையொத்து அருமையானதும், தொல் நாள் ஆடையின்கண் இருந்தது - பலநாளாக (எனது) ஆடையில் முடிந்து வைக்கப்பட்டிருந்தது மாகிய, சூடையின் மணி - இச்சுளாமணியை, பேர் அடையாளம் - பெரிய அடையாளமாய், கோடி - கொள்வாயாக,’ என்று என்று சொல்லி, மெய் புகழ் கொண்டான் - உண்மையானதீர்த்தியைக் கொண்ட பிராட்டி, கொடுத்தான் - (அதனை அநுமானிடத்துக்) கொடுத்தான்; (எ - று.)

தொன்னுள் - நிராவணன் எடுத்துவந்த நாள் முதல், அநுமானை ‘நாடிவந்து எனதுஇன்னுயிர் நல்கிய நம்பா’ என விளித்ததனால், சீதையின் செயற்கன்றிமறவாத்தன்மை விளங்கும், நம்பா - நம்பன் என்பதன் விளி. ‘பேரடையாளம்’ என்றான், ஒருத்தராலும் மறக்கவெண்ணாத அடையாள மென்பது பற்றி.

(அடி)

[அச்சுளாமணியைப்பெற்றுக்கொண்டு அநுமான் விடைபெற்றுச் சேல்லுதல்.]

அக. தொழுது வாங்கினன் சுற்றியதுகினன் முற்றப்  
பழுது றுவலாக பந்தனை செய்தனன் வந்தித்  
தழுது மும்மை வலங்கொடி வறஞ்சின னன்போ  
டெழுது பாவையு மேத்தின னேகின னிப்பால்.

(இ - ள்.) (அதுமான்), தொழுது - (பிராட்டியை) வணங்கி, வாங்கினன் - (அதனை) வாங்கிக்கொண்டு, முற்ற - முடிய [இராமபிரானிடம் கொடுக்கு மளவும்], பழுது உரு வகை - ஒருபழுதும் உண்டாகாதபடி, சுற்றிய தூசினன் - (தனது) ஆடையிற் சுற்றிமுடிந்து, பந்தனை செய்தனன் - பத்திரப் படுத்தி, வந்தித்து - (அச்சுடாமணியை) நமஸ்கரித்து, அழுது - (அப்பிராட்டியின் தன்மையைச் சுருதிப்) புலம்பி, மும்மை வலம்கொடு - (அப்பிராட்டியை) மூன்றுதரம் பிரதக்ஷிணஞ்செய்து, இறைஞ்சினன் - வணங்கினான்; எழுது பாவையும் - சித்திரத்தில் எழுதிய பிரதிமைபோல மிக அழகிய பிராட்டியும், அன்போடு - அன்புடனே, ஏத்தினன் - (அவ்வதுமானுக்கு) ஆசீர்வாதஞ்செய்தான்; (அதுமான்), இ பால் ஏகினன் - பின்பு திரும்பினான்; (எ - று.)

அதுமான் குளாமணியைப் பத்திரப்படுத்திப் பின்பு சீதையினிடத்து விடைபெற்றுக்கொண்டு அவ்விடத்தினின்று புறப்பட்டன னென்றவாறு. வலங்கொள்ளுதல் - வலமாகவருதல். பழுதுருவகை - ஓடைவழியிற் கீழ் விழுந்திடாதபடி. ஏகினன் - மீண்டான்; இப்பால் - பின்பு என மேற்படலத்துக்குத் தோற்றுவாயாகவுமாம்.

(அக)

குளாமணிப்படலம் முற்றிற்று.

ஏழாவது

பொழிலிறுத்த படலம்.

அதுமான் தன்வருகையை இராவணனுக்குத் தெரிவிப்பதன் பொருட்டுச் சீதாபிராட்டியைச் சிறைவைத்துள்ள அசோகவனிகை யெனப்படும் பொழிலை யழித்த செயலை யுணர்த்தும் பாகம்.

[அப்போது அதுமான் தனக்குள் ஒன்று ஆலோசிக்கத்தோடங்குதல்.]

க. நெறிக்கொடு வ டக்குற நினைப்பினி னி மிந்தான்  
பொறிக்குல ம லர்ப்பொழி லி டைக்கடி யு ன் போவான்  
சிறுத்தொழின் மு டித்தகற றிதென டெ மிந்தான்  
மறித்துமொர்செ யற்குரிய காரியம் தித்தான்.

(இ - ள்.) நெறி கொடு - (தான் இனிச் செல்லவேண்டிய) வழியைக் கருதி, வடக்கு உற - வடக்குத்திக்குகப் போகுமாறு, நினைப்பினில் - நினைத்ததனால், (அதற்கு ஏற்ப), நிமிர்ந்தான் - பெரிய வடிவத்தைக் கொண்ட அதுமான், —பொறி குலம் மலர் பொழிலிடை - இலக்குமியினம்சமான சீதாபிராட்டி தங்கியுள்ள தொகுதியான மலர்களையுடைய அந்த அசோகவனத்தின் நடுவாக, கடிது போவான் - விரைந்து செல்பவனாய் [விரைந்து செல்லும்போது], 'சிறு தொழில் முடித்து அகறல் - (பிராட்டியைக்கண்டு பேசுதலாகிய இந்த) அற்பகாரியத்தை மாத்திரம் செய்து முடித்துவிட்டுத் திரும்பிச்செல்லுதல், தீது - (எனது ஆண்மைக்குக் குறைவாகும்,' எனல் - என்ற இந்தவிஷயத்

தை, தெரிந்தான் - (மனத்தில்) ஆலோசித்தவனாய்,—மறித்தும் - மீண்டும், செயற்கு உரிய ஓர் காரியம் - செய்தற்கு உரிய ஒருகாரியத்தை, மதித்தான் - (செய்யவேண்டுமென்று) எண்ணினான் ; (எ - று.)—அவ்வாறு எண்ணுவதை அடுத்த ஆறுகவிகளிற் காண்க.

சீதையினிடத்து விடைபெற்று அப்பாற்செல்ல நினைத்த அனுமான் அவ்வனம் செல்லுதற்கு ஏற்ற வடிவத்தைக் கொண்டு வடதிசைநோக்கி அசோக வனிகை நடுவாகத் திரும்பிச் செல்லுகையில், பிராட்டியைக் கண்டு பேசிப் போவதாகிய இந்த அற்பத் தொழிலோடு திரும்பிவிடுவது நமது ஆண்மைக்கு இழுக்காகும்; ஆகவே, நமது ஆண்மையைப் பகைவர் மதிக்குமாறு ஒரு பெருங் காரியத்தைச் செய்து போதலே தகுதியென்று மனத்திற் கருதின நென் பதாம். “எழுத்துச் செல்வ மிலாஞ்சுனைநீருமகள்...பொடித்தெழுதுநன் சிறு கனலிவை பொறியே” என்ற பிங்கலந்தையாலும் பொறியென்பது இலக்கு மிக்குப் பெயராத லுணர்க. இனி, பொறியென்பதை ஆகுபெயரொனக் கொண்டு, பொறிக்குலம் - புள்ளிகளையுடைய வண்டுகளின் கூட்ட மெனக் கொள்ளுதலும் ஒன்று.

இதுமுதல் இருபத்திரண்டு கவிகள் - ஈற்றுச்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றைமுன்றும் காய்ச்சீர்களுமாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கலிவிரூத்தங் கள். இவற்றை வேறுவகையாகச் சீர்பிரித்துக்கூறுதற்கும் இடமுண்டு. (க)

[இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - அநுமானுடைய ஆலோசனையைத் தெரிவிக்கும்.]

உ. சனமுறுபற்றலையெற்றியெயின்முதூர்  
மீனநிலயத்தினுகவிசினிழிமாலை  
மானவன்மலர்க்கழுவின்வைத்துமிலெனென்று  
லானபொழுதெப்பரிசினுனடியானுவேன்.

இதுமுதல் ஏழுகவிகள் - ஒரு தொடர்.

(இ - ள்.) ஈனம் உறு - இழிதொழில் மிகுந்த, பற்றலரை - (இங்குள்ள) பகைவர்களாகிய அரக்கர்களையெல்லாம், எற்றி - அடித்துக்கொன்று, எயில் முது ஊர் - மதின்கூழ்ந்த பெரிய இந்த ஓலங்காபுரியை, மீனநிலயத்தின் உக வீசி - சமுத்திரத்திற் போய்விழும்படி வீசியெறிந்து, விழி மாலை - பார்வையின் மானையொத்த பிராட்டியை, மானவன் மலர் கழுவில் வைத்தும் இலென் என்றால்-மதுவம்சத்திற்சோன்றிய இராமபிரானது தாமரைமலர்போன்ற திரு வடிகளிலே கொண்டு சேர்க்காமற்போவேனெயானால், ஆன பொழுது - அப் போது, எ பரிசில் - எந்தவகையால், நான் அடியன் ஆவேன் - நான் அடிய வனாகப் பெறுவேன் ? (எ - று.)

தலைவனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றாதலே அடியவனுக்கு ஏற்ற தொழிலா மாதலால், இராமபிரான்விஷயத்தில் தீங்குபுரிந்த இவ்வரக்கர்களை இவர் வாழுமிடத்தோடு அழித்துச் சீராயிராட்டியை அவ்விராமபிரானிடத்திற்

சேர்த்தால்தான் தன் அடிமை நிலைிற்கு மென முதலிற் கருதினன்  
அதமா னென்க. மீனிலயம் - பலவகையான மீன்களுக்கும் வாழ்மிடமாதல்  
பற்றி, கடலுக்கு வந்த காரணப்பெயர். (உ)

நு. வஞ்சனையரக்கனை நெருக்கிநெடுவாலா  
லஞ்சினுடனஞ்சதலைதோன்றவலசத்தே  
வெஞ்சிலாறயில்லவத்துமிலென்வென்றுமிலெனென்று  
தஞ்சமொருவர்க்கொருவரென்றறகுமன்றே.

(இ - ள்.) வஞ்சனை அரக்கனை - (சீதையைக் கவர்ந்து சென்ற) கபடத்  
தொழிலையுடைய அரக்கனாகிய இராவணனை, நெடு வாலால் - (எனது) நீண்ட  
வாலிலே, அஞ்சினுடன் அஞ்ச தலை தோள் - பத்துத்தலைகளும் (இருபது)  
தோள்களும், உற - ஒன்று சேரும்படி, நெருக்கி அசைத்து - நெருக்கிக்கட்டி,  
வெம் சிறையில் - கொடிய சிறைக்காவலில், வைத்தும் இலென் - வைத்தலும்  
செய்திலென்; (அவ்வளவு செய்யாவிட்டாலும்), வென்றும் இலென் - அவ்வி  
ராவணனைப் போரில் வெல்லுதலும் செய்திலென், என்றால்—, ஒருவர்க்கு ஒரு  
வர் தஞ்சம் என்றல் - ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் உதவியைப்பவராத லென்பது,  
தகும் அன்றோ - தகுதியுடையதாகுமல்லவோ? [தகுதியுடையதாகாதென்ற  
படி]; (எ - று.)

சீதையைத் தான் சிறைமீட்டிக் கொடுத்தால், அப்போது, 'தன்மனைவியை  
மாற்றான் கவர்ந்து செல்ல மீட்கமுடியாது இராமன் வருத்திநின்ற நிலையில்,  
ஒருளரிய வானரசாடியான் மீட்டிக் கொடுத்தான்' என்ற வார்த்தை உலகிற்  
பரவுமாயின், அது மகாவீரனை இராமபிரானது பெருமைக்கு இழக்காகும்  
என்று கருதிய அதுமான், எவ்வகையான சக்திரீவனும் இராமபிரானும் ஒரு  
வர் கொடுவர் உதவிபுரியவேண்டு மென்றே நட்புக் கொண்டன ராதலால்,  
அதற்கு ஏற்பச் சக்திரீவனைச் சேர்ந்தவனான யான் இராமபிரானது மனை  
வியைக் கவர்ந்த இராவணனைச் சிறைவைத்தலோ, அல்லது போர்செய்து  
வெல்லுதலோ இவ்விரண்டில் ஏதேனுள் செய்தால், அது தகுதியுடையதாகா  
மேயன்றி ஒன்றுஞ் செய்யாது வான திரும்பிச்செல்வது தகுதியுடையதாகா  
தென்று கருதின னென்க. 'தகு மன்றோ' என்பது - இங்குப் பிறகுறிப்பால்,  
தகாததேயாகு மென்ற பொருளைக் காட்டிற்று. (ங)

சு. கண்டநிருதக்கடல்கலக்கினன்வலத்திற்  
ந்ண்டி நலரக்கனுமிருக்கவொத்திறத்தின்  
மண்டபுதரத்தவண்மலர்க்குழல்பிடித்தற்கு  
கொண்டுசொறவைத்திடுதலிற்குறைவாகுண்டோ.

(இ - ள்.) வலத்தில் - (என்னுடைய) பலத்தினால், கண்ட நிருதர் கடல்-  
கண்ணுக்கு எதிர்ப்படுகிற அரக்கர் கூட்டத்தை, கலக்கினன் - கலங்கச்செய்து,  
—திண் திறல் அரக்கனும் இருக்க - மிக்கவலிமையையுடைய இராவணனும்

பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில், ஓர் திறத்தின் - ஒப்பற்ற (எனது) சாமர்த்தியத்தினால், மண்டவதரத்தவன் - (அவனது) பட்டமகிஷியான மந்தோதரியின், மலர் குழல் பிடித்து கொண்டு - புஷ்பங்களையணிந்த கூந்தலைப்பிடித்து இழுத்துக்கொண்டுபோய், சிறை வைத்திடுதலில் - சிறைவைப்பதில், குறைவது உண்டோ - குறைவு உள்ளதோ? (எ - று.)

‘பழிக்குப்பழிவாங்குமாறு இராவணனைச் சிறைவைத்தல் அல்லது வெல்லுதல் வென்பதைத் தான் செய்வதும் மஹாவீரனான அவ்விராமபிரானது பெருமைக்குக் குறைவு தருவதேயாம்’ என்று எண்ணிய அநுமான் அக்கருத்தை விட்டு, ‘இவ்விராவணன் ஸ்ரீராமனது பத்தினியாகிய சீதாபிராட்டியை வஞ்சனையாற்கவர்ந்தசென்று சிறைவைத்துள்ளா னாதலால், இவனைச் சேர்ந்தவர்களாய் எதிர்த்துவருகிற அரக்கரை முறியடித்து இவன் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் தானே இவனது பட்டமகிஷியான மந்தோதரியின் கூந்தலைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டுபோய்ச் சிறைவைத்து இவ்வாறு பழிக்குப்பழிவாங்கினால் மாத்திரம் எனது செய்கை நிறைவுற்றதாகுமேயன்றி அவ்வாறு செய்யாவிடின் என்செயல் குறைவுற்றதாகவே யிருக்குமென்று அநுமான் கருதினனென்க. மந்த உதர என்ற இரண்டிசொற்கள் சேர்ந்த ‘மந்தோதரி’ என்பதில், இந்நூலாசிரியர் ‘மந்த’ என்பதை எதுகை நோக்கி ‘மண்ட’ எனத் திரித்தும், வடமொழிவிதிப்படி குணசந்தி கொள்ளாமல் வரவுடம்படுமெய் புணர்த்தும், வடமொழியிற் பெண்பாற்கு உரிய சுகாரத்துக்குப் பதிலாக ‘அன்’ என்ற விருதி சேர்த்தும் ‘மண்டவுதரத்தவன்’ என்றார், மந்தோதரியென்பது - சிறுகிய வயிற்றையுடையவென்று பொருள்படும். (சு)

ரு. மீட்டி மீட்டினியென்னுமின்னிவ்வுறுமுளதன்றோ  
லெபட்டரிவ்வரக்கலையுட்குநரிமைபெல்லாங்  
காட்டிநிதிவேகமுமென்னவர்கடுங்கிபார்  
புட்டிபெய்கவையாதுகொலென்றுமுயல்கின்றான்.

(தி - ன்.) ரு. அரக்கரை - இந்த ராக்கஸ்களை யெல்லாம், உலைத்து வருத்தி, ஓட்டி - ஓடச்செய்து, உரிமை எல்லாம் - (எனக்குஉள்ள) அடிமை முறை முழுவதையும், காட்டும் - வெளிப்படையாகக் காட்டுகின்ற, இதுவே—, கருமம் - செய்யவேண்டிய காரியமாகும்; இனி - இனிமேல், மீட்டும் - மறுபடியும், என்னஹும் வினை - ஆலோசிக்கவேண்டிய தொழில், வேறும் உளது அன்று - வேறொன்று யில்லை; ஆல் - ஆதலால், அன்னவர் - அந்தஅரக்கரை, கடும் போர் மூட்டும் வகை - கொடியபோரில் மூளச்செய்யும்விதம், யாவது கொல் - யாதாகுமோ? என்று—, முயல்கின்றான் - (அதற்கு உரிய உபாயத்தை) ஆலோசிக்கலாயினன், (அநுமான்); (எ - று.)

‘சீதாபிராட்டியைக் கவர்ந்த சிறைவைத்தது இராவணன்மீது பெருங்குற்றமெனக் கூறுகின்ற நாம் அவ்விராவணனது பத்தினியைத் தாக்கிக்கொண்டு வந்து சிறைவைத்தல்தான் நியாயமாகுமோ?’ என்ற ஓராலோசனை கொண்ட



அதுமான், 'நாம் இப்போது இவ்வாக்கர்களை யெல்லாம் வலியப் போர்க்கு அழைத்து வருத்தி தூத்துவதன்மூலமாக இராமபிரானுடைய வலிமைச் சிறப்பைக் காட்டுவதே செய்தொழில்: வேறு வரையாக ஆலோசிப்பதிற்பயனில்லை' என்று நிச்சயித்து, 'இவ்வாக்கர்களைப் போர்க்கு இழுப்பதற்கு உபாயம் யாது?' என்று சிந்திப்பவனாயின நென்க. உலத்து உயிரோட்டுதல் - வருத்தி அவர்களுயிரை யமபட்டணத்துக்கு அனுப்புதல் லென்னலாம்; 'அரக்கர் மேல் வருவர்வந்தால்...முருக்கி யுயிருண்பல்' என மேல்வருவது காண்க. (இ.)

சு. இப்பொழிலினைக்கடிதுக்குவென்றுத்தா  
லப்பெரிய பூசல் செனிசார்தலுமரக்கர்  
வெப்புறுசினத்தொநிர் மேல்வருவர்வந்தா  
றுப்புறமுருக்கியுயிருண்பலிதுகுதால்.

(இ - ள்.) இ பொழிலினை - இந்தச் சோலையை, கடிது இறுக்குவென் - விரைவில் முறித்தழிப்பேன்; இறுத்தால் - (அவ்வாறு) முறித்தழித்தால், அ பெரிய பூசல் - (அதனால்தோன்றும்) அந்தப் பேரொலி, செவி சார்தலும் - (தமது) காதிற் பட்டவுடனே, அரக்கர் - ராக்ஷஸர்கள், வெப்பு உறு சினத்தர் - கொடுமையி்க் கோபமுடையவராய், எதிர் மேல் வருவர் - எதிர்த்து என் மேற் போர்க்கு வருவார்கள்; வந்தால் - துப்பு உற முருக்கி-(என்) வலிமையைக்கொண்டு அவர்களையழித்து, உயிர் உண்பல் - அவர்களுயிரை வாங்கு வேன்; இது - இவ்வாறு செய்வதே, குது - (நான் இப்போது செய்யவேண்டிய) உபாயமுள்ளசெயலாம்; (எ - று.) - ஆல் - அசை; தேற்றமுமாம்.

'அரக்கரைப் போரில் மூட்டுவதற்கு வகையாது?' என்று ஆலோசனை கொண்ட அதுமான், இதனாலும் அடுத்த செய்யுளினாலும் அதற்கு ஏற்ற உபாயத்தைத் தனக்குள் நிச்சயித்துக் கொள்கின்றன நென்க. (சு)

எ. வந்தவர்கள் வந்தவர்கண்மீள்கிலர் மடிந்தால்  
வெந்திறலரக்கனும் விலக்கருவலத்தான்  
முந்துமெனினன்னவன் முடித்தலையிடிந்தென்  
சின்தையுறு கோபமுமனித்தினிது செல்வேன்.

(இ - ள்.) வந்தவர்கள் வந்தவர்கள் - (என்மீது எதிர்த்துப் போர்க்கு) வருகின்ற அரக்கர்யாவரும், வீள்கிலர் - திரும்பிச்செல்லாதவர்களாய், மடிந்தால் - (பின்பு), வெம் திறல் அரக்கனும் - கொடிய வலிமையையுடைய இராவணனும், விலக்க அரு வலத்தால் - (எவராலும்) விலக்கமுடியாத பலத்துடனே, முந்தும் - (என்மீது போர்க்கு) முற்பட்டு வருவான்; எனின் - அவ்வாறு வந்தானால், அன்னவன் முடி தலை இடித்து - அவ்விராவணனது கிரீடமணிந்த தலைகளிற் குட்டி, என் சிந்தை உறு கோபமும் அவித்து - எனது மனத்திலேயுள்ள கோபத்தையும் தணியச்செய்து, இனிது செல்வேன் - சுகமாக (இராமபிரானுள்ள விடத்திற்குப் பின்பு) மீண்டு செல்வேன்; (எ-று.)

இராவணவனது காவற்சோலையாகிய அசோகவனிகையை நான் அழித்த அக்காரணம்பற்றி என்மேற் போர்க்கு வருகின்ற அரக்கர்களையெல்லாம் கொன்றுகொண்டேவந்தால் இறுதியாக இராவணனே பொரும்படி வருவான்; அச்சமயத்தில் அவனது பத்துத்தலைகளை யிடித்தேனனால் அப்போதுதான் என்சினம் தணியும்; அதன்பிறகு மீண்டு செல்வதே மனத்திற்கு மகிழ்ச்சியைத் தரு மென்று அதுமான் நிச்சயித்தன னென்க. முடித்தலை யிடித்து என் பதற்கு - முடித்தலைகளை நறுக்கிப்போகட்டி என்று பொருள்காண்பாரு முளர். 'முடித்தலை முசித்து' என்ற பாடத்துக்கு - முடிகளையணிந்த தலைகளை முட்டாக் கிடச்செய்து என்று பொருளாம்.

(எ)

[அநுமான் அசோகவனத்தை யழித்தல்.]

அ. என்றுநினையாவிரன்சந்திரனியங்குங்  
குன்றமிருதோளையதன் னுருவுகொண்டா  
னன்றுலகெயிற்றிடைகொளேனமெனலானான்  
றுன்றுகடிக்காவினையடிக்கொடுதுலகத்தான்.

(இ - ன்.) என்று நினையா - என்று மனத்தி வெண்ணி, (அநுமான்), இரவி சந்திரன் இயங்கும் குன்றம் அனைய இரு தோள் - சூரியசந்திரர்கள் வலம்வருகின்ற மேருமலையை யொத்த இரண்டு தோள்களையுடைய, தன் உருவு - தனது பெரியவடிவத்தை, கொண்டான் - எடுத்துக் கொண்டு, — அன்று - முற்காலத்தில், [இரணியாக்ஷன் பூமியைச் சுருட்டிக்கொண்டு சென்ற போது], உலகு - இவ்வுலகத்தை, எயிற்றிடை கொள் - (குத்தியெடுத்துத் தனது) தந்தத்திலே கொண்டுவந்த, எனம் - மகாவராகமே, எனல் ஆனால் - என்று உவமைசொல்லத் தக்கவராய், துன்று கடி காவின் - (மரங்கள்) அடர்ந்த காவலுள்ள அசோகவனத்தை, அடிக்கொடு - (தனது) கால்களால், துகைத்தான் —; (எ - று.)

அதுமான் பேருருவங்கொண்டு அவ்வனத்தைத் துகைக்க லாயின னென்க. அதுமான்கொண்ட பேருருவத்துக்கு, உலகத்தை யிடக்குமாறு திருமால் கொண்ட மகாவராசரூபத்தை உவமைகூறினர். சூரியசந்திரர் மகாமேரு மலையை வலம்வருகின்றன ரென்பது, நூற்கொள்கை. இரவிசந்திரனியங் குங் குன்றம் இருதோள் என்பதற்கு - சூரிய சந்திரர் உதித்து அஸ்தமிக்கின்ற உதயகிரிமுதல் அத்தகிரிவரையிற்பரவியுள்ள இரண்டு தோள்களை யுடைய என்று கூறுவாரு முளர். இராவணனுடைய காவற்காடு என்பதையுணர்த்த 'கடி கா' என்றார். கடியென்பது - ஊப்பு முதலிய பல பொருள் குறிக்கும் உரிச்சொல்.

(அ)

[இதுமுதல் முப்பத்தொருகவிகள் - அநுமான் துகைத்ததனால்

அச்சோலை முறிபட்ட தன்மையை வருணிப்பன.]

கூ. முடிந்தனபிளந்தனமுரிந்தனநெரிந்த  
மடிந்தனபொடிந்தனமறிந்தனமுறிந்த  
விடிந்தனதகர்ந்தனவெரிந்தனகரிந்த  
வொடிந்தனவொசிந்தனவுதிர்ந்தனபிதிர்ந்த.

(இ - ள்.) (அப்போது அந்தச் சோலையிலுள்ள மரங்களிற் சிலச்சில),—  
முடிந்தன - அழிந்துபோயின; பிளந்தன - பிளவுபட்டன; முறிந்தன - முறிந்  
துபோயின; நெரிந்த - நொருங்கிப்போயின; மடிந்தன - தலைசாய்ந்தன; பொடிந்  
தன - பொடியாய்விட்டன; மறிந்தன - (கிளைகள்) மடங்கிவிட்டன; முறிந்த -  
சிதைந்துபோயின; இடிந்தன - இடிபட்டுப்போயின; தகர்ந்தன - உடைந்து  
போயின; எரிந்தன - பற்றியெரிந்து விட்டன; கரிந்த - கருகிப்போயின;  
ஒடிந்தன - ஒடிந்துபோயின; ஒசிந்தன - துவண்டுபோயின; உதிர்ந்தன—;  
பிதிர்த - சின்னபின்னப்பட்டன; (எ - று.) (க).

க௦. வேரொடுமுறிந்தசில வெந்தசிலவிண்ணிற்

காரொடுசெறிந்தசிலகாலினொடுவெலைத்

தூரொடுபறிந்தசிலமூப்பியொடுவானோ

ரூரொடுமலைந்தசிலவுக்கசில நெக்க.

(இ - ள்.) சில - சிலமரங்கள், வேரொடு மறிந்த - வேரொடு கீழ்விழுந்  
தன; சில—, வெந்த - வெந்துபோயின; சில—, விண்ணில் - ஆகாசத்தில்,  
காரொடு-மேகத்தோடு, செறிந்த-நெருங்கின; சில—, காலினொடு - காற்றினால்,  
வேலை - சமுத்திரத்தில், தூரொடு பறிந்த-புதராகச்சென்று வீழ்ந்தன; சில—,  
தூப்பியொடு - வண்டுகளுடனே, வானோர் ஊரொடு மலைந்த-தேவலோகத்திலே  
சென்றுமோதின; சில—, நெக்க உக்க - பிளந்து சிதறிப்போயின; (எ - று.)

‘காரொடு மறிந்த’, ‘தூரொடு மறிந்த’, ‘ஊரொடுமறிந்த’ என்பன  
பாடாந்தரங்கள். (க ௦)

கக. சோனைமுதன்மற்றவைசுழற்றியதிசைப்போ

ராணை நுகரக்குள குமானவயு பற்றா

மேனியிரவிட்டனவிசும்பின்வழியிப்போய்

வானவர்கணந்தனவனத்தையுமடித்த.

(இ - ள்.) சோனை முதல் - மேகத்தைத் தன்னிடத்திற் கொண்ட, சுழற்  
றிய - (அதுமான் தன்னைக்களாற்) சுழற்றியெறிந்த, மற்றுஅவை - மற்றுஞ் சில  
மரங்கள்,—திசை போர் ஆணை - எட்டுத்திக்குக்களிலுந்தங்கியுள்ள போர்செய்  
யும் வலிமையமைந்த திக்கஜங்கள், நுகர - உண்ணும்படி, குளகு உம் ஆணை -  
இலையுணவுமாயின; (அன்றியும்), அடி பற்றா - அடியைப் பிடித்துக்கொண்டு,  
மேல் நிமிர் விட்டன - வானத்திற் செல்லும்படி (மற்றும் அதுமான்) வீசி  
யெறிந்த சிலமரங்கள், விசும்பின் வழி - ஆகாயமார்க்கமாய், மீ போய் - மேலே  
சென்று, வானவர்கள் நந்தனவனத்தையும் - தேவர்களுடைய சிங்காரப் பூஞ்  
சோலையையும், மடித்த - அழித்தன; (எ - று.)

அனுமான் அப்போது தன் கையினுற் பற்றிச் சுழற்றி ஆங்காங்  
குப் பக்கங்களில் வீசியெறிந்த மரங்களிற் சில எட்டுத்திக்குக்களினெல்லை

யில் நின்றுகொண்டு பூமியைத் தாங்குகின்ற அஷ்டதிக்கஜங்கட்கு உணவாக மேற்புறமாகி வீசிய மற்றஞ் சிலமரங்கள் ஆகாயமார்க்கமாகத் தேவலோகத்திற் சென்று அங்குள்ள நந்தனவனத்தையும் அழித்தன வென்பதாம். சோனைமுதல் மற்றவை யென்றதனால், அம்மரங்கள் மேகமண்டலமளவும் ஒங்கிவளர்ந்துள்ளன என்று தெரிவித்தவாறு. குளகு - விலங்கினுணவு. (கக)

கஉ. அலைந்தனகடற்றிரையரக்கரகன்மாடங்  
குலைந்துகவிடிந்தனகுலக்கிரிகளோடு  
மலைநதுபொடியுற்றனமபங்கநெடுவானத்  
துலைந்துகிழுமினிநெடுவண்மலருகிர்ந்த.

(இ - ள்.) (அதுமான் வீசியெறிந்த சிலமரங்களினால்), கடல் திரை - கடலின் அலைகள், அலைந்தன—; அரக்கர் அகல் மாடம் - ராக்ஷசரது விசாலமான வீடுகள், குலைந்து உக - நிலைகெட்டு விழும்படி, இடிந்தன - இடிந்து போயின; (வீசியெறிந்த மரங்களிற் சில), குலம் கிரிகளோடு - குலபர்வதங்களோடு, மலைந்து - மோதி, பொடியுற்றன - பொடியாய்ச் சிந்தின; (வீசியெறியப்பட்ட சிலமரங்களினுடைய), வெள் மலர் - வெண்ணிறமான மலர்கள், நெடுவானத்து உலைந்து விழும் - (அம்மரங்கள் பட்ட விசையினால்) பெரியவானத்தினின்று நிலைகலங்கி விழுவின்ற, மீனிநெடு-நட்சத்திரங்களுடனே, மயங்கிகலந்து, உதிர்ந்த - கீழே சிந்தின; (எ - று.)

அதுமான் பக்கங்களில் வீசியெறிந்த சிலமரங்களால் கடலின் அலைகள் கிளர்ந்தனவும் அரக்கரின் மாளிகை இடிந்து விழுந்தனவுமாக, சிலமரங்கள் குலகிரிகளில் மோதிப் பொடியாய்விழ, வானத்தை நோக்கி வீசியெறிந்த மற்றஞ் சிலமரங்களால் நட்சத்திரங்கள் நிலைகுலைந்து விழுத் தொடங்குகையில் அம்மரங்களின் மலர்களும் உடன்கலந்து விழலாயின வென்பதாம். (கஉ)

கங. முடக்குநெடுவேரொடுமுதந் தலகமுற்றங்  
கடக்கும்வகைகரிசினகளித்தநிசையானை  
மடப்பிடியினுக்குதவலாமாமிமிர்கைவைத்  
திடுக்கியனவொத்தனவெயிற்றினிடைஞாலவ.

(இ - ள்.) முடக்கும் நெடு வேரொடு - வளைந்துள்ள நீண்டவேருடனே, முகந்து - பிடிக்கி, உலகம் முற்றும் - கடக்கும் வகை - எல்லாவகைத்தையும் கடந்து மேற்செல்லுமபடி, வீசின-(அதுமானால்) வீசியெறியப்பட்ட சிலமரங்கள், (அங்குவின்று கீழ் வீழ்வதற்குத் தொடங்கி), களித்த திசை யானை - மதக்களிப்புக் கொண்ட திக்கஜங்களினுடைய, எயிற்றினிடை-தந்தங்களின் நடுவிலே, ஞால்வ - தொங்குவனவாகி,—மடம் பிடியினுக்கு உதவ - (தமது) இளமையுள்ள பெண்யானைகட்குக் கொடுக்கும்படி, (அத்திசையானைகள்), மையின் நிமிர் கை வைத்து இடுக்கியன ஒத்தன - மேகமண்டலம் வரையிலும் உயருந்தன்மையுள்ள (தமது) துதிக்கையில் இடுக்கிவைத்துக்கொண்டனவான மரங்களைப்போல் தோன்றின; (எ - று.)

அதுமான் மேலகோக்கி வீசியெறிந்த மாங்களிற் சில திக்கஜங்களின் தங்  
தங்களிற் சிக்கிக்கொண்டனவாய். அந்தத் திக்கஜங்கள் தமது பெண்யானை  
கட்கு உண்ணும்படி பெரித்துக் கொடுத்தும் தழையுணவைப் போன்றன வெண்  
பதாம். தன்மைதீற்றிப்பேய்ப்பவணி. 'முடக்க செவ்வானை' என்றும்  
பாடம். (௧௬)

௧௫. விஞ்சையுலகத்தி னுடையகர்மலைமேலுந்  
துஞ்சுதலில்வானவர் துறக்கநகரத்தாம்  
பஞ்சிபடிவஞ்சிபர்கண் மொய்த்தனர் பறித்தார்  
நஞ்சமனைபா னுடையசோலையின் னும்பூ.

(இ - ள்.) (அதுமான் வீசியெறிந்த மாங்களிற் சிற்சில விஞ்சையுலகம்  
முதலிய விடத்துச் செல்வதனால்),—நஞ்சம் அனையானுடைய சோலையின் -  
விஷத்தையொத்த [மிசக் கொடியவனா] இராவணனுடைய பூஞ்சோலையின்,  
நறு பூ - நறுமணமுள்ள மலர்களை, —விஞ்சை உலகத்தினும் - வித்தியாதார்கள்  
வாழ்கின்ற உலகத்தினும், இயக்கர் மலைமேலும் - யட்சர்கள் வாழ்கின்ற மலைகளி  
லும், தஞ்சதல் இல் வானவர் துறக்கம் நகரத்தும் - (அமிருதமுண்டதனால்)  
இறத்தலென்பது இல்லாத தேவர்கள் வாழ்கின்ற சுவர்க்கலோகத்திலும், (வாழ்  
பவர்களான), பஞ்சி அடி வஞ்சியர்கள் - செம்பஞ்சுக்கும்புஷ்டியுடைய பாதங்களை  
யுடைய வஞ்சிக்கொடிபோன்ற மகளிர், மொய்த்தனர் - நெருங்கிவந்து, பறித்  
தார்—; (எ - று.)

இராவணனது பூந்தோட்டத்து மலர்களை விஞ்சைமகளிர் முதலியோர் பறித்  
கும்வண்ணம் அதுமான் மாங்களை எப்புறத்திலும் வீசியெறிந்தன என்க. (௧௭)

௧௫. பொன்றணிமணிப்பநுமரன்றைசகன் போவ  
மின்றிரிவெவாத்தனவெயிற்கதிருமொத்த  
வொன்றினொட்பொன்றையுடையுத்திரநுழின்  
றந்திரனொடுக்கிவிழுதாரையுமொத்த.

(இ - ள்.) பொன்றணிமணிப்பநுமரன் - பொன்னாலும் வலிய இரத்  
தனங்களாலும் இயன்ற பருத்த மாங்கள், திசைகள் போவ - பலதிக்குக்களி  
லுஞ் செல்வனவாய், மின் திரிவ ஒத்தன - மின்னல்கள் திரிவனவற்றை ஒத்  
தன; (அன்றியும்), வெயில் கதிரும் ஒத்த - சூரியனுடைய பிரகாசத்தையு  
ம் ஒத்தன; ஒன்றினொடும் - ஒன்று இடை புடைத்து உதிர் - (அதுமான்  
வீசியெறிந்ததனால் வானத்திற் செல்லும்போது அவ்வகையான மாங்கள்) ஒன்  
றோடொன்று நடுவழியில் தாக்கி உதிர்வதனால், உழழின் - கற்பமுடிவில், தம்  
திரள் ஒடுக்கி விழு - தமது கூட்டங்கள் ஒடுக்கக்கொண்டு விழுகின்ற, தார  
கையும் - நட்சத்திரங்களையும், ஒத்த - ஒத்தன; (எ - று.)

வானத்திலும் மற்றைத்திக்குக்களிலும் அதுமான் வீசியெறிந்ததனால் திரி  
கின்ற பொன்மாங்கள் மின்னலையும், மணிமாங்கள் சூரியகிரணத்தையும், ஒன்றி  
னோடுஒன்று மோதிப் பொடியாய் விழுகின்ற அவ்வகை மாங்கள் வானத்தில்

தாம் இருக்கும் இடத்தைவிட்டுப் பெயர்ந்த உதிர்கின்ற நட்சத்திரங்களையும் ஒத்தன வென்பதாம். தந்திரன் ஒடுக்கிவிழுதல் - தாம் வானத்தில் திரளாயிருக்கின்ற நிலை குலைந்து அங்குமின்று வீழ்தல். பொன்மரங்கள் மின்னலையும், மணிமரங்கள் வெயிற்கத்தரையும் ஒத்தன வென முறையே சென்று இயைவது - முறைநிறனைப்பொருள்சேர்தல். 'பொன்றின பயப்பயமான்' என்றும், 'தன்றிரளொழுக்கிவிழு' என்றும் பாடாந்தரங்கள். (கரு)

ககூ. புள்ளிநொடுவண்டுமிஞிறுங்கடி கொள்பூவுங்

சுள்ளுமுசைகயந்தளிர்களுளையகாயும்

வெள்ளநெடுவேலையிடைமீனினைம்விழுங்கித்

துள்ளினமரன்படநெரிந்தனதுடித்த.

(இ - ள்.) (அதுமான வீசியெறிந்த மரங்களிலுள்ளனவான), புள்ளிநொடுபறவைகளையும் வண்டும்-வண்டுகளையும், மிஞிறும்-மிஞிறுகளையும், கடி கொள்பூவும் - நறுமணமுள்ள மலர்களையும், சுள்ளும் - தேனையும், முசையும் - அரும்புகளையும், தளிர்களுளைய - துளிக்களையும். இனிய காயும் - இன்கவையுள்ள காய்களையும், வெள்ளம் நெடு வேலையிடை - நீர்ப்பெருக்கையுடைய நீண்ட கடலிலே, மீன் இனம் - மீன்கூட்டங்கள், விழுங்கி - உட்கொண்டு, துள்ளின - (மனக்களிப்பால்) துள்ளிக் குதிக்கலான; (பிறகு), மரன் பட - (வீழ்ந்த) மரங்கள் தம்மேற்பட்டதனால், நெரிந்தன - நசுங்கினவாகி, துடித்த - பதைபதைக்கலாயின; (எ - று.)

அதுமான பிடுங்கி வீசியெறியுமாறு சுழற்றிய மரங்களி லிருந்த பறவை முதலியவை அவ்வீசையினால் கடலிற்சென்று விழ, அவைகளைத் தின்று களித்த மீன்கள் பின் அம்மரங்கள் வீழ்ந்தபோது உடல்கொருங்கித் துடித்தன வென்பதாம். கடலில் விழுந்த பறவை முதலியவற்றை விழுங்குவந்த மீனினங்கள் பின்பு மரங்கள் விழுதலால் நெரிந்தன என்ற இதனில், தனக்கு விருப்பமானதைப் பெறுகையில் அநிஷ்டமான ஒன்று விளைதலாகிற தகுதியின்மையணிதோன்றுமாறு காண்க. இதனை வடநூலார் விஷமாலங்கார மென்பர். (கக)

கக. தூவியமலர்த்தொகைசுமந்துதிசைசேதோறும்

பூவின்மணநாறுவாபுலால்கமழ்கிலாத

தேவியர்களுநுமுயர்தேவரினிதாடு

மாவியெனலாயதிரையார்கலிகளம்மா.

(இ - ள்.) தூவிய மலர் தொகை சுமந்து - சிதறின மலர்களின் கூட்டங்களைத் தாங்கி, திசைசேதோறும் பூவின் மணம் நாறுவ - எங்கும் அம்மலர்களின் மணமே வீசுவனவாய், (அதனால்), புலால் கமழ்கிலாத - புலால்நாற்றம் வீசாம லடங்கியுள்ளனவான, திரை ஆர்கலிகள் அலைகளையுடைய கடல்கள், உயர் தேவர் - சிறந்ததேவர்கள், தேவியர்களோடும் - (தமது) மனைவிமாருட

னே, இனிது ஆடும் - சந்தோஷமாக நீர்விளையாடுகின்ற, ஆவி எனல் ஆய - (தாமரை முதலிய நீர்ப்பூக்கள் நிறைந்த) குளங்களென்று சொல்லத்தக்கன வாயின்; (எ.று.)—அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்.

அதுமான் மாங்களை வீசியெறிகையில், அம்மாங்களிலிருந்து தம்மிடத்து உதிர்ந்த நறுமலர்களினால் சமுத்திரங்களும் தம்முடைய இயற்கையான புலால் நாற்றம் ஒழிந்து அம்மலர்களின் நறுமணம் வீஞ்சப்பெற்று, தேவர்கள் நீராடுகின்ற நீர்நிலைகளைப் போன்றன வென்பதாம். இச்செய்யுளில் சமுத்திரம் தன்குணமாகிய புலால்நாற்ற மொழிந்து, தேவர்களின் நீர்நிலைகளின் குணமாகிய பூவின்மணம் வீஞ்சியதாகக் கூறியது - பிறிதீன்துணம்பெறலணி. இதனால், அக்கடல்களில் வீழ்ந்த நறுமலர்களின் மிகுதி தொனிக்கும். (கஎ)

கடி. இடந்தமணிவேதியுமிறுத்தகடி.காவுந்  
தொடர்ந்தன துரந்தன படிந்து நெறி துரக்  
கடந்து செல்வென்பது கடந்தவிருகாலா  
னடந்து செல்லாகுமெனலாகிய துநன்னீர்.

(இ - ள்.) இடந்த மணி வேதியும் - (அதுமான்) பெயர்த்தெறிந்த இரத்தினமயமான மேடைகளும், இறுத்த கடி காவும் - (அவ்வதுமான்) முறித்த காவலுள்ள சோலையின் மரங்களும், தொடர்ந்தன துரந்தன - தொடர்ந்து வேகமாகச்சென்றனவாய், படிந்து - (கடலிலே) ஒழுங்காக வீழ்ந்து, நெறி துர - வழியுண்டாம்படி துர்ந்துவிட்டதனால், கடந்து செல்வு என்பது - தாண்டியே செல்லுதற்கு உரியதென்று சொல்லத்தக்கதாயிருந்த, நல் நீர் - (நறுமலர்களால்) மணங்கொண்ட கடலானது, கடந்த இரு காலால் - (வானத்தின்வழியாய்) கடந்து சென்ற (அதுமானது) இரண்டுகால்களாலும், நடந்து செல்ல ஆகும் எனல் ஆகியது - நடந்து செல்லுதற்கு உரியதாகு மென்று சொல்லும்படியாயிற்று; (எ - று.)

அதுமான் இடித்தும் ஒடித்தும் எறிந்த மேடைகளாலும் மரங்களாலும் கடல் துர்ந்து நடந்துசெல்லும் நிலமாயிற்று என்று வருணித்தவாறு. 'தொடர்ந்தன தொடர்ந்தன' என்றும் பாடம்.

(கஅ)

ககூ. வேனில்விளையாடு சுடரோனி னொளிநிழும்.

வானினிடைவிசியவரும்பணை மரத்தால்

முனவர்கண் மாளிகைதகர்ந்துபொடியாய

வானவிடியா லொடியுமால்வரைகண்மான.

(இ - ள்.) வேனில் விளையாடு சுடரோனின் - கோடைக்காலத்தில் மிகுதியாகக் காய்கின்ற சூரியனைப்போல, ஒளி விழும் - ஒளி மிகுகின்ற, வானினிடை வீசிய வரும் பணை மரத்தால் - ஆகாசத்தில் வீசியெறிந்தனவாய் வருகின்ற பருத்த மரங்களினால், தானங்கள் மாளிகை - (அவ்விலங்கையிலுள்ள)

அரக்கரது வீடுகள், வானம் இடியால் ஓடியும் மால் வரைகள் மான - ஆகாயத்திலுள்ள இடியால் உடைந்த பெரியமலைகளைப்போல, தகர்த்து பொடி ஆய - இடிந்து பொடிபட்டன; (எ - று.)

மரங்களால் தாக்குண்டுவிழுந்த அரக்கர்மாளிகைகளுக்கு, இடிகளால் தாக்குண்டு விழுகின்ற மலைகள் ஒப்பா மென்க. ஒளிவிழும் மரம் எனக் கூட்டுக. மிக்கபிரகாசமுடையன வென்றற்கு, வேனில் விளையாடு சுடரோனை அம்மரங்கட்கு உவமை கூறினார். பொன்னாலும் மணிகளாலும் மரங்கள் இயன்றள்ள தனால், அவை ஒளிவீசின. மான - செயவெனெச்சம். (கசு)

உ.0. எண்ணிறருகோடிகளொழிந்தனசெறிந்தே  
தண்ணென்மலையுடையோலிடையுடையதழைத்த துசலத்தா  
லண்ணலனுமானடலிராவணனதந்தநாள்  
எண்ணிறொருசோலையுளதாமெனவிதித்தான்.

(இ - ள்.) அந்நாள் - அக்காலத்தில், எறிந்தன - (தான்) பிடுங்கி யெறிந்தன வான, எண் இல் தரு கோடிகள் - அளவிறந்த மரங்களின் கூட்டங்கள், செறிந்து - நெருங்கி, தண்ணென் மழை போல் - குளிரிந்துள்ள மேகம்போல, இடை தழைத்தது - (வானினிடத்தில்) தழைத்து தோன்றியதனால், —அண்ணல் அனுமான் - பெருமை பொருந்திய அநுமான், —சலத்தால் - கோபத்தால், 'அடல் இராவணனது ஒரு சோலை - வலிமைபொருந்திய இராவணனுடைய ஒப்பற்ற அந்த அசோகவனிகை யென்னுஞ் சோலை - விண்ணின் உளது ஆம் - ஆகாசத்திலுள்ளதாயிற்று', 'என - என்று (கண்டவர்) கூறும்படி, விதித்தான் - செய்தான் ; (எ - று.)

அதுமான் வீசியெறிந்த மரங்கள், வானத்திற் செறிந்து 'இவ்வதுமான் இராவணன்மீது கோபத்தினால் பூமியின்மீது இருந்த இந்தச் சோலையை வானத்தினிடத்திலுள்ளதாம்படி செய்துவிட்டான் என்று கண்டவர் சொல்லுமாறு விளங்கின வென்பதாம். நிறுநிறிப்பேற்றான். மேலிரண்டுசெய்யுள்களிலும் இவ்வணி காண்க. இதனால், சோலையிலுள்ள மரங்களெல்லாவற்றையும் அதுமான் பிடுங்கியெறிந்தான் எனப்பது, பெறப்படும். 'தண்ணமழை போல்', 'விண்ணுமொருசோலை' என்பன பாடாந்தரங்கள். (உ.0)

உ.க. தேனுறைதுளிப்பநிறைபுட்பலசிலம்பப்  
பூநிறைமணித்தருவிசம்பினிசையேபோய்  
மேன்முறைநெருக்கவொளிவொளொடுவில்விச  
வானிடைநடாயநெடுமானமொலான்.

(இ - ள்.) தேன் உறை துளிப்ப - தேன்துளிகள் சிதறவும், நிறை புள் பல சிலம்பு - நிறைந்துள்ள பலபறவைகள் ஒலிக்கவும், பூநிறை மணி தரு - மலர்கள் நிறைந்த இரத்தின மயமான மரங்கள், விசம்பினிடையே போய் - ஆகாயத்தினிடத்தேசென்று, மேல் - அந்தவானத்தில், முறை நெருக்க - வரிசைவரிசையாக நெருக்குவதனால், —வொளொடு வில் ஒளி வீச - வாள்போலவும் வல்போல



வும் ஒளியை வெளிக்காலும்படி, வானிடை நடாய - வானத்திற் செலுத்தப் படுகின்ற, நெடு மானம் - நீண்ட விமானங்கள், எனல் ஆன - என்றுசொல்லத் தக்கனவாயின; (எ - று.)

அதுமான் வானில் வீசியெறிந்தனவான புஷ்பங்கள் நிறைந்த இரத்தின மரங்கள், வானத்தில் நெருங்கிச் செல்லுகின்ற புஷ்பகவிமானங்கள் போன்று, வானைப்போலவும் வில்லைப்போலவும் பேரொளிவீசின வென்பதாம். 'வானிடைநடக்கும்' என்றும் பாடம். மானம் - விமான மென்பதன் முதற்குறை. நடாய = நடாவிய. (உக.)

உஉ. சாகநெடு மாப்பிணைத லுழத்தனத னிப்போர்  
நாகமனை யானெறிய மேனிமீர்வ நானு  
மாகநெடு வானியடார் ழிந்துபுனல் வாரு  
மேகமென லாயநெடு மாகடலின் வீழ்வ.

(இ - ள்.) தனி போர் நாகம் அனையான் எறிய - ஒப்பற்ற போர்செய்த வில்வல்ல யானையைப்போன்ற அருமான் வீசி யெறிந்ததனால், நெடு மா பிணை தழைத்தன - நீண்ட பெரிய கிளைகள் தழைத்துள்ளனவான, சாகம் - தேக்கமரங்கள், மேல் நமீர்வ - வானத்தில் உயரச்சென்றனவாய், நெடு மாகட லின் வீழ்வ - மிகப்பெரிய கடலில் வீழ்பவை, —மாகம் நெடு வானிடை - மிகப் பெரிய ஆகாயத்திலிருந்து, இழிந்து - கீழிறங்கி, புனல் வாரும் - கடல்நீரை முகப்பனவான, நானு மேகம் எனல் ஆய - பலமேகங்களென்று சொல்லத் தக்கனவாயின; (எ - று.)

அதுமானால் வீசியெறியப்பட்டு வானத்திற் சென்று கடலில்வீழ்ந்த தேக்கமரங்கள் - வானவழியிற்சென்று கடலிலிறங்கி நீர்பருகுகின்ற மேகங் களை யொத்தன வென்பதாம். மாக வான் - ஒருபொருட்பன்மொழி. 'மேனி மீர்வநானும்' என்பது பிரதிபேதம். (உஉ.)

வேறு.

உங. ஊன முற்றிடை மண்ணி னுதித்தவர்  
ஞான முற்றுபு நண்ணினர் விடெனத்  
தான கற்பகத் தண்டரு விண்டலம்  
போன புக்கன முன்னுறை பொன்னகர்.

(இ - ள்.) ஊனம் உற்று - பாவத்தைச் செய்து, (அதன்பயனாக), இடை மண்ணின் - நடுவுலகமாகிய பூமியில், உதித்தவர் - தோன்றிய தேவர்கள், ஞான முற்றுபு - நன்ஞானம் நிறையப்பெற்று, வீடு நண்ணினர் என - (இவ் வுலகினின்று) விடுதலைபெற்று மேலுலகத்தை யடைந்தவர்போல, —தானம் கற்பகம் தண் தரு - ஈகைக்குணமுடைய கற்பக மெனப்படுகின்ற குளிர்த் த மரங்கள், விண்டலம் போன - வானவழியாகச் சென்றனவாய், முன் உறை பொன் நகர் - தாம் முன்புஇருந்த பொன்மயமான சுவர்க்கலோகத்தில், புக்கன - போய்ச்சேர்ந்தன; (எ - று.)

பாவத்திறற் பூரியில் வந்து பிறந்த தேவர்கள் ஞானம் நிறையப்பெற்றுத் தமது பாவம் நீங்கி, மீண்டும் தமது உலகையே சேர்ந்ததுபோல, பூர்வத்தில் இராவணனாற் கொண்டுவரப்பெற்று இலங்கையில் நாட்டப்பட்ட கற்பகவீரகூங்கள் அதுமான் பிடுங்கியெறிதலால் தாம் முன்னிருந்த தேவலோகத்தில் தானே போய்ச்சேர்ந்தன வென்பதாம். (அஷ்டவசுக்கள் முதலியோர் தமது தீவினையினால் வீமன் முதலி பாராகப் பிறந்து நன்னூனம் பிறந்து நல்லுலகையடைந்தனர் முதலிய சரித்திரங்களை, இங்குக் கூறியதற்கு மேற் கோளாகக் காணலாம்.) இனி, பாவத்தினால் இம்மண்ணிற் பிறந்தவர் நன்னூனம் உதிக்கப்பெற்று இந்தச் சம்சாரத்தை விட்டு வீட்டுலகத்தைச் சேர்வதுபோல, இம்மண்ணுலகத்தில் இராவணனாற் கொண்டுவரப்பட்டு இலங்கையிலிருந்த கற்பகமரங்கள் அதுமானுடைய சம்பந்தத்தால் இவ்விலங்கையைவிட்டுச் சுவர்க்கலோகத்தைச் சேர்ந்தன என்று கூறினுமாம். தேவதருக்கள் இந்தனுள் ஒன்றன்பெயராகிய கற்பகமென்ற சொல், பொதுவாகத் தேவதருக்கள் இந்தையும் காட்டுவது முண்டு. 'ஞானமுற்றிட,' 'கற்பகத் தண்டலை' என்பன - பாடாந்தரங்கள்.

இதுமுதற் பதினேழு கவிகள் - முதற்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களுமாகிய கலிவிருத்தங்கள். (௨௩)

உசு. மணி கொள் குட்டிமமட்டித் துமண்டபம்  
துணிபடுத்தயல்வா விகழிற் றிதாளிர்  
திணிசுவர் த்தலஞ்சிந்திச் செயற்குரும்  
பணிபுத்த யார்குன்றம்படுத்தரோ.

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒரு தொடர்.

(இ - ள்.) (அதுமான்),—மணி கொள் குட்டிமம் - இரத்தினங்கள் பதிக் கப்பட்ட திண்ணைகளை, மட்டித்து - தகர்த்து, மண்டபம் - மண்டபங்களை, துணிபடுத்து - துண்டுதுண்டாக உடைத்து, அயல் - அருகிலுள்ள, வாலிகள் - குளங்களை, தூர்த்து - ஒளிர் - விளங்குகின்ற, திணி - செறிந்த, சுவர் தலம் - சுவர்களினிடங்களை, சிந்தி - இடித்துத்தள்ளி, உயர் குன்றம் படுத்து - உயர்ந்த குன்றுகளையும் ஆழித்து, (இவ்வாறு), செயற்கு அரு - செய்தற்கு அருமையான, பணி - வேலைகளை, படுத்து - செய்து, (எ - று.)—'வேங்கை சென்று' என அடுத்த கவிபோடு தொடரும்.

இச்செய்யுட்டு - அதுமான் குட்டிமம் மண்டபம் முதலியவற்றை யிடித்து அவைகளை ஒருமலைபோலக் குவித்து என்மீம் கூறினுமாம். குன்றம் - செய்குன்ற மென்றலு மொன்று. 'குன்றம் படுத்தரோ' என்றும் பாடமுண்டு. (உசு)

உரு. வேங்கைசெற்றுமராமரம்பிவர்பறித்  
தோங்குகற்பகம்பூவொடொடித்துராய்ப்  
பாங்கர்ச்சண்பகப்பத்திபறித்தயன்  
மாங்கனிப்பிணைமட்டித்துமாற்றியே.

(இ - ள்.) வேங்கை - வேங்கை மரங்களை, செற்று - அழித்து, மராமரம் - ஸாலவிரூட்சங்களை, வேர் பறித்து - வேரோடு பிடுங்கியெறிந்து, ஒக்கு கற்

பகம் - உயர்ந்துவளர்ந்த கற்பகமரங்களை, பூவொடு ஓடித்து - மலர்களுடனே முறித்து, உராய் - விரைந்து, பாங்கர் சண்பகம் பத்தி பறித்து - பக்கத்திலுள்ள சண்பகமரங்களின் வரிசைகளைப் பிடுங்கியெறிந்து, அயல் - அருகிலுள்ள, மாந் களி பனை - மாம்பழங்கள் நிறைந்த கிளைகளை, மட்டித்து - முறித்து, மாற்றி - நிலைமாறச்செய்ய, (எ-று.)—‘நந்தனங்கள் கலங்கி நடுங்க, தகர்ந்தன’ என அடுத்த சவியோடு தொடரும். மாற்றி = மாற்ற; எச்சத்திரிபு.

உக. சந்தனங்கடகர்ந்தனதாள்பட

விர்தனங்களின்வெந்தெரிசிந்திட

முந்தனங்கவசந்தன்முகங்கெட

நந்தனங்கள் கலங்கிநடுங்கவே.

(இ - ள்.) (அப்போது), தாள் பட - (அவ்வநுமானது) கால்கள் பட்டதனால், —முந்து அனங்கம் வசந்தன் - முற்காலத்தில்தானே சரீரத்தையிழந்த மன்மதனது, முகம்—,கெட - (துயரத்தினால்) பொலிவழியும்படி, நந்தனங்கள் - பூஞ்சோலைகள், கலங்கி நடுங்க - நிலைகுலைந்து நடுக்கமடைய, —சந்தனங்கள் - (ஆங்குள்ள) சந்தனமரங்கள், இந்தனங்களின் வெந்து - விற்றுகள் போல எரிந்து, எரி சிந்திட - நெருப்புச்சுவாலை வீசினவண்ணம், தகர்ந்தன - அழிந்தன; (எ - று.)

மன்மதன் உல்லாசமாக இருத்தற்குஉரிய நந்தவனங்கள் நிலைகுலைந்ததனால், அவனதுமுகம் பொலிவழிந்த தென்க. அசங்கம், ந அங்கம் - 10ன்மதன் தன்முழுவலியுஞ் செலுத்திச் சஞ்சரித்தற்குரிய காலம் வேனிற்பருவமே யாதலால், அவனுக்கு ‘வேனிலான்’ என்று பெயரிருத்தல்போல, ‘வஸந்தன்’ என்றும் ஒருபெயர் கூறப்பட்டது. ‘முந்தனங்கள் வசந்தன்’ என்றும் பாடமுண்டு.

(உக)

உஎ. காமரங்களிவண்டு கலங்கிட

மாமரங்கண்மடிந்தனமண்ணெடு

தாமரங்கவரங்குதகர்ந்துகப்

பூமரங்கொளிர்துபொரிந்தவே.

(இ - ள்.) காமரம் களி வண்டு - காமரமென்னும் பண்ணைப் பாடுகின்ற களிப்புள்ள வண்டிகள், கலங்கிட - கலங்கும்படி, மா மரங்கள்—, மண்ணெடு மடிந்தன - மண்ணெடு மண்ணுக் விழுந்துபோயின; அரங்கு - நாடகசாலைகள், அரங்க - அழியவும், உக - கீழ்விழவும், பூ மரங்கள் - மலர்மரங்கள், தகர்ந்து - முறித்து, எரிந்து பொரிந்த - (ஒன்றோடொன்று மோதிய விசையினால்) எரிந்து பொரிந்துபோயின; (எ - று.)—தாம் - அசை.

(உஎ)

உஅ. குழையுங்கொம்புங்கொடியுங்குயிற்றால்

விழையுந்தண்டளிர்ச்சுழலுமென்மலர்ப்

புழையும்வாசப்பொதும்பும்பொலன்கொடேன்

மழையும்வண்டுமயிலுமடிந்தவே.

(இ - ள்.) குழையும் கொம்பும் - வளையுந்தன்மையுள்ள பூங்கொம்புகளும், கொடியும் - பூங்கொடிகளும், குயில் குலம் விழையும் தண் தளிர் குழலும் - குயில்களின் கூட்டம் விரும்புதற்கு இடமான குளிர்ச்சியாகிய தளிர்களையுடைய இடங்களும், மெல் மலர் புழையும் - மெல்லிய மலர்களைக்கொண்ட (அச் சோலையிலுள்ள) துழைவாயில்களும், வாசம் பொதும்பும் - வாசனையுள்ள புதர்களும், பொலன் கொள் தேன் மழையும் - அழகுபொருந்திய தேன்மழையும், வண்டும் - வண்டுகளும், மயிலும் - மயில்களும், மடிந்த - அழிந்து போயின; (எ - று.)

அதுமானாற் சின்னபின்னப்படுத்தப்பட்ட சோலையில் குழை கொம்பு முதலியன அழிந்தன வென்க. (உஅ)

உக. பவள மாக்கொடி வீசினபன்மழை  
துவளுமின்னெனச் சுற்றிடச் சூழ்வரை  
திவளும் பொற்பனை மா மரஞ்சேர்ந்தன  
கவள யானையினோடயிற்காந்தவே.

(இ - ள்.) வீசின - (அதுமானால்) வீசியெறியப்பட்டனவான, மா பவளம் கொடி - சிறந்த பவழக்கொடிகள், பல் மழை துவளும் மின் என - பலமேகங்களில் துவண்டு தோன்றுகின்ற மின்னல்போல, சூழ் வரை - (அங்கே) சூழ்ந்திருந்த மலைகளில், சுற்றிட - சுற்றிக்கொள்ள, -கவளம் யானையின் ஓடையின் காந்த - கவளமாக உண்ணுந்தன்மையுள்ள யானைகளின் நெற்றிப்பட்டம்போலப் பிரகாசிக்கும்படி, திவளும் பொன் பனை மா மரம் சேர்ந்தன - விளங்குகின்ற பொன்மயமான கிளைகளையுடைய மாமரங்கள் (அதுமானால் வீசியெறியப்பட்டனவாய்) அங்குச் சேர்ந்தன; (எ - று.)

அதுமான் வீசியெறிந்த பவழக்கொடிகள் அங்குள்ள மலைகளின்மீது விழ, அவை மேகத்தில் விளங்கும் மின்னல்போலத் தோன்ற, மலைகளின்மீது வீசியெறியப்பட்ட பொன்மயமான மாமரங்கள் யானையின் நெற்றியில் விளங்கும் பட்டம்போலத் தோன்றின வென்பதாம். மலைகளுக்கு மேகமும் யானையும், பவளக்கொடிகட்கு மின்னல்களும், பொன்மரங்களுக்கு நெற்றிப் பட்டமும் உவமை யெனக் காண்க. (உக)

நூ. பறவையார்த்தெழுமோசையும்பன்மர  
மிறலெடுத்தவிடக் குரலோசையு  
மறவனார்த்தெழுமோசையுமண்டத்தின்  
புறநிலத்தினுங்கைம்மிகப்போயதே.

(இ - ள்.) (அந்தவேளையில்), பறவை ஆர்த்து எழும் ஓசையும் - பலவகைப் பறவைகள் ஆரவாரித்தெழுகின்ற ஓசையும், பல் மரம் இறல் எடுத்த இடி குரல் ஓசையும் - பலவகை மரங்களும் முறியத்தொடங்கியதனுண்டான இடிக்

குரூலையொத்த ஓசையும், அறவன் ஆர்த்த எழும் ஓசையும் - தருமஸ்வரூபியான அதுமான் ஆரவாரித்ததனுண்டாகிய ஓசையும், அண்டத்தின் புறம் நிலத்தினும் - இவ்வுலகவுருண்டையின் வெளிநிலத்தினும், கைம்மிக போயது - மிகுதியாகப் போய்ப் பரவிற்று; (எ - று.)

இதனால், அப்போது பேரொலியெழுந்ததைக் கூறினாரென்க. கைம்மிக, கை - தமிழ்பசருக்கம். 'புறநிலத்தையும்' என்றும் பாடம். (௬௦)

நுக. பாடலம்படர் கோங்கொடும்பன்னிசைப்

பாடலம்பனிவண்டொடுபுறேறாரப்

பாடலம்புயர்வேலையிற் பாய்த்தன

பாடலம்பெறப்புள்ளினம்பாறுவே.

(இ - ள்.) படர் கோங்கொடும் - (ஆசாபத்தனவும்) உயர்ந்துவளர்ந்துள்ள கோங்குமரங்களும், பாடலம் - பாதிரிமரங்களும், பன் இசை பாடல் அம் பனிவண்டொடு - சிறப்பித்துக்கூறப்படுகின்ற இசைப்பாடலைக்கொண்ட அழகிய குளிர்த்த வண்டுகளுடனே, புள் இனம் - (அம்மரங்களிலுள்ள) பறவைகளின் கூட்டங்கள், பாடு அலம் பெற - துன்பத்தை மிகுதியாக அடையவும், பாற - சிதறிக்கொடவும், பல் திரை பாடு அலம்பு உயர் வேலையில் - பல அலைகள் (கரைப்) பக்கங்களிலே ஒலிக்கின்ற பெரிய கடலிலே, பாய்த்தன - விழுந்தன; (எ - று.)

அதுமான் வீசியெறிந்த கோங்கமரங்களும் பாதிரிமரங்களும் தம்மிது மொய்க்கின்ற வண்டுகள் பெருந்துன்பமடையவும், தம்மிடத்து வாழ்கின்ற பறவைகள் சிதறியோடவும், கடலிற் போய் விழுந்தன வென்பதாம். இச்செய்யுளில் யமகி மென்னுஞ் சொல்லணி காண்க. அடுத்த சில செய்யுள்களிலும் இது காணலாம். இனி, பாடலம்பெற என்பதற்கு - சென்றிதம் அடைய என்று பொருள்கூறி, வீசியெறிந்த இம்மரங்கள் போய்விழுதலால் அதிலுள்ள உயிர்களெல்லாம் இரத்தத்தைக் கசுக்கிக்கொண்டு இறத்தலாற் கடல் கலங்கிச் சென்றிரத்தையடைந்தது என்று கருத்துக்கூறுவர். 'புள்ளினம்பார்ப்பொடே' என்றும் பாடமுண்டு. (௬௧)

நுக. வண்டலம்புநலாற்றின்மராமரம்

வண்டலம்புனலாற்றின்மடிந்தன

விண்டலம்புகநீங்கியவெண்புனல்

விண்டலம்புகநீண்மரம்விழ்ந்தவே.

(இ - ள்.) வண்டு அலம்பு - வண்டுகள் ஒலிக்கப்பெற்ற, நல் ஆற்றில் - அழகிய சாலையி லிருந்த, மராமரம் - மராமரங்கள், (அப்போது), வண்டல் அம் புனல் ஆற்றில் - வண்டலைக்கொண்ட அழகிய நீர்நிறைந்த காவிரியாற்றிலே, மடிந்தன - போய்விழுந்தன; விண் தலம் புக நீள் மரம் - வானத்தினிடத்திற்போய்ச்சேரும்படி நீண்டுவளர்ந்த வேறுசிலமரங்கள், விண்டு அலம்பு கம் நீங்கிய வெள் புனல் - திருமாவின் திருவடினைப் (பிரமதேவன்) கழுவிய

தனல்தோன்றி வானத்தினின்று இப்பூமியிலிறங்கிவந்த வெண்மையான நீரையுடைய கங்கையாற்றிலே, வீழ்ந்த - வீழ்ந்தன ; (எ - று.)

அதுமானால் வீசியெறியப்பட்ட மராமரங்கள் காவிரியாற்றில் விழ, வேறு சிலமரங்கள் கங்கையாற்றில் விழுந்தன வென்பதாம். கங்கையுடன் சேர்த்துக் கூறியிருத்தலாலும், “வண்டல் பாய் பொன்னி” என்றபடி வண்டலை யுடையதாகக் கவிகளாற் கூறப்படுவது அதுவேயாதலாலும், ‘வண்டலம்புனலாறு’ என்பதற்கு - காவிரியாறு எனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. திரிவிக்கிரமாவதார காலத்திற் சத்தியலோகத்துச்சென்ற திருமாலின் திருவடியைப் பிரமதேவன் தன்னைக்கமண்டலதீர்த்தங்கொண்டு சமூவ் விளக்க, அப்பரமனது அந்த ஸ்ரீபாததீர்த்தமே கங்காநதியாகப் பெருகிய தென்பதை மூன்றாமடியால் விளக்கினார். விண்டு - விஷ்ணு; ஈங்கும் வியாபித்திருப்பவ னென்பது, அவயவப்பொருள். கம் - ஆகாசம்: வடசொல். ‘விண்டலம்புக நீங்கிய மென்புனல்’ என்றும் பாடமுண்டு. திரிபு யமகங்களில் பொதுநகரத்துக்கும் சிறப்பு நகரத்துக்கும் வேறு பாடுகருதாது ஒற்றுமையாகக் கருதுவது சவிசமயமாகுமென்பது, இச்செய்யுளின் முன்னிரண்டடிகளிற் சவனிக்கத்தக்கது. (கஉ)

நூந். தாமரைத்தடம்பொய்கைசெஞ்சந்தனந்

தாமரைத்தனவொத்ததுகைத்தலின்

காமரக்களிவண் டொடுங்கள்ளொடுங்

காமரக்கடல்பூக்கடல்கண்டலே.

(இ - ள்.) துறைத்தலின் - (அனுமான் வீசியெறிந்த மரங்கள் சென்று) குழப்பியதனால், தட தாமரை பொய்கை - பெரிய தாமரைத்தடாகங்கள், செஞ்சந்தனம் தாம் அரைத்தன ஒத்த - செஞ்சந்தனக்கட்டையை யரைத்துக் கரைத்தாற்போல் தோன்றின; (அன்றியும்), காமரம் கடல் - அசோக வனிகையிலிருந்த மரங்கள் போய் விழப்பெற்ற கடல்கள், —காமரம் களி வண்டொடும் - காமரமென்றும் இசை பாடுகின்ற மதக்களிப்புள்ள வண்டுகளோடும், கள்ளொடும் - தேனோடுங்கூடி, பூக்கடல் - மலர்கள் நிரம்பிய கடலாக, கண்டன - காணப்பட்டன; (எ - று.)

அனுமான் வீசியெறிந்த மரங்களாற் குழப்பிய தாமரைப் பொய்கைகள் செஞ்சந்தனக்குழம்பைக் கரைத்தாற்போலத் தோன்ற, அவ்வகை மலர்மரங்கள் பல வீழப்பெற்ற கடல்கள் எங்குப்பார்த்தாலும் வண்டுகளும் தேன்களும் நிரம்பிய மலர்மயமாகவே காணப்பட்டன வென்பதாம். ‘துறைத்தலின்’ என்பது —மத்திமதிபமாக முன்வாக்கியத்தோடும் பின்வாக்கியத்தோடும் இயையுத்தக்கது. இனி, பின்னிரண்டடிகட்கு—துறைத்தலின் - (அனுமான்) துறைத்தலினால், காமரம் - அசோகவனிகை யென்னுஞ் சோலையிலுள்ள மரங்கள், கடல் - லவண சமுத்திரத்தை, காமரக் களி வண்டொடும் கள்ளொடும், பூக்கடல் கண்ட - புஷ்பக்கடலாகச் செய்தன என்று உரைத்தலு முண்டு. இப்பொருளில், நான்காமடியில் ‘காமரங்கடல்’ என வரற்பாலது எதுகை

நயம் கோக்கி 'காமரக்கடல்' என வலித்தல்வீரம் பெற்றுவந்த தென்க. ஒத்தது உகைத்தலின் என்று பிரித்துக் கூறினுமாம். 'பூக்கடல் கண்டதே' என்றும் பாடமுண்டு.

(௩௩)

௩௪. சிந்துவாரந்திசைதொறுஞ்சென்றன

சிந்துவாரம்புரைதிரைசேர்ந்தன

தந்துவாரம்புதவொடுதாளறத்

தந்துவாரந்துகள்படச்சாய்ந்தவே.

(இ - ள்.) (அனுமான் பிடுங்கி வீசியெறிந்ததனால்), சிந்துவாரம் - நொச்சிமரங்கள், திசைதொறும் சென்றன - நான்குதிக்குக்களிலுஞ் சென்றனவாய், சிந்து வார் அம்புரை திரை சேர்ந்தன-சமுத்திரத்தின் நீண்ட அழகிய உயர்ந்த அலைகளிற் சேர்ந்திட்டன; (அன்றியும்), ஆரம் - சந்தனமரங்கள், தம் துவாரம் புதவொடு தான் அற தந்து - அரக்கர்தமது வாயில்கள் கதவும் தாழ்ப்பாள்களும் முறிந்துபோம்படி. (அவ்வரக்கர் மாளிகைகளின்மேல்) வீசியெறியப் பட்டு, துகள் பட - (அவைகள்) துளையப்போம்படி, சாய்ந்த - விழுந்தன; (எ - று.)

அதுமான் வீசியெறிந்ததால் நொச்சிமரங்கள் சமுத்திரத்தில் விழ, அரக்கர் மாளிகை வாயில்கள் இடிந்து துகளாய் விடும்படி சந்தனமரங்கள் அவற்றின்மேல் விழுந்தன என்பதாம். திசைதொறுஞ்சென்றன என்பதற்கு- நான்கு திக்குக்களிலும் செவ்வனே தழைத்துவளர்ந்தனவான, சிந்துவாரம் எனினுமாம். தந்துவாரம் - குற்றியலுகரம் உயிர்வரக் கெடாது வகரவுடம் படுமெய் பெற்று நின்றதென்க. இனி, இச்செய்யுளுக்கு—(அனுமான் வீசியெறிந்ததனால் நொச்சிமரங்கள் (சமுத்திரத்தின்) உயர்ந்த அலைகளிற் சேர்ந்தனவாய் (அச்செயலினுந்) பொங்குகின்ற சமுத்திரம் திசைதோறும் சென்றனவாய், வார் அம் புதவொடு தான் அறும்படி செய்து, தம் துவாரம் துகள் பட - அரக்கரது வாயில்கள் துகளாய் அழியும்படி. சாய்ந்தன - அலைமடங்கி வீழ்ந்தன என்று உரைப்பாரும், பின்னும் வேறுவகையாகப் பொருள் கூறுவாரு முளர். 'திரைசேர்ந்தென', 'தந்துவாரம்புரைபட', 'வரைபட' என்பன பாடாந்தரங்கள்.

(௩௪)

௩௫. நந்தவானத்துநாண்மலர்நாற்றன

நந்தவானத்துநாண்மலர்நாற்றன

சிந்தவானந்திரிந்துகச்செம்மணி

சிந்தவானந்திரிந்ததிரைக்கடல்.

(இ - ள்.) (அதுமான் வீசியெறிந்ததனால்), நாறின - நறுமணம் வீசுவனவாகிய, நந்தவானத்து நாள் மலர் - நந்தவனத்துமலர்மரங்களிலுள்ள அன்று பூத்த மலர்கள், வானத்து - ஆகாயத்தில், நந்த - மிகுதியாக, மலர் - விளங்குகின்ற, நாள் - நட்சத்திரங்கள்போல, நாறின - விளங்கின; சிந்து - புளிய

மரங்கள், அ வானம் திரிந்து உக - (ஆகாயத்திற்) சுழன்று (சுரபுத்திரர் தோண்டின) பள்ளமாகிய அச்சமுத்திரத்திலே விழ, (அதனால் அச்சமடைந்து), வால் நந்து - வெண்ணிறமுள்ள சங்குகள், திரை கடல் - அலைகளையுடைய அக்கடலில், செம் மணி - (தமது கர்ப்பத்திலுள்ள) அழகிய முத்துக்களை, சிந்த - சிந்தும்படி, இரிந்த - நிலைகெட்டு ஒடின; (எ - று.)

மலர்மரங்களை வீசியெறிந்தபோது, அம்மரங்களின் மலர்கள் நட்சத்திர மண்டலம் வரையிற் சென்று அந் நட்சத்திரம் போலவே விளங்க, மற்றும் வீசியெறிந்த புளியமரங்கள் கடலில் விழவே அஞ்சி அங்குள்ள சங்குப்பூச்சிகள் தமது கர்ப்பம் கலங்கி முத்துக்களைச் சிந்திக்கொண்டே நிலைகெட்டு ஓடின என்பதாம். நட்சவனமென்பது முதலடியில் நீட்டல்விகாரம் பெற்று வந்தது. 'நாறின' என்றவிடத்து, இயல்பினால் நிகழ்காலம் இறந்தகாலமாக வந்தது; கால்வழுவமைதி. நாள் - இலக்கணையால், நட்சத்திரங்களைக் குறித்தது. சிந்து - சிஞ்சா என்ற வடசொல்லின் திரிபென்பர்: புளியமரம். வானம் - பறித்தகுழி.

௩௬. புல்லும்பொற்புணைப்பன்மணிப் பொன்மரங்

கொல்லுரிப்பொழுதேயெனுந் கொள்ளகாபா

லெல்லரிட்டுவிளக்கியவிற்திரன்

வில்லுமொத்தனவின் னுறவீசின.

(இ - ள்.) வின் உற வீசின - ஆகாயத்திலே பொருந்தும்படி (அதுமானால்) வீசியெறியப்பட்டனவான, பொன் பனை புல்லும் - அழகியகிளைகள் பொருந்திய, பல் மணி பொன் மரம் - பலவகைமணிகளாலும் பொன்னாலு மியன்ற மரங்கள், 'இ பொழுதே, கொல்லும் - (அதுமான் அரக்கர் பலரையும்) கொல்லுவான்,' எனும் - என்கின்ற, கொள்ளையால் - எண்ணத்தினால், எல்லி இட்டு விளக்கிய - இராத் திரியிலே (உத்பாதமாக) உண்டாக்கி விளங்கச் செய்த, இத்திரன் வில்லும் - இத்திரத்துகையும், ஒத்தன -; (எ - று.)

அதுமான் வானத்தில் வீசியெறிந்த பொன்மணிமரங்கள், 'விரைவில் அரக்கர்களும் கொல்லப்படுவார்கள்' என்பதை முன்னே அறிவிக்கும் உத்பாதமாக இரவில் இத்திரத்துகை தோன்றிபதுபோல் விளங்கின வென்பதாம். இத்திரத்துகை பகலில் தோன்றுவதே இயல்பாதலால், இரவில் தோன்றுவது உத்பாதமாக நென்க. 'வில்லும்' என்றஇடத்து உம்மை - முன்னம் வந்துள்ள வருணனைகளை நோக்கிய இறந்தததழுவின எச்சப்பொருளது. (௩௬)

௩௭. மயக்கில்பொற்குலவல்லிகள்வாரிநே

ரியக்குறத்திசைதோறுமெறிந்தன

வெயிற்குதிர்க்கற்றையற்றுறவீழ்ந்தன

புயற்கடற்றலைபுக்கனபோல்வன.

(இ - ள்.) வாரி நேர் இயக்கு உற - கடலுக்குநோக்கிச்சென்று வீழும்படி, திசை தோறும் எறிந்தன - எல்லாத்திசைகளிலும் வீசியெறியப்பட்டன



வாகிய, மயக்கு இல் பொன் குலம் வல்லிகள் - ஒளிமழுங்குதலில்லாத பொன் மயமான கூட்டமாயுள்ள கொடிகள், —வெயில் கதிர் கற்றை - சூரியகிரணங்களின் தொகுதி, அற்று - அறுபட்டு, உற வீழ்ந்தன - (நிலவுலகத்திற்) பொருந்த வீழ்ந்தனவாகி, புயல் கடல்தலை - மேகங்கள் படிந்து நீர்பருகுகின்ற கடலினிடத்து, புக்கன போல்வன - புருந்தவற்றையொப்பனவாயின; (ஏ - று.)

அதுமான் வீசியெறிந்த பொற்கொடிகளின் கூட்டம் - அறுபட்ட சூரிய கிரணக்கற்றைகளையும், அவை கடலில் வீழ்ந்தவை - சூரிய கிரணங்கள் கடலிற் புக்கதையும் போன்றனவென்க; தன்மைத்திறிப்பேற்றவணி. இனி, பொற்கொடிகள் கடலில் விழுந்தவை - மேகங்கள் நீர்பருகுதற்குக் கடலிற் புக்கன போலுமென்று உரைப்பாரு முளர். இவ்வுரையில் பொற்கொடிகளுக்கு மேகம் உவமையாகுதல் அத்துணைச் சிறவாமை யுணர்க. (௧௭.)

௩௮. ஆனைத்தானமுமாடலாங்குமும்  
பானத்தானமும்பாப்பரிப்பந்தியு  
மேனைத்தாரணிதேரோடுமிற்றன  
கானத்தார்தருவண்ணல்கடாவவே.

(இ - ள்.) அண்ணல் - பெருமைபொருந்திய அதுமான், கானத்து ஆர்தரு - அசோகவனத்தில் நிறைந்துள்ள மரங்களை, கடாவ - (வேரோடு பிடுங்கி) வீசியெறிய அதனால், —ஆனை தானமும் - யானைகளைக்கட்டியுள்ள சாலைகளும், ஆடல் அரங்கமும் - நடனசாலைகளும், பானம் தானமும் - மதுபானஞ் செய்யும் இடங்களும், பாப் பரி பந்தியும் - பாய்ந்து ஓடுந் தன்மையுள்ள குதிரைகளைக் கட்டு மிடங்களும், ஏனை - மற்றுமுள்ள, தார் அணி தேரோடும் - சிறு மணிகள் கட்டிய தேரோடும், இற்றன - முரிந்தொழிந்தன; (ஏ - று.)

கானத்து ஆர்தரு - காட்டில் தங்குகின்ற [வானர சாதியைச் சேர்ந்த] என்றும், தார் அணி தேர் - படைவகுப்பை யலங்கரிக்கிற தேர் என்றும் உரைப்பினுமாம். (௧௮.)

௩௯. பெரிய மாமர மும்பெருங் குன்றமு  
மிரிய வீசலி னின்றெடும் பொன்மதி  
னெரிய மாடநெ ருப்பெழு நீறெழு  
விரியல் போனனி லங்காகு மெங்கனும்.

(இ - ள்.) மா பெரிய மரமும் - மிகப்பெரிய மரங்களையும், பெருங் குன்றமும் - பெரிய மலைகளையும், இரிய வீசலின் - நிலைகெடப் பெயர்த்து வீசியெறிந்ததனால், —இ நெடும் பொன் மதில் - இந்த [இலங்கையிலுள்ள] நீண்ட பொன்மதில்கள், நெரிய - நெரிந்துவிழவும், மாடம் - மாளிகைகள், நெருப்பு எழு நீறு எழு - நெருப்புத்தோன்றிச் சாம்பராய்ப் போகவும், எங்கனும் - எல்லாவிடத்திலும், இலங்கையும் - இலங்காபுரியும், இரியல்போன - நிலைகெட்டு அழிந்தன; (ஏ - று.)

அதுமான் வீசியெறிந்ததனால், மாங்கனும் குன்றுகளும் அழிந்ததுபோல வே, அவைகள் போய்விழுந்ததனால் இலங்கையின் மதின்களும் மாளிகைகளும் வெந்து சாம்பராய் அழிந்தொழிந்தன வென்பதாம். (கக)

வேறு.

[சந்திராஸ்தமன வருணனை.]

சு0. தொண்டையங் கனிவாய்ச் சீதை துயக்கிளு வென்னைச் சுட்டாய் விண்டவா னவர்தம் முன்னே விரிபொழி விறுத்து விசக் கண்டனை நின்ற யென்று காணுமே லரக்கன் காய்த லுண்டென வெருவி னுன்போ லொளித்தன னுவேவின் கோமான்.

(இ - ள்.) 'அம் தொண்டை கனி வாய் - அழகிய கொவ்வைக் கனியைப் போன்ற வாயையுடைய, சீதை - சீதையினுடைய, துயக்கினால் - சம்பந்தத்தால் [ரிமித்தமாக], என்னை சுட்டாய்—; விண்ட வானவர்தம் முன்னே—(என்னிடத் துப்) பகைமைகொண்ட தேவர்கட்கு எதிரில், விரி பொழில் - பரந்தசோலையை, இறுத்து வீச - (ஒருகுறங்கு) முறித்து வீசியெறியவும், கண்டனை நின்றாய் - (அதற்குப் பரிகாரம் தேடாமல் வேடிக்கை) பார்த்துக்கொண்டிருந்தாய், என்று-என்று கருதி, அரக்கன்-இராவணன், காணும் எல்-ஆலோசிப்பா னேயானால், காய்தல் உண்டி-(என்மீது) கோபங்கொள்ளுதல் நிச்சயம்', என - என்று கருதி, வெருவினான் போல் - அஞ்சினவன்போல, உடுவின் கோமான் - நட்சத்திரங்கட்குத் தலைவனாகிய சந்திரன், ஒளித்தனன் - (அஸ்தகிரியில்) மறைந்தான் ; (எ - று.)

இங்கு இயற்கையாகச் சந்திரன் அஸ்தமித்தற்கு, தான் இங்கு இருந்தால் தன்னைச் சுட்டதற்காகவும், அதுமான் சோலையை முறித்ததை வெறுமனே கண்டிகொண்டிருந்ததற்காகவும் இராவணன் கோபிப்பாடு வென்று அஞ்சி மறைந்ததாகக் காரணங்கற்பித்துக் கூறியது - ஏதுத்திறுதிப்பேற்றவணி. சந்திரன் காமோத்திபகப் பொருள்களுள் முக்கியமான ஒன்று ஆதலால், சீதையின் காரணமாகக் காமவேதனைப்படுகின்ற இராவணனைச் சுட்டன வென்க.

இதமுதல் ிப்படலம் முடியுமளவும் - முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் விளச் சீர்களும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களுமாயி கழிநெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுசீராசிய்விருத்தங்கள். (ச0)

[அதுமான் வீசியெறிந்த சோலையால் உலகம் விளங்குதல்.]

சுக. காசுறுமணியும்பொன் னுங்காந்தமுங்களுவ்வதாய்  
மாசுறுமாங்களாகக்குயிற்றியாமதனச்சோலை  
யாசைசுடோறுமையன்கைகளாலள்ளியள்ளி  
வீசியவிளக்கலாலேவிளங்கினவுலகமெல்லாம்.

(இ - ள்.) காசு அறு - குற்றமில்லாத, மணியும் - இரத்தினங்களும், 'பொன்னும்—, காந்தமும் - சூரியகாந்தம் சந்திரகாந்தம் என்னும் கற்களும்,

(ஆகிய இவற்றால்); கருவ்வது ஆய - விளங்குவதான, மாசு அறு மரங்கள் ஆக - குற்றமற்ற விருட்சங்களாக, சூயற்றிய - முழுவதும் இயன்ற, மதனம் - சோலை - மதக்களிப்பையுண்டாக்கவல்ல அந்தச்சோலை மரங்கள், ஆசைகள் சோறும் - திக்குக்களிலெல்லாம், ஐயன்-அதுமான், கைகளால் அள்ளி அள்ளி - இரண்டு கைகளாலும் பெயர்த்தெடுத்து, வீசிய - வீசப்பெற்றனவாய், விளக்க லாலே - பிரகாசத்தை யுண்டாக்குதலாலே, உலகம் எல்லாம் - உலகம் முழுதும், விளங்கின-; (௭ - ௮.)

சந்திரன் அஸ்தமித்த பின்பும், அதுமான் வீசியெறிந்த பிரகாசமுள்ள மரங்களால், உலகம் முழுதும் விளங்கலாயின வென்பதாம். இருளில் ஒளிக்குக் காரணமாகிய சந்திரன் அஸ்தமித்த பின்பும் ஒளிதோன்றுதலாகிய காரியம் நிகழ்ந்ததாகக்கூறிய இதில், விடாவனை யென்னும் பிறிதாராய்ச்சியணி தொனித்தல் காண்க. மதனச்சோலை - மன்மதனுக்கு இருப்பிடமான சோலை. அதுமான் அசோகவனிகையை முறித்து நாசமாக்கிய செய்தியை ஸ்ரீவாஸ்தீச பகவான் ஏழு சுலோகங்களாற் சுருக்கமாகக் கூறியுள்ளார். அதனைக் கம்பரதமது கற்பனாசக்தியால் விரித்துக்கூறியுள்ளார் என அறிக. (சக)

[மீருகபட்சிகளின் நிலைமை.]

சஉ. சுதறினவெருவியுள்ளங்கலங்கினவிலங்குகண்கள்  
சுதறினபறவைவெருகுளித்தனகுளித்திலாத  
பதறினபதைத்தவானிற்பறந்தனபறந்துபார்வீழ்ந்  
துதறினசிலபறவையினவொடுக்கனவுலந்துபோன.

(இ - ள்.) விலங்கு-(அவ்வனத்திலிருந்த) மிருகசாதிகள், வெருவி - அச்சுக்கொண்டு, உள்ளம் கலங்கின - மனங்கலங்கினவும், சுதறின - பெருங்குச்சு விட்டனவுமாகி, (மரங்கள் பற்றி யெரிதலால்), கண்கள் சுதறின-கண்கள் கலங்கப்பெற்றன; பறவை - பட்சிசாதிகள், வேலை குளித்தன - கடலில் வழங்குபட்டன; குளித்திலாத - அவ்வாறு விழாத பறவைகள், பதறின பதைத்த - மிகவுந்துடித்து, வானில் பறந்தன - வானிற்பறக்க ஆரம்பித்து; பறந்து-சுறிது தூரம்பறந்து, பார் வீழ்ந்து - (மேலேபறக்கமுடியாமற்) பூமியிலே விழுந்து, சிறையை உதறின - சிறகுகளையுதறிக்கொண்டு, மீள - பின்னும், ஒடுக்கின - (அச்சிறகுகளை) ஒடுக்கிக்கொண்டனவாய், உலந்துபோன - அழிந்துபோயின.

அதுமான் மரங்களைப் பிடுங்கியெறிந்ததன லுண்டான சம்பிரமத்தினால் மிருகங்களும் பட்சிகளும் நிலைகலங்கி வருந்திப் பலவகையாய் அவஸ்தையை யடைந்தன வென்பதாம். (சஉ)

[சிலபறவைகளின்நிலை.]

சாட. தோட்டொடுந்துதைந்ததெய்வமார்தொறுந்தொடுத்தபுட்டங்  
கூட்டொடுந்துறக்கம்புக்ககுன்றெனக்குவவுத்திண்டோள்  
சேட்டகன்பரிதிமார்பன்சிறியுந்திண்டறன்னுள்  
மீட்டவன்கருணைசெய்தாற்பெறும்பதம்விளம்பலாமோ.

(இ - ள்.) தோட்டொடும் துதைந்த - இதழ்களையுடைய மலர்களோடு நிறைந்த, தெய்வம் மரம் தொறும் - தெய்வத்தன்மையுள்ள மரங்களின் மீதெல்லாம், தொடுத்த - கட்டப்பட்டுள்ள, தம் கூட்டொடும் - தமது கூடுகளுடனே, குன்று என குவவு திண்டேதான் - மலைபோலத் திரண்ட வலிய தோள்களையுடைய, சேடு அகல் பரிதி மார்பன் - அழகோடு பரந்த சூரியன் போல் விளங்குகின்ற மார்பையுடையவனான அதுமான், சீறி தீண்டல் தன்னாலும் - கோபித்துத் தொட்டதனாலும், புள் - பறவைகள், துறக்கம் புக்க - சுவர்க்கலோகத்தை யடைந்தன; (என்றால்), அவன் - அவ்வதுமான், மீட்டு - (கோபத்தை) மாற்றி, கருணை செய்தால் - அருள் புரிந்து பரிசித்தானானால், பெறும் - அடையக்கூடிய, பதம் - பதவியை, விளம்பல் ஆமோ - (நம்மாற்) சொல்ல முடியுமோ? [மிகப்பெரும்பதவி கிடைக்கு மென்றபடி]; (எ - று.)

அதுமான் மரங்களைப் பிடுங்கி மேலெறிந்தபோது, அம்மரங்களிலிருந்த பறவைகள் தமதுகூட்டோடும் வானுலகத்திற் சேர்ந்ததை வருணிப்பது, இக்கவி. அதுமான் கோபத்தோடு பரிசித்ததன் பயனாகவே, பறவைகட்குச் சுவர்க்கலோகங் கிடைத்த தென்றால், அவ்வாறுசினங்கொள்ளாமல் அருளுடனே பரிசித்திருந்தால் அவைகட்குப் பெரும் பதவி கிடைப்பது நிச்சயமென்று கைமுதிகநியாயம் படக் கூறியது - நோடாநிலைச் செய்யுட்பொருட்டேறணியாம். 'தீண்டவந்தான்' என்றும் பாடம். (சக)

[சீதை நங்கியிருந்த மரமொன்றும் அழிக்கப்படாதிருத்தல்.]

சசு. பொய்ம் முறைபரக்காங்காக்கும்புள்ளு நறுபுதுமென்சோலை  
விம்முறு புள்ளுத்தன்னபிரிநுக் குமல்கிருக்க மொன்று  
முழமுழையுலக மெல்லா முற்றமுடிவதுதான்  
வாற்றாறையபன்னவருமா வெனநின்றதம்மா.

(இ - ள்.) பொய் முறை அரசர் காக்கும் - பொய்மையே ஒழுக்கமாகக்கொண்டுள்ள இராட்சதர்கள் பாதுகாக்கின்ற, புள் உறை புது மெல் சோலை - பறவைகள் வசிக்கின்ற புதுமையையுடைய [அழிசயிச்சுத்தக்க] கண்ணுக்கினிய அந்த அசோகவனத்தில், விம்முறும் உள்ளத்து அன்னம் இருக்கும் - வருத்திக்கொண்டிருக்கின்ற மனத்தையுடைய அன்னப் பறவை போன்ற சீதாபிராட்டி தங்கியிருக்கின்ற, அவிருக்கம் ஒன்றும் - அத்தமரம் ஒன்றுமாத் திரம், மு முறை உலகம் எல்லாம் - மூன்றுவகைப்பட்ட உலகங்கள் முழுதும், முற்றமு முடிவது ஆன - அழியும்படி முடிவுபெறுகின்ற, அ முறை - அக்காலத்தில் [பிரளயகாலத்தில்], ஐயன் வையும் - திருமால் தங்குகின்ற, ஆல் என - ஆலமரம்போல, நின்றது - ஊறுபடாமல் நிற்பதாயிற்று; (எ - று.)

அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்; சுற்றசையுமாம்.

'புள்ளு நறுமென்சோலை,' 'அம்முறைபமான்வையும்' என்பன பாடாந் தாங்கள். மற்றைமரங்களெல்லாம் அழிய, பிராட்டி தங்கியிருந்த மரம்மாத் திரம் அழியாமலிருந்ததற்கு - யாவும் அழியும் பிரளயகாலத்தில் திருமால் பள்ளி கொள்ளுமாறு ஆல்மாத் திரம் நிற்பதை உவமை கூறினார். (சச)

[தூயோதயவருணனை.]

சுரு. உறுசுடர்ச்சூடைக்காசவ்யுயிரினை யுயிரொப்பானுக்  
கறிகுறியாகவிட்டாளாதலான்வறியளந்தோ  
செறிகுழற்சீதைக்கென்றோர்காமணிதெரிந்துவாங்கி  
யெறிகடலீவதென்னவெழுந்தனனிரவியென்பான்.

(இ - ள்.) 'உறு சுடர் - மிக்கவொளியையுடைய, சூடை காச அ உயிரினை - உயிர்போற் சிறத்ததாகிய சூடாமணியை, உயிர் ஒப்பானுக்கு - பிராண நாயகனுக்கு, அறிகுறி ஆக - (தன்னை அதுமான் கண்டதற்கு) அடையாளமாக, விட்டான் - (சீதை) கொடுத்தனுப்பிவிட்டான்; ஆதலான் - அந்தோ - ஐயோ! வறியன் - (இப்போது) ஓராபரணமும் இல்லாதவளாயினான்', என்று - என்று நினைத்து, எறி கடல் - அலையெறியுந் தன்மையுள்ள கடல், செறி குழல் சீதைக்கு - நெருங்கிய கூந்தலையுடைய சீதாபிராட்டிக்கு, ஓர் சிகாமணி - ஒப்பற்ற சிகையிலணிந்து கொள்ளுதற்கு உரிய இரத்தினத்தை, தெரிந்து வாங்கி - ஆராய்ந்த தேடி வாங்கி, ஈவது என்ன - கொடுப்பதுபோல, இராவியென்பான் - சூரியன், எழுந்தனன் - (அக்கடலினின்று) தோன்றினான்; (எ - று.)

கடலிலிருந்து இயற்கையாகச் சூரியன் எழுந்ததை, கவி, 'தன் மகளான லக்ஷ்மீதேவியின் அம்சமான சீதாபிராட்டி தன்னிடத்து இருந்த ஆபரணங்கையெல்லாம் முன்னமே கழற்றியெறிந்துவிட்டு மிச்சமாகவைத்துக்கொண்டிருந்த சூடாமணி யொன்றையும் இப்போது தன்னை அதுமான் கண்டதற்கு அறிகுறியாகக் கொடுத்துவிட்டுத் தான் ஓராபரணமும் இல்லாமல் வறியவளாய் விட்டனளே! என்று இரங்கிச் சமுத்திரராசன் ஒருசூடாமணியைக் கொடுத்தனன்போலும்' என வருணித்தார்: தன்மைத்தந்திற்ப்பேற்றவணை. சூடைக்காச, சிகாமணி - ஒரு பொருளான. 'சூடைக்காசையுயிரினுக்குயிரொப்பானுக்கு' என்னும் பாடத்தில், உயிரினுக்குயிரொப்பான் - அந்தராத்மாவாயிருப்பவனான இராமனென்க. செறிகுழல் - சடையாகச் செறிந்த கூந்தலென்னலாம்.

(சுரு)

[மரங்களை யெல்லாம் அழித்துவிட்டு அநுமான் தனியே நின்றல்.]

சுசு. தாழிரும்பொழில்களெல்லாந்துடைத்தொருதமியனின்ற  
னேழினோடேழுநாடுமளந்தவனெனலுமானு  
னாழியினடுவணின்றவருவரைக்கரசுமொத்தா  
னாழியினறுதிக்காலத்துருத்திரமூர்த்தியொத்தான்.

(இ - ள்.) தாழ் இரும் பொழில்கள் எல்லாம் துடைத்து - தழைத்த பெரிய சோலை முழுவதையும் அழித்து, ஒரு தமியன் நின்றான் - தான் ஒரு தனியே சின்ற அதுமான், - ஏழினோடு எழு நாடும் - மேலேழ்க்கீழேழ் என்றபதினானு உலகங்களையும், அனந்தவன் - (தனது இரண்டுதிருவடிகளினாலும்) அளந்து கொண்டவனான திரிவிக்கிரமமூர்த்தி, எனலும் ஆனான் - என்று சொல்லுதல்.

சும் தக்கவனானை; ஆழியின் நடுவண் நின்ற அரு வரைக்கு அரசு உம் ஒத்தான்-  
பாற்(கடல் கடைகையில் அக்)கடலின் நடுவே (கடைகிற மத்தாக) நின்ற  
(அளவகாணுதற்கு) அரிய சிறந்த மலையாகிய மந்தாமலையையும் போன்றான் ;  
ஆழியின் இறுதி காலத்து உருத்திரமூர்த்தி ஒத்தான் - கற்பாத்தகாலத்தில்  
உலகத்தையெல்லாம் அழித்துவிட்டு நிற்கின்ற உருத்திரமூர்த்தியையும் போன்  
றான்; (௭ - று.)

அப்போது தனியே நின்ற அதுமானுக்கு மிகப்பெருருவங் கொண்ட  
தனால் திரிவிக்கிரமமூர்த்தியும், அரக்கராகிற கடலைக் குழப்பப் போவ  
தனால் மந்தாமலையும், எல்லாவற்றையும் அழித்து நின்றலால் உருத்திர  
மூர்த்தியும் உவமையாவ ரென்க. (௭௬)

[அதுமானைக்கண்டு அஞ்சிய அரக்கியர் அவனைக்குறித்துச் சீதையை  
வினாவுதல்.]

ச௭. இன்னன நிகழும் வேலையரக்கியரெழுந்துபொங்கிப்  
பொன்மலையென்ன நின்ற புனிதனைப் புகன்று நோக்கி  
யன்னையீதென்னை மேனியார்கொலென்றச் சமுற்றார்  
நன்னுதறன்னை நோக்கியறிதியோநங்கையென்றார்.

(இ - ன்.) இன்னன நிகழும் வேலை - இச்செயல்கள் நடக்கும்பொழுது,  
அரக்கியர் - (அங்கு உறங்கிக்கிடந்த) அரக்கிமார்கள்,—எழுந்து- உறக்கந்தெளி  
ந்து விழித்தெழுந்து, பொங்கி - (நிகழ்ந்தசெயலைக்கண்டு) மனங்கொதித்து,  
பொன் மலை என்ன நின்ற புனிதனை - பொன்மயமான மேருமலை போலப்  
(பெருந்தோற்றத்தோடு) எதிரில்நின்ற பரிசுத்தஞ்சிய அதுமானைக்குறித்து,  
“அன்னை ஈது என்னை மேனி - அம்மா! இங்குத்தோன்றுவது என்ன வடிவம்!  
யார்கொல் - இவர் யாரோ?” என்று புகன்று நோக்கி - என்று சொல்லிக்கொண்டு  
(அவனைப்) பார்த்து, அச்சம் உற்றார் - பயங்கொண்டவர்களாய்,—(பிறகு),  
நல் நுதல்தன்னை நோக்கி - அழகிய நெற்றியையுடைய சீதையைப் பார்த்து,  
“நங்கை - பெண்ணே! அறிதியோ-(இவனை இன்னானென்று நீ) அறிந்துள்ளா  
யோ?” என்றார் - என்று வினாவினார்கள் ; (௭ - று.) (௭௭)

அதுமான் செய்த விஞ்சைமகிமைமயால் உறங்கிக்கிடந்த அரக்கியர்கள்  
அத்துயிலினின்று நீங்கிக் கண்விழித்தெழுந்து தாம் இருந்த அசோகலனிகை  
முழுதும் அலங்கோலமாய்க் கிடப்பதையும் பெருவடிவத்தோடு அதுமான்  
நிற்பதையும் கண்டு, வியப்பும் அச்சமும் ஒருங்கேகொண்டு, அவனைக் குறித்  
துச் சீதையை வினாவின ரென்க. அதுமானது விஞ்சைவினையினால் அரக்கியர்  
சோர்ந்து துஞ்சின ரென்பதைக் கீழ் உருக்காட்டுபடலத்தில் “ஒரு விஞ்  
சைவினை செய்தான், மாண்டற்குற்றாராமென வெல்லா மயர்வுற்றார்” என்று  
கூறியிருப்பதும், திருவடிதொழுத படலத்தில் இராமபிரானிடத்துப் பிராட்டி  
யைக் கண்ட செய்தியை அதுமான் சொல்லுஞ் சமயத்தில் “அவரெலா மென்  
மத்திரத்தறங்கியிற்றார்” என்று வருவதுங் காண்க. பொன்மலை பென்ன நின்ற

புனிதன் - “காஞ்சநாதரி கமநீயவிக்ரஹம்...மாருதிம்” என்று அதுமா  
 னைப்பற்றிய தியானஸ்லோகத்தில் வருதல் காண்க. அன்னை - ‘அம்மா’ என்பது  
 போல அச்சமும் வியப்பும் குறிக்கும் இடைச்சொல். மூன்றாமடிக்கு,  
 அரக்கியர் திரிசுடையை நோக்கி வினாவியதாகப் பொருளுரைத்தல் முதலா  
 லுக்கு ஒவ்வாது. (சஎ)

[சீதாபிராட்டி கூறும் உத்தரம்.]

சஅ. தீயவர்தீயசெய்தநீயவர்தெரியினல்லாற்  
 தூயவர்துணிதலுண்டே தும்முடைச் சூழலெல்லா  
 மாயமானெய்தவம்மானினையவனரக்கர் செய்த  
 மாயமென்றவரைக்கவெய்மெய்யென மாயமல்கொண்டேன்.

(இ - ள்.) தீயவர் தீய செய்தல் - கொடுமையையுடைய அரக்கர் கொடிய  
 மாயத்தொழில்களைச் செய்வதை, தீயவர் தெரியின் அல்லால் - (அவர்களைப்போ  
 ன்ற) கொடியவரே தெரிந்துகொண்டால் கொள்ளலாமேயல்லாமல், தும்முடை  
 சூழல் எல்லாம் - (கொடிய அரக்கவர்க்கத்தவராசிய) உருகருடைய மாயச்செயல்  
 களையெல்லாம், தூயவர் துணிதல் உண்டே - (என்போன்ற) நல்லவர் நிச்சய  
 மாகத் தெரிந்துகொள்ளுதல் கூடுமோ? [கூடாதென்றபடி]; ஆய மான் எய்த -  
 (முன்பு வனத்தில் மாரீசனென்ற) அரக்கனாகிய மான்வடிவம் கொண்டவன்  
 (என்னெதிரில்) வர, அமான் - அந்த மாணக்குறித்து, இளையவன் - இலட்சு  
 மணன், ‘அரக்கர் செய்த மாயம் - ராகுஸர் செய்த மாயச்செயலாகும் (இது),’  
 என்று - உரைக்க வ உம் - சொல்லச் செய்தேயும், (அவனது வார்த்தையை  
 நம்பாமல்), மெய் என - (அதனை) மெய்யான மானென்றே, மையல் கொண்  
 டேன் - (அதன்மீது) விருப்பங்கொண்டு (இராமனைப்பற்றித்தரும்படி) கேட்  
 டேன்; (எ - று.) - ‘என்றான்’ என அடித்த கவியோகி தொடரும்.

அரக்கருடைய மாயத்தைத் தெரியாமையினுல்தான், எனக்கு இந்தக்கதி  
 நேர்ந்தது: தெரியுமவல்லமையைப் பெற்றிருப்பேனாயின், இளையபெருந்மான்  
 வார்த்தையை நம்பி இவ்வாறான துன்பத்துக்கு இரையாகாமல் கவலையின்றி  
 யிருந்திருப்பேனே; தீய அரக்கவர்க்கத்தாருடைய மாயச்செயல் தீக்குண  
 முடைய தும்போலியரான அரக்கவர்க்கத்தாராலன்றி, எப்போன்ற தூயகுண  
 முடையவரால் ஒருகாலும் தெனியமுடியா தென்பதாம். எனவே, இப்போது  
 இங்குவந்து பேருருவத்துடன் தோன்றுகின்றவனும, மாயத்தினால் வேற்  
 றருக் கொண்டுவந்துள்ள அரக்கனைப்போலும் என்று கூறியவாறாயிற்று. அது  
 மானைப்பற்றி உணர்ந்திருத்தும் சீதை மனமார் இவ்வாறு பொய்ச்சான்றது, -  
 உயிர்போகும் நிலை நேரிகெகயிற் பொய்சொல்லலாம் என்று தருமசாஸ்திரங்  
 கள் கூறுவதனாலாகு மென்பர்: ‘பொய்மையும் வாய்மையிடத்த புராதீர்ந்த,  
 நன்மை பயக்குமெனின்’ என்ற திருக்குறளும் இங்குக் கருதத்தக்கது. “தீய  
 வர்தீயசெய்தல் தீயவர் தெரியினல்லால் தூயவர் துணிதலுண்டே” என்று  
 பொதுவாகக்கூறியதை, பின்னிரண்டடிகளால் தன்னுடைய வரலாற்றையே  
 எடுத்துக்காட்டாகக்கொண்டு சமர்த்தித்தன மென்க; இது - வேற்றுப்  
 பொருளைப்பணியின்பாற்படும். (சஅ)

[அப்போது அதுமான் ஓம்மண்டபத்தைக் கண்டு அதனைப் பற்றி  
யெறியக் கருதுதல்.]

சக. என்றனளரக்கிமார்கள் வயிறுக்குரியல்போகிக்  
குன்றமுமுலகும்வானுங்கடல்களுங்குலையவோட  
நின்றதோர்சமித்தங்கண்டான்க்குவலிதனையென்னைத்  
தன்றடக்கைகண்டிப்பற்றின்னொடையொப்பான்.

(இ -ள்.) என்றனள் - என்று (சீதாபிராட்டி அரக்கியர்க்கு மறுமொழி)  
கூறினள்; (அதுகேட்டு), அரக்கிமார்கள்—வயிறு அலைத்து - வயிற்றிலடித்துக்  
கொண்டு, இரியல் போகி - (போச்சுத்தினால்) நிலைகுலைந்து, குன்றமும் உல  
கும் வானும் கடல்களும் குலைய ஓட - மலைகளும் இந்நிலவுகளும் வானமும்  
சமுத்திரங்களும் (அப்போது உண்டான அதிர்ச்சியினால்) நடுங்கும்படி ஓடா  
நிற்க,—தானை ஒப்பான் - (வலிமையில் தனது) கந்தையான வாயுதேவனை  
யொப்பவனான அதுமான், நின்றது - (அங்கு) உளளதான, ஓர் சமித்  
தம் - ஒரு ஓம் மண்டபத்தை, கண்டான் - பார்த்து, 'ஐதனை - ஓம்மண்டபத்  
தை, நீக்குவல் - ஒழித்துவிடுவேன்,' என்று - என்று நினைத்து, தன் தட  
கைகள் நீட்டி - தனது பெரியகைகளை நீட்டி, பற்றினன் - (பிடிங்கி) யெறியதற்  
காக அதனை உறுதியாகப் பிடித்தனன்; (எ -று.)

சீதாபிராட்டி அதுமானைக்குறித்துத் தனக்கு யாதொன்றுந் தெரியாதெ  
ன்று சொல்லிவிட்டோ, அரக்கியர் அவ்வதுமானது தோற்றத்துக்கு மிகவும்  
அஞ்சி மலைமுதலியன அதிரும்படி நிலைகுலைத்து ஒடினராக, அதுமான் அங்குப்  
புலப்பட்ட ஓம்மண்டபத்தைப் பிடிங்கி யெறியுமாறு கருதி அதனை வலியப்  
பற்றின னென்பதாம்.

அரக்கியர் சீதாபிராட்டியினிடம் அதுமானைக்குறித்து வினவ, அப்பிரா  
ட்டி 'பாம்பின் காலப் பாம்பே அறியுமாறுபோல, அரக்கர்மாயம் தும்போல்  
வார்க்குத் தெரியுமேதவிர என்னைப்போன்றவர்க்குத் தெரியுமோ? தெரிய  
வே தெரியாது' என்று மறுமொழி சொல்லிவிட, அது கேட்ட அரக்கியர்  
அஞ்சி எல்லாத் திசைகளிலும் ஒடினராக, அவர்களின் சிலர் அதுமான் வந்து  
பிராட்டியினுடன் சீபிவிட்டு அசோகவனிகையை எழுதித்துத் தோரணவாயி  
லில் தங்கியுள்ள செப்தியை இராவணனிடம் தெரிவிக்க, தோரணத்தின்மீதி  
ருந்த அவ்வதுமானைப் பொருது வெல்லும்படி கிங்கரென்னும் வீரர்களை அவ்  
விராவணன் ஏவினனென்று ஸ்ரீவால்மீகத்திற் கூறியுள்ளது. (சக)

[இதுமுதல் ஸ்ரீஹக்கவிக் - கவிச்சுற்று : ஓம்மண்டபத்தின் வருணனை.]

நூ. கண் கொளவரிதுநீதுகால் கொளவரிதுநீதுகா  
லெண்கொளவரிதிராவுநீருள் கொளவரிதுமாக  
விண்கொளநிவந்தமேருவெள்குறவெளும்பிபுள்ளம்  
புண்கொளவுயர்ந்ததிப்பார் பொறைகொளவரிதுபொலாம்.

(இ - ள்.) (ஓம்மண்டபம்), கண் கொள அரிது - (ஒளி வேலைப்பாடு  
பரப்பு என்ற இவற்றை மிகுதியாகவுடைமையால் எவராலும்) கண்கொண்டு



பார்க்கமுடியாது: மீது கால் கொள அரிது - (காவற்சிறப்பினால்) அதனிடத்து (எவராலும்) கால் வைக்கவும் முடியாது; தின் கால் எண்கொள அரிது - (அம்மண்டபத்திலுள்ள) வலிய தூண்களை எண்ணிக் கணக்கிடுதலும் (எவர்க்கும்) அரியது; இராவும் இருள் கொள அரிது - இராய் பொழுதிலும் இருளினால் கொள்ளமுடியாது; மாகம் விண் கொள நிவந்த மேரு - மிகப்பெரிய ஆகாயத்தினிடமெல்லாம் கொள்ளும்படி உயர்ந்துள்ள மேருமலையானது, வெங்குற-நாணம் அடையும்படியும், உள்ளம் வெதும்பி புண் கொள - மனம் கொந்து புண்படும்படியும், உயர்ந்தது—; இபார் பொறை கொள அரிது போலும் - ஓந்தப்பூயியும் (அதன்) பெருஞ்சுமையைத் தாங்குவதென்பது முடியாத செயல்போலும்; (எ - று.)

‘நாகவின்’ ‘பொறைகொளவெளி துபோலாம்’ என்பன பாடாந்தரங்கள்.

ருக. பொங்கொளிநெடுநாளீட்டிப்புதியபால்பொழிவதொக்குந். திங்களைநக்குகின் றவிருளெலாம்வாரித்தின்ற வங்கைபத்திரட்டியான்றணையாலழகுமானப் பங்கயத்தொருவன்றூனெபசம்பொனற்படைத்ததம்மா.

(இ - ள்.) (அன்றியும், அம்மண்டபம்),—நெடு நாள் - பலநாள்கள் [பதினாறு நாட்கள்], பொங்கு ஒளி - மேன்மேல் விஞ்சிவருகின்ற பிரகாசத்தை, ஈட்டி - சம்பாதித்து, புதிய பால் பொழிவது ஒக்கும் - புதியபாலேச் சொரிவது போன்ற நிலாவை வீசுகின்ற, திங்களை - சந்திரனையும், ஈக்குகின்ற - தீண்டுவதான, இருள் எலாம் - (களங்கமெனப்படுகின்ற) இருட்டி முழுவதையும், வாரி தின்ன - அள்ளித்தின்னும்படி [போக்கும்படி], அம் கை பத்து இரட்டியான்தன் ஆணையால் - அழகிய இருபது கைகளையுடையவனை இராவணனது கட்டளையினால், அழகு மான - அழகு பொருந்தும்படி, பங்கயத்து ஒருவன் - (திருமாவின் நாபீ) கமலத்தை வாழிடமாகவுடைய பிரமதேவன், தானே - (வேறொருவரையேவாமல்) சுயமாகவே, பசம் பொனால் படைத்தது - பசம் பொன்னினால் செய்ததாகும்! (எ-று.)—அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்: அம்மண்டபத்தின் ஒளிச்சிறப்பை வியந்தவாறு.

சக்கிலபட்சத்துப் பிரதமைமுதல் தினந்தோறும் ஒவ்வொரு கலையாகப் பூர்ணிமையளவும் வளர்ந்து ஒளிபெற்று நிலவை வீசுவதனால், பூர்ண சந்திரனை ‘பொங்கொளி நெடுநாளீட்டிப் புதியபால் பொழிவதொக்குந் திங்கள்’ என்றார். அப்படிப்பட்ட சந்திரனிடத்தும் நீங்காதுபற்றியுள்ள களங்கமாகிய இருளையெல்லாம் தன்ஒளிமிகுதியாற் போக்குவது என அம்மண்டபத்தின் ஒளிமிகுதி கூறியவாறு. சந்திரனிடத்துள்ள களங்கத்தைப் போக்குந் தன்மை அம்மண்டபத்திற்கு இல்லாதிருக்கவும், உள்ளதாகக்கூறியது - தொடர்புயர்வு நவீர்சியனியின்பாற் படும். சந்திரனுக்கும் போக்குதற்குரிய செறிந்த இருளையெல்லாம் போக்குவது இம்மண்டபமென முதலிரண்டடிகளுக்குக் கருத்துக் கூறுவாரு முள். ‘பொங்கொளி நெடுநாளீட்டி’ என்றும், ‘வாரித்தின்ற’ என்றும் பிரதிபேதம்.

(ருக.)

௫௨. தூணொலாஞ்சுடருங்காசுசுற்றெலாமுத்தஞ்சொன்னம்  
பேணலாமணியின்பத்திபிடரெலாமொளிகள்விம்மச்  
சேணொலாம்பிரியுங்கற்றைச்சேயொளிச்செல்வற்கேயும்  
பூணலாமெம்மனோற்புகழலாம்புதுமைத்தன்றே.

(இ-ள்.) தூண் எலாம் - (அம்மண்டபத்தின்) தூண்களெல்லாம், சுடரும் - காசு - ஒளிவிளங்குகின்ற இரத்தினத்தினு லியன்றவை; சுற்று எலாம் - ('அதன்') சுற்றுப்பக்கமெல்லாம், முத்தம் சொன்னம் - முத்துக்களாலும் சொர்ணத்தாலும் இயன்றவை; பிடர் எலாம் - பின்பக்கமெல்லாம், பேணல் ஆம் - மணியின் பத்தி - விரும்புதற்கு இடமான இரத்தினங்களின் வரிசையா லியன்றவை; (இவ்வாறு), ஒளிகள் விம்ம - பிரகாசங்கள் மிகுதலால், (அம் மண்டபமானது), சேண் எலாம் விரியும் கற்றை சேய் ஒளி செல்வற்குள உம் - ஆகாய முழுதும் பரவுகின்ற தொகுதியான சிவந்தஒளியையே செல்வமா கக்கொண்ட சூரியனுக்கும், பூணல் ஆம் - ஆபரணமாக அணிதற்கு உரியதாம்; (அங்ஙனஞ் சிறப்புற்று இருத்தலால்),—எம்அனோரல் - எம்மைப்போன்ற வார்களால், புகழல் ஆம் புதுமைத்து அன்று - புகழ்ந்து சொல்லுதற்கு உரிய புதுமையை யுடையதன்று; [எம்மைப்போன்றவரால் அம்மண்டபத்தை வியந்து கூறுதல் இயலா தென்றபடி]; (எ - று.)

பலவகை இரத்தினங்களாலியன்ற அம்மண்டபம் பேரொளிவடிவான சூரியனுக்கும் விளக்கத்தைத் தரும் ஓராபரணமாகுந் தன்மைய தாதலால், அதன் சிறப்பை வருணித்துச் சொல்ல முடியா தென்றவாறு. 'பேணலாமணி யின் பித்திப் பிடரெலாம்' என்றும் பாடமுண்டு: பித்தி - சுவர். (௫௨)

[இதுவும், அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர் : அநுமான் அம்மண்டபத்தை யேறித்து இலங்கையின்மீது எறித்து அழித்தல்.]

௫௩. வெள்ளியங்கிரியைப்பண்டவ்வெந்தொழிலரக்கன்வேரோ  
டள்ளினனென்னக்கேட்டானத்தொழிற்கிழிவுதோன்றப்  
புள்ளிமாமேருவென்னும்பொன்மலையெடுப்பான்போல  
வள்ளுகிர்த்தடக்கைதன்னுன்மண்ணின்றுமவாங்கியண்ணல்.

(இ - ள்.) பண்டு - முற்காலத்தில், வெள்ளி அம் கிரிமை - அழகிய வெள்ளிமலையாகிய கைலாசத்தை, அ வெம் தொழில் அரக்கன் - கொடுந்தொழிலையுடைய அவ்விராவணன், வேரோடு அள்ளினன் என்ன - வேரோடு பறித் தெடுத்தனனென்று (உலகத்தார்) கூற, கேட்டான் - கேள்விப்பட்டவனும்,— அண்ணல் - பெருமையிற் சிறந்தவனாகிய அதுமான்,—அ தொழிற்கு இழிவு தோன்ற - அந்தச்செயலுக்குக் குறைவுஉண்டாகும்படி, மா மேரு என்னும் புள்ளி பொன் மலை எடுப்பான் போல - மஹாமேருவென்று சொல்லப்படும் பெருமைபெற்ற பொன்மலையைப் பெயர்த்தெடுப்பவன் போல, வள் உகிர்தட கைதன்னால் - கூரிய நகங்களையுடைய (தனது) பெரிய கைகளால், மண் ணின்றும் - தரையிலிருந்து, வாங்கி - பெயர்த்தெடுத்து, (எ - று.)—'விட்டன னிலங்கைதன்மேல்' என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

அதுமான் அம்மண்டபத்தைப் பெயர்த்தெடுத்தது - வெள்ளிமலையாகிய கைலாஸத்தை இராவணன் பெயர்த்தெடுத்ததைக் கேள்வியுற்று, அத்தொழிற்கு இழிவுதோன்றமாறு அதனிலும் பெரியதும் சிறந்ததுமாகிய மகாமேருவென்னும் பொன்மலையைப் பெயர்த்தெடுத்ததுபோலுமென வருணித்தார்: தந்திரி ப்பேற்றவணி. இதனால், அம்மண்டபத்தின் பெருந்தோற்றமும் சிறப்பும் பெறப்படும். 'வள்ளுகிர்த்தடக்கை நீட்டி' என்றும், 'தொழிற்கழிவுதோன்ற' என்றும் பாடமுண்டு. (௫௬).

௫௭. விட்டனனிலங்கைதன் மேல்விண்னுறணிந்தமாடம்  
பட்டனபொடிகளானபகுத்தனபாங்குநின்ற  
சுட்டனபொறிகன்பின்னைத் துளங்கினரரக்கர் தாமுங்  
கெட்டனர்வீரம்மாபிழைப்பரோகேடுகூழ்ந்தார்.

(௫ - ன்.) இலங்கைதன்மேல் விட்டனன் - இலங்காபுரியின்மீது எறிந்தான்; (அதனால்), விண் உற விரிந்த மாடம் - வானத்தை யளாவும்படி பரவியிருந்த வீடுகள், பட்டன - மோதப்பட்டனவாய், பகுத்தன - பிளவுபட்டு, பொடிகள் ஆன - பொடிகளாய்விட்டன; (மண்டபம் மாடங்களோடு மோதும் போது தோன்றிய), பொறிகள் - நெருப்புப்பொறிகள், பாங்கு நின்ற சுட்டன - பக்கங்களிலுள்ள பொருள்களையெல்லாம் சுட்டெரித்தன; பின்னை - பின்பு, வீரர் அரக்கர்தாமும் - (எதற்குக்கலங்காத) ராக்ஷஸ வீரர்களும், துளங்கினர் - அஞ்சி நடுங்கினவராய், கெட்டனர் - அழிந்தொழிந்தார்கள்; அம்மா - ஆச்சரியம்! கேடு கூழ்ந்தார் - (பிறர்க்குத்) தீங்கு செய்வதையே எப்போதுஞ் சிந்திப்பவரான தியோர், பிழைப்பரோ - (அந்தத்தீவினைப்பயனை யனுபவியாது) தப்புவார்களோ? (௭ - று.)

அனுமானெறிந்த அவ்வோமமண்டபத்தினால் இலங்கையிலுள்ள மாட மாளிகைகள் தகர்ந்து பொடிகளாக, அப்போது தோன்றிய நெருப்புப்பொறிகளாற் பக்கங்களிலுள்ள பொருள்களையாவும் சுடப்பட்டொழிய, அங்குள்ள ராக்ஷஸவீரர்களும் அஞ்சி நடுங்கித் கெட்டன ரென்பதாம். அரக்கர் கெட்டொழிந்தன ரென்ற சிறப்புப்பொருளை 'கேடுகூழ்ந்தார் பிழைப்பரோ' என்ற பொதுப்பொருள் கொண்டு விளக்கியது - வேற்றுப்பொருள் வைப்பணியின் பாத் பம். பிழைப்பரோ - உயிர்த்தப்புவரோ எனினுமாம். அம்மா என்ற வியப்பிடைச்சொல் - அரக்கர்க்கும் இவ்வாறு ஆபத்துக்காலம் நேர்ந்தது குறித்து வியந்தமையை விளக்கும். (௫௭)

[பருவத்தேவர் அஞ்சியோடி இராவணனைச் சார்தல்.]

௫௮. நீரிடுதுகிலரச்சர்நெருப்பிடுநெஞ்சர்நெக்குப்  
பிரிடுமுருவர்தெற்றிப்பிணங்கிடுதாளர்பேழ்வா  
யூரிடுபூசலாரவுளைத்தனரோடியுற்றார்  
பாரிடுபழுவச்சோலைபாரிக்கும்பருவத்தேவர்.

(இ-ள்.) பார் இடு பழுவம் சோலை பாலிக்கும் பருவம் தேவர் - ஸங்கா பூமியில் வைத்து வளர்த்துள்ள பெருஞ்சோலையை [அசோகவனத்தைப்] பாதுகாக்கின்ற ஆறுபருவங்கட்கு மூரிய தேவர்கள், — நீர் இடு துகிலர் [துகில் இடு நீர்]—உடுத்த வஸ்திரத்தில்தானே சிறுநீர் விட்டுக் கொண்டவர் என்ற, அச்சம் நெருப்பு இடு நெஞ்சர் - பயமாகிய நெருப்பு மூளப்பெற்ற மனமுடையவர்களும், நெக்கு பீரிடும் உருவர்—(அதுமான் மாங்களைப் பிடுங்குகையில் தம் மீது மாக்களை முதலியனபடுத்தலாற்) பிளந்து இரத்தம்வழகின்ற உடம்பையுடையவர்களும், தெற்றி பிணங்கிடு தானர் - (டைதராமல்) பின்னிக்கொண்டு (ஒன்றோடொன்று) மோதுகின்ற காங்களை யுடையவர்களும். பேழ் வாய் இடு பூசல் ஊர் ஆர உலோத்தனர் - (சமது) திறந்தவாய்களினுற் செய்கின்ற பேராரவாரம் ஊரில் நிறையும்படி உலையிடுபவர்களுமாறி, ஓடி உற்றார் - ஓடி (இராவணனைச்) சமீபித்தார்கள்; (எ - று.)

ஆறு இருதுக்களுத்த மூரியவர்களாய் அந்த அசோகவனத்தைப் பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்த தேவர்கள், பயாக்கியரினத்திலுள்ள மூள, உடுத்த ஆடையில் சிறுநீர் விட்டபடி காங்கடைதராமல் முட்டித்தள்ளி அலறி ஊளையிட்ட வண்ணம் ஓடி இராவணனுள்ள ஐடத்தைச் செத்தன ரென்பதாம். இவ்வாறு அவர்கள் ஓடிச் சென்றது இராவணனுக்கு அபமானது செயலையு ணர்ந்துதற்காக என்பது. மேலில் பெறப்பட்ட, பருவத்தேவர் - வேளில் முடியிய ஆறு பருவங்கட்கும் உரிய அளித்தவகையான தேவர்கள். இத்தேவர்கள் இராவணன் எவ்வெப்போது எதர்ண்மைதான பருவத்தை விரும்புகின்றானோ, அவ்வப் பருவத்தை அவன் வருப்படுத்தப்பட அவ்வப்போது உண்டாக்குவதன் பொருட்டி அந்தச் சாலையைப் பாதுகாத்த வண்ணம் அங்கத்தானே வாழ்கின்றனரென்க. இனி, எப்போதும் ஆறு இருதுக்களுக்கும் உரிய மலர்காய் சனி முதலியவற்றைத் தரும்படி ஆறு இருதுக்களுக்கு உரிய தேவர்களும், இராவணனிடத்து அச்சத்தினால் அங்கு வாழ்கின்றன ரென்னலுமாம். இராவணன் இருதுக்களைத் தன் விருப்பத்தின்படி ஆட்கவிக்குத் திறலுடையவனென்பதை, மாரீசன் கதைப் படலத்திற் காணலாம். ‘ஆரவழைத்தனரோடிமுற்றார்’, ‘பவ்வச்சோலை’ என்பன பாடாத்தாங்கள். (ருரு)

[இதுவும், அநீத சவியும் - (சென்றான் அநுமான்செயுதியை

, இராவணனிடத்து முறையிடுதல்.]

ருக. அரிபடு சிற்றத்தான் பருகுசென்றபரிவின் றிற்றார்

கரிபடு திசையினிண்டகாலொகாவலாற்றோன்

கிரிபடுகுவவுத்திண்டோட்டுநாங் கெடைகிழித் தவிர

வெரிபடுதுகிலி றொத்திற்றத்தாதுகா றென்றார்.

(இ - ள்.) அரி படு சிற்றத்தான்கன் அருகு சென்று - அரித்து போகவும் படியான [மிக்க] கோபத்தைக்கொண்ட இராவணனுடைய சமீபத்திற் போய், அடியின் வீழ்ந்தார் - (அவனது) பாதுகையில் வீழ்ந்து, (அவனைநோக்கி),

‘கரி படு திசையின் லீண்ட காவலா - திக்கஜங்கள் வாழ்கின்ற திசைகளின் எல்லை வரையிலும் தகடயின்றிச் செல்லுகின்ற காவலையுடைய அரசனே! காவல் ஆற்றோம் - (இப்போது சோலையைப்) பாதுகாக்கும் வல்லமையற்றவர்களானோம்; கிரி படு குவவு தின் தோள் குரங்கு - மலைபோலத் திரண்ட ஊலிய தோள்லையுடைய ஒரு குரங்கு, இடை கிழித்து வீச - சோலையினிடையிற் புசுந்து (மாங்களை) முறித்து வீசுதலினால், கடி கா - (நாங்கள்) பாதுகாத்தவந்த சோலை, எரி படு துகிலின் - நெருப்புப்பட்ட ஆடை போல, நொய்தின் இற்றது - விரைவில் அழிந்திட்டது,’ என்றார் - என்று கூறினார்கள், (அத்தேவர்கள்); (எ - று.)

அரிபடுசேற்றம் - “அரிசினத்தால்” என்றார் பெரியாரும்; இனி, சிங்கம் போன்ற கோப மெனினுமாம். கிரிபடு குரங்கு என்று இயைத்து, மலையில் வாழும் தன்மையுள்ள குரங்கு எனினுமாம். நெருப்பிற்பட்ட துகில், விரைவில் அழிதற்கு உவமை, நொய்தின் - இலேசாக எனினுமாம். (இசு)

ருஎ. சொல்லிடவெளியதன்றாற்சோலையாக்காலிறுக்கையிற்

புல்லொடுதுகளுகின்றிப்பொடிபடநாறிப்பொன்னால்

வில்லிடுவோ மந்தன்னை ஸெரொடுவாங்கிவீசச்

சில்லிடமொழியத்தொர்வவில்லாகாஞ்சிதைத்ததென்றார்.

(இ - ள்.) (பின்னும் அவர்கள் அவ்விராவணனை நோக்கி) ‘சொல்லிட எளியது அன்று - (அந்தக்குரங்கு - செய்த அகர்த்தச்செயல் எங்களால்) சொல்லுதற்கு எளியதல்ல; சோலையை - அசோகவனத்தை, காலின் - கால் களாலும், கையின் - கைகளாலும், புல்லொடு துகளும் இன்றி - புற்களும் (அவற்றின் மீது ஒட்டிக்கொண்டிருக்குந்) தாசியுங்கூட இராமல், பொடிபட நூறி - பொடியாய்ப்படிஅழித்து, பொன்னால் வில்லிடு ஒமந்தன்னை வேரொடு வாங்கி வீச - பொன்னினால் கட்டப்பட்டிருத்தலால் ஒளிவீசுகின்ற ஒமண்ட பத்தை அடியோடு பறித்து எறிந்ததனால், தெய்வம் இலங்கையும் -- தெய்வத் தன்மையையுடைய இலங்காபட்டணமும், சில் இடம் ஒழிய - மிகச்சிறிய பாகம் மாதிரி அழிபடாமல் நிற்க, சிதைத்தது - (பெரும்பாலும்) அழிந்து விட்டது,’ என்றார்—; (எ - று.)

அரக்கர்கட்கு வாழிடமான இலங்காபுரியை ‘தெய்வவிலங்கை’ என்றார்; அரக்கரும் பதினென்தேவகணங்களுள் ஒருவராதல் காண்க. (இஃ)

[அது கேட்டு இராவணன் பரிசுசித்துக் கூறுதல்.]

ருடி. ஆடகத்தருவின்கோலைப்பொடி படுத்தரக்கர்காக்குந்

தேடருமோமம்வாங்கியிலங்கையுஞ்சிதைத்ததம்மா

கோடரமொன்றேநன்றிதிராக்கதர்கொற்றஞ்சொற்றன்

மூடருமொழியாரென்னமன்னனுமுறுவல்செய்தான்.

(இ - ன்.) (வந்த அந்தப்பருவத்தேவர்களை நோக்கி இராவணன்),—‘கோட னம் ஒன்றே - ஒரு குரங்குநானே, ஆடகம் தருவின்சோலை - பொன்மயமான வீருட்சங்களையுடைய சோலையை, பொடி படுத்து - நீரூக்கி, அரக்கர் காக்கும் - ராக்ஷஸர்கள் பாதகாத்து வருகின்ற, தேடு அரும் ஒழம் - எங்குத் தேடினும் காணுதற்கு அரிய [மிக அபூர்வமான] ஒழுமண்டபத்தை, வாங்கி - வேரோடு பிடுங்கி, இலங்கையும் சிதைத்தது -- இலங்கா நகரத்தையும் அழித்துவிட்டது; ஆம்மா - ஆச்சரியம்! இது - இவ்வாறு கூறியதான, இராக்கதர் கொற்றம் - இராக் கதர்களுடைய வெற்றி, நன்று - மிகவும் நன்றாயிருந்தது! சொற்றல் - (இப் படிப்பட்ட) பேச்சை, மூடரும் மொழியார் - (என்னெதிரில்) அறிவினருஞ் சொல்லமாட்டார்கள்,’ என்ன - என்று, மன்னனும் - ராக்ஷஸராஜனு னராவணனும், முறுவல் செய்தான் - பரிகாசமாகச் சிரித்தான்; (எ - று.)

முதலிரண்டடி களால், பருவத்தேவர்கள் கூறியதை இராவணன் அறு வதித்து, இராக்கதர்க்கு நேர்ந்ததாகக் கூறிய தோல்வியைக்குறித்துப் பிற குறிப்புவுகையாகக் கொண்டாடிக் கூறியபின் அத்தேவர்களை நோக்கி ‘உங்களைப் போல என்னெதிரில் இராக்கதர்க்குத் தோல்வி நிகழ்ந்த தென்று இப்படிப் பொய்யாகப் பேசுவார் எவருமில்லை’ என்று அத்தேவர்களின் பேச்சை நம்பாமல் அவர்களை யதட்டின னென்க. சொற்றல் - தொழிற்பெயர்; சொல்லியது என்க.

(இஅ)

[பருவத்தேவர் அனுமான் திறந்தைப் பின்னும் வியந்து கூறுதல்.]

நூக. தேவர்கள் பின்னுமன்னவதனுருச்சுமக்குந்தின்மைப்

பூவலயத்தையன்றோ புகழ்வதுபுலவர் போற்று

மூவரினொருவனென்று புகல்கினுமுடிவிலாத

வேவமக்குரங்கையையகாணுதியின்னையென்றார்.

(இ - ன்.) தேவர்கள் - பருவத் தேவர்கள், பின்னும்—(இராவணனை நோக்கி), ‘மன்ன - அரசனே! அதன் உரு - அந்தக்குரங்கின் உடம்பை, சுமக்கும் - தாங்கவல்ல, தின்மை - வலிமையையுடைய, பூவலயத்தை யன்றோ - பூமண்டலத்தை யல்லவா, புகழ்வது - புகழவேண்டுவது; புலவர் போற்றும் - தேவர்கள் வாழ்த்துகின்ற, மூவரின் - திரிமூர்த்திகளிலே, ஒருவன் - ஒருவருவன் (இவன்), என்று புகல்கினும் - என்று கூறினாலும், முடிவு இலாது - (அக்குரங்கின்) பெருமை சோல்லி முடியாததாகும்; ஐய - ஐயனே! அ குரங்கை - அந்தக் குரங்கின் வலிமையைக்குறித்து, ஏவம் - (நாங்கள் கூறிய) இப்படித்தான் (ஈன்பதை), இன்னே - இப்பொழுதே, காணுதி - காண்பாய்,’ என்றார் - என்று கூறினார்கள்; (எ - று.)

‘பெருவலிமைபெற்ற அந்தக்குரங்கைச் சுமப்பதனால் இந்தப்பூமியையே புகழவேண்டும்; அந்தக்குரங்கின் வலிமையைக் காணாமளவில் திரிமூர்த்தி களில் ஒருவனை இவ்வாறு குரங்கின் வடிவுகொண்ட வந்துள்ளா னென்று சொன்னாலும், போதாது; இப்படி அந்தக்குரங்கு பெருவலிமைபடைத்துள்ள

தென்பதை இனி நீ காண்பாய்' என்று தம்மைப் பரிகசித்துக்கூறிய இரா-  
வணனை கோக்கி அந்தப் பருவத்தேவர் கூறினவென்பதாம். புலவர்போற்றும் -  
வித்துவான்கள் கொண்டாடுகின்ற என்னுமாம். ஏவம் - தீர்ப்படித்தான்  
என்று பொருள்பரம் வடமொழி யிடைச்சொல். இனி, ஏவமென்பதைத்  
துன்பமென்று பொருளுள்ள எவ்வென்பதன் சிதைவு எனக்கொண்டு, முடிவு  
இலாத ஏவம் என இயைத்து - (இத்தக்குறங்கைத் திரிமூர்த்திகளில் ஒருவ  
னென்று சொல்லுவது) முடிவில்லாத துன்பத்திற்கே காரணம் [பொருத்த  
மற்றதாகும்] என்று உரைப்பாரு முனர். அன்றி, 'எ' என்னும் வினாவிடைச்  
சொற்பகுதியின்படியாகப் பிறந்த தன்மைப்பன்மைக்குறிப்புமுற்றாகக்கொண்டு -  
(அவனைப் புகழ்ந்துகூறுதற்கு நாங்கள்) எத்தன்மைபுடையோம்? [எங்களால்  
அவன் வலிமையை முடியப்புகழ்ந்து கூறுதல் இயலாது] என்று உரைத்தலும்  
ஒன்று. 'மூவருமொன்றாய்வின்று புகலினு முடிவிலாத, ஏவமாமலைக்குரங்  
கைக் காணுமியின்னமென்றார்' என்று பிரதிபேதம். (சூக)

[அநுமானது ஆரவாரம்.]

சூ0. மண்டலங் கிழிந்த வாயின் மறி கடல் மோழை மண்ட  
வெண்டுகை சுமந்த மாவும் தேவரு மிரியல் போகத்  
தொண்டைவா மரக்கி மார்கள் சூல்வாய் மடைந்து சோர  
வண்டமும் பிளந்து விண்ட தா மன வனுமறுந்தான்.

(இ - ள்.) மண் தலம் கிழிந்த வாயில் மறி கடல் மோழை மண்ட -  
(அதிர்ச்சியினால்) பூமியினது கிழிபட்ட இடத்தின் வழியாக அலைமடங்கியடிக்க  
ிற கடலின் நீர் மோழையாகப் பாய்ந்து நிறையவும், எண்ணிகை சுமந்த  
மாவும் தேவரும் இரியல் போக - எடுத்திக்குக்களையுந் தாயதுகின்ற திக்  
கஜங்களும் தேவர்களும் (அஞ்சி) நிலைகெட்டோடவும்; - தொண்டை வாய்  
அரக்கிமார்கள் வயிறு சூல் உடைந்து சோர - கொவ்வைக்கனிபோற் சிவந்த  
அதரத்தையுடைய அரக்கியர்கள் தமது வயிற்றிலுள்ள கருச் சிதைந்து  
தளரவும், அண்டமும் பிளந்து விண்டது ஆம் என - இத்தவுலகவுருண்  
டையே வெடித்துப் பிளவுபட்ட தென்னும்படி, அனுமன் - ஆர்த்தான -  
ஆரவாரஞ் செய்தான்; (எ - று.)

அரக்கர் தான் இருக்குமிடத்தையறிந்து தன்னோடு பொரவரவேணு  
மென்ற கருத்தினால் அநுமான் ஆரவாரித்தன னென்க. 'இவ்வுலகவுருண்  
டையே பிளவு பட்டதனாலாகிய ஒசையோ!' என்று கேட்பவர் நினைக்கும்படி  
அநுமான் பேராவாரஞ் செய்ததனால், பூமி கிழிந்து அவ்வாய்வழியாகக் கடல்  
நீர் மோழையாய், அஷ்டதிக்கஜங்களும் கலங்கி நிலைகெட, உரப்பினிகளாகிய  
அரக்கியர் தம் கருச் சிதையப் பெற்றன றென்க, 'மண்டலங் கிழிந்ததென்ன'  
என்றும் பாடம்.

(சூ0)

பொழிலிறுத்தபடலம் முற்றிற்று.

## எட்டாவது கிங்கரர்வதைப்படலம்.

அதுமான் கிங்கரரென்னும் அரக்கரைக் கொன்ற செய்தியைக் கூறும் படல மென்பது, பொருள். 'கிங்கிலியர் வதைப்படலம்' என்று சில பிரதிகளில் காணப்படுகின்றது.

[அதுமாஸ்சேய்த ஆரவாரம் இராவணனுடைய காதில் விழதல்.]

க. அருவரை முழையின் முட்டு மசனியி னிடிப்பு மாழி  
வெருவரு முழக்கு மீசன் வில்லி மொலியு மென்னக்  
குருமணி மகுட கோடி முடித்தலை குலுங்கும் வண்ண  
மிருபது செவியி னூடு துழைந்ததம் வெழுந்த வோரை.

(இ - ள்.) அரு வரை முழையில் முட்டும் - பெரிய மலையின் குகையிலே போய்த்தாக்குகின்ற, அசனியின் இடிப்பு - இடியின் முழக்கமும், வெருவரு ஆழி முழக்கும் - (பிரளயகாலத்தில்) அச்சமுண்டாமபடி தோன்றுகின்ற கடலினோசையும், ஈசன் வில் இலும் ஒலியும் - சிவபிரானது வில் ஒடிப்பட்டதனால் தோன்றிய ஒசையும், என்ன - ஒக்குமபடி, குரு மணி மகுடம் கோடி முடி தலை குலுங்கும் வண்ணம் - பருத்த மணிகளழுத்திய (பத்துக்) கிரீடங்களை வரிசையாக அணிந்த மயிர்முடியையுடைய பத்துத் தலைகளும் அசையும்படி, எழுந்த - (எவரும்) பரந்தெழுந்த, அ ஒசை - (அதுமானது) அந்தக்கர்ஜஜ்ஜையோசை, இருபது செவியினூடும் - (இராவணனது) இருபதுகாதுகளிலும், துழைந்தது—(எ - து.)

கிங்கரரென்னும் பெயர்ப்படைத்த எண்பதினாயிரவரான இராக்கதர் பல்வகைப்படைக்கலங்கள்கொண்டு அதுமானைத் தாக்கி யெதிர்த்து நின்றபோது, அதுமான் “மகாபலவானான இராமர் வெல்கிருர், மகாபலவானான இலட்சுமணரும் வெல்கிருர்; இராகவரற் பாதுகாக்கப்பட்டிள்ள அக்கரீவ மகாராஜா வெல்கிருர், கோசல தேசத்துக்குத் தலைவராகி எளிதில் தொழில் செய்யவல்ல இராமருக்கு அடியவன் நான்; அதுமானென்பது என்பெயர்; பகைவர், சேனைகளை அறத்தொலைக்க வல்லேன்; மாருதனது புதல்வன் யான். ஆயிரக்கணக்கான மரங்களையும் கற்களையும் எறிந்து பொருகிற என்னுடனே போரிட ஆயிரம் இராவணர்களாலும் எதிர்த்து முடியாது; இவ்விலங்காபுரியை உபத்திரவித்துச் சோபிராட்டியைச் சேவித்து எல்லாவரசர்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில்தானே வந்தகாரியம் கைகூடப்பெற்றவனாய் மீண்டு செல்லப் போகின்றேன்” என்று வாலினாற் பூமியிற்புடைத்த வண்ணம் பெருஞ்சுத்தமுண்டாகும்படி கர்ஜஜித்தா னென்று ஸ்ரீவால்பீடிகவான் கூறியுள்ளார்.



அனுமானது கர்ஜிஜனையொலிக்கு - மலைக்குகையில் தாக்கும் இடியினே  
சையும், பிரளயசாலத்திற் பொங்குங் கடலினொலியும், இராமபிரான் முறித்த  
சிவதனுசினொலியும் உவமையாம். அவ்வொலி இராவணனும் அச்சத்தினால்  
தலைகுலங்கும்படி இருந்ததென்க. துழைந்ததவ்வெழுந்தவோசை - பிராசம்.

இதுமுதல் பதினான்கு கவிகள் - கீழ்ப்படலத்த நார்பதாங்கவிமுதல்  
வந்த ஹிருந்தம் போன்றவை. (க)

[அனுமானப்பற்றிக்கொணருமாறு இராவணன் பலரை யேவுதல்.]

உ. புல்லியமுறுவறேன்றப்பொருமையுஞ்சிறிதுபொங்க

வெல்லையிலாற்றன்மாக்களெண்ணிறந்தாரையேவி

வல்லையினகலாவண்ணம்வானையும்வழியைமாற்றிக்

கொல்லலீர்துரங்கைநொய்திற்பற்றுதிர்கொணர்திரென்றான்.

(இ - ள்.) (இராவணன்),— புல்லிய முறுவல் தோன்ற - புன்  
சிரிப்பு உண்டாகவும், பொருமையும் சிறிது பொங்க - பொருமைக்குணம்  
சிறிது தோன்றவும், எல்லை இல் ஆற்றல் மாக்கள் எண் இறந்தாரை  
ஏவி - கணக்கில்லாத வலிமையையுடைய அநேகவீரர்களை ஏவியனுப்பி,  
'அகலா வண்ணம் - (அக்குரங்கு) தப்பிப் போகாதபடி, வான் வழியையும்  
மாற்றி - ஆகாசமார்க்கத்தையும் தடுத்துக்கொண்டு நின்று, கொல்லலீர் -  
கொல்லாதவர்களாய், குரங்கை—,வல்லையின் - விரைவிலே, நொய்தின் -  
இலேசாய், பற்றுதிர் கொணர்திர் - பிடித்துக்கொண்டிருங்கள்,' என்றான் -  
என்று கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

குரங்கு என்ற அலட்சிபத்தாற் பரிசாசச் சிரிப்பும், அரக்கருரிலும்  
இவ்வாறு பரிபவத்தை விளைத்தமையாற் பொருமையும் அநுமான் திறத்து  
இராவணனுக்கு நிகழ்ந்தன வென்க. அநுமான் மாற்றானிடத்தினின்று  
இலங்கையின் செய்தியை யறிந்து செல்ல வந்த ஒற்றஞதலால், அவ்  
வாறு வந்த ஒற்றனைக் கொல்லுதல் முறைமையன்று என்பது பற்றியும்,  
அவன் மூலமாகத் தன் மாற்றான் செய்தியை உரைக்கருதியும் 'கொல்லலீர்  
குரங்கை நொய்திற் பற்றுதிர் கொணர்திர்' என்று கிங்கரர்க்கு இராவணன்  
கட்டளையிட்டாயினன். மாக்கள் - அரக்கவீரர். (உ)

[அனுமானப் பிடித்துக்கொணருமாறு பலஅரக்கர் புறப்படுதல்.]

ங. சூலம்வாண்முசலங் கூர்வேறேமரந்தண்டுபிண்டி

பாலமேமுதலாவுள்ளபடைக்கலம்பரித்தகைய

ராலமேயனையமெய்யரகலிடமழிவுசெய்யுங்

காலமேலெழுந்தமுரிக்கடலெனக்கடிதுசெல்வார்.

(இ - ள்.) சூலம் - சூலாயுதமும், வான் - வானாயுதமும், முசலம் -  
உலக்கையும், கூர் வேல் - கூரிய வேலாயுதமும், தோமார் - தோமா  
மென்னும் ஆயுதமும், தண்டு - தண்டாயுதமும், பிண்டிபாலமே - பிண்டி

பாலமும், முதல் ஆ உள்ள - முதலான, படைக்கலம் - ஆயுதங்களை, பரித்த - தாங்கிய, கையர் - கையையுடையவர்களும், ஆலமே அனைய மெய்யர் - விஷத்தை யொத்துக் கறுத்த உடம்பையுடையவர்களுமான பல அரசர்கள், — அகல் இடம் அழிவு செய்யும் காலம் - பூமிப்பரப்பு முழுவதையும் அழித்துவிடுதலையுடைய பிரளயகாலத்தில், மேல் எழுந்த - பொங்கிக் கிளம்பின, மூரி கடல் என - வலிய கடல்போல, கடிது செல்வார் - (அந்த அதுமானப் பிடித்து இராவணனிடம் கொணரும்பொருட்டு) விரைந்து செல்வாராயினர்; (எ - று.)

‘படைத்தகையர்’ என்று பாடாந்தரம்.

(உ.)

[இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - ஒருதொடர்; அவ்வரக்கரின் வருணனை.]

சு. நானிலமதனினுண்டுபோரென நவிலினச்சொற்

தேனினுங்களிப்புச்செய்யுஞ்சிந்தையர்தெரித்துமென்னிற்

கானினும்பெரியரோசைகடலினும்பெரியர்கிர்த்தி

வானினும்பெரியர்மேனிமலையினும்பெரியர்மாதோ.

(இ - ன்.) (அவ்வரக்கர்), — நானிலம் அதனின் - இந்நிலவுலகத்தில், போர் உண்டி என நவிலின் - போர் நிகழு மென்று சொன்ன மாத்திரத்தில், அ சொல் தேனினும் களிப்பு செய்யும் சிந்தையர் - அந்தச்சொல் மதுவையுண்டால் தோன்றும் களிப்பைவிட மிக்க களிப்பைச் செய்கின்ற மனத்தையுடையவர்கள்; தெரித்தம் என்னின் - (அவர்களின் தன்மையைத்) தெரிந்து அறிவிப்போமென்றால், — கானினும் பெரியர் - (கெருக்கம் பரப்பு முதலிய வற்றால்) காட்டைக் காட்டிலும் பெரியவர்; ஓசை கடலினும் பெரியர் - (அவர்கள் செய்யும்) ஆரவாரத்தாற் கடலினும் விஞ்சினவர்; கிர்த்தி வானினும் பெரியர் - (தமது) புகழால் ஆகாயத்தைக்காட்டிலும் பெரியவர்; மேனி மலையினும் பெரியர் - உடம்பின் தோற்றத்தினால் மலையைக்காட்டிலும் பெரியவர்; (எ - று.) — மது, ஓ - சுற்றைகள்.

அவ்வரக்கரின் பரப்பு முதலியவற்றிற்கு உலகத்திற் பெரும் பொருள்களாகிய காடி முதலியனவே உவமையாவதல்லது வேறு உவமைப்பொருள் இல்லை யென்க. அரசர்க ஓசை பெரியர், கிர்த்தி பெரியர், மேனி பெரியர் - “உயர்வுணை தொடர்ந்த பொருள் முதலான, மதனாடி சார்த்தி னத்திணை முடிபின்” என்பதன்படி வந்த திணைவழியை மீட்கிகள். ‘பெரியர்’ என்ற சொல் பல்முறை வந்தது - சொல்பொருட்பின்வருந்லையணி. (சு)

ரு. திருகுறுஞ்சினத்துத்தேவர் தானவரென்னுந்தெவ்வ

ரிருகுறும்பெறிந்துநின்றவிசையினர்வசையென்றெண்ணிப்

பொருகுறும்பொன்றுவென்றுபுணர்வதுபூவுண்வாழ்க்கை

யொருகுறுங்குரங்கென்றெண்ணிநெடிதுநாணுமுக்குநெஞ்சர்.

(இ - ன்.) (அன்றியும்), — திருகுறும் சினத்து - மாறுபாடு கொண்ட கோபத்தையுடைய, தேவர் - தேவர்களும், தானவர் - அரசர்களும், என்னும் -

என்று கூறப்படுகின்ற, தெவ்வர் இரு குறம்பு - பகைவராகிய இருவகைக் குறம்புகளையும், எறித்து நின்ற - ஒழித்துள்ள, இசையினர் - கீர்த்தியையுடையவர்; 'பொரு குறம்பு ஒன்று வசை என்று எண்ணி - (தம்மோடு) பொருகின்ற ஒரு சிறுபகை (யிருப்பதம்) பழிப்பென்று நினைத்து, வென்ற புணர்வது - (அதனைப்போக்கி) வெல்லுமாறு நேர்ந்திருப்பது, பூஉண் வாழ்க்கை ஒரு குறு குரங்கு - பூமுதலியவற்றை யுண்டு வாழ்தலையுடைய [சாகப்பட்சியான] அற்பமாகிய ஒரு குரங்காகும்', என்று எண்ணி - என்று நினைத்து, நெடிது நாண் உழக்கும் - மிகவும் வெட்டகத்தால் வருந்துகின்ற, நெஞ்சர் - மனத்தையுடையவர்; (எ - று.)

தேவர் அசுரர் என்ற இவர்களையே அறடப்பகையாக எண்ணி எளிதில் வென்ற அவ்வாக்கர்க்கு, இப்போது ஒரு அற்பக் குரங்குடன் பொருமபடி நேர்ந்ததே யென்று நினைக்க நினைக்க நாணம் மிகுதியாகத் தோன்றமென்க. குறம்பு - சிறுபகை. பூ - இலை முதலிய சாகப்பதார்த்தங்கட்கு உபலட்சணம், மாமிசத்தை மிகுதியாகவுண்ணுதலால் 'பிசிதாசனர்' என்று பெயர்ப்படைத்த அரக்கர்கட்கு ஏற்ற பகையென்று என்பதை விளக்க, 'பூவுண்வாழ்க்கைக் குரங்கு' எனப்பட்டது. 'பொருகுறம்பென்று' என்றும் பாடம். (நு)

க. கட்டிய யாவா னிட்டகவாத்தர்குழலர் திக்கைத்  
தட்டிய தோளர் மேகந்தடையலையாய்வாரீ  
யெட்டிய முடியர் தாளாவிடையிபொருப்பீட்டிக்  
கொட்டிய பேரியென் னமழையெனக் குமுறுஞ்சொல்லார்.

(இ - ள்.) கட்டிய வானர் - (அரையிற்) கட்டிய வானாயுதத்தை யுடைய வர்கள்; இட்ட கவசத்தர் - (உடம்பிலே) தரித்த கவசமுடையவர்கள்; (இட்ட) சூழலர் - (காலிற்) பூண்ட வீரக்கழலையுடையவர்கள்; திக்கை தட்டிய தோளர் - திசைகளினெல்லையைய முட்டிய தோள்களையுடையவர்கள்; மேகம் தடவிய கையர் - மேகத்தைப் பரிசிக்கவல்ல கைகளையுடையவர்கள்; வானை எட்டிய முடியர் - ஆகாயத்தின் மேலெல்லையைய முட்டுகின்ற தலையையுடையவர்கள்; தாளால் இடறிய பொருப்பர் - கால்களால் இடறிய மலைகளை யுடையவர்கள் [மலைகளைக் கால்களால் இடறித்தள்ளக்கூடியவர்கள்]; கட்டி கொட்டிய பேரி என்ன மழை என குமுறும் சொல்லார் - ஒருங்கே சேர்த்து முழக்கப்பட்ட பேரிகைபோலவும் மேகத்தின் இடிபோலவும் முழங்குகின்ற சொற்களை யுடையவர்கள்; (எ - று.) (ஈ)

எ. வானவரெ றிந்ததெய்வவடுபடைவடுக்கண்மற்றைத்  
தானவர் துரந்தவேதித்தழும்பொடுதயங்குந்தோளர்  
யானையும்பிடியும்வாரியிடுங்கயவாயரீன்ற  
கூனவெண்பிறையிற்றேன் றுமெயிற்றினர்கொதிக்குங்கண்ணர்.

(இ - ள்.) வானவர் எறிந்த தெய்வம் அடுபடை வடுக்கள் - தேவர்கள் பிரயோகித்த தெய்வத்தன்மையுள்ள கொல்லவல்ல ஆயுதங்களா லுண்டான

தழும்புகளும், மந்தை தானவர் தூர்த் ஏதி தழும்பொடு - (அத்தேவரினும்) வேறான அசுரர்கள் பிரயோகித்த ஆயுதங்களின் தழும்புகளும், தயங்கும் - விளங்குகிற, தோளர் - தோள்களையுடையவர்கள்; யானையும் பிடியும் வாரி இடும் சய வாயர் - ஆண்யானைகளையும் பெண்யானைகளையும் வாரிடண்ணு கின்ற பெரிய வரையையுடையவர்கள்; ஈன்ற கூன வென் பிறையின் தோன் றும் எயிற்றினர் - புதிதாகக் தோன்றிய [இனைய] வீளைவுள்ள வெண்மை யான பிறைச்சந்திரன்போற் காணப்படுகின்ற பற்களையுடையவர்கள்; கொ ரும் கண்ணர் - கோபம்பொங்குகின்ற கண்களையுடையவர்கள்; (எ - று.)

கூன - குறிப்புப் பெயரெச்சம்; 'கூனல்' என்றும் பாடமுண்டு. (எ)

[இதுவும், அடுத்த கவியும் - ஓநதோடர்; அரக்கவீரர்  
படைக்கலங்கொண்டு போர்செய்யச் செல்லுதல்.]

அ. சக்கரமுலக்கைதண்டுதாரைவாள்பரிகஞ்சங்கு

முற்கரமுசுண்டி பிண்டிபாலம்வேல்சூலமுட்டேகால்

பொற்காக்குவிசம்பாசம்புகர்மழுவெழுபொற்குந்தம்

விற்குங்கண்ணிவிட்டேறுகழுக்கலாயெழுக்கண்மின்ன.

(இ - ள்.) சக்கரம் - சக்கராயுதங்களும், உலக்கை - உலக்கைகளும், தண்டு - கதாயுதங்களும், தாரை வாள் - கூர் நனியையுடைய வாளாயுதங் களும், பரிசம் - இருப்பவளைத்தடிகளும், சங்கு - சங்கங்களும், முற்கரம் - சம்மட்டிகளும், முசுண்டி - முசுண்டியென்னும் ஆயுதங்களும், பிண்டிபாலம் - எறியீட்டிகளும், வேல் - வேல்களும், சூலம் - சூலங்களும், முன்கோல் - முட் டோல்களும், பொன் கரம் குவிசம் - அழகிய ஒளிவீசுகின்ற வச்சிராயுதங் களும், பாசம் - சுயிற்றின் வடிவமான ஆயுதங்களும், புகர் மழு - ஒளியுள்ள மழுக்களும், எழு பொன் குந்தம் - மேலெழுந்து தோன்றுகின்ற அழகிய ஈட்டிகளும், வில் - விற்களும், கருங் கணை - பெரிய அம்புகளும், விட்டேறு - வீசி யெறிதற்குரிய விட்டேறென்னும் ஆயுதங்களும், கழு கடை எழுக்கள் - கூர்நனியையுடைய இருப்புத்தடிகளும், மின்ன - பிரகாசிக்க, (எ - று.)— 'முடுகுகின்றார்' என அடுத்த கவியோடு தொடரும். (அ)

க. பொன்னின் றுகளுலுந்தொவ்ப்பூணினர்பொருப்புத்தோளர்

பின்னின்றபடையுங்கண்ணும்வெயில்கிரிக்கின்றமெய்ய

ரென்னென்றார்க்கென்னென்னென்றெய்தியதறிந்திலாதார்

முன்னின்றார்முதுகுதியப்பின்னின்றார்முடுகுகின்றார்.

(இ - ள்.) பொன் நின்று களுலும் தெய்வம் பூணினர் - பொன்னானது நிறைந்த விளங்குகின்ற தெய்வத்தன்மையுள்ள ஆபரணங்களைப் பூண்டவர் ளளும், மின் நின்ற படையும் கண்ணும் வெயில் கிரிக்கின்ற மெய்யர் - ஒளி பொருந்திய ஆயுதங்களும் (கோபாக்கினியைக்கொண்ட) கண்களும் வெயில் போலும் காந்தியை வீசப்பெற்ற உடம்புடையவர்களும், பொருப்பு தோளர் -

கலைபோலப் பருத்தோங்கிய தோன்னை யுடையவர்களுமான அவ்வரசு  
வீரர்களுள், பின் நின்றார். பின்னே நின்ற அரசுக்கவீரர்கள், —என் என்றார்க்கு  
என் என் என்றார் - 'என் நெட்டித் தள்ளுகின்றீர்கள்?' என்று கேட்கும் முன்னே  
நிற்பவர்களுக்கு ('நீங்கள் போகாமல் நிற்பது) என் என்?' என்ற மறுமாற்றஞ்  
சொல்பவர்களாய், எய்தியத அறிந்திலாதார் - முன்னே செல்ல இடமில்லாமையால்  
அவர்கள் அவ்வாறு போகாமல் நிற்பதை யறிந்துகொள்ளாதவர்களாய்,  
முன் நின்றார் முதகு நீய - (தமக்கு) முன்னே நிற்கின்றவர்களின் முதுகின்  
புறம் (தமதுகோபாக்கினியினால்) தீந்துபோம்படி, முடுகுகின்றார் - விரை  
யவரானார்கள்; (எ - று.)

அதுமானைப் பிடித்துக்கொணரும்படி இராவணன் கட்டளையாற் செல்லு  
கின்ற அரசுக்கவீரர்கள் மிக்கபெருந்திரளாக இருந்ததனால், தமக்குமுன்னே  
யிருப்பவர்கள் செல்ல இடங்கிடையாமையால் தடைப்பட்டுநிதர், அதனை  
யுணராமற் பின்னேயிருப்பவர்கள், நெட்டித்தள்ள 'என் தள்ளுகின்றீர்கள்?'  
என்று முன்னே நிற்பவர் கேட்க, அவர்க்கானோக்கி 'நீங்கள் என் செல்லாது  
நிற்கின்றீர்கள்? செல்லாது நிற்கின்றீர்கள்?' என்று மறுமொழி சொல்லிக்  
கொண்டே, தமது கண்களின் கோபாக்கினி அவர்கள்முதுகிலே யுறைக்க  
விரையலானாக ளென்பதாம். (க)

[பின்னும் அவ்வரசுக்காரின் வருணனை.]

க0. வெய்துறாபடையின் மின்னார் வில்லினர் விசுகாவர்  
மைபுறுவிசும்பிற்றோன் றுமேனியர் மடிக்கும்வாயர்  
லாகபரந்துலகு பொருங்குக்கடையுதமுடிபுமகாலார்  
பெய்யவென வறமுந் துமாரிக்குவொருகால் பெருமை பெற்றாரர்.

(இ - ன்.) மடிக்கும் வாயர் - (கோபத்தால்) மடிக்கின்ற உதட்டை  
யுடையவர்களாகிய அரசுக்கவீரர்கள், —வெய்து உறு படையின் மின்னார் - கொடி  
மை மிகுந்த ஆயுதங்களால், மின்னளையுடையவர்களும், வில்லினர் - வில்லு  
யுடையவர்களும், விசுகாவர் - விசுகாவற் பூசுககாரதையுடையவர்களும்  
[பெருமூச்சு செற்பவர்களும்,] மை உறு வசம்பின் தோன்றும் மேனியர் - கரு  
நிறம் பொருந்திய வானத்திற் காணப்படுங்குற உடம்பை படியுடையவா  
களுமாய், —வசுபரந்து - எவரும் பரவி, உலகு பொங்கி - உலகு முழுவதும்  
(சமுத்திரம்) பெருக்கெடுத்தது, கடையும முடியும் காலே - புகாந்தகாலம் வந்து  
முடியும்போது, பெய்ய என்று எழுக - பெருமழை பொழியுமாறு கிளம்  
பினை, மாரிக்கு - மேகத்திக்கு, உலமை சால பெருமை பெற்றார் - உலமை  
யாதற்கு ஏற்ற பெருமையைப் பெற்றார்கள்; (எ - று.)

அவ்வரசுக்கவீரர்கள் புகாந்தகாலத்தில் வானத்துத் தோன்றுகின்ற மேகக்  
கூட்டத்தை யொத்தன ரென்பதாம். மின்னல் துந்திரத்திசு பெருங்காற்று  
கருநிறவுடம்புடன் ஆகாயத்துத்தோன்றுதல் முதலிய பலதன்மைகளால் மேகம்  
அரக்கர்க்கு உலமையாதற்கு ஏற்கு மென்க. விசும்பில் தோன்றும் - விசும்பு  
போலத் தோன்றுகின்ற என்றமாம். (க0)

[அதுமானால் நேர்ந்த அவமானத்தை நினைத்து, அரக்கவீரர்  
அவன்மீது விரைந்து செல்லுதல்.]

கக. பனியுறுசெயலைசிந்தியோமமும்பறித்ததம்மா  
தனியொருகுரங்குபோலானன் றுநந்தருக்கென்கின்ற  
ரினியொருபழிமற்றுண்டோவிதனினென்றிரைத்துப்பொங்கி  
முனிவுறுமனத்திறுவிமுந். துறமுடுகுகின்றார்.

(இ - ள்.) 'பனி உறு செயலை சிந்தி - குளிர்ச்சி டொருந்திய அசோகவனத்  
தை யழித்து, ஓமமும் பறித்தது - ஓமமண்டபத்தையும் அடியோடுபெயர்த்து  
அழித்தது, தனி ஒரு குரங்குபோல் ஆம் - தனியாய் வந்த ஒருகுரங்காரும்; அம்  
மா - ஆச்சரியம்! நம் தருக்கு - நமது வீரச்செருக்கு, நன்று - நன்றியிருந்தது?'  
என்கின்றார் - என்று கருதுகின்றவர்களாய், - (அவ்வரக்கவீரர்கள்), 'இதனின் -  
(இப்பொழுது ஒரு குரங்கினால் நேர்ந்த) இதுனைக்காட்டிலும் (மிகக்), மற்று ஒரு  
பழி-வேறொரு அவமானம், இனி - இன்னும், உண்டோ - (நமக்கு) உள்ளதோ?  
[இதுவே மிக்க போவமானம் தருவதாகு மென்றபடி], என்று -', இரைத்த-கர்ஜி  
றிக், பொங்கி - கொதித்து. முனிவுறு மனத்தின் - சினங்கொண்ட மனத்  
தோடு, தாவி முந்துற முடுகுகின்றார் - தாவி (ஒருவரையொருவர்) முற்பட  
விரைந்து செல்பவரானார்கள்: (எ - று.)

ஒருபோதும் அவமானப்படாது அரக்கவீரர் புதிதாக அதுமானால் தமக்கு  
நேர்ந்த அவமானத்தை நினைந்து ரோஷங்கொண்டவர்களாய், அவ்வவமானம்  
தம்மைத் தாண்ட, ஒருவரினொருவர் முற்படலானாக் கொள்பதாம். மனத்தின்  
தாவி - மனோவேகத்துடன் சென்று என்று உரைப்பினுமாம். குரங்குபோ  
லாம், போல் - ஒப்பில்போலி. அசோகுகள்ளும் பொருளுள்ள 'செயலை'  
என்ற சொல், இலக்கணையால் அசோகவனத்தை யுணர்ந்திற்று. (கக)

[இதுமுதல் நான்காவிகள் - ஒருதொடர்; அவ்வாக்கீர் போராவாரத்தோடு  
அதுமானம்மீது போர்செய்யச் செல்வதைத் தெரிவிக்கும்.]

கஉ. எற்றுறுமுரசுமலின்னோனெறிவிட்டுநெத்தவார்ப்புஞ்  
சுற்றுறுசுழலுஞ்ஞாங்குநெழிநெழித்திரப்புஞ்சொல்லு  
முற்றுடன்றொன்றயோங்கியொலிநெழமுந்நாழிப்பேர்வி  
னற்றிணர்க்கடல்களோடுமறைக்கோருவடங்க.

(இ - ள்.) எற்றுறு முரசம் - எறிகின்ற முரசத்தினோசையும், வில் காண்  
வற விட்டு எடுத்த ஆர்ப்பும் - வில்லிலே காண யேற்றிப் பூட்டி (அதனைத்  
தட்டி) யெழுப்பிய ஆரவாரமும், சுற்றுறு சுழலும் - (காலிற்) சுற்றிக்கட்டிய  
வீரக்கழலினின்ற தோன்றிய ஓசையும், சங்கும் - (முழக்குகின்ற) சங்கத்தின்  
காதலும். நெழிநெழித்து உரையும் சொல்லும் - ஆரவாரித்து அதட்டிக்கூறு  
கின்ற சொற்களில் தோன்றிய ஓசையும், (ஆசிய இவ்வொலிகளெல்லாம்),  
உடன்ற ஒன்று ஆய் உற்று ஒங்கி ஒலித்த எழுந்த - மாறுபட்டுப் பின்பு ஒன்  
ருகச்சேர்ந்து மிகப்பேரொலியாகிக் கிளம்பி, ஊழி பேர்வில் - யுகாந்தகாலத்

தில், நல் திரை கடல்களோடு - பெரிய அலைகளையுடைய சமுத்திரகோஷத்  
தையும், மழைகளை - மழைகளினிடிமுழக்கங்களையும், நா அடக்க - ஒலியடங்  
கும்படிசெய்ய, - (எ - று.)—‘செல்கின்றாரும்’ என அடித்த கவியோடு தொட  
ரும்.

அவ்வாக்கர் பொரளமுத்தசென்றபோது பல்வகையொலிகள் தோன்றி  
யமை இந்தச்செய்யுளில் விளக்கப்பட்ட தென்க. முரசு முதலியவை - அவற்றி  
னின்ற எழும் ஒலிக்கு முதலாகுபெயர்கள். (கஉ)

கக. தெருவிடமில்லென்றெண்ணிவானிடைச் செல்கின்றாரும்  
புருவமுஞ்சிலையுங்கோட்டிப்புறையுயிர்த் தாயிர்க்கின்றாரும்  
மொருவரினொருவர்முந்திமுறைமறுத்துருக்கின்றாரும்  
விரிசிலதிலங்கையொன்றுவழிப்பொழிவிளிக்கின்றாரும்.

(இ - ன்.) தெரு இடம் இல் என்று எண்ணி - தெருவிலே (கடந்து  
(செல்வதற்கு) இடம் போதாது என்று நினைத்து, வானிடை செல்கின்  
றாரும் - ஆகாயத்தினிடத்திலுஞ் செல்லுகின்றவர்களும், புருவமும் சிலையும்  
கோட்டி புறையுயிர்த்து உயிர்க்கின்றாரும் - (தமது) புருவங்களையும்  
செயிற்செண்ட) வில்லையும் ஒருசேரவளைத்து வைத்தவண்ணம் (கோ)  
பாக்கினியாற் பகையை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு பெருமூச்சு விடுகின்ற  
வர்களும், ஒருவரின் ஒருவர் முந்தி முறை மறத்து உருக்கின்றாரும் -  
(வரிசையாகச்செல்பவரில்) ஒருவரிடம் ஒருவர் முற்பட்டு முறை  
தவறியதனால் (முறைதவறியவரீது) சோபங்கள்ளுகின்றவர்களும், வழி  
பெறா இலங்கை விரிய இலகை என்றவிளக்கின்றாரும் - இலங்காபுரி (இவ்வீரர்  
கள்செல்லுதற்கு ஏற்ற) பாப்புடையதன்று என்ற (தாராளமாகச்செல்லு  
தற்கு) வரிசைடைக்கப் பெருதவர்களாய்க் கந்துகின்றவர்களும்; (எ - று.)

முறைமறத்து - உறவுமுறைபாபாட்டாய் என்னலு மொன்று. (கக)

கசு. வாளுறை விதிர்க்கின்றாரும் வாங்களை உறைகளிலிருந்து  
தொளுநத தட்டிக் கல்லீத் துறம்படத் துறங்குகின்றாரும்  
தான்பெயர்த்திடம் பெருது தருக்கினர் நெருக்கு வாருங்  
கோள்வளை பெயிறு தின்ற தீபைந் கொதிக்கின்றாரும்.

(இ - ன்.) வாள் உறை விதிர்க்கின்றாரும் - வாங்களை உறைகளிலிருந்து  
எடுத்து அசைப்பவர்களும், வாய்க்கை மடக்கின்றாரும் - உதடுகளைத் (தமது  
கோபந்தோன்ற) மடிக்கின்றவர்களும், கோள் உறை தட்டி கல்லீ துள் பட  
துகைக்கின்றாரும் - (தமது வீரத் தோன்றத்) தோள்களை உரப்பாகத்தட்டிப்  
பெருங்கற்களையும் துகளம்படி துகைத்தவிடுபவர்களும், தான் பெயர்த்து  
இடம் பெருது தருக்கினர் நெருக்குவாரும் - தாங்களைத்தாக்கிப் பிறகு அதனை  
வைத்தற்கு) இடங்கிடைக்காமற் செருக்குக்கொண்டு நெருக்குகின்றவர்களும்,  
கோள் வளை எயிறு தின்று தீ என கொதிக்கின்றாரும் - பலமுள்ள வளைவான  
பற்களைக் கடித்து நெருப்புப்போலக் கொதிக்கின்றவர்களுமாகிய—(எ - று.)  
‘அனைவரும்’ என்று முடிக்க. (கசு)

வேறு.

கரு. அனைவரு மலைபென நின்ற ரளவறு படைகள் பயின்ற  
 ரனைவரு மமரி னுயர்த்தா ரகலிட நெளிய நடந்தா  
 ரனைவரும் வரனின் மைந்தா ரசனியி னணிகளா ணிந்தா  
 ரனைவரு மமரணா வென்ற ரசாரை யுயிரைய யின்றார்.

(இ - ள்.) அனைவரும் - யாவரும், மலை என நின்றார் - மலைபோல எதற்  
 குஞ் சல்பாது நிற்பவர்; அளவு அறு படைகள் பயின்றார் - மிகப்பல ஆபுதன்  
 களைப் பழகினவர்கள்; அனைவரும் - அமரின் உயர்த்தார் - போர்செய்வதிற்  
 சிறந்தவர்கள்; அனைவரும் - வரனின் அமைந்தார் - வரபலம்பொருந்தப்  
 பெற்றவர்கள்; அசனியின் அணிகள் அணிந்தார் - வச்சிராயுதம்போலப்  
 பேரொளியீச்சுடைய ஆபரணங்களைப் பூண்டவர்கள்; அமரரை வென்றார் -  
 தேவர்களை வென்றவர்களும், அசாரை உயிரை அயின்றார் - அசாராது உயிரைக்  
 கொன்று நின்றவர்களுமாகிய, அனைவரும் - அவ்வரசு வீரர்யாவரும், அகலிடம்  
 நெளிய நடந்தார் - (பாரமிகுதியால்) இடந்தழுதி நெளியும்படி (அதமானுள்ள  
 விடம் நோக்கி) நடந்தார்கள்; (எ - று.)

அரக்கவீரரில் ஒவ்வொருத்தர்க்கும் மலையெனநின்றல் முதலிய தன்மை  
 கள் நிரம்பியிருந்தன வென்பதை வற்புறுத்தும்பொருட்டு, 'அனைவரும்' என்  
 பதைப் பன்முறை கூறினார். அசனி வச்சிராயுதத்துக்குப் பெயராதலை 'அசனி  
 வச்சிரப்படை யாகும்மே' என்ற பிங்கலத்தைமாலும் அறிக. அசாரை உயி  
 ரை அயின்றார்-இரணியசெயப்பபொருள் வந்த செயலினை; இவ்வாறு வருவது  
 'நவீகம் உர்த்திரயோகம்' என்று வடமொழியிற் பெயர்ப்பெறும். 'அசாரை  
 வேரொடுதின்றார்' என்றும் பாடம்.

இதுமுதற் பதினைந்து கவிகள் - மூன்றும் ஆறும் மாச்சீர்களும், மற்றை  
 கான்கும் விளச்சீர்களு மாகிய கழிநெடிலடி நான்கும் பாண்ட அறுசீராசிரிய  
 விருத்தங்கள்.

(கரு)

[இதுவுட்ப் அடுத்த கவியும் - அவ்வரசுகவீரரின் வலிமையைத் தெரிவிக்கும்.]

கக. குறுகினதவமுயலம்பொற்குரைகுறுகரும்வன்போர்

முறுகின்பொழுதி னுடைந்தார்முறுகிடைமுறுகல்பயின்றார்

நிறுவினநிகழுவன்பேரிடை மிகடவ ளகையெறிந்தார்

தெறுகுநரின் மையர்வன்றோடின வுறவுலகுநிரிந்தார்.

(இ - ள்.) குறுகின தவம் முயல் - (இவ்வரசுக்கோடுபொருது வெல்வதற்கு  
 ஏற்றவாறு மிக்க பெருந்தவத்தைச்செய்யாது) அற்பமான தவத்தைச் செய்த,  
 அம் பொன் குரை கழல் உரையும் - அழகிய பொன்னுற்செய்த ஒலிக்கின்ற  
 வீரக்கழலை யணிந்த நாகசாதியாரும், வல் போர் முறுகின பொழுதின் உடைந்  
 தார் - (இவ்வரசுக்கோடு) வலிய யுத்தம் மும்முரமாக நடத்தபொழுதில் (இவ்வரசு  
 கிடத்துத்) தோற்றவர்களாய், (முதுகூட்டி ஒழிப்பொழுது), முதுகு இடை



முறவல் பயின்றார் - (அவர்கள்) முதுகு காட்டுதலைக் கண்டு பரிசாசமாகச் சிரித் தவர்கள்; இறுகின நிதி கிழவன் பேர் இசை கெட - மிகுந்த செல்வங்கட்குத் தலைவனான குபேரனது பெருங்கீர்த்தியும் அழியும்படி, அளகை எறிந்தார் - (அவனது) அளகாபட்டணத்தையும் (தமது படைக்கலங்கொண்டு) மோதின வர்கள்; தெறுநகர் இன்மையர் - (தம்மோடு) மாறுபட்டுப் பொருபவரைப் பெறுதவராய், வல் தோள் தினவுஉற - (தமது) வலியதோள்கள் தினவுண் டாக, உலகு திரிந்தார் - உலகத்தில் (தம்மோடு பொருமாறு எவரேனும் கிடைப்பரோ? என்று தேடிக்கொண்டு) திரியுந்தன்மையுள்ளவர்கள், (அவ் வரக்கார்கள்); (எ - று.)

உரகர் - தேவசாதியுள் ஒருவசையார். அளகை - இராவணனது சமைய னான குபேரனுடைய இராசதானி. இவ்வாக்கரை எதிர்த்து வெல்லும் படி நல்லினை செய்யாதவராய் இவரிடத்துத் தோற்று முதுகுகொடுத்தன ராதலின், அவ்வாறான உரகரை 'குறுகினதவமுயல் .....உரகர்' என்றார். உரகரும், உம் - உயர்வுசிறப்பு. அவ்வுரகவீரர் தம்மோடு எதிர்த்துப்பொருது முன்னிற்கமாட்டாதுஞ்சி முதுகு கொடுத்துவிட, அப்போது அவர்கள் ஁ஞ்சி யோடுவது கண்டு 'என்னே இவர்கள் வலிமை!!' என்று அவ்வுரகரைக்குறித்து என்னலங்கைதோன்றச் சிரிக்கவாயினர் இவ்வாக்கவீர ரென்பது, முன்னிரண் டடிகளிற் நிகூய பொருள். 'குறுகினகவசரும் மின்போற்றுகராகமுலூரகரும்' என்று பாடங் கொண்டு - குறைதலான சட்டையிட்டிருக்கிற சித்தரும் மின் போலொளிர்விட்டுச் சத்திக்கிற வீரக்கழலையணிந்த உரகசாதியாரும் என்ற பொருளுரைத்து, அவ்விருவரையும் முதுகுகொடுத்து ஒடுமாறு பெரு வீரங்காட்டினவர் அரக்கவீரர் எனக் கருத்துக்கூறுவாரு முளர். (க கூ)

கௌ. வரைகனையிடறுமினென்றான்மறிகடல்பருகுமினென்று  
விரவியாயிழிந்திமென்றலைமுமாயிழிபுமினென்று  
லரவந்தாசனைப்பொன்றோதாரயினொடரையுமினென்றான்  
தறையினைபெருமெருமென்றலொருவரதமைதல்சமைந்தார்.

(இ - ள்.) (அன்றியும்), வரைகளை இடறுமின் என்றால் - மலைகளையிடறித் தள்ளுங்களென்றாலும், மறி கடல் பருகுமின் என்றால் - (அலை) மடங்குகின்ற கடல்நீரைக் குடித்துவிடுங்க ளென்றாலும், இரவியை விழ விடும் என்றால் - (வானத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற) சூரியனைக் கீழேவிழும்படி தள்ளிவிடுங்க ளென்ற லும், எழு மழை பிழியுமின் என்றால் - (வானத்திற்) செல்லுகின்ற மேகங் களைப் பிழிந்துவிடுங்க ளென்றாலும், அரவினது அரசனை தரையினொடு அரையுமின் என்றால் - சர்ப்பராசனான ஆதிசேஷனைத் தரையோடு தரையாக அரை த்துவிடுங்களென்றாலும், தரையினை எடும் எடும் என்றால் - இத்தப் பூமியைப் பெயர்த்தெடுத்துவிடுங்கள் பெயர்த்தெடுத்துவிடுங்க ளென்று சொன்னாலும், ஒருவர் அது அமைதல் சமைந்தார் - (இவ்வாக்கவீரர்களுள்) ஒருத்தரே அவ்வத் தொழிவைச் செய்துமுடித்தற்குத் தக்கவர்; ஒன்றோ - (இவர்கள் வல்லமை) இவ்வளவு மாத்திரமேயோ? (எ - று.)

இவர்கள் வல்லமை இவ்வளவோடு அடங்கா தென்றபடி, மூழை - ஸப்தமேகமுமாம். அவிலை யாகிலை யொன்றே என்றே எடுத்து - அவிலைக்கு அரசனாகிய ஆதிசேஷனை மாத்திரமோ? (அவன்போன்ற) அஷ்டமகாநாகங்களையும், தரையோடு அரையுமின் என்றலும் அதையும் செய்யவல்லவர் என்னலுமாம். வரைகளை யிடறமின் என்றால், ஒருவர் அது அமைதல் சமைந்தாரன்று தனித்தனி முடியும்; அதபற்றியே, 'அது' என்று ஒரு மையாற் கூறினது. (கஎ)

[அரக்கவீரர் அநுமானோக்கி வந்தல்.]

கஅ. தூளியினிமிர்படலம்போயிமையவரவிழித்தறவொம்போர்  
மீளியினினமெனவன்றாள்விரைவினையெனவிண்ணொ  
யாளியினனியெனவன்றேல்கடல்விட மெனவஞ்ஞா  
வாளியின்விரைகொடுந்கார வரைவருவனவெனவந்தார்.

(இ - ன்.) நிமிர் தூளியின் படலம் போய் இமையவர்விழித்தற - (அரக்கவீரர் விரைந்துசெல்வதால்) மேலேகிளம்புகிற புழுதியிந்தொருந் வியாபித்து மேலுலகிலுள்ள தேவர்களது கண்விழிகளைத் தூர்த்துவிட, - வெம் போர்மீளியின் இனம் என - கொடிய போர்குழத்தொடைய வலிமைத்தொகுதியே உருவெடுத்தவந்தாற்போலவும், வல் தான் விரை பவிநிரை என - உலிமையுள்ள கால்களால் விரைந்துசெல்லுகின்ற புலக்கூட்டங்கள் போலவும், விண்மேய ஆளியின் அணை என - ஆகாயத்திற் றாய்ந்து செல்லுகின்ற சிறகுகளின் வரிசை போலவும், அன்று வல் - (இவைகள்) அல்லாவிட்டால், அல்ல கடல் விடம் என - அலைகின்ற பாற்கடலினின்றும் தூன்றிய விஷம்போலவும், அஞ்சா - சிறிதும் உச்சமின்பதைக் கொஞ்சமால், வாளியின் விசை மொடு - பாணத்தின் வேகத்தைக் கொண்டு, துணை கா வரை வருவன எனவாயிய மிமகங்கள் மலையை போக்கி வருவனபோல, வகசா - அநுமானோக்கி அய்வாக்கவீரர்) வந்தார்கள்; (எ - று.)

விழித்தற வந்தார் என இமையவும். துணைகார்வரைவென்று எடுத்து - வலியகரி மலைகள் நடந்துவருவனபோல என்று உரைப்பதும் உணர்ந். (கஅ)

[அரக்கவீரர் அநுமானோக்கி போழிலை நுழைத்.]

கக. பொறிதாள்வழியுரிரான்றெழுதுகாசுகவாள்வெளியின் போற்  
செறிதரவுருமுகிநின்றாந்நெயர்வெளியின்கொடுரென்றா  
ரெறிதருகடைபுகவன்காடெட்டவுருமினினம்போய்  
மடுத்தமழையகல்விண் போல்வடிவழிப்போழிலைவளைந்தார்.

(இ - ன்.) விழி - (தமது) கண்களினின்றும், பொறி தா - கெருப்பும் பொறி பறக்கவும், உயிர் ஒன்றோ - மூச்சுக்காற்று மாத்திரமோ? (அதனோடு), புதை - புகையும், உக - வெளிப்படவும், அயில் ஒளியின் போல் செறிதா - வேலாயுதங்கள் ஒளியையுடைய மின்னலைப்போல கெருங்கிவரவும், உருக

அதிகின்றார்-இடிபோலக் கர்ச்சிக்கின்றவர்களும், திசைதொறும் விசை கொடு சென்றார் - திக்குக்களிலெல்லாம் வேகமாகச் சென்றவர்களுமாகிய அவ்வார்க் வீரர்கள்,—கடை யுகம் எறிதரு வல் கால் இடறிட - (தாம் செல்லுகின்ற வேகத்தாலே) யுகாந்தகாலத்தில் வீசுகின்ற கொடிய பெருங்காற்று (த்தோன்றி) வீசியடிக்கவும்,—உருமின் இனம் போய் மறிதர - இடிகளின் கூட்டம் (இவர்கள் செய்யும் ஆரவாரத்துக்கு முன்னே தலையெடுக்காமல்) தலைமடங்க வம்,—மழை அகல் விண்போல் - மேகசஞ்சாரமற்ற ஆகாசம்போல, வடிவு அழி பொழிலை - தன்னுருவம் அழிந்துகிடந்த அசோகவனத்தை, வளைந்தார் - சூழ்ந்துகொண்டார்கள் ; (எ - று.)

அதமானால் மாங்கள் பலவும் அழிந்து வெற்றிடமான அசோகவனத் துக்கு, மழை நீங்கிய ஆகாயம் உவமை. பொறிதர உக செறிதர இடறிட மறிதர வளைந்தார் என இயையும். (சு)

[அநாமான் அரக்கவீரர் வருவதைக் காணுதல்.]

உ௦. வயிரொலிவளையொலிவன்கார்மழையொலிமுரசொலிமண்பா லுயிரொலிவறநிமிரும்பொருறுமொலிசெவியினுணர்ந்தான் வெயில்விரிகதிரவனும் போய்வெருவிடவெளியிடைவிண்டோய் காரிலையின்மலையெனநின்றானையாவர்வருதொழில்சண்டான்.

(இ - ள்.) வெயில் விரி கதிரவனும் போய் வெருவிட [வெருவிப்போய் விட] - வெயிலை வீசுகின்ற சூரியனும் அஞ்சிலிலகிப்போய்விட, வெளியிடை - திறந்த வெளியான இடத்தில், விண் தோய் காரிலையின் மலை என - ஆகாயத் தையளாவிய கைலாச மலைபோல, நின்றான் - நின்றவனாகிய அநாமான்,— வயிர் ஒலி - ஊதுசொம்பிணைசையும், வளை ஒலி - சங்கிலிணைசையும், வல் கார் மழை ஒலி முரசு ஒலி - வலிய கர்க்காலத்து மேகமுழக்கம் போன்ற பேரி கையிணைசையுமாகிய, மண்பால் உயிர் உலைவு உற நிமிரும் போர் உறும் ஒலி - தரையினிடத்துள்ள பிராணிகள் யாவும் நடுங்கும்படி மிக்குத்தோன்று கின்ற போர்செய்வதைக் குறிப்பிக்கின்ற ஒகைகளை, செவியின் உணர்ந்தான் - காதினாற் கேட்டு (அரக்கவீரர் தன்மீது வருவதை) அறிந்தவனும், (பின்பு), அனையவர் வருதொழில் சண்டான் - அவ்வார்க்கவீரர் வருவதைக் கண்டான் ; (எ - று.)

போருக்குரிய பறை முதலியவற்றை முழக்கிக்கொண்டு அரக்கவீரர் வரு வதை, அநாமான் அப்போது “தன்காதில்வீழ்ந்த பேராவாரத்தால் முதலில் தெரிந்துகொண்டு, பிறகு அவர் வருகையைக் கண்ணினால் கேரே கண்டன னென்பதாம். இளம் பருவத்திலேயே தன்னைத் தாவிப்பிடித்த அநாமான் ஒங்கி நிற்பது கண்டு மீண்டும் தன்னைப்பற்றிக்கொள்வானோ? என்று சூரியன் அஞ்சின னென்க: அன்றி, வெருவிட என்பதை ‘வரு’ என்பதெனும் சேர்த்து, அரக்கவீரர் பெருந்திரளாக வருவதனால், அப்போது அவர்கள் பாதங் களினால் மேலெழுப்பப்படுகிற தூளி சூரியனை அடியோடு மறைப்பதுபற்றி, அரக்கவீரர் வருதொழிலால் கதிரவன் வெருவலாயின னென்னலுமாம். (உ௦)

[அதுமான் தனது ஆலோசனை பலித்ததந்த மகிழ்தல்.]

உக. இதனியலிதுவெனமுந்தேயியைவுறவினிதுதெரிந்தான்  
பதவியலறிவுபயந்தால்தினலையனுளதுண்டோ  
சிதனியல்கடிபொழிலொன்றேசிதறியசெயறருதிண்போ  
ருதனியலினிதினுவந்தானெவரினுமதிசமுயர்ந்தான்.

(இ - ன்.) எவரினும் அதிகம் உயர்ந்தான் - எல்லாரைக்காட்டிலும் மிகச்  
சிறந்தவனாகிய அதுமான், — 'இது இதம் இடல் - (அசோகவனத்தை முறிச்  
கின்ற) இதுதான் இதுமான செயல்,' என - என்று, முந்தே - முன்னமே,  
இயைவுற இனிது தெரிந்தான் - பொருத்தமாக நன்கு அறிந்தான்; பதம்  
இயல் அறிவு பயந்தால் - பக்குவமான தன்மையையுடைய அறிவுதோன்றினால்,  
அதின் நல் பயன் உளது உண்டோ - அதைக்காட்டிலும் நல்ல பயனுள்ளது  
வேறு உண்டோ? [இல்ல யென்றபடி]; கடி பொழில் சிதவு இயல் ஒன்றே -  
காவலுள்ள அசோகவனத்தை அழித்த செயலொன்று தானே, சிதறிய செயல்  
தரு திண்போர் உதவு இயல் - (அரக்கவீரர்) தோற்றோடுகின்ற செயலை யுண்  
டாக்கக் கூடிய வலியு போரைத் தோற்றவித்த இந்தத் தன்மையைக் குறித்து,  
இனிதின் உவந்தான் - மிகுதியாகச் சந்தோசித்தான்; (எ - று.)

முதலிரண்டடி - கவிச்சுற்று. 'இப்பொழிலினைக் கடிதுறுக்குவென்றுத்  
தா; லப்பெரிய பூசல் செவிசார்த்து மரக்கர், வெப்புறுசினத்த ரெகிர்மேல்வரு  
வர் வந்தால், துப்புற முருக்கி யுயிருண்ப விதுகுதால்' என்ற கீழ்ப் பொழி  
லிறுத்தபடலத்தில் அதுமான் ஆராய்ந்து தீர்மானித்தபடியே நிகழ்வது பற்றி,  
'இதனியலிதுவென முந்தே யியைவுற வினிது தெரிந்தான்' என்றார். 'அது  
மான் தன்னுடைய முதிர்ந்த அறிவிலும் ஆராய்ந்து தீர்மானித்தது, இனியபய  
னையே விளைத்தது' என்ற சிறப்புப் பொருள் 'பதவியலறிவு பயந்தால்  
அதின் நல்பயனுளது உண்டோ' என்ற பொதுப்பொருள் கொண்டு சமர்த்  
தித்தார்; இது - வேறுபாடுபொருள் வைப்பணியின்பாற்படும். அதுமான்  
தான் நினைத்தபடியே அசோகவனத்தை முறித்த செயல் அரக்கவீரர் பலரும்  
முறித்தபடியும்படி பெரும்போரை விளைத்ததற்கு மனமுவந்தா னென்பது, பின்  
னிரண்டடிகளின் கூறிய விஷயம். (உக)

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - அரக்கவீரர் படைக்கலங்களை யெறிந்த  
வண்ணம் அதுமானே நெருங்குதலைக் கூறும்.]

உஉ. இவனியவனிவனெனநின்றிரிதுவெனமுதலியெதிரந்தா  
பவனனின்முடுகிடந்தார்பகலிரவுறமிடைகின்றார்  
புலனியுமலையும்விசும்பும்பொருவருநகருமுடன்போர்  
துவனியிலதிரவிடம்போற்சுடர்நிடுபடைகடுந்தார்.

(இ - ன்.) பகல் இரவு உற மிடைகின்றார் - பகற்பொழுதிலேயே இராப்  
பொழுது தோன்றும்படி நெருங்குபவராகிய மிக்கக்கருகிறமுள்ள அவ்வரக்க  
வீரர்கள், — இவன் இவன் இவன் என நின்றார் - (இவ்வனத்தை யழித்தவன்)  
இவன்தான் இவன்தான் இவன்தான் என்று குறிப்பித்துக் காட்டுபவர்களாய்,

இது என முதலி எதிர்த்தார் - (நாம் செய்யவேண்டுவது, இவனைப்பிடிக்கின்ற) இச்செயலே என்று முற்பட்டி எதிர்த்து, பவனனின் முகி நடந்தார் - வாயு வைப்போல விரைந்த நடந்தவர்களாய், புலனியும் மலையும் விசும்பும் பொரு அருகரும் - நிலவுகளும் அதனிலுள்ளமலையும் ஆகாசமும் ஒப்பில்லாத அந்த இலங்காபட்டணமும் ஆகிய இவை, உடன் போர் துவனியில் அதிர - ஒரு சேரப் போர்முழக்கத்தினாலே அதிர்ச்சிபடைய, விடம்போல் - விஷம் போலத் தவருமற் கொல்லவல்லனவாய்), கூடர் விடி - ஒளி வீசுகின்ற, படைகள் - ஆயுதங்களை, தூர்தார் - (அதமான்மீது) பிரயோகித்தார்கள்; (எ - று.) - துவனி - தவங்; வடசொல். (உஉ)

உரு. மழைகளும் மறி கடலும் போய் மதமற முரசுமறைந்தார் முழைகளினிதழ்கடி நந்தார் முதுபுகைகதுவமுனிந்தார் பிழையிலபடவரவின் றோள் பிட்டுருவடியிடுகின்றார் கழைதொடர்வனமெரியுண்டாலென வெறுபடைஞர்கலந்தார்.

(இ - ள்.) மழைகளும் மறி கடலும் மதம் போய் அற - மேகங்களினிடி களும் அலைமடங்குகின்ற கடல்களின் கோஷமும் (பேராவாரமுடைமையால் தாம் சொண்ட) செருக்குக் செட்டி ஒழியும்படி [அவற்றிலும் மிக்க ஒலியுண்டாகுமாறு], முரசும் அறைந்தார் - பேரிகைகளைக் கொட்டிமுழககு பவர்களும், முழைகளின் இதழ்கள் திறந்தார் - மலைக்குகைகள் போலத் தோன்றும்வண்ணம் வாய்களைத் திறந்து கொண்டிருப்பவர்களும், முது புகை கதுவ முனிந்தார் - மிக்க புகை சம்மிக்கொள்ளும்படி பெருகுசினங்கொண்ட வர்களும், பிழை இல படம் அரவின் தோள் பிடர் உற அடி இடுகின்றார் - குற்றமற்ற படங்கையுடைய ஆதிசேஷனது தோள்களும் பிடரியும் (பார மிகுதியைச் சுமக்க முடியாமையால்) ஒன்றும்விடும்படி கால்களைப் பெயர்த்து வைப்பவர்களாகி, கழை தொடர் வனம் எரி உண்டால் என - மூங்கில்கள் தங்கியிருக்கப்பெற்ற காடு தீப்பற்றியெரிந்தாற்போல [முங்கிக்காட்டில் நாற் புறத்திலும் பற்றி மூளுந் தீப்டோல்], எறி படைஞர் - வீசுகின்ற ஆயுதங்களை யுடைய அவ்வாக்கவீரர்கள், கலந்தார் - (அதமான் மீது) ஒருங்கு திரண்டார்கள்; (எ - று.)

‘முழைகளினிருள்கள் திறந்தார்’ என்ற பாடத்துக்கு - மலைக்குகைகளினிருந்து திறந்து வெளிவிட்ட இருள்போன்ற [மிகக்கூறுத்த] உருவமுடையவர் என்று பொருளாம் ‘எரிபடைஞர்’ என்ற பாடத்துக்கு - மூங்கிற்காட்டிலே தீப்பற்றியெரிந்தாற்போல் ஜ்வலிக்கின்ற ஆயுதங்களையுடையவரென்று பொருள் காணலாம். (உரு)

[அதமான் அரக்கவீரரை யெதிர்த்துமாறு ஒருமாதத்தைக் கையிற்கொண்டு நின்றல்.]

உசு. அறவனுமருளையறிந்தானருகினிழைநமைந்தா ரிறவினினுதவுநெடுந்தாருயர்மரமொருகையியைந்தா னுறவருதுணையெனவன்றோவுதவியவதனையுவந்தா னிறைகடல்சுடையுநெடுந்தாண்மலையெனநடுவணிமிர்ந்தான்.

(இ - ள்.) அறவனும் - தரும சொருபியாகிய அனுமானும், அதனை அறிந்தான். (அரக்கர் தன்னைச் சூழ்ந்துகலந்த) அந்தச் செயலையறிந்து, அருகினின் அழகின் அமைந்தார் இறவினின் உதவு - தன்னைருகே இனிதான யுத்த வேஷத்தோடு சூழ்ந்துகொண்ட அரக்கரின் மாணத்துக்குத் துணையாக உதவக்கூடிய, தார் நெடு உயர் மரம் - நீண்ட ஒழுங்கான மிகவும்ஒங்கிய மரமொன்றை, ஒரு கை இயைந்தான் - (தனது) ஒருகையி லெடுத்துக் கொண்டு, உறவரு துணை என அன்றோ - 'மனத்திற்கு ஏற்ப உதவிசெய்ய வருகின்ற ஒரு துணைவன்போல வல்லவோ (இது உள்ளது' என்று), உதவிய அதனை - (தனக்குத் தக்கசமயத்திலே) உதவுமாறு கிடைத்த அம்மரத்தைப் பற்றி, உவந்தான் - சந்தோஷித்தவனும், - நிறை கடல் கடையும் - 'பால்' நிறைந்த கடலைக் கடைதற்கு உரிய, நெடு தாள் மலை' என - நீண்ட அடியையுடைய மந்தரமலையைப்போல, நடுவண் நிமிர்ந்தான் - (அவ்வரம்புள்ளின் நடுவிலே உயர்ந்து தோன்றினான் ; (எ - று.)

மற்றை மாங்கள்போல வெருதாரத்தில் விழுந்திடாமல் தவறி அருகில் தானே விழுந்து அரக்கர்களையழித்தொழிக்கும்படி தக்க சமயத்தில் உதவினை மைபற்றி, அம்மரத்தை அதுமான் வியந்தன னென்க. தனக்கென்று ஒரு நன்மையையும் நாடாமல் தருமத்துக்கே பாடுபடுபவன் இவ்வதுமான் என்பார், அவனை 'அறவன்' என்றார். அரக்கர்கடலைக் கலக்கப்போவதால், அதுமானுக்கு மந்தரமலை உவமையாதற்கு ஏற்கும்: 'இறவரு வயிர் நெடுந்தோ ளெழுதுணை மரமிக வன்கால், உறவருதுணையெனவொன்றோ உதவிய வதனை யுவந்தான்' என்ற பாடத்துக்கு - தக்க காலத்தில் தோளும் மரமும் பாதங்களும் தக்க துணையாகுமென்று கருதி, அவற்றுள் ஒன்றான அந்த மரம் உதவியதற்குச் சந்தோஷித்தா னென்ற கருத்துப்படப் பொருளுரைக்க. 'இறவன்' உதவு நெடுந்தோள்' என்றும் பாட முண்டு. (உசு)

[இதுமுதற் பதினோரு கவிகளா-அரக்கவீரர் பலபடியாக அழிந்துபோனதைத் தேர்விக்கும்.]

உரு. பருவரைபுரைவனவன்றோள் பனிமலையருவி நெடுங்கால்  
சொரிவனபலவெனமண்டோய்துறைபொருகுருதிசொரிந்தா  
ரொருவரைபொருவர்தொடர்ந்தாருயர்தலையடையவுருண்டா  
ரருவரைநெரியவிழும்பேரசனிபுரணசயவறைந்தான்.

(இ - ள்.) (அவ்வதுமான்),—அரு வரை நெரிய விழும் - பெரியமலைகளும் சிதைந்துபோம்படி விழுகின்ற, பேர் அசனியும் - பெரிய இடையும், அசைய - (தாக்கின விசையைக் கண்டு) பின்வாங்கும்படி, அறைந்தான் - (அம்மரத்தைக்கொண்டு அரக்கவீரர்களை) அடித்தான் ; (அதனால் அவர்க்குநிர்சிலர்), பனி மலை - குளிர்ந்த மலைகள், அருவி நெடு கால் பல சொரிவன என - அருவியினாலான நீண்டவாய்க்கால்கள் பலவற்றைச் சொரிவன போல, பருவரை புரைவன வல் தோள் - பெரிய மலைகளையொப்பனவான வலிய தோள்

களினால், மண் தோய் துறை பொரு குருதி சொரிந்தார் - தரையிற் பொருந்திய நீர்த்துறைகளிலே போய்ப் பாய்கின்ற இரத்தநீரைச் சொரிந்தவர்களாய், ஒருவரை ஒருவர் தொடர்ந்தார் - (அச்சத்தினால்) ஒருத்தரை ஒருத்தர் பற்றிக் கொண்டு, உயர் தலை உடைய உருண்டார் - உத்தமாவகமான தலைகள் (மரத்தினால்தாக்குண்டு) உடைந்து இறந்தொழிந்தார்கள் ; (எ - று.)

தோள்களுக்கு மலைகளும், அத்தோள்கள் சொரிவின்ற இரத்தப்பெருக்குக்கு அம்மலைகளின் அருவிரீர்க்கால்களும் உவமையாம். (உரு)

உசு. பறைபுரைவிழிகள் பறிந்தார் படியிடை நெடி துபடிந்தார் பிறைபுரையெயிறுமிழந்தார்பிடரொடுதலைகள் பிளந்தார் குறையுயிர்சிதறநெரிந்தார் குடரொடுகுருதி குழைந்தார் முறைமுறைபடைகளை மறிந்தார் முடையுடன் மறியமுறிந்தார்.

(இ - ள்.) (இன்னுஞ் சிலவீர்கள்), முறை முறை படைகள் எறிந்தார். (அதுமானை வெல்லக்கருகி) முறையாக நின்று ஆயுதங்களை (அவன்மேல்) எறிந்து, (அவ்வதுமானால் தாங்களி), பறை புரை விழிகள் பறிந்தார் - பறைகளைப்போன்ற கணவிழிகள் பறியுண்டு, படியிடை நெடி துபடிந்தார் - தரையின்மீது நீள விழுந்தவர்களாய், பிறை புரை எயிறும் இழந்தார் - பிறைச் சந்திரன்போன்ற பற்களையும் இழந்து, பிடரொடு தலைகள் பிளந்தார் - பிடரியும் தலைகளும் பிளக்கப்பெற்று, குறை உயிர் சிதற நெரிந்தார் - குற்றயிரும் சிதறிப்போம்படி மிதிபட்டு நெரிந்து, குடரொடு குருதி குழைந்தார் - குடலும் இரத்தமும் ஒன்றோடொன்று குழைந்து போகப்பெற்று, (இவ்வாறு), முடை உடல் மறிய - முடைநாற்ற முன்ன (தமது) உடம்புகள் அழியும்படி, முறிந்தார் - முறியப்பெற்றார்கள் ; (எ - று.) (உசு)

உஎ. புடையொடுவிடுகனலின்காய் பொறியிடைமயிர்கள் புடைகந்தார் தொடையொடு முதுகுதுணிந்தார் சுழிபடுகுருதி சொரிந்தார் படையிடையொடியுநெடுந்தொன்பதாவயிறு திறந்தார் ரிடையிடையிலையின்னிழுந்தாரிகல்பொருநிகியெழுந்தார்.

(இ - ள்.) இகல் பொரு முடுகி எழுந்தார் - போர் செய்யும்படி விரைந்து எழுந்த சில வீரர்கள், - புடையொடு விடுகனலின்காய் பொறியிடை மயிர்கள் புடைகந்தார் - தாக்குகையில் வெளிப்படுகின்ற அக்கினியினுடைய எரிக்கின்ற தீப்பொறிகளிலே மயிர்கள் புகையப்பெற்று, தொடையொடு முதுகு துணிந்தார் - தொடையும் முதுகும் அறுபட்டவர்களாய், சுழிபடு குருதி சொரிந்தார் - சுழிகளுண்டாகின்ற இரத்தவெள்ளத்தைக் கக்கிக்கொண்டு, - படை இடை ஒடிய - (தாம் கையிற்கொண்ட) படைக்கலம் நடுவே முறியவும், நெடு தோள் பறிதா - (தமது) நீண்ட தோள்கள் வேராகிப் போகவும், வயிறு திறந்தார் - (தம்) வயிறும் பிளக்கப்பெற்றவர்களாய், இடை இடை மலையின் விழுந்தார் - அங்கங்கே மலைபோல விழுந்திட்டார்கள் ; (எ - று.) (உஎ)

உ.அ. புதைபடவிருளின்மிடைந்தார்பொடியிடைநெடிதுபுரண்டார்  
விதைபடுமுயிரர்விழுந்தார்விளிவொடுவியுமிழந்தார்  
கதையொடுமுதிரமலைந்தார்களைப்பொழிசிலையர்கலந்தா  
ருதைபடவுரனுநெரிந்தாருதருநெடுகுருதியுமிழந்தார்.

(இ - ன்.) கதையொடு - கதாயுதத்துடனே, முதிர மலைந்தார் - நன்றாகப்  
போர்செய்தவர்களும், களை பொழி சிலையர் - அம்புகளைச் சொரிகின்ற  
விற்கையுடையவர்களுமாகி, புதை பட இருளின் மிடைந்தார் கலந்தார் -  
(பொருள்களையாவும்) மறையும்படி இருளைப்போன்று கறுத்தவடிவத்துடனே  
நெருங்கிக் கலந்துவந்த சிலஅரக்கவீரர், — உதைபட - (அதுமானுடைய) உதை  
பட்டமாத்நிரத்தில், உரனும் நெரிந்தார் - மார்பு நொருங்கப் பெற்றவர்களும்,  
விளிவொடு விழியும் இழுந்தார் - வீரகோஷமும் விழியும் இழுந்தவர்களும், உத  
ருடு குருதி உமிழ்ந்தார் - நடுக்கத்தோடு இரத்தத்தைக் கக்குகின்றவர்களு  
மாகி, பொடியிடை நெடிது புரண்டார் - புழுதியிலே நெடுநேரம் (பதைபதைத்  
துப்) புரண்டு, விதை படும் உயிரர் விழுந்தார் - விதைகள் போலச் சிதறிப்  
போய்விட்ட உயிரை யுடையவர்களாய் வெற்றுடலாய் விழுந்திட்டார்கள்.

உதறு - முதனிலைத் தொழிற்பெயர். 'உதரொடு குருதி யுமிழ்ந்தார்',  
என்ற பாடத்துக்கு, உதர் என்பதை உதரமென்ற வடசொல்லின் விகார மெ  
னைக் கொண்டு, வயிற்றுடனே இரத்தத்தையும் உமிழ்ந்தார்களென்க. விளிவு -  
வீரர்கள் செய்கின்ற ஆரவாரம்; சாவு என்று கொள்வதிற் பொருட்பொருத்த  
மின்மை யறிக. (உஅ)

உக. அயலயன் மலையொ டுறைந்தா னடுபகை யளவாக யடைந்தார்  
வியலிட மறைய விரிந்தார் மிசையுல கடைய மிடைந்தார்  
புயநெடு கடலின் விழுந்தார் புடைபுடை சிதைவொடு சென்றா  
ருயர்வுற விசையி னெறிந்தா னுடலொடு முலகு திறந்தார்.

(இ - ன்.) (அதுமான்), — (அரக்கவீரர்களை), அயல் அயல் மலையொடு அறைந்  
தான் - அருகேயருகேயுள்ள மலைகளின்மீது வீசியெறிந்தான்; (அதனால் அவர்  
களிற்சிலர்), அடு பகை அளவை அடைந்தார் - கொல்லவல்ல பகைமையை  
யுடைய குபேரன் வாழ்கின்ற அளகாபட்டணத்தை யடைந்தார்கள்; (வேறு  
சிலர்), வியல்-இடம் மறைய விரிந்தார் - ஆகாயத்தினிடம் மறைந்து போம்படி  
பரவினார்கள்; (மற்றுஞ் சிலர்), மிசை உலகு அடைய மிடைந்தார் - மேலுக்கும்  
முழுதும் நெருங்கினார்கள்; (யின்னுஞ்சிலர்), புயல் தொடு கடலின் விழுந்தார் -  
மேகங்கள் (நீரை) முகக்கின்ற கடலிலே போய் விழுந்தார்கள்; (வேறுசிலர்),  
புடைபுடை சிதைவொடு சென்றார் - நாற்புறங்களும் உடல்சிதைந்து போய்விட்  
டார்கள்; (மற்றுஞ் சிலரை), உயர்வுஉற விசையின் எறிந்தான் - மேலே போம்  
படி வேகமாக எறிந்தான்: (அதனால் அவர்கள்), உடலொடும் உலகு துறந்தார் -  
தங்களுடம்புடனே இந்த வலகத்தைத் துறந்து (சுவர்க்கலோக்கு) சேர்ந்தார்  
கள்; (எ - று.)



வியல் - வியத் என்ற வட்சொல்லின் சிதைவு. இனி, தமிழ் மொழி யென்றே கொண்டு, வியலிடம் மறைய என்பதற்கு - அகன்ற பூமியினிடம் மறையும்படி யெனினுமாம். உடலொடும் உலகு துறந்தார் என்பதற்கு - உடலையும் உலகையும் விட்டனர் [தம் உடல் பூமியிற் கிடக்க இவ்வுலகத்தை விட்டு வீரசுவர்க்கத்துக்குச் சென்றார்கள்] என்று கூறுவாரு முளர். (உக)

வேறு.

ந.௦. பற்றித் தாளொடு தோள்பறித் தெறிந்தனன் பாரி  
 னிறற் வெஞ்சிறை வெற்பின மாமெனக் கிடந்தார்  
 கொற்ற வாலிடைக் கொடுந்தொழி லரக்கரை யடங்கச்  
 சுற்றி வீசலிற் பம்பர மாமெனச் சுழன்றார்.

(இ - ள்.) (அதுமான்),— பற்றி - (அரக்கர்களைப்) பிடித்து, தாளொடு தோள் பறித்து - கால்களையும் கைகளையும் பிடுக்கி, எறிந்தனன் - (கைகால்கள் நீங்கின அரக்களை) வீசி யெறிந்தான்; (அவர்கள்), இற்றவெம் சிறை வெற்பு இனம் ஆம் என - அறபட்ட வேகத்துக்குக் காரணமான இறகுகளையுடைய மலைகளின் கூட்டம் போல, பாரின் கிடந்தார் - பூமியிலே லிழுந்துகிடந்தார் கள்; (பின்னும்), கொற்றம் வாலிடை அடங்க - வெற்றி பொருந்திய தனது வாலிலே அடங்கிக்கிடக்கும்படி, சுற்றி—, கொடு தொழில் அரக்கரை - கொடிய தொழிலையுடைய ராக்ஷசர் சிலரை, வீசலிற் - வீசி யெறிதலினால், (அவர்கள்), பம்பரம் ஆம் என சுழன்றார் - பம்பரம்போலச் சுழன்றார்கள்.

கைகால்கள் பறிக்கப்பட்டு முண்டமாய்க்கிடந்த அரக்கர் கூட்டத்துக்குச் சிறகுகளை யிழந்த மலைகளின் கூட்டமும், வாலினால் சுற்றி வீசி யெறிந்த தனது சுழல்கின்ற அவ்வரக்கர்கட்குக் கயிற்றினால் சுற்றிவீசியெறியப்பட்டு ஆடுகின்ற பம்பரங்களும் உவமையாம். பாரின் எறிந்தனனை இயைக்கவமாம்.

இதுமுதல் இருபத்தெட்டுக்கவிகள் - முதற்சீரும் ஐந்தாஞ்சீரும் மாச்சீர் களும், மற்றை மூன்றும் விளச்சீர்களு மாகி வந்த நெடிலடி நான்குகொண்ட கலிநீலைத்துறைகள். (௬௦)

ந.க. வாள்களிற்றனவிற்நனவரிசிலைவயிற்  
 தோள்களிற்றனவிற்நனகடர்மழுச்சூல  
 நாள்களிற்றனவிற்நனநகையொறிநீட்டந்  
 தாள்களிற்றனவிற்நனபடையுடைத்தடக்கை.

(இ - ள்.) (அதுமான் தாக்கியதனால்), (சில அரக்கர்களுடைய), வாள் கள் - வாளாயுதங்கள், இற்றன - ஒடிந்துபோயின, வரி சிலை - கட்டமைந்த விற்கள், இற்றன—; கடர் மழு சூலம் - ஒளியுள்ள மழுக்களும் குலங்களும், இற்றன—; (அன்றியும்), வயிரம் தோள்கள் - உறுதிபொருந்திய தோள்கள்,

இற்றன—;கை எயிறு ஈட்டம் - வெள்ளொளி விளங்குகின்ற பற்களின் கூட்டம், இற்றன—;தாள்கள் இற்றன—; படை உடை தடகை - ஆயுதம் களைப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கின்ற பெரிய கைகள், இற்றன—; (முடிவாக), நாள்கள் - ஆயுள் நாள்களும், இற்றன - முடிந்து டோயின; (எ - மு.) (௧௬)

௩௨. தெறித்தவன் றலேதெறித்தனசெறிசுடர்க்கவசந்  
தெறித்தபங்கழல் தெறித்தனசிலம்பொடுபொலந்தார்  
தெறித்தபன்மணிதெறித்தனபெரும்பொறித்திறங்க  
தெறித்தகுண்டலந்தெறித்தனகண்மணிசுதறி.

(இ - ன்.) (அன்றியும்), (சில அரக்கவீரர்களுடைய), வல் தலை - வலிய தலைகள், தெறித்த - அப்பால் வீழ்ந்தன; செறி சுடர் கவசம் - நிறைந்த ஒளியுள்ள கவசங்கள், தெறித்தன—; பைங் கழல் - பகம்பொன்னிற லாகிய வீரக் கழல்கள், தெறித்த—;பொலம் தார் - பொன்னரி மாலைகள், சிலம் பொடி - ஒசையோடு, தெறித்தன—; மணி - (ஆபரணங்களிலிருத்தியுள்ள) பல வகையரத்தினங்கள், தெறித்த—;பெரும பொறி திறங்கள்-பெரிய தீப்பெருந் தளின் வகைகள், தெறித்தன—; குண்டலம் - குண்டலங்கள், தெறித்த—; கண் மணி - கண்ணின் கருவிழிகள், சுதறி—,தெறித்தன—; (எ - மு.)

தெறித்த - 'அன' சாரியைபெருத முற்றம்; அடித்த செய்யுளில் 'உக்க' என்பதும் இவ்வாதே. (௩௨)

௩௩. உக்கபற்குவாவுக்கன குவக்கெலும்புநிர்வுற்  
றுக்கமுற்கா முக்கன முசுண்டுகளுடைவுற்  
றுக்கரக்கா முக்கனவுடறிந்நுயர்க  
ளுக்ககப்பணமுக்கனவுயர்மணிமகுடம்.

(இ - ன்.) (மேலும்), முற்காம் - (அவர்களிற் சிலரேந்திய) சம்மட்டி கள், உக்க—; முசுண்டிகள் - முசுண்டியன்னும் ஆயுதங்கள், உடை வற்று - ஒடித்து, உக்கன—; சக்கரம் - சக்கரமெனும் ஆயுதங்கள், உக்க—; கப்பணம் - கப்பணங்கள், உக்க—; உயர் மணி மகுடம் - சிறந்த இரத்தின கிரீடங்கள், உக்கன—; பல் குவை - பற்களின் கூட்டம், உக்க—; எலும்பு உதிர்வுற்று - எலும்புகள் பொடிபொடியாய்ப்போய், துவக்கு - சருமம், உக்கன—; (மற்றும் அவ்வரக்கர்களிற் சிலருடைய), உடல் நிறந்து - உடல் எழ் பிளக்கப்பட்டது, உயர்கள்—, உக்கன—; (எ - மு.)

கப்பணம் - இருப்பினால் நெருஞ்சிமுள்வடிவாகச் செய்யப்பட்டதே தரையிலே யெறியப்படுவது. (௩௩)

௩௪. தாள்களாற்பலர்தடங்குகளாற்பலர்தாக்குந்  
தோள்களாற்பலர்சுடர்விழியாற்பலர்தொடருந்  
கோள்களாற்பலர்குத்துகளாற்பலர்தத்தம்  
வாள்களாற்பலர்மரங்களினாற்பலர்மடிந்தார்.

(இ - ன்.) (அதுமானுடைய), தாங்களால் - கால்களினால், பலர்-பலரும்,—  
தட கைகளால்—, பலர்—, தாக்கும் தோள்களால் - மோதுகின்ற தோள்களி  
னால், பலர்—,சுடர் விழியால் - நெருப்பைக் கக்குகின்ற கண்களினால்  
விழித்துப்பார்த்ததினால், பலர்—,தொடரும் கோள்களால் - மேன்மேல்  
மிருகின்ற வலிமையைக் காணுதலினால், பலர்—, குத்துகளால்—, பலர்—,  
தம் தம் வாங்களால் - தம் தமது (கைகளிலுள்ள) வாக்களை (அதுமான்  
பிடுங்கித்) தம்மீது வீசுதலினால், பலர்—, மரங்களினால் பலர்—, மடிந்  
தார் - இறந்தார்கள்; (எ - று.)

கோன் - பற்றிக்கொள்ளாத லென்பாரு முனர்.

(கச)

௩௩. சுர்க்கப்பட்டனர்சிலர்சிலரிடபுண்புபட்டார்  
பேர்க்கப்பட்டனர்சிலர்சிலரிடபுண்புபட்டார்  
ரார்க்கப்பட்டனர்சிலர்சிலரிடபுண்புபட்டார்  
பார்க்கப்பட்டனர்சிலர்சிலர்பயமுண்புபட்டார்.

(இ - ன்.) (அதுமானால்), சிலர்—, சுர்க்க - பிடித்திழுத்தலினால், பட்டனர் -  
இறந்தார்கள்; சிலர்—, இடிப்புண்டு-மோதப்பட்டு, பட்டார்—; சிலர்—, பேர்க்க-  
இருந்த இடத்தை விட்டு அப்புறப்படுத்த, பட்டனர்—; சிலர்—, பிடியுண்டு,  
பிடிக்கப்பட்டு, பட்டார்—; ஆர்க்க - ஆரவாரித்தலினால், பட்டனர்—, சிலர்—,  
அடியுண்டு - அடிப்பட்டு, பட்டார்—; சிலர்—, பார்க்க - உறுக்கிப் பார்த்தலினால்,  
பட்டனர்—; சிலர்—, பயமுண்டு - அச்சங்கொண்டு, பட்டார்—; (எ - று.)

ஆர்க்க - பிடித்துக்கட்டுதலினால் எனினுமாம்.

(க௩)

[இதுமுதல் ழுன்றுகவிக்-அதுமானரெய்த போர்த்திறத்தைத் தேர்விக்கும்.]

௩௪. ஓடிக்கொன்றனன்சிலவரைபுடலுடனேறுறுந்

கூடிக்கொன்றனன்சிலவரைக்கொடிநெடுமாத்தார்

சாடிக்கொன்றனன்சிலவரைபிணந்தொறுத்தடவிந்

தேடிக்கொன்றனன்சிலவரைக்கறங்கொனத்திரிவான்.

(இ - ன்.) கறங்கு என திரிவான் - காற்றடி போலத் திரிபவனும், (சில  
அரக்கர்களை), உடல் உடல் தோறும் ஓடி - ஒவ்வொருத்தர் இருக்குமிடத்திலும்  
ஓடிப்போய், கொன்றனன் - கொன்றான்; சிலவரை—, கொடி நெடுமாத்தால் -  
கொடிகள் படர்ந்த பெரிய மரத்தினால், கூடி - நெருங்கி, கொன்றனன்—; சில  
வரை—, சாடி கொன்றனன் - அடித்துக் கொன்றான்; பிணம் தொறும் -  
பிணக்குவியல்களினிடையே, சிலவரை - (பதுங்கியிருந்த) சிலரை, தடவி  
தேடி - தேடிக்கண்டுபிடித்து, கொன்றனன்—; (எ - று.)

உடலுடல் தோறும் கூடிக்கொன்றனன் என்பதற்கு - அவ்வவ்வர்க்கர்  
களின் உடம்புகள்தோறும் தான் சூட்சுமவடிவுகொண்டு உட்புகுந்து (உடனே  
பெரிய வடிவமெடுத்து) அவ்வவ்வீரருடலைப் பிளந்து வெளிவந்து கொன்ற  
னென்றும்; கொடி நெடுமாத்தால் என்பதற்கு - நீண்ட துவசங்கட்டிய மரக்  
கொம்பினால் என்றும் பொருள்கூறலு முண்டு.

(க௪)

௩௭. முட்டினூர்படமுட்டினூன்முறைமுறைமுடுகிக்  
கிட்டினூர்படக்கிட்டினூன்கிரியெனநெருங்கிக்  
கட்டினூர்படக்கட்டினூன்கைகளின்மெய்யிற்  
றட்டினூர்படத்தட்டினூன்மலையெனத்தருவான்.

(இ - ள்.) மலை என தருவான் - மலையென்று சொல்லத்தக்கவனாகிய  
பேருருவத்துடனிருந்த அதுமான், - முட்டினூர் பட முட்டினூன் - (தன்னை)  
முட்டினவர்கள் இறக்கும்படி (தான் அவரை) முட்டினூன்; முறை முறை  
முடுகி கிட்டினூர் பட கிட்டினூன் - வரிசைவரிசையாக விரைந்து (தன்னை)  
நெருங்கி வருபவர்கள் இறக்கும்படி (தானும் அவரை) நெருங்கினூன்; கிரி  
என நெருங்கி கட்டினூர் பட கட்டினூன் - மலைபோன்றவராய் நெருங்கிவந்த  
(தமது கைகளால் தன்னைக்) கட்டினவர்கள் இறக்கும்படி (தானும் அவரைக்)  
கட்டினூன்; கைகளின் மெய்யின் தட்டினூர் பட தட்டினூன் - (தம்) கைகளினால்  
(தனது) உடம்பில் தட்டினவர்கள் இறக்கும்படி (தான் அவர்களைத்) தட்டி  
விட்டான்; (எ - று.)

கைகளின் மெய்யில் தட்டினூர் என்பதற்கு - வீரத்திற்கு அறிகுறியாகத்  
தம்மைக்கொண்டு தமது தோள்களிலும் துடைகளிலும் தட்டினவர்களைத்  
தனது கைகளினால் தட்டிக் கொண்டு நென்று கொள்ளலுமாம். இதனால்,  
எவ்வெவ்வார்க்கவீரர் எவ்வெவ்வாறு தன்னோடு பொர வந்தனரோ, அவரவரு  
டன் அவ்வவ்வாறே பொருது அவர்களைக் கொண்டு நென அதுமான் சமயுத்  
தரு செய்த வகையைச் சிறப்பித்துக் கூறினா ரென்க. (௩௭)

௩௮. பறக்கினுங்கொல்லுமுணரினுங்கொல்லுமால்விசம்பிற்  
பறக்கினுங்கொல்லும்படரினுங்கொல்லுமின்படைக்கை  
பிறக்கருங்குழலரக்கர்கொறிதொறும்பொற்கள்  
பிறக்கரின் பிறப்படைகளைத்தடக்கையாற்பிணையும.

(இ - ள்.) (பின்னும் அவ்வதுமான்), - (அரக்கவீரர்களை), மறக்கினும் -  
(தன்னை நினையாமல்) மறந்தாலும், கொல்லும் - கொன்றுவிடுவான்; உணரி  
னும் - (தன்னை எப்போதும் மறவாமல்) மனத்திலேயேகருதிக்கொண்டிருந்  
தாலும், கொல்லும்--; மால் விசம்பில் பறக்கினும் - பெரிய ஆகாசத்திற்  
பறந்து சென்றாலும், கொல்லும்--; படரினும் - (நிலத்தின்மீது) நடந்து  
சென்றாலும், கொல்லும்--; மின் படைகை - ஒளிபொருந்திய ஆயுதங்களேந்  
திய கையையும், நிறம் நருங் கழல் - நல்லநிறத்தையுடைய பெரிய வீரக்  
கழலைப் பணிந்த, அரக்கர்கள்--; நெறிதொறும் - வழிகளிலெல்லாம்,  
பொறிகள் பிறக்க நின்று - தீப்பொறிகள் தோன்றும்படி நின்றகொண்டு,  
எறி படைகளை - (தன்மீது) எறிந்த ஆயுதங்களை யெல்லாம், தட கையால்  
பிணையும் - பெரிய தனது கைகளாற் பிசைந்து பொடிபொடியாக்கி  
விடுவான்; (எ - று.)

எத்தொழில் மேற்கொண்டிருந்தாலும், அரக்கர்களைத் தவறாது அதுமான் கொல்பவனான நென்பதை வற்புறத்த 'மறக்கினும் கொல்லும், உணரினும் கொல்லும்' என்றார். 'நெரிதோறும்' என்றும் பாடும், (க.அ)

[படுகளச்சிறப்பு.]

கூக. சேறும்வண்டலுமூழையுநிணமுமாய்த்தினிய  
நீறுசேர்நெடுந்தெருவெலாநீத்தமாய்நிரம்ப  
வாறுபோல்வருங்குருதியவ்வனுமனலைப்புண்  
உறில்வாய்தொறுமுமிழுவதேயொத்ததவ்விலங்கை.

(இ - ன்.) மூளையும் நிணமும் - (அரக்கவீரருடைய) மூளைகளும் கொழுப் புக்களும், சேறும் வண்டலும் ஆய் தினிய - சேறும் வண்டலும் போன்று செருங்கவும், நீறு சேர் நெடு தெரு எலாம் - புழுதி நிறைந்த நீண்ட தெருக்கள் முழுதும், நீத்தம் ஆய் நிரம்ப - வெள்ளமாகி நிறையவும், ஆறு போல் வரும் - ஆற்றைப்போலப் பெருகியோடுகின்ற, குருதி - இரத்த வெள்ளத்தினாலே, அ இலங்கை - அந்த இலங்காபட்டணமானது; அ அனுமனால் அலைப்புண்டு - அந்த அதுமானால் அலைக்கப்பட்டு, ஈறு இல் வாய் தோறும் - முடிவில்லாத [பலவான்] வாயில்கள் தோறும், உமிழுவது - (இரத்தத்தைக்) கக்குவதை, ஒத்தது -; (எ - று.)

சேறும் வண்டலும் நிறைந்திருக்கப்பெற்றதுபோல மூளையும் நிணமும் நிறைந்து தெருக்களின் வழியாகப் பெருகி இலங்காதுவாரங்களினாலே வழிந்து வெளிப்படுகிற ரத்தத்தின் தோற்றம், இலங்காபட்டணமே அதுமானால் அலைக்கப்பட்டுத் தனது வாய்களினாலெல்லாம் இரத்தத்தைக் கக்குவது போன்றிருந்த தென்பதாம்; நன்மைத்தந்திப்பெற்றவணி. (க.க)

[இதுமுதல் ஆறுகவிகள் - மீண்டும் அதுமான் போர்செய்த திறமையைத் தெரிவிக்கும்.]

சு0. சுருதுகாலினுங்கையினும்வாலினுங்கட்டிச்  
சுருதியேயன்னமாருதிமரத்திடைதூரப்பா  
னிருதரெந்திரத்திடுகரும்பாமெனநெரிவார்  
குருதிசாறெனப்பாய்வதுகுரைகடற்கூனில்.

(இ - ன்.) சுருதியே அன்ன மாருதி - வேதத்தையே யொத்த (உண்மையையேயுடைய) அதுமான், - சுருது காலினும் - நினைக்கக்கூடிய ஒருகூண்காலத்திற்குள்ளாக, கையினும் வாலினும் கட்டி - னைகளினாலும் வாலினாலும் (சில அரக்கரைச்) சேர்த்துக்கட்டி, மரத்திடை தூரப்பான் - மரத்தின்மீது ஏறிப் பவனாக, - (அப்போது), நிருதர் - (அவ்வாறு ஏறியப்பட்ட) இராட்சசவீரர், எந்திரத்த இடி கரும்பு ஆம் என - ஆலையிலேயிட்டு ஆட்டுகிற கரும்புபோல், நெரிவார் - (உடம்பு) கொருங்கிப்போகலானார்கள்; குருதி - (அவர்களது உடம்பிலிருந்து பெருகுகின்ற) இரத்தம், சாறு என - கருப்புஞ்சாறுபோல, குரை கடல் கூனில் - சப்திக்கின்ற சமுத்திரமாகிய ஒருவகைப்பாத்திரத்தில், பாய்வது - பாய்கின்ற தாரும்; (எ - று.)

அதுமான் தனது கைகளாலும் வால்களாலும் கட்டி அரக்கவீரர் சிலரை மரத்தின்மீது ஏறிய, அவர்களுடம்புகள் ஆகையிலிட்ட கரும்புபோல கொருங்கி அந்தக் கரும்புகளிலிருந்து சாறுபெருகுவதபோல, அவ்வுடம்பினின்றும் பெருகு கின்ற இரத்தம் சமுத்திரத்திற்போய்ப் பாயலாயிற் றென்பதாம். டாலினும் - கால்களினாலுமெனினுராம். 'கருநிவாலினும் காலினும் கடிக்கையிற் கட்டி' என்றும் பாடம். (சௌ)

சுக. எடுத்தரக்கரையெறிதலுமவருடலெற்றக்  
கொடித்திண்மாளிகையிடிந்தனமண்டபங்குலைந்த  
தடக்கையானைகண்மறிந்தனகோபுரந்தகர்ந்த  
பிடிக்குலங்களுநம்புரவிபுமவிந்தனபெரிய.

(இ - ள்.) (அதுமான்), அரக்கரை - (சில) இராட்சசரை, எடுத்து ஏறி தலும் - தூக்கி யெறிந்தமரத்திரத்தில், அவர் உடல் எற்ற - அவ்வரக்கரை உடம்புகள் மோத, (அதனால்), கொடி திண் மாளிகை இடிந்தன - கொடிகள் கட்டின வலிய உபரிவைவீடுகள் இடிந்துபோய்விட்டன; மண்டபம் குலைந்த - மண்டபங்கள் நிலைகுலைந்தழிந்தன; தட கையானைகள் - பெரிய துதிக்கை களையுடையானைகள், மறிந்தன - மடங்கி வீழ்ந்துஇறந்தன; கோபுரம் தகர்ந்த - கோபுரங்கள் இடிந்துவீழ்ந்தன; பெரிய பிடி குலங்களும புரவியும் அவிந்தன - பெரியனவான பெண்யாண்கூட்டங்களும் குதிரைகளும் அழிந்தன. (சுக)

சுஉ. தத்தமாடங்கடம்முடலாழ்சிலர்தகர்த்தார்  
தத்தமாதாரத்தங்கமுலாற்சிலர்சமைத்தார்  
தத்தமாக்கோத்தம்படாராற்சிலர்தடிந்தார்  
ரெற்றிமாருதிதடங்குகளான்விசிததெறிய.

(இ - ள்.) மாருதி - அதுமான், தட கைகளால் ஏற்றி விசித்து ஏறிய - (தனது) நீண்ட கைகளினால் அடித்துக் கட்டித் தூக்கிபெறிதலினால், -சிலர் - சில அரக்கர்கள், தம் உடலால் - தமது உடம்புகளினால், தம் தம் மாடங்கள் - தங்கள் தங்கள் வீடுகளை, தகர்த்தார் - உடைத்தார்கள்; சிலர்—, தம் கழலால் - தமது கால்களால், தம் தம் மாடுரை - தங்கள் தங்கள் மனைவியர்களை, சமைத் தார் - அழித்தார்கள்; சிலர்—, தம் படையால் - தமது (சைகளிலுள்ள) ஆயுதங் களினால், தம் தம் மாடுகளை - தங்கள் தங்கள் குழந்தைகளை, தடிந்தார் - கொன்றார்கள்; (எ - று.)

அதுமான் சிற்சில அரக்கவீரரை அடித்துக் கட்டித் தூக்கி யெறிய, அவர் கள் தமது மாளிகையின்மீது விழுந்து அவற்றை யழித்தும், விழும்போது தமது கால்கள் தம்மனைவியரின்மீது படுதலால் அவர்களை யழித்தும், தம் கையிலுள்ள ஆயுதங்கள் தம்மக்கன்மீதுபடுதலால் அவர்களையழித்தும் இவ் வாறு விழலாயின ரென்பதாம். இந்நச்செய்யுளில் அவ்வதுமான் அரக்கரைக் கொண்டே அவர்களுக்கு உரிய பொருள்களை யழியச் செய்தனனென அது

மான் பொருத வ்சித்திரத்தைப் பாராட்டிக் கூறியவாறு. மாக்கள் - மக்க  
 னென்பதன் நீட்டல். 'இனி மாக்களை - தமது குதிரைகளை யென்னவுமாம்.  
 'எத்தி மாருதி தடக்கைகளா லெடுத்தெறிய' என்ற பாடத்துக்கு, எத்தி  
 யென்பது எத்தி யென்பதன் குறுக்க லென்க. அதுமான் இராமநாமத்தைச்  
 சொல்லித் துதித்தத் தனது கைகளால் அரக்கவீரரை யெடுத்தெறிய  
 என்று பொருள். (சஉ)

சுரு. ஆடன் மாச்சுளிற் றையவன ரக்கியர் சுருளி  
 வீடுநோக்கியே செல்கென்று சிலவரை விட்டான்  
 கூடினார்க்கவருயிரெனச் சிலவரைக்கொடுத்தா  
 னாடினார்க்கவன்மனைதொறுஞ்சிலவரையுத்தான்.

(இ - ள்.) ஆடல் மா சுளிற் று அனையவன் - அசைத்தாடுந் தன்மையை  
 யுடைய பெரிய ஆண்யானையைப் போன்றவனாகிய அதுமான்,—அரக்கியர்க்கு  
 அருளி - (சில) அரக்கியர் (படுகின்ற துயரத்தைக் கண்டு அவர்களிடத்துக்)  
 கருணைகொண்டு, வீடுநோக்கி செல்க என்ற—, சிலவரை - சில அரக்கரை,  
 விட்டான் - (சொல்லாது) உயிரோடு விட்டிட்டான்; கூடினார்க்கு - (சுணவரை)  
 அப்போதுதான் சேர்ந்தவராகிய இளம்பெண்கட்கு, அவர் உயிர் என - அம்  
 மாதர்க்கு உயிர்போன்று இருப்பவரென்ற (இரக்கங்கொண்ட) எண்ணத்  
 தினால், சிலவரை கொடுத்தான்—; ஊடினார்க்கு - (தம்மோடு சொல்லாது  
 எங்கேயோ போய்விட்டா ரென்று தம்மணவரைப்பற்றி மாறுபாடாக  
 நினைத்து) ஊடல்வகொண்ட அரக்கமகளிர்க்கு. (இரங்கி), அவர் மனைதொறும் -  
 அவர்வீடுதோறும், (அவர்களது கணவர் போய்ச் சேரும்படி), சிலவரை,—  
 சிலரை,—உய்த்தான் - அனுப்பிவிட்டான்; (எ - று.)

இதனால், வீரத்திலும் அதுமானுக்கு இருந்த இரக்கத்தைக் கவி விளக்  
 கினார். இனி, விட்டான், கொடுத்தான், உய்த்தான் என்ற முற்றங்கள்க்கு- வீசி  
 யெறிந்தானென்று கருத்துப்பொருள்கொண்டு, வீடுமுதலிய இடங்காறிந் தேய  
 விழும்படி அதுமான் எறித்ததைக் கவி இவ்வாறு வருணிக்கின்றான். (சரு)

சுரு. தருவெலா முடதெற்றியெலா முடல்சுதுக்கத்  
 தருவெலா முடலுவரியெலா முடலுள் ளுநர்க்  
 கருவெலா முடல்நாயமெலா முடலரக்கர்  
 தெருவெலா முடதேயமெலா முடல்சுது.

(இ - ள்.) (அதுமான் அரக்கவீரர்பலரையும் வீசியெறித்தகாலம்). சிதறி -  
 (நாற்புறத்திலுஞ்) சிதறண்டு,—தரு எலாம் - மரங்களிலெல்லாம். உடல் -  
 (அவ்வரக்கவீரரின்) உடல்களும்,—தெற்றி எலாம் - தெருத்தினைகளி  
 லெல்லாம், உடல்—, சதுக்கத்து உரு எலாம்- நாற்சுத்திகடும் இடங்களிலெல்  
 லாம், உடல்—, உவரி எலாம் - கடல் முழுவதும், உடல்—, உள் ளுந் கரு  
 எலாம் - உள்ளுரின் நெவிடமுழுவதும், உடல்—, நாயம் எலாம் - ஆகாயமுழு

வதும், உடல்--அரக்கர் தெரு எலாம் - அரக்கருடைய தெருக்களிலெல்லாம், உடல்--தேயம் எலாம் - அந்த இலங்காபிரதேசம் முழுவதிலும், உடல்--உடல்களுமாகி, (நிரம்பிக்கிடந்தன); (எ - று.)

இதனால் எங்கும் அரக்கருடைய உயிர்கழிந்த வெற்றுடம்புகள் கிடந்தமையைக் கவி வருணிக்கின்றனர். சதுக்கம் - சதுஷ்டகம்: கரு - கர்ப்பம்: வடசொற்கள் - காயம் - ஆகாயமென்பதன் முதற்குறை. அரக்கர் என்பதை, 'உடல்' என்ற சொற்களோடெல்லாம் கூட்டலுமாம். (சச)

சுரு. ஊனெலாமுயிர்கவருறுங்காலனோய்நுலந்தான்  
 ஊனெலாயுமாமருதிசாகுகைதவிரான்  
 மீனெலாமுயிர்மேகமெலாமுயிர்மேன்மேல்  
 வானெலாமுயிர்மற்றுமெலாமுயிர்கற்றி.

(இ - ள்.) மாருதி - அநுமான், தான் - தான் ஒருத்தனாகவே, எலாரையும் - (எதிர்ப்பட்ட) அரக்கர்யாவரையும், சாகுகை - மோதியடிக்குந்தொழிலினின்று, தவிரான் - (இன்னும்) நீங்காதவனுயினான் [மேன்மேற் கொண்டு கொண்டிருக்கிறான்]; (இந்தச் சமயத்திலே), ஊன் எலாம் உயிர் கவர்வுறும் காலன் - உடம்புகளிலிருந்து உயிரைக் கவர்ந்துசெல்லவேண்டிய யமன், (போரில் மாள்பவர் மிகப் பலராய்விட்டதனால் தனது அத்தொழிலைச் செய்ய மாட்டாமல்), லுய்ந்து - தளர்ந்து, உலந்தான் - வலிமை கெட்டான்; (அதனால் எடுத்துக் கொண்டுபோவார் வருமில்லாமல்), சுற்றி - (அவ்வூரின் பல விடங்களிலுந்) சூழ்ந்துகொண்டு,-- மீன் எலாம் - நட்சத்திரமண்டிலம் முழுவதும், உயிர் - உயிராகவும், மேகம் எலாம் - மேகமண்டல மெல்லாம், உயிர்-- மேன்மேல் வான் எலாம் - மிகவுயரத்திலுள்ள ஆகாயத்தினிடம் முழுதும், உயிர்-- மற்றும் எலாம் - மற்றுமுள்ள இடைவெளிகளிலெல்லாம், உயிர் - உயிராகவும், (நிரம்பிக்கிடந்தன); (எ - று.)

உடல் பலவிடங்களிலுங் கிடந்ததைக் கீழ்க்கவியில் வருணித்துக்கூறிய கவி, இச்செய்யுளினால், உயிரைக் கவர்ந்து செல்லவேண்டிய யமனும் தனது அத்தொழிலைச் செய்யமுடியாமல் லுய்ந்து விடவே, அநுமானுற் கொல்லப்பட்ட அரக்கவீரரின் பிராணைகள் எடுத்துச்செல்வா ரில்லாமல் வானம் முதலிய பலவிடத்தும் நிரம்பிக்கிடந்தன என்று வருணித்தார்; தொடர்புபாவு நவீர்சியணி; இதனால் அளவற்ற அரக்கவீரர் ஆற்றத்தன ரென்பது பெறப்படும். (சரு)

[இதுமுதல் நான்காவிகள் - அநுமானும் அவனை நழிந்துகொண்டு நீய்தும் அரக்கரும் என்ற இவர்கடாது வருணனையைக் கூறும்.]

சுக. ஆகவிச்செருவினாவுறுமமைதியினரக்கர்  
 மோகமுற்றனராமெனமுறைமுறைமுனிந்தார்  
 மாகமுற்றவுமாதிரமுற்றவுமவனார்தார்  
 மேகமோத்தனர்மாருதிவெய்யவனொத்தான்.



(இ - ள்.) ஆக - இவ்வாறு, இசெரு வீணைவுறும் அமைதியின் - இப்போர் நடக்கும் பொழுது, - அரக்கர் - (சில) அரக்கர்கள், மோகம் உற்றனர் ஆம் என - அறிவு மயக்கங்கொண்டவர்போல, முறை முறை முனிந்தார் - மேன்மேற் கோபங்கொண்டு, மாகம்முற்றவும் மாதிரம் முற்றவும் வீணந்தார் - பெரிய வானினிடம் முழுவதும் திக்குக்கள் முழுவதும் சூழ்ந்து கொண்டவராய், மேகம் ஒத்தனர் - சுறுத்த மேகத்தை யொத்துத் தோன்றினார்கள் ; (அவர்களின் நடுவேயிருந்த), மாருதி - அதுமான், பெய்யவன் ஒத்தான் - சூரியன் போன்றான் ; (எ - று.)

பலபடியாகச்சிதறுண்டு போன அரக்கர் இப்போது சினங்கொள்வது அஜ்ஞாந்ததின் செயலா மென்பார், 'மோகமுற்றனராமென முனிந்தார்' என்றார். பற்பலவேளையில் விலகிப்போதலும் சிற்சிலவேளையிற் சூரியனைக் கவிந்து மூடிக்கொள்ளுதலு முடைய மேகம் - அதுமானிடத்துப் பலகால் அடியுண்டு விலகிப்போய் தீப்போது அவனைக் கவிந்து கொண்ட சுறுத்த அரக்கவீரர்க்கு உவமை யாதற்கு ஏற்கும். இப்போது அரக்கவீரராத் கவியப்பட்டாலும் வெகு விரைவில் அவ்வரக்கவீரர்கள் விலகிப் போய்விட இவ்வதுமான் பிரதாபத்தோடு விளங்குவா னென்பதை விளக்க, அதுமானுக்குச் சூரியனை உவமை கூறினார். (சுசு)

சுசு. அடலரக்கருமார்த்தவினைத்தவினையரப்

படைபெருத்துயர்பெருமையிற்சுருமையிற்செலிவின்

மிடலயிற்படைமீனைனவிலங்குகிற்கலங்குந்

கடனிகர்த்தனர்மாருதிமந்தரங்கதித்தான்.

(இ - ள்.) ஆர்த்தலின் - ஆரவாரித்தலினாலும் அலைத்தலின் - வருத்துதலினாலும் [அலையுடைமையினாலும்], அயா புடை பெருத்து உயர் பெருமையின் - (கண்டவர்) சேரும்படி எப்புறமும் பருத்து உயர்த்துதோன்றுகின்ற பெருந்தோற்ற முடைமையாலும், சுருமையின் பொலிவின் - சுருநிறத்தோடு விளங்குவதனாலும், மிடல் அயில் படை மீன் என விலங்கலின் - வலிமைபொருந், நிய வேல் முதலிய ஆயுதங்கள் மீன்கள்போல விட்டுவிட்டுப் பிரகாசித்தலினாலும், - அடல் அரக்கரும் - வலிமை கொண்ட ராஜஸூரர்களும், கலங்கும் கடல் நிகர்த்தனர் - (கடையும் போது) கலங்குவதான சமுத்திரத்தை யொத்தார்கள் ; மாருதி - அதுமான், மந்தரம் கடுத்தான் - (அக்கடலைக் கலக்குகின்ற) மந்தரமையை யொத்தான் ; (எ - று.)

உவமையணி. ஆர்த்தல், அலைத்தல், பெருந்தோற்றமுடைமை, சுருமை, மீன்விலங்குதல் என்ற தன்மை அரக்கரிடத்தும் கடலினிடத்தும் பொருத்தும் பொதுத்தன்மையாம். அலைத்தல் என்ற துடித்துச் சீலேடையும், படைமீன் என்றது உருவகமும் இவ்வுவமைக்கு உபகாரப்பட்டன. கலங்கும் கடல், எனவந்ததற்கு ஏற்ப, கலக்கும் மந்தரம் என்க. 'அமராப்புடை பெருத்து' 'மிடலியற்படை' என்பன பாடாந்தரங்கள். (சுஎ)

சு.டி. கரதலத்தினுங்காலினும்வாலினுங்கதுவ

நிரைமணித்தலைநெரிந்துகச்சாய்ந்துயிரீப்பார்

சுரர்நடுக்குறவமுதுகொண்டெழுந்தநாடொடரு

முரகரொத்தனர துமனுங்கலுமுனையொத்தான்.

(இ - ள்.) கரதலத்தினும் - கைகளினாலும், காலினும் - கால்களினாலும், வாலினும் - வால்களினாலும், கதுவ - பற்றுதலினால், —சுரை மணி தலை நெரிந்து உக சாய்ந்து உயிரீப்பார் - வரிசையான அழகிய இரத்தினங்கள்பதிக்கப் பெற்றது (தமது) தலைகள் நெரிந்து சிந்துதலினால் (மண்மீது) விழுந்து உயிரை விடுபவரான அரக்கர்கள்—, சுரர் நடுக்கு உற - தேவர்கள் நடுங்கும்படி, அமுது கொண்டு எழுந்த நாள் - கருடன் அமுதத்தைக் கவர்ந்து கொண்டுவந்த காலத்தில், தொடரும் - (அந்த அமுதத்தைக் கவரவொட்டாமல் அங்குக்காவலாய்த்) தொடர்ந்துநின்ற, உரகர் - உரகரை, ஒத்தனர் - ஒத்தார்கள்; அதுமனும் - அதுமானும், கலுமுனே - (அவர்களை வலியுழித்த) கருடனையே, ஒத்தான்—; (எ - று.)

கருடன் தனது தாயான விநையின் அடிமைத்தன்மையை யொழிக்கக் கருதித் தேவர்களுடன் பொருது! வென்று அந்தத் தேவலோகத்து இருந்த அமிருதத்தை எடுத்து வரமுயல்கையில் அதற்குக் காவலாயுள்ளவராய்த் திருஷ்டி விஷமுள்ளவர்களும் நெருப்புப் பொறி பறக்கின்ற கண்களையுடையவரும் பெருவலிமைபடைத்தவரும் மிகக்கொடியவரும் கண்களினாலேயே சுட்டுஎரிக்க வல்லவருமான இரண்டொரக்கர்கள் கண்கொட்டாமல் எதிர்த்துநிற்பது கண்டு, இவர்களைநாம் எவ்வாறு வெல்வது? என்றுஆலோசித்துத்தனது இறகுகளினால் அவர்கள் கண்களைப் புழுதி நிரம்பும்படி செய்து, அவர்கள் கண்கள் நெரியாத சமயத்தில் அவர்களைக் கண்டதுண்டமாக்கிப் பிறகு அமுதத்தைக் கவர்ந்தானென்ற செய்தி, மஹாபாரதத்தில் ஆதிபர்வத்திற் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அன்றியும், அநுசாஸகபர்வத்தில் அமுதத்துக்குக் காவலாக இருந்த அக்கினியை மந்ததேகமுள்ளவனாகச் செய்து அவனைக் கடந்து, காவலாளராயிருந்த அரக்கரைக் கொன்று, பிறகு சூழ்ந்துகொண்டிருந்த வீரர்களைக் கொன்றிட்டிக் காவலாயிருந்த சக்கரத்தின் ஜாலத்தையும் பிளந்து தேவலோகத்திலிருந்த அமுதத்தைக் கருடன் கவர்ந்து சென்றதாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. உரகர் - ஸர்ப்பசாதிபார், (ச.அ)

சுங். மானமுற்றதம்பகையினுன்முனிவுற்றுவனோந்த

மீனுண்டக்கடலுலகினிலுளவெலாமிடைந்த

பூனறக்கொன்று நலகக்கவுமொழிவிலாநிருத

ரானையொத்தனராளரியொத்தனனனுமன்.

(இ - ள்.) மானம் உற்ற - செருக்கைக்கொண்ட, தம்பகையினால் - தமது பகைமைக்குணத்தினாலே, முனிவுற்று - கோபித்துக்கொண்டு, வனோந்த - (அதுமானைச்) சூழ்ந்துகொண்டவரும், மீன் உடை கடல் உலகினில் உள எலாம் மிடைந்த - மீன்களையுடைய கடலினும்சூழப்பட்ட உலக

சத்திலே [இலங்கையிலே] யுள்ள இடம்முழுவதிலும் நெருங்கியிருப்பவரும், ஊன் அற கொன்று துணக்கவும் ஒழிவு இலா - (கண்ணிற் கண்டவர்) உடம்புகளையெல்லாம் அழித்தொழிக்கவும் அழிந்திடாமற் பெருகித் தோன்றபவருமான, நிருதர் - அரக்கர், ஆனை ஒத்தனர் - யானைகளை யொத்தார்கள்; அனுமன்—, ஆன் அரி ஒத்தனன் - (மிருகங்களை) ஆளுநன் மையுள்ள (மிருகேந்திரனாக) சிங்கத்தைப் போன்றான்; (எ - று).

கேவலம் தமது செருக்கினுற் பகைமை கொண்டு சினந்து அநுமானை வீரந்துகொண்டவரெனவும், இலங்கை முழுதும் நெருங்கி இருப்பவரெனவும் - எவ்வளவு கொன்றாலும் ஒழிந்திடாது பெருகித் தோன்றுபவரெனவும் அரக்கரை முதல் மூன்றடிகளினுற் கூறினார். வீரந்த மிடைந்த ஒழிவிலா நிருதர் எனச். அப்படி அந்தநிருதர் மிகப்பலராயிருந்தும் இவ்வறுமான் அவர் களையெல்லாம் பின்வாங்காது அழிக்கும் ஆற்ற லுடையா நென்பதை விளக்க, அவ்வரக்கர்க்கு யானைந்திரிளையும், அநுமானுக்குச் சிங்கத்தையும் உவமை கூறினார். (ச - கூ)

[அநுமானது விடிப்புண்.]

ஞா. எய்தவெற்றினவெறிந்தனவிர்த்தனளிகளின்

பொய்தகுத்தினபொறுத்தனதொகைத்தனபோழ்தந்த  
கொய்தகுற்றினபற்றினகுடைந்கனபொலிந்த  
வாய்பண்மற்பெரும்புயத்தனபுண்ணைப்பரிதால்.

(இ - ள்.) எய்த - எய்தவற்றினாலும், எற்றின - அடித்தவைகளினாலும். எறக்கன - வீசியெறிந்தவற்றாலும். எர்த்தன - அறுத்தவற்றினாலும், திகலின் - பொய்த - மாறுபாட்டோடு சொரிக்கவற்றினாலும். குத்தின - குத்தினவற்றாலும். பொறுத்தன - பொறுதினைவற்றாலும், தொகைத்தன - தொகைத்தவற்றாலும், போழ்தந்த - பிளந்தவற்றாலும். கொய்த - தறித்தவற்றாலும், சுற்றின - விரிந்துகொண்டு பந்தப்படுத்தினவற்றாலும். பற்றின - பிடித்துக் கொண்டவற்றாலும். குடைந்தன - உட்புகுந்து குடைந்தவற்றாலும், பொலிந்த - விளங்கித்தோன்றுகின்ற, உய்யன் மல் - பெரும் புயத்தன - பெரியோருடைய அநுமானது வலிமைபொருந்திய பெரிய தோள்களிலுள்ளனவான, புண் - புண்களை, அளப்பு - (இவ்வளவென்று) கணக்கிடுதல், அரிது - (எவர்க்கும்) முடியாததாம்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றைச்; வியப்புமாம்.

அரக்கரது அம்புமுதலியவற்றால் அநுமானது புயங்களில் தோன்றிய புண்கள் அளவிடமுடியா என்று கூறி, இந்திலையில், அவன் அவ்வறு பாட்டைச் சிறிதும் இலட்சியஞ் செய்பாமல் அரக்கரை மிக எளிதில் அழிக்கின்ற வீரத்தைப் பெற வைத்தார். “விழுப்புண்படந் நாளெல்லாம் வழுகிதுள், வைக்கும் தன்னுளை யெடுத்து” என்றபடி விழுப்புண் படுதலே வீரர்க்குச் சிறப்பாதலால், விழுப்புண்ணைப் பாரட்டிக்கூறிய முகத்தால் அநுமானது வீரத்தியை வெளியிட்டவாறு. (ஞா)

[வாணோர் அனுமானப் புகழ்தல்.]

நீக. கார்க்கருந்தடங்கடல்களுமழைமுகிற்கணனும்  
 வேர்க்கவெஞ்செருளினீத்தெழும்வெள்ளெயிற்றரக்கர்  
 போர்க்குழாம்படிபூசலினையனைப்புகழ்வுந்  
 றார்க்குமவிண்ணவரமலையேபுயர்ந்ததன்மரில்.

(இ - ள்.) கார்க்கருந்தடகடல்களும் - மிகக்கரிய பெரிய (அலை மோதுகின்ற) சமுத்திரங்களும், மழை முகில் கணனும் - மழைபெய்கிற மேகக் கூட்டங்களும், வேர்க்க - மனம் புழுங்கும்படி [பின்னடையும்படி], வெம் செரு வினைத்து - கொடிய போரை யுண்டாக்கி, எழும் - மேனமேற்கிளம்புகின்ற, வெள் எயிற அரக்கர் - மெண்மையான கோரப்பற்களை யுடைய அரக்கர்களின், போர் குழாம் - போர் வரிசைகளில், படி - தோன்றுகிற, பூசலின் - பேராவாரத்தைக்காட்டிலும் ஐயுனை புகழ்வுற்று ஆர்க்கும் விண்ணவர் அமலையே - அதுமானைக் கொண்டாடி ஆரவாரிக்கின்ற தேவர்களது ஆரவாரமே. அன்று அமரில் - அந்தப்போரில், உயர்ந்து - மிக்கிருந்தது.

மோதுகலையும் அம்புமழைதுவதுதலையுமுடைய செருவைக் காணவே, முறையே அத்தொழில்களையுடைய கடல்களும் மேகங்களும் தம்மினும் அரக்கர்போர் விஞ்சியிருத்தல்பற்றித் தாம் பின்வாங்கின வென்க. தமது பகைவர்களாகிய அரக்கவீரரைப் பெரிதும் கொன்றொழிப்பது கண்டு தேவர்கள் அதுமானை மிகவும் வாழ்த்துவாராயினர். மோதுசலும் அம்புபொழிதலும் என்ற இவற்றில் கடல் முகில் என்ற இவற்றை அரக்கர் விஞ்சினதாக, அங்ஙனம் அரக்கர்பொருகையுண்டாகின்ற பேராவாரத்தினும் அவ்வரக்கர்க்குச் சிறிதும் பின்னிடையாது மேன்மேல் வெற்றியுண்டாகுமாறு பொருகின்ற அதுமானது திறத்தாகக் கண்டு புகழ்கின்ற தேவர்களின்புகழொலியே மிகுத்தோன்றிற்று என்ற இதில். ஒன்றினும் ஒன்று விஞ்சித் தோன்றுவதாகியமே மஃமேலுபாட்சியணிசாண்க: இக்கலை: வடநூலார் ஞானாவதங்கம மென்பர்.

(இக)

[தேவரமுதலியோர் அனுமானத்து புகழ்போழ்தல்.]

நீஉ. மேவும் வெஞ்சினத்தரக்கர்க்குண்டமுறை முறைவினையா  
 லெவுமா லப்பாடையெத்தனைகொடியுள்ளெனினுந்  
 தூவுந்தேவருமகாரிமுருனிவருஞ்சொரிந்த  
 பூவும்புண்களுந்தெரிந்திலமாருதியுத்தில்.

(இ - ள்.) மேவும் - (போருக்கு) வந்த, வெஞ் சினத்து அரக்கர்கள் - கொடிய கோபமுள்ள இராட்சசர்கள், முறை முறை - வரிசை வரிசையாக [மாறி மாறி], விசையால் எவும் - வேகத்தோடு விடுகின்ற, பல் படை - பல் வகைப்பட்ட ஆயுதங்கள், எத்தனை கோடிகள் எனினும் - மிகப்பல கோடிக்

ளானாலும் (அவற்றாலுண்டாகின்ற), புண்களும்—தாவும் தேவரும் - (இன்பத்தையே) அதுபவிக்கின்ற தேவர்களும், மகளிரும் - (அவரது) மனைவி மாராளும், முனிவரும் - தேவவிருடியரும், சொரிந்த - (போர் காணவேண்டுமென்று ஆகாயத்தில் வந்து) பொழிந்த, பூவும் - மலர்களும்—மாருதி புயத்தில் - அறுமானது தோள்களில், தெரிந்தில - வேற்றுமைதெரிடாதபடி ஒரு சேர விளங்கின; (எ - று.)

அதுமான் தன் தோளின்மீது அரக்கவீரரெறிந்த பலகோடிக்கணக்கான படைக்காலங்களாற் றேன்றிய புண்ணை, தேவர் முதலியோர் சொரிந்த மலர்கள்போலவே கருதின னென்பது, இங்குப் பெறப்படும். இதனால், அதுமானது பெருவீரத்தன்மை தொனிக்கும். 'து' என்னும் முதலிலை யடியாப் பிறந்த செய்யுமென்னும் எச்சமாகிய 'துவவும்' என்பது 'தாவும்' என நீண்டி வந்தது. இனி, இச்செய்தனுக்கு வேறுவகையாகக் கருத்துக் கூறுவது பொருந்துமாயிற் கொள்க. (இஉ.)

[அதுமானது சோர்வின்பையும், அரக்கர்கள் மடிதலும்.]  
ருந். பெயர்க்குஞ்சாரிகைகறங்கெனத்திசைதொறும்பெயர்வினுயர்க்கும்விண்மிசையோங்கலின்மண்ணின்வந்துறவினயர்த்துவிழ்த்தரைழிந்தனரர்க்கராயுள்ளோர்வெயர்த்திலன்மிசையுழிர்ந்திலன்ல்லறவீரன்.

(இ - ள்.) நல் அறம் வீரன் - சிறந்த தருமத்தி லுற்றமுள்ள வீரனான அதுமான்,—பெயர்க்கும் சாரிகை கறங்கு என திசை தொறும் பெயர்வின் - இடம்விட்டு விரைந்து செல்லுதற்குரிய சாரிகைத்தொழில்ந் சாற்றாடி போல எட்டுத்திக்குக்களிலும் பெயர்ந்துசெல்வதனாலும், உயர்க்கும் விண்மிசை ஒங்கலின் - ஒங்கிய ஆகாயத்தின்மீது உயர்ச்செல்வதனாலும், மண்ணின் வந்து உறவின் - தரையில் வந்து டொருந்துவதனாலும்—அரக்கர் ஆய் உள்ளோர் - இரக்ககவீரர்கள், அயர்த்து வீழ்த்தனர் அழிந்தனர் - சோர்ந்து வீழ்த்து அழிந்தார்கள்; (அவ்வாறுமானோ), மிசை - தன்னுடம்பில், வெயர்த்திலன் - (இவ்வளவு போரிற் சிரமப்பட்டும்) வேர்த்தல்தானும் கொண்டானில்லை; உயர்த்திலன் - மூச்சுத்தானும் விட்டானில்லை; (எ - று.)

அதுமான் எட்டுத்திக்குக்களிலும் ஆகாயத்திலும் பூமியிலுமாக எங்கும் திரிந்து அரக்கரையெல்லாம் அழித்தும், அதனால் சிறிதும் தான் சிரமம் பாராட்டினு னில்லை யென்பதாம். (இரு)

[கவிக்கூற்று: அரக்கரது வீரத்தன்மையின் பாராட்டு.]

ருசு. எஞ்சலக்கணத்தறிந்திலமிராவண்ணேவ

நஞ்சமுண்டவராமெனவனுமன்மேனடந்தார்  
துஞ்சினரல்லதியாவருமறத்தொடுந்தொலைவுற்  
றஞ்சினுரில்லையரக்கரில்வீரம்ற்றியாரே.

காண்டம்]

கிங்கர்வதைப்படலம்.

(இ - ள்.) இராவணன் எவ - இராவணன் கட்டளையிட்டு அனுப்ப, நஞ்சும் உண்டவர் ஆம் என அனுமன்மேல் நடந்தார் - விஷத்தையுண்டவர் போன்று அநுமானமீது (போர்க்குச்) சென்ற அரக்கவீரர்கள், எஞ்சல் - (தொகையினும்) குறைதலை, அ கணத்து - அந்த இறுதிகூணம் வரையிலும், அறிந்திலம் - அறிந்தோயில்லை; யாவரும் - எல்லாவரக்கரும், துஞ்சினார் அல்லது - (எதிர்த்துப் போர் செய்து) இறந்தார்களே யல்லாமல், மறத் தொடும் தொலைவு உற்று அஞ்சினார் இல்லை - பராக்கிரமத்திற் குறைந்து அஞ்சி முதுகுகொடுத்து ஒடிப்போனவ ரில்லை; அரக்கரின் வீரர் மற்ற யாரே - (இப்படிப்பட்ட) அரக்கர்களைக்காட்டிலுஞ் சிறந்தவீரர் வேறு யாவர் தாம்? (எ - று.)

இராவணன் எவச் சென்ற அரக்கவீரர்களில் உயிர்மே லாணைகொண்டு ஒருவராவது முதுகுகொடுத்து ஓடாமல் யாவரும் எதிர்த்துப் போர்செய்தே ஒழிந்தனர்; ஆகவே இவரே பெருவீர ரென்று வியந்தவாறு. அநுமானமீது போர்செய்யச் செல்பவர் நஞ்சுமுண்டவர்போல இறப்பது திண்ண மென்பதும், இவ்வரக்கர் நஞ்சுமுண்டவர்போல மதியங்கி யிருந்ததனால்தான் அநு மானமீது பொரச்சென்றன ரென்பதும் தோன்ற, 'நஞ்சுமுண்டவராமென வனுமன்மேல் நடந்தார்' என்றார்.

(இசு)

[இதுவும், அநீக்த கவியும் - ஒருதொடர்; நந்தவனத்தைப் பாதுகாப்போர் கிங்கர் மடிந்ததை இராவணனு டிது உணர்ந்துதல்.]

ரு. வந்தகங்கரரேயெனுமாத்திரைமடிந்தார்  
நந்தவானத் துநாயகரேயுனரநடுங்கிப்  
பிந்துகாலினர்கையினர்பெரும்பயம்பிடரி  
னுந்தவாயிரம்பிணக்குவைமேல்விழுந்துளேவார்.

(இ - ள்.) வந்த கிங்கர் - (அநுமன்மேற் போர்க்கு) வந்த கிங்கர ரென்னப்படும் அரக்கவீரர் யாவரும், எயெனும் மாத்திரை - இரண்டு மாத்திரைப் பொழுதிற்குள் [மிக விரைவில்], மடிந்தார் - இறந்துவிட்டார்கள்; (உடனே), நந்தவானத்து நாயகர் - நந்தவனத்தைப் பாதுகாப்பவர், ஓடி ஈர் - விரைந்து செல்பவராய், நடுங்கி பிந்து காலினர் கையினர் - நடுங்கிப் பின் வாங்குகின்ற கால் கைகளையுடையவராய், பெரும் பயம் பிடரின் உந்த - மிக்க அச்சம் கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ளிக்கொண்டுசெல்ல, ஆயிரம் பிணம் குவைமேல் விழுந்து - ஆயிரக்கணக்கான பிணங்குவிலவி ள்மேலே விழுந்து, உளேவார் - வருந்துபவராய், — (எ - று.)—'விடைவிதுற்றனர்' என அடித்த கவியோடு தொடரும்.

ஏ என்பது இரண்டு மாத்திரையுள்ள நெட்டெழுத்தாதலால், எயெனு மாத்திரைபென்பது - இரண்டு மாத்திரைப்பொழுது ஆயிற்று. தங்கள் கால லெல்லைக்குள் நிகழ்ந்த செய லாதலால் அநீனத் தெரிவியாவிட்டால் 'தம் மீது சினந்து கொள்வானே' என்ற அச்சம் ஒருபால் தாண்டவும், இராவணன்

னிடத்து அவனுக்கு நேர்ந்த தோல்விச்செயலுத் தெரிவிக்கையில் அவன் வெகுள்வானே யென்றதை நினைக்க அச்சத்தால் ஒருபால் கைகள்கள் நடு நடுங்கவும், இடைவழிகளிலுள்ள பிணக்குவியல்களின்மேல் இடறி விழுந்த வண்ணம் நந்தவனத்தைப்பாதுகாப்போர் விரைந்து செல்வாராயின ரென்க. நந்தவானத்து = நந்தவனத்து. நந்தவனத்து நாயகர் - “பாரிடு பழுவச் சோலை பாலிக்கும் பருவத்தேவர்.” (100)

100. விரைவினுற்றனர்விம்மலுற்றியாதொன்றும்விளம்பார்

கரதலத்தினுற்பட்டதுங்கட்டுரைக்கின்றார்

தரையினிற்கிலர்நிலைசொறுநோக்கினர்சலிப்பா

ரரசன்மற்றவரலக்கனையுரைத்திடவற்றந்தான்.

(இ - ள்.) விரைவின் உற்றனர் - (இராவணனெதிரில்) விரைவாக வந்து சேர்ந்தவர்களாய், - விம்மல் உற்று - ஏக்கங்கொண்டு, யாது ஒன்றும் விளம்பார் - (வாயினால்) யாதொருவார்த்தையுங் கூறமாட்டாதவராய். பட்டதும் - நேர்ந்ததெல்லாவற்றையும், கரதலத்தினால் கட்டுரைக்கின்றார் - கைகளின் சைகைகளாற் குறிப்பிடுத்துக் காட்டி, தரையில் நிற்கிலர் - நிலத்திற் பொருந்தி நிற்கமாட்டாமலும், திசைதொறும் நோக்கினர் - நான்குதிக்குக்களையும் மருண்பொர்த்தவண்ணமு மிருப்பாராய், சலிப்பார் - நடுங்குகுபவரானார்கள்; அரசன் - (அதுகண்ட) மாக்ஷராக்ஷனான இராவணன், அவர் அலக்கணை உரைத்திட அறிந்தான் - அவர்கள்படுகின்ற வருத்தமே (தனக்கு நேர்ந்த தோல்வியைத்) தெரிவிக்க உணர்ந்தான்; (எ - று.) - மற்று - அசை.

செய்தியை யுணர்த்தச் சென்ற நந்தவனத்துநாயகர் விரைந்து இராவணனைச் சேர்ந்து, நிகழ்ந்த செய்தியைச் சொல்ல நாவெழாமல் கைச்சைகையினால் செய்தியை யுணர்த்தி, நிற்கமாட்டாமலும் நாற்புறமும் மருண்பொர்த்த வண்ணமும் நடுங்கினவராக, அவர்கள் படுகின்ற அவஸ்தையினாலேயே தான் ஏவிய கிங்கரவீரமால் தனக்குத் தோல்வியே நேர்ந்த தென்பதை இராவணன் உணர்ந்தா னென்பதாம். (100)

[இராவணன் கிங்கரர் தோற்ற வகையை வினாவுதல்.]

101. இறந்து நீங்கின ரோவின்றெ னுணைய யிகழ்ந்து

துறந்து நீங்கின ரோவென்றி லெஞ்சுமர் தொலைந்தார்

மறந்து நீங்கின ரோவென்கொல் வந்ததென் னுரைத்தார்

னிற்றுச்செ ருக்குற வாய்தொறு நெருப்புமிழ் கின்றான்.

(இ - ள்.) நிறம் செருக்கு உற வாய் தொறும் நெருப்பு உமிழ்கின்றான் - (தன்னுடைய) கருநிறம் விளக்கமடையும்படி பத்துவாய்களினாலும் (சினத்தினால் செந்நிறமான) நெருப்பைக் கக்குகின்றவனான இராவணன், - (செய்தி சொல்லவந்த பருவத்தேவரைநோக்கி), (யான் ஏவிய கிங்கரவீரனும் வீரர்), இறந்து நீங்கினரோ - (போரிலே தம்முயிரைப் பல்கொடுத்து) ஒழிந்.

தார்களோ? இன்று என் ஆணையை இகழ்ந்து துறந்து நீங்கின  
ரோ - இப்போது நான் இட்ட கட்டளையை (ஒரு குரங்குடனே போர்  
செய்வது? என்ற எண்ணத்தினால்) அவட்சியஞ்செய்து (போர் செய்தலைத்)  
தவிர்த்து நீங்கிப்போனார்களோ? அன்றி - அல்லாமல், வெம் சமர் தொலைத்  
தார் மறந்து நீங்கினரோ - கொடிய போரில் (எதிர்த்துப் பொரமாட்டாமல்)  
தோற்றவர்களாய் (த்தமது மனைவி மக்கள் முதலியோரையும்) மறந்து எங்  
கேனும் போய்விட்டார்களோ? வந்தது என் கொல் - நேர்ந்தது யாது? )  
என்று—, உரைத்தான் - (அந்த நந்தவனத்து நாயகரைப் பார்த்து) வினாவி  
னான்; (எ - று.)

‘கிங்கரவீரர் தோற்றது - சண்டையில் மாண்டுபோதல் முதலிய மூன்று  
வகையில் எந்த வகையால் நிகழ்ந்தது?’ என்று இராவணன் வந்தவர்களை  
வினாவின னென்க. இராவணனுடைய கருநிறத்தோடு வாயினின்று உமிழ்  
கின்ற நெருப்பின் செந்நிறம் கலக்கையில், அவனது அந்தக் கருநிறம் செருக்  
கித் தோன்று மென்க.

(இள)

வேறு.

[வந்தவர்கள் கூறிய விடை.]

நுஅ. சலந்தலைக் கொண்டன ராய தன்மைபா  
ரலந்திலர் செருக்களத் தஞ்சி னூரல்  
புலந்தெரி பொய்க்கரி புகலும் புன்கனார்  
குலங்கனி விவிந்தனர் குரங்கி னுமெனனார்.

(து - ன்.) (அதற்கு, வந்த அவர்கள்),—‘சலம் தலை கொண்டனர் ஆய  
தன்மையார் - கோபம் தலைக்கேறப்பெற்றவராகிய அந்தக் கிங்கரர்கள்,  
அவந்திலர் - (‘ஒரு சிறகுரங்கோடு பொருவதோ?’ என்று) வருந்தியோடிப்  
போனோரு மல்லர்; செரு களத்து அஞ்சினார் அவர் - போர்க்களத்தில் எதிர்த்  
துப் பொய்முடியாது பயந்து முதுகுகொடுத்து ஒடிப்போனோரு மல்லர்;  
புலம் தெரி பொய் கரி புகலும் புன்கனார் குலங்களின் - (தம்) புத்திக்குப்  
(பொய்யென்று) தெரிந்த பொய்ச்சாட்சயைச் சொன்ன இழிகுணமுடையோர்  
யோர்ன் வமிசங்கள் அழித்தலோல, குரங்கினால் - (எதிர்த்துநின்ற) ஒரு  
குரங்கினாலேயே, அவந்தினர் - (பாவரும்) அழிந்தொழிந்தார்கள்? என்றார் -  
என்று மறுமொழி கூறினார்கள்; (எ - று.)

இராவணன் விதர்பித்து வினாவின மூன்று வினாக்களுள் இரண்டை  
மறுத்து, பொருது இதந்தே நீங்கின னென்று அவர்கள் மறுமொழி கூறின  
ரென்க. காவியத்தின்கேக்கம் படிப்போர்க்கு நல்லொழுக்கத்தைப் புகட்டு  
வதே யாதலால், இங்கே மனமாரப் பொய்க்கரி கூறுவோர் வடசநாசமாவ  
ரென்று உபமானமுகமாகத் தெரிவித்து, அவ்வழியாற் பொய்க்கரி கூறு  
தலின் கொடுமையைக் கவி விளக்கினார்.

இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - மூன்றாஞ் சீரோன்று மாச்சீரும், மற்றை  
மூன்றும் விளச்சீர்களு மாகி வந்த கலிவிறுத்தங்கள்.

(இஅ.)



[இராவணன் செய்தியுணர்த்தியவர்மீது சினத்தல்.]

நூ. எவலினெய்தினரிருந்தவெண்டிசைத்  
தேவரைநோக்கிஞானஞ்சிந்தையான்  
யாவதென்றறிந்திலிர் போலுமாலென்றான்  
மூவகையுலகையும்விழுங்கமுள்கின்றான்.

(இ - ள்) மூ வகை உலகையும் விழுங்க முள்கின்றான் - மூன்றவகைப் பட்ட உலகங்களையும் விழுங்குவதற்குத் தொடங்குபவன்போன்ற [மிக்க சினங்கொண்ட] இராவணன்,—எவலின் எய்தினர் - (தன்) கட்டளையினால் வந்தவர்களாய், இருந்த - அருகே நின்றுகொண்டிருந்த, என் திசை தேவரை - அடித்திக்குப்பாலகர்களே, நோக்கினான் - பார்த்து, நாணும் சிந்தையான் - (தனக்குப் பகைவரான திக்குப்பாலகரெதிரில் அரக்கர் தோற்றதைச் சொன்னதற்காக) மிகவும்வெட்கங்கொண்ட மனமுடையவனாய்,—(செய்தி சொன்னவர்களைநோக்கி), (அவர்கள் வார்த்தையைப் பொய்யென்று கருதினான் போன்று), 'யாவது என்று அறிந்திலிர் போலும் - (நடந்தது) இன்னதென்று அறியவில்லைபோல் தோன்றுகின்றது,' என்றான். என்று அடித்திக் கூறினான்; (எ - று.)—ஆல் - அசை.

தனது எவலைக் கேட்டற்காக அப்போது அங்கு வந்திருந்த திக்குப் பாலகரின் முன்னிலையிலே தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தைக் கேட்டதனால் வெட்கம் மிகுந்து அதனை மறைக்கும் பொருட்டுச் செய்தி சொன்னவர்களை நோக்கி 'உங்கட்கு நடந்தது இன்னதென்று தெரியாததுபோல் தோன்றுகின்றது; அப்படியிருக்க, ஏன் தாமதமாறாகச் சொல்லுகின்றீர்கள்?' என்ற இராவணன் அடித்திக் கூறின னென்க. முகலடி - முய்யுமோனை. (நூ.)

[இராவணன் மீண்டும் அதுதறித்து வினாவுதல்.]

கூ. மீட்டவருரைத்திலர்பயத்தின்விம்முவார்  
தோட்டலரினமலர்த்தொங்கன்மோலியான்  
விட்டியதரக்கரையென்னும்வெவ்வுரை  
கேட்டதோகண்டதோகிளத்துவீரென்றான்.

(இ - ள்) மீட்டு - மறுபடியும். அவர் - அந்தச்சோலையின் காவற் காரர், உரைத்திலர் - (மறுமொழி) கூறாதவர்களாய்; பயத்தின் 'விம்முவார் - அச்சத்தினால் நடுங்குவாரானார்கள்; தோடு அலர் இனம் மலர் கொங்கல் மோலியான் - இடங்களுளே விரிகின்ற பலவகை மலர்கொண்டு கொடுத்த மாலையையணிந்த சிரசையுடைய இராவணன்,—(செய்தி சொன்ன அவர்களை நோக்கி), 'அரக்கரை வீட்டியது என்னும் வெம் உரை - 'குரங்கொன்று பொருவந்த' அரக்கரையெல்லாம் கொன்றுவிட்டது' என்ற இந்தக் கொடுமை யான வார்த்தை, கேட்டதோ - (அயலார் சொல்ல நீங்கள்) கேட்டுச்சொன்னதோ? (அன்றி), கண்டதோ - (நீங்களை நேரிற்) பார்த்துச் சொன்னதோ? கிளத்துவீர் - சொல்லுங்கள்,' என்றான் - என்று மீண்டும் வினாவினான்; (கூ)

[அவர்கள் கூறிய விடை.]

கூக. கண்டன மொருபுடை நின்று கண்களாற்  
 நெண்டிரைக் கடலென வ்ளோந்த சேனையை  
 மண்டலந் திரிந்தொரு மரத்தி னுலடித்  
 துண்டதக் குரங்கின மொழிவ தன்றென்றார்.

(இ - ள்) (அவர்கள் இராவணனை நோக்கி);—‘ஒரு புடை நின்று - ஒரு பக்கத்திலே [ஒதுக்கமாக] இருந்து, கண்களால் கண்டனம் - (நிழ்ந்தது முழுவதையும் எங்கள்) கண்களால் நேராகப் பார்த்தோம்; அ குரங்கு - (அசோகவனத்தை யழித்த) அந்தக் குரங்கானது, தென் திரை கடல் என வ்ளோந்த சேனையை - தெளிவான அலைகளையுடைய கடல்போலத் (தன்னைச்) சூழ்ந்துமொண்ட ராக்ஷச சேனையை, மண்டலம் திரிந்து - எப்புறத்தும் வ்ளோந்து சுழன்றுசுழன்றுசுஞ்சரித்து, ஒரு மரத்தினால் - (தன்னைக்கொண்ட) ஒருமரத்தினாலே, அடித்து—உண்டது - உயிரைவாங்கிவிட்டது; இனம் ஒழிவது அன்று - இன்னும் (அது அவ்விடத்தைவிட்டு) நீங்கிப்போகவில்லை; என்றார் - என்று கூறினார்கள்; (எ - று.)

(௧௧)

கிங்கராவதைப்படலம் முற்றிற்று.

ஒன்பதாவது

சம்புமாலிவதைப்படலம்.

இராவணன் கட்டளையால் அநுமானைப் பற்றிக் கொணருமாறு பொருகற்குச் சென்ற சம்புமாலி யென் பவனது வதையைக் கூறும் பகுதி யென்று பொருள்.

வேறு.

[சம்புமாலியைப்பவனை நோக்கி அநுமானைப் பற்றிக்கொணருமாறு

இராவணன் கட்டளையுதல்.]

க. கூம்பின கைய னின்ற குன்றெனத் குவவுத் திண்டோட்  
 பாம்பிவர் தறுகட் சம்பு மாலியென் பவனைப் பாரா  
 வாம்பரித் தானே யோடு வ்ளோத்ததன் மறனை மாற்றத்  
 தாம்பினிற் பற்றித் தந்தென் மனச்சினத் தணித்தி யென்றான்.

(இ - ள்.) (இராவணன்);—கூம்பின கையன் நின்ற - (என்ன கட்டளை யிடப் போகின்றானோ? என்று) கூப்பிய கையையுடையவனாய்த் தனக்கு எதிரில்) நிற்கொண்டிருந்த; குன்று என குவவு தின் தோள் பாம்பு இவர் தறுகண் சம்புமாலியைப்பவனை - மலைபோலத் திரண்ட வலிய தோள்களையும் பாம்பின்தன்மையைக் கொண்ட [சீறுந்தன்மையைக் கொண்ட] அஞ்சாமைக்குணத்தையுமுடைய சம்புமாலி யென்னும் அரக்கனை, பாரா - பார்த்து;— ‘(ஈ), வாம்பரி தானையோடு - தாவிச்செல்கின்ற குதிரையைக்

கொண்டுள்ள சேனையுடனே (போய்), வளைத்து - 'அந்தக் குரங்கைச்' சூழ்த்து கொண்டு, அதன் மறினை மாற்றி - அந்தக்குரங்கின் வலியை யடக்கி, தாம்பினில் பற்றி - சயிற்றினாலே கட்டி, தந்து - (என்னிடம்) கொண்டு வந்து விட்டு, என் மனம் சினம் தணித்தி - என் மனத்திலுள்ள கோபத்தைத் தணியச் செய்வாய்,' என்றான்—; (எ - று.)

இதுமுகல் இருபத்திரண்டு கவிஞன் - கிங்கராவதைப்படலத்தின் முதற்கவிபோன்ற அறுநீராசிரியவிருந்தங்கள். (க)

[இராவணன் தன்னையேவினதற்காக மிகமகிழ்ந்து, சம்புமாலி புறப்படுதல்.]

உ. ஆயவன் வணங்கியாயவளப்பருமரக்கர் முன்னர்  
நீயிதுமுடித்தியென்று நேர்ந்தனை நினைவினெண்ணி  
யோயினை யென்னப் பெற்றா லென்னினியாருயர்ந்தா ரென்னாப்  
போயினனிலங்குவெந்தன் போர்ச்சினம்போவதொப்பான்.

(இ - ன்.) ஆயவன் - அந்தச் சம்புமாலி,— வணங்கி—, (இராவணனை நோக்கி). 'ஆய - கலைவனே! அளப்பு அரும் அரக்கர் முன்னர் - அளவிட முடியாத [மிகப்பல] இராட்சசர்களிருக்கையில் அவர்களெதிரே, நினைவின் எண்ணி நேர்ந்தனை - மனத்தில் ஆலோசித்துச் சம்மதித்தவனும், நீ இது முடித்தி என்று - (அவர்க்கையெல்லாம் எவாமல் என்னை நோக்கி) 'நீ இதனைச் செய்து முடிப்பாய்' என்று, எயினை - கட்டளையிட்டாய், என்ன பெற்றால் - என்று கூறும் பாக்கியத்தைப் பெற்றதேனாலும், என்னின் யார் உயர்ந்தார் - என்னைக்காட்டிலும் சிறப்புப்பெற்றவர் யாவர்?' என்று - என்று கூற, இலங்கை வேந்தன் போர சினம் போவது ஒப்பான் - இலங்காராசருளை இராவணனது போர்செய்ச் சந்திரிய சினம் நூருருவெடுத்துப் போவது போன்றவனும், போயினன் - போனான்; (எ - று.)

'வீர மளக்கரு மளக்கர் முன்னர்' என்ற பாடத்துக்கு - வீரத்தை யுடைய அளத்தற்கு அரிய சமுத்திரம்போன்ற அரக்கரெதிரில் என்று பொருள். இராவணன் தன்னைத் தனியே விடச் சவுதித்துக் கட்டளையிட்டதைச் சம்புமாலி பேருக்கக் கருதின னென்க. (உ)

[சம்புமாலி பலவகைச் சேனையோடும் புறப்படுதல்.]

ங. தன்னுடைத்தானையோடுந்தயமுகன் றருகென்றோய்  
மன்னுடைச்சேனையோடுந்தா ளாதவந்திந்தவாரின்  
மின்னுடைப்பரையையோடும் வெறுளோர் சிறப்பின் விட்ட  
பின்னுடையானிகத்தொடும்பெயர்ந்தனன்பெரும்போர்பெற்றான்.

(இ - ன்.) பெரும் போர் பெற்றான் - பெரும்போரையும் பாக்கியத்தை (இராவணனது கட்டளையாற்) பெற்ற சம்புமாலி,—தன்னுடை தானையோடும் - தனக்குடரியதான சேனையுடனும், தயமுகன் தருக என்று எய மன்னுடை சேனையோடும் - இராவணன் 'இவனுடன்' அனுப்புக' என்று

‘தன்வவலாளர்க்குக்’ கட்டளையிட (அவர்கள் அனுப்பிய) பெருமை பெற்ற சேனையுடனும், தானை வந்து சுந்த வாளின் மின்உடை பரவையோடும் - (தனது) தகப்பன் கொடுத்த வாளையுத்தினால் விளக்கம்பெற்ற சேனா சமுத்திரத்தோடும், வேறு உனோர் சிறப்பின் விட்ட பின்னுடை அனிகத் தோடும் - மற்றுமுள்ளவர்களான நண்பர்கள் மிகுதியாக அனுப்பிய பின்னு முள்ள சேனையோடும், பெயர்த்தனன் - போனான்; (எ - று.)

சம்புமாலி போர்க்குப் போனதைக் கீழ்க்கவியிற் சுருங்கக்கூறிய கவி, இச்செய்யுளில் விவரித்துக் கூறின ரென்க. இவ்வாறு வேறுபாடு இருத்த லால்தான், கூறியதுகூற லென்னுங் குற்றத்திற்கு இட மில்லை யாயிற்று. தானை வந்தீந்த பரவை, மன்னுடைப் பரவையென இயையும். வந்து - சொல் விழுக்காட்டால் வந்தல். சம்புமாலி மென்பவன், பிரகத்தனது புத்திரன். (க);

[இதுவும், அடுத்த கவியும்-அந்தச் சம்புமாலியோடு நால்கைக் கோணபுத் தோன்றதைத் தேர்வித்தும்.]

சு. உருமொத்தமுழக்கிற்செங்கண் வெள்ளெயிறோடைநெற்றிப் பருமித்தகிரியிற்றோன்றும்வேழமும்பதுமத்தண்ணை நிருமித்தவெழிலிமுற்றிற்றென்னலாநிலையநேமிச் சொரிமுத்தமாலேகுழந்தாகிற் கொடித்தடந்தேர்சுற்ற.

இதுமுதல் ஆறு கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) உரும் ஒத்த முழக்கின் - இழபோன்ற பிளிறலையும், செந் தண் - (கோபச்சூறி தோன்றச்) சிவந்துள்ள கண்களையும், வெள் எயிறு - வெண்மையான தந்தங்களையும், ஓடை நெற்றி - பட்டமணிந்த நெற்றியையு முடைய, கிரியில் தோன்றும் - மலைபோலத் தோன்றுகின்ற, பருமித்த - (போர்க்குரிய) அவங்காரத்தைக் கொண்ட, வேழமும் - யானைகளும், -பது மத்து அண்ணல் நிருமித்த எழிலி முற்றிற்று - என்னல் ஆம் நிலைய - தாமரை மலரில்வாழ்கின்ற பிரமதேவன் படைத்த மேகங்கள் ஒருங்கே முடிவாக வந்துள்ளன என்று சொல்லத்தக்க நிலைமையையுடைய, நேமி - சக்கரங்களையும், சொரி முத்தம் மாலே குழும் துகில் கொடி - (ஒளியைச்) சொரிகின்ற முத்தமாலேகள் குழப்பெற்ற துகிற்கொடியையு முடையனவான, தட தேர் - பெரிய தேர்களும், சுற்ற - குழந்து வாடும்.-(எ - று.)—‘குழுவ’ என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

முழக்கின் செங்கண் வெள்ளெயிறு ஓடைநெற்றி வேழம் எனவும், பரு மித்த வேழம் எனவும், கிரியிற்றோன்றும் வேழம் எனவும் இயையும். எழிலி - சாதி யொருமை; எழு மேகங்களும் ஒருங்கே திரண்டாற்போன்ற தோற்ற முடையன, அங்கு வந்த தேர்களென்க. அன்றி. வேழமும் எழிலி முற்றிற் றென்னலாம் நிலையினவாக என்று உரைப்பினுமாம். இனி, மூன்றாமடிக்கு - மேகமண்டலம்வரையில் உயர்ந்துள்ள தென்று சொல்லத்தக்க தன்மையைக் கொண்ட சக்கரத்தையுடைய தடந்தேர் என்னலுமாம். நிலையதேர், நேமித்

தேர், துகிற்கொடித்தேர் என இயையும். 'சேமிசொரி என்ற இயல்பான பாடத்துக்கு - கடல் வெளிப்படுத்தின முத்தம் என்க. சேகீசன் வெள் ளெயிறு - முரண்டொடை. 'பருமித்த கதியிற்றோன்றும்,' 'சிறுகொடித் தடந் தேர்' என்பன பாடாந்தரம்.

(ச)

ரு. காற்றினைமருங்கிற்கட்டிக்கால்வகுத் துயிருங்கூட்டிக் கூற்றினையேற்றியன்னகுலப்பரிசுமூலக்குன்றின் னூற்றினினெழுப்பியாண்டுத்தொகுத்தனசுழல்பைங்கண்ண வேற்றினப்புலியேறென்னவியந்தெழும்பதாதியிட்டம்.

(இ - ள்.) காற்றினை - காற்றை, மருங்கில் கட்டி கால் வகுத்து - நான்கு பக்கத்திலுங் கட்டி (நான்கு)கால்களையு முண்டாக்கி, உயிரும் கூட்டி - உயி றையுஞ் சேர்த்து, கூற்றினை எற்றி ஆன்ன - யமனை மேலே யேற்றப்பெற்றந் போன்றுள்ள [வீரரைத் தம்மீது கொண்ட], குலம் பரி - நல்ல சாதிக் குதிரைகள், குழுவ - கூட்டமாகத் தொடரவும்,—வியந்து எழும் பதாதி ஈட்டம் - மனமகிழ்ச்சி கொண்டு (போர்க்குப்) புறப்படுகின்ற காலான்களின் கூட்டம், குன்றின் தூற்றினின் எழுப்பி ஆண்டு தொகுத்தன - மலைப்புதர்களி லிருந்து எழுப்பி ஆந்தப் போர்க்களத்திலே னன்றுசேர்த்தனவும், சுழல் பைங் கண்ண - சுழல்கின்ற பசுமையான கண்களையுடையனவுமான, வேறு இனம் புலி ஏறு என்ன - வெவ்வேறு வகையான ஆண்புல்கள் போலத் தோன்ற வும்,—(எ - று.)— 'வயங்க' என அடித்த சவியோடு தொடரும்.

குதிரைகள் வேகமாகச் செல்வன வென்பதை விளக்க, 'காற்றினை மருங்கிற் கட்டிக் கால்வகுத் துயிருங்கூட்டி யன்ன குலப்பரி' என்றார்; தன்மைத்திற்பெய்ந்நுணர். வீரர்கள் ஆந்தப்பரிகளின்மேலே யுள்ளா ரென்பதை விளக்க, 'கூற்றினை யேற்றியன்ன' என்று உபமான முகத்தாற் கூறினார்; இது - பிறிதுமொழ்தலணி. கொடுமை வலிமைகள் நிறைந்தன வென்பதை விளக்க, பதாதிக்கூட்டத்துக்கு, தூற்றினின் எழுப்பித் தொகுத்த புலிக்கூட்டத்தை உவமை கூறினார். புலியேறென்ன என்பதை வியந்து எழும் என்பதனோடு சேர்த்து - புலியேறு போலப் போர்நுற்சாகத்துடனே யெழு கின்ற பதாதிக்கூட்டம், தூறுவ என வருவித்து முடித்தலுமாம். ஆன்றி, புலியேறென்னப் பதாதியிட்டம் வியந்ததும் என முற்றாக்கி யுரைப்பாரு முளர்.

(சு)

[பலவனிக் துயுதங்கள் நிறைதல்.]

சு. தோமரமுலக்கைகூர்வாள் சுடர்மழுஞ்சுவிசந்தோட்டி தாமரந்தின்றகூர்வேறமுலொளிவட்டஞ்சாபங் காமர்தண்டெழுக்கள்காந்துங்கப்பணங்காலபாச மாமரம்வலயம்வெங்கோன்முதலியவயங்கமாதோ.

(இ - ள்.) தோமரம்—, உலக்கை—, கூர் வாள்—, சுடர் மழு - ஒளிவீசு கின்ற எரியிரும்புப்படை, குலிகம் - வச்சிராயுதம், தோட்டி - அங்குசம்,

அரம் தின்ற கூர் வேல் - அரத்தினால் அராவப்பட்ட கூரிய வேலாயுதம், தழல் ஒளி வட்டம் - நெருப்பின் சவாலையையுடைய சக்கரம், சரபம் - வில், காமர் தண்டு - அழகிய தண்டாயுதம், எழுக்கள் - இருப்புத்தண்டுகள், காந்தம் கப்பணம் - பிரகாசிக்கின்ற இருப்பெரிஞ்சிழுப்படைகள், சாலபாசம் - யமனுக்கு உரிய கயிற்றின்வடிவான ஆயுதங்கள், மா மரம் - பெரிய மரங்கள், வலயம் - வீளையங்கள், வெம் கோல் - கொடிய அம்புகள், முதலிய - முதலிய பல ஆயுதங்கள், வயங்க - விளங்கவும்,—(எ-று).— 'திசைதொறுஞ் செறிவ செல்ல' என அடுத்த கவியோடு தொடரும். தாம் - அசை. மாறு ஒ - சுற்றசை.

(சு)

[பல்லகைப் பதாகைகள் செறிதல்.]

எ. எத்தியவயில்வேலுந்தமெழுக்கமுதலவேந்திக்  
குத்தியதினோப்பமித்திருமுவினமழைமாக்கொண்புப்  
பொத்துருபொருளினன்னீர்சொரிவனபோவபோலச்  
சித்திரப்பதாகைகாட்டிந்திசைதொறுஞ்செறிவசெல்ல.

(இ - ள்.) எத்திய - கொண்டாடுதற்கு உரிய, அயில் வேல் - கூரிய வேலாயுதங்களும், குந்தம் - ஏறியீட்டிகளும், எழு - இருப்புத்தடிகளும், தழு - கழுக்களும், முதல - முதலிய ஆயுதங்களை, எந்தி - தரித்து,—(சேனைகள்), குத்திய - (அவ்வாயுதங்களாற்) குத்தியனவாகி, தினோப் - நெருங்கிச் செல்ல, (அப்போது), மீதில் குழுவின் மழை மாகொண்மூ-வானத்தின்மீதுகூட்டமாகக் கூடியுள்ள (சேனைகளின் ஆயுதங்களாற் குத்தப்பட்ட) மழைபெய்யு தருணத்திலுள்ள கரிய மேகம், பொத்து உரு பொரு இல் நல் நீர் சொரிவன போவ போல - (ஆயுதங்கள்) பொத்தின (வாயினின்று) வெளியில் வருகிற ஒப்பற்ற நல்லீரைச் சொரிவனவாய்ச் செல்வனபோல, சித்திரம் பதாகை காட்டம் - விசித்திரமான கொடிகளின்கூட்டம், திசைதொறும் செறிவ செல்ல - எல்லாத்திக்குக்களிலும் நெருங்கப்பெற்றனவாய்ச் செல்லவும்,—(எ - று).— 'பல்லியம் துவைப்ப' என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

சேனைகளில் நெருங்கப் பதாகைகள் பிடிக்கப்பட்டுச் சென்ற போற்றம் - சேனைகள் தாங்கிச் செல்லுகின்ற ஆயுதங்களாற் பொத்துண்ட மேகங்கள் நீர்த்தாரைகளைச் சொரிந்துகொண்டு செல்லுகின்ற தோற்றத்தைப் போலுமென்று வருணத்தார்; தன்மைத்திறுதிப்பெறுவணி - வானத்தில்தோன்றும் பதாகைகட்கு மேகமும், சேனைகள் தாங்கிச்செல்வனவான அப்பதாகைகள்கட்டப்பட்டுள்ள மூங்கில்களுக்குப் பொத்துண்ட வாயினின்று சொரியும் நீர்த்தாரைகளும் உவமையாம். வரிசை வரிசையாகச் சேனையின் பதாகைகள் சென்றுகொண்டே யிருப்பதனால், நீர்த்தாரைகளைச் சொரிக்கின்றனவாய்ச் செல்வனவான மேகங்கள் உவமையாயின. சேனை செல்லுமிடத்தில் பெருங் தாரையாக நீர் வீழ்வதற்குக் காரணங் கூறவேண்டி, 'அயில்வேல் குந்தமெழுக்கமுதல வேந்திக் குத்திய' என்றார். பலநிறமுள்ளனவாகத் தோன்றும் சித்திரப் பதாகைகட்கு, அவ்வகையான மேகங்கள் உபமான மென்னலாம். எத்

திய - ஏத்திய என்பதன் குறுக்கல்; இவ்வாறு கொள்ளாமற் பகைவரை ஏமாற்றிக் கொல்லவல்ல என்று உரைப்பினுமாம். 'மழைமாத் கொண்டல்' என்றும் பாடம்.

(எ)

[அச்சேனையில் பலவித ஒலிகள் மீதல்.]

அ. பல்லியந்துவைப்பநன்மாப்பணிலங்கண்முரலப்பொன்றேர்ச்  
சில்லிகளரிடிப்பவாசிரித்திடச்செறிபொற்றாரும்  
வில்லுநின்றிசைப்பயானைமுழக்கம்விட்டார்ப்பவண்டோ  
யொல்லொலிவானிற்றேவருவர்தெரிவொழிக்கமன்றோ.

(இ - ள்.) பல்லியம் துவைப்ப - பலவகை வாத்தியங்கள் ஒலிக்கவும், நல் மா பணிலங்கள் முரல - அழகிய பெரிய சங்குகள் சத்திக்கவும், பொன்றேர் சில்லிகள் இடிப்ப - பொன்மயமான தேரின சக்கரங்கள் (புரண்டு செல்வதனால்) ஒலியையுண்டாக்கவும், வாசி சிரித்திட - குதிரைகள் கனைக்கவும், செறி பொன் தாரும் வில்லும் நின்று இசைப்ப - கெருங்கிய பொன்மயமான கிண்கணிமாலைகளும் வில்லும் நிலையாகநின்று ஒலிக்கவும், யானை விட்டு முழக்கம் ஆர்ப்ப - யானைகள் வாய்விட்டுப் பிளிறுதலைச் செய்யவும், வின் தோய் ஒல் ஒலி - (இவ்வாறு தோன்றி) ஆகாயத்திற் சென்ற ஒல்லென்னும் ஒலிகள், வானில் தேவர் உரை தெரிவு ஒடிக்க - வானத்திலுள்ள தேவர்கள் (ஒருவரோடொருவர் பேசும்) பேச்சைத் தெரியவொட்டாமல் அடக்கிவிடவும், (எ-று.)—மன் ஓ - ஈற்றைசகன். 'அன்னவன் சேனைசெல்ல' என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

பூமியில் அரக்கர் சேனையில் தோன்றிய பல்வகை யொலிகள் வானத்திற் சென்று தேவர்கள் ஒருவரோடொருவர் பேசுவதைத் தெரியவொட்டாமற் செய்தன எனத் தொடர்புயர்வுநவீந்தியணி வகையால் ஒலியின் மிகுதியைத் தெரிவித்தா.

(அ)

[தூளியினேழுச்சி.]

க. மின்னகுதிரிகளையாவுமேருவின்விளங்கித்தோன்றத்  
தொன்னகர்பிறவுமெல்லாம்பொலிந்தனறுதக்கமென்ன  
வன்னவன்சேனை செல்லவார்களியிலங்கையாய்  
பொன்னகர்தகர்த்துபொங்கியார்த்தெழுதூளிபோர்க்க.

(இ - ள்.) அன்னவன் - அந்தச் சம்புமாலியினது; சேனை—, செல்ல - செல்லுதலினால்—ஆர்கலி இலங்கை ஆய பொன் நகர்-கடலினுற் சூழப்பட்ட இலங்கையென்கிற பொன்னகரமானது, தகர்த்து - உடைபட்டு, பொங்கி ஆர்த்து எழு - மிகவும் நிறைந்து கிளம்புகின்ற, தூளி - புழுதி, போர்க்க - (தம் மீது) படிதலால்,—மின் நகு கிரிகள் யாவும் - ஒளிவிளங்குகின்ற சாதாரண மலைகளெல்லாம், மேருவின் விளங்கி தோன்ற - பொன்மயமான மேருமலை

போலப் பிரகாசங்கொண்டு விளங்குதலால், தொல் நகர் பிற எல்லாமும் - பழைய மற்றைப் பட்டணங்களெல்லாம், துறக்கம் என்ன - பொன்னுலகமான சுவர்க்கலோகம்போலவும், பொலிந்தன - விளங்கின; (௭ - ஹ.)

சம்புமாலியின் சேனைகள் பொன்மயமான இலங்காபட்டணத்திற் சென்ற போது, அவைகளின் தாள்களினால் மேலெழுந்த பொற் புழுதிகள் படிதலால் சாதாரண மலைகளும் மேருமலைபோல் விளங்க, அப்புழுதி படியப்பெற்ற நகரங்கள் யாவும் சுவர்க்கலோகம்போலப் பொன்மயமாய்விளங்கின வென்ப தாம். சாதாரணமலைகள் பொன்மலைகளின் தன்மையையும் பிறநகர்கள் பொன்னகரின் தன்மையையு மடைந்தன என்ற இடங்களில், பிறிதீன்துணம் பேறலணி காண்க; இதனை வடநாலார் தத்குணாவங்கார மென்பார். செல்ல தோன்ற என்னப் பொலிந்தன என முடியும்.

(௬)

[சம்புமாலியின் நால்லகைச்சேனையின் அளவு.]

க௦. ஆயிரமையந்தொடைந்தாமாழியந்தடந்தேரத்தோர்க்  
கொயினவிரட்டியானையானையினிரட்டியாய்மா  
போயினபதாதிசொன்னபுரவியினிரட்டிபோலாந்  
தீயவன்றடந்தேர்சுற்றித்தெற்றெனச்சென்றசேனை.

(இ - ள்.) தீயவன் தட தேர் சுற்றி தெற்றென சென்ற சேனை - கொடியவனை சம்புமாலியினது பெரியதேரைச் சூழ்ந்துகொண்டு விரைவாகச் சென்ற அரக்கசேனையின் அளவைப்பற்றிக் கூறுமிடத்து, - ஆழி ஆம் தட தேர் - சக்கரங்கோயுடைய அழகிய பெரிய தேர்கள், ஐந்தொடு ஐந்து ஆயிரம் ஆம் - பதினாயிரமாகும்; ஏயின யானை - (அங்குப்) பொருந்திய யானைகள், அ தேர்க்கு இரட்டி - அத்தேர்த்தொகையிலும் இரட்டிப்புள்ளதாகும் [இருபதினாயிரமாகும்], பாய் மா - குதிரைகள், யானையின் இரட்டி - யானைகளின் தொகையிலும் இருமடங்கு ஆகும் [நாற்பதினாயிரமாகும்]; போயின பதாதி - சென்ற காலாட்சேனை, சொன்ன - (கீழ்க்) கூறப்பட்ட, புரவியின் - குதிரைகளின் தொகையைக்காட்டிலும், இரட்டி - இருமடங்காகும் [எண்பதினாயிரமாகும்]; (௭ - ஹ.) - போல், ஆம் - அசைகள்.

(௧௦)

[தேர்வீரரின் வருணனை.]

க௧. வின்மறைக்கிழவர்நாணுவிஞ்சையர்வரத்தின்மிக்கார்  
வன்மறக்கண்ணராற்றலவரம்பிலாவயிரத்தோளார்  
தொன்மறந்குலத்தர் துணிதூக்கியபுறத்தர்மார்பின்  
கன்மறைத்தொளிருஞ்செம்பொற்கவசுதற்குடுத்தோரட்கார்.

(இ - ள்.) கடு தேர் ஆட்கள் - (அச்சேனையிலுள்ள) கொடியதேர்வீரர்கள், - வில் மறைக்கிழவர் - தநுர்வேதத்தில் தெரிந்தவர்கள்; நாணு விஞ்சையர் - பலவிதமாயவித்தையில் வல்லவர்கள்; வரத்தின் மிக்கார் - மிக்க வரம்பெற்றவர்கள்; வன்மறம் கண்ணர் - கொடிய வீரத்தைத் தெரிவிக்கின்ற கண்ணையுடையவர்



கள்; வரம்பு இலா ஆற்றல் வயிர்ம தோளார் - அளவில்லாத வலிமையையுடைய  
 ௧-றுதியான தோள்களையுடையவர்கள்; தொல் மறம் குலத்தர் - பழமையான  
 வீரக்குடியிற் பிறந்தவர்கள்; தூணி தூக்கிய புறத்தர் - அம்புறத்தாணி கட்டிய  
 முதுகையுடையவர்; மார்பின் கல் மறைத்து ஒளிரும் செம்பொன் கவசத்தர்  
 - மார்பாகிய கல்லை வெளிக்காட்டாமல் மறைத்தக்கொண்டுவள்ளங்குன்ற  
 செம்பொற்கவசத்தைப் பூண்டவர்கள்; (௭ - ௮) (க க)

[யானைப்பாகரின் வருணனை.]

கட. பொருதிகையான யுரும்புனிகளைப்பொருவும்பொற்பர்  
சரிபடைக்கொழி லுமற் றையங்குசத்தொழி லுத்தொக்கார்  
நிகுகியிற்றிறத்தவீரர்நெருப்பிடைப்பரப்பங்கண்ணர்  
பரிதியிற்பொலியுமெய்யர்ப்புமதக்கறிற்றின்பாகர்.

(இ-ள்-) மதம் படு களித்தின் பாகர் - மதம்பொருந்திய ஆண்யானை யின் பாகர்சன், - பொரு தினை யானை ஊடும் புளிதனை பொருவும் பொற்பர். போர்செய்யுந் தன்மையுள்ள (கிழக்குத்) திக்கின் யானையாகிய ஐராவதத்தை எறிச் செலுத்துகின்ற பரிசுத்தஞான இந்நிரையொத்த அழகுடையவர்கள்; சுரிபடை தொழிலும் மற்றை அங்குசம் தொழிலும் தொக்கார் - வான் முத லிய ஆயுதவித்தையையும் மற்றை அங்குசத்தைக் கொண்டு யானை யோட்டுந் தொழிலையும் ஒருங்கேயுணர்ந்தவர்; நீருதியின் பிறந்த வீரர் - நீருருதியென்னுந் தென்மேற்குத் திக்குப்பாலுகளது வயிச்சத்திற் பிறந்த வீரர்கள்; நெருப்பு இடை பரப்பும் கண்ணர் - நெருப்புப்பொறிசனை இடையிடையே பரப்புகின்ற கண்களையுடையவர்கள்; பரிதியின் பொலியும் மெய்யர் - சூரியனைப்போலப் பிரதாபம்விளங்கும் உடம்பையுடையவர்கள்; (ஏ-ற-) (கஉ)

[தமிழர் வீரர்களின் வருணனை.]

சக. எர்கெழுதிதுசயுஞ்சாப்பகினைநுரியவழினைண்ணிப்  
போர்கெழுபடையுந்தற்றித்தகப்பலவன்போற்றி  
மேர்கெழுமறவரயானைச்சேவகந்தரத்திற்செல்லுந்  
தார்கெழுபுரளியென்னுந்தம்மனத்தாவப்போனா.

(இ - ள்.) எர் செழு திசையும் . அழகு மிகுந்த (தாம் செல்லவேண்டிய) இடத்தின் தன்மையையும், சாரி பதினெட்டும் - பதினெட்டுச். சாரியையும், ஐயல்பின் எண்ணி - நன்றாக ஆராய்ந்து, போர் தெழு படையும் கற்ற - போர்க்குச் சிறந்த ஆயுத வித்தையையும் கற்றறிந்த, வித்தகம் புலவர் - விவேகத்தில் சிறந்த அறிஞரான குதிரை வீரர், செழு கேர் மறவர் - சிறந்த தேர் வீரர்களும், யானை சேவகர் - யானைவீரர்களும், (ஆகிய இவர்களது), சிரத்தில்தலைகளிலே, செல்லும் - (தமது வேகத்தினால்) அடிவைத்துச் செல்லுகின்ற, தார் கெழு புரவி என்னும் - கிண்கிணிமாலையையணிந்த குதிரைகளென்கிற, தம் மனம் - தமது மனங்கள், தாவ - பாய்ந்துசெல்ல, பேரில் போனார் - யுத்தகளத்தில் சென்றார்கள்; (எ - று.)

குதிரைச்சாரிகள் பதினெட்டையும் ஆயுதவீரத்தையும்கூட கற்றுத் தேர்ந்த குதிரைவீரர், தம்மனவிரும்பத்தின்படி தாவிச் செல்லும் குதிரைகளின்மீது அந்த யுத்தகளத்திற் சென்றன ரென்பதாம். 'குதிரைவீரர் போனா' என்று இந்தச் செய்யுளில் கூறியதற்கு ஏற்ப, கீழிரண்டு செய்யுட்களிலும் தேர்வீரர் யானைவீரர்களும் போரிற் போனா ரென்று கொள்க. தேர் யானை இவற்றைவிட விஞ்சிய வேகமுடையன குதிரைக ளென்பதும், யானை தேர்களால் வழி மறைக்கப்பட்டிருப்பினும் அதனைப் பாராட்டாது அவற்றைத் தாண்டிச்செல்லுந் திறத்தன குதிரைக ளென்பதும் மூன்றாமடியிற் பெறப்படும். "ஐந்து கதிரும் பதினெட்டுச் சாரியையும்" என்றார், புறப்பொருள்வெண்பாருமாஸியிலும்.

(கக)

[நூல்வகைச் சேனையோடு சம்புமாலி போர்க்குச் செல்லுதல்.]

கசு. அந்நெடுந்தானை சுற்றவமரரை யாற்சுச்சுற்றப்

பொன்னெடுத்தேரிந்போனான் பொருப்பிடைநெருப்பிற் பொங்கித் தன்னெடுங்கண்கள் காந்தத்தாழ்பெருங்கவசமார்பின் மின்னிடவெயிலும்வி சவிலிடுமெயிற்அவீரன்.

(இ - ள்.) வில் இடும் எயிறு வீரன் - ஒளி வீசுகின்ற கோரப்பற்களையுடைய வீரனான சம்புமாலி, - அநெடு தானை சுற்ற - அவ்வாறான பெரியநால்வகைச்சேனைகளும் (கண்ணைச்) சூழ்ந்துவரவும், அமரரை அச்சம் சுற்ற - தேவர்களைப் பயம் சுற்றிக்கொள்ளவும், - தன் நெடு கண்கள் காந்த - தன்னுட்கண்கள் கோபத்தால் ஜ்வலிக்கவும், மார்பின் தாழ் பெருகவசம் மின்னிடவெயிலும் வீச - மார்பில்தங்கிய பெரியகவசம் பிரகாசித்து மின்னலும் வெயிலும் போன்ற ஒளியை வீசவும், பொருப்பிடை நெருப்பின் - மலையினிடையிலேயுள்ள நெருப்புப்போல, பொங்கி - சினங்கொண்டு, பொன் நெடு தேரில் போனான் - பொன்மயமான பெரிடதேரில் ஏறிச்சென்றான்; (௭ - ௮.)

சம்புமாலி போரும் மிடுக்கைக் கண்டு, ஒருகால் அனுமானுக்குத் தோல்வி நெருமோ? என்று தேவர்கள் அஞ்சுவாராயினரென்க. தேரின்நடுவிலே மிக்க சினங்கொண்டு தங்கியிருந்த சம்புமாலிக்குப் பொருப்பி னிடையிலுள்ள நெருப்பு உவமையாம்.

(கசு)

[அநுமான் அரக்கர்வரவை யெதிர்தோக்கக்கொண்டு

அவ்வனத்தின்வேளிவாயிலில் நிற்கல்.]

கரு. நந்தனவனத்துணின்றநாயகன் அநன்றானும்

வந்திலரர்க்குரென்னுமனத்தினன்வழியையநோக்கிச்

சந்திரன்முதலவானமினெலாந்தழுவதின்ற

விந்திரதனுவிற்றோன் அந்தோரணமிவாந்துநின்றான்.

(இ - ள்.) நந்தனவனத்துள் நின்ற நாயகன் தாதன்தானும் - (அந்தவேளையிலே) அசோகவனமென்னுஞ்சிங்காரத்தோட்டத்தள்ளிருந்த இராமதாதனாகிய அநுமானும், - அரக்கர்வந்திலர் என்னும் மனத்தினன் - (நம்மோடுபோர்செய்யுமாறு இன்னும்) இராக்கதவீரர் வரவில்லையே யென்ற கருத்தையுடையவனும், வழியை நோக்கி - (அவர்கள் வருவதற்குஉரிப)வழியை எதிர்தோக்கிக்கொண்டு,

சந்திரன் முதல்-சந்திரன் முதலாகிய கிரகங்களும், வானம் மீன் எலாம்-வானத்திலுள்ள நட்சத்திரங்கள் எல்லாமும், தழுவ நின்ற-எட்டும்படி உயர்ந்துநிற்கின்ற, (பல்வகையிரத்தினங்கள் இழைத்திருப்பதனால்), இந்திர தனுவின்தோன்றும் - (பலவகை நிறங்களுடைய) இந்திரதனுசுபோல விளங்குகின்ற, தோரணம் - (அப்புஞ்சோலையின்) வெளிவாயிலில், இவர்த்துநின்றான்-எறியிருந்தான்; (எ-று.)  
முதல்-பெயர், மூன்றாமடி-அந்தவாயிலின் உயர்ச்சியிருந்ததைய விளக்கும், (கரு)

[அந்நிதிந்ந அநுமான் வநுணை.]

கசு. கேழிருமணியும் பொன்னும் விசம்பிருள்கிழித்துவிடக்க  
உழிருங்கதிர்களோடு, ந்தோரணத்தும்பர்மேலான்  
சூழிருங்கதிர்களைல்லாந்தோற்றிடச்சுடருஞ்சோதி  
யாழியிளநுவட்டோன்றாமருக்கனோயினையனான.

(இ - ள்.) கேழ் இரு மணியும் பொன்னும் விசம்பு இருள் கிழித்து வீங்க-நல்  
வந்தமுள்ள பெரிய இரத்தினங்களும் பொன்னும் வானத்திலுள்ள இருளைப்போ  
க்கி(த்சாம்) மிச்சவிளங்குவாவே, -ஊம் இருங் கதிர்களோடும்-முறைமுறையே  
தோன்றுகின்ற (அந்தஇரத்தினம் பொன் என்றவற்றின்) மிக்ககிரணங்க  
ளுடனே, தோரணத்து உம்பர் மேலான் - அந்தத்தோரணவாயிலின் (நடுவே)  
மிக்க மேலான இடத்தி லுள்ளவனாகிய அநுமான், -சூழ் இருங் கதிர்கள்  
எல்லாம் தோற்றிட - (தன்னைச்சுற்றிலும் பெரிய ஆயிரங்கிரணங்களும் தோன்றி  
விளங்க, ஆழியின் நடுவண் தோன்றும் - சமுத்திரத்தின் நடுமுசட்டிலே காணப்  
படுகின்ற, சுடரும் சோதி அருக்கன்-பேரொளியையுடைய சூரியனை, அனையன்  
ஆனான் - ஒப்பவனான; (எ-று.)

மிகவும் பரந்த தோரணத்திற்கு அக்வாறுள்ள சமுத்திரமும், தோரணவாயில்  
லில் இழைத்த பொன் மணி இவற்றின் ஒளி தன்னைச்சுற்றிவிளங்கத் தான்  
அவற்றினும் சூழப்பட்டு அத்தோரணத்தின் நடுமுசட்டிலிருக்கும் அநுமானுக்  
குத்தனது ஆயிரங்கிரணங்களும் தன்னைச்சுற்றிவிளங்கச் சமுத்திரத்தின் நடு  
முசட்டில் தோன்றுஞ் சூரியனும் உவமையாம். தன்மைத்தந்திரப்பேற்றவனை.  
சுடருஞ்சோதி யென்பதை அழிச்சே கூட்டி - இரத்தினாகரமென்று பேர்பெறும்  
படி பலவகையிரத்தினங்களினும் பேரொளிவிளங்கும் பரந்த சுடல் என்று  
பெ-ருளுரைத்து, பொன் இரத்தினம் என்ற இவற்றினால் விளங்குந் தோரணத்  
துக்கு அக்கடல் உவமையெனவும், தன்னுடல் முழுவதும் புண்பட்டு அத்துற  
சென்றற்கொண்டு விளங்கும் அநுமானுக்குத் தன் செந்நிறக்கதிர்களோடு விளங்  
கும் பாலசூரியன் உவமையெனவும் கூறலுமாம். (கசு)

[அநுமான் ஆவாரித்தல்.]

கௌ. செல்லொடுமேகஞ்சிந்தத்துரைக்கடல்செல்லப்புத்திரக்  
சுல்லளைகிடந்தநாகமுயிரொடுவிடமுங்காலக்  
கொல்லியலரக்கர்நெஞ்சிற்குடிபுகவச்சம்விரன்  
வில்லெனவிபுக்கவிண்ணோர்நடுக்குறயிரனார்த்தான்.

(இ - ள்.) மேகம் செல்லொடு சிந்த - மேசங்கள் இடியுடனே சிதறவும், திரை கடல் சிலைப்பு தீர - அலைகளையுடைய கடல் (தன்) பேரொலியடங்கவும், கல்அலை கிடந்த நாகம் உயிரொடு விடமும் கால - மலைகளின்மேலேயிருக்கும் புறத்துக்களிலுள்ள பாம்புகள் (அஞ்சித்) தமதுஉயிருடனே விடக்கையுங் கக்கவும், கொல்லியல் அரக்கர் நெஞ்சில் அச்சம் குடிபுக - கொல்லுந்தன்மைபொருந்திய அரக்கருடைய மனத்திலே பயம் நிலையா யுண்டாகவும், விண்ணோர் ஈடுக்குற-தேவர் களும் (திடீரென்று கேட்டதனால்) மனம் துணுக்குறவும், வீரன் வில் என இடிக்க - மகாவீரனின் ஸ்ரீராமன் வில்நாணியைத் தெறித்தாற்போன்ற பேரொலியுண்டாம்படி, வீரன் - அதுமான், ஆர்த்தான் - ; (எ - று.) (க எ)

[அனுமான் தோள் கொட்டினான்.]

கஅ. நின்றன திசைக்கண் வேழநெடுங்கனிச் செருக்குநீங்கத் தென்றிசைநமனுமுள்ள துணுக்கெனச் சிந்திவானிற்பொன்றலின்நீன்க ளெல்லாம்புடுவனவுதிரப்பூவுந் குன்றமும்பிளக்கவேலைதுளக்குறக்கொட்டினுன்றோள்.

(இ - ள்.) திசைக்கண் நின்றன வேழம் நெடுங்கனி செருக்குநீங்க - எட்டுத் திக்குக்களிலும் நிற்பனவான யானைகள் (தமது) மிக்க சாக்ச்சப்பளிப்புநீங்கவும், தென்றிசை நமனும் உள்ளம் சிந்தி துணுக்கென - தெற்குத்திக்குப்பாலகளுகியயமனும் மனம்முறிந்து திடுக்கிடவும், - (அப்போது தோன்றிய அதிர்ச்சியினால்), வானில் பொன்றல் இல் மீன்கள் எல்லாம் பூ என உகிர - ஆகாசத்தில் அழிவில்லாமல் நிற்கின்ற நட்சத்திரங்களெல்லாம் நிலப்பெயர்ந்து மலர்களுதிர்வதுபோலக் கீழே சித்தவும், - பூவும் குன்றமும் பிளக்க - பூமியும் மலைகளும் பிளவுபடவும், வேலைதுளக்குற - சமுத்திரமும் நிலைகலங்கவும், தோள் கொட்டினான் - (தன்) தோளை (அனுமான்) தட்டினான்; (எ - று.) (க அ)

[அரக்கரும் ஆரவாரிக்கு அனுமானுடைய இடத்துக்கு]

செல்லமுடியாத நிறை.

கக. அவ்வழியாக்க ரெல்லாமலைநெடுங்கடலினுர்த்தார் ரெவ்வழிச்சேறலாற்றார்பிணப்பெருங்குன்றந்தெற்றி வெவ்வழிசுருகி வென்னம்புடைபிடைக்காயர்நுயிர்க்க வெவ்வழிச்சேறிமென்றார் தமருடம்பிடைநிறிழ்வார்.

(இ - ள்.) அவழி - அப்போது, அரக்கர் எல்லாம் - (பொரச்சென்ற) அரக்கர் யாவரும், அலை நெடுங்கடலின் ஆர்த்தார் - அலைகளையுடைய நீண்ட கடல்போல ஆரவாரித்து, தமர் உடம்பு இடறி வீழ்வார் - தமது உறவினர்களினுடைய பிணங்களின்மேல் இடறிவிழுபவர்களாய், பிணம் பெருங்குன்றம் தெற்றி - (போகின்ற வழியிலே) பெரியபிணமலைகள் கிடந்து தம்மை (ப்போகவொட்டாது) தடுத்தலாலும், வெவ் வழி குருகி வெள்ளம் புடைமிடைந்து உயர்ந்து வீங்க - வெம்மையுடனே பெருகுகின்ற இரத்தப்பெருக்கு (ப்போகும்) இடங்களிலெல்லாம் நெருங்கி மிக்குப் பெருகுவதனாலும், செவ்வழி சேறல் ஆற்றார் - (அனுமானுள்ளவிடத்துக்

குச்) செம்மையான வழியிலே செல்லமுடியாதவர்களாய் [நேர்வழிகிடைக்கப் பெறாதவர்களாய்], எ வழிசேறும் என்றார் - நாம் எந்தவழியாற் போய்ச்சேருவோமென்று (செல்லும்வழிதெரியாது) திகைத்தார்கள்; (எ - று.) (௧௬)

[சம்புமாலி அணிவகுத்துநெருங்க, அநுமான் மகிழ்தல்.]

௨௦. ஆண்டுநின்ற ராக்கன்வெவ்வேறாணிவகுத்தனிகந்தன்னை முண்டிருபுடையமுன்னுமுறைமுலாறமுசுவேவித் தூண்டினன்றானுந்திண்டேர்தோரணத்திருந்ததோன்றல் வேண்டியதெதிர்த்தானென்னவிங்கினன்விசயத்திண்டோள்.

(இ - ள்.) அரக்கன் - சம்புமாலி, — ஆண்டுநின்று - அங்கிருந்து, அனிகம் தன்னை - (தன்)சேனையை, வெவ்வேறு அணி வகுத்து - வெவ்வேறு அணியாகப் பிரித்து, இரு புடையும் முன்னும் முறை முறை மூண்டு மூச எவி - (அநுமானது) இரண்டு பக்கங்களிலும் எதிரிலும் முறைமுறையாக மூண்டு நெருங்கும் படி கட்டளையிட்டு, தானும் திண் தோர் தூண்டின - தானும் (தனது)வலியுதேரைச் செலுத்திக்கொண்டிருக்கின்றான்; (அப்பொழுது), தோரணத்து இருந்ததோன்றல் - (அரக்கர்வருவதைக்கண்ட) தோரணத்தினிமிதிருந்த அநுமான, வேண்டியது எதிர்த்தான் என்ன - தான் எதிர்பார்த்ததைப் பெற்ற காரணத்தினால், விசயம் திண் தோள் வீங்கினன் - வெற்றிபொருத்திய வலியுதோள்கள் பூரிக்கப்பெற்றன; (எ - று.)

அநுமான் அரக்கர்வருகையை எதிர்பார்த்திருந்தானென்பதை “நாயகன் துதன்றானும், வந்திலராக்கொன்னும் மனத்தினன் வழியையோக்கி, \* \* \* தோரணமியவர்த்த நின்றான்” என்று கீழ்க்கூறியதற்கு ஏற்ப, ‘வேண்டியதெதிர்த்தானென்ன’ என்றார். பொருளில் தேரன் பூரித்தல், வீரர்க்கு இயல்பு. (௨௦)

[அநுமானும் போர்க்குச் சித்திலாக நின்றல்.]

௨௧. ஐயனுமடைந்தனின்ருனழியானளவினம

நெய்சுடர்விளக்கிற்றென்றுநெற்றியோகெற்றொக

மொய்யம்மயிர்ச்சேனைபொங்கமுரணயிலுகவாண்டொய்த்த

லாக்கொலகொகொகங்கலாடகலாழிநொலாக.

(இ - ள்.) ஐயனும் - பொரியோளுகிய அநுமானும், ஆழியான - சக்கராயுதபாளினியாகிய திருமால்னது, அடிமையைக்குறிப்பிக்கின்ற, அளவின் நாமம்பெருமையை யுடைய திருமண்காப்பு, நெய் சுடர் விளக்கின் [விளக்கு சுடரின்] தோன்றும் - நெய்தொய்ப்பெற்று அதனிடையே தோண்டுகின்ற தீபத்சவாஸிபோல விளக்குகின்ற, நெற்றியே தனது நெற்றியே, நெற்றி ஆக - முன்னணிச் சேனையாகவும், — மொய் மயிர் சேனை பொங்க முரண் அயில் உட்கர் வாள் மொய்த்த கைகளே - நெருங்கிய மயிர் திரள் சிலிர்க்கும்படி மாறுபடுகின்ற கூரிய நகங்களாகிய வானாயுதங்கள் நெருங்கப்பெற்ற (தனது) இரண்டுகைகளே, கைகள் ஆக - பக்கச் சேனையாகவும், திருவால் - (தனது) சிறந்தவால், கடை கூழை ஆக - பின்னணிச் சேனையாகவும் (அமைந்துநிற்க), அமைந்து நின்றான் - (இவ்வாறு தன்னையே அணிவகுத்துக்கொண்டு போர்க்குச்) சித்தமாய்நின்றான்; (எ - று.)

அதுமான் தன்உறுப்புக்களாற் பொருததஞ்சுச் சித்தஞ்சு இருந்ததை, சலி, சம்புமாலி அணிவகுத்துவருவதை நோக்கி அதுமானும் தன்உறுப்புக்களையே அணிவகுத்து நின்றானை வருணித்தார்; உருவகத்தை அங்கமாகக்கொண்டுவந்த தந்திரிப்பேற்றவணி. திருமண்காப்பினிடையே ஸ்ரீஞர்ணம் செந்திரமாகப்பிர காசிப்பதுநோக்கி, வெண்ணிறமுள்ளதிருமண்காப்புக்குத் தோய்ந்தநெய்யை யும், ஸ்ரீஞர்ணத்துக்கு ஆந்தநெய்யினிடையே மேலெழுந்தவிளங்குகின்ற தீபச் சுவாலையையும் உவமைகூறினர். ஸ்ரீவால்மீகிமுனிவர் இவ்வாறுவந்தும்கூறா திருக்கவும் கம்பர் இவ்வாறு கூறியதனால், கம்பர் திருமண்காப்புதரிக்கின்ற வைணவரென்பது, உறுப்பும். மயிர்ச்சேனை - மயிர்ததொகுதி. கைநங்கங்களாற் பொருகையல் அப்போதுதோன்றுகின்ற மனவெழுச்சிடால் மயிர். சிவிர்ப் பதபற்றி, 'மயிர்ச்சேனைபொங்க' என்றார். 'மயிர்ச்சேனைபொங்க' என்பதற்கு - மயிராகிய நடுவணிச்சேனைகள் பொங்கவும் என்று கூறுவது சிறக்குமேற் கொள்க.

(உச)

[அரக்கர்கள் அதுமானமேற் படைக்கலங்களை விடுத்தல்]

உஉ. வாயிர்க்களால் வளைகள் விம்ம வாயிலை சிலைப்ப மாயப்  
பயிர்களுர்ப் பெடுப்ப மூரிப் பல்லியங் குழுறப் பற்றிச்  
செயிர்கொள்வா னரக்கர் சீற்றஞ் செருக்கினர் படைகள் சிந்தி  
வொரிக்கள் போ வொளிகள் விச விரன் பேறு கடிது விட்டார்.

(இ - ள்.) செயிர்கொள்வான் அரக்கர் - படைமைகொண்ட கொடிய அரக்கர் கள், சீற்றம் செருக்கினர் - கோபம் வல்கியவராய், -வயிர்கள் வால் வளைகள் விம்ம - ஊதுகொம்புகளும் வெளியசுந்நகங்களும் ஒலிக்கவும், -வாயி சிலை சிலைப்ப - கட்டமைந்த விற்கள் நானொலியையுண்டாக்கவும், மூரி பல்லியம் குழுற - பெரிய பலவாத்தியங்கள் கோஷிக்கவும், மாயம் பயிர்கள் ஆர்ப்பு எடுப்ப - வஞ்சனைக்குணமாகிய பயிர்கள் (மகிழ்ச்சிகொண்டு) ஆரவாரஞ் செய்யவும், - படைகள் - ஆயுதங்களை, பற்றி - கையினாலெடுத்து, வெயில்கள் போல் ஒளிகள் வீச - வீரன்மேல் - அதுமானமேல், கடிது சிந்தி விட்டார் - விரைவாக நாற்புறமும் பிரயோகித்தார்கள்: (எ - று.)

அரக்கர் வலிமைகொண்டு பொருவதுபற்றி மாயப்பயிர்கள் ஆர்ப்பெடுக்க லாயின.

(உஉ)

வேறு . .

[இதுமுதல் முன்றுகவிகள் - அதுமான் உக்கிரமாகப் பொருதலைக் கூறும்.]

உஉ. கருங்கட லரக்கர்தம் படைக்கலங் காத்தார்  
பெருங்கட லுறப்புடைத் திறுத்துகப் பிசைந்தான்  
விரிந்தன பொறிக்குல நெருப்பென வெகுண்டான்  
புருந்தவன் கிடந்ததொ ரெழுத்தெரிந் தெடுத்தான்.

(இ - ள்.) ஆண்டு இருந்தவன் - அந்தத் தோரணத்தின்மீது இருந்த அதுமான், -கரத்தால் - (தன்) கைகளாலே, கருங் கடல் அரக்கர்தம் படைக்

கலம் - கருகிறமுன்ன கடல்போற் பரந்த அரக்கவீரர்களெறிந்த ஆயுதங்களை, பெருங் கடல் உறப்புடைத்து - பெரிய கடலிற் போய் விழும்படி. அடித்தும், இறுத்து - முறித்தும், உக - (இவ்வாறு பயனிலவாகச்) சிதறிப்போம்படி, பிசைந்தான் - வலியழித்து விட்டான்; (அச்செய்கையால்), பொறி குலம் விரிந்தன - தீப்பொறிகளின் கூட்டம் எங்கும் பரவலாயின; (அப்போது அவன்), கெருப்பு என வெகுண்டு - பற்றியெரிகிற அக்கினிபோலப் பெருஞ் சினம் மூண்டு, கிடந்தது ஓர் எழு - அங்குக்கிடந்த ஒரு தூருப்புத் தடியை, தெரிந்து எடுத்தான் - கண்டெடுத்தான்; (ஏ - று.)

அத்தோரணத்தின் குறுக்கே பாய்ச்சப்படுகின்ற பரிக மெனப்படும் இருப்புஉழைமரத்தைப் போர் செய்யுமாறு அனுமான் எடுத்துக்கொண்டன னென்னலாம்.

இதுமுதற் பதினெட்டுக் கவிகள் - முதல் மூன்றுசீர்கள் விளச்சீர்களும், நான்காஞ்சீரொன்று மாச்சீரு மாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கவிலிருத் தங்கள். (உரு.)

உச. இருந்தனனெழுந்தனனிழிந்தனனுயர்ந்தான்  
 றிரிந்தனன்புரிந்தனனெனநனிதெரியார்  
 விரிந்தவர்குவிர்தவரவிலங்கினர்கலந்தார்  
 பொருந்தினர்நெருங்கினர்களப்படப்புடைத்தான்.

(இ - ன்.) 'இருந்தனன் - (தோரணத்தின்மேல்) உட்கார்ந்திருந்தான், எழுந்தனன் - இழிந்தனன் - கீழிறங்கினான், உயர்ந்தான் - திரிந்தனன் - (தம்மடுவே)திரிந்தான், புரிந்தனன் - போர்புரிந்தான்,' என - என்று, நனி தெரியார் - (அவ்வறுமானைப்பற்றி) நன்கு தெரிந்துகொள்ளமாட்டாதவர்களாய், - விரிந்தவர் - பரவலின் தவர்களும், குவிந்தவர் - ஒருங்கு திரண்டிருந்தவர்களும், விலங்கினர் - ஒதுங்கி நின்றவர்களும், கலந்தார் - (சண்டையில்) மூண்டு நின் தவர்களுமாக, பொருந்தினர் - பொருந்தின அரக்கர் யாவரும், - நெருங்கினர் களம் பட - போர்க்களத்தில் நெருங்கி யழியும்படி, புடைத்தான் - (அநுமான் அந்த எழுவைக்கொண்டு) அடித்துத் தள்ளினான்; (ஏ - று.) (உச.)

உரு. எறிந்தனவெய்தனவிழியுருமெனமேற்  
 செறிந்தனபடைக்கலமிடக்கையிற்சிறைத்தான்  
 முறிந்தனதெறுங்கரிமுடிந்தனதடந்தேதர்  
 மறிந்தனபரிதிராவலக்கையின்மலைந்தான்.

(இ - ன்.) (அதுமான்), - எறிந்தன - (தன்மீது) வீசியெறியப்பட்டனவும், எய்தன - எய்யப்பட்டனவுமாகிய, இடி உரும் என மேல் செறிந்தன படைக் கலம் - பேரிடிபோலத் தன்மேல் நெருங்கிவந்தனவான ஆயுதங்களையெல்லாம், இடக் கையில் சிறைத்தான் - (தனது) இடக்கையால் அழித்துத் தள்ளுபவ னாய், வலக் கையில் மலைந்தான் - தன் வலக்கையினால் போர்செய்யலானான்

(அதனால்), தெனும் கரி முறிந்தன - அழிக்குந் தன்மையுள்ள யானைகள் முறிந்து போயின; தட தேர் முடிந்தன - பெரிய தேர்கள் சிதைந்துபோயின; பரி நிரை மறிந்தன - குதிரைகளின் கூட்டம் கீழ்வீழ்ந்தழிந்தன; (எ - மு.)

இதனால், அதுமான் தன் பகைவர் வீசும் படைக்கலங்களுடையெல்லாம் தன் இடக்கையால் போக்கிவிட்டு, தன் வலக்கையிற் கொண்டுள்ள படைக்கலத் தால் தான் எதிரிகளின் கஜரத்தரங்களை யழித்தமையைக் கூறினார். இத னால், அதுமானது இருகைகளும் ஒருசேரப் போரில் விரைந்து தொழில் செய்த திறமை பெறப்படும். (உரு)

[யானைகள் அழிதல்.]

உரு. இழந்தனநெடுங்கொடியிழந்தனவிருங்கோ  
டிழந்தனநெடுங்கரமிழந்தனவியன்ற  
ளிழந்தனமுழங்கொலியிழந்தனமதம்பா  
டிழந்தனபெருங்கதமிருங்கவுளியானை.

(இ - ன்.) (அதுமானால் அடிக்கப்பட்டு), இருங் கவுள் யானை - (வீரர் - கள் ஏறிவந்த) மதம்பெருகுங் கன்னத்தையுடைய யானைகள், நெடு கொடி - (தம்மேற் பிடிக்கப்பட்ட) பெரிய கொடிகளை, இழந்தன—; இரு கோடி - பெரிய தந்தங்களை, இழந்தன—; கெடு கரம் - பெரிய கைகளை, இழந்தன—; வியன் தாள் - பெரிய கால்களை, இழந்தன—; முழுவது ஒலி - வீரிகளின்ற ஒலியை, இழந்தன—; மதம் பாடி - மதம் ஒழுக்குதலை, இழந்தன—; பெரு கதம் - மிக்க கோபத்தை, இழந்தன—; (எ - மு.)—யானையின்மீது கொடியெடுத்தல் வழக்கம். சொற்பொருட்பின்வருநிலையணி. (உரு)

[தேர்கள் அழிதல்.]

உரு. நெரிந்தனதுஞ்சுவர்நெரிந்தனபெரும்பார்  
நெரிந்தனதுகம்புடைநெரிந்தனவதன்கா  
னெரிந்தனகொடிஞ்சில்கனெரிந்தனவியன்றார்  
நெரிந்தனகடும்பரிநெரிந்தனநெடுந்தேர்.

(இ - ன்.) (வீரர்களேறிவந்த தேர்களினுடைய), தட சுவர் - பெரிய சுற்றுப்பக்கங்கள், நெரிந்தன - நொருங்கிப் போயின; பெரு பார் - பெரிய பார்கள், நெரிந்தன—; துகம் - துகத்தடிகள், புடை-பக்கங்களிலே, நெரிந்தன—; அதன் கால் - அத்தேர்களின் சக்கரங்கள், நெரிந்தன—; கொடிஞ்சில்கள் - மேல்தட்டுக்கள், நெரிந்தன—; வியன் தேர் - (தேரில்கட்டப்பட்டுள்ள) சிறந்த சிறுமணிகள், நெரிந்தன—; கடும் பரி - (அஃற்றிற்பூட்டப்பட்டுள்ள) வேகமான குதிரைகள், நெரிந்தன—; முடிவாக, கெடு தேர் - பெரிய தேர்களே, நெரிந்தன—; (எ - மு.)

அதன் - சாதியொருமை. பார் - அடிப்பரப்பென்பாரு முனர். (உரு)



## [குதிரைகள் அழிதல்.]

உஅ. ஓடிந்தன வருண்டனவுலந்தனபுலந்த

விடிந்தனவெரிந்தனநெரிந்தனவெழுந்த

மடிந்தனமறிந்தனமுறிந்தனமலைபோற்

படிந்தனமுடிந்தனகிடங்கனபரிமா.

(இ - ள்.) ஓடிந்தன - கழுத்து ஓடிந்தன (சில); உருண்டன - உருள  
லாயின (சில); உலந்தன - உயிர்போயின (சில); புலந்த - தன்பப்படுவன  
(சில); இடிந்தன - இடிபட்டன (சில); எரிந்தன - வெந்துபோயின (சில);  
நெரிந்தன - எலும்புகள் கொருங்கிப்போயின (சில); எழுந்த - மேலிடத்துச்  
சென்றன (சில); மடிந்தன மறிந்தன - இறந்துபோய்க் கீழ்விழுந்தன (சில);  
முறிந்தன மலை போல் படிந்தன - கால்முறிந்தனவான (சில) குதிரைகள்  
(இந்திரனால் இறகுமுறிக்கப்பட்ட மலைகள்போலப்) பூமியிற் படிந்துகிடந்  
தன; பரிமா - (வீரர்களேறிவந்த) குதிரைகள், கிடந்தன முடிந்தன - (இவ்  
வாறு தம்முடைய கதி; முடியப்பெற்றுக் கிடந்தன; (எ - று.) (உஅ)

## [பதாதிகள் அழிதல்.]

உக. வெருண்டனர்வியந்தனர்விழுந்தனர்வெழுந்தார்

மருண்டனர்மயங்கினர்மறிந்தனர்மிறந்தார்

ருருண்டனர்ருலைந்தனர்ருழைத்தனர்ருழைத்தார்

சுருண்டனர்சுரண்டனர்சுரலைந்தனர்சுரலைந்தார்.

(இ - ள்.) மலைந்தார் - (அநாமாளுகு வந்து) போர் செய்த பதாதிகளிற்  
பலர், —வெருண்டனர் - (அநாமானது திறத்தைக் கண்டு) அச்சக்கொண்டு,  
வியந்தனர் - கொண்டாடினவர்களாய், விழுந்தனர் எழுந்தார் - (மூர்ச்சித்துக்)  
கீழே வீழ்ந்த (பிறகு) தெளிந்தெழுந்து, மருண்டனர் - மருட்சிகொண்டு,  
மயங்கினர் - பத்திமாருட்டமடைந்து, உலைந்தனர் - வருந்தி, மறிந்தனர் -  
மீண்டும்போர்செய்பவராய், இறந்தார் - உயிரொழியப்பெற்று, உருண்டனர் -  
தலையுருண்டார்கள்; பிழைந்தார் - (அவ்வாறு இறவாமல்) உயிர்த்தப்பியவர்கள், —  
உழைத்தனர் - மிக்க வருத்தமடைந்து, சுருண்டனர் - (தமது உறுப்புக்கள்)  
சுருளப்பெற்று, புரண்டனர் - சுரலைந்தனர் - (பூமியிற்) புரண்டவராய் வலி  
கெட்டுஓடிவிட்டனர்; (எ - று.) (உக)

[இதுமுதல் ஒன்பதுகவிகள் - அநுமாள் போர்செய்தவகையை  
விவரித்துக்கூறும்.]

நஉ. கரிகொடுகரிகளைக்களப்படப்படுதத்தான்

பரிகொடுபரிகளைத்தலத்திடைப்படுத்தான்

வரிசிலைவயவரைவயவரின்மடித்தார்

னிரைமணித்தோர்களைத்தோர்களினிரைத்தான்.

(இ - ள்.) (அதுமான்),—கரி கொடு - யானைகளைக்கொண்டு, கரிகளை - யானைகளை, களம் பட - போர்க்களத்தில் இறந்துவிழும்படி, புடைத்தான் - அடித்துக்கொன்றான்; பரி கொடு பரிகளை தலத்திடை படுத்தான் - குதிரைகளைக்கொண்டே குதிரைகளை அந்தயுத்தபூமியில் வீழ்த்திக்கொன்றான்; வரி சிலை வயவரை வயவரின் மடித்தான் - கட்டமைந்தவிலையுடைய காலாள் வீரரைக் காலாள்வீரரைக்கொண்டே மடியச்செய்தான்; நிரை மணி தேர்களை தேர்களின் நிரைத்தான் - வரிசையாக மணிகள் கட்டிய தேர்களை (அவ்வாறான) தேர்களைக்கொண்டே அழித்துக்குவித்தான்; (எ - று.)

இந்தச்செய்யுளால், நால்வகைச் சேனைகளையும் அவ்வச்சேனைகளையே தன் போர்க்கருவ்யாகக்கொண்டு அனுமான் அழித்த தன்மையை விவரித்தார்.

(௩௦)

௩௧. மூலையுமுதிரமுமுழங்கிருங்குழம்பாய்

மீளிருங்குழைபடக்கரிவிழுந்தமுந்தத்

தாளொடுந்தலையுதத்தடநெடுங்கிரிபோற்

மூலொடுநிருதலையாலொடுந்துகைத்தான்.

(இ - ள்.) தாளொடு தலை உம் உக - கால்களும் தலைகளும் சிதறிவிழவும், தட கொடு கிரி போல் தோளொடு - பெரிய நீண்ட மலைபோன்ற தோள்களோடும், வாலொடும் - (அவர்கையிற்கொண்ட) வாளுடனும், மூலையும் உதிரமும் - அவர்களதுமூலைகளும் இரத்தமும், முழங்கு இரு குழம்பு ஆய் - கொதிக்கின்ற மிக்க குழம்பு ஆகி, மீள் இருங்குழை பட - (கண்டவர்அஞ்சி) மீள்வினற மிக்க குழைசேறாய்விட, (அதில்), கரி விழுந்து அழுகி - யானைகள் விழுந்து அழுந்தும்படி, நிருதரை துடைத்தான் - இராட்சசவீரரைத் (தனதுகால்களால்) துடைத்திட்டான், (அதுமான்); (எ - று.)

அதுமான் அரக்கவீரரைத் துடைத்துக் கொன்றதனால், அவர்களுடைய மூலையும் இரத்தமும் குழம்புபோன்ற மூலைகளும் வழக்கிவீழ்த்தமுந்துங் குழைசேறாயின வென்க.

(௩௧)

௩௨. மல்லொடுமலைமீலத்தோளையாலொவாய்ப்

பல்லொடுநெடுங்கரப்பகட்டொடும்பருந்தாள்

வில்லொடுமயிலொடும்விதலொடும்விளிக்ஞஞ

சொல்லொடுமுயிரொடுநிலத்தொடுந்துகைத்தான்.

(இ - ள்.) (அன்றியும் அதுமான்), மல்லொடு மலை மலை தோளரை - வலிமையோடு பொருகின்ற மலைபோன்ற தோள்களையுடை வீரர்களை, வாய் வளை பல்லொடும் - (அவர்களுடைய) வாயிலுள்ள வளைந்தபற்களோடும், கொடு கரம் பகட்டொடும் - (அவர்களேறிச்செல்லும்) நீண்ட துதிக்கையையுடைய ஆண்யானைகளோடும், பருதாள் வில்லொடும் அயிலொடும் - (அவர்கள்கையிற்கொண்ட) பருமையான அடியையுடைய வில்லுடனும் வேலுடனும், விறலொடும் விளிர்க்கும் சொல்லொடும் -

பராக்கிரமத்தோடு கூவுகிற சொற்களுடனும், உயிரோடும்-உயிருடனும் (அழியும் படி), விலத்தோடும் துடைத்தான்-பூமியோடுபூமியாய் அழுந்த மிதித்தொழித் தான்; (எ-று.)

யானைமேல் ஏறிக்கொண்டு வில் வேல் என்னும் படைக்கலம் ஏந்தி வீரவாத த்துடன் வந்த அரக்கவீரரை, அவருடைய பல் முதலியன வெல்லாம் போம்படி துடைத்துக் கொன்றனன் அதுமா நென்பதாம். 'வெயிலொடும்விரிக்கும்' என்றும் பாடும். (ருஉ)

ருஉ. புகைநெடும்பொறிபுகுந்திசைதொறும்பொலிந்தான்  
சிகைநெடுஞ்சுடர்விடுந்தேர்தொறுஞ்சென்றான்  
றகைநெடுங்கரிதொறும்பரிதொறுஞ்சரித்தா  
னகைநெடும்படைதொறுந்தலைதொறுநடந்தான்.

(இ - ள்.) புகை நெடும் பொறி புகும் திசைதொறும் பொலிந்தான்-புகையோடு கூடிய நீண்ட நெருப்புப்பொறி [கோபாக்கினி] செல்லுமிடங்களிலெல்லாம் போய்விளங்குபவனாகிய அதுமான், -சிகை நெடுஞ்சுடர் விடும் தேர்தொறும் சென்றான்-சிகரத்தையுடைய மிக்க ஒளியை வெளிவீசுகின்ற தேர்கள் தோறும் போனான்; (அன்றியும்), தகை நெடுகரி கொறும் பரிதொறும் சரித்தான்-தகையுந் தன்மையுள்ள யானைகளினிடங்களிலும் குதிரைகளினிடங்களிலும் சஞ்சரித்தான்; (அல்லாமலும்), நகை நெடு படைதொறும்-வீரர்கள் (கையிற்கொண்ட) விளங்குகின்ற நீண்ட ஆயுதங்களினிடங்களிலும், தலைதொறும் - (அவர்களது) சிரசிலும், நடந்தான்-; (எ - று.)

முதலடியில் தொகுத்துக்கூறியதை, மற்றைய மூன்றடிய்களினால் விவரித்துக் கூறின ரென்க. அதுமான் தனது கோபத்துக்கு இலக்கான சதுரங்கச்சேனைகளிடத்தும் அவற்றையழித்தொழிக்கச் சென்றன நென்றவாறு. (ருரு)

ருசு. வென்றிவெம் பூவியின் வெரிநினும்-வெற்றியையுடைய வேக  
மன்றலந்தாரணிமார்பினுமணித்தே  
ரொன்றினின்றொன்றினு முயர்மதமழைதாழ்  
குன்றினுங்குடைபுகத்தொடுமெனக்குதித்தான்.

(இ - ள்.) வென்றி வெம் பூவியின் வெரிநினும்-வெற்றியையுடைய வேகமாகச் செல்லுந்தன்மையுள்ள குதிரைகளின் முதுகுகளிலும், வீரவார் மன்றல் அம் தார் அணி மார்பினும்-பகைவரான அரக்கவீரரது நறுமணமுள்ள அழகிய மாஸையணிந்த மார்புகளினிடங்களிலும், மணி தேர் ஒன்றினின்று ஒன்றினும் - மணிகள் கட்டிய தேர்கள் ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றினிடத்திலும், உயர் மதம் மழை தாழ் குன்றினும்-ஒங்கியுள்ள மதமழைபொழிகின்ற மலைபோன்ற யானைகளினிடங்களிலும், குடை உகத்து உரும் என-யுகாந்தகாலத்து இடிபோல, குதித்தான்-; (எ - று.)

மீழ்ச்செய்யுளிற்கூறியதையே இங்கு வேறொருவகையாக விளக்கினர். அனுமான் நால்வகைச் சேனைகளினிடத்தும் யுகாந்தகாலத்து இடிவிறுவதுபோல அவை அடியோடு நாசமாம்படி குதித்தன நென்பதாம். (ருசு)

நடு. பிரிவருமொருபெருங்கோலெனப்பெயரா  
 விருவினை துடைத்தவரறிவெனவெவர்க்கும்  
 வருமுலைவிலைக்கெனமதித்தனர்வழங்குந்  
 தெரிவையர்மனமெனக்கறங்கெனத்திரிந்தான்.

(இ - ள்.) (அபபோது அதுமான்).—பிரிவு அரு ஒரு பெரு கோல் என - (எங்கும்)நீங்காது செல்லவல்ல ஒப்பற்ற செங்கோல்போலவும்,பெயரா இரு வினை துடைத்தவர் அறிவு என-நீக்கமுடியாத(நல்வினை தீவினைஎன்ற)இருவினை களையும் ஒழித்த பெரியோரது அறிவுபோலவும், எவர்க்கும் ஒரு முலை விலைக்கு என மதித்தனர் வழங்கும் தெரிவையர் மனம் என - (இன்னார் இனையார் என்று பாராமல்) யாவருக்குப் உள்ளகின்ற(தமது)ஸ்தனங்களை விலைப்பொருள்பொருட்டே நன்குமதித்துத் தருகின்ற வேசைப்பெண்களின் மனம்போலவும், கறங்கு என - காற்றாடிபோலவும், திரிந்தான் - (அவ்வரசர்கரைக் கொல்லுமாறு)திரிந்து கொண்டிருந்தான்; (எ - மு.)

அரசனுடைய செங்கோல், அனைவரையும் காக்கும்பொருட்டு எங்குந் திரி தல்,இயல்பு.பெரியோர்களின் அறிவு எவ்வளவுதன்னையிப்பொருளாயினும் அறியு மாறு தட்டுத்தடையின்றிச் செல்லவல்லது. வேசையரதுமனம் பணத்தையே பெரிதாகண்ணிப் பெரிதுந் திரியுந் தன்னையுள்ளது. சாற்றாடியின்தன்மையோ கண்கூடானது. இவைகளெல்லாம் அய்யுத்தகனத்திலே தட்டுத்தடையின்றிச் சுழன்றுசென்றுகொண்டிருந்த அனுமனுக்கு உவமையாதற்கு ஏற்கும்.

நடு. அண்ணல்வாயினுக்கடியாவரவன்சீர்

நண்ணுவரொன்றும்பொருளையையறத்தெரிப்பான்

மண்ணினும்மிகுமறிநுமருங்கினும்வலித்தார்

கண்ணினுமனத்திறுந்தவித்தலிகலந்தான்.

(இ - ள்.) அண்ணல் - பெருமைபெற்றதொருகிய அதுமான், அ அரியினுக்கு அடியவர் அவன்சீர் நண்ணுவர் எனும் பொருள் - (முதற்கடவுளென்றுபிரசித்தன)அந்தத் திருமாலின்பக்தர்கள் அவனுடைய சிறப்பை[சாருப்பியத்தை]ப் பெறுவரென்னும் விஷயத்தை,நவை அற தெரிப்பான் - குற்றமில்லாமல்(செவ்வனே) தெரிவிப்பவனும், —மண்ணினும் - பூமியிலும்,விசும்பிலும் - ஆகாயத்திலும், மருங்கிலும் - திக்குக்களிலும், வலித்தார் கண்ணினும் மனத்திலும் - வலிமைகொண்டுபொருத்தஅரக்கருடைய கண்ணுக்குஎதிரிலும் மனத்திலும், தனி தனி கலந்தான் - தனித்தனியே கலந்துவிளங்குகின்; (எ - மு.)

திருமாலின் அன்பர் அவனது ஸாரூப்யத்தைப் (ஸாரூப்யம் - ஒத்தவடிவமுடைய) பெறுவரென்பதை 'பிரஞ்ஞநஃ பரமம் ஸாம்யம் உபைதி [பகவானையடைதலினு]ம் குற்றமற்றவன் அவனோடு பரமஸாம்யத்தை அடைவான்' முதலிய ஸ்ருதிவாக்கியங்களிலும் கூறியுள்ளமை காண்க. "மணியாழிவண்ணனாகநாரைத் தன்வடிவாக்குமென்றே, துணிபாழிய மறைசொல்லும்" என்றார், பின்னாற்பெருமானையங்காரும். திருமாலினடியார்க்கு அப்பரமனது சாரூப்யம்

சித்திக்கு பென்பதை, இத்தலகத்தாரும் கண்கூடாகக்கண்டு அறியும்படி, அத்திருமாலினது அடியவனாகிய அதமான், அந்தர்யாமியான அத்திருமால் எங்கும்பாந்துறைதல்போல அந்தப்போர்க்களத்தில் எங்கும் தட்டுத்தடையின்றிச்சென்று இருப்பவனாயினனென்றார். இச்செய்யுளில் திருமாலடியார் சாரூப்பியம்பெறவ ரென்ற நற்பொருளை அதமான் பிறர்க்குத் தன்னடக்கையார் காட்டினனென்று கூறிய இதில், தன்செய்கையால் நற்பொருளைப்பிறருக்குப் போதிப்பதாகிய காட்சியணியின்வகை இருத்தல் காண்க. (க௬)

௩௭. கொடித்தடந்தேரொடுங்குரகதக்குழுவை

யடித்தொருதடக்கையினிலத்தினிட்டரைத்தா

னரிடித்தாநின்றதிர்கதத்தெயிற்றுவன்பொருப்பைப்

பிடித்தொருதடக்கையினாரிருகப்பிழிந்தான்.

(இ - ன்.) கொடி தட தேரொடும் - கொடிகட்டிய பெரியதேருடனே, குரகதம் குழுவை - குதிரைக்கூட்டங்களை; ஒரு தட கையின் - (தனது) பெரிய ஒரு கையால், அடித்து—, நிலத்தில் லுட்டு அரைத்தான் - தரையிற்போகட்டுத் தேய்த்தான்; கதத்து இடித்து நின்று அதிர் எயிறு வன் பொருப்பை - சினத்தினுற் கர்ஜித்துநின்று பேரொலியெய்தித் தந்தங்கையுடைய வலிய மலைபோன்ற யானைகளை, ஒரு தட கையின் - (தனது) மற்றொரு பெரியகையினால், பிடித்து—, உயிர் உக—(அவற்றின்) உயிர் போய்விடும்படி, பிழிந்தான்—; (எ - று.) (க௭)

௩௮. சுறுத்தெழுநிறத்தின ரொற்றினர் காரிற்றார்

செறுத்தெரிவிழிப்பவர்க்காகக் கழுவலத்தார்

மறுத்தெழுமுகுகளில ரென வநிர்ந்தா

ரொறுத்தருத்திரனை தகனித்தனிப்புறத்தான்.

(இ - ன்.) சுறுத்து எழு நிறத்தினர் - சுறுத்துக்கீதான்றுகிற நிறமுடைய வர்களும், எயிற்றினர் - கோரப்பட்டங்கையுடையவர்களும், கயிற்றார் - பாசாபத்தைக்கொண்டவர்களும், செறுத்து எரி விழிப்பவர் - கோபித்து நெருப்புப்போலச் கொடுமையாகவிழிப்பவர்களும், சினை கழு வலத்தார் - கூர்நனியையுடைய கழுவென்னும்படையினுள்ள வலிமையமைந்தவர்களும், மறுத்து எழு மறலிகள் இவர் என அதிர்ந்தார் - பரைமைபாராட்டிக் கிளம்புகின்ற யமன்களே இவரென்னும்படி பெருமழுக்கஞ்செய்பவர்களுமான அரக்கவீரரை, தனித்தனி—, ஒறுத்து - (தன் கோபத்திற்கு ஏற்கத்) தண்டித்து, உருக்கிரன் என - (அழித்தற்கடவுளான) சிவன்தோல, உதைத்தான் - உதைத்தொழித்தான்; (எ - று.)

[இதுவும், அடுத்தகவியும் - சேனைகள் அழித்த தன்மையைத் தெரிவித்தும்.]

௩௯. சக்கரந்தோமரமுலக்கைதண்டயில்வான்

மிக்கனதேர்பரிசுடைகொடிவிரனி

யுக்கனகுருதியம்பெருந்திரையுருட்டிப்

புக்கனசடலிடைநெடுங்கரப்பூட்கை.

(இ - ள்.) சக்கரம் - சக்கரங்களும், தோமரம் - தோமரங்களும், உலக்கை - உலக்கைகளும், தண்டு - கதைகளும், அயில் வாள் - கூரியவாள்களும், மிக்கன் தேர் - மிகப்பலவான் தேர்களும், பரி - குதிரைகளும், குடை - குடைகளும், கொடி - கொடிகளும், விரவி - ஒன்று கலந்து, உக்கன - (போர்க்களத்து) வீழ்ந்து கிடந்தன; குருதி பெரு திரை - (அந்தப்போர்க்களத்திலுண்டான) இரத்த வெள்ளத்தின் பெரிய அலைகள், நெடு கரம் பூட்டை - நீண்டதுதிக்கையை யுடைய யானைகளை, உருட்டி - உருட்டிக்கொண்டு, கடலிடை புக்கன - சமுத் திரத்தினிடத்துப் போய்ச்சேர்ந்தன; (எ - று.)

பூட்டை - துவாரமுடையகையதென்னும் பொருளுள்ள புழைக்கையென் பதன் மருஉ. அம் - சாரியை. (கக)

சு. எட்டின விசம்பினை யெழுப்பட வெழுந்த  
முட்டின மலைகளை முயங்கின திசையை  
யொட்டின வொன்றையொன் றாட்டித் துடைந்து  
தட்டுமுட்டாடின தலையொடு தலைகள்.

(இ - ள்.) எழு பட எழுந்த - (அதுமான்விசிய) எழுவென்னும்படைக் கலம் பட்டதனால் (உடம்பை விட்டு வேருகி) எழுந்தனவான், தலைகள், — விசம்பினை எட்டின - ஆகாயத்தை யளாவினவும், மலைகளை முட்டின - மலைகளின்மீது மோதியனவும், திசையை முயங்கின - திக்குக்களைத் தழுவியனவும், ஒன்றை ஒன்று ஒட்டின - ஒன்றோடொன்று சேர்ந்தனவுமாகி, ஊடு அடித்து உடைந்து - போர்க்களத்தில் அடிபட்டு உடைந்துபோய், தலையொடு தட்டு முட்டு ஆடின - (முன்னமே போர்க்களத்தில் விழுந்து கிடந்த) சிரசுகளோடு தட்டுமுட்டுப் பொருள்போல இங்குமங்குஞ் சிதறிக் கிடந்தன; (எ - று.) 'உடைத்துதைந்து' என்றும் பாடம். (ச௦)

வேறு .

[சம்புமாலி தனிப்பட்டுச் சீற்றங்கொள்ளுதல்.]

சு. காணே காவல் வேழக் கணங்கள் கதவா ளாரிகொன்ற  
வானே யெய்தத் தனியே நின்ற மதமால் வரையொப்பான்  
தேனே புலரகண் கனலே சொரியச் சிற்றஞ் செருக்கினன்  
முனே யானான் சம்பு மாலி காலன் தன்மையான்.

(இ - ள்.) காலன் தன்மையான் - யமன் போன்ற கொடியதன்மையை யுடையவனாகிய, சம்புமாலி—, —சுதம் வாள் அரி கொன்ற காணே காவல் வேழம் கணங்கள் வானே எய்த - கோபத்தையும் கொடுமையையுமுடைய சிங்கத்தினுற் கொல்லப்பட்டனவாய்க் காட்டையே (தங்கட்கு உரிய) வாழிடமாகக் கொண்ட யானைக்கூட்டங்கள் விண்ணுலகத்தைச் சேர [இறக்க], — தனியே நின்ற - தனிப்பட்டு நின்ற, மதம் மால் வரை ஒப்பான் - மதமயக்கக் கொண்ட மலைபோன்ற யானையை யொத்து, தானே ஆனான் - (தன்னோடுவந்தவ

கொல்லம் இறக்கத்) தான் ஒருவனே எஞ்சி நின்றவனும், தேனே புரை கண் கனலே சொரிய சிற்றம் செருக்கினன் - தேன்போலச்சிவந்த கண்கள் நெருப் புப்பொறியை வெளிப்படுத்தச் சினம் விஞ்சினன் ; (எ - று.)

அனுமானால் தன்னேறி வந்தவரயாவரும் கொல்லப்பட்டுத் தான் தனித்து நின்ற ஜம்புமாலிக்கு - சிக்கத்தினால் தன்னுடைய யூக்கங்களெல்லாம் கொல்லப் பட்டுத் தான் தனித்துநின்ற யூதபதி உவமையாகும்.

இது முதல் இப்படலம் முடியுமளவும் பதினொருகவிகள் - பெரும்பாலும் சுற்றுச்சீரொன்று காட்சீர்களும், மற்றையனந்தும் மாச்சீருமாகி வந்த சழி நெடிலடி நான்கு கொண்ட அறுகீராசிரிய விருத்தங்கள். (சக)

[சம்புமாலி முயன்று போர்க்கு விரைதல்.]

சஉ. காற்றிற்கடியகலின்புரவிநிருதர்களத்தாக்கா  
ராற்றுக்குருகினிணத்தோட்டுத்தவான் னற்பெருங்கொள்ளைச்  
சேற்றிற்செல்லாத் தேரினாழியாழநிலைதோ  
வீற்றுச்செல்லும்வெளிப்போலில்லையான்விரைகின் றான்.

(இ - ன்.) காற்றின் கடிய கலினம் புரவி நிருதர்களத்து உக்கார் - காற் றைக்காட்டிலும் விரைந்து செல்வனவான கடிவாளம்பூண்ட குதிரைச் சேனையுடைய இரக்கதவீரர்கள் போர்க்களத்தில் மாண்டார்கள்; குருதி ஆறு நினத்தோடு அடித்த - (அங்குத்தோன்றிய) இரத்தப்பெருக்கு நினத்தோடு சேர்த்ததனுண்டான, பெரு கொள்ளை அள்ளல் சேற்றில் - மிகவும் அதிக மாகவுள்ள குழைசேற்றிலே, செல்லா - செல்லமாட்டாமல், தேரின் ஆழி ஆழும் - (சனது) தேர்ச்சக்கரங்கள் புதைகின்ற, நிலை - தன்மையை; தோ - தேர்த்தும், வீற்று செல்லும் - (அவ்விடத்தை விட்டுத்) தனிப்பட்டுச் செல்லக் கூடிய, வெளியோ - வெற்றிடமோ, இல்லை - (இவ்வாறு இருக்கவும்), விரை கின்றான் - (போர்க்கு அந்தச்சம்புமாலி) விரைபவனான்; அளியன் - (இவன் மிகவும்) இரங்கத்தக்கான் ; (எ - று.)

கூடவந்தவர்கள் யாவரும் இடந்தொழித, தனது ஒற்றைத் தேரும் நினைச் சேற்றிற் செல்லமாட்டாமற் சக்கரம் புதையாங்க, விரைந்து செல்லாதற்கு உரிய வெற்றிடம் ஒன்றும் கிடையாமல் இருக்கையிற், தன் மனம் போர்க்கு விரைகின்ற சம்புமாலியின் நிலைமைக்கு இரங்கி, கவி 'அளியன்' என்றார். (சஉ)

[அனுமான் சம்புமாலியின் இடத்து இரக்கங்காட்டிக் கூறுதல்.]

சங. ஏதெனென்றாற்றெருபுதொலெய்யொருயிர்கோட  
னீதியன்றாலுடனவந்தாவரர்காக்குநீயெல்லாம்  
சாதியன்றேற்பிற்சென்செய்தியவாட்டிந்ரனிநின்றாய்  
போதியென்றான் பூத்தமரம்போற்புண்ணாற்பொலிகின்றான்.

(இ - ன்.) பூத்த மரம் போல் புண்ணால் பொலிகின்றான் - பூப்பூத்தள்ள மரம்போல (அரக்கர் தன்மீதுஎறிந்த படைக்கலங்களால் தோன்றிய) புண்

களால் விளங்குபவனான அனுமான்,—(அந்தச்சம்புமாலியைநோக்கி), 'எதி  
ஒன்று-(உனக்குஉள்ள) ஆயுதமும் ஒன்றே; தேரும் அஃது - தேரும் அவ்வாறான  
தே [ஒன்றேயுள்ளது]; உடன் வந்தாரை காக்கும் நிலைஇல்லாய்-கூடவந்தவரைக்  
காப்பாற்றும் வல்லமையிலாதவனான நீ, அவர் பின் தனி நின்றாய் - அவர்இற  
ந்தபிறகு நீ தனிப்பட்டுநின்றவிட்டாய்; (நீ என்னோடு இப்போது போர்செய்ய  
வருவாயானால்), சாதி - இறப்பாய்; (இதுங்ச்சமம்); அன்று எல் பிறிது என  
செய்தி - இறப்பதல்லாமல் வேறு என்ன செய்யமாட்டுவாய்? எனியோர்  
உயிர் கோடல் - எளிமைப்பட்ட [வலிகுறைநத] (உன்னைப் போன்ற) வரின்  
உயிரை வாகுதல், நீதி அன்று - நியாயமல்ல; (ஆகலால் இப்போது உன்னை  
விடுகின்றேன்); போதி - (நீ) திருமயிசெசல்வாய், 'என்றான் - என்று (இரக  
சுந்) தோன்றக் கூறினான்; (எ - று.)—முன்னைய ஆல் இரண்டும், இரக்கம்;  
மூன்றாவது - தேற்றம்.

அனுமான தனிப்பட்டு வந்த அந்தச் சம்புமாலியினிடத்து இரக்கம்  
கொண்டு போர் செய்வதை நிறுத்திச் செல்லும்படி கூறின மன்னக. இங்  
கனம் பகைவனிடத்து அருள்கொண்டு அவனை விடுதல் தழுவ்சி யென்னும  
புறத்தனுறையாம்; அது - வலியுந்நவா மேற போர்க்குச் செல்லாமல் அவர்க்கு  
உதவிசெய்து தழுவவது. இதனால், இவ்வதுமானது சுருணை விளங்கும். (சுந்)

[சம்புமாலி சினந்து அதுமானித்து பல அம்புக யேயதல்.]

சுசு. நன்னுநன் நன்கருணை மயன்னுநருப்புகநகந்தான்

மபான் னுவா மிருவென்னெருய்போ னுமென்னெயன்னு  
வன்றன்னசிலையினவயரக்காலாலவடித்திண்கூடர் வாளி  
மபான் னுபத்துமா னுநாருய்ரமுமுதப்பித்தான்.

(இ - ள்.) [சம்புமாலி அதுமானை நோக்கி], 'உன்கருணை - நீ என்மீது  
காட்டும் இரக்கம், நன்று நன்று - மிக நன்றாயுள்ளது! என்னு - என்று  
சொல்லி, நெருப்பு உக நக்கான் - நெருப்பு வெளிப்படசு கிரித்தவனாய்,  
'எனது பொன்னுமாரின் ஒருவன் என்றாய் போலும் - என்னைப் போலிவிறப்ப  
வருள் ஒருவனன்று எளிதாக நின்றதாய் போலும்', என்னு - என்று  
கூறு,—வல் திண்கூலையின் வயிரம் காலால் - மிகவும் வலிய வில்லினது உறுதி  
பொருந்தியுந்நததனை வல்லமையால், வடி துணை கூடர் வாளி - காய்ச்சியடித்  
துக் கூர்மைசெய்தலையுடைய வலிய ஒளிபுள்ள அம்புகள், ஒன்று பதது  
துறு துருய்ரமும்-ஒன்றும் பத்தும் துறு துறு துருய்ரமும்மெனற கண்க்குப்பமும்  
படி, உதைப்பித்தான் - செல்லும்படி செய்தான்; (எ - று.)

'நீ என் விஷயத்திற் கருணையுள்ளவன்போற் பேசியது, என் மனத்திற்  
பொத்தி நான் வருந்துதற்காகவே யல்லது நல்ல எண்ணத்தினால் நென்பது  
தெரிகின்றது; மேலும், என்னை மற்றவர்போலவே எளிதிலழிக்கத்தக்கவ  
னென்று அவட்சியமாகக் கருதினாய் போலும்' என்று சினந்து அதுமானமீது  
பல அம்புகளை யேவினன் சம்புமாலி யென்க. துற்த்தண்டம் உறுதியாக



இருந்தால்தான் மேன்மேலும் அம்புகளைத் தொடுத்து விடுக்க இயலுமா? லால், 'சிலையின் வயிரக்காலால்' என்றார். போலும் - உரையகை. நன்றுநன் றன்கருணை - பிறகுறிப்பு. (சசச).

[அநுமான் சம்புமாலியெய்த அம்புகளை எழுவால் விலக்குதல்.]

சுரு. செய்திசெய்திசிலைகைக்கொண்டால்வெறுங்கைதிரிவோரை  
நொய்தின்வெல்வதரிதோவென்னொழுறுவலுகநக்கா  
னய்யனங்குமிங்குங்காலாலழியுமழையென்ன  
வெய்தவெய்தபகழியெல்லாமெழுவால்வழுவித்தான்.

[இ - ள்.) (சம்புமாலியைபோக்கி), 'சிலைகை கொண்டால் - (நீ)வில்லைக் கையிற்கொண்டால், வெறுகை திரிவோரை - (ஆயுதமில்லாமல்) வெறுக் கையோடு திரிபவர்களுடன், செய்தி செய்தி - நன்குபோர்ப்பரிவாய்; (இப் போது நான் வெறுக்கையுடனிராமல் எழுவைக் கொண்டிருத்தலால் என்னுடன் உன்னாற்பொழுடியாது); நொய்தின் வெல்வது அரிதோ - (கையில் எழுவைக் கொண்டுள்ள நான் உன்னை) எளிதாக வெல்வது அருமையான செயலோ?' என்ன - என்று (தன்வீரம் தோன்றச்) சொல்லி, முறுவல் உக நக்கான் - பற்கள் வெளித்தோன்றச் சிரித்தவனாகி, அய்யன் - அநுமான், — காலால் - காற்றினாலே, அங்கும் இங்கும் அழியும் - நாற்புறமும் சிதறிப்போகின்ற, மழை என்ன - மழைபோல, எய்த எய்த பகழி எல்லாம் - (சம்புமாலி தன்)மேலெய்த அம் புகளை யெல்லாம், எழுவால் - (தன்கையிற்கொண்ட) பரிகத்தால், வழுவித் தான் - (தன்மீதுபடாது அப்பாற்போகும்படி) தவறச் செய்தான்; (எ - று.)

இனி, சிலையைக் கைக்கொண்டால் - கைக்கொண்டிருத்தலால், நிராயுத பாணியாகிய என்போல்வாரை விரைவில் வெல்வது (உன்போல்வார்க்கு) அருமையோ? [அருமையன்று]; ஆதலால், நீ நன்கு போர்ப்பரிசு என்று, நிரா யுதனாயிருக்குந் தன்மீது சம்புமாலி அம்பை யெய்தத்தற்காக அவனை அநுமான் பரிசுசித்துக் கூறியதாகக் கருத்துக்கொள்ளவாம். இங்ஙனம் கருத்துக் கூறுமிடத்துச் சம்புமாலி அம்பை எய்யத்தொடங்குகையில் அநுமான் எழுவைக் கைக்கொள்ளாதிருந்து பிறகு அதனைக் கைக்கொண்டன னென்று கொள்க. (சரு)

[சம்புமாலி சினந்து அநுமான் கையிலிருந்த எழுவை அறுத்துவிழ்த்துதல்.]

சுசு. முற்றமுனிந்தானிருதன்முனியாமுன்னும்பின்னுஞ்சென்  
றுற்றபகழியுருதுமுறியாவதிர்கின்றதையுன்னச்  
சுற்றுநெடுந்தேரோட்டித்தொடர்ந்தான்றொடருந்துறைகாணன்  
வெற்றவெழுமைமழுவாயம்பாலறுத்துவிழ்த்தினான்.

[இ - ள்.) நிருதன் - சம்புமாலியென்னும் அரக்கன், முற்ற முனிந்தான் - மிகவும் கோபங்கொண்டான்; முனியா - (அவ்வாறு)கோபித்து, முன்னும்

பின்னும் சென்று உற்ற பசுழி உறுது முறியா உதிற்கின்றதை உன்னு - தன் னுற்பிரயோகிக்கப்பட்டுமன்னும்பின்னும் [பலஇடங்களிலும்] (அநுமான்மேல்) நெருங்கிய அம்புகள் (அவனைத் தாக்கமாட்டாமல்) முறிந்துகீழ்வீழ்வதை நினைத்து, சுற்றும் நெடு தேர் ஓட்டி தொடர்ந்தான் - (அவ்வநுமானைச்) சுற்றிலும் தனதுபெரியதேரைச்செலுத்தினெருங்கப் பார்த்து, தொடரும் துறை காணன் - (அவனை) நெருங்கிச் செல்லும் வழியைப் பெருமல், வெற்ற எழுவை - (இதுவரையிலும்) வென்றுவந்த அந்தப்பரிசுத்தை, மழு வாய் அம்பால் அறுத்து வீழ்த்தினான் - மழுப்போன்ற நுனியையுடைய அம்பினால் அறுத்துத் தள்ளினான்; (எ - று.)

அநுமானைத் தேரினால் தொடரும் வழி கிடைக்காமைக்குக் காரணம், எங்கும் பிணக்குவியல் செறிந்திருத்த லென்க. வெற்ற - வென்றென்பதன்வலித்தல். வெற்றம்என்றே ஒருசொல் கொள்ளினுமாம்; வெற்றியென்றுபொருள். வெற்ற - வெறுமையான என்று உரைப்பதிற் சிறப்பின்மை யறிக. (சசு)

[அநுமான் சம்புமாலியைக் கொல்லுதல்.]

சுஎ. சலித்தானையன்கையாலெய்யுஞ்சரத்தையுக்கசாடி

யொலித்தாரமார்கண்டாரார்ப்பத்தேரினுட்புக்குக்

சலித்தான்சிலையக்கையால்வாங்கிக்கழுத்தினிடையிட்டு

வலித்தான்பருவாய்மடித்துமலைபோற்றலைமண்ணிடையிழு.

(நி - ன்.) ஐயன் - அநுமான், சலித்தான் - (தன்கையெழு அறுத்து வீழ்த்தப்பட்டதனற் சுற்று) மனஞ் சலித்து, (உடனே), எய்யும் சரத்தை - (சம்புமாலி) தன்மீது எய்கின்ற அம்புகளையெல்லாம், கையால் உச சாடி - (தன்) கைகளினாலேயே உதிர்த்துபோம்படி மோதித்தள்ளி, — ஒலி தார் அமரர் கண்டார் ஆர்ப்ப - தழைத்தலையுடைய மாலையை யணிந்த தேவர்கள் கண்டு ஆரவாரிக்கும்படி, தேரினுள் புக்கு - (சம்புமாலியினது) தேரினுள்ளே பாய்ந்து புகுந்து, சலித்தான் சிலையை - வீரகோஷஞ் செய்து கொண்டிருந்தவனாகிய அந்தச் சம்புமாலியினது வில்லை, கையால் வாங்கி - (தன்) கையினால் பிடுங்கிக் கொண்டு, தலை பருவாய் மடித்து மண்ணடைமலை போல் வீழ் - (அவ்வரக்கனது) தலை பிளவுபட்ட டாையை மடித்துக்கொண்டே தரையிலே மலைபோல விழும்படி, கழுத்தினிடை இட்டு வலித்தான் - (அவனது) கழுத்திலே மாட்டியிழுத்தான்; (எ - று.)

இனி, முதலடிக்கு - அநுமான் (எதிரியெய்கின்ற அம்புகளை விலக்குதற்கு எழு இல்லாமையால்) தன்கையினால்தானே சம்புமாலியெய்யும் அம்புகளெல்லாம் உகும்படி மோதி மோதி மனஞ் சலித்துப்போய் என்று பொருள் கூறி, இனி அவ்வாறு செய்யவேண்டாதபடி, அவன்தேரினுட் குதித்து அவன் வில்லை அவன்கழுத்தில் மாட்டிச் சிரத்தை யறுத்தா னென்னலுமாம். ஒலித்தல் - தழைத்தல். 'மடித்த' என்றும் பாடம். (சஎ)

[அனுமான் செய்த செயலைக் கண்ட காவல்தேவர் இராவணனிடம்  
செய்தி சொல்லக் செல்லுதல்.]

சுஅ. குகித்துத்தேருங்கோல்கொளாளும்பரியுங்குழம்பாக  
மிதித்துப்பெயர்த்துநெடுந்தோரணத்தைவீரன்மேற்கொண்டான்  
கதித்துப்பழிந்துகழிந்தார்பெருமைகண்டுகளத்தஞ்சி  
யுகித்துப்புலர்ந்ததோல்போலுருவத்தமரரோடினார்.

(இ - ள்.) வீரன் - அனுமான், — குதித்து - (தேரினின்று வெளியே) குதித்து, -  
தேரும் கோல் கொள் ஆளும் பரியும் குழம்பு ஆக மிதித்து - (அவ்வரக்கன்)  
தேரும் அதனை உளவுகோல்கொண்டு செலுத்துஞ் சாரதியும் (அதனிற்  
பூட்டிய) குகிரைகளும் குழம்பாகப் போய்விடும்படி காலினால் மிதித்து  
(அழித்து), பெயர்த்தும் - மீண்டும், நெடு தோரணத்தை மேற்கொண்டான் -  
பெரிய தோரணவாயிலின்மீது ஏறியிருந்தான்; உதித்து புலர்ந்த தோல் போல்  
உருவத்த அமரர் - மேலுக்குமாத்திரம்பருத்து உள்ளேவறண்டுபோன தோல்  
போன்ற வடிவத்தையுடைய காவலாளிகளான தேவர்கள், கதி துப்பு அழிந்து  
கழிந்தார் பெருமை கண்டு-விரைவுள்ள (தயது) வலிமையுமிருந்து இறந்துபோன  
அரக்கரது பெருந்தொகையைப் பார்த்து, அஞ்சி - (இச்செய்தியை இராவண  
னிடத்துச்சொல்லவேண்டுமென்று) பயந்து, சளத்து ஒடினார் - அந்தப்  
போர்க்களத்தினின்று (இராவணன்மாளிகையைநோக்கி) விரைந்து சென்  
றார்கள்; (எ - று.)

சோலையைக்காக்கின்ற தேவர்கள் மனத்தினுள் இராவணனிடத்துப்  
பணிசெய்யவேண்டியிருந்தால் நினைந்து புலர்ந்திருந்தாலும் வெளிக்குமகிழ்ந்  
திருப்பவர் போன் றிருந்தன ரென்பது - 'உதித்துப் புலர்ந்த தோல்போ  
லுருவத் தமரர்' என்றதன் கருத்து. 'கணத்தஞ்சி' என்றும் பாடம். (சுஅ)

[கவிக்கூற்று.]

சுக. பரிந்துபுலம்புமகளிர்காணக்கணவர்பிணம்பற்றி  
விரிந்தகுருகிப்பேராதிர்த்துமனைகடொழும்வீச  
விரிந்தநிலங்கையெழுந்ததழுங்கையின்நிங்கிவனாலே  
சரிந்ததரக்கர்வலியென்றெண்ணியறமுந்தளிர்ந்ததால்.

(இ - ள்.) விரிந்த குருகி பேர் ஆற - பரவிச்செல்கின்ற பெரிய இரத்தப்  
பெருக்கானது, பரிந்து புலம்பும் மகளிர் காண - (தம்கணவரையிழந்ததனால்)  
இரங்கிப்பலம்புகின்ற இராக்கம்மகளிர் காணுமாறு, கணவர் பிணம் பற்றி  
சுர்த்து மனைகள் தொறும் வீச - (அவரவருடைய) கணவராகிய பிணங்களைப்  
பிடித்திழுத்துக்கொண்டு வீடுகள்தோறும் தள்ளும்படி, இலங்கை இரிந்தது -  
இலங்காபுரி இவ்வாறு நிலைகுலைந்தது; அழகை எழுந்தது - (அவ்வூரெங்கும்)  
புலம்பும் ஒலி மிக்கது; 'இன்று - இன்றையதினம், இங்கு - இவ்விடத்தில்,  
இவனாலே - இவ்வதமாறாலே, அரக்கர் வலி சரிந்தது - அரக்கருடைய வலிமை  
ஒழிந்துவிட்டது;' என்று எண்ணி - என்று நினைத்து, அறமும் - தருமதேவ  
தையும், தளிர்ந்தது - மனங்களித்தது; (எ - று.) — ஆல் - சுற்றகை. (சுக)

[சம்புமாலி இறந்ததைப் பருவத்தேவர் இராவணனிடத்துச் சொல்லுதல்.]

நூ. புக்காரமார்பொலந்தாரரக்கன்பொருளில்பெருங்கோயில்  
விக்காநின்றாந்விளம்பலாற்றார்வெருவிவிம்முலார்  
நக்கானரக்கனநெகலென்றோயநமரெல்லா  
முக்கார்சம்புமாலியுலந்தானென்றேறகுரங்கென்றார்.

(இ - ள்.) அமரர் - (செய்கிசொல்லுமாறுஒடின) தேவர்கள், —பொலம் தார்  
அரக்கன் பொரு இல் பெரு கோயில் புக்கார் - பொன்னரிமலைமையணிந்த  
இராவணன் உப்புந்றபெரிய அரண்மனையினுட்புகுந்து, விளம்பல் ஆற்றார் -  
(இராவணனிடத்து நடந்தசெய்தியைச்) சொல்லுதற்கு அச்சத்தினால் வாயெ  
ழாமல், விக்காநின்றார் - விக்கிவிக்கியமுதுகொண்டுகின்ற, வெருவி விம்முலார் -  
அஞ்சியேங்குவாரானாகன்; அரக்கன் - (அதிகண்) இராவணன், நக்கான் -  
சிரித்து, நெகல் என்றான் - அஞ்சவேண்டாவென்று அவருக்குத் தைரியஞ்  
சொன்னான்; (பின்பு அவர் இராவணனைநோக்கி), 'ஐய - ஐயனே! நமர் எல்  
லாம் - நம்மைச்சேர்ந்தவர்யாவரும், உக்கார் - (அதுமானோடு செய்தபோரில்)  
இறந்தொழிந்தார்கள்; சம்புமாலி - சம்புமாலியும், உலந்தான் - இறந்துபோ  
னான்; ஒன்றே குரங்கு - இவ்வளவெல்லாம் செய்தது ஒரு குரங்குதான்,  
என்றார் - என்று செய்தியைத்தெரிவித்தார்கள்; (எ - று.) (நூ)

[செய்தியுணர்ந்த இராவணன் தானே அதுமானிடத்துச்சொல்லமுயல  
பஞ்சசேனாபதிகள் கூடிநோடங்குதல்.]

நூ. என்னு மனவினெரிந்து விரிந்த யெழுந்த வெகுளியா  
னுன்ன அன்ன அநிகர் குமிழி விழிந்நிழிந்கின்றான்  
சொன்ன குரங்கையானே பிடிப்பன் கடிது தொடர்ந்தென்னு  
வன்ன அணர்ந்த சேனைத் தலைவ லாவ ரறிவித்தார்.

(இ - ள்.) என்னும் அளவின் - என்று அவர்களுடையபோது, எரிந்து வீங்கி  
எழுந்த வெகுளியான் - பற்றியெரிந்து மிகுதியாகக்கொம்பின கோபத்தை  
யுடைய இராவணன், —உன்ன உன்ன உதிரம் குமிழி விழி ஊடு உமிழ்கின்  
றான் - நடந்தசெய்தியை நிலைக்குந்தோறும் இரத்தக்குமிழிகளைக் கண்களின்  
வழியாகக் கக்கிக்கொண்டு, சொன்ன குரங்கையானே கடிது தொடர்ந்து  
பிடிப்பன் - (இவர்கள்) சொல்லிய குரங்கையானே விரைந்துசென்று பிடிப்  
பேன்', என்றான் - என்றசொல்ல, —அன்னது உணர்ந்த - அது தெரிந்த, சேனை  
தலைவர் தீவர் - பஞ்சசேனாபதிகள், அறிவித்தார் - (பின் வருமாறு) தெரிவிக்க  
லானார்கள்; (எ - று.) —அதனை, அடுத்த படலத்து முதல் நான்குசெய்யுள்  
களிற் காண்க.

பஞ்சசேனாபதிகள் - வீரபாட்சன், யூபாட்சன், துர்த்தாஷன், பிரஹஸ்  
தன், பாசகர்ணன் என்ற இவர். (நூ)

சம்புமாலிவதைப்படலம் முற்றிற்று.

பத்தாவது

## பஞ்சசேனாபதிகள்வதைப்படலம்.

ஐந்துசேனாபதிகளையும் அதுமான் கொன்றதைக் கூறும் பாகம். ஐந்து சேனாபதிகள் இன்னொரன்பது கீழ்க்கூறப்பட்டது.

[இதுமுதல் நான்குவிகள் - ஒருதோடர் தானே தூங்கைப்பிடித்துவருமாறு எழுந்த இராவணனை விலக்கித் தம்மையேவுமாறு பஞ்சசேனாபதிகள் வேண்டி, அவன் இசைதல்.]

க. சிலந்தி யுண்பதோர் குரங்கின்மேற் சேறியேற் திறலோய்  
கலந்த போரிடைக் கட்டிலன் கடுங்கனல் கதுவ  
வுலந்த மால்வரை யருவியா நெழுமுக்கற்ற வொக்கப்  
புலர்ந்த மாமதம் பூக்குமன் நேதிசைப் பூக்கை.

(இ - ள்.) (பஞ்சசேனாபதிகள் இராவணனை நோக்கிக் கூறுவார்):—  
திறலோய் - பராக்கிரமமமைந்தவனே! (நீ), சிலந்தி உண்பது ஓர் குரங்கின்  
மேல் சேறி ஏல் - சிலந்தியென்னும் பூச்சியைப் பிடித்துத்தின்ற சீவிப்ப  
தாகிய ஒரு குரங்கின்மேலே போர்செய்யச் செல்வாயானால்,—திசை பூக்கை -  
திக்கையங்கள், கண் புலன் கடுங் கனல் கதுவ - கண்களிலிருந்து கொடிய  
நெருப்புப்பொறி பறக்க, கலந்த போரிடை - (உன்னோடு) எதிர்த்துச்செய்த  
போரில், உலந்த மால் வரை அருவி யாறு ஒழுக்கு அற்ற ஒக்க - (மழை பொழியா  
மையால்) வறண்டுபோன பெரியமலைகள் (தம்மிடத்து இடையறாது பெருகு  
கின்ற) அருவியீர்ப்பெருக்கு அற்றுப்போனவையை யொத்திருக்குமாறு, புலர்  
ந்த - (உன்னு லடிபட்டு வலிமைகுறைந்தமையால்) அற்றுப்போன, மா மதம் -  
மிக்க மதநீர், பூக்கும் அன்றே - (மீண்டும்) தோன்றப்பெறாமல்லவா? (எ - று.)

முன்பு தம்மை யெதிர்த்து வலிதொலைத்த இராவணன் அற்புத்துவாகிய  
ஒருகுரங்கைத் தன்னுடைய பணியாளமைக்கொண்டு எளிதில் வெல்லமுடி  
யாமல் எதிரிட்டித் தானே போர்செய்யச் செல்ல நேர்ந்த தாழ்ந்தநிலைமையைக்  
கருதி, 'இனி இவ்விராவணனால் நம்மை யெதிராக்கமுடியாது' என்று கருது  
வதனால் திக்கஜங்கள் முன்புகொண்டிருந்த அச்சம் நீங்கி மதம்பெருகப்  
பெறு மென்க. அதுமானே ஒரு அற்ப சந்து என்று கூறுதற்காக, 'சிலந்தி  
யுண்பதோர்குரங்கு' என்றனர். சிலந்தி - ஒருமர மென்பாரு முளர். நீரூவிப்  
பெருக்கு நீங்கிய மலை - மதநீர்ப்பெருக்கு அற்ற திக்கஜங்கட்கு உவமையாம்.

இதுமுதற் பத்தொன்பதுகவிகள் - கங்கராவதைப்படலத்தின் முப்பதாங்  
கவிபோன்ற கவிநிலைத் துறைகள்.

(5)

உ. இலங்குவெஞ்சினத்தஞ்சிறையெழுவலிக்கலுழ  
னுலங்கின்மேலெழுந்தென்னநீகுரங்கின்மேலுருத்தா  
லலங்கன்மாலேநின்புயநினைந்தல்லுநன்பகலுங்  
குலுங்கும்வன்றுயர்நீங்குமால்வெள்ளியங்குன்றம்.

(இ - ள்.) இலங்கு வெம் சினத்து - விளங்குகின்ற (வெளித்தெரியின்ற) கடுங்கோபத்தையும், அம் சிறை - அழகிய இறகுகளையும், எழும் வலி - மிக்கவலிமையையுமுடைய; கலுழன் - கருடன், உலங்கின்மேல் எழுந்து என்ன - கொசுகின்மேலே (போர்செய்ய) எழுந்தார்போல, நீ குரங்கின் மேல் உருத்தால் - நீ அற்பக் குரங்கின்மேற் கோபித்துச்சென்றால்,—வெள்ளி அம் குன்றம் - (முன்பு உன்னாற் பெயர்த்தெடுக்கப்பட்ட) கைலாசகிரியானது, அலங்கல் மாலை நின் டயம் நினைந்து அல்லும் நல் பசலும் குலுங்கும் வல்துயர் - தொங்கியசையும் வெற்றிமாலையையணிந்த உனது தோள்வலிமையை நினைத்து இரவும் பசலும் அஞ்சிநடுங்குகின்ற வலிய துயரத்தினின்று, நீங்கும் - நீங்கப்பெறும்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றசை; தேற்றமுமாம்.

இப்போது உன்னுடைய பரிவாரங்களைக்கொண்டு வெல்லமுடியாமல் நீயே குரங்கின்மீது பொரச்சென்றால், நீ வலியற்றவனானாய் என்று நினைந்து, முன்பு உன்னாற்பெயர்த்தெடுக்கப்பட்டு எளிமைப்பட்ட கைலாசகிரியானது, உன்னிடத்துக்கொண்டிருந்த அச்சம் ஒழியுமல்லவோ? ஆகவே, நீ உன்வலிமைக்கு இழுக்காம்படி அற்பக் குரங்கின்மேற் சினந்துபொரச்செல்லுதல் தகாது: எம்போலியனா யேவதலே தகுதி யென்று உணர்த்தியவாரும். ‘உலங்கின்மேலுருத்தென்ன’ என்றும், ‘உருக்கின்’ என்றும் பாடம். (உ)

ங. உறுவதென்கொலோவுரனழிவென்பதொன்றுடையார் பெறுவதியாதொன்றுங்காண்கிலர்கேட்கிலர்பெயர்ந்தார் சிறுமைரிதொப்பகியாதுநீ குரங்கின்மேற்சேறின் முறுவல்பூக்குமன்றேநின்றமுவர்க்குமுகங்கள்.

(இ - ள்.) நீ குரங்கின்மேல் சேறின் - நீ ஒரு குரங்கின்மீது கோபித்துப் பொரச்சென்றால்,—(அப்போது), உான் அழிவு என்பது ஒன்று உடையார் - (உன்னோடுஎதிர்த்துப்பொருது சமது) வலிமையழிதலையுடையவராய், பெறுவது யாது ஒன்றும் காண்கிலர் - (உன்னோடுஎதிர்த்துநிற்தலால்) தாங்கள்பெறக் கூடிய நன்மையொன்றும் [சிறிதுவெற்றியுங்] காணப்பெறாதவராய், கேட்கிலர் - (உன்பெயர்) கேட்கவும் அஞ்சினவராய், பெயர்ந்தார் - நிலைகெட்டோடியவரான, நின்ற முவர்க்கும் - ஒடுங்குகின்ற திரிமூர்த்திகட்கும், முகங்கள்—முறுவல் பூக்கும் அன்றே - ‘உன்னைப்பற்றி’ இகழ்ச்சிச்சிரிப்புத் தோன்றாமல்லவோ? ஈது ஒப்பது சிறுமை யாது - இதை யொப்பதாகிய தாழ்மையை வினைக்குஞ் செயல் வேறுயாதுஉனது? உறுவது என் கொலோ - (இதனால் உனக்கு) வாக்கடவதான நன்மைதான் யாதோ? (எ - று.)

நீ ஒரு எளிய குரங்கின்மேற் பொரச்சென்றால், அதனால், உன்னிடத்துத்தோற்று வலியழிந்த திரிமூர்த்திகள் இகழ்ந்து சிரிப்பது தவிர, நீ பெறக் கூடிய பயன் யாதொன்று மில்லை யென்பதாம். ‘வானிழிவு’ என்றும் பாடமுண்டு. (ங)

சு. அன்றியும்முனர்க்காளின்மைதோன்றுமாலரச  
வென்றியில்லவர்மெல்லியோர்தமைச்செலவிட்டாய்  
நன்றியின்றொன்றுகாண்டியேலெமைச்செலநயத்தி  
யென்றுகைதொழுதிதைஞ்சினரரக்கனுமிசைந்தான்.

(இ - ள்.) அரச - (எம்முடைய) அரசனே! அன்றியும் - அல்லாமலும், உனக்கு ஆள் இன்மைதோன்றும் - உனக்குத் துணைவலிமை யில்லையென்று பிறர்க்கினைக்கும்படியாகும்; (முனபெல்லாம்), வென்றி இல்லவர் மெல்லியோர்தமை செல விட்டாய் - வென்றிபெறத்தக்க வலிமையற்றவராய் மெலிந்தவரான அரக்கரை (அதமானமேற் போர்க்குச்) செல்லும்படி யேவினாய்; இன்று நன்றி ஒன்று காண்ட எல் - இப்பொழுது ஒரு நன்மையை விரும்புவையேயானால், எமை செல நயத்தி - எம்மை அக்குரங்கோடு போர்க்குச்செல்ல விரும்புவாய், என்று—, கைதொழுது இறைஞ்சினர் - (அந்தப்பஞ்சசேனாபதிகள்) கைகூப்பிவணங்கினார்கள்; அரசனும் இவசந்தான் - இராவணனும் சம்மதித்தான்; (எ - று.)—ஆல் - தேற்றம்.

வலிமை நிரம்பிய எம்போலியரைப் போர்க்கு அனுப்பாமல், வலியற்றவரை அதமானமீது போர்க்கு அனுப்பியதனால் அவர்கள் இறந்தொழிந்தார்கள்; அதன்கொண்டு 'பிற அரக்கரை யனுப்பினால் அவ்வதமானை வெல்ல முடியாத' என்று நினைத்து அற்பக்குரங்கின்மேல் நீ போருக்குச் செல்லாதல், உனக்கு மிக்க எளிமையைத் தரும்; அன்றியும், உனக்குத் துணைவலியற்றதாகப் பிறர் நினைக்கும்படியும் ஆகும்: ஆகையால், நீ அந்தக் குரங்கை வெல்வது அருமை யென்று நினைத்துப் போர்க்குச்செல்லாமல், எங்கையனுப்புவதே உனக்கு நன்மையா மென்று இவ்வாறு பஞ்சசேனாபதிகள் வணங்கி இராவணனிடஞ்சொல்ல, அதற்கு அவனும் இசைந்தன னென்பதாம்.

(ச)

[இராவணனிடத்து அதமதீபேதா பஞ்சசேனாபதிகள் வெளிப்பட்டு,  
சுதரங்கேனைகளோடு அரக்காவருமாறு சட்டையிடுதல்.]

ரு. உலகமுன்றிற்குமுதன்மைபெற்றோரெனவுயர்ந்தார்  
நிலகமண் னுறுவணங்கினர்கோயிலிற், தீர்த்தா  
ரலகிறேற்பரிசுரி யொடாண்மிடைந்தபாரரந்தார்  
தொலைவிலாதனகதுமெனவருகெனச்சொன்னார்.

(இ - ள்.) உலகம் மூன்றிற்கும் முதன்மை பெற்றோர் என உயர்ந்தார் - மூவுலகங்கட்குந் தலைமையைடைந்தவர்போலப் பெருமைபெற்றவராகிய பஞ்சசேனாபதிகள்;—திலகம் மண் உற வணங்கினர் - (தமது) நெற்றித் திலகம் தரையிற்படும்படி (சாஷ்டாங்கமாகவிழுந்து இராவணனை) நமஸ்கரித்தவர்களாய்,—கோயிலின் தீர்த்தார் - அரண்மனையினின்றும் வெளிவந்து,— 'தொலைவு இலாதன - (எளிதில்) அழிதலில்லாதனவாகிய, அலகு இல் தேர்பரிசுரி யொடி ஆள் - எண்ணிறந்த தேர்களும் குதிரைகளும் யானைகளும் காலாட்படைகளும் (ஆகிய சுதரங்கேனைகளோடு), மிடைந்த - நெருங்கிய,

போர் அரக்கர் - போர் செய்யவல்ல ராகுஸவீரர்கள், கதுமென வருக - விரைவாக வரத்தடவர்', என - என்று, சொன்னார் - கட்டளையிட்டார்கள்; (எ - று.)

முதலடி - பஞ்சசேனாபதிகளின் சிறப்பைத் தெரிவிக்கும். 'உலகமூன்றா தம்முடைமைபெற்று ரென வுவுந்தார்' என்ற பாடம் - இராவணன் தம்மை நோக்கி அநுமாதேடு பொரச் செல்லுமாறு கட்டளையிட்டதனால் இவ்வுலகம் மூன்றையுமே தம்முடைய சொந்தாகப் பெற்றுத்தோலப் பெருங்கனிப்புக் கொண்ட அச்சேனாபதிகள் என்று பொருள்படும். 'யானையொடாண்மிடைந்த ரக்கர்', 'யானையொடைந்தபோரரக்கர்', 'தொலைவிலாதது' என்பன பாடாந் தரங்கள்.

(இ)

[அக்கட்டளையை வள்ளுவர் தெரிவிக்க, சேனைதிராநதல்.]

சு. ஆனைமேம்பூரசுறைந்தனர்வள்ளுவருரைத்தார்  
பேனவேலையிற்புடைபரந்ததுப்பருங்குச்சேனை  
சோனைமாமலமுழுகிலென்போர்ப்பணைதுவைத்த  
மினவானிடைமின்மினப்படைக்கலபிடைந்த.

(இ - ள்.) வள்ளுவர் - பறையறைமேவர், ஆனைமேல் முரசு அறைந்தனர் உரைத்தார் - (பஞ்சசேனாபதிகளின்கட்டளையைத் தெரிவிக்குமாறு) யானையின் மீது முரசுவாதியத்தையேற்றியடித்தது (சு - செய்யுள்) தெரிவித்தார்கள்; (உடனே);—பெருஞ் சேனை - பெரிய ராகுசேனை, மினம் வேலையில் - நரையையுடைய கடல் போல, புடை பரந்தது - எல்லாப்பக்கங்களிலும் பரவலாயிற்று; சோனை மாமலமுழுகில் என்போர்ப்பணைதுவைத்த - மேகம்போல, போர் பணை துவைத்த - புத்தபோரிகைகள் ஒலித்தன; மினம் வானிடை மின் - நட்சத்திரங்கள்வனங்குகின்ற ஆகாயத்தனிடத்துத் தோன்றும் மின்னல்போல, படைச்சகலம் மிடைந்த - ஆயுதங்கள் நிறைந்து விளங்கின; (எ - று.)

பஞ்சசேனாபதிகளின்கட்டளையை வள்ளுவர் பறையறைந்து தெரிவித்த மாத்நிரத்தல், ராகுசேனை, சதுரங்கபலங்களாகிய புத்தவாததயங்களை போடி போலமுழங்க, மின்னல் போன்று பனபனவன்றுவளங்கும் ஆயுதங்களோடு பலவிடங்களிலும் திரளலாயிற் றெனபதாம். 'வள்ளுவரழைத்தார்', 'வள்ளுவரமைந்தார்' எனவும், 'போர்ப்பணைதுவைப்ப' எனவும், 'மினவானிடுவிலல்லென்' 'மினவானின் வானிடுவிலல்லென்' எனவும் பாடங்களை உண்டி. (சு)

[அப்போது வானத்துத்தோன்றிய வேகக்கோடிகளின் வருணனை.]

எ. தானைமாக்கொடிமழைபொதுத்தியர்நெடுந்தாள  
மானமாற்றருமாருதிமுனியநாளுலந்து  
போனமாற்றலர்புகழெனக்காலன்பாரப்புரண்ட  
வானயாற்றுவெண்டிரையெனவரம்பிலபரந்த.

(இ - ள்.) மழை பொதுத்து உயர் நெடுந் தாள - மேகத்தைக்குத்துமாறு உயர்ந்துநீண்ட கால்களையுடையனவும், வானம் யாறு வெள் திரை என வரம்பு இல பரந்த - ஆகாசக்காந்தியின் வெண்மைநிறமுள்ளஅலைபோலப் பலவாக



வுன்னவுமான, தானை மா கொடி - சேனையினிடையே பிடிக்கப்படுகிற பெரிய வெண்ணிறக்கொடிகள், —மாற்ற அரு மானம் மாருதி - (ஒருவராலும்) போக்குதற்கு முடியாத பெருமையையுடைய அதுமான், முனிய - கோபித்துப் போர்செய்ய அதனால், நான் உலந்த போன - ஆயுள் ஒழிந்து இறந்து வீரசுவர்க்கஞ்சென்ற, மாற்றவர் - (அவனது) பகைவரான அரக்கரது, புகழ் என - கீர்த்திபோல, —கால் பொர - காற்றமோதுதலால், புரண்ட - (படபடவென்று அடித்துக்கொண்டு) அசைந்தாடின; (எ - று.)

ஆகாயத்தில் வெண்ணிறத்தோற்றத்துடன் அசைந்தாடுகின்ற கொடியை - போரிற் பின்னிடாது எதிர்த்துநின்று அதுமானதுகையால் இறந்தொழிந்து வீரசுவர்க்கஞ்சேர்ந்த அரக்கவீரரது புகழ்போலு மெனக் குறித்தார்; தந்திரிப்பேற்றவணி - புகழை வெண்ணிறமாகக்கூறுதல் கவிசமயம். தான் - துவஜதண்டம். தானை மாக்கொடி என்பதற்கு - வெண்ணிறத்துகிலினலயன்ற பெருங்கொடியெனினுமாம். 'கூணன்மாக்கொடி', 'கெடுங்கோல்' என்று பிரதிபேதம்.

(எ)

[சதுரங்கசேனையர் போர்த்தோலங் கொள்ளுதல்.]

அ. விரவுபொற்கழல்விசித்தனர்வெரிநுற்றுவிளங்கச்  
சரமொடுக்கினபுட்டிலுஞ்சாத்தினர்சலமயக்  
கருவிபுக்கனரரச்கார்மாப்பல்லணங்ககவினப்  
புரளியிட்டதேர்பூட்டினபருமித்தபூட்டை.

(இ - ள்.) அரக்கர் - இராட்சசவீரர், —விரவு பொன் கழல் விசித்தனர் - (வீரத்துக்கு அறிகுறியாகப்) பொருந்திய பொன்றாற்செய்த வீரக்கழலைத் தாள்களிற் கட்டி, சரம் ஒடுக்கின புட்டிலும் சமைய வெரிந் உற்று விளங்க சாத்தினர் - அம்புகளை உன்னைகொண்ட துணைகளை இனிதுபடியும்படி முதுகிற்பொருந்திவிளங்குமாறு தரித்து, கருவி புக்கனர் - கவசத்தையும் பூண்டனர்; புரவி - குதிரைகள், மா பல்லணம் கவின இட்ட - சிறந்த சேணங்கள் விளங்கும்படி அணியப்பட்டன; தேர் பூட்டின - தேர்கள் சித்தஞ்செய்யப்பட்டன; பூட்டை பருமித்த - யானைகள் அலங்கரிக்கப்பட்டன; (எ - று.)

கருவி கவச மென்னும்பொருளதாதலை, "இளைஞருங்கருவிலீசினர்" என்ற சிந்தாமணியிலுங் காண்க. இனி, இட்ட தேர் மா பல்லணம் கவின புரவி பூட்டின என்ற இயைத்து - அங்குக்கொணரப்பட்ட தேர்கள் சிறந்த அலங்காரங்கள் விளங்கக் குதிரைகள் பூட்டப்பெற்றன என்று உரைத்தலுமொன்று. 'போர்க்கழல்.....வெரிநுற' என்றும், 'சுவினப்புரவி' என்றும், 'தேர்பூட்டினர்' என்றும் பாடம்.

(அ)

[சுஜாததுரங்கங்களால் தோன்றிய நிகழ்ச்சிகள்.]

க. ஆறுசெய்தனவானையின்மதங்களவ்வாற்றைச்  
சேறுசெய்தனதேர்களினசில்லியச்சேற்றை  
நீறுசெய்தனபுரவியின்குரமற்றநீற்றை  
வீறுசெய்தனவப்பரிக்கவினமாவிலாழி.

(இ - ன்.) ஆனையின் மதங்கள் - யானைகளின் மத ஜலங்கள், (தாங்கள் செல்லுகின்ற இடத்தை), ஆறு செய்தன - ஆறுக்கிவிட்டன; அ ஆற்றை - அந்த மதநீரில்தோன்றிய நதியை, தேர்களின் சில்லி - தேர்களின் சக்கரங்கள், (தாம் ஓடித் தாளியை யெழுப்பி மதநீர்ததியில் விழச்செய்து), சேறு செய்தன - (அமமதநதியைச்) சேறுக்கின; அ சேற்றை—புரவியின் குரம் - குதிரைகளின் குரம்புகள், நீறு செய்தன - (அவற்றின்மீது விரைவாக வோடு வதனால் அச்சேறுகளைப்) புழுதியாகப் பண்ணின; அ நீற்றை - அந்தத் துளிகளை, அ பரி கலிணம் மா விவாழி - அந்தக்குதிரைகளின் கடிவாளம்பூண்ட வாய்விருந்துவழிகின்ற பெருதரைகள், வீறு செய்தன - மறுபடியும் வேறுபடியாகக் குழைசேறுக்கின; (எ - று) —மற்று - அசை.

ஆனேமுதலியவை அந்தச்சேனையில் மிக்கிருந்தன வென்று தொனிற்கும் பொருட்டு வினாகோளணி யென்னும் உதாத்தாலவகாரம் பட, இவ்வாறு வருணித்தார்.

(க)

[அப்போது தோன்றிய பேரொலி.]

க0. வழங்குதேர்களினிடிப்பொடுவாசியினுர்ப்பு  
முழங்குவெங்களிற்றதிரச்சியுமொய்கழல்லாவிபுந்  
தழங்குபல்லியத்தமலையுங்காடபுகத்தாழி  
விழுங்குமோதையின்மும்மடங்கெழுந்ததுமுநிகி.

(இ - ன்.) வழங்கு தேர்களின் நுடிப்பொடு - விரைந்து செல்லுகின்ற தேர்களினொலியும், வாசியின் ஆர்ப்பும் - குதிரைகளின் களைப்பொலியும், முழங்கு வெம் களிற்று அதிரச்சியும் - பிளிற்றத்தன்மையுள்ள கொடிய ஆண் யானைகளின் கர்ச்சனையும், மொய்கழல் ஒலியும் - (வீரர்கள் கால்களிற்) கட்டிய வீரக்கழலினொலையும், தழங்கு பல் இயத்து அமலையும் - ஒலிக்குத்தன்மையுள்ள பலவாச்சியங்களின் பேரொலியும், (ஒருநகுடடி), கடை யுகத்து - யுகாந்தகாலத்திலே, ஆழி முழங்கும் ஒலியை - (பொங்குஊற) கடலில் ஒலிக்கின்ற ஒசையைக்காட்டிலும், மும் மடங்கு - மூன்றாமடங்கு அதிகமாக, முநிகி எழுந்தது - விரைந்து தோன்றிற்று; (எ - று.)

‘எழுந்தது விரைந்து’ என்றும் பாடம். ஒலிப்பொருளுள்ள இடிப்புமுதலிய பலசொற்கள் வந்தது - பொருட்பின்வருநிலையணியாம்.

(க0)

[திரண்டசுதாரங்கசேனையின் அளவு.]

கக. ஆழித்தேர்த்தோலாகையம்பதிரையிரமஃதே  
சூழிப்பூட்கைக்குத்தொலையவற்றிரட்டியின்றொகைய  
சூழிக்காற்றன்னபுரவிமற்றவற்றினுக்கிரட்டி  
பாழித்தோனெடும்படைக்கலப்பதாதியின்பகுதி.

(இ - ன்.) ஆழி தேர் தொகை - சக்கரங்கையுடைய தேர்களின் எண், ஐம்பதிரையிரம் - ஐம்பதிரையிரமென்னும் அளவினதாம்; சூழி பூட்கைக்கு - முகப்பாத்தையணிந்த யானைகளுக்கும், தொகை - அளவு, அஃதே - கீழ்க்கூறிய

தேரின் அளவேயாகும்; ஊழி காற்று அன்ன பரவி - யுகாந்தகாலத்திலே தோன்றுகின்ற பெருங்காற்றுப்போன்ற (வேகமுடைய) குதிரைகள்,—அவற்று இரட்டியின் தொகைய - கீழ்க்கூறிய ரதகஜங்களைக்காட்டிலும் இருமடங்கான எண்ணையுடையனவாம் [லக்ஷமென்னும்அளவினதாம்]; பாழி தோள் நெடும் படைக்கலம் பதாநியின் பகுதி - வலிமைபொருந்திய தோள்களையும் சிறந்த ஆயுதங்களையுமுடைய காலாள்வீரரின் அளவு, அவற்றினுக்கு இரட்டி— இரண்டு லக்ஷமாகும்; (எ - று.) (கக)

[படைகளின் நெருக்கம்.]

கஉ. கூய்த்தருந்தொறுந்தருந்தொறுந்தானெவங்குழவி  
நீத்தம்வந்துவந்தியங்குநிமிடனின்றிநெருங்கக்  
காய்த்தமைந்தவெங்குநிர்ப்படையொன்றென்றுகதவித்  
தேய்த்தெழுந்தன பொறிக்குலமழைக்குலந்தீய.

இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ன்.) கூய் தரும் தொறும் தரும் தொறும் - (சேனாபதிகளாற்) கூப்பிடப்பட்டு வருவிக்கும் போதெல்லாம், வெம் தானை குழவின் நீத்தம் - கொடிய சேனைக்கூட்டத்தின் பெருக்கு, வந்துவந்து—, இயங்கிடும் இடன் இன்றி - சஞ்சரித்தற்கு உரிய இடமில்லாதபடி, நெருங்க - திரளவும்—காய்த்து அமைந்த வெம் கதிர் படை - (உலகங்களத்தில்)காய்ச்சிக் கூர்செய்யப்பட்ட(கண்கூசும்படி) கொடுமையான ஒளியுள்ள ஆயுதங்கள், ஒன்று ஒன்று கதவிதேய்த்து - ஒன்றோடொன்று உராய்ந்துதேய்த்தலினால், எழுந்தன - தோன்றியனவான, பொறி குலம் - நெருப்புப்பொறிகளின் கூட்டத்தினால், மழை குலம் தீய - மேகங்களின் கூட்டம் கருகவும்,—(எ - று.)— நெருங்க தீய என்ற செய்வெனச்சங்கன் - உடனிகழ்ச்சிப்பொருளானவாம், கச - ஆஞ்செய்யுளிலுள்ள 'இரங்கினர்' என்றதனோடு முடியும்: அடித்த செய்யுளிலும் இங்ஙனமே காண்க. மழைக்குலந்தீயப் பொறிக்குலமெழுந்தன என்று இச்செய்யுளிலேயே முடித்தலு மொன்று.

சேனாவீரர்கள் வருவித்த சேனைத்தொகுதிகள் சலிப்பதற்கும் இடமில்லாமல் நெருங்க, அப்போது அச்சேனையிலுள்ள ஆயுதங்கள் ஒன்றோடொன்று உராய்ந்த மழைக்குலம் தீந்துபோகும்படி நெருப்புப்பொறிகள் தோன்றி எங்கும்பரவின வென்பதாம். பதாநிகள் தாங்குதற்கு உரியனவான கதிர்ப்படையைக் குறித்துப் பின்னிரண்டடிகளில் வருணித்திருத்தலால், முதலடியிற்கூறியுள்ள 'தானை வெங்குழி' என்றது - பதாநியைச் சுட்டு மென்னலாம். (கஉ)

[யானைத்தேனை.]

கக. பண்மணிக் குலயானையின்புடைதொறும்பரந்த  
வொண்மணிக் குலமழையுருமெனவொலிப்பக்  
கண்மணிக் குலங்கனலெனக்காந்துவகதுப்பின்  
றண்மணிக் குலமழையெழுகதிரெனத்தழைப்ப.

(இ - ள்.) பண் மணி குலம் யானையின் புடைதொறும் பார்த ஓன் மணி குலம் - போர்க்குரிய அலங்காரமமைந்த அழகிய சிறந்த யானைகளின் பக்கங்களிலே பரவியுள்ள அழகிய மணிகளின் கூட்டம், மழையிடை உரும் னெ ஓலிப்ப - மேகங்களில் தோன்றுகின்ற இடியோசைபோலப் பேரொலி செய்யவும்,—கனல் என காந்துவ - நெருப்புப்போலச் செந்நிறவொளியோடு பிர காசிப்பன வாகிய, கண் மணி குலம் - கண்களிலுள்ள சருவியிழக்கூட்டமும், நுதுப்பின் தண் மணி குலம் - கணைங்களிலணியப்பட்டுள்ள (ஆபரணங்களிலுள்ள) குளிரந்த இரத்தினக்கூட்டங்களும், மழை எழு கதிர் என தழைப்ப - காள மேகத்தினிடத்துத்தோன்றுகின்ற சூரியன்போல ஒளிவீசவும்,—(எ - து.)— ‘இரங்கினர்’ என்க.

சுருந்தமுள்ள யானைகளின் பக்கங்களிலே தொங்குகின்ற மணிகள் மேகத்தினிடத்தில் தோன்றுகின்ற இடியோலப் பேரொலிசெய்ய, அவ்யானைகளின் கோபத்தினால் செந்நிறமடைந்த கண்மணிகளும், அவற்றின் கண்ணங்களில் அணிந்த ஆபரணவிரத்தினங்களும் காளமேகத்தில் தோன்றுஞ் சூரியன்போலப் பிரகாசித்தன டென்று வருணித்தவாறு. மணிபென்பது - முதலடியில் அழகு என்ற பொருளையும், இரண்டாமடியில் அடிக்கின்றதண்டை என்ற பொருளையும், மூன்றாமடியில் கண்மணி பென்ற பொருளையும், நான்காமடியில் இரத்தின மென்ற பொருளையும் காட்டியது. சோழபிள்ளை நிலையனியன்பாற் பகிம், ‘கனலெனக் காந்துவ’ என்ற தொடர் - முன்னுள்ள ‘கண்மணி’ என்பதனோடும், பின்னுள்ள ‘தண்மணி’ என்பதனோடும் இயையும்; இடைநிலைநீவிதும். ‘தழைப்ப’ என்பதை முற்றுஎனக்கொண்டு, முடித்துவிடுதலும் மொன்று. ‘பண்மணிக்குலம் யானையின்’ என்றும், ‘காந்துவ மார்பின்’ என்றும் பிரதிபேதம்.

(க க)

[புறப்பட்ட அரங்கவீரரை மனைவிமக்கள்முதலியோர் தடுத்த இரங்குதல்.]

கூசு. தொக்கதாம்படைசுரிசுமுன்மடந்தையர்தொடிக்கை

மக்கடாயர்மற்றயாவருந்தடுத்தனர்மறுகி

யொக்கவேகுதுங்குரங்கினுக்குயிர் தரவொருவர்

புக்குயிண்டிலுரென்றமுதிரங்கினர்பலம்பி.

(இ - ள்.) (அப்போது); தொக்கது ஆம், படை - திரண்டதான் இராக் கத சேனையிலேயுள்ள வீரர்களை, சுரி குழல் மடந்தையர் - துணி சுருண்ட கூந்தலையுடைய (அவர்களுடைய) மனைவிமார்களும், தொடிகை மக்கள் - வளையலையணிந்த கைகளையுடைய மக்களும், தாயர் - தாய்மார்களும், மற்ற யாவரும் - மற்றமுள்ள சுற்றத்தவரும், மறுகி - மணங்கலங்கி, தடுத்தனர் - (போர்செய்யச்செல்வதை முதலில்) தடுத்துச்சொல்லி, (அவ்வீரர்கள் தம் சொல்லைக்கேளாமல் செல்லத்தொடங்கியதனால் பின்னும் அவர்களை நோக்கி), ‘புக்கு ஒருவர் மீண்டிலர் - குரங்கோடு யுத்தத்திற்குச்’ சென்று ஒருவராவது திரும்பிவந்தாரில்லை; குரங்கினுக்கு உயிர் தர - (இப்போது வந்துள்ள) குரங்கு

க்குப் பிராணனைப் பலிகொடுக்கும்படி, ஒக்க வகுதம் - (நாம் எல்லோரும்) ஒருமிக்கச் செல்வோம்', என்று - என்று சொல்லி, அமுது புலம்பி இரங்கினர் - கோவென்று கதறியழலானார்கள்; (எ - று.)

'அநுமானுடன்போர்க்குச்சென்றால் பிழைத்து மீண்டிவருதல் இயலாது' என்று துணிந்ததனால் போர்க்குச்செல்லும் வீரரைத் தடுத்துச் சொல்லிய மனைவி மக்கள் முதலியோர் அவ்வீரர்கள் பிழுவாதமாகப் போர்க்குச்செல்லத் தொடங்கவே, அவர்கள் இறக்கத் தாது உயிரைத் தாம் வைத்திருக்க மனமில்லாமல் 'உமதுஉயிரோடு எங்கனயிரையும் வானரம்கொள்ளுமாறு கொடுப்போம்' என்று மிகவும் கதறிப் புலம்பலாயின ரென்க, 'தொக்கரங்கத்தம்' 'தொக்க தம்படை' என்றும், 'யாவருந்தொடர்ந்தனர்' என்றும், 'ஒக்கவேகுவர்' என்றும் பிரதிபேதம். (கச)

[பஞ்சசேனாபதிகள் திரண்ட தம் சேனையோடு செல்லுதல்.]

கரு. கைபரந்தெழுசேனையங்கடலிடைக்கலந்தார்  
செய்கைதாம்வருந்தேரிடைக்கநிறைந் செல்வார்  
மெய்கலந்தமானிகர் வருமுலமையெவென்று  
ரைவரும்பெரும்பூதமோரைந்துமொத்தமைந்தார்.

(இ - ள்.) மெய் கலந்த மால் நீகர் வரும் உலமையை வென்றார் - உடம் புபெற்றுள்ள மேகத்தை உலமையாகச் சொல்லுகின்ற உலமைத்தன்மையை வென்றவர்களும் [சாதாரணமாக உலமையாகச்சொல்லப்படுங் காளமேகத்தினும் பெருவடிவுபடைத்தவரும்], பெரும் பூதம் ஓர் ஐந்தும் ஒத்து அமைந்தார் - ஐம்பெரும் பூதங்களையும் உலமையாகக் கொண்டு ஒன்று சேர்ந்துள்ள வநுமாகிய, ஐவரும் - பஞ்சசேனாபதிகளும்,--ஐக பரந்து எழு சேனை அங்கடலிடை கலந்தார் - (தமது) பசுக்களிறு பரவி யெழுநின்ற கடல் போன்ற சேனையின் நடுவிற சேர்ந்தவர்களாய்,--செய்கை தாம் வரும் தேரிடை கதிர் என - விசித்திரமான செய்கை [தன்மை] பொருந்தியுள்ள தேரின்மீது வருகின்ற குரியன்போல, செல்வார் - விரைந்து செல்வவானார்கள்; (எ - று.)

இவ்வுலகத்துப் பொருள் யாவும் பஞ்சபூதங்களின் சேர்க்கையினாலேயியன்றவை டென்பது நூற்கொள்கை. உலகத்திற் காரியப்படுதற்குப் பஞ்சபூதங்களும் ஒன்று சேர்தல் போல, இந்தப் பஞ்சசேனாபதிகளும் போர்த்தொழில் நிகழ்தற்கு ஒன்றுசேர்ந்தன டென்பது, ஈற்றடியின் கருத்து, (கரு)

[இது முதல் ஒன்பது கவிகள் - ஒருநோடர்;

பஞ்ச சேனாபதிகளின் வநனை.]

கங். முந்தியம்பலகறங்கிடமுறைமுறைபொறிகள்  
சிந்தியம்புறுகொடுஞ்சிலையுருமெனத்தெறிப்பார்  
வந்தியம்புறுமுனிவர்க்குமமரர்க்கும்வலியா  
ரிந்தியம்பகையாயவையைந்துமொத்தியைந்தார்.

(இ - ன்.) (அந்தப் பஞ்ச சேனாபதிகள்), முந்து இயம் பல கறங்கிட - முன்புறத்திலே பலவகையான போர்க்கு உரிய வாத்தியங்கள் ஒலிக்க, - முறை முறை பொறிகள் சிந்தி - வரிசை வரிசையாகக் கோபாக்கினியினால் நெருப்புப் பொறிகளைச் சிந்திக்கொண்டு, அம்பு உறு கொடு சிலை உரும் என தெறிப்பார் - அம்பு பூட்டிய (தமது) வளைந்த வீற்களை இடிபோல நாணத் தெறித்துப் பேரொலி யெழுப்புவார்களாய், - வந்து இயம்புறு முனிவர்க்கும் அமரர்க்கும் - (தம்மிடத்து) வந்து அறிவுகூறுகிற முனிவர் களுக்கும் தேவர்களுக்கும், வலி ஆர் பகை ஆயவை இந்திடம் ஐந்தும் ஒத்து இயைந்தார் - வலிமை பொருந்திய உட்பகையான பஞ்சேந்திரியங்களை யும் ஒத்து (உபத்திரவஞ் செய்பவர்களாய்ப்) பொருந்தினவர்கள் ; (எ - று.)

தங்கட்டு நல்லறிவு கூறுபவர்களா யிருந்தும் அவ்வுபதேசமொழியைக் சேளாமல், முனிவர்கட்கும் தேவர்கட்கும் எப்போதும் உட்பகையான பஞ்சேந்திரியங்களைப் போல உபத்திரவஞ் செய்துகின்றவர்களான பஞ்சசேனாபதிகள்; பல போர்ப்பறைகள் முழங்க, கோபாக்கினிப்பொறி சிந்த, இடி முழக்கம்போலக் குணத்தொனி செய்துகொண்டு போர்க்கு வந்தார்க ளென்ற வாறு. உவமை - தொனையிலும் பேரிடர் செய்தலிலு மென்க. (கசு)

கௌ. வாசவன்வயக்குவிசுழும்வருணன்வன்வயறு

மேசி நென்றிசைக்கிழவன் நெளி முனை யெழுவு

மீசன்வன்றனிச்சூலமுமென்றிவையொன்று

முரிபோல்வதோர்விடுச்செயாநெறும்புமுடிபயார்.

(இ - ன்.) (அன்றியும், அவர்கள்), - வாசவன் வய குவிசுழும் - இந்திர னுடைய வலிய வச்சிராயுதமும், வருணன் வல்கயிறும் - வருணதேவனுடைய வலிய பாசாயுதமும், எச இல் தென் திசை கிழவன்தன் எரி முனை எழுவும் - குற்றமற்ற தெற்குத்திக்குத்திரிய யமனுடைய நெருப்பை முனையிலுடைய தண்டாயுதமும், ஈசன் வல் தனி சூலமும் - சிவபெருமானது வலிய ஒப்பற்ற சூலாயுதமும், என்ற இவை - என்ற இவைகளில், ஒன்றும் - எதுவும், ஊசி போல்வது ஓர் வரி - ஊசி குத்துகிற அளவான ஒரு வடுகையெனும், செய்ய - செய்யமாட்டாத, நெடு புயம் - பெரிய தோள்களை. உடைபார் - படைத் தவர்கள் ; (எ - று.)

இந்திரன் முதலிய தேவர்களின் வச்சிராயுதம் முசலிய தெய்வப்படை களில் எதுவும் ஒரு ஊசியினுண்டாகக் கூடிய உபத்திரவத்தையுஞ் செய்ய மாட்டாத புஜபலத்தை யுடையவ ரென்று அந்தப் பஞ்சசேனாபதிகளின் வலிமையை வருணித்தவாறு. 'ஊசிபோல்வதோர்வரி' என்றும் பாடம். (கஎ)

கடி. சூர்தடிந்தவன்மயிலிடைப்பறித்தவன்றோகை

பார்பயந்தவனன்னத்தினிறகிடைப்பறித்த

முரிவெஞ்சிறகிடைபிட்டுத்தொடுத்தனமுறுக்கி

வீரகுடிகைநெற்றியினையலிட்டுவிசித்தார்.

(இ - ள்-) (மற்றும் அவர்கள்),—சூர் தழிந்தவன் - சூரபத்மனைக் கொன்ற சுப்பிரமணியக் கடவுளின் (வாகனமான), மயிலிடை - மயிலின் வாலினிடத் தினின்று, பறித்த - பிய்த்த, வல் தோடை - வலிய இரகுகளையும், பார் பயந்தவன் அன்னத்தின் இறகிகட பறித்த மூரி வெம் சிறகு - பூயியைப் படைக்குங் கடவுளான பிரமதேவனது வாகனமாகிய அன்னப்பறவையினது இறகிலிருந்து பிய்த்த வலிய அழகிய சிறகுகளையும், இடை இட்டு முறுக்கி தொடுத்தன - நடுநடுவே வைத்து முறுக்கித் தொடுத்தனவான, வீரகுடிகை - வீரத்துக்கு அறிவுநிறையான சுட்டிகைய, நெற்றியின் தயல் இட்டு விசித்தார் - நெற்றியினிடத்திலே வைத்துக் கட்டிக்கொண்டிருப்பவர்கள் ; (எ - று.)

தமது வீரத்தினால் சுப்பிரமணியக்கடவுளையும் பிரமதேவனையும் வென்று, அவ்வெற்றிக்கு அறிவுநிறைய அவர்களது வாகனங்களான மயில் அன்னம் என்றவற்றின் சிறகுகளிலிருந்து பறித்த இறகு சட்டைகளாகக் கொண்டு முறுக்கிய கயிற்றிலே இடைவிட்டுத் தொடுத்த வீரசுட்டிகைய நெற்றியில் அணிந்துள்ளன ரென்க. 'வீரகுடிகை கயிற்றிட்டு நெற்றியின் விசித்தார்' என்றும் பாடம். (ச ௮)

கூக. பொன்றி ணிந்ததோ ஸிராவணன் மாப் பொடும் பொருத  
வன்றி முந்தகோ டாரிந்திடு முழகுறு குறுமுயர்  
நின்ற வன்றிசை நெடுங்கனி யானையி னெற்றி  
மின்றி ணிந்தன வொடையின் வீரபட்டத்தார்.

(இ - ள்-) (பின்னும், அவர்கள்),—பொன் திணிந்த தோள் இராவணன் - பொன்னுபரணங்கள் கீழ்ந்ந்த தோள்களையுடைய இராவணனது, மாப் பொடும் - மாப்புடனே, பொருத - தார்க்கியதனால், அன்று - (இராவணன் திக்கு விசயஞ் செய்த) அக்காலத்தில், இழந்த - ஒழிந்துபோன கோடு - (திக்கணங்களின்) தந்தங்களை, ஆரிந்திடும் - பின்னும் அறுத்து அவற்றைக் கொண்டு செய்த, அழகுறு-அழகுபொருந்திய, குழையர் - காதணையையுடையவர்கள்; (அன்றியும்), திசை நின்ற வல் நெடு கனி யானையின் - எட்டித் திக்குக்களிலும் (அவ்வத் திசையைத் தாங்குமாறு), நீற்கின்ற வலிய பெரிய மதக்களிப்புக்கொண்ட (ஐராவதம்) முசலிய திக்கணங்களினது, நெற்றி - நெற்றிகளிலணிந்த, மின் திணிந்தது) அ(ன்)ன ஒடையின் வீரபட்டத்தார் - மின்னல்கள் நெருங்கி நின்ற ருட்போன்ற மிக்கவொளியையுடைய முகபடாத்தை வீரபட்டமாக அணிந்தவர்கள் ; (எ - று.)

இராவணனோடு போர்செய்து முனைமுறிந்த திக்கணங்களின் கந்தங்களைத் தமது வீரத்தினால் அறுத்துத் தமது வெற்றிக்கு அறிவுநிறைய அவற்றினுற் காதணி செய்துகொண்டும், அந்தத்திக்கணங்களின் முகபடாத்தைக் கவர்த்து அவற்றையே வீரபட்டமாகத் தரித்துக்கொண்டும் இருப்பவ ரென்று பஞ்ச சேனாபதிகளின் வீரச்சிறப்பை விளக்கியவாறு. (ச ௯)

வேறு.

௨௦. நிதிநெடுங் கிழவனை நெருக்கி நீணகர்ப்  
பதியொடும் பெருந்திருப் பறித்த பண்டைநாள்  
வியொடு மன்னவன் விழுந்து வெந்நிடப்  
பொதியொடும் வாரிய பொலன்கொள் பூணிஞர்.

(இ - ன்.) நிதி நெடு கிழவனை - நவநிதி நாயகனாகிய குபேரனை, நெருக்கி - போரில் வலியுழித்து; நீள் நகர் பதியொடும் - (அவனது) வாசத்தானமாகிய பெரிய - ட்டணத்திலிருந்து, பெரு திரு பறித்த - (அவனது) பெருஞ்செல்வத்தை (இராவணன்) கவர்த்து கொண்ட, பண்டை நாள் - முற்காலத்தில், அன்னவன் வியொடும் விழுந்து வெந்நிட - அந்தக்குபேரன் தீவினைப்பயனால் (போரில்) தோற்று முதுகுகொடுத்தோட, (அப்போது), பொதியொடும் வாரிய பொலன் கொள் பூணிஞர் - பெருமூட்டையாக வாரிக்கொண்டுசென்ற பொன்னுபரணங்களை யுடையவர்கள்; (எ - று.)

இராவணன் திக்குவிசயஞ் செய்து வருகையில் குபேரனோடு பொருது அவனை வலியுழித்து முதுகுகொடுத்து ஓடச்செய்கையில், இந்தப் பஞ்சசேனாபதிகள் அவ்விராவணனது வெற்றிக்குத் துணையாயிருந்து அந்தக்குபேரப்பட்டணத்திலிருந்து அவனுடைய ஆபரணங்களை யெல்லாம் மூட்டையாக வாரிவந்து அணிந்துள்ளா ரென்றவாறு. பதியொடு - பதியினின்று; வேற்றுமை மடக்கம்.

இதுமுதல் இருபத்தேழுசுவிகள் - பெரும்பாலும் மூன்றாஞ்சீ ரொன்று மாச்சீரும், மற்றை மூன்றாம் விளச்சீர்களு மாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட ௪௮வீர்த்தங்கள்.

(௨௦)

௨௧. இந்நிரனிசையிழுந்தேருவானிகற்  
றந்திமுன்கடாவினன்முடுகத்தாமதன்  
மந்தரவாலடிபிடித்துவல்லயோ  
லுந்திநீ யெனவலித்தலுற்றத்தார்.

(இ - ன்.) இந்நிரன் - தேவேந்திரன். (அரங்கரோடுபோர்செய்யமாட்டாமல் தோற்று, இசை இழந்து - (தனது) புரூஷ் கெட்டு, ஏகுவான் - (முதுகு கொடுத்துச்) செல்பவனாகி, இகல் தந்தி முன் கடாவினன் முடுக - வலிமை பொருந்திய (தனது ஐராவத மென்னும்) யானையை முன்னே வேகமாகச் செலுத்திக்கொண்டு விரைந்துசெல்ல, - தாம்—, மந்தரம் அதன் - மந்தரமலைபோன்ற அந்தயானையினது, வால் அடி - வாலின் அடிப்புறத்தை, பிடித்து - (தமதுகையினால் இறுகப்) பற்றிக் கொண்டு, வல்லே ஏல் நீ உந்துதி - 'வல்லமையுள்ளவனானால் நீ செலுத்திக்கொண்டு போவாய்,' என - என்றும், வலித்த - மேற்செல்ல கொட்டாமல் இழுத்துக்கொண்டுநின்ற, ஊற்றத்தார் - பெருவலிபடைத்தவர்; (எ - று.)



தேவேந்திரனுக்கு இராவணனோடு போர் நேர்ந்த காலத்தில் அவனுடைய சேனாபதிகளாயிருந்த இவ்வாக்கர்கள் அந்த இந்திரன் தோற்று முதகு கொடுத்துத் தனது யானையை விரைவாகச் செலுத்தி யோடப் பார்க்க, அப் போது அவ்யானையின் அடிவால்த் தமது னையாற் பற்றிநின்று 'நீ செலுத்து, பார்ப்போம்' என்று அவ்யானையை ஓடவொட்டாது தடுத்த பெரு வலியுடையவ ரென்பதாம். கீழ்ச்செய்யுளில் குபேரனைவென்று தோற்றோடு மாறு செய்ததைக் கூறியவர் இந்தச்செய்யுளில் இந்திரன் தோல்வியுறமாறு செய்ததைக் கூறினர். அடுத்த செய்யுளில் யமனை வென்று விளங்கியமையைக் கூறுவர். 'வலிந்த' என்றும் பாடம்.

(௨௧)

௨௨. பாணிறுத்தந்தணன்பணியனாகநின்

கோனினைத் திலனெனவுலகங்கூறலு

நீனிற்றத்திராவணன்முனிவுநீக்குவான்

காலனைக்காலினிற்கையிற்கட்டினார்.

(இ - ள்-) உலகம் - இலங்கையிலுள்ளார். அந்தணன் பணியன் ஆகி - முதலந்தணனாகிய பிரமதேவனது சுட்டனாயின்படி நடப்பவனாய், (யமனென வன்), பால் நிறத்து - (உயிர்களின்) வ்தியைச் சீர்தூக்கிப்பார்த்து, (இவ்விலங்கையிலுள்ளார்க்கும் அவரவர் விதியின்படி ஆயுட்காலத்தை நடப்பிப்பவனாய்), நின் கோல் நினைத்திலன் - (இவ்விலங்கை த்ரிலோகாதிபதியாகிய இராவணனான) உன்னுடைய கோலுக்கு உட்பட்ட தென்பதை நினைத்தானில்லை', என - என்று, கூறலும் - (இராவணனிடத்திற்) சொல்லுதலும், - (அதுகேட்டு இராவணன் சினங்கொள்ளவே). நீல் நிறத்து இராவணன் முனிவு நீக்குவான் - கருநிறமுள்ள அவ்விராவணனது கோபத்தைப் போக்கும்பொருட்டு, காலனை - யமனையும், காலினில் கையில் கட்டினார் - கால்களிலும் கைகளிலும் கட்டிச் சிறையிலேவைத்தவர்கள் (இவர்கள்); (எ - று.)

உலகமென்ற பெயர் "மாயோன்மேயகாடுமையுலகமும்" என்ற இடத்திற் போல உலகத்தின் எகதேசத்தை யுணர்த்துவதால், இலங்கையைக் காட்டி, பிறகு அங்குள்ள இராக்கதர்க்கு ஆகிவந்தது. 'பாணிறுத்தந்தணன் பணியனாயினும்' என்றும் பாடம். சுற்றடி - முற்று மேலினை.

(௨௨)

௨௩. மலைகளைநகுந்தமார்பர்மால்கட

லலைகளைநகுநெடுநீதாளரந்தகன்

கொலைகளைநகுநெடுங்கொலையர் கொல்லன்

தலைகளைநகுமனலுமிழுங்கண்ணினார்.

(இ - ள்-) (அவர்கள்), மலைகளை நகும் தடமார்பர் - மலைகளைப் பரிகசித்திற்ற பரந்த மார்பையுடையவர்கள்; மால் கடல் அலைகளை நகும் நெடுந் தோளர் - பெரியசடலினலைகளைப் பரிகசித்திற்ற நீண்ட தோள்களையுடையவர்கள்; அந்தகன் கொலைகளை நகும் நெடுந் கொலையர் - யமனது கொலைத்தொழிலைப் பரிகசித்திற்ற பெருங்கொலைத்தொழிலையுடையவர்கள்; கொல்லன் னுது

உலைகளை நாகும் அனல் உமிழும் கண்ணினர் - கொல்ல னுதுகின்ற உலைக்  
களங்களைப் பரிகரிக்கின்றனவாய் நெருப்பை வெளிக்கக்குகின்ற கண்களை  
புடையவர்கள் ; (௭ - ௫.)

இவ்வரக்கர்களுடைய மார்புமுதலியவை மலைமுதலியவற்றினும் விஞ்சி  
யவை யென்பது, இங்குப் பெறப்படும். தோளர் - கையையுடையவ ரென்றல்,  
எற்கும்; தோள்என்பது கையெ ன்னும் பொருளில் வருதலை “தோளுற்றொர்  
தெய்வம் துணையாய்த் துயர்தீர்த்தவாறும்” என்ற இடத்துங் காண்க. (௨௬)

௨௪. தோல்கிளர் திசைதொறுமுலகைச்சுற்றிய  
சால்கிளர் முழங்கெரிதழங்கியேறினுங்  
கால்கிளர்ந்தடிப்பினுங்காலங்கையுற  
மால்கடல்கிளரினுஞ்சரிக்கும்வன்மையார்.

(இ - ள்.) காலம் கையுற - யுகாந்தகாலம் தோன்றும்படி, —சால் கிளர்  
முழங்கு எரி - மிகுதியாக விளங்குகின்ற சடுவவொலியோடு கூடிய வடவாழு  
காக்கினியானது, —உலகை சுற்றிய - உலகுமுழுவதையும் (எரிக்கும்படி)  
குழிந்து கொள்ளும்பொருட்டு, தோல் கிளர் திசைதொறும் - திக்கஜங்கள்  
நிற்கின்ற எல்லாத்திக்குக்களிலும், தழங்க - பேரொலிசெய்துகொண்டு,  
எறினும் - பரவினாலும், —கால் கிளர்ந்து அடிப்பினும் - சண்டமாருதம் மேன்  
மேலோங்கி வீசியடித்தாலும், —மால் கடல் கிளரினும் - பெரிய கடல் பொ  
ங்கிவந்தாலும், சரிக்கும் - (அவற்றையெல்லாம்) வலியொடுக்கவல்ல, வன்மை  
யார் - வலிமையையுடையவர்கள் ; (௭ - ௫.)

யுகாந்தகாலத்திலே முதலில் ஆதிசேஷனுடைய ஆயிரம் முகங்களினின்  
றும் மிகப்பெரிய மூச்சுக்காற்று எழுந்து உலகத்துப்பிராணிகள் உலர்ந்து  
போமாறு வீச மென்பதும்; கடலிடையேயுள்ளதான படமாழுகாக்கினியும்  
அச்சமயத்தில் வெளிக்கிளம்பி உலகங்களை எரிக்கு மென்பதும்; பிறகு, அண்ட  
கடாகத்திற்கு வெளியேயுள்ளதான பெரும்புறக்கடலின் வெள்ளம் பிரவே  
சித்து உலகங்களையெல்லாம் அழித்திடமென்பதும் தூற்கொள்கை. மால்கடல் -  
பெரும் புறக்கடல். சரித்தல் - சரியச்செய்தல்: வலியொடுக்கச்செய்தல். இனி,  
சரிக்கும் என்பதற்கு - சஞ்சரிக்கின்ற என்று பொருள்கூறி, அவ்வரக்கர்கள்  
யுகாந்தகாலத்தோன்றும்படி முதல்கொழுதலியன எரித்தல்முதலியவற்றைச்  
செய்யும்போது சிறிதும் அச்சமில்லாமற் சீஞ்சரிக்கும் மனவன்மையுடைய  
வர் என்று கூறுவாரு முளர். “கால்கிளர்ந்தோங்கலும்” என்றும் பாடம். (௨௪)

[பஞ்சசேனாபதிகள் தன்னைத் துழிந்துகொண்டு அணிவகுத்துநிற்க,

அநுமான் அவர்கள் நிலைமையைக் காணுதல்.]

௨௫. இவ்வகையனை வருமெழுந்ததானையர்  
மொய்கிளர் தோரணமதனைமுற்றினார்  
கையொடுகையுறவணியுங்கட்டினார்  
ரையனுமவரினிலையமையநோக்கினான்.

(இ - ள்.) இ வகை அனைவரும் - இவ்வாறுள்ள அந்தப் பஞ்சசேனாபதிகள்,—எழுந்த தானையர் - சேனையோடும் புறப்பட்டவர்களாய், மொய் கிளர் தோரணம் அதனை - வலிமையோடு நிற்கின்ற (அநுமானுள்ள) அந்தத்தோரண வாயிலே, முற்றினார் - சூழ்ந்துகொண்டு, கையோடு கை உற அணியும் சுட்டினார் - எல்லாப்புறத்திலும் பொருந்தியிருக்குமாறு (தமது சேனையோடு) அணிவகுப்பதுள் செய்தார்கள்; ஐயலும் - அநுமானும், உவர் நிலை - அந்த அரக்கர்களின் செயலை, அமைய நோக்கினான் - நன்றாகப்பார்த்தான்; (எ - று)

எழுந்த தானையர் - வடமொழிநாட்ட: எழும்பெற்ற சேனையையுடையவரென்க. கை - பக்கம்: சேனையின் பிரிவு எனினுமாம். (உரு)

[அது கண்ட தேவர்களின் மொழிலே.]

உகூ. அரக்கரதாற்றலுமளவில்சேனையின்  
தருக்குமம்மாருதிதனிமைத்தன்மைமாய்  
பொருக்கெனநோக்கியாரந்தராதிய  
நிரக்கமுமவலமுந்துளக்குமெய்தினார்.

(இ - ள்.) அரக்கரது ஆற்றலும் - (அநுமானைச் சூழ்ந்துகொண்ட) பஞ்சசேனாபதிகளது வல்லமையையும். அளவு இல் சேனையின் தருக்கும் - எல்லையில்லாத சேனையினது கர்வத்தையும், அ மாருதி தனிமை தன்மையும் - (அவர்களின் நடுவேயுள்ள) அந்த அநுமானது தனிப்பட்ட நிலைமையையும், பொருக்கென நோக்கிய - திடீரென்று பார்த்த, புரந்தர ஆதியர் - இந்திரன் முதலிய தேவர்கள், இரக்கமும் - (அநுமானிடத்துள்) சருணையையும், அவலமும் - துன்பத்தையும், துளக்கும் - அச்சத்தையும், எய்தினார் - உடைந்தார்கள்.

அரக்கரது பெருஞ்சேனைநடுவே அநுமான் அசுப்பட்டுக்கொண்டதாத்கண்டதனால் இரக்கமும், ஒரு கால் இவ்வநுமானுக்கு எதேனும் தீங்குநேருமோ என்று சருதியதனால் துன்பமும் அச்சமும் இந்திரன் முதலிய தேவர்கட்குத் தோன்றின வென்க.

(உகூ)

[அநுமான் அரக்கச்சேனையை அலட்சியமாகப்பார்த்தல்.]

உஎ. இற்றனராக்கரிப்பகலுளேயொனாத்  
கற்றுணர்மாருதிசுளிக்ருஞ்சிந்தையான்  
முற்றுறச்சலாவியமுடிவிருவையச்  
சுற்றுறநோக்கித்தன்னோநோக்கினான்.

(இ - ள்.) கற்று உணர் மாருதி - (பலதூல்களாயுங்) கற்றுத்தேர்ந்த அநுமான்,—அரக்கர் இ பகலுளே இற்றனர் ஒரு சுளிக்கும் சிந்தையான் - இவ்வரக்கர்கள் இன்றொருபகற்குள்ளே அழிவது தேற்ற மென்று நினைத்து (அதனால்) மலிழ்கின்ற மனமுள்ளவராய்,—முற்றுஉற சலாவிய முடிவு இல் தானையை - (தன்னை) முற்றவும் சூழ்ந்துகொண்ட எல்லகாண்பதற்குரிய (அரக்கப்) பெருஞ்சேனையை, சுற்று உற நோக்கி - நான்கு பக்கத்திலும் நன்றாகப்பார்த்து, தன் தோளை நோக்கினான்-தனது தோள்களையும் பார்த்தான்.

மாருதிக்கு 'சுற்றனர்' என்ற அடைமொழி கொடுத்ததனால், அவ்வாறு மான் எதையும் சரியானபடி ஆலோசனைசெய்து தீர்மானிக்கவல்லவா நென்பது பெறப்படும். தோள்வலிகொண்டே அரக்கர்யாவரையும் தொலைக்கப் போவதனால், தானையை நோக்கித் தோளை நோக்கின நென்க. இற்றனர் - தெளிவினாலும் விரைவினாலும் எதிர்காலம் இறந்தகாலமாகக் கூறப்பட்ட சாலவாழ்வமதி. (உஎ)

[அரக்கர்கள் அனுமானிப்பற்றிக் கருதுதல்.]

உஅ. புன்றலைக்குருங்கி நடுபாறுமாலமர்

வென்றதுவிண்ணவர்புகழலழுவேரொடுந்

தின்றவல்லரக்கரைத்திருத்தின்றதா

லென்றனரயிர்த்தனர்நிருதரெண்ணிலார்.

(இ - ள்.) எண் இலார் நிருதர் - (அங்கிருந்த) கணக்கில்லாத அரக்கர்கள், — 'புல் தலை குருங்கு இது - இழிவான நிலையையுடைய இக்குருங்கு ஒன்று தான், மால் அமர் வென்றது - (இதுகாறும் நடந்த) பெரும்போரில் வெற்றி கொண்டதாய், விண்ணவர் புகழழுவேரொடும் தின்ற வல் அரக்கரை நிருதி தின்றது போலும் - (தேவர்களை வென்று அச்) தேவர்களின் கீர்த்தியை அடியோடு ஒழித்த வலியஅரக்கர்களை முறித்தழித்ததுபோலும்', என்றனர் - என்று, அயிர்த்தனர் - ஸ்ரங்கொண்டார்கள்; (எ - று.) — ஆல் - சுற்றரசை.

அநுமான் தனிப்பட்டவனும்ச் சிறியவடிவோடு இருத்தலைக் கண்ட அரக்கர்கள், 'இவனொருவனே கீழ்நடந்தபோர்களில் மிகப்பல அரக்கர்களை அழித்திருப்பனோ?' என்று ஸ்ரங்கொண்டன என்பதாம். இனி, தேவர்களை யெல்லாம்வலியுடக்கிய மகாசுமரத்தரான அரக்கர்களை யெல்லாம், இது வென்ற சே! இது குருங்குதானோ? என்று சந்தேகித்தன என்று பொருள்கொள்ளலாம்; இச்சற்கு - இது குருங்கன்று : குருங்கின்வடிவவுகொண்டதொரு கடவளாயிருக்கவேண்டுமென்பது அரக்கருடைய சருக் தென்னலாம். போலும் - ஒப்பில்போலி. (உஅ)

[அனுமான் பெருவடிவங்கொள்ளுதல்.]

உகா. ஆயிடையனுமனுமமர்கோனகர்

வாயினின்றவ்வழிக்கொணர்ந்துவைத்தமாச்

சேயொளித்தோரணத்தாமர்ச்சேசெண்டு

நீயுயர்விசும்பையுங்கடக்கவிங்குனன்.

(இ - ள்.) அ இடை - அப்பொழுது, அனுமனுமர் —, அமரர் கோன் நகர் வாயில் நின்று - தேவேந்திரனது நகரமான அமராவதிப்பட்டணத்தின் வாசலிலிருந்து, அ வழி கொணர்ந்து வைத்த - அவ்விடத்து [அசோகவானிகையின் வாயிலில்] கொணர்ந்து வைக்கப்பட்ட, மா சேய் ஒளி தோரணத்து - மிக்க செந்நிறத்தையுடைய தோரணத்தின், உம்பர் - மேலே (இருந்தபடியே), செண் நெடு மீ உயர் விசும்பையும் கடக்க - மிகநெடுந்தூரமாக மேலேயுயர்

துள்ள ஆகாசத்தையும் கடந்துசெல்லுமாறு, வீங்கினன் - உடல்பெருக்கப் பெற்றான் [பெருவடிவம் கொண்டான் என்றபடி]; (எ - மு.)

தோரணம் - அரசர் செல்லுமாறு இயற்றப்படுஞ் செய்வாயில், செம்மை ஒளி - சேயொளி. (உக)

[அரக்கர் அனுமான்மீது படைவழங்குதல்.]

௩௦. வீங்கியவீரனைவியந்துநோக்கிய  
தீங்கியலரக்கருக்குருகினாட்சினம்  
வாங்கியசிலையினர்வழங்கினாற்படை  
யேங்கியசங்கினபிடித்தபேரிமேய.

(இ - ள்.) வீங்கிய வீரனை - (அவ்வாறு) பெருவடிவுசொண்ட அனுமானை, வியந்து நோக்கிய - மருண்டு பார்த்த. தீங்கு இயல் அரக்கரும் - (பிறர்க்குத்) தீமைசெய்தலையே (தம்முடைய) இயல்பாகக்கொண்ட அரக்கர்களும், சினம் திருகினார் - கோபம்மிகுந்தவர்களாய், - வாங்கிய சிலையினர் - வில்லை வளைத்து, படை வழங்கினார் - (அனுமான்மீது) அம்புகளைப் பிரயோகித்தார்கள்; (அப் பொழுது), சங்கு இனம் எங்கிய - சங்குகளின் கூட்டம் ஒலித்தன; பேரி இடித்த - முரசங்கள் பேரொலி செய்தன; (ஈ - மு.)

வீரர்கட்கு உற்சாகம்மிகுத்தொருட்டுச் சங்கம் முழவியவற்றைப் போர்க் களத்தில் முழக்குதல், மரபு. 'திங்குடையாக்கரும்.' 'வாங்கினரீவாசிலை', 'சங்க ரின்று' என்பன பாடாந்தரங்கள். (௩௦)

[அர்ப்படைகள் அனுமானை ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாமை.]

௩௧. எறிந்தனரெய்தனரெண்ணிறந்தன  
பொறிந்தெழுபடைக்கலமரக்கர்போக்கினார்  
செறிந்தனமயிர்ப்புறந்தினவுதிர்ப்புறச்  
சொறிந்தன வெனவிரிந்ததையன் வாங்கினான்.

(இ - ள்.) அரக்கர் - ராக்ஷஸர்கள், எண் இறந்தன பொறிந்து எழுபடைக் கலம் - கணக்கிறந்த [மிகப்பல] வான அனற்பொறிகளைக் கக்கிக்கொண்டு எழுகின்ற ஆயுதங்களை, எறிந்தனர் எய்தனர் போக்கினார் - (அனுமான்மீது) எறி தலையும் எய்தலையுஞ் செய்வவராய்ச் செலுத்தினார்கள்; (அவை), மயிர்புறம் செ றிந்தன - (உடலின் மேற்புறத்திலுள்ள) மயிர்களின்மீது நெருங்கியனவாய், தினவு தீர்வுற சொறிந்தன என் - தினவு தீரும்படி சொறிந்தாற்போன் றிருக்க, இருந்து - சுகமாகஇருந்து, ஐயன் - அனுமான், தாங்கினான் - கண் ணுறம்குப்பவன்போல (ஆனந்தத்தினுற்) கண்மூடிக்கொண்டிருந்தான்; (எ - மு.)

அனுமான்மீது அரக்கர்எறிந்த ஆயுதங்கள் அவனுக்கு ஊறுசெய்யமாட் டாமையன்றிக்கே, தினவுக்குஇதமாகச் சொறிந்தாற்போன்றிருக்க, அனுமான் அவ்வானந்தத்தாற் கண்மூடிக்கொண்டு இனிதாக இருந்தன னென்பதாம். அனுமானை ஊறுபடுத்தவேணு மென்ற கருத்துடன் பிரயோகித்த படைக்கலங் கள், தினவுதீர இன்பத்தை வீளைத்ததாகக் கூறிய இதில், விருப்பத்தைப் பெற

வேணுமென்று முயல்பவற்கு அவ்விருப்பங் கைகூடாமையன்றியே அந்விஷ்டமும் கூடுவதாகிய தகுதியின்மையின் இருத்தல் காண்க : இதனை, வடநூலார் விஷ்ணுவாசகார மென்பர். 'எண்ணந்தனர்', 'தீர்தர' என்பன - பாடாந்தரம்.

[அரக்கரையழித்தாறு இருப்புத்தூணை அனுமார் ஏந்துதல்.]

ந.உ. உற்றுடனரக்கருமுருத்துடன்நனர்  
செற்றுறநெருக்கினர்செருக்குகின்றையார்  
மற்றையர்வரும்பரிசிவரைவல்லிரைந்  
தெற்றுவனெனவெழுநனுமனைந்தினன்.

(இ - ன்) அரக்கரும்—, செருக்கு சிந்தையார் - வீரச்செருக்கைக் கொண்ட மனமுடையவர்களாய்.—உடன் உற்று - ஒருசேரப் பொருத்தி உருத்து - கோபித்து, உடன்நனர் - மாறுபட்டவர்களாய், செற்றுற - அழியுமாறு (கருதி), நெருக்கினர் - (அநுமானை) மோதினார்கள்; (அப்போது), அனுமன்—, 'மற்றையர் வரும் பரிசு - மற்றமுள்ள அரக்கரும் போர்செய்ய வரும் விதமாக, இவரை - இங்ஙனம் அரக்கர்களை வல் விரைந்து - மிகவிரைவாக, எற்றுவன் - அடித்து அழிப்பேன்', என - என்று எண்ணி, எழு - (அங்கிருந்ததொரு) இருப்புத்தூணை, எந்தினன் - கையிலெடுத்துக்கொண்டான்; (எ - று.)

'உற்றுடன்மரக்கரு முருத்துடற்றினர்', 'செருக்குஞ் சிந்தையார்', 'எழுந்தனுமனெய்தினன்' என்பன பாடாந்தரங்கள். (௩௨)

[இதுமுதல் ஏழகவிகள் - அனுமானதுப்பொரை விவரித்தும்.]

ந.௩. உறுக்கியபடைகளும்முருத்தவீரரும்  
தாக்கியபரிகளுந்தடுத்ததேதர்களு  
மேக்குயர்கொடியுடைமேகமாலைபோ  
றாக்கியகரிகளும்புரளாக்கினன்.

(இ - ன்.) (அநுமான் அந்த எழுவைக்கொண்டு),—உறுக்கிய - (அரக்கர்கள் தன்மீது) பிடியோகித்த, படைகளும் - ஆயுதங்களும், உருத்த வீரரும் - சினந்துவந்த வீரர்களும், தாக்கிய பரிகளும் - தாக்குமாறு வந்த குதிரைகளும், தடுத்த தேர்களும் - (தன் விருப்பின்படி இருக்கவொட்டாமல்) தடையாய் வந்த தேர்களும், மேக்கு உயர் கொடி உடை மேகம் மாலை போல் தாக்கிய கரிகளும் - (தம்)மீது உயர்த்திய கொடியையுடையனவும் மேகங்களின் வரிசை போன்றனவுமான (தன்மீது) செலுத்தப்பட்ட யானைகளும், புரள - (மண்மீது வீழ்ந்து) புரண்டழியும்படி, தாக்கினன் - அடித்துத்தள்ளினான்; (எ - று.)

யானையின்மீது கொடிவைக்கப்படுதல் மரபு : இதனை, "கோல்பொருகொடுஞ்சில குருதிவெம்படை, மேல்வரடக்குபு வேழமேறலின், மாலிரு விசும்பிடை மணந்தவொண்கொடி, கால்பொருதலினைக் கானமொத்தலே" என்ற இடத்துங் காண்க. கீழ்ச்செய்யுளில் வந்த 'அனுமன்' என்பதே இச்செய்யுட்கும், மேல்வரும் ஆறுசெய்யுள்களுக்கும் எழுவாயாம். (௩௩)

௩௪. வார்மதக்கரிகளின்கோடுவாங்குமாத்  
தேர்படப்புடைக்குமத்தேரின்கில்லியால்  
வீரரையுருட்டுமவ்வீரர்வாளினுற்  
ருருடைப்புரவியைத்துணியத்தாக்குமால்.

(இ - ள்.) வார் மதம் கரிகளின் கோடு வாங்கி - பெருகுகிற மதவீரரையுடைய யானைகளின் தந்தத்தைப் பறித்து, (அவற்றைக்கொண்டு), மா தேர்படப்புடைக்கும் - பெரியதேர்கள் சிதையும்படி மோதுவான்; அதேரின் கில்லியால் - (அங்ஙனம் தான் சிதைத்த) தேர்களின் சக்கரங்களைக்கொண்டு, வீரரை உருட்டும் - போர்வீரர்களை உருண்டிவிழச் செய்வான்; அவ்வீரர்வாளினால் - அவ்வாறுஉருண்டிவிழுந்த அரக்கவீரரது கைவாள்களைக்கொண்டு, தார் உடை புரவியை துணிய தாக்கும் - கிண்கிணி மாலையுண்ட குதிரைகளைத் துணிபட்டு விழும்படி வெட்டுவான்; (எ - று.)— ஆல் - ஈற்றை.

ஒன்றைப்பற்றிக் கீழ்ச்சொன்னதை விட்டுச் செல்வதாகிப் பலபொருள்களை மேன்மேல் அமைத்துக்கொண்டு செல்வதாகிய ஏகாவலியென்னும் அலங்காரம் இந்தச் செய்யுளில் இருந்தல் காண்க : இது - ஐயுமணிமாலையெனப்படும்.

(௩௪)

௩௫. இரண்டுதேரிரண்டுலாகத்தலத்துமேந்திவே  
நீரண்டுமால்யானைபட்டுருள வெற்றுமா  
விரண்டுமால்யானைலகரிரண்டுனைந்துவே  
நீரண்டுபாலினும்வரும்பரியையெற்றுமால்.

(இ - ள்.) இரண்டு தேர் இரண்டு கைத்தலத்தும் எங்கு - இரண்டு தேர்களை (த்தனது) இரண்டு கைகளிலும் எடுத்துக்கொண்டு, வேறு இரண்டு மால்யானை பட்டு உருள எற்றும் - வேறான பெரிய இரண்டியானைகள் இறந்துபட்டு உருளும்படி மோதுவான்; இரண்டு மால் யானை கை இரண்டின் எங்கு - இரண்டு பெரியயானைகளை (த்தனது) இரண்டு கைகளிலும் எடுத்துக்கொண்டு, வேறு இரண்டு பாலினும் வரும் பரியை எற்றும் - வேறாக இரண்டுபக்கங்களிலும் வருகிற குதிரைகளை மோதுவான்; (எ - று.)—ஆல் - அசைகள்.

இதுவும் - முன்னைய அணியே. முதலடியில் 'கைத்தலமு மேந்தி' என்றும், இரண்டாமடியில் 'இரண்டுபாலினும் வரும் கரியை யெற்றி வேறு' என்றும் பாடம் காணப்படுகின்றன.

(௩௫)

௩௬. மாயிருநெடுவலரவாங்கிமண்ணினிட்  
டாயிரத்தேர்படவரைக்குமாலழித்  
தாயிரங்களிறையோர்மரத்தினுலடித்  
தேயெனுமாத்கிரையெற்றுமுற்றுமால்.

(இ - ள்.) மா இரு நெடு வரை வாங்கி - மிகப்பெரிய நீண்ட மலையொன்றைப் போத்தெடுத்து, (அதனைக்கொண்டு), ஆயிரம்தேர் பட - ஆயிரத்தேர்கள்

அழியும்படி, அழித்து - சிதைத்து, மண்ணின் இட்டு அரைக்கும் - பூமியின் மேல்வைத்து அரைத்துவிடுவான்; ஆயிரம் களிற்றை - ஆயிரம் யானைகளை, ஓர் மரத்தினால் - (அங்குள்ள) ஒருமரத்தைக்கொண்டு, ஏயெனும் மாத்திரை ஏற்றி அடித்து - ஒரு மாததிரைப்பொழுதிற்குள் தாக்கியடித்து, முற்றும் - உயிரொழியச் செய்வான், (எ - று.)—‘ஏயெனுமாத்திரத்து’ என்றும் பாடம். (௩௫)

௩௬. உதைக்கும்வெங்கரிகளையுழக்குந்தேர்களை

மதிக்கும்வன்புரவியைத்தேய்க்கும்விரரை

யாதுக்கும்வல்லெழுவினாலரைக்குமண்ணிடைக்

குதிக்கும்வன்றலையிடைக்கடிக்குங் குத்துமால்.

(இ - ள்.) வெம் சரி யானை உதைக்கும் - கொடிய யானைகளை (த்தன் காலினால்) உதைப்பான்; தேர்களை உழக்கும் - தேர்களைச் சிதைப்பான்; மதிக்கும் வல்புரவியை - (யாவரும்) மதிக்கின்ற வலியகுதிரைகளை, தேய்க்கும் - தேய்த்து விடுவான்; அதுக்கும் வல் எழுவினால் வீரரை மண்ணிடை அரைக்கும் - வலியழிக்கவல்ல வலிய இருப்புத்தானினால் இராக்கதவீரரைத் தரையிலிட்டு அரைப்பான்; வல் தலையிடை குதிக்கும் - (யானை முதலியவற்றின்) வலிய தலைகளின்மேற் குதிப்பான்; கடிக்கும் - கடிப்பான்; குத்தும் - குத்துவான்.

‘மிதிக்கும் வன்புரவியை’, ‘மதிக்கும்வல்லெழுவினால்’, ‘வன்றலையினை’ என்பன பாடாந்தரம். (௩௬)

௩௭. விசையின்மான் தேர்களுங்களிறும்விட்டகன்

நிசையுமாகாயமுஞ்செறியச்சிந்துமாற்

குசைகொள்பாய்பரியொடுங்கொற்றவேலொடும்

பிசையுமாலரக்கரைப்பெருங்கரங்களால்.

(து - ள்.) விசையின் மான் தேர்களும் - வேகத்தோடுகூடிய குதிரைகள் கூடிய தேர்களையும், களிறும் - யானைகளையும், அகல் நிசையும் ஆகாயமும் செறிய - அகன்ற திக்கினிடங்களும் ஆகாயமும் நெருங்கும்படி, விட்டு சிந்தும் - வீசிவெறிவான்; குசை கொள் பாய் பரியொடும் - (ஏறிவருவனவாகிக்) கடிவாளத்தைக் கொண்டு பாய்ந்துசெல்லுந் தன்மையுள்ள குதிரைகளுடனும், கொற்றம் வேலொடும். (செயற்பிடித்த) பெற்றிபொருந்திய வேலாயுதத்துடனும், அரக்கரை - இராக்கதவீரர்களை, பெருங் கரங்களால் - தனது பெரிய கைகளினால், பிசையும் - பிசைந்துவிடுவான்; (எ - று.)

நால்வகைச் சேனைகளுள் யானைகளையும் தேர்களையும் வானத்தில் வீசி பெறிந்தும், குதிரைகளையும் வீரர்களையும் கைகளினால் பிசைந்தும் அழித்தனனென்க. அகல் + நிசை = அகன்றிசை; வல்லினம்வர லகரம் எனகரமாகத் திரிந்தது; “குறில்செறியா ல எ” என்றகுத்திரத்து ‘பி’ என்ற மிசையால். (௩௭)



[இதுமுதல் நான்காவிகளால் - முறையே, அநுமான் கடலில் விழ்த்திய  
சதுரங்க வருணனை கூறப்படுகின்றது.]

ந.சு. தீயுறுபொறியுடைச்செங்கண்வெங்கைமா  
மீயுறத்தடக்கையால்வீரன்வீசுதோ  
ரூய்பெருங்கொடியனகடலினுழ்வன  
பாயுடைநெடுங்கலம்படுவபோன்றவெ.

(இ - ள்.) உறு தீ பொறி உடை செங்கண் வெங்கை மா - மிக்க நெருப்-  
புப்பொறிகளையுடைய சிவந்த சண்களைக்கொண்ட வெவ்விய யானைகள்,  
வீரன் தட கையால் மீ உற வீசு தோறு - அநுமான் (தன்) பெரிய கைகளைக்  
கொண்டு ஆகாயத்தின்மீது பொருந்தும்படி வீசியெறியுந்தோறும், ஆய்  
பெருங் கொடியன கடலின் ஆழ்வன - சிறந்த பெரிய கொடிகளையுடையன  
வாகிக் கடலில் விழுபவை;—பாய் உடை நெடு கலம் படுவ போன்ற - பாய்  
மரங்களையுடைய நெடிய மரக்கலங்கள் கடலில் மூழ்குவனவற்றை யொத்  
திருந்தன; (எ - று.)

அநுமானால் ஆகாசத்தில் வீசியெறியப்பட்டுத் தம்மீதுநாட்டிய கொடிக  
ளோடு கடலில் விழுந்து முழுகிவிடுகின்ற யானைகள் - அந்நிலையில் பாய்மரங்  
களோடு கடலில் அமிழும் மரக்கலங்களைப் போலு மென வருணித்தார்; தன்  
மைத்தந்தறிப்பேற்றவன. 'தீயுறு' என்பதை செங்கண்ணோடும் 'பொறி  
யுடை' என்பதைக் கைமமாவோடும் இயைத்து, பொறியுடை - செம்புள்ளி  
களையுடைய எனினுமாம். கைம்மா என வரவேண்டிவது செய்யுளின்பம்  
நோக்கி மகரமெய் தொக்குவந்தது. 'வேங்கைமா' என்பது எட்டுப்பிரதிகளைப்  
படிக்கத் தெரியாமையால் நேர்ந்த பாடமாகும். (ந.சு.)

சு. நாரொடுமுருனொடுத்தடக்கையாற்றனி

வீரன்விட்டெறிந்தனகடலின்வீழ்வன  
வாரியினெழுஞ்சுடர்க்கடவுள்வானவன்  
தேரினைநிகர்த்தனபுரவித்தேர்களே.

(இ - ள்.) தனி வீரன் - ஒப்பற்ற வீரனாகிய அநுமான், தட கையால்  
விட்டு எறிந்தன - (தனது) பெரிய கைகளால் வீசியெறியப்பட்டனவாகி, கட  
லின் வீழ்வன - கடலிற்சென்று விழுகின்றனவான, 'நாரொடும் உருளொடும்  
புரவி தேர்கள் - கிண்கிணிமாலையோடும் சக்கரத்தோடும் கூடியனவாய்க்  
குதிரைகள்பூட்டப்பட்ட தேர்கள்,—வாரியின் எழும் - கடலில் உதிக்கின்ற,  
சுடர் கடவுள் வானவன் - ஆயிரங்கிரணங்களையுடைய சூரியபகவானாகிய  
தேவனுடைய, தேரினை—நிகர்த்தன - ஒத்தன; (எ - று.)

கடலில் விழுத்திய தேர்கள் - கடலினின்று தோன்றுஞ் சூரியன்தேரை  
யொத்தன வென்க. வாரி - கடலுக்கு, இலக்கணை. (சு.)

சக. மீபுறவிண்ணிடைமுட்டிவீழ்வன  
வாய்பெருந்திரைக்கடல்முவத்தாழ்வன  
வோய்வனபுரவிவாயுதிர்ந்கால்வன  
வாயிடையெரியுடைவடவைபோன்றவே.

(இ - ன்.) (அதுமானால் வீசியெறியப்பட்டு), மீ உற விண்ணிடைமுட்டி - மேலேபொருந்தும்படி ஆகாசம்வளையிற்சென்று தடைப்பட்டு, வீழ்வன - அங்குந்து கீழேவீழ்வனவும், ஆய் பெரு திரை கடல் அமுவத்து ஆழ்வன - சிறந்தபெரிய அலைகளையுடைய கடற்பாப்பிலே அமிழ்வனவும், ஓய்வன - வலி யொடுங்கியனவும், வாய் உதிர்ந் கால்வன - (தம்) வாயினின்று இரத்த நீரை வெளிச்சிந்துவனவுமான, புரவி - குதினாகள், வாயிடை எரி உடை வடவை போன்ற - வாயிலே அக்கினியையுடைய வடவையென்றும் பெண்குதிரையை யொத்தன; (எ - று.)

வடவை யென்பது - மழை யாற்றுவெள்ளம் முதலியவற்றால் கடலில் நீர் மிகாதபடி கடலினிடையேயிருந்து அந்நிலையுறிஞ்சுமாறு தன்முகத்தில் அக்கினியைக்கொண்டதொரு பெண்குதிரை யென்று தூல்கள் கூறும். முகத் திற் செந்நீரைக்கொண்டு கடலினிடையே விழுந்த குதிரைகட்கு - செந்நீரைத் தன்முகத்திற்கொண்ட வடவையை உடமையாகக் குறித்தார்; நன்மைத் தீர்த்திப்பேற்றவனி. (சக)

சஉ. வாரிந்துறவல்லிதிற்சுற்றிவாலினால்  
விரிந்தாறவிசுலிர்கடலின்வீழ்க்குநர்  
திரிந்தனர்செற்கயிற்றாவினுற்றி  
யருந்திறன்மந்தாமலையராயினார்.

(இ - ன்.) வாலினால் - (அதுமானது) வாலினால், வல்லதின் சுற்றி உற வரிந்து - பலமாகச்சுற்றி இறுதக்கட்டப்பட்டு, விரிந்து உற வீசலின் - வெகுதூரஞ் செல்லுமபடி வீசியெறிதலினால், கடலின் வீழ்க்குநர் திரிந் தனர் - சமுத்திரத்தில்விழுந்தவராய்ச் சுழல்கின்ற அரக்கவீரர்கள், - கயிறு செறி அரவினால் திரி உரு திறல் மந்தாம் அனையர் ஆயினார் - கயிறுகப்பொ ருந்திய வாசகியென்னும் நாகத்தினாலே சுழல்வதான மிக்கதிண்மையை யுடைய மந்தாமலையை யொப்பவரானார்கள்; (எ - று.)

கடலில்விழுந்து சுழல்கிற அரக்கவீரர்க்கு - பாற்கடலிற் சுழன்ற மந்தா மலை உவமையாயிற்று; இதுவும் - முன்னைய அணியே. (சஉ)

[இரத்திப்பெருக்கின வருணனை.]

சங. வீரன்வன்றடக்கையாலெடுத்தவயிசிய  
வார்மதக்களிற்றினிற்றேறின்வாசியின்  
மூரிலெங்கடல்புகக்கடிதின்முந்தின  
வூரின்லெங்குருதியாற்றிரப்பவோடின.

(இ - ள்.) ஊரின் வெம் குருதி யாறு - விரைந்துசெல்லுதலையுடைய உஷ்ணமான இரத்தப்பெருக்குக்கள்,—வீரன் வல் தட கையால் எடுத்து வீசிய - அநுமான் உலிய பெரியகைகளால் எடுத்துவீசியெறிந்த, வார் மதம் களிற்றினில் - ஒழுக்குகின்ற மதநீரையுடைய யானைகளினும், தேரின் - தேர் களினும், வாசியின் - குதிரைகளினும். மூரி வெம் கடல் புக கடிதின் முந்தின - வலிய அச்சந்தருசிற சடலிலே சென்றுவிழும்படி மிகவும்விரைந்தனவாய், இரைப்ப ஓடின - பேரொலியுடையனவாய் ஓடின; (எ - று.)

அநுமான்வீசியெறிந்த யானைமுதலியன கடலிற்சென்று வீழ்தற்குமுன் னே அவற்றின் இரத்தப்பெருக்குக்கள் சென்று வீழ்தன வென்றபடி. 'வார் மதகளியினில்', 'நர்ப்பவோடின' என்பன - பாடாந்தரம். (சுங்)

[பிணக்குவியல்களின் வநுணை.]

சுசு. பிறைக்கடையெயிற்றனபிலத்தின்வாயன  
கறைப்புனல்பொறிகளோடுமீழுங்கண்ணன  
வுறைத்தப்புடையனவுநீர்ந்தயாக்கைகண்  
மறைத்தனமகரதோரணத்தாவாணு.

(இ - ள்.) கடை பிறை எயிற்றன - வாயின்இருபுறத்தோரங்களிலும் பிறைச்சந்திரன்போன்ற பற்களையுடையனவும், பிலத்தின் வாயன - குகை போன்ற வாய்களையுடையனவும், கறை புனல் பொறிகளோடு உயி மும் கண்ணன - கறைபடுத்தன்மையுள்ள இரத்தநீரையும் நெருப்புப் பொறிகளாய் வெளிவிடுகின்ற கண்களையுடையனவும், உறை தப்பு படையன - உறைகளினின்று நீக்கியெடுத்த ஆயுதங்கள் பொத்தக்கொள்ளப்பெற்றனவு மான, உதிர்ந்த யாக்கைகள் - உயிரொழிந்து கீழ்விழுந்துள்ள பிணக்குவியல்கள், வான் உற - ஆகாயத்தையளாவ, மகரதோரணத்தை - மகரத்தின்வடிவம் அமைந்துள்ள அந்தத்தோரணவாயிலே, மறைத்தன - மூடிவிட்டன; (எ - று.)

பிணங்கள் மிகவுந்திரண்டிருந்ததனால், தோரணவாயிலே மறைத்தன வென்க; இதனால், பிணக்குவியலின் மிகுதிபை விளக்கியவாறு. 'உறைப்புறு படையின வுதிரயாக்கைகள்' என்றும் பாடம். (சுசு)

[சுவிக்கூற்று.]

சுரு. குன்றுளமரமுளகுலங்கொள்பேரெழு  
வொன்றலபலவுளவுயிருண்பானுள்  
னன்றினர்பலருளரையன்கையினிற்  
பொன்றுவதல்லதுபுறத்துப்போவரோ.

(இ - ள்.) (படைக்கலமாக உதவுமாறு); குன்று உள மரம் உள குலம் கொள் பேர் எழு ஒன்று அல பல உள - மலைகளும் மரங்களும் சிறப்புப்பொருந்திய பெரிய எழுக்களும் என்றஇவை பலவாகவுள்ளன; உயிர் உண்பான் உளன் - (இறந்த) உயிரைக்கொண்டுபோகுமாறு யமனும் சித்தமாகவுள்ளான்; அன்றினர்

பலர்உனர் - சினந்துபோர்செய்யுமாறு அரக்கவீர்பவரும் இருக்கின்றனர்; (இப்படியிருப்பதனால்), ஈடின் கையினில் பொன்றவது அல்லது - அதுமான்கையினால் (அவ்வரக்கர்) இறந்தொழிதலன்றி, புறத்து போவரோ - உயிர்த்தப்பிச்செல்வாரோ? [செல்லா ரென்றபடி;] (எ - று.)

அரக்கவீரர் இறந்தொழிதற்கு வேண்டியன யாவும் நிரம்பியிருத்தலால், அவர்கள் யாவரும் இறந்தொழிதலில் வியப்பில்லை யென்று தெரிவித்தவாறு 'இயன் கையுள்' என்றும் பாடம். (சுரு.)

[அதுமான் அரக்கர்யாவரையும் அழித்தொழித்தல்.]

சுக. முழுமுதற் கண்ணுதன் முருகன் றுதைலாகம்  
மழுமெனப் பொலிந்தொளிர் வாயிர வான்றணி  
யெழுவினிற் பொலங்கழ லரக்கரீண்டிய  
குழுவினைக் களப்படக் கொன்று நீக்கினான்.

(இ - ன்.) (அதுமான்), - முழுமுதல் - முதல்மூர்த்திகளிற்சேர்ந்தவனாகிய, சண் துதல் - (செருப்புக்) கண்ணை நெற்றியிலேகொண்ட, முருகன் தாறை - முருகக்கடவுளின் தந்தையாகிய சிவபிரானது, கை மழு என - கையிலேந்திய மழுமாயும்போல, பொலிந்து ஒளிர் - மிக்குவிளங்குகிற, வயிரம் - உறுதியான, வான் தனி எழுவினில் - சிறந்த ஒப்பற்ற இருப்புத்தானினால், பொலம் கழல் அரக்கர் சண்டிய குழுவினை - அழகிய வீரக்கழலையணிந்த அரக்கருடைய நெருங்கிய கூட்டத்தை, களம் பா. கொன்று நீக்கினான் - போர்க்களத்திலே இறந்துவிழுமாறு கொன்றொழித்தான்; (எ - று.)

சிவபெருமானது அரிசமாப்தேன்றிய அதுமான் கைக்கொண்ட எழு வங்கு - அந்தச் சிவபிரான் கையிற்சொண்ட மழு உவமையாதற்கு எற்கும். 'குழுவினைக் கரிப்பட' என்றும் பாடம். (சுக.)

வேறு.

[நமதுசேனையாவும் அழிவுறு பஞ்சசேனாபதிகள் தாடெயொருமாறு அதுமானை நெருங்குவதல்.]

சுள. உலந்தது தானையு வந்தன ரும்பா  
உலந்தலை யுற்றதன் வாழியி லக்கை  
கலந்தது யுந்குர ளின்கட லோலாத  
உலந்தரு தோளவ லாவரும் வந்தார்.

(இ - ன்.) தானை உலந்தது - (பஞ்சசேனாபதிகளின்) சேனைமுழுவதும் அழிந்திட்டது; (அதுகண்ணி), உம்பர் உவந்தனர் - (முன்பு இரக்கமும் அவலமும் துளக்கும் எப்படிய) தேவர்கள் (அவை நீங்கி) மனமகிழ்தார்கள்; அ ஆழி இலங்கை - கடல்குமுந்த அய்விலங்கநகரம், அலந்தலை உற்றது - குழப்ப மடைந்தது; அமும் குரலின் கடல் ஓதை கலந்தது - (இலங்கையிலுள்ளாரது) அமுதரவாகிய கடலோசையானது எங்கும் பரவிற்று; (அப்போது), வலம் தரு தோளவர் ஐவரும் - (துதுவரையில்) வெற்றிபொருத்திய தோளையுடையவராகிய பஞ்சசேனாபதிகளும், வந்தார் - (அதுமானிது நெருங்கி) வந்தார்கள்; (எ - று.)

அலந்தலையென்ற சொல் கலக்கமென்ற பொருளில் வருதலை “ஐயபுமு, ஐயுடம்பனைத்திவன்பேச்சு மலந்தலையாய்” என்ற இடத்தும் காண்க. ‘கலந்தத முங்குரல் கண்டவாநின்ற’ என்றும் பாடம்.

இதுமுதற் பதினேழுக்கவிகள் - பெரும்பாலும் முதல் மூன்றுசீர்கள் விளக்க சீர்களும், ஈற்றுச்சீரொன்று மாச்சீருமாகிவந்த அளவடிநான்குகொண்ட கவிநிருத்தங்கள். (சுஎ)

[அந்தப் பஞ்சசேனாபதிகள் அரிதீற்சென்று அனுமான நெருங்கி அம்புமுழைபோழ்தல்.]

சுஅ. ஈர்த்தெழு செம்புன லெக்கரி முக்கத்  
தேர்த்துணை யாழிய முந்தினர் சென்று  
ரார்த்தன ராயிர மாயிர மம்பாற்  
ரார்த்தன ரஞ்சனை தோன்றலு நின்றான்.

(இ - ள்.) ஈர்த்து எழு செம்புனல் எக்கர் இழுக்க - (பிணக்குவியல்களை) இழுத்துக்கொண்டு செல்லுகின்ற இரத்த வெள்ளத்தினிடையே யுள்ள மேடுகள் (சக்கரங்களைத் தம்மிடத்துப்) புதைபச்செய்ய, தேர் துணை ஆழி அழுத்தினர் சென்றார் - தேர்செல்வதற்கு உதவியாயுள்ள தேர்ச்சக்கரங்கள் புதையப் பெற்றவர்களாய், (அதுமானை ஈவரும் கிட்டி), ஆர்த்தனர் - ஆரவாரஞ்செய்து, ஆயிரம் ஆயிரம் அம்பால் - பல ஆயிரக்கணக்கான அம்புகளினால், தார்த்தனர் - (அதுமானை உடல் முழுவதையும்) மறைத்தார்கள்; அஞ்சனை தோன்றலும் - அஞ்சனாவேயின் குமாரனாகிய அதுமானும், நின்றான் - (சலியாது) நின்றான்; (எ - று.) (சுஅ)

[அதுமானி சேனாபதிகள் எய்த அம்புகளைப் பறிப் பூநுத்தலுடைய

தேர்ப்போறியைக்கிதைத்தல்.]

சுஆ. எய்தகடுங்கணையாவாபுமெய்தா  
நொய்தகலும்படிகைகளினூறுப்  
பொய்தகடொன்றுபொருந்திநெந்தேர்  
செய்தகடும்பொறியொன்றுசிறுத்தான்.

(இ - ள்.) எய்த - (தன்மேற் பஞ்சசேனாபதிகள்) பிரயோகித்த, கடுங்கணையாவையும் - கொடிய அம்புகளெல்லாவற்றையும், எய்தா நொய்து' அகலும்படி - தன்மேற்படாமல் எளிதில் ஒழிந்துபோம்படி, கைகளின் நூறு - (தனது) கைகளினால் பிசைந்துவிட்டு, (பிறகு அதுமானி), நெடுந்தேர் - (பஞ்சசேனாபதிகளுள் ஒருவனது) பெரிய தேரிலே, - பொய்து அகடு ஒன்றுபொருந்தி துளைக்கப்பட்ட மத்தியில் நாட்டப்பட்டதாகிப் பொருந்தி, செய்த - செய்திருந்த, கடும் பொறி ஒன்று - விரைந்துசெல்லுதற்கு உரிய யந்திரமொன்றை, சிறுத்தான் - அழித்தான்; (எ - று.)

தன்மேற் பஞ்சசேனாபதிகள் மிகுதியாகப்பொழிந்த அம்புமழைகளைத் தன்மேற் படாதபடி தன்னைகளினாலேயே பிசைந்தொழித்து, பின்பு அனுமான் அந்தப்பஞ்சசேனாபதிகளை யழிக்கக் கருதி, அவர்களுள் ஒருவனது தேரின் இயந்திரத்தைச் சிதைத்தன நென்பதாம். தேர்ப்பொறி - சக்கரம் எனக் கொள்ளுதலு முண்டு. பஞ்சசேனாபதிகள் அநுமானைச் சூழ்ந்துகொண்டு பொருகையில், அவர்களுள் ஒருவனுனை துர்த்தானென்பவன் அநுமானைத்தாக்கிப் பேரொலிசெய்தவண்ணம் வானத்திலெழுந்த அவ்வநுமானமீது அம்புமழைகளைப் பொழிய, அப்போது அநுமான் இஃ வீழ்வதுபோல அந்தத் தேரில் தாலிக்குதித்துக் குதிரை முதலியவற்றை யழிக்க, அந்தத்தேரினின்று உயிரிங்கியவளுய்த் துர்த்தான் நிலத்தில் விழுந்திட்டா நென்று முதலூலிற் கூறியுள்ளது.

(சக)

[இதுவும், அடுத்த கவியும் - அநுமான் துர்த்தானென்ற சேனாபதியோடு பொருது அவனையழித்தலைத் தெரிவிக்கும்.]

நூ. உற்றுறுதேர்சிதையாமுனுயர்ந்தான்  
முற்றினவீரனைவானின்முனிந்தான்  
பொற்றிரனீளெழுவொன்றுபொறுத்தா  
நெற்றினனெஃதவன்வில்லினினைற்றான்.

(இ - ன்.) உற்று உறு தேர் சிதையா முன் - ஒடிக்கொண்டேயிருந்த (தனது)தேர் அழிவதற்குமுன்னமே, [அழிந்தவுடனே மிகவினாவில்],—உயர்ந்தான் - (அத்தேரினின்று), வானத்திற் கிளம்பினவனாகிய, முற்றின வீரனை - சிறந்த வீரனாகிய அந்தத்துர்த்தானென்ற அரக்கன்,—(அநுமான்),—வானில் முனிந்தான் - வானத்திலிருக்கும்போதே (அவன்மீது) கோபங்கொண்டு, பொன் திரள் நீள் எழு ஒன்று பொறுத்தான் - கரும்பொன்னால் [இரும்பினால்] இயன்ற திரண்ட நீண்ட தூணொன்றைத் தான் தாங்கினவனும், ஏற்றினன் - அடித்தான்; அஃது - அந்த இருப்புத்தூணை, அவன் - அவ்வரக்கன், வில்லினின் ஏற்றான் - (தன்) வில்லினால் எதிர்த்துத் தாக்கினான்; (எ - று.)

முற்றின வீரனை - அநுமானை என்கொண்டு உரைக்கவும் இடமுண்டு.

(நூ)

நூ. முற்றித்தமுரினிலம்முறியேகொ  
டெறிந்தவரக்கனோர்வெற்றையெடுத்தா  
னறிந்தமீனத்தவனவ்வெழுவேகொ  
டெறிந்தவரக்கனாரின்னுயிருண்டான்.

(இ - ன்.) (அப்பொழுது) மூரி வில் - (எழுவை யெதிர்த்த அரக்கனுடைய) வலிய வில்லானது, முறிந்தது - (அவ்வெழுவினால் தாக்கப்பட்டு) முறித்திட்டது; ஏறிந்த அரக்கன் - (அநுமானால்) தாக்கப்பட்ட துர்த்தானென்ற அந்த அரக்கன்,—அ முறியே கொடு - (தனதுவில்) முறிந்த அந்தக்காரணத்தினால், (போர் செய்யும்படி), ஓர் வெற்றை எடுத்தான் - (அப்போது ஒரு

மலையை யெடுத்த (அதுமான்மீது) எறிந்தான்; அறிந்த மனத்தவன் - (போர்த் தொழிலு) அறிந்த மனத்தையுடையவனான அந்த அதுமான், — அ எழுவே கொடு - (தனது கையிற் கொண்டுருந்த) அந்த இருப்புத்துணைக் கொண்டே, எறிந்த அரக்கனை - (சன்மீது மலையை) வீசியெறிந்த அந்தத் தூர்த்தாரனை அரக்கனை, இன் உயிர் உண்டான் - சொற்றான்; (எ - று.) (௧௧)

[இதுவும், அடுத்த கவியும் - மழைநாந்து கேளுநீகளும்  
அதுமானும் பொருந்தமையைக் கூறும்.]

௧௨. ஒழிந்தவர் நால்வருமழையுருத்த  
கொழுந்துறுதியென வெஞ்சிலைகோலாப்  
பொழிந்தவர் வாளிபுகைகந்தனகண்கள்  
விழுந்தன சோரியாவ் வீரன் மணித்தோள்.

(இ - ன்.) ஒழிந்தவர் நால்வரும் - (தூர்த்தாரனை) பொழிந்த மற்று நான்கு சேனாபதிகளும், — ஊழி - கற்பந்தகாலத்தில், உருத்த - உக்கிரங்கொண்டு வெளிக்கிளம்பின, கொழுந்து உறுதீ என - ஜ்வாலையெழுந்திய எழுப்புப் போல (ச்சிறி), வெஞ்சிலை கோலா - கொடிய (தமது) விற்களை உளைத்து வாளி பொழிந்தனர் - அப்புகை (அதுமான்மீது) சொரிந்தார்கள்; சண்கள் புகைந்தன - (அவ்வரக்கருடைய) கண்கள் (கோமத்தினால்) புகைக்கொக்கின; அ வீரன் மணித்தோள் - அழகிய வீரனாகிய அனுமானது அழகிய தோள்களிலிருந்து, சோரி விழுந்தன - இரத்தம் ஒருகலாயின; (எ - று.)

‘தீயென வெய்துற’, ‘கொட்பர்’, என்றம் பாட முண்டு. (௧௨)

௧௩. ஆயிடையீர ஹமுள்ள மழன்றான்  
மாயவரக்கர் வலத்தை துணர்ந்தான்  
மீயெரியுயிப்பெதர்ந்த தெலவிட்டான்  
நியவரச்சிலையாப் பொடி செய்தார்.

(இ - ன்.) அ இடை - அப்போது, வீரனும் - அதுமானும், உள்ளம் அடர்ந்து - மனங்கொடுத்தவனும், — மாயம் அரக்கர் வலத்தை உணர்ந்தான் - வஞ்சனையையுடைய அரக்கரது வலிமையை யறிந்து, எரி மீ உயப்பது தூரால் செல விட்டான் - நெருப்பை மேலே உமிழ்வதான ஒருகற்பாறையை (அவர்கள்மீது தாக்குமாறு) வீசிவிட்டான்; தீயவர் - கொடிய அச்சேனாபதிகள், அ சிலையை பொடி செய்தார் - அந்தக்கலையை நீருக்கிவிட்டார்கள்; (எ - று.) (௧௩)

[இதுமூலம் மூன்றுகவிகள் - அதுமான் அவர்களுள்  
ஒருவனை அழித்தமையைக் கூறும்.]

௧௪. தொடுத்ததொடுத்தசாங்குநூர்த  
வடுத்தகன்மாப்பினமுந்தியகன்ற  
மிடற்றொழிலான் விடுதேரொடுநொய்தி  
னெடுத்தொருவன்றனை விண்ணினெறிந்தான்.

(இ - ள்.) தொடுத்த தொடுத்த சாங்கன் - (அவ்வாக்கர்கள் - மேன்மேல் வில்லில்) தொடுத்தவிட்ட அம்புகள், துரந்த - (அங்குறின்று) வெளிப்பட்டன வாய், அகல் மார்பின் அடுத்து அழுந்தி அ - ன்ற - (அனுமானது) பரந்தமார்பிலே பொருந்தித்தைத்து அப்பாற்சென்றன; (அப்போது), மிடல் தொழிலான் - வலிமையுடனே போர்த்தொழில்செய்கின்ற அதுமான், - ஒருவந்தனை - (நான்துசேனாபதியருள்) ஒருவனை, விடு தேரோடு நொய்தின் எடுத்து - (அவன்) செலுத்திவந்த தேருடனே விரைவாகஎடுத்து, விண்ணின் எறிந்தான் - ஆகாயத்தில் வீசிணன்; (எ - மு.)

அதுமானால் வீசி யெறியப்பட்டவன், விருபாட்ச நென்னலாம். 'அடுத்தன மார்பினழுந்தியனன்ற,' 'தேரோடுமெய்தி' என்பன பாடாந்தரங்கள். (1)

ருரு. ஏய்ந்தெழுதேரிமிழ்விண்ணினை யெல்லா  
நீந்தியதொழிநிமிந்தவகை  
மோய்ந்தவாயிழ்வதன்முன் னுயர்பாரிற்  
பாய்ந்தவன்மேலுந் தன்மார்புபாய்ந்தான்.

(இ - ள்.) ஏய்ந்து எழு தேர் - (அதுமானால்) எடுத்து ஏறியப்பட்ட அந்தத்தேரானது, இமிழ் விண்ணினை எல்லாம் - ஒலியைக்குணமாகக்கொண்ட ஆகாசத்தினிடம் முழுவதிலும், ஒடி நீர்தியது - மறைந்து கடந்ததாகி, நிமிர்ந்தது - வெகம் ஒய்ந்தது வீழ்வதன் முன் - (சினது) மிகுந்ததான வேகம் ஒய்ந்து போய்க் கீழ்வீழ்வதற்குடன்தமே, உயர் பாரில் பாய்ந்தவன் மேல் - சிறந்தபூமியிலே குதித்தவனாகிய அந்தவிருபாட்சனென்ற ஆகாசன்மேல், உடன - உடனே, மாருதி - அதுமான், பாய்ந்தான் -; (எ - மு.)

ஆகாசம் சப்தத்தைக் குணமாகக்கொண்ட தென் நூல்கள் கூறுதலால், 'இமிழ்விண்' எனப்பட்டது. 'ஏய்ந்தெழுதேருமல்விண்ணினை யெல்லாம்' என்றும் பாடம். (ருரு)

ருரு. மதித்தகனிற்றொலின் வாளரிமையு  
கதித்தவாய்ப்பவநுபாற்கதிநகாண்நு  
குதித்தனன்மால்வரைமேனிகுழம்ப  
மிதித்தனன்வெஞ்சினவீரருளாய்ரன்.

(இ - ள்.) மதித்த கனிற்றொலில் - மதுக்கொண்ட ஆண்யானையின்மேல், வான் அரி ஏறு கதித்தது பாய்வது போல் - கொடிய ஆண்சிங்கம் வேகம் கொண்டு பாய்வதுபோல, - வெஞ்சினம் வீரருள் வீரன் - கொடுங்கோபமுள்ள வீராவீரனாகிய அதுமான், கதி கொண்டு குதித்தனன் - விரைவாக அந்த விருபாட்சன்மேற் குதித்தவனாய், மால் வரை மேனிகுழம்ப மிதித்தனன் - பெரியமலைபோன்ற (அவ்வாக்கனுடைய) உடம்பு சிதைந்து இரத்தக்குழம்பும் படி துவைத்துக்கொன்றிட்டான்; (எ - மு.)

'கதித்தது', 'குதித்தவன்மால்வரைதோள்கள்' என்பன பாடாந்தரங்கள்.



[இழுதல் ஆறுகவிகள் - அநுமான் பின்னும் இரண்டு சேனாபதிகளைப்  
போர்செய்து தோலைத்தலைக் கூறும்.]

௫௭. மூண்டினனத்தவர் மூவர் மூன்றார்  
தூண்டியதேரர்சரங்கநுந்தார்  
வேண்டியவெஞ்சமம்வேறுவிளைப்பார்  
யாண்டினியேகுதியென்றெதிர்சென்றார்.

(இ - ள்.) மூண்டினனத்தவர் மூவர் - கோபம்மூண்ட மூன்றுசேனாபதி  
ள், மூன்றார் - கோபங்கொண்டு, தூண்டிய கோர் - (தமது) சேரைச் செலுத்  
தினவர்களாய், சரங்கன் தூந்தார் - (அநுமான்மீது) அம்புகளைத் தொடுத்தவர்  
களாய், வேண்டிய வெஞ்சமம் வேறு விளைப்பார் - (தாங்கள்) விரும்பிய  
கொடியபோரை வேறாக [புதிதாக] மீண்டுந் செய்யத்தொடங்கியவர்களாய்,  
வினி யாண்டி எஞ்சி என்று - 'அப்போது நீ எங்கு ஓடப்பார்க்கிறாய்?' என்று  
சொல்லிக்கொண்டே, எதிர் சென்றார் - (அநுமானை) எதிர்த்துச் சென்றார்கள்.

இம்மூவர் பெயர் - மூறையே, பூபாட்சன், பரகஸன், பாஸகர்ணன் என்  
பது. 'சினத்தினர்', 'யாண்டினியேகுது' என்பன பாடாந்தரம். (௫௭)

௫௮. திரண்டுயர்தோளினையஞ்சனைதிங்க  
மரண்டருளினதுறைவார்களுமஞ்சர  
மரண்டருதேரவையாண்டொருமூன்றி  
னிரண்டையிரண்டுகைமிற்கொடெழுந்தான்.

(இ - ள்.) திரண்டு உயர் கோள் இணை அஞ்சனை சிங்கம் - பருத்துஉயர்ந்த  
இரண்டுதோள்களையுடைய அஞ்சனையன், —அரண் தரு விண் உறைவார்  
களும் அஞ்ச-காவலையுடைய தேவலோகத்தில்வாழ்பவரான தேவர்களும் அஞ்  
சும்படி. மூரண்கரு - (தன்னோடு) மாறுபட்ட, தேர் அவை ஒரு மூன்றின் - மூன்று  
தேர்களுக்குள்ளே, இரண்டை - இரண்டிதேர்களை, ஆண்டு - அப்போது,  
இரண்டு கையில் கொடு எழுந்தான் - (தனது) இரண்டுகைகளிலே யெடுத்துக்  
கொண்டு கிளம்பினான்; (எ - று.)

இரண்டிதேர்களையும் இரண்டுகழற்காய்போல மிகஇலேசாகத் தன் இரு  
கைகளிலுங் கொண்டு அநுமான் எழுந்தன னென்க. இனி, போரின் கொடு  
மையைக் கண்டு தேவர்கள் அஞ்சின ரென்னலுமாம். 'மருண்டு' விசும்புறை  
வோர்களும்ஞ்ச' என்றும் பாடம் காண்கிறது. 'இரண்டு' என்றும் பாடம். (1)

௫௯. தூங்கியபாய்பரிசுதருநீந்தார்  
வீங்கியதோளவரின்னிண்ணிசைத்தா  
ராங்கதுகண்டவர்போயகலாழு  
னோங்கியமாருதியொல்லையினுற்றான்.

(இ - ள்.) (அப்படி அநுமான் எழுந்தவிசையினால்), —தூங்கிய பாய்பரி  
சுதர் - (அத்தேர்களிற்) கட்டப்பட்டுள்ள பாய்ந்துசெல்லங்குதிரைகளும் பாகர்

களும், உலேந்தார் - உயிரொழிந்தார்கள்; வீங்கிய தோளவர் - பருத்ததோள்  
களையுடைய அவ்வாக்கசேனாபதிகள் இருவரும், விண்ணின் விசைத்தார் -  
(அத்தேரின்னின்று) ஆகாயத்தில் விரைந்துசென்றார்கள்; ஆங்கு - அப்போது,  
அது கண்டு - அவர்கள் வானத்திற்செல்வதைக் கண்டு, அவர் போய் அகலா  
மூன் - அவ்வாக்கர்கள் (வானத்திற்சென்று)மறைந்து நீங்குவதற்குமுன்னமே,  
ஒங்கிய மாருதி - பெருவடிவுபடைத்த அநுமான், ஒல்லையின் உற்றான் -  
விரைவில் (அவர்களைச்சென்று) கிட்டினான்; (எ - று.)

பரிசுத நுலேந்தார் - அஃறிணையும் உயர்திணையும் விசவி, சிறப்பினால்  
உயர்திணைமுடிபைக் கொண்ட திணைவழுவமைதி. 'ஒங்கினன்மாருதி' என்ப  
தும் பாடம்.

(இக)

சூ. கானிமிர் வெஞ்சிலைகையினி றுத்தா

னாவர் தூணியும்வாளுமகைத்தா

னேனையவெம்படையல்லவ ரஞ்சார்

வானிடைநின் றுயர் மல்லின்மலேந்தார்.

(இ - ள்.) (சென்றுகிட்டின அநுமான்),--கால் நிமிர் வெம் சிலை கையின்  
இறுத்தான் - நீண்டகழுத்தையுடைய கொடியவிற்களைக் கையினால் முறித்  
தான்; (அன்றியும்): ஆனவர் தூணியும் வாளும் அகைத்தான் - அவ்வாக்கரு  
டைய அம்பருத்தாண்களையும் வாள்களையும் சின்னபின்னப்படுத்தினான்;  
எனைய வெம்படை இல்லவர் - மற்ருமலேறே ஒருஆயுதமும் இல்லாதவரான  
அவ்வாக்கரிருவரும்,--எஞ்சார் - பின்வாங்காதவர்களாய், வானிடைநின்று -  
ஆகாபத்திலிருந்துகொண்டே, உயர் மல்லின் மலேந்தார் - சிறந்தமற்போரினால்  
(அநுமாளுகி) பொருதார்கள்; (எ - று.)

ஆயுதங்கொண்டுபொருத்தற்குத் தம்மிடத்துள்ள படைகளையாவும் அநுமா  
னால்தொலைத்திட்டதனால் அவ்வாக்கர்கள் அநுமாளுகி மற்போர் பொரலாயின  
ரென்க. மற்போர் - ஆயுதமின்றிஉடல்வலிமைகொண்டுசெய்யும்போர். 'ஆன  
வர்தூணியும்புயிறுத்தான்' என்றும் பாடம்.

(சூ)

சூக. வெள்ளையெயிற்றர்க றுத்துயர்மெய்யர்

பிள்ளவிரித்தபிலப்பெருவாயர்

கொள்ளவருத்தடர் கோளரணைத்தா

ரொள்ளிகல்வீரனருக்களை யொத்தான்.

(இ - ள்.) வெள்ளை எயிற்றர் - வெண்மையான பற்களையுடையவர்களும்,  
கறுத்து உயர் மெய்யர் - கறுத்து உயர்ந்த உடம்பையுடையவர்களும், பிள்ள  
விரித்த பிலம் பெரு வாயர் - விரியும்படிதிருந்த குகைபோன்ற பெரியவாயு  
யுடையவர்களான அவ்வாக்கரிருவரும்,--கொள்ள உருத்து அடர் கோள்  
அரவு - உட்கொள்ளும்படி [கரவிக்கும்படி] கோபித்துநெருங்குகின்ற வலியு  
இராகுசேதுக்களென்னும் பாம்புகளை, ஒத்தார்--; ஒன் இகல் வீரன் - மிக்க

பாக்கிரமத்தையுடைய வீரஞ்சிய அநுமான், அருக்கனை ஒத்தான் - சூரிய  
னைப் போன்றான்; (எ - று.)

முசலில் இராகுகேதுக்களால் சூரியன் விழுங்கப்படுவதுபோலத்தோன்  
றினாலும் பிறகு உட்கொள்ளப்படாமல் ஒளியோடுவிளங்குவதுபோல, முத  
லில் இவ்வாக்கரிருவரால் அநுமான் தாக்கப்பட்டான், உடனே, அவர்களை  
வென்று விளங்குவ நென்பது கருத்து. மேற்செய்யுளில் இவ்விரவர்  
காண்க. வேள்வையேறித்தற் கறுத்துயர் மெய்யர் - ழாண்டோடை. (கக)

கூஉ. தாம்பெனவாலின்வரிந்துயர் தானோ  
டேம்பலிலாரிருதோள்களிறுத்தான்  
பாம்பெனநீங்கினர்பட்டனர் வீழ்ந்தா  
ராமபெனமும்பலகபோல்பவனின்றான்.

(இ - ள்.) தாம்பு என - கயிறுபோல, வாலின் - (தனது) வாலினாலே.  
வரிந்து - கட்டி, எம்பல் இலார் - சிறிதும் சலியாது போர்செய்த அவ்வாக்க  
வீரருடைய, உயர் தானோடு இரு சோள்கள் - நீண்ட கால்களையும் தோள்  
களையும், இறத்தான் - (அநுமான்) முறித்தான்; (அவ்வாக்கரிருவர்களும்),  
பாம்பு என நீங்கினர் - (சூரியனைக்கிரமிக்கின்ற இராகுகேதுக்களென்னும்,  
பாம்புகள் (நீங்குவது)போல (அநுமானை) நீங்கி, பட்டனர் வீழ்ந்தார் - இறந்து  
வீழ்ந்தார்கள்; ஆம்பல் செடும்பகை போல்பவன் - ஆம்பலென்னும் நீர்ப்பூவுக்  
குப்பகைவான சூரியனை யொத்த அநுமான், நீன்றான் - தான் யாதோருடைய  
பாடும்இன்றி) விளங்கினின்றான்; (எ - று.) (கஉ)

[எஞ்சிய சேனாபதியையும் அநுமான் ஒழித்தல்.]

கூங. நின்றன னேனைய வின்றது கண்டான்  
குன்றிடை வாவுறு தோளரி போல  
மின்றிரி வன்றலை நீயது நுத்தான்  
பொன்றிய வன்புவி தேரோடு புக்கான்.

(இ - ள்.) எனையன் நின்றனன் - ழவரில் மற்றொருவஞ்சிய சேனாபதி  
எதிர்த்துநின்றான்; நின்றது - (அவ்வாறு தன்னை) எதிர்த்துநின்றதை, கண்  
டான் - கண்டவஞ்சிய அநுமான் - குன்றிடை வாவுறு தோள் அரி போல.  
மலையின்மேல் தாவிப்பாய்கிற வலிய சிங்கம்போல, மின் திரி வல் தலைமீது -  
ஒளிவீசுகின்ற (அவ்வாக்கனது) வலிய தலையின்மேல். குதித்தான் -; அவன்  
அவ்வாக்கன், பொன்றி - இறந்து, புவி - பூமியில், தேரோடு புக்கான் -  
தேரோடு அழுந்தி இறந்துட்டான்; (எ - று.)

இவ்வாக்கன்பெயர் பாஸகன்ன நென்னலாம். அநுமான் தன்னோடு  
எதிர்த்துநின்ற பாஸகன்னனென்ற அரக்கன் தலைமீது குதிக்க, அவ்விசையி  
னால் அவ்வாக்கன் தரையில் தேரோடு புதைந்து அழிந்தன நென்றவாறு. (

வேறு

[கவிக்கூற்று : பஞ்சசேனாபதிகள் அதுமானால் இறந்ததைப்பற்றிய  
வருணனை.]

கூசு. வஞ்சமுந் களவும் வெஃகி வழியலா வழிமே லோடி  
நஞ்சினுந் கொடிய ராகி நவைசெயற் சூரிய நீரார்  
வெஞ்சின வரக்க ரைவ ரொருவனே வெல்லப் பட்டா  
ரஞ்செனும் புலன்க ளொத்தா ரவனுநல் லறிவை யொத்தான்.

(இ - ன்.) வஞ்சமும் களவும் வெஃகி - வஞ்சனையையும் களவுத்தொழி  
லையும் விரும்பி, வழி அலா வழிமேல் ஓடி - நீதியல்லாத தீயவழியிற் சென்று,  
நஞ்சினும் கொடியர் ஆகி - விஷத்தினும் கொடுமையையுடையவர்களாய்,  
நவைசெயற்கு உரிய நீரார் - (பிறர்க்குத்) தீங்குசெய்தலையே உரியருணமாகக்  
கொண்டதன்மையுடையவர்களாய், வெல்லப்பட்டார் - (அதுமானால்) வெல்லப்  
பட்டவரான, வெம் சினம் அரக்கர் ஐவர் - கடுங்கோபமுடைய அரக்கராகிய  
பஞ்சசேனாபதிகள், அஞ்ச எனும் புலன்கள் ஒத்தார் - பஞ்சேந்திரியங்களைப்  
போன்றார்கள்; ஒருவனே அவனும் - தனிவீரனும் (அவ்வைவரையும் வென்ற)  
அதுமானும், நல் அறிவை ஒத்தான் - ஈறந்தஅறிவைப்போன்றான்; (எ - று.)

பெருவீரனும் தனிப்பட்டவனான அதுமான் மிக்ககொடியராய் வெவ்  
வற்று அரிய பஞ்சசேனாபதிகளை வென்றதற்கு - தீயவழியிலேயே செல்லுந்  
தன்மையனவாய் அடக்கமுடியாத பஞ்சேந்திரியங்களையும் எளிதில் வெல்லுந்  
தத்துவவுணர்ச்சியை உவனம் கூறினார், 'வெல்லப்பட்ட அஞ்செனும் புலன்கள்'  
என்றும் பாடமுண்டு. புலன் - பொறிக்கு, இலக்கணை.

இதமுதல் அடுத்தபடலம் உஎ - ஆந் கவிவரையில் முப்பத்தொருகவி  
கள் - பெரும்பாலும் முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் விளச்சீர்களும், மற்றை  
நான்குசீரும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்குகொண்ட அறுதீ ராசிரிய  
விருந்தங்கள். (கூசு)

[அரக்கியானரும் போரில் இறந்தோழிந்ததைக் காவலாளியாவரும்  
காணுதல்.]

கூரு. நெய்தலையுற்றவேற்கைநிருதரச்செருவினீர்ந்தா  
ருய்தலையுற்றுமீண்டாரொருநுருமில்லையுள்ளார்  
கைதலைப் பூசல்பொங்கக்கடுகினர் காலனுட்கு  
லமவருமுலந்ததன்மையனைவருமமையக்கண்டார்.

(இ - ன்.) உள்ளார் அனைவரும் - (அந்தச்சோலையிற்) காவலாகவுள்ளவர்க  
ளான பருவத்தேவரயாவரும்,--அ செருவில் - அந்தப்போரில், நேர்ந்தார்--(போர்  
செய்யும்படி தம்மோடு) வந்தவர்களாய், நெய்தலை உற்ற வேல் - கை நிருதர் -  
நெய்யை முனையிலே பூசப்பெற்ற வேலாயுதத்தைக் கையிலேந்திய அரக்கர்  
களில், உய்தலை உற்று - உயிர்பிழைத்தலைப் பொருந்தி; மீண்டார் - திரும்பி

(ஊர்க்கு)ச்சென்றவர்கள், ஒருவரும் இல்லை - ஒருவருமில்லையாகி, கைதலை பூசல் பொங்க கடுகினர் - அணிவகுப்பில் பேராவாரம் மிகும்படி விரைந்துபோர்க்கு ஊர்தவர்களாகிப், காலன் உட்கும் ஐவரும் - யமனும் அஞ்சும்படி கொடுத்தன் மையுடைய பஞ்சசேனாபதிகளும், உலகத் தன்மை - அழிந்துபோனதை, அமையகண்டார் - பிரதயட்சமாகப் பார்த்தார்கள்; (எ - று.)

பொழிலுக்குக்காவலாளிகளாயிருந்த பருவத்தேவர்கள் போர்க்குவந்த பஞ்ச சேனாபதிகள் தமது துணைப்படையுடனே யாவரும் இறந்துபோனதைப் பிரதி யட்சமாகக்கண்டன ரென்க. எதுகைகடப் நோக்கி 'கைதலை' என இயல்பாயிற்று: கை - படைவகுப்பு. இச்செய்யுட்கு வேறுவகையாகப் பொருள்கூறுவது பொருந்துமாயிற் கொள்க. (சுரு)

[இதுவும், அடுத்த கவியும் - பஞ்சசேனாபதிகள் சேனையோடு ஒழிந்ததைச் சோலகாப்போர் இராவணனிடத்துத் தெரிவித்தல்.]

சுரு. இறுக்குறுமின்னே நம்மையிக்குரங்கென்னவேங்கி  
மறுக்குறுகின்றெஞ்சின் மாதரைவையதுநோக்கி  
யுறுக்குறுசொல்லாறு அழித்தியெனவுலகமேழுந்  
சுறுக்கொளநோக்குவான் நன்செவித்தொண்டியச்சொன்னார்.

(இ - ள்.) (யாவரும் இறந்ததைக் கண்டுகடாகக் கண்ட காவலாளிகளான பருவத்தேவர்கள்).—'இ குரங்கு - இந்தக்குரங்கானது, (நாம் இங்குத் தானே இருந்தால்), நம்மை இன்னே இறுக்குறும் - நம்மையும் இப்பொழுதே முறித்துக்கொன்றவிடம்', என்ன - என்று கருதுதலால், ஏங்கி - ஏக்கங்கொண்டு, (அவ்விடத்தைவிட்டு இராவணனுள்ள இடத்திற்குச் சென்று),— மறுக்குறுகின்ற நெஞ்சின் மாதரை - (சீதைபிணிபடுத்துள்ள காதலால் தம்மைக்கண்ணெடுத்தப்பாரமலிருப்பதுபற்றிக்) கலக்கக்கொண்ட மனத்தையுடைய மாதர்களை, வைது நோக்கி - திட்டியவண்ணம் பார்த்து, உறுக்குறு சொல்லான் - கடுஞ்சொற்கூறுபவனாய், ஊழி தீ என உலகம் ஏழும் சுறுக்கொள நோக்குவான் தன் - சுற்பாந்தகாலத்து அக்கினிபோல உலகமேழும் தீந்துபோம்படி கடம்பார்வைபார்த்துக்கொண்டிருப்பவனாகிய இராவணனது, செவி தொலை - காதுகளின் துவாரங்கள், தீய - தீந்துபோம்படி [சூர்ணகரீரமாக], சொன்னார் - (பஞ்சசேனாபதிகளிறந்ததைக்) கூறலானார்கள்; (எ - று.)—இதன் விவரத்தை அடுத்த செய்யுளிற காண்க.

பொழிலிறுத்தல் கிங்கராவதை முதலியவற்றை இராவணனிடத்துக்கூறியதுபோலவே, பருவத்தேவர்கள், பஞ்சசேனாபதிகள் இறந்ததையும் கூறலானார்கள் என்க. எழுவாய், வருவித்துஉரைக்க. 'மறுக்குறுகின்ற.....நோக்குவான்' என்ற தொடர் - இராவணனைக் காட்டும். முதலடி - பருவத்தேவர் அறுமானிடத்து அஞ்சியமையைக் காட்டும். முதலடியில் - 'இறுக்குறுமின்னே நம்மைக்குரங்கெனவிரங்கியேங்கி' என்றும் பாடமுண்டு. 'உறுக்குறு சொல்லார்' என்றபாடம்கொண்டு, சில அரக்கர் என்று எழுவாய் வருவித்து—'நம்மை இப்

போதே இக்குரங்கு கொன்றுவிடுமென்று மனமறுதி ஏங்கித் துக்கித்தின்ற ராகுலஸ்திரிகளைப் பார்த்துக் கீகாபித்து அதட்டுஞ் சொல்லராய் வைது விட்டு, சில அரக்கர்கள் ஓடிவந்து, ஊழித்தீயைப்போல எழுவகைப்பட்ட உலகங்களும் எரியும்படி உக்கிரதிருஷ்டியாகப்பார்த்துக்கொண்டு கோபமே ஒருவடிவமெடுத்தாற்போலிருந்த இராவணனுடைய செவித்தொளைகள்வெந்து நீயும்படி பஞ்சசேனாதிகள் இறந்தசெய்தியைச் சொல்லத்தலைப்பட்டார்கள் என்று உரைகூறுவா ந முனா; அவ்வகைப்பாடம்பொருந்து மாயிற் கொள்க. ( )

கூஎ. தானையுமுலந்ததையாதவர் தலைவருஞ்சமைந்தார்தாக்கப்  
போன பின் மீள்வேம்பாமேயதுவும்போர்புரிசிலாமை  
வானையும்வென்றுளோரைவல்லையின்மடியதூறி  
யேனையநின்மைசோம்பியிருந்ததக்குரங்குமென்றார்.

(இ - ள்-) தாக்க - (அந்தக்குரங்கு)தாக்கியதனால், - தானையும் உலந்தது - சேனையும் அழிந்தது; ஐவர் தலைவரும் - பஞ்சசேனாபதிகளும், சமைந்தார் - இறந்தொழிந்தார்கள்; போன பின் - இவ்வாறானபிறகு, மீள்வேம் - (அங்கு நின்று) மீண்டுவந்தோமும், மாமே - (அச்சோலைக்குக் காவலாளிகளான) நாக் களே; அதுவும் - அவ்வாறு நாக்கள் உயிர்த்தப்பியதும், போர்புரிசிலாமை - (அக் குரங்கு எங்களிடம்வந்து) போர்புரியாமையினாலேயாகும்; (இப்போது), அ குரங்கும் - அந்தக்குரங்கோடுவென்றால், வானையும் வென்று உளோரை வல்லையில் மடிய தூறி - ஆகாயத்திலுள்ளதேவர்களையும் ஜயித்தவரான பஞ்சசேனா பதிகளையும் விராவாகஉயிரொழியும்படிகொண்டு, ஏனையர் இன்மை - (தன் னேடு) போர்செய்பவர் எவரும்இல்லாமையால், சோம்பி இருந்தது - செய் தொழிலில்லாமல் சோம்பல்கொண்டு இருக்கின்றது, என்றார் - என்று செய்தி தெரிவித்தார்கள்; (எ - று.)

‘தானையுமுலந்ததையா’, ‘போனபிளேடியாருமெய்தம்’ என்பன பாடங் தாம். என்றார் என்ற முற்றுக்கு எழுவாய் வருவித்துஉரைக்க. (கூஎ)

பஞ்சசேனாபதிகள் வதைப்படலம் முற்றிற்று.

பதினோராவது

அட்சகுமாரன்வதைப்படலம்.

இராவணனதுகுமாரனான அட்சனென்பவன் அநுமானம் கொல்லப்பட்டதைக் கூறும் பாடம்.

[அநுபாடேடு போர ஒருப்பட்ட இராவணனைத் தடுத்து  
அட்சகுமாரன் தன்னை அனுப்ப வேண்டேதல்.]

க. கேட்டலும்வெகுளிவெந்தீக்கினார்தெழுமுயிர்ப்பனாகித்  
தோட்டலர் தெரியன்மலைவண்டொடுஞ்சுறுக்கொண்டேற  
ஆட்டார்க்குண்டபொலுநயனத்தானொருப்பட்டானைத்  
தாட்டுணை தொழுதுமைந்தன் மடுத்திடைதருதியென்றான்.

(இ - ன்.) கேட்டலும் - (பருவத்தேவர்கள் கூறிய வார்த்தையைக்) கேட்டவுடனே, ஹெருளி வெம நீ கிளாந்து எழும் உயிர்ப்பன் ஆகி - கொடியகோபாக் கினியாற் பொங்கிவருகின்ற பெருமூச்சையுடையனும், —தோடு அலர் தெரியல் மால வண்டொடும் சுறுக்கொண்டு ஏற - இத்தூகன்மலர்ப்பெற்ற மலர்களைக்கொண்டுதொடுக்கப்பட்ட வினவருவதான மார்பன்மலை (அதனிடத்து மொய்க்கின்ற) வண்டுகளுடனே தீந்துவிட, ஊட்டு அரக்கு உண்ட போலும் நயனத்தான் - தீற்றப்பெற்ற அரக்குப் படியப்பெற்றனபோன்றுள்ளனவான [மிச்சிவந்த] கண்களையுடையவனாகி, ஒருப்பட்டான் - (அதுமானிது போர்க்குச்செல்ல) உடன்பட்டிச் சித்தனாயிருந்த இராவணனை, — மைந்தன் - அட்சகுமாரன், —தான் துணை தொழுது - (அடனது) இரண்டுபாதங்களிலும் வணங்கி, தடுத்த - (அவ்விராவணனைப்) போகவொட்டாமல் நிறுத்தி, இடை தருதி - ('நான் சென்று அதுமானவென்றுவருமாறு எனக்கு) இடந தருவாயாக', என்றான் - என்றுவேண்டினான்; (எ - று.)

'பஞ்சசேனாபதிகளும் இறந்துவிட்டனர்' என்ற செய்தியைக் கேட்ட மாத்நிரத்தில், மனத்திற்பொங்கியெழுந்த கோபக்கினியாற் பெருமூச்சுத் தோன்றவும், மார்பிலணிந்த மலை அதனிடத்துமொய்க்கும் வண்டுகளுடனே கரிந்துபோகவும், கண்கள் செவ்வாக்கு ஊட்டப்பட்டனபோலச் சிவந்து தோன்றவும், இனி எவரையும் அனுப்பாமல் தானே அனுமாசேனாபொருவதாக நிச்சயித்து அதற்கு ஏற்ப முயலும் இராவணனை நோக்கி, அவர்களுகளு அட்சகுமாரன் அவன்காலில்வீழ்ந்து அச்செயலில் தன்னையேவுமாறு வேண்டிக்கொண்டன நென்பதாம். இந்த அட்சகுமாரன் தானியமாலையினென்பவளிடம் இராவணனுக்குப் பிறந்த மகனாவன்; சும்பர் மந்தோதரிமகனென்றே எண்ணுமாறு இந்தப்படலத்துக் கூறுகின்றார். இடை தடுத்து - நடுவே தடுத்து, தருதி - விடைதருவாயென்றுகூறுதலும், 'இறைதருதி' என்றுபாடங்கொண்டு - விடைதருவாயென்று பொருள்கூறுதலு முண்டு. 'கிளாந்தெழில்லவகன்மார்பில்' என்றும் பாடம்.

(க)

[இதுவும், அடுத்த கவியும் - ஒருதோடர்: அட்சகுமாரன் முன்னரீக் கூறியதையே வேறுவகையாற் கூறுதல்.]

உ. முக்கணனுர்தியின்றேன்மூன்றுலகடியிற்றையோ  
னொக்கஞர்பறவைபன்றேலவன்றுயிலுரகமன்றேற்  
றிக்கயமல்லதேற்புன்குரங்கின்மேற்சேறிபோலா  
மிக்கடனடியேற்கிதியிருத்தியிண்டினிதினெந்தாய்.

(இ - ன்.) எந்தாய் - எனது தந்தையே! (ஈமமோடு பொருவது); — முக்கணனு ஊர்தி அன்றுஎல் - மூன்றுகண்களைப்படைத்த கடவுளாகிய சிவபெருமானது வாகனமாகிய இடபன்ருயின், — மூன்று உலகு அடியின் தாயோன் ஒக்க ஊர்பறவை அன்று எல் - மூவுலகங்களையும் (தனது திருவடிகளினால்) தாவி யளந்தவனாகிய திருமால் எப்போதமாக ஏறிச்செலுத்துகின்ற கருடப்பறவை

யன்றாயின், அவன் துயில் உரகம் அன்று ஏல் - அத்திருமால் கண்வளர்கிற ஆதிசேஷனன்றாகில், திக் கயம் அல்லது ஏல் - திக்குக்களைத்தாங்குகின்ற அஷ்டதிக்கஜங்களு மன்றாயின், — புல் குரங்கின்மேல் சேறி போல் ஆம் - (உன்னுடைய ஆற்றலுக்குச் சிறிதும் ஏற்றதல்லாத) இழிந்த ஒரு குரங்கின் மேற் (போர்க்குச்) செல்வாய்போலும்; (நீ பொரச்செல்வது சிறிதூற்றகுதி யன்ற); இ கடன் - இந்தக்கடமை, அடியேற்கு நதி - எனக்குத்தந்து, சுண்டு இனிதின இருத்தி - இங்கே சுமோக இருப்பாயாக; (எ - து.)

பெருவீரனான நீ உனக்குஏற்றவலிமைபடைத்த பெருவீரருடனே பொரு வதே தகுதி; அவ்வாறு பொருதற்கு வீரவராது விலங்கோடு பொருவதென்ற லும், சிவபெருமானுடைய வாகனமாகிய விருஷபமோ, அன்றித் திருமாவின் வாகனமாகிய கருடனோ, அல்லாவிடின் அப்பரமன் பள்ளிகொள்ளும் ஆதி சேடனோ, அவைகளுல்லாம் அன்றாயின் திக்கஜங்களுள் ஒன்றோ, இவற்றுள் எதுவாக இருப்பினும் பொருதாலும் பொரலாம்; ஒருவிதத்திலும் மேம்பாடு பெறாத அற்பக்குரங்குடனே மகாவீரனான நீ பொரச்செல்வது உனது ஆற்ற லுக்குச் சிறிதேனும் ஏற்குமோ? வலாது; ஆகவே, இந்த அற்பத்தொழிலைப்பிரியு மாறு எனக்குக் கட்டளைகொடுத்துவிட்டு, நீ 'இஹலம், இக்குரங்கைவெல்லுதல் முடியுமோமுடியாதோ? என்ற சங்கைசிறிதுமின்றி இங்கே இனிது இருப்பாய்' என அட்சுதமாரன் இராவணனை வேண்டிக்கொண்டானென்க. 'ஊர்தி யன்றே, 'பறவையன்றே', 'உரகமன்றே', 'திக்கயமல்லவாகில்' என்பன பாடாந்தரம்.

(உ)

[அட்சுதமாரன் தன்னையேவெண்ணிமென்பதற்குக் காணங் காட்டுதல்.]

ந. அண்டர்கோன்றன்னைப்பற்றித்தருகெனவடியேனிற்கக்  
கொண்டனை யென்முன்றன்னைப்பணியெனநெஞ்சங்கோட  
லுண்டதுதீருமன்றோபுரனிலாக்குரங்கொன்றேனு  
மண்டிசைவென்றநீயேயேவுதியென்னையென்றான்.

(இ - ள்.) 'அடியேன் நிற்க - நான் (உனதுகட்டளையை முடித்தற்குச் சித் தமாக) இருக்கையில், (என்னையேவாமல்), — அண்டர் கோந்தன்னை பற்றி தருக ஏன - தேவராசனான இந்திரனைப் பிடித்துவருவாயென்றமொல்லி, என் முன்தன்னை பணி கொண்டனை - என் தமையானு என இந்திரசித்தினிடத்துத் (தேவராசனைப்பிடித்துவருவதாகியஅத்)தொழிலை வாங்கிக்கொண்டாய்', என - என்று, நெஞ்சம் கோடல் உண்டு - மனத்திற்கொண்ட குறையொன்று (என க்கு) உள்ளது; உன் இலா குரங்கு ஒன்று ஏனும் - (இப்போது நான் எதிர்த்து வெல்லப்போவது) வலிமையில்லாத தொரு குரங்கையாயினும், (அதனை வென்றுவருமாறு எனக்குக் கட்டளையிட்டாயாயின்), அது தீரும் அன்றே - அந்த மனக்குறை (ஒருவாறு) நீங்குமல்லவோ? (ஆதலால்), என்னை —, என் னினை வென்ற நீயே - திக்விசயஞ்செய்த நீயே, ஏவுதி - (அக்குரங்கைவென்று



வருத்தொழிலில்' எவ்வாயாக?' என்றான் - என்று (இராவணனை) வேண்டிக் கொண்டான், (அட்சுதமாரன்); (எ - மு.)—'கொஞ்சக்கொண்டது' என்றும் பாடம்.

(க).

[இதுவும், அடுத்த கவியும் - அட்சுதமாரன் தான் தூங்கிக்

வேண்டுவருவதாக உறுதிபுறந்தல்.]

ச. கொய்தளிரகோதும்வாழ்க்கைக்கோடரத்தருவுகெரண்டு  
கைதவமியற்றியீண்டுடார்சிறுபழியிழைக்குங்கற்பா  
னெய்தினனிமையாமுக்கணீசனெயென்றபோது  
நொய்தினின்வென்றுபற்றித்தருகுவிவெழுயினுன்பால்.

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) இமையா முக் கண்சான் - இமைத்தலில்லாத மூன்றுகண்களையுடைய சிவபிரானே, கைதவம் இயற்றி ஈண்டு ஓர் சிறு பழி இழைக்கும் சுற்றான்-வஞ்சனைசெய்து இந்ததிருலங்காபுரியில் ஒரு சிறிய அகௌரவத்தை விரைக்கக்கூடிய காரியத்தைச் செய்பவெண்டுமென்கிற நினைவினால், கொய்தளிரகோதும் வாழ்க்கை கோடரத்து உருவு கொண்டு எய்தினன் - கொய்தற்குஉரிய தளிர்களைக் கொத்தியுண்கிற உயிர்வாழ்க்கையையுடைய (அற்பக்) குரங்கினது வடிவத்தைக்கொண்டு வந்துள்ளான், என்றபோதும் - என்றாலும், (அவ்வாறு குரங்கின் வடிவுகொண்ட சிவனையும்), கொய்தினின் வென்று - இலேசாக வென்று, நொடியின் பற்றி உன்பால் தருகுவென் - வெருவிரைவிற்பிடித்து உன்னிடம் கொணர்ந்தலிட்டிடுவென் ; (எ - மு.)

சிவபெருமானுடைய மூன்றுகண்களில் நெற்றிக்கண் திறவாமல் மூடியிருத்தலாலும், மற்றையிரண்டுக்கண்களும் அப்பெருமானது தெய்வத்தன்மைக்கு ஏற்ப மூடாமல் திறந்தே யிருத்தலாலும், 'இமையா முக்கண்' எனப்பட்ட சென்க. பழி - அபகீர்த்திக்கு இடமான செயல் : ஒரு அற்பப்பிராணியால் அரக்கர்பலர்மடிந்தா ரென்பது. 'கைதவங்கண்ணி' என்றும் பாடம். (ச)

ரு. துண்டத்தாணதனிற்றோன்றுங்கோளரிசுடர்வெண்கோட்டு

மண்டொத்தநிரிராண்கேழலாயினுமலேதலாற்று

தண்டத்தைக்கடந்துபொங்கியப்புறத்தகலினென்பாற்

றண்டத்தையிடுதியன்றெநின்வயிற்றந்திலேனேல்.

(இ - ள்.) தண்டம் தூண் அதனில் தோன்றும் கோள் அரி (ஆயினும்) - மரத்துண்டினாலாகிய கம்பத்திலிருந்து தோன்றிய வலிமையையுடைய நரசிங்கமேயாயிருந்தாலும், வெண்கடர்கோடுமென் தொத்த நிமிர் ஆண்கேழல் ஆயினும் - வெள்ளொளிபொருந்திய கோரப்பல்லிலே பூமி (ஒருதுகள்போல) ஒட்டிக் கொள்ளும்படி ஒங்கிவளர்ந்த வராகமேயானாலும், (அவையும்), மலைதல் ஆற்றாது - (என்னோடு) பொருதற்குத் தாமுடையனவல்ல ; (இப்போது கம்புமூரில்வந்து

பொருகின்ற அக்குரங்கு), (என்னையில் அகப்படாமல்),—பொங்கி அண்டத் தை கடந்து அ புறத்து அகலின் - கிளர்ந்தெழுந்து இவ்வுலகவுருண்டை யைத்தாண்டி அப்பாற் சென்றுவிட்டால், (அதனால்), நின்வயின் தந்திலேன் எல் - (அதனை) உன்னிடம் கொணர்ந்து நிற்றவைக்காமற்போவேனாயின், அன்றே - அப்போதே, என்பால் தண்டத்தை இடுதி - என்னிடம் தக்க தண்டனையை விதிப்பாய்; (எ - று.)

முன்னிரண்டடிகட்கு - நரசிங்கத்தின் அம்சமாகவேனும் வராகத்தின் அம்சமாகவேனும் இந்தக்குரங்கு இருந்தாலும் சரி, இதனால் என்னோடு பொர முடியாது என்று கருத்துக் கொள்ளினுமாம். வெண்கோட்டி மன்தோத்த நமீர் ஆண்டேழல் - “பன்றியாய்ப் படிமெடுத்த பாழியாயென்பரது - வென்றி யா ருனதெயிறின் மென்றுகன்போன்றிருந்ததால்” என்றது காண்க. (க)

[அட்சுதமாரன் இராவணன்இத்து விடைபெற்றுப் புறப்படுதல்.]

க. எனவிலையியம்பாய் திணிடையெனவிறைஞ்சிநின்ற வளைகழல்வாயிரத்திண்டோண்மைந்தனைமகிழ்ந்துநோக்கித் துளைபரித்தேர்மேலேறிச்சேறியென்றினையசொன்னான் புனைமலர்த்தாரினானும்போரணியணிந்துபோனான்.

(இ - ன்.) என இவை இயம்பி - என்று இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லி, - விடை சதி - (எனக்கு) விடைமகாடிப்பாய், என - என்று; இறைஞ்சி நின்ற - வணங்கி (தன்முன்னே) நிற்கிறவன் கழல் வாயிரம் திண்தோன்மைந்தனை - கட்டியவரக்கழலையும் மிகவலிய தோன்களையுமுடைய அட்சுதமாரனை, —(இராவணன்), —மகிழ்ந்து நோக்கி—, ‘துளை பரித்தேர்மேல ஏறிச் சேறி - விரைந்து செல்லுகின்ற குதிரைகள் பூட்டிய தேரின்மேலேறிச் செல்வாய்’ என்று—, இனைய சொன்னான் - இவ்வாறுகச் சொன்னான்; மலர் புனை தாரினானும் - மலர் கொண்டுதொடுக்கப்பட்ட மாலையையணிந்த அட்சுதமாரனும், போர் அணி அணிந்து போனான் - போர்க்கோலங்கொண்டு புறப்பட்டான்; (எ - று.)

தான் குரங்கை எப்படியிருந்தாலும் வென்றுவருவேனெனத் தன்மகன் உறுதிசூறியதனால், அதுசேட்ட இராவணன் அவனை மகிழ்ந்து நோக்கிப் பொருமாறு விடைகொடுத்தன நென்க. (க)

[அட்சுதமாரன் தேர்மேலேறுதல்.]

எ. ஏறினென்மமன்னோவிரந்திரனிகலினிட்ட நூறெடுதாறுபூண்டநொறில்வயப்புரவிநோன்றோர் கூறினரரக்கராசிகுமுறினமுரசுக்கொண்பு ஆறினவரவுத்தானையுழிபேர்கடையொப்ப.

(இ - ன்.) இகலின் - (முன் நிகழ்ந்த) போரில், இந்திரன் இட்ட - தேவேந்திரன் கொடுத்துப்போய்விட்டதும், கொறில் வய புரவி நூறெடு தாறு பூண்ட - விரைவுள்ள வெற்றிபெற்ற இருதாறுகுதிரைகள் பூட்டப்பட்ட

மென்னதுமான, கோன் தேர் - வலிய தேரின்மீது, ஏறினன் - (அந்த அட்சு குமாரன்) ஏறினான்; (அப்போது), அரக்கர் ஆகி கூறினர் - அரக்கர்கள் ஆகி வாதஞ் சொன்னார்கள்; முரசம் கொண்டு குமுறின - முரசுவாத்தியங்களாகிய மேகங்கள் முழங்கின; ஊழி பேர் கடலை ஒப்ப - யுகாந்தகாலத்தில் நிலை பெயர்ந்து வருகின்ற சமுத்திரத்தைப்போல, உரவு தானை - வலிய சேனை, ஊறின - மேன்மேற் சுரந்து (அவ்வாக்கக்குமாறின) பின்பற்றிவரலாயின; (எ - று.) - என்ப, மன், ஒ - அசைகள். (எ)

[அட்சுதுமாரனோடு சென்ற நால்வகைச் சேனையின் மீதுத்.]

அ. பொருகடன்மகரமெண்ணினெண்ணலாம்பூட்டகைபொங்கித் திரிவனமீன்களெண்ணினெண்ணலாஞ்செம்பொற்றிண்டே நுருவுறுமணலையெண்ணினெண்ணலாமுரவுத்தானை வருதிரைமரபினெண்ணினெண்ணலாம்பொயும்வாசி.

(இ - ன்.) (அந்த அட்சுதுமாரனோடு சென்ற நால்வகைச் சேனைகளில்),— பூட்டகை - யானைச் சேனையை, பொரு கடல் மகரம் எண்ணின் எண்ணல் ஆம் - (அலைகள்) மோதுகின்ற கடலிலுள்ள சுரமீன்களை எண்ணக்கூடுமானால் எண்ணமுடியும், செம்பொன் திண் தேர் - செம்பொன்மயமான வலியதேர் களை, பொங்கி திரிவன மீன்கள் எண்ணின் எண்ணல் ஆம் - (அந்தக் கடலில்) செருக்கித் திரிவனவாகிய மீன்களை எண்ணமுடியுமானால் எண்ணமுடியும்; உரவு தானை - வலிமைபொருத்திய காலாட்சேனையை, உரு உறு மணலை எண்ணின் எண்ணல் ஆம் - அந்தக்கடலிலே (ஒன்றோடொன்று ஒட்டாது) தனித் தனியேயுள்ள மணலை எண்ணக்கூடுமானால் எண்ணமுடியும்; வாவும் வாசி - தாவிச்செல்லும் குதிரைகளை, மரபின் வரு திரை எண்ணின் எண்ணல் ஆம் - (அந்தக் கடலில்) முறைமுறையாகவருகிற அலைகளை எண்ணக்கூடுமானால் எண்ணமுடியும்; (எ - று.)

கடலிலுள்ள மகரம் முதலியவற்றை எண்ணுதல் அரியதாதல்போல அந்த அட்சுதுமாரனோடுசென்ற நால்வகைச் சேனைகளையும் எண்ணுதல் அருமையாகு மென்க. சேனையை அளவிடுதல் முடியாதென்பதை வற்புறுத்தும் பொருட்டிக் கடலிலுள்ள மகரம்முதலியவற்றை யெண்ணினால், அப்போது இந்தச்சேனையை யெண்ணலாமென்று கூறிய இது - உய்த்துணர்வைப்பூ ஏன் லும் அணியாம்; இதனை, வடநூலார் ஸம்பாவநாலங்கார மென்பர். வேறொரு பொருள் சித்திப்பதற்காக 'இப்படியிருந்தால் இன்னது ஆகும்' என்ற வாய்பாடு படக் கூறுவது, இவ்வணியின் இலக்கணம். இங்குக்கூறிய வருணனையில் அந்த நால்வகைப்படைகளுங்கூடிய சேனைக்குச் சமுத்திரமும், அதனிடத் துள்ள யானைகட்கு அக்கடலிலுள்ள சுரமீன்களும், தேர்த்திரைகட்கு மீன்திரைகளும், குதிரைகட்கு அலைகளும், காலாட்படைக்கு மணலும் உவமையாதல் பெறப்படும். (அ)

[குதுவும், அடுத்த கவியும் - பலஅரக்கக்துமரர் படைத்துணையாகச்  
செல்லுதலைத் தெரிவிக்கும்.]

கூ. ஆறிரண்டடுத்தவெண்ணிரைங்குமரராவி  
வேறிலாத்தோழர்வென்றியரக்கர்தம்வேந்தர்மைந்த  
ரேறியதேரர்கூழந்தாரிறுதியின்பாவுமுண்பான்  
சீறியகாலத்தியின்செறிசுடர்ச்சிகைகள்ளனார்.

(இ - ன்.) இறுதியின் யாவும் உண்பான் - யுகாந்தகாலத்தில் (உலகத்  
துப் பொருள்களை) எல்லாம் அழிக்கும்பொருட்டு, சீறிய - பொங்கிக்கிளர்ந்த,  
காலம் தியின் - யுகாந்தகாலாக்கினியினுடைய, செறி சுடர் சிகைகள் - நெருங்  
கிய ஒளியையுடைய சுவாலை, அன்னர் - ஒத்தவர்களும், ஆவி வேறு இலா  
தோழர் - (உடல் வேறேயன்றித்) தம்முயர் (அட்சகுமாரனைவிட) வேறாக  
இல்லாத நண்பரும், வென்றி அரக்கர்தம வேந்தர் மைந்தர் - வெற்றியையு  
டைய ராகுலராஜவமிசத்துப்பிறந்தவீரரின் புத்திரர்களுமாகிய, ஆறு இரண்டு  
அடுத்த எண்ணின் ஆயிரம் குமரர் - பன்னீராயிரம் குமாரர்கள், ஏறிய தேரர்  
கூழந்தார் - தேரின்கீழ் ஏறிக்கொண்டு (அந்தஅட்சகுமாரனைச்) கூழ்ந்துகொ  
ண்டென்றார்கள்; (எ - று.)

(க)

கூ. மந்திரக்கிழவர்மைந்தர்மதிநெறியமைச்சர்மக்க  
டந்திரத்தலைவரின் தனயர்கன்பிறருந்தாதைக்  
கந்தரத்தரம்பைமாரிற்றேன்றினராதியாயோ  
ரெந்திரத்தேரர்கூழந்தாரிரிண்டிலக்கம்வீரர்.

(இ - ன்.) மந்திரம் கிழவர் மைந்தர் - (முன்பு சமயங்களில் ஆலோசனை  
சொல்லுபவர்களாயிருந்த) மந்திரிமாரது குமாரர்களும், மதி நெறி அமைச்சர்  
மக்கள் - புத்தியும் அரசுத்தியு முணர்ந்த அமைச்சராயிருப்பவரது குமாரர்களும்,  
தந்திரம் தலைவா ஈன்ற தனயர்கள் - சேனாதிபதிகள் பெற்றுவளர்த்த  
குமாரர்களும், தாதைக்கு அந்தரத்துஅரம்பைமாரில்தோன்றினர் ஆதி ஆயோர்  
பிறரும் - இவ்வட்சகுமானது தந்தையாகிய இராவணனுக்குத் தேவமங்கை  
யரிடம் பிறந்த புத்திரர் முதலிய பிறரும் ஆகிய, ஈர் இரண்டு இலக்கம் வீரர் -  
காலுலட்சம்வீரர்கள், எந்திரம் தேரர் - எந்திரமுள்ள தேர்மீது ஏறியவர்களாய்,  
கூழந்தார் - (அவ்வட்சகுமானுக்குப் படைத்துணையாகச்) கூழ்ந்துவந்தார்கள்.

மந்திரக்கிழவர் என்பது - இறந்துவிட்ட மந்திரிமாரையும், அமைச்சர்  
என்பது - அப்போது மந்திரித்தொழிலிலிருப்பவரையும் காட்டு மென்க. இனி,  
மந்திரக்கிழவர் என்பது - விசேஷ காலங்களில் ஆலோசனை சொல்பவரையும்,  
அமைச்சரென்பது - எப்போதும் உடனிருந்து ராசாங்ககாரியத்தைப்பார்ப்பவ  
ரையும் காட்டு மென்னலுமாக. மந்திரக்கிழவர் முதலாகக் கூறியவர் நால்வராத  
லால், ஒவ்வொருவரையினரின் குமாரரும் ஒரிலட்சமாக நாலுலகும் வீர  
ரென்க.

(க 0)

[அச்சேனையின் பல்வகைப் படைகள்.]

கக. தோமரமுலக்கைசூலஞ்சுடர்மமுகுவிசந்தோட்டி.  
யேமருவரினில்வேல்கோலீட்டிவாளெழுவிட்டேறு  
மாமரமவீசுபாசம்வளையயில்வயிரத்தண்டு  
காமருகணையங்குந்தங்கப்பணங்காலநேமி.

இதவும். அடுத்த கவியும். ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) தோமரம்—உலகக்கை, சூலம்—, சுடர் - ஓளியையுடைய, மழு—, குவிசம் - வச்சிராயுதம், தோட்டி - அங்குசம், ஏ மரு வரி லில் - அம்புபொருந்திய கட்டமைந்த வீற்கள், வேல்—, கோல்—, சுட்டி—, வான்—, எழு—, விட்டேறு—, மாமரம் - பெரிய மாக்கள், வீசு - வீசியெறிதற்குரிய, பாசம்—, வளை - வளையம், அயில் - கூர்மையையுடைய, வயிரம் - உறுதியான, தண்டு—, காமரு - அழகுபொருந்திய, கணையம் - வளைதடி, குந்தம் - கைவேல், கப்பணம் - யானை நெருஞ்சிமூர், காலம் நேமி - தவறாமற் றொல்லவல்ல சக்கராயுதம், (எ - று.)— ‘என்றிவைமுதல்’ என அடுத்த கவியோடு தொடரும்.

விட்டேறு-விட்டெறியும் ஓராயுதம். ‘பாசமெழுமுனை’ என்றும்பாடம். எழு முனை - எழுகின்ற முனை யென்க. (கக)

[சேனை செல்கையில் நேர்ந்த நிகழ்ச்சி.]

கஉ. என்றிவைமுதல்வாயவெழிநிகழ்படைகளைண்டி  
மின்றிரண்டனையவாகியெயிலொடுநிலவுய்சுத்  
துன்றிருந்தாறிபொங்கித்துறுதலாவிறுதிசெல்லாப்  
பொன்றணியுலகமானபூதலம்வாழிமாதோ.

(இ - ள்.) என்று இவை முதலஆய-என்றுசொல்லப்படுகிற இவை முதலாகவுள்ள, எழில் நிகழ் படைகள் - (துருப்பியாயால்) அழகாகவிளங்குகின்ற ஆயுதங்கள், சண்டி - நெருங்கியதனால், மின் திரண்ட (து) அணைய ஆகி - மின்னல்கள் ஒருசேரத்திரண்டாற்போன்று, வெயிலொடு நிலவு வீசு - வெயிலையும் நிலாவையும் வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருக்க, — துன்று இரு தூளி பொங்கி துறுதலால் - நெருங்கிய மிக்க தூளிகள் மேலெழுந்து (வானத்தில்) நெருங்கியதனால், பூதலம் - பூமியானது, — இறுதி செல்லா பொன் திணி உலகம் ஆன - அழிவடையாத பொன்னாலியன்ற தேவலோக மாயின; (எ - று.)—வாழி, மாதா ஓ - அசைகள்.

பெருஞ்சேனைகள் செல்வதனால் பூதலத்திலுள்ள புழுதிகளெல்லாம் மேலேபோய்விட, பல்வகையாயதங்களினால் எங்கும் பேரொளியுடன் விளங்கிய அந்தஇடம் மண்மயமன்றிப் பொன்மயமாய் விளங்குகின்ற தேவலோகம்போன்ற தென்க; பிறிதீன்துணைப் பெறலணி. தன்குணத்தைவிட்டுச் சிறந்தபிறிதின் குணத்தைப் பெறுதல், அதன் இலக்கணம். ‘பூதலமெவையுமாதோ’ என்றும்பாடம். ‘பொன்றணியுலகமெல்லாம் பூதலமாய மாதோ’ என்ற பாடத்துக்கு, சேனைசெல்லுதலாற் புழுதிகளெல்லாம் கிளம்பி வானுலகத்திற் படிந்தி

டதனால், அந்தப்பொன்மயமான வானுலகம் மண்ணுலகமாயின என்று பொருளாம்; இப்பொருளில் மூன்றிரண்டுகள் சேனைகள் கைக்கொண்டிருந்த ஆயுதங்களின் தன்மையைக் கூறுவனவேயன்றி, இந்தவருணனைக்காக வந்தனவல்லவென்க.

(கஉ)

[இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் - ஒருதோடர் ; மீக்கஜுடம்பார்த்தோடு பையெடுத்து அட்சகுமாரன்வருதலை அநுமான் காணுதல்.]

கஉ. காகமுங்கமுதும்பேயுங்காலனுங்கணக்கில்காலஞ்

சேகுறவியிற்செய்ததீமையுந்தொடர்ந்துசெல்லப்

பாகியல்குளின்செவ்வாய்ப்படைவழிபிணைத்தவேய்த்தோட்

டோகையர்மனமுந்தொக்கதும்பியுந்தொடர்ந்துசுற்ற.

(இ - ள்.) காகமும்—கமுதும்—பேயும்—காலனும் - யமனும், கணக்கு இல் காலம் சேகு உறவியின் செய்த தீமையும் - பலகாலம் உறுதிபொருந்தத் தமது செயலாற்செய்த பாவமும், தொடர்ந்து செல்ல - பின்தொடர்ந்து வரவும்,—பாகு இயல் கிளவி செம் வாய் - பாகின் தன்மைபொருந்திய [இனியமையான] சொற்களையுடைய செங்கிற வாயையும், படை வழி - வேலாயுதம் போன்ற கண்களையும், பிணைத்த வேய் தோள் - பருத்தமூங்கில்போன்ற தோள்களையுமுடைய, தோகையர் - மயில்போன்ற சாயலையுடைய அரக்கமகளிரது, மனமும்—, தொக்க தும்பியும் - தொகுதியான வண்டிக்கூட்டங்களும், தொடர்ந்து சுற்ற - சுற்றிலுந் தொடர்ந்துவரவும்,—(ஈ - மு.)—‘மாற்றங்க னொழிப்ப’ என அறித்த கவியோடு தொடரும்.

அதுமாறாற் கொல்லப்படப்போகின்ற அரக்கருயிரைக் கடர்ந்துசெல்லுதற்கு யமனும், போர்க்களத்தில் வீழும் பிணங்களைப் பிடுங்கித்தின்பதற்குக் காகம்முதலியனவும் தொடர்ந்துசென்றன வென்க. அரக்கர் தாம் பலகாலமாகச் செய்துவந்த தீவினை இப்போது பலித்து இவ்வரக்கர் தோல்வியுற்று அழிவரென்பதை விளக்க, கவி ‘கணக்கில்காலம் \* \* \* செய்த தீமையுந் தொடர்ந்து செல்ல’ என்றார். அரக்கமாதர் காதலிக்குமாறு அழகுபடைத்தவ னென்பதை விளக்க ‘தோகையர் மனம் தொடர்ந்து சுற்ற’ என்றார். பூமாலையினிடத்துள்ள தேனைப் பருதுவதற்கு வண்டிகள் தொடர்ந்துசெல்லு மென்க. தொக்க தும்பியும் தொடர்ந்து சுற்ற என்பதற்கு - இவ்வினைக்காதலித்த மகளிர் தூதாக விட்ட வண்டிகளும் தொடர்ந்துசுற்ற என்று கருத்துக்கொள்ளினுமாம். “சங்கக்கேய் செங்கைநல்லார் விடுத்தன சுரும்பின்சாலம், கொங்கெங்கே யெங்கேயென்று தனித்தனி குடையுந்தாரான்” என்றது இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது. (கக)

கச. உழைக்குலநோக்கினுர் களுலந்தவர்க்குரியமாத

ரழைத்தமுருகுரலின் வேலையமலையினரவச்சேனை

தழைத்தெழுமொலியினுணைப்பல்லியந்துவைத்தலால்வின்

மழைக்குரலியிற்சொன்னமாற்றங்கொழிப்பமன்னே.

(இ - ன்) உலத்தவர்க்கு உரிய மாதர் - (முன்னேநிகழ்ந்தபோரில்) இறந்த அரக்கர்கட்கு உரிய மனைவியராகிய, உழை குலம் நோக்கினார்கள் - மான்கூட்டம்போன்ற (மருண்ட) பார்வையையுடைய அரக்கியர், அழைத்து அழு - ருவின் - (தமதுகணவரைக்) கூப்பிட்டு அழுகின்ற குரலினாலும், வேலை அமையின் - சமுத்திரகோஷத்தினாலும், அவம் சேனை தழைத்து எழும் ஒலியின் - ஆரவாரஞ்செய்கின்ற சேனைகள் திரண்டுசெல்வதனால் நிகழ்ந்த ஒலியினாலும், நானு பல்லியம் துவைத்தலால் - பல்வகைவாத்தியங்கள்சப்தித்தலாலும், வின் மழை குரல் இடியின் சொன்ன - வானத்திலுள்ள மேகத்தின் கொனியாகிய இடி போல (ப் பேரொலியுண்டாகுமாறு) பேசின, மாற்றங்கள் - வார்த்தைகள், ஒழிப்ப - (பிறர்க்குக் கேளாமல்) அடங்கிவிடவும், — (எ - று.) — 'விழுங்க' என அடுத்த கவிடோடு தொடரும் - மன் ஓ - ஈற்றைச்.

இதனால் அப்போது தோன்றிய பேரொலியை வருணித்தவாறு. அச்சுரு மாரனுக்குத் தீநிமித்தமாக அழுகுரல் தோன்றியதை முதலிற் காட்டினார். 'ஆளு பல்லியம்' என்றும் பிரிக்கலாம். ஒழிப்ப - தன்வினைப்பொருளில்வந்த பிற வினை.

(கச)

கரு. வெயிற்கரமணிகள் வீசும்விரிகதிர் விழுங்குவெய்ய  
வயிற்கரமணிகள் காலுமவி ரொளிபுருகவென்கா  
வெயிற்றிளம்பிறைகளீன்றவினல்கொளியொதுங்குபாண  
ருயிர்க்குலவிரவுமன்றுபகலன்றென்றுணர்வுதோன்ற.

(இ - ன்) வெயில் கரம் மணிகள் - வெயிலைப்போன்ற ஒளிவீசுகின்ற (ஆபரணங்களிலுள்ள) இரத்தினங்கள், வீசும் விரிகதிர் விழுங்க - (உலகமுழுதும்) பரவுகின்ற பரந்த சூரியகிரணத்தை மடக்கவும், — வெய்ய அயில் கரம் - கொடிய வேலாயுதங்களினால்தோன்றுகின்ற கரத்தினாலே, மணிகள் காலும் அவர் ஒளி பருக - (ஆபரணங்களிலிழைத்த) இரத்தினங்கள் வெளிவீசுகின்ற விளங்குகின்ற ஒளியையடக்குமாறு, — அன்கா - (ஒளியினுற்) குறையாத, எயிறு இளம் பிறைகள் - பற்களாகிய இளம்பிறைகள், ஈன்ற - வெளிவிடுகின்ற, இலங்கு ஒளி - விளங்குகின்ற ஒளி, ஒதுங்க - மறையவும், — (இவ்வாறு இருத்தலால்), உயிர்க்கு - பிராணிகட்கு, உலவு இரவும் அன்று - (இது உலகத்திலே) தோன்றுகின்ற இராக்காலமும் அன்று, பகல் அன்று - (அவ்வாறே உலகத்துத் தோன்றும்) பகலும் அன்று, என்று —, யாணர் - புதுமையாக, உணர்வுதோன்ற - ஒருணர்ச்சியுண்டாகவும், — (எ - று.) — இடத்துத் துள்ள என் அடுத்த கவிடோடு தொடரும்.

அப்போது பகற்சாலமாகையால் சூரியன் வெயில்வீச, அதனை அரக்கர் அணிந்திருந்த ஆபரணங்களிலுள்ள அரதனங்களின் ஒளி அடக்கிற்று; அந்த ஆபரணவிரத்தினங்களினொளியையும் பிரகாசியாதபடி அவ்வரக்கரின் கோர்ப்பற்கள் பிறைச்சந்திரனது நிலவுபோன்ற ஒளியை வீசின; அந்த எயிற்று நிலவு விளங்காதவாறு வேற்படைகள் ஒளிவீசலாயின; இவ்வாறு சூரியனது வெயிலும் எயிற்றுப்பிறையினிலவும் விளங்காமல் அடங்கிவிட்டதனால் பிரா

‘ணிவர்க்கங்கள் அந்தக்காலத்தைப் பகலென்றவது இரவென்றவது நினைக்க இடமில்லாமற் போயிற்றென்க. ‘மணிகள் காலும் அவிரொளி பருக அலிகா’ என்ற தொடர் - எயிற்றிளம்பிறைக்கு அடைமொழி. மணிக் கரத்தினுற் பகலும் அயிற்கரத்தினால் எயிற்றிளம்பிறையி னிலங்கொளியும் மறைந்தனவாகக் கூறியது - மறைவணியாம். இதனை, மீலிதாலங்கரமென்பர், வடநூலார். இச்செய்யுளுக்கு வேறுவகையாகப் பொருளுரைப்பாரு முளர்; அவை, அலங்காரநூலார்கொள்கைக்கு ஏற்குமேற் கொள்க. (கடு)

கக. ஒங்கிருந்தடந்தேர்பூண்டவுளையயப்புரவியொல்கித்

தூங்கினவீழ்த்தோளுங்கண்களுமிடத்துத்துள்ள

வீங்கினமேகமெங்குங்குருதிநீர்த்துள்ளியீழ்ப்ப

வேங்கினகாகமார்ப்பவிருளில்லிண்ணிடிப்பமாதோ.

(இ - ள்.) ஒங்கு இரு தடதேர் பூண்ட - உயர்ந்துள்ள மிகப்பெரிய தேர் களிற் கட்டப்பட்ட, உளையயபுரவி - பிடரிமயிரையுடைய வலிய குதிரைகள், ஒங்கி தூங்கின வீழ - சோர்ந்து தூங்கிவிழவும்,—தோளும்கண்களும் இடத்து துள்ள - (ராட்சசவீரரது) தோள்களும் கண்களும் இடப்பக்கத்தில் துடிக்க வும்,—வீங்கின மேகம் எங்கும் குருதி நீர் துள்ளி வீழ்ப்ப - மிக்குள்ள மேகங் கள் எவ்விடத்தும் இரத்தநீர்த்துளியைச் சொரியவும்,—எங்கின காகம் ஆர்ப்ப - ஏங்கியிருந்த காகங்கள் (மகிழ்ச்சிகொண்டு) ஆரவாரிக்கவும்,—தூள் இவ்வின் இடிப்ப - மேகசஞ்சாரத்தினாலாகிய இருட்டு இல்லாத ஆசைத்தினின்று திட ரென்று இடிவிழவும்,—(எ - மு.)—மாத ஒ - ஈற்றைச். ‘வெள்ளவெஞ்சேனை குழ.....தோன்றும் கள்ளவழலங்கலானைக் காற்றின்சேய் வரவுகண்டான்’ என அடுத்த கவியோடு முடியும்.

தேரிற் பூட்டப்பட்டி ஓடிக்கொண்டிருக்கும் குதிரைகள் சோர்ந்து தூங்கிவிழுதலும், வீரர்களுடைய இடத்தோள்களும் இடக்கண்களும் துடித் தலும், -மகவகள் இரத்தநீர்த்துளியைத் துவதலும், காகங்கள் கத்துதலும், வானத்தில் மேகமில்லாதபொழுது இடியுண்டாதலும் அட்சுமரனுக்கு இனி வரும் ஆபத்தை வளக்குந் துர்க்குறிகளாம். ‘தூங்கினவீர்தோளும்’ என் றும் பாடமுண்டு. இருளில் காகம் ஆர்ப்ப என்று இயைத்து, கூட்டில் அடங்கி யிருக்கவேண்டும் பொழுதாகிய இரவில்லானே காககை கத்தினது அபசுரன மென்பாரு முளர். (கக)

கக. ‘வெள்ளவெஞ்சேனைகுழவிண்ணுளோர்வெருவிவிம்ம

வுள்ளநொந்தனுங்கிவெய்யகூற்றமுமுறுவதுன்னத்

துள்ளியசுழல்கட்பேய்கடோள்புடைத்தார்ப்பத்தோன்றும்

கள்ளிழலங்கலானைக்காற்றின்சேய்வரவுகண்டான்.

(இ - ள்.) வெள்ளம் வெம் சேனை குழ - வெள்ளமென்னுங்கண்க்காண [பெருந்தொகையுள்ள] கொடிய சேனை (தன்னைச்) சூழ்த்துவாவும்,—(அது



கண்டு, வின் உளோர் வெருவி வியம் - தேவர்கள் அஞ்சிக்கலங்கவும்,—  
வெய்யகூற்றமும் - கொடிய யமனும், உள்ளம் நொந்து அனுங்கி - மிகவும்.  
மனம்வருந்தி, உறுவது உன்ன - இனி நடக்கவேண்டுவதைப்பற்றி ஆலோ  
சிக்கவும், துள்ளிய சுழல் கண் பேய்கள் - (தமக்கு உணவு வயிறு நிறை  
யும்படி கிடைக்கப்போகின்றதென்ற காரணத்தால்) துள்ளுகின்றனவான சுழல்  
கின்ற கண்களையுடைய பேய்கள், தோள் புடைத்து ஆர்ப்ப - (தமது) தோள்  
களைத் தட்டிக்கொண்டு ஆரவாரிக்கவும், தோன்றும் - (இவ்வாறு சம்பிரமத்  
துடனே) வருகின்ற, கள் அலிழ் அலங்கலான் வரவை - தேனோடுமலர்கின்ற,  
மலர்கொண்டு தொடுத்த மாலையை யணிந்த அக்டுமாரனது வருகையை,  
காற்றின் சேய் - வாயுகுமாரனான அதுமான், கண்டான்—; (எ - று.) (க௭)

[இதுவும், அடுத்த கவியும் - போர்க்துவந்தவனைக் கண்ட அதுமானது  
மகிழ்ச்சியைத் தெரிவிக்கும்.]

க.அ. இந்திரசித்தோமற்றவ்விராவணனையோவென்னுஞ்  
சிந்தையினுவகைகொண்டுமுனிவுற்றகுரக்குச்சீயம்  
வந்தனை முடிந்ததன் றோமனக்கருத்தென்னவாழ்த்திச்  
சுந்தரத்தோனோநோக்கியிராமனைத்தொழுதுசொன்னான்.

(இ - ன்.) முனிவு உற்ற குரக்கு சீயம் - பெருங்கோபங் கொண்டுள்ள  
சிந்தவாநானான அதுமான்—(இப்போது போர்க்கு வருபவன்), இந்திர  
சித்தோ - (இராவணனது குமாரனான) இந்திரசித்தோ? மற்று அ இராவணனே  
யோ - அன்றி அந்த இராவணன்தானோ, வந்தனை - போர்க்குவந்துள்ளான்,  
என்னு - என்று கருதி, சிந்தையின் உவகை கொண்டு - மனத்திற் சுந்தோஷங்  
கொண்டு,—‘மனம் கருத்து முடிந்தது அன்றோ - (எனது) எண்ணம் நிறை  
வேறிவிட்டதன்றோ’, என்ன - என்று சொல்லி, வாழ்த்தி - (இராமனை)  
வாழ்த்திவிட்டு, இராமனை தொழுது - இராமபிரானை (த்திக்குநோக்கி)த் தண்ட  
டன் சமர்ப்பித்து, சுந்தரம் தோனோ நோக்கி - (தனது) அழகிய தோள்களைப்  
பார்த்து, சொன்னான் - கூறுவானாயினான் ; (எ - று.)—அதனை அடுத்த கவியிற்  
காண்க.

“வந்தவர்கள் வந்தவர்கள் மீள்கிலர் மடிந்தால், வெந்திறு லரக்கனும்  
விலக்கரு வலத்தால், முந்துமெனி னன்னவன் முடிந்தலை முசித்தென், சிந்தை  
யுறு கோபமு மலித்தினிது செல்வேன்” என்று கீழ்ப் பொழிவிதுத்தபடலத்  
திற்கூறியபடி அதுமான் தான் பொழிலை யிறுத்தற்குக் காரணம் - அதுகாரண  
மாகத் தன்னோடு இராவணன் பொரவர அவனை வெல்லவேண்டு மென்பதே  
யாதலால், இப்போதுவந்தவன் இராவணனினும் விஞ்சிய இந்திரசித்தோ?  
அல்லது அந்த இராவணன்தானோ? என்று எண்ணிக்கொண்டதனால்,  
மிக மகிழ்ந்து, தனது விருப்பத்தை நிறைவேற்றங்கடவுளாகிய இராமபிரானை  
அப்போது வணங்கிவாழ்த்தி, செருக்குத்தோன்றத் தனதுவீரத்தோனை நோக்க  
வாயின் எனக்க. ‘இராவணனன்றோ’ என்றும் பாடம். (க.அ)

கக. எண்ணியவிருவர்தம்முளொருவனுல்யான்முன்செய்த புண்ணியமுளதாலெங்கோன்வத்தொடும்பொருந்தினுனை நண்ணினானுநின்னேற்காலனுநனுநிநின்றான் கண்ணியகருமபின்றேமுடிக்குவென்கடிதினென்றான்.

இதுமுதல் மூன்று கவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) எண்ணிய இருவர்தம்முன் ஒருவன் ஆல் - (இங்குவருபவன்) நான் நினைத்த (இராவணன் இந்திரசித்து என்ற) இருவருள் ஒருவன் தான்; யான் முன் செய்த புண்ணியம் உளது ஆல் - யான் முற்பிறப்பிற்செய்த புண்ணியப்பயனும் எனக்கு உள்ளதே; எம் கோன் தவத்தொடும் பொருந்தினான் - எமது தலைவனாகிய இராமபிரானும் கல்வினைப்பயனுடன் பொருந்தியவனுன்; கானும் நண்ணினன் நின்றேன் - (பலஅரக்கர்களையும் கொன்றிட்ட) நானும் (இவனைக் கொல்லுமாறு)சித்தஞக நிற்றின்றேன்; காலனும் நனுநி நின்றான் - (இவனுயிரைக் கொண்டுபோவதற்கு) யமனும் நெருங்கி நிற்கிறான்; கண்ணிய கருமம் - நினைத்த காரியத்தை, கடிதின் - விரைவாக, இன்றே - இப்போதே, முடிக்குவென் - முடித்துவிடுவேன், என்றான் - என்முசொன்னான், (அது மான்); (எ - று.)

எங்கோன் - சுக்கிரீவன் எனினுமாம். பொருந்தினுனை, ஏகாரம் - தேற்றம். 'கருமபின்றே முற்றுவன்' என்றும் பாடம். இச்செய்யுள், அதுமானுடைய வீரவாத மென்க. (கக)

[அதுமான் வந்தவனை இன்னுனென்று தெரியாது ஐயுறுதல்.]

உஉ. பழியிலதுருவென்றாலும்பஹிலையரக்கனல்லன் வீழிகளாய்முங்கொண்டவேந்தெவன்றானுமல்லன் மொழியின்மற்றவர்க்குமேலானமுரட்டாழின்முருகனல்லன் பழிநிலொண்குமரன்யாரோவளுசனக்குன்றமனனான்.

(இ - ள்.) (பின்னும் இவன்), (நான் முன் எண்ணியபடி), பல தலை அரக்கன் அல்லன் - பத்துதலைகளையுடைய இராவணனல்லன்; வீழிகள் ஆய்மும்கொண்ட வேந்தை எவன்றானும் அல்லன் - ஆய்ரமக்களையுடைய இந்திரனைச் சித்த இந்திரசித்து மல்லன்; மொழியின் - (அவனை இன்னுனென்று கூறத்தொடங்குமிடத்து, மற்றவர்க்கு மேலான் - இராவணன் இந்திரசித்து என்ற இருவர்க்குமேற்பட்டவன் போலத்தோன்றுகின்றான்; உரு - (இவனது) உருவம், பழி இலது - குற்றமற்றது; என்றாலும் - ஆயினும், முரண்தொழில் முருகன் அல்லன் - போர்த்தொழிலையுடைய முருகக்கடவுளுமல்லன்; அஞ்சனம் குன்றம் அன்னான் - நிலம்போன்ற பெருவடிவம்படைத்தவனான், அழிவு இல் ஒன் குமரன் - போரில்பின்வாங்குதல்ல்லாத இவ்வீரன், யாரோ -

தாரத்தில் வந்தவனைக் கண்டபோது, அவன்வருகின்ற கூடப்போத்தினால் அவனை இந்திரசித்தோ? இராவணனோ? என்று சந்தேகித்த அதுமான், அவன் நெருங்கி வரவே, இராவணன் இந்திரசித்துஎன்பவர்க்குஉரிய பத்துதலைமுதலிய அடையாளங்களைக் காணாமையால் அவர்களல்லரென்று அறதியிட்டி, பேர

முகடைமையால் முருகக்கடவுளோ என்று சங்கித்த, ஆறுமுகமில்லாமையால் அவனுமல்லவென்ற தெளிந்த, பேரமுகம் பெருவலியும் படைத்த அவனை இன்னொன்றை உணரமாட்டாதவனாயின் என்க. (உ௦)

[அட்சுதமாரன் அநுமானிக் கண்டு அலட்சியமாகக் கூறுதல்.]

உக. என்றவனுவந்துவிண்டோயிந்திரசாபமென்ன  
நின்றதோரணத்தினும்பரிருந்ததோர்நீதியானை  
வன்றொழிலரக்கனோக்கிவாளொயிநிலங்கநக்கான்  
கொன்றதிக்குரங்குபோலாமரக்கர்தங்குமுழாத்தையென்றான்.

(இ - ன்.) என்றவன் - என்று கூறினவனாகி, உவந்து - (பெருவீரன் போர்க்கு வருவதனால்) மனமகிழ்ந்து, விண் தோய் இந்திரசாபம் என்ன நின்ற தோரணத்தின் உம்பர் - வானத்திற்பொருந்திய இந்திரவில்லைப்போலப் பல நிறத்துடன் விளங்குவதான தோரணவாசலின்மீது, இருந்தது - தங்கியிருந்த லாகிய, ஓர் நீதியானை - ஒருதன்மையையுடைய அவ்வதுமானை, வல் தொழில் அரக்கன் - கொடுத்தொழியுடைய அட்சுதமாரன், நோக்கி - பார்த்து, வான் எயிற இலங்க நக்கான் - ஒளியுள்ள(தனது)பற்கள் வெளித்தெரியும்படி பரிசுசுமாகச் சிரித்தவனாய், அரக்கர்தம் குழாத்தை கொன்றது இருங்குபோல் ஆம் - 'அரக்கர் கூட்டத்தையெல்லாம் கொன்றது இந்தச்சிறுகுரங்குபோலும்', என்றான் - என்று வியப்பும் அலட்சியமும் தோன்றக் கூறினான்; (எ - று.) (உக)

[தூங்கின அலட்சியஞ்செய்யக்கூடாநென்று சாரதி எடுத்துக்காட்டுதல்.]

உஉ. அன்னதாமச்சொற்கேட்டசாரதியையகேண்மோ  
வின்னதாமென்னலாமோவுலகியலிகழலம்மா  
மன்னனோடெதிரந்தவாலி குரங்கென்றான் மற்றுமுண்டோ  
சொன்னதுதுணிவிந்கொண்டுசேறியென்றுணர்ச்சொன்னான்.

(இ - ன்.) அன்னது ஆம் அ சொல் - அப்படி (அட்சுதமான்) கூறியதான அவ்வார்த்தையை, கேட்ட—, சாரதி - (அவனது) சாரதி,— (அட்சுதமானை நோக்கி),—'ஐய—! கேண்மோ - (கான் சொல்வதைக்) கேட்பாயாக; உலகு இயல்-உலகத்தில் நிகழும் இயல்பை, இன்னது ஆம் என்னல் ஆமோ - (இது) இப்படிப்பட்ட தாகுமென்று நிச்சயித்துக்கூறமுடியுமோ? (ஆகையால்), இகழல் - (தோற்றமாதீர்த்தைக்கொண்டு இது ஒருசிறுகுரங்கென்று) இகழ வேண்டா;மன்னனோடு - (கமது), அரசனாகிய இராவணனோடு, எதிர்த்த - எதிர்த்துநின்றவென்ற, வாலி - வாலியென்பவனோட்குரங்கு என்றால் - ஒரு குரங்கே யாகுமென்றால், மற்றும் உண்டோ - மேலும் (நாம் சொல்லவேண்டுவது) எதே னும் உள்ளதோ? சொன்னது - (கான் இப்போது) சொன்னதை, துணிவிந் கொண்டு - உறுதியாகக்கொண்டு, (இது அற்பக்குரங்கு என்று அலட்சியங் கொள்ளாமல் இதைவெல்லவேணுமேயென்ற கவலையுடனே), சேறி - செல்வாய்,' என்று—, உணர் - (அவன்) மனத்திற் படிப்படி, சொன்னான்—;(எ - று.) —அம்மா - வியப்பிடைச்சொல்.

'இன்னதாலென்னலாமோ', 'இகழ்தல்' என்றும் பாடமுண்டு. (உஉ)

## [அட்சகுமாரன் செய்த பிரதிஜ்ஞை.]

உந. விடந்திரண்டினையமெய்யானவ்வுரைவிளம்பக்கேளா  
விடம்புகுந்கிளையசெய்தவிதனெஞ்சிற்றமெஞ்சத்  
தொடர்ந்துசென்றுலகமுன்றுந்துருவினெழுபிவுறும்  
கடந்துபின்சுரங்கென்றேறுதுங்கருவையுங்களைவென்னென்றுன்.

(இ - ள்.) விடம் திரண்டு அனைய மெய்யான் - விடமே ஒரு அரக்கவடிவு  
கொண்டாற்போன்றன [சுறுத்துள்ள] அட்சகுமாரன், — அ உரை விளம்ப  
சேளா - (சாரதி) அந்தவார்த்தையைச் சொல்லக் கேட்டு, (அவனை நோக்கி), —  
‘இடம் புகுந்து இனைய செய்த - நமது இருப்பிடத்திலவந்து இவ்வளவு கொடுந்  
தொழில்களைச் செய்த. இதனோடு - இந்தக் குரங்கை யழித்தபாத்திரத்தால்,  
சீற்றம் எஞ்ச - என்கோபம் அடங்காமல் எஞ்சிநின்றலால். பின் - (இதைக்கொ  
ன்ற) பிறகு, தொடர்ந்துசென்று - (இப்போரை இக்குரங்கைக்கொன்ற இம்  
மட்டோடு நிறுத்தாமல்) தொடர்ந்துபோய், உலகம் மூன்றும் தருவினைன் -  
மூவுலகங்களிலும் (குரங்கு எங்கே யிருக்கிறது எங்கேயிருக்கிறது என்று)  
தேடினவனாய், ஒழிவுறாமல் கடந்து - (சிறிதிடமும்) விடாமல் மூற்றும் ஆராய்  
ந்து, குரங்கு என்று ஒதம் கருவையும் - கர்ப்பத்தில் இருந்தாலும் குரங்கு  
என்றால் அந்தக்கருவையும், களைவென் - அழித்தொழிப்பேன்’, என்றான் -  
என்று (தன்னுணியை) எடுத்துச் சொன்னான்; (எ -று.)

கம்முடையபூரில்வந்து வணபங்கஞ்செய்து அம்மட்டோடு தில்லாமல் மிகப்  
பல அரக்கரையும் அழித்த நமக்குப் பேரவமானத்தைபுண்டாக்கியதனால் இந்  
தக்குரங்கைக் கொல்வதோடு தில்லாமல், என்கோபம் மூன்றவதனால், இவ்வளவு  
கொடுமைசெய்த இவ்வானாத்தின் சாதியையும் மூவுலகிலும்தேடித்தேடிச் செ  
ன்று இந்தச்சாதியின் கருவோடு அழித்து இம்மூவுலகிலும் குரங்கு என்றபே  
ரையிலாமற்செய்தவிடுவே னென்று அட்சகுமாரன் சாரதியைநோக்கித் தன்  
துணியை யெடுத்துக் கூறின னென்க. இனி, இச்செய்யுட்கு—விடந்திரண்டு  
அனையமெய்யான் - சாரதி, அவ்வுரைவிளம்ப, சேளா - (அட்சகுமாரன்)கேட்டு,  
(அக்குமாரன்), அவனை நோக்கி (ஒருகால் இந்தக்குரங்கு நான் எதிர்த்துப்  
போர்செய்கையில் முன்னிற்சமாட்டாது கைக்கு எட்டாதபடி ஒடிவிட்டாலும்)  
உலகம்மூன்றும் ஒழிவுறாமல் இதனோடு தொடர்ந்து சென்று தருவினைனாய்  
(இதனைக்)கடந்து - கொன்று,பின்-பின்னும், சீற்றம் - (என்) கோபம், எஞ்ச -  
(அடங்காமல்) மிஞ்சியிருக்கலால், குரங்குஎன்று ஒதம் கருவையும் களைவேன்  
என்று கூறியதாக உரைப்பினுமாம். (உக)

[இனி அரக்கச்சேனைக்கும் அநுமானுக்கும் நடந்த போர்.]

உச. அர்த்தெழுந்தரக்கர்சேனையஞ்சனைக்குரியகுன்றைப்  
போர்த்த அப்பொழிந்ததம்மாபொருபடைப்பருவமாரி  
வேர்த்தனர் திசைகாட்பாளர்சலித்தனவின் னுமண னுந்  
தார்த்தனியிரன்றுநுந்தனிமையும்வரமேற்சாரந்தான்.

(இ - ன்.) அரக்கர் சேனை - இராட்சசசேனையானது, ஆர்த்த எழுத்து - ஆரவாரத்துடனே கிளம்பி, அஞ்சனைக்கு உரிய குன்றை - அஞ்சனாதேவிகுமாரனான மலைபோன்ற அதுமானை, போர்த்தது - குழந்துகொண்டதாய், பொருபடை பருவம் மாரி பொழிந்தது - போர்செய்கின்ற ஆயுதங்களாகிய பருவகாலத்துமழையைச் சொரிந்தது; (அதுகண்ட), திசை காப்பாளர் - (எட்டுத்) திசையும் காக்கின்ற தேவர்கள், வேர்த்தனர் - (அச்சத்தினால்) உடல்வோர்க்கலானார்கள்; விண்ணும் மண்ணும் - விண்ணுலகமும் மண்ணுலகமும், சலித்த - (பொருகின்றவேகத்தினால்) அதிரலாயின; தார் தனி வீரன்தானும் - வெற்றிமாலையையணிவதற்குஉரிய வீரனாகிய அதுமானும், தனிமையும் வர - தனிமையென்பது தன்னோடுவர [தான் தனியளவு], மேல் சார்ந்தான் - (அச்சேனையின் மீது பொருமாறு) சேர்ந்தான்; (எ - று.)

‘சலித்தது விண்ணும் மண்ணும்’ என்ற பாடம் - வழுவமைதி. (உசு.)

உரு. எறிந்தனர்நிருதர்வெய்தினெய்தனபடைகள்யாவும்  
முறிந்தனவீரன்மேனிமுட்டினமுகரயாரீன  
மறிந்தனமடிந்ததேரும்வாயுமரக்குழுவுமானி  
பிறிந்தனவரம்பில்லாக்கையிலங்கைதன்னிலையிற்பேர.

(இ - ன்.) நிருதர் எறிந்தனர் - அரக்கர்கள் (பலவகையாயுதங்களை அநாமான்மேற்) பிரயோகித்தார்கள்; வெய்தின் எய்தன படைகள் யாவும் - கொடிமையாகப் பிரயோகித்த அவ்வாயுதங்களெல்லாம், வீரன் மேனி முட்டின - அதுமானுடம்பின்மீது பட்டனவாய், முறிந்தன - (அதுமான அப்போது எதிர்த்துப்பொருததனால்), முகம் யானை - பேரொலிசெய்கின்ற யானைச் சேனைகள், மறிந்தன - உயிரழிந்தன; தேரும் மடித்த - தேர்களும் அழிந்தன; வரவும் மா குழுவும் - தாவிச்செல்லுகின்ற குதிரைகளின் கூட்டமும், வரம்பில்லா யாக்கை - வரம்பில்லாத தம்முடம்பு, இலங்கைதன் நிலையில பேர - இலங்கையினிடத்தே பிரிந்துவீழ்ந்திருக்க, ஆவி பிறிந்தன - தாம் உயிரிங்கின; (எ - று.)

அரக்கரெய்தஆயுதங்கள் அதுமானை ஊறுபடுத்தமாட்டாமற் போக, இவனுடைய வல்லமையால் அரக்கர்சேனை அழிந்தபடியைக் கூறினர். ‘மாக்குருவும் மற்றும்நெறிந்தன’ என்ற பாடத்துக்கு - மற்றுமுள்ள காலாட்களும் உயிரொழித்து வரிசைவரிசையாக வீழ்ந்துகிடந்தன என்று பொருளாம். ‘இலங்கைதன்னிலையிற்பேர’ என்பதற்கு - படைகள் இறந்துவீழ்ந்திட்டதனால் அச்சப்பாரத்தைத் தாக்கமாட்டாமல் இலங்கை நிலையிலேய் என்று கூறலுமாம். (உரு)

உசு. காவெயிரிமுறிபுற்கானிற்கலந்தெனக்காற்றின்செம்ம  
லேயெனுமாளிற்கொல்லுநிருதர்க்கோரெல்லையிலை  
போயவருயிரும்போகித்தென்புலம்படர்தல்பொய்யா  
வாயிரகோடிநூதருளர்கொலோநமனுக்கம்மா.

(இ - ன்.) காய் எரி - பற்றியெரியுத்தன்மையுள்ள நெருப்பானது, முனிபுல் கானில் கலந்து என - உலர்த்தபுற்களின் தொகுதியிலே சேர்ந்தாற்போல,

காற்றின் செம்மல் - வாயுபுத்திரானுகிய அநுமான், எயெனும் அளவில் - வெரு வினாவில், கொல்லும் - கொல்லுகிற, நிருதர்க்கு - அரக்கர்கட்கு, ஓர் எல்லை இல்லை - ஓரளவில்லை; போயவர் உயிரும்- (யுத்தத்திற்குப்) போனவர்களின் உயிரும், போகி - (உடம்பைவிட்டுப்) போய், தென்புலம் படர்தல் பொய்யா - தென்திசையிலுள்ள யமலோகத்துக்குச் செல்லுதலினின்றும் தவறமாட்டா; (இவ்வாறு இறந்தஉயிர்களை யெல்லாம் கொண்டுபோகும்படி), நமனுக்கு - யமனுக்கு, ஆயிரகோடி தூதர் உளர்கொலோ—? அம்மா - ஆச்சரியம்! (எ - று.)

அதமானுக்கு எரியும், அரக்கர்க்கு முளிபுற்கானும் உவமை. 'பொய்யாது' என்ற பாடத்துக்கு - படர்தல் என்பதை எழுவாயாக்கி உரைக்க. (உச)

உஎ. வரவுற்றார் வாரா நின்றார் வந்தனர் வரம்பில் வெம்போர் பொரவுற்ற பொழுதும் வீரன் மும்மடங் காற்றல் பொங்கி யெரியிற்போய்க் கதிரோ னாழி யிறுதியி னென்ன லான னுரவுத்தோ ளரக்க ரெல்லா மென்பிலா வுயிர்க ளொத்தார்.

(இ - ன்.) வர உற்றார் - (இனி) வருமாறு இருப்பவர்களும், வாராநின்றார் - வந்துகொண்டிருப்பவர்களும், வந்தனர் - முன்னமே வந்திட்டவர்களும், (ஆகிய யாவரும்), வரம்பு இல் வெம்போர் பொர உற்ற பொழுதும் - எல்லையிலாத் கொடியபோரைச் செய்யத்தொடங்கின பொழுதும்,—வீரன் - அநுமான்,—ஆற்றல் மும்மடங்கு பொங்கி - (தன்) வலிமை (முன்னையினும்) மூன்றாமடங்கு அதிகமாகப் பொருந்தி, எரியின் போய் - எரிக்குந்தன்மை மிக்கு, ஊழி இறுதியின் கதிரோன் என்னல் ஆனான் - யுகாந்தகாலத்துத்தோன்றும் சூரியன் போல விளங்கினான்; உரவுதோள் அரக்கர் எல்லாம் - (அவனோடு பொருதற்கு வந்த) வலிமைபொருந்திய தோள்களையுடைய அரக்கர்யாவரும், என்பு இலா உயிர்கள் ஒத்தார் - உடம்புளும்பில்லாத பிராணிகளையொத்து (அதனால்) எரிக்கப்பட்டார்கள்; (எ - று.)

“என்பிலதனை வெயில்போலக்காயும்” என்றபடி எலும்பில்லாத பிராணியை வெயில் அழிக்குந் தன்மையதாதலால். எரிக்கின்ற அநுமானுக்குச் சூரியனையும் எரிபடுகின்ற அரக்கர்க்கு என்பில்லாவுயிரையும் உவமை கூறினார்: இவ்வுவமையால், அநுமான் அறத்தின்வடிவின் நென்பதும், அரக்கர் அன்பில்லாதவரென்பதும் தொளிக்கும். வரவுற்றார், வாராநின்றார் என்ற இவரையும் எடுத்துக் கூறியுத - வந்தவர்போலவே இவர்களும் அழிவரென்ற தெளிவுபற்றி. (உஎ)

வேறு.

உஅ. பின் னப் பட்டன நுதலோடைக்கரிபிறழ்பொற்றேர்பிரிபிழையாம ல் னப் பட்டழிருகுதிப்பொருபுனலாறுகாப்படிசேருக வ் னப் பட்டன மகரக்கடலெனமதிவசுந்நியபதிமறலிக்கோர் கொள்ளைப்பட்டுளவுாரென்னும்படிக்கொன்றினம்புலன்வென்றானே

(இ - ன்.) அன் னப் பட்டு அழிருகுதி பொரு புனல் - (வருகின்றபிராணிகளையெல்லாம்) அள்ளிக்கொண்டு மிக்குள்ள இரத்தத்தின் பெருவெள்ளம்,

**ஆறு ஆசு -** ஆறுபோலிருக்க, பின்னப்பட்டன - உடல்பயிச்சப்பட்டனவான, துதல் ஓடை கரி - நெற்றியில் வீரப்பட்ட மணித்த யானைகளும், பிறழ் பொன் தேர் பரி - (புத்தத்திற்) செல்லுகின்ற தேர்களும் குதிரைகளும், பிழைபாமல் படி சேறு ஆசு - (அவ்வாற்றிற்) படிந்த குழைசேறும்விடும்படி,—இம்புலன் வென்றான் - பஞ்சேந்திரியதிக்கிரகம் செய்தவனை அந்மான்,—வள்ளம் பட்டன மகரம் கடல் மதில் என சுற்றிய பதி - தோணிகள் பொருந்தியதாகிய மகரமீன்கள் நிறைந்துள்ள கடல் மதிலாகுமபடி சூழ்ந்துள்ள இலங்காகரத்திலுள்ள, உயிர் - பிராணிகளையாவும், மறவிக்கு ஓர் கொள்ளைப்பட்டு உள என்னும் படி - யமனுக்குப் பெருங்கொளையிலகப்பட்டுள்ளனவென்று (கண்டவர்) கூறுமாறு, கொன்றான்—(எ - து.)

ஏற்கவே கடந்த பெருமபோரிலுள் இரத்தநீர் ஆறும்ப் பெருகாதிந்க, அந்த ஆற்றிலே இப்போது பொராவந்த ரதகல்தாரகங்கள் அழிந்து சேறும்விட மாறுசெய்து, அதுமான் இலங்கையிலுள்ள யமன பெருங்கொளையை கொள்ளும் படி புரித்தன வென்பதாம். இலங்கை நீராறுள்ளதாய் எவராலுங் கிடடவொண்ணாதென்பதை, மூன்றாமடி தெரிவிக்கும். அதுமான் நித்தியபபிரம சாரியாதலால், அவனை 'இம்புலன்வென்றான்' என்றார். மூன்றாமடியில், 'அன்னப்பட்டன' என்ற பாடம் மோனைத்தொடைககுச் சிறவாது.

இது முதற் பதினான்கு கவிகள் - இரண்டு நான்கு ஆறுஞ்சீர்கள் விளக்கீடுகளும், சுற்றுச்சீரொன்று காய்ச்சீரும், மந்தைமூன்றும் மாச்சீர்களுமாகிய கழி நெடிலடி நான்கு கொண்ட எழுச்சீராசிரிய விநீத்தங்கா. (உஅ)

உகூ. தேரேபட்டன வென்றார்களில் சிலர் சிலர் தெருகட்செம் முகவயிரத்தோட்பேரேபட்டன வென்றார்களில் சிலர் பரிபேபட்டன பெரிதென்றார்களேபட்டன துதலோடைக்கடகாரியேபட்டன நடிதென்றார் தேரேபட்டனர்படமாதேதனிதில்லாயுள்வொருநின்றேர்.

(இ - ன்.) தேரே பட்டனர் பட - (பின் வாங்காது தாம) தேரேசென்று (அதுமானோடு பொருது) இறந்தவர் இறந்து கொண்டிருக்க, (அங்ஙனம் தேரே சென்று பொரமாட்டாமல்), மாதே - (சூதுக்கமான) பக்கங்களில், நிலலா உயிரொடு தனி நின்றார் - (அந்தக் கடும்போரைக காணாதல் மாதிரித் தாலேயே) உடலில் நிற்கமாட்டாது தவிக்கின்ற உயிருடனே தனியேநின்றவர்களில்,—சிலர்—,—தேரே பட்டன என்றார் - அதர்களை அழிந்தன என்றார்கள்; சிலர்—, தெறுகண் செம் முகம் வயிரம் தோள போரே பட்டன என்றார் - அழிக்கவல்ல (கடும்பார்வையையுடைய) கண்களையும் (இரத்தம் குழம்பிச்) சிலந்த முகங்களையும் உறுதியான தோள்களையு முடைய காலாட்படைகளையிறந்தன என்றார்கள்; சிலர்—, பெரிது பரியே பட்டன என்றார் - குதிரைகளே மிகுதியாக அழிந்தன என்றார்கள்; சிலர்—, காரே பட்டன துதல் ஓடை கடம் கரியே கடிது பட்டன என்றார் - மேகத்தை யொத்தனவாகிய நெற்றிப் பட்டத்தையும் மதநீரையுமுடைய யானைகளே விரைவாக அழிந்தன என்றார்கள்; (எ - து.)

நேரேபொருஞ்சுத்தவீரர்கள் அதுமானேறி பொருது மாளுகையில், அங்  
கனஞ்சென்றுபொருதற்கு ஏற்ற மனவலியில்லாமையால் ப்பாரச்செல்லா  
மலும் இராணனிடத்து அச்சத்தினால் ஊரில் நிற்கமாட்டாமல் போர்க்க  
ளத்தில்வந்துமுள்ள சிற்சிலர் அங்குத்தானே ஒதுக்கமான ஓரிடத்தில் தங்கி,  
நால்வகைப்படையும் இறப்பதைக் கண்டு பேசிய வண்ணம் அந்தக்கடும்போ  
ரைக் காணுதற்கும் மனம்பொருமல் உயிர் தவிக்கலாயின டென்பதாம். 'நேரே  
பட்டவர் பட மாடேபட நில்லாவுயிர்கொடு' என்றும் பாடம். (உக)

கூ. ஆழிப்பொருபடைநிருதப்பெருவலியடலோராய்மகனடுபேழ்வாய்த்  
தாழிப்படுதயிரொத்தார்மாருதிதனிமத்தென்பதொர்தனையானு  
னேழிப்புலனமுமிடைவாழுயிர்களுமெறிவேலியைவரினமாக  
ஆழிப்பெயர்வதொர்புனலொத்தாரனலொத்தான்மாருதமொத்தானே.

(இ - ன்.) ஆழி பொரு படை நிருதர் பெரு வலி அடலோர் - கடல்  
போற்பரந்த போர்செய்கின்ற ஆபதங்களையுடைய அரக்கராகிய மிக்கவலிமை  
படைத்த வீரர்கள், - ஆய் மகன் - இடைப்பெண, (புலைக் காய்ச்சித்  
தோய்த்த), பேழ் வாய் தாழி படு - அகன்ற வாயையுடைய தாழியிலே பொ  
ருந்திய, தயிர் - தயிரை, ஒத்தார் -; மாருத - அதுமான, தனி மத்து என்பது  
ஒர்தனை ஆன - ஒப்பற்ற மத்தன்றுமொசாலலத்தருந்த தன்மையைப் பொ  
ருந்தினான்; ஏழ் இ புலனமு - இரத எழுலோகங்களிலும், மடை வாழ் -  
நெருங்கி வாழ்கின்ற, உயிர்களும் - பிராணிகளெல்லாம், ஏறிவேல் இளையவர்  
இனம் ஆக - எறிகின்ற வேலையுத்தைக் கொண்ட இராட்சச வீரர்களின்  
திரளாகவே தோன்ற, (அவ்வரக்கவீரர்கள்), ஊழி பெயர்வது ஒர் புனல் ஒத்  
தார் - யுகந்த காலத்திற் பொங்குவருந் தன்மையுள்ள கடல்வெள்ளத்தை  
யொத்தார்கள்; மாருதம் ஒத்தான் - (உடல்வலிமையால்) வாயுபகவானையொப்  
பவனான அதுமான், அனல் ஒத்தான் - (அக்கடல்நீர்ப்பெருகை மிகவொட்  
டாது உறிஞ்சுகின்ற) படபாழுகாக்கினிமைய போன்றான்; (எ - று.)

போர்க்களத்தினிடையேநிற்கின்ற அதுமானால் அரக்கர் கலக்கப்படுதல்  
பற்றி அவ்வரக்கர்க்குக் கடைதாழியிலுள்ள தயிரும், அதுமானுக்குக் கடைமத்  
தும் உவமைபாடென்க. அப்போது எங்குப்பார்த்தாலும் அரக்கவீரரைத் தவிர  
வேறொரு பிராணி காணப்படாமையால், 'ஏழிப்புலனமு மடைவாழுயிர்களும்  
ஏறிவே லினையவரினமாக' எனப்பட்டது. ஏழிப்புலனமு - எழுதிவுகளாக  
வுள்ள இரத்தப் பூமிமுழுதும் என்று கூறுதலு ஏற்கும். (கூ 0)

[இனி அனுமானுக்கும் அட்சகுமாரனுக்கும் நிகழும் போர்.]

கூ. கொன்றனுடனயரு தழுவைச்சிலர்பலர்குவைசின்ருருடல்குலைசின்ருர்  
பின்ருதின்றனவுதிரப்பெருநதபெருகாசின் மனவருகாரு  
நின்றாநின்றுலர்தனிநின்றொருநேமித்தேரொடுமவனேரே  
சென்றான்வன்றிறலயில்வாயம்புகவெடிகின்றான்வழியொடிகின்றான்.



(இ - ன்) வரு குழுவை - (தன்மேற் போர்க்குவருகின்ற) அரக்கர்திரளை, உடன் - உடனுக்குடனே, கொன்றான் - (அதமான) கொன்றான்; (அதனால்), சிலர் - சில அரக்கவீரர்கள், குறைகின்றார் - இறந்தொழிந்தார்கள்; (அப்போது), உதிரம் பெரு நிதி பெருகாரின்றன - இரத்தப்பெருநதிகள் பெருகின; பலர் - பல அரக்கவீரர், உடல் குலிகின்றார் - உடம்பு நடுங்குபவராய், பின்னரின்றனர் - (போர்செய்யப்) பின்வாங்கினவர்களாக, - அருகு நின்றார் ஆரும் கின்றிவர் - (அட்சகுமாரனுக்குத் துணையாக) அருகில் நின்றவர்கள் எவரும் நிற்கமாட்டாமல் ஓடி மறைந்திட்டார்கள்; தனி நின்றான் - (துணையில்லாமல்) தனிப்பட்டவனாகிய அட்சகுமாரனே, விழி எரிகின்றான் - (கோபத்தினால்) கண்களில் நெருப்புப்பொறி பறக்கப்பெற்றவனும், வல் திறல் அயில் வாய் அம்புகள் தெரிகின்றான் - (அதமானமேலெய்யும்பொருட்டு) மிக்கவலியுள்ள கர்மை பொருத்திய அம்புகளைத் தேர்த்தெடுப்பவனு மாகி, ஒரு நேயி தேரோடும் - சக்கரத்தாற் செல்வதான (தன்) ஒற்றைத்தேருடனே, அவன் நேரே சென்றான் - அவ்வதமானுடைய எதிரே சென்றான்; (எ - று.)

‘பெருகாரின்றவைருகாக’ என்றும் பாடம். தெரிகின்றான் விழியெரிகின்றான் - பிராசம். (கக)

நஉ. உற்றானிர் திரசித்துக்கிளையவனொருநாளே பலருயிருண்ணக் கற்றானும் முகமெதிர்வைத்தானது கண்டார் விண்ணவர்களிவற்று ரெற்றமாருதி நிலையென்பாரினியிமையாவிழியினையிவையொன்றோ பெற்றாருல்லது பெற்றாமென்றனர் பிறியாதெதிரெதிர்திரிசெறிக்கின்றார்.

(இ - ன்) இந்திரசித்துக்கு இளையவன் - இந்திரசித்தின் தம்பியாகிய அட்சகுமாரன், உற்றான் - (அதமானுக்குநேரே) வந்தான்; ஒரு நாளே பலர் உயிர் உண்ண கற்றானும் - ஒரு தினத்தில் தானே பல லட்சக்கணக்கான வீரருயிர்களையுழிக்கப் பழகியவனாகிய அதமானும், முகம் எதிர் வைத்தான் - அவனுக்கு அபிமுககளுடன்; அது கண்டார் விண்ணவர் - அதனைக்கண்ட தேவர்கள், கசிவுற்றார் - மனமிரங்கினவர்களும், மாருதி நிலை எற்று ஆம் - அதமானிலை யாதாகுமோ? என்பார் - என்று மனத்தில் துணுக்குக் கொண்டு கூறுபவருமாகி, இனி - இப்பொழுது, இவை இமையா விழியினை ஒன்றோ பெற்றாம் - இந்த இமையாக்கண்களையுடைமையாகிற ஒருசிறப்பைப் பெற்றிருக்கின்ற காகங்கள், (இவ்விருவரும் பொருகின்ற போர்விகோதத்தைக் காணுமாறு), நல்லது பெற்றாம் - நன்மையைப்பெற்றவரானோம், என்றனர் - என்றகூறுபவர்களாய், பிறியாது எதிர் எதிர் செல்கின்றார் - (ஒருவரை விட்டு ஒருவர்) பிரியாமல் (அப்போரைக் காணும்பொருட்டு வானத்தில்) அவ்விருவர்க்கும் எதிராகப் போய் நின்றார்கள்; (எ - று.)

அட்சகுமாரன் அதமானுடன் வெகுஉக்கிரமாகப் போர்செய்யும்படி நெருக்கிப்போது, தேவர்கள் தாம் இமையாக்கண்களைப் பெற்றதற்காக உவந்து அப்போரைக் காணுமாறு அவர்கட்கு எதிராக வானத்திற் சென்றார்களாக

சென்பதாம். அல்லதுபெற்றுமென்ற பாடத்துக்கு - அட்சகுமாரன் பெருஞ் சின்னக்கொண்டு வெருகடுமையாகப்போர்செய்வது கண்ட விண்ணவர் அதமானுக்கு ஒருகால் அபஜயம் நேருமோ வென்று அவனிடத்துள்ள பரிவினாலே அஞ்சியவர்களாய், தாம் இமையாக்கண்ணைப் பெற்றது அந்தக்கோரத்தைக் காணுதற்குக் காரணமாயிருக்குமாதல்பற்றி, நாம் இமையாக் கண்ணையோ பெற்றோம்? தன்பத்தையே பெற்றோம் என்றன ரென்று பொருள்காண்க. 'ஒருகாலே' என்றும், 'எற்றேமாருதினிலே' என்றும் பாடாந்தரம். (கஉ)

நக. உய்தான்வாளிகளொரிவாயுமிழ்வனங் ரேழுதிரவைபார்சோரப் பொய்தான்மணியெழுவொன்றலன்றதுபொடியாயுதிர்வுறவடிவாளி வெய்தாயினபலவிட்டான்வீரனும்வேரோற்படையிலன்மாறுவெங் கைதானேபொருபடையாகத்தொடர்காலார்தேரதன்மேலானான்.

(இ - ன்.) (அப்போது அட்சகுமாரன்), எரி வாய் உமிழ்வன ஈர் ஏழ் வாளிகள் - நெருப்புப் பொறிகளைத் தம்மிடத்தினின்று கக்குவனவான பதினான்கு அம்புகளை, எய்தான் - (அதுமானமேற்) பிரயோகித்தான்; (அதுமான), எதிர் - மாறாக, அவை - அந்தஅம்புகளை, மணி எழு ஒன்றால் - (தான் கையிற்கொண்ட) அழகிய இருபுத்தண்டினாலே, பார் சோர - பூமியிலே வீழும்படி, பொய்தான் - பயனிலவாகச்செய்தான்; அன்று - அப்பொழுது, அது - அந்த எழு, பொடி ஆய் உதிர்வு உற - பொடியாய்ச்சிதறிப்போம்படி, வெய்து ஆயின பல வடிவாளி - கொடுமையான பல கூரிய அம்புகளை, விட்டான் - (அவ்வட்சகுமாரன்) பிரயோகித்தான்; வீரனும் - அதுமானும், -வேற ஓர் படை இலன் - வேறொரு ஆயுதம் இல்லாதவனாய், மாறு ஆ - அவ்வம்புகட்கு மாறாக, வெங் கை தானே பொரு படை ஆக - (தனது) கொடிய கைகளே போர்செய்கின்ற படைக்கலமாகக் கொண்டு அவற்றையழித்து, தொடர் கால் ஆர் தேர்அதன்மேல் ஆனான் - தொடர்ந்துள்ள [பலவான்] சக்கரங்கள் பொருந்திய (அந்தஅட்சகுமாரனுடைய) தேரின்மேற் பாபந்து தங்கினான்; (எ - று.) (கக)

நக. தேரிற்சென்றெதிர்கோல்கொள்வானுயிர் தின்றனப்பொருசெறிதிண்டேர் பாரிற்சென்றது பரிபட்டனவவன்வரிவிர்திர்தியபகழிங்கோன் பார்பிற்சென்றனசில பொற்றோளிடையறைவுற்றனைசிலமறவோனு நேரிற்சென்றவன்வயிரக்குனிசிலபற்றிக்கொண்டெதிருமறின்றான்.

(இ - ன்.) (பாபந்து அதுமான்), தேரில் சென்று - (அட்சகுமானது) தேரி - லே நின்றது, எதிர் கோல் கொள்வான் உயிர் தின்றான் - எதிரேயுள்ள உளவு கோலைக்கையிற்கொண்டுள்ளசாரதியின் உயிரை யொழித்தான்; (பின்னும் அதுமான் தன் கையால் கொருக்கியதனால்), -அ பொரு செறி திண தேர் - போர் செய்து நெருங்குகின்ற அந்த வலியதேர், பாரில் சென்றது - (சின்ன பின்னப்பட்டித்) தரையில் விழுந்திட்டது; பரி பட்டன - குதிரைகளும் இறந்தொழிந்தன; அவன் வரி வில் சிந்திய பகழி கோல் - அந்தஅட்சகுமாரன்

(தனது) கட்டமைந்த வில்லினின்று பிரயோகித்த அம்புகளில், சில—மாற்பில் சென்றன—(அதுமானது) மாற்பிற் பாய்ந்தன; சில—பொன் தோளிகை மறைவுற்றன—அழகிய தோளின்மேற் பாய்ந்த மறைந்திட்டன; மறவோ னும்—வீரனை அதுமானும், (தன்மார்பிலும் தோள்களிலும் அட்சகுமாரன் எய்த அம்புகளை இலட்சியஞ்செய்யாமல்)—கேரில் சென்று—(அவ்வட்சகுமா ரனது) எதிரிலே போய் நின்று. அவன் வயிரற் குளி சிலை பற்றிக்கொண்டு— (அம்புகளை அவன் இனி எய்யமுடியாதபடி) அவ்வட்சகுமானது வலிய வளைந்த வில்லைப் பிடித்துக்கொண்டு, எதிர்த்து நின்று— அவன் எதிரிலே நின்று.

௩௩. ஓரகையாலவன் வயிரத்திண்சிலையுற் றப்பற்றலுபராவோனு மிரகையாலவன் வலியா முன்னமகிற்றோடிய சிவர்பொற்றோளான் சரிகையாலவனுந் திருத்தலும்தனைச் சொற்பொருவருநாதன் பொருகையாலவன் பிசிர்வித்தான் முதிர் பொறியோடு படிபறியாவே.

(இ - ள்) ஒரு சையால் அவன் வயிரம் திண் சிலை உற்று பற்றலும். (அவ்வாறு) அதுமான (தனது) ஓரகையினால் அவ்வட்சகுமாரனது மிகவலிய வில்லை உறுதியாகப் பிடித்துக்கொண்டவுடனே, உறவோன் இவனும்—வலிய வறைய இவ்வட்சகுமாரனும், இரு கையால் வலியா முன்னம்—(அவ்வில்லை அதுமானிடத்தினின்று மீட்கும்படி கனது) இரண்டு கைகளினாலும் பிடிக்க திறக்க அப்போது உடனே. அது இற்று வராத—அவ்வில் முறிந்த போய் விட்டது; இவர் பொன் தோளான்—(தன்மேல்) வந்த அழகிய தோள்களையடைய அவ்வருமனை, அவன்—அட்சகுமாரன், சரிகையால் உருவி குத்தலும்—(உறையினின்று எடுத்து) உடைவாரினும் குத்தக்கொடுக்கவும், அதனை—அந்த உடைவாரை—சொல் கொடு வருநாதன்—(இராமபிரானது) சொல்லே(த் தோபிராட்டியினிடம் சொல்லுமாறு) கொண்டுவந்த தாதனாகிய அவ்வதுமான்—பொருகையால்—போர்செய்கின்ற (தனது) கையினால், முதிர் பொறி ஒகும் படி பறியா—(பிடுங்கின விசையினால்) மிகக் கொடுப்புப்பொறி எங்கும்பறந்து செல்லும்படி பறித்து, இடை பிசிர்வித்தான்—(தன்மேற்படுவதற்கு முன்னம்) கடுவழியிலேயே பொடியாயுதிரும்படி செய்தான்; (எ - று.)

‘ஓரகையாலவன் வயிரத்திண்சிலையுற்றுப்பற்றலும்’ என்றது—அதுவா தம். ‘வயிரச்சிலையினை’, ‘சரிகையாலவனுந்’ என்பன பாடாந்தரம். (௩௩)

௩௪. வாளாலேபொரலுற்றாணிற்றதுமண்சேராமுனம்வயிரத்திண் டோளாலேபொரமுறிதிபுக்கிடைதழுவிக்கோடலுமுடன்முற்ற நாளாயிலெனமயிர்தைத்திடமணிநெடுவாலவனுடனிரிர்வற்ற மீளாவகைமுடைசுற்றிக்கொண்டதுபற்றிக்கொண்டனமேலானான்.

(இ - ள்) வாளாலே பொரல் உற்றான்—வாளினுற்போர்செய்யத்தொ டங்கிய அட்சகுமாரன், அது இற்றுமண் சேரா முனம்—(கீழ்க்குறியவாறு) அந்த ச்சரிகை பொடியாகிப் பூமியில்விழுவதற்குமுன்னம், வயிரம் திண் தோளாலே பொர—மிக்கவலிய (தன்) தோள்களினாலேயே போர்செய்யும்படி, முடுகிஇடை

புக்கு - விரைந்து அநுமானிடத்தச்சென்று, தழுவிக்கோடலும் - (அவ்வதமானைத்) தழுவிக்கொள்ள முயன்றபோது, உடல் முற்றும் - (தனது) உடம்பு முழுதும், நீள் ஆர் அயில் என மயிர் தைத்திட - நீட்சிப்பொருந்திய வேலாயுதம் போல் மயிர் பொத்தும்படி, மணி செடு வால் - (அதுமானது) அழகிய நீண்ட வால், அவன் உடல் நிமிர்வுற்று மீளா வகைபுடை சுற்றிக்கொண்டது - அவ்வட்சகுமாரனது உடம்பு நிமிர்ந்து வாவொட்டாது (உடம்பின்) எல்லாப்பக்கங்களிலும் சுற்றிக்கொண்டது; பற்றிக்கொண்டனன் மேல் ஆளுன் - (இவ்வாறு அட்சகுமாரனை அதுமான்) பிடித்துக்கொண்டு அவன்மேல் வறிக்கொண்டான்; (எ - று.)

‘மண்சேர்வதனின்முன்,’ ‘தழுவிக்கோடலும் வழுவிப்போய்’ என்பன பாடாந்தரம். (௩௬)

௩௭. பற்றிக்கொண்டவன்வாவொனவொளிர்பல்விற்றுநிமிர்படர்கையா

லெற்றிக்கொண்டலினிடைநின்னுமிழ்கூடரினமின்னினம்விழுவனவென்ன முற்றிக்குண்டலமுதலாமணியுகழமுழநாலாவிவர்குடர்நாலக் கொற்றத்திண்சுவல்வயிரக்கைகொடுகுத்திப்புடையொருகுதிகொண்டான்.

(இ - ள்.) பற்றிக்கொண்டவன் - (தன்வாலினாலே) பற்றிக்கொண்டவனான அதுமான், -வடிவான் என ஒளிர் பல் இற்று உக நிமிர் படர்கையால் எற்றி - கூரிய வாள்போலவிளங்குகின்ற பற் + ன் உதிரும்படி லுங்கிச்சென்ற தன் கையினால் கன்னத்தில் அரைந்து, (பின்பு), கொண்டலின் இடை நின்று உமிழ் கூடரின மின் இனம் விழுவன என்ன - மேகத்தினின்று வெளிவருகின்ற பேரொளியையுடைய மின்னற்கூட்டம் விழுவனபோல, குண்டலம் முதல் ஆம் மணி முற்றி உக - (காதுவணிந்திருந்த) குண்டலம் முதலிய இரத்தினபரணங்களிற் பொருந்திய மணிகள் முழுவதும்சிந்திவிடவும், முழை நாலா இவர்குடர் நால - வயிற்றிலே தொங்காமற் பிணிப்புடன் தங்கியிருந்த குடல்கள் சரிந்துவிடவும், கொற்றம் திண்சுவல் வயிரம் கைகொடு - (இதுவரையிலும்) வெற்றிப்பொருத்தியிருந்த வலிய (அவ்வட்சகுமாரன்) பிடரியை வலிமை பொருந்திய (தன்) ஒற்றைக்கையினற் பிடித்துக்கொண்டு, (மற்றொருகையால்), குத்தி - பலகுத்துக்குத்தி, புடை ஒரு குதிகொண்டான் - (அவனுடலினின்ற) பக்கத்திலே அதுமான் ஒருகுதி குதித்தான்; (எ - று.) (௩௭)

[அதுமான் அட்சகுமாரனை போழித்தல்.]

௩௮. நீத்தாயோடினவநிரப்பெருநதிரோகச்சுல்லபாராகப்

போய்த்தாழ்செறிதசையரிசிந்தின்படிபொங்கப்பொருமுயிர்போகாமுன் மீத்தாநிநிர்சுடர்வயிரக்கைகொடுபிடியானினனொருமண்காணத் தேய்த்தாநாழியினுலகேழ்தேயினுமொருதன்புகழிறைதேயாதான்.

(இ - ள்.) (அப்போது), நீத்து ஆய் ஓடின உதிரம் பெருநதி - வெள்ளமாகப் பெருகிய இரத்தப்பெருநதியே, நீர் ஆக - (அரைக்கும்போது வேண்

டிய) ஜலமாகவும்,—பார்-பொருளமே, சிலை ஆக - அம்மிக்கல்லாகவும், போய் தாழ் செறி தசை - (உடம்பினின்று) வெளிப்பட்டிக் கீழ்விழுந்த (அவ்வட்சு குமாரனது) நெருங்கிய சகையே, அரி சிந்தின்படி பொங்க - (அம்மிக்கல்லி விடப்படுகிற அரைப்பதற்காக எடுத்துவைத்த) ஊறலரிசிபோல மேன்மேற் பொங்க, (தசை நீங்கிய அவ்வரக்கனது உடற் பகுதியைக் குழவியாகக்கொண்டு), பொரும் உயிர் போகாமுன் - போர்செய்கின்ற அவ்வரக்கனுயிர் போகாமுன்னம், மீத்து ஆ நியிர் சுடர் வயிரம் கைகொடு படியா - (குழவியின் இருபுறத்து) மேற் பக்கத்திலுமாக நிமிர்கின்ற ஒளிபொருந்திய உறுதியான கைகளினுற் பிடித்து, விண்ணொடு மண் காண - மேலுலகத்தாரும் நிலவுலகத் தாரும் காணும்படி, தேய்த்தான் - அரைத்தான்; (யாவனெனின்), ஊழியின் உலகு எழ் தேயினும் ஒரு தன்புகழ் இறை தேயாதான் - புகாந்தகாலத்தில் எழுலகங்களும் அழிந்தாலும் ஒப்பற்ற தனது புகழ் சிறிதும் குறைவுபடாத அதுமான்; (௭ - மூ.)

எழுலகங்களும் அழிகின்ற ஊழிக்காலத்திலும் அழியாத கீர்த்தியையுடைய அதுமான், பிரவாகமாகப் பெருகி யோடுகின்ற உதிரமே நீராகவும், பூமியை அம்மிக்கல்லாகவும், அட்சகுமாரனுடைய மாமிசாதிகளே அரைக்கவேண்டிய அரிசியாகவும், அவனுடைய தசை நீங்கிய உடற்பகுதியே குழவிக்கல்லாகவும் கொண்டு, சுவர்க்கலோகத்தாரும் பூலோகத்தாரும் காணும்படி தமது கையினாலே அரைத்துத்தேய்த்து ஒழித்தா னென்பதாம். (௧௮)

[குதுமுதல் முன்றுகவிகள் - பொருதுமொத்த அரங்கீ ஒடிய

செய்தியைத் தெரிவிக்கும்.]

௩௧. புண்டாழ் குருதியின் வெள்ளத்துயிர்கொடுபுக்கார் சிலர் சிலர் பொறிப்பெயர் பண்டாரத்திடையிட்டார் தம்முடல் பட்டார் சிலர் சிலர் யமுநத் திண்டாடித் திசையறியாமலுகினர் செற்றார் சிலர் சிலர் செலவற்றார் கண்டார் கண்டதொர் திசையே விசைகொடுகாள் விட்டார்படைகையிட்டார்.

(இ - ள்.) சிலர் - (உயிரொஞ்சிய அரக்கரிற்) சிலர்,—புண் தாழ் குருதியின் வெள்ளத்து உயிரொடு புக்கார் - புண்கள் விருந்துபெருகுந் தூரத்தவெள்ளத்தில் உயிரோடு குடுத்து ஒளித்துக்கொண்டார்; சிலர்—,பொறி பேயின் பண்டாரத்தினால் தம் உடல் இட்டார் - (போர்க்களத்தில்) நினைந்துள்ள போர்களின் பொக்கிஷமாகிய பிணக்குவியலில் (தமது) உடலையும் போகட்டார் பிணத்தோடு பிணம்போலவிழுந்துகிடந்தார்கள்; சிலர்—,பட்டார் - (அச்சத்தினால் இறந்தார்கள்; சிலர்—, படம் உந்த திண்டாடி திசை அறியாமலுகினர் செற்றார் - படமானது தூண்ட அலைச்சற்பட்டுத் திக்குத்தெரியாமற் சலங்கிலவர்களாய் வலியொடுங்கினார்கள்; சிலர்—,செலவு அற்றார் - போகமாட்டாமற் சலங்கினார்கள்; கண்டார் கண்டது ஓர் திசையே - கண்டவர் கண்டதிசைகளிலே உடல்லாம், படைகை விட்டார் - ஆயுதங்களைக்கைந்ருவவிட்டவர்களாகி, விசைகொடு காள் விட்டார் - வேகத்தோடு ஓடலானார்கள்; (௭ - மூ.)

ச௦. மீனய்வேலையையுற்றார்சிலர்சிலர்பசுவாய்வழிதொறுமேய்வுற்ற  
ருனாற்பறையின்வடிவுற்றார்சிலர்சிலர்நான்மறையவருருவானார்  
மாண்கண்ணிபடவாராயினர்முன்னே தங்குழல்வகிர்வுற்றார்  
ராணர்சிலர்சிலரையாநின்சரணென்றார்நின் நவாரியென்றார்.

(இ - ன்) சிலர்—,மீன்ஆய் - மீனுருவங்கொண்டு, வேலையை உற்றார்.-  
முத்திரத்தைச் சேர்த்தார்கள்; சிலர்—,பசு ஆய் - பசுக்களின்வடிவங்கொண்டு,  
வழி சொறும் மேய்வு உற்றார் - வழிகள்தோறும் மேய்த்தொடங்கினார்கள்;  
சிலர்— —ஊன் ஆர் பறவையின் வடிவு உற்றார் - மாமிசத்தைக் கொத்தித்  
தின்னுகின்ற பட்சிகளின்வடிவத்தைக் கொண்டார்; சிலர்—,நால் மறையவர்  
உரு ஆனார் - பிராமணர்வடிவங்கொண்டிருந்தார்கள்; சிலர்—, மான் ஆர் கண்  
இள மடவார் ஆயினர் - மான்போன்றகண்கள்படைத்த இளையமகளிர்போன்ற  
வடிவமுடையவராய், முன்னே தம் குழல் வகிர்வுற்றார்ஆனார் - அநாமனெதி  
ரிலே தமதுகூந்தலை வகிர்ந்துகொண்டிருந்தார்கள்; சிலர்—, —ஐயா நின் சரண்  
என்றார் - ஐயனே நாங்கள் உன்னடைக்கலம் என்றார்கள்; சிலர் - (வேறு  
சிலர், நின்றவர் தரி என்றார் - 'நாய்கள் உமது பனாளுல்லோம்; (இங்கே)  
நிற்பவரே உமது பகைஞர்' என்றார்கள்; (எ - று.)

அரக்கர் வேண்டியவருக்கொள்ளவல்லவாதலால், மீன்முதலானவடிவங்  
கொண்டன ரென்க. 'மட வாராயிவன்முன்னே' என்றும் பாடம். (ச௦)

சு. தந்தாரமுமுறுகியவுத்தமையெதிர்த்தழுவுத்தொறுதாமதமல்லேம்  
வந்தேம்வானவென்றேகினர்சிலர்சிலர்மானுயரெனவாய்விட்டார்  
மந்தாரங்கிளர்பொழில்வாய்வண்டுகளாணர்சிலர்சிலர்மருன்கொண்டார்  
ரித்தாரெய்றுகளிநலித்தார்சிலரெரிபோற்குஞ்சியையிருன்வித்தார்.

(இ - ன்.) சிலர் - வேறுசில அரக்கர், தம் தாரமும் உறுகியையும் - தமது  
மனைவிமாரும் கெடுங்கிடைத்தவுமுறைபாரும், தமை எதிர்த்தழுவுத் தொறும் -  
(அநாமனிடத்து அச்சத்தினால் எதிரேவந்து) தழுவிக்கொள்ளும்போதெல்  
லாம். (தாரமும் அச்சங்கொண்டிருத்தலால் தம்மைமறைக்கவேண்டி), (தம்மை),  
'நமதமர் அல்லேம் - (நாய்கள்) உமதுசுற்றத்தாரல்லேம்; வந்தேம் - வந்தநாள்  
கள், லானவர் - தேவர்கள்' என்று - என்றுசொல்லிவிட்டு, எகினர்-(அப்பாற்)  
போய்விட்டார்கள்; சிலர் - , மாணுயர் என வாய்விட்டார் - (உமது சுற்றத்தா  
ரான அரக்கரல்லோம், நாய்கள்) மனிதரென்றுசொன்னார்கள்; சிலர்—, மந்தா  
ரம் கிளர் பொழில்வாய் - மந்தாரமென்ற தேவவிருட்சம்விளங்குகின்ற சோலை  
யினிடத்தில், வண்டுகள் ஆனார் - வண்டுகளின் உருவங்கொண்டு சென்றார்கள்;  
சிலர்—, மருள் கொண்டார் - (செய்யவேண்டிவது இன்னதெனத்தோன்  
ருமல்) மயங்கிநின்றார்கள்; சிலர்—, (தமது அரக்கவடிவத்தை மாற்றும்பொரு

ட்டு), இந்து ஆர் எயிறகன் இறுவித்தார் - பிறைச்சந்திரன்போன்ற (தமது) கோரத்தங்களை ஒடித்திட்டு, எரி போல் குஞ்சிய - கெருப்புப்போலச் செந்நிறமுள்ள (தம்)மயிரை [செம்பட்ட மயிரை], இறுவித்தார் - கருமையாகச் செய்துகொண்டார்கள்; (எ - று)

மந்தாரம் - தேவதருக்கள் ஐந்தனுள் ஒன்று; இது - மற்றைத்தேவதருக்களுக்கும் உபலட்சணம். (சக)

வேறு.

[அழகை யொலி.]

சுஉ. குண்டலக் குழைமுகக் குங்குமக் கொங்கையார்  
வண்டலைத் தெழுகுழற் கற்றைகால் வருடவாய்  
விண்டலத் தகவிரைக் குழைவாய் விரிதலா  
லண்டமுற் அளதது ரமுதபே ரமலையே.

(இ - ன்) குண்டலம் குழைமுகம் - குண்டலமென்றகாதணியணிந்த செவியையுடைய முகத்தையுடைய, குங்குமம் கொங்கையார் - குங்குமக்குழம்பையணிந்த ஸ்தனங்கள்படைத்தவரான இராகாதகளிர், - வண்டு அலைத்து எழுகுழல் கற்றை கால்வாநடஆய்-வண்டுக்கோ அலையச்செய்துமேலெழுப்பப்பெற்ற தமது கூந்தற்றொருதி அவிழந்து கால்களிலேவிழுந்து புரண்டுகொண்டிருக்கும் படியாகி, விரை குமுதம் அலத்தகம் வாய் - நறுமணமுள்ள ஆம்பல்போன்ற செம்பஞ்சுட்டிய தமதுவாய்கள், வண்டு விரிதலால் - திறந்து விரிவதனாலே, அணர் அழுத பேர் அமலை - அந்த இலங்கையினுள்ளார் அழுத பெருங்குரலோசை, அண்டம் உற்று உளது - மேலுலகவ்வாயில் எட்டிற்று; (எ - று.)

அரக்கியர் கால்களிற் றட்டிப்படி தமதுகூந்தலை விரித்துக்கொண்டு பேராரவாரத்தோன்ற அழுதன ரென்பதாம். அலத்தகம் வாய்க்கும் ஊட்டப்படுதலை "அம்மலரடியுங்கையு மணிகள பீபவள யாயும், செம்மலர்துதலு நகவுந் திருந் தொளி யுகிரோடக்சேழ், விம்மிதப்பட்டுவீழ வலத்தகமெழுதியிட்டான்" என்ற சிந்தாமணியினாலும் அறிக.

இதுமுதல் ஏழு கவிகள் - நான்குசீரும் விளக்கிராய்வந்த அளவடிநான்கு கொண்ட கவிவிருத்தங்கள். (சஉ)

[இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - அரக்கமாதர் துயரப்படுங்கதைக் கூறும்.]

சுங். கதிரெழுந்தனையசெந்திருமுகக்கணவன்மா  
ரெதிரெழுந்தடி விழுந்தமுதுசோரிளநலா  
ரதிரலங்கோதைசேரோதியோடன்றஆ  
ருதிரமுந்தெரிகிலாகிடைபரந்தொழுகியே.

(இ - ன்.) கதிர் எழுந்த அனைய செம் திரு முகம் கணவன்மார் - சூரியோதயமானற்போன்ற செவந்த அழகியமுகக்களையுடைய தமது நாயகருடைய,

எதிர்-முன்னே, எழுந்து - போய், அடி விழுந்து அழுது சோர் - கால்களில்விழுந்து அழுது சோர்கின்ற, இள நலர் - இளம்பெண்களுடைய, அதி நலம் கோதைசேர் ஒதியோடு - மிக்க அழகுள்ள மாலையையணிந்த கூத்தலுடனே, அன்று அ ஊர் உதிரமும் - அப்பொழுது அந்தணிற்பெருகுசின்ற இரத்தமும், பரந்து ஒழுசி-பரவிப் பெருகி, இடை - வேற்றுமை, தெரிவினாது - அறியமுடியாதபடியாயிற்று ; (எ - று.)

இளநலர் ஒதியும் இரத்தமும் சென்றிமாக இருத்தலால், வேற்றுமை தெரியாததாயிற்று நென்க. ஒதிக்கும் உதிரத்துக்கும் வேறுபாடு தோன்றாமை கூறியது - மறைவணியாம் ; இதனை, உடனாலார் மீலதாலங்காரமென்பர். (சக)

சச. தாவில்வெஞ்செருநிலத்திடைபுலந்தவர்தமே

லோவியம்புரைநலர்விழுதொறுஞ்சிலநுயிர்த்

தேவுகண்களுந்மீமைத்திலர்களாமிதுவெலா

மாவிரொன்றுடனிரண்டாயதா லேகொலாம்.

(இ - ள்.) தா இல் - குற்றமற்ற, வெம்செருநிலத்திடை - கொடிய போர்க்களத்திலே, உலந்தவர் தம்மேல - இறந்த வீரர்களிடமிது, ஓவியம்புரை நலர் சிலர் - சித்திரப்பதுமைபோன்ற அழகிய சிலமகளிர், விழுதொறும் - விழும்போதெல்லாம், உயிர்த்து - மூச்சுவிட்டு, எவு கண்களும் இமைத்திலர்கள் ஆம் - அம்புபோன்ற கண்களும் இமையாதவரானார்கள்; இது எலாம் - இவ்வாறான செமலெல்லாம், ஆவி ஒன்று உடல் ஐரண்டு ஆயதாலே கொல் ஆம் - உயிரொன்று உடம்பிரண்டு ஆன படியினாலேதான் போலும் ; (எ - று.)

மகளிர் இறந்த தம்கணவரீது விழுந்து அழுதுகையில் மூர்ச்சித்து உயிர்ப்பும் கண்ணிமைத்தலும் இல்லாதவராயின ஓரணக; இவ்வாறு இம்மகளிரும் இறந்த கணவர்போல உயிர்ப்பில்லாமலும் கண்ணிமையாமலும் இருந்ததற்குக் காரணம் - புருஷனுக்கும் மனைவிக்கும் உடல் ஐரண்டாயிருந்தும் ஆவி ஒன்று யிருந்தவினாலேதானே எனக் கவி உத்ப் பேட்சிக்கின்றா; இவ்வாறு உயிர்ப்பில்லாமை கண்ணிமையாமை என்றவற்றிற்குக் காரணமல்லாததைக் காரணமாக்கிக் கூறியது - ஏதுத்தந்திறிப்பேற்றவணியாம். (சச)

சுரு. ஓடினாநுயிர்களுடல்கள் போலுதவியால்

வீடினார்வீடினார்மிடையுடற்குவைகள்வாப்

நாடினார்மடநலர்நவையிலாநண்பரைத்

கூடினாநுடும்பர் வாழ்கொம்பனார்.

(இ - ள்.) மடம் நலர் - மடப்பத்தையுடைய மகளிராகிய அரக்கிபர், உயிர்கள் நாடு உடல்கள் போல் - உயிர்களைத்தேடுகின்ற உடல்கள் போல,



ஒடினார் - (தமது கணவரைத் தேடிக்கொண்டு) ஒடினவராய், வீடினார் மிடை உடல் குவைகள் வாய் - இறந்துவிழ்ந்துள்ள அரக்கரின் நெருங்கிய பிணக் குவியலின்மேலில், நாடினார் - சுண்டுபிடித்து,-- உதவியால் - (அவர்க்குச்செய்துள்ள) உதவியை நினைத்தலால், வீடினார் - இறந்தொழிந்து (வீரசுவர்க்கத்தை யடைந்து), நாவ இலா(ச) நண்பரை-குற்றமற்ற தம்கணவரை, கூடினார் - (அங்குச்) சேரப்பெற்றார்கள்; உட்பர் வாழ் கொம்பு அனார் - (அவ்வீரசுவர்க்கஞ்சேர்ந்த அக்கணவர்களுையே தழுவிப்) தேவலோகத்துவாழ்கின்ற பூங்கொம்பு போன்ற அராமகளிர், ஊடினார் - பிணங்கினார்கள்; (எ - று.)

தமது கணவரைத் தேடிச் சென்ற அரக்கியர்சிலர் போர்க்களத்தில் இறந்து விழ்ந்தவிடத் தமது கணவருடைய கண்கண்டு அவர்களைத் தழுவி அவரிடத்துத் தாம் வைத்திருந்த பேரன்பினால் தாமும் இறந்து, கணவன் புகுந்த உலகத்தையடைந்த அங்குக் கூடினார்களாக, அதுகண்ட தேவமகளிர் பிணங்கின ரென்பதாம்.

(சடு)

சக. தீட்டுவாளையாகட்டெரிவையோர் திருவனா ளாட்டி நின்றியர்வதோரறுதலைக்குறையினைக் கூட்டி நீயோருயிர்த்துணைவனெங்கோவினைக் காட்டுவாயாதியென்ற முதுகைகூப்பினான்.

(இ - ள்.) தீட்டி வாள் அனைய கண் - தீட்டிக்கூராக் கப்பெற்ற வாள்போன்ற கண்களையுடைய, திரு அனாள் ஓர் தெரிநவ - இலக்குமிபோன்ற ஓர் அரக்கப் பெண், ஆட்டில் நின்ற - கூத்தாடுதற்சொழிலை மேற்கொண்டிருந்து, அயர்வது - சோர்ந்தபோன, ஓர் அறுதலை குறையினை - தலையற்றதொரு கபந்தத்தை, கூட்டி - (தலையோடு)சேர்த்து, (அதனை நோக்கி), நீ—, ஓர் உயிர்துணைவன் - ஒப்பற்ற பிராணநாயகனான, எம் கோவினை - எனது தலைவனை, காட்டுவாய் ஆதி - காட்டுபவனாகக் கடவாய், என்ற—, அமுது—, கைகூப்பினான்—.

“ஆனையாயிரம் தேர்பதினாயிரம் அடர்பரியொருகோடி, சேனைகாவலராயிரம் பேர்பபுறச் செழுங்கவந்த மொன்றும்”, “அனேகமாயிரம் பேர்பபடக் கவந்தமொன்றும்”, “பேரொத்தவாயிரம்பேர் மடிந்தாற் பிறக்கும் கவந்தம் நேரொத்தவாயிரம்” என்றபடி பலவீரர் பட்டொழிந்தால், அப்போது தலையற்ற உடற்குறையாகிய கவந்தம் எழுந்து ஆடு மெனக் கூறுவது, நூல்களின்மரபு; அவ்வாறான கவந்தத்தோடு தலையிணைப் பொருத்தி, ஓர் அரக்கமாத துயரத்தினால் விவேகம் இல்லாமையால், எந்தலேமகளைக் காட்டவேண்டுமென்று அதனை இரந்தன ளென்ச.

(சக)

சஎ. ஏந்தினுடலையையோரொழுதருங்கொம்பனாள்

காந்தனினொடுவானுடற்கவந்தத்தினை

வேந்தனீயலகிணைப்பிடுகியானடமெனாப்

பூந்தளிர்க்கைகளான்மெய்புறப்பில்லினாள்.

(இ - ள்) எழுத அரு ஓர் கொம்பு அனல் - (சித்திரத்தில்) எழுத முடியாத [மிக்கஅழகுள்ள] பூங்கொம்புபோன்ற ஓர் இராக்கதப்பெண், தலையை ஏந்தினான் - இறந்த கணவன் தலையைக் கையிற்கொண்டு, நின்று ஆடுவான். ஈந்தன் உடல் கவந்தத்தினை - நின்று கூத்தாடுவன்கணவனது உடற்குறைமைப்பார்த்து, 'வேந்தன் - கணவனே! நீ—, அலகினும் - (வெகுநேரம் ஆடியதனால்) இளைத்தாய்; (இனி), நடம் விடுதி - கூத்தாடுதலைவிடுவாய்', என்று—, பூதனீர் கைகளால் - மலரையும் தளிரையும்போன்ற மெல்லிய தன்கைகளினால், மெய் - (அக்கணவனுடைய) உடலை, உற புல்லினால் - இறுகத்தழுவிக்கொண்டான்; (எ - று.) (சஎ)

[முதலீரண்டடிகள் - அரக்கியர் செயலையும், பின்னிரண்டடிகள் - பருவத்தேவர் இராவணனிடம் செய்த சொல்லச் சென்ற மையையும் கூறு.]

சஅ. நாடினார் நாடியே நனைவரும் கொம்பனார்  
வாடினார் கணவர்தம் மாபுறத் தழுவினே  
வீடினார் ரவ்வயின் வெருவினின் ணவர்கடா  
மோடினார் ரரசன்மாட்டினுகிதின் றுரைசெய்வார்.

(இ - ள்.) நாடினார் - (தங்கணவனாக) தேடினவர்களாகிய, நனை வரும் கொம்பு அனல் - அரும்புகள் தோன்றுகின்ற பூங்கொம்புபோன்ற அரக்கமகளிர், நாடி - தேடியடைந்து, வாடினார் - சோர்ந்தவர்களாய், கணவர்தம் மாப்பு உற தழுவி - இறந்தகணவரதுமாப்புக்கே இறுகத்தழுவிக்கொண்டு, வீடினார் - (காங்கனும்) இறந்தொழிந்தார்கள்; ஆ வயின் - அப்பொழுது, விண்ணவர்கள்தாம் - (பொழிலுக்குக் காவலான) பருவத் தேவர்கள், வெருவி - அச்சங்கொண்டு ஒடிச்சென்று, அரசன்மாடு அணுகி நின்று உரை செய்வார் - அரசனான இராவணனிடத்தின்போய் நிற்குகொண்டே நடந்தசெய்தியை [அட்சகுமாரன் இறந்திட்டதைச் சொல்லலானார்கள்; (எ - று.) (சஅ)

வேறு.

[அவ்வேளையிலும்தோதர் அழநல்]

சக. கயன்மகிழ் கண்ணினை கலுழி கான்றுகப்  
புயன்மகிழ் புரிசூழல் பொடிய ளாவற  
வயன்மகன் மகன்மக னடியின் விழ்தந்தண்  
மயன்மகள் வயிறிலைத் தலறி மாழ்கினான்.

(இ - ன்) மயன் மகன் - (அகாசிற்ரியான) மயனதுகுமாரியாகிய மண்டோதரி, கயல் மகிழ் கண் இணை கலுழி கான்று உக - கயல்மீன்போன்ற (தனது) இரண்டு கண்களிலிருந்தும் நீர் வழிந்து பெருகவும், —பயல் மகிழ் புரி குழல் பொடி அளவுறு - காளமேகத்தை யொத்த முறுக்கிவிட்ட கூந்தல் மண்ணின் புழுதியிலே புரளவும், அயன் மகன் மகன் மகன் - பிரமகுமாரனான புலஸ்தியனது குமாரனான விச்சிரவசுவினுடைய குமாரனான இராவணனது, அடியின் - பாதங்களில், வீழ்ந்தனன் - வீழ்ந்தவளாய், வயிறு அலைத்து அலறி மாழ்கினான் - வயிற்றிலடித்துக்கொண்டு கதறிப்புலம்பினான்; (எ - று.)

இறந்தவன் சக்களத்தி குமாரனானும் அவனையும் தன்மகன்போலவே பாலித்து, இவ்வனம் குமாரன் இறக்கக் காரணமாய்நூத்த இராவணனதுதான் களில் மந்தோதரி விழுந்து அழுதன னென்க. இச்செய்யுளை நோக்குமிடத்துக் கம்பர் அட்சகுமாரனை மந்தோதரி குமாரனெனவே கொண்டு கூறுகின்றனரோ வென்று தோன்றுகின்றது.

இதவும், அடுத்த கலியும் - ஸ்ரீஞஞ்சீரொன்று மாச்சீரும், மற்றையுன்றும் விளச்சீருமாகிய அளவடிநான்குகொண்ட கலிவிரூத்தங்கன். (சக)

[யாவரும் புலம்புதல்.]

நா. தாவருந் திருநகர்த் தைய லார்முத  
லேவரு மிடைவிருந் திரங்கி யெங்கினர்  
காவலன் காண்மிசை விழுந்து காவன்மாத்த  
தேவரு மழுதனர் களிஞ்சூர் சிந்தையார்.

(இ - ன்) தா அரு திரு நகர் கையலார் முதல் ஏவரும் - குற்றமற்ற அழகிய லங்காநகரத்திலே மகளிர் முதலிய எவ்வாரும், இடை விழுந்து இரங்கி ஏங்கினர் - (இராவணனுடைய) பாதத்தினிடத்தில் விழுந்து இரக்கங்கொண்டு அழுதார்கள்; காவல் மா தேவரும் - சேலையைப்பாதுகாத்தலைமேற்கொண்ட சிறந்த பருவத்தேவரும், களிக்கும் சிந்தையார் - (இராவணனுக்கு நேர்ந்த அபஜயத்தினால்) மகிழ்கின்ற மனமுடையவர்களாயினும், காவலன் கால் மிசை விழுந்து அழுதனர் - இராவணனது பாதங்களில் விழுந்து அழுதார்கள்; (எ - று.)

இரண்டாமடி - முற்றுமோனை.

(௯)

அட்சகுமாரன்வதைப்படலம் முற்றிற்று.

## பன்னிரண்டாவது பாசப் படலம்.

இந்திரசித்து அநுமானைப் பாசத்தாற்கட்டியசெய்தியைக் கூறும் பாகம். இங்கு 'பாசம்' என்றது, பெரும்பாம்புபுஷ்புகொண்டு அநுமானைக் கட்டுகிற பிரமாஸ்திரத்தை. பாசம் - கயிறு: வடசொல். கயிறுபோலச் சுற்றிக் கட்டுதலால், பிரமாஸ்திரம், பாச மெனப்பட்டது; மேல் யுத்தகாண்டத்தில் "நாக பாசம்" என்பதற்குக் காண்க. பாசப்படலம் - பாசத்தைப்பற்றிய படலம் என இரண்டனுருபும்பயனுந்தொக்கத்தொகை; பாசத்தினது சம்பந்தமான படலம் என்று ஆரம்புவேற்றுமைத்தொகையாகவிரித்து, விஷயமாகவுடைமையையே இங்கு ஆரம்புவேற்றுமைப்பொருளாகிய சம்பந்த மெனக் கொண்டு, பாசத்தின்விஷயமான பாக மென்று கருத்து உரைப்பினுமாம். பாசம்+படலம்= பாசப்படலம். மவ்வீறு ஒற்றழிந்து உயிரீரெடுத்து விதியின்றின்ற உயர்முன் வல்லெழுத்து மிக்கது. 'காண்டம்' என்றதற்குப் போலவே 'படலம்' என்கிற வடசொல்லுக்கும் கூட்டமென்றே பொருள்; ஆயினும், அது - சங்கேதத்தால், இங்கு, ஒருபெரியவகுப்பினுட்பட்ட சிறிய பாகத்தைக் குறிக்கும்.

[அகபுதுமாரணைக்கோள்பு செய்தி கேள்வியுற்ற இந்நீரலித்து  
அநுமானிது பெருங்கோபங்கோள்ருதல்.]

க. அவ்வழி யவ்வரை செட்ட வாண்டகை  
வெவ்விழி யெரியுந் வெகுளி வீங்கினு  
'னெவ்வழி யுலகமுங் சூலைய னிந்திரத்  
தெவ்வழி தாடியர் விசயச் சீர்த்தியான்.

(இ - ள்.) அவழி - அப்பொழுது, அ உரை கேட்ட - (அகபுதுமாரணை அநுமானை கொன்றன னென்ற) அந்தவார்த்தையைக் கேள்வியுற்ற, ஆண்டகை - ஆண்மைக்குணமுடையவனாகிய, இந்திரன் தெவ் அழிதர உயர் விசயம் சீர்த்தியான் - இந்திரனாகியபகைவன் வலியுழியுமாறு உயர்ந்தவெற்றியைக்கொண்ட பெரும்புகழுடையவனான இந்திரசித்து, - வெவ் வழி எரி உக - பயங்கரமான தனதுகண்களினின்று நெருப்புச் சிந்தவும், எவழி உலகமும் சூலைய - எல்லாவிடங்களிலுமுள்ள உலகங்களும் நடுங்கவும், வெகுளி வீங்கினான் - கோபம் மிகப்பெற்றான்; (எ - று.)

ஆண்டகை - பண்புத்தொகையன்மொழி. இத்தான் என்ற வடசொல் - பரமைசுவரியமுடையவனென்றுகாரணப்பொருள்பெறும். "தெவ்வுப் பகையாகும்" என்ற தொல்காப்பியத்து உரிச்சொல்லியற் சூத்திரத்தால், 'தெவ்' என்பது - பகைமையுணர்த்துவதோ ருரிச்சொல்லா மென்று அறிக; அது, பண்பாகுபெயராய், பகைவனைக் குறித்தது. விஜயம் - விசேஷஜயம்: வடசொல். "சீர்த்தி மிகுபுகழ்" என்ற தொல்காப்பிய வுரியியற்கூத்திரத்தால், சீர்த்தியென்பது மிகப்புகழையுணர்த்துவதோ ருரிச்சொல்லா மென விளங்கும்; ஆகவே, புகழ்மாத்மிரத்தை யுணர்த்துகிற சீர்த்தியென்ற வடசொல்லின் விகார மன்றென்று உணர்க. 'விசயச்செய்கையான்' என்பதும் பாடம்.

இந்திரசித்து - இராவணனுக்கு மந்தோதரியினிடம் பிறந்த மூத்தருமாரன்; (அங்கனம்பிறந்த இளையருமாரன், அக்ஷன்.) இந்திரஜித்தின் இயற்பெயர், மேகநாத னென்பது. இவனுக்கு இந்திரசித்தென்ற பெயர், இந்திரனைச் சிறைமீட்கவந்த பிரம னளித்தது. இராவணன் திக்குவியசுயஞ்செய்கையிற் சுவர்க்கலோகத்தையடைந்து இந்திரனை யெதிர்த்துப்போர்செய்த பொழுது, இராவணனால் இந்திரனைச் சுயிக்கமுடியாத சமயத்தில், அவன் மகனான மேகநாதன் மாயையால் மறைத்துபொருது இந்திரனைக் கலங்கச் செய்து அவனை மாயப்பாசத்தாற் கட்டிக்கொண்டுபோய் இலங்கையிற் சிறைவைத்திட, அதனை யுணர்ந்த பிரமதேவன் தேவர்களுக்கு அங்குவந்து இராவணனைக்கண்டு 'இந்திரனைச்சயித்ததனால், உன்மகனுக்கு 'இந்திரஜித்' என்று இனிப் பெயர்வழங்குக' என உபசாரவார்த்தைகூறி அம்மகனுக்கு வரமுமளித்து இந்திரனைச் சிறைமீட்டுக்கொண்டுசென்றன னென்பது வரலாறு. "பிதுச்சதகுணம் புத்ரஃ" என்றபடி, பகைவெல்லுதலில் தந்தையான இராவணனினும் பலமடங்கு சிறந்த மைந்தனென்பது தோன்ற. 'இந்திரத் தெவ்வழிதரவுயர்வியசச்சீர்த்தியான்' என்றார். 'எவ்வழியுலகமும் குலைய' என்பதை 'வெருளிவீக்கினான்' என்பதனோடு இயைக்காமல் 'இந்திரத்தெவ்வழிதர' என்பதனோடு இயைப்பினும் அமையும்; திரிலோகாதிபதியான இந்திரன் நிலைகுலையுப்போது, அவனுட்சிக்குஉட்பட்ட உலகமெல்லாம் நிலைகுலையுமாதலால்.

இதுமுதல் மூன்றகவிகள் - பெரும்பாலும் மூன்றஞ்சீரென்று மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களு மாகிய அளவடிநான்குகொண்ட குலிவிருத்தங்கள். (க)

[இந்திரசித்து மனக்கோதிப்புடன் போர்துறித்து உக்கிரமாகஎழுதல்.]

உ. அரஞ்சகடர் லெற்றன தனுசனிற்றசொ  
உரஞ்சகடவெரியுநிற்றொருவெனுகிணை  
புரஞ்சகடவிரிசிலைப்பொருப்புலாங்கிய  
பரஞ்சகடவொருவனைப்பொருவுப்பான்மையான்

(இ - ன்.) ஒருவன் - ஒப்பற்றவனான அந்த இந்திரசித்து, —அரம் சுடர் வேல் தனது அனுசன் இற்ற சொல் உரம் சுட - அரமெனனும் வாள்விசேடத்தால் (அராவப்பட்டு) விளங்குகிற வேலாயுதத்தையுடைய தனது தம்பியான அக்ஷருமாரன் இறந்தான் எனன்ற வார்த்தை தன்மனத்தை யெரித்தலால், எரி உயிர்ந்து - நெருப்புப்புறப்பட (க் கோபத்தாபத்தால் வெவ்விதாக) ப்பெருமூச்சுவிட்டுக்கொண்டு, —புரம் சுட - திரிபுரத்தை யெரிப்பதற்கு, வரிசிலை பொருப்பு வாங்கிய-கட்டமைக்கவில்லாகிய மகாமேருகிரியை வளைத்த, பரம் சுடர் ஒருவன் - எல்லாவொளிகளினும் மேம்பட்ட ஒளிவடிவமைந்த திரிமூர்த்திகளிலொருவனான சிவபிரானை, பொருவும் - ஒக்கின்ற, பான்மையான் - தன்மையையுடையவனாய், ஒக்கினான் - எழுந்தான்; (எ - று.)

போர்குறித்து எழுகிற இந்திரசித்துக்கு, திரிபுரமெரிக்கப் புறப்பட்ட சங்கராக்கடவுளான உருத்திரமூர்த்தியை உவமைகூறியது, பயங்கரமான

தோற்றத்துக்கு என்க. 'அரஞ்சுடர்வேல்' என்பதனை, சீவகசிந்தாமணியில் "வாளார்துடைத்தவைவேல்" என்றும்போலக் கொள்க. அரம் - ஒருவகை வான்; இரும்புமுதலியவற்றை அராவும் கருவி. வெல்வது வேல்எனக் காரணக்குறி. இது, மற்றை ஆயுதங்கட்டும் உபலக்ஷணம். அழித்தற்றொழிந்தவுளான சிவபிரானுக்கும் பிரான்கட்கு அழிவுசெய்பவானான யமனுக்கும் முத்தலைவேல் ஆயுதமாதலாலும், கொடிய அசுரர்களை அழித்தற்றென்று அவதரித்த அறுமுகக்கடவுட்கு வேல் படையாதலாலும், பகையழித்தற்கு வேல் சிறந்ததென்ற கருத்துக்கொண்டு அதனைப் பிரதானமாகவைத்துப் பெரும் பான்மை கூறுதல் கவிசுரியல்பு. அறுஜன் என்ற வடமொழி - பின்பிறந்தவனென்று பொருள்படும். 'கட' என்ற செயவெனெச்சம் - இரண்டாமடியிற் காரணப்பொருள் தாதலால் இறந்தகாலமும், பூன்றாமடியிற் காரியப்பொருள் தாதலால் எதிர்காலமும். ஒருவன்-அத்வீதீயன். அரஞ்சுடர் - பரஞ்சோதி.

கீழ்ச்செய்யுள் இந்திரசித்தின் கோபரசத்தையும்; இச்செய்யுள் அதனோடு சோகரசமும் கொண்டு அவன் போர்குறித்து எழுந்ததையும் கூறுதலால், கீழ்ச்செய்யுளோடு இச்செய்யுள் கூறியதுகூற வென்னும் குற்றத்தின் பாற்படாது; அன்றியும், ஒருவிஷயத்தையே பலவாறு கூறிவிளக்குதல் கவித்திறமாம். இனி, கீழ்ச்செய்யுளோடு இச்செய்யுளைக் குறுகமாக்கி அவ்விடத்து அக்ஷுரமாரிமந்தா எனென்ற வார்த்தையைக் கேட்ட ஆண்மையிற் சிறந்தவனான இராவணன் கூன்கள் தீச்சொரியவும் எவ்வகையுலகமும் நடுங்கவும் அதிககோபக்கொண்டான்: (அச்சமயத்தில்) முன்பு இந்திரனைவென்று மிக்க வெற்றியும் புகழும் படைத்தவனான ஒப்பற்ற இந்திரசித்து தன் தம்பிமாண்டன எனென்ற சொல் வந்து செவிப்பட்டு நெஞ்சைச்சுடத் தீக்காலுமாறு பெருமூச்செறித்துக்கொண்டு தீரிபுரதகனஞ்செய்யும்படி மகாமேருவை வில்லாகவளைத்த உருந்திர மூர்த்திபோல மிக்க உக்கிரராகொண்டு எழுந்தான் என்று உரைப்பாரு முளர்.

(உ.)

[இந்திரசித்து தேரோறுதலும், பெருங்குரலோடு வீரவாதங் கூறுதலும்.]

௩. ஏறினன் விசும்பினுக் கெல்லை காட்டுவ

வாறிரு தூறுபேர பூண்ட வாழித்தீதர்

கூறின கூறின சொற்கள் கோத்தலாற்

பீறின நெடுந்நிசை பிளந்த தண்டமே.

(இ - ன்.) விசும்பினுக்கு எல்லை காட்டுவ - வானத்தினது மேலெல்லையை (இவ்வளவேயென்று தமது மிக்க உயர்ச்சியினால்) காண்பிப்பவையான, ஆறு இரு தூறு பேய் - ஆயிரத்திருதூறுபேய்கள், பூண்ட - பூட்டப்பெற்ற உள்ளதான, ஆழி தேர் - (வலிய) சக்கரங்களமைந்த ஒருதேரில், ஏறினன் - (இந்திரசித்து) ஏறினான்; கூறின கூறின - (அங்குணம் ஏறிய அவன்) மிகுதியாகச் சொன்ன, சொற்கள் - வீரவார்த்தைகள், கோத்தலால் - ஒருசேரக் கூடி மோதியதனால், நெடுந்நிசை பீறின - நீண்டதிக்குக்கள் பிளவுபட்டன; அண்டம் பிளந்தது - அண்டகோளமும் பிளவுபட்டது; (எ - று.)

‘விசம்பினுக்கு எல்லைகாட்டுவ’ என்றது, நந்திபிப்பேற்றவணி. ஆகாயத்தின் உயரம் எவ்வளவு உண்டோ அதுவரையிலும் உயர்ந்துள்ளவையென்பது கருத்து. ‘காட்டுவது’ என்ற பாடம், தேர்க்கு அடைமொழியாய் அதன் உயரமிகுதியை விளக்கும். ஆறிருநறு பேய் - பண்புத்தொகைப்பன்மொழித் தொடர். ஆழித்தேர் - சக்கரத்தினுற்சிறந்த தேர். ஆழி - வட்டவடிவுடையது. ‘கூறின கூறின’ என்ற அடுக்கு, மிகுதிப்பொருளது. பின்னிரண்டடி - இந்திரஜித்து வீரவாதக்கூறிய பெருங்குரலினாலாகிய அதிர்ச்சியை விளக்கவந்த உயர்வுநவநிச்சியணி.

(௬)

வேறு.

[அத்பயங்கரமான இந்நிரசித்தின் ஆடம்பரம்.]

சு. ஆர்த்தன கழலூர் தாரும் பேரியு மசனியஞ்ச  
வோர்த்தயிர் சூலைய மேனி வெதும்பினை மாரர் வேர்தன்  
சீர்த்தது பொரு மென்னுத் தேவர்க்குத் தேவராய  
மூர்த்திக டாமுந் தத்தம் யோகத்தின் முயற்சி விட்டார்.

(இ - ள்.) (மற்றும் இந்திரசித்தினது). கழலும் - வீரக்கழலும், தாரும் - வீரகிண்கிணியும், பேரியும் - யுத்தவாத்தியங்களும். அசனி அஞ்ச ஆர்த்தன - இடியும் அஞ்சிப்பின்னிமீம்படி மிகுதியாக ஒலித்தன; (அம்முடிக்கத்தைக் கேட்டு), அமரர் வேர்தன் - தேவராஜனான இந்திரன், உயிர் சூலைய மேனி வேர்த்து வெதும்பினன் - (என்னொருமோ வென்ற அச்சத்தால்) உயிர்நடுங்க உடல் வியர்த்துத் தலிப்புற்றான்; தேவர்க்கும் தேவர் ஆய மூர்த்திகள்தாமும். எல்லாத் தேவர்கட்குத் தலைமைத்தேவர்களான அயன் அரி அரன் என்னுந் திரிமூர்த்திகளும், பொரும் சீர்த்தது என்னு - ‘யுத்தம் வலிமைப்பட்டது’ என்று எண்ணி, (அக்கவலையினால்), தத்தம் யோகத்தின் முயற்சி விட்டார் - தத்தம்செய்தொழிலின் முயற்சியைக் கைவிட்டார்கள் [படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் தத்தம்தொழில்களை யொழிந்து நின்றார்கள் என்றபடி.]

கழல் - வீரர்கள் தரது வீரத்துக்கு அறிகுறியாகக் காலிலணிவதோர் ஆபரணம். தார் - கிண்கிணமலை; மூர்த்துற்றுப் பொருபடையுமாம். அதாவது - மூன்னணிச்சேனை; அது - கொடிப்படையெனவும் துசிப்படையெனவும்படும். தார் என்பதற்கு - படை, படைவகுப்பு என்ற பொருள்களு முண்டு. மாலையென்று பொருள்கொண்டால், போர்க்கு அறிகுறியாக அவனணந்த தம்பைப்பூமலை தன்னிடத்து மொய்க்கும் வண்டிகளினாலையால் ஆரவாரித்த தென்று கொள்ளவேண்டும். பேரி - முரசம், தூத்துப்; இங்கு, போர்ப்பறையென்ற மாத்திரமாய் நின்றது. தேவர்க்குத்தேவர் - தேவாதிதேவர். உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. தேவர்க்குத் தேவராய மூர்த்திகள் - பிரம விஷ்ணு ருத்திரர். மூர்த்திகள் - பெரியோர். யோகம் - உத்தியோகம். இச்செய்யுள் - இந்திரசித்தின் யுத்தாடம்பரத்தை விளக்குகிற உயர்வுநவநிச்சியணி.

இதுமுதல் இருபது கவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீரும் நான்காஞ்சீரும் விளச்சீர்களும், மற்றைநான்கும் மாச்சீர்களு மாகிய கழிநெடிலடி

கான்கு கொண்ட அறுசீராசிரியவிருந்தநீங்கள். இவற்றில், மூன்று ஆறஞ் சீர்கள் தேமாச்சீர்களாகவே நிற்கும்.

(ச)

[இந்திரசித்தின் வீரக்கருத்தும், அதுபற்றிய செயலும்.]

௫. தம்பியையுன்னுந்தோறுந்தாரைநீர்ததும்புங்கண்ணான்  
வம்பியல்சிலையேநாக்கிவாழ்பாடித்துருத்துருக்கான்  
கொம்பியன்மாயவாழ்க்கைக்குரங்கினுற்குரங்காவாற்ற  
லெம்பியோதேவர்தானெந்தபுகழன்றோதேயந்ததென்றான்.

(இ - ள்.) தம்பியை உன்னுந்தோறும் தாரை நீர்ததும்பும் கண்ணான் - தந்தம்பியான அக்ருமார னிரந்த செய்தியை நீனைக்கும் பொழுதெல்லாம் (அவனிடத்து அன்புலாகிய சோகத்தால்); தாரைதாரையாக நீர்தரும்பிப் பெருகும் கண்களை யுடையவாகிய இந்திரசித்து, — 'கொம்பு இயல் மாய வாழ்க்கை - மரக்கொம்புகளிலே சஞ்சரிக்கிற நிலையில்லாத வாழ்வையுடைய, குரங்கினால் - இந்த ஒருகுரங்கினால், குரங்கா ஆற்றல் எம்பியோ தேய்ந்தான் - (எப்பொழுதும்) தாழாதவலிமையை; உடைய எந்தம்பியான அக்ருமோ மெலிவுற்றழிந்தான்? [அல்லன்]: எந்தை புகழ் அன்றோ தேய்ந்தது - எந்தந்தையான இராவணனது கீர்த்தியன்றோ மெலிவுற்று அழிந்தது?' என்றான் - என்று எண்ணினவனும்; — வம்புஇயல் சிலையைநோக்கி - போர்த்தொழிலுக்கு ஏற்ற தன்விலைப் பார்த்து, உருத்து வாய்மடித்து நக்கான் - (அநுமான் மீது) கோபித்து (அதனால்) தனது உட்கட்டை மடித்துக் கடித்துக்கொண்டு சிரித்தான்; (எ - று.)

'குரங்கினால் எம்பியோ தேய்ந்தான், எந்தை புகழன்றோ தேய்ந்தது' என்றது - ஒழிப்பணிபெனப்படுகிற அபஹுததயலங்காரம். இதன் இலக்கணம் - ஓர் உண்மைத்தன்மையை மறுத்து மற்றொருதன்மையை ஏற்றிக்கூறுதல். இங்கு, எம்பிதேய்ந்தானல்லன் என ஒருதொழிலுண்மையை மறுத்து, எந்தைபுகழே தேய்ந்தது எனப் பிறிதொரு தன்மையை ஏற்றிக்கூறியவாறு காண்க. "சிறப்பினும் பொருளினும் குணத்தினு முண்மை, மறுத்துப் பிறிதுரைப்ப தவறுதியாகும்" என்ற தண்டியலங்கார சூத்திரத்து 'அவறுதி' என்றது 'ஆகும்' என்ற மிகையினால் வினையவறுதி கொள்ளப்பட்டமை யுணர்க. ஒ - எதிர்த்தை. அன்றோ - தேற்றம். ஓரிடமின்றிக் காடுகளிலும் மலைகளிலும் மரக்கிளைகளில் திரிந்துவாழும் தன்மையதான எளியதொரு குரங்கு இராவணகுமாரனான அக்ருமோக் சொன்றது, அவ்விராவணன் திருக்குவியஞ் செய்து எல்லாவுலகத்தும் பரப்பிய புகழுக்கு அழிவு செய்வதாதல் காண்க. குரங்கினது எளிமை தோன்ற, 'கொம்பியல் மாயவாழ்க்கை' என்றான். மரக்கொம்புகளின் சஞ்சரித்தலால், குரங்குக்கு, வடமொழியில் 'சாகாமருகம்' என ஒரு பெயரிருத்தல் உணரத்தக்கது. மாயவாழ்க்கை - பொய் வாழ்வு; மறைந்துவாழ்தல் எனினுமாம்; வஞ்சகவாழ்வென்றும் கொள்ளலாம். மகாமாயாவியான இந்திரசித்தும், 'மாயவாழ்க்கைக்குரங்கு' என்று வெறுத்து உரைக்கும்படி மிக்கிருந்தது அநுமான் மாயையில்லை அரக்கர்பலரை எளி



திற் பொருது தொலைத்த திறமென்க. குரங்குதல் - வளைதலாதலை “இலைப் பொழில் குரங்கின” எனச் சீவகசிந்தாமணியிலும் காண்க. குரங்கு என்ற சொல்லை, கருத்திலும் செயலிலும் நேர்மையின்றிப் பலவிகற்பங்கொண்ட கோணுத லுடைமைபற்றி வந்த பெய ரென்னலாம். ஆகவே, “குரங்கினுற் குரங்கா” என்றவிடத்துச் சொல்லிலையால் முரண்தொடை தோன்றுதல் காண்க; “மொழியினும் பொருளினும் முரணுதல் முரணே” என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்.

இங்குக்கூறிய நகை - வீரத்து எழுந்த வெகுளிகை. வாய்மடித்தல் - கோபச்செயல். “தாரா” என்ற வடமொழி, “தாரை” என விகாரப்பட்டது. ‘வம்பியங்கிலை’ என்பதற்கு - கெடுகாளாகப் போர்கிடையாமையால் அம்பு தொடுத்தலின்றி வீணாகவிருக்கிற வில்லென்று உரைப்பாரு முளர். என்றான் என்பதற்கு - என்று (தனது படைவீரர்கள் முன்னிலையில்) கூறினா னென்றும் உரைக்கலாம்.

(டு)

[இந்திரசிந்தைச் சார்ந்த சேனையின் மீதுதி.]

சு. வெறிரண்டவாழ்வாழ்வினிடந்தாயும்வெற்பென்றாலும்  
கூறிரண்டாக்கும்வாட்கைச் சூழுவாயுங்குணிக்கலாற்றெஞ்  
சேறிரண்டருகுசெய்யுஞ்செறிமதச்சிறுசுணையாளை  
யாறிரண்டஞ்சுநாற்றினிரப்பு தேர்த்தொகையுமொடுதே.

(இ - ள்.) வேல் திரண்டனவும் - வேல்வீரர்களாக வந்துகூடிய பதாதிச் சேனைகளையும், வில்லு மிடைந்தவும் - வில்லாளிகளாகவந்து நெருங்கிய பதாதிச்சேனைகளையும், வெற்பு என்றாலும் கூறு இரண்டு ஆக்கும் வாள் கை குழுவையும் - மலைகளே எதிரிகளென்றால் அவற்றையும் இரண்டு துண்டா கத்துணக்கவல்ல வாளாயுதத்தை யேய்த்திய கையையுடைய பதாதிகளின் கூட்டத்தையும், குணக்கல் ஆற்றேம் - இவ்வளவென்ற தொகையிடவல்லே மல்லேம்; இரண்டு அருகு சேறு செய்யும் செறி மதம் - இருபுறத்திலும் (பொழிந்து நிலத்தைச்) சேறுக்குகிற மதவீர்ப்பெருக்கையும், சிறுகண்-(சிறிய கண்களையுமுடைய, யானை - யானைகளின்தொகை, ஆறு இரண்டு அஞ்சுநூற் றின் இரட்டி - பன்னிராயிரமாய்; தேர் தொகையும் அஃதே - தேர்களின் அளவும் அவ்வளவே [பன்னிராயிரமே]; (எ - று.)

“ஒத்தவில்வேல்வாள்யானையர்பரிதேரோடானே” என்ற அறுவகைப் படைகளுள் வேற்படை, விற்படை, வாட்படை, யானைப்படை, தேர்ப்படை என்ற ஐந்தையும் இக்கவியிற்கூறி. குதிரைப்படையை அடுத்தகவியில் ‘ஆய மா’ எனக் கூறுவர். யானை தேர் குதிரைகட்கு ‘பன்னிரண்டாயிரம்’ என்று தொகைகூறி, மற்றைக் காலாள்வீரர்கை மூன்றிற்கும் தொகை குறிக்க வல்லோமல்லோ மென்று அளவின்மை கூறினார். ‘குணக்கலாற்றேம்’ என்றது, கவிக்கூற்று; தன்மைப்பன்மை, கவிக்குக்கு உரிய இயல்புபற்றியது. இந்திரசித்து கோபங்கொண்டு எழுந்து தேரேறி வீரவாதம் கூறியமாதிரித் தில் அவனது குறிப்பையறிந்து தொழில்செய்யுஞ் சேனைகள் போர்க்குச் சித்தமாய்ப் போர்ப்படைமுழுக்கம் முதலியவற்றோடு உடனெழுந்தனவென்க.

‘வெற்பென்றாலும் கூறிரண்டாக்கும்’ என்றது - வாளாயுதத்தின் மிக்க கூர்மையையும், ‘சேறிரண்டருஞ்செய்யும்’ என்ற அடைமொழி - மதசலத்தின் மிகுதியையும் உணர்த்தும். குணிக்க வென்ற தொழிற்பெயர் - வடமொழித்தாதுவினடியாப் பிறந்தது. குணம் - என்கூட்டிப் பெருக்குதல். அரசயானையினிலக்கணத்தில் “தீயுமிழ்நிறகணுஞ் செம்புகருமுடைத்தாய்” என்றதனால், கண்டித்துத்திருத்தல் உத்தமயானையிலக் கணமாதலுணர்க. ‘நூற்றினிரட்டி’ என்பதை ஆரம்வேற்றுமைப் தொகையாகவுங் கொள்ளலாம்; இன் - சாரியை. அஞ்ச - ஐந்து என்பதன் முழுப்போலி. ஈற்று ஏகாரம் - தேற்றம். வேற்படை சிறத்தலால், முற்கூறப்பட்டது. (சு)

[இந்திரசித்து இராவணன்மாளிகையிற் செல்லுதல்.]

எ. ஆயுமாதான தான் வந்தன்பியதன்மலேனைத்  
நியவாணிநுதர் வேந்தர் செந்தவர் செரத்தேரி  
யெனெனுமளவின்வந்தாரிராவணனிருந்தயானார்  
வாயிடுஷங்கொயிற் புக்கானருள் சொர்வயிரக்கண்ணான்.

(இ - ள்.) ஆய - அவ்வாறே ஆகிய [பன்னிராயிரமென்னுந் தொகையளவியவாய்த் திரண்ட], மாதான - குதிரைச்சேனையும், வந்து அண்மியது - வந்து (இந்திரசித்தினருகிற்) கூடிற்று; அண்ம - (அங்குனம் அறுவகைப்படையும்) வந்துகூடவும். —என - மற்றும், தீய வான் நிருதர் வேந்தர் - கொடிய வாளாயுதத்தையெந்திய இராக்கத (சேனை) த்தலைவர்கள், செந்தவர் சோ - திரண்டு (தன்அருகில்) வந்துசேரவும், —அருவி சோர்வயிரம் கண்ணான் - (தம்பியிறந்தசோகத்தால்) மலையருவிபோல இடையறாது நீரொழுதுகின்றனவும் (அநுமான்மீது உண்டான) கோபம் வெளிப்படுவனவுமாகிய கண்களை யுடையவனான இந்திரசித்து, எயெனும் அளவின்-விரைவிலே, தேரின் வந்தான் - தேர்மீது வந்து, இராவணன் இருந்த யானார்வாயில் தோய் கோயில் புக்கான் - இராவணன்வசித்திருந்த அழகிய வாயில் பொருந்திய அரண்மனையுட் சென்றான்; (எ - று.) —தான் - அசை.

ஆயு மாதான என்பதற்கு - (அங்குனம்) திரண்ட பெரிய சேனையென்று உரைப்பாரு முள். ஆயும் மாதான என்று பதம்பிரித்து, தொகுதிப்பட்ட சிறந்தசேனை யெனினும் அமையும். இப்பொருள்களில், ‘மா’ என்பது - ‘மஹா’ என்ற வடசொல்லின் வீகாரம். கொடியவர்களாகிய அரக்கர்கள் பிராணசிக்குத் தீக்குசெய்தற்பொருட்டு எப்பொழுதும் கையில்வாளேந்திநிற்கல் இயல்பாதலால், ‘வான்’ என்பது, அரக்கர்க்குச் சாதியடைமொழியாய்க் கூட்டிவழங்கப்படும். இங்கு ‘நிருதர்வேந்தர்’ என்றது, அரக்கர்களிற் படைத்தலைவராயுள்ளாரை. சேர்தல் - கமயில்திருத்தலும், வந்துசமீபித்தலும். எயெனும்ளவின் - என்னுசொல்வதற்குள்; இது “இம்மென்னுமுன்னே,” “அம்மென்றால்” என்பனபோல விரைவுகுறிப்பதாம்.

ராவணன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - கூச்சலிடுபவ னென்றும், கூச்சலிடச்செய்பவ னென்றும் பொருள்படும். சிவபிரானது கைலாசகிரியைப்

பெயர்க்கத்தொடங்கி அதன்கீழ்த் தன்கைகள் அகப்பட்டு நசுக்குண்டபோது பேரிரைச்சலிட்டதனாலும், தனதுகொடியசெய்கைகளால் உலகத்தைக் கதற்செய்ததனாலும், இவனுக்கு இப்பெயர் இது, சிவபிரான் இட்டது. இனி, விரிவமுனிவனது புதல்வனெனப் பொருள்படும் தத்திதாந்தராமமெனக் கொள்ளுதலு மொன்ற. இவன் - பரமபுத்திரரான புலஸ்தியமாமுனிவரது குமாராகிய விரிவமுனிவர்க்குக் கேகசியென்னும் ராக்ஷஸத்திரியினிடத்திற் பிறந்தவன்; (விரிவமுனிவர்க்கு மூத்தமனைவியிடம் பிறந்தவன், குபேரன்.) லங்காநகரத்தரசன்; திக்குவியஞ் செய்தவன்.

‘யாணர்வாயில்’ என்பதற்கு - எப்பொழுதும் புதிதாகவோயிருக்கும்படி செவ்வைசெய்து ஆலங்கரிக்கப்பட்டுள்ள வாயில் என்றமாம்; யாணர் - புதுமை: “யாணரே புதுமை தச்சர் எய்தியவனப்பு நன்மை” என்ற நிகண்டைக் காண்க. “பகைமையும் கேண்மையும் கண்ணுடைக்கும்” என்றபடி, வெகுளிக்குறிப்புக் கண்பார்வையில் தோன்றதலால், ‘வயிரக்கண்ணுன்’ என்றார்.

(எ)

[இந்திரசித்து இராவணனிடம் போந்தொடங்கிதல்.]

அ தாளிணை விழுந்தான் தம்பிக்கிரங்கினுன்றற்குணுநர்  
தாளிணை பற்றி யெந்தித்தமுவினன் முதுசோரந்தான்  
வாழிணை நெடுங்கண்மாதர்வயிறுதெத்தலறிமாழ்க  
மீளி போன்மொய்ப்பிடுதலுந்நிலக்கனன் விளம்பலுற்றான்.

(இ - ள்.) (இராவணன் மாளிகையிலுட் சென்ற இத்திரசித்து), தான் இணை விழுந்தான்-(அவனுடைய) இரண்டுகால்களிலும் விழுந்து [வணங்கி], தம்பிக்கு இரங்கினுன் - தம்பியான அக்ஷகுமார னிறத்தத்தற்காகச் சோகித்துப் புலம்பினுன்; தற்குணுநர் - அஞ்சாமையையுடையவனுன் இராவணனும், தோள் இணை பற்றி எந்த தமுவினன் - (இத்திரசித்தின்) தோள்களிரண்டையும் பிடித்து எடுத்து (அவனை)க் கட்டியணைத்துக் கொண்டு, அழுது சோரந்தான் - புலம்பிச்சோகித்தான்; (அப்பொழுது), வாள் இணை நெடுங்கண்மாதர் - வாளாயுதத்துக்குச் சமானமான நீண்டகண்களையுடைய ‘மந்தோதரிமுதலிய) மகளிர், வயிறு அலைத்து அலறி மாழ்க - வயிற்றிலடித்துக் கொண்டு கதறிவருந்த, மீளி போல் மொய்ப்பிடுதலுந்நிலக்கினன் விளம்பல் உற்றான்-சிறக்கப்போன்ற வலிமையுடையவனுன் இத்திரசித்தும் (அவர்களை) விலக்கி (த்தந்தையைநோக்கி) ஒன்றுசொல்லத்தொடங்கினுன்; (எ - று.)— அதனை, அடுத்த நான்குகவிகளிற் காண்க.

தாளிணை - உபயபாதம். தற்குணுநர் - எதற்கும் அஞ்சாத கொடியவன். மாதர்கண்ணுக்கு வான் உவமை - கூர்மையிலும், ஆடவரை வருத்துதலிலும். ‘நெடுங்கண்ணுந்தம்’ என்பதும் பாடம். ‘மீளிபோல் மொய்ப்பிடுதல்’ என்பதற்கு - அரசனுள் இராவணன்போலவே வலிமை யுடையவனாகிய அவன்மகனென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

(அ)

[இதுமுதல் முத்துகவிகள் - இந்திசைத்து இராவணனை நோக்கித்

சில கூறுதல்.]

கூ. ஒன்றுநீயுறுதியோராயுற்றிருந்துளையகற்றி  
வன்றிறற்குரங்கினற்றன்மரபுளியுணர்ந்துமன்னு  
சென்றுநீர்பொருதிரென்றுதிருத்திறஞ்செலுத்தித்தேயக்  
கொன்றனைநீயேயன்றோவரசக்கர்தங்குமுழவையென்றுன்.

(இ-ள்.) மன்னு-அரசனே! நீ—, உறுதி ஒன்றும் ஓராய் - பிறர்வலிமையைக்குறித்துச் சிறிதும் ஆலோசிக்கின்றாயில்லை; உற்று இருந்து உளையகற்றி - துன்பத்தையடைந்து நின்று (அதன்பின்பு) வருந்துகின்றாய்; வல்லதிறல் குரங்கின் - ஆற்றல் - கொடியவலிமையையுடைய குரங்கினது வல்லமையை, மரபுளி உணர்ந்தும் - (கடவுட்கடந்துவந்து அசோகவனத்தை யழித்ததுமுதலாக) முறைமையாக அறிந்திருந்தும், நீர் சென்று பொருநீர் என்று திறம் திறம் செலுத்தி - 'நீங்கள் போய்ப் போர்செய்வீர்கள்' என்று எவ்வரிசைவரிசையாக அனுப்பி, நீயே அன்றோ அரசுக்கர்தம் குமுழவு தேயுகொன்றனை - நீயேயன்றோ இராக்கதர்களுடைய கூட்டத்தைக் குறைத்தொழியும்படி கொன்றுவிட்டாய், என்றான் - என்று (இந்திரசித்து இராவுணனை நோக்கிக்) கூறினான்; (எ - று.)

இனி, முதலடிக்கு - நன்மைவிளைப்பதொன்றையும் ஆலோசியாமற்கும் மாலிருந்து நீ துன்பப்படுகின்றாய் என்று உரைப்பினுமாம். மரபுளி - கொடித் திணை; 'உளி' என்ற ஏழனுருபு மூன்றனுருபின்பொருளில் வந்தது; உருபு மயக்கம். (திருக்குறளில், "இயல்புளிக் கோலோச்ச மன்னவன்" என்ற விடத்துப் பரிமேலழகர், 'இயல்புளி' என்பதற்கு 'இயல்பால்' என்று பொரு ளெழுதி, 'உளி என்பது - மூன்றாவதன் பொருள்படுவதோ ரிடைச்சொல்' என்பார். "மந்திரவியின் மரபுளிவழா" என்புழி முறைமையின் வழுவாத் தணரென ஐந்தாவது விரிதலானும், "இயல்புளிக் கோலோச்ச மன்னவன்" என்புழி 'முறைமையிலே செங்கோல் ஈடாத்தும் என ஏழனுருபுவிந் தலானும், உளியென்பது மூன்றனுருபின்பொருள்பட வந்ததன்று; பகுதிப் பொருள்விருதியாய் நின்று தனக்கேற்ற உருபை ஏற்றுக்கொள்வது' என்பது; தொல்காப்பிய நச்சினுர்க்கினியருரை.) 'மரபு ஈயுணர்ந்தமன்னோ' என்ற பாடத்துக்கு, அன்றோ எனப் பிரித்துக் கழிவிரக்கமாகக் கொள்க. திறம் - கூறுபாடி, பாசம். அன்றோ - தேற்றம்.

கடத்தற்கு அரிய மிக்ககாவலையுடைய இவ்விவன்காபுரியினுள்ளே ஒரு குரங்கு வந்து சிறிதும் அச்சமின்றி அசோகவனத்தைப்பழித்துத் தன்னையெ திர்க்குமாக்கரையும் அழிக்கத் தலைப்பட்டதென்றமாதிரித்தலை அக்குரங் கின்வல்லமையை நன்றாக அறியலாயிருந்தும், அதனை வலியுடக்கிடுவல்லுத் திறமுள்ள என்னை அதனோடு எதிர்க்கச்செல்லமாறு ஏவாமல் வேறுபல இராக்கதவீரர்களை ஏவினது, நெருப்புக்கொடுமன்று அறிந்திருந்தும் அதித் தைவைத்தல் வைப்பவரதுபிழையாதல்போல எவ்வ உளது பிழையே

யாரும் என இராவணனைநோக்கி இந்திரசித்து கூறினனென்க. இச்செய் புனை மேல் புத்தகாண்டத்து நாகபாசப்படலத்தில் “கொன்றாவரோகொலை குழ்கனை நீகொடுத்தாய், வன்றானையர் மானுடர் வன்மையறிந்து மன்னா, வன்றானுமெனைச் செலவேவலையிற்றதென்றா, நின்றனெடிதுன்னிமுனிந்து நெருப்புயிர்ப்பான்” என வரும் இந்திரசித்தின் வார்த்தையோடு ஒப்பிடுக. இவற்றால், தந்தையான இராவணனை நோக்கி ‘நீ தேர்ந்த ஆலோசனையில்லாதவன்’ என்றலும், தான் மிகச்சிறந்தவீரனென்ற கருத்தை அத்தந்தையின் முன்னிலையிலேயே எடுத்துச் சொல்லுதலும் ஆகிய செருக்குத்தொழில்கள் இந்திரசித்துக்கு இயல்பென விளங்கும். (க)

க0. கிங்கரர்சம்புமாலிகேடிலாவைவரென்றிப்

பைங்கழலரக்கரோடுமுடன்சென்றபகுதிச்சேனை

யிக்கொருவருமீண்டார் தாமில்லையேற்குரங்கதெந்தாய்

சங்கரனயன்மாலென்பார் தாமெனுந்தகையதாமே.

(இ - ள்.) எந்தாய் - எந்தந்தையே! கிங்கரர் - கிங்கரரென்னும் போர் வீரர்களும், சம்புமாலி - ஜம்புமாலியென்பவனும், கேடு இலா ஐவர் - அழிதவில்லாத பஞ்சசேனாபதிகளும், என்ற—, இ பைங் கழல் அரக்கரோடும் - பசுமையான வீரக்கழலையுடைய இந்த இராக்கதர்களுடனே, உடன் சென்ற-கூடிச்சென்ற, பகுதி சேனை - சேனையின் பாகங்களில், ஒருவரும் இங்கு மீண்டார் இல்லை ஏல் - ஒருவரேனும் இங்குத் திரும்பி வந்தவரில்லை யென்றால், குரங்கு அது - அக்குரங்கு, சங்கரன் அயன் மால் என்பார்தாம் எனும் தகையது ஆமே - உருத்திரன் பிரமன் திருமால் என்னுள் திரிமூர்த்திகளின் சொரூபமே யென்று கருத்தத்தக்க பெருமையுள்ளதாமன்றோ? (எ - று.)

கிங்கரர் என்ற வடசொல் - எவியதொழில் யாதாயினும் அதனைச் செய்பவரென்ற காரணப்பொருள்பட்டு, எவலானரைக் குறிக்கும். ஜம்புமாலி - இராவணனுக்கு மாமனும் பிரதானமந்திரியுமான பிரகஸ்தனுடைய புத்திரன்; இவ்வடமொழிப்பெயர் - நாவல்மாலையையுடையவனென்று பொருள்படும். ‘ஐவர்’ என்றது, இங்குத் தொகைக்குறிப்பு; விருபாகுன், பூபாகுன், துரத்தரன், ப்ரகஸன், பாஸகர்ணன் என்ற ஐந்து சேனோத்தலைவர்களைக் குறிக்கும். கேடு - போரில் தோற்றலும், அழிதலும். பசும்பொன்னுலாகிய கழலென்பார், ‘பைங்கழல்’ என்றார். ‘சங்கரன் அயன் மால்’ என்றது, காரிய காரணம்பற்றிய முறைமை. சங்கரன் என்ற வடசொல் - அடியார்க்கு இன்பத்தைச் செய்பவனென்றும் (சம் - சுகம்), அஜன் என்ற வடசொல் - திருமாலினிடர் தோன்றியவனென்றும் (அ - திருமால்) பொருள்படும். மால் - பெருமை, உயிர்களிடத்து அன்பு, திருமகளினிடம் காதல், மாயை இவற்றையுடையவன். சுற்று ஏகாரம் - தேற்றம். கேடிலா என்ற அடைமொழியைக் கிங்கரர்க்கும் சம்புமாலிக்கும் கூட்டலாம்.

தோலாவென்றியுடைய கிங்காரும் சம்புமாலியும் பஞ்சசேனாபதிகளும் ஆகிய இந்த இராக்கதவீரர்களையும் இவர்களுடன் சென்ற இராக்கதசேனைகளையும் ஒருவரேனும் மீண்டுமொவொட்டாதபடி ஒரு குரங்கு கொன்றுவிட்ட

தென்றால், அந்தக் குரங்கை என்னவென்று நினைக்கவேண்டியது? திரிமூர்த்தி சொருபமென்று நினைக்கவேண்டியதன்றோ என்பது கருத்து. இனி, சுற்றடிக்கு - திரிமூர்த்திகளே யென்றுதான் சொல்லத்தக்கதாமோ? என்று பதவுரைகொண்டு, அவர்கட்கு இவ்வகைத்திறமின்மையால் அவர்களென்று சொன்னாலும் சரியாகாதென்று கருத்துரைப்பாரு முளர்; இப்பொருளில், சுற்று ஏகாரம் - எதிர்மறை: அக்குரங்கு திரிமூர்த்திகளினும் மேம்பட்டதாகுமென்பது, இதன் தாற்பரியம். (சு)

கக. திக்கயவலியுமேனாபுரிபுரந்தியச்செற்ற

முக்கணன்கயிலையோடுமுலகொருமூன்றும்வென்று

யக்கனைக்கொன்றுநின்றகுரங்கினையாற்றல்காண்டி.

புக்கினிவென்றுமென்றபுலம்பன்றிப்புலமைத்தாமிமா.

(இ - ள்.) திக் கயம் வலியும் - அஷ்டதிக்கஜங்களின் வலிமையையும், மேல் நாள் திரிபுரம் தீய செற்ற முக்கணன் கயிலையோடும் - முன்னொரு காலத்திலே முப்புரத்தையும் எரியும்படி அழித்திட்ட திரிநேத்திரான சிவ பிரானது கைலாசகிரியையும், உலகு ஒரு மூன்றும் - மூன்று உலகங்களையும், வென்றும் - சயித்தவனான நீ, (இப்பொழுது), அக்களை கொன்று நின்ற குரங்கினை ஆற்றல் காண்டி - அக்ஷுரமாரனைக் கொன்று தான்சொர்வுருது நின்ற இக்குரங்கை (வெல்ல முதலிலேயே முயலாமல் அதனைத் தன்வலிமை காட்டும்படி விட்டு அதனை) இவ்வளவுவலிமையுடையதென்று பரிகைப்பார்க்கிறும்; இனி - கிக்கரமுதலிய இவ்வளவுபேரையும் அக்குரங்கு கொன்ற பின்பு, புக்கு வென்றும் என்றால் - போய் (அதனை நாம்) வெல்வோமென்று சொன்னால் (அவ்வாற்றை), புலம்பு அன்றி புலமைத்து ஆமோ-யிதற்றெலியாகக் கருதப்படுமே யன்றி அறிவுடைய வார்த்தையாகுமோ? [ஆகாதே என்றபடி]; (எ - று.)

முதலிலேயே வெல்லாமல் தலைக்கு ஏறவிட்டு நம்மவர்க்கு அழிவுவீனாத் திப்பின்பு இனி வெல்வோமென்றால், அச்சொல் நன்குமதிப்பைப் பெறுது என்பதாம். சுற்றடிக்கு - இனிப்போய் வெல்வோமாயினும் முதலில் நம்மவர்பலர்க்கு அழிவுநேர்த்ததனாலாகிய சோகத்துக்கும் அவமானத்துக்கும் பரிஹாரமில்லை யாதலால் நாம்செய்தசெயல் அறிவுடையசெயலின்பாற்பட்டது என்று கருத்துஉரைப்பினும் அமையும். ஐராவதம் புண்டரீகம் லாமநம் குமுதம் அஞ்சநம் புஷ்பதந்தம் சார்வபௌமம் சுப்ரதீகம் என்ற எட்டியானைகளும் கிழக்குமுதலாக முறையே எட்டுத்திக்குக்களிலும் சீழ்நின்று பூமியைத் தாக்குதலால், திக்கஜ மென்று பெயர்பெறும். அவ்வடமொழித்தொடர், திக்கயமென்று விகாரப்பட்டது. இராவணன் திக்குவிசயஞ்செய்தகாலத்தில் திக்கஜங்களை யெதிர்த்து அவற்றின்தந்தக்களை யொடித்து அவற்றை வலிதொலைத்து வென்றனனென அறிக. மேல்நாள் - பூர்வகாலத்தில். திரிபுரம் - வடமொழித்தொடர்; பொன் வெள்ளி இரும்பு என்னும்இவற்றாலாகிய மதிவையுடைய மூன்றுபட்டணம். முக்கணன்-இயற்கைக்கண் இரண்டும் நெற்றிக்கண் ஒன்று மாகிய மூன்றுகண்களை யுடையவன்.

உலகு ஒருமூன்று - சுவர்க்கம் பூமி பாதாளம் என்பன. இராவணன் திருவிசயகாலத்தில் மூவுலகத்துமுள்ள அரசரனைவரையும் வென்றதனாலும், திரிலோகாதிபதியான தேவேந்திரனை வென்றிட்டதனாலும், உலக மூன்றையும் வென்றவ னான். “திக்கின்மா வெலார் தொலைத்து வெள்ளி மலையெடுத்த லகமூன்றும் காவலான்” என்று கீழ் ஆரணியகாண்டத்திற் குர்ப்பணகை கூறியதுங் காண்க. அக்கன் - வடசொற்சிதைவு. ‘ஆற்றல் காண்டி’ என்பது, பரிக்ஷபார்க்கிரு யென்று பொருள்பட்டு, ஒருசொல்தன் மையுற்று, ‘குரங்கினை’ என்ற செயப்படுபொருளுக்கு முடிக்குஞ் சொல்லாய்நின்றது: ஆடவிட்டு நாடகம்பார்ப்பதுபோல இக்குரங்கை அது மனம் போனபடியெல்லாம் பலசெயல்கள் செய்யும்படி விட்டு வேடிக்கை பார்க்கின்றனை யென்பதாம். திரிபுரம் - பண்புத்தொகை; வினைத்தொகையாகக் கொண்டு, (ஆகாயமார்க்கத்திலே)திரிகுற புரம் எனிலுமாம். (கக)

[இந்திரசித்து இராவணனுக்கு உறுநிகுறிப் போர்க்குச்செல்லுதல்.]

கூஉ. ஆயினுமையநொய்தினுண்டொழிற்சுரங்கையானே  
யெயெனுமளவிற்பற்றித்தருகுவெனிடரென்றென்று  
நீயினியுழக்கற்பாலைல்லேநீடிருத்தியென்னைப்  
போயினனமரர்கோவைபுகழொடுகொண்டு போந்தான்.

(இ - ள்.) ‘ஆயினும் - ஆளுனும், ஐய - ஐயனே! [தந்தையே!], ஆண் தொழில் குரங்கை - ஆண்மைத்தொழில்செய்கிற இக்குரங்கை, யானே - நானே (சென்று). ஏ ள்ஐம் அளவில் - அதிசிக்கரத்தில், நொய்தின் பற்றி தருகுவென் - எளிதிற்பிடித்துக் கொடுப்பேன்; இடர் என்ற ஒன்றும் நீ இனி உழக்கற்பாலை அல்லை - இனிமேல் நீ துன்பம் ஒருசிறிதையும் அனுபவித்துவருந்தத்தக்கவனல்லே; நீடு இருத்தி - நீண்டகாலம் இனிதுவாழ்ந்திருப்பாயாக,’ என்று - என்று (இராவணனைநோக்கி உறுதிமொழி கூறி விட்டு), போயினன் - (அதுமானேநோக்கிச்) சென்றான்: (யாவனெனில்),— அமரர் கோவை புகழொடு கொண்டு போந்தான் - தேவராசனான இந்திரனை அவனதுகீர்த்தியுட்பட அடக்கிக் கட்டிக்கொண்டுவந்தவனான இந்திரசித்து.

நொய்தின் - சீரமயின்றி, அலக்ஷ்யமாக. ஆண்தொழில் - பராக்கிரமச் செயல். உழக்கற்பாலை - உழத்தலாகிய பான்மையுடையாய். உழக்கல் என்பதை உழக்கு என்றவினைப்பகுதியின் தொழிற்பெயரெனக்கொண்டு, துன்பமென்ற ஒன்றினாலும் கலங்கத்தக்காயல்லே யென்று பொருள்கொள்ளுதலுமென்று; உழக்குதல் - கலக்கம். நீடு இருத்தி—நீழிவாழ்க; மிக்க அன்பினால் மைந்தன் தந்தைக்கு வாழ்த்துக் கூறினன். ‘நீடு’ என்ற வினைப்பகுதி தானே பெயர்த்தன்மைப்பட்டு நெடுங்காலத்தை யுணர்த்திற்று. அமரர்கோவைக் கொண்டு புகழொடு போந்தான் என்று இயைத்து, தேவேந்திரனைப் பற்றிக்கொண்டு அவ்வெற்றியினாலாகிய கீர்த்தியைப் பெற்று மீண்டுவந்தவனென்று உரைப்பினும் அமையும். போந்தான் - பெயர். (கஉ)

[இந்திரசித்தை வந்துஅடுத்த சேனையின் பாப்பு.]

கந. உடைந்தவலிருநோற்றுப்பலுருக்கொடக்கதிர்க்குழாங்கண்  
மிடைந்தனமிலைச்சியாங்குமெய்யணிபலவுமின்னக்  
குடைந்துவெம்பகைவருன்றோய்கொற்றப்போர்வான்வில்வீச  
வடைந்தகாரரக்கர் தானையசுட்டமிடமின்றென்ன.

(இ - ள்.) உடைந்த - (முன்பு சூரியனுக்குத்) தோற்றப்போன, வல்  
இருள் - வலியிருட்டி, நோற்று - (அச்சூரியனைத் தான்வெல்லுதற்பொரு  
ட்டித்) தவஞ்செய்து (அத்தவத்தின்பயனாக), பல் உரு கொடு - பலருபங்  
களைக் கொண்டு, அகதிர் குழாங்கள் மிடைந்தன மிலைச்சி ஆங்கு - அந்தச்  
சூரியனதுகிரணங்களின் கூட்டங்களை நெருக்கமுள்ளனவாக (த் தாம்கவர்  
ந்து) அணிந்துகொண்டாற்போல, மெய் அணி பலவும் மின்ன - (இருள்  
நிறமான) தம்உடம்பில் தரித்த ஆபரணங்கள் பலவும் பிரகாசிக்கவும், —  
குடைந்து வெம்பகைவர் ஊன் தோய் கொற்றம் போர் வான் - அமுந்திக்  
கொடியபகைவருடைய தசையிற் பாயு மியல்புள்ளனவும் வெற்றியைத்தரும்  
போரைச் செய்யவல்லனவுமான வானாயுதங்கள், வில் வீச - ஒளியைவீசவும்,  
—கார் அரக்கர் தானை - கருநிறமுள்ள இராக்கதர்கள்கூடிய சேனைகள், அகல்  
இடம் இடம் இன்று என்ன அடைந்த - விசாலமான பூமியில் இடம்போதா  
தென்று சொல்லும்படி (இந்திரசித்தை) அடுத்துவந்து கூடின; (எ - மு.)

இராக்கதர்களுடைய கருநிறமுள்ள உடம்புகளில் அணியப்பட்ட பல  
வகையாபரணங்கள் நன்குவிளங்குவதை, முன்பு சூரியனுக்குத்தோற்ற வலிய  
இருள் பின்பு தான் அச்சூரியனைவெல்லத் தவஞ்செய்து பலவடிவங்கொண்டு  
வென்று அச்சூரியனொளிக்கற்றைகளைத் தம்மேல் அடர்த்தியாகத் தரித்திருந்  
தாற்போலு மென வருணித்தார்; தந்திரிப்பேற்றவணி. ஆங்கு - உவமவுருபு,  
நிலையில்லாமையாற் பொய்யாகிய உடலை 'மெய்' என்றல், மக்கலவழக்கு,  
அணியப்படுவது அண்மையெனக் காரணப்பொதுப்பெயர். பகைவர் பகைமை  
யுடையவர். அகலிடம் - வினைத்தொகை; அகன்ற இடம் என விரி  
யும். 'அகலிடம் இடமின்று என்ன' என்பதற்கு - பரந்த பூமிமுழுவதிலும்  
வெற்றிடமில்லை யென்று சொல்லும்படி யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.  
நான்காமடி - உயர்வுநலிற்சியணி. (கந.)

[பேரியு இராக்கதசேனை துடிக்கத் துடிக்க நடுவில் இந்திரசித்து நின்றநிலை.]

கசு. ஆரியந்தேருமாவுமரக்கருமுருக்குஞ்செங்கட்  
குழிவெங்கோபமாவுநாவன்றியபிறுதர்சேனை  
பூழிவெங்கடலிற்சுற்றுவொருதரிநடுவணின்ற  
பாழிமாமேருவொத்தான்வீரத்தின்பான்மைதீர்ப்பான்.

(இ - ள்.) ஆழி அம் தேரும் - சக்கரங்களினால் சிறந்த அழகிய தேர்க  
ளும், மாவும் - குதிரைகளும், அரக்கரும் - காலாங்களாகிய இராக்கதர்களும்,  
உருக்கும் செம் கண்குழி வெம் கோபம் மாவும் - கோயித்து நோக்குகிற சிவ



ந்தகண்களை யுடையனவும் முகபடத்தை யணிந்தனவும் கொடிய கோப முன்னனவுமான யானைகளுமாக, துவன்றிய - கூடிநிறைந்த, நிருதர் சேனை - இராகக்கதேசனைகள், ஊழி வெம் கடலின் சுற்ற - பிரளயகாலத்துக் கொதித்துப்பொங்குகிற கடல்போலத் தனது சுற்றிலும் வந்துநிற்க, (ஒருதனி நடுவண் நின்ற) - ஒப்பற்ற தனியனாய் அவ்வரக்கர் சேனைநடுவிலே நின்ற, வீரத்தின் பான்மை தீர்ப்பான் - வீரத்தன்மைக்கு உரிய கடமையைச் செய்து தீர்க்கப்பறப்பட்டவனான இந்திரசித்து, ஒரு தனி நடுவண் நின்ற - அப்பிரளயப் பெருங்கடலின் நடுவில் தன்னந்தனியே நின்ற, பாழி மா மேரு - வலிமையையுடைய மகாமேருகிரியை, ஒத்தான் - போன்றான்; (எ - று.)

உவமையாணி; சேனையின் மிக்கபரப்பையும், ஆரவாரத்தையும், அணியணியாகவந்து சூழ்தலையும், அச்சந்தருந்தோற்றத்தையும், இந்திரசித்தின் வலிமையையும், பருத்து ஒங்கிய வடிவின் காட்சியையும் விளக்கும். வீரர்க்கு உரிய ஊர்திகளுட் சிறத்தலால், தேர் முதலில் நிறுத்தப்பட்டது. சதுரங்கங்களில் தான் ஓர் அங்கமாதலையன்றி மற்றோரங்கமாகிய தேரைச் செலுத்துவதுமாதலால், தேரின் பின் குதிரையை நிறுத்தினார். 'துரக பதாதி' எனக் குதிரைப்படையை யடுத்துக் காலாட்டையைக் கூறுதல், மரபு. "யானையுடைய படைகாண்டல் முன்னிலிதே", "படை தனக்கி யானைவனப்பாகும்" என்ற கூறப்படுகிற யானைச்சேனையின் விளக்கம் தோன்ற, அதனை அடைமொழிகொடுத்துத் தனியே நிறுத்தினார். ஆழித்தேர் - வலிய சக்கரங்களை யுடைய தேர். 'மா' என்பது - குதிரைச்சிறப்புப்பெயரும், விலக்கின் பொதுப்பெயருமாம். 'உருக்குஞ்செங்கட்குழி வெங்கோபமா' எனவே, யானையிற்று. உருக்கும் என்ற தெரிநிலைப்பெயரெச்சத்தில், உரு - பகுதி. முருக்கும் என்று எடுத்து. பகையழிக்குங் குறிப்புத் தோன்றுகிற என உரைப்பினுமாம்; முருக்கு - முருக்கு என்பதன் மெலிவலியான பிறவினை. முருக்குதல் - அழிதல். 'உறுக்கும்' என்ற பாடத்துக்கும், கோபக்கு மென்பதே பொருளாம்; உறுக்கு - பகுதி. கண்சிவத்தல் - கோபத்தின் காரியம். குழி - முகபடாம்; நெற்றிப்பட்டமன்று; அது. ஒடை. யெனப்படும். "யானை, யறிந்தறிந்தும் பாகனையே கொல்லும்" என்றபடி கோபக்கறுவுடையதாதலால், 'வெம் கோபம்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது; 'களிறினையே சீற்றத்தான்' எனக் கோபத்துக்கு யானையை உவமை கூறுதலுங் காண்க.

கோபம், வீரம் - வடசொற்கள். கற்பாந்தகாலத்திற் கடல் பொங்கிஎழுந்துபரவி உலகத்தை மூடியழித்தல், இயல்பு. ஒருதனி - ஒருபொருட் பன்மொழி. நடுவண் என்பதில், அண் - இடப்பொருள்காட்டிம் விசுதி; அவண், இவண், எவண் என்பவற்றிலும் இது. ஒருதனி நடுவெனநின்ற என்ற விசேஷணம், உபமேயம் உபமானம் என்ற இரண்டிற்கும் கூட்டப்பட்டது. பழிக்குப்பழிவாங்கிப் பகையழித்தலாகிய வீரர்செயலைச் செய்பவனுய்த் தன்நம்பியைக்கொன்றவனை வலியடக்கப் பிரயாணப்பட்டவனென்பார், 'வீரத்தின் பான்மைதீர்ப்பான்' என்றார்; பிறரது வீரத்தன்மையை வென்றெழுழிப்பவனென்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

[இந்திரசித்து அனுமானுடைய திறமையைக் கொண்டாடுதல்.]

கரு. சென்றனென்பமன் னோதிசைகளோடுலகமெல்லாம்  
வென்றவனிலென்னு லும்வீரத்தெநின்றவீர  
னன்றதுகண்டவாழியனும்கையமரினற்ற  
னன்றெனவென்கொண்டான்யாவருநடுக்கமுற்றார்.

(இ - ள்.) சென்றனன் - (இந்திரசித்து இவ்வாறு புறப்பட்டுப் போர்க் குச்) சென்றான்; வீரத்தே நின்ற வீரன் - வீரத்தன்மையிலே நிலைபெற்றுள்ள மகாவீரனான அந்த இந்திரசித்து, கிசைகளோடு உலகம் எல்லாம் வென்ற வன் இவன் என்றாலும் - எட்டுத்திசை யெல்லையுமுட்பட உலகங்களையெல் லாம் தான் வென்றவனாயினும், அன்று அது கண்ட ஆழி அனுமனை - அந்நா ளில் அவ்வாறு போர்செய்து நின்ற ஆழ்ந்த கருத்துடையான அனுமா னைக் குறித்து, அமிரின் ஆற்றல் நன்று என உவமை கொண்டான் - ‘(இவ னது) போர்வல்லமை நன்றாயுள்ளது’ என்று மகிழ்ச்சிகொண்டான்; யாவ ரும் - (அதுகண்ட) எல்லாரும், கடுக்கம் உற்றார் - (இது என்றோவென்று) அச்சமுற்றார்கள்: (எ - று.)

என்ப - அசை. (ஆசிரியர் கச்சினூர்க்கினியர் சேவகசிந்தாமணியுரையில் ‘என்ப - அசை; இது புறனடையாற் கொள்க: இவ்விதி மேலும் கொள்க’ என்றதும், தொல்காப்பியத்துச் சொல்லதிகாரத்து “கிளந்தவல்ல வேறு பிற தோன்றினும், கிளந்தவற்றியலா ணுணர்ந்தனர் கொளலே” என்ற இடைச் சொல்லியற் புறனடைக்குத்திரத்தின் உரையில் “புனற்கன்னிகொண்டிழி ந்ததென்பே” என, ‘என்ப’ அசைநிலையாய் வுத்து’ என்றதும் காண்க.) மன்றோ - சுற்றசை. செய்யளினிறதியில் வருவதேயன்றி, செய்யுளடியி னிறுதியிலும் ஒருவாக்கியத்தின் வினாமுற்றை யடுத்துத் வரும் இடைச் சொல்லும் பொருள்தராதாயின் சுற்றசை யெனப்படும்.

வீரசெயலின் அருமைபெருமைகளையறிந்து பாராட்டவல்லவர் வீரரே யாதலால், வீரத்தேநின்ற வீரனான இந்திரசித்து அநுமனது அமரினற்றலை நன்றென்று கொண்டாடின னென்க. ‘வீரத்தே நின்றவீரன்’ என்ற விசேஷ தம் ஒருகருத்தின் குறிப்பை யுட்கொண்டதாகுதலால், கருத்துடையடை கொளியணியாம். “முற்பகற்கண்டான் பிறன்கேடு” என்றவிடத்துப்போல ‘அதுகண்ட’ என்றவிடத்துக் காணுதல் - செய்தலென்னும் பொருளில் வந் தது; ‘திருநகரங்கண்டபடலம்’ என்றவிடத்தும் இது காண்க. ஆழி என்ற பெயரில், இ-கருத்தாப்பொருள் விருதி. (கம்பீரத்தன்மையிற்) கடல்போன்ற அநுமான்எனினும், கடல்கடந்துவந்த அநுமான் எனினும் அமையும். வாழி என்றுஎடுத்து, அசையென்றலு மொன்று. அநுமன் - ஹநுமாந் என்ற வட சொல்லின் விகாரம்; இப்பெயர்-கன்னத்தில் விசேஷ முடையவனென்று பொருள்படும்: ஹறு - கன்னம், மாத் - வடமொழிப் பெயர்விருதி. இவன், பிறந்தவுடனே இளஞ்சூரியனைக் கணிந்தபழமென்றகருதிப் பிடிக்கப்பாய்ந்த பொழுது, அதனையறிந்து கோபங்கொண்ட இந்திரன் வச்சிராயுத்ததின

லடிக்க, அவ்வடிபட்டுச் சிதைந்த கன்னமுடையவ னுடையது, இவனுக்கு இப்பெயர் வந்தது; இது, இந்திரன் இட்டது.

திசை - திசா என்ற வடசொல் ஆவீறு ஐயாயிற்று. வீரத்தே, ஸ - பிரி நிலை; இசைநிறையுமாம். அன்று, அதுஎன்ற சுட்டுக்கள் - சீழ்க்கூறிய நிகழ் ச்சிபற்றியன. அமர் - ஸமரம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு; சமர், சமம் எனவும் வரும். 'யாவரும்' என்றவிடத்து, யாவினா - எஞ்சாமைப்பொருளது. அன்று அதுகண்ட என்பதை வீரனென்பதனோடு இயைத்து, அப்பொழுது அப்போர்க்களத்தைப் பார்த்த என்று உரைத்தலு மொன்று. என்றாலும் என்பதை என்று ஆலும் எனப்பிரித்து, எல்லா வுலகங்களையும் வென்றவனாகி நென்று கொண்டாடப்படுகிற வீரனென உரைப்பாரு முளர். 'யானைதொட் டாலும், பாம்புமோந்தாலும், அரசன் நகைத்தாலும், தூர்ச்சனன் மரியாதை பண்ணினாலும் உயிர்ச்சேதம் வரும்' என்பது நீதியாதலால், துஷ்டனான இந் திரசித்தி அநுமானது போராத்நிலை நன்றென்று கொண்டாடியமை கண்ட அனைவரும் இது என்ன பிரமாதத்தை விளைக்குமோ வென்று அஞ்சி உள்ள மும் உடலும் நடுக்குவாராயின ரென்க.

(கரு)

[இதுவும், அடுத்தகவியும்-இந்திரசித்து சிந்தைகொண்டதை யுணர்த்தும்.]

கக. இலைகுலாம் பூணிணுமிறும்பிணக்குருதியீரத்  
தலநிலவெம்படைகடெற்றியளவீடற்கரியவாக  
மலைகளுங்கடலும்பாறுங்கானமும்பெற்றுமற்றோ  
ருலகமேயொத்ததம்மாபோர்ப்பெருங்களமென்றுன்னு.  
இதுவும், அடுத்த கவியும் - ருளகம்.

(இ - ள்.) இலை குலாம் பூணிணும் - இலைவடிவமாகத் தொழில் செய் யப்பட்டு விளங்குகிற ஆபரணங்களை யுடையவனான இந்திரசித்தும், 'இரும் பிணம் குருதி ஈரத்த - மிகுதியான பிணங்களை யுடைய இரத்தவென்னத்தில், அலகு இல் வெம்படைகள் தெற்றி - அளவில்லாத கொடிய ஆயுதங்கள் அலைக்கப்பெறுதலால், போர் பெருங் களம் - பெரிய யுத்தகளமானது, அளவு இடற்கு அரிய ஆகி மலைகளும் கடலும் பாறும் கானமும் பெற்று, அளவுசெய்யக் கூடாதனவாக [மிகப்பலவாக] மலைகளையும் கடல்களையும் நதிகளையும் காடுகளையும் ஒருங்குபெற்று, மற்றுறர் உலகமே ஒத்தது-வேறோ ருலகம்போலத் தோன்றுகின்றதே; அம்மா - ஆச்சரியம்!' என்று உன்னு என்று எண்ணி, (எ - மு.)—'நெஞ்சில் வீம்மல்கொண்டான்' என் அடுத்த கவியோடு தொடர்ந்து முடியும்.

பிணங்களை மலைகளாகவும், இரத்தவென்னத்தைக் கடல்களும் நதிகளு மாகவும், ஆயுதங்களைக் காடாகவும் கருதுக. அம்மா - வியப்பிடைக்கொல். 'பூணிணும்' என்பத உம்மை - கதைத்தொடர்புபற்றிய தாதலால், இதர்த்து தருவிய எச்சத்தின் பாற்படும்; உயர்வுசிறப்பாகக்கொண்டு, எதற்குக் கவங் காத நெஞ்சுறுதியுள்ளவனும் மனத்திற் சிறிது ஏக்கல்கொண்டான் என்றலு மொன்று.

கௌ. வெப்படைகில்லாநெஞ்சிற்சிறிய நோர்வீம்மல்கொண்டா  
 னப்படைவேலையன்னபெருமையராற்றலோடு  
 மொப்படைகில்லாநெல்லமுந்தனர்குரங்குமொன்  
 பெப்படைகொன்றெல்லவதிபடவந்தெதிர்க்குலென்றான்.

(இ - ன்.) வெப்பு அடைகில்லா செஞ்சில் - (இதுவரையிலும் தமக்கு  
 டாகொருதயரும் கோர்ந்ததில்லை யாதலால்) தவிப்படையாததான தன்  
 மனத்திலே, சிறியது ஓர் வீம்மல்கொண்டான் - சிறிது எக்கங்கொண்டான்;  
 (மற்றும்), அப்பு அடைவேலை அன்ன பெருமையர் - சீரற்றதாத் தடல்  
 போன்ற [அளவிடற்கு அரிய] பெருமையுடையவர்களும், ஆற்றலோடும்  
 ஒப்பு அடைகில்லார் - தமது வல்லமை து உவமை பெருமையாளும் ஆகிய  
 இராக்கதவீரர்கள். எல்லாம் - எல்லாரும். உவந்தனர் - அழிந்தார்கள்; குரங்  
 கும் ஒன்றே - (இவ்வளவுபெரையும் அழிந்திட்டி) வாந்தமோ ஒன்றுதான்;  
 இராமன் வந்து எதிர்க்கின் - (இனி) இராமன் வந்து எதிர்த்தால். எப்படை  
 கொண்டு வெல்வது - (அவனை நாம்) எத்தகையோர்மையினுதவி கொண்டு சயிப்  
 பது? என்றான் - என்னும் சிந்தை கொண்டான். (இத்திரசித்து); (எ - மு.)

வெப்பு - 'பு' விருது பெற்ற பண்புப்பெயர். 'குரங்குமொன்று' என்ற  
 உம்மை - முந்தின வாக்கியத்தை நோக்கி இறந்தது தழுவிய எச்சமாம்; எகா  
 ரம் - ஒன்று என்ற எண்ணின் இழிவை விளக்கும். (கௌ)

[இத்திரசித்து இராக்கதவீரர்கள் இறந்துகடத்தல் நோக்கி  
 கோஷங்கொள்ளுதல்.]

கடவு. கண்ணனாருநீரெனொப்பார்ப்பைப்படைக்கலத்திற்காப்பா  
 ரெண்ணலாந்தகைமையில்லாநிறுத்திடங்கிடத்தார்தாற்றை  
 மண்ணுனோபோக்கிவென்றவாற்படித்துத்ததுமாயார்  
 புண்ணுனோகொலிட்டன்னவாவுத்தாற்புழுங்குஞ்ஞன்.

(இ - ன்.) கண் அனாள்-(சிறந்த அங்கமாகுதலால் தமக்குக்)கண்போன்ற  
 வர்களும், உயிரோ ஒப்பார் - (இன்றியமையாமையாலும் அன்புக்கு இடமாத  
 லாலும் தமக்கு) உயிரையே போல்பவர்களும், கைபடைக்கலத்தின் காப்  
 பார் - தாமதாம் கைபுதூர்த்துள்ள ஆயுதங்களைக்கொண்டு (பொருது பகை  
 யழித்துத் தம்மவர்களைக்) காப்பவர்களும். எண்ணல் ஆம் தகைமை இல்லார்-  
 எண்ணுதற்கு உரிய அளவு இல்லாதவர்களும் [அளவிற்றவர்களும்] ஆவர்,  
 இறந்து இடை கிடந்தார்தம்மை - (அதுயாளுல்) உயிரிந்து அவ்விடத்திலே  
 விழுந்துகிடந்த இராக்கதவீரர்களே, மண்ணுனே நோக்கி - அந்தயுத்தவழி  
 யிலே பார்த்து, நின்ற-(அங்கக்கே) நின்று, வாய் மடித்து உருத்து-உதட்டை  
 மடித்துக் கடித்துக்கொண்டு கோபித்து; மாயா புண்ணுனே கோல் இட்டு  
 அன்ன மானத்தால் புழுங்குஞ்ஞன் - ஆளுந் புண்ணிலே கோலை யிட்டுக்  
 குத்தினுற்போன்ற ரோஷத்தாத் கொடுக்கின்றவனானான், (இத்திரசித்து).

‘சைப்படைக் கலத்தின் காப்பார்’ என்பதற்கு - கையிலுள்ள ஆயுதம் போலப் பாதுகாப்பவரென்று உரைப்பாரு முளர். தம்மக்கைவசத்திலுள்ள ஆயுதத்தைப் பாதுகாப்பதுபோலத் தம்மவர்களை யுத்தகளத்திலே எளிதிற் பாதுகாப்பவரென்று உரைப்பர் ஒருசாரார். ‘எண்ணலாந்தகைமையில்லார்’ என்பது - நீனைத்தற்குமியலாத பெருமையுடையவரென்றும் பொருள்படும். ஆங்கண் மிறந்தவர்களைப் பார்க்கப்பார்க்க மனஸ்தாபம் மிகுதலால், அத்தற்குப் புண்ணிலேகோலிட்டதனாலாகும் வருத்தத்தை உவமை கூறினார். இடைதான் போகின்ற வழியிடையே என்றபடி. மாநம் - அபிமாநம்: வடசொல். இட்டி - இட்டால் என்ற எச்சத்தின் திரிபு; ‘இட்டதன்ன’ என்பது ‘இட்டன்ன’ எனத் தொக்கதென்றலு மொன்று. (கடி)

[இந்திரசித்து தன்னை வெறுத்துக்கொள்ளுதல்.]

கீகை. கானிடையத்தைக்குற்றமுற்றமுங்கரணர்பாடும்  
மாலுடையெம்பினிந்துகித்தனும்பிறவுமெல்லா  
மானிடரிருவராஹும்வாரைமொன்றினு  
மானிடத்துளவென்வீரமழகிறேயம்மவென்றான்.

(இ - ன்.) கானிடை - காட்டிலே [சண்டகாரணியத்திலே], அத்தைக்கு உற்ற - (எனது) அத்தையான சூர்ப்பணகைக்கு நேர்ந்த, குற்றமும் - உறுப்புக்குறையாகிய பரிபவமும், காரணர்பாடும் - கான் இறந்ததும், யான் உடைமெய் வீந்த இடுக்கிலும் - யான் உடைமையாகப்பாராட்டிவந்த எனது தம்பியான அகாசுமாரன் இறந்ததனாலாகிய துன்பமும், பிறவும் - மற்றவைகளும், எல்லாம் - ஆகிய யாவும். மானிடர் இருவரானும் வாகரம் ஒன்றினாலும் ஆளிடத்து - இராமனிடமிடையானாலும் ஒரு குருக்கிலாலும் உண்டாயினவென்றால், என்ன வன் வீரம் அழகிதே - (அரக்கதாசகுமாரனான) என்னிடத்து உள்ள பாக்நிரமம் அழகுடையதே! ஆம்ம - ஆச்சரியம்!! என்றான் - என்றும் எண்ணினான். (இந்திரசித்து); (எ - று.)

அத்தை - தந்தையுடன் பிறந்தவன்; இங்கு, இராவணன் தக்கையான சூர்ப்பணகை. குற்றம் - அங்கபங்கம்; இதன்விவரம், கதைத்தொடர்ச்சியில் விளக்கப்பட்டது. கான் என்ற பெயர் - கொடியவ னென்று பொருள்படும்; இவன் - இராவணனுக்குத் தம்பிமுறையாகின்றவன்; பூர்விகராக்ஷஸிரேஷ்டனான சமாலியின் மகனும், இராவணன்தாயான கேகசியின் தங்கையும், இராவணனுது தந்தையான விசிறவமுனிவரையே கணவனாக அடைந்தவனும், இவ்வுக்காட்டிய இருமுறையினாலும் இராவணனுக்குச் சிறியதாயுமாகிய சும்பீகசியின் குமாரன்; தண்டகாரணியத்திலே சூர்ப்பணகை வசிப்பதற்கென்று இராவணன் வரையறுத்த ஜநஸ்தாநமென்னு மிராச்சியத்தில் அவனருக்குப் பாதுகாவலாகவும், அவளிட்ட கட்டளைப்படி நடப்பதற்காகவும் இராவணனால் நியமித்துவைக்கப்பட்ட பெரியஇராகத்தசேனைக்கு முதல்தலைவன். இராமலக்குமணரிடத்துக் கறுக்கொண்டு சென்ற சூர்ப்பணகையால் தண்டப்பட்டுக் கரன் மிகப்பெரிய சேனையோடும், அறுபதுலக்ஷம் படைவீரர்

களோடும், பதினாலாயிரம் ரதாபிபதிகளோடும், சேனைத்தலைவர் பதினாலுசோடும், துவணன் திரிசிரசு என்றும் முப்பியசேனாபதிகளோடும் வந்து எதிர்க்க, இராமன் இலக்குமணனைச் சேனைக்குக்காவலாக வைத்துவிட்டுத் தான்தனியே நின்று பொருது அவர்களையெவரையும் கொன்றிட்டனனென்பது; கீழ் ஆரணியகாண்டத்தில் விரித்து உரைக்கப்பட்டது.

கரணர் என்ற பெயரில், 'ஆர்' என்ற பலர்பால்விரகுதி - உயர்த்தப்பொருளில் வந்தது. தனக்குச் சிறந்தப்பன் முறையாதலாலும், பலபராக்கிரமங்காரிச் சிறத்தலாலும், 'கரணர்' என்று உயர்த்திக்கருதினான். பாடி - படுகல்: படு என்ற முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். எம்பெய்ந்தது தம்பியென்றமாதிரிமாய் நின்றதெனக்கொண்டு, 'யானுடை' என்பதற்கு - என்னுடை என்ற உடையொரு முனர்; இப்பொருளில், உடைய என்ற ஆறாம்வீற்றுமைச்சொல்லுருபு விகாரப்பட்டதென்க. என்னைத் தமையருகப் படைத்த என் தம்பி யென்பர் ஒருசாரார். வீந்த இடுக்கண் - வீந்ததனாலாகிய இடுக்கண்; பெயரெச்சம், காரணப்பொருளது. 'இடுக்கணென்பது - மலர்ந்தகோக்கமின்றி மையல்கோக்கம்பட வரும் இரக்கம்' என்று ஆரியர் கச்சினர்க்கினியர் உரைத்தமைகொண்டு, இடுக்கண் என்பது இடுக்கு கண் என்பதன் விகாரமென்றும், அக்காரியத்தின் பெயர் காரணத்தின்மேலதாய் நின்று கண் இடுக்குக்குக் காரணமான தன்பத்தை யானித்து மென்றும் உரையலாம். 'பிற' என்றது - தாடகைவதை முகமாக மாச்சன் வதை இடையாகப் பஞ்சசேனாபதிகள் வதை கடையாக நேர்ந்த பல இரக்கங்கூடுதலையும் அசோகவன பங்கத்தையும் குறிக்கும். அத்ததைக உடற குற்றம் மானிடரிருவரில் இலக்குமணனாலும், கரணர் பாடி இராமனாலும், எம்ப வீந்த இடுக்கண் வாகரத்தினாலும் ஆயின. 'பிற' என்றவற்றிற்குக் கருத்தா ஏற்றபடுகண்டுகொள்க. மதுவதர் என்ற வடசொல் - (காசிபரமுனிவர்மனைவியர்விரொருத்தியான) மதுவின் மரபின் ரென்றும், வாகரம் என்ற வடசொல் - (சற்றேறக்குறைய) மனிதனைப்போலுள்ள தென்றும் காரணப்பொருள்படும். 'ஆனவிடத்து' என்பது, 'ஆனிடத்து' எனத் தொக்கது. 'அழகிற்று' என்றது - பிறகுறிப்புலகையாகிய எதிர்மறையிலக்கணையால். அழகுடையதன்று என்ற கருத்தைக் கொண்டது. தேற்றேகாரமும், அம்ம வென்ற வியப்பிடைச் சொல்லும், இவ்வு இகழ்ச்சிக்குறிப்பினவே.

(கௌ)

[இத்தீரஜித்து தானம்சல்லும் போர்க்காத்தீர் பலபிணங்கினிடையே தன் தம்பியினுடம்பைக்காணுதல்.]

20. நீப்புண்டவுயிரவாகிருப்புண்டநிறத்திற்றேறன்றி  
யீர்ப்புண்டநகரியவாயபிணக்குவடிபுறச்செல்வான்  
றேய்ப்புண்டதம்பியாக்கைகூவப்புண்டகண்கடியிற்  
காய்ப்புண்டசெம்பிற்றேறன்றிக்குறுப்புண்டமனத்தன்கண்டான்.

(இ - ள்.) நீப்புண்ட உயிர ஆகி - நீக்குதலடைந்த உயிரையுடையவையாய், கெருப்பு உண்ட நிறத்தில் தோன்றி - கெருப்புக்கொண்ட நிறத்தை

புடையவையாய்க் காணப்பட்டு [இரத்தப்பெருக்கினும் செந்நிறமுள்ளவையாய்], சுரப்பு உண்டற்கு அரிய ஆய - (வடிவத்தின் பருமையாலும் கனத்தினாலும் இரத்தவெள்ளத்தினால்) இழக்கப்படுதற்குக் கூடாதனவான், பிணக்குவடி - பிணங்களுக்கிய மலைகள், இடற - (தனதுதேர்ச்சக்கரங்களில்) தட்டித்தடுக்க, செல்வான் - (போர்க்களவழியே) செல்வவானு இத்திரசித்து. —தேய்ப்பு உண்ட தம்பி யாக்கை - தேய்க்கப்பட்டுள்ள தன் தம்பியான அணுனது (உயிர்த்த) உடம்பை, சிவப்பு உண்ட கண்கள் தீயில் காய்ப்பு உண்ட செம்பின் தோன்ற - (கோபத்தினும்) செந்நிறங்கொண்ட தன்கண்கள் நெருப்பிற்காய்ச்சப்பட்ட செம்புபோல விளங்க, கறப்பு உண்ட மனத்தன் கண்டான் - கோபங்கொண்ட மனத்தையுடையவனும் கோக்கினான்.

\* சீப்புஉண்ட உயிராடிகி - உயிர்த்தீக்கப்பெற்றதமையாய் என்றபடி. 'பிணக்குவடி' என்றது - பிணங்களின் பருமையையம். தொகுதியையும் உணர்த்தும். செல்வான் - பெயர். அகலனை அறமான் தரையில் தேய்த்து அழித்திட்டமை பற்றி, 'தேய்ப்பு உண்ட தம்பியாக்கை' எனப்பட்டது. அதனைக் கீழ் அட்சுமாரன்வதைப்படலத்தில், "நீத்தாழோடின உயிர்ப்பெருகதி நீராகச் சிலைபாராகப், போய்த்தாழ்செறிதகை அரிசித்தின்படி பொங்கப் பொருமுயிர் போகாமுன், மீத்தாளியிர் சுடர்வாழ்ச்சைக்கொடு பிடியா வின்னொடு மண்காணத், தேய்த்தா னாழியினுலசெழும் - தருகன் பழிற்றையோதான்" எனக் காண்க. செம்பு - தாமிரமென்று, சிலை என்றும். கறப்புக் கோபமாதலை "கறப்புஞ் சிவப்பும் வெகுளிப்பொருள்" என்ற சொல்காப்பிய வரிச்சொல்லியற் குத்திரத்தா லறிக. 'பிணக்குவடி' உடம்பைச் செல்வான்' என்றதனால், தேர் இனிது செல்லுதற் கியலாதபடி பிணக்குவை மிக்கிருந்த தென்பது தோன்றும். 'பிணக்குவடி' என்றது, உருவகம். 'சிவப்பு உண்டகண்கள் தீயிற்காய்ப்புண்ட செம்பின்தோன்ற' என்றது, உவமை. 'உண்ட' என்ற சொல் ஒருபொருளிலேயே பலமுறை வந்தது. கோற்பொருட்பின்வருநிலையணி. (உரு)

[அதுகண்ட இத்திரசித்தின் கோகழும் கோபமும்]

உக. தாருகன் குருதியன்ன குருதியிற் றனியாச் சியம்  
கருகிர்க்கினை நகென்றற்கனகன்மெய்க்குழம் பிறிற்றோன்றத்  
தேருகன்கையின் விரச்சிலையுருவயிரச்செங்க  
னீருகன் குருதிசெந்தெய்ந்ப்புருவயிர்த்துநின்றான்.

(இ - ள்.) தாருகன் குருதி அன்ன குருதியில் - தாருகாசரனுடைய இரத்தப்பெருக்குப் போன்ற இரத்தவெள்ளத்திலே, தனி மா சியம் கூர் உகிர்க்கினைத் கொற்றம் கனகன் மெய்க்குழம் - பின் தோன்ற - ஒப்பற்ற பெரிய நரசிங்கமூர்த்தியார் கூரிய நகங்கொண்டு கிண்புட்டானது அனையப்பட்ட வெற்றியையுடைய இரணியாசானது உடம்பு (குழம்பிக்கிடந்தது) போலத் தன் தம்பியின் உடம்பு குழம்பி)க் காணப்பட, — (அதுகண்ட இத்திரசித்து), தேர் உக - (அவ்விடத்தே) தன்தேரும் அழுந்திநிற்க, கையின் வீரம் சிலை உக - கையிலேந்திய வெற்றியைத்தருவதான வில்லும் நழுவ, வயிரம் செம் கண்ணீர் உக குருதி சிந்த நெருப்பு உக வயிர்த்து நின்றான் - கோபத்தாற்

சிவந்த தன்கண்களினின்று நீரும் இரத்தமும் கெடுப்பும் சொரிய வைரங் கொண்டு நின்றான்; (எ - று.)

தாரகனென்றபெயரே தாருகனென்றும் வழங்கும்; இவன், அசுரேசன் மகளாகிய மாயையென்னும் மறுபெயருள்ள சுரையென்பவள் காகியபமகா முனிவரருளாற் பெற்ற புதல்வர் மூவரில் சூரபதுமனுக்கும் சிங்கமுகனுக்கும் இளையவன்; யானைமுகத்தோடு பிறந்தவன்; தேவர்தச்சுளு விசுவகர்மாவிலும் பூலோகத்திலே ஐம்பூதவீபத்தில் எமகூடமலைக்கு அருகில் நிருமித்துக் கொடுக்கப்பட்ட மாயமாபுரியென்னும் நகரத்தில் அரசாண்டுகொண்டிருந்த வன். சூரபதுமன் முதலிய மூவரும் சிவபிரானைக்குறித்து யாகமும் தவமுஞ் செய்து அப்பரமனருளால் அளவிறந்தவரங்களைப் பெற்றற்ச் செருக்குற்றுத் தமதுகுருவாகிய சுக்கிரபகவானது தீயஉபதேசத்தாற் கொடுமையகொண்டு பலவாயிரம் அசுரர்களைக் கூடிச்சென்று போர்செய்து இந்திரன் முதலிய தேவர்களனைவரையும் வென்று பற்பலவகையாக உலகத்தை வருத்திவருமளவில். அத்துன்பம் பொறுக்கலாற்றாத தேவர்கள் கைலாயமடைந்து பரமசிவனைத்தொழுது துதிசெய்து, 'தேவரீரைப்போல ஒருபுத்திரனை யுண்டாக்கி அக்குமாரனால் அசுரர்களையழித்து எங்கள் துன்பத்தைப் போக்கிக் காத்தருளல்வேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, சிவபிரான் அவ்வேண்டிகொருங்கு இரங்கி, குமாரக்கடவுளை யுண்டாக்கி அனுப்பியருள, அக்கடவுள் வீரபாகுதேவர் முதலான சிவகுமாரர்களோடும் மற்றும்பல லக்ஷவீரர்களுடனும், சகலதேவர்களோடும் போய் யுத்தஞ்செய்து அவ்வசுரர்களைவரையு மழித்திடுமாறு பிரயாணப்பட்டுச் சூரபதுமனது மகேந்திரநகரத்தை நோக்கிச் செல்லும் வழியினையில், வாஹுறஓங்கிய கிரௌஞ்சகிரியைக் கண்டு தேவர்கள் திகைத்திடலும், நாரதமுனிவர் கூறியதனால் அம்மலையில் ஒருசார் மாயமாபுரியிலே சூரபதுமனது தம்பியான தாரகன் பல அசுரசேனையுடனே இருத்தலையறிந்து, முருகக்கடவுள் வீரபாகுவைச் சேனையோடு போர்க்கு அனுப்ப. அவ்வசுரராசனும் சேனையுடன் வந்து போர்செய்கையில், அசுரர்கள் அழிய, யானைமுகமுள்ள அத்தாரகாசுரன் கடும்போர் புரிந்து பூதகணங்களை யழித்து முடிவில் முன்றிக்கமாட்டாமல் அம்மலையிலே ஒருருகையில் ஓளித்திடிலும், தொடர்ந்துசென்ற வீரவாகு முதலியோர் பலர் அங்குகையினுள்ளே அம்மலையின் மாயையால் மயங்கினராக, அத்தாரகன் போர்க்களம்புகுந்து பூதகணங்களை வருத்தித்தூர்த்த, இச்செய்திகளை நாரதமுனிவர் சொல்லக் கேட்டு முருகவேள் சேனையுடன்சென்று போர்செய்து அவ்வசுரனது துதிக்கையையும் தந்தங்களையும் துணித்து அவனது சேனைகளை யழிக்கையில், அவன் அக் கிரௌஞ்சமலையுடன்கூடிப் பலமாயைகள்புரிய, ஆறுமுகமூர்த்தி வேலாயுதத்தையெறிந்து அம்மலையையும் அவ்வசுரனையும் அழித்து, மயங்கிக்கிடந்த தனது வீரர்க்கோயெல்லாம் தனது திவ்யசக்தியால் எழுப்பி யழைத்துக் கொண்டு அப்பாற் செல்பவனுயினனென்பது வரலாறு. அத்தாரகாசுரனது உடம்பினின் தவழிந்த இரத்தப்பெருக்கின் மிகுதியை "வீழுற்றிடலும் விழு செம்புண் வெள்ளமிகே. தாழுற்றபாரிப்புருந்தே புடைசார்தலுற்ற, பாழிச் சடலிற்பரிமாமுகம்பட்ட செந்தீச், சூழிக்களிற்றின் வதனத்தினுந் தோன்று



மென்ன", "தந்தியின் வதனங்கொண்ட தாரகவவுணன்மாப்பிற், சிந்துறு குருதிச்செந்நீர் திரைபொருதலைத்துவீசி, அந்தமினித்தமாகியயிற்படையட்ட குன்றில், வந்திடுபுழைப்புக்கு மரிகடல்மடுக்கதன்றே" என்ற கந்தபுராணச் செய்யுள்களாலும் காண்க. அன்றியும், தேவர்களும் அசுரர்களும் கூடிப் பாற் கடல்கடைந்தபோது உண்டாகிய அமிருதத்தைத் திருமால் தேவர்கட்கே கொடுத்து அசுரர்களை மோகினிவடிவத்தால் மயக்கியமைபற்றி அசுரர்கள் கடுஞ்சினங்கொண்டு தேவர்களோடு எதிர்த்துச்செய்த போரில் முருகக்கடவு ளால் அழிக்கப்பட்ட தாருகனென்ற அசுரனொருவனும், காளியாற் சங்கராருஞ் செய்யப்பட்ட தாருகனென்ற அசுரனொருவனும் உண்டு.

பொன்றிறமுள்ளவனாதல் பற்றிவந்த 'ஹிரண்யன்' என்ற பெயர்க்குப் பரியாயநாமமாக 'சனகன்' என்றார். கனகம் ஹிரண்யம் என்ற வடசொற்கள், பொன்னின் பெயர்களாம். கனகூணிப் பிராந்த கதை:—தனித்தனி தேவர் மனிதர் விலங்கு முதலிய பிராணிகளாலும் ஆயுதங்களாலும் பகலிலும் இர விலும் பூமியிலும் வானத்திலும் லீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் தனக்கு மரணமில்லாதபடி வரம்பெற்றவனும், இரணியாக்கனது உடன்பிறந்தவனு மான இரணியன் தேவர்முதலியயாவர்க்குக் கொடுமையியற்றித் தன்னையே கடவுளாக அனைவரும் வணங்கும்படி செய்துவருகையில், அவனது மகனான பிரகலாதாழ்வான், இளமைதொடங்கி மகாவீஷ்ணுபக்தனாய், தந்தையின் கட்டளைப்படி முதலில் அவன்பெயர்சொல்லிக் கல்விகற்காமல், அதற்கு மாறாக நாராயணநாமஞ் சொல்லிவரவே, கடுங்கோபங்கொண்ட இரணியன் பிரகலாதனைத் தன்வட்டிப்படுத்துதற்குப் பலவாறு முயன்றபின், அங்கனம் வழிப்படாத அவனைக் கொல்லுதற்கு என்னவுபாயஞ்செய்தும் அவன் பகவா னொளா லிறந்திலனாக, ஒருநாள் சாயங்காலத்தில் தந்தை மைத்தனேநோக்கி 'நீசொல்லும் நாராயணனென்பவன் எங்குஉள்ள? காட்டு' என்ன, "சாணினு முள னோர்தன்மையனுவினைச் சதகூறிட்ட, கோணினு முளன் மாமேருக் குன்றினுமுளன் இந்நின்ற, தூணினுமுளன் நீசொன்ன சொல்லினுமுளன்", என்றுசொல்ல, உடனே இரணியன் 'இங்கு உள்ளே?' என்று சொல்லி எதிரிலிருந்த தூணைப் புடைக்க, அதனினின்று திருமால் அவன்பெற்றவரங் கட்கெல்லாம் விலக்காம்படி உடனே அந்த மாலைப்பொழுதிலே மனிதருப முஞ் சிங்கவடிவமும் கலந்த ருசிக்கழூர்த்தியாய்த் தோன்றி இரணியனைப் பிடித்து வாயிற்படியில் தன்மடியீது வைத்துக்கொண்டு தனது திருக்கைக் கைகளால் அவன்மாற்பைப் பிளந்து அழித்திட்டுப் பிரகலாதனுக்கு அருள் செய்தனன் என்பதாம்.

'கெருப்புதவியிர்ந்து சின்றான்' என்ற பாடத்துக்கு, உயிர்த்துநின்றான்- பெருமூச்சுவிட்டு நின்றன னென்க. (உஉ)

[இந்திரசித்து அக்ஷணகீதூறித்துப் புலம்புதல்.]

உஉ. வெவ்விளையயில்வேலுந்தைவெம்மையைக்கருதிநோக்கி  
வவ்வுதல்சூற்றுமாற்றான்மாறுமாறுவல்கின்வாழ்வா  
ரவ்வுலகத்துளாருமஞ்சவரொளிக்கவையா  
வெவ்வுலகத்தையுற்றயெம்மைநீத்தெளிதினெந்தாய்,

(இ - ன்.) எந்தாய் - எமது ஐயமே! வெவ் இலை அயில் வேல் - வெவ் வியதும் [பகைவர்க்கு அச்சந்தருவதும்] அரசிலைவடிவமர்கத் தொழில்செய்யப்பட்டதுமான கூரியவேலாயுதத்தையுடைய, உந்தை - உந்தத்தையினது, வெம்மையை - கோபத்தை, கருதி நோக்கி - ஆலோசித்துப்பார்த்து, கூற்றும் - யமனும், வவ்வுதல் ஆற்றான் - (உனது உயிரைக்) கவரவல்லனல்லன்; மாறு மாறு உலகின் வாழ்வார் - மற்றும் வெவ்வேறு உலகங்களில் வாழ்பவர்களான, அ உலகத்து உளாரும் - அந்தந்த உலகத்துச் சனங்களும், அஞ்சுவர் - பயப்படுவார்கள்; (ஆகவே), ஐயா - ஐயனே! ஒளிக்க - (நீதானே) ஒளித்துக்கொள்ளும்படி, எம்மை நீத்து எளிதின் எ உலகத்தை உற்றாய் - எங்களை (இங்கு) விட்டு எளிதினே எந்த உலகத்தைச் சேர்ந்தனையோ? (எ - று.)—என்றுசொல்லி இந்திரசித்து புலம்பினான்' எனச் சொற்கள் வருவித்து முடிக்கவேண்டும்.

‘வெவ்விலையிலவேலுந்தை வெம்மையைக் கருதிநோக்கி’ என்பதனை, ‘அவ்வுலகத்துளாரும்ஞ்சுவர்’ என்பதனோடு கூட்டுக; இது, முதனிலைத் தீபகம். ‘பிராணச்சங்காரகர்த்தாவான யமனும் இராவணபயத்தால் உன்னைக் கொல்ல அஞ்சுவன்; மற்றை அனைவரும் அப்படியே; இங்ஙனம் உன்னைக் கொல்லவல்லவ ரெவருமில்லை; நீதானே விளையாட்டுவகையால் எங்கட்குப் புலப்படாது ஒளித்துக்கொள்ளுதற்கு எந்த உலகத்திலேனும் சென்றனை போலும்’ என்று இந்திரசித்து அக்ஷணக்குறித்து அன்பினாற் கலங்கிப் பிரலாபித்தன னென்க. தமையன் தம்பியை ‘ஐயா’ என்றும், ‘எந்தாய்’ என்றும் விளித்தது, அன்புபற்றிய மடபுலாடல்மையே. கூற்றும், அவ்வுலகத்துளாரும் என்ற உம்மைகள் - ஒன்றையொன்று நோக்கி எதிரதம் இறந்ததுத் தழுவிய எச்சமாம்; இவை எண்ணுப்பொருளனவாகா; தனித்தனி வாக்கியங்களில் வந்ததனால். ஒளிக்க அஞ்சுவர் என்று கூட்டி, உன்னை ஒளித்துக் கொண்டு செல்லுதற்கு அஞ்சுவர் என்று உரைப்பாரு முளர். இங்கு, நோக்குதல் - நோக்கல்நோக்கம்; அதாவது - உள்ளத்தாற் குறித்துப்பார்த்தல். (உஉ)

[இந்திரசித்துக்குச் சோகந்திலுங் கோபம் மிகுதல்.]

உரு. ஆற்றல ன்றைய னாக யறிவழிந் தயுநம் வெலை  
சீற்றமென் றென்று தானே மேலிமிர் செலவிற் றுகித்  
தோற்றிய துன்ப நோயை யுள்நுறத் துரந்த தம்மா  
பேற்றஞ்சா லுணி யாணி பெதிர்செலக் கடாய தென்ன.

(இ - ன்.) (இந்திரசித்து), ஆற்றலன் - [ப்ராத்தருசோகத்தைப்] பொறுக்கமாட்டாதவனாய், அனையன் ஆகி - அத்தன்மையனாகி [சீழ்க்கூறியவாறு நிலைகலங்கி பென்றபடி], அறிவு அழிந்து அயரும் வேலை - அறிவுமயங்கிச் சோர்வடையுஞ் சமயத்தில்,—சீற்றம் என்ற ஒன்று தானே - (தன் தம்பியைக் கொன்ற வானரத்தின்மே லுண்டான) கோபமென்கிற ஒருகுணமே, மேல்நிமிர் செலவிற்று ஆகி - மேன்மேற் பொங்கியெழுந்தன்மையை யுடையதாய், ஏற்றம் சால் ஆணி ஆணி எதிர் செல கடாயது என்ன - (முன்னேதைத்து) ஏறுதல்பொருந்திய ஓர் ஆணியின்மேல் மற்றோரானியை (அவ்வாணி) உள்

எடங்குமாறு அறைந்தாற்போல, தோற்றிய துன்பம் நோயை உள்உற தூரத் தது - (அக்ஷணிதந்தஞல் அவ்விந்திரசித்தின் மனத்தில்) உண்டான சோகமாகிய பிணியை உள்ளேயடங்கும்படி செலுத்தி அடக்கிவிட்டது; அம்மா - ஆச்சரியம்! (எ - து.)

ஒரிடத்தில் ஆணியின்மேல் ஆணியை யடித்தால், பிந்திஅடிக்கும் ஆணி முந்தியடிக்கப்பட்டுள்ள ஆணியை உள்ளே செலுத்திவிடுதல்போல, தம்பி இறந்தன நென்றதஞல் இந்திரசித்தின்மனத்தில் முகலிலுண்டான சோகத்தை அத்தம்பியைக்கொன்ற அநுமான்மீது உடனே உண்டான கோபம் உள்ளடக்கிவிட்ட தென்பதாம். எனவே, சோகரஸமடங்க ரௌத்ரரஸம் அப்பொழுது அவ்விடத்து மிக்கதஞல் அவன் மூர்க்கை யொழிந்தன நென்க. இங்ஙனம் சோகரஸத்தை யடக்கும்படி, அதிகப்பட்ட கோபரசத்தின் கொடுமையை 'அம்மா!' என்று வியந்தவாறு. ஆற்றலன் - எதிர்மறை முற்றெச்சம்; இயற்கையில் மிகச் சிலமையுடையன அல்விந்திரசித்து என்றுமாம். ஆற்றல்-வல்லமை. ஆன் எ என்ற இடைச்சொற்களில், ஒன்று-தேற்றம்; மற்றொன்று - பிரிவே. துன்பம் மனோவியாதியாதலால் 'நோய்' எனப்பட்டது. நோய் - தொழிற்பெயர்; இதில், நொ என்பதன் விகாரமான நொ - பகுதி; ய் - தொழிற்பெயர்விகுதி என்னவேண்டும். கடாயது = கடாவியது. உவமையணி. என்ன - உவமவுருபு. 'ஆணிக்காணி யெதிர்செலக் கடாயதென்ன' என்ற பாடம் வேறுவகையாகப் பொருள்படும். முதலடியில் 'ஆற்றலனாகியன்பால்' என்றும் பாடமுண்டு. (உரு)

வேறு.

[இந்திரசித்தை அநுமான் பார்த்தல்.]

உசு. சுண்டிவை நீகழ்வுழி யிரவி தேரெனத்

தூண்டுறு தேரின்மேற் றென்றான் தோன்றலை

முண்டுமூப் புரஞ்சுட முடுகு நீசனி

ணைடகை வணிகழ லநாம னென்குணன்.

(இ - ன்.) சுண்டு - இவ்விடத்தில், இவை - இச்செயல்கள். நீகழ்வு உழி - நடக்கும்போது, - இரவி தேர் என தூண்டுறு தேரின்மேல் தோன்றும் தோன்றலை - சூரியனது தேர்போல விரைவிற்கெழுந்தப்பட்டு வருகிற தேரின்மீது காணப்படுகிற இராவணகுமாரனான இந்திரசித்தை, - முண்டு முப்புரம் சுட முடுகும் ஈசனின் - கோபங்கொண்டு திரிபுரத்தை யெரித்தற்கு வந்த சமீபித்த சிவபிரான் போன்ற, ஆண் தகை - ஆண்மைக்குணமுள்ளவனான, வணிகழல் அநுமன் - கட்டிய வீரக்கழலையுடைய அநுமான், கோங்குணன் - பார்த்தான்; (எ - து.)

சுண்டு - இண்டு என்ற சுட்டு நீண்டது. 'தூண்டுறு' என்ற வினைத் தொகை, இங்குச் செய்யப்பட்டு வினைப் பொருளில் வந்தது. தோன்றல் - தோன்றியவன்: குமாரன்; அல்லது, பெருமையிற் சிறந்தவன்: ஆண்பாற் சிறப்புப்பெயர்; யாவரினுஞ் சிறந்துதோன்றுபவ னென்க. விரையும் வலி

மையுந் தோன்ற, இந்நிரசித்தின் தோர்க்குச் சூரியன்மேற் உவமை கூறப் பட்டது; இதில், எளிதிற்பகையழிக்குந்திறம் மிக்க ஒளியுடைமை அனைவரையும் மிகத்தயித்தல் என்னு மிவற்றால், இந்நிரசித்து சூரியனே டொப்பா னென்பதற் தோன்றும். ஈசன் என்ற வடசொல் - ஈசுவாயுடையவனென்று பொருள்படும். பலபராக்கிரமங்களிலும், பகைவர்க்கு அச்சந்தருந்தோற் றத்திலும் அநுமானங்குச் சிவபிரான் உவமை: "புரார்" மற்றியானே வாசே யெனப் புக்ன்றான்" என்று பாலகாண்டத்திலும், "ஆதித்திருவெழுத்தைத் துடைத்தாயு மராவணந்தும், சேதித்திருக்கண்கள் மூன்றடன் தோன் றும் சுருதிசொன்ன, நீதிக்கிசையுடவா மணிநரை நேமிகொண்டு, வாதித் தருளும்பெருமா ளரங்குந்தம் வாகனமே" என்று திருவரங்குத்துமாலையிலுங் கூறியபடி அநுமான் ருத்ராம்சமுடைய ராதலால், அவர்க்கு அப்பெருமானே உவமைகூறுதல் ஏற்கும். இனி, அநுமான் இவங்கையை யெரிப்பதனால், அவர்க்கு 'மூண்டுமுப்புரங்குட முடுகுநீசன்' உவமை கூறப்பட்டனனென்க; "திருவின் பெருமான் விட்ட வாகனம் போய்த் தொல்லாழிநீரைக் கடத்தது தாளிற்சுடாரிண்டுந், செல்லாதுவுரைத் திரிபுரங்கண்டது" என்பர் திருவரங் கத்துமாலையிலும். ஈசனின்தோன்றும் என்று இயைத்து, திரிபுரமெரிக்கவரு கிற சிவபிரான்போல விளங்குகிற இந்நிரசித்தை யென்று உரைப்பாருமுள்; அவ்வரைக்கு. இது. கீழ்வந்த இ. ன் டா னு் செய்யுளின் அநுவாதமாம்.

விலங்கினமாகிய வாகரசாதியல் தோன்றிய அநுமானே உயர்திணையா க்க்குறுதல் ஒக்குமோவெனின்.—உயர்திணை அஃறிணை என்ற பகுப்பிற்குக் காரணம் முறையே அறிவின் திறவும் குறைவுமே யாதலால், அவ்வறிவிற் குறைவின்றி ஐம்பொறியறிவோடு டுத்தறிவையும் கொண்டு மனிதர்போ லவே தொழில்திறமடைந்த வாடபு ிருளை தெய்வக்குருங்கை உயர்திணை யின்பாற்படுத்துதல் ஒக்குமென்க; பற்றும் வாகரசாதியாகிய வால் சக்கிரீ வன் முதலியோரையும். சுடடியாகிய ஐம்பவானையும், பறவையாகிய கருட ஐடாயுசம்பாதிகளையும் உயர்திணையாக வழங்குதல் காண்க.

இக்கவி - இப்படலத்தின் முதற்கவிபோன்ற கவிநிநுத்தம். (உச)

வேறு.

[இதுமுதல் மூன்று கவிகா - ஒரு தொடர்: இந்நிரசித்தைப்பார்த்த அநுமானது ஆலோசனை.]

உரு. வென்றே விதன்முன் சிலவீரரை வென்றும் வெம்மை யன்றே முடுக்குக் கடிதெய்த வரைந்த தம்மா வொன்றே யினிவென் லாக தெர்ப்பக டுத்த துள்ள தின்றே சபைபடும் மினிந்திர சித்தது வென்பான்.

(இ-ள்.) இதன்முன் சிலவீரரை வென்றேன் என்னும் வெம்மைஅன்றே- இத்தற்குமுன்னே சிலவீரர்களை நான்சயித்தேன் என்கிற கடிய செயலன்றோ, முடுகி கடிது யெய்த அழைத்தது - மிக்கவிரைவாக வரும்படி (இவ்வினை) இங் குக் கூப்பிட்டதாயிற்று; அம்மா - ஆச்சரியம்! இனி வெல்லுதல் தோற்பது

ஒன்றே அடுத்தது உள்ளது - இனி (இவனோடுபொருது இவனை) வெல்லுதல் (அன்றி இவனிடம்) தோற்றல் என்ற இரண்டிலொன்றே சமீபித்ததாயுள்ளது; இன்றே சகையும் - (அவ்விரண்டிலொன்று) இன்றைத்தினத்திலேயே சிவந்தது முடியும்; இவன் இந்நிரசித்தது என்பான் - இதோ வருகிற இவன் இந்நிரசித்தென்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுபவன்; (எ - று.)

முடிவிக் கடித - ஒருபொருட்பன்மொழி. கடித - கடுமையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்புமுற்றெச்ச வினையுரி. இதற்கு முன்பு யான் சில வீரர்களை வென்றே நென்பதனாலாகிய கொடியகோபமன்றோ மூண்டு விராவாசகமும்படி இவனைத் துண்டிற்று என்று உரைப்பினும் அமையும். அம்மாதல்படி சூற்றசையாகவுங் கொள்ளலாம். இந்நிரசித்து - வடகொல் வீரராய் இவனிடத்து வென்பான் - குற்றியலுகரம் சிறுபான்மை உயிர்பாடுகொட பொதுநிதியால் வகரவுடம்படுமெய் பெற்றது. என்பான் எனப்படுவான் - பப்படுபொருள், வினைமுதல்போலக் கூறப்பட்டது; 'இந்நிரசித்து' என்பது 'ஊரெனப்படுவது உதையூர்' என்றாற்போலச் சிறப்புப் பெற்றது. பிச்சித்தியினால் இராவணகுமாரனான இந்நிரசித்தன் பப்பாட்டிப் பிச்சித் தேவியுற்றுணர்ந்துள்ள அநுமான் தனது நுண்ணுணர்வுதான் அவன் அவனையென்று உள்ளபடி ஊகித்தறிந்தன என்க.

இதமுதல் ஊராகவான் - பெருப்பாலும் மூன்றஞ்சீரென்று மாங்கனிச்சீரும், மற்றையான்கும் மாச்சீசாளுமாகிய நெடிலடிநான்குகொண்ட கலிநிஷத்துபைகா; பாப்பியக் கலித்துறை யெனவும், விருத்தக்கலித்துறை யெனவும் படும். (உரு)

௨௬. சுட்டிட்டு நூற்றுங்காமந்சுண்ணியிக்காளை யென்கைப்

பட்டாலதுவோபவிராணன்பாடுமொருங்

கெட்டோமெனவெண்ணியக் கெடருங்கற்பினுளை

விட்டோகுமதன்றியரக்கரும்வெம்மைதீர்வார்.

(இ - ன்.) சுட்டு ஏறம் - (மலர்களைக்கொண்டு) கட்டுத் தலைமந்த; நூறுங் கமழ் கண்ணி - மிகமணம்வீசுகிற மாலையை யணிந்த, இக் காளை - இந்த இளவீரன், என் கை பட்டால் - என்கையா லிறத்தால், அதுவே அ இராவணன் பாடும் ஆகும் - அச்செயலே அந்த இராவணனுக்கும் கேடுவிளைத்ததாம்; (ஆகவே அவ்விராவணன்), கெட்டோம் என எண்ணி - யாம் இனித் தவறாமல் அழிலோ மென்று நினைத்து, அ கேடு அருங்கற்பினுளை விட்டி ஏகும் - கெடுதலில்லாத பதிவிரதாத்ருமத்தையுடையவளான அச்சீதையை (இராம பிரானிடங்) கொணர்ந்துவிட்டுச் செல்வான்; அது அன்றி - அதுவு மல்லாமல், அரக்கரும் வெம்மை தீர்வார் - இராக்கதரெல்லாருமே செருக்கடங்கித், தம்மம் கொடுமை யொழிவார்; (எ - று.)

எல்லாவரக்கர்களோடுங் கூடிச் சென்று வலிய எதிர்த்துப் பொருது இராவணனால் வெல்ல முடியாதவனான இந்நிரனைச் சயித்திட்டவனாகிய அவனை நான் அழித்துவிட்டால், அவ்வொருசெயலினாலேயே இராவணன்

அச்சங்கொண்டு பிராட்டியை விட்டிடுவான்; மற்றையர்க்களும் வலி யொடுக்கினராய் இனிக் கொடுஞ்செயல் செய்யார் என்று அநுமான் கருதின னென்க. ஒருவர்கைவசப்பட்டு அடங்குதற்கு அரிய கொழுத்த தன்னுகளை போன்ற இவன் என்கையிற்பட்டானானால் அதுவே அந்த இராவணன் மாண்டதற்கு நேரா மென்பதும் உட்கோள். ‘கட்டிஎறு’ என்பதற்கு - உறுதி மிக்க என்று பொருள்கொண்டு, அதனைக் காளைக்கு அடைமொழியாக்குதலு மொன்று. கள் தேறு எனப் பிரித்து, தேறு - தெளிந்த, கள் - தேனையுடைய கண்ணி என்பாரு முளர். நறுங்கமழ் - ஒருபொருட்பன்மொழி. கெட்டோம் என்ற இறந்தகாலம், தெளிவுபற்றியது; கெட்டோம் என்றது - இயற்கைத் தனித்தன்மைப்பன்மை; மற்றையர்க்கரையும் உளப்படுத்தியதாகக் கொள்ள வும் இடமுண்டு. காளை - இளவெருது; இங்கு அது போன்ற வீரனுக்கு உவமையாகுபெயர்: நடைவலிமைகாம்பாயக்களில் உவமம். “மனக்கவலை மாற்ற வரிது”, “உறற்பால, தீண்டாவிடுத வரிது” என்றவிடங்களிற் போல, ‘கேட்டுங்கற்பினுள்’ என்றவிடத்து அருமை - இன்மையேல் நின்றது. கற் பாவது - தன்கணவனைத் தெய்வமென்று கொண்டு அதற்கு ஏற்ப ஒழுகும் ஒழுக்கம்: பாதிவந்தயம்; கொண்டானிற் சிறந்த தெய்வ மில்லை யென்றும், குலமகட்கழகு கொழுநனைப் பேணுதலென்றும், அவனுக்கு இன்னவாறு நீ குற்றேவல்செய்து ஒழுகு என்றும் இளமை தொடங்கித் தாய்தந்தையராலும் பிறராலும் கற்விக்கப்பட்டு இவ்வொழுக்கம் உண்டாகி நிலைபெறுதலால், ‘கற்பு’ என்று காரணப்பெயர்பெற்ற தென்பர். ‘எகுமது’ என ஒருசொல் லாக்கொண்டு தொழிற்பெயரின் தன்மைய தாக்குதலு மொன்று. (உச)

உஎ. ஒன்றோளிதனானவருமுதயமொன் னையானைக்.

கொன்றேனெனினிந்திரனுந் துயர் கட்டாளுநீக்கு

மின்றேகடிக்கெட்டதரக்கரிந்நொண்டி

வென்றேனளிர்வணன் தன்மையார் கொன்றான்.

(இ - ள்.) இதனான் வரும் ஐதியம் பட்டுத் துவிந்திரசித்தைக்கொல் லும் இச்செயலால் வரும் இலாபம் ஒன் னாறோ? [ஒவ்வ: பல என்றபடி]; (அவை யாவையோவெனின்) — ஒன் னையானை கொன்றேன் எனின் - ஒளி யுள்ளவனான இவ்வீந்திரசித்தைக் கொன்றேன் என்றால், இந்நிறனும் துயர் கோளும் நீங்கும் - (முன்பு இவனால் கொல்லப்பட்டவனான) இந்நிரனும் தன் பங்கொண்டிருத்தலை யொழிவான்; (மற்ற: நீ, பாக்கர் இவர்களை இன்றே கடிக்கெட்டது - இராகீகர்களுடைய (இராமநாதியான) இவ்விலங்கா புரி இப்பொழுதே காவலொழிந்ததாம்; யானே அ இராவணன் தன்னையும் வேரோடு வென்றேன் - நானே அந்த இராவணனையும் வேரோடு வென்றவ னுவேன், என்றான் - என்று எண்ணினன், (அநுமான்); (எ - று.)

கோள்-கொள் என்ற முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர். ஒண்மை=ஒளி, திருக்குறளில், “ஒளி யொருவற்குள்ள வெறுக்கை” எவ் தவிடத்துப் பரிமே லழகர் ‘ஒளி - தான் உளரூய காலத்து மிக்குத்தோன் முதலுடைமை; “ஒளி நிறு னோற்குபுகழ்செய்யான்” என்றார் பிறரும்’ என்றது. இங்குக் கொள்ளத்

தக்கது. ஒண்மையான் - பிறராத் செயற்கு அரியன செய்வோமென்று கருதும் ஊக்கமிருதியை யுடையா னென்றபடி. இன்று - இடைச்சொல். கடி - உரிச்சொல். அவ்விராவணனென்பது, 'அவ்விராவணன்' எனத் தொக்கது; கீழ்ச்செய்யுளிலும் இது காண்க. வேரோடு - வம்சத்துட னென்றபடி; இலக்கணை. 'இன்றே குடிசெட்ட தாக்கரிலங்கைமூதார்' எனவும் பாட முண்டு.

[போர்தோடங்கிய அாக்கிகளை அநாமான் எதிர்த்தல்.]

உஅ. அக்காலையரக்குமாயினையும், முயலும்;

முக்காலுலகம்மொருமுன்னு மாயென்றுமுற்றிப்

புக்கானின் முன்புகருயர் பூசலெயருக்கும் மலல்

மிக்கா னும்வெருண்டொர்மராமரங் கெதான் மிக்கான்.

(இ - ள்.) அ கால - அப்பொழுது, அரக்கரும் - இராக்கதர்களும், ஆனையும் தேரும் மாவும் - (அவர்களுடைய) யானைகளும் தேர்களும் குதிரைகளும், உலகம் ஒரு மூன்றையும் முக்கால் வென்று முற்றிப் புக்கானின் முன்பு - மூவகையுலகங்களையும் (ஒருமுறைக்கு மூன்று முறையாக (மிக்க இளமையிலேயே) சப்தத்துப் பின்பு பருவம் கீழ்ப்பங்கைவானை அவ்வித்திரசித்துக்கு முன்னே வந்து, உயர் பூசல் பெருக்கும் வேலை - மிக்கபோராரவாரத்தை அதிகமாக விளைக்கும்போது, —மிக்கானும் - பெரியோனான அநாமானும், வெருண்டு - கோபத்து ஓர் மரம் கொண்டு - ஒருஸாலவிருகத்தைப் பெயர்த்துக் கையிற்கொண்டு, —கான் - போர்த்தொழில் மிக்கவருனன்; (எ - று.)

அரக்கரென்றது - யானைதேர்குதிரைகளின்மே லேறிய வீரர்களையும், காலான் வீரர்களையும் குறிக்கும். முற்றதல் - பருவம் முதிர்ந்தல்; வாய்மை மிகுத லென்றும், வீளைத்து வருக லென்றும் பொருள்படும். முன் - இடமுன். (கீழ் உரு - ஆஞ்செய்யளில் 'இதன் முன்' என்றவிடத்துக் காலமுன்.) பூசல் - போர், பேரோல். மிக்கான் - பெரியவர்களிலும் சூரிராமபக்தியாலும் மிக்கவன்; 'செயற்காய்செய்வார் பெரியர்' என்றபடி பிறராத் செயற்கு அருமையான பலதொழில்களைச் செய்து பெருமையுற்றவன். மராமரம் - ஆச்சாமரம். சுற்றிலுள்ள 'மிக்கான்' என்பதற்கு - கோபாவேசத்தோடு உடல்பூரித்தான் [அதாவது - பெருவடிவங்கொண்டான்] என்று உரைப்பினும் அமையும்.

(உஅ)

[இந்திரசித்தினுடன் சென்ற சதுரங்கசேனை அநாமாநுல் அழிக்கப்படுதலை இதுமுதல் நான்குகவிகளிற் கூறுகிறார்]

உக. உதைப்புண் டனயா னையுருண்டன யானை யொன்றோ

மிதிப்புண் டனயா னைவிழுந்தன யானை மேன்மேற்

புதைப்புண் டனயா னைபுரண்டன யானை போரால்

வதைப்புண் டனயா னைமறிந்தன யானை மண்மேல்.

(இ - ள்.) (அரக்கர்சேனையில்), யானை - சிலயானைகள், உதைப்புண் டன - (அநாமாநுல்) உதைக்கப்பட்டன; யானை - மற்றஞ் சில யானைகள்,

உருண்டன - (அதுமானுத் தைகால்கள் கொண்டு மோதப்பட்டுக் கீழ்விழுந்து) உருளலாயின; ஒன்றோ - இதுமாத்திரமோ? யானை - வேறு சில யானைகள், மிதிப்புண்டன - (அதுமானால்) மிதிக்கப்பட்டன; யானை - பிறவுஞ் சில யானைகள், மேல் மேல் விழுந்தன - (அதுமானால் தள்ளப்பட்டு) ஒன்றன்மேலொன்றாக விழுந்திட்டன; யானை - (அதுமானால்) புதைப்புண்டன - (அதுமானால் தாக்கப்பட்டுத் தரையிற் புதைபட்டன; யானை - புரண்டன - முன்பின்னாகவும் மேல் கீழாகவும் நிலமாறின; யானை - போரால் வதைப்புண்டன - (அதுமான் செய்த பலவகை) புத்தத்தாற் கொலையடைந்தன; யானை - மண்மேல் முறிந்தன - அந்த யுத்தபூமியிற் சாய்ந்திட்டன; (எ - று.)

திருக்குறளில், “அறனொன்றோ ஆன்மவொழுக்கு,” “பொய்படுமொன்றோ புண்புணும்” என்ற விடங்களிற் பரிமேலழகர் ‘ஒன்றோ வென்பது - எண்ணடைசொல்’ என்றது. இங்குங் கொள்ளத்தக்கது. ‘உதையுண்டன,’ ‘மிதியுண்டன,’ ‘புதையுண்டன,’ ‘வதையுண்டன’ எனவும் பாடம் காணப்படுகிறது. (௨௯)

வேறு.

௩௦. முடிந்த தேர்க்குல முறிந்தன தேர்க்குல முரணிற்  
றிடிந்த தேர்க்குல மிற்றன தேர்க்குல மச்சிற்  
றெடிந்த தேர்க்குல முக்கன தேர்க்குல நெக்குப்  
படிந்த தேர்க்குலம் பறிந்தன தேர்க்குலம் படியில்.

(இ - ள்.) (அதுமானால் அழிக்கப்பட்டு), தேர் குலம் - சிலதேர்க்கூட்டங்கள், முடிந்த - முற்றமிழிந்தன; தேர்க்குலம் - முறிந்தன - (சிற்சில பகுதிகள்) முறிபட்டன; தேர் குலம் - முரண் இற்று இடிந்த - தம் வலி மையொழிந்து இடிபட்டன [சிலந்தன என்றபடி]; தேர்க்குலம் - இற்றன - கூட்டுவாய்கள் நெக்குவிட்டன; தேர்க்குலம் - அச்ச இற்று ஒடிந்த - அச்சமுறிந்து ஓடிய - பறி - ந; தேர்க்குலம் - உக்கன - பொடியாய் உதிர்ந்தன; தேர்க்குலம் - நெக்கு படிந்த - சிமத்தது கீழ்விழுந்தன; தேர்க்குலம் - படியில் பறிந்தன - தரை - சாய்ந்தன; (எ - று.)

அச்ச - சக்கரங்கோக்கும் மரம்; ஆகப் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு.

இதுமுதல் இப்படலம் முடியுமளவும் முப்பத்துநான்கு கவிகள் - பெரும்பாலும் மூத்தரீரும் ஐந்தாஞ்சீரும் மாச்சீர்களும், மற்றை மூன்றும் விளச்சீர்களாகிய நெடிவழி நான்குகொண்ட கலிநீலத்துறைகள். (௩௦)

௩௧. சரனெரிந்தவுங்கண்மணிசிறைத் தவுஞ்செறிதா  
டரனெரிந்தவுமுதுகிறச்சாபந்தவுந்தார்ப்பூ  
ணுரனெரிந்தவுமுதிரங்களுமிழ்ந்தவுமொண்பொற்  
குரனெரிந்தவுங்கொடுங்கழுத்திழந்தவுங்குதிரை.

(இ - ள்.) (அதுமானால் அழிக்கப்பட்டு), குதிரை - குதிரைகள்; - சரன் நெரிந்தவும் - தலைநொருங்கியவையும், கண்மணி சிறைத்தவும் - கண்களின் கருவழிகள் சிறையப்பெற்றவையும், செறி தான் தான் நெரிந்தவும் - வலிமை



மிக்க கால்களின் தொகுதி நொருக்கப்பெற்றவையும், முதுகு இற சாய்ந்த வும் - முதுகு ஒடியக் கீழே சாய்ந்தவையும், தார் பூண் உரன் நெரிந்தவும் - கின்னின்மாலையாகிய ஆபரணத்தை யணிந்த மார்பு நொருக்கப்பெற்றவையும், உதிரங்கள் உமிழ்ந்தவும் - இரத்தப்பெருக்குக்களைக் கக்கியவையும் ஒன் பொன் குரன் நெரிந்தவும் - பிரகாசமான பொற்சதங்கையை யணிந்த காற்றுளம்புகள் நொருக்கப் பெற்றவையும், கொடுங் கழுத்து இழந்தவும் - வளைவான கழுத்தை யிழந்தவையு மாயின; (எ - று.)

‘செறிதான் தான்நெரிந்த’ என்பதற்கு - நெருங்கியசூல்களின் வலிமை ஒழியப்பெற்றனவென்று உரைப்பாரு முளர். கொடுமை வளைவாதலை ‘கொடு நகை,’ ‘கொடுங்கோல்,’ ‘கொடுமாம்’ என்பவற்றிலுந் காண்க. பொன் - அதனாலாகிய ஆபரணத்துக்குக் கருவியாகுபெயர். ‘தார்பூணுரன்’ என்ற பாடத்துக்கு, தாரைப்பூண்ட உரமென்க. (௩௧)

௩௨ பிடியுண்டார்களும்பிளத்தலுண்டார்களும்பெருந்தோ  
நொடியுண்டார்களுந்தலையு டாடந்தார்களுமுருவக்  
கடியுண்டார்களுங்கழுத்திழந்தார்களுங்கரத்தா  
லடியுண்டார்களுமச்சமுண்டார்களுமாகார்.

(இ - ன்.) அரக்கர் - இரக்கதர்கள். — பிடியுண்டார்களும் - (அதுமா னாற்) பிடிக்கப்பட்டவர்களும், பிளத்தலுண்டார்களும் - உடல் பிளக்கப்பட்ட வர்களும், பெருந் தோள் ஒடியுண்டார்களும் - பெரியதோள்கள் ஒடிபட்ட வர்களும், தலை உடைந்தார்களும் - தலையுடைந்தவர்களும், உருவ கடியுண் டார்களும் - (பற்கள்) ஊடுருவும்படி முழுதுங்கடிக்கப்பட்டவர்களும், கழு த்து இழந்தார்களும் - கழுத்தை யிழந்தவர்களும், கரத்தால் அடியுண்டா ர்களும் - கைகளால் அடிக்கப்பட்டவர்களும், அச்சமுண்டார்களும் - பயங் கொண்டவர்களு மாளுரகள்; (எ - று.)

‘பிடியுண்டார்கள்’ முதலியவற்றில், கள் - விருதிமேல்விருதி. பிடியுண் டார்கள், ஒடியுண்டார்கள், கடியுண்டார்கள், அடியுண்டார்கள் என்றவற தில், உண் - செயப்பாட்டுவினைப்பொருளுணர்த்தும் இடைகீழை; இதனை விருதியென்றலு முண்டி. ‘உருவங்கடியுண்டார்களும்’ என்பதும் பாடம்.

கால்வகைப் படைகளிலுள்ள யானைமுதலிய வாகனங்களும், அவற்றி லேறியவரும் காலான்களுமாகிய அரக்கர்களும் அதுமானாற் பலவாறு சின்ன பின்னப்பட்டுச் சிதைந்தழிந்தமை நான்குகவிகளில் முறையே விவரிக்கப் பட்டது. (௩௨)

[அரக்கர்கள் பிரயோகித்த ஆயுதங்கள் அநுமானுடம்பைச் சிறிதும்  
ஊறுபடுத்தமாட்டாமை.]

௩௩. வட்டவெஞ்சிலையோட்டியவாளியும்வயவர்  
விட்டவிட்டவெம்படைகளும்வீரன்மேல்வீழ்ந்த  
கட்டவல்லிரும்படைகலைச்சடுகலாதனபோற்  
பட்டபட்டனதிகையொடும்பொறியொடும்பரந்த,

(இ - ன்.) உயவர் - இராக்கதவீரர்கள், வட்டம் வெம் சிலை ஒட்டிய - நன்குவளைக்கப்பட்ட கொடியவிற்களினின்று செலுத்திய, வாளியும் - அம்புகளும், வீட்ட வீட்ட வெம் படைகளும் - மற்றம் மிகுதியாகப் பிரயோகித்த கொடிய ஆயுதங்களும், வீரன்மேல் வீழ்ந்த - மகா வீரனான அறுமான்மேல் விழுந்தவையாய், சுட்ட வல் இரும்பு அடைகலை சுடுகலாதன போல் - நெருப்பிற்காய்ந்த வலிய இரும்புகள் பட்டடையைச் சுடமாட்டாதனபோல (அறுமானுடம்பைச் சிறிதும் ஊறுபடுத்தமாட்டாதவையாய்), பட்ட பட்டன திசையொடும் பொறியொடும் பரந்த - (அவ்வுடம்பிற்) பட்டப்பட்ட விடங்களிலெல்லாம் நெருப்புப்பொறிகள் எழு அவற்றுடன் தாமும் தெறித்துச்சிதறிப் போயின; (எ - று.)

உவமையணி. அடைகல் - கம்மப்பட்டடை; அதாவது - கம்மானர் பொன் முதலியவற்றை வைத்து அடிப்பதற்கும் வெட்டுதற்கும் ஆதாரமாயிருப்பதொரு கருவி. தீயிலீட்டுக் காய்ச்சப்பட்ட இரும்பைப் பட்டடையின்மேல் வைக்கும்போது அக்காய்ந்த இரும்பு அப்பட்டடையைச் சுடாதாகப் பின்பு அவ்விரும்பு அடிபடுதற்கும் வெட்டுபடுதற்கும் அப்பட்டடை இடமாதல் போலவே. வடிக்கப்பட்ட கூரிய அம்புகள் அறுமானுடம்பிற் பட்டும் அதனை ஒன்றுஞ் சிதைவுபடுத்தாவாக அவ்வுடம்பு அவ்வாயுதங்கள் பொடிபடுதற்கு இடமாய் நின்றது என உவமையின் நயங் காண்க. இரும்பினாலாகிய உளி கொண்டு வெட்டுகையில் கல்லினின்று தீப்பொறி எழுமாறு போல, எஃகினாலாகிய பலவகை ஆயுதங்கள் மிக வலிய அறுமானுடம்பிற் பட்டவனவிலே அனற்பொறி யெழுந்தன.

வட்டம் வுருத்தம் என்ற வடசொல்லின் சிதைவு. 'வீட்ட வீட்ட' என்ற அடிக்கு, மிகுதி பற்றியது. 'பட்ட பட்டன' என்ற அடிக்கு, தொறப் பொருளது. 'திசையொடும்' என்ற விடத்து, மூன்றனுருபுக்கு - திசையில் என எழனுருபின் பொருள் கொள்க; உருபு மயக்கம். தேவர்கள் முதலியோரால் நினைத்தற்கும் இயலாத வலிமையையுடைய இராவணனாற் பரிபாலிக்கப்படுகிற இலங்கையை யழித்தல் முதலான செயற்கரிய செயல்களைச் செய்து தன் வீரத்தை நிலை நிறுத்தியவனென்பார், 'வீரன்' என்றார்; தான் ஊறுபடாமலே பல அரக்கர்களைக் கொன்றிட்ட ஆற்றலுடையானென்க.

(நந)

[இந்திரசித்து அறுமான்மேல் முதலில் எய்த அம்புகள் படிதுபடுதல்.]

நசு. சிசையெழுஞ்சுடர்வாளிகளிர்திரிசுத்து

மிகையெழுஞ்சினத்ததுமன்மேக்விட்டவென்று

புகையெழுந்தனவொரிந்தனசுரிந்தனபோக

நகையெழுந்தனவழிந்தனவானுனோர்நாட்டம்.

(இ - ன்.) இந்திரசித்து - மிகை எழும் சினத்து அறுமன்மேல் - மிகுதியாக மேல் மேல் மூண்டெழுநிற கோபாக்கினியையுடைய அறுமன்மேலே, வீட்டன - (தூரத்திலிருந்து) தொடுத்து விட்டவையாகிய, சிகை எழும்

சுடர் வாளிகள் - சவாலேகளுண்டாகி விளங்கும் ஒளியையுடைய அம்புகள், (அநுமானுடம்பிற் பட்டவளவிலே), வெந்து புகை எழுந்தன - வெந்து புகை கிளம்பப் பெற்றவையும். எரிந்தன - எரிபட்டொழிந்தவையும், கரிந்தன - தீர்த்துபோனவையுமாய், போக - அவனுடம்பைச் சிறிதும் ஊறுபடுத்தா தொழியவே, நகை எழுந்தன - (அது கண்ட அவ்விர்திரசித்துக்குக் கோபத்தாற், சிரிப்பு உண்டாயின: (அக்கோபச் சிரிப்பைக் கண்டமாத்திரத்திலே), வான் உளோர் நாட்டம் அழிந்தன - (இனி என்னொருமோ வென்று அஞ்சி மனங்கலங்கியதனால்) தேவர்களுடைய கண்கள் கலக்க மடைந்தன; (எ - மு.)

இங்குக்கூறிய சிரிப்பு, வீரத்து எழுந்த வெகுளிகளை; வீராட்டஹாஸமெனப்படும். கண்கலங்குதல் - மனத்துயரத்தின் காரியம். வானுளோர் - தேவலோகத்திலுள்ளவர்; ஆகாயமார்க்கத்தில் வந்து நின்று போர் காண்பவர். வான்-உர்மை அல்லது ஒளி; அதனை யுடையது வாளியெனக் காரணக்குறி: இ - பெயர்விகுதி. புகை - சிறிய துவாரத்திலுஞ் சென்று புகுவது என்று காரணப்பொருள்படும்; ஐ - கருக்தாப்பொருள் விகுதி: (ஃகீரினும் துண்ணிது நெய்யென்பர் ஃகீரியினும் யாருமறிவர் புகைதுட்பம் - தேரி, னிரப்பிடுமென்பயாளன் புகுமே புகையும். புகற்கிய பூழை துழைந்து" என்றது நோக்கத் தக்கது.) நாட்டம் - நாடுமற் கருவி: நாடுதல் - பார்த்தல். சிகை யெழுஞ் சுடர் வாளிகள் - கொருப்பைக் கக்குகின்ற ஒள்ளிய அம்புகள் எனினுமாம். இந்திரசித்தின் அம்புகள் அனுமானுடம்பிற் பட்டவளவிலே வெந்து புகை யெழுந்தனவும் எரிந்தனவும் கரிந்தனவுமாய்ப் போதற்குக் காரணம் அவ்வதமான் கொண்ட பெருங்கோபாக்கினியினால் அவனுடம்பில் மிக்கதாபமென்பது பட. 'மிகை யெழுஞ் சினத்து அநுமன்' என்றார். இங்கு விசேஷணம் ஒரு கருத்தை யுட்கொண்டதனால். கருத்துடையவை. மொழியணி.

(124)

[இந்திரசித்து கோபத்தோடு அநுமான நெருங்குதல்.]

125. தேரும்பாளையுமபுரவியுமரங்கருஞ்சிந்திப்

பாரின்வீழ்தலுந்தானொருதனிரிந்தரபணைத்தோள்

வீரவீரனுமுறுவலும்வெகுளியுயர்வீங்க

வாரும்வாருமென்றைக்கின்றவாடமன்மேல்வந்தான்.

(இ - ன்.) தேரும் - (தனது) தேர்களும். யானையும் - யானைகளும். புரவியும் - குதிரைகளும், அரக்கரும் - இராக்கதவீரர்களும், (ஆகச் சதுரங்க சேனைகளையாவும்), சிந்தி பாரின் வீழ்தலும் - (அநுமானால் அழிக்கப்பட்டிச்) சிதறித் தரையில் விழுந்திடவே, தான் ஒரு தனி நின்ற - (வேறு ஒருதுணையுமில்லாமல்) தான் ஒருவன்மாத்திரமே தன்னந்தனியனாய் எஞ்சிநின்ற, பணைதோள் வீரவீரனும் - பருத்த கோர்க்களையுடைய மகாவீரனான இந்திரசித்தும், - முறுவலும் வெகுளியும் வீங்க - சிரிப்பும் (அத்தகுக்காரணமான) கோபமும் அதிகப்பட்டு, - வாரும் வாரும் என்று அழைக்கின்ற அநுமன்மேல்

வந்தான் - 'வாருங்கள் வாருங்கள்' என்று (அரக்கரையெல்லாம் வலியப் போர்க்கு) அழைக்கிற அநுமான்மேல் வந்து நெருங்கினான் [அநுமானைக் குறித்து வந்து சமீபித்தான் என்றபடி]; (எ - று.)

'தேரும் யானையும் புரவியும் அரக்கரும்' என்ற முறைமை. நால்வகைப் படையினது சிறப்பின் தகுதி பற்றியது; வடநாலாரும் 'ரதகஜதரகபதாதி' என்பர். யானையை முதலாகவைத்து எண்ணுதல். தமிழ்நூலார் கொள்கை. வீரவீரன் - வீரர்களிற் சிறந்தவீரன். ஆடுக்கு - உவகையும் விரைவும் பற்றியது. இந்திரசித்து ஒருவனையே அநுமான் இசைச்சிப்பன்மையாக 'வாரும் வாரும்' என்ற அழைத்தன னெனவுங் கொள்ளலாம்; தொல்காப்பியத்தில் "ஒருவரைக்கூறும் பன்மைக்கினவியும், ஒன்றனைக்கூறும் பன்மைக்கினவியும், ஒன்றனைக்கூறும் பன்மைக்கினவியும், வழக்கினாகிய வயர்சொற்கினவி, இலக்கண மருங்கிற் சொல்லாதல்" என்றவிடத்து நச்சினார்க்கினியர், 'தாம்வந்தார் தொண்டலார்' என்பது, உயர்சொல் குறிப்புநிலையின் இழிபு விளக்கிற்று' என்றது. இங்கு நோக்கத்தக்கது. இங்ஙனம் 'வாரும் வாரும்' என்று அழைத்தல், அநுமானது யுத்தோற்சாரத்தைக் காட்டும்; கீழ்ப் பல அரக்கரைக்கொன்றும் அநுமான் போர்த்தினவு தீர்த்திலனென்க. வீரக வந்தான் என இயையும் முறையும் வெகுளியும் வீரக அழைக்கின்ற என்று அநுமானுக்கு இயைத்தலு மொன்று. (நூ)

[இந்திரசித்து தனது வில்லின் நாணியைக் கைவிரலால் தெறித்துப்  
பெரோலி யெழுப்புகல்.]

நூ. புரந்தரன் னெப்போதிற் றறிந்திடப்புயல்வானிற்  
பரந்தபல்லுரு மேற்றினம்வெறித்துயிப்பதைப்ப  
நிரந்தரந்தலைநெடுநிலங்குமந்தப் பெருரான்  
நிரந்தரவந்தவரக்கன் வெஞ்சிலையைநாண்டெறித்தான்.

(இ - ள்.) புரந்தரன் தலை - இந்திரனுடைய சிவசு. பெரதிர் எறித்திட - அஞ்சி அதிர்ந்து மிசுநடுங்கவும். - புயல் வானில் பரந்த - நீர்கொண்ட நாள மேகங்களில் மிகுதியாய் எழுகிற. பல் உரும் ஏறு இனம் - பலபேரிடிகளின கூட்டம். வெறித்து உயிர் பதைப்ப - அச்சத்தால் மயக்கங்கொண்டு உயிர்நடுங்கவும். - நிரந்தரம் - இடைவிடாமல் [எப்போதும்]; தலை - தனதுதலைகளால், நெடு நிலம் சுமந்த - பெரிய உலகத்தைக் (கீழேயிருந்து) தாங்குகிற. பேர் உரகன் - சரப்பராஜனான பெரிய ஆட்சிசேஷனது, சிரம் - ஆயிரந்தலைகளும், துளங்கிட - அச்சத்தால் நடுங்கவும். - அரக்கன் - இராக்கதனான இந்திரசித்து, வெம் சிலையை நாண் தெறித்தான் - தனது கொடியவில்லின் நாணியைக் கைவிரலால் தெறித்து ஒவ்வெழுப்பினான்; (எ - று.)

அவ்வின்னொனாலியின்ம்குதியாலாகிய அதிர்ச்சியையும் அச்சத்தையும் வர்ணனை வகையாற் கூறினார்; உயர்வுநிறிச்சியணி. புரந்தரன் என்ற வட சொல் - பகைவர்களுடைய நகரங்களையும் உடலையும் அழிப்பவ னென்று

காரணப்பொருள்பெறும்; புரர் - பட்டனமும், உடம்பும். வான் - ஆகாயம்; அதிற்சஞ்சரிக்கிற மேகத்துக்கு இடவாகுபெயர். ஏறு-ஆண்பாற்பெயர்; பெரியதையும் சிறந்ததையும் 'ஏறு' என்றல், மாபு. 'உருமேற்றினம் வெறித்து உயிர் பதைப்ப' என்றது, ஒருவகை மாபுவழுவுமைதி. உாகன் - (கால்களில் லாமையால்) மார்பினால் ஊர்ந்து செல்பவன்; உரஸ் - மார்பு. சிலையை நாண் தெறித்தான் - சிலைநாணைத் தெறித்தானென உருபு பிரித்துக் கூட்டுக. சிலையை என்பது சிலையினது என்று பொருள்பட்டு உருபுமயக்கமா மெனினும் அமையும். வெறித்து - திடுக்கிட்டுத் திகைத்து எனினுமாம்.

"விரிந் நாகம் விருளாதேனும், உருமின்கடுஞ்சினஞ் சேணின்று முட்கும்" என்றபடி, வானத்து எழுகிற மேகத்தின் இடிமுழக்கத்தைச் செவியுற்றவளவிலே வளைகளிலுள்ள நாகங்கள் அஞ்சியழிதல் இயல்பாதலால், அவ்விடியும் அஞ்சும்படி மிக்கதான இந்திரசித்தின் வின்னொலிமுழக்கத்தைக்கேட்டமாதிரித்திலே அனைத்துலகுக்குநீழிருந்து உலகத்தைத்தாங்குகிற சர்ப்பாசனும் நடுங்குவனென்க. இந்திரசித்தின் வின்னொலி கேட்டவளவிலே இந்திரன் இன்னும் எனக்கு என்னாகுமோ வென்று அஞ்சி நடுங்குவன். மேகவாசனான இந்திரனுக்கு அச்சந்தரும் நானொலிக்கு அவ்விந்திரனது கொடியாகிய இடியும் அஞ்சமென்றல் தகுதியுடைத்து. (௩௬)

[அதங்குமெலாக அநுமான் தோள்தட்டி ஒலியெழிந் தல.]

௩௭. ஆண்டநாயகன் றதனுமயனுடையண்டம்

கீண்டதாடுமெனக்கொடியுநெடுநிலங்கழிய

நீண்டாநாதாம்வெடிபட்டாடுவெனெடுஞ்சிலையிற்

பூண்டநாணிதந்தன்னெழிற் றேன்னைப் பூண்டத்தான்.

(இ - ள்.) ஆண்ட நாயகன் தூதனும் - (எல்லாவுயிர்களையும்) அடிமை கொண்டருளுகிற நிலைவருன இராமப்பிரானது தூதனாகிய அநுமானும், - (அவ்வொலிக்கு எதிராக). - அயனுடை அண்டம் கீண்டது ஆம் என - இந் தப்பிரமாண்டம் முழுநடுகடும் பிளந்ததாடுமென்று சொல்லும்படியாகவும், கிரி உக - மலைகள் பெருமையாய்ச்சிந்துப் படியாகவும், நெடு நிலம் கிழிய-நீண்ட பூமி பிளக்கவும், நீண்ட மாநிலம் - வெடிபட்ட - நெடியதிசைகள் பிளவு படவும், அவன் நெடுஞ் சிலையில் பூண்ட நாண் தூத - அவ்விந்திரசித்தினது நீண்ட வில்லிற் பூண்ட நானையும் அற்றப்போம்படியும், தன் எழில் தோள்களை புடைத்தான் - தனது அழகியதோள்களைத் தட்டினான்; (எ - று.)

அண்டங்கீண்டதாதல் முகலியன, அத்தோட்புடைப்பொலி மிகுதி சென்று தாக்குதலாலாகும் அதிர்ச்சியினு லென்க. ஆண்ட நாயகன் - எம் பெருமான். அயனுடை அண்டம் - பிரமனுடைய அண்டம்; பிரமனுடனே படைக்கப்பட்ட அண்டம் என்றபடி. எழில் - வளர்ச்சியுமாம்; 'இல்' விசுதி பெற்ற தொழிற்பெயர்; எழுச்சி யென்ச. (௩௭)

[இந்திரசித்து வீரவாதங் கூறுதல்.]

௩௮. நல்லைநல்லையினுஞ்ஞாலத்துணரின்னொச்சநல்லா  
 ரில்லையிலையாலெழும்வலிச்சியாரொடுமிகல  
 வல்லையல்லையின்முதுகுபடைத்துளவாழ்நாட்  
 கெல்லையெல்லையென்றிந்திரசித்துவுபிசைத்தான்.

(இ - ள்.) நல்லை நல்லை - (நீ) மிகவும்சமர்த்தன்: இஞ்ஞாலத்துள் நின்  
 ஒக்க நல்லார் இல்லை இல்லை - இந்நிலவுலகத்தில் உனக்குச் சமானமாகச்  
 சமர்த்தர்கள் இல்லை இல்லை; எழும் வலிக்கு - மிக்க வலிமைத்திறத்தில்;  
 யாரொடும் இகல வல்லை வல்லை - (நீ) எல்லாருடனும் மாறபடுதற்கு மிகவும்  
 வல்லவன்; (ஆயினும்), இன்ற நீ படைத்துள வாழ்நாட்டு எல்லை எல்லை  
 ஆகும் - இன்றைத்தினமானது பெற்றிருந்திர அருளுக்கு முடிவெல்லை  
 யாகும் முடிவெல்லையாகும், என்ற நினைவு அதுவும் இகைத்தான் - என்று  
 இந்திரசித்து (அநுமானேனோக்கி) வீரவாதங் கூறினான்; (எ - று.)—ஆல் -  
 அகை.

வெறுவகங்களில் உன்னைப்போலச் சமர்த்தர்களும் உன்னைக்காட்டிலுஞ்  
 சமர்த்தர்களும் உளர் என்பது தொணிக்க. 'இஞ்ஞாலத்துள் நின்னொக்க நல்  
 லார் இல்லையிலை' என்றான்; யான் மூவுலகத்துவீரனாவரையும் திறம்  
 கண்டு வென்றுள்ளேன் என்பது, குறிப்பு. நல்லைநல்லை, வல்லையல்லை என்ற  
 அடுக்குக்கள்-மிகுதிப்பொருளன; இல்லையிலை, எல்லையெல்லை என்ற அடுக்  
 குக்கள் - தேற்றம்; எல்லாம் இகழ்ச்சிக்குறிப்பின்பயத்தன. "எழும் வலி  
 யாகும்" என்ற தொல்காப்பியுத்து உரிச்சொல்லியச் சூத்திரத்தால், எழும்  
 என்பது - வலிமையுணர்த்துவதோ ருரிச்சொல்லென அறிக. எழும் வலி -  
 ஒருபொருட்பன்மொழி. பிறரோடு வைத்து நோக்குமிடத்து நீ ஒப்புயர்வற்ற  
 வீரனென விளங்குவையையினும், நான் உன்னை இன்றைக்குத் தவறாது  
 கொன்றிலேயே எனன்று வீரவாதங்கூறினான் என்க. 'எழும்வலிக்கு யாரொ  
 டும்இகலவல்லையல்லை'என்பதற்கு-பலபராக்கிரமம் உள்கொண்டுஎத்திறத்தா  
 ரோடும் விரைந்துபோர்செய்ய வல்லாப் நீ என்ற உரைப்பினும் அமையும்.(1)

[அதற்குமேலாக அங்மான் வீரவாதங்கூறுதல்.]

௩௯. நாளுக்கெல்லையுந்ருதராயுலகத்தைநலியும்

கோளுக்கெல்லையுங்கொடுத்தொழிற்கெல்லையுங்கொடியீர்

வாளுக்கெல்லையும்வந்தனவககொடுவந்தேன்

நேளுக்கெல்லையொன்றில்லையென்றதுமறுஞ்சொன்னான்.

(இ - ள்.) கொடியீர் - கொடியவர்களே! நாளுக்கு எல்லையும்-(உங்கள்)  
 வாழ்நாளுக்கு முடிவும், நிருதர் ஆம் உலகத்தை நலியும் கோளுக்கு எல்லை  
 யும் - அரசர்களாய் உலகத்தை வருத்துகிற (உங்கள்) கொள்கைக்கு முடி  
 வும், கொடு தொழிற்கு எல்லையும் - (உங்கள்) கொடியசெயலுக்கு முடிவும்,  
 வாளுக்கு எல்லையும் - உங்கள் ஆயுதங்கட்கு முடிவும், வந்தன - இப்பொ

முது வரலாயின; வகை கொடு வந்தேன் - அதற்குரிய திறமையைக் கொண்டே நான் இங்குவந்துள்ளேன்; தோளுக்கு எல்லை ஒன்று இல்லை - என் தோள்களின் வலிமைக்கு முடிவு சிறிதும் உண்டாகாது, என்று அநுமனும் சொன்னான் - என்று அநுமானும் வீரவாதங்கூறினான்; (எ - று.)

‘உனதுவாழ்நாளுக்கு முடிவு இன்றைக்காகும்’ என்று இந்திரசித்து அநுமானேனோக்கிக் கூறியதற்கு, அநுமான். “உங்களினவருடைய வாழ்நாள் முதலிய பலவற்றுக்கும் இப்பொழுது முடிவு ஆகமாறு வந்துள்ளேன் யான்” என்று கூறின னென்க. ‘கொடியீர்’ என்ற பன்மை. இராவணன் முதலியோரை உளப்படுத்தியது. இந்திரசித்கொருவனோடு போன இகழ்ச்சிக்குறிப்புத்தோன்றப் பன்மையாற் கூறியதாகக் கொள்ளினுமாம். கோள்-சீமையும், வலிமையுமாற். வகை - உபாயமுமாற். வான் - இங்கு ஆயுதப்பொதுவாய் நின்றது; சிறப்புப்பெயர். பொதுப்பொருளின்மேலது. “உலகமென்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே” என்பதுபற்றி ‘உலகத்தை நலியும்’ என்பதற்கு - உயர்ந்தவர்களை வருத்தும் என்று பொருள்கொள்ளுதலும் ஒன்று. தோள் - அதன்வலிமைக்கு ஆகுபெயர்.

(100)

[இந்திரசித்து அநுமானமேல் அம்புகளை எய்தல்.]

சு0. இச்சிரத்தையைத்தொலைப்பெனென்றித்திரன்பகைகளுள் பச்சிரத்தம்வந்தொழுகிடவானவர்ப்பாதப்ப வச்சிரத்தினும்வலியனவயிரவான் கண்ணக ளச்சிரத்தினுமார்பினுமழுத்தலுமநுமன்.

இதவும்; அடுத்த கலியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) (அதுகேட்டு). இந்திரன் பகைகளுள் - இந்திரசித்தானவன், இ சிரத்தையை தொலைப்பென் என்று - (இச்சுரர்கினது) இந்த உறுதியான நம்பிக்கையை யழித்திடக்கடவெ னென்று கருதி. அ சிரத்தினும் மார்பினும் - அந்த அநுமானுடைய தலையிலும் மார்பிலும், பசு இரத்தம் வந்து ஒழுகிட - புதிய இரத்தம் வெளிப்பட்டுப்பெருகும்படியாகவும், வானவர் பதைப்ப - (அதுசுண்டு) தேவர்கள் தடிக்கும்படியாகவும், வச்சிரத்தினும்வலியனவயிரம் வான் கண்கள் - (இந்திரனது) வச்சிராயுதத்தைக்காட்டிலும் வலிமையுடையனவான கூர்மைகொண்ட பெரிய [சிறந்த] அம்புகளை, அழுத்தலும் - அழுந்த எய்தபோது, - அநுமன் - அநுமான், (எ - று.) - “கெடுஞ்சின் கொண்டான் நிமிர்தான்” என அடிக்கவியோடு தொடர்ந்து முடியும்.

இந்திரன்பகைகளுள் - இந்திரசித்து; இந்திரனைப் பதைத்து வென்றவ னென்க. “கூர்பற்றியவென்குலிசத்தாற் கூறுபடுபுண்வெடுத்தீர்க” என்றபடி, இந்திரன் தனதுவச்சிராயுதத்தினால் துயருறுதிருக்குமாறு அநுமானுக்கு வரமளித்துள்ளானாகலால், அவ்வநுமானுடம்பில் ஊறுபடுத்திய இந்திரசித் தின் அம்புகளை வச்சிரத்தினும் வலியன வென்றல் தரும்; அன்றியும், இந் திரனை வென்றவனது கண்களை அவ்விந்திரனது வச்சிராயுதத்தினும் வலியுனவென்னத் தட்டில்லை. இங்குப் பசுமை, புதுமையின்மேலது. ‘பச்சிரத்

தம் வந்து ஒழுக்கிட' என்றதனால், இதுவரையில் ஒருபோதும் அறமானது உடம்பு ணுறப்பட்டு இரத்தஞ் சொரிந்ததில்லையென்பது விளங்கும். வான வர்பதைத்தல், அதுமான் அழிய இந்நிரசித்து வென்றிடுவனோ வென்னும் அச்சத்தால். வான் - ஊர்ச்சொல். (௧௦)

[யோகபலந்தால் அனுமான் பெருவடிவுகொள்ளுதல்.]

சுக. குறிதுவானென்று குறைந்தில் எனடுஞ்சினங்கொண்டான்  
மறியும்வெண்டிறைமாகட லுலகெலாம்வழங்குச்  
சுறியதாய்சொன்ன திருமொழிசென்னியிற் றுடி  
நெறியினின்றதன்னாயகன்புகழெனநிமிர்ந்தான்.

(இ ள்.) நெடுஞ்சினம் கொண்டான் - மிக்க கோபங்கொண்டு,—வான் குறிது என்று குறைந்திலன் - ஆகாயம் உயர்வுபோதாது என்று தன்வடிவி னுயர்வு குறுகாதவளாய் [வானமுகட்டினும் மேலாக வளர்பவளாய் என்ற படி],—சுறிய தாய் சொன்ன திருமொழி - தனதுசுறியதாயான கைகேயி சொன்ன திருவார்த்தையை, சென்னியில் சூடி - தனதுதலைமேற்கொண்டு [சிரஸா வகித்துக் கௌரவித்து]. மறியும் வெளிதிரை மா கடல் உலகு எலாம் வழங்கி - மடங்குகிற வெண்மையான அலைகளையுடைய பெரியகட லினாற் சூழப்பட்ட நிலவுலகமுழுவதையும் (அச்சுறியதாயின்மகனான பரத னுக்குக்) கொடுத்து, நெறியில் நின்ற - (மாந்ருவாக்கியபரிபாலன மாகிய) நல்லொழுக்கவழியிலே நிலைநின்ற, தன் நாயகன் - தனதுதலைவனான இராம பிரானது, புகழ் என - கீர்த்தி (வாணுநஞ்சிவளர்தல்) போல, நிமிர்ந்தான் - உயர்ந்துவளர்ந்தான்; (௭ - று.)—குறைந்திலன்நிமிர்ந்தான் என இயையும்.

காப்பியங்களிலே கதாநாயகனது சிறப்புத் தோன்ற அவனது சம்பந்த மான பொருள்களைச் சிற்சிலவிடங்களில் உபமானமாக அமைத்துக் கூறுதல் கவிமரபாதலால், அதுமானதுவடிவின் வளர்ச்சிக்கு இராமபிரானது புகழின் வளர்ச்சியை உவமைகூறினார். சீதாகலியாணத்தின்பிறகு தசரதசக்கரவர்த்தி இராமபிரானுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ்செய்ய யத்தனிக்கையில் மந்தரைசூழ்ச் சியால் மனங்கலக்கப்பட்ட கைகேயி தன்கொழுநரான தசரதரை நோக்கி முன்பு அவர் தனக்குக் கொடுத்திருந்த இரண்டுவரங்கட்குப் பயனாகத் தன் மகனான பரதனுக்குப் பட்டங்கட்டவும் கௌசல்யைமகனான இராமனைப் பதினான்குவருவும் வனஞ்செலுத்தவும் வேண்டுமென்று சொல்லி வற்புறு த்த, அதுகேட்டு வருந்தின தசரதர் சத்தியவாதியாதலால் முன்பு அவட்கு வரங்கொடுத்திருந்த சொல்லைத் தவறமாட்டாமலும், இராமன்பக்கல் தமக்கு உள்ள மிக்க அன்பினால் அவ்வரத்தை நிறைவேற்றமாறு அவனை வனத்துக் குச்செல்லச்சொல்லவும் மாட்டாமலும் கலங்கி வாய்திறவாதிருக்கிற சமயத் தில், கைகேயி இராமனை வரவழைத்து 'பிள்ளாய்! உங்கனத்ததை பரதனுக்கு நாடுகொடுத்துப் பதினான்குவருடம் உன்னைக் காடேறப் போகச் சொல்லு கிறார்' என்றுசொல்ல, அச்சொல்லைத் தலைமேற்கொண்டு அந்த மாற்றந்தா யின்வார்த்தையையும், அவட்குத் தனதுதந்தை கொடுத்திருந்த வரங்களையும்



தவறாது நிறைவேற்றி மாத்ருபித்ரு வாக்கிய பரிபாலகஞ் செய்தலினிமித்தம் இராமபிரான் இலக்குமணனோடும் சீதையோடும் அயோத்தியைவிட்டு நீங்கி நடந்து வனவாசஞ்சென்றன னென்ற வரலாறு. கீழ் அயோத்தியாகாண்டத் தில் விரித்துரைக்கப்பட்டது.

இங்கு 'எல்லாம்' என்பது - ஒருபொருளின் பலவிடங் குறித்து நின்றது; இதனை 'எஞ்சாமைப்பொருளதோ ருரிச்சொல்' என்பாரு முளர். நிலவுலகமுழுதையும் ஆண்ட தசாதசக்கரவர்த்தியின் குமாரனாதலால், 'உலகெலாம்' எனப்பட்டது. இராமபிரானும் சிரமேற்கொள்ளப்படும் பெருமையைப் பெற்றதனால், கைகேயியின் கொடியசொல்லை 'திருமொழி' என்றார்; அன்றி, திருவீழ்த்தற்குச் காரணமாகும் மொழியைத் திருமொழி யென்று, இகழ்ச்சிக்குறிப்பாகிய எதிர்மறையிலக்கணை வகையாற் கூறினதுமாம். நெறி - சர்மார்க்கம். நெறியில் நின்ற என்பதற்கு - மரவுரியையுஞ் சடைமுடியையுங் தரித்துத் தவ்வொழுக்கவழியிலே நின்றவென்று உரைத்தலு மொன்று. நாயகன் - ஸ்வாமி. (சுக)

[அநுமான்கோண்ட பேருபாடிவைக் கண்டு இந்திரசித்து ஆச்சரியப்படுதல்.]

சுஉ. பாகமல்லதுகண்டிலன் னுமனைப்பார்த்தான்  
மாகவன்றிசைபத்தொடும்வரம்பிலாவுலகிற்  
மேகநாதனையெறுழ்வலித்தீரான் பிடித்தீர்த்த  
மேகநாதனுமாயங்கின னுமெனவியந்தான்.

(இ - ள்.) மாகம் வல் திசை பத்தொடும் - பெரிய வானம் முதலிய வலிய பத்துத்திக்குக்களுடனே, வரம்பு இலா உலகிற்கு - அளவற்ற உலகக் கட்டுகெல்லாம், எக நாதனை - தனித்தலைவனான இந்திரனை, ஏறுழ் வலி தோள் பிடித்து ஈர்த்த - மிக்கவலிமையையுடைய தோள்களைப் பிடித்து இறுக்கிக் கட்டிய, மேகநாதனும் - மேகநாதனென்னும் இயற்பெயருடையவனான இந்திரசித்தும், - அநுமனை பார்த்தான் - அநுமானைப் பார்த்து. பாகம் அல்லது கண்டிலன் - (அவ்வடிவத்தின்) ஒரு பகுதியைக் கண்டனையென்றி (மற்று) முழுவதையும் காணமாட்டாதவனாய், மயங்கினன் ஆம் என வியந்தான் - 'திசைப்புற்றான்' என்று (தன்னைக் கண்டவர்) சொல்லும்படி அசியத்தான்; (எ - று.)

பாகமல்லது கண்டிலன் னுமனைப் பார்த்தான் - அநுமானது, பேருருவத்தைச் சீதைகண்டசெய்தி கூறியவிடத்து "கஞ்சமும் புரைவன்" கழலுங்கண்டிலான்" என்றதும், அதனைப் பிற்காலத்தில் வீமன் காணுதல் கூறுமிடத்துப் பாரதத்தில் "காலளவல்லது கண்டிலன் வீமன்" என்பதுங்காண்க. இந்திரன் திரிலோகாதிபதியாதலால், 'திசைபத்தொடும் வரம்பிலாவுலகிற்கு எகநாதன்' எனப்பட்டான். திசைபத்து - மேல் கீழ்என்ற இரண்டும், மற்ற எட்டுமாம். மேல் உத்தரகாண்டத்தில் "வந்துபிறந்திடு மைந்தன் மழையிடித்ததென வாழ்விட்டமுதலோடும், மைந்தனைத்தான் வலிமேகநாதனெனப் பேரிட்டா னிலங்கைமன்னன்" என்பதனால், மேகநாத னென்ற

பெயரின் பொருளையும் (நாதம் - ஒலி), “செய்வதொன்றறியாது சிந்தை கலங்கி யிந்திரனின்றிடக், கையுமெய்யுமகப்படத் தெழகாலபாச மிதா மெனும், வொய்யபாசமுறப்பிணித்தனன் மேகநாதன்” என்பதனால் அவன் இத்திரனைப் பிடித்துக்கட்டின செய்தியையும் அறிக. மாகம் - மஹாகம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். ஆம் - அசை. கண்டிலன் வியந்தான் என இயையும். (சஉ)

[அநுமான் இத்திரசித்தின் தேர்க்குதிரைகளையும் மாகளையும் அழித்தல்.]

சாந. நீண்டவீரனுநெடுத்தடங்கைகளைநீட்டி

மீண்டுமெஞ்சரமெய்தனமெய்திடாவண்ண

மீண்டுபோய்விழுவீசியாங்கவன்மிடற்றடந்தேர்

பூண்டமாவொடுசாரதிதரைப்படப்புடைத்தான்.

(இ - ள்.) நீண்ட வீரனும் - (அங்கனம்) பெருவடிவங்கொண்டவளர்ந்த வீரனான அநமானும், - நெடுங் தட கைகளை நீட்டி - நீண்ட பெரிய தன் கைகளை எதிரிலே நீளச்செலுத்தி, எய்தன நண்டு மெய்சரம் எய்திடாவண்ணம் மீண்டு போய் விழ வீசி - (இத்திரசித்தினால்) எய்யப்பட்டவையாய் மேன்மேல் வருகிற கொடியஅம்புகள் தன்னுடம்பிற்படாதபடி (அவற்றைக் கைப்பற்றி அவை) திரும்பி அவன்மேற் போய் விழுமாறு வீசி யெறிந்து விட்டு, ஆங்கு-அதன் பின்பு, அவன் மிடல் தட தேர் பூண்ட மாவொடு-அவனது வலிமையுள்ள பெரியதேரின் கட்டிய குதிரைகளையும், சாரதி - தேர்ப் பாகளையும், தரை பட புடைத்தான் - கீழ்விழுந் திறக்குமாறு அடித்திட்டான்; (எ - ம.)

இங்கு ‘மா’ என்றது, அவனது தேரின் குதிரைகளுக்கு சடாகக் கட்டப்பட்டுள்ள பேய்களை; இலக்கணை; (கீழ் ௩ - ஆம் கவியைக் காண்க.) ‘பூண்ட பேயொடு’ என்றும் பாடங் காணப்படுகின்றது. தட - பெருமையுணர்த்தும் உரிச்சொல்; “தடவுக் கயவும் நளியும் பெருமை” என்பது தொல்காப்பியம். நண்டு சரம் - வினைத்தொகை. ‘ஆங்கு’ - அசையுமாம். தரை என்ற சொல் - (பொருள்களைத்) தரிப்பது என்று காரணப்பொருள் பெறும். (ச௩)

[இத்திரசித்து வேறெருதேரின்மீது ஏறி அநுமான்மேல் அம்பு எய்தல்.]

சச. ஊழிக்காற்றன்னவொருபரித்தொவனுதவப்

பாழித்தோளவனத்தடந்தேர்மிசைப்பாயந்தா

னாழிப்பல்படையனையனவளப்பருஞ்சரத்தால்

வாழிப்போர்வலிமாருதிமேனியைமறைத்தான்.

(இ - ள்.) (இங்கனம்) தேர்க்குதிரைகளும் சாரதியும் அழிந்துவிடவே), ஊழி காற்ற அன்ன ஒரு பரி தேர் அவன் உதவ - கற்பாந்தகாலத்துப் பிரசண்டமாருதத்தைப் போன்ற குதிரைகள் பூட்டிய வேறெருதேரை அப்பொழுது [அவ்விடத்தில்] (வேறெருதேர்ப்பாகன் அருகிற் செலுத்திக்கொ

ண்டுவந்து) உதவ, பாழி தோளவன் - வலிமையுள்ள தோள்களையுடையவனான இந்திரசித்து, அ தட தேர்மிசை பாய்ந்தான் - (இந்தத்தேரின்னின்று) அந்தப் பெரியதேரின்மீது பாய்ந்து ஏறி, ஆழி பல் படை அனையன அளப்பு அருஞ் சரத்தால் - அநேகம் சக்கராயுதங்களைப் போன்றனவான அளவிடுதற்கு அரிய [மிகப்பல]அம்புகளினால், வாழ் இ போர் வலி மாருதி மேனியை மறைத்தான் - (எப்பொழுதும் அழிவின்றி) வாழ்பவனும் இப்படிப்பட்ட [கீழ்க்கூறிய] யுத்தசாமர்த்தியத்தையுடையவனு மான அநுமானது உடர்ப்பை மூடினான்; (எ - று.)

அநுமானது உடம்பு மறையும்படி மிகுதியாகப் பாணப்பிரயோகஞ்செய்தன நென்பதாம். ஊழி - பிரளயகாலம். அக்காலத்திற் பெருங்காற்று எழுந்து வீசையொலீசி உலகத்தை யுழிக்கு மென்க. ஊழிக்காற்று. பரிக்கும் தேர்க்கும் உவமையாகத்தக்கது; வீரைவிலும் கொடுமையிலும் உவமம். ஒரு தேர் என இயையும்; இது, இந்திரசித்தினுடன் வந்த சேமத்தேர்களிலொன்று. பாழி - பெருமையுமாம். பிரமன்முதலிய தேவர்களைவரும் தம் தமது படைக்கலத்தால் அழியாதபடி அநுமானுக்கு வரமளித்துள்ள ராதலால், அவனையழித்தற்கு எய்த இந்திரசித்தின் அம்புகட்குத் தேவாதிதேவனான திருமாலின் சக்கராயுதத்தை உவமை கூறுதல் எற்கும். 'பலசக்கராயுதம்' என்றது. இலம்போருருவமை. ஆழி - வட்டவடிவுடையது என்றும், (பகைவரை) அழிப்பது என்றும் காரணப்பொருள்பெறும். அதுமான் சிரஞ்சீவியாதலால், அவனுக்கு 'வாழ்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது; (அசுவத்தாமா, பலிசக்கரவர்த்தி, வியாசமாமுனிவன், அநுமான், வீரகேணன், கிருபாசாரியன், பரசுராமன் என எழுவர் சிரஞ்சீவியர்.) போர்வலி - யுத்தபலம். பரி - (உடையாளைப்)பரிப்பது எனப் பொருள்படுங் காரணக் குறி; 'வாஹம்' என்ற குதிரையின் வடமொழிப்பெயரும் இப்பொருள்படுதல் காரணக. (சுசு.)

[அநுமான் பாய்ந்து இந்திரசித்தின் வில்லை முறித்தல்.]

சுரு. உற்றவாளிகளுத்தடங்கன வுதவுதற்குக் கொற்றமாருதியனையவன் தேர்மிசைக்குதித்துப் பற்றிவன்சையாற்பறித்தொழுந்துலகெலாம்பலகான் முற்றவென்ற போர்மூரிவெஞ்சிலையினை முறித்தான்.

(இ - ள்.) கொற்றம் மாருதி - வெற்றியையுடைய வாயுருமாரான அநுமான்;—உற்ற - வந்துபட்டவையாய், உரத்து அடங்கின - தன்மார்பிற் பதிந்தவைகளான, வாளிகள் - (இந்திரசித்தின்) அம்புகளெல்லாம், உக - கீழே சிந்திவிழும்படி, உதரூ - உதறித்தள்ளிவிட்டு, அனையவன் தேர்மிசை குதித்து - அவ்விந்திரசித்தின் தேரின்மேல் எழும்பிப்பாய்ந்து, உலகு எலாம் பலகால் முற்றவென்ற போர் மூரி வெம் சிலையினை - உலகங்களையெல்லாம் பலமுறை முடியச்சயித்த போர்வலிமையையுடைய கொடிய(அவனது) வில்லை, வல் கையால் பற்றி பறித்து - (தனது) வலியகையினால் பிடித்துப்



உரைப்பாரு முளர்; அவ்வுரைக்கு, வழிக்கொன்னுதல் - பிரயாணப்படுதல். இனி: வாட்படை - கூர்ம ஆயுதம் என னுமாம். வான் - வானத்தையளாவிய என்றபடி. 'மழிந்துபாரிடை வழிக்கொளா' என்றும் பாட முண்டு.

மலைகளைச் சிறகறுத்தகதை:---பூர்வகாலத்தில் மலைகளெல்லாம் பறவைகள்போல இறகுடையனவாயிருந்து அவற்றைக்கொண்டு உலகமெங்கும் பறந்துதிர்ந்து பலலிடங்களிலும் உட்கார்ந்து அவ்வவ்விடங்களை யெல்லாம் ஆங்காங்குள்ள பிராணிகளுடனே அழித்துவர, அதனை முனிவர்மூதலியோராலறிந்த திரிலோகாதிபதியான தேவேந்திரன் சினந்துசென்று தனதுவச்சிராயுத்ததால் அவற்றின் சிறகுகளை அறுத்துத்தள்ளிவிட்டனன் என்பதாம்.

இச்செய்யுள் - முத்தினசெய்யுளோடு அந்தாதித்தொடையுடையது; மேல் ௧௧, ௧௨, ௧௩, ௧௪, ௧௫-ஆம் கவிகளையும் இங்ஙனங் காண்க. (சௌ)

[இத்தீராசீத்து எய்த வடிபுகளினால் அநாமான் சிறிதுதார்தல்.]

சஎ. நூறுநூறு பேர் பவனி போர்கொடை கொடுவொய்தின்  
மாளில்லெஞ்சினத்தா னான் மகன் செல்வனைத் தா  
நூறுதன்னெடு மெனியிப்பலப்படவொல்கி  
யெறுசேவகன் நூறுநூறுநிற்போதிருந்தான்.

(இ - ள்.) மாறு இவ் வெம் சினத்து இராவணன் மகன் - (எப்பொழுதும்) மாறுதலில்லாத கொடிய போர்முள்ள இராவணனுடைய புத்திரான இந்திரசித்து போர் வாளி நூறு நூறு நூர் தொடை கொடு - போரிற்றெக்கிற நூறுநூறு அம்புகளை ஒருதொட்ப்பென்கொண்டு [தொடுக்குத்தரம் ஒவ்வொன்றிலும் நூற்றுக்கணக்கான அம்புகளைத் தொடுப்பவனாய் என்றபடி], கொய்தின் - வினாவில், சிலை வளைத்தான் - அவ்விலை வளைத்து எய்தான்; (அந்த மிகப்பல அம்புகளினால்), தன மகன் மேனியில் - தனது பெரிய உடம்பிலே, ஊறு பல பட - பலபுண் பூண்டாக, (அதனால்), ஏறு சேவகன் தாதனும் - (அனைவரினும்) சிறந்த வீரனான குமாரமானது தாதனாகிய அநாமானும், சிறிதுபோது ஒல்கி இருந்தான் - சிறிதுபொழுது தளர்ந்து ஒய்ந்திருந்தான்.

நூறுநூறு என்பதற்கு - பதினாயிர மென்று உரைப்பாரு முளர்; அவ்வுரைக்கு - நூறுகியநூறு எனப் பண்புத்தொகையாக விரித்து, நூற்றிறுற் பெருக்கிய நூறு என்க தொடை - தொடுக்குத்தரம், மாறு - மாறுதல். 'மாறில் லெஞ்சினத்து' என்ற அடைமொழி - இராவணனுக்கும் அவன் மகனுக்கும் ஏற்கும். மாறு இவ் - ஒப்பில்லாத என்னுமாம். எய்தல் என்ற காரியத்தை 'சிலைவளைத்தல்' என்ற காரணச்சொல்லாற் கூறியது, உபசாரவழக்கு, ஏறுசேவகன் - மகாவீரன்; வினைத்தொகை: உவமைத்தொகையாக, ஆன்சிக் கம் போன்ற வீரனென்று உரைப்பாரு முளர். சேவகனென்ற சொல் வீரனென்னும்பொருளில் வருதலை "சார்க்கவிற்சேவகன்" எனப் பெரியார்திருமொழியிலுங் காண்க. ஒல்கியிருத்தல் - ஆயாசமுற்றிருத்தல். (சஎ)

[அநுமான் உடனே அயர்ச்சிதீர்ந்து ஓருமரத்தினால் இந்திரசித்தின் தலையி லடித்தல்.]

சுஅ ஆர்த்தவானவராவலங்கொலி இயறிவழிந்தார்  
பார்த்தமாருதிதாருவொன்றைச்சாற்பற்றித்  
தூர்த்தவாளிகண்முறைமுறைதுணிபடச்சுற்றிப்  
போர்த்தபொன்னெடுமணிமுடித்தலையிடைப்புடைத்தான்.

(இ - ள்.) ஆர்த்த வானவர் - (முதலில் அநுமான் இத்திரசித்தின் வில்லே முறித்திட்டமைகண்டு மகிழ்ச்சியால்) ஆவலாவனவாய்த் தேவர்கள், ஆவலம் கொள்ளி அறிவு அழிந்தார் - (உடனே அநுமான் இத்திரசித்தின் அம்புக ளால் ஊறப்பட்டு அயர்வுற்றதனைப் பார்த்துத்) துன்பங்கொண்டு அறிவுகலக் கிறார்கள்; பார்த்த மாருதி - அதுகண்ட அநுமான். (உடனே அயர்ச்சிதீர்ந்து), தாரு ஒன்று அம் கையில் பற்றி - ஒருமரத்தை (உடனது) அழகிய கையிலே எடுத்துக்கொண்டு, தூர்த்த வாளிகள் முறைமுறை துணிபட சுற்றி - (இந் திரசித்து) எய்துநிரப்புகிற அம்புகளெல்லாம் வரிசைவரிசையாகத் துண்டு பட்டொழியும்படி (அந்தமரத்தைச்) சுழற்றிப், பொன் மணி நெடு முடி போர்த்த தலையிடை புடைத்தான் - பொன்னிறத்தெய்யப்பட்டு மாணிக்கங் கள்பதிக்கப்பெற்ற நீண்ட கிரீடத்தைத் தார்த்த (இத்திரசித்தின்) தலையேல் (அம்மரத்தைக்கொண்டே) அடித்தான்; (எ - று.)

ஆவலம் - அவலம் என்பதன் நீட்டல்விகாரம்; கிலேசம்; துயரம் என்று பொருள். கொள்ளி = கொண்டு. 'ஆகுலங்கொண்டறிவழிந்தார்' என்பதும் பாடம். மயிர்முடியப்படுவதுபற்றி. சிரசுக்கு 'முடி' என்ற பெயர். அது - இடவாகுபெயராய், சிரசிலணியுங் கிரீடத்தைக் குறித்தது. (சுஅ)

[இந்திரசித்து தலையிலடிப்பட்டுத் தார்த்தல்.]

சுக. பாரமாமரமுடியுடைத்தலையிடைப்படலும்  
தாரையின்னெடுங்கற்பைக்கல்சொரிவனதயங்க  
வாரமால்வரையருளினிதிசொழுங்குருதி  
சோரரின்றுடறுளங்கினைமரரைத்தொலைத்தான்.

(இ - ள்.) பாரம் மா மரம் - கனமுள்ள பெரிய அந்தமரம், முடி உடை தலையிடை படலும் - கிரீடத்தையுடைய தன் தலையின்மேற் பட்டவனவிலே, நெடுங்கற்றைகள் தாரையின் சொரிவன தயங்க - (அக்கிரீடத்தினுள்ள மாணி க்கங்களின்) நீண்டஒளித்தொகுதிகள் ஒழுங்காக மேற்கொரிவனவற்றைப் போன்று விளங்கும்படி, மால் வரை அருவிநின் அழிகொழுங்குருதி ஆர சோர - பெரியமலையிலிருந்து வருகிற நீருவிபோல வழிகிற கொழுமை யான இரத்தம் மிகுதியாகப்பெருக, நின்று உடல் துளங்கினன் - (ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாது) அயர்ச்சியுற்று நின்று உடம்பு நடுங்கினான்: (யாவனெ னில்),—அமரரை தொலைத்தான் - தேவர்களை வென்றிட்டவனான இந்திர சித்து; (எ - று.)

இரண்டாமடிக்கு - தலையிலுள்ள நீண்ட செம்பட்டமயிர்த்தொகுதிகள் ஒழுங்காகக் கீழ்விழுவனபோன்று விளக்கவென்று உரைப்பினும் அமையும். கற்றை - கதிர்த்தொகுதியும், மயிர்த்தொகுதியும். கிரீடத்திலுள்ள செந்நிற மான மாணிக்கங்களின் நீண்ட ஒளித்தொகுதிகள் கீழ்நோக்கிவிழுவதும், தலையிலுள்ள செம்பட்டமயிர்த்தொகுதி அவிழ்ந்து உடம்பின்மேல்விழுத லும், இரத்தினகிரீடத்தையணிந்த சிரசிலிருந்து மிக்குவழிகிற இரத்தப்பெரு க்குக்கட்கு உவமையாதற்கு ஏற்கும்; இனி, மழைத்தாரைகளின் நீண்ட தொகுதிகள் சொரிவனபோல வென்றனும் ஒன்று. ஆரச்சோர என இயை யும். உடல் துளங்கினன் - உடல் கலங்கினான் எனினுமாம். 'உளந்துளங் கினன்' என்றம் பாட முண்டு.

(சக)

[இந்திரசித்து அயர்ச்சிநீதி மீண்டும் அநுமான்மேல் அம்புஎய்தல்.]

நூ. நின்றுபோதம்வந்துறுதுகிறைபிறையெயிற்றைத் தின்றுதேவருமுனிவருமவனாருந்திகைப்பக் குன்றுபோனெடுமாருசிபாகமுங்குலுங்க வென்றுபோல்வன வாயிரம்பகழிகோத்துய்த்தான்.

(இ-ள்.) நின்று - (அங்கனமே இந்திரசித்து சிந்துபொழுது) அயர்ச்சி யுற்றுநின்று, போதம் வந்து உறதலும் - (பின்பு) அறிவு வந்து கூடினவள விலே, நிறை பிறை எயிற்றை தின்று - தன்வாயில் நிறைந்துள்ளனவும் பிறைச்சத்திரன்போன்றனவுமான பற்களைக் கடித்து, தேவரும் முனிவரும் அவுணரும் திகைப்ப - (போர்காண்கிற) தேவர்களும் தேவரிஷிகளும் அசு ரர்களும் திகைப்படைய, குன்று போல் நெடு மாருதி ஆகமும் குலுங்க - மலைபோன்ற [வலியுபெரிய] உயர்ந்தவடிவமுள்ள அநுமானுடைய உடம்பும் நிலைகலங்கும்படி, ஒன்று போல்வன ஆயிரம் பகழி கோத்து உய்த்தான் - ஒன்றுபோலவே எல்லாம் உள்ளனவான ஆயிரம் அம்புகளைத் தொடர்ச்சியா கத் தொடுத்தாவிட்டான்; (எ - ௩.)

நிறை பிறை என்ற இரண்டும். எயிற்றக்கு அடைமொழி. நிறையெ யிறு - வினைத்தொகை. பிறையெயிறு - உவமத்தொகை. பிறை - கலைகுறை ந்த சந்திரன். பீரப்பது பிறையெனக் காரணக்குறி; 'பீர' என்ற பகுதியின் ஈற்று அகரம் தொகுத்தல்விதாரமடைந்தது. கோரப்பல்லுக்கு, பிறை - வெண்மையிலும் ஒளியிலும் வளைந்தவடிவிலும் உவமம். பற்களைக்கடித்தல், கோபக்குறி. முனிவர்களும் அசுரர்களும் பதினெட்டுத்தேவகணங்களிற் சேர் ந்தவர்க ளாதலால், தேவர்களோடொப்பப் போர்காண்பவராகக் கூறப்பட்ட னர். 'குன்று போல்' என்ற உவமை, மாருதிக்கும் அவனது ஆகத்துக்கும் ஏற்கும்.

(இஓ)

[அநுமான் இந்திரசித்தைத் தேரோடு எடுத்துஎறிதல்.]

நூ. உய்த்தவெஞ்சரமுரத்தினுங்கரத்தினுமொளிப்பக் கைத்தசுந்தையன்மாருதிநனிதவகனன்றான் வித்தகன்சிலைங்குணைவிசையினுங்கடுகி யத்தடம்பெருந்தேரோடுமெடுத்தெறிந்தார்த்தான்.

(இ - ன்.) உய்த்த வெம் சரம் - (அங்ஙனம் இந்நிரசித்து) செலுத்திய கொடிய அம்புகள், உரத்தினும் கரத்தினும் ஒளிப்ப - (தனது) மாப்பிலும் கைகளிலும் அழுந்த, மாருதி - அதுமான், கைத்த சிந்தையன் - (இப்படி இவ னோடு எவ்வளவுநேரம் போர்செய்வது என்று) வெறுத்த மனமுடையவனாய், நனி தவ கனன்றான் - மிகவும் அதிகமாகக் கோபித்து, வீத்தகன் சிலை விடு கணை விசையினும் நடுகி - ஞானசொருபியான ஸ்ரீராமபிரானது வில்லினால் எய்யப்படுகிற அம்பின் வேகத்தைக்காட்டிலும் வேகமாகப் பாய்ந்து, அ தட பெருந் தேரோடும் எடுத்து எறிந்து ஆர்த்தான் - அந்த மிகப்பெரிய தேரு டனே (இந்நிரசித்தைத்) தூக்கி மேலேஎறிந்து (களிப்பினால்) ஆரவாரஞ் செய்தான்: (எ - று.)

நனி தவ, தடம் பெரு - ஒருபொருட்பன்மொழிகள்; இவ்விரண்டும், 'மிகுதிப்பொருளுணர்த்தும் உரிச்சொற்கள். காப்பியத்தலைவனான இராமபிரா னது கோதண்டத்தா லெய்யப்படுகிற அம்பினது வேகம் பிரசித்த மாதலால், 'அதனினும் வேகமாகப் பாய்ந்து' என இராமதானதுவேகத்தை விளக் கிறார். ஆர்த்தான் - தனது செய்திறம் தோன்றக் கொக்கரித்துக்கர்ச்சித் தான் என்றபடி. (இக)

[இந்நிரசித்து தேருடன் வானத்தில் நெடுந்தாரஞ்சேன்று  
கீழ்விழ்தல்.]

ருஉ. கண்ணின் மீச்சென்ற விடையிடைக்கலப்பதன் முன்னே  
யெண்ணின் மீச்சென்ற வெறுழுவலித்திறுடையிகலோன்  
புண்ணின் மீச்சென்று பொழி புனல் பசும் புலால் பொடிப்ப  
விண்ணின் மீச்சென்று தேரோடும் பார்மிசை விழுந்தான்.

(இ - ன்.) கண்ணின் மீ சென்ற இமை இடை கலப்பதன் முன்னே - கண்களின்மேலுள்ள இமை கீழிமையிலே வந்துகூடுவதன்முன்னே [கண் ணிமைப்பொழுதாகிய ஒருமாத்திரைப்பொழுதினுள்ளே என்றபடி], எண் ணின் மீ சென்ற எறழ் வலி திறல் உடை இகலோன் - அளவுக்குமேற் சென்ற [வரம்புகடந்த] மிக்கபலத்தையும் பாக்கிரமத்தையு முடைய பகை வனான இந்நிரசித்து, தேரோடும் விண்ணின் மீ சென்று - (அதுமான் எடுத் தெறித்த விசையினால்) தேரோடு வானத்தின்மேலெல்லையிற் போய், புண் ணின் மீ சென்று பொழி புனல் பசும் புலால் பொடிப்ப பார்மிசை விழுந் தான் - புண்களின்மேலே பெருகிவழிகிற இரத்தம் புதிய புலால்நாற்றத் தோடு வெளிப்படும்படி தரையில் விழுந்திட்டான்; (எ - று.)

'எண்ணின் மீச்சென்ற' என்பதற்கு - மனத்திற்கு எட்டாது அதனெல் லையெக்கடந்துபோயுள்ள வென்று உரைத்தலு மொன்று. 'புண்ணின்மீச் சென்றுபொழிபுனல்' - புண்ணீர். இனி, மூன்றாமுக்கு - புண்களின்வழி யாக இரத்தமும் புதியதையும் வெளிப்படும்படி என்று உரைப்பினும் அமையும். (இஉ)



[இந்திரசித்து வானத்தில் எழுதவும், அநுமான் அவனுடைய சேமந்  
தேர்களை யெல்லாம் சிதைத்தலும்.]

ருட. விழுந்து பாரடையா முனமின்னெனுமெயிற்று  
நெழுந்து மாவிகம்பெய்தினனிடைய வன்படையிற்  
செழுந்தன் மாமணித் தேர்க்குலம் யாவையுஞ்சிதைய  
வுழுந்து பேர்வதன் முன்னெமொருதியுடைத்தான்.

(இ - ன்-) விழுந்து பார் அடையா முனம் - தேரோடுகீழ் விழுந்து புமியைச் சேர்த்தற்குமுன்னே, மின் எனும் எயிற்றுன் - மின்னல்போல விளங்கும் பற்களையுடையவனான இந்திரசித்து, எழுந்து மா விசம்பு எய்தினன் - (சின்னபின்னப்படுகிற அத்தேரினின்று) எழும்பிக் கரிய ஆகாயத்திற் சேர்க்கான்; இடை - (இங்ஙனம் தேரோடு வானத்திற்சென்று கீழ்விழுந்து மீண்டும் அவன்மாத்திரம் வானத்திலெழுகிற பொழுதின்) இடையிலே, நெடுமாருதி - பெருவடிவமுடைய அநுமான், அவன் படையில் செழுந்தன் மாமணி தேர் குலம் யாவையும் சிதைய அவனுடைய சேனையிலுள்ள பெரிய குளிர்த்த சிறந்த இடத்தினங்கன்பதித்த தேர்க்கூட்டங்கனெல்லாம் சிதையும் படி, உழுந்து பேர்வதன்முன் உடைத்தான் - ஓர் உருந்து உருளுமளவினுள்ளே [வெருவிரைவிலே] உடைத்து அழித்தான்; (எ - று-)

இந்திரசித்து தேரி லிருந்து போர்செய்யுமளவும் அவனைவெல்லுதல் முடியாதென்ற நோக்கத்தால் அநுமான் அவனேறியுள்ள தேர் சிதையுமாறு அதனை யெடுத்து வானத்திலெறிந்ததுமன்றி அத்தேர் கீழ்விழுதற்குமுன்பு மற்றைச்சேமத்தேர்களையும் உடைத்துச் சிதைத்திட்டன னென்க. 'விழுந்து பாரடையா முனம்' என்பதும், 'உழுந்துபேர்வதன்முன்' என்பதும் - விரைவைக் காட்டும்; உயர்வுநலிற்சி. உழுந்து - நவதானியங்களிலொன்று. தண்மணி - குளிர்த்த ஒளியுள்ள இரத்தினம்.

(ருட)

[பின்பு இந்திரசித்து பிரமாஸ்திரந்தைப் பிரயோகிக்கக் கருதுதல்.]

ருச. ஏறுதேரிலெனெதிர்திருமுரணிலெனெறிநிற்  
சிறுவெஞ்சுனந்திருகுகின்றான் நிரிவாணும்  
வேறுசெய்வதேர்வினைபிறிதின்மையின்விரிஞ்சுன்  
மாலிராப்பெரும்படைக்கலந்தொடுப்பதாய்மதித்தான்.

(இ - ன்-) ஏறு தேர் இலன் - (தான் மீண்டும்) ஏறுதற்கு ஒருதேர் இல்லாதவனும், எதிர் நிற்கும் முரண் இலன் மீளவும் அநுமானெதிரிலே நின்று போர்செய்தற்கு உரிய வலிமையிலாதவனுமாய், எரியின் சிறுவென் சினம் திருகுகின்றான் திரிவாணும் - நெருப்புப்போலத் தபிக்கிற வெவ்வியகோபத்தால் மாறுபடுகின்றவனும் (வானத்திற்) சுஞ்சரிப்பவனான இந்திரசித்தும், வேறு செய்வது ஓர் வினை பிறிது இன்மையின் - (அநுமானுக்கு) மாறாகத் தான்செய்யத்தக்க செயல் வேறென்றும் இல்லாமையினால், மாறு இலாபெரும் விரிஞ்சுன் படைக்கலம் தொடுப்பது ஆய் மதித்தான் - எதிரில்லாத

தான பெருமையையுடைய பிரமனது அஸ்திரத்தை (அதுமான்மேல்) தொடுத்தவிடுவதாக நினைத்தான்; (எ - று.)

விரிஞ்சன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - (பிராணிகளைப்) படைக்கின்றவனென்றும், அன்னப்பறவையாற் சுமக்கப்படுகின்றவனென்றும் (வி - பறவை) காரணப்பொருள்பெறும். மாற இலா - ஒப்பில்லாத என்னுமாம். 'எதிர்திருமுரளி' என்றும் பாட முண்டு; உன் - வலிமை. (இசு)

[இத்திரசித்து பிரமாஸ்திரத்தைப் பூசித்து எடுத்தல்.]

௫௫ பூவும்பூரிறவயினியுந்தீபமும்புகையுந்

தாள்லபாவனையாற்கொடுத்தருச்சுனைசமைத்தான்

நேறியாயையுமுலகமுந்திருத்தியதெய்வக்

கொனினுன்முதன்படைக்கலந்தடக்கையிற்கொண்டான்.

(இ - ன்.) பூவும் - மலர்களையும், புகையும் - தூபத்தையும், தீபமும் - சீபத்தையும், பூசிரம் அயினியும் - பூந்நுள்ள வெண்சோறாகிய கைவேத்தியத்தையும், தா இல் பாவனையால் கொடுத்து - தவறுதலில்லாத தியானவகையினுற் சமர்ப்பித்து, அருச்சுனை சமைத்தான் - (பிரமாஸ்திரத்துக்குப்) பூசைசெய்து, தேவு யாவையும் உலகமும் திருத்திய தெய்வம் கோவில் நான்முதன் படைக்கலம் தடக்கையில் கொண்டான் - தெய்வங்களெல்லாவற்றையும் உலகங்களையும் ஒழுங்காகப்படைத்த தெய்வத்தன்மையுள்ள (திருமாலின் திருநாபிக்கமலமாகிய) சிறந்த இடத்தில் தோன்றி வசிக்கிற பிரமனது அஸ்திரத்தைத் தனது பெரியகையி லெடுத்துக்கொண்டான், (இத்திரசித்து); (எ - று.)

தொட்புபாசரங்களில் பச்சபம் தூபம் தீபம் கைவேத்யம் என்ற நான்கைக் கூறினது, பிறவற்றிற்கும் உபலக்ஷணம்; (உபலக்ஷணமாவது-ஒருசொல் ஒழிந்த நன்இனித்தையுங் குறிப்பது.)செய்யுளாதலின், உபசார வகைகளை முறைபற்றி வைத்தார். வெண்ணிறமலர் சிறத்தல்பற்றி, வெண்ணிறம் 'பூரி' என்றும் எனப்பட்டது. உபசாரங்களைப் பிரதிபக்ஷமாகக் கொணர்ந்துகொடுத்துப் பூசித்தற்கு அப்பொழுது சந்தர்ப்பமில்லை யாதலால், மாநஸமாகக்கொண்டு அவற்றைச்சமர்ப்பித்துப் பூசைசெய்தன நென்க. தீபம் - விளக்கு. பாவனை - மனத்தில் ஈன்றிய சிந்தனை. தே - தேவசுத்தபவம்; அது, 'தேவு' என உபாசாரியை பெற்றது; 'தேவியாவையு முலகமுந் திருத்திய தெய்வம் கோவில் நான்முதன்' - "தெய்வநான்முத்கொழுமுனையீன்று, முக்கணீசனெடுதேவுபவதலி, மூவுலகம்விளைத்த வுந்தி" என்ற ஆழ்வாரருளியசெயலைக் காண்க. தேவர்களை இருதிணையாகவுங் கூறலாமாதலால், 'தேவியாவையும்' என அஃறிணையாற் கூறினான். தேவகணங்களெல்லாவற்றையும் என்றும் உரைக்கலாம்; தேவர்களையும் மற்றை எல்லாச் சராசரங்களையும் என்று உரைப்பினும் அமையும். 'தேவம்யாவையும்' என்பதும் பாடம். நான்முதன் - நான்கு முகமுடையவன். நான்முதன்படைக்கலம் - பிரமனைத் தெய்வமாகவுடைய அஸ்திரம்: பிரமனுற் கொடுத்தருள்ப்பட்ட அஸ்திரம். தா - உரிச்சொல். இங்கு 'தடக்கை' என்றது; வலக்கையை. (௫௫)

[இந்திரசிந்து அனுமான்மீது பிரமாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்தல்.]

௫௬. கொண்டகொற்றவெஞ்சிலைநெடுநாறெடுகட்டிச்

சண்டவேகத்தமாருதிதோளொடுஞ்சார்த்தி

மண்டுளங்கிடமாதிரந்துளங்கிடமதிதாய்

விண்டுளங்கிடமேருவுந்துளங்கிடவிட்டான்.

(இ - ள்.) கொண்ட - (முன்னமே இடக்கைபிற்) பிடித்துள்ள, கொற்  
றம் வெம் சிலை - (முன்பு பலபோர்களில்) வெற்றிபெற்ற கொடியவில்லி  
னது, நெடு நாறெடு - நீண்டநாணியுடனே, கட்டி (அர்த்தப்பிரமாஸ்திரத்  
தைச்) சேர்த்து [வில்லில் அந்த அம்பைத் தொடுத்து என்றபடி], சண்ட  
வேகத்த மாருதி தோளொடும் சார்த்தி - கொடியவேகமுள்ள அநுமானுடைய  
தோள்களுடனே இயைத்து [அநுமன்தோள்களை இலக்காக்குறித்து என்ற  
படி], —மண்துளங்கிட-பூமி நடுங்கவும், மாதிரம் துளங்கிட எட்டித்திசைகளும்  
நடுங்கவும், மதி தோய் விண் துளங்கிட - சத்திரன்பொருத்திய மேலுலகம்  
நடுங்கவும், மேருவும் துளங்கிட - (பூமியின் கீழிலுள்ளதான) மகாமேரு  
கிரியும் நடுங்கவும், விட்டான் - (அதனை) எய்தான் [பிரயோகித்தான்]; (எ - ரு.)

‘மண்துளங்கிட மாதிரந்துளங்கிட மதிதோய்விண் துளங்கிட’ என்றது -  
பத்துத்திசைகளும் அதிர்ச்சியாலும் அச்சத்தாலும் நடுங்கி என்றபடி. ‘மேரு  
வுந்துளங்கிட’ என்றது - அசைதலில்லாமையால் அசலமென்பபெயிற் மலை  
களுட் பெரியதான மகாமேருவும் நிலைகுலைந்து அசைய என்றவாறு. முக  
லடிக்கு - வில்லைவளைத்து நானேற்றியென்று உரைப்பாரு முளர். சண்டவே  
கம் - வடமொழித்தொடர். ‘தோளொடுஞ்சார்த்தி’ என்றும் பாடமுண்டு. மதி -  
(பலராலும்) நன்குமதிக்கப்படுவது எனப் பொருள்பெறக் காரணக்குறி; மதி -  
அமிருதகிரணம்: அதனையுடையது மதி என்பர் ஒருசாரார். சத்திரனைக் கூறி  
னது, மற்றைக் கிரகக்ஷத்திரநாரைகளுக்கும் உபலக்ஷணம். தெய்வத்தன்  
மையுள்ள அஸ்திரத்தை அநுமானுடைய தோள்களைக்கட்டுமாறு அபிமந்தி  
ரித்து விட்டனன் இந்திரசிந்து என்க.

(௫௬)

[அந்த அஸ்திரம் நாகவடிவமாய் அனுமானது தோள்களைக் கட்டினல்.]

௫௭. தணிப்பரும்பெரும்படைக்கலந்தழலுமிழ்தறுகட்

பணிக்குலங்களுக்கரசின துருவினைப்பற்றித்

துணுக்கமுற்றுயர்கலுமனுநிக்குறச்சுற்றிப்

பிணித்ததப்பெருமாருதிதோள்களைப்பிறங்க.

(இ - ள்.) தணிப்பு அரும் பெரும் படைக்கலம் - (எவராலும்) அடக்  
குதற்குரியதான பெரிய அந்த அஸ்திரமானது, —தழல் உமிழ் தறுகண்  
பணிக்குலங்களுக்கு அரசினது உருவினை பற்றி - (கொடுமையிருதியால்)  
நெருப்பைச்சொகிசின் அச்சந்தருங்கண்களையுடையபாம்புக்கூட்டங்களுக்கு  
அதிபதியான ஒருமகாநாகத்தினது வடிவத்தைத் தான்கொண்டு, — உயர்  
கலுமனும் துணுக்கம் உற்று நடுக்குஉற - சிறந்தகருடனும் திடுக்கிட்டெடுக்க

மடையும்படி, அ பெரு மாருதி தோள்களை - அந்தப் பெரிய அதுமானுடைய தோள்களை, சுற்றி - குழந்து, பிறங்க பிணித்தது - நன்றாகக்கட்டியது [இறுக்கக்கட்டிற்று என்றபடி]; (எ - று.)

தறுகண் - கொடுங்கண்; தறுகண்மை - அஞ்சாமையுமாம். பணம் - படம்: அதனையுடையது பணீ எனப் பாம்புக்குக் காரணக்குறி; அது. பணியென ஈயிற்று இசுரமாயிற்று. கருடன் என்ற வடகொல், கலுழன் எனச் சிதைந்தது. பாம்புகளை எளிதில் அழிக்கும் தன்மையதான கருடனும் இப்பெரும்பாம்பின் வாழ்வாற்றைக் கண்டு அஞ்சி நடுங்கு மென. நாகவடிவுகொண்ட பிரமாஸ்திரத்தின் சிறப்பைக் கூறியவாறாம். பிறங்கப் பிணித்தது - (தன்வடிவு அத்தோள்களில் பிணித்து) விளங்கும்படி அழுந்தக்கட்டியது எனினுமாம். ஆன்று; பிறங்க - (அன்றிரை மாலால் தனது உருவம் திவ்விய ஒளிகொண்டு) பரகாசிக்க என்றலுமாம். (நீள)

[அதனால் புருமான் சாய்தல்.]

ரு. திண்ணென்யாக்கை யைத் திகைசுமுகன்படைசென்றுதிருநக  
வண்ணன்மாருதியன்றுதன்பின்சென்றவறத்தின்  
கண்ணினீரொடுங்குகாதோரமாத்தொடுங்ககடைநா  
டண்ணென்மாமதி ரோனொடுஞ்சாய்த்தெனச்சாய்த்தான்.

(இ - ள்.) திண்ணென்யாக்கையை - உறுதியுள்ள (அதுமானுடைய) உடம்பை, திகைசுமுகன் படை சென்று திருநக - அந்தப்பிரமான்மீரம் போய்ச் சுற்றிக் கட்டவே, அண்ணல் மாருதி - பெருமையையுடைய அதுமான் - கடைநாள் - சுதப்பாம்பாவதினில், தன்னைக் காமதி கோனொடும் சாய்ந்த என - குளிர்த்தியான பெரிய சுந்திரன் (மருதென்கிற) பாம்புடனே (வானத்தினின்றிற் தவழி) விழ்ந்துநாற்போல, - அன்று தன்பின் சென்ற அரத்தின் அண்ணல் ரோகும் - அன்றைத்தனத்தினில் தன்பின்னே வந்த தருமதி மைநயன்கண்களினின்று பெருகிய ரோகும். கனகதோரணத்தொடும் சாய்த்தான் - பொன்மயமான (அவ்வீசாகவனத்து) வெளி வாயிலுடனே தன் உடம்பு படியுமாறு சாய்த்து விழலானான்; (எ - று.)

தோரணம் - வெளிவாயில். அரோகவனத்து வெளிவாயிலில் நின்று அரக்கர்களோடெல்லாம் பொருது அவர்களை அழித்த அதுமான் பிரமாஸ் திரத்தாற் கட்டுப்பட்டு அவ்விடத்திலே சாய்த்திட்டன னென்பார். 'கனக தோரணத்தொடும் சாய்த்தான்' என்றார் அவ்வெளிவாயிலிலே சாய்த்திடலான னென உருபுமயக்கமாகக் கருத்துக்கொள்க. தயை சுத்தியப் பரிசுத்தி முதலிய நற்குணங்க ளில்லாதபடி ராகுசராசனான இராவணன் அரசாட்சி செலுத்திவருகிற இலங்காபுரியில் வெகுகாலமாக தழையாதிருந்த தருமதேவதையானது, சிகையிருக்கிறவிடத்தை நாடிக்கண்டு இராமனுக்குச் செய்தி கூறி அவனுக்குத் துணைநின்று அரக்கர்களுையெல்லாம் அழிக்கப்போகிற அதுமான் அவ்விடங்கையிற் பிரவேசிக்கும்போது தானும் இனிச்செல்லலாமென்று அவன்பின்னே தொடர்ந்து சென்ற தாதலால், 'அன்று தன்பின்

சென்ற அறம்' எனப்பட்டது; மேலும் (சுஉ - ஆஞ் செய்யுளில்), “அறத் துக்கு ஆங்கு ஒருதனித்துணையாநின்ற அநுமன்” என்பது காண்க. இங்ஙனம் தான்சிறிதுதலையெடுக்கலாமென்று சமயம்பார்த்து அநுமானுடனே சென்ற அறக்கடவுள் அங்கு அவன் பிரமாஸ்திரத்தாற் கட்டுப்பட்டுச் சாய் தலைக் கண்டு வருந்திப் புலம்பிக் கண்ணீர்பெருக்கிய தென்பார், ‘அறத்தின் கண்ணீரொடுஞ் சாயந்தான்’ என உடனிகழ்ச்சியணிதோன்றக் கூறினார். கற்பாந்தகாலத்திலே கிரகநக்சத்திரதாரைக்கள் வானத்தினின்று தவறிக் கீழ் விழுந்திடுதல், இயல்பு. மாமதி - பூர்ணசந்திரன். கலைநிறந்து விளங்குகிற சந்திரமண்டலம் - திவ்வியவொளியுடன் விளங்குகிற அநுமானது பெரிய வடிவுக்கும், சந்திரனைப்பற்றிக்கொள்கிற பாம்புவடிவமான ராகு - அநுமானுடம்பைச் சூழ்ந்துகட்டிய நாகபாசத்துக்கும் உவமை.

ஒவ்வொருசமயத்தில் சந்திரனைமறைக்கிற பூமியின் சாயையும், சூரியனை மறைக்கிற சந்திரனதுசாயையு மாகிய இராகு கேது வென்னும் சாயாகிரகங்களைக் கரும்பாம்பு செம்பாம்புகளாகக் கூறுதல், சுவீசமயம். அன்றியும், பாற்கடல்கடைசையி லுண்டான அமிருதத்தை எடுத்துக்கொண்ட திருமால் மிக அழகிய மோகினியென்னும் பெண்வடிவத்தால் அசுரர்களை மயக்கித் தேவர்கட்குமாத்திரம் அமிருதத்தைப் பங்கிட்டுக்கொடுத்து வருகையில், இராகுவென்னும் ஓர் அசுரன் தான் இருத்தற்கு உரிய அசுரர்கூட்டத்தை விட்டுத் தந்திரமாகத் தேவர்கோட்டியினிடையிலேபுக்கு - லையேற்று அமிருதத்தை வாங்கியுண்ண, அதனைச் சந்திரசூரியர்கள் குறிப்பித்தமாத்திரத்தில் எம்பெருமான் அவனை அசப்பையாலடித்துத் தலைவேற உடல்வேருக்க, அமிருதமுண்டதனால் உயிர்நீங்காத அத்தலையும் உடலும் விட்டனுவின அனுக்கிரகத்தால் இராகுகேதுக்களென இரண்டிரகங்களாகிச் சூரியன் முதலிய எழுகிரகங்களோடு சேர்ந்து, தம்மேற்கோள்சொன்ன சந்திராதித் தர்க்குப் பகையாய்ப் பாம்புவடிவுகொண்டு சிற்சிலகாலத்தில் அவர்களைக் கௌவுகின்றன வென ஒருபுராணகதையும் உண்டு. இங்ஙனம் மறைக்கிற அல்லது பற்றுகிற காலமே கிரஹணகால மெனப்படுகின்றது.

திண்ணெனல் - வலிமைக்குறிப்பு. தண்ணெனல் - குளிர்ச்சிக்குறிப்பு. சந்திரன் சீதகிரணனாதலால், ‘தண்ணென்மாமதி’ எனப்பட்டான். திசை முகன் - நான்குதிசையையும் நோக்கிய நான்கு முக முடையவன். கநக தோரணம் - வடமொழித்தொடர். (௫அ)

[பிரமாஸ்திரத்துக்குக் கட்டுப்பட்டுச்சாய்ந்த அநுமானுடையெடுங்கின  
என்று இத்திரசித்து எண்ணுதல்.]

௫க. சாயந்தமாருதிசதுமுகன்படையெனுந்தன் னாய்  
யாய்ந்துமற்றிதனுணையையவமதித்தகற  
லேயந்ததன்றெனவெண்ணினன்கண்முகிழ்த்திருந்தா  
னேயந்ததாமிவன்வலியெனவரக்கன்வந்துற்றான்.

(இ - ள்.) சாயந்த மாருதி - (இங்ஙனம்) கீழ்வீழ்ந்த அநுமான்,—சது முகன் படை எனும் தன்மை ஆய்ந்து - (தன்மேற் பிரயோகிக்கப் பட்டது)

பிரமாஸ்திரமென்னுந் தன்மையை ஆராய்ந்தறிந்து, இதன் ஆணையை அவ மதித்து அகநல் ஏய்ந்தது அன்று என எண்ணினன் - தெய்வத்தன்மையுள்ள இந்த அஸ்திரத்தின் கட்டளையை அலக்யஞ்செய்து இதனைவிட்டு விலகாத தக்கதன்று என்று எண்ணிவராய், கண் முகிழ்த்து இருந்தான் - (அந்த அஸ்திரத்துக்குக் கட்டுப்பட்டுக்) கண்களை மூடிக்கொண்டிருந்தான்; (அது கண்டு), அரக்கன் - இத்திரசித்து, இவன் வலி சூய்ந்தது ஆம் என வந்து உற்றான் - 'இவ்வாந்ரனுடைய வலிமை ஒழிந்துவிட்டது' என்று எண்ணி அருகில் வந்து நெருங்கினான்; (எ - று.)

சதுர்முகன் - வடசொல்; நான்முகனென்பது பொருள். மற்று, ஆம் - அசைகள். மற்று - வினைமாற்றம், ஆம் - தேற்றமுமாம். அவமதித்து என்ற தில். 'அவ' என்றது - எதிர்மறைப்பொருள் குறிக்கும் வடமொழியுபசருக் கம். வரபலத்தாற் பிரமாஸ்திரத்தையுங் கடக்கும் வல்லமையுடையனானும், அநுமான், தேவர்களைப் பெருமைப்படுத்தவேண்டு மென்னும் பெருந்தகை மையினால், தெய்விகசக்தியுள்ள அஸ்திரத்துக்கு வசப்பட்டிருந்தனனென்க.

[அரக்கர்க்கு வந்து திரண்டு ஆரவாரித்தல்.]

சு0. உற்றகாலையினுயிர்கொடுதிசைதொறுமொதுங்கி  
யற்றநோக்கினர்நிற்கின்றவானொயிற்றரக்கர்  
சுற்றும்வந்துடல்சுற்றியுத்தானையெயிற்றரவாவப்  
பற்றியிர்த்தனர்நார்த்தனர்நெழித்தனர்பலரன்.

(இ - ள்.) உற்ற காலையின் - (அங்கனம் இத்திரசித்து) வந்து சமீபித்த போது, — உயிர் கொடு திசைதொறும் ஒதுங்கி அற்றம் நோக்கினர் நிற்கின்ற வான் எயிறு அரக்கர் பலர் - (அநுமானுடைய போரைப் பொறுக்கமாட்டாமல்) அரிதில் உயிர் தப்பி எல்லாத்திக்குக்களிலும் ஓடி ஒளித்து (அவ்வநுமானுக்குச்) சோர்வுநேருஞ் சமயத்தை எதிர்பார்த்து நிற்கின்றவர்களான வான் போலுங்கூரிய பற்களையுடைய பல இராக்கதர்கள், சுற்றும் வந்து - எல்லாத் திசைகளினின்றும் வந்து அவ்வநுமானைச் சூழ்ந்துநின்றும். உடல் சுற்றிய தொலை எயிறு அரவை பற்றி ஈர்த்தனர் - அவ்வநுமானுடம்பைச் சூழ்ந்துள்ளதான துவாரம்பொருந்திய பற்களையுடைய அந்தப்பாம்பைப் பிடித்து இழுத்தார்கள்; தெழித்தனர் - (அவ்வநுமானை) அத்தடினார்கள், ஆர்த்தனர் - (மகிழ்ச்சியால்) ஆரவாரித்தார்கள்; (எ - று.) — ஆல் - சுற்றை.

'உற்றகாலையிற் சுற்றும்வந்து' என்று இயையும். 'உற்றகாலையின் உயிர் கொடு திசைதொறும் ஒதுங்கி' என்று இயைத்து, அநுமானால் தமக்கு அழிவு நேர்த்தசமயத்தில் உயிர்த்தப்பியோடி என்று உரைப்பினுமாம். வான் எயிறு - ஒளியையுடைய பற்களும். தொளையெனினும், துளையெனினும் ஒக்கும். அரவைப் பற்றி ஈர்த்தனர் - அப்பாம்பின்வாலால் பிடித்திழுத்து அநுமானுடம்பை இறுக்குவாராயின ரென்க. ஈர்த்தனர் ஆர்த்தனர் - இழுத்துக் கட்டினார்கள், தெழித்தனர் - (மகிழ்ச்சியாற்) பேரொலிசெய்தார்கள் என்றும் பதப்பொருள் கூறலாம்.

[இதுவும், அடுத்த கவியும் - அப்போழுதை நிலைமையின் வருணனை.]

சூ. குரக்குநல்வலங்குறைந்ததென்றாவலங்கொட்டி.  
யிரைக்குமாநகரெறிகடலொத்ததெம்மருங்குந்  
திரைக்குமாசணம்வாசுகியொத்ததுதேவ  
ரரக்கரொத்தனர்மந்தரமொத்தனனதுமன்.

(இ - ன்.) குரக்கு நல் வலம் குறைந்தது என்று - இக்குறங்கினது மிக்க வலிமை ஒடுங்கிவிட்டதென்று எண்ணிக் களித்து, ஆவலம் கொட்டி - (எதிரி யையிகழ்த்தற்குறிப்புத் தோன்ற) வாயினால் ஒருவகை ஒலியெய்து கூட்காடி, இரைக்கும் - (அரக்கர்களனைவரும்) ஆரவாரிக்கப்பெற்ற, மா நகர் - பெரிய அந்த இலங்காபுரியானது, எறி கடல் ஒத்தது - அலைவீசியொலிக்கின்ற (பாற்)கடலைப் போன்றது; எமருங்கும் திரைக்கும் மாசணம் - (அநுமானை) எல்லாப்பக்கங்களிலும் சுற்றி இறுக்குகிற அஸ்திரமாகிய அப்பெரும்பாம்பா னது, வாசுகி ஒத்தது - வாசுகியென்றும் மகாநாகத்தைப் போன்றது; அரக் கர் - (அநாகபாசத்தைப் பிடித்திழுக்கிற) இராக்கதர்கள், தேவர் ஒத்தனர் - (வாசுகியைப்பிடித்து இழுக்க) தேவர்களைப் போன்றார்கள்; அநுமன் - (நாக பாசத்தாறக்கட்டப்பட்ட) அநுமன், மந்தரம் ஒத்தனன் - (வாசுகியாற்சுற்றப் பட்ட) மந்தரகிரியைப் போன்றான்; (எ - று.)

உவமையாணி. “நன்று பெரிதாகும்” என்ற தொல்காப்பியவுரிச்சொல்லி யற்குத்திரத்தைத் தழுவி. ‘நல்வலம்’ என்பதற்கு - மிக்க வலிமையென்று உரைக்கப்பட்டது. வலம் - பலம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். ‘ஆவலம் கொட்டிதல்’ என்பது - தோற்றவர்க்கு அவமானம்தோன்ற வென்றவர் வாயினால் ஒருவகைச்சத்தத்தையெழுப்பி ஆடுதல்; இது இப்பொருளதாவலை “ஆனதங்கை வாய்சேர்த்தி யாவலங்கொட்டியார்த்தார்” என வில்லிபுத்தூ ரார்பாரதத்துவம் காண்க. இலங்கையைப் பாற்கடலோடு உவமித்ததற்குஏற்ப, அந்நகரைக் கலக்குகின்ற அநுமானுக்குக் கடல்கடைகிற மந்தரகிரியை உவ மைகூறியமை சாலும். இவ்வரக்கரும் அத்தேவரும் பாம்பின் வாலைப் பற்றி இழுத்தவராதலும் கருதத்தக்கது.

முன்னொருகாலத்தில் இவ்வாண்டுகொளத்துக்கு அப்புறத்திலுள்ள விஷ் ணுலோகத்துச்சென்று திருமகளைப்புகழ்ந்துபாடி அவளால் ஒருபூமலை பிர சாதிக்கப்பெற்ற ஒருவித்தியாநாமகன், மகிழ்ச்சியோடு அம்மாலையைத் தன் கைவிணையில் தரித்துக்கொண்டு பிரமமோகவாய்யாய் மீண்டு வருகையில், துர்வாசமகாமுனி எதிர்ப்பட்டு அவளை வணங்கித்துதிக்க, அவ்விஞ்சைமங் கை அம்மாலையை அம்முனிவனுக்கு அளித்திட்டான். அதன்பெருமையை யுணர்ந்து அதனைச் சிரமேற்கொண்ட அம்முனிவன், ஆனந்தத்தோடு தேவ லோகத்துக்குவந்து மிக்க உல்லாசமாக ஐராவதயானையின்மேற் பவனிவந்து கொண்டிருந்த இந்திரனுக்கு அம்மாலையைக் கைநீட்டிக்கொடுக்க, அவன் அதனை அங்குசத்தால் வாங்கி யானையின் பிடரியின்மேல் வைத்தவளவில் அம்மதக்களிறு அதனைத் துதிக்கையாற் பிடித்து இழுத்துக் கீழெறிந்து

காலால் மிதித்துத் துவைத்தது. அதுகண்டு முனிவான் கடுக்கோபங்கொண்டு 'இங்ஙனஞ் செல்வச்செருக்குற்ற நினது ஐசுவரியங்களெல்லாம் கடவில் ஒளிந்துவிடக்கடவன' என்று சாபங்கொடுக்க, உடனே தேவர்செல்வம் யாவும் ஒழிந்தன. ஒழியவே, அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வெல்வாராயினர். பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமலைச்சரணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளையிட்டபடி அசுரர்களையும் துணைக்கொண்டு மந்தரமலையை மத்தாகநாட்டி வாசுகியென்னும் பாம்பைக் கடைகயிருகப்பூட்டி அப்பாம்பின்வாலைத் தாங்குநரும் அதன்தலையை அசுரர்களுமாகப் பிடித்து இழுத்து அந்தப்பாற்கடலைக் கடைந்தனரென்பது, இங்கு அறியவேண்டிய கதை.

(சுக)

கூஉ. கறுத்தமாசுணங்கனாகமா மேனியைக்கட்ட

வறத்துங்காங்கொருதனித் துணையாநின்றவனுமன்

மறத்துமாருதம்பொருதநன் வானராவரசு

புறத்துச்சுற்றியமேருமால்வரையையும் பொன்றான்.

(இ. ள்.) கறுத்த மாசுணம் - கருநிறமுள்ள அப்பெரும்பாம்பு, கனகம் மா மேனியை கட்ட - பொன்னிறமான பெரிய தனது உடம்பைச் சூழ்ந்து கட்டி, — அறத்துக்கு ஆங்கு ஒரு சனி துணை ஆ நின்ற அனுமன் - தர்மதேவதைக்கு அவ்விலங்காபுரியில் காணொருவனை துணைவனாக நின்றவனுன அவ்வனுமன், — மறத்து மாருதம் பொருத நான் - வலிமையோடு காற்றுவீசியடித்தகாலத்து, வாள் அரா அரக புறத்து சுற்றிய - ஒளியை யுடைய சர்ப்பராசனான ஆதிசேஷனெல் எப்புறத்துஞ் சூழப்பட்ட, மால் மேரு வரையையும் - மகாமேருகிரியையும், போன்றான் - ஒத்தான்; (எ - று.)

இதுவும் உவமையணி. அநுமான் பொன்னெத்தமேனிய னுதலால், அவனுக்குப் பொன்மயமான மேருமலையை உவமைகூறியமை சாலும்; ("காஞ்சநாத்ரிகமரீயவித்ரஹம்" என்ற வடமொழிமேற்கோள் இங்குக்கருதத்தக்கது.) பெருவடிவமுள்ள அவனைச் சூழ்ந்து இறுக்கிய பெரும்பாம்புக்கு, மகாமேருகிரியை வளைத்துக் கவிந்து இறுக்கிய ஆதிசேஷனை உவமைகூறினார். கறுத்தமாசுணம் - கோபித்த பாம்பு எனினுமாம்; சிறுதலும் கறுக்கொள்ளுதலும் நாகத்தி னியல்பு. கனகம் ஆம் மேனி என்று பிரித்தும் உரைக்கலாம். ஆ - ஆக என்ப்தன் விகாரம். மறம் - பகைவெல்லுங்கருத்துமாம். வாள் அராவரசு - கொடிய சர்ப்பராசன் எனினுமாம். 'அராவரசு' என்ற வீடத்து, குறிய்தன்மீழ் ஆகாரம் குறுகாது நின்றது. மால்-பெருமை; உரிச்சொல். வரையையும் என்ற உம்மை - கீழ்க்கவியைநோக்கி இறந்தது தழுவிய எச்சம்.

பின்னிரண்டடியிற் குறித்த கதை:—முன்னொருகாலத்தில் வாயுதேவனுக்கும் ஆதிசேஷனுக்கும் தமக்குள் யார்பலசாலியென்று விவாதமுண்டாக, அதனைப்பரிசுபித்தறிதற்பொருட்டு வாயுதேவன் மேருமலையின்சிகரத்தைப் பெயர்த்துத்தள்ளுவ தென்றும், ஆதிசேஷன் அதுபெயரவொட்டாமற் காத்துக்கொள்வ தென்றும் கோட்பாடு உண்டாகி, அங்ஙனமே அவ்விருவரும்



தேவர்முதலியோரது முன்னிலையில் தம்மவலிமையைக் காட்டத்தொடங்கியபொழுது ஆதிசேஷன் மேருகிரியை வளைத்து தனது ஆயிரம்படங்களாலும் அம்மலையின் ஆயிரம் சிகரங்களையும் கவித்துக்கொண்டு பெயர் பொட்டாமல் வெகுநேரம் காக்க, பின்பு வாயுதேவன் தனதுவலிமையினால் அம்மலைச்சிகரங்களில் மூன்றைப் பெயர்த்துக்கொண்டுபோய்த் தென்திசையில் தள்ளிவிட்டன எனப்படும்.

(சுஉ)

[அரக்கர்களிப்பு.]

கூட. வந்தி ரைத்தனர் மைந்தரு மகளிரு மழைபோலந்த ரத்தினும் விசும்பினுந் திசைதொறு மார்ப்பார் முந்தி யுற்றதோ ருவகைக்கோர் கரையிலே மொழியி னிந்திரன் பிணிப் புண்டநா ளொத்ததல் விலங்கை.

(இ - ள்.) மைந்தரும் - (இராக்கதர்களில்) ஆடவர்களும், வந்து இரைத்தனர் - (அப்பொழுது அங்கு) வந்து ஆரவாரஞ்செய்தார்கள்; மகளிரும் - பெண்பாலாரும், அந்தரத்தினும் விசும்பினும் திசைதொறும் மழை போல் ஆர்ப்பார் - வானத்திலும் மேலுலகத்திலும் எட்டுத்திக்குக்களிலும் (ஒலிபரவுப்படி) மேகங்கள் (இடிமுழங்குவது) போல ஆரவாரிப்பவரானார்கள்; உற்று ஓர் உவகைக்கு - (இங்ஙனம் அப்பொழுது இராக்கதர்களெல்லாரும்) கொண்டோ பாராட்டிய ஒப்பற்ற மகிழ்ச்சிக்கு, ஓர் கரை இலை - ஓர் எல்லையில்லை; மொழியின் - (அதற்கு ஒப்புமை) கூறமிடத்து, அ இலங்கை - அப்பொழுது அந்த இலங்காபுரியானது, முந்தி இந்திரன் பிணிப்புண்ட நான் ஒத்தது - முன்பு தேவேந்திரன் (மேகநாதன்கையிற்) கட்டுப்பட்டநாளிற் களிப்படைந்து போன்றது; (எ - று.)

மைந்து - வலிமை; அத்தனையுடையவர், மைந்தர். அந்தரம் - நிலவுலகத்துக்கும் மேலுலகத்துக்கும் நடுவிடம்; வடசொல். விசம்பு என்ற ஆகாயத்தின் பெயர், அங்கு உள்ள தேவலோகத்துக்கு இடவாகுபெயராம். கரையென்றதற்கு ஏற்ப, உவகையைக் கடலாகக்கொள்க. மேகநாதன் தேவேந்திரனைப் பிடித்துக்கட்டிக் கொண்டுவந்தபோது இலங்காநகரத்து அரக்கர்கள் எப்படி சந்தோஷித்தார்களோ அப்படியே அவன் அநுமானைப் பிடித்துக்கட்டிய இப்போதும் சந்தோஷித்தார்கள் என்பதாம். இந்திரசித்தின் திறமையினாலாகிய மகிழ்ச்சிக்கு அவன் திறமையினாலாகிய வேறொரு மகிழ்ச்சியே உவமையாகத்தகுமன்றி வேறு உவமை ஏலாதென்பது தொனிக்க, “மொழியின் இந்திரன் பிணிப்புண்ட நாளொத்தது” என்றார். தேவாம்சமான வானங்களிற் சிரேஷ்டனான அநுமானுக்குத் தேவராசனான இந்திரனோடு ஒப்புமைஏற்கும். முந்திப் பிணிப்புண்ட என்று இயைக்கப்பட்டது. முந்தி உற்றது என்று இயைத்து, இனி அவ்வரக்கர்கள் அடையுந் துன்பத்துக்கு முன்னே நேர்ந்ததான ஒருமகிழ்ச்சிக்கு என்று உரைப்பாரு முளர்; அத்துன்பத்தை மேல் ‘இலங்கை யெரியூட்டுபடலம்’ முதலாகக் காண்க.

(சுரு)

பாசப்படலம் முற்றிற்று.



## பதின்மூன்றாவது பிணிவீட்டுபடலம்.

கட்டு விடுவித்த செய்தியைக் கூறும் பாக மென்று பொருள்படும். பாம்பு வடிவுகொண்ட பிரமாஸ்திவமாகிய பாசத்தினு லுண்டான அநுமானது உடற்பிணிப்பை இந்திரசித்து விடுவித்த செய்தியும், பின்பு அரக்கர்கள் பல கயிறுகன்கொண்டு கட்டிய பந்தத்தை அநுமான்தானே விடுவித்துக்கொண்ட செய்தியும் இப்படலத்துக் கூறப்படுகின்றன. பிணி வீட்டு படல மென மூன்று சொற்கள் தொடர்ந்த இரண்டிசந்தியில், முன்னது - இரண்டாம் வேற்றமைத்தொகை; பின்னது - வினைத்தொகையாகக்கொண்டு கருத்த மைக்கத்தக்கது. பிணி - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். வீட்டு - விடு என்பதன் விகாரமான வீடு என்ற வினைப்பகுதியின் பிறவினை; இடையிலே தன் ஒற்று இரட்டியது, பிறவினைக்குறி. வீட்டுப்படலம் என்ற பாடத்துக்கு, விடுவித் ததையுணர்ந்தும்கூறும்பாக மென; இரண்டனுருபும் பயனுந் தொக்க தொகையா கப் பொருள்காண்க. எட்டுப்பிரதிகள் பலவற்றில், 'பிணிவீடுபடலம்' என்று உள்ளது; அது, (அநுமான) கட்டுநீங்கிய பாக மென்று இனிதுபொருள் படும்.

வேறு.

[இதுமுதல் ஐந்து கவிகள் - கட்டுப்பீட்டு அநுமானைக் கண்ட அரக்கர்களின் பலவகைநிலைமையைக் கூறும்.]

க. எய்யுமி னீருமி நெறிமின் போழுமின்  
கொய்யுமின் குடரினைக் கூறு கூறுகள்  
செய்யுமி னுலகிடைத் தேய்மின் நின்னுமி  
னுய்யுமே லில்லைநம் முயிரென் றோடுவார்.

(இ - ன்.) எய்யுமின் - (இந்தக்கொடியுருவங்கை) அம்புகொண்டு எய்யுங்கள்; ஈருமின் - கத்தியால் வெட்டுங்கள்; எறிமின் - ஈட்டியாற் குத்துங்கள்; போழுமின் - கோடாலியாற் பிளவுங்கள்; குடரினை கொய்யுமின் - (இதன்) குடலைப்பறித்திடுங்கள்; கூறு கூறுகள் எய்யுமின் - (இதனைப்) பல துண்டுகளாகச் செய்யுங்கள்; உலகிடை தேய்மின் - (இதனைப்பிடித்துத்) தரையிலே தேய்த்து அழியுங்கள்; தின்னுமின் - (இதன் உடற்றசையைத்) தின்னுங்கள்; உய்யுமேல் நம் உயிர் இல்லை - (இனி இது) பிழைக்குமானால் நமது உயிர் இல்லாததாகும்; என்று - என்று சொல்லிக்கொண்டு, ஒடுவார் - (பலஇராக்கதர்கள்) ஒடிவருவார்கள்; (எ - று.)

கூறுகூறு என்றவிடத்து, அடுக்கு - பன்மைகுறிக்கும். பலகூறுகள் செய்தல் - சின்னபின்னப்படுத்தல். உலகிடைத்தேய்த்தல் - தரையிலிட்டு அரைத்தலுமாம். இது பிழைத்தால் நம்மையெல்லாம் தவறுதுகொன்றிடுமென்பது, அவர்கள்கொண்டகருத்து. அரக்கர்களுடைய வெகுளிக்கொதிப்பு

விளங்குதலால், இச்செய்யுள், உருத்திரச்சுவைக்கு உதாரணமாகத்தக்கது. இரண்டாமடி - முற்றுமோனை.

இதுமுதல் மூப்பது கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் முதற்கவி போன்ற கவிவிருந்தங்கள். (க)

உ. மைத்தடங்கண்ணியர் மைந்தர்யாவரும்

பைத்தலையரவெனக்கனன்றுபைதலை

யித்தனைபொழுதுசொண்டி ருப்பதோவென

மொய்த்தனர் கொலைசெயமுயல்கின்றார்சிலர்.

(இ - ன்.) மை தட கண்ணியர் - மையிட்ட பெரிய கண்களையுடையவர்களான மகளிரும், மைந்தர் - ஆடவரும், யாவரும் - ஆகிய எல்லாரும், பைதலை அரவு என கனன்று - படமுள்ள தலையையுடைய நாகம்போலச் சிற்றங்கொள்ள, சிலர் - (அவர்களிற்) சிலபேர், பைதலை இத்தனை பொழுது கொண்டு இருப்பதோ என - 'இந்தக் குரங்குப்பயலை இவ்வளவு நேரம் உயிருடன் வைத்துக்கொண்டிருப்பதோ' என்று எண்ணியும் சொல்லியும், மொய்த்தனர் கொலை செய முயல்கின்றார் - திரண்டிவந்துநெருங்கி (அதுமானை)க்கொல்ல யத்தனஞ்செய்கின்றவ ராரார்கள்; (எ - று.)

கனன்று = கனல: எச்சத்திரிபு. இனி, 'மைத்தடங்கண்ணியர் மைந்தர்யாவரும்' என்பதை முந்தினசெய்யுளோடு குளகமாக்கி 'ஓடுவார்' என்பதனோடு இயைத்துவிட்டால், கனன்று என்பதைத் திரிக்கவேண்டுமெனில்லை. பைதல் - சிறுவன் என்றபடி: இகழ்ச்சி தோன்ற எளிதுபடக் கூறியது; துஷ்டப்பயலென்க. (உ.)

ங. நச்சடைபடைகளானையுமீட்டதோ

வச்சிரமுடன்மறிகடலின்வாய்ப்பிந்து

துச்சியினமுத்துமினுருத்திந்தெனெறிந்

கிச்சிடையிடுமெனக்களக்கின்றார்சிலர்.

(இ - ன்.) (இக்குரங்கு), நஞ்சு அடை படைகளால் - விஷந்தடவிய ஆயுதங்களைக்கொண்டு, நலியும் ஈட்டதோ - வருத்திக்கொல்லப்படத்தக்கதோ? [கொல்லமுடியாது என்றபடி]; (ஆகவே), வச்சிரமுடன் மறி கடலின் வாய் மடுத்து - வச்சிராயுதத்தை இதன்தலையில்வைத்து அதனுடனே (இக்குரங்கை)அலைமடங்கப்பெற்ற கடலிலே போகட்டு, உருத்தி உச்சியின் அமுத்துமின் - கோபாவேசங்கொண்டு [உக்கிரமானவேகத்தோடு] இதன்உச்சந்தலையிலே (அவ்வச்சிராயுதமுட்பட மீண்டும்மேலெழாதபடி எல்லாரும்) அமுத்திடுங்கள்; அது இன்று எனின் - அந்நனமில்லையானால், கிச்சிடை இடும் - இதனை நெருப்பிற்போகட்டுக் கொல்லுங்கள், என கிளக்கின்றார் சிலர் - என்று சில அரசர்கள் சொல்லுகின்றார்கள்; (எ - று.)

நஞ்சு - நச்சு என மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று. உருத்தது இன்று எனின் என்று பிரித்து, இன்று உருத்ததுஎனின் - இப்பொழுது கோபம்

கொண்டதானால் என்று உரைப்பாருமுள்ள. சிச்சு நெருப்பாதலை, “எரிவிந்த சிச்சினுருக்கிடைய்த்தன நென்ன” என ஆரணியகாண்டத்திலும் காண்க. ‘நச்சுறுபடைகளால்’ என்றும் பாடமுண்டு. (௩)

ஈ. எந்தையையெம்பியையெம்முனோர்களைத்  
தந்தனைபோகெனத்தடுக்கின்றூர்பல  
ரந்தரத்தமரர்தமாணையாலிவன்  
வந்ததென்றுயிர்கொளமறுகினூர்பலர்.

(இ - ள்.) ‘எந்தையை - (உன்னால் உயிர்கவரப்பட்ட) எமது தந்தையையும், எம்பியை - எமதுதம்பியையும், எம் முனோர்களை - எமதுதமையன்மார்களையும்,—தந்தனை - மீளக்கொணர்ந்துகொடுத்து, போரு - அப்பாற்செல்’, என தடுக்கின்றூர் பலர் - என்றுசொல்லிப் பல அரக்கர்கள் (அநுமான) மறித்துக்கொள்பவரானார்கள்; ‘இவன் வந்தது - இந்த ஆன்குரங்கு இங்கு வந்தசெயல், அந்தரத்த அமரர்தம் ஆணையால் - வானுலகத்திலுள்ள தேவர்களுடைய கட்டளையினாலாகும்’. என்று - என்றமாராகஎண்ணி, உயிர் கொள மறுகினூர் பலர் - அத்தேவர்களுயிரைக் கொள்ளுமாறு மனம்மாறுபட்டார்கள் பல அரக்கர்கள்; (எ - று.)

பல அரக்கர்களுடைய தந்தையர் தம்பியர் தமையன்மார்களை அநுமான் கீழ்நிகழ்ந்த போர்களிற் கொன்றிட்டனனாதலால், அவர்களையிழந்த மக்களும் தமையன்மாரும் தம்பியருமான பல அரக்கர்கள் ‘உன்னால் உயிர்கவரப்பட்ட எமது அப்புடைச் சுற்றத்தார்களை மீளக்கொணர்ந்துகொடு’ என்று அநுமான மறித்துக்கொண்டன ரென்க. இவன் இங்குவந்தது மேலுலகத்திலுள்ள தேவர்களின் கட்டளையினாலாதலால், அவர்கள் சொன்னது செய்யும் ஏவலாளாய் வந்த இவனைக் கொல்வதற் பயனில்லை, இவனை இங்கனஞ் செய்யுமாறு எவியனுப்பிய அத்தேவர்களையே கொல்லவேண்டிமென்று பல அரக்கர்கள் கருதின ரென்க. இவனைக்கொல்லுமாறு முதலிற் கொண்ட கருத்த உடனே ஆலோசித்ததில் மாறிவிட்டதனால், ‘மறுகினூர்’ என்றார்; மறுகுதல் - புராணதல்: இவன்வந்தது தேவர்கள் கட்டளையா லாதலால் இவனையே விய தேவர்களைக் கொல்லவேண்டிமேயன்றி, ஏவலாளாய் வந்த இவனைக் கொல்லலாகாதென்றெண்ணி இவனுயிரைக் கவர்தற்குப் பின்பாக்கினூர்க னென்றும், தேவர்கள் கட்டளையால் வந்த அவர்கள் படைவீரனான இவனைக் கொல்லுமாறு மனங்கலங்கினூர்க னென்றும் உரைகூறலாம். உயிர்கொள - கொல்ல. ‘இவன்வந்தது’ என்றும் பாடமுண்டு. (௪)

ஔ. ஒங்கலம்பெருவலியுயிரினன்பரை  
நீங்கலமின்றொடுநீங்கினுமினி  
யேங்கலமிவன்சிரத்திருந்தலாற்றிரு  
வாங்கலமென்றமுமாதரார்பலர்.

(இ - ன்.) ஓங்கல் அம் பெரு வலி - மலைபோன்ற மிக்க வலிமையை புடைய, உயிரின் அன்பரை - (எமது) உயிர்போன்ற அன்புடைய கணவரை, நீங்கலம் - இதுவரையிலும் பிரிந்திலோம்; இன்றொடு நீங்கிலாம் - இன்றைத் தினம் முதலாகப் பிரிவுடாறோம்; இனி ஏங்கலம் - இங்ஙனம் பிரிவுநேர்ந்து விட்டபின்பு அப்பிரிவுக்காக ஏங்கிக்கிடவாமல், இவன் சிரத்து இருந்து அலால் திரு வாங்கலம் - (அப்பிரிவை விளைத்தவளுள் இவன் சிதைபுமாறு) இவன்தலையின்மேல் எறியிருந்தே திருமங்கலியத்தை வாங்குவோம், என்று - என்றுசொல்லி, அழும் - புலம்புகின்ற, மாதரார் பலர் - இராக்கதமகளிர் அநேகர்; (எ - று.)

சொடிய இராக்கதசாதியிற்றந்த மகளிராதலால், நேர்த்தசோகத்தையே நெடும்பொழுது பாராட்டிக் கொண்டிராமற் கறுவுகொண்டு பழிவாங்குங் கருத்துடைய ராயினரென்க. ஓங்கல் - உயர்ச்சி; உயர்வுடையதான மலைக்குத் தொழிலாகுபெயர்; இக்காரணப்பெயர், யானைக்கும் வழங்கும். பெருவலி - மகாபலம். 'ஓங்கலம்பெருவலி' என்றவிடத்து; அம் - சாரியை. உயிரினன் பர் - பிராணநாயகர். 'இருந்தலால் திருவாங்கலம்' என்றவிடத்து, இரண்டு எதிர்மறை சேர்ந்து உடன்பாட்டுப்பொருளை யுணர்த்தித் தேற்றக்கருத்தை விளக்கிற்று. திருவாங்குதல் - தாலியறுத்தல். திரு என்ற இலக்குமியின் பெயர், ஆகுபெயராய், லக்ஷ்மீகரமான மங்கலநாணத் குறித்தது. 'மாதர் காதல்' என்ற தொல்காப்பியத்தின்படி. விருப்பத்தை யுணர்த்துகிற மாதர் என்ற உரிச்சொல் - ஆகுபெயராய், விரும்பப்படும் அழகுடைய மகளிரைக் குறிக்கும்; இதன்மேல், ஆர் - பலர்பால் விசுதி. 'யாங்களு மிவன்சிரமற்ற லாற்றிரு, வாங்கலமென்றெழு மாதரார்' என்றும் பாடமுண்டி. (இ)

[இராக்கதர்களின் பேராவரவாய்.]

கூ. கொண்டனரெதிர்செலுங்கொற்றமாநக  
ரண்டமுற்றதுநெடிதார்க்குமார்ப்பது  
கண்டமுற்றதுளவருங்கணவர்க்கேங்கிய  
குண்டலமுகத்தியர்க்குவகைகூரவே.

(இ - ன்.) கொண்டனர் எதிர் செலும் - (நாகபாசத்தைப்பற்றி அறு மாளை) இழுத்துக்கொண்டு செல்பவர்களுக்கு எதிரிலே (வேடிக்கைபார்க்க) வருகிற, கொற்றம் மா நகர் - வெற்றியையுடைய அந்தப் பெரிய லங்காபுரி யானது [இலங்கையிலுள்ள அரசர்களனைவரும் என்றபடி], நெடிது ஆர்க்கும் - மிகுதியாக ஆரவாரஞ்செய்கிற; ஆர்ப்புஅது - அந்த ஆரவாரமானது, - கண்டம் உற்று உள அருங் கணவர்க்கு ஏங்கிய குண்டலம் முகத்தியர்க்கு உவகை கூர - (அறுமானால்) துண்டுபட்டு அழிவடைந்த அருமையான தங்கள். கணவர்களைக்குறித்துச் சோகிக்கிற குண்டலமென்னும் காதணியினால் விளங் கும் முகத்தை புடையவர்களான இராக்கதமகளிர்க்கு மகிழ்ச்சிமிகுமாறு, அண்டம் உற்றது - உலகம் முழுவதும் பரவியது; (எ - று.)

கொண்டனர் எதிர்செலும் - அநுமான இழுத்துக்கொண்டு வருகிறவர் களை மகிழ்ச்சியோடு எதிர்கொள்ளுகிற என்றும் கொள்க. இங்குக் கொற்றம்- அநுமானப் பிடித்ததனாலானது. அண்டம் உற்றது - ஆகாயத்தை யளா வீற்று எனினுமாம். தங்கள் கணவரைக் கொன்றிட்ட அநுமானக் கட்டி யிழுத்துவருகிற செய்தியைக் கண்டு மகிழ்ச்சிகொண்டு ஆரவாரிக்கிற பேரொ லியைக் கேட்டதனாலும், கணவரையிழந்த ராக்ஷஸஸ்திரீகள் சோகம் ஒழிந்து சந்தோஷங்கொள்வாராயின ரென்க. 'கண்டமற்றலந்த தங்கணவர்க்கு' என் றும், 'முகத்தியரோகை கூறவே' என்றும் பாடமுண்டு. (சு)

[அநுமான் தன்னுற்சிதைபட்ட மாடமாளிகைகளைப் பரிந்துக்கொண்டே இலங்கையின் விதிவழியாகச் செல்லுதல்.]

எ வடியுடைக்கனற்படைவயவர்மால்கரி  
கொடியுடைத்தேர்பரிகொண்டுவிசலி  
னிடிபடச்சிதைந்தமால்வரையினில்லெலாம்  
பொடிபடக்கிடந்தனகண்டுபோயினான்.

(இ - ள்.) வடி உடை கனல் படை வயவர் - கூர்மையையுடைய நெருப் புப்போலக் கொடிய ஆயுதங்களைத் தரித்த வீரர்களையும், மால் கரி - பெரிய யானைகளையும், கொடி உடை தேர் - துவசத்தையுடைய தேர்களையும், பரி - குதிரைகளையும், கொண்டு விசலின் - தான் கையி லெடுத்து வீசியெறி ந்ததனாலும், இடி பட சிதைந்த மால் வரையின் - (தட்டமேல்) இடிவிழுதலாற் சிதைவுபட்ட பெரியமலைகள்போல, பொடி பட கிடந்தன - பொடிப்பொடி யாக நொறுங்கிக்கிடந்தனவான, இவ் எலாம் - (இலங்கைமாநகரத்து) வீடு களையெல்லாம், கண்டு - (மகிழ்ச்சியோடு) பார்த்துக்கொண்டே, போயினான் - (அநுமான் அந்நகரத்து வீதிகளின் வழியாய்ச்) சென்றான்; (எ - று.)

அரக்கர்கள் நாகபாசத்தைப்பற்றித் தன்னையிழுத்துக்கொண்டு செல்லு மளவில் அநுமான் அந்நகரத்து மாளிகைகளின் அலங்கோலநிலைமையைப் பார்த்துக்கொண்டே போயின னென்க. வடி - வடித்தல்; நெருப்பிலீட்டுக் காய்ச்சியடித்தல்; முதனிலைத்தொழிற்பெயர். தான் சேர்ந்தவிலுத்தையழித்த லால், ஆயுதங்கட்கு நெருப்பு உவமை. கனற்படை - கொடுமை மிகுதியால் தீயைச்சொரிகிற படைஎனினுமாம். "வய வளியாகும்" என்ற தொல்காப்பியத் தின்படி 'வய' என்பது - வலிமையுணர்த்துவதோ ருரிச்சொல்லாம்; அதனையுடையவர், வயவர். கரம் - கை; இங்கே, துதிக்கை; அதனையுடையது கரீ எனக் காரணக்குறி; அவ்வாட்சொல். கரியென ஈய்று இகரமாயிற்று; இதற் குக் கருமையையுடையதெனக் காரணப்பொருள் கூறலாகாது, வடமொழித் திரிபாதலின். நால்வகைச்சேனையுள்ளும் உயர்திணையாதலின் காலானை முத லிற்கூறி, மற்றை அஃறிணைமூன்றில் மதத்தினுக்கடஞ்சிறந்து தானும்போர் செய்வதாதல்பற்றி, யானையை அதனையடுத்துக்கூறினார். தேர்குதிரைகளில், தேர், வீரர்க்குச் சிறந்த ஊர்தியாதலால், முந்தி நிறுத்தப்பட்டது. (எ)

[இதுமுதல் நான்து கவிகள் - மற்றும்பல அரக்கர்களின் பலவகை நிலைமையைக் கூறும்.]

அ. முயிறலைத்தெழுமுதுமரத்தின்மொய்ப்புதோள்  
கயிறலைப்புண்டதுகண்டுகாண்கிலா  
தெயிறலைத்தெழுமிதமுரக்கரோழையர்  
வயிறலைத்திரியலின்மயங்கினுர்பலர்.

(இ - ள்.) கண்டு - (அநுமானை) பார்த்து. முயிறு அலைத்து எழும் முதுமரத்தின் மொய்ப்புதோள் கயிறு அலைப்புண்டது காண்கிலாது - ஏறம்புகள் விரைந்துவந்து மேலேறிச்சஞ்சரித்துச் சூழ்ந்து மொய்க்கப்பெற்ற பழமையான [பெரிய] மரம்போல (அவ்வதுமானுடைய) வலிமையுள்ள தோள்கள் நாகபாசத்தாற் கட்டுப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்திடாமல், ஏழையர் வயிறு அலைத்து இரியலின் - பேதையரான ராகுஸஸ்திரீகள் (அக்குரங்கு இங்கும் வந்துவிட்டதே யென்று அஞ்சி வருந்தித்) தங்கன்வயிற்றைப் பிசைந்து கொண்டு ஓடுகிறதனால், எயிறு அலைத்து எழும் இதழ் அரக்கர் பலர் மயங்கினார் - கோரப்பற்கள் வாயினுள்ளிருந்து மோதிவந்து வெளியேதோன்றப் பெற்ற உதட்டையுடைய பல இராக்கதர்கள் (இன்னும் இக்குரங்கு பயங்கரமரசனெயல் யாதுசெய்யத் தொடங்கிவிட்டதோ என்று) நிகைப்புற்றார்கள்; (எ - று.)

மேல்கோக்காக மரத்தைப்பார்ப்பவர்கட்கு அம்மரம் தெரியுமேயன்றி அதன்மேலிடம் முழுதுஞ் சூழ்ந்து நிறைந்துதிர்ந்த ஏறம்புகளின் வரிசை தெரியாதவாறுபோல அநுமானை மேல்கோக்காகப்பார்த்த இராக்கதஸ்திரீகள் அவன்தோள்களின் பிணித்துள்ள நாகபாசத்தை நடப்பதாக கோக்கினுரில்லையென்க. நுண்ணிதாகநோக்கி உண்மையையுணராத மிக்க அச்சமுற்றதற்குக் காரணம் மகளிர்க்குரிய மடமையென்றுக் குணமென்பது தோன்ற, 'ஏழையர்' என்றார். வயிறு அலைத்தல் - வயிற்றி லடித்துக்கொள்ளுதலுமாம்; இவை சோகத்தின் காரியம். அரக்கர்கள் தம்மகளரிடத்துள்ள அன்புமிகுதியால், அவர்கள் வயிறலைத்து ஓடுதலைக் கண்டமாத்திரத்திலே அதற்குக்காரணம் இன்னதென்று விசாரித்தறியாமலே தாம்மதிமயங்கினவென்க. முயிறு - ஒருவகை ஏறம்பு. முதுமர மெனவே, பெரியமரமென்றதாயிற்று. மொய்ப்புதோள் என வேற்றுமைப்புணர்ச்சியில் செய்யுளோசைநயம் நோக்கி இயல்பாய் நின்றது. 'எயிறலைத்தெழும் இதழ்' என்ற அடைமொழி, இராக்கதர்களுடைய கோரரூபத்தை விளக்கும். இரிபல் - அஞ்சிநிலைகெட்டு ஓடல். 'எயிறலைத்தெழுதெழுமரக்கர்' என்றும் பாட முண்டு.

(அ)

ஆர்ப்புறவஞ்சனரடங்கினுர்பலர்  
போர்ப்புறச்செயலினைப்புகல்கின்றார்பலர்  
பார்ப்புறப்பார்ப்புறப்பயத்தினுற்பதைத்  
தூர்ப்புறத்திரியலுற்றோடுவார்பலர்.

(இ - ன்.) ஆர்ப்பு உற அஞ்சினர் அடக்கினர் பலர் - (இதுவரையில் அதுமான்செய்த செயல்களா லுண்டான அச்சத்தால் இப்பொழுதும்) ஆரவாரஞ்செய்தற்குப் பயந்து அடக்கியிருந்தார்கள் பல இராக்கதர்கள்; போர்ப்புறம் செயல்வினை புகல்கின்றார் பலர் - (அவ்வதுமான்) போரிற்செய்த செயல்களைச் சொல்லுகின்றார்கள் பல இராக்கதர்கள்; பார்ப்புற பார்ப்புற பயத்தினால் பதைத்து ஊர்ப்புறத்து இரியல் உற்ற ஓடுவார் பலர் - (அவ்வதுமானைப்) பார்ப்புறத்தோறும் அச்சத்தினால் துடிதுடித்து ஊர்க்குவெளியே சிதறியோடு பவராஜர்கள் பல இராக்கதர்கள்; (எ - று.)

இனி, முதலடிக்கு - அதுமான் ஆரவாரஞ்செய்தலால் தாம் அஞ்சி அடக்கினர் பல அரக்கர் என்று உரைத்தல் பொருந்தாது. 'போர்ப்புறம்' என்ற விடத்து, புறம் - ஏழனுருபு; 'உள் அகம் புறம் இல் இடப்பொருளுருபே' என்பது நன்னூல். பார்ப்புறப் பார்ப்புற - அடுக்கு; தொறுப்பொருளது. 'செயல்வினைப்புகழ்கின்றார்' என்பதும் பாடம். (சு)

80. காந்துறுகதழெயிற்றரவின் கட்பொரு  
பூந்துணர் சேர்த்தெனப்பொலியும்வாண்முதற்  
தேர்த்துறுபொருள் பெறவெண்ணிச்செய்யுமின்  
வெந்துறல்பழுதெனவிளம்புவார்சிலர்.

(இ - ன்.) காந்துறு - (எப்போதும்) கோபதாபங்கொள்வதும், கதழ் - கொடுமையுள்ளதும், எயிறு - (விஷப்) பற்களை யுடையதுமான, அரவின் - பாம்பினாலாகிய, கட்பு - ஒரு பூதுணர் சேர்த்து என - ஒரு பூமாலேகொண்டு கட்டினதுபோல் ஆக, வான் முகம் பொலியும் - (இக்குரங்கினது) ஒளியுள்ள முகம் விளக்கமுற்றிருக்கின்றது; (ஆதலால்), தேர்த்து - விரைவுபடாது ஆலோசித்து, உற பொருள் பெற எண்ணி - நல்ல பயனைப் பெறுமாறு சிந்தித்து, செய்யுமின் - (அதற்கப்பால் செய்யவேண்டிய காரியத்தைச்) செய்யுங்கள்; வேந்த உறல் பழுது - (விரைந்து இதனை) அரசனிடத்திற் கொண்டுசேர்தல் பயனுடையதன்று, என - என்று, விளம்புவார் சிலர் - சில அரக்கர்கள் சொல்வார்கள்; (எ - று.)

"அடுத்ததுகாட்டும் பளிங்குபோல் நெஞ்சங், கடுத்ததுகாட்டும் முகம்" என்றபடி. முனத்திலுள்ள நிலைமை முகத்தின்குறிப்பிலே தெரியுமன்றே; இப்பொழுது இக்குரங்கின்முகம் சிறிதும்வரீட்டமடையாமல் நன்குவிளக்கமுற்றிருக்கின்றதே; ஆதலால், இதற்கு நாசபாசபந்தம் ஒருபூமாலேகொண்டு கட்டியவாறுபோலச் சிறிதேனும் துன்பத்தில்து; இங்ஙனம் வலியொடுக்காததை விரைவில் அரசனிடங்கொண்டு சேர்தல் தகுதியன்று; ஆதலால், விரையாது தீர்க்காலோசனைசெய்து நன்மையுண்டாகும் வழியை யுணர்ந்து அதற்கு ஏற்பத் தொழில்செய்யுங்கள் என்று பிறர்பலரையும் நோக்கிக் கூறினர் சில அரக்கரென்க. இங்ஙனம் நுண்ணிதினுணர்ந்து அதனைக் கூறுந்திறமுடையார் பலரன்றிச் சிலரே யாதலால், 'எனவிளம்புவார் சிலர்' என்றார்; அடுத்தசெய்யுளில் 'தொழுகின்றார்சிலர்' என்பதற்கும் இங்ஙனமே காண்



காந்துதல் - வெதும்புதல்; உறு - துணைவினை. பூந்துணர் - பூங்கொத்து; இங்கு, அதனாலாகிய மாலேக்குக் கருவியாகுபெயர். பழுது - வீண்; குற்றமுமாம். 'காந்துறுகதழ்வயிறு' என்பதற்கு - அக்கினிச்சுவாலையீசுகிற உக்கிரமான பற்களென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'தேர்த்துண்ணி' என்பதை - நன்றாக ஆலோசித்து என ஒருபொருட்பண்மொழியாகக் கொள்ளினுமாம். 'காந்துகட்டழலெயிறு' என்றும், 'பூந்துணரைசைத்தென' என்றும் பாடமுண்டு. (க0)

கக. ஒளிவருநாகத்துக்கொல்கியன்றுத  
னீளிவரலின் றுடின்னெண்ணம்வேறெனாக்  
களிவருசின்தையாற்காண்டிருங்களைச்  
சுளிகிலையாமெனத்தொழுகின்றார்சிலர்.

(இ - ள்.) 'இன்று - இப்பொழுது, தன் இளிவரல் - இக்குரங்கு மேற்கொண்டிருக்கிற எளிமைக்கண்மை, ஒளி வரு நாகத்துக்கு ஒல்கி அன்று - பிரகாசம்பொருந்திய நாகபாசத்துக்குத் தளர்ந்ததனலென்று: பின் எண்ணம் வேறு - மற்று இக்குரங்கு கொண்ட ஆலோசனை வேறாகும்: என் - என்று ஊகித்துணர்ந்து, - (அவ்வறுமானே நோக்கி), - 'சுளி வரு சின்தையால் நங்களை காண்டி - மகிழ்ச்சிபொருந்திய மனத்தோடு எங்களைப்பார்ப்பாய், சுளிகிலை - எங்களைக் கோபியாதே', என - என்றுசொல்லி வேண்டி, தொழுகின்றார் சிலர் சில அரக்கர்கள் (அவனைக்) கைகூப்பி வணங்குகின்றவரானார்கள்; (எ - று.) - ஆம் - அசை.

'தன்இளிவரல் இன்று' என்பதற்கு - இக்குரங்கு தானாகவே கொண்ட வலிமைக்குறையு மில்லை யென்றும் 'பின்எண்ணம் வேறு' என்பதற்கு - இனிச் செய்யவேண்டுங் காரியத்தைக்குறித்து இக்குரங்கு கொண்ட ஆலோசனை வேறு மென்றும் உரைப்பினும் அமையும்; முந்தினவரைக்கு 'இன்று' என்பது - இடைச்சொல்லும், பிந்தினவரைக்கு 'இல்' என்னும் எதிர்மறைப் பண்படியாப்பிற்றந்த ஒன்றன்பாற் குறிப்பு முற்றமாம். 'சின்னையால்' என்ற விடத்து, 'ஆல்' என்ற மூன்றனுருபு, அடைமொழிப் பொருளில் வந்தது; அன்புகொண்ட மனத்தை யுடையையாய் என்றபடி. 'நங்களை' என்பதை மத்திமதிபமாக; 'சுளிகிலை' என்பதனோடுங் கூட்டுக. (கக)

[நாகபாசத்தைப்பற்றி அநுமான இஃதுக்குகொண்டு செல்லும்  
அரக்கர்களின் தோகையும் வலியையும்.]

கஉ. பைங்கழலுதுமனைப்பிணித்தபாந்தளைக்  
கிங்கரொருபுடைகளிந்துபற்றினு  
ரைம்பதினியிரளவிலாற்றலர்  
மொய்ம்பினினெறுழுவலிக்கருளன்மும்மையார்.

(இ - ள்.) அளவு இல் ஆற்றலர் - அளவற்ற வலிமையுடையவர்களுர், மொய்ம்பினின் எறழ் வலி கருளன் மும்மையார் - தம்கம் புஜபலத்தால் மிக்கவலிமையுள்ள கருடனிலும் மூன்றாமடங்கு மிக்கவர்களுமான, கிங்கரர்

ஐம்பதினாயிரர் - எவ்வளவு ஐம்பதினாயிரம்பேர், ஒரு புடை கிளர்ந்து - ஒரு பக்கத்தில் வந்து கூடிநிறைந்து, பைங் கழல் அநுமனை பிணித்த பார்த்தனை பற்றினார் - பசுமையான வீரக்கழலையுடைய அநுமானைக் கட்டியுள்ள பாம்பைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு போகலானார்கள்; (எ - று.)

‘ஒருபுடை கிளர்ந்து பார்த்தனைப் பற்றினார்’ என்றதனால், வாற்பக்கத் தைமாத்திரம் பிடித்துக்கொண்டன ரென்க. ஒருபுடை யென்றதனானே மற்றொருபுடைக்கும் அங்ஙனவியனரேயென்று கொள்வாரு முளர். மிக்கவலிமையுடைய அநுமானை இழுத்துக்கொண்டு செல்லுதற்கு இத்தனைபேர் வேண்டிற்றென்க. கருடன் என்ற வடசொல், கருளன் என்று விகாரப்பட்டது; இவன் - பறவைக்கு அரசன்; காசியபமகாமுனிவரருளால் தோன்றினவனும், அவர்மனையியருள் விசுவதயினால் வளர்க்கப்பட்டவனுமான குமாரன்; பலபராக்கிரமங்களிற் சிறந்தவன்; திருமாலுக்கு வாகனமாயுள்ளான். கிளர்ந்து - உற்சாகிக்கொண்டு எறினுமாம்.

இச்செய்யுளில் இனவெனுகை காண்க.

(கஉ.)

[மற்றும் பல அரக்கர்க்கு கருதியது.]

கூங். திண்டிபுலவர்க்குத் தெருக்குச்சிந்துவான்  
நண்டலிதன் னுருக்கரத்தன்மையான்  
மண்டமர்தொடங்கின் வானரத்துருத்  
கொண்டனந்தகன்கொல்லென்றபலர்.

(இ - ள்.) அந்தகன் - யமன், தின் திறல் அரக்கர்தம் தெருக்கு சிந்துவான் - பலபராக்கிரமங்களையுடைய இராக்கதர்களது கருவத்தை யடக்கக் (கருதி), தண்டல் இல்தன் உரு கரந்த தன்மையான் - அழிதல்வல்லாத தனதுவடிவத்தை மறைத்துக்கொண்டவனும், வானரத்து உரு கொண்டனன் - குரங்குவடிவத்தைக் கொண்டு, மண்டு அமர் தொடங்கினன் கொல்லிக்கப்போரைத் தொடங்கிச் செய்தனனோ? என்றார் பலர் - என்று எண்ணுதலுஞ் சொல்லுதலு மானார்கள் பல இராக்கதர்கள்; (எ - று.)

தானான தன்மையில் அரக்கர்களை வெல்லவும் கொல்லவும் மாட்டாமல் முன்பு இராவணனது திக்விஜயயாத்திரையில் அவனுக்கு முன்நிற்கமாட்டாதுமறைந்துபோய்விட்டவனான யமன், ‘அவ்வாக்கர்களைவென்றும் கொன்றும் வலியடக்கிக் கருவபங்கு செய்யவேண்டுமென்னும் கறுவுகொண்டவனாதலின், அதற்கு உரிய சமயம் பார்த்து; இப்பொழுது, தனது நிஜரூபமான தேவஜன்மம் தேவர்களாற் கொல்லலாகாதபடி வரபலங்களைப்பெற்றுள்ள அரக்கரை யழித்தற்கு உதவாமையாலும், முன்பு தோல்வியுற்ற தேவவடிவத்தோடு மீளவும் அவர்கள்முன்னிலையில் வருதற்கு வெள்கியும், அத்தேவசரீரத்தைவிட்டு, “குரங்குமுகமென்றெனையிகழ்ந்த வுனிலங்கைநகரிற், குரங்குகள்புகுந்து நனிகொன்றிகெ லின்றுலனை” என்று நந்திகேசவரன் இராவணனுக்கு இட்ட சாபத்தை யனுசரித்து வானரவடிவங்கொண்டு இங்

வனம் வந்து போர்தொடங்கிவிட்டனளே வென்று அநுமானைக்குமித்துப் பல அரக்கர்கள் சங்கித்துப் பேசினார்கள் என்று கருத்துவிவரம் காண்க.

முன்புநிகழ்ந்தபோரில் இராவணனாற்கொல்லப்படாது தப்பியுய்ந்தன னென்ற இயல்பை யெடுத்துக்காட்டுவார், 'தண்டலில் தன்னுரு' என்றார். அந்தகன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - (பிராணிகட்கு) அந்தத்தைச் செய்பவ னென்று காரணப்பொருள்பெறும்; அந்தம் - முடிவு; அழிவு. கொல் என்ற இடைச்சொல் - ஐயவினாவகையால், ஊகித்தற்பொருளில் வந்தது. (கரு.)

[அரக்கர்களும் அரக்கியர்களும் நம்நம் மாளிகையினின்று

வேடிக்கைபார்த்தல்.]

கசு. அரமியந்தலந்தொறுமயம்பொன்மாளிகைத்  
தரமுறுநிலைதொறுஞ்சாளரந்தொறு  
முரசெறிகடைதொறுநிறைத்துமொய்த்தனர்  
நிறைவளைமகளிருநிறைந்தலாமந்தரும்.

(இ - ன்.) நிறைவளை மகளிரும் - வரிசையான [பல] வளையல்களை யணிந்த பல இராக்கதஸ்திரீகளும், நிறைந்த மைந்தரும் - வரிசை வரிசை யாக வந்துநிரண்ட இராக்கதர்களும், - அரமியம் தலம் தொறும் - மாளிகை யின்மேலுள்ள நிலாமுற்றங்களிலும். அம் பொன் மாளிகை தரம் உறு நிலை தொறும் - அழகிய பொன்மயமான வீடுகளின் மேல்நிலைகளிலும், சாளரம் தொறும் - பலகண்களிலும், முரசு எறிகடை தொறும் - முரசுவாத்தியங்கள் அடித்து முழங்கப்பெறுகிற வாயில்களிலும், இறைத்து மொய்த்தனர் - (அசோகவனத்தையும் இராக்கதவீரர்களையும் அழித்திட்ட குரங்கைக் கட்டி யிழுத்துக்கொண்டுபோகும் வினோதத்தைப் பார்த்தற்கு) ஆரவாரஞ்செய்து கொண்டு கூடிநெருங்கினார்கள்; (எ - று.)

அரமியம் - ஹர்மயம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; இச்சொல் - தன வான்களுடைய வீட்டுக்குப் பெயராகவும் வழங்கும். தரம் உறு நிலை - மேன் மைப்பொருந்திய நிலை.

(கசு)

[மற்றும் பல அரக்கர்கள் கருதியது.]

கரு. கயிலையினொருதனிக்கணிச்சுவானவன்  
மயிலியற்சீதைதன்கற்பின்மாட்சியா  
லெயிலுடைத்திருநகர்சீதைப்பவெய்தின  
னயிலெயிற்றொருகுரங்காயென்பார்பவர்.

(இ - ன்.) கயிலையின் - கைலாஸகிரியில் வீற்றிருக்கிற, ஒரு தனி கணி ச்சி வானவன் - ஒப்பற்றதொரு மழுவென்னுமாயுதத்தை யேந்திய மகா தேவனுன சிவபிரான், மயில் இயல் சீதைதன் கற்பின் மாட்சியால் - மயில் போலுஞ் சாயலுள்ள சீதாதேவியினது பதிவிரதாதருமத்தின் மகிமைமீறால் துண்டப்பட்டு, அயில் எயிற்று ஒரு குரங்கு ஆய் - கூரியப்பற்களையுடைய ஒரு

குரங்கின் வடிவமாகி, எயிலுடை திருநகர் சிதைப்ப எய்தினன் - மதில்களை யுடைய அழகிய இந்த லங்காபுரியை அழிக்க வந்தான்போலும், என்பார் பலர் - என்று எண்ணுபவரும் சொல்லுபவரு மாணர்கள் பல இராக்கதர்கள்.

கணிச்சி - குலாயுதமுமாம். ஸீதா என்ற வடசொல், சீதை யென்று விகாரப்பட்டது; இதற்கு - கலப்பையுழுபடைச்சாலென்று முதலிற்பொருள்: ஜநகமகாராஜா யாகஞ்செய்தற்குச் சாலையமைத்தற்பொருட்டு நிலத்தையுழுத பொழுது . அப்படைச்சாலினின்று தோன்றியவ ளாதலால், ஜநகிக்குச் சீதையென்று பெயராயிற்று; இடவாகுபெயராகிய காரணக்குறி. சாதாரண மான குங்குக்கு இவ்வகை வலிமையும் திறமையும் இயல்பல்லவாதலால், இதனை இவ்வனம் தெய்வக்குருக்கென்று சங்கித்தனர். “தெய்வந்தொழாஅள் கொழுநற் றெழுநெழுவான். பெய்யெனப் பெய்யும் மழை” என்றபடி கற்புடையமகளிர்க்குத் தெய்வமும் எவல்செய்யுமாதலால், சீதையினது கற் பின் ஆற்றலாற் சிவபிரான் குங்குலவடிவமாய் இந்நகரை யழிக்க வந்தன னென்று கொண்டன ரென்க. பகையழிக்கவல்ல சிறந்த படைக்கலமுடை யவனென்பார், ‘ஒருதனிக்குணிச்சிவானவன்’ என்றார். (௧௫)

[இலங்கையிலுள்ள தேவஸ்திரீகா பலரும் அக்காட்சியைக் காண வந்து கூடுதல்.]

௧௬. அரம்பையர் விஞ்ஞானபட்டன நவஸ்ஸிரா  
கரம்பினுமினிய சொனுகநாடியர்  
கரும்பியல்சுத்தியநியங்கர்கன்னியர்  
வரம்பறுநம்மையர் தலைமயங்கினர்.

(இ - ள்.) அரம்பையர் - தேவஸ்திரீகளும், விஞ்ஞான நாடு அளக வல்லி யர் - வித்தியாதர லோகத்திலுள்ள கூற்றிலையுடைய கொடிபோன்றவர்க ளான வித்தியாதரஸ்திரீகளும். கரம்பினும் இனிய சொல் நாக நாடியர் - யாழ்நரம்பி னிசையைக்காட்டிலும் இனிமையான சொற்களையுடைய நாக லோகத்துக்கன்னிகைகளும், கரும்பு இயல் சித்தியர் - (தம்மைறுகர்வார்க்கு மிங்க இன்பரசத்தைக் கொடுத்தலிற்) கரும்புபோன்றவர்களான சித்தகன் னிகைகளும், இயக்கர்கன்னியர் - யகுகன்னிகைகளும். — வரம்பு அறு சும் மையர் - அளவற்ற இரைச்சலுடையவர்களாய், தலைமயங்கினர் - எவ்விடங் களிலும் வந்து கூடினார்கள்; (எ - று.)

இவர்கள், இராவணனால் ஆங்காங்கிருந்து பலாக்காரமாகக் கவர்ந்து கொண்டு வரப்பட்டவர்; “அந்தணர்தங்கன்னியரும் சுராசுரர்தங் கன்னிய ரும் அளவிலாத, கந்தருவர்கன்னியரும் முதலாய கன்னியரைக் கண்ணிற் கண்டான்,” “ஆக்கவர்கள் பூனாவாயகப்பட்ட கிளியென்ன வளவிலாற்ற, லோங்குபுலியாய்ப்பட்டவுழையென்ன உண்ணடுக்கமுற்றோர் கொண்டைத் தேங்கமழ்பூங்குழலியரைத் தெய்வத்தேர்மிசை யேற்றிச் சேனைசூழத், தாங் கரியபேராற்றற்றசக்கிரிவன் துநநகரி வந்து சார்ந்தான்” என்னும் உத்தராமாயணங் காண்க. நார்ப்பு - அதன் ஒலிக்கு ஆகுபெயர். நாடியர் - பெண்

பன்மைகுறிக்குஞ் சொல்; நாடு - பகுதி, இ - பெண்பால்விகுதி, அதன்மேல் அர் - பலர்பால்விகுதி. இயல் - உவமவுருபு. சித்தியர் - சித்தர் என்பதன் பெண்பால். சித்தர் - அணிமா முதலிய யோகசித்தி பெற்றவர். வித்தியா தரர், நாகர், சித்தர், யக்ஷர் என இவர்கள் - பதினெட்டுத் தேவகணங்களின் பாற்பட்டவர். தலை - இடம். தலைமயங்கினார் - தம்மிற்கலந்து திரண்டார்கள் எனப்படும்.

(௧௬)

[மற்றும் பலர் கருதியது.]

௧௭. நீரிடைக்கண்டுயிரினெடிய நேமியுந்  
தாருடைத்தனிமலருலகின் முறையு  
மோருடற்கொண்டுதம்முருவமாற்றினர்  
பாரிடைப்புருந்தனர் பகைத்தென்பார்பலர்.

(இ - ன்.) நீரிடை கண்துயில் நெடிய நேமியும் - கடலிலே பள்ளி கொண்டு யோகசித்திரைசெய்பவனும் பெரிய சக்கராயுதத்தை யுடையவனுமான திருமாலும், தாருடை தனி மலர் உலகின் தாதையும் - தாமரைமலர் மாலையைத் தரித்துள்ளவனும் ஒப்பற்ற (திருமாலின் நாபித்) தாமரைமலரில் தோன்றியவனும் உலகங்களைப் படைத்தவனுமான பிரமனும், பகைத்து - (அரக்கர்களோடு) பகைமைகொண்டு (அவர்களை யழித்தற்பொருட்டு). தம் உருவம் மாற்றினர் ஓர் உடல் கொண்டு - தங்கள் வடிவத்தை யொழித்தவர்களாய் வேறுஒரேவடிவமாகி. பாரிடை புருந்தனர் - (இங்ஙனம்) நிலவுலகத்திலே பிரவேசித்தார்கள்போலும், என்பார் பலர்—; (௭ - று.)

அக்ரூரங்கை, பிரமன் விஷ்ணுஎன்னும் இருவரும் கொண்ட ஒருவடிவமென்று கருதின ரென்க. 'நீர்' என்றது, பிரளயப்பெருவெள்ளத்தை; பாற் கடலென்று கொண்டால், இலக்கணையாம். ஒவ்வொருகடலிலும் ஒவ்வொருவடிவங்கொண்டு திருமால் கணவளர்த்தருளுகின்றன னென்ற பிரமாணத்தியும் உண்டு. நெடியநேமி என்பதை - அடையடுத்த ஆகுபெயரெனக் கொள்க; அன்மொழித்தொகை யென்னலாகாது: “ஐந்தொகைமொழிமேற்பிற்தொக லன்மொழி” என்றபடி யாதாயினும் ஒருதொகையின்மேற்பிறத்தல் அன்மொழித்தொகைக்கு இலக்கணமாதலும். 'நெடியநேமி' என்பது பெயரெச்சத்தொகாநிலைத் தொடராதலுங் காண்க. 'நெடிய' என்பதை நேமியுடையானுக்கு அடைமொழியாகவுங் கொள்ளலாம்; திரிவிக்கிரமாவதாரகாலத்திலும் விசுவரூபத்திலும் விராட்ஸ்வரூபத்திலும் பெருவடிவு கொண்ட என்பது பொருள். எல்லாமலர்களிலும் தாமரை சிறத்தலால், அடைமொழிகொடாது வானா 'மலர்' எனப்பட்டது; “பூவெனப்படுவது பொறிவாழ் பூவே” என்றார் பிறரும்; (பொறி - இலக்குமி.) தாத, ரூபம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. “அத்திசைமுகளோடு, உந்திக்கமலம் விரிந்தால் விரியும் உகக்கடையில். முந்திக்குவியி லுடனேருவியும் இம்மூதண்டமே” என்றபடி பிரபஞ்சோற்பத்திக்குக் காரணமான மூலத்தாமரை மலராதலால், அச்சிறப்புத்தோன்ற 'தனிமலர்' எனப்பட்டது. அன்றியும்,

தனி மலர் - தனித்தமலர் எனினுமாம்: பிரளயவெள்ளத்திற் பள்ளிகொண்டருளிய ஸ்ரீமந்நாராயணனது திருவுந்தித்தாமரை பூத்தபோது வேறு ஒரு மலரும் உடன் இல்லாமை கருதுக. ப்ரமவிஷ்ணுக்கள் தாமானநிலையில் அரக்கர்களையழிக்குந் திரமிலவென்பது தோன்ற 'பகைத்துத் தம்முருவம் மாற்றினர் ஓர்உடற்கொண்டு பாரிடைப்புக்குந்தனர்' என்றன ரென்க. (௧௭)

[இராக்கதர்களோழிந்த ப்ரமாவனவருங் கண்ணீர் பெருக்குதல்.]

கஅ. அரக்கருமரக்கியர் குழாமுமல்லவர்

காக்கிலர்நெடுமழைக்கண்ணினீரது

விரைக்குழற்சீதைதன்மெலிவு நோக்கியோ

விரக்கமோவறத்தினைதெண்மையெகொலோ.

(இ - ன்.) அரக்கரும் அரக்கியர் குழாமும் அல்லவர் - இராக்கதர்களும் ராக்ஷஸஸ்திரிகளுடைய கூட்டமும் மல்லாத அரம்பையர் முதலியோரனைவரும், நெடு மழை கண்ணின் நீர் காக்கிலர் - நீண்ட மழைத்தாரைபோன்ற கண்ணீர்ப்பெருக்கை உள்ளடக்க மாட்டாதவரானார்கள்; அது - அங்குனம் அடக்கமுடியாதபடி கண்ணீர் பெருக்கியது, - விரை குழல் சீதைதன் மெலிவு நோக்கியோ - நறுமணமுள்ள கூந்தலையுடைய சீதாதேவியின் துன்பத்தைப் பார்த்ததனால் நேர்ந்ததோ? இரக்கமோ - (அன்றி அதுமான் பாச பந்தப்பட்ட விஷயத்திற் கொண்டு) இரக்கத்தால் நேர்ந்ததோ? அறத்தினது எண்மையே கொலோ - தருமத்தினது எளிமையைக் கருதியதலையே நேர்ந்ததோ? (௭ - ௮.)

எனவே. இம்மூன்றும் அரம்பைமுதலியோர் கண்ணீர் சொரிதற்குத் தனித்தனி காரணமாகத்தக்கனவென்பது விளங்கும்; "அன்பிற்குமுண்டோ வடைக்குந்தாழ் ஆர்வலர், புன்கண்ணீர் பூசல்தரும்" என்றபடி தம்மால் அன்பு செய்யப்பட்டவரது துன்பக் கண்டவிடத்து அன்புடையார் கண் பொழிகின்ற நீர் அடக்குதற் கரிதாதலால், தம்கண்ணில் தளும்பிய நீரை இராவண பயத்தால் உள்ளடக்கமாட்டாது வெளியிட்டன ரென்க. இங்கு 'விரை' என்றது - வாசனேச்சாந்து, நறுமணப்புகை. நறுமலர் முதலியவற்றின் சம்பந்தத்தாலான செயற்கை நறுமணத்தையென்றி, உத்தமஜாதி ஸ்திரீகளது கூந்தலுக்கு இயல்பாகவுள்ள இயற்கை நறுமணத்தையும் குறிக்கும். "தாவருந்திருநகர்த்தையலார்முத, லேவரு மிடைவீழந் திரங்கி யேங்கினார், காவலன்களின்மிசை வீழ்ந்து காவன்மாத், தேவரு மழுதனர் களிக்குஞ்சிந்தையார்" என்று கீழ் அட்சுமாரன் வதைப்பட்டலத்தி னீற்றிற் கூறியபடி பல அரக்கர்களின் மரணத்துக்காக மற்றையரக்கர்களும் அரக்கியர்களும் அழுத போது அரம்பையர் முதலிய தேவமாதர்கள் மனத்துக் களிப்புற்றனராயினும் இராவணபயத்தால் அக்களிப்பு வெளித்தோன்றாதபடி அதனை உள்ளடக்கிவிட்டு அவ்வரக்கர்கள்பக்கல் அன்புள்ளவர்களாகத் தம்மைக்காட்டி அவர்களை மகிழ்வித்துத் தாம்உய்யுமாறு அவர்களுடன் அழுதுநின்ற சமயத்தில், அரக்கர்களையழித்த குரங்கு கட்டுப்பட்டதென்ற செய்தியைக் கேட்ட

வுடன் அரக்கர்களும் அரக்கிமாறும் களிப்புற்று முந்தியசோகத்தைக் கை விட்டு அழுகையொழிந்து கண்ணீர்ப்பெருக்கை அடக்கினராக, அரம்பையர் முதலியோர் அங்ஙனம் களிப்புருமையாற் கண்ணீரையடக்காது பெருக்கிய படியே நின்றனரென்று விவரம் காணலாம். (கஅ)

[அநுமானுடைய கருத்தை இதுமாதல் ஆறுகவிகளிற் கூறுகிறார்.]

கக. ஆண்டொழில்நுமனுமொரோடேகிணை  
மீண்டிலன்வேறிலன்னிரும்புநிறில்  
னீண்டிதுவேதொடர்ந்திலங்கைவேந்தனைக்  
காண்டலேநலனென்கருத்தினெண்ணினான்.

(இ - ன்.) ஆண் தொழில் அநுமனும் - ஆண்மைத்தொழிலாகிய பராக் கிரமத்திற் சிறந்த அநுமானும். — 'சுண்டு இதுவே தொடர்ந்து - இப்போது செல்லுகிற இச்செல்லுகையே காரணமாக இவர்களுடனே சென்று, இலங்கைவேந்தனை காண்டலே - இலங்கையரசு ஒரு இராவணனைக் கண்டுபிடிக்க வதே, நலன் - நல்லது', என - என்று, கருத்தின் எண்ணினான் - தன்மனத்தில் நினைத்தவனும், மீண்டிலன் - (நாகபாபத்தத்தினின்றும் திமிழிக்கொண்டு) திரும்பப்போய்விடாமலும், வேற இலன் - (அவ்வரக்கர்கள் கருத்துக்கு) மாறுபடாமலும், விரும்பல் உற்றிலன் - வேறொன்றையும் மனத்தில் விரும்பாமலும், அவரோடு எகிணை - அவ்வரக்கர்களுடனே சென்றான்; (எ - று.)

இது - தொகுத்துச்சுட்டல்; அடுத்த ஐந்துகவிகளும் - வகுத்துக்காட்டல். சுண்டு - இகரச்சுட்டு நீண்டது. கருதுவது கருத்து என மனத்துக்குக் காரணக்குறி. (கக)

20. எந்தையதருளி நூற்றாமன் செவடி  
சுந்தைசெய்தலத்தி நுஞ்சிநைவாவான்  
தந்துள் வரத்தினுந்தறுகட்பாடமுஞ்  
சிந்துவெனயர்வுநுசிந்தைசீரிதான்.

(இ - ன்.) எந்தையது அருளினும் - எந்தந்தையான் வாயுத்தேவனுடைய கருணையினாலும், இராமன் சே அடி சிந்தை செய் நலத்தினும் - ஸ்ரீராமபிரானுடைய சிவந்ததிருவடிகளை (ரான் எப்பொழுதும் இடைவிடாது) தியானஞ்செய்கின்ற நன்மையினாலும், சீதை வானவர் தந்துள்ள வரத்தினும் - சீதா பிராட்டியும் தேவர்களும் கொடுத்துள்ள வரங்களினாலும், தறுகண் பாசமும் சிந்துவென் - கொடிய இப்பிரமபாசத்தையும் அற்றுச்சித்திரிவிடச் செய்யவல்லேன் யான்; (ஆயினும்), அயர்வு உறு சிந்தை சீரிது - (அப்படியொன்றுஞ் செய்யாமல் இப்பாசத்துக்கு இளைப்புற்றிருக்கிற கருத்தே (இச்சந்தர்ப்பத் திற்குச்) சிறப்புடையது; (எ - று.)—ஆல் - சுற்றரசை.

'அயர்வுறுச்சிந்தைசீரிது' என்றதன் காரணம், அடுத்த நான்குகவிகளில் விளங்கும். அநுமான் நான் பிறந்தவுடனே சூரியனைக் கவரச்சென்றபோது

தேவேந்திரனது வச்சிராயுதத்தினால் கன்னத்தில் அறையப்பட்டுக் கீழ்வழுந்து மூர்ச்சையடைந்துவிட்ட துன்பத்தைத் தண்தந்தையான வாயுதேவன் உணர்ந்து அன்புடன்வந்து தன்னைஎடுத்து மடியில்வைத்துக்கொண்டுசெய்த முயற்சியால் தீர்த்தமைபற்றி, அத்தந்தையினருளினால் இப்பாசபந்தத்தை யுஞ் சிதறுவே னென்றான். அப்பொழுது வாயுதேவன் கோபங்கொண்டு சகலபிராணிகளின் மலமூத்திராசயங்களில் தம்பித்திருந்ததனால் அனைத்து யிரும் வயிறுலீங்கிச் சுவாசம்விடமாட்டாமல் தபிக்கவே, வேள்வி முதலிய வைதிகமொன்றும் நடவாமல் தேவதைகட்கு மகிமை குறையலானமைபற்றித் தேவரயாவரும் பிரமதேவனையடுத்து உலகத்திற்கு நேர்த்த துன்பத்தை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அந்நான்முதக்கடவுள் தேவர்களுடனே அநுமான் விழுந்திருந்த மலையினிடம் வந்து தந்தைமடியில் மந்தசுவாசத்தோடு கிடந்த இக்குரங்குக்குடியைக் கையால் நடவினமாத்திரத்தில் இவன் வேதனை தீர்ந்து கண்ணிறந்துவிழிக்க, படைத்தற்கடவுள் அவ்வாயுவின் உகப்பிற்காகவும் இனிஆகவேண்டிய பெரியகாரியங்கட்காகவும் அவ்வாசசிகவுக்கு வரங்கொடுக்குமாறு தேவர்கட்குச் சொல்ல, இத்திரன் சூரியன் வருணன் குபேரன் சிவபிரான் முதலிய தலைமைத்தேவர்பலரும் பலவரங்கோவழங்க, பிரமனும் வரமருளி அநுக்கிரகித்துச் சென்றன னென்ற வரலாறு இங்கு உணரத்தக்கது. இவ்வளவுபெருமைக்கும் காரணம் வாயுதேவனுக்கு மைந்தனிடமுள்ள பிரியமே யாதலால், அத்தந்தையது அருள் முக்கியமாகப் பாராட்டி முதலி லெடுத்துக் கூறப்பட்டது.

புரீராமபாதாம்புஜத்தில் நந்திரபக்தி செய்தவர் எவ்வகையிலெக்கனையுங் கடக்கவல்லவெ றென்பது. பாசித்தம். சீதை தந்தருளிய வரம்:—“பாழிய பணைத்தோள்வீர துணையிலென் பாயுதீர்த்த, வாழிய வள்ளலே யான் மறு விலாமனத்தே னென்னின், பாழியோர்பகலாயோதும் யாண்டெலா மூலக மேழும், ஏழும் வீவுற்றொன்றும் இன்றெனவிருத்தியென்றான்” எனக் கீழ் உருக்காட்டுபடலத்திற் காண்க. தேவர்கள் தந்துள்ள வரங்களில் “தாதா வுரைக்கு மிவன்பிாமதண்டாற்றனுஞ்சாவின்றி, மேதாவியுமாயொருநாளும் விளியாநாளுமுறுகவென” என்றது முக்கியமாக உணரத்தக்கது. (௨௭)

உக. வளையெயிறுந் தரக்கனையுற்றுமந்திரத்  
தளவுறுமுதியுருமறியவாணையால்  
விளைவினைவிளம்பினான்மிதிநாடிபை  
யினகின்னென்வயினீதிலையுமால்.

(இ - ன்.) வளை எயிறு அரக்கனை உற்று - வளைந்த கோரத்தங்களை யுடைய ராக்ஷஸராஜனான ராவணனைப் போய்ச்சந்தித்து, —மந்திரத்து அளவுறு முதியரும் அறிய-(அவனுடைய) ஆலோசனைச்சபையிலே சேர்ந்துள்ள பெரியோர்களான மந்திரிகளும் அறியும்படி, ஆணையால் விளைவினை விளம்பினால்-(அவ்விராமபிரானுடைய) கட்டளையினால் நேரக்கூடியசெயலை(யான்) சொன்னால், (அவ்விராவணன்), இளகின் - மனவுறுதிசூலந்துகெகிழ்ந்து,



மிதிலைநாடியை என்வயின் ஈதல் எயும் - சேதையை என்னிடம் கொடுத்து விடக்கூடும்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றகை.

முதியர் - அறிவிலும் அநுபவத்திலும் முதிர்ந்தவர்; ஞானவிரும்பத்தரும் வியோவிரும்பத்தருமாயுள்ளார். 'மந்திரத்து அளவுறு முதியர்' எனவே, மந்திரிக ளென்றதாயிற்று. ஆணையால் விளைவு - இனி இராமபிரான் செய்யக்கூடிய ராக்ஷசநாசம் ராவணவதம் முதலியன. விளை விளை - வாலிவதம் முதலாக நீதழ்ந்தசெயல்களை, விளம்பினால் என்றும் உரைக்கலாம்; விளைவிளை - இனி நோவதை, ஆணையால் விளம்பினால் - உண்மையாக எடுத்துச்சொன்னால் என்றும்; ஆணையால் விளைவிளை விளம்பினால் - ஈக்கிரீவன் சொன்னதாக நடக்கப்போகிறதை நான் சொன்னால் என்றும் உரைப்பாரும் உளர். மிதிலை நாடி - விதேகதேசத்து மிதிலையென்னும் நகரத்திற் பிறந்துவளர்ந்தவள்; ஐக்கருலத்து மிதியென்னும் அரசனால் ஆளப்பட்டமைபற்றி, 'மிதிலை' என்று பெயர். விளை விளை எனப் பிரித்து. விளைந்தொகைநிலைத் தொடராகக் கொண்டு, விளைந்தசெயல் அல்லது விளையுஞ்செயல் என்றலு மொன்று. 'விளைவன விளம்பினால்' என்றும் பாடமுண்டு. (உக)

உஉ. அல்லதூ உமவனுடைத்துணை வராயினுர்க்  
கெல்லையுந்தெரிவுறுமெண்ணுந் தேறலாம்  
வல்லவனிலைமையுமனமுந்தேறலாஞ்  
சொல்லுகமுகமெனுந்தூதுசொல்லலெ.

(இ - ள்.) அல்லதூஉம் - அதுவல்லாமலும், அவனுடை துணைவர் ஆயினுர்க்கு - அவ்வீராவணனுக்குத் துணைசெய்பவராயுள்ள மந்திரிகள் சேநாபதிகள் முதலானவர்களுடைய, எல்லையும் - அளவும். தெரிவுறும் - தெரிவதாகும்; எண்ணும் தேறலாம் - (அவர்களுடைய) எண்ணத்தையும் தெரிந்து கொள்ளலாம்; வல்லவன் - வல்லவனான இராவணனுடைய, நிலைமையும் - நிலைமையையும், மனமும் - மனக்கருத்தையும். சொல் உக - (அவனது வாயினின்று) சொற்கள் வெளிப்பட அவைகொண்டும், முகம் எனும் தூது சொல்ல - (அவனுடைய) முகமாகிய தூதர் சொல்லவும், தேறலாம் - தெளிந்துகொள்ளலாம்; (எ - று.)

"அகத்திலழகு முகத்தில்தெரியும்," "முன்னம், முகம்போல முன்னுரைப்பதில்," "முகனுரைக்கு முண்ணின்ற வேட்கை" என்றபடி முகத்தின் குறிப்பிலே மனக்கருத்து வெளியாதலால், 'முகமெனுந்தூதுசொல்ல மனமுந் தேறலாம்' என்றார்; இதனை, 'எண்ணுந்தேறலாம்' என்றதனோடுங் கூட்டுக. தூதர் செய்தி கூறுதல்போல முகம் மனக்கருத்தைப் பிறர்க்கு உணர்த்திவிடுதலால், 'முகமெனுந்தூதுசொல்ல' எனப்பட்டது; உருவகம். செய்யுளோசை குன்றாவிடத்து, இனியவோசையைத் தருதற்பொருட்டு, 'அல்லதும்' என்பது 'அல்லதூஉம்' எனக் குறிப்பொழியும் நீண்டு அளபெடுத்தது; இன்னிசையளபெடை. எண் - வலிமையுமாம். உக, சொல்ல என்ற செய்வெனெச்சங்களில் உம்மை தொக்கது, வினைச்செவ்வெண். (உஉ)

உரு. வாலிதன்னிறுதியுமரத்துக்குற்றதும்  
கூலவெஞ்சேனையின்குணிப்பிலாமையு  
மேலவன் காதலன்வலியுமெய்ம்மையா  
னீனிறத்திராவண்ணெஞ்சினிற்சுமால்.

(இ - ள்.) வாலிதன் இறுதியும் - வாலியின் மரணமும், மரத்துக்கு உற்  
றதும் - மராமரத்துக்கு நேர்ந்த அபாயமும், வெம் கூலம் சேனையின் குணி  
ப்பு இலாமையும் - கொடிய குரங்குச்சேனையின் அளவில்லாமையும், மேல  
வன் காதலன் வலியும் - சூரியகுமாரனான சுக்கிரீவனுடைய வலிமையும், -  
(யான் நேரிற்சென்று சொல்லுமிடத்து), நீல் நிறத்து இராவணன் நெஞ்சில்  
மெய்ம்மையால் நிற்கும் - நீலநிறத்தையுடைய இராவணனது மனத்தில்  
உள்ளபடி பதியும்; (எ - று.)—ஆல் - ஈற்றகை: தேற்றமுமாம்.

இவையனைத்தும் இராவணன்மனத்திற் பதியுமானால் அவன் அஞ்சிப்  
பிராட்டியை விட்டிடக்கூடு மென்பது உட்கோள்.

வாலீ என்ற வடமொழிப்பெயர்க்கு - வாலில் வலிமையுடையவனென்  
றும், வாலினின்று பிறந்தவனென்றும் காரணப்பொருள் கூறுவர்; இவன் -  
இந்திரன்மகன்; சுக்கிரீவனது தமையன்; கிஷ்கிந்தாநகரத்தை யாண்ட  
வாநரராசன்; தன்னையெதிர்த்தாரது வலிமையிற் பாதி தன்னிடம் வந்து  
கூடும்படி வரம்பெற்றவன்; இராவணனை ஒருகால் வென்று பின்பு அவனது  
வேண்டுகோளின்படி அவனோடு அக்கினிசாட்சியாக நண்புகொண்டவன்.  
இவனை இராமபிரான் கொன்ற செய்தி கதைத்தொடர்ச்சியிற் குறிக்கப்பட்  
டது. வாலி முன்னமே இராவணனுடன் அக்கினிசாட்சியாக நட்புக்கொண்  
டிருந்தமைபற்றி அவனைத் தான் உதவியாகக்கொண்டால் இராவணனு  
துஷ்டர்களைத் தொலைக்க வகையில்லாமையால் இராமன் வாலியை நண்பாகக்  
கொள்ளாமல், சரணமடைந்த சுக்கிரீவனை நண்பாகக்கொண்டு அவனது  
வேண்டுகோளின்படி அவ்வாலியை வதைத்திட்டன என்க,

மாநீதுக்த உற்றது:— இராவணனால் அபகரிக்கப்பட்ட சீதையைத்  
தேடிக்கொண்டு சென்ற இராமலக்ஷ்மணரை அநுமான் மூலமாகச் சுக்கிரீ  
வன் சிநேகித்தபிறகு, தனதுபகைவனும் மகாபலசாலியுமான வாலியைக்  
கொல்லும் வல்லமை இராமபிரானுக்கு உண்டோ இல்லையோ வென்று ஐய  
முற்றுத் தன்சந்தேகம் தீருமாறு 'எதிரிலின் எழுமராமரங்கனையும் ஏக  
காலத்தில் தொலைபடும்படி எய்யவேண்டும்' என்று சொல்ல, உடனே இராம  
பிரான், ஓரம்பு தொடுத்து அந் ஸப்தஸாலவிருகங்களையும் ஒருங்கு  
தொலைபடுத்தின எனப்பதாம்.

கூலம் - லாங்கூலம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; வால் என்பது  
பொருள்; அது - சினையாகுபெயராய், நீண்டவா லுள்ளகுரங்கைக் குறித்தது.  
மேலவன் - மேலேவிளங்குபவன்; அல்லது, தேவர்களில் மேன்மையுடைய  
வன். காதல் - அன்பு; அதற்கு இடமானவன், காதலன்: இதன் பெண்பால்,  
காதலி (மகள்); இச்சொற்கள், கணவன் மனைவியர்க்கும் வழங்கும். இந்நில

நீராடியவரெவரும் பெண்வடிவமுறுக வென்று உமாதேவியின் கட்டளை பெற்றதொரு சரசில் நீராடியமைபற்றிப் பெண்வடிவங்கொண்ட ருக்ஷாஜஸ் என்ற வாநராஜனது அழகைக்கண்டு காழற்ற இந்நிரனது அருளால் அப் பெண்குரங்கினிடர் தோன்றினவன் வாலியென்றும், அங்ஙனமே காழற்ற ரூரியனுக்கு அப்பெண்குரங்கினிடர் தோன்றியவன் சக்கிரீவ னென்றும் அறிக. (உ௩)

உ௪. ஆதலானரக்கனையெய்தியாற்றலு  
நீதியுமனக்கொளநிறுவிநின்றவும்  
பாதியின்மேற்செலநாறிப்பைப்பைப்ப  
போதலேகருமமென்றதாமன்போயினான்.

(இ - ள்.) ஆதலான் - ஆகையால், —அரக்கனை எய்தி - இராவணனைச் சந்தித்து, —ஆற்றலும் - (இராமபிரானது) வல்லமையையும், நீதியும் - நியாய நெறியையும், மனம் கொள நிறுவி - அவன்மனத்திற் பதியும்படி (சொல்லி) நிலைநிறுத்தி, —(அவன் பிராட்டியை விட்டிடுதற்கு இசையாலாயின்). நின்ற வும் - (இதுவரை என்னால் அழிக்கப்பட்டவைபோக) மிச்சமாயுள்ள ராக்ஷசேனைகளையும், பைப்பைய - கொஞ்சம்கொஞ்சமாக, பாதியின்மேல் செல நாறி - பாதிக்குமேலாக அழித்துவிட்டு, போதலே - (அப்பால் மீண்டு கிஷ்கிந்தைக்குச்) செல்லுதலே, கருமம் - இப்பொழுது செய்யத்தக்க தொழில், என்று - என்று தீர்க்கமாக ஆலோசித்துக்கொண்டே, அநுமன் போயினான் - அநுமான் (தன்வல்லமையைக் காட்டாமல் அரக்கர்களுடனே அடங்கிச்) சென்றான் ; (௭ - று.)

பைப்பைய - பையப்பைய என்ற விளையெச்சவடிக்கின் விகாரம். பையெனல் - மந்தக்குறிப்பு. ௭ - பிரிதலை. (உ௪)

[இந்நிரசிந்து அநுமானே இராவணன் மாளிகைக்குக் கொண்டு செல்லுதல்.]

உ௫. கடவுளர்க்கரசனைக்கடந்ததோன்றலும்  
புடைவரும்பெரும்படைப்புணரிப்பார்த்தெழு  
விடைபிணிப்புண்டதுபோலும்வீரனைக்  
குடைகெழுமன்னனிற்கொண்டுபோயினான்.

(இ - ள்.) கடவுளர்க்கு அரசனைக் கடந்த தோன்றலும் - தேவராசனான இந்நிரனை வென்ற வீரனான இந்நிரசித்தும், —புடை வரும் பெரும்படை புணரி போர்த்து எழு - பக்கங்களில் வருகிற பெரிய சேனையாகிய கடல் சூழ்ந்துவர, —விடை பிணிப்புண்டது போலும் வீரனை - ருஷபம் கட்டுப் பட்டதுபோலுள்ள வீரனான அநுமானே, குடை கெழு மன்னன் இல், கொண்டு போயினான் - ஒற்றைவெண்கொற்றக்குடையோடுகூடி விளங்குகிற ராக்ஷசராஜனான ராவணனுடைய அரண்மனைக்குக் கொண்டு சென்றான்.

கடவுளர் - (இவ்விலகசம்பந்தத்தைக்) கடத்தலையுடையவர்; உள் - தொழிற்பெயர்விகுதி. புணரி - (நதிகள் தன்னிடம்வந்து) புணரப்பெறுவது; புணர்

தல் - சேர்தல். விடை - வருஷம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம்; எருது என்று பொருள். மன்னனில் - அரசனிடத்து எனினுமாம்; இவ்வுரைக்கு, இல் - ஏழனுருபு. (உரு)

[தூதர்கள் ஓடி இராவணனுக்குச் செய்திகூறுதல்.]

உக. தூதுவரோடினர்தொழுதுதொல்லைநான்

மாதிரங்கடந்தவற்குறுகிடன்னநின்

காதலன் மரைமலர்க்கடவுள் வாளியா

லேதில்வானரம்பிணிப்புண்டதாமென்றார்.

(இ - ள்.) தூதுவர் - (இந்திரசித்தினு லேவப்பட்ட) தூதர்கள், — ஓடினார் - ஓடிச்சென்று, தொல்லை நான் மாதிரம் கடந்தவன் குறுகி - பூர்வகாலத்திலே திக்குவியசுஞ் செய்தவனுன இராவணனைச் சமீபித்து. தொழுது - (அவனை) வணங்கி, 'மன்ன - அரசனே! நின் காதலன் - உனது புத்திரனுன இந்திரசித்தினது, மரைமலர் கடவுள் வாளியால் - பிரமாஸ்திரத்தினால், எதில் வானரம் பிணிப்புண்டது - நம்மின்வேருன குரங்கு கட்டுப்பட்டது', என்றார் - என்று செய்திகூறினார்கள்; (எ - று.)—ஆம் - அசை; கேற்றமுமாம்.

மாதிரம் என்ற திசையின் பெயர் - இடவாகுபெயராய். அங்குள்ள தேவர்களைக் குறித்தது. கடந்தவற்குறுகி - உயர்திணையிடத்து இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகையில் உயர்திணைப்பெயரீற்றுமெய் வலிவர இயல்பாகாது திரிந்தது; "இயல்பின்விகாரம்." மன்ன - அன்மைவிளி. மரை - தாமரை. யென்பதன் முதற்குறையவிகாரம். எதில்வானரம் - பகைமையுடைய வானரம். எனினுமாம்; எதில் - அயல், பகைமை. (உரு)

[அந்த நற்செய்திகூறின தூதர்க்கு இராவணன் பதிலித்தல்.]

உஎ. கேட்டலுங்கிளர்சுடர்கெட்டவா னென

வீட்டிருள்விழுங்கியமார்பின்யானையின்

தோட்டெதிர்பொருதபேராரங்கொண்டெதிர்

நீட்டினலுவகையினிமிந்தநெஞ்சினான்.

(இ - ள்.) கேட்டலும் - (அச்சொல்லைக்) கேட்டவுடனே, — உவகையின் நியிர்த்த நெஞ்சினான் - சுந்தோஷத்தினுற் பொங்கிய மனத்தையுடையவனுன இராவணன்;—கிளர் சுடர் கெட்ட வான் என - விளங்குகின்ற சூரியன் முதலிய ஒளிகள் ஒழியப்பெற்ற ஆகாயம் போல; சுட்டு இருள் விழுங்கிய மார்பின் - செறிந்த இருளினால் விழுங்கப்பட்ட [மிகக் கருத்து] தன்மார்பில் (அணியப்பட்டுள்ளதும்), யானையின் கோடு எதிர் பொருத - திக்கஜங்களின் தந்தங்களினால் எதிர்த்து மோதப்பட்டதுமான, பேர் ஆரம் - பெரிய முத்துமாலையை, கொண்டு - கழற்றிக்கையிற்கொண்டு, எதிர் நீட்டினான் - (அந்நற்செய்திசொன்ன தூதர்க்கு) எதிரே கைநீட்டி வெருமான மாகக் கொடுத்தான்; (எ - று.)

இராவணன் திக்குவியசுஞ்செய்தகாலத்தில் ஐராவதம்முதலிய திக்கஜங்களை எதிர்த்தபொழுது அவை கோபங்கொண்டு இவன்மார்பில் தமது கூரிய

தந்தங்களால் தாக்குகையில் மிக்கவலிமையையுடைய அந்தமார்பு பெரிதும் ஊறுபடாதாக அத்தந்தங்கள் நுனிஒடிந்திட்டனவென்பது, இங்கு உணரத்தக்கது. ‘விழுங்கிய’ என்பதைப் பெயரெச்சமாகக் கொள்ளாது, செய்யிய வென்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சமாகக்கொண்டு, அதனை ‘விழுங்க’ எனச் செய்வெனெச்சமாகத் திரித்து, சூரியன் முதலிய சுடர்க ளில்லாத வானத்தைப்போலத் தன்மார்பைச் செறிந்த இருள் விழுங்க என்று உரைத்து மொன்று; வானத்திற் சூரியன்போல அவன்மார்பில் விளங்கிக்கொண்டிருந்த இரத்தினஹாரம் அம்மார்பைவிட்டு நீங்குதலால் அங்குப் பிரகாசம்மாற என்பது கருத்து. ‘மார்பன்’ என்பதும் பாடம். (உஎ)

[பெருமகிழ்ச்சிகொண்ட இராவணன் அக்தூரங்கைக் கொல்லாது  
கொணாதி கொல்லுதல்.]

உஅ. எல்லையி ளுவகையா ளெயர்ந்த தோளின்  
புல்லுறமலர்ந்த கட்டுமுது புலின்  
னெல்லையி ளெழுநீருரைத்தென் னுண்ணாய்  
கொல்லலைதருகெனக் கூறுவீரென்றான்.

(இ - ன்.) எல்லே இல் உவகையால் இவர்த்த தோளினன் - அளவிற்ற மகிழ்ச்சியாற் பூரித்த தோள்களையுடையவனும், புல்லுற மலர்ந்த கண் குமுதம் பூலினன் - (சுற்றிடத்தைத்) தழுவுமாறு நன்குமலர்ந்த கண்களாகிய செவ்வாம்பல் மலர்களை யுடையவனுமான இராவணன். (அத்தூதர்களை நோக்கி), ‘நீர் ஒல்லையின் ஒடி என் ஆணையால் உரைத்து - நீங்கள் விரைவில் ஒடிச்சென்று என்கட்டளையால் (இந்திரசித்தினிடந்) செய்துகூறுபவராய், கொல்லலை ந்ருக என கூறுவீர் - (அக்தூரங்கைக்) கொல்லாமலே கொணர்வாயாகவென்று சொல்லுங்கள்.’ என்றான் - என்று கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

இவர்தல் - உயர்தல்; எழுச்சி. ‘புல்லுறமலர்ந்தகண்’ என்பதற்கு - புன்மையாக [பொலிவின்றி] மலர்ந்த கண்களென்றும், (அக்தூரங்கைச்)சந்திக்கு மாறு [காணும்பொருட்டு] மலர்ந்த கண்களென்றும் உரைப்பாரு முள். கோபத்தாற் சிவந்த இராவணன் கண்களுக்குக் குமுதம் நிறத்தில் உவமம். உரைத்துக் கூறுவீர் என்று இயைத்து - உறுத்திச்சொல்வீர் எனினும் அமையும்; “கோத்தின்னாகூறியுரைபாக்கால்” என்றவிடத்துப்போல ஒருபொருட்பன்மொழியுமாம். தோள்பூரித்தலும், கண்மலர்தலும் - மிக்க மகிழ்ச்சியின் குறி. என்ஆணையாற் கூறுவீர்-நான் சொன்னதாகச் சொல்லுங்கள் என்பது.

[அந்தூதர்கள் அச்செய்தியை இந்திரசித்துக்குக் கூறுதலும், இனிக் கவி சீதையின் செய்தியைச் சொல்லத் தொடங்குதலும்.]

உக. அவ்வுரை தூதருமானையால்வருந்  
தெவ்வுரை நீக்கினா றியச்செப்பினு  
நிவ்வுரைநிகழ்வுழியிருந்தசீதையாம்  
வெவ்வுரை நீக்கினா னிலெனம்புவாம்.

(இ - ள்.) அ உரை - அச்சொல்லே, தூதரும் - அந்தத்தூதர்களும், ஆணையால் - அவ்விராவணன் கட்டளைப்படியே, வரும் தெவ் உரை நீக்கினான் அறிய செப்பினார் - எதிர்த்துவருகிற பகைவனென்ற சொல்லையும் இல்லாமற்செய்பவனான இந்திரசித்து அறியும்படி சொன்னார்கள்; இ உரை நிகழ்வுழி - (அநுமான் கட்டுப்பட்டு அரக்கர்கையிற் சிக்குண்டானென்ற) இந்த வார்த்தை எங்கும்பரவியபோது, இருந்த சேதை ஆம் வெவ் உரை நீக்கினான் நிலை - (அசோகவனத்திற்) சிதையிருந்த சேதையாகிய கொடியபழிச்சொல்லை நீக்கியவனது நிலைமையை. விளம்புவாம் - இனிச் சொல்வோம்; (எ - று.)— அதனை, அடுத்த எழுகவிகளிற் காண்க.

இது - கவிக்கூற்று. விளம்புவாம் என்ற தனித்தன்மைப்பன்மை, கவிகளுக்கு உரிய இயல்புபற்றி வந்தது. ஆணையாற்செப்பினார் என்றும், வருந்தெவ் என்றும், சேதையாம் நீக்கினான் என்றும் இயையும். எதிர்த்துவந்த பகைவரைப் பற்றறஅழித்து அதனாலாகும் அச்சத்தாற் பகைவரென்று எவரும் எதிர்த்துவாராதபடி செய்யும் பலபராக்கிரமங்களை யுடையவனென்பது, 'வருந்தெவ்வுரைநீக்கினான்' என்பதன் கருத்து. தெவ்வுரை நீக்கினான் என்பதற்கு - பகைவர்களுடைய உயர்ச்சியை அல்லது ஆரவாரத்தை அன்றிப் புகழை யொழித்தவனென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். 'வரும்'என்பதை 'நீக்கினான்' என்பதோடு இயைப்பினுமாம்: அப்பொழுது, அநுமானப்பிணித்து வருகிற என்று பொருள்காண்க. செப்பு - தெலுங்கில் வழங்குந் திசைச்சொல். வெவ்வுரைநீக்கினான் - சிறிதும் பழிப்புக்கு இடமில்லாதபடி கற்புநிலையைப் பாதுகாத்து வருபவன்; எப்பொழுதும் இன்சொற்களையே பேசுபவளாய்க் கட்டுஞ்சொற்களில்லாதவனென்றும் உரைக்கலாம்: கோபத்தோடு இராவணனைச்சபித்து அவனைக் கற்புநிலையால் அழிக்கவல்லளாயினும் பொறுமையினால் அங்ஙனஞ்செய்யாதவன் என்பது கருத்து. 'இவ்வுரை நிகழ்வுழி' என்பதற்கு - இச்செய்தி இப்படி நடந்துகொண்டிருக்கும்போது என்று உரைப்பாரு முளர்.

(௨௧)

[அநுமான் பிடிபட்டசெய்தியைநி நினைபு. சீதைக்குக் கூறுதல்.]

நூ. இறுத்தனை கடி பொழி வெண்ணி வேர்ப்பட  
வெறுத்தனை நென்றுகொண் டிவக்கின் முறையிர்  
வெறுத்தனை சொல்லு விரற் குற்றதைக்  
கறுத்தலில் சிந்தையான் கவன்று கூறினான்.

(இ - ள்.) கடி பொழில் இறுத்தனை - (அரக்கர்களுடைய) பாதுகாவலுள்ள சோலையை [அசோகவனத்தை] முறித்தழித்தான்; என்னிலேயார்பட ஒறுத்தனை - அளவிறந்த அரக்கர்கள் அழியுமாறு கொன்றிட்டான், என்று கொண்டு - என்று அப்பொழுதைக்கப்பொழுது சொல்லக் கேட்டுணர்ந்து, உவக்கின்றான் - மகிழ்கின்றவனான சீதாபிராட்டி, உயிர் வெறுத்தனைச் சோர்வுற - தன்உயிரையும் வேண்டாதவளாய்த் தளர்ச்சி யடையும்படி, — வீரற்கு உற்றதை - அநுமானுக்கு நேர்ந்த துன்பத்தை, கறுத்தல் இவ்

சிந்தையாள் - (சீதையினிடத்துக்) கோபித்தலில்லாத மனத்தை யுடையவ ளான திரிஜடை யென்பவன், கவன்று கூறினான் - கவலைகொண்டு சொல் லினான்; (எ - று.)

திருச்சடை-விஷ்ணுனது திருமகள். தந்தைபோலவே நற்குண நற்செய் கைகளிற் சிறந்தவன்: சீதை அரக்கியாருழ் அசோகவனத்துச் சிறைக்கால லில் வைக்கப்பட்டிருந்தபோது இவளொருத்தியே சீதையினிடம் மிக்க அன்புகொண்டு அவட்கு அதுகூலையாய்ப் பலவாறு தேறுதல்கூறி வந்தாள். இவளை முன்பு “இன்சொலிற்றிருந்தினான்” என்றும், “அன்பினால் தாயினு மினியவன்” என்றும் கூறியதற்கு ஏற்ப, இங்கு ‘கறுத்தலில் சிந்தையாள்’ என்றார். வீரற்கு உற்றது - மகாவீரனான அநுமான் இந்நிரசித்தின் பிரமாஸ் சிரத்தாற் கட்டுப்பட்டு அரக்கர்க்கையிற்சித்தி இடாவணனிடம் இழுத்துக் கொண்டு போகப்பெறுதல். இனி, இச்செய்யுட்கு - அநுமானுடைய வீரச் செயல்களைக் கேள்வியுற்று அவற்றை மனத்திற்கொண்டு மகிழ்கின்றவளும் இயல்பிலே கோபமில்லாத மனத்தையுடையவளுமான சீதை அநுமானுக்கு சேர்ந்த துயரத்தைக்குறித்து வெறுப்புக்கொண்டவளாய் உயிர்சோருமாறு கவலையுற்றுத் தன்னிலேதான் சிலசொல்லலாளுனென்று உரைகொள்ளுத லும் ஒன்று. ‘சோர்வுற’ என்றதை ‘உற்றதை’ என்றதனோடு இயைத்தலு மாம்.

(நட.)

வேறு.

[சீதை வருந்திச் சில கூறத்தொடங்குதல்.]

உரு ஓளி யம்புகை யுண்டது போலொளிர்  
பூனின் மெல்லியன் மெனிபொ டியுறப்  
பாவி வேடன்கைப் பார்ப்புறப் பெதுறுந்  
தூவி யன்னமன் னுளிலை சொல்லினான்.

(நட - ன்.) மேன் பொடி உற - (ஸ்ரீராமனைப்பிரிந்தநான்முதல் பத்து மாதகாலமாக ஸ்நாநஞ்செய்தலும் அலங்காரஞ்செய்துகொள்ளுதலு மில்லா மையால்) உடம்பு புழுதிபடிந்திருக்க, (அதனால்) ஓவியம் புகை உண்டது போல் ஒளிர் - சித்திரப்பிரதிமை புகைபடியப் பெற்றது போன்று (ஒளி மழுங்கி) விளங்குகிற. பூவின் மெல்லியல் - மலர்போல் மென்மையான தன் மையுடையவளான சீதாபிராட்டி;—பாவி வேடன் கை பார்ப்பு உற பேது றும் தூவி அன்னம் அன்னான் - (பிராணஹிம்ஸையாகிய) பாவத்தொழிலைச் செய்பவனான ஒருவேடனுடைய கையிலே தன்ருளுக் அகப்பட்டுக்கொள்ள அத்தனும் வருத்தமடைகிற சிறகழகையுடைய அன்னப்பறவையைப் போன் றவளாய், இவை சொல்லினான் - (அநுமானைக்குறித்து) இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் புலம்பலாளுன்; (எ - று.)— அவ்வார்த்தைகளை; அடுத்த நான்கு விசுளிற் காண்க.

‘ஆவியத்துகில் புனைவதொன்றன்றி வேறறியாள், தூவியன்ன மென் புனலிடைத்தோய்கிலாமெய்யாள், தேவுதென்கட லமிழ்துகொண்டனக்க

வேள்செய்த, ஒலியம்புகையுண்டதேயொக்கின்றவுருவான்” என்றார் காட்சிப்படலத்தும். மனத்திற்குத் திருப்தியுண்டாகுமளவும் கலைத்துக்கலைத்து எழுதப்படுதல்பற்றிச் சித்திரப்பாவை மிக அழகியதாக முடிதலால், அது, மிக்க அழகுடைய பெண்ணுக்கு உவமை கூறப்படுகின்றது. மெல்லியல்-பண்புத்தொகையன்மொழி. மேனிபொடியுற - உடம்பிலே புழுதிபடும்படி [சரையிலே விழுந்துபுரண்டு] என்றலு மொன்று. பாதகச்செயலுடையான இந் திரசித்துக்குப் பாவவேடனும், அவன்கையில் அகப்பட்டுக்கொண்ட அதுமானுக்கு வேடன்கையிற்சிக்கிய அன்னப்பார்ப்பும், அநுமானக்குறித்து மனங்கலங்குகிற பிராட்டிக்கு அக்குஞ்சைக்குறித்து மனமிரங்குகிற அதன் தரையான அன்னப்பறவையும் உவமையெனக் காண்க. தாய்க்குப் பிள்ளையினிடத்து உள்ளவவ்வளவு அன்பு லோகமாதாவான ஜாநகிப்பிராட்டிக்கு அநுமானிடம் உள்ளதென விளங்கும். பார்ப்பு - இளமைப்பெயர். இது பறவைக்கு உரியதாதலை “பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற்றினமை” என்ற தொல்காப்பியங்கொண்டு உணர்க. பார்ப்பு - (தாயினால் அன்போடு) பார்க்கப்படுவ தென்பதுபற்றி வந்த காரணப்பெய ரென்னலாம்; தொழிலாகுபெயர்.

இதுமுதல் எழுகவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீரான்ற மாச்சீரும், மற்றைமூன்றும் விளச்சீர்களு மாகிய அளவடி நான்கு கொண்ட கலிவிநித் தங்கள்.

(நக)

[இதுமுதல் நான்குவிகள் - அநுமானக்துறித்துச் சீதை தன்விலேதான் புலம்பல்.]

ந.உ. உற்றுண்டாயவிகு ம்பையுருவினாய்

முற்றுண்டாய்க்லயாவையுமுற்றுறக்

கற்றுண்டாயொருகள்ளவரக்கனற்

பற்றுண்டாயிதுவோவறப்பான்மையே.

(இ - ன்.) உற்று உண்டாய - மிகப்பாந்துள்ளதான, விசம்பை - ஆகாயத்தை, உருவினாய் முற்றுண்டாய்-ஊடுருவிச்சென்று அளாவிலளர்ந்து நிறைந்தவனும், கலை யாவையும் முற்றற கற்றுண்டாய் - சாஸ்திரங்களெல்லாவற்றையும் நிரம்பக் கற்று உணர்ந்து மனங்கொண்டவனுமான நீ, ஒரு கள்ளம் அரக்கனால் பற்றுண்டாய் - வீஞ்சினையையுடைய ஓர் இராகக்கனற் பிடிபடலானாய்; அறம் பாண்மை இதுவோ - தருமமுறை இதுதானோ! (எ - று.)

மிகப்பெரிய உருவங்கொண்டுகாட்டியவனும் கல்விமுற்றக்கற்றுத்தேர்ந்தவனும் கள்ளக்கபடமற்றவனுமான நீ கள்ளத்தன்மையையுடைய ஓர் அரக்கனற் பற்றுண்டது அறநெறிக்குத் தகுநீயன்று என்றபடி. ‘முற்றுண்டாய்’ என்பதில், உண் - துணைவினை. அநுமான் இலக்கைக்குவந்து சிறியவடிவத்துடன் அசோகவனத்திற் சீதையைக் கண்டு பேசிக் கணையாழிகொடுத்துத் தேற்றியபோது, அப்பிராட்டி ‘அளத்தற்கரிய பரப்பையுடைய கடலை நீ கடந்துவந்தது எவ்வாறு?’ என்று வினாவியதற்கு, அநுமான், ‘இராமபிரானருளாற் காலிலுலேயே கடந்துவந்தேன்’ என்று கூற, மீண்டும் ஜாநகி ‘இவ்



வனவு சிறுவடிவமுடைய நீ கடலைக் காலினுற் கடந்தது எங்கனம்? என, அதுமான் உடனே பேருருவங்கொண்டு காட்ட, அதுகண்டு வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் அச்சமும் கொண்ட சீதை அதனையடக்குமாறு கூற, அதுமான் அப் பேருருவத்தை யடக்கிக்கொண்டு மீளவும் சிறியவடிவ மெடுத்தன னாதலால், 'உற்றுண்டாயவிகம்பையுருவினும் முற்றண்டாய்' என்றான். கலை - ஆவீறு ஐயர்ன வடசொல். முற்றற - முழுவதும் அமைய. 'கற்றுண்டாய்' என்பதில், உண்ணுதல் - உட்கொள்ளுதல். சூரியன் வரமருளியபடி அதுமான் அவனிடத்துச் சகல சாஸ்திரங்களையும் கற்று ஒப்புயர்வற்ற ஞானமுடைய னாயின னென்பது பிரசித்தம். (௩௨)

௩௩. கடர்கடந்துபுசுந்தனைகண்டத  
ருடர்கடந்துநின் னூழிகடந்திலை  
யடர்கடந்ததிரள் புயந்தையநீ  
யிடர்கடந்தனைவந்திடர்மேலுமே.

(இ - ன்.) நீ - கடர் கடந்து புசுந்தனை - கடலைக்கடந்து இங்கு வந்தாய்; கண்டதர் உடர் கடந்தும் - கொடியவர்களான அரக்கர்களுடைய உடம்பின் வலிமையை வென்று அழித்தும், நின் னூழி கடந்திலை - உனது வாழ்நாள் ஒழியப்பெற்றிலை; (இவ்வாறு), அடர்கள் தந்த - வெற்றிகளையே பெற்றுவந்த. திரள் புயத்த ஐய - திரண்ட தோள்களையுடைய ஐயனே ! (முடிவில் நீ அரக்கர்க்கையிற் சிக்கியதனால்), வந்து இடர் மேலும் இடர்கள் தந்தனை - (கிஷ்கிந்தையினின்று இங்கு) வந்து (எனக்குத்) துன்பத்தின்மேலும் துன்பங்களை உண்டாக்கியவ னானாய்; (எ - று.)

கண்டகம் - முன்; அதுபோலப் பிறர்க்குத் தீங்கையே செய்பவர், கண்டகர். கண்டகருட்கடந்தும் - நின் னூழிகடந்திலை - கொடிய பல அரக்கரையழித்தும் உனது உயிர்வாழ்வுக்கு ஒரு குறையும் இல்லாதிருந்தாய் என்ற படி. 'அடர்கள் தந்த' என்பதற்கு - எனக்கு வலிமைகளைக் கொடுத்த என்றும் உரையிடலாம். இராமனைப்பிரிந்ததனாலான சோகத்தின்மேல் அவ் வீரமதூதன் பகைவர்கையிற் கட்டுண்டதனாலான சோகமும் சேர்ந்து மேன்மேல் வருத்துதலால், 'வந்து இடர்மேலும் இடர்கள் தந்தனை' என்றான். உன்வரவு எனக்கு முதலில் துன்பங்களைடெல்லாம் போக்கியதாயினும் முடிவில் துன்பத்தின்மேல் துன்பமே யாயிற்று என்றபடி. அடர்கடந்ததிரள் புயம் - பகைவரவலிமைக்கு அப்பாற்பட்ட திரண்டதோள் என்றனும் ஒன்று.

௩௪. ஆழிகாட்டியென்றாருயிர்காட்டியுயர்  
கூழிகாட்டுவெனென்றுரைத்தேனது  
வாழிகாட்டுமென்றுண்டுன்வரைப்புயப்  
பாழிகாட்டியரும்பழிகாட்டினாய்.

(இ - ன்.) ஆழி காட்டி - (இராமபிரானது) மோதிரத்தை யான்காணுமாறு கொண்டுவந்து எனக்குக் கொடுத்து (அதனால்), என் ஆர் உயிர் காட்

டினாய்க்கு - எனது அருமையான உயிரை ஒழியாதபடி என்உடலிலேயே நிலைபெறச்செய்தவனுன உனக்கு, ஊழி காட்டுவென் என்று - (அவ்வுபகாரத்துக்குடாகக்) கற்பாந்தகாலத்தைக்காணுமாறு நீண்ட ஆயுளைக் கொடுக்கக்கடவே நென்று, உரைத்தேன் - அங்ஙனம் வாழ்த்துக்கறினேன்; அது வாழி காட்டும் என்று உண்டு - அங்ஙனம் நான்வாழ்த்தின சொல் (உனக்குச்) சாவாதநிலையைத் தருமென்பது உள்ளது [அது தவறாது என்றபடி]; (ஆனால்), உன் வரை புயம் பாழி காட்டி அரும் பழி காட்டினாய் - (நீ)உனது மலைபோன்ற தோள்களின் வலிமையை அரக்கர்க்கெல்லாம் காட்டத்தொடங்கி முடிவிலே நீக்குதற்கு அரிய பழிப்பைப் பெறலானாய்; (எ - று.)

இதற்கு யான் என்செய்வேன்! என்று இரங்கியவாரும். “யான்மறுவி லாமனத்தே நென்னின், ஊழியோர்பகலாயோதும் யாண்டெலா மூலக மேழு, மேழும்வீவுற்றநூன்று மின்றென விருத்தி” என்று வாழ்த்தியபடி நீடுழி வாழ்வையாயினும், அரக்கர்க்காலகப்பட்டிக்கொண்டதனால் அவ்வாழ்வு பழுதுபட்டதே என்று பரிதவித்துக்கூறினான். இனி, கணையாழிகாட்டி எனக்கு நீ உயிருதவி செய்ததற்கு ஈடாக யான் உனக்கு நெடுங்காலம் அழியாத உயிர்வாழ்க்கை உண்டாகுமாறு வாழ்த்துக்கூறினேன்: அவ்வார்த்தை வாழ்வைத்தரு மென்பதை உட்கொண்டு உன்தோள்வலியைக்காட்டத்தொடங்கிவிட்டுப் பெரும்பழிப்புற்றாய் என்று பொருள்கொள்ளினுமாய்; இவ்வுரைக்கு, உண்டு - உட்கொண்டு என்றபடி: வினையெச்சம்; முத்தினவுரைக்கு, உண்டு என்பது - குறிப்புமுற்று. அரும்பழி - ராமதாதன் பகைவர்கையிற் பட்டா நென்பது. (நகச)

ந. நு. கண்டு போயினை நினெறிகாட்டிட

மண்டு போரினரகக் கணமாய்த்தெனைச்

கொண்டு மன்னவன் போமெனூங்கொன் கையைத்

தண்டினையென்காருயிர்தந்தநீ.

(இ - ள்.) எனக்கு ஆர் உயிர் தந்த நீ - (என்கணவனிடத்தினின்று என்னிடம் தூதுவந்து செய்துகூறித்தேற்றி) எனக்கு அருமையான உயிரை (உடம்பினின்றி ஒழியாதபடி நிலைநிறுத்தி) உதவியவனுன நீ, கண்டுபோயினே - (இவ்விடங்களைக்) கண்டு சென்று, நீன் நெறி காட்டிட - நீண்டவழியைக் காட்டிக்கொண்டு முன்வர, மன்னவன் - தலைவனுன இராமபிரான், (இங்கு வந்து) மண்டு போரின் அரக்கனை மாய்த்து - நெருங்கிச் செய்யும்போரில் இராவணனைக் கொன்று, எனை கொண்டு போம் - என்னைச் சிறைமீட்டுக் கொண்டு செல்வான், எனும் கொள்கையை - என்று (நான்) எண்ணிக்கொண்டிருந்த கொள்கையை, தண்டினாய் - (இப்போது நீ உன்வலிமைகாட்டத் தொடங்கி) பகைவர்கையிற் பிடிபட்டதனால்) போக்கிவிட்டாய்; (எ - று.)

. வளர்த்தவனே அழித்தாற்போல, எனக்கு ஆருயிர்தந்த நீயே இனி எனக்கு உன்மூலமாகக் கேட்கமுண்டாகுமென்று நான் கொண்டிருந்த முழுநம்பிக்கையை அறக்கெடுத்துவிட்டாய் என்றபடி. எனக்கு நீ ஆருயிர்தந்த உதவி

பழுதுபட்ட தென்றான். மன்னவன் போம் - செய்யுமென்றும், ஆண்பாறு  
க்கு வந்தது. (௩௫)

[இங்ஙனம் பலகூறிப்புலம்பிச் சீதை ழாச்சித்தல்.]

௩௬. எயப்பன்னி என்ன தன்னுயிர்  
தேயக்கன்றுபிடியுறுத்திக்குறு  
தாயைப்போலத்தளர்ந்துமயர்ந்தன  
டையைச்சுட்டதொர்கற்பெனுந்தீயினான்.

(இ - ள்.) இன்ன - இத்தன்மையனவான வார்த்தைகளை, ஏய பன்  
னிஎன் - தருதியாகச் சொன்னவளாய், தன் உயிர் தேய - தனது உயிர் வலி  
மைகுறைய, கன்று பிடியுறுத்திக்கு உறுதாயை போல தளர்ந்து - தன்  
கன்று பிறர்கையிலகப்பட்டுக்கொள்ள அதனால் துன்பம் மிகுகிற தாய்ப்பச  
வைப்போலத் தளர்ச்சியுற்று, மயர்ந்தனன் - மயங்குமடைந்தான்; (யாவனெ  
னில்),-தீயை சுட்டது ஓர் கற்பு எனும் தீயினான் - நெருப்பையுஞ் சுடவல்ல  
தான் பதிவிரதாத்ரும மென்னும் ஒரு பெருநெருப்பை யுடையவளாகிய  
சீதை; (எ - று.)

கன்று - இளமைப்பெயர். இராவணவதத்தினப்பின்னர் இராமபிரான்  
சோதேவியின் கற்புநிலைமையைக்குறித்துச் சங்கித்ததாகக் காட்டும்போது  
பிராட்டி இலக்குமணனைத் தீமூட்டச்சொல்லி 'யான் திரிகரணத்தாலும்  
தாய்மையுடையவளல்லேனாயின் என்னைத் தீச் சுடுக' என்று ஆணைகூறி அக்  
கிளிப்பிரவேசஞ் செய்ய, அத்தி அவள்கற்பின் தீயால் தீந்த அவளைத் தன்  
மீதுகொண்டு வெளிப்பட்டு "அங்கியான் என்னை இவ்வன்னைகற்பெனும்,  
பொங்குவெந்தீச்சுடப் பொறுக்கிலாமையால். இங்கனைத்தேன்" என்றுதொ  
டங்கி அவளதுகற்புநிலைமையின் சிறப்பை வெளியிடுமாறு காண்க; மேல்மீட்  
சிப்படலத்தில், "பாலின்பஞ்செனத் தீந்ததவ்வொர் அவள்கற்பின்தீயினால்"  
என்பது நோக்கத்தக்கது. 'சுட்டது' என்றது - காலங்கருதாது தன்மைகரு  
தியது. பிற்காலத்து நூலியற்றிய கவி யுத்தகாண்டத்துவரலாற்றை அநுவ  
தித்து 'தீயைச்சுட்டது' என இறந்தகாலத்தாற் கூறினா ரெனினுமாம். (௩௬)

[இதுநிற்க: இந்திரசித்து அநுமானப் பிணித்தபடியே இராவண  
னரண்மனையுட் சென்றுசேர்தல்.]

௩௭. பெருந்த கைப்பெரி யோனைப்பி ணித்தபோர்  
முருந்தன் மற்றைய லகொரு மூன்றையு  
மருந்த வப்பய னாலர சாங்கின்று  
னிருந்த வப்பெருங் கோயில்சென் றெய்தினான்.

(இ - ள்.) பெருந் தகை - பெருமைக்குணத்தையுடைய, பெரியோனை -  
உருவத்தினாலும் பெரியவனான அநுமான, பிணித்த - கட்டிய, போர் முரு  
ந்தன் - புத்தத்திற் புகழ்பெற்றவனான இந்திரசித்து, -உலகு ஒரு மூன்றை  
யும் அருந் தவம் பயனாக அரக ஆள்கின்றான் இருந்த அ பெருங் கோயில்

சென்று எய்தினான் - மூன்று உலகங்களையும் தான்செய்த அருமையான தவத்தின் பயனாக அரகாஸ்கின்றவனான இராவணன் வீற்றிருக்கின்ற அந்தப்பெரிய அரண்மனையை [சபாமண்டபத்தை]ப் போய்ச் சேர்ந்தான்; (எ - று.)—மற்றை - அசை; பின்பு எனினுமாம்: மற்றுஎன்பதன்மேல், ஐ - சாரியை; வினைமாற்றமாம்.

உலகு ஒருமூன்று - மேல் கீழ் நடு என்பன; அவை சுவர்க்கம், பாதாளம், பூமி. 'அருந்தவப்பயனாக அரகாஸ்கின்றான்' என்றது - தனது நயனுடைமையால் அரகாஸ்கின்றவனல்ல நென்ற குறிப்பு. (கௌ)

வேறு.

[இதுமுதற் பதினேழ்கவிகள் - இராவணன் அப்பொழுது அங்கு அரசுவீற்றிருக்கின்ற நிலைமையின் சிறப்பைக் கூறும்.]

௩௮. தலங்கண் மூன்றிற்கும் பிறிதொரு மதிதழைத் தென்ன வலங்கல் வெண்குடைத் தண்ணிழ வலிரோளி பரப்ப வலங்கொ டோளினான் மண்ணின்று வாஹுற வெடுத்த பொலங்கொண் மாமணி வெள்ளியக் குன்றெனப் பொலிய.

இதுமுதற் பதினெட்டுக் கவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்.) அலங்கல் - முத்துச்சாங்கன் சுற்றிலும் தொங்கியசையப் பெற்றதான, வெள் குடை - ஒற்றைவெண்கொற்றக்குடையானது, தலங்கள் மூன்றிற்கும் பிறிது ஒரு மதி தழைத்து என்ன - (இந்த நிலவுலகத்திற்கு மாத்திரம் ஒளிசெய்கிற இச்சந்திரானன்றி) மூன்று உலகங்களுக்கும் (விளக்கந்தருமாறு) வேறொரு சந்திரமண்டலம் தோன்றி வளர்ந்து விளங்கினற் போல, தண் நிழல் அவர் ஒளி பரப்ப - குளிர்ச்சியான நிழலையும் விளங்குகிற ஒளியையும் பாவச்செய்யவும், — (அக்குடைதான்), வலம் கொள் தோளினால் மண் நின்று வான் உற எடுத்த பொலம் கொள் மா மணி வெள்ளி அக் குன்று என பொலிய - வலிமைகொண்ட (இருபது) கைகளைக்கொண்டு (அவ்விராவணன்) நிலவுலகத்திலிருந்து ஆகாயத்தை அளாவுமாறு மேலே தூக்கிய அழகு கொண்ட பெரிய சிறந்த வெள்ளிமலையாகிய கைலாசம்போல விளங்கவும், — (எ - று.)—இச்செய்யுளிலுள்ள 'பரப்ப', 'பொலிய' என்ற செய்வெனெச்சங்களும், அடுத்த பதினாறுகவிகளில் வரும் வினையெச்சங்களும், அடிக்கி மேல்சூடு - ஆங்கலியில் வரும் 'இருந்த' என்னும் பெயரெச்சத்தைக் கொள்ளும்.

இவ்வுலகத்துக்குமாத்திரம் அரசனாகிற ஒருவனது ஒற்றைவெண்கொற்றக்குடைக்காயின், இவ்வுலகத்துக்குமாத்திரம் விளக்கந்தருகிற சந்திரனை உவமைகூறலாம்; அங்ஙனமன்றி, இராவணன் திரிலோகாதிபதியாதலால், அவனது மூவுலகத்தாட்சிக்கும் அறிகுறியாய்ச் சிறந்தோங்குகிற பெரிய குடைக்கு, மூவுலகத்துக்கும் விளக்கந்தருமாறு வேறொரு சந்திரன்

தோன்றிக் கலிவிறைந்து எப்பொழுதும் பூர்ணமாய் விளங்கிற்றோவென இல்பொருளுவமை கூறவேண்டிற்று; (இது, "முச்சகரிழ்ந்து முழுமதி முக்குடை" என்பதனினும் வேறுபாடுடையது.) இராவணன் கைலாசகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்த வரலாறு கூறுமிடத்து, அவன் அம்மலையைத் தலைக்கு மேலே தூக்கியதாகக் கூறுதலு முளாததலின், அங்ஙனம் உயர எடுக்கப்பட்ட வெள்ளிமலையோடு அவ்வெண் கொற்றக்குடை உவமிக்கப்பட்டது; அவன் மேற்கொண்ட குடை அவனது வெற்றிக்கு அறிகுறியாதல்போல, அவனெடுத்த கைலாசகிரியும் அவனது வலிமைச்சிறப்புக்கு அறிகுறியாதல் காண்க. இரண்டாமடியிற் கூறிய 'அலங்கல்வெண்குடை' என்பதே பின்னிரண்டடியிற் கூறிய உபமானத்துக்கும் உபமேயமாய் நின்றது. வட்டவடிவும், வெண்ணிறமும், ஒளியும், தனது ஆட்சியின்கீழ் அடங்கி வாழ்வார்க்குக் குளிர்ச்சியை விளைத்தலும், வானத்தி லோங்கி விளங்குதலும் பற்றி, வெண்கொற்றக்குடைக்குச் சந்திரமண்டலம் உவமை கூறப்பட்டது; அதற்குக் கைலாசகிரி உவமை - வெண்ணிறத்திலும், ஒளியிலும், வானுறஒங்கிவிளங்குதலிலும், நெடுந்தூரம்சிழல்செய்தலிலு மென்க. அலங்கல் - தொங்கியசைவது; மாலேக்கு வழங்குகிற இது, குடையின்சுற்றிலுந்தொங்குகிற ஸரங்களை இங்குக் குறித்தது; "பொற்றகுடைக்குச், சூழ்தர கிரைத்துத்துக்கிய முத்தின் சுடர்மணித் தொடையல்" என்னுமிடத்து 'தொடையல்' என்பது போல: (இச்சரங்கன், உலகவழக்கில் 'ஜாலர்' எனப்படும்.) அலங்கல் என்பதைத் தொழிலாகுபெய ரென்றாவது, 'அல்' என்னுங் கருத்தாப்பொருள் விசுவபெற்ற பெயரென்றாவது இலக்கணங் காண்க. 'புலங்கொள்' என்ற பாடத்துக்கு - (மிக்க ஒளியினாலும் அழகினாலும் காண்பவருடைய) கட்புலத்தைக் கவர்ந்துகொள்கிற வென்று பொருள் கூறலாம். வெள்ளி - வெண்மையை யுடையதெனக் காரணக்குறி. 'வெண்குடை கண்குடை யவிரோளிபரப்ப' என்றும் பாட முண்டு.

இதுமுதல் இருபத்துமூன்று கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் ௩௦ - ஆங் கவி போன்ற கவிநிலைத்துறைகள். (௩௮)

௩௯. புள்ளாயர்த்தவன்றிகிரியும்புரந்தரனயிலுந்  
தள்ளின்முக்கணைகணிச்சிபுந்தாக்கியதழும்புங்  
கள்ளயிர்க்குமென்குமுலியர்முடிழ்நிரற்கதிர்வாள்  
வள்ளுகிர்ப்பெருங்குறிகளும்புயங்கனின்வயங்க.

(இ - ள்.) புள் உயர்த்தவன் கிரியும் - சிறந்த பறவையான கருடனது வடிவமெழுதிய கொடியை உயரநாட்டியவனான திருமாலினது சக்கராயுதமும், புரந்தரன் அயிலும் - இந்திரனது வச்சிராயுதமும், தன் இல் முக்கணைகணிச்சியும் - (பகையழித்தலில்) தவறாத திரிநேத்திரனான சிவபிரானுடைய சூலாயுதமும், தாக்கிய - தம்மீதுபட்டதனான, தழும்பும் - வடுக்களும், கள் உயிர்க்கும் மெல் குமுலியர் - (குடிய மலர்களின்) தேனைச் சொரிகிற மென்மையான்

கந்தலையுடைய மகளிருடைய, முகிழ் விரல் - செந்தாமரையரும்புபோன்ற விரல்களிலுள்ள, கதிர் வாள் வள் உகிர் - ஓளியையுடைய வாளாயுதம்போற் கூரிய நகங்கள் படுவதனான, பெருங் குறிகளும் - பெரிய வடுக்களும், புயல்களின் வபங்க - தனதுதோள்களில் விளங்கவும், — (எ - று.)

• சிறப்புப்பற்றி 'புள்' என்ற பறவையின்பெயர் - பகிராஜனுை கருடனையும், 'முகிழ்' என்ற அரும்பின்பெயர் - செந்தாமரையரும்பையும் குறித்தன. புள் - பறவையின் வடிவ மெழுதப்பட்ட துவசத்துக்குத் தானியாகுபெயர். 'கள்ளுயிர்க்கு மென்குழவியர்' என்றது, மந்தோதரி தானியமாலினி முதலாக இராவணனுக்கு உரிய பலமகளிரை. இராக்கத மாதர்களுடைய கைவிரல்களின் கூரிய நகங்கள், அவர்கள் ஆலிங்கனம்முதலிய சிருங்காரசேஷ்டைகள் செய்யும் போது இராவணன் தோள்களில் பதிந்தன என்க. உகிர்க்குறி, நகக்ஷதம் எனப்படும். கைவிரலுக்குச் செந்தாமரையரும்பு - வடிவிலும், நிறத்திலும், அழகிலும் உவமம். மிக்ககாதலையுடைய மகளிரது விவாசவகையால் நேர்ந்த நகக்குறிகள்போலவே பகைவர்கள் எறிந்த ஆயுதங்களும் இவன்தோள்களில் வடுமாத் திரத்தைச் செய்தனவே யன்றி ஒன்றும் ஊறுபடுத்தாவாயின் வென இராவணன்தோள்களின் பெருவலிமை விளங்கும். (௩௬)

• சூ. துன்றுசெம்மயிர்ச்சுடர்நெடுங்கற்றைகள் சுற்றி

நின்றுதிக்குறநிரல்படக்கதிர்க்குழாநிமிர

வொன்றுசேற்றத்தினுயிர்ப்பெனும்பெரும்புகையுயிர்ப்பத்

தென்றிசைக்குமோர்வடவனறிருத்தியதென்ன.

(இ - ள்.) துன்று - (பத்துத்தலைகளிலும்) அடர்ந்துள்ள, செம் மயிர் - செந்நிறமான மயிர்களின், சுடர் நெடுங் கற்றைகள் - பிரகாசமுள்ள நீண்ட தொகுதிகள், சுற்றி நின்று - சுற்றிலும் பரந்து நின்று, திக்கு உற - எல்லாத் திசைகளிலும் அளாவ, நிரல் பட கதிர் குழாம் நிமிர - (அவற்றினின்று) வரிசைவரிசையாக (ச் சிவந்த) ஒளிப்பிழம்புகள் (அவனது கரியமேனியின்மேல்) உயர்ந்தெழுந்து விளங்குதலாலும், ஒன்று சேற்றத்தின் உயிர்ப்பு எனும் பெரும் புகை உயிர்ப்ப - பொருந்திய கோபத்தோடு விடப்படுகிற பெருமூச்சாகிய பெரியபுகை வெளிப்படுதலாலும், தென் திசைக்கும் ஓர் வட அனல் திருத்தியது என்ன - தெற்குத்திக்குறும் (கடலினிடையே) ஒரு படபா முகாக்கினி அமைக்கப்பட்டதென்று சொல்லும்படியும், — (எ - று.)

கரியபெரியவடிவமுடைய இராவணனது பத்துத்தலைகளின்மீது நெடுந்தூரம் உயர்ந்துவிளங்குகிற செம்பட்டமயிர்கள் சிவந்த அக்கினிச்சவால்கள் போலவும், இராவணன் பத்துமுகங்களிலு முள்ள மூக்கின் துளைகளின்வழியாகக் கோபத்தோடுவிடுகிற பெருமூச்சினின்று எழுகிற பெரும்புகை நெருப்பின் புகைபோலவும் விளங்குதலால், தென்கடலிடையிலுள்ள இலங்காபுரியில் தோன்றுகிற அக்காட்சி, தென்கடலிலே ஒருபடபா முகாக்கினி அமைக்கப்பட்டதுபோலப் பிரகாசிக்கு மென்க; தந்திரிப்பேற்றவணி. கடலிலே ஒருபெண்குகிரையின் முகத்தினின்று ஒரு பெருந்தீ எழுந்து எப்பொழுதும்

பற்றியெரிந்த கொண்டிருக்கிறதென்றும், அது மழைப்பெருக்கு முதலியவற்றால் கடல்பொங்காதபடி அதிகப்படும் நீரை உறிஞ்சி வற்றச்செய்து வருகிறதென்றும் கூறுதல் நூற்கொள்கை; அந்தப்படபாமுகாக்கினி வடகடலிலேயுள்ள தென்று குறிக்கப்பட்டு, 'வடவனல்' என்று வழங்கப்படுதலால், இங்கு 'தென்திசைக்கும்' என்ற உம்மை இறந்தது தழுவிய எச்சப்பொருளது.

சுக. மரகதக்கொழுங்கதிரொடுமாணிக்கநெடுவா  
ணரகதேயத்துணடுக்குறுவிருளையுநக்கச்  
சிரமனைத்தையுந்திசைதொறுந்திசைதொறுஞ்செலுத்தி  
யுரகர்கோனிணிதரகவீற்றிருந்தனனெப்ப.

(இ - ன்.) மரகதம் கொழுங்கதிரொடு மாணிக்கம் நெடு வான் - (பத்துத் தலைகளிலும் அணியப்பட்டுள்ள பத்துக்கிரீடங்களிலும் பதிக்கப்பட்டிருக்கிற) மரகதரத்தினத்தின் செழுமையான ஒளியுடனே (அவற்றிற் பதிக்கப்பட்டுள்ள) மாணிக்கங்களின் நீண்டஒளியும், நரக தேயத்துள் நடுக்கு உறு இருளையும் நக்க - நரகலோகத்தினுள்ளே (எச்சுடர்க்கும்) அஞ்சாது நிறைந்திருக்கிற இருளையும் தாவிவிழங்க, (அதனால்தான்), உரகர் கோன் சிரம் அனைத்தையும் திசை தொறும் திசைதொறும் செலுத்தி இனிது அரசவீற்றிருந்தனன் ஒப்ப - சர்ப்பராசனான ஆதிசேஷன் தனது தலைகளைடெல்லாம் எல்லாத்திசைகளிலுஞ் செல்லுமாறு பரப்பிக்கொண்டு இனிமையாக அரசவீற்றிருக்கின்றனன் போன்று விளங்கவும், — (எ - று.)

கொடிய அரக்கர்தலைவனான இராவணனுடைய உயர்ந்த பத்துத்தலைகளின் கிரீடங்களிலிருந்து எழுகிற மரகதரத்தினத்தி னெளியோடு கூடிய மாணிக்கத்தின் காந்தி, கொடியபாம்புகளின் தலைவனான ஆதிசேஷனுடைய பலதலைகளின் பசியபடங்களிலுள்ள மாணிக்கத்தினொளிபோன்று விளங்குதலால், இராவணன் ஆதிசேஷன்போல்வ னென்க. ராகுச்சராசனது ஒவ்வொருதலைக்கும் நாகராசனது நூறுநூறுதலை ஈடாம்; இராவணன் பத்துத் தலைகளையும் ஆதிசேஷன் ஆயிரத்தலைகளையு முடையனாதலின். மரகதம் - பச்சையிரத்தினம். மாணிக்கம் - செந்நிறமுடையது. நெடு வான் - நெடுந்தூரஞ்சென்றுவிளங்கும் ஒளி. “இருள்சேர்ந்த இன்னாவலகம்,” “ஆரிருளும்த்துவிடும்” என்றபடி தாயிஸ்ரம் அந்ததாயிஸ்ரம் என்ற சில நரகவகைகளினின்ற இரூளையுடைமையாலும், நாகம் கீழுலகத்து உள்ளதாதலாலும், ‘நரகதேயத்துள் நடுக்குறு இருள்’ எனப்பட்டது; ‘அதனையும் நக்க’ என, கிரீடகாந்தி மிகுதியை விளக்கியவாறு. அரசவீற்றிருத்தல் - சிறப்பாக அரசாட்சிசெலுத்திக்கொண்டு சபையிற் கொலுவீற்றிருத்தல்; வீறு - வேறென்றற்கில்லாத சிறப்பு; மிக்கசிறப்பு.

(சுக)

சுஉ. குளித்தபன்மணிக்குப்பைகள் கலையொடுங்கொழிப்பச்  
சனிச்சுடர்க்கலனணிந்தபொற்றோளொடுதயங்கப்  
புனித்தடம்படர்மேருவைப்பொன்முடியென்னக்  
கவித்துமாலிருங்கருங்கடலிருந்ததுகடுப்ப.

(இ - ன்.) குவித்த - தேர்ந்தெடுத்து ஒருங்குசேர்த்துப் பதிக்ப்பட்ட, பல மணி குப்பைகள் - பலவகை யிரத்தினங்களின் கூட்டங்கள், கலையொடும் கொழிப்ப - அரைப்பட்டிகையினின்று ஒளி வீசி விளங்கவும்,—சவி சுடர் கலன் அணிந்த பொன் தோளொடு தயங்க - சூரியகாந்திபோன்ற ஒளியை யுடைய ஆபரணங்கள் தம்மை அணிந்துள்ள அழகிய தோள்களோடு அமைந்து விளங்கவும்,—மால் இருங் கருங் கடல் - மிகப்பெரிய கருநிறமான கடலானது, புவி தடம் படர் மேருவை - பூமியினிடத்தில் செடுத்துரம் பரவியுள்ள மேரு மலையை, பொன் முடி என்ன கவித்து - சுவர்ண கிரீடமாகச் சூட்டிக்கொண்டு, இருந்தது - வீற்றிருப்பதை, கடுப்ப - ஒப்பவும்,—(எ - று.)

கருநிறமுள்ள பெருவடிவுடைய இராவணன் சுவர்ணகிரீடத்தைத் தரித்துக்கொண்டு அரசவீற்றிருத்தல், கரிய பெரிய கடல் பொன்மயமான மேரு மலையை முடியீதுகொண்டு வீற்றிருந்தாற்போலுமென வருணித்தார்; தந்திரிப் பேற்ற உவமையணி. கலையொடுங்கொழிப்ப என்பதற்கு - காந்தியோடு தொகுக்கப்பட்டு விளங்க எனினும் அமையும்; உத்தரீயத்தொடும் ஒளிவீச வென்று உரைப்பாரு முளர். 'புவித்தடம்படர்' என்பது - பூமியிலே விசாலமாகப்பரவிய வென்றும் பொருள்படும். 'தோளொடுதயங்க' என்றவிடத்து, 'ஒடு' என்பதை இசைநிறையெனக் கொண்டு விலக்கி, தோள்கள் விளங்க வென்றலு மொன்று.

(சஉ)

சுந.. சிந்தூராகத்தின்செறி துகிற்கச்சொடுசெறியப்  
பந்திவெண்முத்தினணிகலன்முழுநிலாப்பரப்ப  
விந்துவெண்குடை நீழலிற்றாரகையினம்பூண்  
டந்திவானுடுத்தல்லுயிற்றிருந்ததாமென்ன.

(இ - ன்.) சிந்தூராகத்தின் செறி துகில் - சிந்தூரம் போன்ற செந்நிறத் தோடுபொருந்திய அரையிலுடுத்த ஆடையானது, கச்சொடு செறிய - அரைக் கச்சுடனே கூடி விளங்க, பந்தி வெள் முத்தின் அணி கலன் முழு நிலா பரப்ப - வரிசைவரிசையாக வெண்ணிறமான முத்துக்களைக்கொண்டு அமைக்கப்பட்ட ஆபரணங்கள் பூர்ணசந்திரகாந்திபோன்ற ஒளியைப் பரவச்செய்ய, (அதனால்), அல்லு - இருளானது, அந்தி வான் உடுத்து - செவ்வானத்தை இடையிலே ஆடையாகத்தரித்துக்கொண்டு, தாரகை இனம் பூண்டு - நகூத் திரங்களின் கூட்டத்தை ஆபரணமாகத்தரித்து, இந்து வெள் குடை நீழலில் - சந்திரனாகிய வெண்கொற்றக்குடையின் நிழலிலே, வீற்றிருந்தது - கொலு வீற்றிருந்த காட்சியை, ஆம் - போலும், என்ன - என்று (தன்னைக்கண்டவர்) சொல்லும்படியும்,—(எ - று.)

இருள் அரசவீற்றிருத்தல் - கருநிறமுள்ள இராவணன் கொலுவிருத்தற்கும், செவ்வானம் - செந்நிறமுள்ள அவனது ஆடைக்கும், வெண்ணிறமுன் நகூத்திரக்கூட்டம் - அவனது முத்தாபரணங்களுக்கும், சந்திரமண்டலம் - வெண்கொற்றக்குடைக்கும் உவமை யெனக் காண்க.

(சங்)



சசு. வண்மைக்குந்திருமறைகட்டும்வானினும்பெரிய  
திண்மைக்குந்தனியுறையுளாபு முழுகந்திசையிற்  
கண்வைக்குந்தொறுங்கனிற்றொடுமாதிரங்காக்கு  
மெண்மர்க்கும்மற்றையிருவர்க்கும்பெரும்பயமியற்ற.

(இ - ள்.) வண்மைக்கும் - அழகுக்கும், திருமறைகட்டும் - சிறந்த வேதங்  
கட்டும், வானினும் பெரிய திண்மைக்கும் - ஆகாயத்திலும் பெரியதான  
பலத்துக்கும், தனி உறையுள் ஆம் - ஒப்பற்ற இருப்பிடமாகிய, முழு முகம் -  
(தனது) பெரியமுகங்கள் பத்தும், திசையில் கண் வைக்கும் தொறும் - பத்  
துத்திக்குக்களிலும் கண்பார்வையைச் செலுத்தும்போதெல்லாம், கனிற்  
றொடு மாதிரம் காக்கும் எண்மர்க்கும் மற்றை இருவர்க்கும் பெரும் பயம்  
இயற்ற - (ஐராவதம்முதலிய) திக்கஜங்களோடுகூடிய திக்குக்களெட்டை  
யும் பாதுகாக்கி அஷ்டதிக்கபாலகர்களுக்கும் மேலும் கீழுமிருந்து பரிபா  
லிக்கி (துருவன் ஆதிசேஷன் என்னும்) இருவர்க்கும் மிக்க அச்சத்தைச்  
செய்யவும், — (எ - று.)

“வேதமவையொராயிரமும் விளங்குங்கலையுந் தசக்கிரிவ, ஞோதவோத”;  
“வீணையினிசைபட வேதம்பாடுவான்,” “பன்னருஞ்சாமகீதம் பரிவுடன்  
பாடலுற்றான்” என்றபடி இராவணன் வேதமோதியவ ஞாதலால், அவனது  
முகம் ‘திருமறைகட்டுத் தனியுறையுளாம் முகம்’ எனப்பட்டது. ‘வானினும்  
பெரிய திண்மை’ என்றல், ஒருவகைக்கவிமரபு. உறையுள் - உறை உள் எனப்  
பிரித்து, வசிக்குமிடம் என்க. காக்கும் எண்மர் - இத்திரன், அக்கிரி, யமன்,  
நிருருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், சசானன் என இவர்; இவர்களைக்  
கிழக்கு முதலாக முறையே கொள்க. ‘எண்மர்’ என்ற பெயரில், ம்-பெயரிடை  
நிலை. மூன்று உலகங்கட்டும் மேலிடத்தி லிருந்து ஆட்சிசெலுத்துதலால்  
துருவனும், பாதாளலோகத்துக்குங் கீழிருந்து ஆட்சிசெய்தலால் ஆதிசேஷ  
னும் முறையே மேலிடத்துக்கும் கீழிடத்துக்கும் பாலக னெனப்பட்டனர்.  
மற்றையிருவர் - பத்துத்திசைகளிற் கீழ்க்கூறிய எட்டு மொழிந்த மேலிடத்தை  
யும் கீழிடத்தையும் பரிபாலிப்பவ றென்றபடி. (சசு)

சசு. ஏகநாயகன்றேவியையெதிர்த்ததற்பின்னை

நாகர்வாழ்விடமுதலெனநான்முனைவைகு

மாகமால்விசும்பீடுநனநடுவணவரைப்பிற்

ஞோசைமாதர்கண்மைந்தரிற்றோன்றினர்சுற்ற.

(இ - ள்.) ஏக நாயகன் தேவியை எதிர்த்ததன் பின்னை - (எல்லாவுயிர்  
கட்டும்) தனித்தலைவனான இராமபிரானுடைய மனையாகிய சீதாபிராட்டி  
யைச் சந்தித்து கோக்கின பின்பு, நாகர் வாழ்வு இடம் முதல் என நான்  
முகன் வையும் மாகம் மால் விசும்பு ஈறு என நடுவண வரைப்பில் தோகை  
மாதர்கள் மைந்தரின் தோன்றினர் - சரப்பசாதியார்வாழ்மிடமான பாதாள  
லோகம் முதலாகப் பிரமதேவன்வாழ்கிற பெரியவானத்தின்மீதுள்ள சிறந்த

சத்தியலோகம் ஈறாக நடுவிலுள்ள உலகங்களினத்திலும் உள்ளவர்களான மயில்போலுஞ் சாயலுள்ள அழகிய மகளிர்கள் (இராவணன் கண்பார்வைக் கு) ஆடவர்போலத் தோன்றியவராய் [அவனுக்குச் சிறிதுங் காதல்விளைக்க மாட்டாதவர்களாய்], சுற்ற - சூழ்ந்துநிற்கவும்,—(எ - று.)

பாதாளம் முதலாகக் கூறப்படுகிற கீழேழுலகங்களும் சத்தியலோக மீறாகக் கூறப்படுகிற மேலேழுலகங்களு மாகிய பதினான்கு உலகங்களிலும் வசிப்பவரான பலமகளிரை முன்பு இராவணன் கண்டு காதலித்து வலியக் கவர்ந்துவந்தன னாயினும், அவன் சூர்ப்பணகையினால் தூண்டப்பட்டுப் பஞ்சவடிக்குவந்து சீதையைக் கண்டு அவளழகில் ஈடுபட்டு அவள்பக்கல் பெருங்காதல்கொண்டதுமுதல் அவனுக்கு அம்மகளிரொவரிடத்தும் கிஞ்சித் தும் வேட்கைவிளைந்ததில்லை யென்க. அதற்கு, ஆடவர்பக்கல் ஆடவர்க்குக் காமக்குறிப்புஉண்டாகாத இயல்பை உவமைகூறுவார், 'ஏகநாயகன் தேவியை யெதிரந்ததற்பின்னை மாதர்கள் மைந்தரிற்றோன்றினர் சுற்ற' என்றார். பற்பல வுலகத்துமகளிரும், முன்பெல்லாம் தாம்அவனெதிரிற்காணப்பட்டால் அவன் தம்மை வலியக்கற்பழித்துவிடுவானென்னும் அச்சத்தால் அவன்முன்னே வருதற்குக் கூசுவாயினும், அவன் சீதையைக் கண்டு காதல்கொண்டது முதல் பிறமகளிரைச் சிறிதும் பொருள்செய்யாமையால், அம்மாதர்கள் ஆடவர் போலவே [அவன்காதற்குஇடமாகாதவராய்த்] துணிவுடன் வெளிப்பட்டு அவ னைச் சூழ்ந்துநிற்ப ரென்றங் கொள்க. ஏகநாயகன், தேவீ - வடசொற்கள். விசம்பு - எல்லாவுலகங்கட்கும்மேலுள்ளதான சத்தியலோகத்துக்கு இடவாகு பெயர். நடுவண - குறிப்புப்பெயரெச்சம். வரைப்பு - இடம்; எல்லை. (சடு)

சுக. வானரங்களும்வானவரிருவருமனித

ரானபுன் றொழிலோரெனக்கிழுகின்றவவரு

மேனைநின்றவரிருடியர்சிலரொழிந்தியாருந்

தூநவீன்றவேலரக்கர்த்தங்குழு வொடுசுற்ற.

(இ - ன்.) வானரங்களும் - குரங்குகளும், வானவர் இருவரும் - தலை மைத்தேவர்களான ஹரிஹரர்களும், புல் தொழிலோர் என இக்கழுகின்ற மனிதர் ஆன அவரும் - எளிய செயல்களையுடையவர்களென்று (இராவண னை) இகழப்படுகின்றவர்களான மனிதர்களும், ஏனை நின்றவர் இருடியர் சிலர் - மற்றும் விலகிநின்றவர்களான சில முனிவர்களும், ஒழிந்து - (ஆகிய இவர்களை) நீங்கலாக, யாரும் - மற்றையெல்லோரும், தூ நவீன்ற வேல் அரக்கர்தம் குழுவொடு சுற்ற - (முன்கொல்லப்பட்டவர்களது) தசைதோய்ந்த வேலாயுதத்தையுடைய இராக்கதர்களின் கூட்டத்தோ டொப்பச் சூழ்ந்துநிற்கவும்,—(எ - று.)

அரக்கர்போலவே மற்றைத் தேவகணத்தாரும் ராசுஸராஜனான ராவண னுக்கு அடிமைப்பட்டுப் பரிசணங்களாக அமைந்து அவன் கட்டளையை எதிர்நோக்கிக்கொண்டு குற்றேவலாளர்போன்று சூழ்ந்துநிற்கின்றன ரென்க.

ஆதியில் இராவணன் கடுந்தவஞ்செய்து அரியபெரியவேள்வியையும் முடிக்கும் போது பிரமதேவன் அவனுக்குப் பிரதியகூடமாகி 'நீ வேண்டும் வரம் வேண்டுக' என்றதற்கு, அத்தசமுடன், 'எனக்குத் தேவகணங்களாலும் சிங்கம் முதலிய கொடியபிராணிகளாலும் சாவில்லாதிருக்க வரமளிக்கவேண்டும்; மனிதரையும் மற்றுமுள்ள அற்பஜந்துக்களையும் யான் இலக்கில் வைத்தேனில்லை' என்று வரம்வேண்டிப் பெற்றன னாதலால், அவன் மனிதர்களிடத்துக் கொண்டிருந்த அலக்யதாபுத்தி விளங்கும்; "தொல்லுலகில், மன்னுமனிதர்தமைப் பொருளாய் மனத்தில் நினையான் வாளரக்கன்" என்னும் உத்தரகாண்டமுங் காண்க: "விஞ்சையரவுணர்சித்தருகர்விண்ணவர்கடம்மாற், றஞ்சதலின்றி யெல்லா வலகமுந் துனைவிலவெல்ல, வெஞ்சமத்தற்ற சென்னிதோளவையீளவெய்தக், கஞ்சநாண்மலரோய் நல்கென்றிரத்தலுங் கடவுளீந்தான்" என்பர் கூடும்புராணத்தாம். (இதுபற்றியே, திருமால் இராவணனைக்கொல்லுதற்கு 'மனிதனாக அவதரித்தது.) இங்ஙனம் மனிதர்களைக்குறித்து இகழ்ச்சிக்கருத்துடையனாதலால் அவன் அவர்களைப் பரிசுணமாகக்கொண்டில னென்பதுபற்றி, 'மனிதரான புன்தொழிலோரென இகழ்கின்ற அவரும்' என்று மனிதர்களை விலக்கினார். வாகாங்கள் அஃறிணையென்னுங் கருத்தால் அவனாற் பரிசுணமாகக்கொள்ளப் பட்டில வென்னலாம்; மற்றும், வாகாரசனாகவிருந்த வாலி இராவணனை வென்றவனாதலால் வாகாங்கள் இராவணனுக்குக் கீழ்ப்படிந்தில வென்க. வானவரிருவர் - பிரம விஷ்ணுக்க னெனினுமாம். தலைமைத்தேவர்களும், யோக பலத்தால் இராவணனுக்கு உட்படாதுநின்ற சில சிறந்த இருடிகளுமே, அவனுக்குக் குற்றேவலரா யொழுகாதார். 'இங்கு வானவரிருவர்' என்றது, தொகைக்குறிப்பு. 'தூதவின்' என்பதற்கு - புலால்நாற்றம் விசுகிற என்று உரைப்பாரு முளர். (சகசு)

சுஎ. நரம்புகண்ணகத்துள் ஒருறைநறைநிறைபாண்டி.

னிரம்புசில்லரிபாணியுக்குருடுநின்றிசைப்ப

வரம்பைமங்கையரமிழ்துகுத்தாலன்னபாடல்

வரம்பிலின்னிசைசெவிதொறுஞ்செவிதொறும்வழங்க.

(இ - ள்.) நரம்பு - யாழ்முதலிய கருவிகளின் நரம்பாகிய, கண் அகத்துள் - கரும்புக்கண்ணுவினிடத்தே, உறை - பொருந்திய, நறை - இனிய ரசமாகிற இன்னிசையும், நிறை பாண்டில்-இலக்கணம்நிறைந்த பாண்டிலென்னும் வாத்தியமும், நிரம்பு சில்லரி - இலக்கணம்நிறைந்த சில்லரிமென்னும் வாத்தியமும், பாணியும்-கைத்தாளமும், குறும்-குறடென்னும் வாத்தியமும், நின்று இசைப்ப - இடையறாது நிலைநின்று ஒலிக்கவும்,—அரம்பை மங்கையர் - தேவமாதர்கள், அமிழ்து உகுத்தால் அன்ன - அமிருதத்தைச் சொரிந்தாற்போன்ற [மிகஇனிய], பாடல் வரம்பு இல் இன் இசை - வாய்ப்பாட்டினது அளவிற்ற இனிமையையுடைய கீதத்தை, செவி தொறும் செவி தொறும் வழங்க - தனது இருபதுகாதுகளிலும் சொரியவும்,—( எ - று.)

பாண்டிலும் சில்லரியுங் குறடும் வாத்திய விசேஷங்களாதலை, “கிளை யுறுபாடல் சில்லரிப்பாண்டில் தழுவிய முழுவொடு கெழுதி,” “முந்துறு குணிலோடியைவறு குறட்டிற் சில்லரிப்பாண்டிலின்” எனக் கீழ் கிந்தனைப் படலத்தும் காண்க. பாணி - கை: வடசொல்; அதனால் வரையறுத்து இடப்படுகிற தாளத்திற்கு இலக்கணை. கரும்பின்கணுவைச் சிதைத்தலால் வெளியெழும் இனியசாறுபோல. யாழ் முதலிய கருவிகளின் நரம்பிற் கை வைத்தலால் எழும் இன்னிசை என்ற கருத்து அமைய ‘நரம்பு கண்ணகத் துள்ளுறை நறை’ எனப்பட்டது; உருவகவிசேடம். செய்யுளோசையினி மை நோக்கி, நரம்புக்கண்ணக மென வலி மிகவில்லை. பாண்டில் - பிரம தாள மெனப்படும் பெரிய வட்டமான தாளமென்றும், சில்லரி - நாகசுர மென்றும் கூறவர். குறடி - குறுந்தடிக்கொண்டு அடிக்கப்படுவதொரு வாத்தியம். இன்னிசைப்பாடல் என மொழிமாறினுமாம். செவிதொறும் செவி தொறும் வழங்குதல் - ஒவ்வொருமுகத்தின் இருபுறத்துக்கூதுகளிலுங் கேட்குமாறு பாடுதல். ‘வாம்பிலின்சுவை’ என்றும் பாட முண்டு. அமிழ்துஉகுத் தால்அன்ன பாடல் - அமிருதம் நாவுக்கினிமைதருதல்போலச் செவிக்குஇனி மைதருகிற சங்கீதமென்க. ‘நரம்பு கண் அகத்துள் உறை நறை’ என்பதற்கு - தந்தியைக் கருதியழுத்துகிற இடத்திலே இருப்பதான இசைத்தே மென்று உரைப்பாரு முளர். சில்லரியென்பதைச் சில் அரி எனப்பிரித்து, சில அரி களை யுடையதென்று காரணப்பொருள் கூறலாம்; அரி - துளை. (சஎ)

சஅ. கூடுபாணியினிசையொடுமுழுவொடுங்கூடத்

தோடுசிறுவிழிமனங்கையொடுதொடரு

மாடனோக்குறினருந்தவமுனிவர்க்குமமைந்த

விடுமீட்டகுறுமேனகைமேனகைவிளங்க.

(இ.ன்.) கூடு பாணியின் இசையொடும் - தகுதியுள்ளதா யமைந்த பாட்டின் இசையொடும், முழுவொடும் - மத்தளத்வநியோடும், கூட - (மாறுபடாது) ஒத்துவருமாறு, தோடு சீறு அடி விழி மனம் கையொடு தொடரும் - செந்தாமரைமலரி னிதழைத் தமக்கு ஒப்பாகாதென்று வெறுக்கிற கால் களும் கண்களும் மனமும் கைகளும் ஆகிய இவ்வுறுப்புக்களின் ஒற்றுமையுடன் செய்கிற, ஆடல் - நாட்டியத்தை, நோக்குறின் - பார்ப்பரானால், அருந் தவம் முனிவர்க்கும் அமைந்த வீடு மீட்குறும் - அருமையான தவத்தைச் செய்கிற முனிவர்களும் தமக்கு உடாதாகும் முத்தியின்பத்தைக் கைவிட்டுத் தன்மேல் மனந்திரும்பும்படிசெய்கிற, மேனகைமேல் - மேனகையென்னுந் தேவமாதின்மேல் [தேவமாதைக்குறித்து என்றபடி], நகை விளங்க - மகிழ்ச்சியாற் சிரிப்புத் தோன்றவும், --(எ - று.)

இசைநாடகநூல்களின் முறைமை வழுவாது பாட்டிசைக்கும் தாளவ டைவுக்கும் பொருந்த மனக்கருத்தைக் கண்கைகளின் அபிநயத்தால் வெளி யிட்டுக் கால்களை அடைவுபடவைத்துப் பாதநாட்டியஞ்செய்பவனும், எல்லாப்

பற்றுக்களையும் முற்றத்துறந்து வீடுபெறத் தவஞ்செய்து சித்திபெறுகிற முனிவர்களும் அந்நாட்டியத்தைக் காண்பாரின் தம்மைவாக்கியத்தையிழந்து தன்னைக்காதலிக்கப்பெறுபவளுமான மேனகை கூத்தாடுதலைக் கண்டு அவள் பக்க லுண்டான மகிழ்ச்சியால் இராவணன் புன்னகைகொண்டன னென்க. “நெய்திரன் நரம்பிற்றந்த மழலையினியன்றபாடல், தைவருமகாவீணைதன் னுமைதழுவித்தாங்கக், கைவழிநயநஞ்செல்லக்கண்வழிமனமுஞ்செல்ல, ஐய நுண்ணிடையாரடொடகவாங்குகண்டார்” என்ற பாலகாண்டச் செய்யு ளும், “செய்வகையறியார்கண்டனர்கைப்பத் திருந்தியதாளவாத்தியங்கள், தைவரும்வண்ணமூவகைச்சதியுந் தப்பறத்தனித்தனிக்காட்டிக், கைவழி கண்ணும் கண்வழிமனமும் கலந்திடக் கற்பகநாட்டுத், தெய்வமங்கையர்கள் நாணினர்கிற்பச் செயிழையார் நடமாட” என்ற உத்தரகாண்டச்செய்யுளும் ஒப்புநோக்கத்தக்கவை. மேனகை அருந்தவமுனிவர்மனத்தையும் தன்பக் கல் மீட்கவல்லவளாதலை, அவள் விசுவாமித்திரமாமுனிவரைத் தவநிலைகெ ட்த்ததனாலும் அறிக. தோடு என்ற இதழின்பெயர், இங்குச் சிறப்பாய், செந் தாமரைமலரினிதழைக் குறித்தது. ‘பாணியினிசையொடும்’ என்பதற்கு - தாளவோசையொடும் என்று உரைப்பாரு முளர்.

(சஅ)

சகூ. ஊடினார்முகத்துறுநறையொருமுகமுண்ணக்  
கூடினார்முகக்களிநறையொருமுகங்குடிப்பப்  
பாடினார்முகத்தாரமுதொருமுகம்பருக  
வாடினார்முகத்தணியமுதொருமுகமருந்த.

(இ - ள்.) ஊடினார் முகத்து உறு நறை-தன்னோடுபிணங்கிய மகளிரின் முகத்திலே தோன்றுகிற இன்பச்சவையாகிய தேனை, ஒரு முகம் உண்ண - (தனதுபத்துமுகங்களில்) ஒருமுகமானது நுகர்வும்,—கூடினார் முகம் களி நறை - தன்னோடுகூடினமகளிரது முகத்திலே தோன்றுகிற களிப்பாகிய களிப் பைத்தரும் மதுவை, ஒரு முகம் குடிப்ப - ஒருமுகமானது பானஞ்செய்யவும், பாடினார் முகத்து ஆர் அமுத - (தன்னிடத்துவேட்கையுடன்) இசைபாடின மகளிரது முகத்தில் தோன்றுகிற காதற்குறிப்பாகிய அருமையான அமிருதத் தை, ஒரு முகம் பருக - ஒருமுகமானது குடிக்கவும்,—ஆடினார் முகத்து அணி அமுத - கர்த்தனஞ்செய்த மகளிரது முகத்திலே தோன்றுகிற அபிநயரசமாகிற அழகிய இனிய உணவை, ஒரு முகம் அருந்த - ஒரு முகமானது உண்ண வும்,—(எ - று.)

ஊடலாவது - இன்பநிலையில் அவ்வின்பத்தை மிகுவிக்கும் பொருட்டு ஆடவரோடு மகளிர் பிணங்குதல்; இது - புலவி யெனவும், பிரணயகலக மெனவும் படும. ஊடுதல், கூடுதல், பாடுதல், ஆடுதல் செய்யும் மகளிரது உன்னக்கருத்து அவரவரது முகக்குறிப்பிலே வெளியாக, அதனை இராவ ணன் தனது பத்துமுகங்களுள் ஒவ்வொன்றின் கண்பார்வையைச் செலுத் தும்போது நோக்கியுணர்வ னென்க. “புணர்தலி னூட லினிது,” “ஊடுதல்

காமத்திற்கின்பம்” என்றபடி ஊடலின்பம் சிறத்தலால், அவர் முதத்தில் தோன்றுகிற இன்பச்சுவை ‘தேன்’ எனப்பட்டது; அதனை முதலிற் கூறியதும் அதன்சிறப்புப்பற்றியே போலும். இங்கு ‘ஊடினா’, ‘கூடினா’ என்றது உரிமை பூண்ட மகளிரை யாதலின், உரிமைபூணை மகளிரின் நிலைமையைக் கூறிய நார்பத்தைத்தாஞ் செய்யுளோடு மாறுகொளக்கூற லாகா தென்க. ‘பாடினா’முதத்து ஆரமுது’ என்பதற்கு - பாடுகிற மகளிரின் வாயினின்று வெளிப்பட்ட இன்னிசையாகிய அரிய அமிருத மென்று உரைப்பாரு முளர்; ஒருபொருளைத் தருவனவான உண்ண, குடிப்ப, பருக, அருந்த என்ற பலசொற்கள் இச்செய்யுளில் வந்தது, பொருட்பின்வருநிலையணியாம். இராவணன் இராகத்தனாலால் மதுபானஞ்செய்தற்கும் தேவர்களைவென்ற வனதலால் அமிருதமுண்ணுதற்கும் உரியவனதல்பற்றி, இவனாண்ணப் படுபவற்றை நறையும் அமுதமுமாகக் கூறினார். (சுக)

நூ. தேவரோடிருந்தரசியலொருமுகஞ்செலுத்த  
மூவரோடுமாமந்திரமொருமுகமுயலப்  
பாவகாரிதன்பாவகமொருமுகம்பயிலப்  
பூவைசானியுருவொடுமொருமுகம்பொருந்த.

(இ - ன்.) ஒரு முகம்—, தேவரோடு இருந்து அரசு இயல் செலுத்த - (தன் கீழ்க்குடிகளாகிய) தேவர்களுடனே கலந்து அளவளாவி அரசாட்சி நடத்தவும்,—ஒரு முகம்—, மூவரோடு மா மந்திரம் முயல - (மந்திரிகள் பிரதானிகள் சேர்பதிகள் என்னும்) முத்திறத்தாரோடு கலந்து பெரிய ஆலோசனை செய்யவும்,—ஒருமுகம்—, பாவகாரிதன் பாவகம் பயில - தீவினை செய்பவனான தனக்கு உரிய (தீய) சிந்தனையைப் பொருந்தி அக்குறிப்பை வெளியிடவும்,—ஒரு முகம்—, பூவை சானகி உருவொடும் பொருந்த - கிளி போன்றவளான சிதையினது உருவெளியுடனே பொருந்தவும்,—(எ - று.)

“அமைச்சர் புரோகிதர் சேர்பதியர், தவாத்தொழிற்றுதுவர் சாரணரென்றிவர், பார்த்திவர் கைம்பெருங்குழு வெனப்படுப” என்றபடி அரசர்க்குரிய கைம்பெருங்குழு வெனப்படுகிற ஐந்து திறத்தாரில் முந்திய மூவரும் மந்திராலோசனைக்குச் சிறத்தலால் ‘மூவரோடு மாமந்திரம் ஒரு முகம் முயல’ எனப்பட்டது. மூவரோடு - திரிமூர்த்திகளோடொப்ப எனினுமாம். பூவை - கிளி அல்லது நாகணவாய்ப் பறவை; இவ்விரண்டும் - மகளிர்க்குக் கொஞ்சிப் பேசும் இன்சொல்லில் உவமை கூறப்படும். இங்கு, பூவை - உவமையாகுபெயர். ‘பூவை’ என்பது சொல்லால் அஃறிணையாயினும் பொருளால் உயர்திணையாதலால், அதன்முன் வருமொழி முதல்வவி மிகவில்லை. மனத்தில் இடைவிடாது நினைக்கப்படுகிற பொருள் அந்தப்பாவனையின் மிகுதியாற் கண்ணுக்கு எதிரிற் காணப்பட்டாற்போலத் தோன்றுத லியல்பு; அது உருவெளித்தோற்ற மெனப்படும். அங்கனம் தனக்கு அருகிலே புலனாகிற சிதையின் உருவெளியை ஒருமுகம் தன்கண்களால் நோக்கிற்றென்க. (இஃ)

ருக. காந்தன்மெல்விரற்சனகிகன்கற்பெனுங்கடலை  
நீந்தியேறுவதெங்கனென்றொருமுகநினைபச்  
சாந்தளாவியகொங்கைகநன்மகளிர் தற்கூழ்ந்தா  
ரேந்துமாடியினொருமுகமியல்புடனிலங்க.

(இ - ன்.) ஒரு முகம்—, காந்தன் - செங்காந்தன்மலரி னிதழ்போன்ற,  
மெல் விரல் - மெல்லிய விரல்களையுடைய, சனகிதன் - சீதையினது, கற்பு  
எனும் - பதிவிரதா தரும மாகிய, கடலை - சமுத்திரத்தை, நீந்தி ஏறுவது -  
கடந்து கரையேறுவது [சீதையின் கற்பை யழிப்பது], எவ்வன் - எவ்வாறு ?  
என்று—, நினைய - நினைக்கவும்,—ஒரு முகம்—, சாந்து அளாவிய கொங்கை  
நல் மகளிர் - சந்தனம் பூசிய தனங்களையுடைய அழகிய மாதர்பலர், தன் சூழ்ந்  
தார் - தன்னைச் சூழ்ந்தறின்று, எந்தும் - கையிற்கொண்டு காட்டுகிற, ஆடி  
யின் - கண்ணாடியிலே, இயல்புடன் இலங்க - இயற்கையான அழகைக் காணு  
தலுடனே விளங்கவும்,—(எ - று.)

‘காந்தன்’ என்ற மரத்தின் பெயர் - இங்கு அம்மலரின் இதழுக்கு இரு  
மடியாகுபெயர்; இது - சீதையின் கைவிரலுக்கு வடிவிலும், நிறத்திலும்,  
மென்மையிலும், அழகிலும் உவமம். ‘கற்பெனுங் கடலை நீந்தி யேறுவது’  
என்றது, உருவகம். ‘சனகிதன் கற்பெனுங் கடலை நீந்தியேறுவ தெங்கன்  
என்று நினைய’ என்றது, அதன் கடத்தற்கு அருமை கருதியவாரும். ‘ஒரு  
முகம் இயல்புடன் இலங்க’ என்றதனால், மற்றை ஒன்பது முகங்களும் அதன்  
தன் காட்சிக்கு ஏற்ற இங்கிதக் குறிப்பு விளங்கப்பெற்றிருந்தன வென்பது  
தோன்றும்.

திருமுருகாற்றுப்படையில், “மாயிருண்ஞால மறுவின்றி விளங்கப், பல்  
கதிர் விரிந்தன் றொருமுக மொருமுகம், ஆர்வலோத்த வமர்ந்தினிதொழுகிக்,  
காதலினுவந்து வாங் கொடுத்தன்றே யொருமுகம், மந்திரவியின் மரபுளி  
வழாஅ, வந்தணர் லேவள்வி யோர்க்கும்மே யொருமுகம், எஞ்சிய பொருள்களை  
யேமுறநாடித், திங்கள்போலத் திசைவிளக்கும்மே யொருமுகம், செறுநர்த்  
தேய்த்துச் செல்சமமுருக்கிக், கறுவுகொன்றெஞ்சமொடு களம்பேட்டன்றே  
யொருமுகம், குறவர் மடமகள் கொடிபோல் துசப்பின், மடவால்வள்ளியொடு  
நகையமர்ந்தன்றே” என்று பன்னிரண்டுகளால், தேவசேனாபதியான முரு  
கக்கடவுளினுடைய ஆறு திருமுகங்களின் தனித்தனிச் செயலை எடுத்துக்  
கூறியதைத் தழுவி இங்கு மூன்று கவிகளின் பன்னிரண்டுகளால் ராக்ஷஸ்  
ராஜனான ராவணனுடைய பத்து முகங்களின் தனித்தனிச் செயல்களை எடுத்  
துக் கூறின ரென்னலாம்.

(ருக

ருஉ. பொதும்பர்வைகுதேன்புக்கருந்துதற்ககம்புலரு  
மதம்பெய்வண்டெனச்சனகிமேன்மனஞ்செலமறுகி  
வெதும்புவாரகம்பெவந்தழிவார்நகில்விழிநீர்  
ததும்புவார்விழித்தாரைவோடு ஹந்தாக்.

(இ - ன்.) பொதும்பர் வைகு - மரச் செறிவினுள்ளே பொருந்திய, தேன் - தேனை, புக்கு அருந்துதற்கு - (அங்குப்) பிரவேசித்துக் குடிப்பதற்கு, அகம் புலரும் - (ஆசையினால்) மனம் வாடுகிற, மதம் பெய் வண்டு என - களிப்பு மிக்கதொரு வண்டுபோல, சனகிமேல் மனம் செல - சீதையினிடத்தே (தன்) மனஞ் செல்ல, (அதனையுணர்ந்து), அகம் மறுகி வெதும்புவார் - மனங்கலங்கித் தவிப்பவர்களும், வெந்து அழிவார் - உடல்பழுங்கி மிகவருந்துபவர்களும், விழி நீர் நகில் ததும்புவார் - (தங்கள்) கண்களினின்று நீர் தரும்பி (தங்கள்) கொங்கைகளினின்று வழியப் பெறுபவர்களும் ஆகிய பல மகளிருடைய, விழி - கண்களின் பார்வையாகிய, தாரை வேல் - கூர் துனியையுடைய வேலாயுதங்கள், தோள்தொடும் தாக்க - (தனது) இருபது தோள்களின் மேலும் படவும், —(எ - று.)

தன்னலணுக முடியாததொரு புதரினுள்ளே யிருக்கின்ற தேனை அதனருமையறியாது ஒரு வண்டு தான் அங்குப் புருந்து குடிக்க அவாக்கொண்டு முயன்று தாவீர்தாவீச் சுழன்று திரிந்து அலைந்து வருந்தினாற்போலத் தன்னாற் கடத்தற்கரிய தலைமைக்காப்பாகிய நிறைக்காவலிலே நிலைநிற்கின்ற சிதாபிராட்டியைச் சோமுடியா தென்று உணராமல் அவள் சுறுநிலையைக் குலைத்து அவளையடைதற்கு மேன்மேல் விருப்பங்கொண்டு அதற்காகப் பலவாறு முயன்று சிறிதும் பயன்பெறுது வருந்துகின்றது கொழுத்தவனான இராவணனுடைய செருக்குக்கொண்ட மனமென்பது தோன்ற, 'பொதும்பர் வைகுதேன்புக் கருந்துதற் ககம்புலரும் மதம்பெய் வண்டெனச் சனகிமேன் மனஞ்செல்' எனப்பட்டது. அன்றியும், உபமானமாகிய தேனுக்குக் கொடுத்த 'பொதும்பர் வைகு' என்ற அடைமொழி, உபமேயமாகிய சிதைக்கும் ஏற்கும்; அவள் அசோகவனத்திற் சிம்சபாமரத்தின்கீழ்ச் சிறைக்காவலில் வைக்கப்பட்டுள்ளதனால். பொதும்பர் - மரச்செறிவு; புதரும், சோலையுமாம்: பொதும்பு என்ற மென்றோடர்க்குற்றியலுக்காத்துக்கு, அர் - போலி.

தான் வேண்டியபடியெல்லாம் பலமலர்களின் தேனை நிரம்பப்பருகிக் களித்திருக்கின்ற தொரு வண்டு அங்ஙன மிருக்கவும் பொதும்பர் வைகுதேனைப் புக்கு அருந்துதற்கு அகம்புலர்ந்தாற்போல, தான் வேண்டியபடியெல்லாம் இன்பதுகூர்த்தற்கு உரிமைமகளிர் பலரிருக்க அவர்களோடு கூடிக் களித்து வாழுகிற நிலையிலும் இராவணன்மனம் பிறன்மனவியான சீதையின் மேற் சென்ற பேதைமையை விளக்குவார், உபமானமாகிய வண்டுக்கு 'மதம் பெய்' என்ற அடைமொழி கொடுத்தனரென்னலாம்; இவ்விசேஷணத்தால், உபமேயமாகிய இராவணனது மனம் தனமதம், வித்தியாமதம், குலமதம் முதலிய பலவகைமதம் மிக்க தென்பதும் விளங்கும்.

இங்ஙனம் தங்கள்காதலனான இராவணன் பரஸ்தீயை விரும்பி அவள் பக்கல் மோகன்கொண்டு அதனால் தம்மை உபேகித்துத் தம்முடன் சரசவிலை யாடல்கள் நிகழ்த்தாதிருத்தலை யுட்கொண்டு அவனது உரிமை மகளி ரெல்லாம் மனஸ்தாபமுற்று மனம்வருந்துதலையும், அதனால் அவர்களுடல்



தவித்தலையும், அங்ஙனம் அவர்கள் துக்கித்துக் கண்ணீர் பெருக்குதலையும், 'மறுகி வெதும்புவா ரகம்வெந்தழிவார் நகில்விழி நீர்ததும்புவார்' என்று வெளியிட்டார். தம்கணவன் அயல்மாதரை விரும்பினாலும் அதுபற்றி அவன் மேற் கோபமும் வெறுப்புந் கொள்ளாது அவன்பக்கல் தாம் மிக்க அன்பையே செலுத்தி அவன்மனத்தைத் தம்பக்கல் மீட்க முயலுதல் அறிவுள்ளகற்புடைமாதரி னியல்பாதலால், இராவணனது உரிமைமகளிர் தம்மை அவன் புறக்கணிக்கையிலும் தாம் அவன்மீதே பார்வைசெலுத்தித் தமது கண்பார்வையினழுகுகொண்டு அவனை வசிகரிக்கப் பார்க்கின்றன ரென்பது, 'விழித்தாரை வேல் தோள்தொறுந் தாக்க' என்பதனற் போதரும். "நோக்கிய கோக்கெனும் நுதிகொள்வேலினை, ஆக்கியமதுகையான் தோளி னழ்ந்தன" என்றபடி மகளிர் கண்டு ஈடுபடுவது ஆடவர்தோளழி லாதலால், 'விழி தோள்தொறுந் தாக்க' எனப்பட்டது. கூரியவடிவும் ஆடவரை வருத்துந்திறழும்பற்றி, மகளிர்விழியை 'தாரைவேல்' என்றார். 'தோள்தொறுந் தாக்க' என்றதனால் இருபதுதோள்களிலு மென்றபடி; ஆகவே, விழிவேல் செலுத்திய உரிமை மகளிர் பலரென்பது அமையும். 'தோள்தொறும் பாய' என்னுது 'தோள்தொறுந்தாக்க' என்றவளவே கூறியதனால், எத்துனை வலிமையுடையோர் செலுத்திய எவ்வகைப்படைக்கலங்களும் சிறிதும் ஊறுபடுத்தமாட்டாத இராவணன்தோள்களில் மெல்லியலாரான மகளிர் செலுத்திய அவ்விழிவேல் கள் பாய்ந்து அவனைச் சிறிதும் வருத்தமாட்டாவாயின வென்க; எனவே, அவன் இவர்கள் கண்பார்வையினழிகி லீடுபட்டுச் சீதையினிடமிருந்து மனத்தை மீட்டு இம்மகளிர் வசமாயினனில்ல யென்பதாம். இம்மகளிர் விழிவேல் அவன்தோள்களில் தாக்கிறே யன்றி அவனது நெஞ்சில் தாக்கவில்லை; ஆகவே, இவர்கள் புறக்கணிப்புக்கே இலங்காயினர். மனம் மறுகிச் செல என மொழிமாற்றி - சீதையினிடத்தே மனங் கவன்று செல்ல என உரைத்தலும் ஒன்று; மறுகி = சூழன்று. 'நகில்விழி நீர்ததும்புவார் விழித்தாரைவேல் தோடொறுந்தாக்க' என்றவிடத்து, 'எழையழுதகண்ணீர் கூரியவானொக்கும்' என்ற கருத்துச் சொற்போக்கில் ஒருவாறு தொனித்தலுங் கருத்தக்கது. (இஉ)

௫௩. மாறளாவியமகரந்தநறவுண்டுமகளிர்

வீரளாவியமுகிழ் முலைமெழுகியசாந்தின்

சேறளாவியசிறுநறுஞ்சீகரத்தென்ற

ஹரளாவியகடுவெனவுடலிடைறுழைய.

(இ - ள்.) மகரந்தம் நறவு உண்டு - (மலர்களிலுள்ள) மகரந்தப்பொடி களில் அனைந்து அவற்றை உடம்புமுழுவதும் பூசிக்கொண்டு (மலர்களின்) தோளைப் பருகி, மகளிர் வீறு அளாவிய முகிழ் முலை மெழுகிய சாந்தின் சேறு அளாவிய - மாதர்களுடைய மிக்கசிறப்புப்பொருந்திய அரும்புபோன்ற தனங் களில் நிரம்பப்பூசப்பட்டுள்ள சந்தனச்சேற்றிலே கூடிக்கலந்த, சிறு நறுஞ் சீகரம் தென்றல் - மந்தமாய்வீசுவதும் பரிமளமுள்ளதும் குளிர்ச்சியமைந்தது

மான தென்றற்காற்றானது, மாறு அளாவிய - (இராவணனுக்குத் தான்) எதிர் செய்யுமாறு, உடலிடை ஊறு - அவனுடம்பிலே (மன்மத பாணங்களினு லாகிய) புண்களிலே, அளாவிய கடு என துழைய - பொருந்திய விஷம்போல உட்புகவும்,—(எ - று.)

எல்லாவுயிர்கட்குங் குளிர்ச்சியைவிளைத்து இனிமையைச் செய்கின்ற இளந்தென்றற்காற்றானது, காமதாபங்கொண்ட இராவணன்மேற் படும்போது அவனுக்கு அத்தாபத்தைமிகுவித்து மிக்கவருத்தந் தருதலால், 'கடுவென துழைய' என்றார். 'மகரந்தம் நறவு உண்டு' என்பதற்கு - மகரந்தப் பொடியையும் தேனையும் உண்டு என்றலும் அமையும். வாசனைப்பொடிகளை உடம்பு முழுவதும் நிரம்பப்பூசிக்கொண்டு அல்லது இனிப் உணவையுண்டு மதுபானஞ் செய்து மிகச்சிறந்த மகளிர் பாற் சேர்ந்து அவர்கள் மார்பிற்பூசிய சந்தனக் கலவையில் அளாவி நறுமணம்வீச மெதுவானகடையோடு தாபமின்றிக் குளிர்ந்துவருகிற ஒருசிறுங்காரபுருஷனென்பது தோன்ற, 'மகரந்தநறவுண்டு மகளிர் வீற்றளாவிய முகிழ்முலைமெழுகிய சாந்தின் சேறளாவிய சிறு நறுஞ் சீகரத் தென்றல்' என்றார். தாம் பலநாளாகவிரும்பிய மாதரைக் கூடப்பெறாது காமதாபம்மிக்க ஆடவர்க்கு, அங்ஙனங் கண்டமாதரிடத்தெல்லாம் தட்டித் தடைபின்றிக் கலந்து இளியராய்வருகிற ஆடவரைக் காணும்போது அருபை முதலியவற்றை லுண்டாகும் வருத்தம், இப்பொழுது இராவணனுக்குத் தென்றலைக்கண்டவுடனே யுண்டாகின்ற தென்க. ஓரிடத்திலே சிறப்புப் பெற்றதுவிளங்குகிற ஒருவீரர் அவ்விடத்திலேயே தலைமை பெறும் மற்றொருவர் பக்கல் மாறுகொண்டு சமயம்பார்த்து அவர்மேற்சென்று தாக்கி அவரை அழிந்தத் தொடங்கும் இயல்பின்படி, தெற்கிலிருந்து வருவதனால் தென்ற லென்று பெயர்பெற்று அத்திசைக்கு உரிமைபூண்டு விளங்குகிற இளங்காற்று அத்திசையிலே இலங்கைக்கரையில் நிலைத்து அத்திசைக்குத்தலைமைபூணும் இராவ ணன்பக்கல் மாறுபாடுகொண்டு சமயம்பார்த்து அவன்மீது தாக்கி அவனை அழிந்தத்தொடங்கிய தென்னுங் கருத்து, 'மாறளாவிய' என்றதனாற்போதரும்; நெடுங்காலமாக இராவணனுக்கு அஞ்சி அடங்கிக்கிடந்த வாயுதேவன் இப் பொழுது சமயம்பார்த்து மெல்லப்புறப்பட்டு ராகுஸராஜனை அவனுக்கு எதிர்செய்யத்தொடங்கின நென்பதும் இதில் அமையும். மாறு - பிரதி.

முதலடியில், 'அளாவிய' என்ற சொல் - செய்யிய என்னும் வாய்பாட்டு எதிர்காலவினையெச்சம்; இதில், 'இய' என்ற விசுவசையே காலங்காட்டும்; மற்றையடிகளில், 'அளாவிய' - இறந்தகாலப்பெயரெச்சம். மாறு அளாவிய துழைய என்று இடையும். மகரந்தம் - பூந்துகள். சீகரம் - சிதகரம்: குளிர்ச் சிபைச்செய்வது. முகிழ்முலை - உவமைத்தொகை; கோங்கரும்பும், தாமரை யரும்பும் - உவமைகூறப்படும். 'முகின்முலை' என்ற பாடத்துக்கு - வீரசோ பூயிவிதிப்படி, நிலைமொழியீற்றுமுகரம் வருமொழி முதலில் மகாம்வரணகா தத்திரிந்ததென்க; அவ்விதி வருமாறு:—“ஐம்முந்நதாழடல் வண்மைபின் வந்திடில் ஆறெடைந்தா, மெய்ம்மாண்பதாம் ஈவ்வரின் முன்பழிந்து பின்

மிக்கணவ்வாம், மம்மேல்வரின் இருமுன்றிடல்” எனக் காண்க. இனி, ‘மாறனாவியமகார்தநறவுண்டு’ என்பதற்கு - இராவணனுக்கு எதிர்செய்யுமாறு மிக்கமதுபானஞ்செய்து என்று பதவுரை கூறி, மதுபானத்தை மிகுதியாகச் செய்ததனால் மயங்கி இராவணனுக்கு எதிர்செய்வதாயிற் றென்று கருத்து உரைப்பாரு முனர்; அவ்வுரைக்கு, மகார்தம் நறவு - ஒருபொருட்பன்மொழியென்க. ஊறு அளவிய கடு என என்று எடுத்து, கொல்லுதல்பொருந்திய விஷம்போல என்று உரைப்பர் ஒருசாரார்.

(௧௩)

௫௪. திங்கள்வாணுதன்மடந்தையர்சேயரிக்கிடந்த

வங்கயற்றடந்தாமரைக்கலரியோனாகி

வெங்கண்வானவர்தாவைரென்றிவர் விரியாப்

பொங்குகைகளாந்தாமரைக்கிந்தவேபோன்று.

(இ - ள்.) திங்கள் வாள் துதல் மடந்தையர் - (பாதிச்) சந்திரன்போன்ற ஒளியுள்ள நெற்றியையுடைய மகளிரது, சேய் அரி கிடந்த அம் கயல் தட தாமரைக்கு - சிவந்த இரேகைகள் பொருந்திய அழகிய கயல்மீன் போன்ற கண்களையுடைய முகங்களாகிய பெரிய தாமரை மலர்களுக்கு, அலரியோன் ஆதி - சூரியன்போன்றவனாகியும், - வானவர் - தேவர்களும், வெம் கண் தானவர் - கொடுத்தன்மையுள்ள அசுரர்களும், என்ற இவர் - என்கிற இவர்களுடைய, விரியா பொங்கு கைகள் ஆம் - குவிந்திருக்கின்ற விளங்குகிற கைகளாகிய, தாமரைக்கு - செந்தாமரை மலர்களுக்கு, இந்து போன்று - சந்திரன்போன்றவனாகியும், - (எ - று.) - இந்துவே, ஏ - அசை; பிரிநிலையுமாம்.

‘அழகிய மகளிரது முகங்களாகிய தாமரை மலர்கட்குச் சூரியன்போன்றவனாய்’ என்றது - தனக்கு உரிமைபூண்டிதிற்கும் பலமகன்களின் தனது கம்பீரமான காட்சியைக் கண்டி மிகிழ்ந்து முகம்மலருமாறு பெருமிதத்தோற்றத்தோடு வெகுசிறப்பாக வீற்றிருந்தனன் இராவணன் என்றவாறும்; சூரியனைக்கண்ட தாமரைமலர்கள்போலத் தன்னைக்கண்ட மகளிர்முகங்கள் மலர்ந்தபடியிருக்க வென்க. ‘திங்கள்’ என்றது, இங்கே பிறைச்சந்திரனை; அதுவே, வடிவில் நெற்றிக்கு உவமையாவது. கண்களிற் சில செவ்வடிக ளிருத்தல், உத்தம விலக்கணம். கயல் - கண்களுக்கு, உவமையாகுபெயர்; பிறழ்ச்சியில் உவமம். ‘சேயரிக்கிடந்த அங்கயல் தாமரை’ எனவே, முகமென்ற தாயிற்று. அலரியோன் - ஆயிரம் இதழ்கள் மலரப்பெற்றதொரு தாமரைமலர்போன்று ஆயிரங்கிரணங்கள் பரவி விளங்கப்பெற்றவன்.

‘தேவாசுரர்களுடைய குவிந்தகைகளாகிய தாமரைமலர்கட்குச் சந்திரன்போன்று’ என்றது - தேவர்களும் அசுரர்களும் அச்சத்தாற் கூப்பியகை நெகிழாதபடி அஞ்சலிசெய்து தொழுதுநிற்குமாறு காண்பவர் அஞ்சத்தக்க தோற்றமுடையனாய் வீற்றிருந்தவன் இராவணன் என்றவாறும்; சந்திரனைக் கண்ட தாமரைகள்போலத் தேவதாசவர்களுடைய கைகள் தன்முன் குவிந்தபடியிருக்க வென்க. தேவகணங்களில் சேர்த்தவரான அசுரர் யகூர் கந்தருவந்

வித்தியாதாரர் கிந்நாரமுதலிய பிறரையும் தேவர்களைப்போலவே இராவணன் எதிர்த்துப் பொருது வென்று வருத்திவந்தன னென்க.

இனி, முன்னிரண்டடிக்கு - மகளிரது செவ்வரிபார்த்த அழகிய கயல் மீன்போலும் கண்களாகிய பெரிய தாமரைமலர்கட்குச் சூரியன்போன்று என்று உரைப்பாரு முளர்; சூரியனைக்கண்ட தாமரைமலர்கள்போலத் தன்னைக்கண்டு மகளிர்கண்கள் மலர்ந்தபடியிருக்க என்று கருத்து. 'அங்கயத் தடந்தாமரை' என்ற பாடம் - அழகிய தடாகத்திலுள்ள [லாடாத] பெரிய தாமரை யென்று பொருள்படும்; கயம் - நீர்நிலை; அப்பாடத்தில், 'சேயரிக்கிடந்த' என்பது - தாமரைக்கு அடைமொழி; சேயரிக்கிடந்த தாமரை யெனவே, கண் என்றதாம். 'வெங்கண் வானவர் தானவர்' என்பதற்கு - (தன்பக்கல்) கொடுமையுள்ள தேவர்களும் அசுரர்களும் என்று உரைப்பர் ஓசாரார்.

(இச)

[அனுமான் இராவணனைக்கண்டவாவிடே கோபங்கொள்ளுதல்.]

நரு. இருந்தவெண்டிசைக்கிழவனைமாருதியெதிர்த்தான்  
கருந்திணைத்ததைநோக்கியகலுமுனிர்கனன்றான்  
றிருந்துதோளிடையீக்கியபாசத்தைச்சிந்தி  
யுருந்துநஞ்சுபோல்பவன்வயிற்பாய்வெனென்றுடன்ருன்.

(இ - ள்.) இருந்த - (இவ்வாறு) வீற்றிருந்த, எண் திசை கிழவனை - எட்டுத்திக்குக்களுக்கும் உரியவனான இராவணனை, மாருதி - அதுமான், எதிர்த்தான் - (தூரத்திலிருந்து) 'கண்டான்; (அங்கனங்கண்டமாதிரத்திலே), கருந்திண் நாகத்தை நோக்கிய கலுமுனின் கனன்றான் - கரிய வலிய சர்ப்பத்தைக் கண்ட கருடன்போல மனங்கொதித்தவனாய், - திருந்து தோளிடையீக்கிய பாசத்தை சிந்தி உருந்து நஞ்சு போல்பவன்வயின் பாய்வென் என்று உடன்ருன் - 'சிறந்த (எனது) தோள்களில்! கட்டியிருக்கிற நாகபாசத்தைச் சிதறடித்துக் கோபித்து விஷம்போற்கொடியவனான இவ் விராவணன்மேல் (இப்பொழுது) பாய்கிறேன் யான்' என்று உக்கிரங்கொண்டான்; (எ - று.)

இராவணன், திக்குவிசயயாத்திரை புறப்பட்டு எட்டுத்திசைகளிலுஞ் சென்று ஆங்காங்கு உள்ள அரசர்களையும் இந்திரன்முதலிய அஷ்டதிக்கபாலகர்களையும் வென்று அத்திசைக்கட்கெல்லாம் உரிமைபூண்டவ னாதலால், 'எண் டிசைக்கிழவன்' எனப்பட்டான். கரு நாகம் - கிருஷ்ணசர்ப்பம். கருநிற முடையனாய்ப் பறங்கராகி மகாபலசாலியாயுள்ள கொடிய இராவணனை எளிதில் அழிக்கவல்ல திறமையுடையவன் அதுமான் என்பது தோன்ற, 'கருந்திண்நாகத்தைநோக்கிய கலுமுனின் கனன்றான்' என உவமைகூறினார், 'உருந்து' என்பது - 'உருந்து' என மெலித்தல்விகாரம் பெற்றது, எதுகை நோக்கி. நஞ்சுபோல்பவன் - நிறமும் கொடுமையும் பற்றிய உவமை. 'நஞ்சு போலிவன்வயிற்பாய்வென்' என்ற பாடத்துக்கு, விஷம்போல [அழிவுசெய்யு மாறு] இவன்மேற் பாய்வேன் என்பது பொருள்.

(கூ.அ) பரப்ப, பொலிய, (கூ.க) வயங்க, (ச௦) என்ன, (சக) ஒப்ப, (சஉ) கொழிப்ப, தயங்க, கடுப்ப, (சக) என்ன, (சச) இயற்ற, (சடு) சுற்ற, (சக) சுற்ற, (சஎ) இசைப்ப, வழங்க, (சஅ) விளங்க, (சக) உண்ண, குடிப்ப, பருக, அருந்த, (டு௦) செலுத்த, முயல, பயில, பொருந்த, (டுக) கிணைய, இலங்க, (டுஉ) தாக்க, (டுக) துழைய, (டுச) ஆகி, போன்று, (டுடு) இருந்த எனக் குளகச்செய்யுள் பதினெட்டுக்கும் முடிபு காண்க. (டுடு)

[இதுமுதல் நான்குவிகள் - இராவணன்மேல் தான் பாய்ந்து அவனைக் கொல்வதாக அதுமான் செய்யும் ஆலோசனை.]

டுக. உறங்குகின்றபோதுயிருண்டல்குற்றமென்றொழிந்தேன்  
பிறங்குபொன்மணியாசனத்திருக்கவும்பெற்றேன்  
பிறங்கென்பலசிந்திப்பதிவன்றலைசிறி  
யறங்கொள்கொம்பினைமீட்டுடனகல்வெனன்றமைந்தான்.

(இ - ள்.) உறங்குகின்ற போது - (இவ்விராவணன்) தூங்குகின்றபொழுது, உயிர் உண்டல் குற்றம் என்று - (இவனைக்) கொல்வது தோஷமென்று எண்ணி, ஒழிந்தேன் - (முன்பு இவனைக்) கொல்லாது விட்டிட்டேன்; (அங்ஙனமன்றி இப்பொழுதோ), பிறங்கு பொன் மணி ஆசனத்த இருக்கவும் பெற்றேன் - விளங்குகிற பொன்னாலும் இரத்தினங்களாலும் அமைந்த சிங்காசனத்தில் (இவன் விழித்து) வீற்றிருக்கவும் பெற்றேன்; (இப்படி நேரே சமயம்வாய்க்கப்பெற்றபின்பும்), பல திறங்கள் சிந்திப்பது என் - பலவகையாக ஆலோசிக்க வேண்டிவது என்ன? (இப்பொழுதே), இவன் தலை சிறி - இவனுடைய தலைகளைச் சிறுத்து, அறம் கொள் கொம்பினை மீட்டு - (மகளிர்க்கு உரிய சிறந்த) தருமமாகிய பதிவிராததருமத்தை (த் தவறாது உறதியாக)க் கொண்டிருக்கிற பூங்கொம்புபோல மெல்லிய அழகிய வடிவமுடையவளான சிதாபிராட்டியைச் சிறைமீட்டுக்கொண்டு, உடன் அகல்வென் - விரைவில் மீண்டுசெல்வேன், என்று அமைந்தான். என்றுஎண்ணினன், (அதுமான்); (எ - று.)

மலைப்பொழுதில் இலங்கைநகரிட்புக்கு இரவிலே அந்நகர்முழுவதிலுஞ் சீதையைத்தேடிக்கொண்டு சென்ற அதுமான் அரண்மனையினுள்ளே இராவணன் தூங்கிக்கொண்டிருக்கக் கண்டு கோபங்கொண்டு அவனை அப்பொழுதே கொல்வதாகக் கருதிச் சற்றுஆலோசிக்கும்போது, இராமபிரான் கட்டளையிலையாதலாலும், ஒன்றைமுயன்று மற்றொன்றைச் செய்வது அறிவுடைமையன்றாதலாலும், தூங்குகிறவனைக்கொல்வது மகாதோஷ மாதலாலும், பிராட்டியைச் சிறைவைத்தவனை ஒரு குரங்கு கொன்றிட்டதென்றால் அது இராமபிரானது வில்திறத்துக்கு ஒரு குறைவாகு மாதலாலும், இவனை இப்பொழுது யான் கொல்வது தகுதியன்று என்று எண்ணி, அப்பொழுது அவனைக் கொல்லாதுவிட்டு அப்பாற்சென்றன னென்ற செய்தியை, கீழ் ஊர்தேடுபடலத்தில் “தோளாற்றலென்னு கு மேனிநுஞ்சொல்லென்னும்,

வாளாற்றகண்ணை வஞ்சித்தான்மணிமுடியென், தானாற்றலா விடித்துத் தலைபத்துத் தகர்த் தென்றன், ஆளாற்றல்காட்டேனா வடியேனாய் முடியேனே", "நடித்துவாழ் தகைமையதோ வடிமைதா னன்னுதலைப், பிடித்தவாளாக்களுர் யான்கண்டும் பிழைப்பரோ, ஒடித்துவான்தோளினத்துந் தலைபத்து முதைத்துருட்டி, முடித்தீவ்வுந் முடித்தால் மேன்முடிவதெலா முடிந் தொழிக", "என்றாக்கியெயிறுகடித் திருகாணும்பிசைந்தெழுந்து, நின்றுக்கி யுணர்ந்துரைப்பா னேமியோன்பணியன்றால், ஒன்றுக்கி யொன்றிழைத்த லுணர்வுடைமைக்குரித்தன்றால், பின்றுக் கினிது சாலப்பிழையாகு மெனப் பெயர்ந்தான்", "ஆலம்பார்த்த ண்டவன்போ லாற்றலமைந்துள ரொளிணுஞ், சீலம்பார்க்குரியோர்க ளெண்ணுதுசெய்பவோ, மூலம்பார்க்குறி னுலகைமுற் றுவிக்குமுறைதெறினுங், காலம்பார்த்திறைவேலை கடவாதகடலொத்தான்", "இற்றைப்போர்ப் பெருஞ்சீற்றமென்னோடு முடிந்திகெ, கற்றைப்பூங்குழலா னைச் சிறைவைத்த கண்டகளை, முற்றப்போர்முடித்ததொரு குரங்கென்றால் முனைவீரன், கொற்றப்போர்ச்சிலைத் தொழிற்குக் குறைவுண்டா மெனக் குறைந் தான்" என்ற செய்யுள்களால் உணர்க.

கொம்பு - சேதைக்கு, உவமையாகுபெயர்; மெல்லியதாய் ஒல்கிஒசியும் வடியில் உவமம். "குலமகட்குஅழகு கொழுநனைப்பேணுதல்," "தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற்றொழுதெழுவான்" என்றபடி மகளிர்க்குக் கற்பு நிலைமை பரமதரும மாதலால், இங்கு அது 'அறம்' என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டது. இனி, 'அறம் கொள் கொம்பு' என்பதற்கு - தருமமாகிய கொடி பற்றிக் கொள்ளுங் கொழுகொம்பு போன்றவனென்று பொருள் கொள்ளுதலும் அமையும்; இராவணனால் அழிக்கப்பட்ட தருமம் இவள் நிமித்தமாக அவன் கொல்லப்பட மீளவுஞ் செழித்துவளரவிருப்பதுபற்றி, இவள் தருமத்துக்கு ஆதாரமாவள். அமைதல் - கருத்துஅமைதல், உத்தேசித்தல். உயிருண்டல் - உண்ணாது உண்பதுபோலச் சொல்லப்பட்டது, மரபுவழுவுமையி: உயிரை யொழித்த லென்றபடி.

(௧௧)

௧௨. தேவர்தானவர்முதலினர்சேவகன்றேறி

காவல்கண்டிவணிநுந்தவர் கட்புலன்க துவப்

பாவகாரிதன்முடித்தலைபறித்திலெனென்ற

லேவகியானினிமேற்செயுமாள்வீனையென்றான்.

(௧௩ - ன்.) சேவகன் தேவி காவல் கண்டு இவண் இருந்தவர் - மகா வீரனான இராமபிரானுடைய மனைவியாகிய சீதாபிராட்டியை (இராவணன்) சிறைவைத்திருப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டே (அதற்கு ஒன்றும் பரிகாரஞ் செய்யமாட்டாமல்) இவ்விடத்தில் இருக்கின்றவர்களான, தேவர் தானவர் முதலினர் - தேவர்களும் அசுரர்களும் முதலானவர்களுடைய, கண் புலன் - கண்களாகிய உறுப்பு, கதுவ - பற்றும்படி [இங்குள்ளாரைவருங் கண்களாற் காணுமாறு என்றபடி], பாவகாரிதன் முடி தலை பறித்திலென் என்றால் -

(பிரம்மணவியை விரும்புதல்முதலிய) தீவினைகளைச் செய்பவனுை இவ்விராவணனுடைய கிரீடமணிந்ததலைகளை (இப்பொழுதே) வலியக் செய்திலேனாயின், யான் இனி மேல் செய்யும் ஆள் வினை ஏவது - நான் இனிமேற்செய்யும் அடிமைத்தொழில் யாது உளது? [எதுவுமில்லை யென்றபடி], என்றான் - என்றும் எண்ணினன், (அதுமான்); (எ - று.)

யசமானனதுமணவியை வஞ்சனையாற் கவர்ந்து சென்று சிறைக்காவலில் வைத்தானுடைய தலைகளைப் பறித்தெறிவதனினும் மேலாக மெய்யடியவன் செய்யத்தக்க உற்தொழிலும் உளதோ? என்பதாம். கீழ்ச்செய்யுளினுரைப்பிற் காட்டிய “தோளாற்றல்,” “நடித்துவாழ்” என்ற தொடக்கத்துச் செய்யுள்கள் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கன. ஏவது - ஏகரவினாவடியாய் பிறந்த ஏது என்பதன் விரித்தல்விகாரம். ஆள்வினை - ஸ்ரீராமனுக்கு அடியவனாயிருந்து செய்யுந் தொழில்; இனி, இதற்கு - ஆண்மைத்தொழி லென்றும், முபற்சி யென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். ஆள்வினை - ஆளின்வினை; ஆண்மைவினை; ஆளும் வினை: அல்லது, வினையையாளுந் திரும்; அதாவது - முயற்சி: (வினை - தொழில்.) (இள)

ருடி. மாடிருந்தமற்றிவன்புணர்மங்கையர்மயங்கி  
யூடிநீர்திடமுடித்தலைதிசைதொறுமுருட்டி  
யாடல்கொண்டிநின்றார்க்கின்றததுகொடிதம்மா  
தேடிவந்ததோர்குரங்கெனும்வாசகஞ்சிறிதோ.

(இ - ள்.) ‘தேடி வந்தது ஓர் குரங்கு - (சீதையைத்) தேடிக்கொண்டு வந்ததாகிய ஒருகுரங்கானது, - மாடு இருந்த இவன் புணர் மங்கையர் மயங்கி ஊடு இரிந்திட - இவ்விராவணனைருகிலே யிருப்பவர்களான இவன் சேரத்தக்க மகளிர்கள் திகைத்து உள்ளேஒடிப்போம்படி, முடி தலை திசை தொறும் உருட்டி - (இவனது) கிரீடமணிந்ததலைகளைப் பலதிக்குக்களிலும் உருளச் செய்து [பறித்துச்சிதறி பென்றபடி], ஆடல் கொண்டு - வெற்றி கொண்டு, நின்று - (தான் சிறிதும் அழிவுறாது) நிலபெற்றுநின்ற, ஆர்க்கின்றது - ஆரவாரஞ்செய்கின்றது: அது அம்மா கொடிது - அக்குரங்கு அந்தோ! மிக்கொடியது,’ எனும் வாசகம் - என்கிற புகழ்வார்த்தையைப் பெறுதல்), சிறிதோ - சிறியதாருளோ? [அன்று: ‘மிகப்பெரிது’ என்றபடி]; (எ - று.)—மற்று - அசை.

நான் இப்பொழுது கினைக்கிறபடி செய்துமுடிப்பேனானால், ‘சீதையைத் தேடிக்கொண்டவந்தொரு குரங்கு, இராவணனது பக்கங்களி லுள்ளவர்க ளான அவன்போகத்துக்குரியமாதர்களனைவரும் இது என்னென்றுதிகைத்து உள்ளே ஒடியொளிக்கும்படி அவன்தலைகளைத் திருகி எல்லாத்திசைகளிலும் உருட்டிச் சயம்பெற்றுநின்ற ஆரவாரிக்கின்றது: அம்மம்மா! அது கொடிது கொடிது!!’ என்று உலகத்தார் சொல்வார்கள்; அப்படிசொல்லுஞ் சொல்

‘எளிதிற்கிடைக்கத்தக்கதோ? யிக அரியதன்றோ; ஆதலால், அப்புக்ழ் மொழி  
யைப் பெறமுயல்வேன் என்று எண்ணினன் அதுமான் என்க. ‘அதுநெடி  
தம்மா’ என்றும் பாடமுண்டு. (இஅ)

ருக. நீண்டவாளெயிற்றரக்கனைக்கண்களினேரே  
காண்டல்வேண்டியிவ்வுயிர்சுமந்தெதிர்சிலகழறி  
மீண்டபோதுண்டுவசைப்பொருள்வென்றிலேனெனினு  
மாண்டபோதினும்புகழன்றிமற்றுமொன்றுண்டோ,

(இ - ள்.) நீண்ட வான் எயிறு அரக்கனை - நீண்ட வாளாயுதம்போற்  
கூரிய பற்களையுடைய ராகுகளை [இராவணனை], கண்களின் நேரே காண்  
டல் வேண்டி - கண்களுக்கு எதிராகப் பார்க்க விரும்பி, (அதற்காக), இ  
யுயிர் சுமந்து - இந்த என்யிரை உடம்பில் வைத்துக்கொண்டிருந்து, எதிர்  
சில கழறி - (இவனைக்கண்டு) இவனெதிரிலே சிலவார்த்தைகளைச் சொல்லி,  
மீண்ட போது - (நான் இங்குநின்ற திரும்பிச்செல்வேனெனல் அப்பொழுது,  
வசை பொருள் உண்டு - பழியாகிய பயனே (எனக்கு) வாய்க்கும்; (அங்ஙன  
மன்றி இவனை எதிர்த்துப் போர்செய்வேனெயின்), வென்றிலேன் எனினும் -  
(ஒருகால் யான்) சயித்திலேனெனலும், மாண்ட போதினும் - (இவன்கையால்  
யான்) இறந்தாலும், புகழ் அன்றி மற்றும் ஒன்று உண்டோ - (எனக்குக்)  
கீர்த்தியுண்டாகுமெயல்லது (அதற்கு) மாறான அபகீர்த்தி உண்டாகுமோ?  
[உண்டாகவேமாட்டாது என்றபடி]; (எ - று.)

இவன்மகனாற் கட்டுப்பட்டதில் மானம்போனதுபற்றி யான் உயிர்  
போக்கிக்கொள்ளத்தக்கவனா யிருந்தும், அங்ஙனஞ்செய்யாது கட்டுக்கு உட்  
பட்டு அரிதின்உயிர்வைத்துக்கொண்டிருந்தது, இவனை நேரிற்கண்டு சந்தித்  
துச் சிலபேசிப் பின்பு மீளவேண்டுமென்னும் எண்ணங்கொண்டன்றோ;  
அங்ஙனங் கண்டு சிலபேசிச் செல்லுதல்மாத்திராஞ் செய்வேனெயின், அது,  
பகைவனாற் கட்டுண்டா னென்று உலகத்தார் என்னை நிர்த்தித்தற்குக் காரண  
மாகுமெயன்றி, அந்த உலகநிந்தனைக்கு ஒருபரிகார மாகாது; மற்று இவனைத்  
தலைதடிபுமறு துணிந்து எதிர்த்துப்பொருவேனெயின், பெரும்பாலும் வெல்  
வேன்: அன்றி, ஒருகால் தோற்றாலும் இறந்தாலும், வீரர்க்குப் போரில்  
அவை இயல்பே யாதலால், புகழ்விளையுமெயன்றிப் பழி விளையாது என்று  
எண்ணினன் அதுமான் என்க. ஆதலால், இவன்மேற் பாயக்கடவேன் என்பது  
உத்தேசம். உயிர் சுமந்து - உயிரை அரிதில் உடலிற்கொண்டு பொறுத்து;  
உயிரைப் பாரமாகக்கருதியவாறு. எதிர்சிலகழறி இவ்வுயிர்சுமந்து மீண்ட  
போது என்று மொழிமாற்றி, இவனைக்காணுதலையும் இவனெதிரிற் சிலபேசு  
தலையுமே பயனாகக்கொண்டு அவற்றைச்செய்துமுடித்து இந்த உயிரைச்சுமந்து  
கொண்டு திரும்பிப்போவேனெனல் என்று உரைத்தலும் அமையும்; போரில்  
மாளுதற்கு அஞ்சி உயிர்வைத்துக்கொண்டிருத்தல் பூயிபா மென்க. (இக)



[இங்ஙனத்துணிந்த அநுமான், உடனே அத்துணிவு நகுதியன்றென்று  
கருதுதல்.]

கூ0. என்று தோளரிடையிறுக்கிய பாசமிற் றேகக்  
குன்றின் மேலெழு கோளரி யேறெனக் குதியிற்  
சென்று கூடுவ லென்பது சிந்தனை செய்யா  
நின்று காரிய மன்றென நீதியி னினைந்தான்.

(இ - ள்.) என்று - என்று (அநுமான்) ஆலோசித்து, தோளரிடை இறுக்  
கிய பாசம் இற்று ஏக - தன்தோள்களிற் கட்டியிருக்கிற நாகபாசம் அறு  
பட்டுப்போய்விடும்படி, குன்றின்மேல் எழு கோள் அரி ஏறு என - மேலின்  
மேற்பாய்கின்ற வலிய ஆண்சிங்கம்போல, குதியின் சென்று கூடுவல் - ஒரு  
பாய்ச்சலிற் சென்று (அவனிடஞ்) சேர்வேன், என்பது சிந்தனை செய்யா  
நின்று - என்பதாக எண்ணிக்கொண்டிருக்கும்போது, —காரியம் அன்று என  
நீதியின் நினைந்தான் - '(இது) நகுதியன்று' என்று நியாயமாக ஆலோசிக்க  
லானான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த நான்குகவிகளிற் காண்க.

குன்று - வலியபெரிய இராவணனுக்கும், வலிய ஆண்சிங்கம் - பலபார்க்  
கிரமங்களிற்சிறந்த அநுமானுக்கும் உவமை. செய்யாநின்று - நிகழ்கால  
வினையெச்சம். (கூ0).

வேறு.

[இதுமுதல் நான்குகவிகள் - யுற்றும் அநுமானுடைய ஆலோசனை.]

கூக. கொல்லலாம் வலத்தனு மல்லன் கொற்றமும்  
வெல்லலாந் தரத்தனு மல்லன் மேலேநா  
எல்லெலாந் திரண்டன நிறத்த னுற்றலை  
வெல்லலா மிராமனாற் பிறரும் வெல்லவரோ.

(இ - ள்.) (இவ்விராவணன்), கொல்லல் ஆம் வலத்தனும் அல்லன்-(யாரா  
லுங்) கொல்லக்கூடிய வலிமையுடையவனு மல்லன்; கொற்றமும் - (இவ  
னது) அரசியலை நோக்குமிடத்து, வெல்லல் ஆம் தரத்தனும் அல்லன் -  
(யாராகிலுஞ்) சயிக்கத்தக்க நிலைமையுடையவனு மல்லன்; (ஆகவே), அவ்  
எலாம் திரண்டு அன் நிறத்தன் 'ஆற்றலை - இருள்முழுவதும் ஒருங்குகூடி  
ஞற்போன்ற மிக்ககருகிறமுடையவனான இவனது வலிமையை, மேலை  
நான் - இனிவருங்காலத்தில், இராமனால் வெல்லல் ஆம் - ஸ்ரீராமபிரானொருவ  
னாலேயே வெல்லுதல்கூடும்; பிறரும் வெல்லவரோ - (அப்பெருமானல்லாத)  
மற்றையோரும் (இவனை) வெல்லமாட்டுவரோ? [மாட்டார் என்றபடி] (எ - று.)

இவனது தேகபலம் முதலியவற்றை நோக்குமிடத்து இவனைக்கொல்லு  
தலும் இவனது துணைவலிமை முதலியவற்றை நோக்குமிடத்து இவனை வெல்  
லுதலும் மகாவீரனை இராமனொருவனுக்கு எளியதேயன்றிப் பிறர்க்கு அரியது.

என்பதாம். கொற்றம் - அரசியல். இங்கு, இலக்கணையாய், சேனாபலம் முதலிய துணைவலிமையின்மேல் நின்றது. 'மேலேநான்' என்பதற்கு - சென்ற காலத்தில் என்று பொருள்கொண்டு, அதனை 'அல்லன்' என்றதனோடு கூட்டி, 'தொன்றதொட்டு இதுவரையிலும் இவன் எவராலும் கொல்லவும் வெல்லவும் கூடியவனாயினான் என்று உரைத்தலும் ஒன்று. 'முன்', 'பின்' என்பனபோல, மேல் கீழ் - என்பனவும், சமயோசிதமாக, கழிவையும் எதிர்வையும் காட்டும். 'கொற்றமும்' என்ற உம்மை - இவன் தனியே எதிர்த்துப்போர்செய்ததற்குக் கிடைத்திடாமற் பலரோடுகூடியுள்ளானே யென்று அதுமான் கருதுதலைக் காட்டும். இனி, 'கொல்லலாம் வலத்தனும் அல்லன்' என்பதற்கு - கொல்லக் கூடிய இடத்தில் [தனித்து] உள்ளானு மல்லன் என்று உரைப்பாரு முளர்; தனித்துள்ளவனான யான் இவனைத் தனித்திருக்கிற நிலையிற் கொல்லவும் வெல்லவும் கூடுமாயினும் துணைவலியோடுகூடியிருக்கிற நிலையில் இவனைக் கொல்லுதலும் வெல்லுதலும் கூடியவையல்ல என்பது கருத்து.

இதுமுதற் பதினைந்து கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் முதற்கவிபோன்ற கூலிவிருத்தங்கள். (சுக)

சுஉ. என்னையும் வெலற்கரிதிவனுக்கீண்டிவன்  
றன்னையும் வெலற்கரிதெனக்குத் தாக்கினு  
லன்னவேகாலங்கள் கழியுமா தலாற்  
றுன்னருஞ்செருத்தொழிறொடங்கறாயதோ.

(இ - ள்.) என்னையும் இவனுக்கு வெலற்கு அரிது - என்னவெல்லுதலும் இவ்விராவணனுக்கு முடியாது; ஈண்டு இவன்தன்னையும் வெலற்கு எனக்கு அரிது - இவ்வளவுதுணைவலிமையோடுகூடியுள்ள இவனை வெல்லுதல் எனக்கும் முடியாது; (ஆகவே), தாக்கினால்-(இவனோடு யான் எதிர்த்துப்) போர்த்தொடங்கினால், அன்னவே காலங்கள் கழியும் - அத்தன்மையனவாகவே [போரிடலையே] பலநாள்கள் கழிந்துவிடும்; ஆதலால்—, தன் அருஞ் செரு தொழில் தொடங்கல் தூயதோ-(பிறர்) நெருங்குதற்கு அரிய போர்த்தொழிலைத் தொடங்குவது நல்லதோ? [அன்று என்றபடி]; (எ - று.)

'வெலற்கு' என்றதில், நான்கனுருபு - கருத்தாப்பொருளில் வந்தது. (சுஉ)

சு௩. ஏழுயருலகங்களாயுமின்புறப்  
பாழிவன்புயங்களோடரக்கன்பொற்றலைப்  
பூழியிற்புரட்டென்பூணிப்பாமென  
பூழியான்கிளம்பியவுகாரயுமொன்றுண்டால்.

(இ - ள்.) (அன்றியும்),—'ஏழ் உயர் உலகங்கள் யாவும் இன்பு உற - ஏழு வகைப்பட்ட சிறந்தஉலகங்களிலுள்ள ஜனங்களெல்லாம் இன்பமடையும்படி, அரக்கன்-இராவணனுடைய, பாழி வல் புயங்களோடுபெரியவலியு தோள்களை யும், பல தலை - பலதலைகளையும், பூழியில் புரட்டல் - (துணித்துக்கீழேதள்ளிப்)

புழுதியிற் புரளும்படி செய்தல், என் பூணிப்பு ஆம் - யான் மேற்கொண்ட விரதமாகும், 'என் - என்று, ஊழியான் விளம்பிய-பூராமபிரான் சொல்லியுள்ள, உரையும் - வார்த்தையும், ஒன்று—, உண்டு ஆல் - உள்ளதன்றோ; (எ - மு.)— ஆல் - தேற்றம்.

'எல்லாவலகத்தாரும் துன்பம்நீங்கி இன்பமடையும்படி, லோககண்டகளுன இராவணனது தோள்களையும் தலைகளையும் துணித்துத்தள்ளுவேன் யான்' என்று முன்பு இராமபிரான் தண்டகாரணியவாசிகளான முனிவர்கட்கு அபயமளித்து வாக்குத்தத்தஞ்செய்துள்ளா னன்றோ; இப்பொழுதுயான் இராவணனை யெதிர்த்தப்பொருது கொல்வேனாயின், அந்தப்பிரதிஜ்ஞை நிறைவேறாமற் போமே; ஆதலாலும், யான் இப்பொழுது போர்தொடங்குதல் தகுதியன்று என்று அதுமான் கருதின னென்க.

இங்கு 'உலகங்கள்' என்றது, அவற்றில்வாரும் உயிர்களின்மேல் நின்றது. பாழி வன் புயங்கள் - வலிய கொடிய தோள்க ளெனினுமாம்; 'வன்புயம்' என்றது, கொடுந்தொழில்செய்வன வென்றவாரும். பூணிப்பு - சங்கற்பம்; முடிவாக நிச்சயித்த செயல். ஊழி - உலகம்: அதற்குத்தலைவன், ஊழியான்; இதற்கு - காலத்துக்குத்தலைவன், அழிவின்றி நித்தியனாய்வாழ்பவன் என்ற பொருளும் உண்டு. இன்புறப் புரட்டல் என இயையும். (சுரு.)

௧௦௪. இங்கொருதிங்களேயிருப்பல்யானென

வங்கணயகன் தனதாணை கூறிய

மங்கையுமின் னுயிர்து தத்தல்வாய்மையாற்

பொங்குவெஞ்செருநிடைப்பொழுதுபோக்கினால்.

(இ - ன்.) (மற்றும்),—பொங்கு வெம் செருவிடை - மிக்ககொடிய போரிலே, பொழுது போக்கினால் - (யான் தலையிட்டு இங்குக்) காலத்தைக் கழித்துக்கொண்டிருந்தால்,—இங்கு ஒரு திங்களே இருப்பல் யான் என - 'இவ்விடத்திலே [இலங்கையிலே] இன்னும் ஒருமாதகாலமளவுமே உயிர்வைத்துக்கொண்டிருப்பேன் யான்' என்று, அம் கண் நாயகன் தனது ஆணை கூறிய - அழகிய திருக்கண்களையுடைய தனதுகணவனுன இராமபிரான்மீது ஆணைவைத்துச் சொன்ன, மங்கையும் - சீதாபிராட்டியும், இன் உயிர் துறத்தல் - (அதற்குட்செய்தியறிந்து இராயன் வாக் காணுத) தனது இனிமையான உயிரை (அவ்வொருமாதக்கழிந்தவளவிலே) விட்டிடுதல், வாய்மை - நிச்சயம்; (எ - மு.)—ஆல் - தேற்றம்.

பொழுதுபோக்கினால் துறத்தல் வாய்மை என இயையும். கீழ்ச் சூளாமணிப்படலத்தில் “ இன்னுமிண்டொருதிங்களிருப்பல் யா, னின்னை நோக்கிப்பகர்ந்தது நீதியோய், பின்னையாவிபிடிக்கின்றிலே னந்த, மன்னாணையிதனை மனக்கொணி” என்று அதுமானே நோக்கிச் சீதைசொன்னது, உரைத்தகது; மற்றும் அங்கு “திங்களொன்றி னென்செய்தவந் திர்த்ததா, விற்கு;

வந்திலனையெனின் யாணர்நீர்க், கங்கையாற்றங்கரை யடியேற்குத் தன், செங்கையாற்கடன்செய்கென்று செப்புவாய்” என்றதையுள் காண்க. தான் கொண்டசுருத்தின் உறுதியை வற்புறுத்துதற்கு, கணவன்மேல் ஆணையிட்டுக் கூறின னென்க. (சுச)

[அநுமான் இங்ஙனம் ஆலோசித்து அடங்கி இராவணனுக்கிற் சேர்தல்.]

சுரு. ஆதலானமர்த்தொழில்முகிற்றன்றருந்  
தூதனூத்தன்மையே தூய்தென்றுன்னினான்  
வேதநாயகன்றனித்துணைவன்வென்றிசா  
லேதில்வாளார்க்கனதிருக்கையெய்தினான்.

(இ - ள்.) ஆதலான் - ஆகையால், அமர் தொழில் அழகிற்று அன்று - (இப்பொழுது) போர்செய்தல் அழகுடைய தன்று : அருந் தூதன் ஆம் தன்மையே தூய்து - அருமையாகவந்த தூதனாகமாதிரம் (என்னைக்காட்டி) நிற்கிற இயல்பே நன்மையுடையது, என்று உன்னினான் - என்று எண்ணினவனாய், வேதம் நாயகன் தனி துணைவன் - வேதங்கட்குத்தலைவனான இராம பிரானுக்கு ஒப்பற்ற உதவிசெய்பவனாகிய அநுமான், வென்றி சால் எதில் வான் அரக்கனது இருக்கை எய்தினான் - வெற்றிமிக்கவனும் பகைமை யுள்ள வனுமாகிய கொடிய இராவணனது கொலுவீற்றிருக்குமிடத்தைச் சேர்ந்தான் ; (எ - று.)

அருந்தாதன் - சிறந்த தூதனென்றபடி. வான்அரக்கன் - வான்போலக் கொடிய இராக்கத னென்க; இனி, சிவபிரானளித்த சிறந்த வானாயுதத்தை யேந்திய இராவண னென்னுமாம். வான் - ஒளியுமாம். (சுரு)

[இந்திரசிந்து அநுமனை இராவணனுக்குக் காட்டுதல்.]

சுசு. தீட்டியவாளெனத்தெறுகட்டேனிய  
ரீட்டியகுழுவினையிருந்தவேந்தற்குக்  
காட்டினன்னுமனைக்கடலினரமு  
தூட்டியவும்பரையுலையவோட்டினான்.

(இ - ள்.) தீட்டிய வான் என - (மிக்ககூர்மையுடையதாம்படி) தீட்டப்பட்ட வானாயுதம்போல, தெறு - (ஆடவரது நெஞ்சுறுதியை) அழிக்கின்ற, கண் - கண்களையுடைய, தேவியர் - (தனக்குடைய) மனைவிமார் (பலர்), ஈட்டிய - ஒருங்குகூடி நின்ற, குழுவினைய - கூட்டத்தின் நடுவிலே, இருந்த - வீற்றிருந்த, வேந்தற்கு - (ராகுச்ச) ராசனான இராவணனுக்கு, - கடலின் ஆர் அமுது ஊட்டிய உம்பரை உலைய ஒட்டினான் - திருப்பாற்கடலினின்றிதோன்றிய அருமையான அமிருதத்தைத் தம்மையுண்பித்தவர்களாகிய தேவர்களை வருந்துமாறு போரிற் புறங்கொடுத்தோடச்செய்து வென்றவனான இந்திரசிந்து, அநுமனை காட்டினன் - அநுமானைக் காண்பித்தான்; (எ - று.)

கடலினுமுதாட்டியஉம்பர் - வெருசிரமப்பட்டுப் பாத்கடல் கடைந்து அதனினின்று அருமையாக அமிருதத்தைப்பெற்று உண்டதனால் இறவாதிருக்கிற தேவர்கள் என்றபடி. இந்திரன்முதலியதேவர்களோடு இராவணன்முதலிய இராக்கதர்கள் முன்பு செய்த போரிலே தேவர்கள் வருந்தியோடுமாறு இந்திரனை வென்று இந்திராஜித்துனனப் பேர் பெற்றவனென்க. (சுக)

[அநுமானைத்தறித்து இந்திரசித்து இராவணனிடஞ் சொல்லுதல்.]

சு.எ. புவனமெத்தனையவையனைத்தும்போர்கடந்  
தவனையுற்றரியுருவானவாண்டகை  
சிவனெனச்செங்கணனென்னச்சேவக  
னிவனெனக்கூறிநின்றிருகைகூப்பினான்.

(இ - ள்.) புவனம் எத்தனை அவை அனைத்தும் போர் கடந்தவனை உற்று உலகங்களைத்தனையுண்டோ அவையெல்லாவற்றையும் போரில் வென்றவனான இராவணனை கோக்கி, — (இந்திரசித்து), — 'அரி உரு ஆன ஆண்டகை இவன் - குரங்குவடிவமாக இருக்கிற ஆண்மைக்குணமுடையவனான இவன், சிவன் என செம் கணன் என்ன சேவகன் - சிவபிரான் போலவும் திருமால்போலவும் வீரத்தன்மையுள்ளவன்', என கூறி - என்று சொல்லி, நின்று இரு கை கூப்பினான் - தனது இரண்டு கைகளையும் குவித்து (அத்தன்மையைத்) தொழுதுநின்றான்; (எ - று.) — இந்திரசித்து இராவணனுக்கு அநுமானைக் காட்டிய வகை இது.

புவனமெத்தனை யவையனைத்தும் போர்கடந்தவனை யுற்று - திக்குவிசயஞ்செய்தவனான இராவணனைக் கண்ணுற்று என்றபடி. ஹரி என்ற வட சொல் - குரங்கைக்குறிக்கிறபோது, (பிறர்கைப்பொருளை) வலியக்கவரந்து கொள்வது என்று காரணப்பொருள்பெறும். ஆண்டகைமை - பெளருஷம். 'அரியுருவான ஆண்டகை' என்ற தொடரில், பெளருஷமே ஒருகுரங்குவடிவங்கொண்டார் போன்றவனென்ற பொருளும் தோன்றும். அடிமை செய்பவனையுணர்ந்துகிற 'ஸேவகன்' என்ற வடசொல்லின் விகாரமாகிற 'சேவகன்' என்பது, ஜாக்கிரதையோடு காவல்செய்கிற வீரனென்னும் பொருளில் வருதலை, "சார்ங்கவிற சேவகன்" எனப் பெரியார் திருமொழியிலும் காண்க. இனி, முன்னிரண்டடிகளைச் செங்கணனுக்கு அடைமொழியாக்கி, உலகங்களைத்தனையுண்டோ அத்தன்மையையும் போரில் வென்றவனான இராவணையுத்தேசித்து [இரணியனைக் கொல்லக்கருதி யென்றபடி] ஈகுவடிவம் கொண்ட ஆண்மைக்குணமுடையவனான திருமால் போலவும் (அழித்தற்றொழிற்கடவுளான) சிவபிரான் போலவும் வீரனாவனென்று சொல்லி யென உரைப்பாரு முள். அரியும் அரனும் மிக்கதிருமுடையாயிருந்தும் கமக்கு எளியராதல் போல, மிக்கதிருமுடையவனான இவன் எமக்கு எளியனாயினனென்னும் கருத்து மூன்றாமடியில் தொனித்தல் காண்க. (சு.எ.)

[இராவணன் மிக்ககோபத்துடன் அநுமானைப் பார்த்தல்.]

கா.அ. நோக்கியகட்பொறி துவன்றவாய்களிறு  
தூக்கியபொறியொடுமயிர்சுறுக்கொளத்  
தாக்கியவுயிர்ப்பொடுந்தவழுவெம்புகை  
வீக்கினவவ்வுடல்விசித்தபாம்பினே.

(இ - ள்.) நோக்கிய கண் பொறி - (கோபத்தோடு அநுமானைப்) பார்த்த  
இராவணனது இருபது) கண்களினின்றும் உண்டான அனற்பொறிகளும்,  
துவன்ற வாய்களில் தூக்கிய பொறியொடு - பேசத்தொடங்கிய (அவனது  
பத்து) வாய்களினின்றும் வெளியெழுந்த அனற்பொறிகளும், மயிர் சுறுக்  
கொள தாக்கிய - (அதுமானுடைய உடம்பிலுள்ள) மயிர்கள் சுறுசுறு வென்று  
தீயும்படி (அவன்மேல்) வீசின; (அதுமாத்திர மன்றி), உயிர்ப்பொடும் வெம்  
புகை தவழ - (இராவணனது மூக்கின்துளையிருபதினின்றும் வெளிப்பட்ட)  
பெருமூச்சுடனே வெவ்விய அனற்புகை கிளம்ப, (அப்புக்கையைக் கொண்டு  
இராவணன்), அ உடல் - அந்த அதுமானுடைய உடம்பை, விசித்த பாம்பின்  
வீக்கினன் - இறுக்கிக்கட்டியிருக்கிற நாகபாசம் போலக் கட்டினான்; (எ - று.)

இராவணன் தனது இருபதுகண்களினின்றும் தீப்பொறி யெழுந்து  
அதுமான் மேல் வீசுமாறு அவனைத் தனது கண்களெல்லாவற்றாலும் மிக்க  
கோபத்தோடு பார்த்தான்; அங்ஙனம் பார்த்த அவன் கோபத்தோடு பேசத்  
தொடங்கி வாய்திறந்தவளவிலே அவ்வாய்களினின்றும் தீப்பொறிகள் எழுந்து  
அருகிலுள்ள அவ்வதுமானுடைய உடம்பின்மீது வீசலாயின; மற்றும் இராவ  
ணன் பெருங்கோபத்தால் நெடுமுச்செறிந்தவளவிலே, அம்மூச்சுக் காற்றுக்  
களுடன் அனற்புகை கிளம்பி அருகிலுள்ள அதுமானை எப்புறமுஞ் சூழ்ந்து  
கொண்டது என்பதாம். கருநிறமாய்த் திணிந்து அதுமானைச் சூழ்ந்து  
கொண்ட அப்புக்கைச் செறிவுக்கு, அதுமானைச் சுற்றிப்பிணித்த கருநிறமான  
இந்திரசித்தின் நாகபாசத்தையே உவமைகூறினார். நாகபாசம் அதுமானுக்குப்  
பெருந்துயர் விளைத்திடமாட்டாமை இங்குத் தொனரிக்கும். இச்செய்யுளில்  
உள்ள இரண்டுவாக்கியங்களுள், முன்னது - உயர்வுநவீந்தியணி; பின்னது -  
உவமையை அங்கமாகக் கொண்டு வந்த நுறுநுறிப்பேற்றம்; மைந்தன் அது  
மானை நாகபாசங்கொண்டு கட்டியது போலத் தந்தை அவனைத் தனது உயிர்ப்  
புப்புக்கைகொண்டு கட்டின னென உத்பிரேகஜித்தவாரும்.

இனி, நோக்கிய - (அதுமானைப்) பார்த்த, கண்பொறி - கண்களாகிய  
பொறிகள் [இந்திரியங்கள்], துவன்ற வாய்களில் தூக்கிய பொறியொடு - (கட்  
பொறியென்று சொல்லப்பட்ட தம்மிடங்களினின்று வெளியெழுந்த நெருப்  
புப் பொறிகளுடனே (சென்று), மயிர் சுறுக்கொள தாக்கிய - (அதுமானது)  
மயிர்கள் சுறுசுறுவென்று தீயும்படி (அவனுடம்பின் மேற்) பாய்ந்தன என்று  
உரைப்பினும் அமையும். நோக்கிய கட்பொறிகள் [கண்களாகிய இந்திரியங்  
கள்] அதுமான்மேற் சென்றவளவிலே அவற்றினின்று எழுந்த தீப்பொறிக

ளும் மயிர்சுறுக்கொள்ளும்படி அவனுடம்பின்மீது பட்டன என்பது கருத்து; உடனிகழ்ச்சியணி. இங்ஙனமே இராவணனது பெருமூச்சும் அதனுடனெழுந்த புகையும் அதுமான்மீது பட்டன என்பது, பிந்தினவாக்கியத்தாற் போதரும். பெரியோர்மேல் தனது மூச்சுக்காற்றுப் படும்படி செய்தல், ஒர் அபசாரம். புகைதோன்ற நெடுமூச் செறிந்து அனற்பொறிவீச அதுமானைப் பார்த்தன நென்பது, தேர்ந்த கருத்து. 'பொறி' என்றது, உணரும் இந்திரியத்தை. 'வாய்' என்றது, அதற்கு இடமான உடலுறுப்பை.

இவ்வளவும் இராவணனது கோபாக்கினியை வருணித்த தாதலால், உருத்திர மென்னுஞ் சுவையின்பாற் படும்; உருத்திரம் - வெகுளி. 'தாக்கிய' என்பதைத் தாக்கியனவாக என்னுகொண்டு முற்றெச்சமாக்கின், ஒரே வாக்கியமாம்.

(சு.௮)

[இராவணன் அநுமானை வினாவத்தொடங்குதல்.]

சூ.௯. அன்னவோர்வெகுளியனமரராதியர்

துன்னியதுன்னலர்த்துணுக்கஞ்சுற்றுற

வென்னிவண்வரவுநீயாரையென்றவன்

றன்மையைவினாவினான் கூற்றின் றன்மையான்.

(இ - ள்.) கூற்றின் தன்மையான் - யமனது தன்மை போன்ற தன்மையையுடையவனான இராவணன், - அன்ன ஓர் வெகுளியன் - அத்தன்மைத் தான ஒருபெருங்கோபமுடையவனாய், - அமரர் ஆதியர் துன்னிய துன்னலர்த்துணுக்கம் சுற்றுற - தேவர்கள் முதலினோராக (எப்புறத்தும்) நெருங்கியிருக்கின்ற பகைவர்களை அச்சம் சூழும்படி, - 'இவண் வரவு என் - இங்கு (நீ) வந்த காரண மென்ன? நீ யாரை - நீ யார்?' என்று - என்பதாக, அவன் தன்மையை வினாவினான் - அவ்வதுமானது இயல்பை வினவலானான்; (எ - று.) - 'என்னிவண்வரவு நீயாரை' என்றது, "தொகுத்துச்சுட்டல்." இதன் விவரத்தை, அடுத்த நான்குசுவிகளிற் கூறுகின்றார்; ஆகவே, அவை - "வகுத்துக் காட்டல்."

ஒர்வெகுளி - ஒப்பற்ற கோபமுமாம். 'ஆதியர்' என்றது, இயக்கர் கருடர் கந்தர்வர் கின்னார் கிம்புருடர் வித்தியாதரர் சித்தர் அசுரர் முதலிய தேவகணத்தவர்களை. அவர்களனைவரும் இராவணனாற்பகைத்து எதிர்த்துப் பொருது வென்று அடக்கப்பட்டு ஒன்றுஞ்செய்யமாட்டாது உட்பகைமை கொண்டு அவனது பரிவாரமாய் நின்றலின், 'துன்னிய துன்னலர்' எனப் பட்டனர். 'துன்னலர்' என்றது, சேராதவர் என்று பொருள்படுதலால், பகைவர்க்குக் காரணக்குறியாம். 'துன்னியதுன்னலர்' என்ற சொற்போக்கில், தோடைமுரண் தோன்றும். அவனது பெருங்கோபத்தைக் கண்டு யார்க்கு என்னொருமோ வென்று அமரராதியர் மிகத்திடுக்கிட்டன ரென்பார், 'துணுக்கஞ் சுற்றுற' என்றார். 'நீ' என்றதை, மத்திமதிபமாக, 'வரவு' என்றதனோடுங்

கூட்டுக. பயங்கரமான தோற்றமுடையதாய்த் தயைதாக்கழிணியமின்றி அனைவரையும் கொல்பவனும் தென்திசையில் தலைமைபூண்டவனுமாய் நிற்பவனென்பது, 'கூற்றின் தன்மையான்' என்றதன் தாற்பரியம். (கக)

[இதுமுதல் நான்குவிகள் - ஒருதோடர்: இராவணன் அநுமான் வினாவுதல்.]

எ௦. நேமியோகுலிசியோநெடுங்கணிச்சியோ  
தாமரைக்கிழவனோதறுசுட்பஹலைப்  
பூமிதாங்கொருவனோபொருதுமுற்றறு  
நாமமுமுருவமுங்கரந்துநண்ணினாய்.

(இ - ன்.) நேமியோ - சக்கராயுதபாணியான விஷ்ணுவோ? குலிசியோ - வச்சிராயுதபாணியான இர்திரனோ? நெடுங் கணிச்சியோ - நீண்ட குலாயுத பாணியான சிவபிரானோ? தாமரைக் கிழவனோ - தாமரைமலரில் தோன்றிய வனான பிரமனோ? தறுகண் - அஞ்சாமையையும், பல் தலை - பலதலைகளையு முடைய, பூமி தாங்கு ஒருவனோ - பூமியைக் (க் கீழேயிருந்து) தாங்குகின்ற ஒருவனான ஆதிசேஷனோ? பொருது முற்றறு - போர்செய்து அழியுமாறு, நாமமும் உருவமும் கரந்து நண்ணினாய் - பெயரையும் இயற்கைவடிவத்தையும் மறைத்துக்கொண்டு இங்கு வந்துசேர்ந்தாய்; (எ - று.)

திருமால்முதலியோருள் எவனோவொருவன் தன்பெயரையும் இயற்கை வடிவத்தையும் மறைத்துக்கொண்டு இங்ஙனம் குரங்குவடிவமாய் வந்து போர் செய்யலாயின னென்று உட்கொண்டு, 'அங்ஙனம்வந்த யாவன் நீ?' என அநுமான் வினாவினன் இராவண னென்க. 'நண்ணினாய்' என்பதை முன்னிலை யொருமைவினையாலணையும்பெயரெனக்கொண்டு, வந்தவனாகிய நீ யெனினும் அமையும். திருமால்முதலிய இவர்களை மற்றையோரினும் ஆற்றல்மிக்கவர்க ளாதலின் ஒருகால் தன்னோடு போர்க்குவரக்கூடு மென்பது, உட்கோள். அங்ங னம்வரினும் முடிவில் அவர்க்கு அழிவேநேர்வது எனத் தனதுசெருக்கினுற் கூறுவான், 'பொருதுமுற்றறு' என்றான். குலிசம் - வச்சிராயுதம்: அதனையு டையவன், குலிசீ என இர்திரனுக்குக் காரணக்குறி. நெடுங் கணிச்சி-நீண்ட குலத்தை யுடையவன் எனப் பண்புத்தொடையன்மொழி. கணிச்சி - மழு வென்னும் படைக்கலமுமாம். தாமரைக்கிழவன் - திருமாலின் நாபித்தா மரைமலரினின்ற தோன்றி அதற்கு உரிமைபூண்டவன். தறுகண் - அச்சந தருங் கொடியகண்களும், கொடுமையுமாம். சர்ப்பராஜனான ஆதிசேஷன் ஆயிர்தலைகளையுடையா னாதலின், 'பஹலை' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. (எ௦)

எ௧. நின்றிசைத்துயிர்கவரீலக்காலனோ

குன்றிசைத்தயிலுறவெறிந்தகொற்றனோ  
தென்றிசைக்கிழவனோதிசைநின்றாட்சிய  
ரென்றிசைக்கின்றவர்பாருள்யாவனீ.



(இ - ள்.) நீ—, நின்று இசைத்து உயிர் கவர் நீலக் காலனோ - (தெற்குஞ்சலியாது) நிலைநின்று (தனதுபாசாயுத்ததைக்கொண்டு) கட்டி (எந்தப்பிராணிகளின்) உயிரையும் கவர்ந்துகொண்டுபோகித் கருகிறமுடைய யமனோ? குன்று இசைத்து அயில் உற எறிந்த கொற்றனோ - மலையிற்பட்டு (த்தனது) வேலாயுதம் உட்புகுதம்படி (அதனை) எறிந்த வெற்றியையுடையவனான முருகனோ? தென்திசைக் கிழவனோ - தெற்குத்திக்குக்கு உரிமைபூண்டவனான அகத்தியமுனிவனோ? திசை நின்று ஆட்சியர் என்று இசைக்கின்றவர் யாருள் யாவன் - (மற்றும்) திக்குக்களில் நின்று (அவற்றை) ஆளுதலுடையவர் [திக்குபாலகர்] என்று சொல்லப்படுகின்றவரனைவருள்ளும் யாவனோ? (எ - று.)

இனி, நின்று-பிராணிகளினெதிரிற் சென்று) தோன்றிநின்று, இசைத்து - (அவர்களுடைய வாழ்நாளின்முடிவை அவர்கட்குச்) சொல்லி என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இசைத்தல் - ஆரவாரஞ்செய்தலுமாம். (பிராணிகளின் ஆயுள் நாளைக்) கணக்கிதெல்பற்றி, யமனுக்குக் கால னென்று பெயர்; வடசொல்லு குன்று - இங்குக் கிரௌஞ்சுகிரி. அதன்மீது முருகக்கடவுள் வேலெறிந்து அதனைப்பிளந்த வரலாற்றைக் கந்தபுராணத்திற் காண்க. அன்றியும், சிவபிரான் பரசராமனுக்கும் சுப்பிரமணியனுக்கும் ஒருங்கு படைக்கலவித்தை பயிற்றுவித்தபின்பு அவர்கள் திறத்தைப் பரீக்ஷிக்கையில், குமார மூர்த்தி தனது வேற்படையைக் கிரௌஞ்சுகிரியின் மீது எறிந்து அதனைப் பிளந்து தனது வேலின்திறத்தைக் காட்டின னென்ற வரலாறும் உண்டு. உற - ஊடுருவிப் பாய்ந்துசெல்ல. கொற்றமுடையவன், கொற்றன்.

அகத்தியமகாமுனிவன் பொதியமலையின் கண் இருந்து இராவணனைக் கந்தருவத்தாற்பிணித்து இராக்கதரை ஆண்டு இயங்காமை விலக்கிய திறமுடையா ஞாதலின், அவனோ இவ னெனவும் இராவணன் கையமுற லாயிற்று முன்னொருகாலத்திற் சகலதேவர்களும் முனிவர்களும் மேருகிரியிலே ஒருங்கு கூடியதனால் அவ்வடபுறம் தாழ்ந்து தென்புறம் உயரவே, அதனைக்கண்டு கலங்கிய அனைவரும் மிக்கமகிமையுடையவனான அகத்திய மாமுனிவனைத் தென்திசைக்குச் செல்லும்படி வேண்ட, அவ்வாறே அம்முனிவன் தென்திசைக்கண் வந்து சேர்ந்து பொதியமலையில் தங்கின னென்ற வரலாறுபற்றியும், அகஸ்தியநகூத்திரம் தென் திசையில் விளங்குதலாலும், அகஸ்திய முனிவன் 'தென்திசைக்கிழவன்' எனப்பட்டான்; ("தேவரெல்லாரும் கூடி, 'யாம் சேர இருத்தலின் மேருத் தாழ்ந்து தென்திசை உயர்ந்தது: இதற்கு அகஸ்தியனாரே ஆண்டு இருத்தற்கு உரியர்' என்று அவரை வேண்டிக்கொள்ள, அவரும் தென்திசைக்கண் போதுகின்றவர்..... காடுகெடுத்து நாடாக்கிப் பொதியலின் கண் இருந்து, இராவணனைக் கந்தருவத்தாற்பிணித்து இராக்கதரை ஆண்டு இயங்காமை விலக்கி" என்பது, தொல் காப்பியப்பாயிரத்து நச்சினுர்க்கினியருரை. பத்துப் பாட்டுள் மதரைக்காஞ்சியில் "தென்னவற்பெயரிய தன்னருந்துப்பிற், ரென்முதுகடவுள்" என்பதற்கு - 'இராவணனைத் தயிழ்நாட்டையாளாதபடி பேர்க்கின கிட்டதற்குஅரிய

“வலியுடைய பழமைமுதிர்த்த அகத்தியன்” என்ற நச்சினர்க்கினிய  
 -ருரையும் நோக்கத்தக்கது.) அகத்தியனை “தென்திசைக் கிழவன்” என்றது,  
 பாண்டியனை “தென்னவன்” என்றல் போலும். இனி, “தென்திசைக்கிழவன்”  
 என்பதற்கு - தெற்குத்திக்குப்பாலகனான யமன் என்று கொண்டு, முத  
 லடியில் “காலன்” என்றது - அந்த யமனது மந்திரியும் சேனாத்தலைவனும்  
 அவனைப்போன்ற திறலுடையவனுமான பிறனொருவனை யெனக் கொள்ளு  
 தலு மொன்று; “காலன்” என்பது - யமனுக்குப் பரியாயநாமமாக வழங்கு  
 தலோடு, இவ்வனம் வேறொருவன் பெயராகவும் நிற்கும்: இதனை, இராமா  
 யணத்த உத்தரகாண்டத்தில் இராவணன் திக்குவியப் படலத்தில் யமனை  
 வெல்லுமிடத்து “பொருவழியரக்கன்சிறிப் பொருந்து தேர்ப்பாகன் டன்  
 மேல், தருமன்மேற் காலன்மன்மேற் சரங்களாயிரந் தைப்பித்தான்”  
 என்றது முதலிய இடங்களிற் காணலாம். அங்ஙனத்திப்பாலகர்களுள் இந்நிர  
 ளும் யமனும் கீழ்க் கூறப்பட்டதனால் - “திசைசின்ருட்சிய ரென் றிசைக்கின்  
 றவர்” என்றது, அவரொழிந்த மற்றையோரை. (எக)

எஉ. அந்தணர்வேள்வியினுக்கியானையின்

வந்துறவித்ததோர்வயவெம்பூதமோ

முந்தொருமலருளோனிலங்கைமுற்றறச்

சிந்தெனத்திருத்தியதறுகட்டெய்வமோ.

(இ - ள்.) அந்தணர் - முனிவர்கள், வேள்வியின் - யாகத்திலிருந்து,  
 ஆக்கி - தோன்றுவித்து, ஆணையின் - (தமது) கட்டளையினால், வந்து உற விடுத்  
 தது - (இங்கு) வந்து சேரும்படி அனுப்பப்பெற்றதான, ஓர் வய வெம்பூத  
 மோ - வலிய கொடிய ஒருபூதந்தானோ? முந்து ஒரு மலர் உளோன் - பழமை  
 யானதொரு தாமரைப்பூவின்மே லிருப்பவனான பிரமன், இலங்கை முற்றற  
 சிந்து என திருத்திய - ‘இலங்காபுரி முழுவதையும் அழித்துவிடு’ என்று  
 -வலிப் புதிதாகச்செய்தனுப்பிய, தறுகண் தெய்வமோ - அஞ்சாத ஒரு தேவன்  
 தானோ? (எ - று.)

முன்னொருகாலத்திற் சிவபிரான் மீது பசைமைகொண்ட தாருகவனத்து  
 முனிவாக்கன் அப்பிரானைக் கொல்லக் கருதி அபிசாரயாகமொன்று செய்து  
 அவ்வோமத்தியினின்றும் எழுந்த பூதங்கள் முதலியவற்றை அப்பெருமான்  
 மீது வலியனுப்பிவிடுப்போல, இப்பொழுது தண்டகாரணியவாசிகளான முனி  
 வர்கள் தன்னைக்கொல்லக்கருதி அபிசாரயாகமொன்றுசெய்து அதனினின்று  
 எழுப்பிக் கட்டளையிட்டு இலங்கையைநோக்கி யனுப்பிய ஒருமகாபூதமோ  
 என்றும் சங்கித்து வினவினன் இராவணன் என்க. அம்முனிவரேவிய அந்  
 தப்பூதகணங்கள் சிவபிரானே ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாது அவனது பேராற்  
 -றலுக்கு அடங்கி அவனுக்கு அடிமைப்பட்டார்போலவேயாகும், இம்முனிவர்

பூதமொன்றையெழுப்பித் தன்மேலேவினும் என்பது இராவணனுட்கோள் என விளங்கும். 'அந்தண'ரென்பது முனிவர்மேல தாதலை, திருக்குறளில் நீத்தார்பெருமையில் "அந்தணரென்போ ரறவோர் மற்றெவ்வுயிர்க்குஞ், செந்தண்மைபூண்டொழுதலான்" என்றது கொண்டும் உணர்க. ஆணையின் ஆக்கி என்று இயைத்து, தமது ஆணையாகச்சொல்லிய மந்திரங்களின் சக்தியினால் உண்டாக்கி என உரைப்பினும் அமையும்; "நிறைமொழிமாந்தராணையிற் கிளந்த, மறைமொழிதானே மந்திரமென்ப" என்ற தொல்காப்பியமும் காண்க. 'முந்தொருமலர்' என்றது, திருமாவின் நாபிக்கமலத்தை. (எஉ)

எஃ. ஆரைநீயெண்ணியிங்கெய்துகாரண  
மாருணவிடுத்தவரறியவாணையாற்  
சோர்விலைசொல்லுதியென்னச் சொல்லினான்  
வேரொடுமமரர்தம்புகழ்விழுங்கினான்.

(இ-ள்.) 'ஆரை நீ - (இவர்களில்) யாவன் நீ? இங்கு எய்து காரணம் என்னை - (நீ) இங்கு வந்ததற்காரணம் யாது? உனை விடுத்தவர் ஆர் - உன்னை யனுப்பியவர் யாவர்? அறிய - (யான்) அறிந்து கொள்ளுமாறு, ஆணையால் - (எனது) கட்டளையின்படி, சோர்வு இலை சொல்லுதி - தவறுதலில்லாமற் சொல்வாய்' என்ன சொல்லினான் - என்று (அதுமானே நோக்கிக்) கூறினான்: (யாவனெனில்),—அமரர்தம் புகழ் வேரொடும் விழுங்கினான் - தேவர்களுடைய கீர்த்தியை அடியோடு விழுங்கியவனான இராவணன்; (எ-று.)

கீழ்வந்த மூன்று செய்யுள்களும், இச்செய்யுளில் 'ஆரை நீ' என்ற தும் - கீழ் கூக - ஆள் செய்யுளில் 'நீ யாரை' என்றதன் விவரமும், இச்செய்யுளில் 'என்னையிங் கெய்து காரணம் ஆருணவிடுத்தவர்' என்றது - அங்கு 'என்னிவண்வரவு' என்றதன் விவரமு மாம். வேரொடு மமரர்தம் புகழ்விழுங்கினான் - உண்ணப்படாதது உண்ணப்பட்டது போலச் சொல்லப்பட்ட மரபுவழு வமைதி; தேவர்களை வென்று அவர்களுடைய கீர்த்திமுழுவதையும் தனதாக்கிக்கொண்டவ னென்பது கருத்து. (எக)

[இதுமுதல் ஓன்பது கவிகள் - அதுமான் சொல்லும் உத்தரம்.]

எஃ. சொல்லியவனைவருமல்லென்சொன்னவப்  
புல்லியவலியினோரேவல்பூண்டிலே  
னல்லியங்கமலமேயணையசெங்ககோற்  
வில்லிதன் றாதன்பானிலக்கமேயினேன்.

(இ-ள்.) சொல்லிய அனைவரும் அல்லென் - (நீ) சொன்ன யாவருமல்லேன் (யான்); சொன்ன அ புல்லிய வலியினோர் எவல் பூண்டிலேன் - (உன்னாற்) சொல்லப்பட்டவர்களான அந்த அற்பபலமுள்ளவர்களுடைய கட்டளையை மேற்கொண்டு வந்தேனு மல்லேன்; அல்லி அம் கமலமே அனைய செம்கண் - அகவிதழ்கள் நிறைந்த அழகிய செந்தாமரைமலரையே போன்ற

சிவந்த திருக்கண்களையுடைய, ஓர் வில்லிதன் - ஒப்பற்ற ஒருவில்வீரனது, தூதன் - தூதனாக, யான்—, இலங்கை மேயினேன் - இந்த இலங்காபுரீக்கு வந்தேன்; (எ - று.)

அநாமான் தனது தலைவனான இராமபிரானது வலிமையை மிகச்சிறப்பிக்கவேண்டி, திரிமூர்த்திகளையுமுட்பட 'புல்லியவலியினோர்' என்று இழித்துக்கூறினான்; 'நஹிநிந்தாந்யாய' த்தால், இது குற்றமாகாது. "என்றலோடு மிலங்கைநக ரெரித்த கவி யாண்டுளதென்ன, வன்றன்சிறுவன் வீக்க வகப்பட்ட விழிவி னுள்ளன்கொதித்துக், கன்றி யுயர்வானரத்தலைவர் கடியக் கானத்திடை யொளித்தபு, பொன்றியதுவோ வுய்ந்ததோ வறியே னந்தப் புன் குரங்கே" என்ற கூடம்புராணத்தில், இராவணன் முன்னிலையில் அங்கதன் அநாமானே இழித்துரைத்ததாகக்கூறியதும் இத்தன்மைத்தே. அன்றியும், திரிமூர்த்திகள் முதலியோர் கொல்லாது விட்ட இராவணனை இராமன் கொல்வனென்பது பற்றி, அவர்களை 'புல்லியவலியினோர்' என்றானுமாம். இனி, இத்தொடர்க்கு - பொருந்திய வலிமையைபுடைவர்க ளென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். அல்லியென்பதன் எதிர்மொழி - 'புல்லி'; அது, புறவிதழையுணர்த்தும். திரிமூர்த்திகள் முதலியோரது கட்டளையையும் பொருள் செய்யேன் யான் இராமதூதனாய் இங்குவந்தேன் என்று, தனது திறத்தையும் இராமபக்தியையும் வெளியிட்டான். மிக்க ஆற்றலையுடையவ ரென்று உன்னாற் கருதப்பட்ட அனைவரினும் மேம்பட்டவன் எனது தலைவ னெனக் குறிப்பித்தானாம். (எச)

எடு. அனையவன் யா ரென வறிதி யாகியேன்

முனைவரு மமர நு மூவர் தேவரு

மெனையவ ரெனையவர் யாவர் யாவையு

நனைவரு மிநுனினே முடிக்க நின்றுளோன்.

(இ - ள்.) அனையவன் யார் என அறிதி ஆதி எல் - அந்தவில்வீரன் யாவனென்று (விவரம்) அறியவேண்டுமையானால், (விரிவாகச் சொல்லுகின்றேன்:—) முனைவரும் - முனிவர்களும், அமரரும் - தேவர்களும், மூவர் தேவரும் - திரிமூர்த்திகளும், எனையவர் எனையவர் யாவர் - மற்றும் எவ்வளவு மேம்பட்டவர்களாய் எத்தனை வகுப்பினருண்டோ அவர்களானவரும், யாவையும் - மற்றை எல்லாப்பிராணிகளும், நனைவு அரும் - நினைத்தற்கும் அரியதான, இரு வினை - பெரிய காரியத்தை, முடிக்க - நிறைவேற்றுவதற்கு, நின்று உளோன் - அவதரித்து நிலைபெற்றுள்ளவன்; (எ - று.)

'இருவினை' என்றது, இராவணவதத்தை. முனிவர் தேவர் முதலிய அனைவராலும் மற்றும் அஃறிணையுயிர்களாலும் தான் கொல்லப்படாதபடி இராவணன் பிரமணிடம் வரம்பெண்டிப்பெற்றுள்ளா னாதலால், அவனைக் கொல்லுதல் அவர்கள் யாவரும் யாவையும் நினைத்தற்கும் அரிதாயிற்று;

அவன் வரம்பெற்ற வகையை, மேல் உத்தரகாண்டத்தில், “பின்னுஞ் சொல்லும் பிதாமகன்றான் பெருகுதவத்து நீ யிங்குச், சொன்னசொன்ன வரந்தருவேன் சொல்லென்றுரைக்கத் தொல்லுலகில், மன்னுமனிதர்தமைப் பொருளாய் மனத்தினினையான் வாளர்க்கன், உன்னுபொருளொன்றொழியாமல்வேண்ட விரிஞ்சனுவந்தளித்தான்” எனக் காண்க. ‘முனைவரும்’ என்றது முதல் ‘பாவர்’ என்றதுவரை - உயர்நிணையுயிர்களுள் தேவகணத்தவர்களையும், ‘யாவை’ என்றது - அஃறிணையில் உயிருள்ளவற்றையும் குறிக்கும். முனைவர் - பழமையானவர்; ‘முன்னேனை முனைவனென்பது ஓர்சொல்லிமுகக் காடாம்; முன்னென்பதனை முனையென்பவாகலின்’ என்பது, தொல்காப்பியவுரை. (எடு)

வேறு.

எசு. சுட்டிய வலியு மேனா ளியற்றிய தவமும் யாணர்  
சுட்டிய படையுந் தேவர் கொடுத்தநல் வரமும் கொட்டிந்  
திட்டிய பிறவு மெய்தித் திருத்திய வாழ்வு மெல்லா  
நீட்டிய பகழி யொன்றான் முதலொடு நீக்க நின்றான்.

(இ - ள்.) சுட்டிய வலியும் - (நீங்கள்) மிகுதியாகக்கொண்டெள்ள தேக பலத்தையும், மேல்நாள் இயற்றிய தவமும் - முன்னாளில் (நீங்கள்) செய்து வைத்துள்ள தவத்தின் வலிமையையும், யாணர் சுட்டிய படையும் - புதிது புதிதாக (நீங்கள்) சேர்த்துவைத்திருக்கிற ஆயுதங்களையும் சேனைகளையும், தேவர் கொடுத்த நல் வரமும் - தேவர்கள் (உங்கட்குக்) கொடுத்திருக்கிற சிறந்தவரங்களையும், கொட்டும் - (மற்றும் நீங்கல்கொண்டெள்ள) சிறப்புக்களையும், தீட்டிய பிறவும் - (நீங்கள் ஆங்காங்கு ஐயஸ்தம்பம்நாட்டி அவற்றில்) எழுதிவைத்துள்ள (பெயர் பிரதாபம் கீர்த்தி முதலிய) பிறவற்றையும், எய்தி திருத்திய வாழ்வும் - (நீங்கள்) அடைந்து பின்பு சீர்திருத்திக்கொண்ட அரசாட்சிச்செல்வங்களையும், எல்லாம் - மற்றும் உங்கள் சம்பந்தமுடையவையனைத்தையும், நீட்டிய பகழி ஒன்றால் முதலொடு நீக்க - நீண்ட (தனது) அம்பொன்றினால் அடியோடு அழிக்குமாறு, நின்றான் - நிச்சயித்துகின்றவன் (அவன்); (எ - று.)

மேல்நாள் - ஆதிகாலத்தில்; இளமையில் என்க. யாணர் - புதுமையுணர்த்தும் உரிச்சொல். ‘இரட்டிறமொழித்’ லென்னும். உத்தியால், ‘படை’ என்பதற்கு - ஆயுதமுஞ் சேனையு மாகிய இருபொருள் ஒருங்கு கொள்ளப் பட்டது. கொட்டி - மனத்தின்கொள்கை யென்று கொண்டால், எண்ண மென்று பொருளாம். ‘கோட்டும்’ என்ற பாடத்துக்கு, பகுதி முதல் நீண்ட தெனவேண்டும். ‘நீட்டிய’ என்ற பிறவினைச்சொற்குத் தன்வினையாகப் பொருள்கொள்ளப்பட்டது; நெடுந்தூரஞ் செல்லவிட்ட வென்று உரைத்தலு மொன்று. முதல் - வேர். நின்றான் - உத்தேசித்துகின்றவன்.

இதுமுதற் பதினாறு கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் ச - ஆவ் கவிபோன்ற அறுசீர்க்கழிநேடிலடியாசிரியவிருத்தங்கொ.  
(எசு)

எஎ. தேவரும்பிறருமல்லன் றிசைக்களிறல்லன்றிக்கிற  
காவலரல்லன் சன்கயிலைங்கிரியுமல்லன்  
மூவருமல்லன் மற்றைமுனிவருமல்லனெல்லைப்  
பூவலயத்தையாண்டபுரவலன்புதல்வன்போலாம்.

(இ - ள்.) (அந்தவிலவீரன்), தேவரும் பிறரும் அல்லன் - தேவர்களும் மற்றை அசுரர்கள் முதலியோரு மல்லன் ; திசைக்களிறு அல்லன் - (அவ்வுட) திக்கஜங்களு மல்லன் ; திக்கில காவலர் அல்லன் - (அவ்வுட) திக்பாலகர் களுமல்லன் ; ஈசன் கயிலை அம் கிரியும் அல்லன் - சிவபிரானது அழகிய கைலாசகிரியு மல்லன் ; மூவரும் அல்லன் - திரிமூர்த்திகளு மல்லன் ; மற்றை - மற்றும், முனிவரும் அல்லன் - இருடிகளுமல்லன் ; எவ்லை பூவலயத் தை ஆண்ட புரவலன் புதல்வன் போல் ஆம் - பூமண்டலத்தின் எவ்லை எவ் வளவு உண்டோ அவ்வளவையும் அரசாண்ட (தசரத) சக்கரவர்த்தியின் குமாரனாவன் ; (எ - று.)

. திக்கிற்காவலர் - திசைகளிற் காவல்செய்துநிற்பவர். 'திக்கின்காவலர்' என்பதும் பாடம். 'புரவலன் புதல்வன்போலாம்' என்றவிடத்தில், 'போல்' என்றது - உவமைப்பொருள் தராமையால், ஒப்பிவிடப்போலியாய், அவன் உன்னால் வெல்லப்பட்ட தேவமுதலியோரல்லன், வெல்லப்படாத ஒரு சக்கரவர்த்தியின் புதல்வன் என்றவாறு. (எஎ)

எஅ. போதமும்பொருந்துகேள்விபுரையறுபயனும்பொய்தீர்  
மாதவஞ்சார்ந்ததீராவரங்களுமற்றுமுற்றும்  
யாதவனினைந்தானன்னபயத்தனவேதுவேண்டின்  
வேதமுமறனுஞ்சொல்லுமெய்யறமூர்த்திவிலலோன்.

(இ - ள்.) போதமும் - ஞானமும், பொருந்து கேள்வி புரையறுபயனும்பொய்தீர் - பொருந்திய தூத்கேள்விகளினுற் பெறுங் குற்றமற்ற பயனும், பொய்தீர் மாதவம் சார்ந்த தீராவரங்களும் - பொய்மையில்லாத பெரியதவத்தைச் செய்துபெறுகின்ற லீங்காதவர்களும், மற்றும் முற்றும் - மற்றும் எல்லாம், அவன் யாது நினைந்தான் அன்ன பயத்தன - அவன் என்னகினைத்தானோ அந்தப்பயனை விளைப்பனவாம் ; ஏது வேண்டின் - (இங்ஙன மாதற் குக்) காரணத்தை (அறிய) விரும்பினால், - விலலோன் - அந்தவிலவீரன், வேதமும் அறனும் சொல்லும் மெய் அறம் மூர்த்தி - வேதங்களும் தர்மதேவதையும் துதித்துக்கூறும் சத்தியமான தர்மஸ்வரூபி ; (எ - று.)

இயற்கைநண்ணறிவு, செயற்கைநூலறிவு முதலிய அறிவுவகை யெல்லாம், 'போதம்' என்றதில் அடங்கும். கேள்வியாவது - கேட்கப்படும் நூற்பொருள்களைக் கற்றறிந்தார் கூறக் கேட்டல் ; இது, கற்றவழி அதனின்

ஆப அறிவை வலியுறுத்துவதும் கல்லாதவழியும் அதனை புண்டாக்குவது மாய்  
 “கற்றலிற் கேட்டலே நன்று” என்னும்படி சிறப்புறுதலால், “பொருந்து  
 கேள்வி” என விசேடித்துக்கூறப்பட்டது. அக்கேள்வியின் குற்றமற்ற நற்  
 பயன் - வறுமைமுதலியவற்றால் மனந்தளர்ந்தவிடத்து அத்தளர்ச்சியை நீக்கு  
 தல், ஆன்றபெருமைதருதல், பேதைமைசொல்லாமை முதலியன. உபதேச  
 மொழிகளை அதுபவமுடைய நல்லாசிரியர்பக்கல் கேட்டலாகிய கிரவணம்  
 இங்கு “கேள்வி” எனப்பட்ட தென்று கொண்டால், அதன்பயன் - அம்மொழிப்  
 பொருளைத் தெளிய ஆராய்தலாகிய மனநமும், அப்பொருளைத் தெளிந்து  
 இடைவிடாது பாவித்தலாகிய நுதித்யாஸநமுமாம். பொய்தீர்மாதவம் - கூடா  
 வொழுக்கம் முதலிய குற்றமின்றித் திரிகாண சுத்தியுடன் செய்யுந் தவம்;  
 பழுதுபடுதலின்றிப் பயன்தருந் தவ மெனினுமாம். தவஞ்செய்வார்க்கு உரிய  
 விரதங்களுள் வாய்மை ஒன்றாதல்பற்றி, “பொய்தீர்தவம்” எனப்பட்டது  
 என்றும் கொள்ளலாம். தலைமைத்தேவர்களை உகப்பித்து அவர்களிடத்தி  
 னின்று தாம்தாம் வேண்டும் வாங்களைப் பெறுதற்குத் தவம் கருவி யாதலால்,  
 ‘தவஞ்சார்ந்தவாங்கன்’ எனப்பட்டன. அத்தவத்தின் சிறப்புக்கு ஏற்றபடி  
 பெருவாங் கிடைத்தல்பற்றி, ‘பொய்தீர்மாதவஞ்சார்ந்த தீராவாங்கன்’ என்  
 றார். அவ்வாபலம் எவர்க்கும் ஒழிக்க அரிதென்பது தோன்ற, அதற்கு ‘தீரா’  
 என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. வாம் - வேண்டிவனபெறுதல். ‘அவ  
 னன்றி அணுவும் அசையாது’ என்றபடி யாவும் ஸர்வசுத்தனை அவனது  
 சங்கற்பத்திக்கு உட்பட்டே நடக்கின்றன என்ற உண்மை மகிமையை உணர்  
 த்துவார், ‘யாது அவன் நினைந்தான் அன்ப்பயத்தன்’ என்றார். நினைது புத்தி  
 பலம் முதலிய சிறப்புக்கெல்லாம் அழியுமாறு அவன்நினைப்பின் அங்கனமே  
 தவறாமல் எளிதில் அழியுமென்று உணர்த்தியவாரும். அங்கனமாதற்குக் கார  
 ணம் - அவன் வேதப்பிரதிபாத்தியனும் அறக்கடவுளும் தர்மஸ்வரூபியும்  
 ஸத்தியஸங்கல்பனுமான முழுமுதற்கடவு ளொன்பது, ‘ஏதுவேண்டின், வேத  
 மும் அறனுஞ் சொல்லும் மெய்யறமுர்த்தி வில்லோன்’ என விளக்கப்  
 பட்டது.

(எஅ)

எக. காரணக்கேட்டியாபிற்கடையிலாமறையின்கண்ணு  
 மாரணங்காட்டமாட்டாவறிவினுக்கறிவுமன்னோன்  
 போரணங்கிடங்கர்கவ்வப்பொதுகின்றமுதலேயென்ற  
 வாரணங்காக்கவந்தீர்நமரைக்காக்கவந்தான்.

(இ - ன்.) காரணம் கேட்டி ஆயின் - (அந்த முதற்கடவுள் இங்ானம்  
 தசரதன் மகனாத் தோன்றுதற்குக்) காரணம் (என்னவென்று) கேட்பையா  
 னால்,—கடை இலா மறையின் கண்ணும் - முடிவில்லாத [அநந்தமான] வேதங்  
 களிலும், ஆரணம் - (அவ்வேதத்தின் ஞான காண்டமாகிய) உபநிஷத்துக்களி  
 லும், காட்டமாட்டா - (இன்ன தன்மையனென்று) முழுவதும் காட்டமுடியாத,  
 அறிவினுக்கு அறிவும் அன்னோன் - (எல்லாப் பொருள்களையும்) அறிகின்ற

அறிவுக்கும் ஓர் அறிவை யொத்தவனும்,—போர் அணங்கு இடங்கர் கவ்வ - போரிலே வருத்தத்தைச் செய்கின்ற முதலையானது கவ்விற்கொள்ள, (அதனால் வருந்தி), பொது நின்று முதலே என்ற - (இன்ன கடவுளென்று பெயர் குறித்துக் கூப்பிடாமற்) பொதுப்பட ஆதிமூலமே! என்று கூவியழைத்து நின்ற, வாரணம் - யானையை [கஜேந்திராழ்வானை], காக்க - பாதுகாத்தற்கு, வந்தான் - (முன்பு ஓடி) வந்தவனுமான அந்த ஸ்ரீமத் நாராயணனே, அமரரை காக்க வந்தான் - (அரக்கர்களால் வருந்திய) தேவர்களைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டு (இங்ஙனம்) அவதாரஞ் செய்தருளினான்; (எ - று.)

மறை ஆரணம் என்பன வேதத்தின் பரியாய நாமமாக வழங்கினும், இங்கு இரண்டிங் கூறியதனால், 'மறை' என்றது - வேதத்தின் பூர்வபாகமாகிய கர்மகாண்ட மென்றும், 'ஆரணம்' என்றது - வேதத்தின் அந்தமாகிய உப நிஷத்து என்றும் பகுத்துக்கொள்ளப்பட்டன, வேதந்தான் பரம்பொருளின் சொரூபத்தை முழுவதும் சொல்லமாட்டாது மீண்டமையை, அவ்வேதங் கூறு தல்கொண்டே யுணரலாம். 'கண்ணும' என்ற ஏழறுருபையும், உம்மையை யும், 'ஆரணம்' என்பதனோடுங் கூட்டிக். அறிவுக்கு அறிகிற சக்தியை யளித் தவனும், அறிவுக்கு ஏற்ற விஷயமாகுபவனும் அவனே யென்பது, 'அறிவினுக் கழிவுமன்னேன்' என்றதன் கருத்த.

கஜேந்திராழ்வான் இன்ன தெய்வமென்று பெயர்குறியாது 'ஆதிமூலமே!' என்று பொதுப்படக் கூப்பிட்டபொழுது திருமால்ல்லாத பிறதேவரெல்லாரும் தாம் தாம் அச்சொல்லுக்குப் பொருளல்லவென்று கருதியொழிய, அத்தற்குரிய அத்திருமால்தானே வந்து அருள்செய்தமை, கருத்தத்தக்கது; " அழைத்தது செவியிற்கேட்டும் அயனரனாதி யாயோர், புழைக்கை வெங்கரிமுன் காப்பப் புதுநிலை ராஹியாகித், தழைத்தகாரணனே யென்ற தனிப்பெயர்ப் பொருள் மாமல்லோம், இழைத்தகாரியம் யாமாவோ மென்செய்து மா வின்றென்றார் " என்ற ஸ்ரீ பாகவதத்தைபுங் காண்க. திருமாலே பரம்பொரு ளென்ற உண்மையை இங்ஙனங் காரணங்காட்டி வெளியிட்டார்.

ஒரு விலங்கினால் மற்றொரு விலங்கிற்கு நேர்ந்த துன்பத்தைத் தான் இருந்த இடத்தி் விருந்துகொண்டே தீர்ப்பது ஸர்வஸுத்தனை எம்பெருமானுக்கு மிகவும் எளிதேயாயினும், அப்பெருமான் அங்ஙனஞ் செய்யாது தனது போருளினால் அரைகுலைபத் தலைகுலை மடுக்கரைக்கே வந்து உதவினை மகாகுணத்தில் ஈடுபட்ட, 'வாரணங் காக்க வந்தான்' என்றார். (எக)

அரு. மூலமுநடுபுயிற்றுமில்லதோர்மும்மைத்தாய

சாலமுங்கணக்குரீத்தகாரணங்கைளிலேந்திச்

சூலமுந்திகிரிசங்குங்கரநமுந்துறந்துகொல்ல

யாலமுமலரும்வெள்ளிப்பொருபபும்விட்டயோத்திவந்தான்.

(இ - ள்.) மூலமும் நடுவும் ஈறும் இல்லது - ஆதிமத்திய அந்தங்க ளில் லாததான, ஓர் மும்மைத்து ஆய காலமும் - மூன்று வகைப்பட்ட காலத்தின்



எல்லையையும், கணக்கும் - (மற்றும் இடம் குணம் செயல் முதலியவற்றின்). எல்லையையும், சீத்த - கடந்துகின்ற, காரணன் - (எல்லாப்பொருள்களுக்கும்) காரணபூதனை அந்த முழுமுதற்கடவுள்தானே, குலமும் திகிரி சங்கம் கரகமும் துறந்துகை வில் எந்தி - குலாயுத்தையும் சங்கச்சக்கரங்களையும் கமண்டலத்தையும் (தன்கைகளிற்கொள்ளாது) விட்டுக் கையில் வில்லையேந்திக்கொண்டு; தொல்லை ஆலமும் அலரும் வெள்ளிப்பொருப்பும் விட்டு. அயோத்தி வந்தான் - பழமையாகத் தனக்கு உரிய இடங்களாகின்ற ஆலையையும் தாமரைமலரையும் கைலாசகிரியையும் இடமாகக்கொள்ளாது விட்டு. அயோத்தியாபுரியை இடமாகக்கொண்டு அங்குவந்து திருவவதரித்தான்.

“ஆக்குமாறயனா முதலாக்கிய வுலகங், காக்குமாறு செங்கண்ணிறை கருணையங்கடலாம், வீக்குமாறனா மவைவீந்தநாண் மீளப், பூக்குமாறத லெவ நவன்பொன்னடிபோற்றி” என்றபடி திரிமூர்த்திஸ்வரூபியாய்ப் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் தொழில்களை நடத்துகின்ற ஜகத்காரண பூதனை ஸர்வேசுவரனே அத்திரிமூர்த்திஸ்வரூபங்களிற் கைக்கொள்ளுகின்ற குலம்முதலியவற்றை விட்டுக் கையில்விலைந்தி அம்மும்மூர்த்தி கட்டு உரிய இடமாகின்ற ஆலையுமுதலியவற்றை விட்டு அயோத்தியில்வந்து தோன்றின வென்பதாம். குலம் - அரன் கையிலேந்துவது. திகிரியும், சங்கம் - அரி கைகளி லேந்துவன. திகிரி - சக்கராயுதம். கரகம் - ஜலபாத்திரம், குண்டுகை: இது, அயன் கையிலேந்துவது. படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்ற தொழில்களின் முறைமையை எதிராகக்கொண்டு, ‘குலமும் திகிரிசங்கம் கரகமும்’ என முறைப்படுத்தப்பட்டது. இம்முறைக்கு ஏற்ப சுற்றடியில் ‘வெள்ளிப்பொருப்பும் ஆலமும் அலரும்’ என முறைகொள்ளாது பிறழ வைத்தது, செய்யுள்நோக்கி யென்க; காரணகாரியமுறைமை அங்குக் கொள்ளப்பட்ட தெனிலுமாம். ஆலையு - திருமால் பிரளயகாலத்திற் பள்ளிகொள்ளுமிடம். அது அநாதியான ஆதிசேஷனது அம்சமாதலால், அதற்கு ‘தொல்லை’ என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது என்னலாம். ஆல் என்ற மரத்தின் பெயர் - முதலாகுபெயராய், இலையைக் குறித்தது; அம்-சாரியை. நீனி, விஷத்தையுணர்த்துகிற ஹாலமென்ற வடசொல் ஆலமென விகாரப்பட்ட தென்றுகொண்டு, அது இங்கு இலக்கணையாகப் பாம்பையுணர்த்திய தென்றால், ‘தொல்லைஆலம்’ என்றது - ஆதிசேஷனையாம். அவன் பிரளயத்திலும் அழிவின்றிவருதலால், அவனுக்கு ‘தொல்லை’ என்ற அடைமொழி ஏற்கும். அவன் திருமாலுக்குச் சயனம் ஆசனம் முதலிய இடங்களாக இருத்தல், பிரசித்தம். திருமாலின் நாபித்தாமரைமலர் - பிரமன் ‘தோன்றிவாழுமிடம். வெள்ளிமலையாகிய கைலாசம்-சிவபிரான் வாழு மிடம். அயோத்யா என்ற வடசொல், அயோத்தியென விகாரப்பட்டது; அது - போர்செய்யக் கூடாத தென்று காரணப்பொருள்பெறும்; பிறராவரும் பொருதவெல்ல முடியாதபடி. மதில் அகழி ஆயுதம் சேனை முதலியவற்றால் மிக்ககாவலுடைய தென்பது, கருத்து. இது - முத்திரதரும் நகரமேழனுள் முதலது; (மற்றவை - மதுரை, மாயை, காசி, காஞ்சி, அவந்தி, துவாரகை என்பன.)

காலம் நித்திய மாதலால், அதற்கு 'மூலமும் நடுவும் ஈறும் இல்லது' என்ற அடைமொழி கொடுத்தார். 'ஓர் மும்மைத்தாய காலம்' என்றது, இறப்பு நிகழ்வு எதிர்வு எனக் காலம் மூன்று வகைப்படுதலால், அக்காலத்தின் கழிவினாண்டாகிற பரிணாமங்களையுடையதாகாதவ னென்பது, 'காலம் நீத்தகாரணன்' என்பதன் கருத்து. அநந்தமான [வரம்பில்லாத] ஞானம் காட்சி இன்பம் ஆற்றல் குணம் செயல் முதலியவற்றை யுடையா னென்பது, 'கணக்குநீத்த' என்றதனாற் போதரும். ஆதிபகவீனை 'காரணம்' என்ற சொல் லினால் வேதம்குறித்தல், இங்குக் கருத்தத்தக்கது. மும்மையென்பது மூன் றின் தன்மையென்ற பொருளை யுணர்த்தாமல், மூன்று என்னும் பொருளையே யுணர்த்தியதனால், இதில் 'மை' - பகுதிப்பொருள்விகுதி. (அ 0)

அக. அறந்தலைநிறுத்திவேதமருள்சுரந்தறைந்தநீதித்  
திறந்தெரிந்துலகம்பூணச்செந்நெறிசெலுத்தித்தியோ  
ரிறந்துகறுறித்தக்கோரிடர்துடைத்தேகவிண்டு  
பிறந்தனன்றன்பொற்பாதமேத்துவார்பிறப்பறுப்பான்.

(இ - ள்.) தன் பொன் பாதம் எத்துவார் பிறப்பு அறுப்பான் - தனது அழகிய திருவடிகளைத் துதிப்பவர்களுடைய பிறப்பைப் போக்கியருள்பவ னான, விண்டு - அந்த ஸ்ரீமகாலிஷ்ணு, - அறம் தலை நிறுத்தி - தருமத்தை எங்கும் நிலைநிற்கச்செய்து, வேதம் அருள் சுரந்து அறைந்த நீதி திறம் உல கம் தெரிந்து பூண செம் நெறி செலுத்தி - வேதங்கள் (ஐனங்களிடத்திற்) கருணைகூர்ந்துசொல்லிய நீதிவகைகளை உலகத்தார் அறிந்து மேற்கொண் டொழுகும்படி (அவர்களைச்) செவ்வையான வழியிலே செலுத்தி, தியோர் இறந்து உக றூறி - கொடியவர்கள் நிறந்தொழியும்படி அழித்து, தக்கோர் இடர் துடைத்து - நல்லவர்களுடைய துன்பங்களைப் போக்கி, எக - (பின்பு தன்னுடைச்சோதிக்கு) எழுந்தருளுமாறு, பிறந்தனன் - (அயோத்தியில்) திருவவதரித்தான்; (எ - று.)

உலகமெங்கும் தருமத்தை நிலைநிறுத்துதலும், உயிர்கள் எல்லாழிதீவழி களை நன்றாகப்பகுத்துணர்ந்து நடந்து நற்கதிபெறவேண்டு மென்று இயல் பாக எழுந்த பரமகிருபையால் தன்கட்டளைபுரமான வேதங்களில் வெளி யிட்ட முறைமைகளை உலகத்தார் உணர்ந்து ஒழுதுமாறு அவர்களைச் சர்மார்ச் கத்திற் செலுத்துதலும், துஷ்டநிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ்செய்தலு மாகிய அவதாரத்தின் பயன்கள், இங்கு எடுத்துக்காட்டப்பட்டன. தனது திருவடி களைத் துதிப்பவர் மீளவும் ஒரு பிறப்பெடுக்கவேண்டாதபடி அரைதுகரும் மனைத்தையும் போக்கி அவர்க்கு முத்தியருள்பவ னென்பார், 'தன்பொற் பாதமேத்துவார் பிறப்பறுப்பான்' என்றார். இதனால் எம்பெருமானது பரத் வத்தை வெளியிட்டு, அங்ஙனமுள்ளவன் உயிர்களைக்காதத்தற்கு அருளினால் இங்ஙனம் மனிதனுப்பிறந்தன னென அவனதுசொல்லப்பியத்தையும் குறித் தார்; (பரத்வம் - எல்லாவற்றினும்மேம்பட்டிருக்கும் நிலை) ஸௌஸப்யம் -

அடியவர்க்கு எளிமை. தன்பாதமேத்துவார் பிறப்பறுப்பான். தான் பிறந்தனன் என சுற்றடியில் தொடைமூராய் தோன்றுதல் காண்க. விண்டு - விஷ்ணு என்ற வடசொல்லின்சிறைதவ; அத்திருநாமம் - எங்கும் வியாபித்துள்ளவன் என்று பொருள்பெறும் 'துடைத்தேக வீண்டுப் பிறந்தனன்' என்ற பாடத்துக்கு, சுண்டு - இவ்வுலகத்தில் என்க.

தலை - இடம். தலைநிறுத்துதல் - எவ்விடத்தும் தாபித்தல். இனி, தலைமையாகநிறுத்துதலென்றும், தலைசாயாது தலைநிரிந்து நிற்கச்செய்த லென்றுங் கொள்ளலாம். தலை - தமிழ்பசர்க்கமுமாம். தக்கோர் - அறிவொழுக்கங்களினால் தகுதியுடையார். (அக)

அஉ. அன்னவற்கடி மைசெய்வேனாமுமனுமனென்பே  
னன்னுதறன்னைத்தேடிநாற்பெருந்திசையும்போந்த  
மன்னரிற்றென்பால்வந்ததானைக்குமன்னனவாலி  
தன்மகனவனறன்றுதன்வந்தினென்றனியேனென்றான்.

(இ - ன்.) அன்னவற்கு அடிமை செய்வேன் - அத்தன்மையானை சக்கரவர்த்தித்திருமகனுக்கு அடிமைத்தொழில்செய்பவன் யான்; நாமமும் அனுமன் என்பேன் - பெயர் அநுமானென்று சொல்லப்படுவேன்; நல்ததல் தன்னை தேடி - அழகிய நெற்றியையுடையவனான சீதாபிராட்டியைத் தேடிக்கொண்டு, நால் பெருந் திசையும் போந்த - பெரியதிக்குகள் நான்கிற்குஞ்சென்ற, மன்னரில் - தலைவர்களுள், தென்பால் வந்த தானைக்கு மன்னன் - தென்திசையில் வந்த சேனைக்குத் தலைவன், வாலிதன் மகன் - வாலியின் குமாரனான அங்கதனாவன்: அவனதன் தூதன் - அவனது தூதனாய், தனியேன் வந்தனென் - நாடுளுருவன் இங்கு வந்தேன், என்றான் - என்று (இராவணனைநோக்கி அநுமான்) கூறினான்; (எ - று.)

தானையின் அளவு, இரண்டுவெள்ளம். "குடதிசைக்கட் சுடேணன் குபேரன்வாழ், வடதிசைக்கட் சதவலி வாசவ, னீடதிசைக்கண் வினதன் விறற்றரு, படையொடுந்றப் படர்கெனப் பன்னினான்" என்று கிட்கிந்தா காண்டத்து நாடவிட்டபடலத்திற் கூறியதுகொண்டு, பிறதிசைகளிற் சீதை யைத் தேடிச்சென்ற வானரத்தலைவர்களின்பெயரை யுணர்க. (அஉ)

[வாலியின்யோகக்ஷயங்களை இராவணன் விசாரித்தல்.]

அஃ. என்றலுமிலங்கைவேந்தனையிற்றினமெழிலிநாப்பண் "

மின்றிரிந்தென்னநக்குவாலிசேய்விடுத்ததூத  
வன்றிறலாயவாலிவலியன்கொலரசின்வாழ்க்கை  
நன்றுகொலென்னலோடுநாயகன் தானக்கான்

(இ - ன்.) என்றலும் - என்று (அநுமான்) சொன்னவுடனே, — இலங்கை வேந்தன் - இராவணன், — எயிறு இனம் - (தனது) பல்வரிசைகள், எழிலி

நாப்பண் மின் திரிந்து என்ன - மேகத்தின் நடுவிலே மின்னல் உலாலினாற் போன்றனவாகும்படி, நக்கு - சிரித்து, 'வாலி சேய்விடுத்த தூத - வாலியின் மகனாள் அனுப்பப்பட்ட தூதனே!—வல் திறல் ஆய வாலி வலியன் கொல் - மிக்கபலமுடையவனாள் வாலி செளக்கியமாயிருக்கின்றனா? அரசின் வாழ்க்கை நன்று கொல் - (அவனது) அரசாட்சி நன்றாக நடந்துவருகின்றதா?' என்னலோடும் - என்று வினாவியவளவிலே, நாயகன் தூதன் நக்கான் - அனைத்துக்குந் தலைவனாள் ஸ்ரீராமபிரானது தூதனாகிய அதுமான் சிரித்தான் ; (எ - று.)

யாரோ ஒருபெரியபகைவன் அல்லது ஒரு பெரும்பகைவனது ஏவலா என்ன என்று கருசுப்பட்ட இவ்வாநான் தனது நண்பனாள் வாலியின் மகனது தூத னெனத் தெரிந்தமை பற்றியும், எனது நண்பனுடைய மகனது தூதனாய் வந்த நீயோ இவ்வளவு தீங்கு செய்தாய் என்பதாகவும், இராவணன் சிரித்தான். 'வன்திறலாய வாலி' என்று இவனாள் நன்குமதித்து உயர்த்திக் கூறப்பட்டவன் தனது தலைவனாள் இராமபிரானாள் அன்றைக்கே எளிதில் அழிக்கப்பட்டதைக் கருதி, அதுமான் நகைத்தான். "என்ன லிளமை பேதைமை மடனென், றுள்ளப்பட்ட நகைநான் கென்ப" எனத் தொல்காப் பியத்திற் கூறிய நகைவகைகளுள் இவை எள்ளவின்பாற்படும் ; எள்ளல் - இகழ்ச்சி : அலக்கியம். கருநிறத்தவனாள் இராவணன் தனதுபத்துமுகங் களிலும் சிரிக்கிறபோது அவனது வாய்களினின்று வெளிவிளங்கிய பற்களி றெளிக்கு, 'ஏழிலிநாப்பண் மின்திரிந்து' என உவமை கூறினார். 'வன்திற லாய' என்றது, வாலிக்கேயன்றி வாலுக்கும் அடைமொழியாகத்தரும். 'கொல்' இரண்டும் - வினா. (அக)

[வாலியுயர்த்தசெய்தியை அந்நாள் கூறுதல்.]

அசு. அஞ்சலையரக்கபார்விட்டந்தரமடைந்தானன்றே

வெஞ்சினவாழிப் ளான்வாலும்போய்விளிந்ததன்றே

யஞ்சனமேனியான்றனநகணையொன்றுன்மாழ்ந்த

துஞ்சினனெனுகள்வேந்தன்சூரியன்றேன்றலெனான்.

(இ - ள்.) அரசு - ராகுநனே ! அஞ்சலையாய்ப்படாதே : வெம் சினம் வாலி - கொடியகோபத்தைமுடைய வாலியானவன், அன்றே - அப்பொழுதே [சிலமாதங்களுக்குமுன்னமே யென்றபடி], பார் விட்டு அந்தரம் அடைந்தான் - இந்நிலவுகத்தைவிட்டு வானுலகம் போய்ச்சேர்ந்தான் ; மீளான் - இனித் திரும்பிவரமாட்டான் ; அன்றே - அவனிறந்துபோன அப்பொழுதே, வாலும் போய் விளிந்தது - (அவனது) வாலும்(அவனோடுகூடவே)அழிந்து போயிற்று; அஞ்சனம் மேனியான்தன் அந்நகண ஒன்றால் மாழ்கி துஞ்சினன் - மை போன்ற கரிய திருநிறமுடையவனாள் இராமபிரானது பகையழிக்கவல்ல

அம்பொன்றினாலே வருந்தியிறந்தனன் (அவ்வாலி); எங்கள் வேந்தன் சூரியன் தோன்றல் - (இப்பொழுது) எங்கட்கு அரசன் சூரிய குமாரனான சுக்கிரீவன், என்றான் - என்று (இராவணனைநோக்கிக்) கூறினன், (அநுமான்); (எ - று.)

திக்குவிசயஞ்செய்யப்பெற்றப்பட்டு யாவரையும்வென்ற இராவணன், ஒரு காலத்தில் வாலியோடு போர்செய்யக்கருதிக் கிஷ்கிந்தாபட்டணஞ் சேர்ந்து, அப்பொழுது அவன் அங்கு இல்லை யென்றும், வழக்கப்படி நாகடலிலும் நீராடி நித்தியகருமம்முடிக்கச் சென்றுள்ளானென்றும் அறிந்து, தென்கடற் கரைக்குச்சென்று, அங்கு மந்திரஜபஞ்செய்துகொண்டிருக்கிற வாலியைப் பார்த்து, அவனைத் தந்திரமாக எளிதிப்பிடித்துக்கொள்ளுதற்பொருட்டு அசுரஞ்சைப்படாமல் மெதுவாய்நடந்து அவன் பின்னே சேர, அதனைக் கீழ்க்கண்ணாற்கண்ட வாலி, முன்ஜாக்கிரதைப்பட்டு, கிட்டவந்து தன்னைக் கட்டத்தொடங்கியவுடனே இராவணனைக் கக்கத்தில் இடுக்கி வாலினுற் சற்றிக்கொண்டபடியே ஆகாயமார்க்கமாய்ச்சென்று மற்றைக் கடல்களிலுஞ் சேர்ந்து நியமங்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு தனது நகரமடைந்து இரா வணனைக் கீழேஉதற, அவன் தன்வாலாறுகூறித் தன்குற்றம் பொறுக்கவும் தன்னை நட்பாகக்கொள்ளவும் வேண்டி அவனது உட்பைப் பெற்றதன னென்ற வாலாற்றை உத்தரகாண்டத்தில் வாலிவாலாற்கட்டுண்டபடலத்திற் பரக்கக் காணலாம். “பூலவாளாக்க னிருநாலிரட்டி யொருநாலு பெற்ற புயமுந், தலையாணபத்துமுற வால்விசித்த சயவாலி கொற்றமுழுதும்” என்பதையும் உணர்க. அங்ஙனம் உன்னைக்கட்டிவருத்திய மகாபலசாலியான வாலியைக் குறித்தும் அவனது மிக்கவலிமையுள்ள வாலைக்குறித்தும் இனி ி. சிறிதும் அஞ்சவேண்டா, அவனும் தொலைந்தான், அவனதுவாலும் போயிற்று என் றதன் அநுமான். வாலியிடத்தும் அவன்வாலினிடத்தும் இராவணனுக்கு உள்ள மிக்கஅச்சத்தை எடுத்துக்காட்டி அவனைப்பரிசுக்குங் கருத்தினாலே யே ‘அஞ்சலை’ என்றும், ‘பார்விட்டந்தரமடைந்தானன்றே வெஞ்சினவாலி’ என்றதன்பின் ‘மீளான்’ என்றும், அதன்பின்னும் ‘வாலும் போய் விளிந்த தன்றே’ என்றுங் கூறினான். அன்றி, இறந்துபோனவன்மீளான் என்றும், அவனதுவாலும்போய்விளிந்தது என்றங் கூறவேண்டிய அவசியமின்மை காண்க. தன்னை வாலினுற்கட்டிக்கொண்டு நாகடலுக்கும் விசையுடன் சென்று விரைவில்மீண்ட வாலியின் பேராற்றலைக் கண்கூடாகஅறிந்த இராவணன், ‘பார்விட்டந்தரமடைந்தான்’ என்று அநுமான் கூறியதைக் கேட்டவளவிலே அவன் இறந்ததன னென்று எண்ணுது அவன் இந்தஉலகத் தினின்று எழும்பித் தேவலோகத்துக்குப் போயிருப்பனென்று பொருள் கொண்டு, இனி அவன் இங்குவரவுங்கூடு மென்று கருதுவனென்னுங் கருத்தி னால், பின்பு அநுமான் ‘மீளான்’ என்று கூறி யியமகற்றின னென்றங் கொள்ளலாம். ‘அரக்க’ என விளித்தது, அலக்ஷயத்தைக் காட்டும். ‘அன்றே’ என்றது - எங்கள் அரசனான சுக்கிரீவனும் இராமபிரானும் நண்புகொண்ட அந்நாளிலேயே யென்றபடி.

“கன்னெடுத்தோளாய் கலங்கினென் வாலாற்கட்டுண்டு பட்டதுகிடக்க, இன்னமும்பொரவோ இனிச்செரு அமையும் இன்று நீன்தோழன் நான்” என்று நீ அஞ்சிப் பணிவு கூறும்படி உன்னைவென்றவனான வாலியை ஓர் அம்புகொண்டு எளிதிற்கொன்றிட்டவன் இராமபிரான் என, அப்பெருமானது பேராற்றலை இராவணனுக்கு எடுத்துக்கூறினன் அதுமான். மேருமலையின் வடபுறச்சிகரத்திலுள்ளதொரு சரசில் மூழ்கியெழுந்தமாத் திரத்தாற் பெண் வடிவமடைந்த ருக்ஷாஜஸ் என்ற வானரராஜனது அழகைக் கண்டு காதல் கொண்ட இந்திரனுக்கு அம்மாதிரிடம் முதலிற்பிறந்தவன் வாலியென்றும், அங்ஙனமே காமுற்ற ரூரியனுக்கு அம்மங்கையினிடமாகப் பின்புதோன்றியவன் சுக்கிரீவனென்றும் வரலாறு உணர்க. தோன்றல் - தோன்றியவன் : மகன் ; இதில், அவ் - கருத்தாப்பொருள்விருதி.

(அச)

[மற்றும் இராவணன் சிலவினுவதல்.]

உரு. என்னுடையீட்டினுலவ்வாலியையெறுழ்வாயம்பா  
வின்னுயிருண்டதிப்போதியாண்டையானிராமனென்பா  
ன்னவன்றேவிதன்னையங்கதனாடலுற்ற  
தன்மையையுரைசெய்கென்னச்சமீரணன்றையன்சொல்வான்.

(இ - ள்.) ‘அ வாலியை - அந்தவாலியை, ஏற்று வாய் அம்பால் - வலிய துளியையுடைய அம்பினால், இன் உயிர் உண்டது - (இராமன்) இனிய உயிரைக் கவர்ந்தது [கொன்றது], என் உடை ஈட்டினால் - எதனுடைய நிமித் தத்தால்? இராமன் என்பான் - அந்த இராமனெனப்படுபவன், இப்போது யாண்டையான் - இப்பொழுது எவ்விடத்தி் விருக்கின்றான்? அன்னவன் தேவிதன்னை அங்கதன் நாடல்உற்ற தன்மையை - அவ்விராமனதுமனைவியான சீதையை (அவனாகொல்லப்பட்ட வாலியின்மகனான) அங்கதன் தேடத் தொடங்கியவகையை, உரை செய்க - சொல்வாயாக’, என்ன - என்று (இராவணன்) வினாவ, -சமீரணன் தனயன் சொல்வான் - வாயுகுமாரனான அது மான் சொல்பவனான; (எ -று.)—அதனை, அடுத்தஇரண்டுகவிகளிற் காண்க.

ஏற்று - வலிமையுணர்த்தும் உரிச்சொல். ஏற்றுவாய்அம்பு - வலிமை வாய்ந்த அம்பு எனினுமாம். யாண்டையான் என்றதில், யாண்டு என்ற மென்றோடர்க்குற்றியலுக்காம் ஐகாரச்சாரியைபெற்றது; “ஐயீற்றுடைக்குற்ற காம்.” யாண்டுஎன்பது : யானென்னும்வினாவடியாகப்பிறந்து இடப்பொரு ளுணர்த்தும் இடைச்சொல். ஸமீரணன் என்ற வடமொழிப்பெயர் - நன்றாகச் சஞ்சரிக்கும் இயல்புடையவனென்று காரணப்பொருள்பெறும்.

(அரு)

[இதுவும், அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர் : அநுமான்சொல்லும் உத்தரம்.]

அரு. தேவியைநாடிவந்தசெங்கனாற்கெங்கள்கோமா  
னுவியொன்றாகநட்டானருந்துயர்துடைத்தியென்ன  
வோவியர்க்கெழுதவொண்ணாவருவத்தனுருமையோடுங்  
கோவியற்செல்வமுன்னேகொடுத்துவா லியையுங்கொன்றான்.

(இ - ன்.) தேவியை நாடி வந்த-(தன்)மனைவியான சீதையைத் தேடிச் சென்றவந்த, செம் கணற்கு - சிவந்த கண்களையுடையவனான இராமபிரானுடனே, எங்கள்சேரமான் - எங்கள் தலைவனான சுக்கிரீவன், ஆவி ஒன்று ஆக நட்பான் - (இருவர்க்கும்) உயிரொன்றையென்னும்படி சிநேகிக்கொண்டு, அந்நுதயர் துடைத்தி என்ன- '(எனக்கு வாலியினுல்தோன்றுள்) போக்கு தந்துஅரிய துன்பத்தைப் போக்குவாய்' என்று வேண்ட,—ஒலியர்க்கு எழுத வொண்ணா உருவத்தன் - சித்திரமெழுதவல்லார்க்கும் எழுதமுடியாத வடிவமுடையவனான ஸ்ரீராமன், உருமையோடும் கோ இயல்செல்வம்முன்னே கொடுத்து - (சுக்கிரீவன்மனைவியான) ருமையென்பவனையும் (வாலியினது) அரசியற்செல்வத்தையும் முன்னே (சுக்கிரீவனுக்கு வாத்தாநமாகக்) கொடுத்து, வாலியையும் கொன்றான் - (அதற்குவற்ப உடனே) வாலியையுங் கொன்றிட்டான்; (எ - று.)

ருக்மரஜஸ் என்னும் வாகரரஜன் இறந்தபின் அவனது மூத்தமகனான வாலி பட்டாபிஷேகஞ்செய்யப்பெற்றுச் சுக்கிரீவனை இளவரசனாக்கக்கொண்டு கிஷ்கிந்தையை ஆளுங் காலத்தில், மாயாவியென்னும் அசுரவீரன் வந்து வலியப் போர்க்கு அழைக்க, வாலி தம்பியுடன்சென்று அவனை எதிர்த்துப் பொருகையில், அவன் அஞ்சியோடி ஒருபிலத்தினுள்ளே செல்ல, வாலி சுக்கிரீவனைப் பிலவாயிலிற் காவல்வைத்துவிட்டு உள்ளேசென்று அவனைத்தொடர்ந்து போர்செய்துகொண்டிருக்கையில், பலமாதங்கள் கழிந்தபின், இரத்தவெள்ளம் வெளிப்பட்டது கண்டு, சுக்கிரீவன் அவ்வசுரனால் வாலி கொல்லப்பட்டனனென்று மாறாகக்கருதி, அவ்வான் வெளிவராதபடி அப்பிலவாயிலைப் பெருங்கல்லால் மூடிவிட்டு, வருத்தத்தோடு நகரஞ்சேர்ந்து, அமைச்சர்கள் வேண்டுகோளின்படி தான் அரசுபெற்று வாழ, அங்கு அசுரனைக் கொன்ற வாலி, மீண்டிவந்து, பிலவழியையடைத்திருந்த கல்லைக் காலாலுதைத்துத் தள்ளிவிட்டுப் பட்டணஞ்சேர்ந்து செய்திபறிந்து, அரசாட்சி விருப்பத்தாலும் தன்மனைவியான தாரையைக் கவர்ந்துகொள்ளவேண்டு மென்றுங் கருத்தினாலும் சுக்கிரீவன் இவ்வாறுசெய்தா னென்று மாறாக எண்ணி அவன்மேல் மிகவுங்கோபங்கொண்டு, அவன் வந்து தன்காலில் விழுந்து எவ்வாறுவேண்ட வுங் கோமால் இராச்சியத்தையும் அவன் மனைவியான ருமையையுங் கவர்ந்து கொண்டு அவனை யடித்துத்தூத்தித் தொடர்ந்துசென்று பலவிடங்களிலும் பொருது தாக்க, அவன் தோற்று ஒடிச்சென்று ரிசியமுகபருவத்தில் மதங்க முனிவர் ஆச்சிரமங்கொண்டு வீற்றிருக்கிற வனத்தைச் சேர்ந்தான்; மதங்க முனிவரதுசாபத்தால் வாலிவரத்தகாத அவ்வாச்சிரமத்திலே அதுமான் நீலன் முதலிய சிலருடனே சுக்கிரீவன் பதுங்கிவசிக்கிறபோது ஒருநாள் சீதையைத் தேடிக்கொண்டு இலக்குமணனுடன்வந்த இராமபிரானோடு அதுமான்மூலமாகச் சுக்கிரீவன் சிநேகஞ் செய்துகொள்ள, அச்சுக்கிரீவன்வேண்டுகோளின்படி ஸ்ரீராமன் வாலியைக்கொன்று ருமையையும் அரசாட்சியையும் சுக்கிரீவனுக்கு அளிப்பதாக முதலில் வாக்குதத்தஞ்செய்து பின்பு அங்ஙனமே வாலியைத்

தந்திரமாகக்கொன்று சுக்கிரீவனுக்குக் கிஷ்கிந்தைநகரத்தில் முடிசூட்டிவைத் தன்ன என்ற விவரம், கிஷ்கிந்தாகாண்டத்திற் பாக்கக்கூறப்பட்டது. வாலி முன்னமே இராவணனுடன் அக்கினிசாக்ஷியாக நட்புக்கொண்டிருந்ததுபற்றி, அவனைத் தான் உதவியாகக்கொண்டால் இராவணனுதுஷ்டர்களைத் தொலைக்க வகையில்லாமையால், இராமன் வாலியை நண்பாகக்கொள்ளாமல், சரண மடைந்த சுக்கிரீவனது வேண்டுகோளின் படி அவ்வாலியை வதைத்திட்டன னென்க. பகைவன் எவ்வளவுவலியுடையிருப்பினும் அவனைத் தவறாமல் வெல்லுதல்கூடு மென்ற துணிவினால், முன்னமே கொடுத்தனன் ; இங்ஙனமே, பின்பும், இராவணனைத் தவறாது கொல்லலாகு மென்னுந் துணிவினால் முன் னமே விபீஷணனுக்கு இலங்கையரசு முடிசூட்டுதல் காண்க.

செங்குறண் - உத்தமவிலக்கணமாகிய செவ்வரிபரந்த கண்களையுடையவன். 'செங்குறளுக்கு' என்றது - உருபுமயக்கம். ஓவியர் - சித்திரகாரர். "ஓவியர்க்கு எழுதவொண்ணா உருவத்தன்" என்றது, இராமபிரானது திவ்விய செளந்தரியாதிசயத்தைக் காட்டும். ருமா என்ற வடசொல், 'உருமை' என விகாரப்பட்டது. கோவியல் - இராஜாங்கம். (அசு)

௮௭. ஆயவன்தன்னோடாண்டோர் துங்கனோர் நான்கும்வைகி

மேயரிவஞ்சேனைகுழுவிற்பிறிநிதிருந்தவிரன்

போயினிராடுமென்னப்போந்தனம்புகுந்ததீடுதன்

தேயவன் றுதன்சொன்னுனிராவணனிதனைச்சொன்னான்.

(இ - ள்.) ஆயவன்தன்னோடு - அந்தச்சுக்கிரீவனுடனே, ஆண்டு - அவ் விடத்திலே, — ஓர் திங்கள் ஓர் நான்கும் வைகி - நான்குமாதகாலமளவுந்தங்கி, மேய வெம் சேனை குழு இனிது வீற்றிருந்த - வந்துகூடிய பயங்கரமான வாணாசேனைகள் தனது சுற்றிலும் நிற்க (அவற்றின் நடுவிலே) இனிமையாக வீற்றிருந்த, வீரன் - வீரனான ஸ்ரீராமன், இனி போய் நாமும் என்ன - 'இனி (நீங்கள்) சென்று (சிதையைத்) தேடுங்கள்' என்று கட்டளைபிட, போந்தனம் - (நாங்கள்) தேடிவந்தோம்; புகுந்தது ஈது - நடந்தசெய்தி இது, என்று—, எய வன் றாதன் சொன்னான் - (தன்னை)வலியனுப்பிய தலைவனான இராமபிரானது தூதனாகிய அருமான் கூறினான் ; (அதுகேட்டவளவில்), இராவணன் இதனை சொன்னான் - இராவணன் இந்தவார்த்தையைச் சொல்லலானான் ; (எ - று.)— அதனை, அடுத்த இரண்டு சுவிகரிற் காண்க.

•சிகேகித்த சுக்கிரீவனது காரியமாகிய வாலிவதத்தை இராமன் செய்த பின்னர் மழைக்காலம் நேர்ந்ததனால், அக்காலம் சுழியுமளவும் இராமபிரான் கிஷ்கிந்தாபுரியைச்சார்ந்த ரிசிபுமுகுரியில் தங்கியிருந்து, அதன் பின்னர், சுக்கிரீவனால்வருவிக்கப்பட்ட வாநாசேனைகளைக் கண்டு அவர்களில் அங்கதன் முதலிய தலைவர்களைச் சேனையுடன்சென்று சிதையைத் தேடிவருமாறு அனுப் பினனென்க. 'ஓர் திங்கள் ஓர் நான்கும் வைகி' என்ற தொடரிலுள்ள 'ஓர்' என்ற சொல் இரண்டனுள், முந்தியதை அசையாகக்கொள்க. இனி, இத்



தொடர்க்கு - ஒருமாதம்போலவே நாலுமாதம் தங்கி யென்று உரைப்பாரு முளர். திங்கள்-சந்திரன்; அமாவாசைக்கு அமாவாசை ஒரு மாச மெனக் கொண்டு சந்திரசம்பந்தத்தாற் காலத்தை வரையறைசெய்யும் வழக்குப்பற்றி, சந்திரன்பெயரால் மாதம் வழங்கப்பட்ட தென்க. 'ஏயவன்தூதன்' என்றது, தன்னைவவிய தலைவனது காரியமே கருத்தாயுள்ள தூத னென்றபடி. 'ஏயவன்' என்றது அங்கத்தை யென்பர் ஒருசாரார். (அஎ):

[இதுவும், அடுத்த கவியும் - ஒருதொடர் : இராவணன் பரிசுசித்துச் சில கூறுதல்.]

அடி. உங்குலத்தலைவன் தன்னோடொப்பிலாவயர்ச்சியோனை வெங்கொலையம்பிற்கொன்றாற்காட்டொழின்மேற்கொண்டிரே லெங்குலப்புறு நஞ்சீர்த்தகிதும்மொடுமியைந்ததென்றான் மங்குலிற் பொலிந்தொலமா துமையுடைத்துமாதோ.

(இ - ள்.) உம் குலம் தலைவன் தன்னோடு ஒப்பு இலா உயர்ச்சியோனை - உங்கன்குலத்துக்குத்தலைவனாக இருத்தலோடு ஒப்பற்றமென்மையையுடைய வனுமான வாலியை, வெம் கொலை அம்பின் கொன்றாற்கு-கொடியகொலையைச் செய்கின்ற அம்பினாற் கொன்றிட்டவனான இராமனுக்கு, ஆள்தொழில் மேற் கொண்டார்வல் - அடிமைசெய்யுந்தொழிலை (நிங்கள்) ஏற்றுக்கொண்டீர்களென்றால், நம் சீர்த்தி எங்கு உலப்பு உறும் - உங்கன்கீர்த்தி எப்படி அழிவுபெறும்! தும்மொடும் இயைந்தது என்றால் - (இங்ஙனம் குலத்தலைவனான பெரியோனைக் கொன்றவனுக்கு அடிமைத்தொழில்செய்யத் தலைப்பட்டபின்னும் உங்கன்புகழ் அழிவடையாமல்) உங்கனோடு கூடியிருந்த தென்றால், மங்குலின் பொலிந்த ஞாலம் மாதமை உடைத்து - மேகத்தினால் வளம்பெற்றுவிளங்குகின்ற இந் நிலவுலகமானது பெண்களின் தன்மையான பேதைமையை யுடையது; (எ - று.)—மாதா ஒ - சுற்றசை.

எங்கு உலப்பு உறும் - எவ்வாறு அழிவடையும்? வினாவகையால், அழிவுறுது என்று பொருள்படும்; என்றது, தவறுது அழிந்திடு மென்ற கருத்தையே பரிசுசுத்தாற் கூறியதாம். இனி, எங்கு உலப்பு உறும் என்பதற்கு - எங்கு முடிவுபெறும் [எங்கும் முடிவுபெறுது வரம்பின்றிப்பெருகும்] என்று, பரிசுசித்ததாக உரைப்பாரு முளர். கீர்த்தியாவது உலகம் உயர்த்துக்கூற நிலபெறுஞ் சொல்லே யாதலால், இனிமேலும் உங்கன்கீர்த்தி அழியாதிருப்பின், அது உலகத்தாரது பேதைமையின் காரியமன்றோ? என்பது, 'தும்மொடுமியைந்ததென்றால் ஞாலம் மாதமையுடைத்து' என்றதன் கருத்து. மாதமை - மாதின் தன்மை. "துண்ணறி வுடையோர் தூலொடு பழகினும், பெண்ணறி வென்பது பெரும்பேதைமைத்தே" என்பவாதலால், பேதைமை, 'மாதமை' எனப்பட்டது. முன்னிரண்டிக்கு - ஒப்பிலாவயர்ச்சியோனை வெங்கொலையம், பிற்கொன்றாற்கு உங்குலத்தலைவன் தன்னோடு ஆட்டொழில் மேற்கொண்ட

‘ரேல்’ என்று இயைத்து, ஒப்பற்ற பெரியோனான வாலியைக் கொடிய அம்பி னைக் கொன்றவனுக்கு உங்கள் குலத்தலைவனான சுக்கிரீவனோடு நீங்கள் அடிமைத் தொழில்செய்ய உடன்பட்டீரானால் என்று உரைப்பாரு முளர். தும்மொடு மியைந்ததென்றால் மங்குலிற் பொலிந்த ஞாலம் மாதமையுடைத்து என்பதற்கு - (இத்தன்மைத்தான ராஜத்துரோகம்) உங்களிடம் அமைந்ததென்றால் அதன் பின்பும் மழைவளத்தால் நிறைவுறுகிற இந்தப்பூலோகமானது தனக்கு உரிய பெண்தன்மையான பேதைமையை யுடையதாம் என்று உரைப்பர் ஒருசாரார்; இத்தன்மைய ராஜத்துரோகிக ளிருக்கிற உலகத்தில் அக்கொடும்பாவத்தால் வானும் நிலனுஞ் சேரத் தொழிற்பட்டு வளஞ்சுரக்கத்தக்கனவல்ல வென்பது கருத்தி. ‘எங்கு உலப்பறம்’ என்ற பாடத்திற்கு - எங்ஙனம் அழிவடை யாதிருக்கு மென்று பொருளாம். ‘ஒப்பற்ற’ எனவே, ‘உயர்வற்ற’ என்பது தானே போதரும். சீர்த்தி-பெரும்புகழ். ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் உரிச் சொல்லியலில் “சீர்த்தி மிகுபுகழ்” என்று சூத்திரஞ்செய்திருத்தல் கொண்டு சீர்த்தியென்பது புகழ்மாத்திரத்தையுணர்த்துகின்ற சீர்த்தி யென்ற வட சொல்லின் விகாரமன் றென்றும், மிக்கபுகழையுணர்த்துவதொரு தமிழ்ச்சொல் லென்றும் உணர்க.

(அஅ)

. அக. தம்முனைக் கொல்வித் தன்னாற் கொன்றவற் கன்பு சான்ற வும்பினத் தலைவ னேவ யாதெனக் குணர்த்த லுற்ற தெம்முனைத் தூது வந்தா யிகல்புரி தன்மை யென்னை தும்மினைக் கொல்லா நெஞ்ச மஞ்சலை நுவறி யென்றான்.

(இ - ள்.) தம்முனை கொல்வித்து-தனதுதமையனை (இராமனைக்கொண்டு) கொல்வித்து, அன்னான் கொன்றவற்கு அன்பு சான்ற - அந்தத்தமையனைக் கொன்றவனான இராமன்பக்கல் அன்புமிகுந்த, உம் இனம் தலைவன் - உங்கள் கூட்டத்துக்கு அரசனான சுக்கிரீவன், எவ - அனுப்ப, எனக்கு உணர்த்தல் உற்றது - எனக்கு (ஈ) சொல்லவந்தது, யாது - என்ன? எம்முனைதூது வந்தாய்-எங்கள் முன்னிலையில் தூதுவந்தவனான, இகல் புரி தன்மை - போர்செய்த காரணம், என்னை - யாது? தும்மினை கொல்லாம் - (தூதனாய்வந்த) உன்னைக் கொல்லமாட்டோம்: நெஞ்சம் அஞ்சலை - மனத்தில் அச்சங்கொள்ளாமல், நுவறி - சொல்வாய், என்றான் - என்று (இராவணன் அநுமானைநோக்கிச்) சொன்னான்; (எ - று.)

தம்முன் - தமக்குமுன்னே பிறந்தவன்; முன் - காலவாகுபெயர். ‘நும் மினைக்கொல்லாம் நெஞ்சமஞ்சலை நுவறி’ - ஒருமைப்பன்மையக்கம். இனி, ‘தும்மினை’ என்ற பன்மைக்கு - உங்களை [உன்னைப்போன்ற எளியவர்களை] என னுமாம். ‘தம்முனைக்கொல்லாம்’ என்று பாடம் ஒகி, தம் உனை என்று பிரித்து, உங்களிலே (பிறரைக்கொன்றாலும் தூதனாய்வந்த) உன்னைக் கொல் லோம் என்று உரைப்பாரு முளர். இனி, முன்னிரண்டடிக்கு - தமையனைக் கொல்வித்து அவனைக்கொன்றவன்பக்கல் அன்புமிக்க [அயோக்கியனாகிய]

உங்கன்கூட்டத்தரசன் உன்னை (என்னிடம்) அனுப்புமாறு எனக்கு என்னநீதி அறிவிக்கவேண்டுமென தாயிற்று? என்று உரைப்பர் ஒருசாரார். (அக)

வேறு.

[அநுமான் ஆலோசித்துச் சில கூறத்தொடங்குதல்.]

கூ0. துணர்த்த தாரகன் சொல்லிய சொற்களைப்

புணர்த்து நோக்கிப்பொதுகின்ற நீதியை

புணர்த்தி னுலதுறுமென வன்னநங்

குணத்தி னுனுமினையன கூறினான்.

(இ - ள்.) உன் அருங் குணத்தினானும் - (இத்தன்மையனவென்று) நீனைத்தற்கும் அருமையான நற்குணங்களை யுடையவனாகிய அநுமானும், — துணர்த்த தாரகன் சொல்லிய சொற்களை புணர்த்து நோக்கி - பூங்கொத்துக்களினாலாகிய மாலைமையணிந்துள்ளவனான இராவணன் (இவ்வாறு) சொன்ன சொற்களை (யெல்லாம்) ஒன்றுசேர்த்துப்பார்த்தது, பொது நின்ற நீதியை உணர்த்தினால் அது உறும் என - (யாவர்க்கும்) பொதுவாகநின்ற நீதியை (இப்பொழுது நாம்) எடுத்துச்சொன்னால் அது தக்கதாம் என்றுகருதி, இனையன கூறினான் - இந்தவார்த்தைகளைச் சொல்லலானான்; (எ - று.) — அவற்றை, அடுத்த பதினாறுகவிகளிற் காண்க.

நோக்குதல் - இங்கே, கருத்தின்கேரக்கம். உணர்த்துதல் - பொதித்தல். உறும் - ஏற்கும்.

இதுமுதல் இருபத்திரண்டுகவிகள் - இப்படலத்தின் கூக - ஆங் கவி போன்ற கவிவிருந்தற்காக. (கூ0)

[இதுமுதல் பதினாறுகவிகள் - அநுமான்வார்த்தை.]

கூக. தூதுவந்த தூதரீயன்காண்முனை

யேதுவொன்றியநீதியைந்தன

சாதுவென்றுணர்நிறியேற்றக்கன

கோசுநற்றனகின்வழிற் கூறுவாம்.

(இ - ள்.) தூது வந்தது - (நான் உன்னிடம்) தூதனாய்வந்தது, சூரியன் காண்முனை ஏது - சூரியனதுகுமாரனான சுக்கிரீவன் (சொன்ன சொற்களை உன்னிடஞ் சொல்வது) காரணமாகவேயாம்; (ஆகவே), — ஒன்றிய - (இச்சமயத்துக்கு) ஏற்றவையும், நீதி இயைந்தன - நீதிபொருந்தியவையும், தக்கன - தகுதியானவையும், கோது இறந்தன - குற்றமற்றவையாகிய அச்சொற்களை, சாது என்று உணர்கிறி ஏல் - (நீ செவிகொடுத்துக்கேட்டு) நல்லவையென்று உணர்வாயானால், நின்வயின் கூறுவாம் - (அவற்றை) உன்னிடத்திற் சொல்வோம்; (எ - று.) — அடுத்த கவிமுதலாக அவை கூறப்படுகின்றன.

கால்முனை - சந்ததியில் தோன்றியவன் என மகனுக்குக் காரணக்குறி. ஸாது - வடசொல். 'கூறுவாம்' என்ற தன்மைப்பன்மை, உயர்வை விளக்கும்.

கூஉ. வறிதுவீழ்த்தனைவாழ்க்கையைமன்னறஞ்  
 சிறிதுநோக்கலைதிமைதிருத்தினு  
 யிறுதியுற்றாளதாயினுமின்னுமோ  
 ருறுதிகேட்டியுயிர்நெடிதோம்புவாய்.

(இ - ள்.) வாழ்க்கையை - (உனது) செல்வவாழ்வை, வறிது வீழ்த்தனை - வீணே போக்கிக்கொண்டாய்; மன் அறம் சிறிதும் நோக்கலை-ராஜதருமத்தைச் சிறிதும் நோக்கினாயில்லை; தீமை திருத்தினும் - கொடியகாரியத்தைச் செய்து விட்டாய்; (அதனால்), இறுதி உற்ற உனது ஆயினும்-(உனக்கு) அழிவு நெருங்கியுள்ளதானாலும், இன்னும் - இனிமேலாயினும், ஓர் உறுதி கேட்டி - (நான் சொல்லும்) ஓர் உறுதிச்சொல்லைக் கேட்டு அதன்படி நடக்கக்கடவாய்; (அங்ஙனம் நடப்பாயானால்), உயிர் நெடிது ஓம்புவாய் - (உனது) உயிரை நெடுங்காலம் பாதுகாத்துக்கொள்வாய்; (எ - று.)

இங்கே 'சீமை' என்றது, பிறன் மனைவியை விரும்பிக் கவர்ந்ததை. உறுதி-நம்மை; அதனைவினைக்குஞ்சொல்லுக்குக் காரியமாகுபெயர். (கூஉ)

கூக. போயிற்றீர் தும்புலன்வென்றுபோற்றிய  
 வாயிற்றீர்வரிநாகியமாதவம்  
 காயிற்றீர்வருங்கேடருங்கற்பினு  
 டயிற்றாயவளைத்துயர்செய்ததால்.

(இ - ள்.) ஆயின்- ஆராய்ந்துகூறுமிடத்து, -காயின் தீர்வு அருங்கேடு அருங்கற்பினுள் - (பிறர்) மிகவுருத்தினாலும், கருதவில்லாததும் குற்றமற்றதுமான பதிவிரதாதருமத்தை யுடையவனும், சீயின் தூயவளை - நெருப்பினும்பரிசுத்தி டையவனான சீதாபிராட்டியை, துயர் செய்ததால் - (நீ) துன்பப்படுத்திய பாவத்தால், -கும் புலன்வென்று போற்றிய தீர்வு அரிது ஆகிய மாதவம் போய் நுற்றீர் - (நீங்கள்) உங்களுடைய கீம்புலவாசைகளைச்சயத்துச்செய்ததும் கருதற்கு அரியதுமான பெரியதவத்தின் பயன் உங்களைவிட்டு விடுகியொழியப் பெற்றீர்கள்; (எ - று.)

போற்றிய, ஆகிய என்ற இரண்டும் - தவத்துக்கும்; தீர்வுரு, கேடரு என்ற இரண்டும் - கற்புக்கும் அடைமொழி. 'கற்பினுறியீற்றாயவளை' என்றும் பாடமுண்டு. போற்றுதல் - பாதுகாத்தல். (கூக)

\* கூசு. இன்றுவீந்ததுநானேச்சிறிதிறை  
 நின்னுவிந்ததலானிறைநிற்குமோ  
 வொன்றுவீந்ததுநல்லுணரும்பரை  
 வென்றுவிங்கியளிக்கமிகுத்ததால்.

(இ - ள்.) இறை - (உங்கள்) பெருமை, இன்று வீந்தது - இன்றைத்தினமே (பெரும்பான்மையும்) அழிந்துவிட்டது; சிறிது - மற்றைச்சிறுபான்

மைபாபுள்ளதும், நின்று காளை வீந்தது அலால் - (இன்றைக்கு) நின்று காளைக்கு அழிந்ததாகுமே யல்லாமல், நிறை நிற்குமோ - அழிவின்றி நிலைத்து நிற்குமோ? [நிலுவாது என்றபடி]; நல் உணர் உம்பரை வென்று வீங்கிய வீக்கம் மிகுத்ததால் - நல்ல அறிவைபுடைய தேவர்களைச் சயித்து அதனாலெழுந்த பூரிப்பு[செருக்கு] (உங்கனிடத்தில்) வரம்புகடந்ததனால், ஒன்று வீந்தது - ஒப்பற்றதாகிய பெருமை (உங்களைவிட்டு) நீங்கிப்போயிற்று; (எ - று.)

நற்குணநற்செயல்கட்டுக் காரணமாகிற நல்லறிவுடையரா யொழுதுகிற தேவர்களை நீங்கள் அக்கிரமமாகவென்று அதனாலாகியபெருமதம் உங்கனிடத்து விஞ்சியதனால் உங்கள்பெருமை அழிந்துவிட்ட தென்பதாம். இராமதாதனாகிய எனதுவருகையினாலேயே அப்பெருந்தகைமை பெரும்பாலுந்தொலைந்த தென்பார் 'இன்றுவீந்தது' என்றும், இன்றைக்குத்தொலைந்ததுபோக இன்னும் எதேனும் ஒருபகுதி உளதாயின் அதுவும் காளைக்கு இராமனது வரவினால் அறத்தொலையு மென்பார் 'காளைச்சிறிதுநின்று வீந்ததலால் நிறைநிற்குமோ' என்றும் கூறினார். இரண்டாவதுவாக்கியத்தில் 'சிறிது' என வருவதனால், முதல்வாக்கியத்தில் 'பெரும்பான்மையும்' என்பது வருவிக்கப்பட்டது. 'வீக்கம்' என்ற சொல்லின் ஆற்றலால், வரம்புகடந்து பெருகி வெறுக்கத்தக்கதாய் வருத்தத்துக்கு இடமாகிற பெருக்க மென்றவாரும். (கச)

கூடு. தீமைநன்மையைத் தீர்த்தலொல்லாதெனும்

வாய்மைநீக்கினைமாதவத்தால்வந்த

தூய்மைதூயவடன்மையிற்றேன்றிய

நோய்மையாற்றுடைக்கின்றனைநோக்கலாய்.

(இ - ன்.) 'தீமை நன்மையைத் தீர்த்தல் ஒல்லாது - பாவமானது புண்ணியத்தை வெல்லமாட்டாது,' எனும் - என்கிற, வாய்மை - உண்மையான மூத்தோர்மொழியை, நீக்கினை - மனங்கொள்ளாது விட்டாய்; நோக்கலாய் - ஒன்றும் ஆலோசியாதவனாய், —மா தவத்தால் வந்த தூய்மை - பெரியதவத்தைச்செய்ததனால் (உனக்கு) வந்த பரிசுத்தியை, தூயவன் தன்மையின் தோன்றிய நோய்மையால் துடைக்கின்றனை - பரிசுத்தியுடையவளான சீதா பிராட்டியின் விஷயமாக உண்டான ஆசைநோயினுற் போக்கிக்கொள்ளுகின்றாய்; (எ - று.)

தீமை நன்மையைத் தீர்த்தலொல்லாது - 'அறமேவெல்லும் பாவம் தோற்றும்' என்பது; "மீளருந்தருமந்தன்னை வெல்லுமோ பாவம்" என்று (ஆரணியகாண்டத்திற்) சீதை இராவணனுக்கு அறிவுகூறியதுங் காண்க. தூயவன் தன்மையின் தோன்றிய நோய்மையால் சீதாபிராட்டியின் விஷயமாகச் செய்கின்ற வருத்தச்செயல்களால் எனினுமாம். நோய்மை என்பதில், மை - பகுதிப்பொருள்விகுதி. (கூடு)

கூக. திறந்திறம்பியகாமச் செருக்கினுன்  
மறந்துதத்தமதியின்மயங்கிஞ  
சிறந்திறந்திழிந்தேறுவதேயலா  
லறந்திறம்பினராருளராயினர்.

(இ - ள்.) திறம் திறம்பிய - முறைமைதவறிய [நியாயவிரோதமான], காமம் செருக்கினால் - சிறுநின்பவாசையின் மோகத்தால், மறந்து - (சன்மார்க்கத்தை) மறந்துவிட்டு, தத்தம் மதியின் மயங்கினர் - தங்கள் தங்களுடைய அறிவிலே மயக்கங்கொண்டவர்கள், — (அக்கொடுவினைப்பயனால்), இறந்து இறந்து இழிந்து ஏறுவதே அலால் - செத்துச்செத்துக் கீழ்மையும்று அத்தாழ்வில் மேம்படுவதேயல்லாமல், அறம் திறம்பினர் ஆர் உளர் ஆயினர் - (அவ்வனம்) தருமந்தவறி நடந்தவர்களுள் அழியாவாழ்வுடைய ரானவர் எவர் தாம்? [எவரு மில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

மதியின் மயங்கினர் என்பதில், இன் - சாரியை யெனினுமாம்; மதி மயங்குதல் - அறிவுகெடுதல். செல்வவாழ்க்கையோடு உயிர்வாழ்வும் ஒழியப் புகழ்க்கெட்டுப் பழிநிற்கத் தீவினைப்பயனாற் கொடுநாரும் இழிபிறப்பும் உற்றுச் சிறுமைப்பட்டு அத்தாழ்வு மேன்மேல் மிகப்பெறுவதேயல்லாமல் என்பது, மூன்றாமடியின் கருத்து; கொடியமரணத்தையடைந்து தீவினையால் நெடுநாள் நாகவேதனையும்று அனினின்றும் மீளும்போதும் இழிந்தபிறப்பையே யடைவ ரென்க. உளராதல் - செல்வவாழ்வும் உயிர்வாழ்வும் புகழுடம்பும் அழிவின்றி நிற்கப்பெறுதல்: அறந்திறம்பாதவர்களே இவ்வனம் நிற்பர் என்பது கருத்து; “தூமகேது புவிக்கெனத் தோன்றிய, வாமமேகலை மங்கையரால் வருந், காமமில்லையெனநிற் கடுங்கேடெனு, நாமமில்லை நாகமு மில்லையே” என்று (அயோத்தியாகாண்டத்தில்) வசிஷ்டர் இராமனுக்குக் கூறியது காண்க. மறந்து - (தம்மைத் தாம்) மறந்து எனினுமாம்; காமமோகத்தின் வசப்பட்டுத் தம் வசந்தப்பியதனால் தமது டலுக்கும் உயிர்க்குஞ் செய்துகொள்ளவேண்டிய நன்மைகளையுமுட்பட மறந்து என்றபடி.

(கூக)

கூ௭. நாமத்தாழ்குடன் ஞாலத்தனிந்தவ  
ரீமத்தான்மறைந்தாரிளமாதர்பாற்  
காமத்தாலிற் தார்களிவண்ணிறை  
தாமத்தாரினரெண்ணினுஞ்சால்வரோ.

(இ - ள்.) நாமத்து ஆழ் கடல் ஞாலத்து - அச்சந்தருகிற ஆழ்ந்த கடல் குழ்ந்த இந்நிலவுலகத்திலே, இளமாதர்பால் காமத்தால் இறந்தார் - இளமைப்பருவமுடைய மகளிரிடத்து மோகத்தால் வரம்புகடந்தொழுகி, அவிந்தவர் - மரணமடைந்தவர்களாய், நாமத்தால் மறைந்தார் - சுடுகாட்டின் விறகடுக்கினால் உடலெரிக்கப்பட்டவர்களான, களி வண்டு உறை தாமம் தாரினர் - (தேனைப்பருகுதலாற்) களிப்புக்கொண்ட வண்டிகள் (கீங்காது) மொய்க்கப்

பெற்ற ஒளியுள்ள மலர்மாலையை யணிந்த ஆடவர்கள், எண்ணிலும் சால்வரோ - கணக்கிடத்தொடங்கினால் ஏதாவதொரு பெருந்தொகையிலேனும் அடங்குவார்களோ? [அடங்கார் என்றபடி]; (எ - று.)

காமத்தாற்கெட்டொழிந்தவர் அளவிறந்தமிகப்பல ரென்பதாம். 'நாம்' என்பது - இங்கு, அச்சத்தையுணர்த்துவதோ ருரிச்சொல். "பேஎ நா முரு மென வருஉங் கிளவி, யாமுறை மூன்று மச்சப்பொருள்" என்றார் தொல் காப்பியனார்; அத்து - சாரியை. இனி, 'நாமத்து' என்பதற்கு - பிரசித்தி பெற்ற என்று பொருள்கொண்டு, அதனைக் கடலுக்கும் ஞாலத்துக்கும் அடைமொழி யாக்கலாம்; நாமம் - பெயர், புகழ்: வடசொல். மறைதல் - மாய்தல். 'வண்டறை' என்ற பாடத்திற்கு - வண்டிகளொலிக்கின்ற வெண்க. தாமத் தாரினர் - தம்மை மிகுதியாக அலங்கரித்துக்கொள்ளுஞ் சிருங்கார புருஷ ரென்றபடி. சமம் - பிணஞ்சிதற்கு அடிக்கும் விறகடுக்கு.

இனி, இச்செய்யுளுக்கு - இஞ்ஞாலத்திலே காமத்தாலிறந்தவர்கள் அவிந்தவராகி சமத்தால் மறைந்தார்கள்; அங்ஙனமானவர்கள் வண்டிகள் மொய்க்கப்பெற்ற போர்மால் வெற்றிமாலையே யுடைய வீரர்களது தொகையிற் சேர்வார்களோ? [சேரார்] என்றும் உரைக்கலாம்; ஐம்பொறிகளையடக்குந்திறநில்லாமல் அறிந்தொழிந்தவர்கள் மற்றைவகையில் எவ்வளவுபேராற்றலுடையராயினும் வீரரென்று எண்ணப்படுதற்கு ஏலா ரென்பதாம். (கூஎ)

கூஉ. பொருளுங்காமமுமென்றிவைபோக்கிவே

நிருளுண்டாமெனவெண்ணலீதலு

மருளுங்காதலிற்றீர்தலுமல்லதோர்

தெருளுண்டாமெனவெண்ணலர்சரியோர்.

(இ - ள்.) சீரியோர் - (அறிவொழுக்கங்கொறி) சிறந்தவர்கள், பொருளும் காமமும் என்ற இவை போக்க வேறு இருள் உண்டு ஆம் என எண்ணலர் - பொருளாசையும் சிற்றின்பவாசையும் என்ற இவற்றைத் தவிர்த்து வேறே இருளொன்று (உலகத்தில்) உள்ளது என்று நினைபார்; சுதலும் அருளும் காதலில் தீர்தலும் அல்லது ஓர் தெருள் உண்டு ஆம் என எண்ணலர் - (வறியோர்க்குக்) கொடுத்தலும் (எல்லாவிற்குரிடத்துக்கொள்ளுங்) கருணையும் அப்பொருளாசைசிற்றின்பவாசைகளினின்று நீங்குதலும் ஆகிய இவையெயில்லாமல் வேறையொருதெளிவு இருக்கிற தென்றும் கினைபார்.

இருளென்பது, பொருள்கள்புலனாகாதபடி கண்ணை மறைப்பது. அங்ஙனம், நீதிநெறி முதலிய எவையும் புலனாகாதபடி பொருளும் காமமும் ஞானக்கண்ணைக் குருடாக்குதலால், அகவையுப் பேரிருளாகு மென்க. அப்பறவிரன், ஐம்பொறிகளிலொன்றான கண்ணின் புலனாயே மறைக்கும்: இவ்வாசையோ அகவீருளாகி அந்தக்கரணமாகிய மனத்தின் உணர்வையும் மறைப்பது எனக் காண்க. இனி, "இருணைக்கியின்பமபயக்கும" என்ற விடத்துப்போல, இருளென்பதற்கு - நரகம் [திணிந்திருளே யுடைத்தாய்த்

தன்கட்புக்கார்க்குத் துன்பஞ்செய்யுமிடம்] என்று கொண்டு, பொருளுங் காமமுமென்ற இவையல்லது வேறே நரகமுண்டென்று எண்ணர் எனவும் உரைக்கலாம்; இவற்றை 'இருள்' என்றது, காரணத்தைக் காரியமாக உபசரித்துக் கூறியவாரும்: இவையே நரகத்துன்பத்துக்குக் காரணமாமென்க. சகை அருள் அவாவின்மை என்ற மூன்றுமே நல்லுணர்வினாலாகிய தெளிவின் பயனென்பது, பிந்தினவாக்கியத்தின் கருத்து. இரண்டு வாக்கியங்களிலும் 'ஆம்' என்பது - அசைநிலை. தெருள் என்பதற்கு - சுவர்க்க சுகமென்றும், முத்தியின்ப மென்றும் உரைப்பாரு முள்.

(௧௮)

கூகூ. இச்சைத்தன்மையினிற் பிறரில்லினை

நச்சுநாளுநகையுறநாணிலன்

பச்சைமேனிபுலர்ந்து பழிபடுஉங்

கொச்சையாண்மையுஞ்சீர்மையிற்கூடுமோ.

(இ - ள்.) இச்சை தன்மையினில் - ஆசையினியல்பினால், பிறர் இல்லினை நச்சி. - அயலார்மனையியை விரும்பி, நாளும் நகை உற - (அதனால்) எந்நாளும் (பிறர் தன்னையிகழ்ந்துசிரிக்குஞ்) சிரிப்புத்தோன்ற, நாண் இலன் - வெட்கமில்லாதவனாய், பச்சை மேனி புலர்ந்து - பசுமையான உடம்பு (காமதாபத்தால்) உலரப்பெற்று, பழி படுஉம் - பழிப்பையடைகிற, கொச்சை ஆண்மையும் - இழிவான இவ்வகை ஆண்தன்மையும், சீர்மையில் கூடுமோ - சிறந்தகுணங்கள் (ஒன்றாகச்) சேருமோ? [சேராது என்றபடி]; (எ - று.)

இச்சைத்தன்மையினில் - ஆசையை அடக்குதலின்றி அது போகிறவழியிலே அறிவைச் செல்லவிட்டு என்றபடி. இல் - வீடு; அதிலே இருந்து சம்சாரகாரியங்களை நடத்தும் மனைவிக்கு இடவாகுபெயர். நாளும் நகை உற - எந்நாளும் பிறர் பரிசுசிக்க; பழிநிற்க என்றபடி. நானாவது - செய்தக்காதனவற்றின்கண் உள்ளமொடுங்குதல். 'கொச்சையாண்மையும்' என்ற உம்மை - பழிவுசிறப்பு.

(௧௯)

கூ஠. ஒத்தீருலகாண்டவருன்றுணைப்

போதகீத்யராருளர்போயினர்

வேதகீதவழிச்செல்வருங்

காதலீயறத்தெல்லகடத்தியோ.

(இ - ள்.) ஒத்த நீர் உலகு ஆண்டவர் போயினர் - அலைகளையுடைய கடலின் நீரினாற் சூழப்பட்ட இந்நிலவுலகத்தை யரசாண்டு காலஞ்சென்ற அரசர்சுருள், உன் துணை போதம் நீதியர் ஆர் உளர் - உன்னவ்வளவு நீதியறியுந் திறமுடையவர் யாவரிருந்தனர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; வேதம் நீதி விதி வழி செல்வரும் காதல் நீ - வேதங்களிற்கூறப்பட்ட வியாயமான முறைமைவழியிலே செல்கிற விருப்பத்தையுடையவருந்த நீ, அறத்து எல்லை கடத்தியோ - தருமத்தின்வரம்புகடந்து ஒழுக்கக்கடவையோ! [அல்லையென்றபடி]; (எ - று.)



ஆதியில் இராவணன் வேதசாஸ்திரங்களனைத்தையும் நன்றாகவுணர்ந்து யாகம் தவம் முதலிய வைதிகச்செயல்களில் மிக்கவிரும்பங்கொண்டு அவற்றை அனுட்டித்துவந்தமைபற்றி, இங்ஙனம் கூறப்பட்டான்; இதுபற்றியே, இராவணன், படித்துக்கெட்டவனெனவும் தெரிந்துகெட்டவனெனவுங் கூறப்படுவன். போதநீதி யென்பது, நீதிபோத மென மாற்றப்பட்டது. செல்வரும் = செல்லும்: இதில், வா - துணைவினை. இனி, வேதநீதி விதிவழிச் செல்வரும் காதல் நீ என்பதற்கு - வைதிக நீதிமார்க்கங்களிற் செல்பவர்களும் விரும்பத்தக்கவனுள் நீ யென்று உரைப்பாரா முளர்; இவ்வரைக்கு, 'செல்வர்' என்பது - பெயர் - உம்மை - உயர்வுசிறப்பு. முன்னிரண்டடிக்கு - உன் துணை போயினா ரென இயைத்து, உலகாண்டவராகிய போதநீதியில் உன்னவ்வளவு (அந்நீதிநெறியில்) மிகுதியாகச் சென்றவர் யாவருள ரென்றும் உரைக்கலாம். (௧௦௦).

௧௦௧. வெறுப்புண்டாயவொருத்தியேவேண்டினுன்  
மறுப்புண்டாயபின்வாழ்கின்றவாழ்வின்  
னுறுப்புண்டாய்நடுவோங்கியநாசியை  
யறுப்புண்டாலதழுகெனலாகுமே.

(இ - ள்.) (ஒருவன்), வெறுப்பு உண்டு ஆய ஒருத்தியை வேண்டினால். (தன்மேற்) பிரியமில்லாத ஒரு மாதை விரும்பி நெருங்கியவிடத்து, மறுப்பு உண்டாய பின் - (வேண்டாவென்று அவளால்) மறுக்கப்படுதல் உண்டான பின்பு, வாழ்கின்ற - (அந்த இழிவினால் உடனே இறந்துபோகாமல்) உயிரோடு கூடி வாழ்கிற, வாழ்வினின் - வாழ்வைக்காட்டிலும், உறுப்பு உண்டு ஆய் நடு ஒங்கிய நாசியை அறுப்புண்டால் அது அழகு எனல் ஆகுமே - ஓர் அவயவமாகவுள்ளதாய்(முகத்தின்) நடுவிலே உயர்ந்திருக்கிற மூக்கை(ஒருவரால்) அறுக்கப் பெற்றால் அந்நிலை அழகுடையதென்று சொல்லத்தக்கதாகும்; (எ - று.)— ஈற்று வகாரம் - தேற்றம்.

மூக்கறுப்படுதல் அழகுடையதன் நென்பது, வெளிப்படல்: அதனினும் அழகற்றது, தன்மேற் பிரியங்கொள்ளாத ஒருத்தியைத் தான் காதலித்து அணுகித் தன்கருத்தை அவள்பக்கல் கூறி அவளால் சீசு போ என்று மறுக்கப்பட்டபின்பு உயிர்வாழ்தல் என்பதாம். இராமனைக் காதலித்து நணுகி நலிந்து அதனால் மூக்கறுக்கப்பட்ட நினது தங்கையின் இழிதகைமையினுங் கீழ்ப்பட்டது, நீ சீதையைவிரும்பி வேண்டி அவளால் மறுக்கப்பட்ட பின்பு உயிர்வைத்துக்கொண்டிருக்கிற வாழ்க்கை யென்றவாறுமாம். வெறுப்பு உண்டாய ஒருத்தியை - (தன்கணவனொருவனிடத்து விருப்பமுடையளாயிருத்தலையன்றிப் பரபுருஷர்களிடமெல்லாம்) வெறுப்புள்ள ஒருகற்புடையாளே யெனினும் அமையும். வாழ்வினின் அழகெனலாகுமேயென்று இயைக்க. (௧௦௧)

க02. பாராஞ்ஞாறு வபற்பலபொற்புய

மீரைஞ்ஞாறு தலைபுளவென்னினு

மூரைஞ்ஞாறு நக்கென்கனலுட்பொதி

சீரைஞ்ஞாறுவைசேமஞ்செலுத்துமோ.

(இ - ள்.) பாரா ஞாறுவ பல் பல பொன் புயம் - உலகக்களையழிச்ச வல்லனவான மிகப்பல அழகிய கைகளும், ஈர் கிஞ்ஞாறு தலை - ஆயிரத்தலைகளும், உள என்னினும் - உள்ளனவாளுமும், அவை சேமம் செலுத்துமோ - அவை (உயிரைப்) பாதுகாவலில் வைக்கமாட்டுமோ? (அவைதாம்), ஊரை ஞாறும் நடுக்கனலுள் பொதி சீரை ஞாறு - ஊர்முழுவதையும் அழிப்பதாய் வளர்ந்த கொடியநெருப்பிலே மகப்பட்ட ஞாறுவஸ்திரங்களே போலும்.

நிக்குவிசயயாத்திரையில் உலககன்பலவற்றையழித்த மிக்கவலிமை யுடையனவான இருபதுகைகளும் பத்துத்தலைகளும் உனக்கு உள்ளன வென்றும், அதனால் ஒருதலையையும் இரண்டுகைகளையுமேயுடைய இராம னுக்கு அஞ்சவேண்டிவெதில்லை யென்றுந் தருதிச் செருக்குறவேண்டா: ஆயிரத்தலைகளும் இரண்டாயிரங்கைகளும் உண்டானாலும் அவை உன்னைப் பாதுகாக்கமாட்டா; அவை யாவும் பெருநெருப்பிற்பட்ட ஆடைப்பொதிபோல இராமனது பராக்கிரமங்கினியில் எளிதில் அழிபட்டுமாயும் என்பதாம். 'சீரைபோலும்' என்னுது 'சீரை' என உபமேயத்தை உபமான மாகவே கூறியது, காட்சியணி. சீரை - சீலை. ஞாறுவ, ஞாறு, ஞாறும் என்பவற்றின் நகரத்துக்கு ஞகரம் போலியால் வந்தது. இரண்டாமடியொழிந்த மூன்றடிகளிலும், ஞகரமெய் - விரித்தல் விகாரத்தால் வந்தது. நெருப்பு உவமை, சிறிதாயிருந்தும் அழிக்கும்வல்லமையைக் காட்டும். ஞாறுதல் - பொடியாக்குதல்.

க03. புரம்பிழைப்பருந்திப்புகப்பொங்கியோ

னரம்பிழைத்தனபாடலினல்கிய

வரம்பிழைக்குமறைபிழையாதவன்

சரம்பிழைக்குமெனறெண்ணுதல்சாலுமோ.

(இ - ள்.) புரம் - திரிபுரத்திலும், பிழைப்பு அருந் தீபுக - (எவருந்) தப்ப வெண்ணுதை பெருந்தீப் புகுந்து எரிக்குமாறு, பொங்கியோன் - கோபங் கொண்டவனான சிவபெருமான், நரம்பு பிழைத்தன பாடலின் நல்கிய - நரம்புதனைக்கொண்டு (நீ) பாடிய பாடல்களுக்காக (மனமுவந்து உனக்கு) க்கொடுத்தருளிய, வரம்-வரமானது, பிழைக்கும் - (நீ மறைநெறிதவறியதனால்) தவறிப்போனாலும் போகும்; மறை பிழையாதவன் சரம் பிழைக்கும் என்று எண்ணுதல் சாலுமோ - வைதிகமார்க்கந்தவருதவனான ஸ்ரீராமபிரானது அம்பு தவறிப்போ மென்று (நீ) நினைத்தல் தகுமோ? [தகாது என்றபடி]; (எ - று.)

இராவணன் கைலாசகிரியைப் பெயர்த்தெடுத்தபொழுது சிவபிரான் சினந்து தன்கால்விரலாற் சிறிது அழுத்தவே, அரக்கன் மலையின்கீழ் அகப் பட்டு நகங்கி மிகவருந்தி வெகுகாலம்புலம்பி, பின்னர் மந்திரிகள் சொன்ன தந்திரத்தின்படி, தனது தலைகளிலொன்றைத் துணித்துத் தனதுகைகளி லொன்றனுடன் சேர்த்துக் கைந்நரம்புகளே வீணைநரம்புகளாக அமைய வீணைபோலமைத்து அந்தக் கைவீணையைக்கொண்டு சாமவேதகாநஞ்செய்ய, அப்பெருமான் திருவுள்ளமுகந்து அருள்செய்து, ராவணனென்ற பெயருட னும் சிறந்ததொருவாளாயுத்துடனும் மிகநீண்டஆயுளை யளிக்க, அரக்கன் பெற்று அப்பாற் சென்றன னென்ற விவரம், இங்கு அறியத்தக்கது. (“வான் நிகழ்வெள்ளிவெற்பின்கீழுற்றவருந்துகின்ற, ஊன்றிகழ்வேவினையமைச்சர் தாமுற்றுநோக்கித், தேன்றிகழிதழியான்நன் திருச்செவிசார நின்கை, தான் நிகழ் வீணையாகப் பாடுதி சாம மென்றா”); “அன்னதேகருமமென்றா வரக்கனா மறிவுட்கொண்டு, தன்னது தலையிலொன்றைத் தடிந்து தன்கையிற்சேர்த்தி, இன்னவினரம்பிற் றுத்தங்கிளைமுத விசைகளேழாற், பன்னருஞ்சாம கீதம் பரிவுடன் பாடலுற்றான்”); “அவ்வழியவனும்பாட வரன் மகிழ்ந்தழைத்துக் கொண்டு, முவ்வகையுலகுமாள மூன்றரைக்கோடி யாண்டும், எவ்வகைப் படையும் வெல்லுஞ் சந்திரவாஹ, மீந்தான், பொய்வகை நிருதன் பெற்று விடை கொண்டு போக லுற்றான்” என வரும் உத்தரகாண்டச் செய்யுள்களையுக் காண்க.) ‘மறைபிழையாதவன்’ சரம்பிழைக்கு மென்று எண்ணுதல் சாலுமோ’ என்பதில் ‘மறைபிழையாதவன்’ என்பதனை நோக்கி, ‘வரம்பிழைக்கும்’ என்ற விடத்து ‘நீ மறைநெறிபிழைத்ததனால்’ என்பது வருவிக்கப்பட்டது. ‘வரம் பிழைக்கும்’ என்றது வரையில், தன்கருத்தை வெளியிட்டது. ‘சரம்பிழைக் கும்’ என்றது, இராவணனது எண்ணத்தை எடுத்துக் கூறியது. இனி, எவ் லாம் அவனது கருத்தையே கூறியதாகக் கொண்டு, வரம் பிழைக்கும் [அழி வின்றிறிற்கும்] என்றும், மறைபிழையாதவனது சரம் பிழைக்கும் [தவறிப் போம்] என்றும் நீ நினைத்தல் தருமோ வென்று உரைக்கவும் இடமுண்டு. இராமபாணம் எவ்வாற்றாலுந் தப்பமுடியாதபடி நன்னித் தவறாது கொல்லு மென்பது, தேர்ந்த கருத்து. நினைது வரபலத்தினால் இராமசரபலத்தைத் தவறச்செய்யலா மென்று நீ எண்ணுகின்றாய்; அங்ஙனமாகது: வரபலந்தவ றும்; சரபலந் தவறா தென உரைக்கடவை யென்றவாறு. நரம்பு முழைத்து அன என்று பிரித்து - வீணைநரம்போன்ற னன்றும் உரைக்கலாம். (க ௦௬;

க௦௭. ஈறினுணுகவெஞ்சலினற்றிரு

நூற்நொய்தினையாகிதுழைதியோ

வேறுமின்னுநகையாம்நினைத்தொழி

தேறினாற்பல்காமிக்குஞ்செவ்வியோய்.

(இ . ள்.) ஈறு இல் நாண் உக - (எவர்க்கும்) அழிவின்றியிருக்கவேண் டியதான நாணம் கெட, எஞ்சல் இல் நல் திரு நூறி - குறைதலில்லாத் நல்ல

(நினது) அரசாட்சிச்செல்வத்தையும் அழித்துக்கொண்டு, நொய்தினை ஆகி சிறுமைக்குணமுள்ளவனாய், வேறும் நுழைதியோ - (நியாயமார்க்கத்துக்கு) வேறான பிறன்மனைவழைதலாகிய சிறுநெறியிலுஞ் செவ்வையோ! இன்னும் நகை ஆம் வினை தொழில் தேறினார் பலர் காமிக்கும் செவ்வியோய் - மற்றும் (பிறர்) பரிசுசித்தற்கு இடமான பலதொழில்களைச் செய்தலில் தேறியுள்ளவர்களாகிய பலராலும் விரும்பப்படுகிற சமயத்தை யுடையவனே! (எ - று.)

தீநெறியிலக்கி நன்னெறிச்செலுத்தும் பேரறிவுடையாரைத் துணையாகக்கொள்ளாதலின்றிச் சிற்றினஞ்சேர்ந்து கெடுபவனே யென்பார், 'இன்னும் நகையாம்வினைத்தொழில்தேறினார்பலர் காமிக்குஞ் செவ்வியோய்' என விளித்தார். சிறியஇனமாவது - நல்லதன் நலனும் தீயதன் தீமையும் இல்லென்போரும் விடரும் தூர்த்தரும் நடரும் உள்ளிட்ட குழு. அறிவைத்திரித்து இருமையுங்கெடுக்கு மியல்பினரான அவர்களே நின்சமயம்பார்த்து நிற்பவரென்க. நகை ஆம் - மகிழ்ந்து சிரித்தற்கு இடமான எனினுமாம்; "நகை வகையராகிய நட்பிற் பகைவராத், பத்தடுத்தோடியுமாம்" என்ற திருக்குறளின் உரையிற் பரிமேலழகர் 'அந்நட்பாவது - விடரும் தூர்த்தரும் வேழம்பரும் போன்று பலவகையால்நருவித்துத் தாம் பயன்கொண்டொழிவாரோடு உளதாயது' என உரைத்ததுங் காண்க. 'நுழைதியோ' என்பதற்கு - (இராமபாணம் உனது உடலிலே) நுழையப்பெறுவாயோ வென்று உரைப்பாருமுளர்.

க௦௫. பிறந்துளாற்பிறவாதபெரும்பதஞ்

சிறந்துளாற்பிறந்துதேவர்க்குந் தேவரா

யிறந்துளாற்பிறப்பாருமிராமனை

மறந்துளாருளராகிலர்வாய்மையால்.

(இ - ன்.) பிறந்துளார் - (உலகங்களிற்) பிறந்துள்ளவர்களும், பிறவாதபெரும் பதம் சிறந்துளார் - இனிப்பிறத்தல்வேண்டாத பெரிய முத்தியுலகத்திலே மேம்பட்டுள்ளவர்களான நித்தியமுத்தர்களும், மற்றும் தேவர்க்கும் தேவர் ஆம் இறந்து உளார் - மற்றும் தேவர்க்குஞ் சிறந்த தலைமைத் தேவர்களாகி மேம்பட்டுள்ளவர்களும் ஆகிய, பிறர் யாரும் - (உன்னையொழிந்த) மற்றையோரனைவரும், இராமனை மறந்துளார் உளர் ஆகிலர் - ஸ்ரீராமனை மறந்தவர்களாய் இருக்கின்றிலர்; வாய்மை - (இது) உண்மை; (எ - று.) —ஆழ் - ஈற்றகை; தேற்றமுமாம்.

பெரும்பதம் - பரமபதம். அது, "மற்று ஈண்டுவாராநெறி" என்றபடி, புக்கவர் மீளப்பிறத்தலில்லையான உயர்க்கி யாதலால், அதற்கு 'பிறவாத' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. இறத்தல் - வரம்புகடத்தல். இறந்துளார் - கடவுளர் என்றபடி. 'தேவர்க்குந்தேவராய் இறந்துளார்' என்பதற் பிரம ருத்திர இந்திரர்களை.

(க௦௫)

க௦௬. ஆதலாற்றனரும்பெற்றச்செல்வமு  
மோதுபல்கிளையும்முயிரும்பெறச்  
சீதையைத்தருகென்றெனச்செப்பினுன்  
சோதியான்மகனிற்றெனச்சொல்லினுன்.

(இ - ள்.) ஆதலால் - ஆகையால், தன் - தனது, அரும் பெறல் செல்வமும் - (பிறர்) பெறுதற்கு அருமையான செல்வங்களையும், ஒது பல் கிளையும் - சொல்லப்படுகிற பலவகைச் சுற்றத்தவரையும், உயிரும் - உயிரையும், பெற - (இழுவாதிருக்கப்) பெறுமாறு, சீதையை தருக - சீதையை (இராவணன் இராமனுக்குக்) கொடுத்துவிடுவானாக, என்று என - என்பதாக, சோதியான் மகன் நிற்கு செப்பினுன் - ஒளிவடிவமான சூரியனது குமாரனாகிய சுக்கிரீவன் உனக்குச் சொல்லியனுப்பினுன், என சொல்லினுன் - என்று (இராவணனைநோக்கிக்) கூறினன், (அநுமான்); (எ - று.)

மூன்றாமடியிலுள்ள 'என' என்பதை அசையாகவேனும், அவ்வடியிலுள்ள 'என்று, என' என்பவற்றை ஒருபொருட்பன்மொழி யென்றேனுங்கொள்க. இனி, என்று என - என்று (உன்னிடம் நான்) சொல்லும்படி, சோதியான் மகன் நிற்கு செப்பினுன் - சுக்கிரீவன் நினக்குச் செய்திகூறியனுப்பினன், என சொல்லினுன் - என்று (இராவணனைநோக்கி அநுமான்) கூறினான் எனப் பதவுரைகூறுவாரு முளர். அரும்பெற்றச்செல்வம் என்பதை, பெறலருஞ்செல்வ மென மாறுக; (பெருந்தித்தவஞ்செய்து) அருமையாகப் பெற்ற செல்வ மெனினுமாம். சீதையைத்தராவின் நின்று செல்வம் முதலியன தொலைவு மென்றவாறு. தான் வகுத்துக்கூறுவான், கூறியது கூறுவான், ஒலிகொடுத்துநிற்பான் என மூன்றுவகைப்பட்ட தூதர்களில் முதல்வனாகிய உத்தமதூதன் அநுமா னென்பது உணர்க. (க௦௬)

[அதுகேட்ட இராவணன் இசுழ்ச்சிதோன்றி சிந்தித்தல்.]

க௦௭. என்றலும்பிவைசொல்லியதெற்கொரு

குன்றில்வாழுகுரங்குகொலமிது

நன்றுநன்றெனமாநகைசெய்தனன்

வென்றியென்றென்றுதானன்றிவேறிலான்.

(இ - ள்.) என்றலும் - என்று (அநுமான்) சொன்னவுடனே, வென்றி என்ற ஒன்றுதான் அன்றி வேறு இலான் - ஜயமென்ற ஒன்றையேயன்றி அதற்குமாறான அபஜயத்தை (எவ்விடத்தும்) பெறுதவனான இராவணன், — 'எற்கு இவை சொல்லியது - (எல்லாமறிந்த) எனக்கு இந்த வார்த்தைகளைச் சொன்னது, ஒரு குன்றில் வாழும் குரங்கு கொல் ஆம் - மலையில்வாழ்வதொரு குரங்காகும்! இது நன்று நன்று-இச்செயல் நன்றாயிருக்கின்றது! நன்றாயிருக்கின்றது!!' என - என்று எண்ணி, மாநகை செய்தனன் - பெருஞ் சிரிப்புச் சிரித்தான்; (எ - று.)

\* கொல் ஆம் என்பனவும், நன்று நன்று என்றதும் - இகழ்ச்சிதோன்ற நின்றன. 'குன்றில்வாழும் குரங்கு' என்றது, அதன் அநாகரிகத்தைக் காட்டும். வேறு - தோல்வி. ஈற்றடிக்கு - (தனக்கு) வெற்றியையேயன்றித் தோல்வியை யெண்ணாதவனென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். குரங்குகொல் - குரங்கோ! எனினுமாம். (க ௦௭)

[‘தூதலுய்வந்த நீ அரக்கரைக் கொன்றது என்?’ என்று  
இராவணன் அநுமான வினாவுதல்.]

க௦௮. குரக்குவார்த்தையுமானிடர்கொற்றமு  
மிருக்கநிற்கநீயென்கொலடரனிரும்  
புரத்தினுட்டருந்தாதுபுகுந்தபி  
னரக்கரைக்கொன்றதஃதுரையெயன்றான்.

(இ - ள்.) ‘குரக்கு வார்த்தையும் - குரங்காகிய சுக்கிரீவனது வார்த்தையும், மானிடர் கொற்றமும் - மனிதராகிய இராமலக்ஷ்மணரது ஐயமும், இருக்க - இருக்கட்டும் ; நிற்க - (அவற்றை நீ சொல்வது) நிற்கட்டும் ; அடா—! நீ—, இரும் புரத்தினுள் - பெரிய இந்த நகரத்தினுள்ளே, தரும் தூது புகுந்த பின் - ஒருவானுப்பிய தூதனாய் வந்து பிரவேசித்தபின்பு, அரக்கரை கொன்றது - இராக்கதர்களைக் கொன்றது, என்கொல் - என்ன காரணத்தால்? அஃது உரையாய் - அக்காரணத்தைச் சொல்வாய்,’ என்றான் - என்று (அநுமான) வினாவினான், (இராவணன்); (௭ - ௮.)

குரக்குவார்த்தையும் இருக்க, மானிடர்கொற்றமும் நிற்க என்று முறை நிரனிறைப்பொருள்கோள் பட இயைப்பாரு முளர். (க ௦௮)

[அதற்கு அநுமாண்கூறிய விடை.]

க௦௯. காட்டுவாரின்மையாற்கடி காவியை  
வாட்டினேனென்னைக்கொல்லவந்தார்களை  
வீட்டினேன்பின்னுமென்மையினுலுன்றன்  
மாட்டுவந்ததுகாணுமதியினால்.

(இ - ள்.) காட்டுவார் இன்மையால் - (உன்னை எனக்குக்) காட்டுபவ ரெவரும் நேரிடாமையால், கடி காவியை வாட்டினேன் - நறுமணமுள்ள அசோகவனத்தை அழித்தேன் ; என்னை கொல்ல வந்தார்களை வீட்டினேன் - (என்கருத்தையுணராமற் கோபங்கொண்டு) என்னைக் கொல்ல வந்த இராக் கதர்களை (அங்ஙனஞ்செய்யாதிருத்தற்பொருட்டு நான்) கொன்றிட்டேன் ; பின்னும் - அதன்பின்பும், மென்மையினால் உன்தன்மாட்டு வந்தது - அடக்கத்தை மேற்கொண்டு உன்னிடத்து (நாள்) வந்தது, காணும் மதியினால். (உன்னைக்) கண்டு செய்திகூறவேண்டு மென்னுங் கருத்தினாலேயே; (௭ - ௮.)

‘காட்டுவாரின்மையால்’ என்பதற்கு - (என்வரவையுணர்ந்து என்னை உனக்குக்) காட்டுபவரெவரும் (இந்நகரில்) இல்லாமையால் என்றுங் கொள்ளலாம். ‘கடி’ என்ற பலபொருளுரிச்சொல், இங்குப் பரிமளத்தை யுணர்த்திற்று. மென்மையினால் - எளிமையினால் [சாந்தகுணத்தை மேற்கொண்டு] என்றபடி. வேண்டுமென்று நாளை அடங்கியிருக்கின்றேனேயென்றி என்னைக் கட்டுத்திறம் இந்நிரசித்தினது நாகபாசத்திற்கு இல்லையென்பதை சுற்று வாக்கியத்தாற் குறிப்பித்தார். (க 0 க)

[இராவணன் கோபித்து அதுமானைக் கொல்லச் சொல்ல,  
விபீஷணன் தடுத்தல்.]

கசு0. என்னுமாத் திரத்திண்டெரிநீண்டுக  
மின்னும்வாளெயிற்றன்சினம்விங்கினான்  
கொன்மினென்றனவ்கொல்லியர்சேர்தலு  
நின்மினென்றனவிடணனிதியான்.

(இ - ள்.) என்னும் மாத் திரத்து - என்று (அதுமான்) சொன்னவளவிலே, மின்னும் வான் எயிற்றன் - மின்னல்போல்விளங்குகிற வானாயுதம்போற் கூரிய பற்களையுடையவனுன இராவணன், சண்டு எரி நிண்டு மக சினம் வீங்கினான் - மிக்கநெருப்பு நெடுந்தூரமானவன் சிந்தும்படி கோபம் மிக்கவனாய், கொன்மின் என்றனன் - (‘இக்குங்கைக்’ கொல்லுங்கள்’ என்று கட்டினாயிட்டான்; (அவ்வளவிலே), கொல்லியர் சேர்தலும் - கொலைத்தொழிலாளிகள் (அதமானருகிற் சென்று) சேர்ந்தாவிட, நீதியான் வீடணன் - (அச்சுபயிலிருந்த) நியாயமுணர்ந்தவனாகிய விபீஷணன், நின்மின் என்றனன் - ‘நின்றுங்கள்’ என்றுசொல்லி (அக்கொலைஞரை)த் தடுத்திட்டான்.

அதுமான் பயபத்தியும் அடக்கமு மன்றித் தொழில்செய்ததும்மன்றிச் செருக்கியும் பேசுகின்றன னென்று இராவணனுக்குக் கோபம் மிக்கது. சண்டு எரி - வினைத்தொகை. ‘கொல்லி’ என்பதில், இ - பெயர்விகுதி; அதன் பன்மை - கொல்லியர். “பொய்யுங் களவம் பாதகமும் பொல்லா வொழுக்கு மவைகடிந்து, மெய்யுந் தயாவந் தருமமுடன் விளங்கும்பொறையு மிவைபூண்டு, செய்யுந் செயல்களவைமெல்லாந் திட்டர்செய்யுந் செயலாகி, யையன் புகழ்வீடணன் மறைகளறைந்த வறத்தின் வழியின்றான்” என்றபடி விபீஷணன் இயல்பிலேயே நற்குணநற்செய்கை மிக்கிருந்தது மன்றி, பின்பு அரும்பெருந்தவஞ்செய்து பிரமனைப் பிரதியடிமாசுப்பெற்றபோதும் “நல்லா யறத்தைக்கைவிட்டு நடுங்குமிடம்பாவரினும் நான், பொல்லாதன செய்யா தொழிக் பேரிற்பிரமாதிகனெனினே, வெல்லாதொழிகவிவ்வாங்களுவெண்டும்” என்று வரம்பேண்டியும் பெற்றவனாதலால், ‘வீடணன் நீதியான்’ என்றார். ( )

[விபீஷணன் இராவணனுக்கு நீதிசூர்த்தொடங்குதல்.]

கசு0. ஆண்டெ முந்துநின் மண்ணை ரக்கனை  
நீண்ட கையன்வ ணங்கின னீதியான்  
மூண்ட கோபமு றையதன் றுமென  
வேண்டு மெய்யுரை பையவி ளம்பினான்.

(இ - ள்.) நீதியான் - நியாயமுணர்ந்தவனான விபீஷணன், ஆண்டு - அப்பொழுது [அச்சபையிலே], எழுந்து நின்று—, அண்ணல் அரக்களை - பெருமையுடைய ராக்ஷஸராஜனான இராவணனை, நீண்ட கையன் வணங்கினன் - நீட்டியகைகளையுடையவனாக நமஸ்கரித்து, மூண்ட கோபம் முறையது அன்று என - ‘(உனக்கு இப்பொழுது) மிகுதியாகவுண்டான கோபம் நீதியுடையதன்று’ என்பதாக, வேண்டும் மெய் உரைபைய விளம்பினான் - (அனைவரும்) விரும்பத்தக்க உண்மையானவார்த்தைகளை (அவன்கோபம் அடங்கும்படி) மெல்லக் கூறலானான்; (எ - று.)—அதனை, அடுத்த ஐந்துகவிகளில் காண்க. ஆம் - ஆசை.

இச்செய்யுளில் ‘மூண்டகோபம் முறையதன்று’ என்றது - தொகுத்துச் சுட்டல்; அடுத்த ஐந்துகவிகளும் - வகுத்துக்காட்டல். சேரன் சேரல் என்றார்போல அண்ணன் என்பது அண்ணல் என விகாரப்பட்ட தென்று கொண்டால், தமையனென்று பொருள்படும். பிரியமாகவும் பத்தியமாகவுமுள்ள சுத்தியமான வசனங்களை இனிது கூறின நென்பார், ‘வேண்டுமெய்ப்பரைபையவிளம்பினான்’ என்றார். திருக்குறளில் சொல்வன்மையென்ற அதிகாரத்தில் “கேட்டார்ப்பிணிக்குந் தகையவாய்க் கேளாரும், வேட்பமொழிவதாஞ் சொல்”, “வேட்பத் தாஞ் சொல்லி” என்றார்போல, ‘வேண்டும் உரை’ எனப்பட்டது. பைய - வினையெச்சம். (ககக)

வேறு.

[இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - ‘துநனைக் கொல்லலாகாது’ என்று இராவணனுக்கு விபீஷணன் நீதிக்கூறுதல்.]

ககஉ. அந்தனை னுலக மூன்று மாதியி னறத்தி னுற்ற

தந்தவ னன்புக் கான்ற தவநெறி யுணர்ந்து தக்கோ

யந்திரன் கரும மாற்று மிறைவனீ யியம்பு தூது

வந்தனெ னென்ற பின்புங் கொல்லியோ மறைகள் வல்லோய்,

(இ - ள்.) த - கோய் - (புறிவுஆற்றல்களில்) தகுதியுடையவனே! மறைகள் வல்லோய் - கேதங்களில் வல்லவனே! உலகம் மூன்றும் - மூவகையுடையவனாயும், ஆதியிற் - ஆதிகாலத்திலே, அறத்தின் ஆற்றல் - (தனது) தரும பலத்தினால், தந்தவன் - படைத்தவனான, அந்தனை - பிரமதேவனது, அன்புக்கு - அன்பைப்பெறுமாறு, ஆன்ற - சிறந்துள்ள, தவம் நெறி - தவ வழியை. உணர்ந்து - அறிந்து (செய்துமுடித்து வரம்பெற்று), இந்திரன் கருமம் ஆற்றும் - இந்திரனது தொழிலாகிய திரிலோகாதிபத்தியத்தையும் நடத்துகிற, இறைவன் - தலைவனாகிய, நீ—, இயம்பு தூது வந்தனென் என்ற பின்பும் கொல்லியோ - ‘(ஒருவர்கொல்லியனுப்பியசெய்தியைச்) சொல்லுந்



தூதரை வந்தேன் யான்' என்று (ஒருவன்) சொன்னபின்பும் (அவனைக்) கொல்பவனுவையோ! [கொல்லற்பாலைமல்லையென்றபடி]; (எ - று.)

உலகம் பதினான்காயிருக்கவும் 'மூன்று' என்றது, மேல் கீழ் நடு என்ற நோக்கத்தால். 'ஆதி' என்றது, சிருஷ்டியின் தொடக்கத்தை. அறத்தின் ஆற்றல்-நல்விளைப்பயன் 'உலகம் மூன்றும் ஆதியின் அறத்தின் ஆற்றல் தந்தவன்' என்றதற்கு - எல்லாவுடனும் தந்த உயிர்களும் ஆதிகாலத்திலே தருமமார்க்கமாய் அனுட்டிக்குமாறு அவற்றிற்கு அறநெறியையளித்தவனென்றலுமாம். 'தக்கோய்' என்பதை விரியாகக் கொள்ளாமல் முன்னிலையொருமைமுற்றெச்சமாக்கொண்டு, உணர்ந்து தருதியையுடையையாய் ஆற்றும் என இயைப்பினுமாம். 'இந்திரன்களும் ஆற்றும் இறைவன் நீ' என்பதற்கு - இந்திரன் குற்றேவல் செய்யப்பெற்ற தலைவனாகிய நீயென்று உரைப்பாரு முளர். கருமம் மாற்றும் என்று எடுத்தால், இந்திரனது அதிகாரமாகிய மூவுலகாட்சியை அவனுக்கு இல்லாதபடி செய்த என்று பொருள்படும். அந்தணன் அன்புக்கு - அந்தணன் உன்னிடம் அன்புவைக்குமாறு என்றபடி.

இதுமுதல் ஐந்துகவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் நான்காவகவிபோன்ற அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (ககஉ)

ககஉ. பூதலப்பரப்பிண்டப்பொகுட்டிநுட்புறத்துட்பொய்தீர்  
வேதமுற்றியங்குவைப்பின்வேறுவேறிடத்துவேந்தர்  
மாதரைக்கொலைசெய்தார்களுளரெனவரினும்வந்த  
தூதரைக்கொன்றுளார்களையாவரேதொல்லைல்லோர்.

(இ - ள்.) பூதலம் பரப்பின் - பரந்த இந்தப் பூலோகத்தின் எல்லை முழுவதிலும், அண்டம் பொகுட்டின் உள் புறத்தன் - இந்த அண்ட கோளத்தின் உள்ளாகவும் புறம்பாகவு முள்ள, பொய்தீர் வேதம் உற்று இயங்கு வைப்பின் வேறு வேறு இடத்து - பொய்ம்மையில்லாத [சத்தியமான] வேதங்கள் பொருந்தி வழங்கப்பெற்ற உலகங்களாகிய வெவ்வேறு இடங்களிலும், தொலை நல்லோர் - பழமையாகவுள்ள நீதிமான்களில், மாதரை கொலை செய்தார்கள் உளர் என வரினும் - மகளிரைக் கொலைசெய்தவர்களுண்டென்று சொல்லவருவதானாலும், வந்த தூதரை கொன்றுளார்கள் வேந்தர் யாவரே - (ஒருவரனுப்ப) வந்த தூதர்களைக் கொன்றவர்களான அரசர்கள் யாவருளர்? [எவருமில்லை யென்றபடி]; (எ - று.)

பூர்வத்தில் தேவர்கட்கும் அசுரர்கட்கும் பெரும்போர் நடந்தபோது பூநீமகாவிஷ்ணுவானவர் அசுரர்களைத் தூத்த அவர்கள் ஒடிப் பிரகுமுனிவரது ஆச்சிரமத்திலே துழைந்து அயருடைய பத்தினியாகிய கியாதியென்பவளை அடைக்கலம் புகுதலும், அவள் அபயங்கொடுத்து அசுரர்களை ஒளித்து வைத்துக் காத்துவர, அதனை யறிந்த கிருமாவின் அம்சமும் இந்திரன் தம்பியு

மாகிய உபேந்திரமூர்த்தி அவளை யடுத்துப் பகைவரைக் காட்டும்படி வெருவாய்க்கேட்டும் அவள் இசையாமையால், உபேந்திரர் சக்கராயுதத்தினால் முற்பட அவன்சிரத்தைத்துணித்துப் பிற்பட அசுரர்களை வதைத்தன ரென்பதும்; விரோசனனென்னும் அசுரராசனது மகளும் துர்ப்புத்தி யுடையளாதலாற் குமதியென்று வழங்கப்படுபவளுமாகிய மந்தரையென்பான் உலகத்து உயிர்கட்கு மிக்கதீங்கு புரிந்துவரா, அவளைத் தேவேந்திரன் வச்சிராயுதத்தாற் கொன்றிட்டன னென்பதும் முதலிய வரலாறுகள்பற்றி, ‘மாதரைக் கொலை செய்தார்க ளுளரென வரினும்’ எனப்பட்டது. (பெண் கொலை பெரும்பாவ மென்பதுபற்றித் தாடகையைக் கொல்லுதற்குக் கூசிய இராமபிரானுக்கு விசுவாமித்திரமுனிவர் இவ்வரலாறுகளை எடுத்துக் கூறியதும் காண்க. (“மன்னர்மன்னவன் சாதல மற்றுமொன், நின்னம்பாணுரைக்கின்றதி யாதெனின், முன்றோர் கால நிகழ்ந்த முறைமையீ, தென்ன வேதலுற்றான் தவத்தீறிவான்”, “பிருகுவென்னும் பெருந்தவன் னன்மனை, வருகயற்கட் கியாதிவல்லாசுரர்க், குருகாதலுற வுறவாதலே, கருதி யாவி கவர்ந்தன னேமியான்”, “வானகத்தினின் மண்ணினின் மன்னுயிர், போனகந்தனக் கென்றெனும் புந்திய, தானவன் குமதிப்பெயராடனை, யூனொழித்தனன் வச்சிரத்தும்பர்கோன்”, “ஆதலா லரிக்காகண்டலன் தனக், கோதுகிர்த்தியுடைய வல்லாதிடை, யேதமென்பன வெய்தியவோ சொலாய், தாதடர்ந்து தயங்கிய தாரினாய்” என்றவை, பாலகரண்டத்துத் தாடகைவதைப்படலத்தில் வந்த செய்யுள்கள்.)

ஸ்தீர்த்தத்திதோஷத்தினும் கொடியபாவத்தை விளைப்பது தாதரைக் கொல்லுத லென்பது, ‘மாதரைக் கொலைசெய்தார்க ளுளரெனவரினும் வந்த தாதரைக் கொன்றுளார்க ள் யாவரே’ என்றதனாற் போதரும். (“இராவலரிளை யவரேத்துநாவலர், விராவிநாதுவர் விருத்தர்வேதிய, ரரிவையர் வெஞ்சுமரஞ் சுவேவர் பெருங், குரவ ரென்றிவர்களைக் கோறல் பாவமே”, “மூத்தவ ரிளை யோர் வேத முனிவார் பிணியின் மிக்கோர், தோத்திர மொழிவோர் மாதர் நூதலார். நிறைவரைக் கொல்லிற், பார்த்திவர்தமக்கு வேறுபாவ மற்றிதனி னினை, பூத்தெரிதொடையாய் பின்னுநரகினும்புகுவ ரென்றான்” என்ற வில்லிபுத்தூரார் பாரதச்செய்யுள்களும், இவ்வு நோக்கத்தக்கவை.)

பொகுட்டி - தாமரைமலரினிடையே யிருக்கின்ற கொட்டை; (“உந்திக் கமல விரிந்தால் விரியும் உகக்கடையில், முந்திக்குவியி லுடனேகுவியும் இம்மூதண்டமே”, “அண்டப்பெருங் கோயிற்கெல்லாம்.....புண்ட ரிகமொட்டின்பொகுட்டே புரையம்மா”, “புறக்குன்றுபுல்லிதழ் முந்நீர்பிர சம் பொருவில் செம்பொன், னிறக்குன்று கன்னிகை யெண்கிரிதாது நில மதனுட், பிறக்குந்துகண் முதுமாசுணநாளம் பிரமன்வண்டு, சிறக்குந்திகிரி யரங்கேச ருந்திச் செழுமலர்க்கே” என்றபடி) திருமாவின் உந்தித்தாமரை மலரினிடையே தோன்றியதனால், ‘அண்டப்பொகுட்டி’ எனப்பட்டது. ‘அதன்புறம்’ என்றது, பகிரண்டங்களை. (க க க)

௧௧௪. பகைப்புலனனுகியுய்த்தார்பகர்ந்ததுபகர்ந்துபற்றார்  
மிகைப்புலனடக்கிமெய்ம்மைவிளம்புதல்நீரதம்பூண்ட  
தகைப்புலக்கருமத்தோரைக்கோறலீற்றக்கார்யார்க்கு  
நகைப்புலன்பிறிதுண்டாமேநங்குலநவைபுண்டாமே.

(இ - ள்.) பகை புலன் அனுகி - பகைவர்களுடைய இடத்தை (த் துணிவுடன்) சேர்ந்து, உய்த்தார் பகர்ந்தது பகர்ந்து—(தம்மை) வலியனுப்பியவர்கள் சொன்ன செய்தியை (ப் பகைவரிடத்தில் அஞ்சாது) சொல்லி, பற்றார் மிகை புலன் அடக்கி - (தாப்சொல்லுஞ் செய்தியினால்) அப்பகைவர்கட்கு உண்டாகுங் கோபமாகிய உணர்ச்சியை (த் தாம் மீளவுஞ் சொல்லுஞ் சொற்களால்) அடக்கி, மெய்ம்மை விளம்புதல் வீரதம் பூண்ட - உண்மையான சொல்லைச் சொல்லுதலையே (தமக்குஉரிய) வீரதமாகக்கொண்டு அங்ஙனம் நடத்துகிற, தகை புலம் கருமத்தோரை - தகுதியான அறிவையும் தொழிலையுமுடைய தூதுவர்களை, கோறலின் - (நீ) கொல்லுதலினால், தக்கார் யார்க்கும் நகை புலன் உண்டாமே - (அறிவொழுக்கங்களினால்) தகுதியுடையவர்களுள் லார்க்கும் இகழ்ந்துசிரித்தற்குடூட முண்டாகுமே; பிறிது - மற்றும், நம் குலம் நவை உண்டாமே - நமதுகுலத்துக்குக் குற்றமுண்டாகுமே; (எ - று.)—வகார மிரண்டும் - தேற்றம்.

துணிவுடைமை, பகைவர்க்கு அஞ்சாமை, சமயோசிதமாகப்பேசுந்திற முடைமை, வாய்மை, அறிவு, நிறமை முதலிய முக்கியமான தூதலகூணவ் களைக் கருதி, 'பகைப்புலனனுகியுய்த்தார் பகர்ந்தது பகர்ந்து பற்றார்மிகைப் புலனடக்கி மெய்ம்மைவிளம்புதல் வீரதம்பூண்ட தகைப்புலக்கருமத்தோர்' என்றார். முதலடியில், புலன் - இடம் : நாடுககரம். பகை - பகைவர்க்குப் பண்பாகுபெயர். பகைவரதுகுணத்தை அவரது இடத்தின்மே லேற்றி 'பகைப்புலன்' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம்; உ.பசரவழக்கு. மிகை - வரம்பு கடத்தல்; இங்குக் கோபத்தின்மேல் நின்றது. ("மிகுதியான் மிக்கவை செய்தாரை" என்ற வீடத்து, மிகுதியென்பது மனச்செருக்கும், மிக்கவையென்பது தீயவையு மாதல் காண்க. புலன் - உணர்ச்சி. இனி, பற்ற ஆர் மிகை புலன் அடக்கி என்ற எடுத்து - (பிரபஞ்சவிஷயங்களில்) ஆசை பொருந்திய வலிய ஐம்பொறிகளை யடக்கி யென்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; பொருளின்பங்கள்காரணமாக வேறுபடாத தூய்மை தூதலகூணமாத் லுணர்சு : ("தூய்மை" துணைமை துணிவுடைமை யம்மூன்றின், வாய்மை வழி யுரைப்பான் பண்பு," "கற்றுக்கண்ணஞ்சான் செலச்சொல்லிக் காலத்தால், தக்கதறிவதார் தூது" என்ற திருக்குறள்கள் இங்கு நோக்கற்பாலன.) வீரதமாவது - இன்ன அறஞ் செய்வே னெனவும் இன்ன பாவம் ஒழிவே னெனவும் தம் ஆற்றலுக்கு ஏற்ப வரைந்து கொள்ளப்படுவது. வேறாக [இகழ்ச்சியாக]ச் சிரித்தற்கு இடமுண்டா மென்ற பொருளில் 'நகைப்புலன் பிறிதுண்டாம்' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். (௧௧௪).

கசடு. முத்தலையெஃகன்மற்றைமுராந்தகன்முனிவன்முன்னு  
வத்தலைநம்மைநோனுவமரர்க்குநகையிற்றுமா  
லெத்தலையுலகங்காக்கும்வேந்சீவேற்றேரேவ  
வத்தலையய்தினுனைக்கொல்லுதலிழுக்கமின்னும்.

(இ - ள்.) எத்தலை உலகம் காக்கும் வேந்த - எவ்விடத்துமுள்ள உலகங்  
களை [எல்லாவுலகங்களையும்] ஆளுகின்ற அரசனே! நீ—, வேற்றோர் எவ  
இ தலை எய்தினுனை கொல்லுதல் - அயலார் எவியனுப்ப (அதன்படி) இங்கு  
வந்து சேர்ந்தவனான இவனைக் கொல்லுதல், இழுக்கம் - குற்றமாகும் ; (ஆத  
லால் அச்செயல்),—முத்தலை எஃகன் - மூன்றுதலைகளையுடைய குலாயுதத்தை  
யுடையவனான சிவபிரானும், மற்றை முராந்தகன் முனிவன் - மற்றைப்  
பிரமலிஷ்டனுக்களும் [ஆகிய திரிமூர்த்திகளும்], முன் ஆ - முதலாக, அ தலை -  
(நமக்கு) எதிர்த்தலையாயுள்ள, நம்மை நோனுவ அமரர்க்கும் - நமது ஆக்கத்தைக்  
கண்டுபொருத தேவர்கட்கும், நகையிற்று ஆம் - இகழ்ந்து சிரித்தற்கு இட  
முடையதுமாம்; இன்னும் - இன்னமும், (யான் சொல்வது கேள்); (எ - று).—  
ஆல் - சுற்றைச்.

. முத்தலை யெஃகு - முத்தலைவேல் : எனவே, குலமாயிற்று. முராந்த  
கன் - முரன் என்ற அசுரனுக்கு அழிவைச் செய்தவன் ; தீர்க்கசந்திபெற்ற  
வடமொழித்தொடர். (முரன் - நாகாசுரனது மந்திரி.) பிரமன் எப்பொழு  
தும் திருமலை மன்னஞ்செய்துகொண்டிருத்தலால், 'முனிவன்' எனப்பட்  
டான் ; முரி - மநசீலன் : மநம் - சிந்தித்தல், தியானித்தல். படைத்தல்  
காத்தல் அழித்தல் என்ற தொழில்முறைமைபற்றிப் பிரமலிஷ்டனுருத்திர  
ரென்னுங் கிரமம், இங்கு எதிராகக்கூறப்பட்டது; கீழ் வந்த அ0 - ஆஞ்  
செய்யுளிலும் இங்ஙனங் கூறினர். இரண்டாமடியில், தலை - பக்கம். 'எத்  
தலையுலகுங்காக்கும்' என்ற பாடம், முற்றும்மையகொண்டதாம். வேற்றோர் -  
பகைவர். (கசடு)

கசடு. இளையவ டன்னைக் சொல்லா திருசெவி மூக்கொ டர்ந்து  
விளைவுரை யென்று விட்டார் வீரராய் மெய்ம்மையோர்வார்  
களைதியே லாவி நம்பா லிவன்வந்து கண்ணிற் கண்ட  
வ்ளவுரை யாமற் செய்தி யாதிபென் தமைபச் சொன்னான்.

(இ - ள்.) வீரர் ஆய் மெய்ம்மை ஓர்வார் - சுத்தவீரர்களாய் உண்மை  
யானநீதிகளை யுணர்ந்தவர்களான அந்த இராமலக்ஷ்மணர்கள், இளையவன்  
தன்னை கொல்லாது - (நினை) தங்கையான குர்ப்பணகையைக் கொல்லாமல்,  
இரு செவி மூக்கொடு ஈர்ந்து - இரண்டிகாதுகளையும் மூக்கையும் அறுத்து,  
விளைவு உரை என்று விட்டார் - (இவ்விடத்துச்) செய்தியை (உனது தமைய  
னுக்குச்) சொல் என்பதாக (அவளை உயிருடன்) அனுப்பிவிட்டார்கள் ;  
(அங்ஙனமிருக்க), ஆவி களைதிவல் - (நின்னிடம் தூதனுப்பவந்த இவனது)  
உயிரை (நீ) போக்கிவிடுவையானால், நம்பால் இவன் வந்து கண்ணில் கண்ட

அளவு உரையாமல் செய்தி ஆதி - நம்மிடத்தில் இவன் வந்த கண்களாற் கண்ட அளவை (இவன்சென்று அவர்கட்கு)ச் சொல்லாதபடி செய்துவிட்டவ னாகிரும், என்று—, அமைய சொன்னான் - தகுதியாக நீதிகுறிஞன், (விபீஷணன்); (எ - று.)

நமது சூர்ப்பணகை இராமலக்ஷ்மணர்களிடத்திற்சென்று அவர்கட்குத் திங்குசெய்யத்தொடங்கியபொழுது அவர்கள் அவனைக்கொல்லாமல் மூக்கு முதலிய சிலவறுப்புக்களை யறுத்தவனவோடு நின்று அவ்விடத்துச்செய்தியை நமக்கு வந்துகூறுமாறு அவனை உயிருடன் ஒட்டிவிட்டனர்; அங்ஙனமிருக்க, நம்மிடம்வந்த அவர்கள் தூதனை மீளவும் அங்குச் சென்று இவ்விடத்துச் செய்தியை அவர்கட்குக்கூறலாகாதபடி நீ கொல்லுதல் தகுதியன்று என் றன நென்க. இங்கிருந்து போனவனை அவர்கள் கொல்லாது நமக்குச்செய்தி கூறுமாறு விட்டிருக்க, அங்கிருந்து வந்தவனை நாம் அங்ஙனம் விடாமற் கொல்வது, நமது பராக்ரமத்துக்குக் குறைவாகும்; எங்ஙனமெனின், நமது நிலைமைகளை அவர்களறிந்துகொள்ளுமாறு இவன் சென்று சொல்லலாகாது என்று பகைக்கு அஞ்சிச் செய்ததாகு மாதலால் என்பது கருத்து. அமையச்சொன்னான் - (அவ்விராவணனது கோபம்) அடங்குமாறு சொன்னு னெனினுமாம். (ககக)

வேறு.

[அதுகேட்ட இராவணன் அநுமானை வால்கொளுந்திவிடச் சொல்லுதல்.]

கக௭. நல்ல துரைத்தாய் நம்பியிவ னவைசெய்தானே யானாலுங் கொல்லல் பழுதே போயிடைநீ கூறிக் கொணர்நி கடிதென் தொல்ல வாலு மூலமறச் சுட்டு நகரைச் சூழ்போக்கி [அந் யெல்லு கடங்க விடுமின்க னென்று னின்று ரிரைத்தெழுந்தார்.

(இ - ள்.) நம்பி - உத்தமகுணமுள்ளவனே! நல்லது உரைத்தாய் - நல்ல நிலையே கூறினாய்; இவன் நவை செய்தானே ஆனாலும் - இந்த வாகரன் (நமக்குப்) பொல்லாங்குகளைச் செய்தனனே யாயினும், கொல்லல் பழுதே - (அவனை நாம்) கொல்வது குற்றமே; 'நீ—, இடை போய் - இவ்விடத்தினின்று சென்று, கூறி - (இவ்விடத்துச்செய்திகளையெல்லாங்) சொல்லி, கடிது கொணர்நி - விரைவில் (அவ்விராமலக்ஷ்மணர்களை) அழை த்துக்கொண்டு வருவாயாக', என்று - என்றுசொல்லி, தொல்ல வாலு - பழமையான (பெரிய) (இவ்வானரத்தின்) வாலு, மூலம் அற சுட்டு - அடி யோடு அழியும்படி (நெருப்பைக்கொண்டு) எரித்து, நகரை சூழ்போக்கி - (நமது இவ்விடங்கை) நகரத்தைச் சுற்றிவர (இக்குரங்கை)க்கொண்டுபோய், (பின்பு) எல்லாகடக்க விடுமின்கள் - இந்தநகரினெல்லையைக் கடந்துபோம்படி துரத்திவிடுங்கள், என்றான் - என்று (விபீஷணன் முதலிய அரக்கர்களை நோக் கிச்) சொன்னான்; நின்றார் இரைத்து எழுந்தார் - (உடனே) அங்கு நின்ற

அரக்கர்கள் (அக்கட்டளையை மேற்கொண்டு) ஆரவாரஞ்செய்து எழுந்தார்கள் ;  
(எ - று.)

போயிடை நீ கூறிக்கொணர்ந்தி கடிது' என்றது, அரக்கர்கள் அதுமா னுக்குச் சொல்லவேண்டிய வார்த்தை. நம்பி - ஆடவரிற்சிறந்தவன் ; ஆண் பாற்சிறப்புப்பெயர்: இங்கு, அண்மைவிளி. தொல்லை வால் - நெடுநாளாக வளர்ந்து நீண்ட வால் என்றபடி. எமக்குச் சிறிதும் அச்சமில்லை, நமது நகரமுழுவதையும் இவன் நன்றாகப்பார்த்துக்கொண்டுபோருக என்பது 'நகரை ச்சூழ்போக்கி' என்பதனை உட்கோள். பிந்தினவாக்கியத்தில் 'விடுமின்கள்' என்ற பன்மை வந்தது, சபையிலுள்ள அரக்கர்கள் பலரையும் நோக்குதலால்.

இதுமுதற் பதினொருகவிகள் - பெரும்பாலும் மூன்றாஞ்சீரும் ஆறாஞ் சீரும் காய்ச்சீர்களும், மற்றை நான்கும் மாச்சீர்களுமாகிய கழிநெடிலடி நான்குகொண்ட அறுபீராசிரியவிரூபத்தங்கா. (கசுள்)

[அதுமானது பாசபந்தத்தை இந்திரசித்து விடுவிக்க, அரக்கர்க்கா கயிறு  
கொண்டு கட்டியழுக்கத்தொடங்குதல்.]

சுகதி. ஆயகாலத்தயன்படையோடிருப்பவாகாதனவிடுத

தூயபாசமெனப்பலவுங்கொணர்ந்துபிணியின்றோளென்னு

மேயதெய்வப்படைக்கலத்தைவிட்டானமரர்போர்வென்று

னேயெனமுன்னிடைபுக்குத்தொடைவன்கயிற்றூற்பிணித்திர்த்தர்.

(இ - ன்.) ஆய காலத்தா - இங்ஙனமாகிய அப்பொழுது, - அமரர் போர் வென்றான் - (முன்பு) தேவர்கள் எதிர்த்துச்செய்த போரில் வெற்றி கொண்டவனான இந்திரசித்து, - 'அயன் படையோடு இருப்ப அனல் இடி தல் ஆகாது - பிரமாஸ்திரத்தினது பிணிப்புட னிருக்கையில் நெருப்பையிட் டெரித்தல் தகுதியன்று; தூய பாசம் என பலவும் கொணர்ந்து தோள் பிணி மின் - சிறந்த [வலிய] கயிறென்று உள்ளவைபலவற்றையுங் கொண்டுவந்து (அவற்றைக்கொண்டு இவனது) தோள்களைக் கட்டுங்கள்,' என்று - என்று (அரக்கர்களைநோக்கிச்) சொல்லி. மேய தெய்வம் படைக்கலத்தை விட் டான் - (அவ்வதுமானதுஉடம்பிற் பாம்புவடிவமாய்ப்) பொருந்தியிருந்த தெய்வத்தன்மையுள்ள பிரமாஸ்திரத்தை விடுவித்தான் ; (அவ்விந்திரசித்தின் கட்டளைப்படியே இராக்ஷர்கள்), ஏ ன்று முன் இடை புக்கு - ஏயென்று ஒருமுறைசொல்லுதற்குமுன்னமே [மிகவிரைவிலே என்றபடி] அவ்விடத் திற்கு வந்து, தொடை வல் கயிற்றால் பிணித்து ஈர்த்தார் - ஒன்றோடொ ன்று தொடர்ச்சிப்படுத்திய வலிய பலகயிறுகளைக் கொண்டு (அதுமானைக்) கட்டியிழுக்கலானார்கள்; (எ - று.)

இந்தப்பிணிவீட்டுடலத்திற்கு உயிர்நிலைச்செய்யுள், இது; நாகபாசத் தின்பிணிப்பை இந்திரசித்து விடுவித்தமை கூறுதலின். இச்செய்யுளின் நற் றடி, தொகுத்துச்சுட்டல்; அடுத்த நான்குசெய்யுள்களும், இதன் வகுத்துக் காட்டலாகும்.

‘பாசமென’ என்றதன்பின், ‘உள்ளவை’ என்பது வருவிக்க. இனி, இரண்டாமடிக்கு - பரிசுத்தமான பிரமபாசத்தால் (இதுவரை கட்டியிருந்தது) போல (உறுதியாக இளிக் கயிறுகள்) பலவற்றையுங் கொண்டு தோள்கட்டுங்க ளென்றுசொல்லி யென வுரைப்பினு மமையும், படைக்கலம் என்பது, போர்க்குஉரிய கருவி யென்று காரணப்பொருள்பெறும். படைக்கலத்தை விடுதல் - மந்திரபலத்தோடு ஸந்தாகஞ்செய்த அஸ்திரத்தை உபசங்கராஞ் செய்தல்; வாங்கிவிடுத லென்க: அப்பாசத்தின்கட்டை அவிழ்த்துவிட்டன னென்றவாறு. ‘ஏயெனமுன்’ என்றது, விரைவுக்குறிப்பு. ஒன்றோ டொன்று முடிந்தும் பலசேர்த்துத்திரித்தும் பெரிதாக்கப்பட்ட வலிய கயிறுகளினு லென்பது, ‘தொடைவன்கயிற்றால்’ என்பதன் பொருள்: தொடை - தொடத் தல், தொடர்ச்சிப்படுத்தல். ‘இடைபுக்கு’ என்பதற்கு - பலஇடங்சுட்குப் போய் (க் கயிறுகள்கொணர்ந்து) என்றலு மொன்று. (ககஅ)

[அரக்கர்கள் கண்டகயிறுகளையெல்லாம் கொணர்வருதல்.]

ககக. நாட்டினகரினடுவுள்ளகயிறுகளிலுந்தகைமையவே  
வீட்டினாசனெடும்பாசமற்றதேரும்விசிறுந்த  
மாட்டும்புரளியாயமெலாமருவிவாங்குந்தொடையழிந்த  
பூட்டும்வல்லின்மூட்டோடும்புரசையிழந்தபோர்யானை.

(இ - ன்.) வீட்டின் ஊசல் நெடும் பாசம் - வீடுகளில் ஊஞ்சல்கட்டி யிருந்த நீண்டகயிறுகளும், அற்ற - (அரக்கர்கள் அவிழ்த்துக்கொண்டுபோன தனால் அங்கங்கு) இல்லையாயின; தேரும் - தேர்களும், விசிறுந்த - கட்டுக் கயிறுகளை இழந்தன; மாட்டும் புரவி ஆயம் எலாம் - (பந்திகளிறி) கட்டப் பட்டிருந்த குதிரைக்கூட்டங்களெல்லாம், மருவி வாங்கும் தொடை அழி ந்த - தம்மைக்கட்டியவயிழ்க்குங் கயிறுகளொழியப்பெற்றன; போர் யானை - போர்த்திறமமைந்த யானைகள், பூட்டும் வல்ல மூட்டோடும் புரசை இழந்த - (தமதுகால்களிறி) பூட்டிங் கயிறுகளின் சேர்க்கையையும் சுழுத்திநிகழ்ந்தறையு ம் இழந்தன: (என்றால்),—நாட்டில் நகரில் நடு உள்ள கயிறு நவிலும் தகை மையவே - அந்தநாட்டிலும் நகரத்திலும் (ஆங்காங்கு) உள்ள வெறுங்கயிறுக ளெல்லாம் (கொணர்ந்தாயினவென்று) சொல்லவேண்டிந் தன்மையுடைய னவோ? [அல்ல வென்றபடி]; (எ - று.)

ஊசல் தேர் குதிரை யானை இவைகளில் மிகவும் உபயோகமாயிருந்த கயிறுகளெல்லாவற்றையுமே இதற்காக அரக்கர்கள் அவிழ்த்துக்கொண்டு போய்விட்டார்களென்றால், நாடுநகரங்களிலுள்ள வெறுங்கயிறுகளையெல்லாம் அவர்கள் எடுத்துக்கொண்டுபோனாக ளென்பது கூறவேண்டியதொன்றோ? என்பதாம்; தொடர்நிலைச்செய்யுட்பொருட்பேறுணி. வகாரம் - எதிர்மறை. வல்லி - வடசொல்; இது - உவமையாகுபெயராய், கால்விலங்கையும், அவ் விலங்குபோலக் கால்களைக்கட்டுங் கயிற்றையுங் குறிக்கும். மூட்டு-பொருத்து, இசைப்பு. மதங்கொள்ளுங்காலத்தில் யானைகளை வசப்படுத்துதற்கு உபயோக

மாசுவும், ஏறுபவர் கால்களை மாட்டிக்கொள்ளுதற்கு ஆதாரமாகவும், யானைகளின் கழுத்தில் எப்பொழுதும் கயிறு கட்டிவைத்தல், இயல்பு; அதற்கு 'புரகை' என்று ஒருபெயர். தேர்விலி - தேரிற்கட்டியிருக்கும் வடம். (ககக)

[கண்ட கயிறுகளையெல்லாம், கொண்டு கட்டுதல்.]

கஉ௦. மண்ணிற்கண்டவானவரைவலியிற்கவர்ந்தவரம்பெற்ற

வெண்ணற்கரியவேனையரையிகவிற்பறித்ததமக்கியைந்த

பெண்ணிற்கையபுமங்கலத்திற்கிணித்தகயிறேயிடைபிழைத்த  
கண்ணிற்கண்டவன்பாசமெல்லாமிட்டுக்கட்டினார்.

(இ - ள்.) மண்ணில் கண்ட - (இராவணனது திக்குவியயாத்திரைக் காலத்தில்) நிலவலகத்திற் (பலவேறுதேசங்களிற்) காணப்பட்டுக் கவர்ந்து கொண்டுவந்த (பலவகைக்) கயிறுகளும், வானவரை வலியின் கவர்ந்த - தேவர் களிடத்தினின்று வலியங்கவர்ந்துகொண்டுவந்த பாசங்களும், வரம் பெற்ற - (தேவர்களைக்குறித்துத் தாம் தாம் தவஞ்செய்து) வரமாகப்பெற்ற பாசங்களும், எண்ணற்கு அரிய ஏனையரை இகலின் பறித்த - எண்ணியளவிட முடியாத [மிகப்பல] (அகரமுதலிய) மற்றையோரிடத்தினின்று வலியப்பறித்துக் கொண்டுவந்த பாசங்களும், (ஆக), கண்ணில் கண்ட வல் பாசம் எல்லாம் - தங்கள்கண்களிலேகண்ட வலிய கயிறுகளையெல்லாம், இட்டு - கொண்டு செர்த்து, கட்டினார் - (அரக்கர்கள் அதுமானைக்) கட்டினார்கள்; தமக்கு இயைந்த பெண்ணிற்கு இசையும் மங்கலத்தில் பிணித்த கயிறே - (அவ்வரக்கர்கள்) தம் தமக்கு ஏற்ற மங்கலயர்க்கு அமைந்த விவாககாலத்திலே (கழுத்திற்) கட்டிய தாலிக்கயிறுகள் மாத்திரமே, இடை பிழைத்த - அச்சமயத்திலே அறுத்துக்கொண்டுபோகப்படாமல் தப்பின; (எ - று.)

அரக்கியர்களின் தாலிக்கயிறுதவிர மற்றைக்கயிறுகளையெல்லாங்கொண்டு அரக்கர்கள் அதுமானைக்கட்டினார்கள் என்பதாம். 'வானவரைவலியிற்கவர்ந்த', 'வரம்பெற்ற', 'இகலிற் பறித்த' என்றது, காலபாசம் வருணபாசம் போன்றவற்றை. பாசம் - கயிற்றுவடிவமான ஓர் ஆயுதம். 'மண்ணிற்கொண்ட' என்ற பாடமும் பொருந்தும். 'வானவரை' 'ஏனையரை' என்றவை - உருபமயக்கம். எண்ணற்கு அரிய - நினைத்தற்குக்கூடாத [மிக்கொடிய பராக்கிரமமுள்ள] என்றபு உரைக்கலாம். 'பெண்' என்றது, சாதியொருமை. இசையும் மங்கலத்தின் - உரியமங்கலத்திற்காக என்றுமாம். ஏ - பிரிநிலை. 'இடைபிழைத்த' என்றதில், மற்றும் பல ஆபரணங்களினிடையிலே யிருந்ததனால் அவர்கள் கண்ணுக்கு அகப்படாமல் அரிதில் தப்பின வென்பதும் தோன்றும்; இனி விரைவில் அரக்கர்களையவரும் அழிவதனால் அறுபடப்போகிற அரக்கியரின் மங்கலநாண்கள் இடையிலே சிறிதுகாலம் வலியுற்றுநின்றன வென்ற கருத்துந் தொனித்தல் காண்க. மூன்றாமடி, நகைச்சுவை [ஹாஸ்யரஸம்] தோன்ற நின்றது. இட்டுஎன்றது, 'கொண்டு' என்றதுபோல மூன்றாம்வேற்றமைச் சொல்லுரு பெனத்தக்கதுமாம். (கஉ௦)



[அப்பொழுது அநுமான் அகமகிழ்ச்சிகொள்ளுதல்.]

கடக, கடவுட்படையைக்கடந்தறத்தினுனை கடந்தேனாகாமே  
விடுவித்தளித்தார்தெவ்வரேவென்றேனன்றோவிவரவென்றி  
சுடுவிக்கின்றதிவ்வுரைச்சுடுகென்றுரைத்ததுணிவென்று  
நடுவுற்றமையமுறநோக்கிமுற்றுமுவந்தானவையற்றான்.

(இ - ன்.) கடவுள் படையை கடந்து அறத்தின் ஆணை கடந்தேன்  
ஆகாமே - (யான்) பிரமாஸ்திரத்தைமீறித் தருமநிலையைத்தவறினே ஞாகாத  
படி, தெவ்வரே - பகைவர்களாகிய இராக்கதர்களே, விடுவித்து அளித்தார் -  
(என்னை அந்தஅஸ்திரத்தினின்று) விடுவித்து நன்மைசெய்தார்கள்; இவர்  
வென்றி வென்றேன் அன்றோ - (இனி) இவ்வாக்கர்களின் வெற்றியைத்  
தவறாமல் விரைவிலே வென்றுவிடுவேனன்றோ; சுடுவிக்கின்றது - (இராவ  
ணன் அரக்கர்களைக்கொண்டு என்னை வால்) கொளுத்துகின்ற முயற்சி, இ  
ஊரை சுடுக என்று உரைத்த துணிவு - 'இந்தஊரை நீ எரிப்பாயாக' என்று  
(எனக்குச்) சொன்ன தெளிபொருளாகும், என்று - என்று எண்ணி, நடு  
உற்ற - (அவ்வாக்கர்களின்) நடுவிலே பொருந்தி, அமையம் உற நோக்கி -  
(அவர்களிடத்தினின்று தான் நீங்குதற்குஉரிய) சமயத்தை நன்றாக ஆலோ  
சித்துக்கொண்டு, முற்றும் உவந்தான் - நிறைந்தமகிழ்ச்சி கொண்டிருந்தான்;  
(யாவனெனில்), - நவை அற்றான் - யாதொருகுற்றமில்லாதவனுன அது  
மான்; (எ - று.)

பிரமாஸ்திரத்தைக் கடக்கும் வல்லமை தனக்கு இருக்கவும் அநுமான்  
அங்ஙனஞ் செய்யாது அந்தஅஸ்திரத்தின்கட்டுக்கு உட்பட்டிருந்தது, தேவர்  
களைப்பெருமைப்படுத்தவேண்டுமென்னுந் தருமசிந்தையினால்என்பது, கீழ்ப்  
படலத்தின் ௫௬-ஆஞ் செய்யுளில் விளங்கிற்று. அங்ஙனம் யான் பிரமாஸ்  
திரத்தைக்கடந்து தருமத்தின்வரம்பை அலக்யமாய் அவமதித்து மீறினே  
னென்ற பழிப்புக்கு இடமில்லாதபடி இப்பொழுது அரக்கர்கள் என்னை  
விடுவித்தது மிகநல்லதாயிற் றென்று பாராட்டினார். அளித்தார் - (என்னைப்  
பழிப்புக்குள்ளாகாதபடி) பாதுகாத்தன ரென்க. அவ்வகையான தருமசங்  
கடம் தீர்த்ததனால், இனி இவர்களைத் தடையின்றி வெவ்வே னென்றவாறு.  
அவன் என்னைச் சுடுவிப்பதை இவ்வுரைச்சுட்டெடுக்குமாறு தூண்டியதாகக்  
கொள்வேன் யான் என்பது, மூன்றாமடியின்கருத்து. மேல் ௧௩௩-ஆஞ்செய்  
யுளில் "வழுவுறுகாலமீதென்றெண்ணினன்" என வருவதை நோக்குமிட  
த்து, இங்கு 'அமையமுற நோக்கி' என்ற பாடமே இனிது பொருந்துகின்  
றது; இவர்களினின்று தான்தப்பிப்போதற்குஉரிய சமயத்தை நன்குஎதிர்  
நோக்கி யென்க. 'அமையவுறநோக்கி' என்ற பாடத்துக்கு, அமைய - பொ  
ருந்த [சமயோசிதமாக] என்று பொருள் காண்க. இங்ஙனம் அநுமான் தானு  
கவே வேண்டுமென்று கட்டுப்பட்டிருத்தலால், பகைவர்கையிற் கட்டுப்பட்  
டானென்ற பழிப்புக்கு இடமில்லை யென்பதற் தோன்ற 'நவையற்றான்'

என்றதாகவுங் கொள்ளலாம் ; நவை - இகழ்ச்சி. அழிவற்றவன் [சொஞ்சிவி] என்ற பொருளில் 'நவையற்றான்' என்றதுமாம்.

‘வென்றேன்’ என்ற இறந்தகாலம், நிச்சயமும் விரைவும் பற்றியது ; காலவழுபவமைதி : ‘இவ்வென்றி சுடுவிக்கின்றது’ என்பதற்கு-இவர்கள் தங்கள் என்னை வென்றிட்டதாகக் கருதி எரிக்கின்ற முயற்சி யென உரைப்பாரு முளர். (கஉக)

[அநுமான் அடங்கிச்செல்லுதல்.]

ககஉ. நொய்யபாசம்புறம்பிணிப்பநோன்மையிலன்போலுடனுணங்கி, வெய்யவரக்கர்புறத்தலைப்பவிடுமுணர்ந்தேன்ராவில்லா, வையன்னஞ்சைதனையறிந்துமறியாதான்போலங்கஞ்சையெனும், பொய்யையெய்ப்போனடிக்கின்றயோகிபோன்றன்போகின்றான்.

(இ - ள்.) நொய்ய பாசம் புறம் பிணிப்ப - (தனது பேராற்றலுக்கு முன்) எளிபனவாகின்ற கயிறுகள் (தனது) உடம்பைக் கட்ட, கோன்மை இலன் போல் உடல் நுணங்கி - (அவற்றைப்பொறுக்கும்) வலிமையில்லாதவன்போல உடம்பு துவண்டு, வெய்ய அரக்கர் புறத்து அலைப்ப - கொடிய இரக்கதர்கள் எப்புறத்துஞ்சும்நிறின்று இழுத்துவருத்த, வீடும் உணர்ந்தே - (அந்தச்சங்கடத்தினின்று தன்னை) விடுவித்துக்கொள்ளும் வகையைத் தான் அறிந்திருந்தே, விரைவு இல்லா - (அதற்கு ஏற்ற சமயத்தை ஆலோசித்துக்கொண்டு) விரைவு கொள்ளாத, ஐயன் - சிறந்தவனான அநுமான், - விஞ்சைதனை அறிந்தும் - பிரஹ்மவித்தையைத் தான் அறிந்திருந்தும், அறியாதான் போல் - (அதனை) அறியாதவன்போலிருந்து, அவிஞ்சை எனும் பொய்யை மெய்ப்போல் நடிக்கின்ற - அவித்தையென்கிற பொய்ப்பொருளை மெய்ப்பொருள் போலக் கொண்டு வெளிக்குக்காட்டியொழுகிற, யோகி - யோகியை, போன்றான் - ஒத்தவனாய், போகின்றான் - (தன்னை யிழுக்கின்ற அவர்கள்பின்னே) செல்லலானான்; (எ - று.)

மி சுவலிமையையுடைய தனதுஉடலை வருத்தந் திறம் அக்கயிறுகட்கு லுல்லாதிருக்கவும் அந்தப் பாசபந்தத்தைப் பொறுக்கும் வலிமையில்லாதவன் போல அதற்கு உட்பட்டு, உடம்புதுவருதல்கொண்டு, கொடிய அரக்கர்களின் குழாத்தினின்று தன்னைவிடுவித்துக்கொள்ளும் வகையை யறிந்திருந்தும் அதற்கு ஏற்ற சமயத்தை எதிர்பார்ப்பதனால் விரைவுபடாமல் அவ்வரக்கர்க்கு உட்பட்டு அவர்களிழுக்கிறவழியெல்லாம் அநுமான் சென்றுகொண்டிருந்தான்; அதற்கு, யோகமுதிரச்சியினால் தத்துவப்பொருள்களை யுணர்ந்த ஒருயோகி, தன்னை மெய்யுணர்வில்லாதவன் போலக் காட்டிப் பொய்யுணர்வாகிய அவித்தையை மெய்யுணர்வாக மேற்கொண்டு பிரபஞ்சத்தவரோடொத்து நடித்தாற்போலு மென உவமை கூறினர். யோகிகன்சிலர் ப்ரஹ்மவித்தைதேர்ந்து அவித்தியாசம்பந்த மில்லாதிருத்து உலகத்தவரை

நல்வழிப்படுத்துதற்பொருட்டுத் தாளும் அவரோடொத்துப்பயிலுமாறு பிரகிருதிவசப்பட்டவர்போன்று நடித்ததனை இதிஹாஸபுராணங்களிற் காணலாம். சுகர் ஜடபாதர் நம்மாழ்வார் முதலிய ஆழ்வார்கள் இவர்களை இத்திறத்தவரென்னலாம். பிரஹ்மகாண்டம் கர்மகாண்டம் என்ற இரண்டனுள் ப்ரஹ்மகாண்டம் வித்தை யெனப்படுதலால், மற்றொன்றான கர்மகாண்டம் அவித்தை யெனப்படுதலு முண்டு; அங்ஙனம் பிரஹ்மவித்தை தேர்ந்தவனுக்கு யாகாதிகிரியைகள் வேண்டுவதில்லையாயினும் அவன் சிற்செலசமயங்களில் உலகத்தவரை நல்வழிப்படுத்துதற்பொருட்டு அந்தக் கருமாநஷ்டானஞ் செய்தலு முண்டு; அதுவும் இங்குப் பொருந்தும். திருவிருத்தத்தில் நம்மாழ்வார் “பொய்நின்றஞானம்” என்றற்போல, இவர் ‘அவிஞ்சையெனும் பொய்’ என்றார். எனவே, அங்கு வியாக்கியானங்களிலும் அரும்பதவுரைகளிலும் - ஆன்றோர் கூறிய அர்த்தவிசேஷங்களில் ஏற்றவற்றை இங்குக் கொள்ளலாம். பிரஹ்மஜ்ஞாநமுடையார் பாரமார்த்திகதையில் மற்றையாவும் பொய்யென்று உணர்ந்திருந்தும் வியவகாரதசையில் தாம் அந்தஞானமில்லாதவர்போலவே அனைத்தையும் மெய்யாகக்கொண்டு ஒழுகி நடிக்கிற சம்பிரதாயமும் இங்குக் கருத்தத்தக்கது. பரமுத்தி நேர்கிற வரையில் ஜீவந் முகத்திருக்கிறநிலை இத்தன்மைத்தென்ப. சத்தியஞானத்துக்குமாறாகிய திரிபுணர்வு ஆதலால், ‘அவிஞ்சையெனும் பொய்’ எனப்பட்டது. அற்பமான ஆசாபாசம் புறத்தே பிடித்திழுக்க அதனையகற்றும் வல்லமை யில்லாதவன் போல அதற்கு உட்பட்டு மெலிந்தகாட்டிடலும், கொடிய இந்திரியங்களும் பிரஹ்மஜ்ஞாநமில்லாதவர்களும் புறத்தேயிழுக்கத் தான் வீடுபெறும்வகையை யறிந்திருந்தும் விரைவுகொள்ளாமற் சமயத்தை யெதிர்பார்த்துக்கொண்டு உலகத்தோடொப்ப நடந்துகாட்டிடலும், உபமானப்பொருளாகிய அந்தயோகியின் நிலையிலும் அமைபு மெனக் காண்க.

(கஉஉ)

[அரக்கர்கள் அநுமான்வாலில் தீக்கொளுவுதல்.]

கஉ௩. வேந்தன்கோயில்வாயிலொடுவீரெளிற்கடந்துவள்ளிடையின்  
போந்துபுறநின்றிரைக்கின்றபொறைதீர்மறவர்புறஞ்சுற்ற  
வேந்துநெடுவால்சுழிசுற்றிமுற்றறந்தோய்த்தாரிழுதெண்ணெய்  
காந்துகடுந்தீக்கொளுத்தினார்த்தாரண்டங்கடிகலங்க.

(இ - ள்.) வேந்தன் கோயில் வாயிலொடு விரைவில் கடந்து - (இங்ஙனம் அநுமானைக் கயிறுகள்கொண்டு கட்டியழுத்துக்கொண்டே) “இராவணனது அரண்மனை வாயில் விரைவிற்கடந்து, வெள்ளிடைவின் போந்து வெறுவெளியிடத்திலே சென்று, புறம் நின்று - (அநுமானைக்கற்றி) எப்புறத்தும் நின்று, இரைக்கின்ற-ஆரவாரஞ்செய்கிற, பொறை தீர் மறவர் - பொறுமையில்லாத அந்த இராகக்கதவீரர்கள், - ஏந்து நெடு வால் புறம் சுற்ற கிழி சுற்றி - உயர எடுக்கப்படுகிற நீண்ட (அந்த அநுமானுடைய) வாலில் எப்புறமுஞ்சூழும்படி (பலவகைச்) சிலைகளைக்கொண்டு சுற்றி, முற்றும் இழுது

எண்ணெய் தோய்த்தார் - அவ்வால் முழுவதையும் நெய்யிலும் எண்ணெயிலும் தோய்த்தெடுத்து, காந்து கடுந் தீ கொளுத்தினார் - உக்கிரமான கொடிய நெருப்பைப் பற்றவைத்து, அண்டம் கடி கலங்க ஆர்த்தார் - அண்டகோளம்முழுவதும் (அதிர்ச்சிபெற்றுத் தனது) நிலைமையும்படி ஆரவாரஞ் செய்தார்கள் ; (எ - று.)

மறம் - பலம், பராக்கிரமம், கோபம், கொலை ; அதனையுடையவர், மறவர். ஏந்து நெடுவால் - நீண்டுஉயர்ந்த வால். 'புறம்சுற்ற ஏந்து நெடுவால்' என்பதற்கு - பக்கங்களிலெல்லாஞ் சூழ நின்று (தாம் கயிறுகட்டித்) தூக்கிக்கொண்டுவந்த நீண்டவாலெனினு மமையும். கிழி - கிழிக்கப்பட்ட ஆடை. எண்ணெய் - என்றெய். காந்துதல் - ஒளிவீசுதல், எரிதல். (கஉக)

[மிகப்பல அரக்கர்க்கு அங்குத் தீராதல்.]

கஉச. ஒக்கவொக்கவுடன்விசித்தவுலப்பிலாதவரப்பாசம்

பக்கம்பக்கமிருகூறாய்நூயிரவர்பற்றினார்

புக்கபடைஞர்புடைகாப்போர்புணரிக்கணக்கர்புறஞ்செல்வோர்  
திக்கினளவாலயனின்ருசாண்போர்க்கெல்லெதிரிவரிதால்.

(இ - ள்.) ஒக்க ஒக்க உடன் விசித்த - பலஒன்றுசேரும்படி ஒருங்கு சேர்த்துக்கட்டின, உலப்பு இலாத உரம் பாசம் - அழியாத வலிமையை யுடைய கயிற்றை, பக்கம் பக்கம் - இரண்டுபக்கங்களிலும், இரு கூறு ஆய் - இரண்டுபிரிவாய், நூறு ஆயிரவர் பற்றினார் - லகும்பேர் பிடித்துக்கொண்டார்கள் ; புக்க - (அவர்களுடன்)வந்த, புடை காப்போர் படைஞர் - பக்கங்களில் நின்று காவல்செய்பவர்களான சூழ்தபாணிகளாகிய வீரர்கள், புணரிக்கணக்கர் - சமுத்திரமென்னுந் தொகையுள்ளவர் ; புறம் செல்வோர் - அவர்கள் பக்கங்களிற் சூழ்ந்து வருபவர்கள், திக்கின் அளவு - (அவ்விடத்தின் நாற்புறத்) நிசையெல்லை எய்வளவு உண்டோ அவ்வளவினர் ; அயல் நின்று காண்போர்க்கு - அதற்கும் அப்பால் நின்று வேடிக்கைபார்க்கவருபவர்க்கு, எல்லை தெரிவு அரிது - அளவு அறியவொண்ணாதது ; (எ - று.)—'ஆல்' இரண்டும் - அகை.

ஒன்று பத்து நூறு ஆயிரம் பதினாயிரம் லகும் பத்துலகும் கோடி முதலாக எண்ணப்படுகிற ஒன்றினுமொன்று பதினெட்டங்கான எண்கருப்புக்களுள் இருபத்தாறுதானமாகிய எண், சமுத்திர மென்பதும், கடல் சாகரம் என வழங்குவதும் அது. அதுவே, இங்கு 'புணரி' என்ற பரியாயநாமத்தாற் குறிக்கப்பட்டது. அதன்தொகை, பதினாயிரங்கோடி கோடாகோடி. உலப்பு இலாத - அறுபடாத என்றபடி ; முடிவற்ற எனினுமாம். இனி, முதலடிக்கு, (கை கால் தோள் தொடை சமுத்து இடுப்பு என்ற உறுப்புக்களிலெல்லாம்) ஒன்றிற்போலவே அனைத்திலும் ஒருங்குக்கட்டப்பட்ட அளவற்ற வலிய கயிறுக ளென்றும் கொள்ளலாம். லகும்பேர் இரண்டுகூறாய்ப்பிரிந்து இரண்டு பக்கங்களிலும் (ஒவ்வொருபக்கத்துக்கு ஐம்பதினாயிரவராகப்) பிடித்துக்

கொண்டார்க ளென்பது, இரண்டாமடியின் பொருள் ; மேல் கருசு - ஆஞ் செய்யுளில் “இற்றவ னார்க்கர் நூறுயிரவரும்” என வருதல் காண்க. பின்னி ரண்டடிகட்கு - அவர்களுடன் வந்த சமுத்திரமென்னுந் தொகையினரான ஆபுதபாணிகளாகிய வீரர்கள் அருகில்வின்று காவல்செய்பவர்களாய் எப் புறத்துஞ் சூழ்ந்த செல்லலானார்கள், திசையெல் லையளவாகப் புறத்துநின்று வேடிக்கை பார்ப்பவர்கட்கு அளவு அறியவொண்ணாதது என்று பதவுரை கூறவும் படும். ‘திக்கினைவார்’ என்றும் பாடமுண்டு. (கஉச)

[அரக்கர்கள் எங்கும் பரையறையின்று செயதிதேவித்து அனைவரையும் வேடிக்கைபார்த்துத் து அழைத்தல்.]

கஉரு. அந்தநகருங்கடிகரவுமழிவித்தக்கன்முதலாயோர்  
சிந்தநூறிச்சீதையொடும்பேசிமனிதர்திறஞ்செப்ப  
வந்தகுரங்கிற்குற்றதனைவம்மின்காணவம்மென்று  
தந்தந்தெருவும்வாயிரொறும்பாருமறியச்சாற்றினார்.

(இ - ள்.) ‘அந்த நகரும் கடி காவும் அழிவித்து - அப்படிப்பட்ட இவன் காபுரியையும் (அதனைச்சார்ந்த) பாதுகாவலுள்ள சோலையையும் அழியச் செய்து, அக்கன் முதல் ஆயோர் சிந்த நூறி - அகூகுமாரன் முதலான இராக் கதவீரர்கள் அழியும்படி சிதைத்து, சீதையொடும் பேசி - சீதையுடன் பேசுவதுஞ்செய்து, மனிதர் திறம் செப்ப வந்த - சிலமனுஷ்யர்களுடையதிறமையை (இராவணனிடத்தே) சொல்லுதற்கு வந்த, குரங்கிற்கு - ஒருகுரங்குக்கு, உற்றதனை - நேர்ந்த துன்பநிலையை, காண-வேடிக்கைபார்த்தற்கு, வம்மின் வம்-வாருங்கள் வாருங்கள்!’ என்று—, தம் தம் தெருவும் வாயில்தொறும் யாரும் அறிய சாற்றினார் - (இராக்கதர்கள் அவ்விலங்காபுரி முழுவதிலு முள்ள) தங்கள் தங்கள் வீதிகளிலும் (அவற்றிலுள்ள) வீட்டுவாசல்களெல்லாவற்றிலும் (போய்) அனைவரும் அறியும்படி பறையறைந்து செய்துகூறினார்கள்; (எ - று.)

செயல்நிகழ்ந்தமுறையை நோக்குமிடத்து ‘சீதையொடும் பேசிக் கடிக்காவும் அந்தநகரும் அழிவித்து அக்கன்முதலாயோர் சிந்த நூறிமனிதர்திறஞ் செப்ப வந்த குரங்கு’ எனக் கூறவேண்டுவதாயினும், தாம் அறிந்த முறைமைப்படி இங்ஙனங் கூறின றென்க.

‘அந்தநகர்’ என்பதில், அக்ரச்சட்டு - பிரசித்தியைக் காட்டும் ; அந்தம் நகர் என்று பிரித்து, அடிகியநகர மெனினுமாம். கடி - நுறமணமுமாம்.

[அச்சேயுதியை நீதா அறிந்து வருந்துதல்.]

கஉசு. ஆர்த்தாரண்டத்தப்புறத்துமறிப்பார்போலங்கோடிங்  
கிர்த்தாரமுரசமெற்றினுரிடித்தார்தெழித்தாரெம்மருங்கும்  
பார்த்தாரோடிச்சானகிக்கும்பகர்த்தாரவருடார்ப்பகைத்தாள்  
வேர்த்தாளுலந்தாள்விம்மினாள்விழுந்தாளுதாள்வெய்துயிர்த்தாள்.

° (இ - ள்.) (இராக்கதர்கள்),—அண்டத்து அப்புறத்தும் அறிவிப்பார் போல் - இந்த அண்டகோளத்துக்கு வெளியிலும் [பகிரண்டங்களிலுள்ளார்க்கும்] (இச்செய்தியைத்) தெரிவிப்பவர்கள்போல, ஆர்த்தார் - (மிக்க பேரொலியெழும்படி) ஆரவாரித்தார்கள்; அங்கோடு இங்கு முரசம் ஈர்த்தார் ஏற்றினார் - அங்கும் இங்குமாகப் பலவிடங்களிலும் பேரிகைவாத்தியங்களை இழுத்துவந்து அடித்தார்கள்; இடித்தார் - இடிமுழக்கம்போலக் கர்ச்சித்தார்கள்; தெழித்தார் - (அதுமானை) அதட்டினார்கள்; எமருங்கும் பார்த்தார் - (அதுமானை) எல்லாப்பக்கங்களிலும் பார்த்தார்கள்; ஒடி - ஒடிப்போய், சானகிக்கும் பகர்த்தார் - சீதைக்கும் (இச்செய்தியைக்) கூறினார்கள்; (அதுகேட்டவுடனே), அவளும் - அந்தச்சீதையும், உயிர் பதைத்தாள் - உயிர் துடித்தாள்; வேர்த்தாள் - உடல்வியர்த்தாள்; உலந்தாள் - தவித்தாள்; விம்மினாள் - ஈக்கமுற்றாள்; விழுந்தாள் - கீழேவிழுந்தாள்; அழுதாள்—; வெய்து உயிர்த்தாள் - உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சுவிட்டாள்; (எ - று.)

‘அண்டத்தப்புறத்தும் அறிவிப்பார்போல்’ என்றதை, மத்திமதிபமாக, ‘முரசமெற்றினார்’ என்பதனோடு கூட்டுக. ஐநகரீ - ஐநகராஜனதுமகனென்று பொருள்படு தத்திதாந்தநாமம். ‘அங்கோடு இங்கு ஈர்த்தார்’ என்பதற்கு - (அதுமானை) அங்கும் இங்குமாகப் பலவிடங்களில் இழுத்துச் சென்றார்களென்றும், ‘முரசம் ஏற்றினார் இடித்தார்’ என்பதற்கு - பேரிகைகளை அடித்து இடிமுழக்கஞ்செய்தார்கள் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். ‘உலந்தார்’ என்ற பாடத்துக்கு, நாயுலர்ந்தன ரென்க. (கஉசு)

[சீதை அக்கிளிபகவானைப் பிரார்த்தித்தல்.]

கஉஎ. தாயே யனைய கருணையான் றுணையை யேதுந் தகளில் லா, நாயே யனைய வல்லரக்கர் நலியக் கண்டா னல்காயோ, நீயே யுலகுக் கொருசான்று நிற்கே தெரியுங் கற்பதனிற், தாயே நென்னிற் றொழுகின்றே னெரியே யவனைச் சுடலென்றான்.

(இ - ள்.) ‘எரியே - அக்கிளிதேவனே! தாயே அனைய கருணையான் துணையை - (எல்லாவுயிர்களிடத்துந்) தாய்போன்ற அருளுடையவனுன பூரீராமபிரானது துணைவகுதி அதுமானை, ஏதும் தகவு இல்லா நாயே அனைய வல் அரக்கர் - எறிதும் உபருமைக்குணமில்லாத நாய்போலக்கடைப்பட்ட கொடிய இராக்கதர்கள், நலிய - வருத்த, கண்டால்-(நீ) பார்த்தால், நல்காயோ - (அவன்பக்கல்) அருள்செய்யமாட்டாயோ? உலகுக்கு ஒரு சான்று நீயே - இந்த உலகத்துக்கு ஒப்பற்றசாக்ஷியாவான் நீயே; (ஆதலால்), நிற்கே தெரியும் - உனக்கே (எல்லாந்) தெரியும்; கற்புஅதனில் தாயேன் என்னில் - பதிவிரதா தருமத்தில் யான் பரிசுத்தியுடையவளே யானால், அவனை சுடல் - அந்த அதுமானைச் சுடாதே; தொழுகின்றேன் - (உன்னை நான்) வணங்குகின்றேன்,’ என்றான் - என்று (அக்கிளியைக்குறித்துச் சீதை) ஆணையிட்டுக்கூறினாள்.

தாயே என்ற கொள்கை - தேற்றத்தோடு, உயர்வுசிறப்பு; மக்களிடத்து அன்பிற்சிறத்தலால், தாயை எடுத்துக்கூறினர். அவன் தன்மக்களிடத்து அன்புடையவளாயிருத்தல்போல எல்லாவுயிர்களிடத்தும் அருளுடையவனென்பார், 'தாயேயினைய கருணையான்' என்றார்; "தாயொக்கு மன்பின்" என்று பாலகாண்டத்தில் வந்ததுங் காண்க. துணை - துணைவன் : பண்பாடுபெயர். 'துணையே' என்று பாடமோதி 'தாயேயினைய கருணையானை அதுமானுக்குத் துணைவனே' என்று விளித்ததாகப் பொருள்கூறி, நினக்குந் துணைவனான வாயுவினது புதல்வனாவதெனலால், இவனுக்கு நீ துணையாக வேண்டுமென்று குறித்து இங்ஙனங்கூறின னென்று கருத்துக்கூறுவாரு முளர்; தாயேயினைய கருணையானை அதுமான் நினக்குத் துணைவனாயிற்றேயென்று கூறவும்படும் : தன்பக்கல் தாய்போல அன்புசெய்தவனென்பாள் அதுமானை 'தாயேயினைய கருணையான்' என்றன னென்க; "மும்மையாமுலகந்தந்த முதல்வற்கு முதல்வன் தூதாய்ச், செம்மையாலுயிர்தந்தாய்க்குச் செயலென்றாலெளியதுண்டே, அம்மையாயத்தனையவப்பனே யருளின்வாழ்வே" என்று முன்பு (உருக்காட்டு படலத்திற்) சீதை அதுமானை நோக்கிக் கூறியதுங் காண்க. இனி, 'தாயேயினையகருணையானை வாயுதேவனது துணைவனே' என விளித்ததாக் கொள்ளத்தலு மொன்று; ஜகத்பிராணனெனலால், வாயுதேவன் 'தாயேயினைய கருணையான்' எனத்தக்கான்; "மாத்திரைப்போழ்து மேனிநிற்குமோ வாயு வின்றி" என மேல் உத்தரகாண்டத்தில் வருவதனை நோக்குக.

தகவு - தகுதி, யோக்கியதை. தாயே என்ற கொள்கை - தேற்றத்தோடு, இழிவுசிறப்பு. நீயே உலகுக்கு ஒருசான்று—மேல் யுத்தகாண்டத்தில் "அழிப்பிலசான்று நீ யுலகுக்காதலால், இழிப்பிலசொல்லி நீ யிவனை யாதுமோர், பழிப்பில னென்றனை பழியு மின்றினிக், கழிப்பிலன்" என்று இராமபிரான் அக்கினிதேவனைநோக்கிக் கூறுவது முணாக. சுடல் - எதிர்ப்பறையொருமையேவல். 'நலிய' என்பது, இங்கே பிறவினை. (கஉஎ)

வேறு.

[அநல் துளித்தல்.]

கஉஅ. வெளுத்தமென் னகையவன் விளம்பு மேல்வையி

னெளித்தவெங் கனலவ னுள்ள முட்கினுள்

றளிர்ந்தன மயிர்புறஞ் சிலிர்ப்பத் தண்மையார்

குளிர்ந்ததக் குரிசில்வா லென்பு கூரவே.

(இ - ள்.) வெளுத்த மெல் னகையவன் - வெண்ணிறமான மெல்லிய பற்களையுடையவனான சீதாபிராட்டி, விளம்பும் எல்வையின் - (இவ்வாறு) சொன்னபொழுது, ஒளித்த வெம் கனலவன் உள்ளம் உட்கினுள் - ஒளி பெற்ற வெவ்வித அக்கினிதேவன் (அவனது கற்பின்தாய்மையைக் கருதி அதுமானைச்சுவதில்) மனத்து அச்சங்கொண்டான்; (அவ்வளவிலே), மயிர் தளிர்ந்தன புறம் சிலிர்ப்ப - மயிர்கள் தளிர்ந்தவையாய் உடம்புமுழுவதற்கு

சிலிர்த்தலுண்டாம்படி, அருளில் வால் - பெருமையிற்சிறந்தவனு அந்த அந்மானது வாலானது, என்பு கூர - எலும்பினளவாக [எலும்புவரையிலும்], தண்மையால் குளிர்த்தது - (உண்டான) சேளத்தினுற் குளிர்த்தியடைந்தது.

மெல் நகை - புன்சிரிப்புமாம். 'விளம்புமெல்லையின்' என்றும் பாட முண்டு. ஒளித்த என்பது - ஒளியென்னும் பெயரினடியாகப்பிறந்த பெய ரெச்சம்; இது, அச்சத்தினால் தன் வெப்பத்தை ஒளித்துக்கொள்ள முயல்கிற என்ற பொருளும் தோன்ற நின்றது. மயிர்தளிர்ந்தல் - மயிர்ச்சுச்செறிதல். இது - இங்கே, மிக்ககுளிர்த்தியை லாகியது.

இக்கவி - கீழ்ப்படலத்தின் முதற்கவிபோன்ற கவிவிருந்தும். (கஉஅ)

வேறு.

[இதுவும், அடுத்த கவியும் - அதுபற்றிய விவரம்.]

கஉகூ.மற்றினிப் பலவென் வேலை வடவனல் புனிய ளாய

கற்றையங் கனலி மற்றைக் காயத்தீ முனிவர் காக்கு

முற்றுறு மும்மைச் செந்தீ முப்புர முருங்கச் சுட்ட

கொற்றவ னெற்றிக் கண்ணின் வன்னியுங் குளிர்த்த வன்றே.

(இ - ள்.) மற்ற இனி பல என் - (பிராட்டியின் ஆணைப்படி அனல் முற்றுங் குளிர்த்ததென்பதைப்பற்றி) இனி மற்றும் பல கூறவேண்டுவது என்ன இருக்கிறது! வேலை வட வனல் - கடலிலுள்ள படபாமுகாக்கினியும், புவி ளாய கற்றை அம் கனலி - பூமியிலேபொருந்திய சுவாலத்தொகுதியையுடைய அக்கினியும், மற்றை காயம் தீ - அதுவல்லாத வானத்திலுள்ள அக்கினியும், முனிவர் காக்கும் முற்றுறு மும்மை செம் தீ - (அவிந்திடாத படி) முனிவர்கள் பரிபாலித்துவருகிற (வைதிகியமம்) பூர்ணமாகப்பெற்ற செந்நிறமான மூன்றுவகை அக்கினிகளும், முப்புரம் முருங்க சுட்ட கொற்றவன் நெற்றி கண்ணின் வன்னியும் - மூன்றுநகரங்களும் அழியும்படி எரித்த வெற்றியையுடையவனு சிவபிரானது நெற்றிக்கண்ணிலுள்ள அக்கினியும், குளிர்த்த - குளிர்த்தியடைந்தன; (எ - று.) - அன்றே - ஈற்றை; தேறாமுமாம்; அன்று - அப்பொழுது எனினுமாம்.

அனல் முற்றுங் குளிர்த்த தென்ற கருத்தை இவ்வனம் அதிகயோகீதிகையாக் கூறினார்; அடுத்த செய்யுளும் இவ்வாறே. படபாநல மென்ற வடமொழித்தொடர், வடவனலென விகாரப்பட்டது; இது, கடலினிடையே ஒரு பெண்குதிரையின் முகத்தினின்று மூண்டெரியுந் தீ; கடல்நீரை மழைப் பெருக்கு முதலியவற்றால் மிகாதபடி உறிஞ்சிநிற்பது. படபா - பெண்குதிரை. அநலன் - அக்கினி. காயம் - ஆகாய மென்பதன் முதற்குறை விகாரம். இனி, 'காயத்தீ' என்பதற்கு - உடம்பிலுள்ள அக்கினி [உதராக்கினி யெனப்படும் பசித்தீ] யென்று உரைப்பாரு முளர். வைதிக அக்கினி என்றார். 'முற்றுறுதீ' என்றார். மும்மைத்தீ - காருகபத்தியம், ஆகவரீயம்,



தட்சிணாக்கினி. நெருப்பென்னும் ஒருபொருளைச்சுற்றிக்கிற அனல், கனலி, தீ, வன்னி என்ற பலசொற்கள் அடுத்தவந்தது, பொருட்பின்வருநிலையணி. வஹ்நி என்ற வடசொல் வன்னியென விகாரப்பட்டது.

இது முதல் இப்படலம் முடியுமளவுமுள்ள பன்னிரண்டுகவிகள்—தீழ்ப் படலத்தின் நான்காவகவிபோன்ற அறுசீராசிரியவிருத்தங்கடா. (௧௨௧)

௧௩௦. அண்டமுங்கடந்தானங்கையனவியுங்குளிர்ந்ததங்கிக்

குண்டமுங்குளிர்ந்தமேகத்துருமெலாங்குளிர்ந்தகொற்றச்

சண்டவெங்கதிரவாகித்தழங்கிருள்விழுங்குந்தாவின்

மண்டலங்குளிர்ந்தமீளாநரகமுங்குளிர்ந்தமாதோ.

(இ - ள்.) அண்டமும் கடந்தான் - அண்டகோளத்தின் கீழெல்லாக னைக்கடந்து மேலுள்ளவனுை பிரமனது, அம் கை - அகங்கையிலுள்ள, அன லியும் - அக்கினியும், குளிர்ந்தது - குளிர்ச்சியடைந்தது; அங்கி குண்டமும் குளிர்ந்த - (அப்பிரமன் வேள்வியெய்யும்) அக்கினிக்குண்டங்களும் குளிர்ச்சி யடைந்தன; மேகத்து உரும் எலாம் குளிர்ந்த - மேகங்களிலுள்ள (திவடிவ மான) இடிகளெல்லாம் குளிர்ச்சியடைந்தன; கொற்றம் சண்டம் வெம் கதிர ஆகி - வெற்றியையுடைய உக்கிரமான உஷ்ண கிரணங்களையுடைய வையாய், தழங்கு இருள் விழுங்கும் - மிக்கஇருளை விழுங்குகிற, தா இல் மண்டலம் - அழிவற்ற சூரியமண்டலம் முதலிய ஜ்யோதிர்மண்டலங்களும், குளிர்ந்த - குளிர்ச்சியடைந்தன; மீளா நரகமும் - (தீவினைசெய்தவர்) மீள வொண்ணாத (அக்கினிமயமான சில கொடிய) நரகங்களும், குளிர்ந்த - குளிர்ச்சியடைந்தன; (எ - று.)—மாத, ஒ - ஈற்றைச்.

அண்டத்திற்கு உட்பட்ட பதினான்கு உலகங்களுள்ளும் மேலதாகிய சத்தியலோகத்தி் விருப்பவளுதலின், பிரமன் 'அண்டமுங்கடந்தான்' என ப்பட்டான். அந்தணரது அகங்கையில் அக்கினியிருக்கிற தென்ற தூற்கொ ள்கைபற்றி, அந்தணசிரேஷ்டனுை பிரமனது அசங்கையில் அனலி கூறி னார். திரிவிக்கிரமனய் வளர்ந்து அண்டமுழுவதையும் அளந்தவனுை வாமந மூர்த்தியினது அகங்கைநெருப்பென்று உரைப்பாரு முளர்; அவன் அந்தண னுதலின். இனி, விசுவரூபங்கொண்டு நடனஞ்செய்கையில் அண்டமுழுதை யுங் கடந்துநிற்பவனுை சிவபிரானது அழகிய கையிலுள்ள நெருப்பாகிய அக்கினியென்று உரைப்பர் ஒருசாரார்: தாருகவ்னமுனிவரேவிய் 'வேள்வித் தீயைச் சிவபிரான் இடக்கையிற்கொண்டு அடக்கின னென்பது வரலாறு. சூரியனுக்கும் அக்கினிக்கும் ஒருவர்க்கொருவர் ஒளிக்கொடுத்து வாங்குகிற சம்பந்தமும் வெப்பமும் இருத்தலால், அதுபற்றி ஒற்றுமைநயம்படச் சிற் சிலவிடத்து இருவரும் அபேதமாகக் கூறப்படுவர். தா - உரிச்சொல். வெங்கதிற்கு வெற்றி - எவ்வளவு தொகுதியான இருள் இருந்தாலும் அவ் வளவையும் எளிதிலழித்தல். இருள்விழுங்கும் - இருளையொழிக்குமென்றபடி; உண்ணாதது உண்பதுபோலச் சொல்லப்பட்ட மரபுவழுமைதி. இங்கு

‘மீளாநரசம்’ என்றது, மகாஜ்வாலம் அக்கினிஜ்வாலம் அக்கினிப்பிரபை முதலியவற்றை.

இவ்விரண்டெய்யுள் தரும், “அண்டமூலத்துக்கப்பா லாழியுங் கொதித்த தேழு, தெண்டிரைச் சடலின் செய்கை செப்பி யென் தேவன் சென்னி, பண்டைநாளிருந்த சுங்கைநங்கையும் பதைத்தான் பார்ப்பான், குண்டுகையிருந்தநீருங் குருகுளு கொதித்ததன்றே” என மேல் யுத்தகாண்டத்தில் வருஞ் செய்யுளும் ஒத்த வாய்பாடுடையனவாதல் காண்க. (க ௬௦)

[அனல்துளிர்ந்தகாரணத்தைக் கருதி அநுமான் களித்தல்.]

கருக. வெற்பினூலியன்றதன்னமேனியைவிழுங்கிவெந்தி

நிற்பினுஞ்சுடாதுநின்றநீர்மையைநினைவினோக்கி

யற்பினாராதசிந்தையனுமனுஞ்சனகன்பாவை

கற்பினூலியன்றதென்பான்பெரியதோர்களிப்பனான.

(இ - ள்.) அற்பின் நார் அருத சிந்தை அனுமனும் - (சீதாராமர்கன்பக்கல்) அன்பாகிய பாசபந்தம் நீங்காத மனத்தையுடைய அநுமானும், வெம் தி - (இயற்கையில்) வெப்பமுடையதான அக்கினி, வெற்பினால் இயன்றது அன்ன மேனியை விழுங்கி நிற்பினும் - மலையினுலமைந்தது போன்ற [பெரிய வலிய] தனது உடம்புமுழுவதும் மறைய மூடிக்கொண்டு நின்றாலும், சுடாது நின்ற - தன்னைச்சுடாமல், (குளிர்ச்சிகொண்டு) நின்ற, நீர்மையை - ஆச்சரியத்தன்மையை, நினைவின் நோக்கி - தனது மனத்தினால் ஆராய்ந்து, சனகன் பாவை கற்பினால் இயன்றது என்பான் - ஜநகமஹாராஜனுடைய சித்திரப்பதுமைபோல வழகிய பெண்ணை சீதையினது கற்பநிலைமையினால் இங்ஙனமாயிற் றென்று ஊகித்து உணர்ந்தவனாகி, பெரியது ஓர் களிப்பன் ஆனான் - ஒப்பற்ற பெருங்களிப்பை யுடையவனாயினான்; (எ - று.)

நினைவின்கோக்குதல் - நுண்ணுணர்வுகொண்டு உண்மையை ஊகித்து அறிதல்; ஞானதிருஷ்டிகொண்டு உணர்ந்தல். மகாபுத்திமா ஓதலால், உள்ள படி ஊகித்தனன். அன்புஎன்ற மென்ருடர்க்குற்றுகாரம், அற்பு என வன் றொடராயிற்று. அநுமானது உடலில் நாகபாச பந்தம் அற்றதேயன்றி அவனது சிந்தையிலே ராம்பக்தியாகிய பாசபந்தம் அற்றில தென்பார், ‘அற்பினாராதசிந்தை யனுமன்’ என்றார். (க ௬௧)

[இலங்காபுரிமுழுவதையும் அரக்கர்கள் காட்டி, அநுமான் கானுதல்.]

கருக. அற்றையவ்விளநிறுன்றனநிறினுன்முழுதுமுன்னப்

பெற்றிலனெனினுமாண்டொன்றுள்ள துபிழையுறாமே

மற்றுறுபொறிமுன்செல்லமறைந்துசெல்லநிலுமானக்

கற்றிலாவரசக்கர்தாமேகாட்டலிற்றெரியக்கண்டான்.

(இ - ள்.) தான் - அவ்வதமான்தான், அற்றை அ இரவில் - அன்றைத் தினத்த முன்னிரவிலே, தன் அறிவினாள் முழுதும் உன்ன பெற்றிலன் எனினும் - தனதுஅறிவினாள் (அவ்வுரிலுள்ள) இடங்களெல்லாவற்றையும் ஊன்றியுணர்ப்பெற்றனனில்லை யென்றாலும், ஆண்டு உள்ளது ஒன்று பிழை உறமே - அந்நகரத்திலுள்ளவிடம் ஒன்றேனுந் தவறாமலே, —கற்றிலா அரக்கர் தாமே காட்டலின் - மூடர்களான அவ்விராக்கதர்கள் தாங்களே காட்டியதனால், —மற்று உறு பொறி முன் செல்ல மறைந்து செல் அறிவு மான - புறத்துறுப்பாய்ப்பொருந்திய இந்நிரியங்கள் (பொருள்களினிடத்து) முன்னே செல்ல (அவற்றின்பின்னே) மறைந்துசெல்லுகின்ற அறிவையொப்ப, தெரியகண்டான் - ஈன்றாகப்பார்த்தான்; (௭ - று.)

உலமையணி. மான - உலமவுருபு. அன்றை மாலைப்பொழுதிற் கடல் கடந்து இலங்கைபுக்க அதமான் அவ்விரவின் முற்பகுதியிற் சீதையைத் தேடிக்கொண்டே அந்நகரமுழுவதஞ் சென்று பலவிடங்களையும் பார்த்தமை, கீழ் ஊர்தேடுபடலத்திற் பரக்கக் கூறப்பட்டது. அங்ஙனம் விரைவுடன் தேடியபொழுது சில இடங்கள் ஊன்றிப்பார்க்கப்படாது விட்டிருந்தாலும், அக்குறையும் தீருமாறு, இப்பொழுது அரக்கர்கள் தாமே அதமனைச் சூழ்ந்து நின்று வலிய அழைத்துச்சென்று காட்ட, அவர்களிடையே பதங்கிச்சென்ற அதமான் கண்டனன். அதற்கு, கண் செவி மூக்கு முதலிய பொறிகளின்வழியே அறிவு புலன்களிற் சென்று பற்றுதலை உலமைகூறினார். பகைவரது துறையை வந்தவன் புலனறிந்து கொண்டுபோகுமாறு அவனுக்குத் தமது நகரமுழுவதையும் வலியக்கொண்டு காட்டுதல் பேதைமை யாதலால், 'கற்றிலா வரக்கர்' எனப்பட்டார். தெரிய - விளங்க. அறிவு உருவமில்லாததாதலால், அதற்கு 'மறைந்துசெல்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. (௧௩௨)

[அதுமான் வானத்திலேழும்ப, அரக்கர்க்கர் தோன்றற்கு கீழேவிழ்தல்.]

௧௩௩. முழுவதற்தெரியநோக்கிமுற்றுமூர்முடிவிற்சென்றான்  
வழுவுறுகாலமீதென்றெண்ணினன்வலிதிற்பற்றித்  
தழுவினனிரண்டுநூறுயிரம்புயந்தடக்கைதாம்போ  
டெழுபெனநாலவண்மேலெழுந்தனன்வீழ்ந்தவெல்லாம்.

(இ - ள்.) முழுவதும் தெரிய நோக்கி - (அங்ஙனம்) அவ்விலங்காபுரி முழுவதையும் ஈன்றாகப்பார்த்துக்கொண்டே, முற்றும் ஊர் முடிவில் சென்றான் - சூழ்ந்துவரப்பெற்ற அந்த ஊரினது கடையெல்லையில் வந்து சேர்ந்தவனான அதமான், வழுவுறு காலம் ஈது என்று எண்ணினன் - (இவ்வரக்கர்கள் கட்டுக்காவலினின்று தான்) தப்பி நீங்கிப்போதற்கு ஏற்ற சமயம் இதுவென்று எண்ணி, வலிதின் பற்றி தழுவினன் - (இருபுறத்துக்கயிற்றையும்) வலியப் பிடித்து (இருபுறத்து விலாவிலுஞ் சேர) இடுக்கிக்கொண்டு, —இரண்டு நூறுயிரம்புயம் நடக்கை தாம்போடு எழு என நால - (அரக்கர்களுடைய). இரண்டிலகும் தோள்களும் பெரியகைகளும் (இருபுறத்துக்) கயிற்றுடனே

தூண்போலத் தொங்கும்படி, விண்மேல் எழுந்தனன் - வானத்திலே உயர் எழும்பினான்; (அவ்வனம் எழுந்த மாத்திரத்திலே), எல்லாம் விழுந்த - (கயிற்றைப்பிடித்து இழுத்துவந்த) அரக்கர்கள் கூட்டமெல்லாம் கீழேவிழுந்தன.

அதுமான் திடீரென்று விசையாகத் திமிறிக்கொண்டு மேல் எழுந்த பொழுது, அரக்கர்களுடைய தோளளவான கைகள் தனிப்பட்டிக் கயிற்றுடனே தொங்க, அவர்கள் தோளற்றவர்களாய்க் கீழ்விழுந்தன ரென்க. முற்றுதல் - வீளைதல், குழ்தல். கீழ் கஉச - ஆஞ் செய்யுளின் கூறியபடி பக்கம் பக்கம் இருகூறும் உரப்பாசம்பற்றின அரக்கர் தூறியிரவ ராதலால், அவர்களுடைய தோள்களோடுகூடிய கைகள் இரண்டு தூறியிரமாம். 'புயந் தடக்கைத் தாம்போடு' என்ற பாடத்துக்கு - தோள்கள் பெரிய கைகளிற் பிடித்த கயிற்றுடன் எழுப்போவ நால வென்க. 'புயத்தடக்கை' என்ற பாடம் - புயமளவாகவுள்ள பெரியகைகள் [அதாவது - நீண்ட கைகள் முழுவதும்] என்று பொருள்படும்.

(ககங)

[அநுமானது அப்போழதைய தோற்றம்.]

ககச. இற்றவாளரக்கர் தூறியிரவருமிழந்ததோளார்

முற்றினுருலந்தாரையன்மொயம்பினோடு லைமுழக்கச்

சுற்றியகயிற்றினோடுந்தோன்றுவானரவின்சுற்றம்

பற்றியகலுமுனைன்னப்பொலிந்தனன்விசும்பின்பாலான்.

(இ - ள்.) இற்ற - தனிப்பட்டுவிழுந்த, வான் அரக்கர் தூறியிரவரும். கொடிய அந்த இராக்கதர்கள் தூறியிரம்பேரும், இழுந்த தோளார் - தோளிழந்தவர்களாய், முற்றினார் உலந்தார் - இறந்தொழிந்தார்கள்; மொயம்பினோடு உடலை மூழ்க சுற்றிய கயிற்றினோடும் - தனத்தோள்களோடு உடம்பையும் அழுந்தக்கட்டிய கயிற்றினுடனே, விசும்பின் பாலான் தோன்றுவான் - வானத்தினிடத்தவளையக் காணப்படுகின்ற, ஐயன் - சிறந்தவனான அதுமான், அரவின் சுற்றம் பற்றிய கலுமுன் என்ன பொலிந்தனன் - சரப்பவர்க்கங்களாற் பிடித்துச் சூழப்பட்ட கருடன்போல விளங்கினான்; (எ - று.)

சிறியதிருவடியாகிய ஆஞ்சநேயமூர்த்திக்குப் பெரியதிருவடியாகிய கருடாழ்வான் ஒள்ளியபெரியவடிவிலும், அவ்வதுமானது உடம்புமுழுவதுஞ் சுற்றிய சுழிற்றுக்கு அக்கருடனது உடம்பிற் சுற்றிய நாகங்கள் வடிவிலும் உவமை யெனக் காண்க. கருடனுக்கு நாகம்போல, அதுமானுக்கு அக்கயிறு எளிதில்லிவிடுக்கத்தக்க தென்பது போதரும்; சுற்றப்பட்டவர்களை ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாமை இரண்டுக்கும் ஒக்கும். பாம்பைக் கருடன் பிடித்துக் கொள்ளும்போது அதனுடம்பிற்சுற்றிக்கொள்ளுதல் பாம்பின் இயல்பாகும்; அன்றியும், அடியில்வருகிற வரலாறும் இங்கு அறியத்தக்கது:—படைத்தல் தொழிலில் தனக்கு உதவியாகும்படி பிரமஞற்படைக்கப்பட்ட உபப்பிரமர் ஒன்பதின்மரில் ஒருவனை காசியபமுனிவனது மனைவியர்பலருட் கத்துரு வென்பவள் ஒருநாள் ஆகாயமார்க்கமாய்ச்சென்ற உச்சைச்சிரவமென்னும்

வெள்ளைக்குதிரையைக் கருநிறமுடையதென்று மாறாகக்கூற, அதனைமறுத்து விரைத வெண்ணிறமுடையதென்று உள்ளபடி கூறவே, இதுகாரணமாக இருவர்க்கும் மாறுபாடுண்டாகி, 'யாருரை பொய்யாகிறதோ அவளும் அவன்மக்களும் மற்றவட்கும் அவன்மக்கட்கும் அடிமையாகக்கடவர்' என்று தம்மிற் சபதம் நியமித்துக்கொண்டபின்பு, கத்துரு தனதுமக்களாகிய கரு நாகங்களால் அவ்வெண்பரியை மறைப்பித்துக் காட்டி வஞ்சனைவழியால் விரைதையைத் தனக்கு அடிமையாக்கிவிட, விரைதையும் பின்புபிறந்த அவன் மகனான கருடனும் கத்துருவுக்கும் அவன்மக்களான நாகங்கட்கும் குற்றேவல் செய்கையில், நாகங்கள் கருடனை வாகனமாகக்கொண்டு அவனுடம்பு முழுவதிலும் ஏறிக்கொண்டு சிற்சிலஜீவுகட்குப் போகும்படி சொல்ல, கருடன் அவற்றைச்சமந்துகொண்டு சிலகாலம் ஆகாபமார்க்கமாய்த் திரிந்தன எனப்படும்.

(கக௪)

[அதுமான் தனதுவாலை இலங்கையின்மீது செலுத்துதல்.]

கக௫. துன்னலர்புரத்தைமுற்றுஞ்சுமிதொழிற் றொல்லையோனும்

பன்னினபொருளுநாணப்பாதகரிருக்கைபற்ற

மன்னனைவாழ்த்திப்பின்னைவயங்கெரிமடுப்பெனென்றப்

பொன்னகர்மீதேதன்போர்வாலினைப்போகவிட்டான்.

(இ - ள்.) பின்னை - பின்பு, — (அதுமான்), — 'துன்னலர் புரத்தை முற்றும் சுடு தொழில் தொல்லையோனும் - பணைவர்களுடைய திரிபுரத்தை முழுவதும்மெரித்தலாகிய தொழிலைச்செய்த பழமையான பரமசிவனும், பன்னின பொருளும் - (அவனுக்கு அப்பொழுது உதவியா யிருந்தன வெனக்) கூறப் படுகின்ற (பல) பொருள்களும், நாண - வெட்கமடையும்படி, பாதகர் இருக்கை பற்ற மன்னனை வாழ்த்தி வயங்கு எரி மடுப்பென் - பாலிகளான இவ்வாக்கர்களுடைய இருப்பிடமாகிய இவ்விலங்கை பற்றியெரியுமாறு இராமபிரானைத் துதித்துப் பிரகாசிக்கிற நெருப்பைப் பற்றவைப்பேன்,' என்று - என்று எண்ணி, தன் போர் வாலினை பொன் நகர்மீதே போக விட்டான் - தனது போர்த்திறமமைந்த வாலைப் பொன்மயமான அவ்விலங்காபுரியின்மேலே செல்லவிட்டான் ; (ஏ - ௩.)

இங்கே 'துன்னலர்' என்றது, வித்யந்மாலி முதலிய திரிபுரத்து அசுரர்களை. 'பன்னினபொருள்' என்றது - மேருகிரியாகிய வில், ஆதிசேஷனாகிய நாணி, திருமாலாகிய அம்பு, பூமியாகிய தேர் முதலியவற்றை. உபபலங்கள் பலவற்றை உடன்கொண்டுசென்ற சிவபிரான் திரிபுரமெரித்ததனினும், யாதொரு துணையுமில்லாத தான் இவ்விலங்கையை யெரித்தல் சிறக்குமென்னுங் கருத்தால், 'துன்னலர்புரத்தை முற்றுஞ் சுடுதொழிற் றொல்லையோனும் பன்னினபொருளும் நாண' எனப்பட்டது. இனி, 'பன்னின பொருள்' என்பதற்கு - (அப்பொருமானெரித்ததாகக் கூறப்படுகிற திரிபுரமென்று உரைப்பாரு முளர்.) ஸ்ரீராமனருள்கொண்டு இந்த அரியசெயலைச்

செய்வே நென்பார், 'மன்னனைவாழ்த்தி வயங்கொரிமடுப்பென்' என்றார். 'மன்னனைவாழ்த்தி' என்பதை 'போகவிட்டான்' என்பதனோடு இயைப்பினுமாம். மன்னன் - எல்லாவற்றுக்குந் தலைவன் ; சருவேசுவரன், பகைவர்களை வளைத்தற்கும் எடுத்து வீசுதற்கும் அடித்தற்குமாகப் பலவாறு போரில் அதுமானது வால் உதவுதலால், 'போர்வால்' எனப்பட்டது.

இனி, இச்செய்யுளுக்கு வேறொருவகையாற் பொருள் கூறவும் படும் ; அது வருமாறு.—பன்னின் பொருளும் நாண் - (எமது துணைவலிமை கொண்டே சிவபிரான் திரிபுரமெரிக்கப் போகின்றன நென்று செருக்கித் தற்புகழ்ந்து) கூறிய (உபபலமாய்நின்ற) பொருள்கள் பலவும் நாணமடையும்படி, துன்னவர் புரத்தை முற்றும் சுடு தொழில் தொல்லையோனும் - பகைவர்களான அசுரர்களுடைய திரிபுரமுழுவதையும் முன்பு (தனது சிரிப்பைக்கொண்டு) எரித்தல் செய்தவனான சிவபிரானது அம்சமாகிய அதுமானும், (இப்பொழுது) பாவிளாகிய இவ்வரக்கர்களது இருப்பிடமான இவ்விலங்கை பற்றியெரியும்படி எனதுதலைவனான இராமனை வாழ்த்தி இந்நகரத்தில் நெருப்பைப் பற்றவைப்பே நென்று அப்பொன்னகரின்மீதே தனதுவாலினப் போகவிட்டன நென்பது. (வாயுருமாரான அதுமான் 'ருத்திராம்சமு முடையனாதல் முன்பு விளக்கப்பட்டது.) மேல் ககாந - ஆங்கவியை நோக்குமிடத்து இவ்வுரை சிறவாதாம். (ககாந)

[இதுமுதல் ழுன்றுகவிகள் - அந்தவாலின் வருமான.]

ககாந, தன்னிறைச்சுருதுகண்டெய்யோர்தாமியற்றலுங்கேட்டின்னேயன்னவர்க்குறுதியாகவணிநகரழிப்பலென்னோச்செந்நிறச்சிகையெவம்போர்மழுப்பின்னர்ச்சேறலொக்குமன்னிறத்தண்ணாதுதன்னல்கெழுகொற்றரீள்வால்.

(இ - ள்.) அல் நிறத்து அண்ணல் - இரத்திரிபோன்ற கருநிறத்தை யுடைய புருஷோத்தமனான ஸ்ரீராமனது, தாதன் - தாதனாகிய அதுமானுடைய, அனல் கெழு கொற்றம் - ின் வால் - தீப்பற்றியெரிவதும் வெற்றியை விளைப்பதுமான நீண்ட வாலானது,—தன் இறைக்கு உறுகண் வெய்யோர்தாம் இயற்றலும் - தனது தலைவனான சிவபிரானுக்கு [முழுவதும் தனது படைக்கலமாகக்கொண்டு ஆளுகிற சிவபிரானது அம்சமாகிய அதுமானுக்கு]த் துன்பத்தைக் கொடிய அரக்கர்கள் செய்தவனவிலே, கேட்டு - (அச்செய்தியைக்) கேள்வியுற்று உணர்ந்து, இன்னே அன்னவர்க்கு இறுதி ஆக அணி நகர் அழிப்பல் என்ன - 'இப்பொழுதே அவ்வரக்கர்கட்கு அழிவு உண்டாகும்படி (அவர்களுடைய) அழகிய இலங்காநகரத்தை அழித்துவிடுவேன்' என்று சங்கற்பங்கொண்டு, செம் நிறம் சிகையெவம் போர் மழு பின்னர் சேறல் - செந்நிறமான ஜ்வாலையையுடையதும் கொடிய போர்த்திறமமைந்ததுமான (சிவபிரானது) முழுவென்கிற ஆயுதம் (தனது இறைவனான அவ்வதுமானைத்) தொடர்ந்துசெல்லுதலை, ஒக்கும் - போலும் ; (எ - று.)

எரியிரும்புப்படையாகிய மழுவை வலக்கையிற் கொண்டவன், சிவ பிரான். அங்ஙனஞ் சிவபிரானுக்கு ஆபுதமாகிய மழுவானது, தனது இறைவ னான அவனது அம்சமாகிய அந்மானுக்குத் துஷ்டராகுஷர்கள் கட்டுதல் இழுத்தல் தீக்கொளுவுதல் முதலிய துன்பங்களைச் செய்தன என்கிற செய் தியைக் கேள்வியுற்று 'இப்பொழுதே யான் அவர்கட்கு அழிவுண்டாம்படி அவர்கள் நகரத்தை அழித்துவிடுவேன்' என்று சென்றார் போன்றது, அந் துறையில் இலங்கையின்மீது செலுத்தப்பட்ட தீக்கொளுவிய வால் என்க; தந் துறிப்பேற்றவணி. பின்னர்ச்சேறல் - பின்பு (அவ்விவங்கையைக்குறித்துச்) செல்லுதல் எனினுமாம். 'தன்னிறைக்கு உறுகண் வெய்யோர் தாம் இயற்ற லும் கேட்டு' என்பதற்கு - தனது தலைவனான சிவபிரானுக்கு வாசஸ்தானமாகிய கைலாசகிரியைப் பேர்த்தெடுத்தல் முதலிய துன்பங்களைக் கொடிய ராவ னாதிராகுஷர்கள் முன்பு செய்ததைக் கேள்வியுற்று என்று உரைத்தல் அத் துணையச் சிறவாமை காண்க. அல் நிறத்து அண்ணல்—"ராத்கிரிமேனியம் மாண்" என்பர் பிள்ளைப்பெருமானையங்காரும். அல் - இருளமாம்; "இரு ளன்ன மாமேனி" என்றார் ஆன்றோரும். அனவினாருகடப்படாமையும், இல ன்கையையெரித்தலும் பற்றி, 'சொற்றவால்' எனப்பட்டது. (௧௧௬)

௧௧௭. அப்புறமழ்வேலகாறுமலங்குபேரிலங்கைதன்னை  
யெப்புறத்தளவுநீயவொருகணத்தெரித்தகோட்பாற்  
றுப்புறம்மேனியண்ணன்மேருநிற்குழைத்தோளான்  
முப்புரத்தெய்தகோலேயொத்ததம்முரிப்போர்வால்.

(இ - ள்.) அப்பு உறழ் வேலை காறும் அலங்கு பேர் இலங்கைதன்னை - நீர்மயமாய் மிக்க கடல் எல்லையாக விளங்குகின்ற பெரிய அந்த இலங்கா புரியை, எப்புறத்து அளவும் தீய ஒரு கணத்து எரித்த கோட்பால் - எல்லாப் பக்கங்களும் தீந்துபோம்படி ஒரு கணப்பொழுதிலே யெரித்த திறத்தி னால்,—அ முரி போர் வால் - வலிய போர்த்திறமுள்ள அந்த வாலானது,— துப்பு உறழ் மேனி அண்ணல் மேரு வில் குழை தோளால் முப்புரத்து எய்த கோலே ஒத்தது - பவழம்போன்ற [சிவப்பான] திருமேனியிறத்தை யுடைய பெருமையிற்றிறந்தவனான சிவபிரான் மகாமேருக்கிரியாகிய வில் வளையத் தனது தோள்வலிமைகொண்டு திரிபுரத்தின்மேற் பிரயோகித்த அம்பையே போன்றது; (௭ - று.)

உலையையணி. இரண்டாமடியிற் பொதுத்தன்மை விளங்கும். திரிபுர சங்கரகாலத்தில் திருமால் சிவபிரானுக்கு அம்பாயிருந்து, தொழில் செய் தமை, பிரசித்தம். அப், கூணம் என்ற வடசொற்கள் விகாரப்பட்டன. 'வேலைகாறும்' என்பதை 'தீய' என்பதனோடுங் கூட்டலாம். (௧௧௭)

௧௧௮. உகக்கடையுலகம்யாவமுணங்குறவொருதன்னாட்டஞ்  
சிகைக்கொழுங்கனலைச் சஞ்செயன்முனம்பயில்வான்போல  
மிகைத்தெழுதியராயோர்விநகர்வியப்போர்வா  
றகைத்தவினோன்மைசாலுந்தனிவீரன்சேணி லுய்த்தான்.

(இ - ன்.) உகம் கடை - யுகாந்தகாலத்திலே, உலகம் யாவும் உணங்கும் - உலகங்களெல்லாம் அழியும்படி, ஒரு தன் நாட்டம் சிகை கொழுங்கனலை வீசம் - ஒப்பற்ற (காலாக்கினி ருத்திரமூர்த்தியாகிய) தனது ஒரு கண்ணினின்று [நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து] ஜ்வாலையையுடைய மிக்கநெருப்பை வெளிவீசுவதாகிய, செயல் - செய்கையை, முனம் பயில்வான் போல - அதற்கு முன்னமே (ஒருதரஞ்) செய்து பழகுபவன்போல, - தகைத்தல் இல் நோன்மை சாலும் தனி வீரன் - (எவராலும்) தடுக்கமுடியாத வலிமை மிக்க ஒப்பற்ற வீரனான அதுமான், - மிகைத்து எழு தீயர் ஆயோர் விரி நகர்வீய - செருக்குக்கொண்டு தலைப்பட்ட கொடியவர்களான இராகசர்களது பாரந்த அவ்விலங்காபுரி அழியும்படி, போர் வால் சேனில் உய்த்தான் - போர்த்திறமமைந்த தனது வாலு நெடுந்தூரமளவுஞ் செலுத்தினான்; (எ - று.)

கற்பாந்தகாலத்திலே தனது நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்து அதனினின்று பெருநெருப்பை நெடுந்தூரமவீசி உலகங்களையெல்லாம் எரிக்கின்ற காலாக்கினி ருத்திரமூர்த்தியும் அதுமானும் ஆகிய இருவரும் சிவபிரானது சொருபமே யாதலால், அவ்வொற்றுமைநயம்பற்றி இங்ஙனம் உத்திரோக்ஷித்தார்; ஏதுந்நய் துறிப்பேற்பவன. ஊழிக்காலத்தில் உலகங்களையெரிக்க வேண்டியதற்காக முன்னமே இலங்கையையெரித்துப் பயில்வான்போன்றன னென்க. அக் கண்ணின்கனல், இவ்வாலின்கனலுக்கு ஒப்புமை. உணங்குதல் - எரிதல். மிகைத்து எழு - மிகுதியாய்த்திரண்ட எனினுமாம். (ககஅ)

[அதுமான் வீடுகொத்தோறும் தாவிச்சேல்லுதல்.]

ககக. வெள்ளியிற்பொன்னினுள்ளங்குபொன்மணியின்விஞ்சு தெள்ளியகடவுட்டச்சன்கைமுயன்றறிதற்செய்த தள்ளறுபனைகடோறுமுறைமுறைதாள்ச்சென்ற னெள்ளரியோடுக்குன்றதூழிவிழுருமொடொப்பான்.

(இ - ன்.) வெள்ளியின் - வெள்ளியினாலும், பொன்னின் - பொன்னினாலும், கடவுட் விளங்கு பொன் மணியின் - பலவகைப்பட்ட பிரகாசிக்கின்ற அரிய இரத்தினங்களினாலும், விஞ்சு தெள்ளிய கடவுள் தச்சன்கை முடின்று அரிதின் செய்த - (சிற்ப) சாஸ்திரங்களில் தேர்ந்த தெய்வத்தச்சனான விச்சுவகர்மன் கைகளால் வருந்தி அருமையாகச் செய்த, தள்ளரு மனைகள் தோறும் - அழித்ததற்கு அருமையான வலிய (அவ்விலங்கை நகரத்து) வீடுகளிலெல்லாம், (அதுமான்), ஒன் அரியோரீடும் குன்றத்து ஊழி வீழ் உருமொடு ஒப்பான் - ஒள்ளியநெருப்புடனே மலையின்மீது கற்பாந்த காலத்தில் விழுந்த பேரிடியைப் போன்றவனாய், முறை முறை தாவி சென்றான் - ஒவ்வொன்றிலாகக் குதித்துக்கொண்டே சென்றான்; (எ - று.)

உயர்ந்தோங்கிய மாடத்துக்கு - மலையும், அதில் தாவிப்பாய்கிற வாலின் நெருப்போடுகூடிய வலிய அதுமானுக்கு - நெருப்புடன் வீழ்கிற பேரிடியும் உவமை யெனக் காண்க. நன்மைநீழ்துறிப்பேற்பவன. நாகா, ஹரி - வட்சொற்கள். கைமுயன்று - கைதேர்ந்து என்றமாம். தெய்வத்தச்சனான



விசுவகர்மா பூர்வத்தில் இத்திரானுக்காக நிருமித்த இலங்காபுரியிலே மாலியவான் முதலிய பூர்விகராக்ஷர்கள் குடியேற, அவர்களைத் திருமால் வென்று தூரத்தியபின்பு அந்நகரத்திலே குபேரன் வசிக்க, பிறகு அவனை அகற்றி விட்டு இராவணன் அரக்கர்களுடன் அதிற் குடியேறின னென அறிக. (௧௧௧)

[அவ்வாலின் தீ இலங்கையை யெரித்தல்.]

௧௪௦. நீனிற நிருத ரீண்டு நெய்பொழி வேள்வி நீங்கப்  
பால்வரு பசிய நென்பான் மாருதி வாலேப் பற்றி  
யாலமுன் டவனன் தூட்ட வுலகெலா மழிவி னுண்ணுங்  
காலமே யென்ன மன்னோ கனலியுங் கடிதி னுண்டான்.

(இ - ன்.) நீல் நிறம் நிருதர் - கறுத்த நிறமுள்ள அரக்கர்களால் [இராக்-  
கதர்கள் செய்யும் உபத்திரவங்களினு லென்றபடி], ஈண்டு - இவ்வுலகத்திலே,  
நெய் பொழி வேள்வி நீங்கி - நெய்யைச்சொரிந்துசெய்யும் யாகங்களை  
(அனைவரும்) விட்டிட்டதனால், பால் வரு பசியன் என்பான் - தன்னிடத்தே  
மிக்க பசியையுடையவ னென்று சொல்லப்படுபவனான, கனலியும் - அக்கினி  
தேவனும்,—மாருதி வாலே பற்றி - (தனக்குத்துணைவனான) வாயுவினது  
குமாரனாகிய அநுமானது வாலேத் தனக்கு ஆதாரமாகக்கொண்டு,—ஆலம்  
உண்டவன் நன்று ஊட்ட உலகு எலாம் அழிவின் உண்ணும் காலமே என்ன -  
விஷத்தை அமுதுசெய்தவனான சிவபிரான் நன்றாக உண்பிக்கத் தான் உலகங்  
கெல்லாவதன்றையும் அழியும்படி உண்ணும் [எரிக்கும்] காலத்திலே போல,  
கடிதின் உண்டான். விரைவில் (அவ்விராக்கதநகரமுழுவதையும்) உண்ண  
லானான் [எரிக்கலானான் என்றபடி]; (எ - று.)—மன், ஒ - அசை.

தந்தறிப்பேற்றமும் உலமையுங் சேர்த்துலந்த சேர்வையணி. வாலிற்  
பற்றிய தீ இலங்கையை யெரித்தற்கு, அரக்கர்களுபத்திரவத்தால் உலக  
மெங்கும் யாகங்களில்லாமற்போயினமைபற்றி நெய்முதலிய அவியுணவு  
கிடைத்திடாமையாற் பசிமிக்கவனான அக்கினிதேவன் அரக்கர்களிடத்து  
அச்சத்தால் நேரில் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாது ருத்திராம்சமான அநுமானது  
வாலேப் பற்றுக்கோடாகக்கொண்டு அவ்வரக்கரது ஊர்முழுவதையும் விரை  
வில் உண்ணுபவனாயின னென உத்பிரோகக் கூறியவாரும். பேராற்ற  
லுடையவனும் சங்கர கர்த்தாவுமான சிவபிரானது நெற்றிக்கண்ணினின்று  
அச்சங்கரகாலத்தில் வெளிப்பட்டு அப்பெருமானது அநுமதிப்படி உலகங்  
களையெல்லாம் எரித்தழித்தல், இங்கு ஒப்புமைகூறப்பட்டது. 'நீங்கி'  
என்பதை 'நீங்க' எனக் காரணப்பொருட் செய்வெனெச்சமாகத் திரித்துப்  
பொருள் காண்க. காலமேயென்ன - அக்காலமே இதுவென்று சொல்லும்படி  
யென்றலுமாம். அன்று என்று எடுத்துக் காலமென்பதனோடு இயைத்து,  
அந்தக்கால மென்னலாம்.

(௧௪௦)

பிணிவிட்பேடலம் முற்றிற்று.

பதீன்காவது

இலங்கையெரியுட்டு படலம்.

அதமான் இலங்கையைக் கொளுத்திய செய்தியைக் கூறும் பாகம்.  
இலங்கையெரியுட்டுதல் - இலங்காபுரியை அக்கினிதேவனுக்கு உணவாக்கு  
தல்: ஊட்டுதல் - உண்பித்தல். 'ஊர்சுடுபடலம்' என்றும் பிரதிபேத முண்டு.

வேறு.

[அனுமானதுவாலின் தீ அந்நகரத்து மாளிகைகளைப் பலபடியாலேரித்தல்.]

க. கொடியைப் பற்றிவி தானங்கொ ளுத்தித்தா  
னெடிய தூணைத்த முயிரெடுஞ்சுவர்  
முடியச் சுற்றிமு முதுமு ருக்கிற்றால்  
கடிய மாமனை தோறுங்க மங்களல்.

(இ - ள்.) கடுங் கனல் - (அனுமனதுவாலின்பற்றிய) கொடிய நெருப்  
பானது, —கடிய மா மனை தோறும் - சிறப்புள்ள பெரிய வீடுகள்தோறும், —  
கொடியை பற்றி - துவசங்களிற் பற்றிக்கொண்டும், விதானம் கொளுத்தி -  
மேற்சட்டிகளை யெரித்தும், நெடிய தூணை தழுவி - உயர்ந்த தூண்களைச்  
சுற்றிலும்பிடித்துக்கொண்டும், நெடுஞ் சுவர் முடிய சுற்றி - நீண்ட சுவர்கள்  
முழுவதஞ் சுற்றிக்கொண்டும், முழுதும் முருக்கிற்று - அவ்வீடுகள் முழு  
வதையும் எரித்தழித்தது; (எ - று.) —தான், ஆல் - அசைகள்.

'கடிய' என்பதற்கு - பாதுகாவலையுடைய என்றும், விளக்கமுள்ள  
என்றும், எப்பொழுதும் புதுமையாகத் தோன்றுகின்ற என்றும், மங்களகரமான  
என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; பலபொருளுக்குறிக்கும் உரிச் சொல்லாகிய  
'கடி' என்பத னடியாப் பிறந்த குறிப்புப்பெயரச்சம்.

இதுமுதல் இருபத்தைந்து கவிகள் - கீழ்ப்படலத்தின் ௩௧ - ஆவ் கவி  
போன்ற கவிவிருந்தன்கள்.

(க)

[அதனால் அந்நகரத்துச்சனங்களைக் கூக்குரலிடுதல்.]

உ. வாசலிட்டவெரிமணிமாளிகை

முசமுட்டிமுழுதுமுருக்கலா

வாசலிட்டனவோடியுலைந்துளைப்

பூசலிட்டவிரியற்புரமெலாம்.

(இ - ள்.) வாசல் இட்ட - (சிறந்த) வாயில்களைக்கொண்ட, எரி மணி  
மாளிகை - பிரகாசிக்கின்ற இரத்தினங்கள் பதிக்கப்பெற்ற வீடுகளில், முச  
முட்டி - நெருங்கத்தீய்) பிடித்துக்கொண்டு, முழுதும் முருக்கலால் - எல்  
லாப்பொருள்களையும் எரித்தழித்தலினால், —இரியல் புரம் எலாம் - அஞ்சி  
நிலைகெடுதலையுடைய அந்நகரத்துச்சனங்களெல்லாம், ஊசல் இட்டன -  
ஊஞ்சலாடுதல்போல அங்குமிங்குமாக அலைபவையாய், ஓடி—, உலைந்து -

வருந்தி, உளை பூசல் இட்ட - வருத்தத்தினாலாகும் பேரொலியைச் செத்தன [சுதறிக் கூக்குரலிட்டன என்றபடி]; (எ - று.)

புரம் - இடவாகுபெயர்; இது, ஆகுபெயர்ப்பொருளினால் உயர்திணையாயினும், இயற்கைச்சொல்லிலையால் அஃறிணையாதலால், அஃறிணைமுற்றைக் கொண்டது. அச்சத்தினால் விரைந்து வெளியிலோடிப்போவதும், அகத்தேயுள்ள அருமைப்பொருள்களை நினைந்து ழிளவருவதுமாய் அலைந்தன ரென்பது தோன்ற, 'ஊசலிட்டன' என்றார். இனி, வாசல் இட்ட எரி - மாளிகை வாயில்களில் (அதுமானால் வால் கொண்டு) பற்றவைக்கப்பட்ட தீயானது, மணி மாளிகை சூச முட்டி முழுதும் முருக்கலால் - அழகிய மாளிகை முழுதும் நெருங்கப்பிடித்துக்கொண்டு அழித்ததனால் என்றும் பதவுரை கூறலாம். (உ.)

[இரத்தினமாளிகைகளில் தீப்பற்ற மாதார்க்கள் வருந்திய வகை.]

ஈ. மணியினையவயங்கொளிமாளிகை  
பிணியிற்செஞ்சுடர்க்கற்றைபெருக்கலாற்  
றிண்கொடியுற்றதாற்றிலதேர்கலா  
ரணிவளைக்கைநல்லாரலமந்துளார்.

(இ - ள்.) மணியின் ஆய - இரத்தினங்களினாலாகிய [இரத்தினங்களைக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட], அவயங்கு ஒளி மாளிகை - விளங்குகிற ஒளியையுடைய வீடுகள், — பிணியின் செம்சுடர் கற்றை பெருக்கலால் தொகுதியாகச் சென்றிறமான ஒளியின்திரளை வீசுதலால், நிணி கொள் தீ உற்றது உற்றில தேர்கிலார் - மிகுதிகொண்ட தீப்பிடித்த இடத்தையும் பிடியாத இடத்தையும் பகுத்தறியாதவர்களாய், அணி வளை கை நல்லார் அலமந்து உளார் - அழகிய வளையல்களை யணிந்த கைகளையுடைய மாதார்க்கள் வருத்த முற்றார்க்கள்; (எ - று.)

இரத்தினமயமான மாளிகைகளினுள்ளே மாதார்களிருக்கிறபோது அவ் வீடுகளில் தீப்பற்றிக்கொண்டது; அவ்வில்லங்களிலமைந்த இரத்தினங்கள் இயல்பாகவே அக்கினிச்சுவாலையோன்ற சிவந்த ஒளித்தொகுதியை வீசிக் கொண்டிருந்ததனால், அம்மாதார்க்கள், தீப்பற்றிய இட மின்னதென்றும், தீப்பற்றாத இட மின்ன தென்றும் வேறுபா டறிந்திலர்: ஆகவே, தீப்பற்றாத இடங்களினின்று தீப்பற்றின இடங்கட்குச் சென்றும், தீப்பற்றின இடங்களைத் தீப்பற்றாத இடங்க ளென்று கொண்டு அவற்றிலேயிருந்தும் இவ்வாறு தற் காக்குமாறின்றித் தடுமாறி வருந்துவாராயின ரென்பதாம். இங்ஙனம் இரத்தினவொளிக்கும் அக்கினிச்சுவாலையும் வேறுபாடு தோன்றாமை கூறியது - மறைவணி: அதன் இலக்கணம் - பொதுக்குணத்தால் இரண்டு பொருள்கட்கு வேற்றுமைதோன்றாமை. உண்மைநிலையை துட்பமாயுரை மாட்டாத பேதைமையை இயல்பாகவுடைமையும், மாளிகையகத்தே யுறைதலும் பற்றி, மாதார்களை யெடுத்துக்கூறினார். இதனால், அந்நகரத்துமாளிகைகளிலமைந்த இரத்தினங்களின் ஒளித்தொகுதி விளங்கிற்று, உற்றில - உற்றிலது என்பதன்விகாரம். (ஈ)

[புகைதழ மாநீர்கள் வருந்துதல்.]

சு. வானகத்தெனெம்புகைமாய்த்தலாற்  
 போனதிக்கறியாதுபுலம்பினார்  
 தேனகத்தமலர்பலசிந்திய  
 கானகத்துமயிலன்னகாட்சியார்.

(இ - ள்.) தேன் அகத்த - தேனை உள்ளேயுடைய, மலர் பல - பலவகை மலர்கள், சிந்திய - சிந்தப்பெற்ற, கானகத்து - காட்டிலே, (தன்னிச்சையாய்வளர்ந்து விளையாடுகின்ற), மயில் - மயில்களை, அன்ன - ஒத்த, காட்சியார் - அழகிய சாயலையுடையவர்களான மாநீர்கள்,—நெடும் புகை வான் அகத்தை மாய்த்தலால் - நெடுந்தூரம் உயரவெழுந்த மிக்கபுகையானது (எங்குங் சும்மிக்கொண்டு) ஆகாயத்தை மறைத்ததனால், போன திக்கு அறியாது புலம்பினார் - (ஆகாயமார்க்கமாய்) எழுந்துபோய்த் தப்பியுய்தற்கு ஏற்ற திசை இன்னதென்று உணராமற் பிரலாபித்தார்கள் ; (எ - று.)

இனி, இரண்டாமடிக்கு - (தப்பியுய்யுமாறு தங்கணவர் உயரஎழுந்து) போனதிசையைத் தாம் உணராமல் அழுதார்கள் என்றாலாம். பின்னிரண்டடி-அசோகவனத்திற் சீதைக்குக்காவலாகவுள்ள அரக்கியரை நோக்கிய தென்று கொள்ளலாகாது. மாய்த்தல்-மறைத்தல் ; “களிறுமாய்க்குங் கதிர்க்கழனி” என்றவிடத்துப் போல. காட்சி - அழகிய தோற்றம். (ச)

[அரக்கரும் அரக்கியரும் தலைமயிர் எரியப்பெறுதல்.]

ரு. கூய்க்கொழுங்கனல்குஞ்சியிற்குந்தலின்  
 மீச்சொரிந்தனமாதரும்வீரரு  
 மேய்த்ததன்மையினாலெரியின்மையுந்  
 தீக்கொளுந்தினவுந்தெரிகின்றிலார்.

(இ - ள்.) குஞ்சியில் கூந்தலில் - (அரக்கர்களில் ஆடவரது) தலைமயிரிலும் (மகளிரது) தலைமயிரிலும், கொழுங்கனல் - மிக்கநெருப்புக்கள், கூய் - சடுவோஷைசெய்துகொண்டு, மீ - சொரிந்து அன - மேலேசொரிந்தாற் போன்றன [மிகப்பற்றிக்கொண்டன என்றபடி]; (அங்ஙனமாகியும்), ஏய்த்த தன்மையினால் - (அந்தத் தீங்கள் செம்பட்டமயிரும் நெருப்பும் நிறத்தில்) ஒத்திருக்கின்ற இயல்பினால்,—மாதரும் வீரரும் - இராக்கதமாநீர்களும் இராக் கதவீரர்களும், எரி இன்னமையும் தீ கொளுந்தினவும் தெரிகின்றிலார் - (தங்கள் தலைமயிர்கள்) நெருப்புப்பற்றாதன வென்றும் நெருப்புப் பற்றின வென்றும் வேறுபாடறியப்படாதவராயிருந்தார்கள் ; (எ - று.)—இதுவும், மறைவணி.

இராக்கதர்களது முடியிலுள்ள செம்பட்டமயிர்கள் இயல்பிலே நிறத்தினால் அக்கினிச்சவாலேபோலிருக்கின்ற ஒப்புமைபற்றி, இங்ஙனங் கூறினார். (வில்லிபுத்தூரரஃபாரதத்துக் காண்டவதகனச்சுருக்கத்தில் “கொஞ்சி

லீரமு நீதியுங் குடிபுகா நிருதர்சென்னியில் வன்னி, குஞ்சிநீடுற வளர்வப்போ  
லசைந்து செங்கொழுந்துவிட்டன மேனமேல்” என்றது, இங்கு ஒப்புநோக்கத்  
தக்கது.) குஞ்சி - ஆண்மயிர்; சினை, பங்கி, குடுமி என்பனவும் இது. கூந்தல் -  
பெண்மயிர்; ஐம்பால், ஒதி, கோதை என்பனவும் இது. கேசம், சிரோருகம்,  
குழல் என்பன - மயிர்ப்பொதுவாய் வழங்கும். ஆகவே, முதலடியில் ‘குஞ்  
சியிற் கூந்தலில்’ என்ற முறைமைக்கு. ஏற்ப, இரண்டாமடியில் ‘வீரரும்  
மாதரும்’ என்னாது, மாறுபடக்கூறியது, எதிர்நிரஸைப்பொருள்கொள்.(இ)

[தீப்பற்றியதைப் பற்றியதொரு வருணனை.]

கூ. இல்லிற்றங்குவயங்கெசியாவையுஞ்  
சொல்லிற்றிர்தனபோல்வனதொல்லுருப்  
புல்லுக்கொண்டனமாயைப்புணர்ப்பறக்  
கல்லித்தம்மியல்பெய்துங்கருத்தர்போல்..

(இ - ள்.) மாயை புணர்ப்பு அற - பிரகிருதிசம்பந்தம் நீங்க, கல்வி தம்  
இயல்பு எய்தும் - பிரஹ்மவித்தையின் உணர்ச்சியினால் தமது இயல்பான  
பரிசுத்தசுவரூபத்தை யடைந்த, கருத்தர் போல் - மனோபாவையுடையவர்  
கள்போல, - இல்லில் தங்கு வயங்கு எரி யாவையும் - (அவ்வரக்கர்களுடைய)  
வீடுகளில் தங்கியிருந்த எரிகிற நெருப்புக்கெல்லாம், சொல்லின் தீர்த்தன்  
போல்வன - (இராவணனது) கட்டளைச்சொல்லின் நிர்ப்பந்தத்தினின்று  
கடந்தவைபோல்பவையாய், தொல் உரு புல்லுக்கொண்டன - பழமையான  
தமதுநிரூபத்தைப் பொருந்தின; (எ - று.)

இராவணன் தனதுபேராற்றலினால் தேவர்களுையெல்லாம் வலியடக்கி  
வென்று தன்வசப்படுத்தி அடிமையாக்கி அரசாண்டன னாதலால், அக்கினி  
தேவன் அவனது ஆட்சிக்கு உட்பட்டு அச்சத்துடன் ஒடுங்கி அவ்விலங்கை  
நகரத்துமானிகைகளிலெல்லாம் அரக்கர்கட்குச் சமையல்முதலிய அக்கினி  
காரியங்கள் ஆகவேண்டியதற்கு எவ்வளவுவேண்டுமோ அவ்வளவாக அடங்கி  
உதவிநின்று அதற்குமேலாகத் தனது உக்கிரசொரூபத்தை வெளிக்காட்டா  
திருந்தனன்; இதுவரை அங்ஙனமிருந்த தீ இப்பொழுது அதுமானது  
வாலின் தீயோடு சேர்ந்துகொண்டு அந்த ஆக்கிரயபலத்தால் இராவணனது  
கட்டளையைக் கடந்தாற்போலத் தனது நிரூபத்துடன் வெளிப்பட்டோங்கி  
யெரியலாயிற்று; அதற்கு, பிரஹ்மவித்யாஜ்ஞானத்தால் அவுலீயையின்சம்பந்தம்  
நீங்கவே முன்புமறைந்துநின்ற ஆன்மசொரூபம் விளங்கப்பெற்ற ஞானிகளை  
உவமைகூறினார். புல்லுக்கொள்ளுதல் - புல்லுதலைக் கொள்ளுதல். (கூ)

[புகை யெழுந்து பரவுதல்.]

எ. ஆயதங்கொர்குறஞருவாயடித்  
தாயளந்துலகங்கடரக்கொள்வான்  
பீயெழுந்தசரியவன்மேனியிற்  
போயெழுந்துபரந்ததுவெம்புகை.

'(இ. ள்.) வெம் புகை ஆயது - வெவ்வியபுகையானது, — அங்கு - அகாலத்தில், ஓர் குறள் உரு ஆய் - (முதலில்) ஒரு வாமனவடிவமாகி நின்று, தர உலகங்கள் அடி தாய் அளந்து கொள்வான். (மகாபலிசக்கரவர்த்தி) கொடுக்க உலகங்களைப் பாதங்களினால் தாலியளந்துகொள்ளுதற்பொருட்டு, மீ எழுந்த - மேலோங்கிவளர்ந்த, கரியவன் மேனியின் - கரு நிறமுடைய வனான திருமாவின் திருமேனிபோல, எழுந்து போய் பார்த்தது - மேலெழுந்து சென்று பரவியது; (எ - று.)

கருநிறமுள்ள வாமநமூர்த்தியின் வடிவத்தை, நிறத்திலும், எழுந்தோங்கி வளர்ந்துபரவுதலிலும் புனைக்கு உவமைகூறினார். அங்கு - முன்னொரு காலத்தில் : மாவலி செருக்குற்றுத் திரிலோகாதிபத்தியத்தைத் தன்னைவசப் படுத்திக்கொண்ட அப்பொழு தென்க.

(எ)

[யானைகள் எரிபதேல்.]

அ. நீலநின்றநிறத்தனகீழ்நிலை  
மாலின்வெஞ்சினயானையைமானுவ  
மேல்விழுந்தெரிமுற்றும்விழுங்கலாற்  
ரோலுரிந்துகழன்றனதோலெலாம்.

(இ. ள்.) நீலம் நின்ற நிறத்தன - நீல நிறமுள்ளனவாகிய, தோல் எலாம்-யானைகளெல்லாம், மேல் எரி விழுந்து முற்றும் விழுங்கலால் தோல் உரிந்து கழன்றன - தம்மீது நெருப்பு விழுந்து (உடம்பு) முழுவதும் பற்றிக் கொண்டதனால் தோலுரிந்து கழல்பெற்றவையாய், மாலின் வெம் சினம் கீழ் நிலை யானையை மானுவ - மத மயக்கத்தையும் கடுங்கோபத்தையுமுடைய கீழ்த் திசையானையாகிய ஐராவதத்தைப் போல்வனவாயின; (எ - று.)

தீப்பற்றியதனால் தோலுரிந்து வெள்ளெலும்பு தோன்றின்ற யானை கட்கு, வெள்ளையானையாகிய ஐராவதம் ஒப்புமை கூறப்பட்டது. கீழ்நிலை - கீழுக்குத் திக்குக்கு உரிய, மாலின் வெஞ்சின யானை - இந்திரனது வெவ்விய சிவ்முள்ள ஐராவதயானை யென்றும் பதவுரை கூறலாம்; மால் - இந்திரன்.(அ)

[எருமைகளும் மாதர்களும் இரிதல்.]

க. மீதிமங்கலந்தாலன்னவெம்புகை  
சோதிமங்கலத்தீயொடுசுற்றலான்  
மேதிமங்குலின்விழ்புனல்விழ்பட  
லோதிமங்களின்மாதரோதுங்கினார்.

(இ. ள்.) மீது இமம் கலந்தால் அன்ன வெம் புகை - மேலே பனி யடர்ந்தாற்போன்ற வெவ்வியபுகை, சோதி மங்கலம் தீயொடு சுற்றலால் - பிரகர்சமுள்ள மங்களகரமான நெருப்பினுடன் சூழ்ந்துகொண்டதனால், —

(அஞ்சி), மேதி - எருமைகள், மங்குலின் - மேகங்கள்போல, வீழ் புனல் வீழ் - ஆழ்ந்த கடல்நீரிலே போய்விழ, —மட ஒதிமங்களின் மாதர் ஒதுங்கி னா - (நீர்நிலையிலேயிறங்குகின்ற) இளமையான அன்னப்பறவைகள்போல (அங்காரத்து) மகளிர்கள் (அவ்வுரொல்லையினின்று) விலகி(க் கடலில்)விழுந் தார்கள் ; (எ - று.)

எங்கும் மிக்கபுகை கம்ம நெருப்புப்பற்றியதனால் ("ஊருளெழுந்த வரு கெழுசெந்தீக்கு, நீருட்குளித்தும் உயலாகும்" என்றபடி) ஓடிச்சென்று நீரில் மூழ்கித் தப்பியுய்யுமாறு கடலில்விழுந்த எருமைகட்டு - அக்கடலில் இறங் கும் மேகங்களும், அங்ஙனமே கடலிலிறங்கிய மாதர்கட்டு - நீர்நிலையிலிறங் கும் அன்னப்பறவைகளும் உவமை யெனக் காண்க. மங்கலச்சடங்குபலவும் அங்கியங்கடவுளறிகரியாகச் செய்யப்படுதல்பற்றியும், அஷ்டமங்கலப்பொ ருள்களுள் தீப மொன்றாதல்பற்றியும், இன்றியமையாச்சிறப்புடைமைப் பற்றியும், தீக்கு 'மங்கலம்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. மூன்றா மடியிலுள்ள 'வீழ்' என்ற சொல் இரண்டனுள், பிந்தியது வீழ்என்பதன் விகாரம். இனி, இச்செய்யுட்டு - புறையும் தீயும் குழ்ந்துகொண்டதனால் அஞ்சி எருமைகள் மேகங்கள்போன்று விரும்பத்தக்க நீர்நிலையில் விழ, (அங்கு நீர் விளையாடிக்கொண்டிருந்த) மாதர்கள் (எருமைகள் விழுதலால்) அன்னப்பறவைகள் (அஞ்சியொதுங்கினாற்) போல அங்குநின்ற வலகிள்க ளென்று உரைகூறவும்படும். மேதி மங்குலின் வீழ்புன லென்பதற்கு - எருமைகள்போன்ற மேகங்களினால் விரும்பப்படுகிற நொன்றாவது, மங்குல்- மேகங்கள், மேதியின் - எருமைகள்போல, வீழ் - விழப்பெற்ற, புனல் என்றாவது பதவுரைகூறி, கடலென்றுகொண்டு, நீர்நிலைகளில் விழும் இள வன்னங்கள்போல அக்கடலில் மகளிர் பதுங்கினா் எனினும் இழுக்காது.

[அவ்வனம்பொறிகளால் கடல்வெதுப்பின்வாங்குந் தவித்தல்.]

க0. பொடித்தெழுந்துபெரும்பொறிபோவன

விடிக்குலங்களின்விழ்தலுமெங்கனும்

வெடித்தவேலைவெதுமபிடமின்குலந்

துடித்துவெந்துபுலந் துயிர்சோர்ந்தவால்.

(இ - ன்.) பொடித்து எழுந்து போவன - அவ்வனலினின்று 'சிதறியெழுந்துபோவனவாகிய, பெரும் பொறி - பெரிய நெருப்புப்பொறிகள், இடி குலங்களின் எங்கனும் வீழ்தலும் - இடிக்கூட்டம்போல எல்லாவிடத்திலும் விழுந்தவனவிலே, —வெடித்த - வெடியோசைபோன்ற ஒசைபெற்ற, வேலை - கடல், வெதுமபிட - கொதிப்படைய, —மீன் குலம் - (அக்கடலிலுள்ள) மீன் களும் அவற்றினினமான நீர்வாழியர்களும், வெந்து புலந்த துடித்து உயிர் சோர்ந்த - தாபமடைந்து வாடித்துடித்து உயிரொடுக்கின; (எ - று.) ஆல் - சுற்றசை.

[அந்நெடுப்பினால் அந்நகரத்துமாளிகைகளின் பொன் உருதுதல்.]

௧௧. பருகுதீமபித்துள்ளுறப்பற்றலா

லருகுதீடியவாடகத்தாரைக

ளுருகிவேலையினூடுபுக்குற்றன

திருகுபொன்னெடுந்தண்டிற்றிரண்டவால்.

(இ - ன்.) பருகு - நீரைஉறிஞ்சியியல்புள்ள, தீ-நெருப்பு, மடுத்து-நிறைந்து, உள் உற பற்றலால் - உள்ளளவாகப் பற்றியெரிதலினால், உருகி அருகுதீடிய - உருகிப் பக்கங்களிற் பெருகிய, ஆடகம் தாரைகள் - (ஸ்வண்ணமயமான அந்நகரத்துமாளிகைகளி லுண்டான) பொன்னின் தாரைகள், வேலையின் ஊடு புக்கு உற்றன - கடலினகத்தே போய்ச் சேர்ந்தவையாய், திருகு பொன் நெடுந் தண்டின் திரண்ட - (அந்நீர்பட்டமாத் திரத்தில்) முன்னே நிலைமாரி நீண்ட பெரியபொற்காறுகளாய்த் திரண்டன; (எ - று.)

அனலினுற் பொன்உருகுதலும், அவ்வுருகியபொன் நீரினு லிறுகிநிற்றலும் இயல்பு. ஓராடகம் - வடசொல். ஆல் - சுற்றைச். (௧௧)

[தரையுழிப்பட அந்நகரம் வேதுதல்.]

௧௨. உரையின்முந்துலகுண்ணுமெரியதால்

வரைநிவந்தனபன்மணிமாளிகை

நிரையினீணெடுஞ்சோலையினிற்குமோ

தரையும்வெந்ததுபொன்னெனுந்தன்மையால்.

(இ - ன்.) உரையின் முந்து உலகு உண்ணும் எரி அதால் - ஒரு சொற் சொல்லுமுன்னே உலகங்களை விழுங்கவல்ல அப்பெருநெருப்பினால், - வரைநிவந்தன பன் மணி மாளிகை - மலைபோலுயர்ந்துள்ளனவும் பல இரத்தினங்கூர்பதித்தனவு மாண மாளிகைகள், நிரையின் நீள் நெடுஞ் சோலையின் நிற்குமோ-வரிசையாகவளர்ந்த உயர்ந்தசோலைகள் (தீப்பட்டால்) நிற்கு மாறு பெய்க் கரியளவாகவேணும் நிற்கமாட்டுமோ? [மாட்டிற்றிலு;] (உணவீரல்), -பொன் எனும் தன்மையால் தரையும் வெந்தது - பொன்மயமாக விருத்தலினால் (அவ்விவங்கையின்) தரையும் வெந்துருகியோடிவிட்டது.

பாசீசெறிவாகிய சோலைகள் தீப்பட்டெரிந்தால் அம்மரங்கள் கருகி நிற்க, அவைவளர்ந்தோங்கிய தரை எரிபடாதுகிற்கும்; அங்ஙனமன்றி, அவ் விலவீகாபுரியிலுள்ள வீடுகள் தளவரிசையுட்படப் பொன்மயமானதனால் அத்தரையுமுட்பட எரிந்துருகியழிந்தன வென்பதாம். உரையின்முந்து என்றதை, “ இம்மென்னுமுன்னே,” “ அம்மென்றால்,” “ ஏயெனாமுன்” என்றாற்போல மிக்கவினைவளக்குவதாகக் கொள்க. சோலையின் என பது, நிற்குமோ என்பதிலுள்ள நிற்கல் வினையைக் கொண்டது. இனி, இச் செய்யுட்டு வேறொரு வகையாகவும் பொருள்கூறலாம்; அது வருமாறு:—



எரி - அங்கெருப்பானது, உரையின் முந்து உலகு உண்ணும் அதால் - 'ஒரு சொற்சொல்லுமுன்னே உலகங்களை விழுங்குத் திறத்த தாதலால், வரையின் நிவந்தன பன்மணிமாளிகை ந்ரையில் நீள் நெடுஞ் சோலையில் நிற்கு மோ - மலைபோலுயர்ந்தனவான பலஇரத்தின மாளிகைகளின் வரிசையிலும் மிகவுயர்ந்த (அந்நகரத்துச்) சோலைகளிலும் அடங்கிநிற்பதாமோ? பொன் எனும் தன்மையால் தரையும் வெந்தது - பொன்மயமாயிருத்தலால் அவ்-விலங்காபுரியின் நிலமுமுட்பட வேவதாயிற்று என்பதாம். 'சோலைகணிற்ரு மோ' என்ற பாடத்திற்கு - அவ்வெரியினால் மாளிகைகளும் சோலைகளும் எரியாது நிற்குமோ? எனக் காண்க.

(கஉ);

[புகைமீதூதியும், தேர்களினதூதியும்.]

கஉ. கல்லினும்வலிதாம்புகைக்கற்றையா

லெல்லிபெற்றதிமையவர்நாடியல்

வல்லிகோலிநிவந்தனமாமணிச்

சில்லியோடுத்திரண்டனதேரெலாம்.

(இ - ள்.) கல்லினும் - கல்லைக்காட்டிலும், வலிது ஆம் - செறிவுள்ள தான, புகை கற்றையால் - புகையின் தொகுதி எழுந்துபரவிச்சூழ்தலினால், இமையவர் நாடு - பொன்மயமாய்விளங்குகின்ற தேவலோகமும், எல்லி பெற்றது - இருளைப்பெற்றது; இயல் வல்லி கோலி நிவந்தன தேர் எலாம் - எற்ற கொடிகள் கட்டப்பெற்று உயர்ந்தனவான தேர்களெல்லாம், மா மணி சில்லியோடும் - பெரிய இரத்தினகசிதமான சக்கரங்களுடனே, திரண்டன - (முழுவதும் பற்றியெரிந்து உறுப்புகளின் பாகுபாடின்றி) ஒரேதொகுதியாய் விட்டன; (எ - று.)

எல்லி - இரத்தினி: இருளுக்கு இலக்கணை, வல்லி என்ற வடசொல், படர்கொடியை யுணர்த்தும்: அது, கொடியென்றமாதிரிமாகி, அந்தக்கொடியென்னுஞ் சொல்லினது மற்றொருபொருளாகிய துவசத்தை யுணர்த்திற்று; இது, லக்ஷிதலக்ஷணை. அவாவர் தகுதிக்கும் விருப்பத்திற்கும் எற்ற வடிவம் வரைந்த கொடியைத் தேரின்மீது நாட்டுமியல்புபற்றி, வல்லி பெண்பதற்கு 'இயல்' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது.

(கக)

1[பாணசாலையைத் தீமடுத்தல்.]

கசு. பேயமன்றினினின்றுபிறங்கெரி

மாயருண்டநறவுமடுத்ததா

றாயரென்றவரவைகூடந்துன்னினின்று

றியரன்றியுந்திமையுஞ்செய்வரால்.

(இ - ள்.) பேயம் மன்றினில் - மதுவாகிய குடிக்கத்தக்கபொருள் பொருந்திய (பாண) சாலையில், நின்று - பற்றிநின்று, பிறங்கு-எரிந்துவிளங்கு

கிற, எரி - தீயானது, மாயர் உண்ட நறவும் மடுத்தது - வஞ்சகர்களான இராக்கதர்கள் பருகும்படியான மதுவையும் (தான்) உண்டது ; தாயர் என்ற வர் - பரிசுத்தியுடையவரென்று சிறப்பித்துச்சொல்லப்படுபவர்களும், வைகு இடம் துன்னினால் - (தீயவர்க ளிருக்கின்ற) இடத்திற் சேர்ந்தால், தீயர் அன்றியும் தீமையும் செய்வர் - தாம் இயல்பிற் கொடியவரல்லாமலிருந்தே தீச்செயல்களைச் செய்வார்கள் ; (எ - று.)—‘ஆல்’ இரண்டும் - சுற்றசை.

பரிசுத்தனான அக்கினிதேவன் அபரிசுத்தர்களான அரக்கர்களுடைய பாணசாலையிற் புகுந்ததனால் அங்குள்ள மதுவைத் தானும் பருகலானு னென்ற சிறப்புப்பொருளை, தாயராயுள்ளவரும் தீயவர்களை மிடத்தைச் சேர்ந்தால் தாம் இயல்பில் தீயவரல்லாதிருந்தே தீயசெயல்களைச் செய்வார்களென்ற பொறுப்பொருள்கொண்டு சாதித்தது வேற்றுப்பொருள்வைப்பணி. பேயம் - வடசொல் ; பாணஞ்செய்தற்கு உரியபொருள். மன்று-பொதுவிடம். உண்ட நறவு - உண்ணுதற்கேற்ற நறவு; இங்கு இறந்தகாலவிடைநிலை காலமுணர்ந்த தாது தன்மையையுணர்ந்திற்று. இனி, வஞ்சகராகிய அரக்கர்கள் உண்ட மிச்சிலாப மது வென்றும் பொருள்படும். (கச)

[அக்கினிச்சுடலை சுற்றிலும் மேலும் பாவுதல்.]

கரு. தழுவினங்கைதழங்கெரிதாய்ச்செலீஇ  
வழுவினவேலையுலையின்மறுகின  
வெழுமெழுஞ்சுடர்க்கற்றைசென்றெய்தலாற்  
குழுவுதண்புனன்மேகங்கொதித்தவே.

(இ - ன்.) இலங்கை தழுவு - அந்த இலங்காநகரத்திற் பற்றிய, தழங்கு எரி-முழங்கிக்கொண்டு [சுடுவனவாசைசெய்துகொண்டு] எரிகின்ற நெருப்பு, தாய் செலீஇ - தவிச்சென்று ஜவாலை வீசுதலால், வழுவு இல் வேலை உலையின் மறுகின - தவறாமல் அந்நகரத்தை நாற்புறத்துகுழந்துள்ள கடல்கள் உலையீர்பால் மிகக்கொதித்தன; எழும் எழும் சுடர் கற்றை சென்று எய்தலால் - மேன்மேலெழுகிற சுவாலைத்தொகுதிகள் போய் வீசுதலினால் குழுவு தண் புனல் மேகம் கொதித்த - வானத்திலே திரண்டிள்ள குளிர்ச்சி யான நீரையுடைய மேகங்களும் கொதிப்படைந்தன ; (எ - று.)

வழுவில்வேலை - குற்றமற்ற கடல் எனினுமாம். நாற்புறத்துமுள்ள கடலைக் கருதி, ‘வேலையுலையின்’ எனப் பன்மையாற் கூற்றார். (கரு)

[எரியினால் தவித்த அரக்கியர் காணலில்விழுதல்.]

கசு. ஊனிலோடுமெரியொடுயங்குவார்  
கானிலோடுநெடும்புனல்காணொ  
வானிலோடுமகளிர்மயங்கினார்  
வேனிலோடருந்தேரிடையீழ்ந்தனர்.

(இ - ன்.) ஊனில் ஓடும் எரியொடு உயங்குவார் - தங்களுடம்பிலே' தா விப்பாய்கிற நெருப்பினால் வருந்துபவர்களாய், வானில் ஓடும் - (தப்பியுய்தற் பொருட்டு) வானத்தில் எழுந்து ஓடுகிற, மகளிர் - இராக்கதமாதர்கள், கானில் ஓடும் கெடும்புனல் காண் என மயங்கினார் - காட்டிலே ஓடுகிற நீண்டயாற்று வென்னமே யென்று மாறாகக்கருதினவர்களாய், வேனில் ஓடி அருந் தே ரிடை வீழ்ந்தனர் - வெப்பத்துடன் ஓடுவதுபோலக் காணப்படுகின்ற அரு மையான பேய்த் தேரெனப்படுங் கானலிலே விழுந்தார்கள்; (எ - று.)

வேகமாகவந்து தமதுஉடம்பில் அனல் பற்றுகையினால் வருந்திய இரா க்கதமாதர்கள் தப்பியுய்யுமாறு வானத்தில் எழுந்து ஓடும்போது, தரையிற் காணப்பட்ட காணலை ஓடுகிறநீரென்றுகருதித் தமதுவெப்பந்தணிந்து உய்யு மாறு அக்கானல்நீரிலே விழுந்து அழிந்தார்க ளென்பதாம். காணலை நீரென மாறாகக் கருதின ரென்றதனால், மயக்கவணி. கானலின்தோற்றம் ஓடுகின்ற நீர்போலக்காணப்படுதல் இயல்பு; “கானகத்தியங்கிய கழுதின தேர்க்குலந், தானகத்தெழுதலால் தலைக்கொண்டோடிப்போய், மேனியிந்தெழுந்திடின விசும்பும் வேமெனா, வானவர்க்கிரங்கி நீர்வளைந்ததொத்ததே” என்றார் பால காண்டத்தும். வானிலோடும் மகளிர் - வானத்திற் சஞ்சரிக்குந்தன்மையுள்ள தேவமாதர்க ளெனினுமாம், எரியொடு என்பதில், ‘ஓடி’ என்னும் மூன்றனுருபு ஆலுருபின் தன்மையதாய்க் கருத்தாப்பொருளில் வந்தது. அருந் தேர் - நீரென்றென்று அறிதற்கு அருமையான பேய்த்தே ரென்றபடி. (க௭)

[வண்டுகள் தீச்சுடரில் விழுந்து அழிந்தல்.]

௧௪. தேனவாம்பொழி றிப்படச்சிந்திய  
சோனைமாமலர்த்தம்பிதொடர்ந்தயற்  
போனதிச்சுடர்புண்டரிகத்தடங்  
கானமாமெனவீழ்ந்துகரிந்தவே.

(இ - ன்.) தேன் அவாம்பொழில் - தேன்மிக்க (அந்நகரத்துச்) சோனை களில், தீ பட - நெருப்புப்பற்ற அதனால், சிந்திய - சிதறிய, சோனை ‘மா மலர்’ - இடைவிடாத தேன்மழையைச் சொரியுஞ் சிறந்தமலர்களில் மெ ய்த்துக்கிடக்கிற, துமபி - வண்டுகள், - அயல் தொடர்ந்து போன - தீ சுடா. அருகிலே தொடர்ச்சியாகச்செல்லுகிற அக்கினிச் சுவாலையை (க் கண்டு), தட புண்டரிகம் காணம் ஆம் என - பெரியதாமரைக்காடா மென்று மாறாகக்கருதி வீழ்ந்து - (அத்தீச்சுடரில்) விழுந்து, கரிந்த - கருகிப்போயின; (எ - று.)

அக்கினிச்சுவாலையை வண்டுகள் செந்தாமரைமலர்த் தொகுதியென மாறுபடக்கருதின வென்றதனால், இதுவும் - மயக்கவணி. தேன் அவாப் பொழில் - தேனினால் விரும்பத்தக்க சோலை யெனினுமாம். தாமரைத்தொகு தியை ‘தாமரைக்காடி’ என்றல், மாபு. (க௭)

[மானினிகளான சிலஅரக்கியர் அகத்திலேயே அழிதல்.]

க.அ. நற்சடன்னிதுநம்முயிர்நாயகன்  
மற்சடந்தெறமாண்டனன்வாழ்நில  
மிற்கடந்தினியேகலம்பாமென  
விற்கடந்ததுதற்சிலர்வீடினார்.

(இ - ள்.) 'நம் உயிர் நாயகன் - நமது உயிரோடொத்த கணவன் [பிராணநாயகன்], மற்சடம் தெற மாண்டனன் - ஒருருங்கு [அதுமான்] கொல் லுதலால் (போரில்) இறந்துபோனான்; (அதனால்), வாழ்வு இலம் - மங்கல வாழ்க்கையில்லாதவர்களாய்விட்ட, யாம் - நாம், இனி - இனிமேல், இல் கடந்து ஏகலம் - வீட்டைவிட்டு வெளியே செல்லக்கடவோமல்லோம்; இது நல் கடன் - இங்ஙனம் இறத்தலே (நமக்கு) நல்ல கடமையாம்', என் னன்றுநினைத்து, வில் கடந்த துதல் சிலர் வீடினார் - வில்வடிவத்தைவென்ற புருவத்தையுடைய சில இராக்கதமாதர்கள் (வாயிற்படிகடந்து வெளியே யோடித்தப்பியுய்தலின்றி அகத்திலிருந்தபடியே எரியின்வாய்ப்பட்டு) இறந் தார்கள்; (எ - று.)

கணவனிறந்தபின்பு விதவையாய் வெளியே திரிதல் மாணக்கேடாத லால் எரியின்வாய்ப்பட்டு இறத்தலே பதிவிரதாதருமந்தவருத நமக்குக் கடமை யென்று கருதி அங்ஙனம் இறந்தனர் சில அரக்கிய ரென்க. அழகிதாய் வளைந்தவடிவத்தில், புருவத்துக்கு வில் உவமை கூறப்படும்; அதனினுஞ் சிறப்பாகவுள்ள புருவ மென்பது, 'விற்கடந்த துதல்' என்பதன் கருத்து. துதல் - நெற்றியுமாம்.

(க.அ.)

[அநீதநகரத்துச் சோலைகள் கரிந்துபோதல்.]

க.க. பூக்கரிந்துமுறிபொறியாயடை  
நாக்கரிந்துசினைநறுஞ்சாம்பராய்  
மீக்கரிந்துநெடும்பனைவேருறக்  
காக்கரிந்துகருங்கரியானவே.

(இ - ள்.) பூ கரிந்து - மலர்கள் தீந்து, முறி பொறி ஆய் - தளிர்கள் பொறிபடச்சிதறி, அடை நா கரிந்து - இலைகளும் அவற்றின்நடுவேயுள்ள அரும்புமுதலியனவும் தீந்து, சினை நறுஞ் சாம்பர் ஆய் - சினைகள் நல்லசாம்ப லாய் வெந்து, மீ, கரிந்து - (இங்ஙனம்) மேலுள்ள பொருள்களெல்லாம் தீந்து, நெடும் பனை வேர் உற கரிந்து - நீண்ட பருத்த வேருழுட்படத் தீந்து, கா - சோலைகள், கருங்கரி ஆன - கரியகரிகளாய்விட்டன; (எ - று.)

கரிந்து, பொறியாய், கரிந்து, சாம்பராய், கரிந்து, கரிந்து என்ற சினை வினைகள் - 'கரியான' என்ற முதல்வினையைக் கொண்டன. கருமையென்ற அடைமொழியுட்கத்தனாலு, கரியென்பது - வானா பெயராய் நின்றது; இனி, கருங்கரி - பெருங்கரியுமாம்.

(க.க.)

[பொன்னகரத்தின் போன் உருகியொழுதுதல்.]

உ௦. கார்முழுக்கவெழுக்கனற்கற்றைபோ

யூர்முழுக்கவெதுப்பவருகின்

சேரொழுக்கமறமையிற்றுன்றுபொன்

வேர்விடுப்பதுபோன்றனண்ணெலாம்.

(இ - ள்.) கார் முழுக்க - மேகங்கள் தமதகத்தே முழுகடிக்கும்படி, எழும் - மேலே கிளர்ந்தெழுகிற, கனல் கற்றை - அக்கினிச்சுவாலைகள், போய் - ஊர் முழுக்க வெதுப்ப - (பொன்மயமான) அமராவதிகரம் முழுவதையுஞ் சுட்டெரிக்க அதனால், உருகின் சேரர் - உருகியொழுதுகின்ற, பொன் ஒழுக்கம் - பொன்னின் தாரைகள், - அறமையின் - இடைவிடாது பெருகுதலால், - விண் எலாம் துன்று வேர் விடுப்பது போன்றன - அப்பொன்னகரமாகிய மரம்முழுவதும் நெருங்கிய வேரை இறங்கவிடுவதுபோன்றன; (எ - று.)

மேகங்கள்முழுகும்படி ஒங்கியெழுந்த அக்கினிச்சுவாலைகள் போய் மேலுள்ள பொன்னகரத்தைச் சுட்டெரிக்க, அது வெந்து உருகுதலால் இடைவிடாதுபெருகுகிற சுவர்ணதாரைகள், அப்பொன்னகரமாகிய மரம் தனது இடைபருதுவிட்டவேர்களைக் கீழே இறங்கவிட்டாற்போலு மென்பதாம்; உருகவண்ணிய அங்கமாகக்கொண்டு வந்த தய்துரிப்பேற்றவணி. விண்எலாம் துன்றுபொன்வேர்விடுப்பது போன்றன எனபதற்கு - பொன்னகரமாகிய அவ்வமராவதியிலுள்ள பொன்மயமான கற்பகவிருட்சங்களெல்லாம் தமது வலிய பொன்மயமான வேரையிறங்கவிடுவதுபோன்றன என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இனி, ஊர் - இலங்கை யென்றே கொண்டு, பொன்மயமாயுயர்ந்துள்ள இலங்கைமுழுவதையும் மிகஒங்கியெழுந்த அக்கினிச்சுவாலை யெரிக்க அதனா லுருகியோடுகிற பொன்னின் தாரைகளை இலங்கை வருணித்ததாகக் கொள்ளலு மமையும். முதலடியிலுள்ள 'முழுக்க' என்பது - முழுக என்பதன் பிறவினை. இரண்டாமடியிலுள்ள 'முழுக்க' என்பது - முழுதும் என எஞ்சாமைப்பொருள் குறித்தது. (உ௦)

[அவ்வணல்வீக்தலாற் சந்திரமண்டலமும் உருதுதல்.]

உ௧. நெருக்கமீமிசையொக்கநெருப்பெழச்

செருக்கும்வெண்கதிர் திங்களைச் சென்றுற

வருக்குமெய்யினமுதமுருத்தலா

லரக்கருஞ்சிலரானிபெற்றாரோ.

(இ - ள்.) நெருக்கம் - அடர்த்தியாக, மீமிசை - மேன்மேல், ஒக்க - ஒருசேர, நெருப்பு எழ - நெருப்பு ஒங்கியெரிய, (அந்த அக்கினிச்சுவாலை), செருக்கும் வெண்கதிர் திங்களை சென்று உற - களிப்பைவிளைக்கின்ற வெண்ணிறமான கிரணங்களுடைய சந்திரமண்டலத்தைப் போய்ச் சேர, (அச்சந்திரமண்டலம்), உருக்கும் மெய்யின் அமுதம் உருத்தலால் - உருக்கப்

பெற்ற தனதுவடிவத்தினின்ற அமிருதத்தைச் சிந்துதலால், அரக்கரும் சிலர் ஆவி பெற்றார் - (இலங்கையில் தீயின்வாய்ப்பட்டு இறக்கி நிலைமையை யடைந்த) சிலஅரக்கர்கள் (அந்தஅமிருதம் தம்மீதுசிந்துதலால்) உயிர் பெற்றார்கள்; (எ-று.)—அரோ-ஈற்றை; வியப்பிடைச்சொல்லுமாம்.

இலங்கையில் எழுந்தோங்கியெயிரிகிற அக்கினியின் சுவால சந்திரமண்டலத்தின்மீது வீசுதலால் அம்மண்டலம் உருக, அதனினின்று பெருகிய அமிருதம் தம்மீதுதுளித்தலால், எரிந்துஇறக்கிற அரக்கரிற்சிலர் இறவாது உயிர் பெற்றன ரென்பதாம். அக்கினிச்சுவாலகள் மிகவோங்கி வளர்ந்தன வென்பது, இதனாற் போதரும். செருக்கும் கதிர் - பிறர்க்கிழ்ச்சியடைதற்குக் காரணமான கிரணம்; பெயரச்சம், காரியப்பொருளது; இனி, வளர்ந்து மிக்க கிரணங்க ளென்றலுமாம். சந்திரமண்டலம் அமிருதமயமான தென்பதனை “மண்டலத்தனை நிழலெனுமரபினாற் தனது, மண்டலம் பொழிய மிழ்தின் மெய்குளிரவே வைத்தோன்” என்ற வில்லிபுத்தூரார்பாரதத்தாலும் அறிக. (உக)

[அவ்வளவு மேகமண்டலத்திலும் சூரியமண்டலத்திலும் வீசுதல்.]

உஉ. பரிதிபற்றிநிமிர்ந்தெழுபைங்கனல்

கருகிமுற்றுமெரிந்தெழுகார்மழை

யருகுசுற்றுமிருந்தையதாயதி

னுருகுபொற்றிரளொத்தனனென்கதிர்..

(இ - ள்.) பரிதி பற்றி நிமிர்ந்து எழு பைங்கனல் - சூரியமண்டலத்தை யளாவி யுயர்ந்தெழுந்த புதுமையான அந்த அக்கினியினால், எழு கார் மழை முற்றும் எரிந்து கருகி அருகு சுற்றும் இருந்தைஅது ஆய் - வானத்திற் செல்லுகிற காளமேகங்கள் முழுவதும் வெந்து கருகிப் பக்கங்களிலெங்கும் கரிபோலிருக்க, ஒன் கதிர் அதின் உருகு பொன் திரள் ஒத்தனன் - (அம்மேக மண்டலத்தின்மீது விளங்குகின்ற) பிரகாசமான கிரணங்களை யுடைய சூரியன் அக்கரித்தொகுதியினிடையே உருகுகிற பொன்னின் திரளையைப் போன்றான்; (எ - று.)

தந்திரிப்போலவண்ண. இருந்தை - கரி; அதன்மேல் 'அது' என்பது - பகுதிப்பொருள்விகுதி. ஒன்கதிர் - பண்புத்தொகையன்மொழி யென்ற வது, அடையடுத்த சீனையாகுபெய ரென்றவது கொள்ளத்தக்கது. (உஉ)

[குதிரைகள் எர்படுதல்.]

உஉ. தனைகொளுத்தயதாவெரிதாமணி

முனைகொளுத்திமுகத்திடைமொய்த்தபே

ருனைகொளுத்தவுலந்துலைவுற்றன

வளைகுளப்பின்மணிநிறவாகியே.

(இ - ள்.) தனை கொளுத்திய - பின்காற்கயிற்றைப் பற்றி வேகச்செய்த, தாவு எரி - (சுவாலை) தாவுகிற நெருப்பானது, தாமணி முனை கொளுத்தி - தாமணியென்னுங் கட்டுக்கயிற்றுடனே (அக்கயிறுகட்டுமிடமான) முனைகளையும் எரியப்பண்ணி, முகத்திடை மொய்த்த பேர் உளை கொளுத்த - முகத்திலே நெருங்கியுள்ள மிகுதியான பெரியமயிர்களையும் எரிக்க, —வளை குளப் பின் மணி நிறம் வாசி - வளைந்தகாற்குளம்புகளையும் அழகிய நிறத்தையுமுடைய குதிரைகள், உலந்து உலவுற்றன - தவித்து அழிவடைந்தன; (எ - று.)

குளம்பு குளப்பு என மென்றொடர் வன்றொடராயிற்று.

(உக)

[அரக்கர்கள் தப்பியுய்யமாட்டாது நோலாதல்.]

உச. எழுந்துபொற்றலத்தேறலினீள்புகைக்

கொழுந்து சுற்றவுயிர்ப்பிலர்கோளுமுற்

றழுந்துபட்டுளரொத்தயர்த்தாரழல்

விழுந்துமுற்றினர்கூற்றைவிழுங்குவார்.

(இ - ள்.) கூற்றை விழுங்குவார் - யமனையும் விழுங்கவல்லவர்களான [பேராற்றலையுடைய] அரக்கர்கள், —எழுந்து பொன் தலத்து ஏறலின் - (தப்பியுய்யுமாறு) மேலெழுந்து பொன்மயமான மேலுலகத்தை நோக்கிச் செல்லும்போது, நீள் புகை கொழுந்து சுற்ற - மேலோங்கிய புகைத்திரள் தம்மைச் சூழ்ந்துகொள்ள அதனால், உயிர்ப்பு இலர் - மூச்சுவிடமாட்டாதவர்களாய், கோளும் உற்று - (அப்புகையை) உட்கொள்ளாதவனுஞ்செய்து, அழுந்து பட்டுளர் ஒத்து அயர்த்தார் - (நீர்நிலையில்) அழுந்தியவர்களைப் போன்று தவித்தவர்களாய், அழல் விழுந்து முற்றினர் - நெருப்பில் விழுந்து முடிந்தார்கள் [இறந்தார்கள்]; (எ - று.)

‘அழுந்துபட்டுளர்’ என்ற வினையினால், ‘ஆழமான நீர்நிலையில்’ என்பது வருவிக்க.

(உச)

[ஆடைவிலங்கி கூந்தலிலுந் தீப்பற்றி அரக்கியர் தீவுகத்தல்.]

உரு. கோசி கத்துகி லுற்றகொ முங்கன

றாசி னுத்தரி சுத்தொடு சுற்றுறு

வாச மைக்குழல் பற்றம யங்கினார்

பாசிழைப்பர வைப்பட ரல்குலார்.

(இ - ள்.) பாசி இழை பரவை படர் அல்குலார் - பசும்பொன்னுபரணங்களையும் கடல்போலப் பரந்த அல்குலையு முடையவர்களான இராகத்தமாதர்கள், —கோசிகம் துகில் உற்ற கொழுந் கனல் - (அரையிலுடுத்த) பட்டாடையிற் பற்றிய மிக்கநெருப்பு, துகின் உத்தரிகத்தொடு சுற்றுறு - மேலாடையாகத்தரித்த வஸ்திரத்திற் பற்றி அதனுடன் சூழ்ந்து, வாசம் மைக்குழல் பற்ற - நறுமணமுள்ள கரிய கூந்தலிலும் பற்றிக்கொள்ள, மயங்கினார் - (இன்னதுசெய்வதென்று அறியாது) திகைத்து அழிந்தார்கள்; (எ - று.)

'கோசிகம் - பட்டு. துகில் - ஆடை. கோசிகத்துகில் - கோசிகமாகிய துகில் என இருபெயரொட்டு. இடையிலுக்கும் ஆடை [உள்ளாடை] - அந்தரியமெனவும், மேலேதரிக்கும் ஆடை - உத்தரிய மெனவும் படும். தூசின் உத்தரிகத்தொடு - உத்தரிகத்தூசினொடு என மாறுக; தூசு - வஸ்திரம். (உரு)

வேறு.

[ஆடை எரியுண்ண, அரக்கரும் அரக்கியரும் போய்க் கடலில்விழுதல்.]

உசு. நிலவி லங்கிய துகிலினை நெருப்புண நிருத  
நிலவி னுஞ்சில முத்துள லெனுநகையனையார்  
புலவி யின்கரை கண்டவ ரமுதுகப் புணரும்  
கலவி யின்கரை கண்டிலர் மண்டினர் கடன்மேல்.

(இ. ள்.) புலவியின் கரை கண்டவர்-ஊடலின் முடிவெல்லையைக் கண்டவர்களாகிய [ஒருவரோடொருவாகொண்ட ஊடல் தணியப்பெற்றவர்களாகிய], நிருதர் - அரக்கர்களும், இலவினும் சில முத்து உள எனும் நகை அனையார் - இலவம்பூவினிதழிலும் சிலமுத்துக்களுள்ளன வென்று வருணிக்கத்தக்க பற்களையுடையவர்களான அவ்விராக்கதமாதர்களும், - நில இலங்கிய துகிலினை நெருப்பு உண - நிலாப்போல வெண்ணிறமாய் விளங்குகிற தங்க ளாடைகளை நெருப்பு எரிக்க, அமுது உக புணரும் கலவியின் கரை கண்டிலர் - இன்பம்சுரக்கத் தம்மிற்குடிக் கலவியின்பமாகிய கடலின் முடிவைக் காணாமலே, கடல்மேல் மண்டினர் - கடலிற் போய் விழுந்தார்கள்; (எ - று.)

நிலவிலங்கிய துகில் - வெண்பட்டாடை. 'நிலவிளங்கியதுகில்' என்ற பாடத்துக்கு - நில விளங்கிய என்று பிரிக்க. நிலா என்பது நிலானைக் குறியதன்கீழ் ஆக் குறுகியின்றது. செந்நிறமான வாயிதழ்களினகத்தே வெள்ளிய அழகிய பற்களின் வரிசை யிருத்தல் இலவிதழிலே முத்துக்களிருக்கின்றன போலுமென வருணிக்கத்தக்க அந்தச் சாதிமாதர்க ளென்பது, இரண்டாமடியின் கருத்து. முத்துப்பிறக்குமிடம் இருபதென்பது, பிரசித்தம்; அதற்கு மேலாக இலவமலரினிதழுகத்தும் முத்துக்க ளுள்ளன வென்று கற்பனை கூறத்தக்க பற்களினமுகையுடையா ரென்று பொருள்படுத்தால், 'இலவினும்' என்ற உம்மை - இறந்ததுதழுவிய எச்சம். ஊடிய ஆடவரும் மாதரும் ஊடல்தீர்ந்து கூட்டுநிலையிலே தமது ஆடையைத் தீயுண்ணக் கூடுதலின்பங் கூடாதமுன்னமே கடலிற் போய்விழுந்தார்க ளென்க.

இதுமுதல் இருபத்தொரு கவிகள் - கீழ்வந்த பாசப்படலத்தின் ௩௦ - ஆவ் கவி போன்ற கலிநிலைத்துறைகள். (உசு)

[சிலஅரக்கியர் கிளியையிழுந்து புகையிலம்முறைதல்.]

உஎ. பஞ்சரத்தொடுபசுநிறக்கிளவெந்துபதைப்ப  
வஞ்சனக்கணினருவினை முலைமுன்றிலலைப்பக்  
குஞ்சரத்தனகொழுநரைத்தழுவுறுங்கொதிப்பான்  
மஞ்சரப்புகுமின்னெண்புகையிடைமறைந்தார்.



(இ - ன்.) பசு நிறம் கிளி - (தாங்கள்வளர்க்கிற) பசுமைநிறமுள்ள கிளிகள், பஞ்சரத்தொடு வெந்து பதைப்ப - (தாமிருக்கின்ற) கூட்டுடனே நெருப்பில் வெந்து தடிக்க, (அதுகண்ட சோகத்தால்), அஞ்சனம் கணின் அருவிரீர் - மையிட்ட தங்கள் கண்களினின்று மலையருவிபோலிடையறாத மிக்க நீர், முலைமுன்தில் அலைப்ப - (தங்கள்) தனங்களின் முகட்டிலே அலைவீசிக் கொண்டு பெருக, குஞ்சரத்து அன கொழுநரை தழுவறும் கொதிப்பால் - யானைகளைப்போன்ற [வலிய பெரிய கறுத்த] தங்கள்கணவர்களைத் தழுவிக் கொள்ளக்கருதிய பதைப்பினால், மஞ்சு உற புகும் மின் என புகையிடைய மறைந்தார் - மேகத்தினுள்ளே பொருந்த மறைகிற மின்னல்போலப் புகைக்குள்ளே மறைந்தார்கள் ; (எ - று.)

தாம்வளர்த்த கிளிகள் கூட்டுடன் அவ்வனல்பட்டு வெந்து துடிப்பதைக் கண்டு சோகித்துக் கண்ணுங்கண்ணீருமாய் அச்சத்தால் தம்கணவரைத் தழுவிக்கொள்ளக் கருதி யோடுகிற இராக்கதமாதர்கள், அருகிலே திரண்டெழுகிற புகைத்தொகுதியைக் கண்டு அதனைத் தம்கணவரது கரியபெரிய வடிவமென்றுகருதி அதனிடைய மறைந்தார்கள் ; அக்காட்சி, மேகத்தினிடையே காணப்பட்டு மறைகின்ற மின்னல்போலு மென்பதாம். புகைத்திரளைத் தம்கணவரென மாறாகக்கருதி அதனைத் தழுவ்பவராய் அதனிடையே மறைந்தன ரென்றது, மயக்கவணி ; கருநிறமாய் ஒங்கியெழுந்த தோற்றத்தில், அரக்கருடம்பும் புகையும் ஒக்கும். மேகத்தினிடையே மறைகிற மின்னல்போல என ஒப்பமைகூறியது, உலாமையணி ; கரியபெரியவடிவத்தில் புகைத்தொகுதிக்கு மேகமும், மெல்லிதர்மஒங்கிஒசிந்துவிளங்கும் வடிவத்தில் அரக்கியர்க்கு மின்னலும் உவமை யெனக் காண்க. இரண்டு அணிகள் சேர்ந்துவந்ததனால், சேர்லையணி. பருத்தோங்கியவடிவமும் வலிமையும் கருநிறமும் பற்றி, 'குஞ்சரத்து அன கொழுநர்' எனப்பட்டார். கொதிப்பு - துடிப்பு, விரைவு. அசசம் நேர்ந்தபோது கணவரைத் தழுவாதல், மாத ரியல்பு ; ('அஞ்சினளஞ்சியன்னமின்னிடையலசுவாடிப், பஞ்சின்மெல்லடிக றேவப்பதைத்தனள் பருவக்கால, மஞ்சிடையயங்கித்தோன்றும் பவனத் தின்வல்லியென்னக், குஞ்சரமனைய வீரன் குவவுத்தோள் தழுவிக்கொண்டான்' என்று ஆரணியகாண்டத்துச் சூரப்பணகைப்படலத்தில் வந்ததும், 'ஊடலேமறந்து உமைமடந்தை யானைத் தன்முறத்தழுவினான்' என்று உத்தரகாண்டத்து வரையெடுத்தபடலத்தில் வருவதுங் காண்க.) இனி, பின்னி ரண்டடிக்கு - மயக்கவணிகொள்ளாமல், கணவரைத் தழுவவேண்டுமென்னும் விரைவினால் அவரைநாடிச்செல்லும்போது இடையிலே சூழ்ந்த புகையில் அகப்பட்டு அழிந்தார்க ளென்று உரைத்தலு மொன்று. (உஎ.)

[அரக்கியர் புகையால் அகப்பட்டுக் கரிதல்.]

உஅ. வரையினைப்புரைமாடங்களைரிபுகமகளிர்  
புரையில்பொற்கலன்னிசம்பிடையிலிடிப்போவார்  
கரையினுண்புகைப்படலையிற்கரிந்தனர்கலங்கித்  
திரையினுட்பொலிசித்திரப்பாவையின்செயலார்.

'(இ - ன்.) வரையின புரை மாடங்கள் எரி புக - மலையையொத்த  
[மிகப்பெரிய] மாளிகைகளில் தீப்பற்றிக்கொள்ள, (அதனினின்று தப்பி  
யுய்யுமாறு), புரை இல் பொன் கலன் வில் இட விசும்பிடை போவார் -  
குற்றமற்ற பொன்மயமான (தாமணிந்துள்ள) ஆபரணங்கள் ஒளிவீச வரன  
த்தி லெழுந்து செல்பவர்களாகிய, மகளிர் - மாதர்கள், —கரை இல் நுண்  
புகை படலையில் கலங்கி - அளவிறந்த நுண்ணிய புகையின்திரளிலே அகப்  
பட்டு, திரையினுள் பொலி சித்திரம் பாவையின் செயலார் - (அதனால்)  
திரைமறைவினுள்ளே தோன்றுகின்ற சித்திரப்பிரதிமையின் தன்மையை  
யுடையவர்களாகி, —கரிந்தனர் - கருகினார்கள் ; (எ - று.)

பின்னிரண்டமயில் உபமான உபமேயங்களுக்கு ஐக்கியத்தைச் சொன்  
னது, காட்சியணி. நுண்புகைத்தொகுதிக்குத் திரையும், அழகியமகளிர்க்  
குச் சித்திரப்பதுமையும் உவமை. 'கரையினுட்புகைப்படலை' என்ற பாடத்  
துக்கு—கரையினுள் - அருகிலே (எழுந்த), புகைப்படலையி லென்க. (உஅ)

[நந்தனவனங்கார் வேதுதல்.]

உக. அகநுமஞ்ஞாஞ்சாந்தமுமுதலியவனேகம்

புகரினன்மரத்துறுவெறியுலகெலாம்போர்ப்பப்

பகருமுழியிற்கால வெங்கடுங்கனல்பரு து

மகரவேலையின்வெந்தனந்தனவனங்கள்.

(இ - ன்.) அகநும் - அகிலமாங்கனும், அம் நறுகு சாந்தமும் - அழ  
கிய நறுமணமுள்ள சந்தன மரங்களும், முதலிய - முதலான, அனேகம் புகர்  
இல் நல் மரத்து - குற்றமற்ற சிறந்த பலமரங்களில், உறு - பொருந்திய,  
வெறி - வாசனை, உலகு எலாம் போர்ப்ப - உலகமுழுவுதும் வீசிக்கவிந்து  
கொள்ளுமாறு, —நந்தனவனங்கள்-சிங்காரப்பூந்தோட்டங்கள், —பகரும் ஊழி  
யில் - (தூல்களிற்) சொல்லப்படுகிற யுகாந்தகாலத்திலே, கால வெம் கடுங்  
கனல் பருகும் - மிகக்கொடிய காலாக்கினியினால் உறிஞ்சப்படுகிற, மகரம்  
வேலையின் - மீன்களையுடைய கடல்போல, வெந்தன—; (எ - று.)

• அந்நறுஞ்சாந்த மென்பது, அஞ்ஞாஞ்சாந்த மெனப் பேரேலி பெற்றது.  
'நன்மரத்து உறு வெறி உலகெலாம்போர்ப்ப' என்றதனால், அம்மரங்களின்  
நறுமணமிகுதி தோன்றும். கடலுவமையினால், நந்தனவனங்களின் பரப்  
பை பெறவைத்தார். (உக)

[இவ்வனல் எழுந்து தாவுதலால் கம்பகதருக்கள் எரி தல்.]

ந.0. மீனைப்பரந்தெழுக்கொழுஞ்சுடருலகெலாம்விழங்க

நினைப்பரும்பெருந்திசையுறநீரிசின்றநிலையாற்

சினைப்பரந்தெரிசேர்ந்திலநின்றவுஞ்சிலவுங்

கனற்பரந்தவுந்தெரிசிலகற்பகக்கானம்.

(இ - ன்.) மீனை பார்த்து எழு - மின்னலை வெளிவந்துகிற, கொழுஞ் சுடர் - செழுமையான (பென்னின்) சோதி, உலகு எல்லாம் வீழ்ந்த - உலகமுழுவதையும் கவிந்துகொள்ளுமாறு, நினைப்பு அரும பெருந் திசை உற விரிகின்ற நிலையால் - (இவ்வளவினதென்று) நினைத்ததற்கும் அருமையான பெரிய திக்குக்களை யளாவ ஒளிவீசுகின்ற தன்மையினால், —தற்பகம் கானம் - தற்பகவீருட்சங்கள், கனல் பார்த்தவும் சினை பார்த்து எரி சேர்ந்தில நின்றவும் சிலவும் தெரிகில - நெருப்புப்பற்றி யெரிகின்றவை இவைசில வென்றும் கிளைகளில் தாவி நெருப்புப்பற்றாது நின்றவை இவைசில வென்றும் வேறுபாடு அறியவொண்ணாதனவா யிருந்தன; (எ - று.)

இவ்வளவினால், தற்பகதருக்களைந்தனுட் சில தீப்பற்றியன; அக்கற்பகதருக்களெல்லாம் பொன்மயமாய் மின்னல்போன்ற பேரொளியை உலகமுழுவதும் வீசிக்கொண்டு நின்றதனால், அவற்றுள் தீப்பற்றியவை இவைசில வென்றும், தீப்பற்றாதவை இவைசில வென்றும் பகுத்துணரவொண்ணாதவையாயின என்பதாம்; மறைவணி. கீழ்வந்த கூ, டு - ஆஞ் செய்யுள்களோடு இச் செய்யுளை ஒப்பிடுக. முதலடியில், பார்த்து என்பது - உவமவாசகமாய் நின்றது; இதனைப் பிறவினைப்பொருளில்வந்த தன்வினை யெனக் கொண்டு, மின்னல்போன்ற ஒளியைப் பரப்பி யெனினும் அமையும். அன்றி, ஐ - அசை யென்று கொண்டால், மீனை பார்த்து - மின் பார்த்து என்றாகும். கானம் - மரங்களின் தொகுதி. கல்பக மென்ற வடசொல்; (வேண்டிவார்க்கு வேண்டுபவற்றைக்) கல்பிப்பது [உண்டாக்குவது] என்று காரணப்பொருள்பெறும். (கூ 0)

[புகை கடலைக் கவிந்துகொள்ளுதல்.]

நக. மூளும்வெம்புகைகிழுங்கலிற்சுற்றுமுழுநீர்  
மாளும்வண்ணமாமலைநெடுந்தலைதொறுமயங்கிப்  
பூளைவீயன்னபோவனபுணரியிற்புனன்மீன்  
மீளபாவைபுந்தெரிந்தில முகிற்கணயிசைய.

(இ - ன்.) மூளும் வெம்புகை - மூண்டெழுந்த வெவ்விய [நெருப்போடு கூடிய] புகையானது, சுற்றுறு முழுநீர் மாளும் வண்ணம் விழுங்கலின் - சுற்றிலுமுள்ள (கடலின்) நீர்முழுவதும் வற்றுமபடி (கடலைக்) கவிந்துகொண்டதனால், —மீன் மீள - (அங்கு இருந்த) மீன்கள் அப்பாற் செல்வனவாக, — முகில் கணம் - மேகக்கூட்டங்கள், புணரியில் புனல் மிசைய - கடலிலுள்ள நீரை யுண்ணுதற்கு (வந்து), யாவையும் தெரிந்தில. (புகைகவிந்துள்ளதனால்) கடலின்செய்திக் னெவற்றையுந் தெரிந்துகொள்ளாதனவாகி, மா மலை நெடுந்தலைதொறும் மயங்கி - (விரைந்து கீழிறங்கும்போது) பெரிய மலைகளின் உயர்ந்த சிகரங்களிற் பட்டு, பூளை வீ அன்ன போவன - (பெருங்காற்றிற் பட்ட) பூளைமலர்கள் போன்றவையாய்ச் சிதறிப்போவனவாயின; (எ - று.)

வெவ்விய அவ்வனற்புகை கவிந்துகொண்டதனால், மீன்கள் அலையுமாறு இலங்கையைச்சுற்றிலும் கடல்நீர் வற்றுவதாயிற்று; இஃது இங்னமாக,

கடல்நீரைப்பருகவருகிற மேசங்கள் புகைகவிதலினால் அக்கடலில் நீரிருப் பீதையும் இல்லாததையும் பகுத்தஉணராமற் கடலைக் குறித்து விரைந்து கீழிறங்கும்போது அக்கடலினுள்ளேயிருந்த மைநாகம் போன்ற உயர்ந்தமலைகளின் சிகரங்களில் தாக்கிச் சிதறவனவாயின வென்பதாம். 'மயங்கி' என்பதற்கு - புகைத்தொகுதியைக் கடலென மாறாகக் கருதி யென்றுக் கொள்ளலாம். பூனை - ஓர்செடி; அதன்மலர், மிகவெளியது. (கூக)

[உலகமுழுவதும் புகைநீடிதல்.]

நஉ. மிக்கவெம்புகைகளிழுங்கலின்வெள்ளியங்கிரியு

மொக்கவெற்பினோடென்னமுங்காக்கையினுருவ

பக்கவேலையின்படியதுபாற்கடன்முடிளி

றிக்கயங்களுங்கயங்களும்வேற்றுமைதெரியா.

(இ - ள்.) மிக்க வெம் புகை விழுங்கலின் - மிகுதியான வெவ்வியபுகை (சென்று உலகமுழுவதும்) கவிந்துகொண்டதனால்,--வெள்ளி அம் கிரியும் வெற்பினோடு ஒர்க - அழகிய வெள்ளிமலையான கைலாசமும் (கருநிறமாகக் காணப்படுகிற) மற்றமலைகளோடு ஒப்பாக,--அன்னமும் காக்கையின் உருவ - (வெண்ணிறமான) அன்னப்பறவைகளும் (கருநிறமான) காக்கைகளின் வடிவமாய்த் தோன்ற,--பார்கடல் பக்கவேலையின் படியது-(வெண்மையான) திருப்பாற்கடலானது அருகிலுள்ள, (கரிய)உவர்க்கடலின் தன்மையதாயிற்று; (மற்றும் அப்புகையின் சூழ்ச்சியால்), முடிவு இல் திக்கயங்களும் கயங்களும் வேற்றுமைதெரியா - அழியில்லாத (ஐராவதம்முதலிய வெண்ணிறமான) திக்கஜங்களும் (கருநிறமான) சாதாரணயானைகளும் வேறுபாடறிய வொண்ணாதனவாயின; (எ - று.)

வெள்ளியபொருள்களெல்லாம் கருநிறமாய்க் காணப்படும்படி எங்கும் புகைகம்மியது என்பதாம். இது, பிறிதீன்குணப்பெயலணி; அஃதாவது - ஒருபொருள் தனகுணத்தையிழந்து பிறிதொன்றின் குணத்தைக் கவர்தல்: இதனை வடநூலார் தக்குணலங்கார மென்பர். முடிவில் - திக்குக்களின் எல்லைகளிலுள்ள எனினுமாம். கைலாசகிரி திரிமூர்த்திகளுட் சிவபிரானுக்கு உறைவிடமும், அன்னப்பறவை பிரமனுக்கு வாகனமும், திருப்பாற்கடல் திருமாலுக்குப் புன்விகொள்ளுமிடமுமாய்ச் சிறத்தல்பற்றி, அவை இங்கு எடுத்துக் கூறப்பட்டன. திக்கஜங்களை எடுத்துக்கூறியது, உலகந்தாங்குஞ் சிறப்புடைமைபற்றி. (கூஉ)

[அரங்கமும் அரங்கியமும் கடலில் முழித்தல்.]

நங. கரிந்துசிந்திடக்கடுங்கனொடர்ந்துடல்கதுவ

வுரிந்தமெய்யினரோடினரீரீடையொளிப்பார்

விரிந்தகூந்தலுங்குஞ்சியுமிடைதலிற்றொழு

மெரிந்துவேகின்றவொத்தனவெறிதிரைப்பரவை.

(இ - ள்.) கரிந்து சிந்திட - (அகப்பட்ட பொருளுதவும்) கருகிமிழித் திமொறு, கடுங்கனல் தொடர்ந்து - கடுமையான நெருப்புத் தாவி, உடல் கதவ - தமது உடம்பில் மிகுதியாகப்பற்றுதலால், உரிந்த மெய்யினர் - தோ லுரிந்த உடம்பையுடையவர்களாய், ஒடினர் - ஒடிப்போய், நீரிடை ஒளிப் பார் - (தாபந்தணிதற்காகவும் தப்பியுய்தற்காகவும்) கடல்நீரில் மூழ்கி மறை பவர்களான இராக்கதர்களுடைய, விரிந்த கூந்தலும் குஞ்சியும் - விரிந்த கூத் தலும் குடியியும், மிடைதலின்-நீரின்மீதுபரவித்தோன்றுதலினால், எறி திரை பரவை நாமும் எரிந்து வேகின்ற ஒத்தன - வீசுகின்ற அலைகளையுடைய கடல்கள்தாமும் எரிந்துவேகின்றன: போன்றன ; (எ - று.)

கூந்தல் - பெண்மயிர்; அரக்கியருடையது. குஞ்சி-ஆண்மயிர்; அரக்க ருடையது. இவை செம்பட்டமயிர்க ளாதலின், இவை பரவுதலாற் கடல் கள் எரிகின்றனபோன்றன வென்றார்; துத்தறிப்பேற்றவணி. கீழ்வந்த இ - ஆஞ் செய்யுள், இங்கு நோக்கத்தக்கது. நாற்றிசைக் கடல்களாதலின், பன்மை கூறப்பட்டது. 'கரிந்துசிந்திட' என்றதை 'உரிந்த' என்றதனோடு கூட்டி யுரைத்தலுமாம். வேகின்ற - பெயர். (ருக)

[சிலஅரக்கியர் தம்மக்களுடனும் சுற்றத்தாருடனும் கடலில் விழ்தல்.]

ருசு. மருங்கின்மேலொருமகவு கொண்டுஅருதனிமகவை  
யருங்கையாற்பற்றிமற்றொருமகவுபின்னரற்ற  
நெருங்கினொரநெறிகுழல்சுறுக்கொளர்க்கிக்  
கருங்கடற்றலைவீழ்ந்தனரர்க்கியர்கதறி.

(இ - ள்.) மருங்கின்மேல் ஒரு மகவு கொண்டு - இடையிலே ஒருகுழங் தையை யெடுத்துக்கொண்டு, ஒரு தனி மகவை அருங் கையால் பற்றி - மற்ற றொருகுழந்தையை அருமையாகக் கையாற்பிடித்துக்கொண்டு, மற்று ஒருமகவு பின் அரற்ற - வேறொருகுழந்தை பின்னே அழுதுகொண்டுவர, நெருங்கினொ ரொடு - மற்றும்நெருங்கிய சுற்றத்தாருடனே, அரக்கியர்- இராக்கதமாதர்கள், நெறி குழல் சுறுக்கொள ரீக்கி - நெறித்தகூந்தலிலே சுறுசுறுவென்று நெருப் புப்பற்ற (அதனை)த் துடைத்து அலித்துக்கொண்டே, கருங் கடல்தலை கதறி வீழ்ந்தனர் - கரியகடலிலே கதறிக்கொண்டு விழுந்தார்கள்; (எ - று.)

தனி - ஒப்பற்ற எனினுமாம்; தனிக்கையால் என இயைப்பினும் அமை யும். (ருசு)

[ஆயுதகாலங்களில் ஆயுதங்கள் உருகி ஒன்றாதல்.]

ருரு. வில்லும்வேலும்வெங்குந்தமுமுதவியவிறகா  
யெல்லுடைச்சுடரெனப்புநரெஃகெலாமுருகித்  
தொல்லென்னிலைதொடர்ந்துபேருணர்வன்னதொழிலாற்  
சல்லியுண்டையிற்றிரண்டனபடைக்கலச்சாலை.

(இ - ள்.) படைக்கலம் சாலை - ஆயுதசாலைகளில்,—வீல்லும் வேலும் வெம் குந்தமும் முதலிய விறகு ஆய் - விற்களும் வேல்களும் வெவ்விய ஈட்டிகளும் முதலிய ஆயுதங்கள் விற்காக [திக்கு இரையும் ஆதாரமுமாக என்ற படி], எல் உடை சுடர் என புக்ர் எஃகு எலாம் உருகி - ஒளியையுடைய சூரியனென்னும்படி காந்தியுள்ள ஆயுதவடிவமாக இருக்கிற எஃகுகளெல்லாம் உருகி, தொல்லை நல் நிலை தொடர்ந்து - பழமையான தமது நிஜவ்ருபத்தை யடைந்து, பேர் உணர்வு அன்ன தொழிலால் சல்லி உண்டையின் திரண்டன - பேரறிவுக்கு ஏற்றசெயல்பெற்று எஃகுருண்டைகளாய்த் திரண்டன; (எ - று.)

திரளுதல் - உருட்சியாதல், கூடுதல். ஆதியிற் கட்டிக்கட்டியாகத்திரண்டிருந்த எஃகை யழித்தே கம்மியர் பலஆயுதங்களாகச் செய்துள்ளார்: அப் படைக்கலவடிவமாகவுள்ள எஃகுகளெல்லாம் இவ்வளவினால் உருகி மீண்டும் பழைய தமது உருவத்தை யடைந்து உண்டைகளாய்த் திரண்டன; ஒரு திரளிலிருந்து பலவேறுவகையாய்ப்பிரிந்து தனித்து நின்ற பிரானிகள் மீளவும் ஒற்றமைகொண்டு ஒருக்குசேர்தல் பேரறிவின் செய லாதலால், அச்சைதன்யகாரியத்தை அசேதநமாகிய எஃகின்மீது கற்பனைவகையால் ஏற்றி, 'பேருணர்வன்ன தொழிலால் உண்டையின் திரண்டன' என்றார். ஆயுதங்களிற்சம்பந்தமுள்ள மாப்பகுதிகள் விற்காக என்பது, முதலடியின் கருத்து. எல் - பகல், வெயில்; அதனை யுடைய சுட ரொனவே, சூரியனென்றதாயிற்று. சுடர் - சோதி. எஃகு - உருக்கு; லோஹாவகைகளி லொன்று. உண்டை - உருண்டை யென்பதன் மரூஉ. பின்னிரண்டடிக்குப் பிறவாற்றான் உரைப்ப ரொனும் பொருந்தமாயிற் கொள்க.

(கரு)

[யானைகா எரிப்பட்டு ஓடுதல்.]

நக. செய்தொடர்க்கழல்வல்லியும்புரையுஞ்சிந்தி  
நொய்துனிட்டவன்றறிபறித்துடலெரிதுழைய  
மொய்தடச்செவிநிறுத்திவான்முதுகினின்முறுக்கிக்  
கையெடுத்தழைத்தோடினவோடைவெங்களிமா.

(இ - ள்.) ஓடை வெம் களி மா - நெற்றிப்பட்டமணிந்த வெவ்விய மதக்களிப்புடைய யானைகள்,—உடல் எரி துழைய - (தமது) உடம்பிலே நெருப்புப் பிடிக்கவே,—சுடல் தொடர் செய் வல்லியும் - தமது கால்களிற் பூட்டுதல் செய்த விலங்குகளையும், புரையும் - கட்டுக்கயிற்றையும், சிந்தி - அறுத்தச் சிதறிலிட்டு,—ஓட்ட வல் தறி நொய்தின் பறித்து - (தம்மைக் கட்டுதற்கு ஆதாரமாக நாட்டிய) வலியதூண்களை எளிதிற் பெயர்த்துக்கொண்டு,—மொய் தட செவி நிறுத்தி - வலிய பெரிய காதுகளை அசையாமற் கொண்டு, வால் முதுகினின் முறுக்கி - வாலே முதுகின்மேலே முறுக்கிநீட்டி, கை எடுத்து அழைத்து - துதிக்கையைத் தூக்கிக் கதறிக்கொண்டு, ஒடின—  
தன்மைநவீர்பியணி. நொய்தின் - சிறிதுஞ் சிரமமின்றி, அலட்சியமாக என்றபடி. தறி - கட்டுத்தறி. அழைத்தல் - கூவிலீரிடுதல்.

(கக)

[பறவைகள் கடலில் விழுந்து அழிதல்.]

௩௭. வெருளும் வெம்புகைப்படலையின்மேற் செலவெருவி  
யிருளும் வெங்கடல்விழுந்தன வெழுந்திலபறவை  
மருளின் மீன்கணம் விழுங்கிடவுலந்தன மனத்தோ  
ரருளில் வஞ்சரைத்தஞ்சமென்றடைந்தவரணைய.

(இ - ள்.) வெருளும் வெம்புகை படலையின் - (காண்பவர்) அச்சங் கொள்ளத்தக்க வெவ்வியபுகைக்கூட்டம் பரவியதனால், மேல் செல வெருவி - வானத்திற் பறந்து செல்லுதற்கு அஞ்சி, இருளும் வெம்ப கடல் விழுந்தன - கருநிறங்கொண்ட கொடியகடலிலே விழுந்தனவாகிய, பறவை - பறவைகள், எழுந்தில - (பின்பு) வெளியெழாமல், மருளின் மீன்கணம் விழுங்கிட உலந்தன - மாறுபாட்டையுடைய மீன்கூட்டங்கள் (தம்மை) உண்ணுதலால் ஒழிந்துபோயின; (அவை), மனத்து ஓர் அருள் இல் வஞ்சரை தஞ்சம் என்று அடைந்தவர் அணைய - மனத்திலே அருளொன்பது சிறிதும் இல்லாத வஞ்சகர்களைத் தம்மக்கு அடைக்கலமாகக்கருதிச் சரணமடைந்தவர்களைப் போன்றன.

மனத்திற் சிறிதும் அருளில்லாத வஞ்சகர்களைப் பிறரிடத்து அச்சத் தாற் கதியாக அடைந்தவர்கள் அவரற்பாதுகாக்கப்படாது அழிக்கப்பட்டுத் தொலைவர்; அவர்களை, புகைத்திரளுக்கு அஞ்சிக் கடலைப் புகளிடமாகக்கொண்டு அங்கு மீனினம் விழுங்குதலால் அழிந்துபோன பறவைகட்கு உவமை கூறினார். பறவைகள் மீன்களைப்பிடித்துத் தன்னும் இயல்பின வாதலால் அப்பகையுயிர்கள் பக்கல் மாறுபாடுகொண்ட மீன்க ளென்பார், 'மருளின் மீன்கணம்' என்றார். தம்மைவிழுங்கும் உயிர்கள் அவற்றிற்கு உரிய இடத்தை விட்டுத் தாம்வாழ்ந்தமான நீர்நிலையில் வந்து அகப்பட்டுக்கொள்ளவே, அவற்றை மீன்கள் வைரந்திர விழுங்கின வென்க; ('நெடுமபுனலுள் வெல்லு முதலை யடும்புனலி, வீங்கி நைதனைப் பிற' என இடனறிதலிற் கூறியது உணரத்தக்கது.) மருள் இல் என்று பிரித்து, (அஞ்சவேண்டிய அப்பறவைகட்கு) அஞ்சதலில்லாத என்னுமாம். படலை - படலமென்ற வட சொல்லின் விகாரம். அணைய - பலவின்பாற்குறிப்புமுற்று. புகைப்படலையின்மேல் செல - புகைக்கூட்டத்தைக் கடந்து அப்பாற்செல்ல என்னுமாம்.

(௩௭)

[இராவணர் மாளிகையில் தீப்பற்றுகதல்.]

௩௮. நீரைவற்றிடப்பருகிமாநெடுநிலந்தடவித்  
தாருவைச்சுட்டுமலைகளைத்தழற்செய்துதனிமா  
மேருவைப்பற்றியெரிசின்றகாலவெங்கனல்போ  
லூரைமுற்றுவித்திராவணன்மனைபுக்கதுயர்தீ.

(இ - ள்.) நீரை வற்றிட பருகி - நீரை வற்றும்படி உறிஞ்சி, மா நெடுநிலம் தடவி - மிகப்பெரிய பூமியிற் பரவி, தாருவை சுட்டு - மரங்களை

யெரித்து, மலைகளை தழல் செய்து - மலைகளை வேகப்பண்ணி, தனி மா மேருவை பற்றி எரிகின்ற - ஒப்பற்ற பெரிய மேருமலையைப் பற்றி யெரிகிற, கால வெம் கனல் போல் - வெவ்விய கற்பாந்தகாலாக்கினிபோல, —உயர் தீ - உயர்ந்துதாவுகிற அந் நெருப்பானது, ஊரை முற்றுவித்து - அவ்விலங்காநகரம் முழுவதையும் எரித்து அழித்து, இராவணன் மனை புக்கது - (அந்நகரினிடையே யுள்ள) இராவணனது மாளிகையிற் பிரவேசித்தது; (எ-று.)

பூமியினிடையே பொன்மயமாய் உயர்ந்துள்ள மகாமேருகிரி - அந்நகரினிடையே உயர்ந்துவிளங்குகிற பொன்மயமான இராவணன் மாளிகைக்கு உவமை. சுற்றிலும் எரித்துப் பின்பு இடைபிலுள்ள மேருவிற் புகுங் காலாக்கினிபோல, இவ்வக்கினி அவ்ஹரைச் சுற்றிலும் எரித்துப் பின்பு இடையிலுள்ள இராவணனரண்மனையிற் புக்கதென்க. 'எரிக்கின்ற' என்பதும் பாடம்.

(௩௮)

[அங்குஉள்ள தேவசாதியாரனைவரும் கலங்கி நிலைகுலைந்து ஒடுதல்.]

௩௯. வானமாதருமற்றுளமகளிருமறுகிப்  
போனபோனதிக்கறிகிலானவரும்போன  
ரேனைன்றவரெங்குனுமிரித்தனரிலங்கைக்  
கோனவானவர்பத்கொண்டநாளெனக்குலைந்தார்.

(இ - ள்.) வானம் மாதரும் - (அவ்விராவணன் மாளிகையிலுள்ள) தேவதாஸ்திரீகளும், மற்று உள மகளிரும் - மற்றுமுள்ள (யகந் கந்தர்வ கிந்தராதி தேவகண) ஸ்திரீகளும், அனைவரும் - ஆகிய எல்லாரும், மறுகி - கலங்கி, போன போன திக்கு அறிகிலர் போனார்-தாம், தாம்செல்லுகின்றதிசை (இன்ன தென்று தாம்) அறியாதவர்களாய்க் கண்டபடி சிதறி ஒடிப்போனார்கள்; ஏனை நின்றவர் - மற்றும் (அங்குக் குற்றேவல் செய்து) நின்றவர்களான தேவசாதியார், எங்குளும் திரிந்தனர் - எல்லாவிடங்களிலும் சிதறியோடினார்கள்; (இங்ஙனம் தேவசாதி ஸ்திரீகளும் ஆடவர்களும்), இலங்கை கோன் அவானவர் பதி கொண்ட நாள் என்குலைந்தார் - இலங்கையரசனான இராவணன் அந்தத் தேவலோகத்தை வென்று தனதாக்கிக் கொண்ட அக்காலத்தில் (இங்ஙனம்) போல நிலைகுலைந்தார்கள்; (எ - று.)

அவ்வானவ ரென்பது, அவானவ ரெனத் தொக்கது. போன = போகின்ற: இயல்புபற்றி வந்த காலவழுவமைதி; கீழ்வந்த நான்காஞ் செய்யுளிலும் இது. 'போனபோனதிக்கு அறிகிலர்' என்பதற்கு - ஒருவர்போன திசையை மற்றொருவர் அறியாதவராய் என்று உரைப்பாரு முளர்.

(௩௯)

[அங்குஉள்ள கல்துரி முதலிய புகைய, நெடுத்தாரம் மணம்விசுதல்.]

௪௦. நாளியுந்நறுங்கலவையுங்கற்பகநக்க

பூவுமாரமுமகிலுமென்றினைபனபுகையத்

தேவுதேன்மழைசெறிபெருங்குலமெனத்திசையின்

பாவைமாரநறுங்குழல்களும்பரிமளங்கமழந்த.



(இ - ன்.) (அவ்விராவணன்மாளிகையிலே யிருக்கிற), நாவியும் - கஸ்தூரியும், நறுங் கலவையும் - வாசனையையுடைய (குங்குமப்பூ முதலிய) கலப்புக்கு உரிய பொருள்களும், கற்பகம் கக்க பூவும் - கற்பகவிருகங்களினின்றுகொணரப்பட்ட மலர்ந்த பூக்களும், ஆரமம் - சந்தனமும், அகிலும் - அகிற்கட்டைகளும், என்று இனையன - என்று இத்தன்மையனவான பொருள்கள், புகைய - தீப்பற்றி வெந்துபுகைதலினால், - தேன் மழைசெறி தேவுபெருங் குலம் என - தேன்மழைபொழிகின்ற தெய்வத்தன்மையை யுடைய பெரிய மேகக்கூட்டம்போல வுள்ள, திசையின் பாவைமார் நறுங் குழல்களும் - தித்தேவிகளுடைய இயற்கைநறுமணமமைந்த கூந்தல்களும், பரிமளம் கமழ்ந்த - (இப்புனைவாசம்வீச) நறுமணங்கமழ்வனவாயின; (எ - று.)

எண்ணிசையெல்லையளவும் அப்புனை பரவி நறுமணம்வீசிய தென்க. தித்தேவமதகள் பெண்பாலா ராதலால், 'திசையின்பாவைமார்' எனப்பட்டனர்; இன் - சாரியை - பாவைமார் - சித்திரப்பதுமைபோ லழகிய மகளிர், தேவஸ்திரீகளுடைய கூந்தலில் இயற்கை நறுமண முண்டென்பது கொள்கையாதலால், 'திசையின்பாவைமார் நறுங்குழல்கள்' என்றார். 'அவைகளும் பரிமளங்கமழ்ந்த' என, இயற்கை நறுமணமுள்ளவற்றிற்குச் செயற்கைநறுமணங்கற்பித்தவாறு. அவர்கள் கூந்தல்கள் இங்ஙனம் இயற்கைத் தெய்வமணம் வீசவனவும், குடியமலர்களினின்று தேன்பெருக்கைச் சொரிவனவுமாய், கரிய பெரிய வடிவத்திற் காளமேகம்போலிருத்தல்பற்றி, 'தேவு தேன்மழைசெறிபெருங்குலமென' எனப்பட்டது. நிலவுலகத்தைப் பாதுகாத்தலும், இத்திரனும் வருணனுமாகிய தலைமைத்தேவர்களின் கட்டளைப்படி நடத்தலும், வாணத்திற் சஞ்சரித்தலும், நல்லவருள்ளவிடத்தே மழைபொழிதலும் முதலிய சிறப்புக்கள் பற்றி, மேகத்துக்கு 'தேவு' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்ட தெனினுமாம். 'மழைசெறிகுலம்' எனவே, மேகக்கூட்டமென்றதாயிற்று. நாவி - மிருகநாயி; கஸ்தூரிமா என்னும் ஒருவகைச் சாதி மாளினது நாயினின்று எடுக்கப்படுவது. கலப்பது கலவையெனக் காரணப்பெயர். நறுங்கலவை - வாசனைக்கலப்புப்பண்டங்கள். நகுதல் - சிரித்தல்; இங்கு, மலர்தல்.

(சு,0)

[இராவணன்மாளிகையின் ஏழிலையுயரிகைகளும் எரிதல்.]

சுக. சூழும்வெஞ்சுடர்தொடர்ந்திடயாவருந் தொடரா .

வாழி வெஞ்சினத்தாண்டொழிலிர வணன்மணியி

ஹாழிவெங்கனலுண்டிவலகமென்றயர்ந்த

வேழும்வெந்தனவெரிந்தனநெடுநிலையேழும்.

(இ - ன்.) சூழும் வெம் சுடர் தொடர்ந்திட - எங்குஞ்சூழும்நெடுகின்ற வெவ்விய கொருப்புப் போய்த் தாலியதனால், - யாவரும் தொடரா - எவருங்கிட்டவொண்ணாத, ஆழி வெம் சினத்து ஆண் தொழில் இராவணன் முனையின் - (உலகத்தையழிக்கும்) கடல்போன்ற கடுங்கோபத்தையும் பராக்கிர

மச்செய்கையை முடைய இராவணனது மாளிகையின், நெடு நிலை ஏழும்- உயர்ந்த உபரிகையெடுக்குக்கள் ஏழும்,—உலகம் என்று உயர்ந்த ஏழும் ஊழி வெம் கனல் உண்டிட வெந்து அன - உலகங்களென்று சொல்லப்பட்டு (ஒன்றன்மேலொன்றாக) உயர்ந்துள்ள எழுதிடங்களும் வெவ்விய கற்பாந்த காலாக்கினி உண்ணுதலா வெரிந்தாற்போன்றனவாய், எரிந்தன—; (எ - று.)

ஒன்றன்மேலொன்றாக வுயர்ந்த எழுநிலைக்கு அங்ஙனமுள்ள எழுஉலகங்களும், இப்பெருந்தீக்கு ஊழித்தீயும் உவமை யெனக் காண்க. தொடர்ந்திட எரிந்தன வென்று இயையும். யாவருந்தொடரா என்பது - சினத்துக்கும், இராவணனுக்கும், மனைக்கும் அடைமொழியாகத்தக்கது. இரண்டாமடியின் முதலில் 'வாழி' என்று எடுத்து, அசையெனக் கொள்ளுதலு மொன்று: இ - சாரியை யென்று கொண்டு, வாழ் - வாழ்கின்ற எனினுமாம். ஆண் தொழில் - பொருஷம். 'வெந்தென்' என்ற பாடத்துக்கு, வெந்து என - வெந்தாற்போல வென்க. முதலடியில் 'தொடர்ந்திட,' 'தொடரா' என மாறுபட்ட சொற்கள் வந்தது, தொடர்புரண்.

(சக)

[இராவணனாண்மனை எரிதல்]

சுஉ. பொன்றிருத்தியதாயதாவிராவணன்புரைதீர்

குன்றமொத்துயர்தடநெடுமானிலைக்கோயி

னின்றதுற்றெரிபுகிடநெரிவுறவுருகித்

தென்றிசைக்குமோர்மேருவுண்டாமெனத்தெரிந்த.

(இ - ள்.) இராவணன் - இராவணனுடைய, புரை தீர் - குற்றமற்றதும், குன்றம் ஒத்த உயர் - மலைபோலுயர்ந்ததும், தட நெடு மா நிலை - அகன்ற நீண்ட பெரிய (எழு) நிலைகளையுடையதுமான, கோயில் - அரண்மனையானது,—பொன் திருத்தியது ஆயதால் - பொன்னினால் செய்யப்பட்டுள்ளதானது பற்றி,—எரி நின்றது உற்று பருகிட நெரிவுற உருகி-நெருப்பு (இருத்தலும் படுத்தலு மின்றி) எழுந்துநின்றதற்போலோங்கி யுண்ணுதலால் [வரித்தலால்] (அந்தஅடுக்குக்கள்) நெரிந்து ஒருபிண்டமாம்படி வெந்து இஷ்கி, தென்றிசைக்கும் ஓர் மேரு உண்டி ஆம் என தெரிந்த - தெற்குத் திக்கிலும் ஒரு மருமலை யுள்ளதென்று சொல்லும்படி தோன்றிற்று; (எ - று.)—ஆம் - அசை.

தீர்த்துப்பெயர்வணி. இந்தப் பரதகண்டத்துக்கு நெடுந்தூரம் வடக்கே ஜம்பூத்வீபத்தின் நடுவில் பொன்மயமாய் ஒங்கிய மகாமேருகிரி இருக்கின்ற தென்பது, புராணப்பிரசித்தம். தென்கடலிடையேயுள்ள தீவாகிய இலங்காபுரியிலிருக்கிற இராவணனது பொன்மயமாயோங்கிய அரண்மனை, தீப்பற்றுதலா விளகி விளங்கி, தென்திசையிலுள்ளதொரு மேருகிரியைப் போலு மென்க. பிரசித்தமான மேருமலை வடதிசையிலுள்ளதாதலால், 'தென்திசைக்கும்' என்ற உம்மை - இறந்தததமுலியஎச்சப்பொருளது. (தீப்பாசப்படலத்தில் "தென்திசைக்கு மோர் வடவனல் திருத்தியதென்ன")

என வந்ததும், வில்லிபுத்தூரார்பாரதத்தில் “கிறைகள்வாரி யம், மேற்றி  
சைக்கு மொரு மேரு வுண்டென வயர்த்தினு னிகரில்வீரனே” என்றதும் -  
இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கன.) தெரிந்த - தெரிந்தது என்பதன் விகாரம்,  
தீர், உயர் என்றவை - கோயிலுக்கு அடைமொழி. புராதீர் - ஒப்பற்ற எளி  
னுமாம், உற்று - உவமவாசகம். ‘நின்றது உற்று எரி பருகிட’ என்பதற்கு -  
தீ நிலைபெற்றுப் பொருந்திப்பருகிட என்றலும் அமையும். நீர்க்கு உரியதான  
பருகுத லென்ற சிறப்புவினையை இங்கு நெருப்புக்குக் கூறியது, ஒன்றன்  
வினையை மற்றொன்றன்மே லேற்றிக் கூறும் உபசாரவழக்கு. கிசைக்கு -  
உருபுமயக்கம். ‘நின்றதுதற்றெரி’ என்பதும் பாடம்; அது நின்று விழுங்கு  
கிற என்று பொருள்படும்.

(சஉ)

[இராவணன் முதலிய அரக்கர்கள் தப்பியாய்ந்த, இலங்கை வெந்தழிதல்.]

சுந. அனையகாலையினரக்கனுமரிவையர்குழுவும்  
புனைமணிப் பொலிபுட்பகனிமானத்துப்போனார்  
நினைபுமாத்திரையாவருநீங்கினர்நினையும்  
வினையிலாமையின் வெந்ததவ்வினங்கன்மேலிலங்கை.

(இ - ள்.) அனைய காலையின் - (அவ்வாறு இராவணனரண்மனைவேகின்று)  
அப்பொழுது, — அரக்கனும் - தலைமையாக்களுள் இராவணனும், அரிவையர்  
குழுவும். (அவனுக்கு உரிமைபூண்ட) மகளிரது கூட்டமும், புனை மணி பொலி  
புட்பகவிமானத்து போனார் - அழகிய ாத்தினங்களினால் விளங்குகின்ற  
புஷ்பகவிமானத்தின்மே லேறி (வானத்திற்சென்று) தப்பிப்பிழைத்தார்கள்;  
யாவரும் - (எரிந்திறந்தவர்கள்போக மற்றையரக்கர்கள்) அனைவரும், நினை  
யம் மாத்திரை சிங்கினர் - நினைத்தமாத் திரத்தினால் எழுந்து (வானத்திற்  
சென்று) தப்பியுய்ந்தார்கள்; நினையும் வினை இலாமையின் - அங்ஙனம்  
நினைக்குந்தன்மை யில்லாமையால், அ விலங்கல்மேல் இலங்கை வெந்தது -  
அந்தத் திரிகுடமலையின்மேலுள்ள இலங்காபுரியானது வெந்துபோயிற்று.

புஷ்பகமென்ற விமானம், தன்மேலேறியவர் நினைத்தவிடத்தில் அவர்  
நினைத்தபடி செல்ல வல்லது; எத்தனைபேர் ஒருங்குஎறிஞ்ஞலும் அத்தனை  
பேர்க்கும் தான் வளர்ந்த இடங்கொடுப்பது; ஆகியிற் குபேரனுக்குப் பிரம  
னிடத்திலிருந்து வரமாகக் கிடைத்தது. பின்பு - இராவணன் தேவர்களை  
யும் முனிவர்களையும் மிகுதியாகவருத்துதலை யறிந்த குபேரன் தம்பியென்  
னும் அன்பினால் ஒருதூதன்மூலமாக ‘இங்ஙனஞ்செய்வது தகுதியன்று’  
என்று தெரிவிக்கவே, அதுகேட்டவளவில் இராவணன் பெருங்கோபங்  
கொண்டு சேனையோடுசென்று அவனை யெதிர்த்துப் பொருதுவென்று அவ  
னது புஷ்பகவிமானத்தைக் கவர்ந்துகொண்டு அதன்மேலேறி இலங்கைக்கு  
மீண்டான்; அதுமுதல் அவ்விமானம் இராவணன் வசமாய் இலங்கையில் இருந்  
தது. இப்பொழுது இராவணன் தனக்குஉரியமகளிர்களுடன் அவ்விமானத்  
திலேறி விசும்பிற்சென்று இவ்வெரிக்குத்தப்பியுய்ந்தன னென்பது, முன்னி

ரண்டடியிற் கூறப்பட்டது. அரசர்கள் முதலியோர் இயல்பிற் காமசாரிக னாதலால் [நினைத்தபடி சஞ்சரிக்கவல்லவர்க ளாதலால்] புஷ்பகத்திற் சென்ற வர்போக மற்றையோர் நினைத்தமாத்நிரத்தில் வானத்திலெழுந்து சென்று தப்பிப்பிழைத்தன ரென்பார், 'நினையுமாத்திரை யாவரும் நீங்கினர்' என் றார். அங்ஙனம் நினைத்து அப்பாற் செல்லுந் திறம் உயர்திணையாகிய அரசு கர்க்கு இருப்பதுபோல, அவர்களிராசதானியாகிய அசேதநமான இலங் காபுரிக்கு இல்லாமையால், அதுமாத்திரம் தப்பியுய்தலின்றி இருந்தவிடத்தி லிருந்தபடி எரிந்தழிந்த சென்பது, 'நினையும்வினை யிலாமையின் வெந் தது அவ்விவங்கன்மே விவங்கை' என்பதன் கருத்து. இது, கவிசமத்தாரம்.

'அரிவையர்குழு' என்ற தொடர் - ஒன்றன்கூட்டத் தற்கிழமைப்பொ ருளதாகிய ஆறும்வேற்றுமைத்தொகை; இது, பிண்டித்தபொருளாகிய குழுவை நோக்குமிடத்து அஃறிணையாயினும், பிண்டிக்கப்பட்ட பொருளாகிய அரசக்கரை நோக்குமிடத்து உயர்திணையாதலால், அவ்வொற்றுமையம் பற்றி, 'போளுர்' என்ற உயர்திணைமுடிபைக் கொண்டது; இனி, 'பொன்னனும் குதிரையும் வந்தார்கன்' என்றற்போல, 'அரக்கனும் அரிவையர்குழுவும் போளுர்' என உயர்திணையும் அஃறிணையும் விரவிச் சிறப்பினால் உயர்திணை முடிபைப் பெற்ற நினைவுமுடிவமைதி யெனினும் அமையம்.

இனி, அனையாசாலையின் அரசக்கலும் அரிவையர் குழுவும் (மற்றும்) யாவரும் நினையுமாத்திரை [நினைக்குமளவினுள்ளே மிகவிரைவிலே யென்ற படி] புட்பகவிமானத்துப் போளுர் நீங்கினர்; (அங்ஙனம் அனைவரும் தப்பி யோடித் தம்மைத் தாம் பாடாதுத்தக்கொள்ளாதற்கு உரிய முயற்சி செய்தற்கு மாத்திரமே அவகாசமிருந்ததனாலும், சீயினனவ மிகப்பெரிதாயிருந்ததனாலும், அதனை அவிக்குமாறு) நினைக்குத்தன்மை (எவரிடத்தும்) இல்லையானதனால், அவ்விவங்கன்மேவிவங்கை வெந்தது என்ற உரை கூறப் பென்றது. நினையம் வினையாலாமையின் - நினைத்தற்குமுடியாதபடி யெனினுமாம். (சக)

[இராவணன் அரசக்கரைநோக்கி 'இலங்கையெரியுட்பேடலம்?'

என்பல்.]

சக. ஆழிநதேரவன் உக்கரையழிவழிநோக்கி  
யேழுக்கேடுழைவநிக்குபயலசங்கனெரியு  
ழுழிக்காலம்வந்துற்றதோழிநிதலேறுண்டோ  
பாழிநிதிச் சுடவெங்கிதன்னகரைப்புகர்ந்தான்.

(இ - ள்.) ஆழி தேரவன் - ஒற்றைச்சக்கரம்பூண்ட தேரையுடையவ னான சூரியம்போல (வானத்துப் புஷ்பகவிமானத்தின் மீது) விவங்குபவளு கிய இராவணன், அழல் எழ - கோபத்தால் (தன்கண்களினின்று) நெருப்பு எழ, அரசக்கரை நோக்கி - இராக்கதர்களைப் பார்த்து, 'எழுக்கு ஏழ் என அடுக் கிய' உலகங்கள் எரியும் ஊழிக்காலம் வந்து உற்றதோ - எழுடன் ஏழாக

[பதினான்காக] ஒன்றன்மீது ஒன்று அடுக்காய் அமைக்கப்பெற்ற உலகங்களெல்லாம் எரியும்படியான கற்பாந்தகால் வந்துசேர்ந்ததோ? பிறிது வேறு உண்டோ - மற்றும் வேறு யாதேனும் உண்டாயிற்றோ? பாழிதீ சுட நகர் வெந்தது என் - (இங்ஙனம்) பெருநெருப்பு எரித்தலால் இவ்விலங்காபுரி வெந்த காரண மென்ன? என பகர்தான் - என்று வினாவினான் ; (எ - று.)

பாழி - பெருமை; வலிமையுமாம். பகர்தல் - சொல்லுதல். 'சுடவந்தது' என்ற பாடத்துக்கு - பெருந்தீ எனது நகரத்தைச் சுடும்படியான காரண மென்க. (சச)

[நிகழ்ந்தசெய்தியை அரக்கர்க்காக, இராவணன் கோபித்தல்.]

சரு. கரங்கள் கூப்பினர்தங்கிளை திருவொடுங்காணை

ரிரங்குகின்ற வல்லரக்கீ நியம்பினரிறையோய்

தரங்கவேலையினெடியதன்வாலிட்டதழலாற்

குரங்குசுட்டதீதென்றலுமிராவணன்கொதித்தான்.

(இ - ள்.) (அங்ஙனம் இராவணன் வினாவியவளவிலே),—தம் கிளை திருவொடும் காணா இரங்குகின்ற வல் அரக்கர் - தமதுசுற்றத்தாரையும் செல்வத்தையும் காணாதவர்களாய் [இழந்தவர்களாய்]ச் சோகித்துக்கொண்டிருக்கிற வலிய இராக்கதர்கள், கரங்கள் கூப்பினர் ஈது இயம்பினர் - தங்கள் கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு [அஞ்சலிசெய்துகொண்டு] இங்ஙனஞ்சொல்லலாளுர்கள்:—(என்னவென்றெனில்,—) 'இறையோய் - தலைவனே! தரங்கம் வேலையின் நெடிய தன் வால் இட்ட தழலால் - அலைகளையுடைய கடலினும் நீண்ட தனதுவாலிலே (நாம்) கொளுத்திய நெருப்பைக் கொண்டு, குரங்கு சுட்டது ஈது - குரங்கு இவ்வாறு சுடலாயிற்று,' என்றலும் - என்று சொன்னவுடனே,—இராவணன் கொதித்தான் - இராவணன் கோபதாபங் கொண்டான்; (எ - று.)

கிளை - உவமையாகுபெயர். சுட்ட தீது என்றுபிரித்து, குரங்கு எரித்த தீமை (இது) என்று பொருள் கொள்ளலுமாம். (சரு)

[இராவணன் சிலகூறிக் கிரித்தல்.]

சகா. என்று கொல்குரங் கன்னதில் வலிபுள திலங்கை,

நின்று வெந்துமாநீ நெழு கின்றது நெருப்புத்

தின்று தேக்கிடு கின்றது தேவர்கள் சிரிப்பார்

நன்று நன்றுபோர் வலியென விராவணனக்கான்.

(இ - ள்.) குரங்கு அன்னது - குரங்கு போன்ற எளியபிராணி, என்று சொல் - எப்பொழுதுதான், இவ்வி உளது - (கடல்கடந்துவந்து இலங்கையை யெரிக்கும்படியான) இவ்வகைவலிமை யுள்ளது! இலங்கை - இலங்காபுரியானது, நின்று வெந்து மாநீறு எழுகின்றது - முழுவதும் எரிந்து பெருங்

சாம்பல் பறக்கின்ற தாயிற்று! நெருப்பு தின்று தேக்கிடுகின்றது - நெருப்பு (இந்நகரத்தை) உண்டு எப்பமிடுகின்றதாயிற்று!! (இதனைக்கண்டால்), தேவர்கள் சிரிப்பார் - (நம்மால் வென்று வலிதொலைக்கப்பட்டவர்களான) தேவர்கள் நகைப்பார்களே!! போர் வலி நன்று நன்று - (நமது) போர்த்திறம் மிக நன்றாயிருக்கின்றது!!!' என - என்று சொல்லி, இராவணன்—, நக்கான் - சிரித்தான்; (எ - று.)

'குரங்கன்னது' என்றதில், 'அன்னது' என்றது - ஒப்பில்போலியாய் நின்றது. 'நின்று' என்பதை அசையென்றுங் கொள்ளலாம். தேக்கிடுதல் - நிறைந்து தெவிட்டுதலுமாம். 'நன்றுநன்று' என்றது, இகழ்ச்சிக்குறிப்பு. ()

வேறு.

['அக்கினிதேவனைப் பிடித்துவாருங்கள்' என்று இராவணன் கோபத்தால் அரக்கரைநோக்கிச் சொல்லுதல்.]

சஎ. உண்டநெருப்பைக், கண்டனர் பற்றிக்,

கொண்டனை கொன்று, ணண்டரை வென்றான்.

(இ - ள்.) 'உண்ட நெருப்பை - (இங்ஙனம் இலங்கையை) எரித்த அக்கினியை, கண்டனர் பற்றிக்கொண்டு அனை - நாடிப்பிடித்துக்கொண்டு வருவீர்களாக', என்றான் - (இன்று அரக்கர்களைநோக்கிக் கோபத்தோடு கூறினான்: (யாவனெனில்,—) அண்டரை 'வென்றான் - முன்பு தேவர்களைச் சயித்தவனான இராவணன்; (எ - று.)

முன்பு எல்லாத் தேவர்களையும் வென்று ஆட்கியவனாதலின், அச்செருக்கினால், இப்பொழுது 'தலையெடுத்துத் திக்குசெய்யலான அக்கினியைப் பிடித்துக் கொண்டு வாருங்கள்' என்றான், கோபத்தோடு தண்டிக்கும் கருத்துடையனெயென்க. ஆகவே, 'அண்டரை வென்றான்' என்ற பெயர் - ஸாபிப்ராயவிசேஷ்ய மாதலால், கருத்துடையனாகோவியணி, கண்டனர் - முற்றெச்சம்.

இதுமுதல் நான்கு கவிகள் - பெரும்பாலும் முதற்சீர் விளச்சீரும், இரண்டாவது தேமாச்சீரு மாகிய குறளடி [இருசீரடி] நான்கு கொண்டு வந்த வஞ்சித்துறைகள். (சஎ)

[அதுமனைப் பிடித்துவரும்படி இராவணன் அரக்கர்க்குத் கட்டினாய்ந்தல்.]

சஅ. உற்றகலாமுன், சுற்றகுரங்கைப்,

பற்றுமினென்றான், முற்றுமுனிந்தான்.

(இ - ள்.) (மற்றும் இராவணன்), முற்றும் முனிந்தான் - பெருங்கோபங் கொண்டவனாய், (அரக்கர்களை நோக்கி), 'சுற்றகுரங்கை - (நமக்கு இவ்வளவு அதிகரிசெய்யத்) தேர்த்த குரங்கை, உற்று அகலாமுன் பற்றுமின் - விரைந்து

ஒடிப்போகாதமுன்னே பிடித்துவாருங்கள்', என்றான் - என்று கட்டளையிட்டான்; (எ - று.)

உற்று - (நிங்கள்) போய், பற்றுமின் என்று இபைத்தும் பொருள் கொள்ளலாம். இனி, உற்ற கலாம் முன் கற்ற என்று பிரித்து, பரிய கலகத்தை [போரை] முன்னமே தேர்ந்துள்ள என்று உணர்ப்பாரு முளர். கலாம் - வட சொற்சொதைவு. முற்றும் முனிந்தான் - கோபமயமானவனுப் என்றபடி. (சஅ)

[உடனே பல வீரர்கள் செல்லுதல்.]

சக. சாரயனின்றார், வீரர்விரைந்தார்,

நேருதுமென்றார், தேரினர்சென்றார்.

(இ - ன்.) சார் அயல் நின்றார் - அவ்விராவணனைச்சார்ந்த பக்கத்திலே நின்றவர்களாகிய, தேரினர் வீரர் - இரத்தாதிபதிகளான வீரர்கள், நேருதும் என்றார் - 'அவ்வணமே செப்புவாம்' என்றுகொல்லி, விரைந்தார் சென்றார் - விரைந்து சென்றார்கள்; (எ - று.)

சார் அயல் - அடுத்த அருகில். நேருதல் - உடன்படுத்தல், எதிர்த்தல், பொருதல்.

(சக)

[மற்றும் பலவீரர்கள் அவர்களுடன் செல்லுதல்.]

ஓ. எல்லையி கந்தார், வில்லர்வெ குண்டார்,

பல்லதி காரத், தொல்லர்தொ டர்ந்தார்.

(இ - ன்.) எல்லை - இடந்தார் - அளவுற்றவர்களான, வில்லர் - வில்வீரர்களும், பல் அதிகாரம் தொல்லர் - (அமைச்சு படைத்தலைமை முதலிய) பலவகை அதிகார ஸ்தாகங்களில் தொன்று தொட்டு [நெடுகாளாய்] உள்ளவர்களும், வெகுண்டார் - கோபங்கொண்டு, தொடர்ந்தார் - அந்தத்தேர்வீரர்களுடன் சென்றார்கள்; (எ - று.)

(ஓ)

வேறு

[தலைமைவீரர்களொழுவர் (பொருந்தாடிதல்.)]

நக. நீர்கெழு வேலைநி மிர்ந்தார், தார்கெழு தானைச சமைந்தார்,

போர்கெழு மாலைபு ணைந்தா, போர்கெழு வீரரு யர்ந்தார்.

(இ - ன்.) போர்கெழு மாலை புணந்தார் - போர்க்குஉரிய (தும்பைப்பூ) மாலைபை (எப்பொழுதுந்) தரித்துள்ளவர்களான [எப்பொழுதுமே யுத்தசந்தந்தரா யுள்ளவர்களான என்றபடி], ஓர் எழு வீரர் - ஏழுவீரர்கள், — நீர் கெழு வேலை நிமிர்ந்தார் - நீர்மயமாய் நிறைந்துள்ள கடல்போலப் பொங்கினவர்களாய், தார்கெழு தானை சமைந்தார் - படைவகுப்பமைந்த சேனைகளைச் சித்தஞ் செய்தவர்களாய், உயர்ந்தார் - (போர்க்கு) எழுந்தார்கள்; (எ - று.)

இனி, உயர்ந்தார் - தலைமைபெற்றவர்களான, ஓர் எழு வீரர் - ஏழுவீரர்கள், தானை சமைந்தார் - சேனைகளைச் சித்தஞ்செய்தார்கள் எனினுமாம்.

இதுமுதல் இப்படலம் முடியுமளவுமுள்ள பதினான்கு கவிகள் - பெரும்பாலும் மூன்றஞ்சீரொன்று தேமாச்சீரும், மற்றையிரண்டும் கூவிளச்சீர்களு மாகிய சிந்தடி [முச்சீரடி] நான்கு கொண்ட வஞ்சிவிநுத்தங்கா. (இக)

[அவர்கா இலங்கையைச் சூழ்ந்து நாடி அனுமானிக்காணுதல்.]

ருஉ. விண்ணனைவேலைள்ளிம்பார், மண்ணினையோடிவளைந்தா,  
ரண்ணலைநாடியனைந்தார், கண்ணினின்வேறயல்கண்டார்.

(இ - ள்.) விண்ணனை - வானத்தைதும், விளிம்பு வேலை ஆர் மண்ணினை - சுற்றிலுங் கடல் சூழப்பெற்ற பூமியையும் [இலங்கைத் தீவையும்], ஓடிவளைந்தார் - ஓடிவந்து சூழ்ந்தவர்களாப், அண்ணலை நாடி அனைந்தார் - பெருமையிற் சிறந்தவனுனை அனுமானைத் தேடி நெருங்கி, அயல் வேறு கண்ணினின் கண்டார் - ஒருபக்கத்தில் (அவ்வனுமானைத்) தனியே தமதுகண்களாற் பார்த்தார்கள்; (எ - று.)

விளிம்பு - ஓரம், கரை, எல்லை. கண்ணினின் என்பதி லுள்ள 'இன்' இரண்டனுள், முன்னது - சாரியை; பின்னது - ஐந்தனுருபு. (இஉ.)

[இவர்கா வீரவாதஞ்சேயது சூழ, அனுமார்கா காணுதல்.]

ருங. பற்றுதிர்பற்றுதிரென்பா, ரெற்றுதிரெற்றுதிரென்பார்,  
முற்றினர்முற்றுமுனிந்தார், சுற்றுணர்மாருதிகண்டான்.

(இ - ள்.) முற்றும் முனிந்தார் - பெருங்கோபங்கொண்டவர்களான அவ் வரக்கர்கள், - (அனுமானைக் கண்டவுடனே, பற்றுதிர்பற்றுதிர் என்பார் - 'இவனைப்' பிடித்துக்கொள்ளுங்கள் பிடித்துக்கொள்ளுங்கள்' என்று சொல்பவர்களும், எற்றுதிர் எற்றுதிர் என்பார் - 'இவனைத்' தாக்குங்கள் தாக்குங்கள்' என்றுசொல்பவர்களமாய், முற்றினர் - (அனுமானை) வளைந்து கொண்டார்கள்; (அதனை), சுற்று உணர் மாருதி கண்டான் - (சகலகலைகளையும் சூரியபகவானிடத்தில்) ஐதிர்புணர்ந்த வாயுருமாருனை அனுமான் பார்த்தான்; (எ - று.)

பற்றுதிர், எற்றுதிர் என்ற வவற்பன்மை முற்றுக்களில், த் - எழுத்துபேறு. (இரு.)

[அனுமான் தானைவளைந்துகொண்ட அரக்கர்களைத் தாள் வாலிலுலவளைந்துகொள்ளுதல்.]

ருசு. எல்கொடுவஞ்சரெதிரந்தார், கால்கொடுகைகொடுகார்போல்,  
வேல்கொடுகோலினர்வெந்தீ, வால்கொடுதானும்வளைந்தான்.

(இ - ள்.) எல் கொடு வஞ்சர் - (அனுமான்யெதிர்ப்பதாக இராவணன் முன்னிலையில்) ஏற்றுக்கொண்டிவந்த கொடியவஞ்சகர்களான அவ்வரக்கர்கள், எதிரந்தார் - (அவ்வனம் அவனை) எதிர்த்து, கால் கொடு கை கொடு வேல் கொடு - (தங்கள்) கால்களைக் கொண்டும் கைகளைக் கொண்டும் வேலாயுதத்



தைக் கொண்டும் (தாக்குபவர்களாய்), காற்போல் கோலினர் - மேகம்போல - (த்திரண்டு அநுமானை) வளைந்து கொண்டார்கள்; (அங்ஙனம்வளைந்த அவர்களே), தானும் - அவ்வனுமான்தானும், வெம் தீ வால் கொடு வளைந்தான் - வெவ்விய நெருப்பு மூண்டு எரியப்பெற்ற வாலெக்கொண்டு வளைத்தான்; (எ -று.)

‘எல் கொடு வஞ்சர்’ என்ற தொடரில்—முன்னது—வளைத்தொகையும், பின்னது - பண்புத்தொகையுமாம். கீழ்சக - ஆஞ் செய்யுளில் “நேருது மென்றார்” என்றதனைக் கருதி, இங்கு அரக்கர்க்கு ‘எல்’ என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டது. அரக்கர்க்குக் கார் உவமை, கருநிறமாய்த் திரளுதலில். இரண்டாமடியில் ‘வந்த’ என ஒருசொல் வருவித்து, கால்களையும் கைகளையும் பெற்றுவுந்த மேகங்கள்போல என்று அரக்கர்க்கு இல்பொருளுவமை கூறியதாகவுங் கொள்ளலாம். (௫௪)

[அனுமான் ஒருமரத்தைக்கொண்டு அரக்கர்களை அடித்துக் கொல்லுதல்.]

௫௫. பாதவமொன்றுபகுத்தான், மாதிரம்வாலின்வளைத்தான்,  
மோதினன்மோதமுனிந்தா, ரேதிபுநாளுமிழந்தார்.

(இ. ன்.) மாதிரம் வாலின் வளைத்தான் - (எல்லாத்) திசைகளிலும். [சுற்றிலும்] (அரக்கர்களைத் தனது) வாலினால் வளைத்துக்கொண்டவனான அனுமான், பாதவம் ஒன்று பகுத்தான் - ஒருமரத்தைப் பெயர்த்து எடுத்து, மோதினன் - (அந்தமரத்தினால்) அடித்தான்; மோத - (அங்ஙனம்) அடித்ததனால், முனிந்தார் ஏதியும் நாளும் இழந்தார் - கோபங்கொண்டு வந்தவர்களான அரக்கர்கள் (தம்மது) ஆபத்தங்களையும் ஆயுளையும் இழந்தார்கள்.

படைக்கலங்களழியத் தாம் இறந்தன ரென்றபடி. பாதவம் என்ற வடசொல் - அடியினால் நீரையுட்கொள்வது என்று காரணப்பொருள் பெறும். வளைத்தான், முனிந்தார் - பெயர்கள். நான் - வாழ்நான். ஈற்றடி - உடனிகழ்ச்சியணி; வடநூலார், ஸ்வேறாக்கயலங்கார மென்பர்: அஃதாவது - கற்றேரை மகிழ்விக்கும் உடனிகழ்த்தலைச் சொல்லுதல். (௫௫)

[அவருடம்பினின்று பெருகிய இரத்தம் வெள்ளையாயோடுதல்.]

௫௬. நூறிடமாருதிநெரந்தா, ரூறிடலுனிடுபுண்ணீர்,  
சேறிடலூரடுசெந்தி, யாறிடவோடினதாறாய்.

(இ. ன்.) மாருதி நூறிட - (அங்ஙனம்) அனுமான் அடிக்க, கொந்தார் - வருந்தினவர்களாகிய அரக்கர்கள், ஊறுஇட - காயமடைய, ஊன் இடுபுண்ணீர் - அவருடம்பினின்று பெருகிய இரத்தமானது, சேறுஇட - (தரையெங்கும்) சேறும்படியும், ஊர் அடுசெம் தீ ஆறிட - அவ்வுரையெரித்த சிவந்த நெருப்புந் தணியும்படியும், ஆறுஆய் ஓடினது - ஆறுப்பெருகிற்று; (எ -று.)

[ஔவாத சிலர் மீண்டும் எதிரீக்க, அனுமான் அவர்களுையுங் கொல்லுதல்.]

௫௭. தோற்றினர்துஞ்சினரல்லா, ரேற்றிகல்லீரரெதிர்த்தார்,  
காற்றின்மகன்கலைகற்றான், கூற்றினுமும்மடிகொன்றான்.

(இ - ள்.) தோற்றினர் - கண்ணெதிரிலே காணப்பட்டவர்களுள், தஞ்சினர் அல்லார் - இறந்தவர்கள் போக மிச்சப்பட்டவர்களான, ஏறு இகல் வீரர் - ஆண்சிங்கம்போன்ற பல பராக்கிரமங்களையுடைய வீரர்கள், எதிர்த்தார் - (மீளவும் அதுமானை) எதிர்த்தார்கள்; கலை கற்றான் காற்றின் மகன் - சகல சாஸ்திரங்களையும் (சூரியபகவானிடத்து) ஓதியுணர்ந்தவனும் வாயு குமாரனுமான அதுமான், கூற்றினும் மும்மடி கொன்றான் - யமனிலும் மூன்றாமடங்கு அதிகமாக (அவர்களைவரையுங்) கொன்றிட்டான்; (எ - று.)

தோற்றினர் தஞ்சினர் - முன்னின்றவர்கள் (இங்ஙனம் அனுமாஹம் கொல்லப்பட்டி) இறந்தார்கள்; அல்லார் - அவர்களல்லாத மற்றவர்களான [பின்னின்றவர்களாகிய], இகல் வீரர் - வலிமையையுடைய வீரர்கள், ஏற்று எதிர்த்தார் - எதிர்த்துப் போர்செய்தார்கள் என்றும் உரைகொள்ளலாம். (இள)

[ஐம்பதினாயிரம்பேர் இறக்க, மயிறையோர் கடலில்ழித்தல்.]

ருஅ. மஞ்சறழ்மேனியர்வன்றாண், மொய்ம்பினர்வீரர்முடிந்தா,  
ரைம்பதினாயிரரல்லார், பைம்புனல்வேலைபடிந்தார்.

(இ - ள்.) மஞ்ச உறழ் மேனியர் - மேகம்போன்ற உடம்பு நிறத்தை யுடையவர்களும், வல் தாள் மொய்ம்பினர் - வலியகால்களையும் தோள்களையு முடையவர்களான, வீரர் - வீரர்களில், ஐம்பதினாயிரர் - ஐம்பதினாயிரம் பேர், முடிந்தார் - இறந்தார்கள்; அல்லார் - அவர்களல்லாதவர்க ளெல்லாம், பைம் புனல் வேலை படிந்தார் - (தப்பியோடிப்) பசுமையாகக் காணப்படுகிற நீரையுடைய கடலில் முழுகினார்கள்; (எ - று.)—முதலடி - இனவேதுகை.

‘மேனிய’, ‘மொய்ம்பின’ என்றும் பாடமுண்டு.

(ருஅ)

[அனுமான் தனது நீக்கொளுந்தியவாலைக் கடலில் தோய்க்க, அதனால் அவர்களும் இறக்கவே, தலைமைவீரரொழுவரும் எதிர்த்தல்.]

ருக. தோய்ச்சனன்வாலதிதோயாக், காய்ச்சினவேலைகலந்தார்,  
போய்ச்சிலர்பொன்றினர்போனா, ரேச்செனமைந்தரெதிர்த்தார்.

(இ - ள்.) (அப்பொழுது அதுமான்), வாலதி தோய்ச்சனன் - (தனது) வாலை (பாடலில்) தோய்த்தான்; தோயா - (அங்ஙனம்) தோய்த்ததனால்,— காய்ச்சின கொதிப்படைந்த, வேலை - கடலிலே, போய் கலந்தார் சிலர் - (முன்பு) சென்று முழுநியவர்களான சில ஆக்கர்கள், பொன்றினர் போனார் - இறந்தொழிந்தார்கள்; (இவற்றைக் கண்டு), மைந்தர் - தலைமைவீரர்கள், எச்சு என - (அங்ஙனமானது தமக்கு மிகவும்) இழிவு என்று கருதி, எதிர்த்தார் - (தாங்களும் அதுமானை) எதிர்த்தார்கள்; (எ - று.)

தோய்ச்சனன் - தோய்த்தனன் என்பதன் போலி. ‘தோய’ என்னுங் காரணப்பொருட்செய்வெனச்சம் திரிந்ததெனக் கொள்ளலாம். எச்சு - ஏசுப் படுவது.

(ருக)

[அவ்வேழுவரையும் அநுமான் கொல்லுதல்.]

கூ0. சுற்றினதேரினர்தோலா, விறற்றொழில்வீரம்வினோத்தா,  
ரெற்றினன்மாருதியெற்ற, வற்றெழுமோருமுலந்தார்.

(இ - ள்.) சுற்றின தேரினர் - (அநுமானைச்) சூழ்ந்துகொண்ட ரதாதி பதிகளான வீரர்கள், தோலா வில் தொழில் வீரம் வினோத்தார் - தோல்வி யடையாத விற்போர்தொழில் நிறத்தைச் செய்தார்கள்; மாருதி எற்றி னன் - (அவர்களையும்) அனுமான் அடித்தான்; எற்ற - அடித்ததனால், உற்று - அடிபட்டு, எழுவோரும் - அந்த எழுமீரர்களும், உலந்தார் - அழிந்தார்கள்.

இவ்வெழுபுரும், இராவணனது மந்திரிகளின் புதல்வர். (கூ0)

[‘அசோகவனத்திற் சிறிதும்நீர்ப்படவில்லை’ என்று வாங்கித் தி  
செல்லும் வித்தியாதரர் கொல்லுதல்.]

கூக. விட்டியர்விஞ்சையர்வெந்தி, வட்டமுலைத்திருவையும்,  
புட்டிளர்சோலைபுறத்துஞ், சுட்டிலிதென்பதுசொன்னார்.

(இ - ள்.) விட்டு உயர் விஞ்சையர் - வானத்திலே உயரத்திற்செல்லு கின்ற வித்தியாதரர்கள், — ‘வெம்மீ - (அனைத்தையுமெரித்த இக்குரங்கினது வாலின்) வெவ்விய நெருப்பானது, வட்டம் முலை திரு வையும் புள் தரன் சோலை - வட்டமான தனங்குளையுடைய திருமகள் [சீதை] இருக்கிற பறவைக ளடர்ந்த சோலையை, புறத்தும் சுட்டிவது - வெளிப்பக்கத்திலு முட்டபடச் சுட்டகில்லை’, என்பது சொன்னார் - என்ற அதிசயத்தை (பாராட்டித் தமக் குட்) சொல்லிக்கொண்டார்கள், (எ - று.) — முதுதலடி - முற்றுமோனை.

விண்டு என்ற மென்றொடர்க்குற்றுநாம் வன்றொடராயிற்று. ‘புட்டிளர்’ என்ற அடைமொழி, சோலையின் செழுமையைக் காட்டும். (கூக)

[அதுகேட்டு மகிழ்ந்த அநுமான் சந்தையமாருகிச் சென்று வளங்குதல்.]

கூஉ. வந்தவர்கொல்லமகிழ்ந்தான், வெந்தவள்வீரன்வியந்தா, [தான்,  
னுய்ந்தென்னென்னயுயர்ந்தான், பைந்தொடிதாள்கள் பணிந

(இ - ள்.) வந்தவர் சொல்ல - (வானத்தில்) வந்தவர்களான வித்தி யாதரர்கள் (இவ்வாறு) சொல்ல, (அதுகேட்டு), வெம் திறல் வீரன் - வெவ் விய பல பராக்கிரமங்குளையுடைய யுரனு அநுமான், மகிழ்ந்தான் - மகிழ்ச்சி கொண்டு, வியந்தான் - அதிசயித்து, உய்ந்தென்ன என்ன - ‘(சீவினையி னின்று) தப்பினென் (யான்)’ என்று எண்ணி, உயர்ந்தான் - எழும்பி (அசோக வனத்திற்குதித்து), பைந்தொடி தாள்கள் பணிந்தான் - பசுமையான தொடி யென்னும்வளையையுடையவளாகிய சீதையினது திருவடிகளில் நமஸ்கரி த்தான்; (எ - று.)

இராமபிரானுக்கு அநுகூலமாக அரக்கர்க்கு எதிராய்த் தான்செய்த இவ்வளவுகாரியமும், தனதுவாலின்தீர்க்குச் சீதை இலக்காகியிருந்தால் வீ

ணகி, தானும் தீவினைக்கு உள்ளாம்படியாயிருக்கு மாதலால், அங்ஙனம் அப் பிராட்டிக்குத் திங்குநேராததை யுணர்ந்தவளவிலே அதுமான் வியந்து 'உய்ந்தனென்' என மகிழ்ந்தனென்க. மற்றவையனைத்தும் தீப்பட்டுடைய அசோகவனம்மாத்திரம் தீப்படாதிருந்தமை, வியப்புக்குக் காரணம். (௬௨)

[சீதை அநுமாயணிக் கண்டே மகிழ், அநுமான் விடைபெற்றுச்சேல்லுதல்.]

௬௩.. பார்த்தனள் சானகிபாரா, வேர்த்தெரிமேனிருளிரந்தான், [ஐன். வார்த்தையென்வந்தனையென்னுப், போர்த்தொழின்மாருதிபோ

(இ - ள்.) சானகி - ஜநகராஜகுமாரியான சீதாபிராட்டி, பார்த்தனள் - (அநுமாயணி) பார்த்தான்; பாரா - பார்த்து [பார்த்தமாத்கிரத்தி லென்ற படி], வேர்த்து எரி மேனி குளிரந்தான் - (அநுமான்வாலில் அரக்கர்கள் தீவைத்தசெய்தியைக் கேட்டதமுதல் 'அவனுக்கு என்னுயிற்றோ?' என்று கொண்ட தாபத்தால்) வியர்த்துக்கொதிக்கின்ற தன்னுடம்பு குளிரப்பெற்றான்; வார்த்தை என் - (சொல்லவேண்டிய) வார்த்தை என்ன இருக்கிறது? போர் தொழில் மாருதி - போர்த்தொழிலிற் கைதேர்ந்தவனான அதுமான், வந்தனை என்ன - 'நமஸ்காரம்' என்று (சீதையைநோக்கிச்) சொல்லிவிட்டு, போனான் - மீண்டுசெல்லலானான்; (எ - று.)

ஜநகி என்ற பெயர், குலப்பெருமையைக் காட்டும். முன்னமே எல்லா வார்த்தைகளுஞ் சொல்லிமுடிந்தவிட்டதனால், இப்பொழுது 'வார்த்தை யென்' என்றார். இங்கு 'வந்தனை' என்றது - விடைபெறுதற்பொருட்டு. போர்த்தொழின் மாருதி - போரில்வெற்றிகொண்ட அதுமான் என்றபடி. (௬௩)

[இலங்கையெரியுட்பேடலம் தீ, பின்பு தணிதல்.]

௬௪. தெள்ளியமாருதிசென்றான், கள்ளவரக்கர்கள்கண்டா,

லெள்ளுவர்பற்றுலவொன்னு, லொள்ளெரியோனுமொளித்தான்.

(இ - ள்.) 'தெள்ளிய மாருதி சென்றான் - தெளிந்த ஞானமுடைய அதுமானே போய்விட்டான்; (இனி), கள்ளம் அரக்கர்கள் கண்டால் - வஞ்சனையையுடைய இராக்கதர்கள் (என்னை) பார்த்தால், எள்ளுவர் பற்றுவர் - அலட்சியமாய்ப்பிடித்துக்கொள்வார்கள்,' என்ன - என்று எண்ணி, ஒள்ளியோனும் ஒளித்தான் - ஒளிபொருந்திய அக்கினிதேவனும் மறைந்தான்; (எ - று.)

அதுமான் தனது தீக்கொளுந்தியவாலாக் கடலில்தோய்த்துத் தீயையவித்துவிட்டு மீண்டுசெல்ல, அதுமானால் 'இலங்கையிற்பற்றவைக்கப்பட்ட தீ அந்நகரத்தையெரித்துவிட்டுத் தன்னடைவிலே தணிந்தது. இதனை, இவ்வளவுகாலமாய் இராவணனுக்கு அடங்கியிருந்து இப்பொழுது அதுமானது துணைமையைக்கொண்டு இலங்கையையெரித்தழிக்கத் தலைப்பட்ட அக்கினி தேவன் அத்துணைவனான அதுமான் சென்றுவிட்டவுடன் அரக்கர்க்கு அஞ்சியொளித்தனென்றது - ஏதுந்தீநீற்றுப்பேற்றவணி. (௬௪)

இலங்கையெரியுட்பேடலம் முற்றிற்று.

பதினேந்தாவது

## திருவடிதொழுதபடலம்.

(அதுமான் இலங்கையினின்று மீண்டுவந்து இராமபிரானது) சீர்பாதங்களை வணங்கிய வரலாற்றைக் கூறும் பாகம். திரு - மேன்மை; அழகு மாம். அடி - பாதம். தொழுதலென்னும் வினைக்கு 'அதுமான்' என்னும் எழுவாய் வருவிக்க. இனி, 'இராமபிரானே' என்னுஞ்செயப்படுபொருள் வருவித்து, (தீராமனை) அதுமான் தொழுத படல மென்றும் கூறலாம்; இப்பொருளில், 'திருவடி' என்பது - அதுமானுக்குப் பெயர்: இத்திருநாமம், வைஷ்ணவசம்பிரதாயத்தில் வழங்குவது; "பொருவருவேலதாவும்புந்தியான் புவனந்தாய, பெருவடிவயுயர்ந்த மாயோன் மேக்குறப்பெயர்ந்ததான் போ, லுருவறிவடிவனும்பரோங்கின னுவமையாலுந், திருவடியென்னுந் தன்மை யாவர்க்குந் தெரியதினான்" என்றார் கிஷ்கிந்தாகாண்டத்திலும், "திருவடி தன்னிரு சேவடியிற் போய்" என வில்லிபுத்தூரார்பாரதத்துங்காண்க.

வேறு.

[அதுமான் ஒருமலையினின்று எழும்பி ஆகாயமார்க்கமாயச் செல்லுதல்.]

க. நீங்குவென் விரைவி னென்னு நினைவினன் மருங்கு நின்ற  
தாக்கொரு குடுமிக் குன்றை யருக்கனி னிணைந்த வையன்  
வீங்கின னுலகை யெல்லாம் வீழுங்கின னென்ன விரன்  
பூங்கழ ரொழுது வாழ்த்தி விசம்பிடைக் கடிது போனான்.

(இ - ள்.) 'விரைவின் - சீக்கிரத்தில், நீங்குவென் - இவ்விலங்கையினின்று போவேன்', என்னும் - என்கிற, நினைவினன் - எண்ணத்தையுடையவனாய், - ஆங்கு - அவ்விலங்கையில், மருங்கு - நின்றது - அருகிற் பொருந்தியதாகிய, ஒரு - குடுமி குன்றை - சிகரத்தையுடைய மலையை, அருக்கனின் - குரியன்போல, அணைந்த - சேர்ந்த, ஐயன் - அதுமான், - உலகை எல்லாம் விழுங்கினன் என்ன - எல்லாவுலகங்களையும் உட்காண்டவனான திருமால் போல, வீங்கினன் - (தனதுவடிவம்) பூரித்து நின்ற, - விரன் - தீராமனது, பூ - கழல் - தாமரைமலர்போன்ற திருவடிகளைக் குறித்து, 'தொழுது - அஞ்சலிசெய்து, வாழ்த்தி - துதித்து, விசம்பிடை - ஆகாசமார்க்கத்திலே, கடிது போனான் - விரைந்து சென்றான்; (எ - று.)

மூன்றாமடிக்கு - எல்லாவுலகங்களையும்! பிரளயகாலத்திலே திருவயிற்றி னுட்கொள்ளுகிற திருமால் திரிவிக்கிரமனாய் நீண்டு வளர்ந்ததுபோல வளர்ந்தவனாய் என்று கருத்து; தீமகாவிஷ்ணுவின் விசுவரூபத்தை இங்கு ஒப்புமை குறித்ததாகவுங் கொள்ளலாம். இனி, உலகங்களையெல்லாம் மறைத்தவனென்னும்படி வளர்ந்தவனாய் என்றும், எல்லாவுலகங்களையும் வென்றே

என்று மனம்பூரித்தவனாய் என்றும் பொருள் காணலாம். இந்தமலையின் பெயர் அரிஷ்டமென முதலாலால் விளங்குகின்றது. அம்மலையின்மீது நின்று விளங்குகிற அதுமானுக்கு, உதயகிரியின்மீது விளங்குகிற சூரியன் உவமைபூங்கழல் - உவமத்தொகை; இரண்டனுரூபம் பயனுந் தொக்க தொகையாகக் கொண்டால், அழகையுடைய கழல் எனக். தொழுதல் - திக்குநோக்கித் தண்டன்சமர்ப்பித்தல்.

இதமுதல் இருபத்தேழுக்கவிகள் - பாசப்படலத்தின் 8 - ஆம் கவிபோன்ற அறுசீராசிரியவிருத்தங்கள். (சு)

[அதுமான் மைநாககிக்குச் செய்திசொல்லிவிட்டு மகேந்திரகிரியிற் குதித்தல்.]

உ. மைநாகமென்னன்றகுன்றையுமரபினெய்திக்

கைநாகமனையோனுற்றதுணர்த்தினன்கணத்தின்காலேப்

பைநாகநிற்கும்வீரர்தன்னெடுவரவுபார்க்கும்

சொய்நாகநறுந்தேன்சிந்துங்குன்றிடைக்குதியுங்கொண்டான்.

(இ - ன்.) கை நாகம் அனையோன் - துதிக்கையையுடைய யானையைப் 'போன்றவனான அதுமான்,—மைநாகம் என்ன நின்ற குன்றையும் - மைநாகம் என்று பெயர் சொல்லப்பட்டு நின்ற மலையையும், மரபின் எய்தி - முறைப்படி அடைந்து, உற்றது உணர்த்தினன் - (இலங்கையில்) நிகழ்ந்த செய்தியை (அதற்குச்) சொல்லி,—கணத்தின் காலே - ஒருகணப்பொழுதிலே,—பை நாகம் நிற்கும் வீரர் - படமெடுத்திருந்த பாம்புகள்போலத் தலையெடுத்து நோக்கி நிற்கிற (அங்கதன்முதலிய) வானரவீரர்கள், தன் நெடுவரவு பார்க்கும் - தனது சிறந்த வருகையை எதிர்பார்த்து நிற்கப்பெற்ற, கொய் நாகம் நறுந்தேன் சிந்தும் குன்றிடை - மலர்பறித்தற்கு உரிய சுரபுன்னைமரங்கள் நல்ல தேனைச் சொரிகின்ற மகேந்திரமலையிலே, குதியும் கொண்டான் - குதித்தலையுஞ்செய்தான்; (எ - று.)

முற்காலத்தில் மலைகளெல்லாம் பறவைகள்போல இருந்தும் இறகுநுடையனவாயிருந்து அவற்றுற் பூயியினின்று ஆகாபத்திலெழுந்த பறந்து திரிந்து தாம் நிலைத்தலிடங்களில் உட்கார்ந்து பலவிடங்களையும் பாழாக்கி வருகையில் அதனை முனிவர்களாலறிந்த திரிலோகாதிபதியான தேவேந்திரன் சினந்து தன் வச்சிராயுதத்தினால் அவற்றின் இறகுகளை அறுத்துத் தள்ளலானான்; அப்பொழுது மைநாகமென்னுமலை மிக அஞ்சி வாயுபகவானது உதவிகொண்டு ஓடிச்சென்று கடலினுள் ஒளித்தது: அந்தப்பருவதம், அதுமான் இலங்கைக்குச் செல்லக் கடலைத்தாவி யெழுந்தபொழுது, சமுத்திரராஜனது எவலினாலும், தன்னை முன்பு காத்த வாயலின் குமாரனாகிய அவனுக்குத் தன்னாலியன்றவளவு உதவிசெய்ய வேண்டுமென்று எண்ணியும், கடலினின்று எழுந்துவந்து அவனைத் தன்மேற் சிறிதிருந்து இளைப்பாறுமாறு

வேண்ட, அவன் காரியவிரைவினால் அவ்வேண்டுகோளை மறுத்து, மீண்டு வரும்பொழுது அதன்விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதாக வாக்குத்தத்து செய்து போயினான்; அந்தச்சொல் தவறாமல் இப்பொழுது வந்ததைப்பற்றி, 'மரபி எனய்தி' எனப்பட்டது.

மைந்நாகம் - எதுகைநோக்கிய விரித்தல் விகாரம். கைந்நாகம் முதலிய மூன்றும், குறிப்பாற் பொருளை யுணர்த்தின. "பைந்நாகப்பள்ளிமணிவண்ணனிற் பாயல்கொண்டு, கைந்நாகந்துஞ்சுங் கமழ்கார்தளஞ்சாரல் போகி, மைந்நாக வேலிமலி பல்லவதேய நண்ணிக், கொய்ந்நாகச்சோலைக் கொடியங் நகர்புக்கவாறும்" என்ற சீவகசிந்தாமணிச் செய்யுளின் நான்கடிகளிலு முள்ள எதுகைச் சொற்களே இச்செய்யுளின் நான்கடிகளிலும் எதுகைச் சொல்லாக நின்றல் காண்க. அதுமானுக்கு யானை யுயமை, நடை வலிமை காம்பீரியங்கட்கும், பெருவடிவத்திற்கும், மறைத்தற்குரிய காலத்தே மறைத்து வெளிப்படுத்தற்குரிய காலத்தே வெளிப்படுத்துகிற சிற்றத்துக்கும் எனக் காண்க. அதுமானது கை யானைத்துதிக்கைபோலு மென்ற கருத்தும், 'கைந்நாக மனையோன்' என்ற தொடரினாற் பெறப்படும். உற்றது - தான் பிராட்டி பைக் கண்டது முதலியன. நாகம் என்னுஞ் சொல் - யானையைக் குறிக்கும் போது மலைகளில் வாழ்வது என்றும், பாம்பைக்குறிக்கும்போது மரங்களில் அல்லது மலைகளில் வாழ்வது என்றும் காரணப்பொருள்பெறும; நகம்-மலையும், மரமும். பாம்பு படமெடுத்து ஒரு பொருளின் வரவைப் பார்த்தல்போல, இவர்கள் தலையைத்தூக்கி அனுமன்வரவைப் பார்த்து நின்றலால், 'பைந்நாக நிற்கும் வீரா தன்னெடுவரவுபார்க்கும்' எனப்பட்டது. நெடுவரவு - வெகு தூரத்திலிருந்து வருகை என்றுமாம்; அன்றியும், 'நெடுவரவுபார்க்கும்' என்ற தனால், அதுமான் இலங்கைக்குச்செல்லப் புறப்பட்டதமுதல் அவனது வருகையை வாகரவீரர் எதிர்பார்த்திருக்கின்றன றென்றும் கொள்க. நறுங் தேன் - நன்மணம்வீசுந் தேனுமாம். கணத்தின்காலைக் குதியுங்கொண்டான் என இயையும்.

(உ)

[அங்கிருந்த வாநரவீரர்கள் அதுமானைக்கண்டி மகிழ்தல்.]

ந. போப்வருங்கருமமுற்றிற்றென்பகோர்பொம்மல்பொங்க வாய்வெரீஇநின்றவென்றிவானரவீரர்மன்னே  
பாய்வருளீளத்தாங்கணிருத்தனபறவைப்பார்ப்புத்  
தாய்வரக்கண்டகன்னவுவகையிற்றவிர்த்தாரம்மா.

(இ - ள்.) வாய் வெரீஇ நின்ற - (அதுமான் கடல்கடந்து சென்றுதுமுதல் அவன் இனிது வந்து சேரவேண்டுமே யென்ற கவலைவினாலும் அவனுக்கு என்னொமோ வென்ற அச்சத்தாலும்) வாய்குளறி நின்ற, வென்றி - வெற்றி யடையவல்ல, வானர வீரர் - (அங்கதன் முதலிய) வாகர வீரர்கள், —போய் வரும் கருமம் - (அதுமான் இலங்கைக்குச்) சென்று மீண்டுவருந் தொழில், முற்றிற்று - முடிந்தது, என்பது-என்பதனாலாகிய, ஓர்-ஓப்பற்ற, பொம்மல் - மகிழ்ச்சி, பொங்க - அதிகப்பட, —பாய்வரு நீளத்து ஆங்கண் இருந்தன -

பாய்ந்து உட்புகுதற்கு உரிய கூண்டினிடத்திலே யிருந்தனவாகிய, பறவை பார்ப்பு - பறவைக்குஞ்சுகள், தாய் - தமது தாய்ப்பறவை, வர - (வெளியிற் சென்றது); மீண்டுவர, கண்டது - (அதனைப்) பார்த்ததை, அன்ன - போன்ற, உவகையின் - மகிழ்ச்சியினால், தளிர்ந்தார் - செழித்தார்கள்; (எ - று.) - மன், ஓ, அம்மா - ஈற்றைசுகள்.

வானரவீரர், பொம்மல்பொங்க, உவகையின் தளிர்ந்தார் என்க. கூண்டிலிருந்த பறவைக்குஞ்சுகள் - மகேந்திரகிரியிலிருந்த வானரவீரர்கட்கும், அக்குஞ்சுகள் தமது தாய்ப்பறவையின் வருகையைக் கண்டு மகிழ்தல் - அவ்வீரர்கள் அதுமானது வரவைக் கண்டு மகிழ்தற்கும் உவமை. நீடம் என்ற வடமொழி, நீளமென விகாரப்பட்டது; டகராகரப்போலி வடமொழியிலே யுண்டு: 'டளயோரபேதம்' என்பர். இதன்பொருள் - பறவைக்கூடு. ஆரணிய காண்டத்தில் "நீளநீங்கியபறவையின் விண்ணுறநிரிந்தான்" என்ற விடத்திலும் இச்சொல் இப்பொருளில் வந்தமை காண்க. இனி, இதனைத் தமிழ்ச் சொல்லாகக் கொண்டு சேய்மையென்று பொருளுரைத்து அதற்கு ஏற்ப உரைகூறுதல் சிறுவாமை யுணர்க. காரியப்பொருளைக் காரணச் சொல்லாக் கூறும் உபசாரவழக்குப்பற்றி, 'வாய்வெரீஇ' எனப்பட்டது. பார்ப்பு - பறவையின் இளமைப்பெயர்: "பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற்றினமை" என்றார் தொல்காப்பியனார்.

(க)

[அவ்வானரர்கள் பலவாறு மகிழ்ச்சிபாராட்டுதல்.]

ச. அழுதனர்சிலவர்புன்னினுர்த்தனர்சிலவரன்மயித்  
தொழுதனர்சிலவராடித்துள்ளினர்சிலவரள்ளி  
முழுதுறவிழுங்குவார்போன்மொய்த்தனர்சிலவர்குற்றுந்  
தமுள்ளினர்சிலவர்கொண்டுசுமந்தனர்சிலவர்தாங்கி.

(இ - ள்.) (மகிழ்ச்சியினால்), சிலவர் - சில வானரர்கள், அழுதனர் - அழுதார்கள்; சிலவர்—, முன் நின்று - அதுமானெதிரில் நின்று, ஆர்த்தனர் - ஆரவாரத்தார்கள்; சிலவர்—, அண்மி - அவனைச்சமீபித்து, தொழுதனர் - விண்ணுகுறர்கள்; சிலவர்—, ஆடி துள்ளினர் - குதித்துக் கூத்தாடினார்கள்; சிலவர்—, அள்ளி முழுது உற விழுங்குவார் போல் - (அதுமானை) எடுத்து முழுதும் விழுங்குவார் போல், மொய்த்தனர் - சூழ்ந்துகொண்டார்கள்; சிலவர்—, சுற்றும் தழுவினர் - சுற்றிலும் (அதுமானை) ஆவிங்கனஞ் செய்தார்கள்; சிலவர்—, தாங்கி கொண்டு சுமந்தனர் - (அவனைத்) தூக்கிக்கொண்டு சுமந்தார்கள்; (எ - று.)

அவன்சென்றிருந்தபோது தாம்கொண்டிருந்த சோகத்தைக் கருதி அழுதன ரென்க. 'அள்ளி முழுதுறவிழுங்குவார்போல் மொய்த்தனர்' என்றதை "பருகுவன்னன் ஆர்வத்தனாகி", "பருகுவாரிற் புல்லி" என்பனபோலக் கொள்க.

(ச)



[அவ்வாநாரர்கள் அதுமானை உபசரித்தல்.]

௫. தேனெடுகிழங்குங்காயுநறியனவரிதிற்றேடி.  
மேன்முறைவைத்தேமண்ணனுநர்நனைமெலிவுதீர்தி  
மானவாண்முகமேநங்கட் குரைத்ததுமாற்றமென்று  
தானுயர்சாகமெல்லாமுறைமுறைசிலவர்தந்தார்.

(இ - ள்.) சிலவர் - சிலவாரர்கள், — (அதுமானை நோக்கி), 'அண்ணல் - பெருந்தன்மையையுடையவனே ! மானம் வாள் முகமே - பெருமையையும் ஒளியையும் கொண்ட (உனது) திருமுகந்தானே, மாற்றம் - (நீ பிராட்டியைக் கண்ட உவகைச்) செய்தியை, நங்கட்டு - எங்களுக்கு, உரைத்தது - (உன் வாயாற்சொல்லுமுன்) சொல்லிவிட்டது ; தேனெடு - தேனையும், கிழங்கும் - கிழங்குகளையும், காயும் - காய்களையும், நறியன - நல்லனவாக, அரிதின் தேடி - அருமையாய்த் தேடிக்கொண்டுவந்து, மேல் - முன்னமே, முறை - ஒழுங்காக, வைத்தேம் - வைத்திருக்கிறோம் ; (அவற்றை), துகர்ந்தனை - (நீ) உண்டு, மெலிவு தீர்தி - இளைப்பாறுவாயாக,' என்று - என்று சொல்லி, உயர் சாகம் எல்லாம் - சிறந்த இலையுணவு முதலிய எல்லாவற்றையும், முறை முறை - வரிசைவரிசையாக, தந்தார் - கொணர்ந்துகொடுத்தார்கள் ; (எ - று.) — தான் - அசை.

மேன்முறை - மேன்மையாக எனினுமாம். அண்ணல் - அண்மைவிளி. நீ சீதையைத்தேடிச் கண்டுவந்தனையென்கிற சந்தோஷசமாசாரத்தை நினைது முகமலர்ச்சியே எங்கட்குத்தெரிவித்த தென்பது, மூன்றாமடியின் கருத்து. முகம் மாற்றம் உரைத்தது - பேசாதது பேசுவதுபோலச் சொல்லப்பட்ட மரபுவழுமைதி.

(இ)

[அதுமானது உடம்பின் விரணங்களை நோக்கி வானாரர்கள் வருந்துதல்.]

௬. தாள்களின்மார்பிற்றோலிற்றலையினிற்றடக்கைதம்பில்  
வாள்களின்வேலிற்றோலின்மழையினின்வகுத்தபுண்க  
ணைக்கண்மேலுலகிற்சென்றவெண்ணைநம்பிகண்ண  
வழிகொளநோக்கினோக்கியுயிருகவுளைந்துயிர்த்தார்.

(இ - ள்.) தாள்களில் - கால்களிலும், மார்பில் - மார்பிலும், தோளில் - தோள்களிலும், தலையினில் - தலையிலும், தட - கைதம்பில் - பெரிய கைகளிலும், வாள்களின் - வாள்களாலும், வேலின் - வேல்களாலும், கோலின் மழையினின் - அம்புகளினிலாகிய மழையினாலும், வகுத்த - உண்டாக்கப்பட்ட, புண்கள் - விரணங்கள், மேலுலகின் சென்ற நாள்கள் எண்ணன் - ஆகாயமார்க்கத்திற்செல்லுகிற நகூத்திரங்களின் தொகையை யுடையவையாய், நம்பிகண்ண - அதுமானிடத்து உள்ளவற்றை, ஊழ் கொள - முறைமைபொருந்த [ஒவ்வொன்றாக], நோக்கி நோக்கி - பார்த்துப் பார்த்து, உயி உக - (தமது) உயிர் வெளியிற்செல்லும்படி, உளைந்து - வருந்தி, உயிர்த்தார் - (வாநாவீரர்கள்) பெருமூச்சுவிட்டார்கள் ; (எ - று.)

இதனால், அதுமான்பக்கல் வாநரர்கட்கு உள்ள அன்பு விளங்கிற்று. எண்ணெய்வுக் கண்ணயுகிய புண்களை யென்க. வாங்கள் முதலியன, இராக்கதருடையவை. கோலின்மழை-பாணவர்க்கும். அளவிறந்த மிகப்பல வென்றற்கு, 'மேலுலகத்திலேசெல்லுகின்ற நகூத்திரங்களின் தொகையுடையன' எனப்பட்டது. நகூத்திரமண்டலம் இருக்கிற இடம் மேலுலகமேலுள்ள ஸுவர்லோக மாதலால், 'மேலுலகு' என்றார். நாள் - நாண்மீன். இனி, உலகில் மேற்சென்ற நாள்கள் எண்ணெய் என்று மொழிமாற்றி, உலகத்தில் இதுவரையிலுங்கழிந்த நாள்களின் தொகையுடையனவாய் என்று பொருள் கொள்ளினுமாம் ; அதுவும் அளவிறந்ததற்கு உவமை. (சு)

[அங்கதன்முதலியோரை வணங்கி அநுமான் செய்தி கூறுதல்.]

௭. வாலிகாதலனை முந்தைவணங்கினனென்கின்வேந்தைக் காலுறப்பணிந்துபிண்ணைக்கடன்முறைகடவோர்க்கெல்லா மேலுறவியற்றியாங்கணிநுந்தவணிநுந்தோர்க்கெல்லா ஞாலநாயகன்றன்றேவிசொல்லினனன்மையென்றான்.

(இ - ன்.) (அதுமான்),— வாலி காதலனை - வாலியின்புத்திரனாகிய அங்கதனை, முந்தை - முதலில், வணங்கினன் - வணங்கி, பிண்ணை - பின்பு, என்கின் வேந்தை - காடிகட்குத்தலைவனாகிய ஜாம்பவானை, கால் உற பணிந்து - கால்களிலே பொருந்த விழுந்து (ஸாஷ்டாங்கமாக) நமஸ்கரித்து, கடவோர்க்கு எல்லாம் - மற்றும் உரியவர்கட்கெல்லாம், கடன் முறை - செய்யத்தக்க உபசாரமுறைமைகளை, ஏலுற - ஏற்றபடி, இயற்றி - செய்து, ஆங்கண் இருந்து - அவ்விடத்திலே இருந்து, 'இவண் இருந்தோர்க்கு எல்லாம் - இங்கேயிருந்த வாநரவீரர்க்கெல்லாம், ஞாலநாயகன்தன் தேவி - உலகங்கட்குத் தலைவனான ஸ்ரீராமபிரானது பத்தினியாகிய சீதாபிராட்டி, நன்மை - மங்களத்தை, சொல்லினன் - சொன்னான்' என்றான் - என்று சொன்னான் ; (௭ - து.)

அங்கதன் இவ்வரசனாலால், முதலில் வணங்கப்பட்டான். ஜாம்பவானைக் காலுற வணங்கியது, பிரமபுத்திரனாலாலும், பிராயத்தில் மூத்தவனாலாலும் யென்க. காதலன் - அன்புடையவன். பிரமன் ஒருகாலத்திற்கொட்டாவிடீட்டெபாமுது அதனினின்று தோன்றியவன் ஜாம்பவானென்று அறிக. இவன் பிரமனது அம்சமாதலே "பிராமகன்பேசுகின்றான், முன்னரே ஸ்ரீயண்கின்வேந்தன் யானென மொழிகின்றான்" எனப் பாலகாண்டத்துட் கூறியதனாலுணர்க. மேலுற எனப் பதம்பிரித்தல் மோனைக்குப் பொருந்தாதென மறுக்க. (௭)

[நடந்தசெய்திகளை ஆத்யோடந்தமாய் விவரமாகச்சொல்லும்படி ஆவலோடு வினாவிய வாநரர்க்கு அநுமான் அங்கவணங்குதல்.]

௮. என்றலுங்கரங்கள் கூப்பியெழுந்தனரினெஞ்சித்தாமா நின்றனருவகைபொங்கனம்மலானியிர்த்தெஞ்சார் சென்றதுமுதலாவந்ததுதியாச்செப்பற்பாலை வன்றிறலுவோயென்னச்சொல்லினன் மருத்தின்மைந்தன்

(இ - ன்.) என்றலும் - என்று (அதுமான்) சொன்னவுடனே, (வாநரவீரர் - கள்), எழுந்தனர் - எழுந்து, கரங்கள் கூப்பி இறைஞ்சி தாழா நின்றனர் - கைகளைக்கூப்பி வணங்கித் தாழ்ந்து நின்று, உவகை பொங்க - மகிழ்ச்சி மிக, விம்மலால் நியிர்ந்த நெஞ்சர் - களிப்பினால் நிறைந்த மனத்தை யுடைய வர்களாய், — 'வல் திறல் உரவோய் - கொடிய பலபராக்கிரமங்களை யுடைய வனே! சென்றது முதல்தூ - (நீ இங்கிருந்து) போனது முதலாக, வந்தது இறுதி ஆ - (இங்கு) மீண்டுவந்தது ஈராக, (நடந்ததை), செப்பப்பலால் - சொல்லக்கடவாய்,' என்ன - என்று சொல்ல, — மருத்தின் மைந்தன் - வாயு குமாரனான அதுமான், சொல்லினன் - சொன்னான்; (எ - று.)

செப்பற்பலால் - சொல்லுந்தன்மையுடையாய். தேகபலம் மனோபலம் புத்திபலம் என்ற மூன்றையுங் குறித்தற்கு, 'வன் திறலாம்' என மூன்று சொல்தொடர வைத்தன ரென்றலு மொன்று. (அ).

[அநுமான் பெரும்பாலுந்சொல்லிச் சிலவற்றைச் சொல்லாது விடுதல்.]

கூ. ஆண்டகைதேவியுள்ளத்தருந்தவமமையச்சொல்லிப்  
பூண்டபேரடையாளங்கைக்கொண்டதும்புகன்றுபோரி  
னீண்டவாளரக்கரோடுநிகழ்ந்ததெருப்புச்சிந்தி  
மீண்டதும்விளம்பான்றான்வென்றியையுரைப்பவென்கி.

(இ - ன்.) தூண்டகை - (அறிவு நிறை ஓர்ப்புக் கடைப்பிடி யென்னும்), ஆண்மைக்குணங்கையுடையவனான அதுமான், — தேவி உள்ளத்து அருந்தவம் - பிராட்டியின் மனத்திலுள்ள அரிய தவமாகிய கற்பொழுக்கத்தை, அமைய சொல்லி - செவ்வையாகச் சொல்லி, பூண்ட பேர் அடையாளம் கை கொண்டதும் புகன்று - (அப்பிராட்டி) அணிந்திருந்த (குளாமணியாகிய) பெரிய அடையாளத்தைக் கையிற்பெற்றுவந்ததையுந் சொல்லி, — போரில் - யுத்தத்தில், நீண்ட வான் அரக்கரோடு - பெரிய ஆயுதங்களையுடைய அரக்கர்களுடன், நிகழ்ந்ததும் - நடந்தசெய்தியையும், நெருப்பு சிந்தி மீண்டதும் - (தான் இலங்கைமுழுவதிலும்) நெருப்பை வைத்துவிட்டுத் திரும்பிவந்ததையும், தான் தன் வென்றியை உரைப்ப இவன்கி விளம்பான் - தானே தனது ஐயத்தைச் சொல்லுதற்கு நாணிச் சொல்லாளுவினான்; (எ - று.)

இதனால், அதுமானது தற்புகழ்ச்சியில்லாத்தன்மை விளங்குகின்றது. ஆண்டகைதேவி - இராமன் மனைவி என உரைத்து, 'அதுமான்' என்னும் எழுவாய் வருவித்தலுமாம்.

(க)

[கூறாத சிலவற்றைத் குறிப்பாயுணர்ந்தோம்' என்று வாநரர் கூறல்.]

கூ. பொருதமைபுண்ணெசொல்லவென்றமைபோந்ததன்மை  
யுரைசெயலூர்தீயிட்டோங்கிரும்புகையேயோதக்  
கருதலர்பெருமைதேவிமீண்டிலாச்செயலேகாட்டத்  
தெரிதரவுணர்ந்தேம்பின்னரென்னினிச்செய்துமென்றார்.

(இ - ன்.) (அவ்வாநரர்கள் அதுமானே கோங்கி),—‘பொருதமை - (நீ அங்கு அரக்கரோடு) போர்செய்ததை, புண்ணை - (உனது உடம்பிலுள்ள) விரணங்களே, சொல்ல - தெரிவிக்கவும்,—வென்றமை - (நீ அங்குச்) சயித்ததை, போந்த தன்மை - (அங்குநின்று) மீண்டுவந்தவகைதானே, உரைசெய்த தெரிவிக்கவும்,—ஊர் தீ இட்டது - அங்கூரில் (நீ) நெருப்புவைத்து எரித்ததை, ஒங்கு திரும் புகையே - உயர்ந்தெழுந்த மிக்க புகைதானே, ஓத - தெரிவிக்கவும்,—கருதலர் பெருமை - அப்பகைவர்களது பெருமையை, தேவி மீண்டிலா செயலே - பிராட்டி மீண்டு (உன்னுடன்) வராத செய்கையே, காட்ட - தெரிவிக்கவும், தெரிதர உணர்ந்தோம் - தெரிய அறிந்தோம்; பின்னர் இனி - இனிமேல், என் செய்தும் - (நாம்) என்ன செய்யக்கடவோம்,” என்றார். என்று சொன்னார்கள்; (எ - று.)

ஏகாரங்கள் - பிரிரிலை; நீ சொல்லாமலே என்பது கருத்து. கருதலர் - (நன்மையை) எண்ணுதவர்; தீமையெண்ணுபவர். தெரிதரஉணர்ந்தோம் - ஐயமற அறிந்தோம் என்றபடி. (க ௦)

[இராமனுக்குச் செய்திகூறுதம்பொருட்டு அனைவரும் புறப்படுதல்.]

கக. யாவையுமினிவேறெண்ணல்வேண்டிவதறையுமில்லை

சேவகன்றேவி தன்னைக்கண்டமைவிரைவிற்பெப்பி

யாலதவ்வண்ணாலுள்ளத்தருந்தயராரற்றலெயாம்

போவதுபுலமையென்னப்பொருக்கெனவெழுந்தபோனார்.

(இ - ன்.) இனி—, யாவையும் - எந்த விஷயங்களைப் பற்றியும், வேறு எண்ணல் வேண்டிவது - வேறே ஆலோசிக்கவேண்டிவது, இறையும் இல்லை - சிறிதும் இல்லை; ஆவது - (நாம்) இனிச் செய்யவேண்டியது, சேவகன் சேவி தன்னை - மகாவீரனான ஸ்ரீராமனது மனைவியாகிய சீதையை, கண்டமை - பார்த்த செய்தியை, விரைவின் செப்பி - விரைவிற் கூறி, அ அண்ணல் உள்ளத்த அருந்தியார் ஆற்றலே ஆம் - அந்த ஸ்ரீராமபிரானது மனத்திலுள்ள அரிய துன்பத்தைச் சீரணிப்பதென்பதுவெய்யாகும்; போவது - (அதற்காக இனி யாம் இராமனிடம்) போவதுவே, புலமை - அறிவு, என்ன - என்று (திருவடி) சொல்ல,—பொருக்கென எழுந்து போனார் - விரைவாக அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டுப்போனார்கள்; (எ - று.)

யாம்போவது என்றும் எடுக்கலாம். பொருக்கென - விரைவுக்குறிப்பு. ( )

[அவ்வாநரவீரர்கள் மதுவனஞ்சேர்தல்.]

கஉ. போயினர்களிப்பினோடும்புங்கவன்கிலையினின்று

மேயினபகழியென்னவெழுந்துவின்படர்ந்துதாவிக்

காய்கதர்க்கடவுள்வானத்துச்சிசென்றிறுக்குங்காலத்

தாய்வரும்விரரும்போய்மதுவனமதிவிறுத்தார்.

(இ - ள்.) ஆய்வரும் வீரரும்-(வெற்றையும்) ஆராய்ந்தறியும் இயல்புள்ள அவ்வாநரவீரர்களும்,—களிப்பிடுகும் - மகிழ்ச்சியுடனே, போயினர் - புறப் பட்டுச் சென்று, புங்கவன் சிலையினின்றும் ஏயின பகழி என்ன - சிறந்தவனு னுநீராமனது வில்லினின்றும் தொடுக்கப்பட்ட அம்புபோல(க் குறித்த இலக்குத் தப்பாமல் விரைந்து), எழுந்து விண் படர்ந்து தாவி-ஆகாயத்திலே பொருந்தி எழும்பிப் பாய்ந்து, காய் சுதிர் கடவுள் வானத்து உச்சி சென்று இறுக்கும் காலத்து - சுடுகிற கிரணங்களுடைய சூரியன் ஆகாயத்திலே உச்சியிற் போய்த் தங்குஞ்சமயத்தில், மதுவனம்அதில்-மதுவனத்தில், போய் இறுத்தார் - போய்த் தங்கினார்கள் ; (எ - று.)

புங்கவன் - காளைபோன்றவன். ஏயின - ஏயின வென்பதன் விகாரம். உச்சி - மேல்நடுவிடம். மதுவனம் - மதுவையுடைய சோலை; இது, முன்பு வாலியினுடையதாயிருந்து பின்பு சுக்கிரீவனது ஆணைக்கு உட்பட்டது. 'அது' என்பது - பகுதிப்பொருள்விசுவாசி. காப்பியத்தாலவனது சம் பந்தமுள்ள பொருளையே உபமானமாகக்கூறிச் சிறப்பிப்பதொரு கவிமரபு பற்றி, வாநாவீரர் விரைந்துசெல்லுதற்கு இராமபாணம் விரைந்துசெல்லுதலை உவமை கூறினார். ஆய்வரும் என்பதில், வா - துணைவினை. இச்சொல்லுக்கு - (பரிதாபங்களினால்) மெலிவடைந்த என்றும் பொருள்கூறலாம். (கஉ)

[பரிதாபங்கூறி வாநாவீரர்கள் அங்கதனை யடுத்தல்.]

கஉ. ஏதுநாளிறந்தசாலவென்பதோர்வருத்தநெஞ்சத் தாதலாலுணவுதீர்த்துவநந்தினமளியமெம்மைச் சாதலீர்த்தளித்தவீர தந்தருளுணவுமென்பப் போதுநாம்வாஸிசேய்பாலென்றுடனெழுந்துபோனார்.

(இ - ள்.) 'எம்மை சாதல் தீர்த்து அளித்த வீர - (சூதையைக் காணு மைப்பால்) யாங்குளெல்லாம் இறந்துபோதலை (நீ போய்க்கண்டிருந்ததனால்) ஒழித்து (எங்குள்ள)க்காத்தருளின வீரனான அனுமனே!—நான் சால இறந்த - (சுக்கிரீவன் தவணைவைத்த) நான்கள் மிகவும் கடந்துபோயின: ஏது - (இனி யாம் உம்பு மாறு யாது? என்பது - என்பதனாலானது, ஓர் வருத்தம் - ஒரு துன்பம், நெஞ்சத்து - (எங்கள்) மனத்தில், ஆதலால் - உண்டானதனால், உணவு தீர்த்து - உணவுகொள்ளாமல், வருந்தினம் - (துதுவரையில்) வருத்த முற்றேறும் ; அளியம் - (உன்னால்) அருள்செய்யத்தக்கவர் யாம் ; உணவும் தந்தருள் - (எங்கட்கு) உணவையுந் தந்தருள்வாயாக,' என்ன - என்று (வா நரர்கள் அதுமான) வேண்ட,—நாம் வாஸிசேய்பால் போதும் என்ற உடன - 'நாமெல்லாம் (இதைக்குறித்து) வாலியின் புத்திரனாகிய அங்கதனிடத்திற் செல்வோம்' என்று (அவ்வதுமான்) சொன்னவுடன், எழுந்து போனார் - (எல் லாரும்) எழுந்திருந்து போனார்கள் ; (எ - று.)

'நான்' என்பதை மத்தமதீபமாக முன்னும் பின்னும் கூட்டி, நான் ஏது - (இனி நமக்கு) வாழ்நான் ஏது? நான் சாலஇறந்த - (சுக்கிரீவன் தவணைகுறித்த)

நாள்கள் மிகவுங் கடந்துபோயின என்று பதவுரை கூறலுமாம். 'ஒருமாத காலத்திற்குட் சீதையைத்தேடிமீள்வீராக' என்று சுக்கிரீவன் சொன்ன தவணை முன்னமே கடந்து போனதனால், அங்ஙனம் தவணை கடந்த எமக்கு இனிச் சுக்கிரீவாஜ்ஞையால் மரணமே நேரு மென்பதபற்றிய வருத்தமென்க. ஏது என்பதை ஹேது என்னும் வடமொழியின் திரிபாகக் கொண்டால், நாள் சால இறந்தன என்னும் ஏதுவினாலாகிய வருத்த மென்க. 'உணர்வதீர்த்து' என்ற பாடத்திற்கு - அறிவுழிந்த என்று பொருள். உணவும், உம்மை. இசை நிறை; இனி, முன் உயிரைத்தந்ததேயன்றி இப்பொழுது உணவையுந் தருவாயென்று இறந்தததழுவிய எச்சவும்மையாகவுங் கொள்ளலாம். என்றுடன் - தொகுத்தல்.

(கக)

[வாநரசேனைகீத மதுவளிக்துமாறு வாநரவீரர்கள் அங்கதனை வேண்டேல்.]

கசு. அங்கதன்றன்னையண்மியனைவருமிருகைகூப்பிக்  
கொங்குதங்கலங்கன்மார்பின்னுடைக்குரக்குச்சேனை  
வெங்கதமொழிந்துசாலவருந்தினவேடையோடி  
யிங்கிதற்களித்தல்வேண்டுமிறுலுமிழ்சிரசமென்றார்.

(இ - ள்.) அனைவரும் - வாநரவீரர்களெல்லாரும், அங்கதன்தன்னை - அங்கதனை, அண்மி - சமீபித்து, இரு கை கூப்பி - இரண்டுகைகளையுங்கூப்பிக்கொண்டு, 'கொங்கு தங்கு அலங்கல் மார்ப - வாசனைபொருந்திய மாலையைத் தரித்த மார்பைபுடையவனை! நீன்உடை குரங்கு சேனை - உனது வாநரசேனைகள், வேடை ஓடி - தாசம்மிருந்து (அதனால்), வெம் கதம் ஒழிந்து - வெவ்விய வலிமை நீய்ந்த, சால வருந்தின - மிகவும் வருத்தப்பட்டன; (ஆதலால்), இங்கு - இப்பொழுது [இவ்விடத்தில்], இதற்கு - இவ்வாநரசேனைக்கு, இரால் உமிழ் பிரசம் - கூட்டினின்று பெருகுகிற தேனை, அளித்தல் வேண்டும் - கொடுத்தருளவேண்டும்,' என்றார் - என்று வேண்டினார்கள்; (எ - று.)

'கொங்கு - தேனுமாம். 'இதற்கு' என்றது, சாதியொருமை. வேண்டும் - ஒருவகைவியங்கோள்வினைமுற்று.

(கசு)

[அங்கதன் அநுமதிசேயய, வாநரவீரமதுவனத்தை யழித்தல்.]

கரு. நன்றெனவவனுநேர்ந்தானரலையுநநிங்கவார்த்துச்  
சென்றுறுபிரசந்துங்குஞ்செழுவனமதனினூடே  
யொன்றின்புலினைப்பாயுமொடிக்குமென்பிரசமெல்லாந்  
தின்றுதின்றுவகைகூருந்தேனுகரளியின் மொய்த்தே.

(இ - ள்.) அவனும் - அவ்வங்கதனும், நன்று என - 'கல்லது' என்று, நேர்ந்தான் - உடன்பட்டான்; (உடனே வாநரசேனை),—நாலையும் கடுங்க

ஆர்த்து - கடலும் அஞ்சும்படி ஆரவாரித்து, உறு பிரசம் தூங்கும் செழு வனம் அதனின் ஊடே - மிக்க தேனிரூல் தொங்கியசையப்பெற்ற செழு மையான அந்த மதுவனத்தினுள்ளே, சென்று-போய், ஒன்றின்முன் ஒன்று - ஒருவாநரத்துக்குமுன்னே மற்றொருவாநரமாக, பாயும் - தாவும்; ஒடிக்கும் - (கிளைகளை) முறிக்கும்; தேன் துகர் அளியின் மொய்த்து - தேனைக் குடிக்கிற வண்டென்போல் நெருங்கி, மெல் பிரசம் எல்லாம் - இனிமையான தேன்முழு வதையும், தின்று தின்று - மிகுதியாகக்குடித்து, உவகை கூரும் - களிப்பு மிகும்; (எ - று.)

உறு - உரிச்சொல். தின்று = பருகி; உபசாரவழக்கு. (கடு)

[வாநரர் மதுபானஞ்செய்து களித்தல்.]

க௬. ஒருவர்வாய்க்கொள்ளுந்தேனையொருவருண்டெளித்திப்போவா  
ரொருவர்கைக்கொள்ளுந்தேனையொருவர்கொண்டோடிப்போவா  
ரொருவரோடொருவரொன்றத்தழுவுவர்விழுவரோடி  
யொருவர்மேலொருவரேறிபோகையென்றுவகைகூர்வார்,

(இ - ன்.) ஒருவர் வாய்க்கொள்ளும் தேனை - ஒருவாநரவீரர் (சுரமப் பட்டுக் கொணர்ந்து) வாயிற் கொண்டு உண்ணவிருக்கிற தேனை, ஒருவர் - மற்றொரு வாநரவீரர், எளிதில் உண்டு போவார் - (தாம் அதுகொணர் தற்கு ஒருசிரமமும் கொள்ளாமலே) எளிதில்வாங்கிக் குடித்துப் போய்விடு வார்; ஒருவர்—, கை கொள்ளும் - கையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற, தேனை—, ஒருவர் - வேறொருவர், கொண்டு - பறித்துக்கொண்டு, ஒடி போவார்—; (மதுமயக்கத்தால்), ஒருவரோடு ஒருவர்—, ஒன்ற தழுவுவர் - இறுகஅணைத்துக்கொள்வார்; ஒடி விழுவார்—; ஒருவர்மேல் ஒருவர் ஏறி—, ஓகை என்று உவகை கூர்வார் - 'ஆனந்தம்!' என்று சொல்லி மகிழ்ச்சிமிகு வார்; (எ - று.)

ஒகை - உவகை என்றதன் மூலம், 'ஒகையென்று' என்பதற்கு - நமக்கு மகிழ்ச்சிவருங்காலமிதுவென்று என உரைப்பாரு முளர். (கசு)

[அர்ஜுனாலைக்காவலரார் தமதுநலையாறு தழிழுகளெல்லாம் வநரவீர னுக்குச் செய்திகூறல்.]

க௭. இன்னணநிகழுங்காலையெரிநிழித்தெழுநதுசிறி  
யந்நெடுஞ்சோலைகாக்கும்வானரரலரைநோக்கி  
மன்னெடுக்கதிரோன்மைந்தனானையெழுத்துநீயி  
ரென்னினைந்தென்செய்தீர்மன்னும்முயிர்க்கிறுதியென்ன,

(இ - ன்.) இன்னணம் நிகழும் கால - இவ்வாறு நடக்கும்பொழுது, அ நெடுஞ் சோலை காக்கும் வானரர் - அந்தப் பெரிய மதுவனத்தைக் காவல் செய்கின்ற வாநரர்கள், எரி விழித்த - நெருப்புப்பொறிபறக்கக் கண்களை விழித்த, சிறி - கோபித்து, எழுந்து—, அவரை நோக்கி - அவ்வாநரர்களைப்

பார்த்து, 'மன் நெடுங் கதிரோன் மைந்தன் ஆணையை மறுத்து . மிகுதியான நீண்டகிரணங்களை யுடையவனாகிய சூரியனது குமாரனான சுக்கிரீவனது கட்டளையைக் கடந்து, நீயிர் - நீங்கள், என் நினைந்து என் செய்திர் - என்ன நினைத்து என்னகாரியஞ்செய்தீர்கள்? உம் உயிர்க்கு இறுதி - உங்களுயிர் களுக்கு முடிவு (நேரும்),' என்ன - என்றும்,—(எ - று.)

இன்னணம் - இன்னவண்ணம் என்பதன் மரூஉ. ஆயிரங்கிரணமுடை மைபற்றி, 'மன்கதிரோன்' என்றார். 'நெடுங்கதிர்' என்றது - மிக்கதூரத்திலுஞ் சென்றுவிளங்குங் கிரணம் என்றபடி. மன்னும் உயிர்க்கு இறுதி என்றும் பிரித்து உரைக்கலாம்; தும்என்றும் பிரிக்கலாம். (க எ)

கஅ. முனியுமாமலெம்மையெங்கோனென்றவர் மொழிந்துபோந்து

கனியுமாமதுவனத்தைக்கட்டித் திட்டித் தின்று

நனிதருகலியின்றானைநண்ணலார் செய்கைநாண்

ளினியெம்மார்செயலின்றென்னுத்ததிமுகற்கியம்பினுரே.

(இ - ள்) 'எம் கோன் - எமது தலைவனாகிய ததிமுகன், எம்மை—முனியும் - கோபிப்பான்,' என்று - என்றும், மொழிந்து - சொல்லி, அவர் - அவ்வணங்காப்பாளர், போந்து - போய், 'நனி தரு கலியின் தானை - மிகுதி பொருந்திய வாகாசேனை, இன்று - இப்பொழுது. கனியும் மா மதுவனத்தை - செழிப்பான பெரிய மதுவனத்தை, கட்டு அழித்திட்டது - முழுவதும் அழித்துவிட்டது; இனி - இப்பொழுது, நண்ணலார் செய்கை நாண் - அப்பகைவரது செய்கை ஒங்கும்படி, எம்மால் செயல் இன்று - எங்களாற் செய்யலாவதொன்றுமில்லை,' என்றோ - என்று, ததிமுகற்கு - ததிமுகனுக்கு, இயம்பினார் - சொன்னார்கள்; (எ - று.)

இரண்டு மூன்றாமடிகளுக்கு - மிகுந்த குரங்குக்கூட்டம் பகைவர்களது செயலையும் வெள்கும்படி [அதனினும் அதிகமாக] மதுவனத்தை நிலைகுலைத்தது என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். நண்ணலார் - சேராதவர். ததிமுகன் - மதுவனத்துக்குக் கவற்காரர்களாகிய வாகாரர்க்குத் தலைவன். (க அ)

[மதுவனத்தை யழித்தவர் யாவர்? என்ற ததிமுகனுக்குக் காவலாளர் கூறுதல்.]

கக. கேட்டவன்யாவரேயம்மதுவனங்கேடுகுழந்தார்

கட்டி ரின்றெழுந்தானன்னார்வாலிசேய்முதலகற்றே

நீட்டம்வந்திறுத்ததா கவங்கதனேவறன்னார்

மாட்டினகலியின்றானைமதுவளருலையயிட்டம்.

இதுமுதல் மூன்றுகவிகள் - குளகம்.

(இ - ள்) அவன் - அத்ததிமுகன், கேட்டு - (அக்காவலாளர்வார்த்தையைக்) கேட்டு, 'அ மது வனம் கேடு குழந்தார் - அந்த மதுவனத்துக்கு



அழிவு செய்தவர்கள், யாவரே - எவர்தாம்? காட்டிர் - காட்டுங்கள்,' என்று - என்றுசொல்லி, எழுந்தான் -; அன்றார் - அக்காவல்வாநார்,—‘வாலி சேய் முதல் - வாலிகுமாரனான ஆங்கதன் முதலிய, கற்றோர் - படித்த வாநார்களது, ஈட்டம் - கூட்டம், வந்து இறுத்தது ஆக - அங்கு வந்து தங்கியதாக, (பின்பு), அங்கதன் வலத்தன்னால் - அங்கதனது கட்டளையினால். கவியின் தானே - குரங்குச்சேனைகள், மது வளர் உலவை ஈட்டம் - தேன்கூடுகள் மிக்க மரக்கிளைகளின் கூட்டத்தை, மாட்டின - ஒடித்தன’; (எ - று.)

அன்றார் என்னலோடும் என மேற்கவியோடு இனையும். கேட்டவன் என்றவெடுத்து, அதுகேட்டவனான ததிமுக னெனினுமாம். ‘கற்றோர்’ என்றது, அனுமன் முதலியோரை. மாட்டல் - மாள்வித்தல். (கக)

[காவலாளர்சொர்க்கேட்ட ததீழகன் சிவந்துகூறுதல்.]

உ௦. உரங்கினர்மதுகையன்றனையாலுறுதிகொண்டே  
குரங்கினந்தம்மையெல்லாம்விளக்கினங்கொடுமைகூறித்  
கரங்களாலெற்றநொந்தேங்காவலையென்னலோடுந்  
தரங்கினர்தாளைபட்டதறிந்திலன்றையன்போலும்.

(இ - ள்.) ‘காவலோய் - காத்தற்றொழிலில் வல்லவனே! உரம் கினர் மதுகையான் தன் ஆணையால் - வலிமை மிக்க வெற்றியையுடையவனான சுக்கிரீ வனது கட்டளைப்படியே, உறுதி கொண்டு - உறுதியை மேற்கொண்டு, குரங்கு இனம்மம்மை எல்லாம் - அந்தக் குரங்குக்கூட்டங்களை யெல்லாம், விளக்கினம் - தடுத்தோம்; (அக்குரங்குகள்), கொடுமை கூறி - கொடிய வார்த்தைகளைச் சொல்லி, கரங்களால் எற்ற - (தமது) கைகளால் அடிக்க, நொந்தோம் - வருந்தினோம்’ என்னலோடும் - என்று சொன்ன வளவில்.— (ததிமுகன்),—‘தரம் கினர் தாளை பட்டது - வலிமை மிக்க தன் தந்தையாகிய வாலி இறந்ததை, தனயன் - அவனது மகனான அங்கதன், அறிந்திலன் போலும் - அறிந்தானில்லை போலும்’, (எ - று.)—‘என உரைத்து’ என வருங்கவியோடு தொடரும்.

கொடுமை - கொடுஞ்சொல்லுக்குப் பண்பாகுபெயர். தரம் கினர் - மலை போல விளங்கிய என்றமாம். மகாபலசாயியாகிய வாலி சுக்கிரீவனால் எயர்ந்தி லிறந்ததை அறிந்தும் இவ்வங்கதனது செருக்கு அடங்கவில்லையோ? என்றது, நான்காமடியின் சுருத்து; வாலிக்கு உரியதாயிருந்த இம்மதுவனம் அவனறிந்தபின்பு சுக்கிரீவனதாய்விட்டதை அங்கதன் அறியான்போலும் என்றுங் கொள்க. (உ௦)

[இரண்டுக்கூடாடாநாங்கருடன் ததீழகன் மதுவனத்துக்கு வர, வாநார்க்குள் அங்கதாடியல் விழுதல்.]

உக. எனவுரைத்தனலிற்பொங்கியெழுந்திரைததிரண்டுகோடி  
களைகழற்கவியின்சேனைகல்லெனக்கலந்துபுல்லப்  
புனைமதுச்சோலைபுக்கான்மதுகர்புனிதச்சேனை  
யனகளைவாழ்த்தியோடியங்கதனடியின்விழ்ந்த.

'(இ - ள்.) என உரைத்து - என்றுசொல்லி, (ததிமுகன்), அனலின் போங்கி எழுந்து - நெருப்புப்போலக் கொதித்தெழுந்து, இரைத்து - ஆரவாரித்து,—இரண்டு கோடி - இரண்டுகோடி யென்னுந் தொகையுள்ள, கனை கழல் கவியின் சேனை - ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை யணிந்த குரங்குகளின் கூட்டம், கல்வன கலந்து புல்ல - கல்வென்று ஒலித்துத் தன்னோடுகூடிவர, புனை மது சோலை புக்கான் - அழகிய மதுவனத்திற் பிரவேசித்தான்; (அவ்வனவில்).—மது துகர் புனிதம் சேனை - தேனைப்பருகுகிற பரிசுத்தமான வானரசேனையுள், அனகனை வாழ்த்தி - குற்றமற்றவனுனை ஸ்ரீராமனை வாழ்த்திக்கொண்டு, ஒடி - விரைந்துசென்று, அங்கதன் அடியின் வீழ்ந்த - (இளவரசனுனை) அங்கதனது பாதங்களில் விழுந்தன; (எ - று.)

கோடி - நூறுலகூழ். கல்வெனல் - ஒலிக்குறிப்பு; சப்தாதுகாரணம். அகம்-தோஷம்; அஃது இல்லாதவன் - அநகன்; வடசொல். (உக)

[ததிமுகன் அங்கதனைநோக்கிக் கூறுதல்.]

உஉ. இந்திரன்வாலிக்குந்தவின் சுவாமதுவிற்கான

மந்தரத்தவர்க்குநோக்கற்கரிய லென்னுனை தன்னைச்

சிந்தனைக துரோன்மைந்தன்றிறலினையறிதயன்றே

மந்தரமனையதோளாயிற்றதுன்வாழ்க்கையின்றே.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) 'மந்தரம் அனைய. தோளாய் - மந்தரமலையையொத்த தோள் களையுடையவனுனை அங்கதனை! இந்திரன் வாலிக்கு ஈந்த - தேவேந்திரன் (தன் மகனுனை) வாலிக்குக் கொடுத்த, இன் சுவை மதுவின் கானம் - இனிய உருகியுள்ள மதுவையுடைய இவ்வனம், அந்தரத்தவர்க்கும் நோக்கற்கு அரிய - ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கின்றவர்களான தேவர்கட்கும் பார்ப்பதற்கும் அரியதாய்படி செய்துவந்த, என் ஆனைதன்னை - எனதுகட்டளையை, சிந்தினை - அறிச்சாய்; சதிரோன் மைர்தன் நிறலினை அறிதி அன்றே - குரிய குமாரனுனை ஈக்கீவனது வலிமையை அறிவையன்றே? உன் வாழ்க்கை - உனது உயிர் வாழ்வு, இன்னே - நுன்றைக்கே, இற்றது - முடிந்ததாகும்.' (எ - று.)

மந்தரம் பாற்கடலைக் கலக்குதல் போலத் தோள் போர்கடலைக் கலக்குதலால் உவமை. இற்றது - துணிவுபற்றிய காலவழுவுவமைதி. 'நோக்கற்கரியதென்' என்ற பாடத்துக்கு—'அரியது' - முற்று. (உஉ)

[ததிமுகனும் அங்கதனும் பொருதல்.]

உங. மதுவனந்தன்னையின்னெமாட்டுவித்தனை நீயென்னுக்

குகுமெனவாலிசெய்மேலெறிந்தனன்கருங்கற்பாறை

யதுதனைப்புறங்கையாலேயகற்றியங்கதனுஞ்சிறித்

ததிமுகன் தன்னைப்பற்றிக்குத்தினன் மடக்கைதன்னால்.

(இ - ன்.) நீ—, மது வனம்தன்னை - மதுவனத்தை, இன்னே - 'இவ். வாருக, மாட்டுவித்தனை - அழிப்பித்தாய்', என்னு-என்றுசொல்லி, (ததிமுகன்), வாலி சேய்மேல் - அங்கதன்மேலே, கருங்கல் பாறை - கருங்கற்பாறையொன்றை, கதும் என - விரைவாக, எறிந்தனன் - எடுத்துவிசிளுன்; அங்கதனும்—, அதுதனை - அப்பாறையை, புறங்கையாலே அகற்றி - (தனது) பின்னங்கையால் தள்ளிவிட்டு, சிறி - கோபித்து, ததிமுகன்தன்னை பற்றி-ததிமுகனைப் பிடித்து, தட கைதன்னால் குத்தினன் - பெரிய கையினால் குத்தினன்; (எ - று.)

கதுமென - விரைவுக்குறிப்பு. கைப்புறம் - புறங்கை என இலக்கணப் போலி. 'அங்கவன்' என்றும் பாடம். இன்னே - இன்றே யெனினுமாம். (.)

[அங்கதன் ததிமுகனை அடிந்துத்துரத்தி மயிறையோரைக் குத்திச் சொல்லுதல்.]

௨௪. வாய்வழிக்குருகிசோரமணிக்கையான்மலங்கமோதிப்

போய்மொழிகதிரோன்மைந்தற்கென்றவன்நனைப்போக்கித்  
தீயெழும்வெகுளிபொங்கமற்றவன்சேனைதன்னைக்  
காய்கனல்பொழியுங்கையாற்குத்து கிரகட்டியென்றான்.

(இ - ன்.) (மற்றும் அங்கதன்),—வாய் வழிக்குருகி சோர - (ததிமுகனது) வாயின் வழியாக இரத்தம் வழிய, மலங்க - (அவன்) வருந்துமாறு, மணி கையால் மோதி - (தனது) அழகிய கையினால் தாக்கி, 'கதிரோன் மைந்தற்கு - சூரியன்மகனான சுக்கிரீவனுக்கு, போய்' மொழி - (நீ) போய்ச் சொல்லு,' என்று - என்றுசொல்லி, அவன்தன்னை போக்கி - அத்ததிமுகனைத் துரத்திவிட்டு,—தீ எழும் வெகுளி பொங்க - கெருப்புப் பறக்கும்படியான [உக்கிரமான] கோபம் மிக, அவன் சேனையோடு - அத்ததிமுகனது வாகர சேனையை, காய்கனல் பொழியும் கையால் - சுக்கிரீவன்கெருப்புச் சொரிகிற [உக்கிரமான] கைகளினால், கட்டி - பிணித்து, குத்துதிர் - குத்துங்கள், என்றான் - என்று (தனது சேனையோடு) நோக்கிச் சொன்னான்; (எ - று.)

மற்று - அசை; பின்பு எனினுமாம். 'போய்மொழி கதிரோன்மைந்தற்கு' என்றது, களிப்புத் தலைக்கேறியதனால். (௨௪)

[மற்பவாநரர்களுயும் அடிந்துத்துரத்துதல்.]

௨௫. பிடித்தனர்ஈகாடிகடம்மாற்பிணித்தனர்பின்னுமுன்னு

மிடித்தனர்சனியஞ்சுவெறுழ்வலிக்கரங்களோச்சித்  
துடித்தனர்உலஞ்சோர்தார்சொல்லும்போய்நீருமென்றப்  
படித்தனன்வாலிமைந்தன்பயத்துடனவரும்போனார்.

(இ - ன்.) (அங்கதன்சேனையோடு ததிமுகன்சேனையோடு), பிடித்தனர் - பிடித்து, கொடிகள் தம்மால் பிணித்தனர் - கொடிகளால் கட்டித்

‘எறழ் வலி கரங்கள் ஒச்சி - மிகவலியகைகளை உயாவெடுத்து, அசனி அஞ்ச - இடியும் அஞ்சும்படி, பின்னும் முன்னும் - பின்பக்கத்திலும் முன்பக்கத்திலும், இடித்தனர் - இடித்தார்கள்; (அவ்விடிபொறுக்கமாட்டாமல் அவர்கள்), உடலம் துடித்தனர் சோர்ந்தார் - உடம்பு துடித்துக் களைத்தார்கள்; (அப் பொழுது), வாலி மைந்தன் - அங்கதன், நீரும் போய் சொல்லும் என்னை - நீங்களும் போய்ச் (சுக்கிரீவனிடஞ்) சொல்லுங்கள்’ என்று, படித்தனன் - சொன்னான்; அவரும் - அவ்வாநரர்களும், பயத்துடன் - அச்சத்தோடு, போனார் - (சுக்கிரீவனிடஞ்) சென்றார்கள்; (எ - று.)

எறழ் வலி - ஒருபொருட்பன்மொழி. எறழ் - வலிமையுணர்த்தும் உரிச் சொல்; “எறழ் வலியாகும்” என்பது, சொல்காப்பியம். இனி, எறழ் - தூண்போன்ற, கரங்க ளென்றமாம். உடலம், அம் - சாரியை. (உரு)

[வாநரர்கள் மதுவனத்தில் இனிநீர்த்தல்.]

உசு. அலைபுனல்குடையுமாபோன்மதுக்குடைந்தாடித்தத்தந்  
தலைவர்கட்கினியதேனுங்கனிகளும்பிறவுந்தந்தே  
யுலைவுறுவருத்தந்திரந்திட்டுபவனத்திருந்தாரப்பால்  
சிலைவளைத்துலவுந்தேரோன்றெறும்வெயிறணிவுபார்த்தே.

(இ - ள்.) (அங்கதன்சேனைவாநர்), அலை புனல் குடையும் ஆ போல் - அலைகின்ற நீரில் முழுதி விளையாடும் விதம்போல, மது குடைந்து ஆடி - மதுபானத்திலே முழுதி விளையாடி, தத்தம் தலைவர்கட்கு - தங்கள் தங்கள் தலைவர்களாகிய வாநர்களுக்கு, இனிய - இனிமையான, தேனும் - தேனையும், கனிகளும் - பழங்களையும், பிறவும் - மற்றவற்றையும், தந்து - கொணர்ந்து கொடுத்து, உலைவுறு வருத்தம் தீர்த்திட்டு - இளைப்பையடைந்த துன்பம் நீங்கி, - அப்பால் - பின்பு, - சிலை வளைத்து உலவம் தேரோன் - மகாமேரு கிரியைச் சூழ்ந்து சஞ்சரிக்கிற தேரையுடையவருளை சூரியனது, தெறும் வெயில் - சுடுகின்ற வெயில், தணிவு - குறையுஞ்சமயத்தை, பார்த்து - எதிர்பார்த்துக்கொண்டு, உபவனத்து இருந்தார் - அப்பூஞ்சோலையிலே இருந்தார்கள்; (எ - று.)

அலை புனல் - விளைத்தொகை; அலைகளையுடைய புனல் என்னும் பொருளில் ‘அலைப்புனல்’ என வயிமிதும். ஆ - ஆறு என்பதன் விகாரம், பிறகாய் - கிழங்கு முதலியன. வெயில் - வெம்மையுடையது. தணிவு - தாழ்தல்.

[கவிக்கூற்று: ‘இனி ஓராமன்செய்தீ சொல்வோம்’ என்பதல்.]

உஎ. முத்தலை யெஃகி னைற்கு முடிப்பருங் கரும முற்றி  
ளித்தகன் றாது மீண்ட துறுதியாய் விளைந்த தன்மை  
யத்தலை யறிந்த வெல்லா மறைந்தன மாழி யான்மாட்  
டித்தலை நிகழ்ந்த வெல்லா மியம்புவா னெடுத்துக் கொண்டாம்.

(இ - ன்.) வித்தகன்-ஞானஸ்வரூபியாகிய ஸ்ரீராமனது, தாதா தாதனாகிய அனுமான், முதலை எல்கிறதற்கும் முடிப்பு அருங்கருமம் முற்றி-மூன்று தலைகளையுடைய குலாயுத்தை யுடையவனுள் உருத்திரனுக்குஞ் செய்து நிறைவேற்றதற்கு அருமையான தொழிலைச் செய்து முடித்து, மீண்டது இறுதிஆய் - திரும்பிவந்தது முடிவாக, அ தலை - அவ்விடத்தில் [தெற்குத் திக்கு], விளைந்த தன்மை - நடந்தசெய்தியை, அறிந்த எல்லாம் - தெரிந்த வரையிலும், அறைந்தனம் - (கீழ்ச்) சொன்னோம்; (இனி), இ தலை - இவ்விடத்தில் [கிஷ்கிந்தையருகில்], ஆழியான்மாட்டு - ஸ்ரீராமனிடத்தில், நிகழ்ந்த எல்லாம் - நடந்தவற்றையெல்லாம், இயம்புவான் - சொல்வதற்கு, எடுத்து கொண்டாம் - தொடங்கினோம்; (எ - று.)

‘முத்தலை யெல்கிறதற்கும் முடிப்பருங்கருமம்’ - இலங்கையை எரியூட்டித் தல். ஆழியான் - சக்கராயுதமுடையவன்; கடலிற் பள்ளிகொள்பவன்; கடல் போலும் கரையிருநிறமுடையவன்; ஆஜ்ஞாசக்கரமுடையான். (உஎ)

வேறு.

[சீதையைத் தேடுமாறு வானரர்களை யனுப்பிய சுக்கிரீவன்  
இராமனுக்குத் தேவதல் கூறிக்கொண்டிருந்தல்]

உஅ. சேற்றிள மரைமலர்த் திருவைத்தேர்கெனக்

காற்றின்மா மகன்முதற் கய்யின் சேனையை  
நாற்றிசை மருங்கினு மேனி நாயகற்

தேற்றின னிருந்தனன் கதிரின் செம்மலே.

(இ - ன்.) கதிரின் செம்மல் - சூரியனது குமாரனாகிய சுக்கிரீவன், — ‘சேறு இள மரை மலர் திருவை - சேற்றில்தோன்றிய இளமையான செந்தாமரைமலரில் வீற்றிருக்கிற திருமகளை [சீதையை], தேர்க - தேடுவீராக’, என - என்று, காற்றின் மா மகன் முதல் கய்யின் சேனையை - வாயுவின்து சிறந்த குமாரனான அதுமான் முதலிய குரங்குச் சேனையை, நாலிசை மருங்கினும் - நான்கு திக்குக்களினிடங்களிலும், எவி - அனுப்பிவிட்டு, — நாயகன் - (யாவர்க்குந்) தலைவனுள் ஸ்ரீராமனே, தேற்றினன் இருந்தனன் - தேற்றிக்கொண்டிருந்தான்; (எ - று.)

கிட்கிந்தாகாண்டத்து நாடவிட்டபடலத்தின் தொடர்ச்சியாக, இராம பிரான்பக்கல் நிகழ்ந்த செய்தியைக் கூறுகின்றார். அதற்கு அடுத்ததான பில நீங்குபடலம் முதலாக இதுவரையிலும், சீதையைநாடித் தென்திசைப்பக்கஞ் சென்ற அதுமான் முதலியோரது செய்தியைக் கூறிப்போந்தார். தாமரை பங்கஜமாதலால், ‘சேற்றிளமரை’ எனப்பட்டது. திருமால் இராமனாகத் திருவவதரித்தபோது திருமகள் சீதையாகத் திருவவதரித்தன னென்று இந் காசுபுராணங்கள் கூறுதலால், சீதையை ‘மரைமலர்த்திரு’ என்றார். மரை

மலர் - முதற்குறை விகாரம். தேற்றதல் - துயரந்தீர்ந்து தெளியச்செய்தல். செம்மல்-ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர். 'கவியின்செம்மல்' என்னும்பாடத்துக்கு- குரங்குகளுக்கு அரசனென்று பொருள்.

இதுமுதல் மூப்பத்தொரு சவிகள் - பாசப்படலத்தின் முதற்கவி போன்ற கவிவிருத்தங்கடா. (உஅ)

[இராமன் சீதையைப் பிரிந்த கோகந்தால் ழர்ச்சிக்குத்தோறும் சுக்கிரீவன் வாரித்தையால் தேறுதல்.]

உக. கார்வரையிருந்தனன்கதிரின்காதலன்

சீரியசொற்களிற்றெருட்டச்செங்குறை

ஐருயிராயிரமுடையனுமெனச்

சோர்தொறுஞ்சோர்தொறுமுயிர்த்துத்தோன்றினன்.

(இ - ன்.) கதிரின் காதலன் - சூரியகுமாரனை சுக்கிரீவன், கார்வரை இருந்தனன் - கரிய பிரஸ்ரவணமலையிலே யிருந்துகொண்டு, சீரிய சொற்களின் - கல்வார்த்தைகளினால், செருட்ட-தேற்ற, (அதனால்),—செம்கணன்-சிவந்த திருக்கண்களை யுடையவனுள் ஸ்ரீராமன், ஆர் உயிர் ஆயிரம் உடையன் ஆம் என - அருமையான உயிர்கள் பலவற்றை யுடையவனென்னும்படி, சோர்தொறும் சோர்தொறும் உயிர்த்து தோன்றினன் - மயங்கிமூர்ச்சிக்கும் பொழுதெல்லாம் மீண்டும்உயிர்பெற்று எழுந்தான்; (எ - று.)

கார்வரை - பெரிய மலை யென்றமாம்; (உயர்ச்சியால்) மேகத்தங்கும் மலை யெனினுமாம். சீரிய - நன்மையையுடைய. தெருட்ட உயிர்த்துத்தோன்றினனென இயையும். செங்கண்ணன் - புண்டரீகாகூண். பலமுறை மூர்ச்சித்து உயிர்தோர்ந்து சுக்கிரீவனது இன்சொல்லால் உயிர்த்து எழுதல்பற்றி, 'ஆருயிராயிரமுடையனுமென உயிர்த்துத்தோன்றினன்' என்றார். தன்மைநீற்றிப்பேற்றவணி. இங்கு 'ஆயிரம்' என்றது, பல வென்றபடி. (உக)

[மயிறைத்திசைகளிற் செல்பவர்கள் சீதையைக்காணுது மீண்டபின்பும் அநுமானித்து நம்பிக்கையால் இராமன் ஜீவித்திருத்தல்.]

ந 0. தண்டலினைடுந்திசைமூன்றுந்தாயினர்

கண்டி லர்மடந்தையை யென்னுங்கட்டுரை

யுண்டிரகத்தெனவொறுக்கவும்முளன்

றிண்டி மலனுபனைநினையுஞ்சிந்தையான்.

(இ - ன்.) தண்டல் இல் - தடையில்லாமல், நெடுந் திசை மூன்றும் - பெரிய (வடக்கு கிழக்கு மேற்கு என்னும்) மூன்றுதிக்குக்களிலும், தாயினர் - (சீதையைத்தேடிதற்குத்) தாவிச்சென்ற வாகநர்கள், மடந்தையை - அப்பிராட்டியை, கண்டிவர் - கண்டாரில்லை, என்னும் - என்கிற, கட்டு உரை. உறுதியானவார்த்தை, ஒறுக்கவும் \* (தன்னை) வருத்தவும்,—(ஸ்ரீராமன்),—

திண் திறல் அனுமனை நினைவும் சிந்தையான் - மிக்க வலிமையையுடைய அதுமானை எண்ணுகிற மனத்தையுடையனாய் [அதுமான் பிராட்டியைக் கண்டு வருதல்கூடு மென்று எண்ணி], அகத்து உயிர் உண்டு என உளன் - உயிர் உடம்பினுள் உள்ளதென்னும்படி உள்ளவனான [பிழைத்திருந்தான் என்ற படி]; (எ - று.)

வினைப்பகுதிகள் சிலவிடங்களில் வினைபெச்சப்பொருள்பட்டு நின்றல் போல, 'இல்' என்ற பண்புப்பகுதி இங்கு வினையெச்சப்பொருள் பட்டு நின்றது. 'இனி, 'இல்' என்பதைத் திசைக்கு அடைமொழியாக்கி, முட்டிப்படாமல் நீண்டிசைக்கிற திக்குக்க னென்றுங் கொள்ளலாம். 'உண்டிவிரகத்தென ஒறுக்கவும்' என்பதற்கு - உயிர் உள்ளே உண்டோ என்று ஐயப்படும்படி வருத்தவும் என்றும், உடம்பினுள்ளேயுள்ள உயிரை உண்டாற்போல வருத்தவும் என்றும் பொருளுரைக்கலாம்.

(௯௦)

[இந்நாள் இராமன் சுக்கிரீவனை நோக்கிச் சிலகூறுதல்.]

நக. ஆரியனருந்துயர்க்கடலினுழ்பவன்

சீரியதன் றுநஞ்செய்கை தீர்வரும்

பூரியவெம்பழிபொடித்ததாமெனஞ்ச்

சூரியன்சிறுவனைநோக்கிச்சொல்லினன்.

(இ - ள்.) ஆரியன் - ஸ்ரீராமன், —அருந் துயர் கடலின் ஆழ்பவன் - (பொறுப்பதற்கு) அரிய துன்பமாகிய கடலில் முழுதபவனாய், —சூரியன் சிறுவனை நோக்கி - சுக்கிரீவனைப்பார்த்து, —'நம் செய்கை - நமதுமுயற்சி, சீரியது அன்று. பயன்பட்டதன்று; தீர்வு அரு - நீங்குதலில்லாத, பூரிய-இழிவையுடைய, வெம் - கொடிய, பழி-(சீதையைத்தேடிச் கண்டாரில்லையென்னும்) நிந்தனை, பொடித்தது ஆம் - உண்டானதாகும்,' என-என்றுசொல்லி, சொல்லினன் - மற்றும் சொல்பவனான; (எ - று.)—அவற்றை, அடுத்த நான்குசுவிகளிற் காண்க.

இச்செய்யுளின் இடையிரண்டடி-தொகுத்துச்சுட்டல்; அடுத்த நான்குசுவிகள் - வகுத்துக்காட்டல். சீரியது அன்று நம் செய்கை - நாம் இங்ஙனம் வாளாவிருப்பது தகுதியுடையதன்று என்றமாம். இனி, 'நம்' என்பதைத் தனித்தன்மைப்பன்மை யெனக் கொண்டு, இராமன் அருந்துயர்க்கடலின்ஆழ்பவனாய் 'எனதுசெய்கை [இனி யான் இங்ஙனம் வாளாவிருப்பது] தக்கதன்று, நீங்குதற்கு அரிய இழிவான கொடிய பழிப்பு அமைந்ததாம்' என்று எண்ணிச் சுக்கிரீவனைநோக்கிச் சொல்லலானான் எனப் பொருள் கூறலுமாம். ஆய்ன் - வடசொல்; நல்ல அறிவொழுக்கங்களையுடையான். பூரிய - பூரிஎன்ற பகுதியின்மேற்பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம்; பூரி - குற்றம், தீழ்மை. இனி, பூரிய - மிகுதியான எனினுமாம்; இப்பொருளில், பூரி - மிகுதி; வடசொல்.

(௯௧)

[இதுமுதல் நான்காவிகள் - ஒருநோடர்; இராமன்வார்த்தை.]

௩௨. குறித்தநாளிகந்தனகுன்றத்தென்றிசை

வெறிக்கருங்குழுவியைநாடன்மேயினார்

மறித்திவண்வந்திலர்மாண்டினார்கொலோ

பிறித்தவர்க்குற்றுளதென்னைபெற்றியோ.

(இ - ள்.) குறித்த நாள் - (நாம் முன்னே) தவணையிட்டு அனுப்பிய நாள் களெல்லாம், இகந்தன - கழிந்துபோயின; குன்றம் தென் திசை-இம்மலையின் தென்திசையைநோக்கி, வெறி கருங் குழுவியை நாடல் மேயினர் - நறுமணமுள்ள கருந்தமான கூந்தலையுடையவளாகிய சீதையைத் தேடிச் சென்றவர்கள், மறித்து இவண் வந்திலர் - மீளவும் இவ்விடத்தா வந்தார்களில்லை; மாண்டு உளார்கொலோ - இறந்துபோயினார்களோ? அவர்க்கு - அவர்கட்கு, பிறிது உற்றுளது - வேறே நேர்த்துள்ளது, என்னை பெற்றியோ - என்ன தன்மையோ? (எ - று.)

பிறிது அவர்க்கு - பிறித்தவர்க்கு. இனி, குன்ற என விளையெச்சமாக எடுத்து - குறித்தநாள்கள் கழிந்தனவாய்க் குறைய என்றும், 'பிறித்தவர்' என்றதை 'பிறித்தவர்' என்பதன் வலித்தலெனக் கொண்டு - நம்மினின்று பிரிந்துசென்ற அவர்கட்கு உற்றது என்றும் உரைகூறலாம். 'பெற்றியோய்' என்ற பாடத்துக்கு - பெருமையைபுடையவனெ யென விளியாம். (௩௨)

௩௩. மாண்டனளவளிவண்மாண்டவார்த்தையை

மீண்டவர்க்குரைத்தலின்ஸ்ஸிதனன்றெனப்

பூண்டதோர்நாயர்கொடுபொன்றினார்கொலோ

தேண்டினரினமுந்திரிகின்றார்கொலோ.

(இ - ள்.) அவள் - சீதை, மாண்டனன் - இறந்தான்; மாண்ட வார்த்தையை - (இவள்) இறந்தசெய்தியை, இவண் மீண்டு அவர்க்கு உரைத்தலின் - இங்குமீண்டிவந்து அவர்கட்கு [ராம லக்ஷ்மண சுக்கிரீவர்களுக்கு]ச் சொல்லுதலினும், விளிதல் - (நாம்) இறந்துபோதலே, நன்று-நல்லது, என் - என்று எண்ணி, பூண்டது ஓர் நாயர்கொடு பொன்றினார்கொலோ - மேற்கொண்டதொரு துன்பத்தினால் (அனுமன் முதலானவர்கள்) இறந்துபோனார்களோ? (அன்றி), இன்னமும்—, தேண்டினர் திரிகின்றார்கொலோ - தேடியுலகின் றார்களோ? (எ - று.)

வார்த்தா என்ற வடசொல்லுக்கு - செய்தியென்ற பொருளும் உண்டு. கொடு - கொண்டு: தொகுத்தல். தேண்டினர் - எதுகைநோக்கிய விரித்தல் விகாரம். (௩௩)

௩௪. கண்டனரர்க்கரைக்கறுவுகைம்மிக

மண்டமர்தொடங்கினூர்வஞ்சர்மாயையால்

விண்டலமதனின்மேயினார்கொல்வேறிலாத்

தண்டலினெடுஞ்சிறைத்தலைப்பட்டார்கொலோ.



(இ - ன்.) அரக்கரை - இரக்கதர்களை, கண்டனர் - பார்த்து, கறுவு கைம்மிக - கோபம் அதிகரித்தலால், மண்டு அமர் தொடங்கினார் - மிகுந்த யான போரைச் செய்யத்தொடங்கி, வஞ்சர் மாயையால் - வஞ்சகர்களான அவ்விரக்கதர்கள்செய்த மாயையினால், விண்தலம்அதனில் மேயினார்களால் - (இறந்து) வீரசுவர்க்கத்திற் சேர்ந்தார்களோ? வேறு இலா - வேறேதப்பும் வழி யொன்றுமில்லாமல், தண்டல் இல் நெடுஞ் சிறை - (எக்காலத்திலும்) நீங்குதலில்லாத பெரிய சிறையில், தளைப்பட்டார்களோ - கட்டுப்பட்ட டார்களோ? (ஏ - மு.)

கறுவு - முதனிலைத்தொழிற்பெயர். கைம்மிக என்பதில், கை - தமிழ்ப் சர்க்கம். வேறுஇலா என்பதற்கு - தம்முள்வேறுபடாமல் [ஒருங்கே] என்று உரைப்பாரு முளர். (கச)

நடு. கூறினநாளவரிருக்கைகூடல

மேறலஞ்சதுமெனவின்பதுன்பங்க

ளாறினரருந்தவமயர்கின்றார்களோ

வேறவர்க்குற்றிதன்னிளம்புவாயென்றான்.

(இ - ன்.) 'கூறின நான் - தவணைசொன்ன நான்கட்குள்ளே, அவர் இருக்கை - இராமன்முதலியோரிருப்பிடத்தை, கூடலம்-சேர்ந்தோமில்லை : ஏறல் அஞ்சுதம் - (இனி அங்குப்) போவதற்குப் பயப்படுவோம்,' என - என்று எண்ணி, இன்ப துன்பங்கள் ஆறினர் - இன்பமுந் துன்பமுந் தணிந் தவர்களாய், அருந் தவம் அயர்கின்றார்களோ - அருமையான தவத்தைச் செய்கின்றார்களோ ? அவர்க்கு - அவர்கட்கு, வேறு உற்றது என் - வேறே நேர்ந்தது யாதோ? விளம்புவாய் - சொல்வாய், என்றான் - என்று (ஸ்ரீராமன் சுக்கிரீவனோக்கிச்) சொல்லான் ; (ஏ - மு.)

கூடலம் - தன்மைப்பன்மை யெதிர்மறைத் தெரிநிலை முற்று. 'இன்ப துன்பங்கள் ஆறினர்' என்பதற்கு - இன்பத்தையுந் துன்பத்தையுஞ் சமமா கப்பாவித்து என்று கருத்து. இருக்கை - தொழிலாகுபெயர். (கடு)

[இங்ஙனம் பேசிக்கொட்டிநுக்குந் சமயத்தில் ததிழுகன் வருதல்.]

நக. என்றுரைத்திடருழந்திருக்குமேல்வையில்

வன்றிறற்றசுமுகன்வானரேசன்முன்

றன்றலைப்பொழிதருருருதிதன்னொடுங்

குன்றெனப்பணிந்தன்னிருகைகூப்பியே.

(இ - ன்.) என்று உரைத்து - என்று சொல்லி, இடர் உழந்து இருக்கும். எல்லையில் - (ஸ்ரீராமன்) வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தில், - வல் திறல் ததிழுகன் - கொடிய வலிமையையுடைய ததிழுகன், வானரசுன் முன் - குரங்குக்குத் தலைவனுன சுக்கிரீவனுது எதிரில், தன் தலை பொழி

தரு குருதிதன்னொடும் - தனது தலையினின்று சொரிகிற இரத்தத்துடனே, (சென்று), இருகை கூப்பி - இரண்டுகைகளையும் கூப்பிக்கொண்டு, குன்று என பணிந்தனை - மலைபோல விழுந்து நமஸ்கரித்தான் ; (எ - று.)

‘வானரேசர்முன்’ என்ற பாடத்துக்கு - தன்னுடன் வருகிற இரண்டு கோடி வானரவீரர்களின் முன் (சென்று) என்று பொருளுரைத்து, ‘சுக்கிரீ வனை’ என்னுஞ் செயப்படுபொருள் வருவிக்க. முதலடி - முற்றுமோனை.

[‘மதுவனம் அழிந்தது’ என்று ததிமுகர் கூற, சுக்கிரீவர்  
‘அதனையழித்தவர் யார்’ என்று.]

௩௭. எழுந்துநின்றையகேளின் றுநானையோ  
டழிந்ததுமதுவனமடையவென்றலும்  
வழிந்திருகுருதியின்வதனநோக்கியே  
மொழிந்திடங்கியாறுமுடித்துளோரென.

இதுமுதல் நான்குகவிகள் - குளகம்.

(இ - ன்.) எழுந்து நின்று—(சுக்கிரீவனைநோக்கி), ‘ஐய - தலைவனே! கேள்—இன்று நானையோடு - இன்றைத்தினத்துடனே, மதுவனம் அடைய-மதுவனம் முழுவதும், அழிந்தது - அழிந்துபோயிற்று,’ என்றலும் - என்று (ததிமுகன்) சொன்னவனவில்,—(சுக்கிரீவர்), வழிந்திடு குருதியின் வதனம் நோக்கி-வழிகின்ற இரத்தத்தையுடைய (ததிமுகனது) முகத்தைப் பார்த்து, ‘அங்கு - அவ்விடத்தில், அது - (மதுவனத்தையழித்தலாகிய) அச்செயலை, முடித்துளோர் - செய்துமுடித்தவர், யார் - யாவர்? மொழிந்திடு - சொல்வாயாக?’ என - என்று வினாவ,—(எ - று.)

இன்றுநான் - இன்றாகியநான் என இருபெயரொட்டுப்பண் த்தொகை.  
வதனம் - வடசொல்.

(௩௭)

[இதுமுதல் முற்றுகவிகள் - ததிமுகர்வார்த்தை.]

௩௮. நீலனுக்குமுதலுநெடியசூன்றமே  
போலுயர்சாம்பனும்புணரிபோர்த்தென  
மேலெழுசேனையும்விரைவின்வந்துறாச்  
சால்புடைமதுவனந்தனையழிப்பவே.

(இ - ன்.) நீலனும்—, குமுதனும்—, நெடிய சூன்றமே போல் உயர்-பெரிய மலைபோல உயர்ந்த, சாம்பனும் - ஜாம்பவானும், புணரி போர்த்து என மேல் எழு சேனையும் - (கடல் பொங்கியெழுந்து உலகத்தை) மூடினாற் போல மேலெழுந்துவருகிற வானரசேனையும், விரைவின் வந்து உற - விரைந்து வந்துசேர்ந்து, சால்பு உடை மதுவனந்தனை அழிப்ப - சிறப்பையுடைய மதுவனத்தை அழிக்க,—(எ - று.)

வந்துறா - இறந்தகாலவினையுச்சம். நீலன் - வானாப்படைத்தலைவரில் ஒருவன்; நீலநிறமுடையான்: அக்கினியம்சமானவன். குமுதன் - ஆம்பல்

போன்ற நிறமுடையவன்; இவனும், வாநரப்படைத்தலைவரில் ஒருவன். சாம்பன் - வடசொல்திரிபு. சால் புடை என்று பிரித்தால், பெரிய இடத் தையுடைய என்று பொருளாம். (௩௮)

௩௯. தகைந்தவச்சேனையைத்தள்ளிநின்னையு  
மிகழ்ந்துரைத்தியைந்தன்னவாஸீசேயமக்  
குசந்தனபுகன்றவல்வுரைபொறுமையே  
புகைந்தொருபாறையின்புணர்ப்புரீக்கையே.

(இ - ள்.) தகைந்த - (அழிக்கவேண்டாவென்று) தடுத்த, அ சேனையை. அம்மதுவனத்துக்குக் காவலான (நமது) சேனையை, வாலி சேய் - அங்கதன், தள்ளி - அடித்துத்தூர்த்தி, நின்னையும் இகழ்ந்து உரைத்து-உன்னையும் இகழ்ச் சியாகப் பேசி, இயைந்தனன் - (அவ்வகத்தை நீலன் முதலியோர் அழித் தற்கு) உடன்பட்டிருந்தான்; எமக்கு உசந்தன புகன்ற - (அவன் அங்கனம்) எங்களைநோக்கித் தன்மனம் விரும்பியபடி பேசிய, அ உரை - அந்தவார்த்தை களை, பொறுமையே - (யான்) பொறுக்காமல், புகைந்து - கோபித்து, ஒரு பாறையின் புணர்ப்பு ரீக்கி - ஒரு கருங்கற்பாறையின் தொடர்ச்சியை நீங்கச் செய்து [ஒரு பெரும்பாறையை அது இருந்த இடத்தினின்று பெயர்த்து எடுத்து],—(எ - று.)—‘இமைத்தன்முன் எறிதர’ என அடித்தவையோடு தொடரும்.

பொறுமை-‘மை’விரகிபெற்றுவந்த எதிர்மறை வினையெச்சம். புணர்ப்பு- நிலத்தின் கூட்டுறவு. ‘உரைத்தியைந்தனன்’ என்றவிடத்து ‘உரைத்திருந் தனன்’ என்றும் பாடமுண்டு. ‘உசந்தில் புகன்ற’ என்ற பாடம், வெறுக்கத் தக்கவையாய்ச் சொன்ன என்று பொருள்படும். (௩௯)

௪௦. இமைத்தன்முன்வாஸீசேயழில்லொளயாக்கையைச்  
சமைத்தியென் றெறிதரப்புறங்கையாற்றகைத்  
தமைத்தருகனெலனவமுன்றெற்பற்றியே  
குமைத்துயிர்பதைப்பரீகூறுபோயென்றான்.

(இ - ள்.) ‘இமைத்தல் முன் - ஒருமாத் திரைப்பொழுதினுள்ளே, வாலி சேய் - அங்கதனது, எழில் கொள் யாக்கையை - வளர்ச்சிகொண்ட உடம்பை, சமைத்தி - அழிப்பாயாக,’ என்று - என்று சொல்லி, எறிதர - (அப்பாறையை அவன்மேலே) எறிய, (அவ்வங்கதன்), புறங்கையால் தகைத்து - புறங்கையாலே (அதனைத்) தள்ளிவிட்டு, அமைதருகனல் என - மூங்கிலில் தோன்றிய நெருப் புப் போல, அழன்று - கொதிப்புக்கொண்டு, என பற்றி - என்னைப் பிடித்து, உயிர் பதைப்ப - உயிர் துடிக்கும்படி, குமைத்து - ருத்திக் குமைத்து, நீ போய் கூறு என்றான்-‘நீ (சுக்கிரீவனிடம்) போய்ச்சொல்’ என்றுசொன்னான்; (எ - று.) —என்று ததிமுகன் சுக்கிரீவனிடஞ்சொன்னான் என வருவித்து முடிக்க.

இமைத்தல்முன் - கண்மூடித்திறப்பதற்குள். எழில் - எழுச்சி; இல்- தொழிற்பெயர்விரகி. (௪௦)

['இச்செய்தி உலகைத்தாறிநிறி' என்று சுக்கிரீவன் இராமனுக்குக் கூறுதல்.]

சக. ஏம்பலொடெழுந்துநின்றிரவிகான்முனை  
பாம்பணையமலனைவணங்கிப்பைந்தொடி  
மேம்படுகற்பினைஎன்னுமெய்ம்மையைத்  
தாம்புகனறிட்டதிச்சலமென்றோதினான்.

(இ - ள்.) (அவ்வளவிலே),—இரவி காண்முனை - சூரிய குமாரனான சுக்கிரீவன், ஏம்பலொடி - மகிழ்ச்சியுடனே, எழுந்து நின்றது, பாம்பு அணை அமலனை வணங்கி - ஆதிசேஷனைச் சயனமாகவுடைய குற்றமற்ற திருமாலின் திருவவதாரமாகிய ஸ்ரீராமனை நமஸ்கரித்து, —பைந்தொடி - பசுமையாகிய தொடியென்னுங் கைவளையை யுடையவளான பிராட்டி, மேம்படு கற்பினன் - சிறந்த கற்பையுடையவளாயிருக்கிறாள், என்னும் மெய்ம்மையை - என்கிற உண்மையை, இ சலம் - இந்த (அங்கதனது) கடுந்தொழில், புகன்றிட்டது - தெரிவித்தது, என்று ஒதினான் - என்று சொன்னான் ; (எ - று.)

தாம்-அசை. நீலன் முதலிய மற்றவானரர்களோடு கூடி இவ்வாறு செருக்குக்கொண்டு அங்கதன் மதுவனத்தை அழித்ததுகொண்டே, பிராட்டி கற்புநிலை சிறிதுந்தவறாமல் உயர்வாழ்ந்திருக்கின்றாள் என்கிற செய்தியை அவர்கள் கண்டுணர்ந்ததாக அனுமானித்து அறியலாம் என்று மகாராஜர் பெருமான் பக்கல் விண்ணப்பஞ்செய்தன ரென்க. காண் முனை-சந்ததியில் தோன்றியவன் என்று புத்திரனுக்குக் காரணக்குறி. ரவி - வடசொல். 'அமலனைப் பணிந்து' என்பதும் பாடம்.

(சக)

[இராமனுக்குச் சுக்கிரீவன் தேறுதல் கூறுதல்.]

சஉ. பண்டருகிளவியாடன்னைப்பாங்குறக்  
கண்டனரன்னதோர்கனிப்பினுலவர்  
வண்பிறைமதுவனமழித்துமாந்திய  
தண்டநாயகவீனியவலந்தீர்கென.

இதுமுதல் ஏழுமுகவிகள் - ஒருதொடர்.

(இ - ள்.) 'அண்டம் காயக - உலகங்கட்குத் தலைவனே!—பண் தரு கிளவியாடன்னை - இராகத்தை யொத்த [மிகவினிய] சொற்களையுடையவளான பிராட்டியை, பாங்கு உற - நன்மைபொருந்த, கண்டனர் - பார்த்தார்கள் ; அவர் - அவ்வங்கதன்முதலியோர், வண்டு உறை மது வனம் அழித்து மாந்தியது - வண்டிகள் தங்குப்பெற்ற மதுவனத்தை அழித்துத் தேனைக்குடித்தது, அன்னது ஓர் களிப்பினால் - அங்கனங்கண்டதனுண்டாகிய ஒப்பற்ற களிப்பினாலேயாம் ; இனி - இனிமேல், அவலம்தீர்க - துன்பம் நீங்குவாயாக,' என் - என்று (சுக்கிரீவன் இராமனைநோக்கிச்) சொல்லி, (எ - று.)—'என' என்பது, வருங்கவியில் 'என' என்பதனோடு முடியும்.

(சஉ)

['வந்தவர்தாதுசொல்லரோ' என்று இராமன் சிந்தித்திருந்தல்.]

சாட. வந்தனர்தென்றிசைவாவினாரெனப்

புந்தினொந்தென்னைகொல்புகலற்பாலரென்

றெந்தையுமிருந்தனனிரவிகாண்முனை

நொந்தவத்ததிமுகன்மன்னைநோக்கியே.

(இ - ள்.) 'தென்திசை வாவினார்-தெற்குத்திக்குக்குப்போனவர்கள், வந்தனர் - திரும்பிவந்தவர்களாவார்,' என-என்று (சுக்கிரீவன்) சொல்ல, -எந்தையும்-எமதுதலைவனான இராமனாரும், 'என்னை புகலற்பாலர்கொல் - (அவர்கள்) என்னசொல்லுந்தன்மையையுடையவர்களாவரோ?' என்று - என்று எண்ணி, புந்தி நொந்து - மனம்புருந்தி, இருந்தனன் - (அவர்கள் வருகையை) எதிர்பார்த்திருந்தான்; இரவி காண்முனை - சுக்கிரீவன், நொந்த அ ததிமுகன் தன்னை நோக்கி - வருந்திவந்த அந்தத்ததிமுகனைப் பார்த்து, (எ - று.) - 'என்' என்று அடுத்தகவியோடு தொடரும். (சாட)

[மற்றும் விவரம்வினாவிய சுக்கிரீவனுக்குத் ததிமுகன் கூறுதல்.]

சசு. யாவணிற்றுத்தவரியம்புவாயென

மாருதிவாஸிசேய்மயிந்தன்சாம்பவன்

சோர்வறுபதினெழுமுவோர்கடுன்னினு

ரார்கலிநாணவந்தார்க்குஞ்சேனையார்.

(இ - ள்.) 'அவன் - அம்மதுவனத்தில், இறுத்தவர்- வந்து தங்கியவர்கள், யார் - எவரெவர்? இயம்புவாய் - சொல்லுவாய்,' என - என்று (சுக்கிரீவன் ததிமுகனை மீண்டும்) வினாவு, - (அவன்), 'மாருதி - வாயுபுத்திரானை அதுமானும், வாலி சேய் - வாலிகுமாரான அங்கதனும், மயிந்தன் - மைந்தனும், சாம்பவன் - ஜாம்பவானும், (முதலிய), சோர்வு அறு - தளர்ச்சியில்லாத, பதின் எழுமுவோர்கள் - பதினெழு படைத்தலைவர்கள், ஆர்கலி நாணவந்து ஆர்க்கும் சேனையார் - கடலும் வெள்கும்படி ஆரவாரித்துவருகிற சேனையையுடையவர்களாய், தன்னினார் - (அங்கு) வந்து சேர்ந்தார்கள்; (எ - று.) - 'என்று' என மேற்கவியோடு தொடரும்.

மயிந்தன் = மைந்தன்; வடமொழித்திரிபு: போலி. இவனும், த்விவிதனும் - இரட்டையராகிய அசுவரீதேவர்களின் புதல்வரான வானரவீரர். இங்குக்குறித்த பதினெழுவர் - அதுமான், லீலன், ஜாம்பவான், ஸுஷோதரன், சமாரி, சாகுல்மன், கஜன், கவாகுன், கவயன், ஸுஷேணன், ருஷபன், மைந்தன், த்விவிதன், விஜயன், கந்தமாநன், உல்காமுகன், அஸங்கன் என முதலானவர்களுடைய உணரலாம். பதினெழுவர், பதினெழுமுவர் எனச் சிறுபான்மை ரகவீற்றையலகரம் ஓகாரமாயிற்று; கன் - விசுதிமேல்விசுதி. ஆர்கலி - நிறைந்த ஓசையையுடையது; வினைத்தொகையன்மொழி. (சசு)

[இது முதல் முன்றுகவிகள் - ததிமுகனுக்குச் சுக்கிரீவன் கூறுஞ் சமாதானம்.]

சரு. என்றவனுரைத்தபோதிரவிகாதலன்

வன்றிறற்றதிமுகன்வதனநோக்கியே

யொன்றுனக்குணர்த்துவதுளதுவாஸிசேய்

புன்றொழிற்செய்கைசேர்புணர்ப்பனல்லால்.

(இ - ள்.) என்று—, அவன் - அந்தத்ததிமுகன், உரைத்த போது - சொன்னபொழுது,—இரவி காதலன் - சுக்கிரீவன்,—வல் திறல் ததிமுகன் வதனம் நோக்கி - கொடிய வலிமையையுடைய ததிமுகனது முகத்தைப் பார்த்து,—ஒன்று உனக்கு உணர்த்துவது உளது - உனக்கு (நான்) தெரிவிப்பதொன்று உள்ளது: (அது என்னவென்றால்),—வாஸி சேய் - அங்கதன், புல் தொழில் செய்கை சேர் புணர்ப்பன் அல்லன் - இழிவான தொழில் களைச் செய்தல்பொருந்திய தன்மையையுடையவ னல்லன் ; (எ - று.)

உரைத்தபோது, இரவிகாதலன், வதனநோக்கி என்றவை, மேல் ச௭ - ஆங்கவியில் வரும் 'என' என்பதனோடு இயையும். புணர்ப்பு - ஆலோசனையுமாம். ஆல் - சுற்றகை. (சரு)

சசு. கொற்றவன்பணிதலைக்கொண்டுதெண்டிறை

சுற்றியதிகையெலாந்துருவித்தோகையைப்

பற்றியபகைஞரைக்கடிந்துபாங்கர்வந்

துற்றனரவரையாமுரைப்பதென்னையே.

(இ - ள்.) (அதுமான் முதலியோர்), கொற்றவன் பணி தலை கொண்டு - வெற்றியையுடையவனான ஸ்ரீராமனது கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்டு, தென் திரை சுற்றிய திகை எலாம் - தெரிவான அலைகளையுடைய கடலினூற் குழப்பட்ட இடம் முழுவதும். தோகையை - சிதாபிராட்டியை, துருவி - தேடி, பற்றிய பகைஞரை - (அப்பிராட்டியைக்) கவர்ந்துபோன பகைவரை, கடிந்து - அழித்து, பாங்கர் வந்து உற்றனர் - அருகில் வந்து சேர்த்தார்கள் ; அவரை - (இங்ஙனம் அருந்தொழில் செய்துவந்த) அவர்களை, யாம் - நாம், உரைப்பது - (கோபித்துப்) பேசுவது, என்னை - எவ்வாறு ? (எ - று.)

தலைக்கொள்ளுதல் - ஸாவகித்தல். தென் திரை - பண்புத்தொகையன்மொழி. இனி, திரை என்பது - சினையாகுபெயராகவுமாம். தோகை - மயில்போன்ற சாழ லுடையாளுக்கு இரும்பியாகுபெயர். பாங்கர் - பாங்கு என்பதன் சுற்றுப்போலி. (சசு)

ச௭. அன்றியும்வாஸிசேயரசதாதலிற்

பின்றுதறிதரோபிணங்குஞ்சிந்தையா

யொன்றுநீயுணரலையுறுதிவேண்டுமேற்

சென்றவன்றனைச்சரண்சேர்தியீண்டென.

(இ - ள்.) அன்றியும் - அதவல்லாமலும், வாலிசேய் - அங்கதன், அரசு  
அது ஓதலின் - இாவரசனாதலால், பின்றுதல் - (அவனோடு நீ) மாறுபட்ட  
மை, தீது - கொடியது; பின்னதும் சிந்தையாய் - மாறுபட்ட மனமுடை  
யவனே! ஒன்றும் நீ உணர்வே - நீ ஒன்றையும் அறிந்தாயில்லை: உறுதி வேண்  
டும் ஏல் - (உனக்கு) நன்மை வேண்டுமாயின், சென்று - போய், ஈண்டு -  
இப்பொழுதே, அவன்தனை சரண் சேர்தி - அவ்வங்கதனைச் சரணமடை  
வாய், என - என்றுசொல்ல, — (எ - று.) — அரோ - அசை.

இனி, 'வாலிசேயாசதாதலின்' என்பதற்கு - (முன்பு வாலியினதாகிய  
அம்மதுவனம் இப்பொழுது) அவ்வாலியின்மகனான அங்கதனது ஆட்சிக்கு  
உரியதாதலால் என்றும் பொருள்கூறுவர். (௪௭)

[ததிமுகன் தாழ்ந்து மதுவனத்துக்குச் செல்லுதல்.]

சுஅ. வணங்கியசென்னியன்மறைத்தவாயின்  
ஹணங்கியசிந்தையனொடுங்குமேனியன்  
கணங்கொளாடேகியக்கானண்ணினுன்  
மணங்கொள்தாரினுன்மறித்தும்வந்தரோ.

(இ - ள்.) மணம் கிளர் தாரினுன் - வாசனவீசுகின்ற பூமாலையை  
யுடையவனான ததிமுகன், — வணங்கிய சென்னியன் - (சங்கிரீவனே) நமஸ்  
கரித்த தலையையுடையவனும், மறைத்த வாயினன் - மூடிய வாயையுடைய  
வனும், உணங்கிய சிந்தையன் - மெலிந்த மனமுடையவனும், ஒடுங்கும் மேனி  
யன் - ஒடுங்கிய உடம்பையுடையவனுமாய், கணங்கொளாடு ஏகி - (தன்) பரிவா  
ரங்களுடனே புறப்பட்டு, மறித்தும் வந்து - மீண்டும் வந்து, அ கானம் -  
அந்த மதுவனத்தை, நண்ணினுன் - அடைந்தான்; (எ - று.)

அரோ - ஈற்றசை. னையினால் வாய்புதைத்து நிற்தல், வணக்கக்குறி.

[ததிமுகனைக்கண்டு கோபங்கொண்ட அங்கதனை அவன் சரணமடைதல்.]

சுக. கண்டான்வாஸிசேய்குறுவுகைம்பிக  
விண்டவனம்மெதிர்மீண்டுளானெனி  
ஹண்டிடுகுதுமுயிரோனனவுன்னினுன்  
ரொண்டெனத்ததிமுநன்மொழுதுதோன்றினுன்.

(இ - ள்.) (ததிமுகன் பரிவாரத்தோடு மீண்டுவருவதை), வாலிசேய் -  
அங்கதன், கண்டான் - பார்த்து, குறுவு கைம்பிக - கோபம் அதிகப்பட்ட,  
'விண்டவன் - (மதுவனத்தைவிட்டு) நீங்கிப்போனவனான ததிமுகன், நம்  
எதிர் மீண்டுளான் எனின் - மறுபடியும் நமக்கு எதிராக (ப் போர்க்கு) வரு  
வானானால், உயிர் உண்டிடுகும் - அவனுயிரை யுண்டிவிடுவோம் [மகால்  
வோம்], 'என்ன - என்று, உண்ணினுன் - எண்ணினான்; (அப்பொழுது),  
ததிமுகன் —, தொண்டு என - 'நான் உனக்கு அடிமை' என்று சொல்லிக்

கொண்டே, தொழுது - கைகடப்பியவண்ணமாய், தோன்றினான் - எதிரில்  
உந்தான்; (எ - று.)

விண்டவன் - பகைத்தவன் என்றமாம். உண்டிருதும், இடி - துணி  
வுப்பொருளுணர்ந்தும்; கு - சாரியை. (சக)

[தீழ்க்கணம் அங்கதனும் அளவளாவுதல்.]

நீ. போழ்ந்தனயான்செய்தகுறைபொறுக்கென  
வீழ்ந்தனனடிமிசைவிழுவாவிசேய்  
தாழ்ந்தகைபற்றிமெய்தழீஇக்கொண்டும்மையான்  
சூழ்ந்ததும்பொறுக்கெனமுதன்மைசொல்லினான்.

(தி - ள்.) 'போழ்ந்து அன - (வாங்கொண்டு) வெட்டினான் போன்ற,  
யான் செய்த குறை - நான்செய்த குற்றத்தை, பொறுக்க - பொறுத்தருள்  
வாயாக,' என - என்றுசொல்லி, அடிமிசை - (அங்கதனது) பாதங்களில்,  
வீழ்ந்தனன் - விழுந்து (ததிமுகன்) நமஸ்கரித்தான்; வீழ - (அங்ஙனம் அவன்)  
விழுந்தவனாவில், வாலிசேய் - அங்கதன், தாழ்ந்து - குனிந்து, கை பற்றி -  
அவன்கையைப்பிடித்து எடுத்து, மெய் தழீஇக்கொண்டு - அவனுடம்பை  
அணைத்துக்கொண்டு, உம்மை யான் சூழ்ந்ததும் பொறுக்க என - உங்கட்கு  
நான்செய்த குற்றத்தை நீங்களும் பொறுப்பீர்களாக' என்று, முதன்மை  
சொல்லினான் - முக்கியமான உபசாரவார்த்தையைச் சொன்னான்; (எ - று.)

போழ்ந்து என்னும் உவமை, வருத்தமிருதியைச் செய்தற்கு. போழ்ந்  
தால் என்னும் வினையெச்சம், போழ்ந்து எனத் திரிந்தது. முதன்மை - பண்  
பாருபெயர். 'முதமன்சொல்லினான்' என்பதும் பாடம். (நீ ௦)

[அனைவரும் அநுமான முந்து இராமன்பக்கல் அனுப்புதல்.]

நீ. யாமுதற்குறித்தநாவிறத்தலெண்ணியே  
யேமுறத்துயர்துடைத்தனித்தவேற்றம்போற்  
முமரைக்கண்ணவன்றுயர்தள்ளநீர்  
போமெனதொழுதுமுன்னனுமன்போயினான்.

(தி - ள்.) 'யாம் - நாமெல்லாரும், முதல் குறித்த நாள் இறத்தல்  
எண்ணி - முன்னே (சுக்கிரீவன்) தவணையிட்டு அனுப்பிய நாள்எல்லாவ்  
கழிந்துபோதலை நினைத்து, ஏம் உற - (இனி நமக்கு மாணம்நேருமேயென்று)  
வருத்தமடைய, அயர் - அவ்வருத்தத்தீர்த்து, துடைத்து - (இலங்கைக்குப்  
போய்ச் சீதையைக் கண்டு வந்ததன்றி) போக்கி, அளித்த - (எங்களைக்)  
காத்த, ஏற்றம் போல் - சிறப்புப் போலவே, —தாமரை கண்ணவன் துயரம்  
தள்ள - செந்தாமரைமலர்போலுந் திருக்கண்களையுடையவனுன ஸ்ரீராம  
னது துன்பத்தைப் போக்கும்பொருட்டு, நீர் —, போம் - (முன்னே) செல்  
லும்', என - என்று (அங்கதன் அநுமானேநோக்கிச்) சொல்ல, —அனுமன் -  
அநுமான், தொழுது - (அவனை) வணங்கி, முன் போயினான் - முன்னே  
சென்றான்; (எ - று.)



ஏம் - ஏம் என்பதன் விகாரம். நீர் போம் - உயர்வுப்பன்மை. (இக).

[வேலித்தனியுமளவிலே வாநராணைவரும் சுக்கிரீவனுக்கிறவிடத்தை  
நோக்கிச் செல்லுதல்.]

நூ. வன்றிறற்குரிசிலுமுனிவுமாறினன்

வென்றிகொள்கதிருந்தன்வெம்மையாறின

னென்றுகொண்டியாவருமெழுந்துபோதலே

நன்றெனவேகினார்வைக்கணிங்கினார்.

(இ - ன்.) 'வல் திறல் குரிசிலும் - மிக்கவலிமையையுடைய சுக்கிரீவ மகாராஜனும், முனிவு மாறினன் - (தான்குறித்தவனை கடந்தோமென்பது பற்றியும் மதுவனமழித்தோ மென்பதுபற்றியும் நம்மீது கொள்ளக்கடவதான) கோபம் இலனாயினன்; வென்றி கொள் கதிரும் தன் வெம்மை ஆறினன் - வெற்றியைக்கொண்ட கிரணங்கனையுடைய சூரியனும் தனது வெப்பத் தணிந் தான்', என்று கொண்டு - என்பதை அறிந்து, எழுந்து போதலே நன்று என - '(இனி நாம் இராமனுள்ளவிடத்துக்குப்) புறப்பட்டுச் செல்வதே நல்லது' என்று எண்ணி, நவைக்கண் நீங்கினார் யாவரும் - சூற்றத்தினின்று நீங்கியவர்களான [சூற்றமற்றவர்களான] வாநரர்க னெல்லாரும், ஏகினார் - சென்றார்கள்; (எ - று.)

தம்பக்கல் சுக்கிரீவன் கோபங்கொண்டில னென்பதைத் ததிமுகன் வந்த வாறுகொண்டு அறிந்தன ரென்க. மகனான சுக்கிரீவன் கோபந்தணிதலும், தந்தையான சூரியன் வெப்பந்தணிதலும் ஒன்றுக்குஒன்று நிகரென்னுங் கருத்துப்பட நின்றலால், முதலிரண்டடியில் எடுத்துக்காட்டுவனமயணி தொனிக்கின்ற தென்னலாம். சுக்கிரீவன் கோபந்தணிந்ததனாலும், சூரியன் வெப்பந்தணிந்ததனாலும், இனி நாம் இனிதுபோய்ச் சுக்கிரீவனுக்குச் சேரலா மென்று துணிந்து அனைவரும் சென்றன ரென்க. முதலிரண்டடியிலுள்ள உம்மைகள் - ஒன்றையொன்றுநோக்கி எதிரதும் இறந்ததுந் தழுவிய எச்ச மாம். நவைக்கண் என்பதில், கண் என்ற ஏழனுருபு - ஐந்தனுருபின் நீக்கப்பொருளில் வந்தது, உருபுமயக்கம். சூரியகிரணத்துக்கு வெற்றி - மற்றை யிருசுடர்களாகிய சந்திரஅக்கினியாது ஒளியினும் மேம்பட்டிருத் தலும், இருட்டிராணை எளிதில் அழித்தலும். (இஉ)

[இப்பால் இராமன் சுக்கிரீவனை வினவுதல்.]

நூ. இப்புறத்திராமனுமிரவிசேயினை

யொப்புறநோக்கிவந்துற்றதானையர்

தப்பறக்கண்டனமென்பரோதகா

தப்புறத்தென்பரோவறைதியாலென்றான்.

(இ - ன்.) இ புறத்து - இவ்விடத்தில், இராமனும்—, இரவி சேயினை - சூரியகுமாரனான சுக்ரீவனை, ஒப்பு உற நோக்கி - தகுதிபொருந்தப் பார்த்து,

‘வரீது உற்ற தானையர் - (மதுவனத்தில்) வந்து கூடியுள்ள சேனாவீரர்கள், தப்பு அற கண்டனம் என்பரோ - தவறாமற் (சேதையைப்) பார்த்தோமென்று சொல்வார்களோ? தகாது - அங்ஙனம் தகுதியாகக் கூறாமல், அ புறத்து என் பரோ - (இவ்வுலகத்திலில்லை) இதற்கு அப்பாலுள்ள உலகத்தில் இருத்தல் கூடுமென்று சொல்வார்களோ? அறைதி - சொல்வாய்’, என்றான் - என்று வினா - வினா; (எ - று.)—ஆல் - அசை. இப்புறம் - ப்ரஸ்ரவணகிரி. (ருக)

[அனுமன்வரவை இராமன் நோக்குதல்.]

ருச. என்புழியனுமனுமிரளியென்பவன்  
மென்புறத்துளனெனத்தெரிவதாயினான்  
பொன்பொழி தடக்கையப்பொருளில்வீரனு  
மன்புறுசின்தையனமையநோக்கினான்.

(இ - ள்.) என்புழி - என்று வினாவும் பொழுதில்,—அனுமனும்—, இரவி என்பவன் தென் புறத்து உள்ள என் - சூரியனாவன் தெற்குப் பக்கத்தில் விளங்கின னென்னும்படி, தெரிவது ஆயினான் - (தென்புறத்திற்) காணப்படுபவனுனான்; பொன் பொழி தட கை - (இரப்பவர்க்குப்) பொன்னை மிகுதியாகச் சொரிகிற பெரிய திருக்கைகளை யுடைய, அ பொருவு இல் வீரனும் - ஒப்பற்ற வீரனான அந்த ஸ்ரீராமனும், அன்பு உறு சின்தையன் - அன்புமிக்க மனத்தையுடையவனாய், அமைய நோக்கினான் - (அனுமானைச்) செவ்வையாகப் பார்த்தான்; (எ - று.)

பொன் பொழி தடக்கை - அழகுவழிகின்ற பெரிய கையென்றுமாம். பொரு வில் வீரன் - போர்செய்தற்கு உரிய வில்லையுடைய வீரன் என்றும் கொள்ளலாம். சூரியன் - ஒளிக்கு உவமை. முன்பு அதுமான் கடல்தாவிச் சென்றபொழுது “வடக்கெழுந்தில்லைசெல்லும்பரிதிவானவனு மொத்தான்” என்றும், இலங்கையினின்று மீளும்பொழுது “ஆங்கொருகுடிக்குன்றையருக்கனி னைநந்த வையன்” என்றும் உவமைகூறிப்போந்தவர், இங்கு ‘இரவியென்பவன் தென்புறத்துளனெனத் தெரிவதாயினான்’ என்று ஒப்புமை கூறியார். (ருச)

[அனுமான் பிராட்டியின்நிலைமையைக் குறிப்பாலுணர்ந்துதல்.]

ருரு. எய்தினன்னுமனுமெய்தியேந்தறன்  
மெய்கழற்றுகுழுகிலன்முளரிநீங்கிய  
வையலேநோக்கியதலையன்கையினன்  
வையகந்தழி இநெடிகிறைஞ்சிவாழ்த்தினான்.

(இ - ள்.) அனுமனும்—, எய்தினன் - வந்துசேர்ந்தான்; எய்தி - வந்து சேர்ந்து, ஏந்தல்தன் - பெருமையிற்சிறந்தவனான ஸ்ரீராமனது, மொய்க் கழல் - வலிய வீரக்கழலை யணிந்த திருவடியை, தொழுதெனன். வணங்காதவனாய்,

முளரி நீங்கிய தையலை நோக்கிய தலையன் - தாமரைமலரினின்று நீங்கிய [பூமியில் அவதரித்த] இலக்குமியாகிய சீதாபிராட்டி யிருக்கின்ற தென்கிசையை நோக்கிய தலையையுடையவனும், கையின்ன-(தலைமேற்கூப்பிய) கைகளையுடையவனுமாய், வையகம் தழீஇ - பூமியில் விழுந்து, நெடிது இறைஞ்சி - நீட்சியாக [ஸாஷ்டாங்கமாக] நமஸ்கரித்து, வாழ்த்தினான் - வாழ்த்துக்கூறினான்; (எ - று.)—இங்ஙனஞ்செய்தது, ஆநந்தாதிசயத்தாலும், வெளிப்படையாக வாயினற்சொல்லித் தெரிவித்தற்கு முன்னமே குறிப்பினாலுணர்த்துதல் சிறப்பெனக் கருதியு மென்க.

மொய் கழல் - (தன்னைச்சரணமடைந்தவர்களது அருவியையனைத்தையுமழிக்கும்) வலிமையுடைய திருவடி பெயினுமாம்: (தாமரைமலரோவென்று வண்டுகள்) மொய்க்கப்பெற்ற திருவடி யென்றுக் கொள்ளலாம்; மொய் - பெருமையுமாம். இனி, 'ஏந்தல்தன் மொய்கழல் தொழுகிலன்' என்பதற்கு-தங்களரசனான சக்கிரீவனது பாதங்களை வணங்காதவனா யென்றும் உரைப்பர். ஏந்தல் - ஆண்பாற்சிறப்புப்பெயர். முளரிநீங்கிய தையல் - தனக்கு உறைவிடமான செந்தாமரைமலரை விட்டு மிதிலாகநகரத்தில் திருவவதரித்த திருமகள்; திருமகளின் திருவவதாரமான ஜாநகிப்பிராட்டி யென்க: ("மையறு மலரினீங்கி யான்செய்மாதவத்தின்வந்து, செய்யவளிநுந்தா னென்று செழுமணிக்கொடிகளென்னுந், கைகளை நீட்டி யந்தக்கடிநகர் கமலச்செங்க, னையனை யொல்லையாவென்றழைப்பது போன்ற தம்மா" என்று பாலகாண்டத்தில்வந்ததுக் காண்க.) முளரிநீங்கிய தையலை நோக்கிய தலையன் கையின் வையகந்தழீஇ நெடிகிறைஞ்சி - பிராட்டியிருக்கிற தென்கிசையை நோக்கித் தண்டன்சமர்ப்பித்து என்றபடி. (ருரு)

[நிகழ்ந்தசெய்தியை இராமபிரான் குறிப்பாலுணர்த்தல்.]

ருக. திண்டிதலவன்செயறெரியநோக்கினான்

வண்டியலோதியுட்வலியண்மற்றிவன்

கண்டதுமுண்டவள்கற்புநன்றெனக்

கொண்டனன்குறிப்பினாலுணருங்கொள்கையான்.

(ரு - எ.) குறிப்பினால் உணரும் கொள்கையான் - (முகம்முதலிய அவயவங்களின்) குறிப்பைக்கொண்டு (நடந்ததை) அறியுந்திறத்தை யுடையவனுன பூரீராமன், திண் திறல் அவன் செயல் - மிக்கவலிமையையுடைய அவ்வனுமானது செய்கையை, தெரிய நோக்கினான் - நன்றாகப்பார்த்து, 'வண்டு றியல் உதியும் - வண்டுகள்மொய்க்கிற கூந்தலையுடையவனான ஜாநகியும், வலியன்-கேசுமமாயிருக்கிறான்; இவன் கண்டதும் உண்டு - இவ்வனுமான் (அவளைப்) பார்த்ததும் உண்டு; அவள் கற்பும் நன்று - அவளது கற்புநிலைமையும் கலங்காநிலைமையுடையது', என - என்று, கொண்டனன் - தெரிந்துகொண்டான்; (எ - று.)—மற்று - அசை.

“இங்கிதஜ்ஞாஸ்தகோஸலாஃ [குறிப்பறிதலிற் சிறந்தவர் கோஸலதே சந்தார்]” என்றபடி இராமபிரான் துண்ணிதிற் குறிப்புணர்பவ னென்க. ‘வண்டறலோதி’ என்னும் பாடத்துக்கு - கருவண்டைபுங் கருமணலையும் போன்ற கூந்தலை யுடையவ னென்று பொருள்; இருபொருள்களிலும் இத் தொடர்மொழி அன்மொழித்தொகையாம். (ருசு)

[அப்பொழுது இராமபிரான் கோண்ட உவகை.]

ரு௭. ஆங்கவன்செய்கையையளவையாமென

வோங்கியவுணர்வினல்வினேந்ததுன்னினால்  
விங்கினன்றோள் புனல்கண்கள்விம்மின  
னீங்கியதருந்துயர்காதனீண்டதே.

(இ - ள்.) (ஸ்ரீராமன்), ஆங்கு அவன் செய்கையை - அப்பொழுதுநிகழ்ந்த அவ்வதமானது செய்கையையே, அளவை ஆம் என - அளவுகருவியா மென்றுகொண்டு, ஓங்கிய உணர்வினால் - சிறந்த [குறிப்பறியவல்ல] (தனது) அறிவினால், வினேந்தது உன்னினான் - நடந்த செய்தியை அறிந்தவனாய், தோள் வீங்கினன் - (மகிழ்ச்சியால்) தோள்கள் பூரித்தான்; கண்கள் புனல் விம்மினன் - கண்கள் நீர்பெருகப் பெற்றான்; அருந் துயர் - (அவனது) நீங்கு தற்கருமையான துன்பம், நீங்கியது - நீங்கிப்போய்விட்டது; காதல் - (சீதையினிடத்து) விருப்பம், நீண்டது - அதிகப்பட்டது; (எ - று)

அளவை - ஒருபொருளின் உண்மையை அளவிட்டுஅறியக் கருவியாவது; அள - பகுதி, ஐ - கருவிப்பொருள்விகுதி: பிரதியகூடம், அதுமானம் முதலிய பிரமாணங்களை யுணர்த்தும்: ஓங்கு, அதுமானம். வினேந்ததை உன்னுதற்கு அவன்செய்கையே கருவியாயிற்று. உன்னுதல் - துட்பமாக ஊகித்தறிதல், உய்த்துணர்தல். இராமன் தோள் வீங்கினன், கண்கள் புனல் விம்மினன் என்ற முடிபுகள் - திணைவழுவமைதி. (ரு௭)

[அநுமார் தான் சீதையைக்கூண்ட செய்தியைத் தோகுத்துக்கூறுதல்.]

ரு௮. கண்டனென் சுற்பினுக் கணியைக் கண்களாற்

றெண்டிரை யகைகட லிலங்கைத் தென்னக

ரண்டார்நா யகவினித் துறத்தி யையமும்

பண்டுள துயருமென் றனுமன் பன்னுவான்.

(இ - ள்.) அநுமன்—, (இராமனைநோக்கி), ‘அண்டர் நாயக - தேவர் கட்டுத் தலைவனே! சுற்பினுக்கு அணியை - பதிவிரதாதருமத்துக்கு ஆபரணம்போல அழகுசெய்பவளான பிராட்டியை, தென் திரை அலை கடல் இலங்கை தென் நகர் - தெளிவான அலைகளை யலைக்கின்ற கடலாற் சூழப் பட்ட இலங்கை யென்கிற தெற்கிலுள்ள நகரத்தில், கண்களால்—, கண்டனென் - பார்த்தேன்; இனி - இனிமேல், ஐயமும் - (பிராட்டி உள்ளோ இல்

ளோ என்னுஞ் சந்தேகத்தையும், பண்டு உள துயரும் - (அதுபற்றி) மூன் னேதொடங்கி யுள்ள துன்பத்தையும், துறத்தி - நீங்குவையாக, என்று ; என்று சொல்லி, —பன்னுவான் - (மற்றுஞ்) சொல்பவனான ; (எ - று.) — அதனை, அடுத்த இருபத்துமூன்றுகவிகளிற் காண்க.

‘பிராட்டியை’ என்று முதலிர்கூறிலுல் அவளது நிலைமை என்னுயிற் றென்றுகூறுவனோ வென்னுஞ் சங்கையிலுல் இராமனுக்கு மிக்கதுன்பமுள தாகக் கூடு மெனக் கருதி, ‘கண்டனென்’ என முதலிற் கூறினன் அதுமான்; ஸ்ரீவால்மீகிராமாயணத்தில் “தருஷ்டாவதீதா” என வருதலுங் காண்க. ‘கண்டனென்’ என்றதை யடுத்து ‘கற்பினுக்கணி’ என்றுகூறியதன் காரணம் தானே விளங்கும்; அவள் கற்பிற்சிறவாதிருப்பின், அவளைக் கண்டது பயன் படாமை யுணர்க. ‘கற்பினுக்குஅணி’ என்பதற்குக் கருத்து - பிராட்டி ஒரு த்தி உளளானதனாலேயே பாதிவிரத்தியம் உலகத்திற் சிறந்துவிளங்கிற்று என்பது. ‘கண்களால்’ என வேண்டாதுகூறியது, கண்டமையின் துணிவை விளக்குதற்கு. தென் நகர் - அழகிய நகரமென்றாம். ஐயம் - பல தலையாய அறிவு.

(இஅ)

வேறு.

[இதழாதல் இருபத்துமூன்றுகவிகள் - அதனை வகுத்துக்கூறல்.]

ருக. உன்பெருந் தேவி யென்னு முரிமைக்கு முன்னிப் பெற்ற மன்பெரு மருகி யென்னும் வாய்மைக்கு மிதிலை மன்னன் தன்பெருந் தனையை யென்னுந் தகைமைக்குந் தலைமை சான்றா ளென்பெருந் தெய்வ மையா லின்னமுங் கேட்டி யென்பான்.

(இ - ள்.) ஐயா - ஸ்வாமி! — உன் பெருந் தெய்வம் - எனது சிறந்ததெய்வமாகிய பிராட்டி, — உன் பெருந் தேவி என்னும் உரிமைக்கும் - உனது சிறந்த மனைவி யென்கிற தகுதிக்கும், உன்னை பெற்ற மன் பெரு மருகி என்னும் வாய்மைக்கும் - உன்னைப்பெற்ற தசரதசக்கரவர்த்தியினது சிறந்த மருமகன் என்கிற வார்த்தைக்கும், மிதிலை மன்னன் தன் பெருந் தனையை எவ் னும் தகைமைக்கும் - மிதிலாநகரத்தரசனாகிய ஜநகமகாராஜனது சிறந்த பெண் என்னுந் தன்மைக்கும், தலைமை சான்றான் - ஏற்ற சிறப்பு அமைந் துள்ளான்; இன்னமும் கேட்டி - ‘இன்னமும் (நான் சொல்வதைக்) கேட் பாயாக, என்பான் - என்று (பின்னும் அதுமான்) கூறுவான் ; (எ - று.)

ஜாநகி தான் பிறந்தகுலத்துக்கும், புக்ககுலத்துக்கும், கணவனது தகு திக்கும் ஏற்பச் சிறந்தவொழுக்கமுடையளா யிருக்கின்றன ளென்பதாம். தசரதர் சக்கரவர்த்தியாய் அறந்திறம்பாதவ ரென்பதும், ஜநகமகாராஜர் வைதிகாசாரமுறைமை சிறந்த பரம்பரையின ரென்பதும், ஸ்ரீராமபிரான் புருஷோத்தம னென்பதும் - பிரசித்தம். மிதியென்ற அரசனல் அமைக்கப் பட்ட நகரமாதலின், ‘மிதிலா’ என்று பெயர். அது, ஆவீறு ஐயாயிற்று. ‘என்

‘பெருந்தெய்வம்’ என்பதை இராமனே கோக்கிய விளியெனக் கொண்டால், ‘பிராட்டி’ என்ற எழுவாய் வருவிக்கவேண்டும்.

இதுமுதல் இப்படலம் முடியுமளவு முன்ன முப்பத்தைந்து கவிகள் - பாசப்படலத்தின் ச - ஆங்கவிபோன்ற அறுசீரார்வியவிரந்தங்கள். (இக)

கூ0. பொன்னலதில்லைப்பொன்னையொப்பெனப்பொறையினின்று  
டன்னலதில்லைதன்னையொப்பெனத்தனக்குவந்த  
நின்னலதில்லைநின்னையொப்பெனநினக்குநேரந்தா  
ளென்னலதில்லையென்னையொப்பெனவெனக்குமிந்தாள்.

(இ - ள்.) பொன்னை ஒப்பு - பொன்னை யொத்திருக்கும்பொருள், பொன் அலது இல்லை - பொன்னையல்லது வேறில்லை: என - அதுபோல, தன்னை ஒப்பு - தன்னை ஒத்திருப்பவள், தன் அலது இல்லை - தன்னையையல்லது வேறொருத்தியில்லை, என - என்று (யாவருஞ்) சொல்லும்படி, (பிராட்டி), பொறையில் நின்றாள் - பொறுமைக்குணத்தில் நிலைநின்றாள்; தனக்கு வந்த நின் அலது - தனக்குக் (சொழுநஞ்சு) வாய்த்த உன்னையே யல்லாமல், நின்னை ஒப்பு - உன்னை ஒத்திருப்பவர், இல்லை - வேறெவருமில்லை, என - என்கிற கீர்த்தியை, நனைக்கு நேரந்தாள் - உனக்குக் கொடுத்தாள்; என்னை ஒப்பு - என்னையொப்பவன், என் அலது இல்லை - என்னையையல்லது வேறெவனுமில்லை, என - என்கிற பெருமையை, எனக்கும் ஈந்தாள் - எனக்கும் அனுக்கிரகித்தாள்; (எ - று.)

உபமேயத்தையே உபமானமாகவங் கூறுகிற இயைபின்மையணி யென்னும் அந்வயாலங்காரம் இச்செய்யுளின் நான்கு அடியிலும் உள்ளது. பிராட்டி தனது பொறுமைக்குணத்தால் தன்னை யொப்பாரும் மிக்காரு மிலரம்படி சிறப்புற்று நின்றன னென்பது, முதலிரண்டடியின் கருத்து. “புகழ்புரிந் தில்லிலோர்க்கில்லை யிகழ்வார்மு, னோறுபோற்பீடுடை” என்பவாதலால், மனைவியின் கற்பொழுக்கம் கணவனது மிக்க சிறப்புக்குக் காரணமென்பது விளங்குவதின், ‘தனக்குவந்தநின்னலதில்லை நின்னையொப்பென நினக்கு நேரந்தாள்’ என்றார். தான் தூதுபோய்வந்த செயல் பயன்பட்டுத் தனக்குப் பெருமையை யளித்தற்குக் காரணமாகுமாறு அவள் நிறைகாத்து நின்றன னென்பதை, ஈற்றடியில் விளக்கினார். தனக்கு உவந்த என்று எடுத்து. தனக்குப் பிரியமான என்று பொருள்கொள்ளலுமாம். (கூ0)

கூக. உன்குலமுன்னதாக்கியுயர்புகழ்க்கொருத்தியாய  
தன்குலந்தன்னதாக்கித்தன்னையித்தனிமைசெய்தாள்  
வன்குலங்கூற்றுக்கீர்தவ்வானவர்குலத்தைவாழ்வித்  
தென்குலமெனக்குத்தந்தாளென்னினிச்செய்வதெம்மோய்.

(இ - ள்.) எம் மோய் - எமதுதாயாகிய பிராட்டி, உன்குலம் உன்னது ஆக்கி - உனது குலத்தை உனக்கு உரியதாகச்செய்து, உயர் புகழ்க்கு ஒரு

த்தி ஆய தன் குலம் தன்னது ஆக்கி - சிறந்தகீர்த்தியில் (தன்னையொப்பவ  
ரில்லாமல்) ஒருத்தியேயாய்வின்ற தான் பிறந்த குலத்தைத் தனக்கு உரிய  
தாக்கிக்கொண்டு, தன்னை இ தனிமை செய்தான் வல் குலம் கூற்றுக்கு  
சுந்த - தன்னை உன்னையிட்டுப் பிரிந்து தனித்திருக்கும்படி செய்தவனான  
இராவணனது வலிய குலத்தை யமனுக்குக் கொடுத்து, அ வானவர் குலத்  
தை வாழ்வித்து - அத்தேவர்களது குலத்தை வாழச்செய்து, என் குலம்  
எனக்கு தந்தான் - எனதுகுலப்பெருமையை எனக்குக் கொடுத்தான்; இனி  
என் செய்வது - இன்னும் அவன் யாது செய்யத்தக்கதுனது? [ஒன்றுமில்லை  
பென்றபடி]; (எ - று.)

பிராட்டி தனது கற்புநிலை கலங்காத தன்மையினால் தன்குலத்துக்கும்  
உன்குலத்துக்கும் ஒப்புரவில்லாத சிறப்பை யுண்டாக்கி, ராவணாதிராக்ஷசர்  
களை யழிப்பவளாய்த் தேவர்கூட்டத்துக்கு வாழ்வளித்து, தன்னைத்தேடி  
வந்த எனக்கும் பெருமையைக் கொடுத்தன னென்பதாம். உன்குலம் உன்ன  
தாக்கி - உனது குடிப்பிறப்புக்கு ஏற்ற சிறப்பை உன்னையடையச்செய்து  
என்றபடி. தன்குலம் தன்னதாக்கி - தனது குடிப்பிறப்புக்கு ஏற்ற சிறப்  
பைத் தானே பெற்று என்றவாறு. தன்னை இத்தனிமைசெய்தான் - தன்னை  
இராமனைவிட்டுப்பிரித்து எடுத்துவந்து தனியே கெடுதல் சிறைவைத்தவன்.  
வன்குலம் - அரக்கர்குலம். கூற்றுக்கு சுதல் - அழித்தல். அவ்வானவர் - இரா  
வணனால் வெல்லப்பட்டு ஒடுங்கிக்கிடந்த தேவர்க னென்க. குலம் - கூட்டம்.  
'இவ்வானர்குலத்தை வாழ்வித்து' என்றும் பாடம். 'என்குலம் எனக்குத்  
தந்தான்' என்றது - வாயுகுமாரனான யான் எனது தந்தைபோலவே பெரு  
மையடைதற்கு ஏதுவாய்வின்றன ளவ னென்றபடி. குலம் - இனம் என்று  
கொண்டு, பிராட்டியை நாடித்தருவோ மென்ற வார்த்தை பொய்க்காமை  
யால் எனது இனத்தவரான வானரரனைவரும் உயிர்பெற்றுயாழாமாறு செய்  
தன னெனினுமாம். உலகத்துக்குத் தன்குடிப்பிறப்பொன்றை மேம்படுத்து  
வதே ஒருவர்க்கு அரிது: இவனோ தான்பிறந்த இடத்தின் குடிப்பிறப்பையும்  
புகுந்த இடத்தின் குடிப்பிறப்பையும் தேவர்கள் பிறப்பையும் என்குடிப்பிறப்  
பையும் ழங்கச்செய்தன னென்பார், இவ்வாறு கூறினார். 'உன்குலம்' என்றது -  
ராகுலத்தை. தன் குலம் - ஜநககுலம். (சுக்)

கூஉ. னிற்பெருந்தடந்தோள்வீரவீரங்குநீரில்லங்கைவெற்பி

னற்பெருந்தவத்தளாயநங்கையைக்கண்டேனல்லே

னிற்சிறப்பென்பதொன்றுமிரும்பொறைமென்பதொன்றுங்  
கற்பெனும்பெயரதொன்றுங்கனிநடம்புரியக்கண்டேன்.

(இ - ள்.) வில் பெருந்தடதோள் வீர-வில்லையேந்திய பெரிய நீண்ட  
கையையுடைய வீரனே!—வெற்பு - திரிகூடமலையின்மேலுள்ள, வீங்கு நீர்  
இலங்கையில் - மிக்கநீரின் [கடலின்] குழப்பட்டுள்ள லங்காபுரியில், நல்  
பெருந்தவத்தன் ஆய - நல்ல பெரிய கற்பொழுக்கமாகிய தவத்தை யுடையவ

என்ன. நங்கையை - பிராட்டியை, கண்டேன் அல்லேன்-பார்த்திலேன் (யான்); (பின்னை எதனைக் கண்டேன் என்றால்),—இல்பிறப்பு என்பது ஒன்றும் - உயர்குடியிற் பிறத்த லென்பதொரு குணமும், இரும் பொறை என்பது ஒன்றும் - சிறந்த பொறுமை யென்பதொரு குணமும், கற்பு எனும் பெயரது ஒன்றும் - பதிவிரதாத்ருமமென்னும் பெயரையுடையதொரு குணமும், (ஒரு ங்குசூடி), களி நடம் புரிய - களிப்போடு கூத்தாடுதலைச்செய்ய, கண்டேன் - பார்த்தேன்; (எ - று.)

நங்கை - மகளிரிற் சிறந்தவள்: பெண்பாற் சிறப்புப்பெயர்; கம்பியென்ப தன்பெண்பால். சீதை ஒருபெண்ணரசியாகவுள்ளா ளென்பதுமாத்திரமன்று: உயர்குடியிற் பிறப்பு பொறுமை கற்புநிலை என்றவற்றின் சொரூபமாயுமுள்ளா ளென்பது கருத்தி. பண்பாகிய இற்பிறப்பு முதலியவற்றை விலக்காது உடன்பட்டு அவற்றிற்கு இடமான பண்பியாகிய பிராட்டியை விலக்கியத னால், வெளிப்படையாக மறுத்த பொருள்விலக்கணி: இது, வடமொழியில், தூர்யாகேஷபாலங்கார மெனப்படும். பிராட்டியினிடமுள்ள இற்பிறப்பு முத லிய குணங்களின் சிறப்பைத் தெரிவித்தல், இவ்வாறு கூறியதன்பயனும். இற் பிறப்புமுதலியன பிறவிடங்களினும் இங்குச் சிறந்திருத்தல் தோன்ற, 'களி நடம்புரிய' எனப்பட்டது. 'தடந்தோள்' என்றவிடத்து 'திண்டோள்' என் றும் பாடமுண்டு. (சுஉ)

சுரு. கண்ணினுமுநீநீனையல்கருத்தினுமுநீநீவாயி

மெண்ணினுமுநீநீ கெடங்கையினைக்குவைதன்னினொவ்வா  
தண்ணால்வெங்காமனையதவலரம்புகொனைத்தவாறுப்  
புண்ணினுமுநீநீநின்னைப்பிரிந்தமைபொருந்திற்றோமோ.

(இ - ள்.) நீ—, தையல் - பிராட்டியினது, கண்ணினும் - கண்களிலும், உடோ - (எப்பொழுதும்) இருக்கின்றாய்; கருத்திலும் - மனத்திலும், நீ உளை—; வாயின் உண்ணினும் - வாயின எல்லையிலும், நீ உளை—; கொங்கை இளை குவையதன்னின் - இரண்டு தனங்களின் முகட்டிலும், ஒவ்வாது - (அவ ளாது திருமேனியின் மென்மைக்குச் சிறிதும்) ஒத்திராதபடி, அண்ணல் வெம் காமன் எய்த - பெருமையையுங் கொடுமையையுமுடைய மன்மதன் பிர யோகித்த, அவர் அம்பு - புஷ்பபாணங்கள், தொளைத்த - தைத்து ஊடுருவியதன லுண்டான, ஆறு - ஆறுத, புண்ணினும் - புண்களிலும், நீ உளை—; (இங் கையிருக்க), பின்னை பிரிந்தமை - உன்னைப் (பிராட்டி) பிரிந்தனனென்பது, பொருந்திற்று ஆமோ - பொருந்தியவார்த்தையாகுமோ? [ஆகாது என்ற படி]; (எ - று.)

பிராட்டி எப்பொழுதும் மனம் மொழி மெய் என்னும் மூன்றுகா ணங்களாலும் சுன்னைச் சிறிதும் பிரியாதிருக்கின்றாள் என்பது கருத்து. அவள் கண்களில் இராமபிரா னுனனாதல், உருவெளித்தோற்றத்தால். அவள் 'எப்பொழுதும் இராமகாமோச்சாரணஞ் செய்துகொண்டிருத்தலால், 'வா



யினுமுனை' என்றார். 'கொங்கையினைக்குவைதன்னின் புண்ணின் உளை' என்றது - அவன் பாவனையினால் இராமனைத் தழுவுதலுடையா ளென்பதுபற்றி. இராமனாகிய ஒருபொருளைப் பலவிடங்களிலிருப்பதாகச் சொன்னது சிறப்புநிலையணி: இதனை, வடநூலார் விசேஷாலங்கார மென்பார். இக் காரணத்தைக்கொண்டு ராமவிரஹத்தை விலக்கியது, காரணவிலக்கணி. எண் - எல்லை. கருத்தின் எண்ணினும் எனப் பிரித்துக்கூட்டுதலுமாம். அலரம்பு - தாமரைமலர், அசோகமலர், மாமலர், மல்லிகைமலர், நீலோற்பலமலர் என்னும் ஐந்தும். தொலைத்த புண் - பெயரெச்சம் காரணப்பொருளது. உளை - உண்மையென்னும்பண்பினடியாப்பிறந்த முன்னிலை யொருமைக் குறிப்புமுற்று.

(சுரு)

சுசு. வேலையுளிலங்கையென்னும்விரிகரொருசார்விண்டோய்  
காலையுமாலேதானுயில்லதோர்கனகக்கற்பச்  
சோலையங்கதனினும்பிபுல்லினற்றொடுத்ததூய  
சாலையினிருந்தானையதவருச்சித்தவமாந்தையல்.

(இ - ள்.) ஐய - ஸ்வாமி! தவம் செய்த தவம் ஆம் தையல் - தவம்தான் செய்ததொரு தவத்தின் வடிவமாகிய பிராட்டி, - வேலையுள் - கடலினிடையில், இலங்கை என்னும் விரிகர - லங்கையென்னும் பெரியபட்டணத்தின், ஒரு சார் - ஒருபுறத்திலே, - விண் தோய் - ஆகாயத்தை யளாவிவளர்ந்த, காலையும் மாலை தானும் இல்லது - (சூரியகிரணங்கள் நுழைதல்செய்தறியாமையால்) உதயகாலமும் அஸ்தமனகாலமுந் தெரியாதிருப்பதாகிய, ஓர் - ஒரு, கனகம் கற்பம் - பொன்மயமான கல்பகவிருக்ஷங்களையுடைய, சோலை அங்கு அதனின் - பூஞ்சோலையினிடத்தில், - நம்பி புல்லினால் தொடுத்த தூய சாலையின் இருந்தாள் - உமது தம்பியாகிய லக்ஷ்மணன் புற்களினால் அமைத்த பரிசுத்தமான பர்ணசாலையிலே இருந்தாள்; (எ - று.)

விண்டோய் சோலை என இயையும். கற்பம் = கல்பம் என்ற வடசொல்லின் விகாரம். கனகக் கற்பச்சோலை - பொன்னுலகமாகிய தேவலோகத்திலுள்ள பொன்மயமான கற்பகவிருட்சங்கள் பொருந்திய இந்நிரைநுநந்தனவன மென்னும் பூஞ்சோலைக்குச் சமமான அசோகவன மென்க: ஆகவே, 'கற்பச்சோலை' என்பது - இங்கு, உவமவாகுபெயராம். இராவணன் திக்விஜயஞ்செய்த காலத்தில் தேவலோகத்திலிருந்து கற்பகவிருட்சங்களைப் பெயர்த்துக்கொணர்ந்து இச்சோலையில் வைத்தன னென்பதுபற்றி 'கனகக் கற்பச்சோலை' என்றதாகவுங் கொள்ளலாம். முந்தினவகையில் 'காலையும் மாலைதானுயில்லது' என்பதற்குக் கருத்து - மாங்களி னைடர்த்தியாற் சோலை எப்பொழுதும் இருண்டிள்ள தென்பது. பிந்தினவகையில் இந்த அரை மொழி - பொன்மயமான கற்பகவிருட்சங்களி னொளிச்சிறப்பை விளக்குவதாம். அதனின் உம்பி என்றும் பிரிக்கலாம். கோதாவரிநதிதீரத்திற் பஞ்சவடியென்னுஞ் சோலையில் இலக்குமணனா லமைக்கப்பட்ட பர்ணசாலையி

விரிந்த சேதையை இராவணன் அச்சாலையுடனே பெயர்த்தெடுத்துக் கொண்டு போய் அசோகவனத்திற் சிறைவைத்தன னென்பதை யுணர்க: இதன் விவரத்தை, அடுத்த கவியிலுங் காண்க. பதிவிரதாத்ரும மென்னுந் தவம் தான் செய்ததொரு தவத்தின் பயனாக வுள்ளவ னென்பார், 'தவஞ்செய்த தவமாந் தையல்' என்றார்: கற்புநிலையை யாதரித்தலிற் சிறந்தவ னென்பது, தேர்ந்த கருத்து.

(சுச)

சுரு. மண்ணொடுக்கொண்டுபோனவா னுயர்கற்பினுடன் புண்ணியமேனி தீண்டவஞ்சவா னுலகம்பூத்த கண்ணகன் கமலத்தண்ணல் கருத்திலாட்டுதல்கண்ணி னெண்ணருங்குரையாய்தியென்றதோர்மொழியுண்டென்பான்.

(இ - ள்.) உலகம் பூத்த - உலகங்களைப் படைத்த, கண் அகல் கமலத்து அண்ணல் - இடமகன்ற (திருமாவின் திருநாபித்) தாமரைமலரில் தோன்றிய பிரமன், (இராவணனைநோக்கி), 'கருத்துஇலான் தொடுத்த கண்ணின் - (உன்னிடம்) விருப்பமில்லாத பெண்ணை (வலியத்) தொடுத்தல் செய்வையா னால், என்னுந் கூறு ஆய் - எண்ணுதற்கு அரிய பிளப்புக்களாய் (த்தலைகள்) வெடித்து, மாய்தி - இறப்பாய்,' என்றது - என்று இட்டதாகிய, ஓர் மொழி. ஒரு சாபவார்த்தை, உண்டு - உளது; (ஆதலால், இராவணன்), வான் உயர் கற்பினுள் தன் - மிகச்சிறந்த கற்புநிலையையுடையவளான பிராட்டியினது, புண்ணியம் மேனி - பரிசுத்தமான திருமேனியை, தீண்ட - தொடுத்தற்கு, அஞ்சுவான் - அஞ்சப்பவனாய், மண்ணொடுக்கொண்டுபோனவன் - (அவளிருந்த) நிலத்தோடு பெயர்த்து எடுத்துக்கொண்டுபோனவன், என்பான்-என்று (அனுமான் பின்னுஞ்) சொல்வான்; (எ - று.)

“ஆண்டாயிடை தீயவ னாயிழையைத், தீண்டலெனுமேலுரை சிந்தை செயாத், தூண்டானெனலாமுயர்தோளவலியாற், கீண்டானிலம் யோசனை கீழொடுமேல்,” “கொண்டா னுயர்தேர்மிசை,” “வாங்கினன்றேரிடை வைத்தமண்ணொடும், வீங்குதோள்மீக்கொடு விண்ணினேகினான்,” “தீண்ட வஞ்சமா, லாரியன்றேவியையாக்க னன்மலர்ப், பேருலகனித்தவன் பிழைப் பூல்சாபத்தால்” என்று ஆரணியகாண்டத்திலும்; “தீண்டுவானெனி னிந்தனை சேண்பக, லீண்டுமொவுயர்மெய்யி னிமைப்பின்முன், மாண்டுதீர்வனென்றே நிலம் வன்மைபாற், சீண்டுகொண்டெழுந் தேகினன் கீழ்மையான்,” “மேவு சிந்தையின் மாதரை மெய்தொடிற், தேவ்வன்றலைசிந்துகதிதெனப், பூவின் வந்த டாதனையேபுகல், சாவமுண் டெனதாருயிர்த்தந்ததால்” என்று இக்காண்டத்திற் சூளாமணிப்படலத்திலும்; “தருபதஞ்சமைந்த முக்கோற் ருபதவடி வங்கொள்ளாத், திருவினையிலத்தொடேந்தித் தென்றிசையிலங்கைபுக்கான்” என்று யுத்தகாண்டத்திலும் வருதல் காண்க. இங்ஙனஞ் சேதையைத் தரையோடுபெயர்த்து எடுத்துக்கொண்டு போனதாக முதலூலாகிய ஸ்ரீவால் மீகத்துக் கூறப்பட்டதில்லையாகிலும், பிறதூன்மேற்கோள்கொண்டு இங்ஙனங் கூறினார்போலும். இப்படி முதலூலுக்குச் சிறிதுவேறுபடக் கூறுவதும் வழி நூலிலக்கணமாம்.

முன்னொருகாலத்திலே பிரமண வந்தனஞ்செய்தற் பொருட்டு அவன்து இருப்பிடத்தைக் குறித்துச் சென்றகொண்டிருந்த புஞ்சிகஸ்தலை யென்னும் அப்ஸரஸ்தீரீயை ஆகாசமார்க்கத்திலே கண்ணுற்ற இராவணன் அவளைக் காதலித்து வலியக்கற்பழிக்க, அங்கனம் கலங்கின நிலையோடு பிரமனிருக்கையைச் சார்ந்த அவளை நோக்கிய நான்முகக்கடவுள் நிகழ்ந்ததையுணர்ந்து கடுங்கோபங்கொண்டு இராவணனைக் குறித்து 'இனி நீ அயல்மாலை வலியக் கற்பழிப்பையாயின், அப்பொழுதே உன்தலை நூறுகப்பிளந்து அழிக' எனச் சபித்திட்டனன் என்ற வரலாறு, இங்கு உணரத்தக்கது. வானுயர் - ஒரு பொருட்பன்மொழி.

(சுரு)

சுசு. தீண்டிலனென்னும்வாய்மைதிசைமுகன்செய்தமுட்டை

கீண்டிலசனந்தனுச்சிகழிந்திலதெழுந்துவலை

மீண்டிலசடர்கள்யாவும்நிழந்திலவேதஞ்செய்கை

மாண்டிலதென்னுந்தன்மைவாய்மையானுணர் துமன்றோ.

(இ - ன்.) தீண்டிலன் என்னும் வாய்மை - (பிராட்டியை இராவணன்) தொட்டானில்லை யென்னும் வார்த்தையை, — 'திசைமுகன் செய்த முட்டை - நான்குமுகங்களையுடையவனான பிரமன் படைத்த அண்டகோளம், கீண்டிலது - பிளந்ததில்லை: அனந்தன் உச்சி - (உலகத்தைத் தாங்குகின்ற) ஆதிசேஷனது தலை, கிழிந்திலது - வெடித்ததில்லை: வேலை - கடல்கள், எழுந்து மீண்டில - பொங்கி மேல்வந்தன வில்லை: சுடர்கள் யாவும் - (சூரியன் சந்திரன் நகூத்திரங்கள் முதலிய) ஒளிகளெல்லாம், விழுந்தில - கீழே விழுந்தனவில்லை: வேதம் செய்கை மாண்டிலது - வேதமும் (அவ்வேதவிதிப்படி) செய்யும் கருமமும் அழிந்ததில்லை', என்னும் தன்மை - என்கிற இத்தன்மைகள், வாய்மையான் - மெய்யாயிருத்தலை நோக்கி அதனால், உணர்தி - அறிவாயாக; (எ - று.)—மன், ஒ - ஈற்றசை.

இராவணன் பிராட்டியைக் கையால் தொட்டிருப்பானானால் அண்டங் கீண்டதாம், அனந்தனுச்சி கிழிந்ததாம், வேலைகளையாவும் எழுந்து மீண்டனவாம், சுடர்களையாவும் விழுந்தனவாம், வேதமும் வைதிக கிரியையும் மாண்டனவாம் என்பதற்கு ஐயமில்லை: இவையெல்லாம் அங்கனம் ஆகாததனாலேயே பிராட்டியை இராவணன் தொட்டனில்லை யென்பதை ஐயந்திரிபற அறியலாம் என்று கருத்து. அனந்தன் - பிரளயகாலத்திலும் அழிவில்லாமல் எப்பொழுதும் நித்தியனாயிருப்பவனென்று பொருள்படும் வடசொல்; ந அந்த என்று பிரியும். வேதம் மாண்டிலது, செய்கை மாண்டிலது எனத் தனித்தனி இயைக்க.

(சுசு)

சுசு. சோகத்தாளாயநங்கைகற்பிணற்றொழுதற்கொத்த  
மாகத்தார்தேனிமாரும்வான்சிறப்புற்றார்பற்றைப்  
பாகத்தாளிப்போதீசன்மகுடத்தாள்பதாமத்தாளு  
மாகத்தாளல்லன்மாயுயிரமௌவிமேலான்.

(இ - ள்.) சோகத்தாள் ஆய - (உண்ணைப்பிரிந்ததனாலாகிய) துக்கத்தை யுடையவளான, நங்கை - பிராட்டியொருத்தி, கற்பினால் - கற்புநிலைமை குன்றாதிருந்தலால், —மாகத்தார் தேவிமாரும் - பெரிய வானத்தில் வசிப்பவர்களாகிய (இந்திரன் பிரமன் முதலிய) தேவர்களது மனைவிகளான இந்திராணி சரசுவதி முதலியோரும், இப்போது, தொழுதற்கு ஒத்த வான் சிறப்பு உற்றார் - (அவரவர்) வணங்குதற்கு ஏற்ற மிக்க பெருமையை அடைந்தார்கள்; ஈசன் - பரமசிவனது, மற்றை பாகத்தான் - மற்றொருபாகமாகிய இடப்புறத்தி லுள்ளவளான உமாதேவி, மகுடத்தான் - (இப்பொழுது அப்பெருமானது) தலைமே விருக்கத்தக்க சிறப்பை யடைந்தான்; பதுமத்தாளும் - செந்தாமரமலரில் வசிப்பவளான திருமகளும், மாயன் ஆகத்தான் அல்லன் - இனிசு திருமாலின் திருமார்பில் வீற்றிருக்கத் தக்கவளல்லன், ஆயிரம் மௌலி மேலான் - (அப்பெருமானது) ஆயிரத்திருமுடிகளின்மேலும் இருக்கத்தக்கவனுள்; (எ - று.)

ஐனினத்தாரில் ஒருவரது நன்மைதிமைகளினால் அவ்வினத்தவர்க்கெல்லாம் பெருமைசிறுமைகளுண்டாதல், இயல்பு; அங்ஙனம், மகளிருட் சீதா பிராட்டியின் கற்புநிலையினால் இந்திராணி முதலிய மாதர்களாவரும் சிறப்படைத்தன ரென்பார், 'நங்கைகற்பினால் தேவிமாரும் வான்சிறப்புற்றார், பாகத்தான் மகுடத்தான், பதுமத்தான் மௌலிமேலான்' என்றார். 'ஈசன் மகுடத்தான்', 'மாயுனாயிரமௌலிமேலான்' என்பவற்றின் கருத்து - அவரவர் தலைமேற்கொண்டு கொண்டாடத்தக்க சிறப்பையுற்றன ரென்பது. 'நங்கைகற்பினால்' என்றதை எல்லாவாக்கியங்களிலும் கூட்டிக்; முதனிலைநீலகயம். இங்கு 'மகுடம்' என்பது - தனிபாகுபெயராய், சிரசையுணர்ந்திற்று. மாகம் - மஹாகம் என்னும் வடமொழியின் விகாரம்; பெருவானம் என்று பொருள். அர்த்தகாரீசுவரமுர்த்தத்திலே சிவபிரானது பாகம் வலப்புற மாதலால், இடப்புறம் 'மற்றைப்பாகம்' எனப்பட்டது. 'ஆயிரமௌலி' என்றது - விராட்வரூபத்தின் நிலைமையைக் கருதி.

(சுஎ)

சுஅ. இலங்கையைமுழுதுநாடியிராவணானிருக்கையெய்திப்

பொலங்குழையவரையெல்லாம்பொதுவுறநோக்கிப்போந்தே

னலங்குதண்சோலைபுக்கேனவ்வழியணங்களுளைக்

கலங்குதெண்டிரையிற்றயகண்ணினீர்க்கடலிற்கண்டேன்.

(இ - ள்.) (யான்), இலங்கையை முழுதும் நாடி - இலங்காபுரி முழுவதுந்தேடிப் பார்த்து, இராவணன் இருக்கை எய்தி - இராவணனது இருப்பிடத்தை அடைந்து, பொலம் குழையவரை எல்லாம் - (அங்குஉள்ள) பொன்னாலாகிய குழை யென்னுங் காதணியை யுடையவர்களான மகளிரையெல்லாம், பொதுஉற நோக்கி போந்தேன் - பொதுவாகப் பார்த்துக்கொண்டே சென்று, அலங்கு தண் சோலை புக்கேன் - அசைகின்ற குளிரந்த அசோக வனத்திற் பிரவேசித்தேன்; அ.வழி - அவ்விடத்தில், அணங்கு அனளை -

திருமகன்போன்றவளான சீதாதேவியை, கலங்கு தென் திரையிற்று ஆய - அலைகின்ற தெளிந்த அலைகளையுடையதாகிய, கண்ணின் நீர் கடலின் - கண்ணிராகிற கடலின் நடுவிலே, கண்டேன்—; (எ - று.)

சீதை இராவணன் மாளிகையினுள்ளே யிருந்தில னென்பது, முன்னிரண்டடியினற் போதரும் ; அதனால், அவள் அவனுக்குச் சிறிதும் வசப்பட்டில னென்பதைப் பெறவைத்தார். 'அவளைக் கண்ணீர்க்கடலிற் கண்டேன்' என்றதனால், அவள் இராமவிரகத்தாற் சோகக்கடலில் ஆழ்ந்திருக்குந் துன்ப நிலையை விளக்கியபடியாம். இருக்கை - அரண்மனை. அணங்கு அஞள் - (எமது) குலதெய்வம் போன்றவள் என்றமாம். திரையிற்று - இன்சாரியையும் 'து' விருதியும் பெற்றுவந்த ஒன்றன்பாற்றிப்பு வினையாலனையும்பெயர். திரையின் தாய எனப் பதம்பிரித்து - அலைகளோடு பரவிய என்றமாம் ; தாய = தாவிய. (சுஅ)

சுஅ. அரக்கியரளவற்றாருமலகையின்குழுவமுஞ்சச்  
செருக்கினல்கண்டுசெய்யமெய்க்கனற்க்கச்சீர்த்த  
விரக்கமென்றென்றுதானேயேந்திழைவடிவமெய்தித்  
தருக்கியசிறைபுற்றன்னதகையளந்தபியளம்மா.

(இ - ள்.) அ தமியன் - தனியனாகிய அப்பிராட்டி, — அரக்கியர் அளவு அற்றாரும் - அளவில்லாத [மிகப் பல] ராக்கசிகள், அலகையின் குழுவும் அஞ்ச - பேய்களின் கூட்டமும் அஞ்சும்படி, செருக்கு - கவித்துச் செய்கிற, இனல் - துன்பங்களை, கண்டு - அனுபவித்துக்கொண்டு, —செய்ய மெய் - (தனது) சிவந்த உடம்பை, கனல் தீக்க - (உன்னைப் பிரிந்த துன்பமாகிய) நெருப்பு எரிக்க, —சீர்த்த இரக்கம் என்ற ஒன்று தானே - சிறந்த கருணை ராமென்கிற ஒரு குணமே, எந்து இழை வடிவம் எய்தி - தரித்த ஆபரணங் களையுடையாளொரு பெண்ணின் உருவத்தை யடைந்து, தருக்கிய சிறை உற்று அன்ன - கொடுமைமிக்கதோ ரருஞ்சிறைக்காவலில் அகப்பட்டருந் தாற் போன்ற, தகையன் - தன்மைபுடையவளாயிருக்கின்றான் ; (எ - று.) — அம்மா - ஈற்றைச் ; இரக்கக்குறிப்புமாம்.

குழுவும்-உம்மை, அப்பேய்களின் எதற்குமஞ்சாநெஞ்சுபடைத்ததன்மையை அறிவித்தது. செருக்கு இனல் - வீணைத்தொகை. இனல் - இன்னல் என்பதன் தொகுத்தல். அலகையின் குழுவமுஞ்ச அளவற்றார் அரக்கியர் செருக்கு இன்னல் என்க. கண்டு, தீக்க என்னும் எச்சங்கள், தகையன் என்பதனோடு முடியும். பிராட்டியினது திருமேனியின்றிற் பொன்னுருக்கன்னதாதலால், 'செய்ய மெய்' எனப்பட்டது; ஆனி, இன்னல்செய்யக்கண்டு என மொழி மாரியும் பொருள்கொள்ளலாம்; முந்தினபொருளில், 'செய்ய' என்பதுசெம்மையென்னும் பண்பினடியாப் பிறந்த குறிப்புப்பெயரெச்சம்; இப்பொருளில், செய் என்ற வீணைப்பகுதியின்மேற் பிறந்த தெரிநிலைவினையெச்சம். எந்திழை - வீணைத்தொகையன்மொழி. (சுஅ)

௯௦. மாண்பிறந்தமைந்தகற்பின்வாணுதனின்பால்வைத்த  
சேண்பிறந்தமைந்தகாதல்கண்களிற்றொளிட்டித்தீராக்  
காண்பிறந்தமையானீயேகண்ணகன்ஞாலந்தன்னு  
ளாண்பிறந்தமைந்தசெல்வமுண்டனையாகியன்றே.

(இ - ள்.) மாண் பிறந்து அமைந்த - (நாணம் மடம் அச்சம் பயிர்ப்பு முதலிய) பெருங் கணங்கள் இயல்பிலே உண்டாகிப் பெருந்தப்பெற்ற, கற்பின் - கற்புநிலைமையையுடைய, வாள் துதல் - ஒளியுள்ள நெற்றியையுடையவனான பிராட்டி, தின்பால் வைத்த - உன்னிடம்வைத்துள்ள, சேண்பிறந்து அமைந்த காதல் - உயர்வுள்ளதாய்ப்பொருந்திய விருப்பத்தை, கண்களின் - கண்ணினால், தெவிட்டி தீரா - தெவிட்டிவிடாமல், காண் - பார்த்தற்கு, பிறந்தமையான் - (நீ) அவதரித்தகனல், - நீயே - நீ ஒருவனே, கண் அசல் ஞாலந்தன்னுள் - இடமகன்ற நிலவுலகத்தில், ஆண்பிறந்து அமைந்த செல்வம் உண்டான ஆதி - ஆண்மகனுப்பிறந்து பொருந்தியதன் பயனாகிய பாக்கியத்தை அடைந்தவனாகின்றாய்; (எ - று.) - அன்றே - ஈற்றசை; தேற்ற முமாம்.

சற்புநிலைமையிற்கலங்குதலில்லாத பிராட்டியினது பெருங்காதலைக் காணப்பெற்றதனால், நீயே புருஷோத்தமனாவை யென்பதாம். மாண் - மாண்பு என்பதன் விகாரம். வாணுதல் - அன்மொழித்தொகை. காதல் காண் என இயையும். காண் - காண என்பதன் விகாரம்; முதனிலைத்தொழிற் பெயராகக்கொண்டு, காண்காமலேற்றுமைத்தொகை யென்னவுமாம். தெவிட்டித் தீர்தல் - நிவ்ளவுகண்டது போதுமென்று வெறுத்துவிடுதல். நீயே, ஏ - பிரிநிலை. ஆதி - முன்னிலையொருமைமுற்று. மாண்பு இறந்து அமைந்த எனப்பிரித்த, மாட்சிமைக்குணங்கள் மிக்குஅமைந்த என்னவுமாம். இனி, இச்செய்யுளுக்கு - ஈறப்பாக உடன்பிறந்தமைந்த கற்பையுடைய பிராட்டி தான் உடன்பக்கல்வகுத்துள்ள மேன்மைபொருந்திய காதல் தெவிட்டுதலால் 'மிகவிதைதலால்' இடைவிடாது (பாவனையால்) நினைக்க கண்களாற்காணுமாறு - பிறந்துள்ளதனால், நீயே உலகத்தில் ஆண்பாலாகப்பிறந்து அடைய வேண்டிய செல்வத்தை யடைந்தனையாகின்றாய் என்று உரைசுறவும் படும்.

(எ ௦)

௯௧. அழிர்ப்பிலர்காண்பார் முன்னுமறிந்திலரெனினுமைய  
வெயிற்புணையிலங்கைமுதுரிந்திரன்யாக்கைக்கேற்ற  
மயிற்புணையினுருமைந்தருநாளுமாக்  
புயிர்ப்பொடுமுயிரினோடுமுகசனினுமிவாரும்.

(இ - ள்.) இய - சுவாமி! - எயில் புனை - மதில் சூழ்ந்த, இலங்கை - லங்கையென்கிற, மூது ஊர் - பழையஊராகிய, ஆங்கை - அவ்விடத்தில், - நாளும் - நாள்தோறும், உயிர்ப்பொடும் - பெருமூச்சுடனேயும், உயிரினோடும் - குற்றயிருடனேயும், ஊசல் நின்று ஆடுவாரும் - (வருவதும் போவதுமான) ஊஞ்சல்போல அலைந்துநித்பாகர்களாகிய, இந்திரன் யாக்கைக்கு ஏற்ற

மயில் புனை இயலினும் - இத்திரனது உடம்பிற்குப் பொருந்திய மயிலை யொத்த சாயலை யுடையவர்களான தெய்வமகளிரும், மைந்தரும் - தேவர் களும், முன்னும் அறிந்திலர் எனினும் - முன்னே (பிராட்டியை) அறியாதவர் களாயினும், அயிர்ப்பு இலர் காண்பார்-(அவளது கற்பின் நிலைமையைச்) சந் தேகமில்லாமற் கண்டறிவார்; (எ - று.)

அயிர்ப்பு - ஐயப்படுதல்; தொழிற்பெயர். இலர்-முற்றெச்சம். வெயில் புனை எனப்பிரித்தல், மோனைத்தொடைக்குப் பொருந்தாது. 'இத்திரன்யாக் கைக்கு ஏற்ற மயிற்புனையியலினு' என்றது - இத்திரனது போகத்துக்குப் பொருந்திய மகளிர் என்றபடி; இனி, இதற்கு - இத்திரனது ஆயிரங்கண் களினாலும் பார்த்தற்குத் தக்க கட்டழகுடையவர் என்றுங் கருத்துக்கொள்ள லாம். உயிர்ப்பொடும் உயிரினேடும் ஊசல்கின்றாடுதல் - இராவணன் முக விய இராக்கதாசு ளிழைக்கும் இடையூற்றின் மிகுதியா வென அறிக. இனி, இக்கவிக்கு - இலங்கைக்கு இத்திரனாகிய இராவணனது உடம்பைத் தழுவு தற்கு ஏற்ற அவன்மனைவிமாராகிய மகளிரும் மற்றைஇராக்கதரும் ஜாநகியை முன்னே அறியாதவர்களாயினும் (அவன்படும் விரகவேதனையை) ஐயமின்றிக் கண்கூடாகக்கண்டு (தாம்இரங்கி) நாடோறும் அவ்வுயிற் பெருமுகச்சோடுங் குற்றையிரோடும் மனமலைந்து பரிதவிப்பா ரென்று பொருள்கூறுவாரு முளர். 'இத்திரனியற்கைக்கு' என்று பாடலானால் - இத்திரனது பெருந்தன்மைக்கு ஏற்ற மகளி ரென்று பொருள். இனி, முதலடிக்கு, எனினும் - என்னைக் காட்டிலும், அயிர்ப்பிலர் காண்பார்-சந்தேகமின்றி அறிவார்; முன்னும் அறிந் திலர் - முற்காலத்திலும் இவளைப்போன்றவளைக் கண்டாரில்லை என்றும் உரைக்கலாம்.

(எ க)

எஉ. தையலைவணங்கற்கொத்தவிடைபெறுந்தன்மைநோக்கி  
பையநாரனிருந்தகாலையலங்கல்வேவிலங்கைவேந்த  
னெய்தினனிரந்துகூறியிறைஞ்சினனிரந்துநங்கை  
வெய்துரைசொல்லச்சீறிக்கோறன்மேற்கொண்டுவிட்டான்.

(இ - ள்.)ஐய - சுவாமி!—நான்—, தையலை - பிராட்டியை, வணங்கற்கு (எதிர்சென்று) வணங்குதற்கு, ஒத்த - நகுதியான, இடை - சமையத்தை, பெறும் தன்மை - பெறும்படியான தன்மையை, நோக்கி - எதிர்பார்த்து, இருந்த கால - (அவ்வசோகவதைத் தில்) இருந்தபொழுது,—அலங்கல் - வெற்றிமாலையைச் சூடிய, வேல் - வேலாயுதத்தையுடைய, இலங்கை வேந் தன் - வங்காராஜனான ராவணன், எய்தினன் - அங்குவந்து, இரந்து கூறி- (பிராட்டி தன்னைக்காமிக்கும்படி) பிரார்த்தித்து (ப்பலவார்த்தைகள் சொல்லி,) இறைஞ்சினன் இருந்து - (அவளை) வணங்கி நின்று, நங்கை வெய்து உரை சொல்ல - பிராட்டி கடுஞ்சொற்களைச் சொல்ல (க்கேட்டு, சீறி-கோபித்து, கோறல் மேற்கொண்டுவிட்டான் - (அவளைக்) கொல்லத் தலைப்பட் டான்; (எ - று.)

(எஉ)

எஃ. ஆயிடையணங்கின்கற்புமையின்னருளுஞ்செய்ய  
தூயநல்லறனுமென்றிங்கினையனந்தொடர்ந்துகாப்பப்  
போயினனரக்கிமாரைச்சொல்லுமின்பொதுவினென்றாக்  
கேயினவரெலாமென்மந்திரத்தறங்கியிற்றார்,

(இ - ள்.) ஐயு—! அ இடை - அப்பொழுது, அணங்கின் - பிராட்டி யினது, கற்பும் - கற்புநிலையும், நின் அருளும் - உனது கருணையும், செய்ய தூய நல் அறனும் - செவ்வையாகிய பரிசுத்தமான நல்ல தருமமும், என்ற இங்கு இனையன் - என்கிற இவைகளெல்லாம், தொடர்ந்து காப்ப - (பிராட்டி யினுயிரை) விடாமற்பாதுகாக்க, (அவளைக் கொல்லாதுவிட்டு), ஆங்கு - அப் பொழுது, (இராவணன்), அரக்கிமாரை - (அருகிற் காவல்செய்துநின்ற) ராகுசிகளைநோக்கி, சொல்லுமின் என்று—(நீங்கள் சீதைக்குப்) புத்திசொல்லி என்ருந் துக்கினங்கச்செய்யுங்கள்' என்று, பொதுவின் ஏயினன் - பொது வாகக் கட்டளையிட்டுவிட்டு, போயினன் - (தன்னிடத்திற்குச்) சென்றான்; அவர் எலாம் - அவ்வரக்கியரெல்லாம், என் மந்திரத்து - யான் உச்சரித்த மந்திரத்தின் வலிமையால், உறங்கியிற்றார் - தூங்கிவிட்டார்கள்; (எ - று.)

இங்கு - அசை. பொதுவின் சொல்லுமின் என்று இயைத்து, மணி தரது இழியையும் எனது பெருமையையும் பொதுப்பட இவட்கு எடுத்துக் கூறி இவ்வினை இசைவியுங்க் னென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். அரக்கியர் கண்விழித்திருக்கையில் தான்சென்று பிராட்டியுடன் பேசவிடா ராதலாலும், இராகசியம் வெளிப்பட்டுவிடு மாதலாலும், அதுமான் மந்திரபலத்தால் அவர் களை உறங்கும்படிசெய்துன னென்க; “காண்டற் கொத்த காலமுமிதே தெறு காவல், தாண்டற்கொத்த சிந்தையினுந் துயில்கில்லார், வேண்டத் துஞ்சா ரென்றொருவிஞ்சைவினைசெய்தான், மாண்டற்குற்றாராமென வெல்லாமயர் வற்றார்” என்று உருக்காட்டுபடலத்தில் வந்தமையுணர்க. (எஃ)

எசு. அன்னதோர்பொழுதினங்கையாருயிர் துறப்பதாக

வுன்னினன்கொடியொன்றேந்திக் கொம்பொடுமுறைப்பச்சுற்றித்  
தன்மணிக்கழுத்திற்சார்த்துமளவையிறற்றித்துநாயேன்  
பொன்னடிவணங்கினின்றுநின்பெயர்புகன்றபோழ்தில்.

இதுவும், மேற்கவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) அன்னது ஓர் பொழுதில் - அத்தன்மையதான சமயத்தில், நங்கை - பிராட்டி, ஆர் உயிர் துறப்பது ஆக - அருமையான (தனது) உயிரை விட்டிடுவதாக, உன்னினன் - நினைத்தவளாய், கொடி ஒன்று ஏந்தி - ஒரு கொடியை யெடுத்து, கொம்பொடும் உறைப்ப சுற்றி - ஒருமரத்தின் கிளை யிலே உறுதியாகக் கட்டி, தன் மணி கழுத்தில் - தனது அழகிய கழுத்திலே, சார்த்தும் அளவையின் - சேர்த்துச் சுருக்கிட்டுக்கொள்ளுஞ் சமயத்தில், நாயேன் - நாய்போற் கடைப்பட்டவனாகிய அடியேன், தடுத்தி - (அதனைத்) தடைசெய்து, பொன் அடி வீணங்கி நின்று - அழகிய (அப்பிராட்டியின்)



திருவடிகளை நமஸ்கரித்து நின்று, நின் பெயர் புகன்ற போழ்தில் - உணது-  
திருநாமத்தைச் சொன்ன பொழுதில்,—(எ - று.)

மணிக்கழுத்து - இரத்தினபரணங்களை யணிந்த கழுத்தென்றும், பொன்  
னடி - பொன்னுபரணங்களை யணிந்த பாதுமென்று மாம். 'நாயேன்' என்  
றது, பணிவினாவுத் தன்னைத் தாழ்த்திக்கூறியது; [நைச்சயாதுஸந்தாநம்.] (எச)

எடு. வஞ்சனையரக்கர்செய்கையி துவெனமனக்கொண்டேயு  
மஞ்சனவண்ணத்தான்மன்பெயருரைத்தளியையென்பாற்  
றுஞ்சறுபொழுதிறந்தாய்துறக்கலென்றுவந்துசொன்னான்  
மஞ்சனவனமென்கொங்கைவழிகின்மழைக்கணீரான்.

(இ - ன்.) மஞ்ச என - (மலைமேற்பெய்கிற) மழைபோல, வனம் மெல்  
கொங்கை வழிகின்ற - அழகிய மென்மையான (தனது) தனங்களின் மேற்  
பெருகுகின்ற, மழை கண் நீரான் - குளிர்த் த கண்களின் நீரையுடையவ  
ளாகிய பிராட்டி,—இது வஞ்சனை அரக்கர் செய்கை என மனம் கொண்  
டேயும் - யான் இவ்வாறு செய்ததை வஞ்சனையையுடைய இராகத்தரது மாயச்  
செய்கையா மென்று மனத்தில்கினைத்துச் சந்தேகித்தும், (என்னைநோக்கி),  
'என்பால் அளியை - என்பக்கல் அருளுடையவன் நீ; துஞ்சறு பொழுதில்-  
(யான்) இறக்கும்பொழுதில், அஞ்சனம் வண்ணத்தான்தன் பெயர் உரைத்து-  
மைபோலுங் கரிய திருநிறமுடைய ஸ்ரீராமனது திருநாமத்தைச் சொல்லி,  
துறக்கல் தந்தாய் - (யான் மரணத்தை) ஒழிதலைச் செய்தாய்', என்று உவந்து  
சொன்னான் - என்று மகிழ்ச்சியோடு சொன்னான்; (எ - று.)

'துறக்கமென்றும்' எனப் பாடமோதி, 'துஞ்சறுபொழுதில் - நான் இறக்  
குஞ்சமயத்தில், அஞ்சனவண்ணத்தான்தன் பெயர் உரைத்து - இராமபிரானது  
திருநாமத்தைச் சொல்லி, என்பால் அளியை தந்தாய் - என்பக்கல் அருண்  
யைச் செய்தாய்; துறக்கம் - (அக்கருணை) பரலோக இன்பத்துக்குச் சம  
மானது, என்று உவந்து சொன்னான்' என வரைப்பாரு முளர். "அரக்கனே  
யாக வேறோரமரனையாக வன்றிக், குரக்கினத்தலைவனேதா ஞ்ஞக கொடு  
மையாக, வீரக்கமேயாக வந்திங் கெம்பிரானுமஞ்சொல்லி, யுருக்கினனுணர்  
வைத்தந்தா ஹயிரிதினுதலியுண்டோ" என்று உருக்காட்டிபடலத்தில் வந்த  
செய்யுள் இங்குக் காணத்தக்கது. மஞ்சன வனமென்கொங்கை வழிகின்ற  
மழைக்கணீரான் — "தழைத்தபொன்முலைத்தடங்கடர், தருவிபோய்த்தாழ்ப்,  
புழைத்தபோல நீர் நிரந்தரம் பொழிகின்ற பொலிவா, விழைக்கு துண்ணிய  
மருங்குலா ளினைநெடுங்கண்கள், மழைக்கணென்பது கீரணக்குறிபென  
வகுத்தான்" என்றார் காட்சிப்படலத்தும். (எடு)

எசு. அறிவின்றேறிச்சொன்னபேரடையாளம்யாவுஞ்  
செறிவுறநோக்கினாயென்கிந்தையிற்றிருக்கமின்மை  
முறிவறவெண்ணிவண்ணமோதிரங்காட்டக்கண்டா  
ளிறுதியினுயிர்தந்தியுமருந்தொத்தகணையெதந்தாய்.

(இ - ள்.) எந்தாய் - எமதுதலைவனே!—சொன்ன - (அடியேன்) 'சொன்ன, பேர் அடையாளம் யாவும் - பெரிய தடையாளங்களை யெல்லாம், (பிராட்டி), அறிவினின் தேறி - (தனது) அறிவினால் தெரிய அறிந்து, செறிவுற கோக்கி - (அவ்வடையாளங்களைப்) பொருத்தமாகப் பார்த்து, நாயேன் சிந்தையில் திருக்கம் இன்மை முறிவு அற எண்ணி - அடியேனது மனத்தில் மாறுபாடில்லாமையை வேறுபாடில்லாமல் அறிந்து, வண்ணம் மோதிரம் காட்ட கண்டான் - அழகிய (நினது) மோதிரத்தை (யான் எடுத்துக் காட்டப் பார்த்தான்; அனையது - அந்த மோதிரமானது, —(அப்பிராட்டிக்கு). இறுதியின் உயிர் தந்து நயம் மருந்து ஒத்தது - மரணகாலத்தில் உயிரை இறுவாதபடி நிலைநிறுத்திக் காக்கிற (மிருதசஞ்சிவியென்னும்) மருந்தைப் போன்றது; (எ - று.)

திருக்கம் - தொழிற்பெயர்; திருகு - பகுதி. அம்மோதிரத்தைக்கண்ட வுடனே பிராட்டியின் உயிர் நிலைநின்றது என்பது, நான்காமடிக்குச் சுருத்து. "வீழமுயிரீளும், மருந்துமெனலாகியது வாழிமணியாழி" என உருக்காட்டு படலத்தில் வந்தது முணர்ச்சு. தருமென்பது 'தந்தியும்' என விகாரப்பட்டு வந்த தென்றுங் கொள்ளலாம்; அது, வீணைத்திரிசொல்எனப்படும்: பழமொழியில் காயார் என்ற பொருளில் "காயந்தீயார்" என்றும், கலித்தொகையில் மதியென்ற பொருளில் "மதித்தீத்தை" என்றும், மருளென்ற பொருளில் "மருதீவான்" என்றும், வாரானென்ற பொருளில் "வந்தீயான்" என்றும், உருவென்ற பொருளில் "உற்றீயா" என்றும், நிற்பவென்ற பொருளில் "நின்றீயல்" என்றும் வந்தன காண்க. (எசு)

எ.எ. ஒருகணத்திரண்டுகண்டேனொளிமணியாழியின்ற திருமுலைத்தடத்தவைத்தாள்வைத்த லுந்துசெல்வநின்பால் வீரசுமென்பதனின்வந்தவெங்கொழுந்தியினால்வந்த தருகியதுடனேயாறிவலித்ததுகுளிர்ப்புள்ஹற.

(இ - ள்.) செல்வ - எல்லாச்செல்வமு முடையவனே!—ஒரு கணத்து - ஒருகணப்பொழுதிலே, இரண்டு கண்டேன் - இரண்டுதன்மையை (யான்) பார்த்தேன்; (அவை என்னவெனில்),—ஒளி மணி ஆழி - விளங்குகின்ற இரத்தினம்பதித்த மோதிரத்தைப் (பிராட்டி) என்கையினின்றும் வாங்கி), ஆன்ற திரு முலைத் தடத்து - சிறந்த (குணது) கொங்கைகளில், வைத்தான் - வைத்துக்கொண்டான்: வைத்தலும் - ஷுவத்தவுடனே, (அப்பொன்மோதிரம்),—நிகபால் வீரகம் என்பதனின் வந்த வெம் கொழுந்தியினால் - உன்னிடத்தினின்றும்பிரிந்ததென்பதனாலுண்டான வெப்பமாகிய செழித்தநெருப்பினால், வெந்து உருகியது - காய்ந்து இளகிவிட்டது; குளிர்ப்பு உள் ஹற - (மோதிரம் உடம்பிற் பட்ட மகிழ்ச்சியினால்) குளிர்ப்பு உடம்பில் மிகுதலால், உடனே ஆறி வலித்தது - அப்பொழுதே (அவ்வெப்பம்) தணிந்து இறுகி முன்போலாய்விட்டது; (எ - று.)

மோதிரம் பிராட்டியின் வீரகாக்கினியால் உருகுதலும், உடனே மகிழ்ச்சியாலாகிய குளிர்ப்பியால் ஆறி இறுகுதலும் ஆகிய இரண்டுதன்மையை

யும் ஒருகணத்திற் கண்டே னென்றதாம். உயர்வுநவ்நிச்சயணி. ஆன்ற, -  
அகன்ற வென்பதன் மருஉ. (என)

எஅ. வாங்கியவாழி தன்னைவஞ்சுநர்வந்ததாமென்  
றாங்குயர்மழைக்கணீராலாயிரங்கலசமாட்டி  
யேங்கினளிநுந்ததல்லாவியம்பலனெய்த்தமேனி  
வீங்கினள்வியந்ததல்லாவிமைத்திலளுயிர்ப்புவிண்டாள்.

(இ - ன்.) (பிராட்டி),—வாங்கிய ஆழிதன்னை - (என்மையினின்று தன்  
கையில்) வாங்கிக்கொண்ட மோதிரத்தை, வஞ்சர் ஊர் வந்தது ஆம் என்று-  
வஞ்சனையுடையவர்களான அரக்கர்களது நகரத்தில் வந்ததனால் அபரிசுத்தி  
யடைந்ததென்று, —ஆங்கு - அப்பொழுது, உயர் மழை கண் நீரால் - மிக்க  
மழைபோன்ற ஆனந்தக்கண்ணீரினால், ஆயிரம் கலசம் ஆட்டி - ஆயிரங்  
குடம் அபிஷேகஞ்செய்து, ஏங்கினள் இருந்தது அல்லால் - இரங்கிக்  
கொண்டிருந்ததல்லாமல், இயம்பலன் - (ஒன்றுஞ்) சொல்லமாட்டாதவனாயி  
னாள்; எய்த்த மேனி வீங்கினள் - இளைத்திருந்த உடம்பு சூரித்து, வியந்தது  
அல்லால் - அதிசயப்பட்டதல்லாமல், இமைத்திலன் - (நோக்கினை கண்களை)  
மூடினாள்; உயிர்ப்பு விண்டாள் - பெருமூச்செறிந்தாள்; (எ - று.)

மோதிரத்தைக் கண்டு கையில் வாங்கி நோக்கியவுடனே பிராட்டியின்  
கண்களினின்று தாரைதாரையாகப் பெருகுகின்ற கண்ணீர்வெள்ளத்தில்  
அம்மோதிரம் நனைந்ததனை, வஞ்சகராகிய ராகுசரது ஊரில் வந்ததனால்  
அதற்கு உண்டான அசுனியைப் போக்கக் கருதி அவள் பலகுடம்நீரைக்கொ  
ண்டு நீராட்டுவித்ததாக உத்பிரேக்ஷித்ததனால், நய்துநிப்பேற்றவணி. இங்கு  
'ஆயிரம்' என்றது, பலவென்னும் மாத்திரையாய் நின்றது. (எஅ)

எஃ. அன்னவர்க்கடியனேனிற் பிரிந்தபின்புத் தலெல்லாரு  
சொன்முறையறியச்சொல்லித்தோகைநீயிருந்தருழ  
லின்ன தென்றறிகிலாமேயித்தனைதாழ்த்ததென்றே  
மன்னநின்வருத்தப்பாடுமுணர்த்தினேனுயிர்ப்புவந்தாள்.

(இ - ன்.) மன்ன - தலைவனே!—அடியனேன் - யான், அன்னவர்க்கு -  
அப்பிராட்டியார்க்கு, நின் பிரிந்த பின் அடுத்த எல்லாம் - உன்னைப்பிரிந்த  
பின்பு நேர்ந்த செய்திகளையெல்லாம், சொல் முறை அறிய சொல்லி - யான்  
சொல்லும் முறையால் அறியும்படி சொல்லி, —‘தோகை - மயில்போன்ற  
வனே! நீ இருந்த சூழல் - நீ இருந்த இடம், இன்னது என்று அறிகிலாமே-  
இன்னவிடத்தென்று தெரியாமையினாலேயே, இ தனை தாழ்த்தது - இவ்  
வளவுகாலம் நீட்டித்தது’, என்று - என்றுஞ் சொல்லி, நின் வருத்தப்பாடும்  
உணர்த்தினேன் - (அவனைப்பிரிந்ததனால்) நீ வருத்தப்படுந்தன்மையையும்  
தெரியச்சொன்னேன்; (அதன்பின்பு), உயிர்ப்பு வந்தாள் - உயிரீங்காதிரு  
க்கப்பெற்றாள்; (எ - று.)

அறிகிலாமே - மேயிற்று எதிர்மறைத் தெரிநிலைவையெச்சம். வருத்தப்பாடு - முதனிலைதிரிந்த தொழிற்பெயர். 'அன்னவர்க்கு' என்றது, உயர்வுப்பன்மை. (எசு)

அஃ. இங்குளதன்மையெல்லாமியைபுளியியையக்கேட்டாளங்குளதன்மையெல்லாமடியனுக்கறியச்சொன்னாடிங்குளளான்றிருப்பெனினே திருவுளந்தீர்த்தபின்னை மங்குவெனயிரோடென்றுன்குரைகழற்றலைக்கண்வைத்தாள்.

(இ - ள்.) இங்கு உள தன்மை எல்லாம் - இவ்விடத்திலுள்ள தன்மைகளையெல்லாம், இயைபுஉரி இயைய கேட்டாள் - முறையாற் பொருந்தக்கேட்டு, அங்கு உள தன்மை எல்லாம் - அவ்விடத்திலுள்ள தன்மைகளையெல்லாம், அடியனுக்கு-அடியேனுக்கு, அறிய சொன்னாள் - தெரியச்சொல்லி, — 'இன்னே - இனி, திங்கள் ஒன்று இருப்பென் - ஒருமாதகாலம் (இங்கே) உயிர்வைத்திருப்பேன்; திருஉளம் தீர்த்த பின்னை-(அதற்குள் என்னை வந்து அழைத்துப்போகச் சக்கரவர்த்தித்திருமகனுக்கு) மனமில்லையாகுமானால் அதன்பின்பு, உயிரோடு மங்குவென் - உயிரிழப்பேன்,' என்று - என்றுசொல்லி, உன்குரை கழல் தலைக்கண் வைத்தாள் - உனது ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலையணிந்த திருவடியைத் (தனது) தலையின்மேல் வைத்துத் (கிக்குநோக்கித்) தண்டன்சமர்ப்பித்தாள்; (எ - று.)

உயிரோடு மங்குவென் - வலிய உயிர்விடுவே னென்றபடி. குரைகழல்-விளைத்தொகையன்மொழி. கழல் - தானியாகுபெயராகவுமாம். 'இயைபுளி' என்பதில், உனி என்பது - மூன்றாம்வேற்றமையின் பொருள் படுவதோர் இடைச்சொல். "இன்னு மீண்டொருதிங்க ளிருப்பல்யான், நின்னைநோக்கிப்பசுந்ததுர்தியோய், பின்னையாவியிடிக்கின்றிலே னந்த, மன்னனானையிதனைமனக்கொளீர்," "திங்கொன்றினென்செய்தவந்தீர்த்ததால், இங்குவந்திலனையெனின் யாணரீரீர், கங்கையாற்றங்கரை யடியேற்குத் தன், செங்கையாற்கடன்செய்கென்று செப்புவாய்" எனச் சூளாமணிப்படலத்தில் னந்த செய்யுள்கள் இங்கு நோக்கத்தக்கன. உன்குரைகழல் தலைக்கண் வைத்தாள் - பாவனையினால் நினதுதிருவடியைத் தலைமேற்கொண்டு வணங்கின ளென்றபடி. (அஃ)

[சீதை தந்த நூளாமணியை அதுமான் இராமனிடங் கொடுத்தல்.]

அக. வைத்தபின்றுகிலின்வைத்தமாமணிக்கரசைவாங்கிக்  
கைத்தலத்தினிதினீந்தாடாமரைக்கண்களார  
வித்தககாண்டியென்றுகொடுத்தனன்வேகநன் னூ  
லுய்த்துளகாலமெல்லாம்புகழொடுமொக்கநிற்பான்.

. '(இ - ள்.) வைத்த பின் - (அவ்வாறு உனதுதிருவடியைத் தலைமேல்) வைத்துக்கொண்டபின்பு,—துகிலின் வைத்த மா மணிக்கு அரசை வாங்கி-

தனதுஆடையில் முடிந்துவைத்திருந்த சிறந்த இரத்தினங்களுக்கெல்லாம் தலைமையாகிய சூளாமணியை எடுத்து, கை தலத்து - (எனது)கையில், இனிதின் சுந்தரன் - இனிமையாகக் கொடுத்தான்; (அதனை), வித்தக - ஞான சொரூபியாயுள்ளவனே! தாமரை கண்கள் ஆர காண்டி - செந்தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண்கள் மகிழ்ந்த காண்பாயாக, என்று - என்றுசொல்லி, வேதம் நல் நூல் உய்த்து உள காலம் எல்லாம் புகழொடும் ஒக்க நிற்பான் கொடுத்தனன் - சிறந்த வேதங்களுஞ் சாஸ்திரங்களும் வழங்குவதான கால தத்துவ முள்ள அளவும் கீர்த்தியுடனே தானும் (சிரஞ்சீவியாய்) நிற்பவனாகிய அநாமான் (சூளாமணியை ஸ்ரீராமனிடம்) கொடுத்தான்; (எ - று.)

“சூடையின்மணி கண்மணியொப்பது தொன்னு, ளாடையின்க ணிருந்தது பேரடையாளம், நாடிவந்தென தின்னுயிர்நல்கியநம்பா, கோடியென்று கொடுத்தனன் மெய்ப்புகழ்கொண்டான்” என்று சூளாமணிப்படலத்துவந்தது, இங்கு நோக்கத்தக்கது. ‘புகழொடுமொக்கநிற்பான்’ என்றது, உடனவிற்சீயணி. வேதநன்னூல் - வேதங்களாகிய நல்லதூல்க ளென்றுமாம். (அக)

[அதுபெற்றவளாவில் இராமன் தூபந்தணிந்து மகிழ்தல்.]

அஉ. பைப்பயப்பயந்தகாமம்பரிணிமித்துயர்ந்துபொங்கி

மெய்புறவெதும்பிபுள்ளமெலிவுறுநிலையைவிட்டா

னையனுக்கங்கிமுன்னரங்கையாற்பற்றுநங்கை

கையெனலாயிற்றன்றேகைபுக்கமணியின்காட்சி.

(இ - ள்.) பயந்த - உண்டான, காமம்—, பை பய - மெல்லமெல்ல, பரிணிமித்து - வளர்ந்து, உயர்ந்து பொங்கி - மேல்மேல் அதிகப்படுதலால், மெய் உற வெதும்பி - உடம்பு மிகவுங்கொதித்து, உள்ளம் மெலிவுறும் - மனந் தளர்ச்சியடைகின்ற, நிலையை - தன்மையை, விட்டான் - (ஸ்ரீராமன் அச்சூளாமணியைப் பார்த்தவுடனே) நீங்கினான்; கை புக்க மணியின் காட்சி - (ஸ்ரீராமனது) திருக்கையை யடைந்த சூளாமணியினது தோற்றம், ஐயனுக்கு - அந்த இராமபிரானுக்கு, அங்கி முன்னர் அம் கையால் பற்றும் நங்கை கை எனல் ஆயிற்று - (விவாககாலத்தில்) அங்கினியின் முன்னிலையில் அழகிய கையிறை பிடிக்கப்பட்ட பிராட்டியின்கை யென்னலாம்படியாயிற்று; (எ - று.)

இராமபிரான் சீதையைப் பாணிக்கிரகனஞ் செய்தகாலத்திற்போலச் சூளாமணியைப் பெற்ற பொழுதில் மிகமகிழ்ந்தன னென்பதாம். காட்சி யணி. பைப்பய - பையப்பைய என்னுங் குறிப்புவினையெச்ச வுக்கின் தொகுத்தல். (அஉ)

[அப்பொழுது இராமனிடம் உண்டான பலவகைமேய்ப்பாடுகள்.]

அங். பொடித்தனவுரோ மம்போந்துபொழிந்தனகண்ணீர்பொங்கித் துடித்தனமாப்புந் தோளுந் தோன்றினவியர்நின்றள்ளி மடித்ததுமணிவாயாவ்ருவதுபோவதாகித் தடித்ததுமேனியென்னேயாருளர்தன்மைதேர்வார்.

• (இ - ள்.) உரோமம் - மயிர்கள், பொடித்தன - சிலிர்த்தன; கண நீர்—, ஓபந்து - வழிந்து, பொழிந்தன - பெருகின: மார்பும் தோளும்—, பொங்கி-பூரித்து, துடித்தன—; வியர்வின் துள்ளி - வேர்வைவீர்த் துளிகள், தோன்றின - உண்டாயின; மணி வாய் - அழகிய வாயானது, மடித்தது - மடிப்பையடைந்தது; ஆவி வருவது போவது ஆகி - உயிர் வருவதும் போவதுமாகப் பெற்று, மேனி தடித்தது - உடம்பு பூரித்தது; என்னே - (இது) என்ன ஆச்சரியம்! தன்மை தேர்வார் - அத்தன்மைகளை ஆராய்ந்து அறிய வல்லவர், யார் உளர் - எவ ரிருக்கின்றனர்! [எவருமில்லையென்றபடி]; (எ - று.)

‘ஆவிரவருவதுபோவதாகி’ என்றது, நெட்டுயிர்ப்பெறிதலை. ரோமம் என்னும் வடமொழி, உகரம்மொழி முதலாகி முன்வரப்பெற்றது. (அக)

[அங்கதன் முதலானவர்கள் வந்துசேர்தல்]

அசு. ஆயிடைக்கவிகளோடுமங்கதன்முதலினுயோர்  
மேயினர்வணங்கிப்புக்கார்வீரனைக்கனியின்வேந்தைப்  
போயினகருமமுற்றிப்புகுந்தேகார்பொம்மறன்றா  
சேயிருமதியமென்னத்திகழ்தருமுகத்தராணர்.

• (இ - ள்.) அ இடை - அப்பொழுது [அவ்விடத்தில்], கவிகளோடும். மற்றை வானார்களுடனே, அங்கதன் முதலின் ஆயோர் - அங்கதன் முதலான படைத்தலைவர்கள், மேயினர் - வந்து, வீரனை - ஸ்ரீராமனையும், கவியின் வேந்தை - வானர ராஜனுை சுக்கிரீவனையும், வணங்கி - நமஸ்கரித்து, புக்கார் - அங்குச்சேர்ந்து, போயின கருமம் முற்றி புகுந்தது ஓர் பொம்மல் தன்னால் - (தாங்கன்) போன காரியம் முடிந்து வந்ததனாலாகிய தொரு மகிழ்ச்சியினால், சேய் இரு மதியம் என்ன நிகழ்தரு முகத்தர் ஆணர் - உயர்ந்த [ஆகாயத்தி லுள்ள] பெரிய [பூர்ண்] சந்திரன்போல விளங்குகின்ற முகத்தையுடையவ ராணர்கள்; (எ - று.)

மதியம், அம் - சாரியை. கவி-சுபி யென்ற வடசொல்லின் விகாரம். ( )

[மேல் நடக்கவேண்டிய காரியத்தைக் குறித்து

இராமன் விரைவுகோள்ளுதல்.]

அரு. ஆண்டையினருக்கன்மைந்தனையகௌரிலைநம்பாற்  
காண்டலுக்கெளியளானுளென்றலுங்காலந்தாமு  
விண்டி னுயிருத்திபோலாமென்றனென்றலோடுந்  
தூண்டி ரண்டனையதோளான்பொருக்கெனவெழுந்துசொன்னான்.

(இ - ள்.) ஆண்டையின் - அப்பொழுது, அருக்கன் மைந்தன் - சூரிய குமாரனான சுக்கிரீவன், (ஸ்ரீராமனை நோக்கி), ‘ஐயு—! கேள்—; அரிவை . பிராட்டி, நம்பால் காண்டலுக்கு எளியன் ஆனான் - நம்மாற் பார்ப்பதற்கு எளியவளாயினான்’, என்றலும் - ஒன்றுசொன்னவளவில்,— (ஸ்ரீராமபிரான்),

‘காலம் தாழ - காலம் விளம்பிக்க, இனும் - இன்னமும் [சீதையிருக்குமிடம் தெரிந்தபின்], ஈண்டு - இங்கேயே, இருத்தி போலும் - இருக்கின்றும் போலும்’, என்றனன் - என்றுசொன்னான்; என்றலோடும் - என்றுசொன்னவுடனே, தூண் திரண்டு அனைய தோளான் - தூண் திரண்டிருப்பது போன்ற தோள்களையுடையவனான சுக்கிரீவன், பொருக்கென - விராவில், எழுந்து - எழுந்திருந்து, சொன்னான் - கட்டளையிடுபவனான; (எ - று.)

‘அரிவை’ என்னுஞ் சொல் - இங்கே, பருவப்பெயராகாமல், பெண் என்ற மாதிரியாய் நின்றது. நம்பால் - உருபுமயக்கம். இனும் - இன்னும்; தொகுத்தல். ‘இருத்திபோலாம்’ என்றது - இருத்தல் தகுதியன் நென்றபடி. (அரு)

[சுக்கிரீவன்கட்டளைப்படி வாநரசேனை புறப்படுதல்.]

அசு. எழுகவெம்படைகளென்றனையெனுமளவினெங்கு  
முழுமுரசெற்றிக்கொற்றவள்ளுவர்முடிக்கமுந்திப்  
பொழிதிரையன்னவேலைபுடைபரந்தென்னப்பொங்கி  
வழுவுவில்லெள்ளத்தானைதென்றிசைவளர்ந்ததன்றே.

(இ - ள்.) ‘ஏ எனும் அளவின் - ஏயென்னுமொலி உண்டாகுமளவினுள் [மிகவிரைவில் என்றபடி], வெம் படைகள் - கொடிய சேனைகளெல்லாம், எழுக - புறப்படுவனவாக;’ என்றான் - என்று (சுக்கிரீவன்) கட்டளையிட்டான்; (உடனே), கொற்றம் வள்ளுவர் - வெற்றியையுடைய - பறையறையோர், எங்கும் - (சேனைகளுள்ள) எல்லாவிடத்தும், முழு முரசு எற்றி - பெரிய பறையை யறைந்து, முடிக்க - துரிதப்படுத்த, —வழுவுல் இல் - (அச்சுக்கிரீவாஜனருடைய) தவறுதலில்லாத, வெள்ளம் தானை - (எழுபது) வெள்ளம் வாநரசேனை, முந்தி - விரைந்து, பொழி திரை அன்ன வேலை புடை பரந்து என்ன பொங்கி - பாங்கின்ற அலைகளையுடைய அந்தக்கூடல் தானிருக்கும் நிலையவிட்டு வெளியிலே பரவினாற்போல எழுந்து, தென்திசை வளர்ந்தது - தெற்குத்திசைநோக்கிப் பாவலாயிற்று; (எ - று.)—அன்றே - நற்றகை; அப்பொழுதே யெனினுமாம்.

வெள்ளம் - ஓர் பெருந்தொகை. மிகப்பல அக்ஷேபஹிணி கொண்டது; யானை ஒன்றும், தேர் ஒன்றும், குதிரை மூன்றும், காலாள் ஐந்தும் கொண்டது - பத்தியெனப்படும்; அப்பத்தி மூன்றுபங்குகொண்டது - சேனாமுகம்; சேனாமுகம் மூன்று - குல்லம்; குல்லம் மூன்று - கணம்; கணம் மூன்று - வாகினி; வாகினி மூன்று - பிரதனை; பிரதனை மூன்று - சமூ; சமூ மூன்று - அநீகினி; அநீகினி பத்து - அக்ஷேபஹிணி; (ஆகையினால், அக்ஷேபஹிணியென்பது—தேர் - ௨௧௮௭௦; யானை-௨௧௮௭௦; குதிரை-௬௦௬௪௦; காலாள் - ௧௦௬௪௦; ஆக, ௨௧௮௭௦௦ கொண்டதாம்.) அக்ஷேபஹிணி எட்டுப்பங்கு கொண்டது - ஏகம்; ஏகம் எட்டு - கோடி; கோடி எட்டு - சங்கம்; சங்கம் எட்டு - விர்தம்; விர்தம் எட்டு - குமுதம்; குமுதம் எட்டு - பதுமம்; பதுமம்

ஊடு - நாடு; நாடு எட்டு-சமுத்திரம்; அந்தச்சமுத்திரம் எட்டுப்பங்குகொண்டது - வெள்ளம் எனக் காண்க.)

எம் படைகள் என்று பிரித்தும் உரைக்கலாம். ஏ எனுமளவின் - வினை வக்குறிப்பு; இரண்மொத்திரைப்பொழுதினுள்ளே என்பது கருத்து. முழு முரசு - உத்தமவிலக்கணமமைந்த பேரிகை யெனினுமாம். அன்ன - பிரசித்திபற்றியது. (அசு)

[முன்சேன்று சரியானவழியை நாடிப்போமாறு இராமன் நீலனைப் பணித்தல்.]

அ. நீலனைநெடிதநோக்கிநேமியோன்பணிப்பானந்தம்  
பால்வருஞ்சேனைதன்னைப்பகைஞர்வந்தடராவண்ணஞ்  
சால்புறமுன்னர்ச்சென்றுசரிநெறிதருவிப்போதி  
மால்தருகரிறுபோலும்படைஞர்பின்மருங்குசூழ.

இதுவும், அடுத்தகவியும் - குளகம்.

(இ - ள்.) நேமியோன் - ஸ்ரீராமன், நீலனை - (வாநரசேனாதிபதியான்) நீலனை, நெடிது நோக்கி - செவ்வையாகப் பார்த்து, பணிப்பான் - கட்டளையிடுவான்:-நம்தம் பால் வரும் சேனைநன்னை - நமது பக்கத்தில் வருகிற சேனையை, பகைஞர் வந்து அடராவண்ணம் - சத்துருக்கள் வந்து அழிக்காதபடி, (ஈ), மால் தரு கரிறு போலும் படைஞர் பின்மருங்கு சூழ - மதமயக்கங்கொண்ட ஆண்யானைபோன்ற வீரர்கள் பின்பக்கத்தில் தொடர்ந்துவருமாறு, சால்புற- தகுதிபொருந்த, முன்னர் சென்று-முன்னே சென்று, சரி நெறி துருவி போதி - தகுதியானவழியைத் தேடிப்போவாயாக.

“ஆறுபத்தெழுக்கோடியநீருந், கேறுகொற்றத்தலைவரிவர்க்குமுன், கூறு சேனைப்புகுகொடுக்கூற்றையு, ிறுசெய்துநீலனென் றோதினான்” என்ற படி நீலன் வாநரப்படைத்தலைவர்க்கெல்லாம் தலைவ னாதலால், அவனை முக்கியமாக விளித்து இதுகூறினான் இராமபிரான். நேமியோன் - சக்கராயுத பாணியான திருமாலின் அம்சமானவன். சரி - ஸத்ருஸ: என்ற வடமொழியின் சிதைவு; அது, பிராகிருதபாஷையில் ஸரிஸோ என நிற்கும். மால் தரு - பெருமைபொருந்திய என்றமாம்; ஏதுகைநோக்கி, சந்திபெருது நின்றது. தருவி, தருவு - பகுதி. (அஎ)

[இங்மான் பிரார்த்தித்தபடி அவன்சேனையோடே இராமன்வந்துதல்.]

அ. என்றுரைத்தெழுந்தவேலைமாருதியிருகைகூப்பிப்  
புன்றொழிற்குரங்கெனாதென்றோளிடைப்புருகியென்னாத்  
தன்மலைபடியிறழுந்தான்னண்ணுஞ்சரணம்வைத்தான்  
வன்றிறல்வாலிசேயுமிளவலைவணங்கிச்சொன்னான்.

\* இதுமுதல் நான்கு கவிகள், சில பிரதிகளில்மாத்திரங் காணப்படுகின்றன; இவற்றை வெள்ளிப்பாட்டென்பர். [வெள்ளிப்பாட்டு-வெள்ளியம் பலவாணத்தம்பிரானென்பவர் புதிதாகப்பாடி இடையிற்சொருகிய பாட்டு.]



(இ - ள்.) என்று உரைத்து - என்று (நீலனுக்குக்) கட்டளையிட்டு, ஏழு  
ந்த வேலை - (ஸ்ரீராமன்) புறப்பட்டபொழுது, மாருதி - அதுமான், இரு கை  
கூப்பி - அஞ்சலிசெய்து, 'புல் தொழில் குரங்கு எழுது - இழிவானதொழில்  
யுடையதொரு குரங்கு என்று எண்ணி (என்னை) இகழாமல், என் தோளி  
டை புருதி - எனதுதோளில் ஏறுவாயாக,' என்ஞ - என்று விண்ணப்பஞ்  
செய்து, தன் தலை படியில் தாழ்ந்தான் - தனதுதலை பூமியிற் படுமாறு  
வணங்கினான்; அண்ணலும் - ஸ்ரீராமனும், சரணம் வைத்தான் - (அங்கன  
மே அவ்வதமான் தோள்களில்) திருவடியை வைத்து ஏறியருளினான்; வல்  
திறல் வாலிசேயும் - மிகக்வலிமையையுடைய அங்கதனும், இளவலை வண  
ங்கி - லக்ஷ்மணனை நமஸ்கரித்து, சொன்னான் - சொல்பவனானான்; (எ - று.) —  
அது மேற்கவியிற் கூறுகின்றார். சரணம் - வடசொல். (அஅ)

[அங்கதன்பிரார்த்தித்பபடி அவல்தோள்மேல் இலக்துமணன் ஏறுதல்.]

அக. நீயினியென்றன்றேரண்மேலேறுதிநிமலவென்ன

வாய்புதைத்திறைஞ்சிநின்றவால் காதலனைநோக்கி

நாயகற்கிளையகோவுநன்றெனவவன்றன்றேரண்மேற

பாய்தலுந்தகைப்பிருணைபடர்நெறிபடர்ந்ததன்றே.

(இ - ள்.) 'நிமல - குற்றமற்றவனே! — நீ —, இனி - இப்பொழுது, என்  
தன் தோள்மேல் ஏறதி - எனது தோளின்மே லேறியருள்வாய்', என்ன-  
என்று விண்ணப்பஞ்செய்து, வாய் புதைத்து - (கைகளால்) வாயை மறைத்  
துக்கொண்டு, இறைஞ்சி நின்ற - வணங்கி நின்ற, வாலி காதலனை - வாலி  
புத்திரானை அங்கதனை, நோக்கி - பார்த்து, நாயகற்கு இளைய கோவும் -  
ஸ்ரீராமனுக்கு இளைய தம்பியாகிய லக்ஷ்மணனும், நன்று என-நல்லதென்று  
உடன்பட்டு, அவன்தன் தோள்மேல் - அவ்வங்கதனது தோளின்மேல், பாய்  
தலும் - ஏறினவளவில், — தகைப்பு இல் தானை - தடையில்லாத வானரசேனை,  
படர் நெறி படர்ந்தது - செல்லவேண்டும் வழியிற் சென்றது; (எ - று.)

வாய்புதைத்தல் - அடக்கமென்னும் மெய்ப்பாடு. படர் நெறி - பார்த  
வழியுமாம். அன்று, ஏ - ஈற்றகை. (அக)

[அவ்வளவில் தேவர்கள் பூமார்பொழிதல்.]

கூ0. கருடனில்விடையிற்றேரன்றுமிருவருங்கடுப்பக்காலி

னருடருகுமரன்றேரண்மேலங்கதனலங்கற்றேரண்மேற்

பொருடரும்வீரர்போகப்பொங்கொளிவிசும்பிற்றங்குந்

தெருடரும்புலவர்வாழ்த்திச்சிந்தினர்கய்வப்பொற்பு.

(இ - ள்.) கருடனில் - கருடன்மேலும், விடையில் - விருஷபத்தின்.  
மேலும், தோன்றும் - எழுந்தருள்கிற, இருவரும் - (அரி அன் என்னும்)  
இருவரையும், கடுப்ப - ஒக்க, காலின் அருள்தரு குமரன் தோள்மேல்-  
வாயுவினாற் பெறப்பட்ட குமாரானாகிய அதுமானது தோளின்மேலும், அங்க

தன் அலங்கல் தோள்மேல் - அங்கதனது போர்மாலையணிந்த தோளின்மேலும் (ஏறிக்கொண்டு), பொருள் தரு வீரர் - (வேண்டுவார்வேண்டும்) பொருள்களைப் பெல்லாம் கொடுக்கவல்ல ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர், போத - செல்ல, (அப்பொழுது),—பொங்கு ஒளி விசும்பில் தங்கும் தெருள் தரும் புலவர் - மிக்க ஒளியையுடைய சுவர்க்கலோகத்தில் தங்குகின்றவர்களும் தெளிவைத்தருகிற அறிவையுடையவர்களுமாகிய தேவர்கள், வாழ்த்தி-('பகைவர்களைவெல்லுக' என்று) வாழ்த்திக்கூறி, தெய்வம் பொன் பூ - தெய்வத்தன்மையுடைய பொன் மயமான கல்பகவிருகூத்தின்மலர்களை, சிந்தினர் - (மேலே) சொரிந்தார்கள்.

விடை - வ்ருஷம் என்ற வடமொழியின் சிதைவு. கடுப்ப-உவமவுருபு. பொன்னுலகமாதலால், 'பொங்கொளியிசும்பு' எனப்பட்டது. விசும்பு - இடவாகுபெயர். புலவர் - விபுநர் என்னும் வடசொல்லின் மொழிபெயர்ப்பு. கற்பகப்பூவுக்குத் தெய்வத்தன்மை - வாடாமைமுதலியன. பொருள் - அறம் பொருள் இன்பம் வீடு ஆகிய உறுதிப்பொருள்கள். முதல்மூன்றடிகளில், முறைநாள்வரைப்பொருள்கோள் காண்க. (கூ0)

[வாநாசேனை மலையின்வழியாகச் செல்லுதல்.]

கூக. வையகமதனின்மாக்கண்மயங்குவர்வயவெஞ்சேனை  
பெய்திடினென்பதுன்னியிராகவனிணிதென்னவப்  
பெய்கனிமிகுங்குதென்னெனையனப்பறுதற்றகாத்த  
செய்யமால்வரையேயாருச்சென்றனதகைபயில்சேனை.

(இ - ள்.) 'வயவெம் சேனை - வலிய கொடிய வானரசேனை, எய்திழன் - (நாட்டுவழியே) சென்றால், வையகமதனில் மாக்கள் - பூமியிலுள்ள மனிதர்கள், மயங்குவர் - கலங்குவார்கள்,' என்பது - என்பதை, உன்னி - எண்ணி, ஐராகவன் - ஐராமபிரான், இனிதின் வய - இனிமையாகக் கட்டையிட,—தகைப்புறில் சேனை - (பிறர்) தடுக்கமுடியாத அச்சேனைகள்,—பெய்கனி. சொரிசின்ற பழங்கரும், கிழங்கு - கிழங்குகளும், தேன் - தேனும், என்ற—, இனையன் - ஐப்படிப்பட்டவைகளை, பெறுதற்கு - அடைவதற்கு, ஒத்ததகுதிபான், செய்ய மால் வரையே - அழகிய பெரிய மலைகளே, ஆறு ஆ - வழியாக, சென்றன - போயின; (எ - று.)

எனினையன் - தொகுத்தல். ராகவன் - ராகுசுலத்தில் அவதரித்தவன் : வடமொழித்தத்திதாந்தீநாமம். (கூக)

[அருமான் கதைக்கோலிலா அனைவரும் எளிதில் வழிகடந்தல்.]

கூஉ. வீரரும்விரைவிற்போனார்விலங்கன்மேலிலங்கைவெய்யோர்  
சோர்விலாக்காவற்பாடுமபெருமையுமரணுங்கொற்றக்  
கார்நிதத்தரக்கரென்போர்முதலியகணிப்பிலாத  
வார்கழலனுமன்சொல்லவழிநெடிதெளிதிற்போனார்.

(இ - ள்.) விராவில் போனார்-விரைவிற்புறப்பட்டவர்களாகிய, வீரரும்-வானரவீரர்களெல்லாரும்,— விலங்கில்மேல் - திரிகூடமலையின்மேலுள்ள,

இலங்கை - லங்கையில் வாசஞ்செய்திற, வந்தாறறம் - வெற்றியையும், கார்  
நிறத்து - கரியநிறத்தையுமுடைய, அரக்கர்என்போர் - ராக்ஷசரென்று சொ  
ல்நிப்படுபவர்களாகிய, வெய்யோர் - கொடியவர்களுடைய, சோர்வு இலா.  
தளர்ச்சியில்லாத, காவல் பாடும் - காவல்செய்யுந் திறமும், பெருமையும்—,  
'அரணும்—, முதலிய - முதலான, கணிப்பு இலாத - அளவில்லாத சிறப்  
புக்களையெல்லாம், வார் கழல் அணுமன் - நீண்ட வீரக்கழலையுடைய அநு  
மான், சொல்ல - சொல்லிவர, (கேட்பதனால் இளைப்புத்தோன்றாமலே),  
நெடிது வழி - நீண்ட வழியை, எளிதில் போனார் - எளிதாகக் கடந்து  
போனார்கள்; (எ - று.)

இதனை, வேள்விகாத்தற்பொருட்டு விசுவாமித்திரமுனிவர்பின்னே நட  
ந்துசென்ற ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர் அம்முனிவர் பற்பலகதைகளைச் சொல்லிவர  
இனிதுகேட்டுக்கொண்டு சிரமந்தோன்றாமல் நெடுவழியை எளிதிற்கடந்தாற்  
போலக் கொள்க, 'வீரரும் விரைவிற்போனார்' என்பதைத் தனிவாக்கியமாக  
எடுத்து, வானரவீரர்களான சுக்கிரீவன் முதலியோரும் விரைவிற்சென்றார்க  
ளென்று உரைத்தலுமாம். பெருமை - தொகையிலும் வலிமையிலும் பெரி  
தாயிருக்குந் தன்மை. அரண் - மதில் அகழி முதலியன. (கஉ)

[அனைவரும் பன்னிரண்டுகூறிநந்தில் தேன்கடல்சேர்தல்.]

கூரு. அந்நெறிநெடிதுசெல்லவரிக்குலத்தரசனோடு  
நன்னெறிக்குமரர்போகநயந்துடன் புணர்ந்தசேனை  
யின்னெடுமபழுவக்குன்றிற்பகலெலாமிறுத்தபின்னர்  
பன்னிருபகலிற்சென்றுதென்றிசைப்பரவைகண்டார்.

(இ - ள்.) அ நெறி நெடிது - அந்த நீண்டவழியில், செல்ல - (வானர  
வீரர்களெல்லாம்) போக, அரி குலத்து அரசனோடு - குரங்குகூட்டத்துக்கு  
அரசனான சுக்கிரீவனுடன், நல் நெறி குமரர் - சந்மாரக்கத்திற்செல்லுகிற  
ராமலக்ஷ்மணர்களும், போக - செல்ல, நயந்து உடன் புணர்ந்த சேனை -  
விரும்பிக் கூடவந்த வானரசேனைகளெல்லாம்—இன் நெடும பழுவம் குன்  
றில் - இனிய நீண்ட சோலையையுடைய மலைவழியிலே, பகல் எலாம் இறு  
த்த பின்னர் - பதினொருநாளையுங் கழித்த பின்பு, பன்னிருபகலில் -  
பன்னிரண்டாம்நாளில், சென்று - போய், தென் திசை பரவை கண்டார் -  
தெற்குத்திக்கிலுள்ள கடலைக் கண்டார்கள்; (எ - று.)

'இன்னெடுமபவழக்குன்றின்' என்னும் பாடத்துக்கு - இனிய நெடிய  
பவழமலையிலே அன்றை நண்பகற்பொழுதுமுழுவதிலும் இளைப்பாறத் தங்  
கியபின்பு பன்னிரண்டார்களிற் சென்று தென்கடல்கண்டார்கள் என்று  
பொருள் காண்க. பவழமலை - தொண்டைநாட்டின் மேற்கெல்லேமலை. (கக).

திருவடிதொழுதபடலம் முற்றிற்று.

சு ந த ர க ா ண ட ம்

முற்றுப்பெற்றது.

